

Giới thiệu Lãnh Quân Dạ Thiếp

Truyện Lãnh Quân Dạ Thiếp kể về một cô nàng vừa mới xuyên không trở thành thiếp của vương gia, nàng không biết chuyện gì đang xảy ra. Thì bị hấn muốn trừng phạt nàng?

Trước mặt đám đông hằng nghìn tâm si nhục, giam giữ thô bạo để chiếm đoạt thân thể của nàng.

Chúng ta hãy đi tìm lý do vì sao hấn lại đối xử với nàng như thế khi vừa mới bị xuyên không nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1

Giữa đêm khuya, một cô gái có dáng người cao gầy đang bỏ trốn, nước mắt rơi trên khuôn mặt. Mưa ở bên ngoài rất to, trên mặt không thể phân biệt được nước mưa hay nước mắt. Trong mắt của nàng hiện lên đầy vẻ bi thương cùng mê mang. Trong đầu nàng vẫn quanh quẩn lời kẻ phụ nói, xú nha đầu vẫn không biết gì cả, trong một đêm có thể bán được với giá tốt như vậy.

Kẻ phụ muốn bán nàng đi, không, nàng chỉ mới 17 tuổi, nàng không thể sống như thế. Nàng rất sợ, không người nào phát giác nàng từ trong nhà chạy ra.

Cơ thể nàng lạnh run dừng lại trước một cổng nhà, sau một hồi do dự nàng liền đi vào, cố hết sức bước lên những bậc thang, rồi ấn chuông cửa.

Cánh cửa mở ra, một người thanh niên cao ráo xuất hiện, nhìn người con gái đứng ở trước cửa, con người trầm xuống. Đau lòng nói: “Nha đầu ngốc, mưa thế này sao không mang ô, mau vào đi”.

“Nhất Thần”- Cô gái nói, gương mặt đầm lệ mang theo đau thương, từ trên xuống dưới đều ướt sũng, đầu tựa vào lòng nam nhân tìm chút ấm áp an toàn.

Nhất Thần ngẩng ra, đem cô gái ôm chặt, xoay người đi vào trong, đóng cửa lại. Cô gái ôm chặt thân thể hấn không chịu buông tay.

“Hữu Hi, ngoan nào, đi vào tắm rửa trước, nếu không sẽ ngã bệnh”. Nhất Thần đem Hữu Hi từ trong lòng đẩy nhẹ ra, kéo nàng đến trước cửa phòng tắm rồi đẩy cửa vào.

Hữu Hi đứng trong phòng tắm, trái tim hoàn toàn bất lực, mẹ nàng lấy kẻ phụ không bao lâu thì qua đời. Nàng cùng đệ đệ sống cùng kẻ phụ, phải đối chịu đánh. Hôm nay, kẻ phụ cũng đánh nàng.

Nàng biết kẻ phụ làm như vậy vì một mục đích, ông ta đem bán nàng lấy tiền để vui chơi.

Nàng muốn chạy, nhưng nàng còn phải lo cho đứa em trai, nó lại còn quá nhỏ. Em trai này học hành rất tốt, sau này lớn lên ắt hẳn sẽ thành tài. Dù kẻ phụ đối xử không tốt, nhưng thằng bé cứ tới đến lại chăm chỉ đọc sách.

Hữu Hi cởi bộ quần áo ướt trên người, dùng nước ấm làm sạch cơ thể của chính mình, trái tim đã có quyết định.

Nhất Thần đợi bên ngoài một hồi lâu, sợ Hữu Hi có chuyện, bởi vì Hữu Hi hôm nay rất khác thường, hấn cầm lấy chiếc áo sơ mi màu trắng đi lại gõ cửa: “Hữu Hi, tắm tốt không, sao lại lâu như vậy?”

“Nhất Thần, giúp ta tìm một bộ quần áo”- Hữu Hi nói, thanh âm mơ hồ truyền đến.

Nhất Thần duỗi tay gõ cửa một lần nữa: “Quần áo cầm tới rồi, mau mở cửa ta đưa cho”.

Nhất Thần nói xong, cũng không thấy Hi Hữu ra mở cửa, hơn nữa cũng không nói không rằng, chân mày nhíu lại, có chút lo lắng: “Hữu Hi”.

Không ai đáp lại, Nhất Thần căng thẳng, thanh âm có chút lo lắng lại vang lên. “Hữu Hi sao không nói lời nào vậy, mau tới nhận quần áo”.

Vẫn giống như lần trước chỉ là sự im lặng, Nhất Thần cố gắng dùng lực đẩy cửa ra, thân người cao cao lách qua khe cửa nhỏ hẹp tiến vào trong.

Hữu Hi vẫn rất khỏe, nàng đứng đó ngay trước mặt, cả thân thể tỏa ra một hào quang sáng, làn da trắng như búp bê, trái tim của Nhất Thần kịch liệt nháy lên, xấu hổ đứng bất động, muốn xoay người đi ra ngoài một lúc, Hữu Hi dịu dàng nói: “Nhất Thần”.

Hữu Hi tóc dài ướt sũng, chỉ đi vài bước rồi nhào vào lòng Nhất Thần.

“Hữu Hi, mau mặc quần áo vào đi”. Thân thể mềm mại của Hữu Hi khiến cho tâm trí của hắn không yên

Hữu Hi không đồng ý buông tay, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy thắt lưng Nhất Thần, con người trong suốt mạng theo một cái nhìn uẩn khuất, bí ẩn: “Nhất Thần, hôn ta đi”.

Nhất Thần rất đẹp trai, gương mặt có chút nhẩn nhai. Hắn muốn Hữu Hi, nhưng không thể làm như vậy: “Hữu Hi, em đang đùa với lừa”.

Hữu Hi nắm lấy tay Nhất Thần, chậm rãi đặt trước vùng ngực mềm mại của mình: “Nhất Thần”.

Nhất Thần điên mất rồi, áo sơ mi trong tay rơi xuống đất, trong lòng bàn tay chính là vùng ngực của Hữu Hi.

Cô gái là người rất tốt đẹp. Hắn muốn hào hào bảo vệ, quý trọng. Chờ đến khi tốt nghiệp, khiến cho nàng trở thành tân nương.

Nhưng bây giờ, bọn họ không thể như vậy, nàng còn quá nhỏ, chỉ mới 17 tuổi: “Hữu Hi, mau mặc lại quần áo, nói cho anh biết hôm nay em làm sao vậy?”. Nhất Thần lui về sau một bước, xoay người bỏ đi.

Hữu Hi một tay ôm lấy Nhất Thần từ phía sau, khóc nói: “Nhất Thần, anh chưa từng nghĩ rằng muốn em sao?. Em muốn trao cơ thể của mình cho anh, Nhất Thần, đừng bỏ chạy, đừng.”

Hắn chưa từng nghĩ, chưa từng nghĩ sao? Không, hắn rất muốn, nha đầu ngốc, không thấy hắn đang phải nhẩn nhai rất khổ cực sao?

Nhất Thần quay người lại, điên cuồng ôm lấy Hi Hữu vào ngực, găt gao hôn lấy môi nàng, thanh âm khàn khàn, ảm đạm nói: “Hữu Hi, anh vốn nghĩ muốn chờ một chút, chờ em lớn hơn tí nữa...”.

Hữu Hi không đợi Nhất Thần nói xong, liền kiễng mũi chân, hôn Nhất Thần, hai người trẻ tuổi găt gao ôm lấy thân thể của nhau.

Nhất Thần kịch liệt hôn lấy, hai tay hướng tới, một tay ôm lấy Hữu Hi, đi tới giường ở phòng ngủ. Hai người điên cuồng ôm lấy nhau ở trên giường.

Hắn hôn nàng, nàng ngây ngô đáp lại, mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp và tự nhiên.

“Hữu Hi, mau nói không, đừng làm anh mất không chế, bây giờ em còn có cơ hội hối hận”

“Em muốn anh Nhất Thần, không hối hận”- Hữu Hi vuốt ve phần lưng của Nhất Thần, môi hắn mím lại tức giận, Nhất Thần Hô Hấp đầy đặc, cảm thương nói: “Hữu Hi, anh yêu em”

Những lời hứa nồng đậm tình cảm thương yêu rất tốt đẹp, Nhất Thần khao khát tìm kiếm, Hữu Hi mềm mại, xâm nhập, lấy đi sự trong trắng của nàng, làm cho nàng trở thành nữ nhân của hắn.

Một chút máu hồng dính trên tấm nệm. Hữu Hi cau mày, đau, đau quá nhưng thật sự rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc

Nàng giờ đây đã là của Nhất Thần, trên thế gian, nàng yêu nam nhân này nhất, khỏe mắt đắm lệt, nhẹ nhàng nói: “Nhất Thần, ta yêu người”.

Nhất Thần trong lòng tự hứa, hắn sẽ yêu cô gái này suốt đời, cả cuộc đời này!!!!

**Kẻ Phụ: Cha ghê.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2

Sau một đêm mây mưa, cả hai người đều cảm thấy chưa đủ, liền một lần nữa triển miên phảng phất muốn đem xương cốt và máu hòa vào nhau làm một.

Trời đã sáng hẳn, mưa cũng ngừng, hai người ôm nhau tỉnh lại, nhìn nhau ngượng ngùng cười.

- Vẫn còn sớm!

- Vẫn còn sớm!

Nhất Thần cúi xuống hôn vào môi Hữu Hi, dường như lời nói không thể hiện hết nhu tình và yêu thương.

- Ta phải đi rồi!- Mắt hữu Hi tròn to và sáng ngời, gương mặt ngây thơ vẫn phảng phất sự trưởng thành sau một đêm lột xác.

- Mau nói cho ta biết, đêm hôm qua ngươi làm sao vậy?- Nhất Thần giữ lấy Hữu Hi, hần thuận tay vuốt ve sợi tóc của nàng.

Hữu Hi áp mặt mình vào trong lồng ngực rắn chắc của Nhất Thần, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào: “Không có việc gì rồi, ta không việc gì cả, đừng lo lắng”.

- Thật sự không có việc gì?- Nhất Thần vẫn còn có chút lo lắng, không khỏi nghi ngờ.

- Uh, không có việc gì cả, ta cảm thấy rất tốt, mọi thứ đều hoàn hảo.- Hữu Hi vẻ mặt tươi cười, nàng không còn sợ gì nữa rồi, không bao giờ sợ nữa. Đêm hôm qua là lần đầu, nàng đã đem cho người mà nàng yêu nhất, dù cho kẻ phụ có thể nào đi chăng nữa.

- Thật sự ta rất muốn mỗi ngày tỉnh lại đều được ôm ngươi trong vòng tay- Nhất Thần ngửi lấy mùi hương thơm mát của Hữu Hi có chút lưu luyến không rời.

“Suốt ngày ở trên giường Nhất Thần sẽ rất chán, ta phải rời giường thôi”. Hữu Hi không khách sáo túm lấy cái mền rồi quăn quanh người, cúi xuống tìm quần áo của nàng.

Nhất Thần chống đầu dậy, nhìn Hữu Hi đánh một vòng xung quanh giường: “Rất may Hữu Hi và ta có vóc dáng rất khác nhau”.

Gương mặt của Hữu Hi thoáng ửng hồng, nàng cầm lấy quần áo trên tay đi về phía gian nhà tắm, chân mền tự động rút ra bên ngoài trên mặt đất sau tiếng đóng cửa.

Cảm giác ham muốn lại trời dậy, Nhất Thần quăng thân thể xuống đất, đẩy cửa gian nhà tắm, đi về phía Hữu Hi.

- Nhất Thần!! Ngươi vào đây làm gì, mau đi ra ngoài- Hữu Hi có chút không quen với kiểu thân mật như vậy, nàng không dám nhìn thân thể trắng kiện của Nhất Thần.

- Hữu Hi giúp ta tắm rửa. -Nhất Thần cầm lấy tay Hữu Hi, đem tay nàng xoa thành bọt trên người hần.

- Đừng!!- Gương mặt Hữu Hi đỏ ửng như quả táo, ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu.

- Muốn rồi- Nhất Thần vừa nói vừa kéo sát hai thân thể vào nhau cùng dính vào một nơi mà cọ xát.

Hôn môi, vuốt ve, ôm nhau, tiến vào.....!!!

Trong phòng tắm lại vừa diễn ra một màn đỏ mặt khiến trống ngực đập thình thịch.

Hai người là một đôi rất hạnh phúc, cả trái tim và thể xác đều yêu thương lẫn nhau.

Hai người lưu luyến không muốn chia tay, Nhất Thần phải đi học, vì đã học đến năm ba nên Nhất Thần phải vừa làm thêm để trả tiền thuê phòng.

Nhưng Hữu Hi, vì hoàn cảnh gia đình, mà không có cách nào đến trường, cho nên phải lên lên đi đến trường học giả làm học sinh cùng khóa với Nhất Thần.

Năm đó Nhất Thần bước vào năm nhất đại học, Hữu Hi 15 tuổi.

Trên đường về nhà, Hữu Hi trong lòng tuy nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, nhưng vẫn có chút không yên, ý định của kẻ phụ đã thất bại, không biết hần sẽ tức giận như thế nào.

Nhưng nàng cần phải nói cho kẻ phụ biết, nàng không còn là xử nữ, bán đi chắc chắn không còn giá trị, chỉ có như vậy nàng mới không bị nam nhân khác chạm vào.

Hữu Hi xoay nhẹ chốt cửa, đi vào, trong nhà rất yên tĩnh, chắc là đệ đệ đã đi học.

- Nha đầu chết tiệt, tối hôm qua mày đi đâu đó?

Một âm thanh cực kì bá đạo vang lên khiến cho người ta chán ghét, Hữu Hi nhìn kẻ phụ từ trong toilet đi ra, chỉ mặc một cái quần đùi, phía trên để trần

Hữu Hi cúi đầu, không nói gì.

“Đi dọn dẹp mau lên, hôm nay đi theo ta gặp một người, hần đồng ý giá 5 vạn chỉ cần ở với mày một đêm, thật là hào phóng” – Về mặt của kẻ phụ cực kì gian ác, không có chút hảo ý khi nhìn Hữu Hi, làm nàng phát lạnh.

- Đứng đây làm gì, còn không mau đi

- Ta sẽ không đi- Hữu Hi có chút sợ hãi, lớn tiếng nói.

- Mà nói cái gì?- Kế phụ mở to mắt trừng trừng.

- Ta đã mất đi đêm đầu tiên rồi, tối hôm qua ta đã cho người khác, vì thế ông cũng đừng mơ tưởng đến việc bán ta”- Vì năm vạn đồng, hắn có thể bán đi thứ quý giá nhất của nàng sao, không thể!

- Mà nói cái gì!- Giương mặt của kế phụ trở nên dữ tợn, tầm mắt cũng chú ý đến dấu hôn màu đỏ còn lưu lại trên cổ nàng. Hắn thẹn quá hóa giận, tiến lên đánh vào mặt Hữu Hi thật mạnh, Hữu Hi ngã xuống đất, đầu óc mê muội, mặt như phát hỏa cực kì đau đớn, nước mắt thanh khiết rơi trên mặt làm nổi bật năm dấu tay màu đỏ.

- Xú nha đầu, nguoi mau đền tiền cho ta, nếu không xem ta trừng trị mày thế nào- Kế phụ siết chặt xăn tới.

- Cứu mạng, cứu mạng- Hữu Hi giãy giụa, đứng lên bỏ chạy, nhưng kế phụ túm lấy tóc nàng dùng sức đánh vào tường.

“Ah!!!” Hữu Hi đau đớn kêu lên, máu chảy từ trán, kế phụ không dừng tay, giống như kẻ điên đánh vào đầu nàng. Hữu Hi cảm giác đầu mình sắp nứt ra, đau quá, đau quá, mắt mờ hồ nhìn tấm ảnh chụp đệ đệ trên bàn.

Chút tỉnh táo cuối cùng bị lấy đi, trước mắt tối sầm cuối cùng mất đi tri giác, lúc bất tỉnh nàng nhớ đến quá khứ, nhẹ nhàng nói: “Đệ đệ, Nhất Thần...”

Kế phụ chứng kiến gương mặt Hữu Hi toàn là máu, mất đi tri giác, hắn không khỏi thất kinh, cuống quýt lui về sau. Hắn giết người, là giết người, ý thức được điều đó, hắn sợ hãi chỉ muốn đào tẩu, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến, không được, hắn phải huy đi thi thể mới đúng.

Hắn vội vàng nâng Hữu Hi kéo vào trong phòng, chính lúc này, cửa nhà bị một người đập tung.

Một chàng trai với gương mặt đậm đà mồ hôi, nhìn gương mặt đầy máu của Hữu Hi, hắn đau lòng thét lớn khiến cho đất như muốn nứt ra: “Ah... Hữu Hi!!!”. Suy nghĩ của hắn đang bị lửa thiêu cháy, tức giận rống lên: “Ta giết nguoi, tên hỗn đản”. Hắn ra tay tàn nhẫn đánh một quyền vào mặt kế phụ mang theo sự phẫn nộ, đau lòng, kế phụ cháng váng đầu óc hoa lên té trên mặt đất.

Xe cứu hộ và cảnh sát đến rất nhanh, kế phụ bị bắt, Hữu Hi được đưa vào bệnh viện.

Nhất Thần thống khổ than khóc, hắn lần đầu tiên rơi lệ, vì Hữu Hi mà đau xót, làm cho hắn tan nát cõi lòng.

Ngồi bên trong xe cứu thương, hắn vừa khóc vừa gọi tên Hữu Hi nhưng nàng vẫn im lìm nhắm chặt hai mắt.

Nhất Thần găt gao nắm lấy tay Hữu Hi, không thể tin được, lúc sáng hắn còn ở cùng với Hữu Hi, là một Hữu Hi đáng yêu xinh đẹp, giờ phút này nàng lại bi thảm nằm yên một chỗ.

Hữu Hi, đừng bỏ ta, đừng, Nhất Thần trong lòng khẩn cầu.

Xe cấp cứu từ trong phòng được đẩy ra, trên mặt đã không còn lưu lại vết máu, nhưng Hữu Hi vẫn an tĩnh nằm đó, giống như đang chìm vào giấc ngủ

- Nàng... có khỏe không?- Đôi mắt Nhất Thần ửng đỏ, tay nắm lấy áo bác sĩ run nhè nhẹ.

Giương mặt bác sĩ không chút biến sắc nói: “Cô ấy không tỉnh lại nữa, nhưng cũng không chết, nói cách khác, cô ấy trở thành người thực vật”.

Nhất Thần cảm giác như trời long đất lở, sắp ngất đi. Tay hắn từ từ buông áo bác sĩ, thân thể trắng kiện ngã xuống, Hữu Hi của hắn không tỉnh lại nữa, không bao giờ tỉnh lại, Nhất Thần cảm giác như trái tim mình sắp nứt ra.

Hữu Hi, sao nàng lại bỏ ta lại, một mình ta sao có thể tiếp tục sống đây.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3

Đau đau quá, kế phụ ra tay thật tàn nhẫn, thiếu chút nữa là lấy đi sinh mạng của nàng, đệ đệ của nàng chắc chắn sẽ rất sợ hãi, nhất là sau mỗi lần bị kế phụ hành hung.

Nàng cố gắng mở mắt nhìn rõ mọi thứ xung quanh chứng tỏ mình còn sống, nhưng những hình ảnh hiện lên cực kì cổ quái, xa lạ.

Kì quái, Hữu Hi nhắm chặt mắt, vốn tưởng rằng mình bị hoa mắt, nhà của nàng không phải như thế, cả bệnh viện cũng chẳng có hình dạng như vậy, đây là nơi nào?

Trong đầu nàng một mảng mờ mịt, không hiểu gì cả!!

Hữu Hi muốn ngồi lên, để bản thân mình xác định rõ nơi này là đâu, thình lình một giọng nói trầm thấp cực kì sắc bén từ trong phòng vang lên.

“Rất tốt, ngươi cuối cùng cũng tỉnh dậy”.

Hữu Hi quay đầu nhìn về phía nơi âm thanh phát ra, trước mắt nàng là một nam nhân cực tuấn mỹ nhưng lại ẩn chứa sự quái dị.

Thân hình cao lớn cường tráng, ngũ quan xinh đẹp, dung nhan giống như được điêu khắc rất tỉ mỉ mà tạo thành, mái tóc đen dài dùng ngọc trâm quấn lại.

Hình như... hình như chỉ có trong phim cổ trang mới có, hẳn đứng đó cách không xa cũng có một người nam nữ ăn mặc cổ quái giống hần... nàng nằm mơ sao?

“Ngươi là ai? Đây là đâu vậy”- Đây là vấn đề mà Hữu Hi quan tâm nhất, tâm trí nàng hỗn loạn, không thể giải thích mình đang ở đâu.

“Giả ngây giả đạo”- Nam nhân nhẹ nhàng giữu cột, gương mặt tuấn mỹ tràn đầy hận khí, vẻ mặt này nghĩa là gì... Hữu Hi dám chắc mình chưa từng đắc tội với hần.

Hữu Hi đột nhiên nhớ tới thân thể mình phát hiện nó không tài nào nhúc nhích được, nàng vội vàng nhìn xuống, tay chân đều bị trói chặt nằm trên chiếc giường gỗ, cả người quang lõa...

“Hả!!”- Hữu Hi thất kinh kêu lên một tiếng, làm cho nàng sức tỉnh dậy. Nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng, chẳng lẽ nàng gặp tên háo sắc, trong âm thanh mang theo nỗi hoảng sợ bất an hô lớn: “Tại sao lại trói ta, mau thả ra.”

Hữu Hi vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, những người trước mắt nàng đều cực kì cổ quái, cho nên Hữu Hi không phát hiện giọng nói của mình có chút không bình thường.

“Không... các người mau ra ngoài, mau đi ra ngoài” Hữu Hi nhắm mắt lại, cố gắng lừa dối bản thân mình, nàng cảm thấy rất xấu hổ.

“Ngươi không phải luôn chờ đợi tới giờ phút may mắn này sao?- Tên nam nhân như Sứ Giả Địa Ngục chậm rãi lên tiếng, sau đó Hữu Hi cảm giác thân thể nặng nề của hần, trước mắt mình là một nam nhân, thân thể của hần ở trên nàng.

Trái tim nàng hoảng sợ như muốn nhảy khỏi lồng ngực, khó khăn lắm nàng mới mở miệng ra được: “Ngươi... ngươi muốn làm gì”.

“Ta muốn làm gì?”- Nam nhân nở nụ cười tà ác đôi mắt ngập tràn huyết lạnh. “Ta muốn ngươi chuộc tội”.

“Chuộc tội”- Hữu Hi như rơi vào trạng thái mê mang, nàng không biết hần đích xác đang nói cái gì. “Ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta không nhận ra ngươi!”.

“Lãnh Dạ Hủy, ngươi đừng đóng kịch, hôm nay ta sẽ bắt ngươi phải chuộc tội, ngươi có chạy cũng không thoát”- Nam Nhân thô bạo nắm lấy Hữu Hi trong sự kinh ngạc của nàng.

Hữu Hi cau mày, giãy giụa thân thể nhưng cũng chỉ uống phí sức lực, bản tính hiền lành mọi ngày biến mất, nàng kích động nói: “Ta là An Hữu Hi, không phải Lãnh Dạ Hủy các ngươi lầm rồi, thả ra.”

“Bốp!!” Một âm thanh khô khốc vang lên, nam nhân dùng tay hung hăng đánh vào mặt Hữu Hi.

Hữu Hi cảm thấy tai mình ù đi, trong miệng tràn ngập máu tươi, đau đớn đến mức không thể nói chuyện. Nam nhân tức giận siết lấy cằm nàng: “Con đàn bà chết tiệt, ai cho phép ngươi rống to như thế”.

Hữu Hi hoảng sợ, nước mắt đầm đìa nhìn nam nhân, nàng bị hần hù dọa đến mức nước mắt liên tục chảy ra, cúi đầu khóc, bắt lực thét to: “Nhất Thần ca, cứu ta, Nhất Thần ca...”

“Cái gì Nhất Thần ư, ta xem hôm nay ai dám ra tay cứu loại đàn bà độc ác như ngươi. Ngươi trước đây chẳng phải luôn chờ mong ta sủng hạnh sao, hôm nay ta cho ngươi thỏa lòng mong ước.”

Sủng hạnh, là ngôn ngữ hồi xưa, nàng hiểu rất rõ nó có nghĩa gì, Hữu Hi hoảng sợ mở to hai mắt, không!!.. Đừng, nàng là người phụ nữ của Nhất Thần, không thể trước mặt bao nhiêu người lại bị người nam nhân khác cưỡng bức.

“Không, đừng, ta thật sự không hiểu ngươi đang nói cái gì, ta không phải Dạ Hủy, mau thả ta ra, thả ta ra. ngươi đang phạm tội, luật pháp sẽ trừng trị ngươi, mau thả ta ra”- Hữu Hi sợ hãi quên hết tất cả, ngay cả khóc nàng cũng không để ý nữa, sắc mặt tái nhợt, chỉ có thể cầu xin nam nhân này buông tha nàng.

Nam nhân không hề nghe nàng nói, tát nàng một bạt tay nữa. Đầu Hữu Hi choáng váng, nói không nên lên, Nam nhân cương quyết thô bạo đem thân thể của hắn xuyên qua nàng không chút lưu tình.

Đau quá, cơ thể như muốn xé rách làm đôi, giống như lần đầu tiên của nàng và Nhất Thần, không, so ra còn đau hơn gấp mấy lần.

Trái Tim hữu Hi cũng kịch liệt đau đớn, trước mắt bao nhiêu người, nàng bị một nam nhân cưỡng bức.

Toàn thân của nàng đều đau đớn, linh hồn như muốn bị xé rách. Nàng cảm thấy xấu hổ chỉ muốn chết đi, nam nhân còn bắt đầu di chuyển trong nàng, đầu nàng bắt đầu mất đi ý thức. Trước khi ngất đi, nàng còn mơ hồ chứng kiến nụ cười lãnh huyết của nam nhân kia.

** Quang lỏa: Nude (Không mảnh vải che thân)

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4

Nếu như ngủ say nàng tỉnh nguyện không bao giờ tỉnh lại, nếu như sự thật tàn khốc đến như vậy, nàng hi vọng đây chỉ là giấc mộng.

Nhưng đây chính là sự thật, dù tàn khốc đến cỡ nào, nàng vẫn phải mở hai mắt để đối diện với nó.

Ánh nắng mặt trời chiếu sáng rực, nàng không biết mình đã mê man bao lâu rồi, hạ thể kịch liệt đau đớn, nhưng Hữu Hi vẫn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ chống tay ngồi dậy, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, đám người cổ quái đó đã rời đi. Đầu óc Hữu Hi càng lúc càng rối loạn, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nàng vừa bị cưỡng bức, hơn nữa lại còn làm trò đó trước mặt rất nhiều người, nàng cúi đầu nhìn xuống giường một mảng hồng cực kì bắt mắt. Chẳng phải lần đầu tiên của nàng là Nhất Thần rồi sao? Tại sao bây giờ vẫn còn ra máu. Tất cả mọi người ở đây đều mặc đồ cổ trang, hắn tại sao lại nói nàng tội thiếp, tại sao lại đối xử với nàng như vậy.

Hữu Hi trên mình không có quần áo, nàng nhìn lại chính bản thân mình, trái tim như bị xé rách thành từng mảnh rất đau đớn.

Nàng chậm rãi bước xuống giường, bắt lực cuộn mình vào trong góc, muốn che lấp đi cơ thể quang lỏa của chính mình.

Những giọt nước mắt trong tròng rơi xuống, nàng chỉ biết im lặng mà khóc không hề phát ra tiếng, đôi mắt hoảng sợ nhìn tứ phía, nàng tự nói với chính mình nhất định phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Có người đẩy cánh cửa tiến vào, Hữu Hi cố gắng cuộn tròn lấy cơ thể của mình, đôi mắt kinh hoàng hướng về phía cánh cửa. Gương mặt Hữu Hi ngẩn lệ, hoảng sợ nhìn người phụ nữ trung niên đi tới.

Chứng kiến Hữu Hi không quần không áo, bộ dạng thê thảm, trên mặt lộ ra nét hận ý xen lẫn sự thương tiếc.

Bà đặt quần áo kẹp ở bên vách xuống kế bên Hữu Hi. “Mặc xong quần áo rồi đi theo ta”.

Hữu Hi ôm lấy bộ quần áo, lúng túng mặc vào, đáng thương hỏi: “đây là đâu? Bà là ai vậy?”.

“Ngươi...!!”- Người phụ nữ trung niên đối với Hữu Hi có chút kì quái.

“Nói cho ta biết đi, đây là nơi nào, ta thật sự không nhớ ra!!”- Dĩ nhiên là nàng không nhớ, nàng cái gì cũng không biết, mọi thứ xảy ra khiến cho như muốn phát điên.

“Đây là Nghĩa Vương Phủ!!”- Người phụ nữ nghĩ rằng Hữu Hi phải chịu một trận đả kích rất lớn, ngay cả là người cũng không chịu được, dù sao cũng là một người nữ nhi nhưng lại bị đối đãi như thế.

“Nghĩa Vương phủ”- Cái này chẳng phải là địa danh ở thời cổ đại sao, chẳng lẽ nàng đã trở về thời cổ đại.

“Ta là Phúc ma ma, trước đây luôn chiếu cố ngươi, sau này cũng vậy”.

“Chiếu cố ta? Ta với vương phủ có quan hệ gì chứ?”- Hữu Hi cố gắng suy nghĩ, nàng cần phải biết đích xác chuyện gì đã xảy ra, mặc kệ nội tâm cuồng loạn cỡ nào, nhưng nàng trước tiên phải làm cho mình tỉnh táo.

“Ngươi là tiểu thiếp của vương gia, Dạ Hủy ngươi không sao chứ?”- Người phụ nữ lo lắng hỏi.

“Phúc ma ma, có thật ta là thiếp của vương gia không?”- Nàng là người ở thế kỉ 21, chỉ có một nam nhân duy nhất là Nhất Thần. Nhưng mọi chuyện trước mắt lại thật kì lạ, chẳng lẽ... Chẳng lẽ nàng đã trở về thời cổ đại. Trong đầu chợt nhớ tới các cuốn tiểu thuyết xuyên qua mà mình từng đọc, chẳng lẽ nó có thật sao...Loạn, loạn hết rồi!!!

“Đúng vậy, không sai”- Phúc ma ma ngay lập tức trả lời.

“Nhưng ta.... ta không biết các người, tại sao nam nhân kia lại đối xử với ta như vậy, ta đã làm sai cái gì?- Hữu Hi nghĩ tới tên nam nhân đã thô bạo đối xử với nàng, trái tim như bị một đao cứa vào đây oan khuất.

“Người nói vương gia... người còn có mặt mũi để nhắc đến sao, mọi thứ hôm nay người phải chịu đều rất đáng”- Phúc mama nói với giọng tàn nhẫn, bà đứng lên nhìn Hữu Hi với ánh mắt thống hận và khinh miệt.

“Ta làm gì sai chứ?”- Thì ra hẳn là vương gia, kẻ thô bạo cướp đi thân thể chính là vương gia.

Nàng sai ở đâu, không phải do nàng làm, trong miệng hẳn lúc nào cũng nói Lãnh Dạ Hủy làm sai cái gì đó. Bọn họ một mực khẳng định nàng là Lãnh Dạ Hủy, nói chính xác, bộ dạng của nàng và Lãnh Dạ Hủy giống nhau, linh hồn của nàng!!!! Hữu Hi lại một lần nữa chịu đủ kích rất mạnh.

Hiện tại, nàng đã chết rồi sao, nàng bị kẻ phụ đánh chết, nàng sẽ không còn được gặp Nhất Thần nữa? Đệ đệ của nàng phải làm sao bây giờ?

Nghĩ đến chính mình không còn được gặp lại Nhất Thần và đệ đệ, trái tim nàng dấy lên một tia đau đớn cùng cực.

“Hừ, ngay cả chuyện mình làm, người cũng quên rồi, ta cũng chẳng muốn dong dài, đi theo ta, sau này sống hay chết thì phải xem tạo hoá của người!”- Người phụ nữ trong lòng vừa oán hận Lãnh Dạ Hủy nhưng cũng có điểm cảm tình, nếu không sẽ chẳng cùng nàng nói nhiều như vậy

“Đi đâu”- Hữu Hi không nhận được hỏi, ngay cả một cảm giác an toàn nàng cũng không có, mọi thứ đều xa lạ khiến cho nàng không cách nào thích ứng.

“Cứ đi là được”- Bà ấy nói xong liền quay lưng bước ra ngoài.

Hữu Hi cũng lập tức đi theo, mỗi lần bước đi là hạ thể đau đớn sắp nứt làm đôi. Không cần nói cũng biết, tên vương gia kia đã hành hạ nàng thô bạo đến mức nào.

Phúc mama đưa Hữu Hi men theo một con đường nhỏ, rốt cuộc dừng lại trước một căn nhà gỗ cũ nát.

“Sau này người sẽ ở đây, tất cả đều do vương gia an bài”- Phúc ma ma vừa nói xong liền quay người bỏ đi.

Hữu Hi đẩy cửa vào, chậm rãi đi vào. Bên trong rất đơn sơ, nhưng lại sạch sẽ, trên giường có một lớp chăn bông, bàn trang điểm cũ nát, có đầy đủ bàn ghế.

Hữu Hi đóng cửa lại, ngồi lên trên giường, tâm trí hoảng hốt, nàng cần phải tìm cách thoát khỏi cái chuyện quái dị này.

Nàng xuyên qua đi tới thời cổ đại. Gương, Dạ Hủy, Hữu Hi theo phản xạ đứng dậy, đi tới phải trước gương đồng.

Nhìn gương mặt của mình trong gương, nàng sợ ngây người, dù gương mặt nàng có biến dạng ra sao nàng vẫn có thể nhận ra, nhưng đây tuyệt đối không phải là dung nhan của nàng, nàng không có cách nào thừa nhận chính mình đã biến thành người khác.

Nhất Thần, đệ đệ, Hữu Hi đau lòng đến mức sắp vỡ tung ra, hai tay ôm lấy mặt mình ngồi bệt xuống đất mà khóc.

Cánh cửa đột ngột đẩy ra, trong phòng cũng theo đó mà sáng lên, Hữu Hi ngẩng đầu, che hai mắt đang ướt đầm lệ của mình lại, nhìn về phía cửa.

Còn chưa kịp nhìn rõ ai, thì bên trong gian phòng đã đầy người, Hữu Hi kinh ngạc đứng dậy, mơ màng nhìn những người phụ nữ như hoa như ngọc trước mắt... Các nàng là ai?

“Đáng thương, sao lại khóc, muội muội sao lại phải một mình thương tâm thế này”- Người phụ nữ mặc áo hồng dùng tay che mũi, cất tiếng nói, ngẩng đầu lên nhìn phòng rồi tiếp tục: “Phòng này vốn ra không dành cho người ở, nhưng nó lại rất thích hợp với muội muội”.

“Đúng thế, không phải ai cũng thích hợp ở đây, muội muội nhất định là vui mừng đến phát khóc, bị vương gia sủng hạnh như vậy, sao lại tự nhiên khóc thế”- Kẻ đang nói chính là người phụ nữ mặc sam y màu xanh, nhìn nàng với vẻ mặt chế giễu xen lẫn sự sợ hãi.

“Aiya, thật sự là bội phục muội muội, nếu đổi lại người khác, làm trò đó trước nhiều người như vậy chắc chắn sẽ rất xấu hổ, không còn mặt mũi để sống”- Một người nữa xen vào.

“Đúng vậy, muội muội thật là rất có phúc, gây ra nhiều tội lớn như vậy, nhưng lại lấy được sự sủng hạnh của vương gia, không thể không nói muội muội thật cao tay”.

“Nói đúng ra, nếu đổi lại là người khác, không biết sớm đã dùng dây treo cổ mà chết, làm gicòn mặt mũi để sống, quả nhiên là trời đã sinh ra một thứ hạ tiện như vậy”.

Bây tám người phụ nữ, mỗi người một lời góp vào chỉ trích Hữu Hi vô sỉ, hình như chuyện nàng còn sống trên đời này là một điều sỉ nhục rất lớn.

Nhưng nàng đã rất khó khăn mới sống nổi, chẳng lẽ lại đi tìm cái Hữu Hi, về mặt mơ hồ, nàng nhẹ giọng hỏi: “Ta... tại sao lại muốn ta chết, những chuyện này ta đều không muốn, vương gia trước mặt các người cũng làm trò đó, nếu như các người nói như thế có phải cũng bắt vương gia chết đi.”

“Người... thật to gan, lại còn dám trù Vương gia chết đi, xem ra ta phải giáo huấn người mới được”- Hồng y nữ từ bước lên hô to một tiếng, đánh vào mặt Hữu Hi để lại vết ngón tay màu hồng trên mặt

“Đúng là không giáo huấn người, người không biết cái gọi là đau đớn”- Những người phụ nữ khác cùng xông lên đánh Hữu Hi.

Hữu Hi bụng đầy oan khuất, phần nộ, bị vương gia xem thường, vô lực phản kháng đã rất thống khổ. Những người phụ nữ trước mắt lại hung hăng lăng mạ nàng, như chẳng phải quá dễ dàng. Oán hận, phần nộ, mặc dù là mềm yếu nhưng cũng có vài phần mạnh mẽ. Sự tình đã đi đến nước này, Hữu Hi còn sợ cái gì, nàng giờ cao ghế, nổi điên cầm nó quơ qua quơ lại: “Có gan thì lại đây đánh ta nữa xem”

Những người phụ nữ yếu điệu này, tưởng rằng Hữu Hi sẽ không phản kháng, ai ngờ nàng lại phát điên. Cầm ghế uy vũ đi tới, mấy nười phụ nữ thoáng một cái đã bị trấn áp, sợ chiếc ghế và vào mặt các nàng.

Kêu lên sợ hãi, bát nháo thành đoàn, Hữu Hi phần nộ, đỏ hoe mắt, quơ ghế, thấy người nào sẽ giết người đó.(nguyên bản là Ks, ta cũng tính để nhưng thấy kì quạ nên để từ khác)

Mấy người phụ nữ bị sự tức giận đến cuồng nộ của Hữu Hi làm cho một phen thất kinh, té ngã chạy ra khỏi gian phòng.

Hữu Hi thở hồng hộc, nước mắt chảy xuống, ghế trong tay rơi xuống mặt đất, ngọn lửa âm ỉ trong lòng bốc phát cũng đủ dọa chết người

Hữu Hi càng lúc càng dần sâu vào mọi chuyện !!!!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5

Tâm cung của vương gia là “Nghĩa Hàn Lâu”, lúc này những ánh nến lung linh cháy sắp xuống, nó tự thiêu đốt chính mình để thấp sáng cho người khác.

Phía ngoài, trên bàn cao đầy những món ngon, Nghĩa vương gia Lăng Khiếu Dương ngồi trên trường ghế rộng, xung quanh là các thị thiếp rất quyến rũ, đối diện hẳn là các vũ công đang ca múa

Tiếng nhạc làm không khí xung quanh trở nên thật náo nhiệt và sinh động, hai mắt Lăng Khiếu Dương tĩnh lặng như bầu trời về đêm.

Hai mắt của hắn tựa như đang nhìn các ca kỹ biểu diễn, tựa hồ lại suy nghĩ về cái gì đó, phượng nhãn hẹp dài mang theo tia nhìn lạnh lùng, bờ môi mím chặt.

Lăng Khiếu Dương dường như có chút không yên lòng, trong đầu quay cuồng hình ảnh của Hữu Hi đang khóc lóc.

Ánh mắt vô tội, những giọt lệ như phát sáng, dường như không hề bị nhiễm những thứ trần tục ngược lại còn giống tiên tử, nhưng mặc kệ vẻ bề ngoài ra sao thì tâm địa của nàng vô cùng độc ác.

Hắn hận là không thể giết nàng, nhưng hắn sẽ khiến nàng thống khổ đến chết, hắn chính là muốn nàng sống không bằng chết.

Mùi hương của cơ thể nàng, khiến Lăng Khiếu Dương nhớ lại lúc tiến vào sâu trong thân thể Hữu Hi.

Cơ thể của nàng vừa chặt vừa nhỏ, khiến hắn thiếu chút nữa không thể nào xuyên qua được, bên trong thì lại siết chặt đến mức hắn không cách nào xỏ xuyên qua cơ thể mềm mại của nàng.

Vừa nghĩ tới, cơ thể Lăng Khiếu Dương không tránh khỏi căng thẳng, hắn đột nhiên ngồi dậy.

Các thị thiếp đứng bên cạnh cũng phát run, không biết Lăng Khiếu Dương có gì phân phó, các nàng đều rất sợ vương gia, vì tâm tình hắn luôn bất định.

“Đi, đem Dạ Hủy truyền đến”- Lăng Khiếu Dương con mắt chớp động mang theo cái nhìn âm tàn, có chút gì đó đợi chờ.

“Vâng ạ” Có người liền lên tiếng, sau đó đi ra ngoài kêu người.

Mấy người thị thiếp vừa nghe Vương gia truyền người phụ nữ đáng chết kia tới, không tránh khỏi ghen tỵ, nhưng cũng chẳng dám nhiều lời, chỉ oán hận

trong lòng.

Nếu không nói đến thân phận tôn quý của Lăng Khiếu Dương, chỉ cần nhìn gương mặt tuấn mỹ phi phàm của hắn đã có thể lấy được trái tim nữ nhân.

Sau khi phân phó xong, Lăng Khiếu Dương tựa vào ghế, ánh mắt lãnh đạm không biểu lộ chút tình cảm “Các người tiếp tục đi”.

Lăng Khiếu Dương vừa lên tiếng, các ca kỹ đang đứng lùi một bên bắt đầu vào hàng ngũ tiếp tục múa hát.

Trong đại sảnh lại trở nên náo nhiệt, các thị thiếp lại ngồi xuống, tiếp tục quyến rũ, tranh giành tình cảm của Lăng Khiếu Dương.

Hắn chính là rất cao quý!!!

Thời gian lại trôi qua thêm một lúc, Hữu Hi vẫn chưa đến, hắn có chút không kiên nhẫn, nhưng chỉ âm trầm không nói gì.

Kể bên các nha hoàn, còn có thị thiếp đang cẩn thận hầu hạ, bọn họ mong Hữu Hi có thể mau đến một chút, nếu vương gia không thể kiên nhẫn chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình

Rốt cục, đáng vẻ nhỏ nhắn thướt tha cũng xuất hiện, ánh mắt ngây thơ, thanh lệ thoát tục tựa như thiên nữ.

Nhưng mọi người đều dùng ánh mắt si nhục để nhìn.

Hữu Hi vừa bước vào đại sảnh liền tiếp nhận ánh mắt sắc bén của Lăng Khiếu Dương, nó sáng quắc tựa như muốn xuyên thấu cơ thể nàng.

Hắn là nam nhân đẹp nhất mà nàng từng gặp qua, đồng thời cũng vô cùng tàn nhẫn và độc ác. Hữu Hi không nhận được nhớ tới ngày hôm qua nàng nhục nhã như thế nào không khỏi có chút đau đớn, có lẽ những người trong này, ngày hôm qua đều có mặt chứng kiến, bọn họ không có nhân tính hay là không dám ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị nam nhân kia cưỡng bức.

Nàng không cách nào chấp nhận xã hội cổ đại này, vương gia quyền cao chức trọng, mặc dù thân thể này không phải là của nàng, nhưng nàng vẫn hận, rất hận tên nam nhân đã khiến mình nhục nhã. Tất cả những người ở đây đều dùng ánh mắt châm biếm để sỉ nhục nàng.

“Lại đây!”- Con người đen của Lăng Khiếu Dương phát ra một cái nhìn ma mị, hắn có chút không kiên nhẫn giọng nói lớn mang theo sự tức giận

Hữu Hi đi ngang qua các ca kỹ, chậm rãi tiến lại gần, lòng tràn ngập sợ hãi. Vương triều phong kiến và cả những con người máu lạnh vô tình này đều xa lạ với nàng

Lăng Khiếu Dương hát hai tay lên, lộ vẻ vương giả và quyền uy, các ca kỹ lập tức lui xuống, tiếng nhạc như xé gió cũng ngừng lại.

Không khí xung quanh trở nên yên tĩnh khiến Hữu Hi càng lo lắng

“Người tìm ta có việc gì?”- Trước đây nàng sống và lớn lên như thế nào, cách nói chuyện đã trở thành thói quen, không cách nào thay đổi ngay được. Chính mình cũng không muốn thay đổi.

Lời nói của nàng làm cho trong đại sảnh trở nên im lặng, mọi người tựa hồ ngay cả thờ cũng không dám.

Hữu Hi quan sát mọi người xung quanh, bọn họ giật mình quay lại nhìn nàng, gương mặt lộ vẻ muốn nói “người muốn chết hả”.

Cặp mắt của Hữu Hi dừng lại trên người vương gia, chỉ thấy đôi mắt hắn tràn ngập sắc huyết giống như quái vật mà nhìn nàng

“Người... to gan, nhìn thấy vương gia còn không thi lễ, còn cả gan dùng khẩu khí đó nói chuyện với vương gia”- Bên cạnh vương gia là một nô tài lớn tuổi, có thể vì sợ hãi vương gia tức giận có chút sợ hãi lắp bắp đứng lên.

Hữu Hi cau mày suy nghĩ, nàng nói gì sai sao, nhưng trước giờ nàng vẫn nói chuyện như thế “VẬY... ta nên nói như thế nào”.

Nàng vô tội nói, sau đó, trong đại sảnh một luồng không khí thổi tới như muốn xé gió, nàng kinh hãi nhìn mọi người, rồi lại nhìn về tên nam nhân khiến nàng đau đớn.

Nhân quan của Lăng Khiếu Dương leo lên tia nhìn phức tạp, tràn ngập sắc huyết và lãnh khốc, có chút nghi hoặc và châm biếm.

Bờ môi hé mở, lộ ra một nụ cười mê hoặc, nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác lạnh sống lưng “Xem ra thiếp của ta không biết quy củ thì phải?”.

“Vương gia, ý của ngài là..?”- Lão nô đứng bên cạnh cẩn cẩn đọi chờ chỉ thị, vì căn bản hắn không đoán ra ý định của chủ tử.

“Phé vật”- Lăng Khiếu Dương quát lớn, mọi người trong phòng đều sợ hãi quỳ xuống, kể cả mấy người thị thiếp cũng không dám lên tiếng.

Hữu Hi vẫn đứng im tại chỗ? Thì ra xã hội cổ đại là như thế này sao, nàng có chút không quen, cũng không thể tức giận quỳ xuống vì nàng không phải là người cổ đại. Nhiều việc nàng không biết nên làm thế nào.

Cơ thể cường tráng của Lăng Khiếu Dương đứng lên, hần từ nhìn Hữu Hi, lạnh lẽo nói: “Không biết quy củ, thì ta sẽ dạy nàng”.

“Vâng ạ”.- Lão Nô lúc này bắt đầu si chuyển, cuối cùng đã hiểu ra ý tứ vương gia nên liền đi ra ngoài, nhưng Lăng Khiếu Dương lại quát lên: “Đứng lại”.

Hữu Hi trong lòng sợ hãi, nàng nhìn chăm chăm Lăng Khiếu Dương, đáy lòng dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Mấy người thị thiếp bên cạnh Lăng Khiếu Dương trần mặt lộ vẻ tươi cảm đợi chờ xem kịch. Thân thể cao lớn trắng kiện của Lăng Khiếu Dương đi qua đi lại trước mặt Hữu Hi.

Hần cách nàng gần như vậy, cả người toát ra hàn khí, làm cho nàng có cảm giác như đang dần dần bị trấn áp, Hữu Hi lúc này mới phát hiện, hần cao hơn nàng cả một cái đầu.

Hai mắt nhìn nàng chăm chăm, một uy lực kinh người từ trên thân thể hần phát ra.

Hữu Hi đột nhiên cảm thấy đầu của mình rất đau, hai cổ chân mềm nhũn, người rơi xuống quỳ trên mặt đất, hai đầu gối va chạm mạnh, đau quá. ...

Hữu Hi cau mày, cắn chặt môi mới không bật khóc. Ác ma vương gia dùng sức túm lấy tóc nàng, khiến nàng ngẩng cao đầu ngửa về phía sau, nàng quan sát gương mặt hần.

Cực kì tuần mỹ nhưng lại lạnh lùng, đôi mắt xinh đẹp ngập tràn sắc huyết.

“Nhìn thấy bốn vương, nhớ kĩ phải quỳ xuống, nếu lần sau tái phạm, bốn vương sẽ không bỏ qua, bắt người cả đời phải quỳ”.- Vừa nói tay hần vừa tăng thêm lực dường như muốn đem tóc nàng bứt khỏi da đầu mới cam tâm.

Hữu Hi đau đớn, hai trong mắt muốn tổ giác vương gia đối xử với nàng thô bạo nhưng lại không dám chỉ có thể ngậm ngùi nhẫn nhịn.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt xinh đẹp tràn ngập thống khổ của Hữu Hi, lãnh khốc nói “Còn nữa, ta là chủ tử của ngươi, sau này gọi là Vương gia chủ tử hoặc vương gia, còn dám kêu “ngươi”, bốn vương sẽ cắt lưỡi ngươi”.

Hữu Hi trầm mặc, nàng phải làm thế sao, chung quy những người này đều giống nhau, đều run rẩy quỳ xuống.

Nàng không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt vô tội cùng sự đau đớn nhìn hần, Lăng Khiếu Dương tức giận phất tay lên cao, tát vào mặt Hữu Hi, tức giận nói: “Dùng dùng ánh mắt đó nhìn ta, nói, ngươi hiểu không?”

Hữu Hi cảm thấy lỗ tai mình như nứt ra, nàng cố gắng nhẫn nhịn không khóc, nhưng cũng không đồng ý hạ thấp mình. Nàng vì tên nam nhân cường bức mình mà khúm núm sao? Không!

Tốt lắm, bắt đầu khi nào mà trở nên quật cường như vậy. Con mắt tà ác của Lăng Khiếu Dương trở nên sâu hoắm, bờ môi của hần dán sát vào một bên má đang sưng đỏ của nàng, mang theo mùi máu hôn vào mặt nàng, phảng phất như muốn đem nàng đập vỡ: “Mùi vị ngày hôm qua phải chăng rất dễ chịu, ta nghĩ ngươi muốn thử lại lần nữa”

Trong đáy mắt Hữu Hi tràn ngập sự sợ hãi. ....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6

Hữu Hi sợ hãi nhìn nam nhân trước mắt, hần khom lưng cúi người ngồi xổm trước mặt nàng.

Lực đạo trên tay có chút nhẹ đi, đầu nàng vẫn còn chút ngửa ra, nhưng lại là đối mặt với hần.

Hai tay Hữu Hi cố gắng đẩy hần ra, nhưng chỉ phí công, môi hần tiến tới, cơ thể cường tráng cũng vì thế gần sát nàng.

Gương mặt tá ác của nam nhân gần trong gang tấc, có thể nhìn rõ ràng được hàng lông mi của hần, mang theo khí tức lạnh lùng có chút uy quyền.

“Buông tay...”- Hữu Hi không thể đẩy tay Vương gia ra, vừa sợ vừa hấp tấp.

Vương gia lại một lần dùng sức, lôi nàng về phía sau kéo đi. Thân thể của Hữu Hi ngã xuống, thân thể của hần cũng vì thế mà đè tới.

“Hả”- Hữu Hi rơi xuống bịch một tiếng, thẳng tắp nằm trên mặt đất, mà tay hần vẫn như cũ giữ lấy tóc nàng, đau quá đau quá. ...

Thân thể trắng kiện của Lăng Khiếu Dương nặng nề đè lên người Hữu Hi, quần của hắn là lướt rũ trên nàng, thân thể của nàng hoàn toàn bị hắn che ở dưới.

“Buông tay? Ngươi ra lệnh cho ta sao?”- Bàn tay của Lăng Khiếu Dương nổi lên dưới lớp váy của Hữu Hi, lần lượt đi vào, về mặt châm chọc, tay hắn vừa chạm đến da thịt nàng, sắc mặt Hữu Hi sợ đến tái nhợt, kinh hô: “Không... đừng”.

“Đừng?”- Lăng Khiếu Dương về mặt tức giận, cúi đầu hôn lên đôi môi như hoa của Hữu Hi, mùi hương trên cơ thể nàng cực kì thơm ngọt làm cho người khác có cảm giác mê mẩn.

Hữu Hi giãy giụa, lại bị nụ hôn cưỡng chế, hắn bá đạo dùng lưỡi xâm nhập vào bên trong miệng nàng, thô bạo mà hôn tới. Tay của hắn vẫn liên tục di chuyển, vuốt ve da thịt nhẵn nhụi và ấm áp của Hữu Hi.

Cơ thể bắt đầu mềm mại, Hữu Hi sợ hãi mất úc lệ, bàn tay của nam nhân càng lúc càng quá đáng, nhưng đối lại hắn kịch liệt hôn nàng. Hai bàn tay tà ác của hắn nắm lấy cổ áo nàng kéo ra, ngay cả quần áo cũng không thể che đậy cơ thể, Hữu Hi nghiêng răng nhắm vào môi hắn hung hăng cắn xuống.

“Ah!”- Lăng Khiếu Dương đau đớn, hai người trong miệng tràn ngập vị tanh của máu, hắn nhứ chặt mảy, buông lỏng Hữu Hi, bên môi vẫn còn chảy máu. Hữu Hi dùng lực lớn nhất, dĩ nhiên một miếng thịt từ môi Lăng Khiếu Dương rớt xuống.

Trong mắt Lăng Khiếu Dương tràn đầy huyết sắc.

Mắt Hữu Hi lệ đọng đầy, cuống quýt đứng dậy lui về sau.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, mắng, chết tiệt, chưa cò tiện thiếp nào dám cắn hắn, chưa từng có nữ nhân nào đủ dũng khí làm vậy, hắn chính là trời, hắn có mọi thứ, chưa từng có người nào dám phản kháng, người phụ nữ trước mắt chính là kẻ đầu tiên.

Sự yên lặng là điềm báo của bão táp đang kéo đến, tất cả mọi người đều nom nớp lo sợ, sợ Hữu Hi xúc phạm vương gia chọc giận ngài mà hại tất cả mọi người, khiến hắn giận cá chém thớt.

“Tiện nhân, ngươi dám cắn ta?”- Lăng Khiếu Dương bàng hoàng, thân thể mang theo sự tức giận đứng lên, vươn đầu lưỡi kiểm vào nơi môi vừa bị Hữu Hi cắn, mùi máu tươi càng đậm.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, nàng đứng dậy, nắm chặt lấy quần áo của mình, âm thanh mềm mại mang theo tia sợ hãi hô lớn: “Ngươi không có quyền đối xử với ta như vậy.”

“Quyền, tốt lắm, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là quyền”- Lăng Khiếu Dương vung tay, phẫn nộ quát: “Luru An, thay bốn vương đem con tiện nhân này đi giáo huấn, làm cho nàng biết thế nào là nghe lời”

“Nô tài tuân mệnh”- Lão nô gọi là Luru An, hắn trả lời một tiếng liền hướng Hữu Hi đi tới.

Lúc này hai nam nhân phụ cũng đi lên, tóm lấy hai tay Hữu Hi, làm cho nàng không cách nào nhúc nhích.

Mặc khác hai người nam nhân cũng từ đâu bước ra, một người trong tay cầm chiếc thước rất dày, người còn lại cầm đăng điều. Hình phạt này độc ác ở chỗ khiến người ta không thể nói, chân không thể di chuyển, không cách nào mở miệng nói chuyện, ăn cơm uống nước, đi lại giống như một phế nhân.

Hai người nam nhân dùng sức buộc Hữu Hi quỳ gối trên mặt đất, có người đá rơi giày của nàng, lộ ra bàn chân nhỏ bé.

Bọn họ muốn làm gì, trai tìm Hữu Hi đập mạnh sợ hãi, con ngươi mang theo tia nhìn oán hận đối với Lăng Khiếu Dương. Hắn tươi cười nhìn nàng, hàn ý từ đáy lòng dâng lên.

Luru An hô: “Đánh cho ta”.

Một tiếng hô lên, nàng nhân cầm thước giống như roi quất mạnh vào ngoài miệng Hữu Hi.

Phía sau nam nhân kia thì dùng đăng điều quất vào gan bàn chân nàng

“Ah”- Đau đớn, rất đau, toàn tâm đau đớn, Hữu Hi không nhịn được phát ra tiếng kêu thảm thiết, âm thanh của nàng vang lên trong đại sảnh, hận không thể giờ phút này chết đi, chấm dứt sự thống khổ này.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng tái nhợt mà thống khổ, máu từ trong miệng chảy ra, gan bàn chân nổi đỏ, thân thể theo tiếng đánh mà run rẩy, Vì đau đớn mà mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng, ánh mắt tràn ngập thống khổ, nhìn về phía trước, về mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương không nhân tính nhìn người thiếp của mình sống dở chết dở.

Đau đớn tận tâm can, chỉ có thể chết lạnh, nàng không cách nào khóc thành tiếng, gọi lớn tiếng, chỉ biết cúi đầu khóc, Nhất Thần ca, Hữu Hi nhớ người, Nhất Thần, Hữu Hi đau qua, nhưng Hữu Hi muốn sống, vì Hữu Hi muốn gặp lại người.

Nhất Thần ca..... Hữu Hi không cách nào tiếp tục tự vấn mình, trước mắt tối sầm mà ngất đi, đầu gục xuống.

Máu tươi đầy đất.

“Vương gia, nàng đã bắt tỉnh”- Lưu An chấp tay nói.

Lăng Khiếu Dương mặt âm trầm, mắt lãnh khốc, hướng về phía Hữu Hi đi tới, cao ngạo đứng trước mặt nàng, quan sát nàng từ trên xuống dưới.

Tay nắm lấy cổ Hữu Hi, nhìn nàng trên mặt đầy máu tươi, dữ tợn nói: “Để cho con tiện nhân này sống”- Nói xong vung tay quát- “Kéo xuống, đừng để ô uế nơi ta ở”.

“Vâng ạ”- Hai tên thuộc hạ kéo Hữu Hi đang mất đi tri giác hướng ra phía ngoài, trong đại sảnh một mảnh tĩnh mịch.

Ngay các các vũ công, ca kĩ cũng không dám di chuyển, Lăng Khiếu Dương nghĩ tới con mắt tràn ngập căm hận của Hữu Hi, trong lòng trở nên phiền muộn, phát tay nói: “Lui xuống đi”.

“Vâng ạ”- Trong sảnh lại ồn ào, những người liên can sốt ruột vội vàng lui xuống.

Mấy người thiếp thân cận cũng yên lặng lui đi.

Lăng Khiếu Dương trong lòng xúc động, hai con mắt đen như nước sơn hướng ra phía cửa nhìn lên trời, Dạ Lan, ta đáp ngươi không giết nàng, nhưng ta cũng sẽ không để nàng vui vẻ mà sống.

Ta muốn nàng phải chuộc tội cho cái chết của ngươi, Dạ Lan, ngươi rất vui phải không, ngươi thấy không, kẻ hại chết ngươi đánh phải chịu sự trừng phạt.

Màn đêm yên tĩnh, trên mặt đất đầy máu là làm người ta kinh hãi, tưởng chừng chưa xảy ra chuyện gì

.....

Đau quá, đau quá, Hữu Hi dần dần tỉnh lại, mở mắt nhìn bên ngoài toàn một màu đen, nàng biết là mình đang ở trong căn phòng nhỏ. Sự yên lặng, tĩnh mịch khiến cho người ta sợ hãi, cô đơn muốn khóc.

Nhớ tới lúc ở đại sảnh, Hữu Hi cuộn lấy thân thể, đau lòng hét lên, Nhất Thần, Hữu Hi còn gặp được người sao, nếu như chết rồi sau này có thể gặp nhau, nếu như chết đi có thể nhìn thấy Nhất Thần ca, Hữu Hi nguyện ý chết đi.

Bởi vì cuộc sống ở đây quá đau khổ, Vương gia muốn hành hạ Hữu Hi, hẳn thật đáng sợ, Nhất Thần ca.... Hữu Hi rất nhớ người.

Thở xác và tinh thần đau nhất, lệ rơi đầy mặt, ngay cả khóc cũng không dám khóc thành tiếng.

Bởi vì miệng rất đau, rất đau.

Chân cũng cũng vậy, cũng rất đau, Nhất Thần ca, người..... Có hay không đang suy nghĩ tới Hữu Hi, hữu Hi rất nhớ người, luôn muốn gặp người...

Ở trong đêm khuya, một người nữ tử cô độc bất lực khóc, trong lòng đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7

Hình phạt này đúng là hạnh hạ người, mặt Hữu Hi xưng phù giống như đầu heo, chân cũng đau đớn không cách nào đứng dậy.

Nàng lần đầu tiên biết được, ngoại trừ kẻ phụ, có kẻ so với kẻ phụ còn ác độc hơn, người ở hiện đại đã bạo lực như vậy, huống chi là một vương gia muốn làm cái gì cũng được, trừ hoàng đế ra không ai có thể trừng phạt hắn.

Khối thân thể vốn là tái thể của nàng, nàng đành phải tiếp nhận sự thật này

Thân thể không phải của mình, nhưng suy nghĩ lại là của nàng, nàng chính là nàng, chỉ yêu một mình Nhất Thần ca

Quyền lực của hoàng đế là chí cao vô thượng, quyền lực của vương gia dưới một người trên vạn người, tất cả mọi người trong phủ đều khúm núm. Hữu Hi nhớ tới những vở kịch cổ trên tivi, quả thật trên tivi diễn một điểm cũng không giả.

Hữu Hi có thể cảm nhận càng lúc càng sâu về vấn đề đó, không phải bất cứ cái gì mà miệng cũng có thể nói, muốn sống thì phải tuân theo nguyên tắc trò chơi, muốn sống thì phải nhẫn nại.

Nàng muốn sống!!

Nàng muốn nhìn thấy Nhất Thần ca!!

Nàng muốn báo thù!!

Báo thù, nàng không đáng để phải chịu một sự nhục nhã như vậy!

Cuộn chính mình lại, vừa đau, vừa lạnh, vừa đói. Nhưng không ai thèm để ý tới nàng.

Khắp thân thể nàng đều đau đớn, nhưng nàng luôn tự nhắc mình nàng còn Nhất Thần còn một đệ đệ đang mong ngóng.

Rất muốn ngủ, ngủ rồi lại tỉnh dậy, nhưng làm thế nào cũng không thể mở hai tròng mắt, Hữu Hi cảm thấy có chút kì quái, nàng làm sau vậy, nàng muốn tỉnh lại nhưng chỉ có thể lâm vào mê mang trong những giấc mộng.

Nàng mơ tới Nhất Thần và đệ đệ đang sống rất tốt, đột nhiên nàng muốn ngủ vậy cũng tốt, có thể nhìn thấy những người mình yêu nhất.

Hữu Hi mê man đến ngày thứ hai Phúc mama mới phát hiện liền bẩm báo với vương gia.

Vị đại phu chẩn đoán cho Hữu Hi rồi cung kính nói: “Khỏi bẩm vương gia, thương thế trên người gây nóng sốt, tiểu nhân kê vài toa thuốc bổ là ổn”.

“Đi đi”- Lăng Khiếu Dương phát tay.

Ay, người nào đang nói chuyện, âm ỉ như vậy, Hữu Hi chau mày muốn tỉnh lại, nhưng bỗng nhiên lại trở nên nhẹ hẫng lâng lâng.

Lăng Khiếu Dương đứng cách giường Hữu Hi không xa, nhìn Hữu Hi nằm trên giường, gương mặt cao cao, hàng mi khẽ nhắm lại, lông mi che mắt mọi suy nghĩ, trên trán mồ hôi hột đổ xuống.

Chính là xà hạt mỹ nhân, cướp đi tính mạng của Dạ Lan, một người phụ nữ yêu kiều có vẻ yếu đuối lại dám cầm ghê đe dọa những thế thiếp của hắn.

Lăng Khiếu Dương không thể tin được, một người phụ nữ nhỏ bé lại vừa ác độc vừa to gan. Nàng vốn là thiếp bị thất sủng, nhưng lại có dũng khí làm càn, không đem hắn cùng mấy vị thiếp để vào mắt.

“Nhất Thần”- Hữu Hi nửa tỉnh nửa mê không rõ phát ra âm thanh gì nói mơ, cắt đứt suy nghĩ của Lăng Khiếu Dương.

Nhất Thần!!!

Tên này không phải lần đầu tiên hắn nghe được, ngay lần đầu tiên nàng đã nhắc đến cái tên này, bây giờ nhớ kỹ lại, hắn tâm lý có chút không thoải mái.

Hắn khẳng định, đây là tên một người nam nhân, hơn nữa là nam nhân cực kì quan trọng đối với nàng.

Nàng!!! Chỉ là một tiện thiếp, chỉ xứng đáng để làm vật chơi đùa của hắn, không đáng để nhớ thương một người nam nhân.

Nàng chẳng phải luôn chờ mong hắn sủng hạnh sao, tại sao lại nhớ nhung người khác, hắn không cho phép.

Nếu như nàng mơ thấy Nhất Thần, hắn sẽ phá vỡ nó, nếu như nàng để tâm tới, hắn sẽ giúp nàng tiêu trừ, trừ đau đớn cùng với thương tâm, nàng căn bản không xứng có được gì cả.

Hừ!! Hôn mê, mà cũng không quên nam nhân.

Hai con mắt của Lăng Khiếu Dương nheo lại, ánh mắt âm trầm nhìn Phúc ma ma, lạnh lẽo nói: “Đừng để nàng chết, bổn vương vẫn chưa chơi đùa xong.”

Phúc ma ma cúi đầu nói: “Vâng thưa vương gia, lão nô biết rồi”.

Lăng Khiếu Dương, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại Hữu Hi, Phúc mama, cùng đại phu.

Vương gia nói Hữu Hi không thể chết thì nàng chính là không thể chết.

....

Lúc nóng lúc lạnh vô tình hạnh hạ cơ thể Hữu Hi, nàng giống như vừa chạy xong ba ngàn thước, cả người mệt mỏi, nhẹ hẫng, không còn cảm giác.

Vừa mở mắt ra, nhìn thấy căn phòng đơn giản quen thuộc, Hữu Hi nhẹ nhàng thở hắt.

Thật hy vọng, vừa mở mắt ra nàng có thể trở về hiện tại, nhưng tất cả chỉ là giấc mộng.

“ Tỉnh dậy rồi sao? Mau uống thuốc đi”- Bên tai truyền đến âm thanh của Phúc ma ma

“ Uống thuốc”- Nàng vốn tưởng mình dù sống hay chết cũng không ai quan tâm chăm sóc, tưởng rằng cứ như thể tự sinh tự diệt.

“Ừh, uống thuốc đi”- Phúc mama đem bát thuốc bưng lại trước mặt nàng.

Hữu Hi nhìn Phúc mama, cảm giác được chân với mặt nàng vẫn còn đau đớn: “Phúc mama, người cho ta thuốc, liệu có bị trách phạt?”.

Trong mắt Phúc mama tựa hồ hiện lên cái gì đó, có điểm không nhận ra con người trước mắt mình: “Uống đi, là do vương gia phân phó.”

Hữu Hi cử động thân thể, nàng tiếp nhận chén thuốc. “Cảm ơn”- Nói xong, nàng liền nín thở uống xong bát thuốc,

Bởi vì mặt vẫn còn đau nên nàng uống rất chậm, rất chậm!

Nàng muốn nhanh lên một chút có thể đứng dậy, nên cố gắng uống thuốc,

Phúc mama đưa tiếp chén thuốc, Hữu Hi không nhịn được liền suy nghĩ, Vương gia tại sao lại can thiệp vào việc sống hay chết của nàng?

Vốn là sợ nàng chết đi, không còn có thể tiếp tục hành hạ, hẳn đã từng nói sẽ khiến cho Lãnh Dạ Hủy sống không bằng chết.

Đáng tiếc chưa từng ai tin nàng không phải lãnh Dạ Hủy, mặc kệ nàng giải thích thế nào, bọn họ đều xem nàng là kẻ điên hoặc vì muốn thoát tội nên nói thế.

Phúc mama dù nguyện ý chiếu cố nàng, nhưng vẫn là không có chút hảo cảm, Lãnh Dạ Hủy, có người đang chờ người nhận tội?

Rốt cuộc là có chuyện gì làm cho mọi người hận nàng như vậy.

...

Phúc ma ma vẫn không muốn cùng Hữu Hi nói chuyện, chỉ im lặng đưa thuốc, im lặng xử lý vết thương, im lặng đưa cơm.

Thời gian cứ như vậy qua hơn nửa tháng, chân của Hữu Hi cũng bắt đầu tốt lên, nơi khóe miệng trở xuống vẫn còn vết sẹo dài, những nơi khác bị thương đều khỏi hẳn.

Nửa tháng này nàng học được không ít kinh nghiệm, chỉ có cách đem tất cả đau khổ để lại đằng sau mà quên đi...

Hữu Hi mặc y phục màu vàng, mặc dù là đã cũ nhưng vẫn không cách nào che đi được sự xinh đẹp của Hữu Hi.

Nàng đứng ở ngoài cửa, hoạt động chân tay, nhìn lên bầu trời lóng lánh đầy sao, hít một luồng không khí trong lành vào cơ thể, tự nói với chính mình, còn sống thì còn hi vọng.

Nguyệt quang chiếu vào mặt Hữu Hi, làm nàng tựa hồ giống như tiên tử, thanh lệ thoát tục, gương mặt nhợt nhạt lộ ra chút tươi cười, nàng tự cổ vũ chính mình phải cố gắng.

“Phu nhân”- Phúc mama đi vào cửa tiểu viện, hô một tiếng, không hề hành lễ.

Hữu Hi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Phúc mama có việc gì sao?”

Phúc mama cau mày rồi liếc mắt nhìn gương mặt tươi cười của Hữu Hi, cảm thấy khó hiểu, xảy ra nhiều chuyện như vậy, vẫn còn có thể cười được.

“Vương gia tuyên ngời đến Nghĩa Hàn Lâu”.

Phúc mama vừa nói xong, nụ cười của Hữu Hi cứng đờ rồi biến mất...

“Có thể không đi được không”- Mỗi lần gặp Vương gia nàng từ đáy lòng dâng lên sự sợ hãi.

Phúc mama nhìn Hữu Hi như quái vật: “Vương gia nói ai dám không nghe, người quên mình phải chịu khổ thế nào rồi sao?”

Đúng vậy, Vương gia nói thì chính là lệnh, dám cãi lời dù giữ được tính mạng cũng gần như bị phế bỏ đi mất nửa mạng, nàng đã lĩnh giáo, chính mình đã thông suốt. Trái tim thật sự sợ hãi nhưng không cách nào bước lùi lại.

“Ta biết rồi”.

“Đi thôi”- Phúc mama khẽ lắc đầu, đơn giản nói một tiếng, liền hướng ra ngoài mà bỏ đi.

Hữu Hi cũng đi theo hướng về phái Nghĩa Hàn Lâu.

...

Đến cửa, Phúc Mama trao cho Hữu Hi cái nhìn liền rồi đi, Hữu Hi đứng trước cửa, do dự rồi lấy hết dũng khí đẩy cửa vào.

Nơi này vừa hoa lệ vừa uy nghiêm, chính tại đây nàng phải chịu cực hình thống khổ hơn nửa tháng.

Trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh, ngọn lửa màu đỏ thiêu đốt ngọn nến, Hữu Hi nhìn bốn phía không nhìn được hiểu kì.

Vương gia... không có đây sao, nàng không thể làm gì hơn đành phải đi vào bên trong, nội thất bên trong đều to lớn và huy hoàng.

Vương gia chẳng phải luôn có nha hoàn, cùng ti thiếp, trong tivi tối thiểu cũng có được như thế, nhưng khắp nơi đều yên tĩnh, ngay cả ảnh cá nhân cũng không có.

Hữu Hi nhìn chung quanh, nếu như, Vương gia không có ở đây, liệu nàng có thể bình yên rồi đi.

Đang nghĩ tới điều đó, thì phía sau lưng tràn đến một trận gió máy, tiếp theo một cánh tay đặt vào thắt lưng nàng, do quá bất ngờ, quả thật làm cho Hữu Hi giật mình.

Phía sau người cực kì mát mẻ, giống như hàn băng, làm cho Hữu Hi không cần quay lại cũng biết ai.

“Như thế nào, chưa gì đã bị ta dọa rồi sao?”- Lăng Khiếu Dương thanh âm quý mị, vang lên bên tai Hữu Hi, luồng hơi thở ấm áp mà bá đạo lan man trên da thịt nàng.

Hắn đứng là quý, sao lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ truyền thuyết Càn khôn Đại Na Di là có thật?

“Vương gia...”- Phía sau lưng Hữu Hi, là bờ ngực rắn chắc của Lăng Khiếu Dương đang dán chặt, thân thể trở nên cứng ngắc, thậm chí có chút run rẩy.

Bàn tay Lăng Khiếu Dương từ từ tiến lên trên, vừa thô lỗ vừa bá đạo chiếm lấy vùng ngực mềm mại của Hữu Hi. “Không... đừng như vậy”. Hữu Hi vừa xấu hổ vừa tức giận, gương mặt không còn chút huyết sắc, bàn tay nhỏ bé không tự chủ được đẩy tay Lăng Khiếu Dương ra.

Lăng Khiếu Dương tàn khốc nói: “Xem ra, ta giáo huấn ngươi vẫn chưa đủ”.

Những c hữ không nên nói thì đừng nói ra, mặt Hữu Hi trắng toát, đầu đột nhiên thanh tỉnh, không dám đẩy tay Lăng Khiếu Dương, mặc kệ hắn tùy ý vuốt ve rồi xoay tròn, hắn chính là muốn làm nàng đau đớn.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy cánh tay nàng, đột nhiên dùng sức, nhấc lấy cơ thể nàng, tiêu sái đi đến giữa chiếc bàn rộng lớn

“Bịch” một tiếng, đem Hữu Hi thả xuống, rồi nhanh chóng để người lên trên, không đợi Hữu Hi giãy giụa, thân thể cao lớn của hắn đè xuống.

Cơ thể nặng nề của hắn, khiến nàng không cách nào cử động, hắn chống một tay xuống bàn, đáy lòng Hữu Hi dâng lên một tia rung mình.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8

Hắn đè cả cơ thể nặng nề của mình xuống, một tay kia xé rách quần áo nàng, không hề báo trước tiến nhập vào cơ thể nàng.

Đau đớn... phần uất, nước mắt chứa đầy sự tủi nhục, phần không rõ là do đau lòng hay tại vì thân thể của nàng quá đau đớn. Hắn đang đưa thân thể không chút thương tiếc, thân thể của hắn chạm vào cạnh bàn lạnh lẽo, tiếp tục bạo ngược khiến nàng đau đớn.

Hắn hưởng thụ sự chặt chẽ bên trong nàng, làm cho hắn sáng khoái vô cùng, càng không bận tâm xem nàng có nhớ hay không để dung nạp được phần thân cực lớn của hắn.

Nàng khóc không ra tiếng, hô hấp của hắn dày đặc, cúi đầu rống lên, cả bàn đều rung động, lòng của nàng cùng thân thể bị xé rách... đau đớn!!

Sau khi bão táp triền miên trên bàn đã qua, hắn đứng dậy, trên mặt vẫn còn hơi ửng đỏ, hai tay buông Hữu Hi ra.

Hữu Hi ôm lấy quần áo đã bị xé rách bao lấy cơ thể mình, đau đớn khóc, quát: “Ngươi là tên hỗn đản, là ác ma”.

Hai mắt đầm lệ mang theo tia nhìn uý khuất cùng thống hận nhìn Lăng Khiếu Dương, nước mắt chảy xuống giống như pha lê, gương mặt như bao mang đầy lệ bộ dạng đau đớn đáng thương, hấn trong lòng có chút thương tiếc, nhất định là ảo giác, bởi vì mi mắt của nàng và Dạ Lan giống hệt nhau.

“Cút đi”- Hấn đột nhiên chán ghét nhắm mắt lại, phát tay rống giận.

“Ngươi không phải người!- Hữu Hi tức giận mắng xối xả, rồi khóc chạy ra ngoài.

Lăng Khiếu Dương vung ống tay áo, hai mắt đen nhìn theo thân ảnh của Hữu Hi rồi đi.

“Đây là do ngươi đáng phải chịu”.

Sau đó xoay người đi tới giường lớn.

Hữu Hi trên đường chạy về gian phòng nhỏ của mình, nằm ôm lấy chăn mền khóc nức nở.

Nàng nhất định phải rời khỏi nơi này, nơi này là địa ngục, là ngục tù, lau khô lệ, nàng đứng lên. Thay hết quần áo, ra khỏi phòng.

Vương phủ rất lớn, nàng không biết đường để chạy, đường nào mới có thể rời đi, cửa chính lại có người canh, không thể làm gì khác ngoài việc trèo tường.

Hạ thân của Hữu Hi đau đớn, toàn tâm toàn ý rời khỏi nơi này, lén lút đi tới bên tường, tường viện rất cao, rất khó để bò lên.

Hữu Hi sờ soạng nhìn chung quanh, ở phía bên góc tường có vài tấm ván gỗ, trong lòng không nhìn được tràn ngập hi vọng.

Từng bước từng bước, nàng theo hướng đó bò tới, cả người lúc thì nâng lên lúc thì phải hạ xuống, linh hoạt cử động, rốt cuộc cũng đã bò thành công qua khỏi tường.

Cao như vậy, Hữu Hi có điểm sợ hãi, không dám nhảy xuống, nhưng chỉ cần nhảy ra là nàng đã có thể được tự do.

Hữu Hi tự nói với chính mình, trong lòng tràn ngập quyết tâm, từ từ nhắm hai mắt nhảy xuống, “Ah”, nàng té xuống, thất kinh hô một tiếng, bẽ bộn bưng kín miệng mình.

Bên ngoài hết thấy đều xa lạ, nàng đau đớn đứng dậy, mới cảm giác được chân truyền tới một trận đau đớn.

Nàng cố gắng quên đi cơn đau, dù đau đớn cách mấy cũng phải chạy, nàng giống như quái nhân âm thầm chạy đi trong bóng đêm.

Chân của Hữu Hi rất đau, từ trên coa như vậy nhảy xuống khiến cho chân bị trật, nhưng một khắc nàng cũng chưa từng dừng lại cố gắng làm cho bản thân rời xa Lăng Khiếu Dương.

Nhưng khí lực để chạy cuối cùng cũng cạn kiệt, nàng định thần lại, từ từ đi vào bên trong một ngôi miếu đồ nát.

Ngôi miếu đã bị bỏ hoang rất lâu, sớm đã không còn hương khói, mặt đất đầy tro bụi cùng cây cỏ khô. Hữu Hi uể oải, kéo thân thể mệt mỏi, đau đớn của mình vào trong góc, bất tri bất giác thiếp đi.

.....

Sáng sớm, vương phủ.

“Vương gia, không tốt rồi, Dạ Hủy từ tối qua đã không thấy- Phúc mama vốn sáng nào cũng bưng nước đến cho Hữu Hi rửa mặt, phát hiện trong phòng không có bóng người, hơn nữa tìm kiếm xung quanh cũng chẳng gặp, liền vội vàng đi về phủ Lăng Khiếu Dương bẩm báo.

Lăng Khiếu Dương nhũn mảy, ánh mắt sắc bén, vẫn vững vàng ngồi yên một chỗ, ngón tay nhẹ nhàng vịn chặt vào tay ghế sâu kín nói: “Đã tìm chung quanh chưa?”.

“Khởi bẩm vương gia, đã tìm nhưng không thấy ai cả”- Phúc mama nom nớp lo sợ nói

“Tốt lắm, còn dám chạy trốn”- Lăng Khiếu Dương đứng lên, trên môi mng theo nụ cười tàn khốc, ngón tay nhẹ nhàng vỗ vào chiếc nhẫn ngọc bên tay kia: “Cho dù là nàng chạy trốn cũng không thể thoát khỏi bàn tay bốn vương”.

Lời vừa buông ra, người đã nhanh chóng hướng ra phía ngoài, hấn cứ như vậy mà để cho Hữu Hi chạy thoát sao!

Nàng vốn là tội thiếp, cả đời phải chịu đau khổ, ngay cả hành vi giờ cũng đã phạm tội, nàng chỉ là công cụ mỗi đêm để hấn phát tiết.

Làm sao có thể dễ dàng bỏ chạy như vậy, hấn tuyệt đối sẽ không để nàng như ý!

.....

“Thật là không uống phí công của chúng ta mà, ha ha”

Một âm thanh chói tai truyền đến bên tai Hữu Hi, nàng kinh hãi mở mắt, mơ hồ nhìn ba nam nhân mặt áo xanh trước mắt, trái tim cả kinh, lùi lại vài bước, nàng hoảng sợ nhìn bọn chúng chắc chắn không phải nam nhân tốt.

“Đại ca, mang nàng gia cho chủ thượng, chúng ta chẳng phải sẽ có thuốc giải”- Một nam nhân có dáng người nhỏ gầy nói.

Cái gì chủ thượng? Tại sao lại muốn đem nàng cho chủ thượng, chẳng lẽ họ đang nói đến vương gia? Không, nàng không muốn bị bắt lại, Hữu Hi sợ hãi nhìn nam nhân trước mắt.

“Nhị đệ nói đúng”- Vị đại ca đáp, gương mặt có một chòm râu, cười đến gấp cả lưng, một tay hung hăng kéo lấy cánh Hữu Hi.

“Buông ta ra, các ngươi muốn làm gì?”- Tại sao nàng luôn gặp phải những tên nam nhân vừa kì quái, vừa tàn nhẫn.

“Xử nữ nhân, ít lời lại một tí, nếu không các đại gia sẽ giáo huấn ngươi”- Một nam nhân đen gầy đe dọa Hữu Hi

Hữu Hi rất sợ bị bắt về, nàng dùng tay đẩy đầu tên nam nhân: “Buông ta ra, ta không muốn đi cùng với các ngươi”

“Ba” một âm thanh vang lên, nam nhân hung hăng vung tay đánh vào mặt Hữu Hi. “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt”

Hữu Hi trong lòng tràn ngập nỗi hận, hận chính mình quá yếu đuối, nên bị người ta khi dễ, nàng vung tay “Ba” một tiếng, đánh vào mặt nam nhân trước mặt.

Mọi người đều giật mình, không nghĩ tới Hữu Hi có gan đánh người, đại ca tức giận, một tay đẩy té Hữu Hi trên mặt đất: “Ta giết ngươi”.

“Đại ca, không được, giết nàng chúng ta cũng sẽ chết”- Hai người tiểu đệ ôm lấy đại ca đang tức giận, không cho hắn hạ đao xuống

“Không được, ta nhất định phải giết nàng, dám đánh lão tử”- Đại ca một khi đã tức giận thì giống như hổ báo.

“Đại ca, mặt mày của nàng cũng không tồi, không bằng đem người sang khoái một tí xả hết giận”- Nam nhân gầy nhỏ về mặt cười xấu xa.

Đại ca lúc này mới tỉnh táo lại, đánh giá gương mặt Hữu Hi, đột nhiên lộ ra vẻ cười cợt: “Đúng là tiểu mỹ nhân, lão tử chưa bao giờ chạm qua”.

“Đại ca ném thử mùi trước đi, sau đó.... đến lượt huynh đệ chúng ta ném thử!”

“Được”- Tên đại ca về mặt dâm tà, cười, đem đao vút xuống, hướng Hữu Hi vồ tới.

“Hỗn đản, các ngươi đều là hỗn đản”- Hữu Hi nắm lấy đám ngói vụn quăng về phía ba người, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản tên đại ca tiến lại.

“Muốn chết sao”- Một đám âm trầm mà khí phách vang lên phía sau ba người.

Ba người cau mày quay lại, là ai có dũng khí ngăn cản bọn chúng, ngoại trừ chủ tử, ánh mắt Hữu Hi vừa sợ hãi vừa bối rối nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người mặc áo bạc, dễ nhìn. Tóc đen bù xù, hai mắt sáng rực như sao, ngũ quan hài hòa, phách phách mười phần!!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9

Ngươi là ai, dám kêu lão tử ta”- Tên đại ca nhếch vù khí lên, khí phách chỉ vào người nam nhân đó, mặc dù vương nanh múa vuốt, nhưng cách nói chuyện có chút lo lắng. Cả người nam nhân mơ hồ tỏa ra một luồng sát khí mãnh liệt, khiến cho hắn đứng ở nơi này vẫn cảm giác bị áp bách, nam nhân kia không nói lời nào, nhưng khí thế đã thắng một nửa.

“Muốn chết, thì đánh, muốn sống, thì biến”- Lời nói nam nhân ngắn gọn rõ ràng, không hề dư thừa một chữ nói nhảm nào.

“Mẹ kiếp... lão tử phải lấy mạng của ngươi”- Tên đại ca bị chọc giận, quơ đao chém tới.

Nam nhân anh tuấn vẫn vững vàng đứng đó không hề né tránh, chỉ hay ngón tay đã kẹp chặt lấy đầu mũi đao của tên đại ca.

Tên đại ca tránh nhỏ mồm hôi, hẳn dù có cách nào cũng không thể rút vũ khí ra khỏi tay nam nhân kia.

Nam nhân mặc áo màu bạc chỉ bằng hai ngón tay đã khiến cho cho bọn chúng đầu hàng. Mồ hôi của tên đại ca từ trên trán chảy xuống, con người mở to sợ hãi nhìn nam nhân áo bạc.

Con người đen của nam nhân kia thối lại, ngón tay nhẹ nhàng dao động, đao đã bị chém làm đôi, trường thủ bị ném đi, nửa còn lại bị ném dính sâu vào giữa tường.

Hả!!!

Ba người nam nhân khí thế kiêu ngạo giảm xuống, lùi lại một chỗ, không dám bước ra. Đứng ở đó mà phát run.

Hữu Hi tròn tròn con mắt, đây là công phu trong truyền thuyết Trung Quốc sao? Hữu Hi quên mất sợ hãi, giống như đang nhìn cảnh trên tivi quả nhiên không khác nhau tí nào, khiến nàng vừa tò mò vừa sùng bái

“Ah, đại ca, mau đi, mau đi thôi”- Hai vị tiểu đệ sợ đến tè ra quần, dần dần phục hồi lại tinh thần, đem theo tên đại ca kéo ra ngoài.

Trước khi đi ra cửa, khí phách nam nhân giơ chân đá vào tên đại ca, ba người không hẹn mà cùng nhau ngã xuống như chó ăn cú, phát ra tiếng kêu thảm, lao đảo đứng lên, bỏ chạy không dám quay lại.

Nam nhân nghiêng người liếc mắt nhìn Hữu Hi, xoay người muốn rời đi, Hữu Hi hấp tấp gọi lại: “Ah, người đừng đi”

Nam nhân gương mặt lạnh lùng có chút không kiên nhẫn, nghiêm mặt lại, không nói lời nào, nhưng ngừng cước bộ.

Hữu Hi dựa vào tường đứng dậy, nhảy đến trước mặt nam nhân “Cảm ơn người đã cứu ta”.

Nam nhân khẽ gật đầu, coi như trả lời, xoay người rời đi.

Thật sự là tích chữ như vàng!

Hữu Hi tính nói cái gì đó, nhưng khóe miệng co quắp lại, hay đừng nói, nam nhân vốn không yêu thích nói chuyện lắm.

Nàng khấp khiễng đi ra ngoài, không tự chủ được đi theo sau nam nhân, lưng quả thật rộng, vóc người cao, võ công cao cường, Hữu Hi tưởng chừng mình đã gặp được nam nhân chỉ có trong thần thoại.

Trong lúc xuất thần suy nghĩ, Hữu Hi “bach” va vào cái gì đó, hồn liền quay về, phát hiện chính mình ngã vào lồng ngực của nam nhân.

“Xin lỗi, xin lỗi!”- Nam nhân đột nhiên dừng lại, Hữu Hi cuống quýt bước về sau, nhưng vì chân vẫn còn đau, di chuyển khó khăn, thân thể ngã về sau.

Nam nhân vẫn phong độ đứng đó, tùy ý nhìn Hữu Hi ngã ngồi trên mặt đất, không hề có ý vớt vạt tương trợ.

“Đừng đi theo ta”- Con mắt đen của nam nhân trầm xuống, lưng đứng thẳng, lạnh lùng ở yên đó.

“Oh!”- Hữu Hi thấp giọng trả lời.

Nam nhân không thèm nhắc lại, xoay người theo đường cũ mà đi, Hữu Hi ngồi một chỗ, chân đau bất lợi, nhớ đến việc chạy trốn, đau đớn thế này không cách nào tiếp tục bỏ chạy.

Cúi đầu, tầm mắt phát hiện ra cái gì đó đặc biệt, đây là cái gì?

Hữu Hi di động thân thể về phía trước, cảm lấy, một lệnh bài màu vàng, trên đó viết mấy chữ phồn thể, chất liệu vốn là hoàng kim, được điêu khắc tinh xảo, không phải vật thường.

Chẳng lẽ người cứu mình lại làm rơi, Hữu Hi hấp tấp đứng dậy.

Kéo một chân đau đớn cố gắng nhìn về trước đuổi theo, nam nhân này đi thật nhanh, thoáng một cái đã không thấy thân ảnh.

Hữu Hi nhìn chung quanh, chứng kiến nam nhân đang ngồi xổm bên con sông nhỏ, ựa hồ đang múc nước vào túi.

Hữu hi trong lòng vui vẻ, vẫn chưa đi xa lắm, liền gấp gấp đi về hướng đó.

Nam Nhân đứng dậy, xoay người thì thấy Hữu Hi, mặt không chút thay đổi, chỉ để ý đến con đường của mình mà đi.

“Này, chờ một chút”- Hữu Hi đứng đối mặt với bóng lưng của nam nhân hô to,

Nam nhân không để ý đến Hữu Hi, cũng không dừng bước.

A, nam nhân gì thế này, thật là bất lịch sự, Hữu Hi miễn cưỡng đuổi theo hai bước.

Lầm bầm nói: “Này, người không tính lấy lại đồ vật làm rơi sao?”

Nam nhân vẫn tiếp tục đi.

“Ha, kim quang phát ra, trên đó viết chữ Hoàng, cái gì Bắc, không biết là vật gì”- Hữu Hi vừa nói, vừa liếc mắt nhìn nam nhân một cái.

nam nhân quay đầu, hướng Hữu Hi đi tới, vẻ mặt đầy hàn ý, khí phách lạnh lùng, khiến Hữu Hi ớn lạnh.

“Là của ngươi”- Hữu Hi quơ quơ vật đó trong tay.

Nam nhân liếc nhìn Hữu Hi một cái, không hề khách khí cướp lấy nó, cất vào lòng.

Hữu Hi cảm thán, nam nhân ở nơi này thật kì lạ, giống như muốn dọa chết người, vẫn chỉ có Nhất Thần ca vừa tốt vừa tốt, ôn nhu lại vừa ân cần.

Đồ vật cũng đã trả lại, nam nhân lại rõ ràng chán ghét nàng, nàng cũng không muốn nghĩ tới, không hề để ý đến nam nhân, tiến đến bờ sông, ngồi xuống.

Dùng tay rửa sạch mặt mũi, sau đó chủ động cởi bỏ giày, chân nàng giống hệt như bánh bao, đưa đón Hữu Hi nhìn không được cau mày, đem chân thả xuống nước, như vậy có thể làm giảm bớt sưng.

“Một cô gái tốt, không nên để lộ chân”- Một âm thanh lạnh lùng truyền đến, rồi giống như bóng ma bao phủ lấy Hữu Hi.

“Đây là ý gì, ta chỉ ngồi xuống muốn lấy nước rửa chân như thế cũng là tội sao”- Hấn không bỏ đi, Hữu Hi tưởng rằng hấn đã cầm đồ vật đi xa rồi cứ, chân nàng giống như bánh bao, tung chân hất nước lên, nàng nhìn không được nghịch ngợm một chút.

Nam nhân ngồi xổm xuống, bắt lấy chân Hữu Hi.

“Ngươi làm gì vậy?” Hữu Hi trừng mắt, hai con ngươi sáng ngời nhìn nam nhân quái dị cử động.

Nam nhân không nói gì, động tác nhẹ nhàng đem chân của Hữu Hi từ nước ra, đặt trong lòng bàn tay.

Hấn nhìn bàn chân sưng đỏ của nàng, Hữu Hi dĩ nhiên có chút ngượng ngùng.

“Nhấn nạy một chút”- Nam nhân lạnh lùng, mắt nhìn Hữu Hi nói,

“Oh” Hữu Hi vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, nam nhân cử động tay, chỉ nghe được chân của nàng phát ra một âm thanh, đau nhức vô cùng.

“Ah, đau quá”- Hữu Hi cắn môi đau đớn hô to.

Nam nhân buông chân của Hữu Hi, đứng dậy: “Tốt lắm, ngươi tự thu xếp việc sau đó đi”.

Thật sự tốt hơn rất nhiều, không còn đau đớn, Hữu Hi đang muốn nói lời cảm ung, thì nam nhân đột nhiên bưng kín miệng nàng, đem nàng ôm đi, sau đó truyền đến một trận xay sấm, Hữu Hi phát hiện chính mình bay lên.

Oa... nàng đang bay, Hữu Hi tròn tròn hai mắt, cô gắng nhìn mọi thứ, nhưng đầu nàng xoay như chong chóng, thật là cao quá.

Thân thể nam nhân bị ôm chặt, cả người rơi xuống, sau đó đáp xuống một chỗ bí ẩn sau núi.

Hai con ngươi của Hữu Hi xoay tròn, nhìn nam nhân khí phách tuấn mỹ trước mắt, thật thần kỳ, hấn ôm nàng bay đi.

Nam nhân cẩn thận hướng mắt nhìn ra ngoài, tựa hồ lẩn tránh ai đó, nam nhân thấp giọng tiếng nói như muốn xé gió: “Muốn sống thì đừng đi đâu cả.”

Hữu Hi gật đầu, trong lòng không yên, là ai tới đây? Muốn truy bắt nam nhân này, hay là người của vương phủ?

“Hoàng Bắc Thiên, người đừng có trốn tránh nữa, ra đây nhận lấy cái chết”- Một người cao giọng nói.

Hoàng Bắc Thiên, một cái tên đặc biệt, tràn ngập khí phách, là ai muốn tới tìm hấn kiểm chuyện? Hữu Hi không khỏi có chút lo lắng.

Thân ảnh Hoàng Bắc Thiên nhẹ nhàng như chim yến bay ra, trái tim Hữu Hi cơ hồ bị siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10

Hữu Hi không nghe thấy tiếng Hoàng Bắc Thiên nói chuyện, trong một thời gian ngắn, chỉ có âm thanh va chạm của đao kiếm vang lên.

Nàng bắt an lên hướng đầu ra ngoài nhìn, chỉ thấy mấy hắc y nhân bao vây tấn công Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên thân hình linh hoạt di chuyển trong một khoảnh nhỏ, thanh kiếm trong tay phát ra ánh sáng màu xanh, thân thể bay lên như múa, cùng với bọn hắc y nhân đánh nhau.

Cái gì mà chiêu thức, cái gì che lộ, Hữu Hi hoàn toàn không hiểu, chỉ thấy truyền đến một trận hải hùng khiếp vía, hoa cả mắt.

Bốn phía lá cây sần sật rung động, trên mặt đất các loại cỏ cũng đang bay múa, chung quanh một loại khí tức không hề tầm thường bắt đầu xuất hiện.

Hữu Hi trong lòng khản trương, bàn tay ướt đầm mồ hôi, mắt chăm chú nhìn Hoàng Bắc Thiên bị hắc y nhân bao quanh, đem vũ khí chém xuống đầu hắn.

Hoàng Bắc Thiên giờ kiếm ngăn cản, thân thể bị chèn ép xuống, nhìn không thấy thân ảnh của hắn. Trái tim Hữu Hi lo lắng như sắp nhảy ra ngoài, thân ảnh Hoàng Bắc Thiên giống như cột trụ chống trời, kiếm khí tỏa hồng, bao vây toàn thân thể, chạy ra khỏi vòng vây của hắc y nhân.

Dây thần kinh bị thắt chặt của Hữu Hi lúc này mới giãn ra, hai người hắc y nhân ngã xuống, đầy máu tươi, giống như đã chết rồi.

Hữu Hi lần đầu tiên trực tiếp chứng kiến cảnh giết người, miệng há to nói không nên lời, ngay cả hô hấp cũng đình chỉ.

Không đợi nàng lấy lại tinh thần, Hoàng Bắc Thiên còn giết chết thêm một người, Hữu Hi không thể tin được, mọi thứ diễn ra trước mắt, giết người giống như ăn cơm bữa.

Chỉ nghe hai tên hắc y nhân còn sống sót nói: “Chúng ta đi!”.

Sau đó, Hữu Hi nhìn thấy một trận sương mù, sau khi sương tan, xa xa chỉ còn lại có Hoàng Bắc Thiên.

Thật là lợi hại!

Hữu Hi nhìn dáng người cao cao của Hoàng Bắc Thiên, trái tim đột nhiên bị loạn nhịp, sao lại có một người nam nhân đẹp trai đến thế, mấy động cực kì tiêu sái.

Lần đầu tiên mà đã rung động như vậy!.

Hoàng Bắc Thiên đứng ở đó, liếc mắt nhìn Hữu Hi, nhưng lại không nói gì, trực tiếp qua mặt sang hướng khác rồi đi.

Hắn không phải muốn một mình bỏ đi chứ, Hữu Hi nhìn đất đầy xác người chết. trong lòng khiếp đảm, từ phía sau hòn đá lớn chui ra, nghĩ muốn rời khỏi nơi này, nhưng sau đó lại phát hiện Hoàng Bắc Thiên đi chậm lại, sau đó cả thân thể lệch đi, kiếm chống xuống đỡ lấy toàn bộ thân thể hắn.

Hữu Hi cả kinh, chẳng lẽ lại bị thương, nàng vội vàng đi qua, phát hiện bụng Hoàng Bắc Thiên đang chảy máu.

“Này... này, người bị thương”.- Hữu Hi sợ đến mặt trắng bệch.

Hoàng Bắc Thiên bực mình liếc nhìn Hữu Hi một cái, nhưng cố gắng đứng dậy, tiếp tục hướng về trước mà đi, coi Hữu Hi như không khí, hoặc là hắn rất chán ghét phụ nữ.

“chúng ta đi tìm tìm thấy thuốc!”- Hữu Hi không chút ngại ngùng, chạy lên đỡ cánh tay hắn, vóc dáng nhỏ bé dĩ nhiên không chống đỡ nổi vai hắn.

“Phía trước hình như có thôn trang, chúng ta đi nơi nào tìm. đại phu!”.- Hữu Hi cầm lấy tay hắn khoát lên vai mình, tay ôm lấy thắt lưng hắn, cố gắng giúp hắn bước đi.

Hai con mắt đen của Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, ánh mắt kì quái, nàng là người đầu tiên chạm vào thân thể hắn mà không bị đánh bay ra.

Hắn không cự tuyệt, khoát cánh tay dài lên bờ vai gầy yếu ớt của Hữu Hi, hướng về phía thôn trang trước mặt.

Hắn bị thương, khiến đi rất khó khăn, người Hữu Hi toàn là mồ hôi, nam nhân này chân sao lại nặng như vậy.

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên gặp một khách điểm tên là “Nhu Ý”, đứng trước cửa., do dự không biết có nên vào hay đi tiếp.

“Ông chủ, chúng tôi muốn thuê phòng!”- Hữu Hi gắng sức đứng ở ngoài nói.

“Bây giờ trời đã tối, chỉ còn lại một gian phòng, nhị vị có thể chịu khó ở chung phòng cùng nhau.”- Chưởng quỹ nhân nãi nói.

Ở cùng nhau, có điểm hơi khó, nhưng Hoàng Bắc Thiên bị thương nặng như vậy, xung quanh lại không còn khách điểm nào khác, việc cấp bách là phải

để hắn nghỉ ngơi, sau đó tìm một đại phu.

Ánh mắt Hoàng Bắc Thiên có chút gọn sáng, liếc mắt nhìn Hữu Hi một cái.

Hữu Hi mở miệng nói: “Được, chúng tôi ở”

Chường quý nói: “Cả đêm tám mươi văn tiền”.

“Này, người có tiền không?”- Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên hỏi.

Hoàng Bắc Thiên móc bạc ra đặt trước mặt chường quý nói: “Không cần thối lại”.

“Hai vị khách quan bên này, xin mời”- Tiểu nhị gật đầu cúi gập đầu nói, mang theo Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên hướng lên phòng ở tầng hai.

Hữu Hi dìu Hoàng Bắc Thiên nằm xuống, sau đó liền ra ngoài gọi tiểu nhị đi tìm đại phu, tiểu nhị liền rời khỏi, Hữu Hi lo lắng Hoàng Bắc Thiên.

“Người có chịu đựng thêm một lát, đại phu sẽ rất nhanh tới.”

Hoàng Bắc Thiên nhắm mắt, hừ lạnh một tiếng, một vết thương còn có thể khiến hắn dễ dàng chết như vậy sao?.

Nhưng Hữu hi lại lo lắng đi qua đi lại, kiên chân nhìn ra ngoài, ngóng trông đại phu nhanh đến.

Rốt cuộc tiếng đập cửa vang lên, Hữu Hi mở ra, thấy một người khá già tay cầm hòm thuốc bằng gỗ đi tới.

Hữu Hi kéo ông tay áo của đại phu hướng vào bên trong: “Đại phu, ông xem đùm hấn một chút, hấn bị thương”.

Đại phu vội vàng kiểm tra thương thế của Hoàng Bắc Thiên, nói: “Ngoại thương, không đáng ngại, nhưng không được....”.

Đại phu đang muốn nói đừng lo lắng, hai tròng mắt của Hoàng Bắc Thiên lộ ra tia giết người, mỗi câu chữ tuôn rằng gần từng tiếng: “Không được cái gì?”.

Đại phu rung mình, bị ánh mắt lạnh lẽo làm cho sợ hãi, đầu lĩnh hoạt nói, vội vàng sửa lời: “Vết thương không nên để nước vào, hảo hảo chăm sóc, nếu không.... Ai đi theo lão phu lấy thuốc?”

“Đại phu, hấn bị thương rất nghiêm trọng sao?”- Hữu Hi lo lắng hỏi, đại phu nói chuyện mờ mịt, thật khó hiểu.

“Ân, có thể nói là vậy”- Đại phu gật đầu, sau đó băng bó vết thương cho Hoàng Bắc Thiên.

“Ta đi theo người lấy thuốc”.

“Được, đi theo ta”.

Hoàng Bắc Thiên ôn tồn đặt vào tay Hữu Hi một thỏi bạc.

Hữu Hi mỉm cười, sau đó nói với đại phu: “Đại phu, đi thôi”.

Đại phu gật đầu, sau đó dẫn ra ngoài, Hữu Hi theo ở phía sau.

Xuyên qua không biết bao nhiêu ngõ nhỏ, rốt cuộc cũng dừng lại, Hữu Hi chờ trong chốc lát, đại phu liền đi lấy thuốc.

Hữu Hi cầm thuốc, vội vàng rời khỏi đó, hy vọng trở về nhanh, mong Hoàng Bắc Thiên sẽ không chết.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11

Hoàng Bắc Thiên ở trong khách điểm chờ Hữu Hi, mắt thấy trời bắt đầu tối sẫm lại, còn Hữu Hi vẫn chưa thấy về.

Hắn bước ra khỏi giường, tinh mâu mang theo một chút lo âu, đánh chết, chỉ đi lấy thuốc, sao lại lâu như vậy?.

Bị người ta lừa đem bán? Hay dọc đường bị cướp bóc.

Ý niệm vừa nảy lên trong đầu Hoàng Bắc Thiên, hần liền không chút suy nghĩ nhảy ra khỏi khách điểm.

Trong không khí tràn ngập khí tức nặng nề, trời tựa hồ muốn mưa, thân ảnh Hoàng Bắc Thiên dừng lại ở ngã tư đường, ánh mắt nhìn bốn phía tìm kiếm thân ảnh Hữu Hi.

Bầu trời “răng rắc” một tiếng nổ, sấm chớp nảy ra, trong nháy mắt, mưa tầm tã.

Trên đường bắt đầu thưa thớt người vội vàng tránh né cơn mưa bất chợt, mưa lớn rơi trên người Hoàng Bắc Thiên, nhưng hần không rảnh để đi tránh.

Chịu đựng đau đớn, trong bóng đêm tìm kiếm Hữu Hi, đáng chết, đi nào rồi?.

Hần.. hần tại sao lại lo lắng?

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên đi chậm lại, cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Ngẩng đầu nhìn tia điện quan lóe lên trên bầu trời, nước mưa gột sạch gương mặt hần, chân chừ xoay người lại. Phát hiện trong một ngõ ngách, một bóng người nhỏ nhoi đang cuộn mình lại, lạnh run, hần bước tới, chân giẫm lên những giọt nước tựa như xé gió, khiến cho người ngồi trong góc giật mình chú ý.

Tia chớp xẹt ngang bầu trời, hai người nhìn nhau, nàng giống như con sơn dương lạc đường.

Không đợi Hoàng Bắc Thiên nói gì, nàng đứng lên, không chút do dự nhảy vào lòng hần: “Có sét đánh”.

Hữu Hi nhỏ giọng run run nói. Thân thể lạnh như băng, giống như nai con đang hốt hoảng, tìm kiếm an toàn trong lòng hần.

Hoàng Bắc Thiên muốn nói điều gì đó với, nhưng khóe miệng co quắp lại, cuối cùng chỉ vươn tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, vỗ về nàng tựa hồ giống như an ủi.

Nàng như thế lại sợ sét đánh?!!

“Không biết trở về nhanh một chút sao?”.

“Ta... ta cảm hết thuốc trở về rồi”- Hữu Hi trốn trong lòng ngực rộng của Hoàng Bắc Thiên rầu rĩ nói.

“Được điểm rất xa sao?- Âm thanh lạnh lẽo mang theo tia tức giận.

“Không xa, nhưng mà...”.

“Nhưng mà cái gì...?”

“Ta bị lạc đường”- Hữu Hi xấu hổ nói ra sự thật, cảm được ngực Hoàng Bắc Thiên phập phồng lên xuống, không biết là tức giận hay như thế nào.

Hữu Hi không dám ngẩng đầu lên, lạnh run nói: “Ta rất sợ, chúng ta trở về thôi.”

Khóe môi Hoàng Bắc Thiên co quắp lại, cuối cùng chỉ ôm lấy Hữu Hi hướng về phía khách điểm, nước mưa trái rộng, trên đường lưu lại chuỗi chuỗi dấu chân của hai người.

....

Quần áo hai người ướt đẫm, đẩy cửa đi vào, Hữu Hi lấy từ trong lòng ra hai bao thuốc, đặt lên bàn.

Hoàng Bắc Thiên nhờ tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước nóng, thuận tiện tìm hai bộ quần áo sạch sẽ, một bộ lớn hơn bọc ủa tiểu nhị.

Hoàng Bắc Thiên tiến vào trong phòng, thấy trên bàn có hai bao thuốc cực kì sạch sẽ, không hề bị ướt.

Tựa hần nằm lại, không nhận được một chút xúc động, phía trên cơ thể vẫn còn lưu lại sự ấm áp.

Hữu Hi chỉnh sửa lại đầu tóc, đột nhiên nhớ tới vết thương Hoàng Bắc Thiê, giống như đầu xe lừa vọt đến trước mặt hần, nhìn vết thương lấp bắp nói: “Ngươi... ngươi... miệng vết thương của ngươi, đều tại ta không tốt, ngươi mau cởi quần áo ướt ra, ta giúp ngươi xem vết thương”.

Gương mặt Hoàng Bắc Thiên không chút thay đổi nhìn Hữu Hi, nước trên thân thể hần rơi xuống chân.

“Ngươi tự chăm sóc tốt chính mình đi”- Lạnh giọng nói xong, hần xoay người đi ra ngoài.

Hần không phải đang bị thương sao, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, Hữu Hi có chút lo lắng, muốn giữ hần lại, nhưng lại hất xì một cái.

Chỉ một lát sai. Hoàng Bắc Thiên đã trở lại, cầm trong tay hai bộ quần áo, đem chúng nhét vào người nàng.

Mặt mày lãnh khốc nói: “Mau đi thay”

“Oh”- Hữu Hi cầm lấy quần áo, hướng về phía bình phong đi ra sau nó, cởi quần áo ướt ra rồi mặc bộ quần áo khô ráo vào, lúc này mới đi ra.

Vừa ra đã thấy Hoàng Bắc Thiên ngồi bên cạnh bàn, phía trên không mặc áo, bờ vai trần rộng, cơ bắp hiện rõ, cường tráng mà khỏe đẹp.

Hữu Hi nóng mặt, cúi đầu, đầy ngầy ngất không dám nhúc nhích.

“Lại đây!”- Hoàng Bắc Thiên bá đạo, lãnh khốc hô lên một tiếng.

“Oh” Lại đây?

“Giúp ta bôi thuốc”- Hoàng Bắc Thiên ngửa mặt há lên, tràn đầy khí phách, làm cho người khách có cảm giác lời hắn nói chính là lệnh.

Quên đi, tốt xấu gì cũng vừa cứu nàng một mạng, lại còn dầm mưa đi tìm nàng là ướt cả vết thương.

Hữu Hi đi tới, nhìn thấy trên bàn có miếng vải trắng liền cầm lấy nó.

Đối với băng bó vết thương nàng không xa lạ, lúc ở với kẻ phụ nàng thường xuyên bị thương, nên luôn phải tự mình băng bó, sau khi Nhất Thần phát hiện, hắn đau lòng muốn chết, quyết đi tìm kẻ phụ tính sổ.

Làm như vậy chỉ càng khiến kẻ phụ tức giận, nàng càng thêm bị thương, bởi vậy, mỗi lần Nhất Thần nhìn thấy nàng băng bó vết thương, nàng phải dùng biện pháp ôn nhu khuyên giải hắn.

Hữu Hi mở gói thuốc, nửa ngồi nửa đứng trước mặt Hoàng Bắc Thiên, đem thảo dược cầm máu đắp lên vết thương của hắn.

Vết thương vừa sâu vừa dài, Hữu Hi trong đầu từng đợt tê cứng, tay không nhịn được có chút run rẩy, lực mạnh hơn, nàng lo lắng nhìn Hoàng Bắc Thiên, chỉ thấy mi mắt hắn khẽ cử động, hình như... Hình như không sao cả.

Hữu Hi dùng được tốt nhất, cùng với vải trắng sạch sẽ băng bó cho Hoàng Bắc Thiên, lúc này mới trút được gánh nặng đứng lên, ngồi chồm hổm đã lâu, chân vì thế mà tê đi, thân thể vô tư thẳng tắp ngã vào lòng Hoàng Bắc Thiên.

Tay nàng vô thức đặt trên ngực Hoàng Bắc Thiên. .... nóng rực, cứng rắn... gương mặt Hữu Hi nóng rực như phát hỏa.

Cuống quýt buông tay ra, thân thể vội vàng lui về sau, rút khỏi lòng Hoàng Bắc Thiên, nhưng vì chân còn tê mà ngã té về sau.

“Ta... ta không phải có ý”- Hữu Hi đỏ mặt, cố gắng không đau đớn, bối rối giải thích.

Gương mặt Hoàng Bắc Thiên một chút cũng không biến sắc, đứng dậy hỏi: “Trên mặt đất rất thoải mái sao?”

“Oh... không, không phải”- Hữu Hi vội vàng đứng lên, tay dầm vào chân.

Lúc này, tiểu nhị gõ cửa đưa thức ăn, tạm thời giảm bớt sự ngượng ngùng xấu hổ giữa hai người, hai người dùng qua bữa tối, Hữu Hi cảm thấy thân thể bắt đầu ấm dần lên.

“Ngủ đi”- Hoàng Bắc Thiên liếc Hữu Hi một cái, nói đơn giản hai chữ.

“Oh”- Nhưng chỉ có một cái giường.

“Ngươi ngủ trên giường”- Hoàng Bắc Thiên vừa nhìn đã thấy nỗi băn khoăn của Hữu Hi. Thân thể cảm thấy mình đặt trên mặt đất.

“A, ngươi bị thương, ngươi ngủ trên giường, ta ngủ trên mặt đất là được rồi”

“Được!”- Hoàng Bắc Thiên đáp một tiếng, dầm dẫm đi về phía giường.

Hắn ngủ ở trên giường, nàng ngủ trên mặt đất, Hữu Hi không nhịn được cuộn thân thể của chính mình.

Bên ngoài thỉnh thoảng có sấm chớp, làm cho nàng không có cách nào ngủ được, rất sợ hãi, đột nhiên tiếng sấm nổ lên.

“Răng rắc” Một tiếng nổ, Hữu Hi gất gao cuộn mình lại, bưng kín lỗ tai, cắn môi.

Thân thể gầy yếu tìm kiếm một nơi an toàn để trốn.

“Đi lên”- Âm thanh bá đạo của Hoàng Bắc Thiên vang lên.

Hữu Hi kinh ngạc quay đầu lại, trong mắt tràn ngập sợ hãi cùng lệ quang.

“Lại đây”- Hoàng Bắc Thiên không kiên nhẫn bá đạo ra lệnh.

Hữu hi như bị hấp dẫn bởi bờ ngực rộng áp áp, an toàn của hắn, liền giống như con thỏ ôm chầm mền lùi thui đi về giường.

Hoàng Bắc Thiên đưa chần mền cho nàng, giữ lấy tay nàng lại: “Ngủ”.

Thanh âm vẫn như cũ cực kì bá đạo lạnh lùng, nhưng đối với Hữu Hi nàng nghe thấy nó cực kì ấm áp. Hắn lôi kéo tay nàng, Hữu Hi trong lòng nảy lên tình cảm ấm áp.

Tia chớp cùng tiền sức cũng không còn phá rối, cảm giác an toàn bao phủ, nàng an tâm chìm vào giấc ngủ.

Con người Hoàng Bắc Thiên trong đêm lóng lánh như ánh sao, hắn nhìn mặt Hữu Hi, vừa rồi còn hoảng sợ giờ đã bình tĩnh lại.

Nàng ngủ, nhưng là cực độ không nằm yên, đầu rúc vào ngực hắn, tay nàng giống như theo thói quen ôm lấy thắt lưng hắn.

Từng có người được nàng ôm như vậy sao?

Con mắt sáng của Hoàng Bắc Thiên thâm trầm như mực, nhin không được ven tay, làm cho tay nàng chạm vào cánh tay hắn, tay kia chầm chậm ôm lấy thắt lưng nàng.

Hữu Hi lại tiếp tục cúi đầu vào sâu trong lòng hắn, gương mặt nhỏ nhắn dán vào trong ngực hắn.

Hắn một điểm cũng không chán ghét cảm giác thân mật này, tay cứng ngắc ôm lấy Hữu Hi, nàng giống như một đứa trẻ tham luyến tìm sự ấm áp.

Trêu chọc hắn đến cực hạn.

Thân thể có loại cảm giác khác thường, không nhìn được dừng lại trên gương mặt nàng, sau đó cẩn thận hôn lên.

.....

Một đêm ngủ thật êm đềm, Hữu Hi tỉnh lại, dùng tay che chắn đôi mắt còn buồn ngủ, trước mắt một mảng màu sắc.

Trái tim giống như được sưởi ấm, thân thể lui về sau, bất ngờ phát hiện, chính mình đang cuộn vào lòng ai đó cực kì ấm áp, bàn tay vô sỉ còn đặt trên da thịt người khác.

Tỉnh táo, đêm qua nàng vì sợ hãi sét đánh, mà cùng Hoàng Bắc Thiên ngủ trên một giường.

Tiếp tục lui về sau, trời ạ, nàng quả nhiên trốn vào lòng Hoàng Bắc Thiên nhất định là vì quá sợ hãi.

Tiếp tục lui về sau, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bờ ngực rộng rãi của Hoàng Bắc Thiên, không dám ngẩng đầu, sợ đụng mặt Hoàng Bắc Thiên xấu hổ vô cùng.

“Ngươi muốn rớt xuống sao”- Âm thanh của Hoàng Bắc Thiên đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu.

“Hả”- Hữu Hi rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm.

Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt chế giễu: “Đồ ngốc!” . Người cũng đứng lên, thân thể cao lớn đi về phía bàn cầm lấy quần áo, mặc vào.

“Ngươi đi đâu vậy”-Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên đi ra ngoài không nhận được liền hỏi.

“Ta có việc cần làm, ngươi ở chỗ này chờ”- Hoàng Bắc Thiên không quay đầu lại, nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Hữu Hi chống tay trên mặt đất lạnh lẽo, nhưng cả người một mảng nóng rực.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12

Sau khi Hoàng Bắc Thiên rời khỏi đây, Hữu Hi sửa sang lại đệm giường, rồi đi rửa mặt một phen. Trong đầu luôn nhớ tới gương mặt lãnh khốc nhưng khí phách của Hoàng Bắc Thiên, con mắt sáng như sao, thân thể tráng kiện.

Hắn nhìn tuy lạnh lùng, nhưng nội tâm không phải thế, vì vô tình nên không để ý đến nhận thức của người khác khiến người ta sợ hãi.

“Khâu khâu”.

Đang suy nghĩ thì truyền tới tiếng đập cửa, Hữu Hi đoán đó là tiểu nhị của khách điểm, nàng đứng dậy mở cửa, đã thấy phía ngoài là một nam nhân cao trắng, trong mắt lóe lên tia nhìn khiến người khác sợ hãi.

“Hả!”- Hữu Hi không kịp kêu lên, nam nhân đã vươn tay bóp cổ, đem nàng đẩy vào phòng, cánh cửa bị hắn dùng chân đóng lại.

Hữu Hi hô hấp khó khăn, hoảng sợ nhìn nam nhân trước mắt, nhưng lại kêu không ra tiếng.

Nam nhân nhìn nàng giống như đang chứng kiến con mồi của giầy giụa cực kì hưng phấn, bóp lấy cổ nàng đi đến bên cửa sổ, sau đó điểm vào cổ nàng. Cánh tay ôm lấy thắt lưng, bay khỏi cửa sổ, rơi xuống trên nóc nhà.

Hữu Hi muốn hô cứu mạng, nhưng lại phát hiện chính mình không cách nào phát ra âm thanh, nam nhân mang nàng bay đi Hữu Hi cảm thấy say sẩm, mọi thứ trước mắt đều mờ ảo nhìn không ra.

Nam nhân có cảm giác an toàn mới ngừng lại, Hữu Hi phát ra một trận buồn nôn chỉ muốn ói ra tất cả, “Oa” một tiếng, nhắm ngay tên nam nhân rồi phun ra tất cả.

“Ahh... con phụ nữ đang chết”- Nam nhân bị Hữu Hi ói lên người, vội vàng buông tay, đem thả Hữu Hi té trên mặt đất, căm ghét cau mày tay giơ lên như muốn đánh Hữu Hi.

Hữu Hi nằm im ngất xỉu trên mặt đất!!

Nam nhân hùng hùng hổ hổ rút vài đám cây cỏ đem những thứ ô uế lau sạch, lúc này Hữu Hi mới bình tĩnh đứng dậy.

“Xú nữ nhân, ta thật sự muốn một chưởng đánh chết ngươi”- Nam nhân vừa nói xong liền dùng tay xé quần áo Hữu Hi.

Hữu Hi phục hồi tinh thần lại, nhìn nam nhân nói với nàng chưa quá câu đã vội cởi quần áo nàng, Hữu Hi sợ đến cuống cuống, tay chân giãy dụa.

“Thật là phiền toái”- Nam nhân bực mình nói, sau đó mạnh tay xé quần áo Hữu Hi, lộ ra làn da trơn bóng ở phía sau lưng.

Hả! Há! Nam nhân này bị biến thái sao, đầu Hữu Hi trở nên tê dại, muốn kêu cứu nhưng lại không ra tiếng.

Hình như nam nhân đã điểm vào cổ, khiến nàng không cách nào nói chuyện, đây gọi là điểm huyết sao?

Hữu Hi giãy dụa có suy nghĩ muốn chạy thoát, nam nhân lại không buông tay, đem Hữu Hi đặt trên mặt đất, ép cả người nàng xuống.

Một chân bị nam nhân khóa chặt, hắn ngồi lên trên đùi Hữu Hi, Hữu Hi chỉ có thể nằm dài trên mặt đất, không cách nào phản kháng.

“Không phải nói có bí mật sao, nhưng sao chẳng thấy gì cả, đúng là da, quả thật không sai mà”- Nam nhân dùng tay một chút.

Hắn muốn cái gì? Hữu Hi giương miệng quát to, nhưng không có âm thanh, thân thể giãy dụa khỏi sự giam cầm của nam nhân nhưng chỉ phí công.

Nam nhân nhả nói: “Thành thật mà nói, mang theo người sống rất phiền toái, ta xem hay lột da ngươi xuống mang theo cho dễ”.

A? Cái gì, lột da? Hắn nói cái gì bí mật, Hữu Hi không nhận được đồ mờ hồ lạnh, tại sao nàng lại tới thời cổ đại, gặp ai cũng biến thái.

Hữu Hi ngẩn ra, cảm giác lạnh lẽo vây trên lưng nàng, có chút đau đớn.

Trời à, thật là khủng khiếp, có ai tới cứu nàng không? Ngay lúc này, nàng nghĩ tới bốn chữ “anh hùng Cứu Mỹ nhân”, bắt lực tuyệt vọng nhìn trời, trong lòng liên tục hô hét, Bỏ tất ời, ông trời ời, nếu như ai tới cứu nàng, nàng tình nguyện gả cho người đó.

Hữu Hi bắt lực hô hét, đột nhiên cảm giác trên người nhẹ hẫng, nam nhân ngồi trên người nàng hình như đã rời đi, nàng vui vẻ đang tính đứng dậy, đột nhiên nghe tiếng vù vù vang lên, lúc đó mới hoảng sợ phát hiện vô số mũi tên đang hướng về nàng bay tới.

Tiếp đó một thân ảnh bay tới, hai mắt nàng xoay tròn, thân thể rời khỏi mặt đất, nàng bị nhét vào lòng ngực của ai đó.

Hữu Hi quay đầu lại nhìn, trái tim hưng hăng thất kinh, sợ hãi lan tràn toàn thân. Nếu như có thể, nàng tình nguyện để bản thân mình bị cái tên biến thái kia lột da, nếu như có thể nàng hi vọng chính mình đang nằm mơ. Vì giờ phút này, nam nhân đang ôm nàng trong ngực không ai khác là cái tên tàn bạo vô cùng Vương gia Lăng Khiếu Dương, nhìn thấy hắn, giống như gặp quý. Sắc mặt Hữu Hi trắng như tóc bạc, trái tim sợ hãi như muốn nhảy khỏi ngực.

Cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân, rõ ràng là ác quỷ tới lấy mạng. Nàng không thể gả cho nam nhân như vậy, Bỏ tất nhất định là không có thật. Hữu Hi phục hồi lại tinh thần quay đầu bỏ chạy, nhưng cánh tay bị Lăng Khiếu Dương nắm lại, siết chặt đến đau nhức.

“Dừng khí của ngươi đâu, mau cướp ta lại.”- Hữu Hi hướng về nam nhân lột da đang bị vũ tiễn tấn công, bay xa vài thước, nhìn Hữu Hi bị cướp đi, có

chút không cam lòng.

Hữu Hi chứng kiến mười mấy nam nhân mặc quần áo giống nhau, tay cầm cung tên, nhắm ngay nam nhân kia.

Lòng Ngực Lăng Khiếu Dương cực lạnh, không giống Hoàng Bắc Thiên rất ấm áp, gương mặt cương nghị mà tuấn mỹ, lạnh lùng, còn hấn thì lãnh khốc không có chút cảm tình. Lăng Khiếu Dương không để ý đến nam nhân kia, ngược lại đôi mắt phượng của hấn mang theo tia huyết sắc nhìn nàng, lạnh lẽo nói: “Người nói xem ta phải trừng phạt người như thế nào mới đáng? Huh?”

Một câu nói đơn giản nhưng lại làm cho Hữu Hi phải run rẩy.

Lăng Khiếu Dương nói xong, liền ôm Hữu Hi rồi đi, còn lại mười mấy người cùng nam nhân kia giăng co.

Hữu Hi trong lòng run rẩy, nàng trốn không được, trở về, quay về đối diện với vương phủ, là địa ngục của nàng?

Không! Hữu Hi nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn thấy cảnh vật đang hiện lên trong mắt mình.

...

Hoàng Bắc Thiên qua về, phía sau mang theo một nam tử thanh tú trở về khách điểm, Hoàng Bắc Thiên chứng kiến trong phòng một khoảng vắng lặng.

Không nhìn thấy Hữu Hi, chỉ có cửa sổ bị gãy nát, trong lòng thầm kêu lên không hay rồi, từ cửa sổ phi thân ra.

“Gia, người đi đâu vậy?”- Nam tử hỏi một tiếng, rồi đuổi theo.

Hoàng Bắc Thiên đáp xuống mặt đất, giữ lấy một người bán đồ vật ven đường, dữ tợn, lo lắng hỏi: “Người có nhìn thấy một người phụ nữ không?”

Người bán hàng rong liền nghĩ tới người phụ nữ bị nam nhân ôm đi, vội nói: “Bị một nam nhân mang đi theo hướng kia”- Người bán hàng rong chỉ tay về một hướng.

Hoàng Bắc Thiên buông người bán hàng rong ra, thân ảnh hướng theo phương hướng kia mà đuổi theo. Nam tử đi theo sau Hoàng Bắc Thiên, dùng cặp mắt kì quái nhìn chủ tử của mình. Chủ tử làm sao vậy, chưa khi nào vội vàng, cấp bách như vậy, nghĩ tới hấn liền đuổi theo.

Nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng Hữu Hi.

Hấn gương mặt thất vọng nhìn bốn phía, hai tay siết chặt.

“Chủ tử, người đang tìm gì vậy?”

Hoàng Bắc Thiên trong mắt ngập tràn thất vọng, quay đầu, lạnh lùng nói: “Về thôi”.

“Vâng”.

Hai người một trước một sau, rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13

Vương phủ.

Xôn xao!!.. Cửa bị đá văng ra, trước mắt Hữu Hi tối sầm, bị Lăng Khiếu Dương hung hăng đẩy vào một gian phòng lạ. Nàng bị hấn đẩy mạnh đến té lăn trên mặt đất, đau đớn nhưng cũng chỉ có thể nhăn mặt, không dám hó hé một tiếng.

Nàng đã trở về lại, trở về nơi từng hành hạ nàng, mới vừa rời khỏi đây mấy ngày, hấn đã nhanh chóng tìm ra nàng.

Thân thể cao lớn, đứng yên một chỗ quan sát nàng, phượng nhãn tràn đầy tia huyết sắc.

Gương mặt vừa tuấn mỹ vừa lãnh khốc đã trở nên quen thuộc với nàng, nó làm người khác sợ hãi, Hữu Hi không nhận được kéo thân thể lui về sau.

Hấn chậm rãi ngồi xổm xuống, bàn tay xinh đẹp của hấn nhanh nhẹn giữ lấy cằm nàng.

“Ánh mắt của ngươi có ý gì? Sợ hãi sao?”- Ở phía trên môi hắn còn lưu lại vết sẹo nhạt, là kiệt tác của nàng, nàng cắn hắn, chọc giận hắn, mang thêm vết sẹo đôi môi của hắn vừa mở ra rồi khép lại trở nên cực kì gợi cảm. Lời nói nhẹ nhàng nhưng âm trầm khiến cho người khác sợ hãi.

Hữu Hi nắm chặt tay, vừa khấn trượng vừa sợ hãi, lòng bàn tay toát ra rất nhiều mồ hôi. Giống như cá gặp nước, con ngươi càng tràn ngập sợ hãi, mắt ngơ ngác nhìn Lăng Khiếu Dương, miệng khóa chặt không nói nên lời.

“Ngươi tại sao lại phát run, ta làm cho người sợ hãi sao?”- Tay Lăng Khiếu Dương buông ra, di chuyển xuống trước ngực Hữu Hi, hai tròng mắt nhìn gương mặt xinh đẹp, thoát tục của Hữu Hi. Khóe môi còn lưu lại vết sẹo tròn nhọt nhạt, không phải là hân muốn trừng phạt này vì đã để lại vết sẹo đó chứ. Nếu như thế nàng sẽ cười rộ, vì vết sẹo nhất định rất giống hai lúm đồng tiền...

Hữu Hi tái nhợt, nghiêm mặt, cố gắng kích hoạt âm thanh trong cổ họng, nhưng nàng không cách nào sắp xếp được lời nói của chính mình. Bởi vì nàng biết mình nói ra cái gì cũng đều sai, tốt hơn hết là cứ im lặng trầm mặc.

Môi của Lăng Khiếu Dương điểm một nụ cười, tuy mang theo chút sắc huyết nhưng lại đẹp để làm cho người khác bị mê hoặc. Thân thể của hắn tiến đến gần nàng, hô hấp phả vào mặt nàng, không khí xung quanh tràn ngập sự bá đạo và chèn ép.

“Xem ngươi đi, sợ hãi đến mức sắc mặt tái nhợt giống như quỷ, nếu biết sợ, sao còn dám bỏ chạy”- Lời nói của hắn dùng toàn từ hoa lệ, tay hắn hung hăng ôm lấy vòng eo nhỏ bé củ Hữu Hi.

Hữu Hi nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn gần trong gang tấc, sợ hãi nhìn Lăng Khiếu Dương, trong mắt hắn nàng tưởng chừng mình có thể nhìn ra vô số phương pháp hành hạ nàng. Hắn càng tỏ ra bình thường không nóng không lạnh, càng khiến nàng sợ hãi.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Ngươi nói xem ta nên trừng phạt ngươi thế nào mới tốt đây, mới có thể giúp cho ngươi nhớ kỹ lần giáo huấn này?”

“Không, buông tha ta, buông tha ta, ta không muốn bị ngươi trừng phạt, ta không muốn”- Hữu Hi bị hắn bức bách đến đường cùng, bật khóc kêu to, đôi tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực kiên cố của hắn, vì sợ hãi nên nước mắt không ngăn được mà chảy xuống

Lăng Khiếu Dương tùy ý để Hữu Hi đánh vào người hắn, sắc mặt không hề biến đổi, cười lạnh nắm lấy cằm Hữu Hi, khiến cho gương mặt đầy lệ phải đối diện hắn.

Con ngươi đen kịt của hắn mang theo một loại ma lực, thẳng tắp nhìn nàng, làm cho nàng phải ngưng khóc.

“Nói ta biết, có phải ngươi rất sợ hãi”- Giọng nói của Lăng Khiếu Dương mang theo một vài tia ôn nhu “Nói thật”.

Hữu Hi cắn môi, gật đầu, đôi mắt đẹp hoảng sợ, mang theo vài tia khó hiểu, khiếp vía nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương thân nhiên nói: “Ngươi cũng biết, trong vương phủ có một tòa thủy lao, bên trong nuôi rất nhiều rắn và các loại trùng khác nhau, ta đang suy nghĩ, không biết có nên cho ngươi vào đó thử một lần”

“Không, đừng!”- Hữu Hi hoảng sợ cuống quýt lắc đầu, vừa nghĩ tới mấy con trùng đó, nàng đã xúc động đến muốn nôn ra, từ nhỏ nàng đã rất sợ hãi mấy thứ này, tên nam nhân này, chẳng lẽ là trời cao phái tới là khắc tinh của nàng sao.

“Không?”- Lăng Khiếu Dương lạnh lẽo cười, hai tay chậm rãi di chuyển trên người Hữu Hi, một bên nắm lấy phong của Hữu Hi, dẫn tới cả người Hữu Hi cứng đờ, muốn giãy dụa, nhưng bất gặp ánh mắt cảnh cáo của Lăng Khiếu Dương liền bị dọa đến phát run, cả người bất lực nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Ta cho ngươi một cơ hội chuộc tội, nhưng phải xem ngươi có biết giữ lấy nó không”- Lăng Khiếu Dương tựa như một con mèo đang vờn con chuột mà mình vừa bắt được, đặt nó trong lòng bàn tay để trêu chọc.

Lăng Khiếu Dương mỉm cười, giọng nói vô cùng mê người, mỗi câu mỗi chữ đều dừng lại bên tai Hữu Hi: “Lấy... lòng...ta”.

“Lấy lòng ngươi?”- Hữu Hi lặp lại câu nói của Lăng Khiếu Dương.

Thân ảnh cao lớn của Lăng Khiếu Dương đột nhiên đứng lên, tiêu sái ngồi trên chiếc giường gỗ.

Hữu Hi chậm rãi đứng lên, nhìn Lăng Khiếu Dương, trái tim lạnh lẽo, lấy lòng hắn, là một việc cực kì khó khăn, nàng đã hiểu hàm nghĩa trong câu nói. Nhưng chủ động lấy lòng nam nhân, thứ nhất nàng chưa bao giờ làm điều đó, cho nên không thể, thứ hai, đối phương là ma quỷ, từng si nhục, từng lấy đi sự trong trắng của nàng.

Nàng không đi tới, không kèm lòng được mà lui về sau.

Lăng Khiếu Dương cũng không vì thế tỏ hấp tấp, ưu nhã ngồi trên cao, con ngươi đen nhìn chăm chăm nàng, giống như đang nhìn con mồi trong túi của mình: “Đừng quên ngươi là đêm thiếp của ta, nếu như không nghĩ tới việc hầu hạ, ta sẽ để cho rất nhiều nam nhân hầu hạ ngươi.”

Hữu Hi một trận choáng váng, hắn là ác quỷ, thật sự là ác quỷ, Hữu Hi thôi không lùi lại, cản trở từng bước tiến về phía Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương hài lòng khi thấy Hữu Hi thỏa hiệp, khuất phục dưới hắn, trên môi nở nụ cười chế giễu, vươn tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, hai người ngã xuống giường.

Hữu Hi ở trên, hấn ở dưới.

Hĩa người thân mật dính chặt vào nhau, bọn họ là đã từng làm rất nhiều chuyện thân mật, nhưng không phải như thế này.

Tay Lăng Khiếu Dương kéo một vạt áo của Hữu Hi, len lỏi vào lớp áo bên trong. Bờ vai của Hữu Hi để lộ ra ngoài, vô cùng xinh đẹp.

Hữu Hi rơi vào thế kẹt, thống khổ, không biết nên làm sao cho đúng, hấn nắm bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên trên ngực hấn.

Nàng nửa ngồi nửa nằm trên người hấn, tư thế mập mờ, nỗi sợ hãi lúc này không cánh mà biến mất như mây khói.

Con người đen của hấn sáng quắc như sao, nhìn chăm chăm gương mặt nàng, bàn tay mềm mại, nhỏ bé của nàng lại có thể dễ dàng khiến hấn run rẩy.

Hữu Hi vuốt ve hấn, chú ý đến từng nét biến đổi trên mặt Lăng Khiếu Dương, nàng đột nhiên thích loại cảm giác nàng, hấn bị nàng khống chế, chịu sự sắp đặt của nàng.

Hô hấp của hấn trở nên nặng nề, gằn nhẹ nói: “Đáng chết, người chỉ biết thế này thôi sao?..”.

Hữu Hi nghĩ ngợi một lát, con người di chuyển, liền cúi đầu, đôi môi đỏ mọng lướt xuống cổ hấn, hôn từ nơi này sang này khác, giống như con chó nhỏ đi đến đâu gặm đến đó, trong ngực Lăng Khiếu Dương kịch liệt đập phồng- tựa như đang nhìn cái gì đó, không biết là đang cười, hay đang tức giận mà thờ dốt. Hữu Hi muốn ngẩng đầu lên xem, thì đầu óc bị một cơn choáng váng, vừa sức tỉnh lại thì phát hiện hai người đã đổi vị trí.

Trong mắt hấn mang theo tia tức giận, tựa hồ đối với nàng không hài lòng, trái tim Hữu Hi nhìn không được truyền đến một trận co rút.

“Người thất bại rồi”

Lăng Khiếu Dương lãnh khốc nói, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của Hữu Hi, dục vọng trong thân thể bộc phát dễ dàng.

Nàng từ từ nhắm mắt, trong lòng khóc, nàng đã rơi xuống địa ngục, không cách nào cứu vớt, Nhất Thần, xin lỗi, ta không nên sống buông thả như vậy. ...

Hấn nhìn nàng nhắm mắt, bên môi nở ra nụ cười lạnh lẽo, trừng phạt, sẽ không khinh địch như trước đây. Người bất quá chỉ là công cụ để ta phát tiết, ta sẽ làm cho người biết, chạy trốn sẽ nhận hình phạt nặng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14

Nhất Thần ôn nhu mà lời nói nồng đậm thâm tình: “Hữu Hi ta yêu người!”- Mỗi một chữ trong lời thề khắc sâu vào tâm trí, khiến người ta rung động.

“Nhất Thần, ta cũng yêu người!”- Hữu hi ngọt ngào đáp lại.

Nhất Thần dịu dàng hôn nàng, cảm giác ấm áp, cuồng nhiệt vây lấy nàng, làm cho những thứ hắc ám, lạnh lẽo như băng dần dần biến mất.

Ngay lúc nàng tỉnh vuốt ve gương mặt Nhất Thần, mới phát hiện, nam nhân trước mặt không phải Nhất Thần mà là Lăng Khiếu Dương.

Nỗi sợ hãi, hắc ám trong nháy mắt vây lấy nàng, muốn thoát khỏi Lăng Khiếu Dương, đi tìm lại Nhất Thần của nàng.

Nhưng Nhất Thần sớm đã không gặp, chỉ còn lại gương mặt dữ tợn của Lăng Khiếu Dương, phảng phất muốn đem nàng xé nát. Hữu Hi hoảng sợ không nhìn được thét chói tai, “Ah” một tiếng vang lên, Hữu Hi thờ hồn hèn từ trong mộng tỉnh lại.

Nhất Thần, Lăng Khiếu Dương, tất cả chỉ là mơ, Hữu Hi nhìn lại căn phòng đơn sơ, giường chiếu bẽ bộn, cả thân thể đau nhức, chứng minh cuộc hoan ái đêm qua là sự thật, con người thô bạo kia đã rời khỏi.

Hữu hi vui mừng vào lòng bàn tay, lòng đau khổ không nguôi, Nhất Thần ca, người có khỏe không? Hữu Hi rất nhớ người, chỉ cần nghĩ tới thôi trái tim đã đau đớn.

Trần tình lại suy nghĩ, Hữu Hi đột nhiên nhớ tới điều gì đó, liền quăng thân thể xuống đất, đi tới phía gương đồng tiền, đưa lưng về gương, xoay qua, xoay lại, muốn nhìn thấy vật trên lưng mình thông qua gương, nàng xem đi xem lại, vẫn chỉ thấy cái vết hồng ngân do Lăng Khiếu Dương lưu lại, ngoài ra không còn gì cả, nhưng tại sao người kia muốn lột da lưng nàng? Trên lưng nàng có bí mật gì sao? Không, nó chẳng có gì cả.

Hữu Hi cảm thấy nghi ngờ, nhưng cũng đành bỏ qua mặc lại quần áo, đang chuẩn bị đi rửa mặt thì cánh cửa lại bị một người hung hăng đẩy ra. Hai người nam nhân mặt không chút thay đổi xông vào.

“Các ngươi có việc gì sao?”- Hữu Hi cau mày, đối với hai người nam nhân vừa xông vào có chút sợ hãi.

Hai người không nói lời nào, trực tiếp tiến lên nắm lấy tay Hữu Hi.

“Hã, các ngươi làm gì vậy!”- Hữu Hi tránh né, thét chói tai, nhưng chân bị chộp lại.

Một người nam nhân giữ chặt tay nàng, giữ ở phía sau lưng, nam nhân khác ở trong tư thế ngồi xổm cúi xuống

“Hã, không, cái ngươi làm gì vậy, mau buông ta ra”- Hữu Hi hoảng sợ chứng kiến nam nhân trong tay cầm Thiết vòng, muốn khóa vào cổ chân nàng

“Đây là lệnh của vương gia, hy vọng ngươi phối hợp, không nên chọc giận vương gia”- Nam nhân ngồi xổm bắt nam nhân nói.

“Không, người không thể đối xử với ta như vậy, ta là người, không phải động vật, các ngươi không thể đeo nó vào trên chân ta”- Hữu Hi điên cuồng giãy dụa thân thể chính mình, hoảng sợ kêu to, chân đá loạn xạ, rồi đá vào mặt nam nhân kia một cái.

“Đáng chết!”- Nam nhân nắn một câu, bàn tay ngăm đen tóm lấy chân nàng, răng rắc một tiếng, vững vàng giam cầm lấy chân nàng, rồi sau đó đeo nó vào. Thiết vòng trang sức được gắn vào chân nàng.

Hữu Hi nhìn cổ chận mình bị thiết vòng khóa chặt, đau khóc thành tiếng: “Không, sao có thể như vậy, các ngươi đều là ác quỷ, đều là súc sinh, đều là động vật máu lạnh, không có tính người”

Hai nam nhân buông lỏng nàng ra, Hữu Hi ngã xuống dưới đất.

“Không, đừng, đừng mà”.

Nước mắt Hữu Hi không nhịn được chảy xuống, thống khổ khóc to, cố gắng cởi thiết vòng trang sức trên cổ chân nàng. Thiết vòng trang sức ở dưới chân nàng phát ra tiếng “đỉnh, đỉnh”, tay nàng bầu lấy nó đến khi chảy máu. Nhưng thiết vòng trang sức vẫn bình yên ở trên chân nàng, dù nàng có bẽ, có kéo cũng không thể tháo ra.

Hữu Hi thống khổ ôm lấy đầu mình, nắm sấp trên mặt đất, rống đến thất thanh, thiết liên không chỉ trói chặt chân nàng, còn giam cầm lấy đi sự tự do, càng đoạt lấy tự tôn của nàng.

Hữu Hi khóc đến lên, kéo theo thiết vòng trang sức nặng nề, hướng ra phía ngoài, nàng đi vội vàng, nhưng bởi vì thiết vòng trang sức dính chặt trên chân, làm nàng nặng sấp xuống, đầu gối lẫn cổ tay đều trầy xuống, nhưng nàng vẫn tiếp tục đi trong vương phủ tìm kiếm cái gì đó.

Gương mặt tái nhợt, thống khổ tràn đầy lệ xuân, con ngươi xinh đẹp đau xót, nha hoàn đi qua đều dùng ánh mắt đồng tình để nhìn nàng, nàng vừa khóc vừa quát lên: “Lăng Khiếu Dương ở đâu, nói cho ta biết, Lăng Khiếu Dương đâu?”.

Không kịp để nha hoàn trả lời, nàng vội vã cước bộ, mỗi bước chân liên tiếp đều phát ra tiếng đi đỉnh đang, bước đi thì khó khăn, dù bước nhanh nhưng tốc độ vẫn rất chậm.

“Lăng Khiếu Dương ngươi là tên hỗn đản, ngươi ra đây cho ta, mau ra đây”- Hữu Hi bắt lực thống khổ kêu lên, nhìn về bốn phía, gào thét, trong lòng phần nộ cùng thống khổ mà phát tiết, nước mắt rơi xuống, rức rở nhưng lại đau đớn.

Tiếng Hữu Hi la lên truyền đến tai Lăng Khiếu Dương, hắn không nhịn được nhìn ra ngoài, hành vi của phụ nữ này thật ngoài dự đoán mọi người, còn dám thẳng thừng kêu tên hắn.

Hắn từ thư phòng bước ra, tiến đến trước mặt Hữu Hi, trên mặt mang theo nụ cười lãnh khốc.

“Như thế nào? Chưa gì đã vội vã tới cho ta xem thứ trang sức mới của ngươi sao?”

Hữu Hi lao đảo nhìn Lăng Khiếu Dương, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hắn, gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tái nhợt mang theo vài giọt lệ, giữa đầu nhìn Lăng Khiếu Dương, phần nộ quát: “Ngươi nghĩ mình là vương gia, thì muốn làm gì thì làm sao, trong mắt ngươi ta là cái gì, súc sinh cũng không bằng sao, ta đã nói ta không phải người ngươi cần tìm nhưng ngươi một mực không tin, mặc dù là ta sai, nhưng ngươi không thể muốn làm gì cũng được chẳng cần biết lý do, sao ngươi có thể lãnh huyết tàn nhẫn đến vậy, ngươi cho rằng cái thứ này có thể trói buộc ta sao, dùng cái này để làm cho ta giống như một con chó mà sống sao, không! Ngươi vọng tưởng!”.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt tái nhợt của Hữu Hi, người phụ nữ nhu nhược này, lại to gan lớn mật, là người đầu tiên đến chất vấn quyền lực của hắn.

Hắn nói một, ai dám nói hay, ngay cả hoàng đế cũng có phần kiên nhẫn, nhưng người phụ nữ nhu nhược này dám giữ lấy quần áo hắn, nói hắn lãnh huyết tàn nhẫn, nói hắn không có quyền làm như vậy, không biết nên giận hay nên cười.

“Xem ra ta giáo huấn ngươi vẫn chưa đủ, trước khi nói ta lãnh huyết, ngươi hãy nhớ lại cái việc dơ bẩn mà mình làm trước đây, giữ lấy cái tiện mạng của

ngươi, đứng ra ngươi phải cảm ơn ta đã nhân từ, càng phải cảm ơn lòng tốt của Dạ Lan, làm người, ta so với ngươi còn có tư cách hơn”.

Hai tay Hữu Hi run tấy, sau đó li khai, hướng ra phía ngoài, Hữu Hi lùi lại mất bước, sẩy chân mà ngã xuống đất.

Đôi mắt phượng của Lăng Khiếu Dương mang theo tia âm tàn, nhìn lướt qua Hữu Hi ngã ngổ trên mặt đất, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hữu Hi thống khổ nhắm chặt hai mắt, co hai chân lại, cánh tay gầy yếu ôm lấy đầu gối, hai tròng mắt giống bị chân hành hạ đến đau đớn.

Trái tim nhện không được mà cũng đau đớn, cúi đầu khóc nức nở, nằng là cái gì, là người, vật chơi đùa, hay là cô hồn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15

Nghĩa Hàn Lâu' Lăng Khiếu Dương tà tà nằm trên cao, thân mặc nội sam màu trắng, cổ mở rộng, lộ ra lồng ngực kiên cố, hấn có vóc người hoàn hảo, gương mặt mê người đủ để khuynh đảo nhiều phụ nữ.

Lúc này, một người phụ nữ ghé sát vào người hấn, quần áo nửa kín nửa hở, tình té ôm lấy cổ hấn, lất lợng Lăng Khiếu Dương.

Nhưng Lăng Khiếu Dương lại hứng thú rồi, con mắt sáng như tinh nhìn ánh nến trên cao, mới có vài ngày, hấn trong đầu liên tục nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hím nằng tựa một hài tử yếu đuối bất lực. Gương mặt mờ ảo như tiên, nhưng tâm địa lại giống ma quỷ.

Chung quy hấn cảm giác Hữu Hi cùng nữ nhân khác có chút bất động, nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng lại to gan lớn mật làm người ta lú lờ, không có người phụ nữ nào đủ dũng khí hướng về hấn mà rộng to, cũng không có nữ nhân dám như vậy chống đối ai, không người phụ nữ nào có thể khiến cho hồn của hấn như bay đi.

Vừa nghĩ tới, cơ thể Lăng Khiếu Dương truyền đến một trận sóng nhiệt, hấn xoay người áp đảo người phụ nữ kia xuống, tiến vào, vừa dùng sức di chuyển hai cái liền mất hết cảm giác.

Hường thụ qua mùi vị cơ thể Hữu Hi, tựa hồ đối với người phụ nữ khác đều mất hết hứng thú, cứ đêm đến, lại nhớ tới khối cơ thể mềm mại kia, còn cả cảm giác tê dại.

Lăng Khiếu Dương xúc động bứt ra, một tay đẩy Bạch Uyển, hô to: “Người đâu”.

“Vương gia ngài có chuyện gì phân phó”- Quân gia lưu an từ phía ngoài thất đi tới, cúi đầu hỏi.

“Mang nữ nhân đó đi thị tẩm”- Lăng Khiếu Dương cong môi nói mỉm cười, gọi cảm giác mê người, nhưng lại mang theo mùi lạnh lùng.

Quân gia suy tư một lúc, liền biết Lăng Khiếu Dương vừa nhắc đến nữ nhân đó là ai: “Nô tài cáo lui”.

Quân gia vừa lui ra ngoài, Bạch Uyển vừa xấu hổ lại tức giận, thất vọng. Lăng Khiếu Dương đối với nằng không hề hứng thú, vừa tiến vào đã mất hứng thú, liền muốn thay người, trong lòng sinh ra niềm khổ sở.

“Đi ra ngoài”- Lăng Khiếu Dương vô tình ra lệnh.

“Vâng ạ”- Bạch Uyển, không tình nguyện đi xuống giường, cúi đầu nhìn thân thể, không cam lòng rời đi.

Lăng Khiếu Dương thì về mặt chờ mong, nằm ở nơi này cùng hấn chính là tội thiếp, ban đêm xuất hiện trên giường cùng hấn chơi đùa.

...

Vì thiết vòng khóa chân, Hữu Hi đã khóc đã rống đã tức giận, nhưng trừ một điều không cách nào giải khai được, chính là sự thống khổ đến vô cùng.

Nằng vẫn cứ như vậy mà cố gắng sống tiếp, mới hay ngày, nhưng đã bị dày vò đến thống khổ.

Hữu Hi ngồi trên ghế, thống hận nhìn thiết vòng trang sức trên chân, sự phẫn nộ vẫn như cũ chưa từng thuyên giảm.

Lúc cửa bị đẩy ra, Hữu Hi ngẩng đầu lên nhìn, nhưng chỉ thấy quân gia mang theo hai người phụ nữ đi tới, trong đó có Phúc mama, trái tim Hữu Hi không nhện được sợ hãi, không biết chuyện gì đang chờ nằng phía trước.

“Đứng lên đi, vương gia cho người đi thị tắm”- Phúc mama tiến lên từng bước, giải đáp nghi hoặc của Hữu Hi.

Thị tắm! Tốt lắm!.

Hữu Hi chậm rãi đứng dậy, lúc nàng hai người mang theo dục thùng rất lớn đi vào, sau đó đổ đầy nước vào.

Phúc mama cùng một người phụ nữ nữa tiến lên động thủ, Hữu Hi lùi lại một bước: “Ta tự làm được, các người ra ngoài đi”.

Phúc mama cau mày, đáp ứng nói: “Được, người làm tốt một chút, đừng để vương gia đợi lâu”.

“Ta biết”- Hữu Hi cúi đầu nói.

Quản gia đưa Phúc mama chìa khóa, Phúc mama đón lấy chúng, mở khóa thiết vòng trên chân nàng.

Chân vừa được giải thoát, cảm thấy thật dễ chịu, sau đó cảm thiết vòng cùng mọi người lui ra, chỉ còn lại một mình Hữu Hi.

Cổ chân đã bị sưng đỏ, nàng cố gắng không nhìn thương thể của bản thân, nhanh chóng cởi quần áo, tiến vào dục thùng, rửa sạch thân thể chính mình, sau đó quang lỏa ngồi trước bàn trang điểm.

Nàng thừ người ra một chút, liền lấy một ít tương đỏ trong bao trộn lẫn với ít phấn. Sau đó tinh tế vẽ lên môi, trên mặt, trên cổ, bên tai, cùng với vùng ngực ở trên.

Đêm này nàng rất mỹ lệ, môi đỏ thắm, lông mi như núi, da thịt như tuyết, vô cùng mịn màng, quần áo không mới không cũ rất đơn giản, nhưng cũng khó che đi vẻ xinh đẹp thoát tục của nàng.

“Xong chưa”- Tiếng Phúc mama không kiên nhẫn truyền đến.

Hữu Hi đi tới trước cửa, mở nó ra: “Đi thôi”.

Ngoài cửa những người vừa nhìn thấy dung nhan Hữu Hi liền lặng đi, sau đó tiện thể hộ tống nàng đến Nghĩa Hàn Lâu, cũng không nghĩ tới Hữu Hi lại đồng ý phối hợp.

Chỉ chớp lát đã tới Nghĩa Hàn Lâu, quản gia mang theo Hữu Hi đi vào.

Tiến vào nội thất, Hữu Hi liền nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đang nằm trên giường, ăn hoa quả, uống trà thơm, đầy đủ các loại sơn hào mỹ vị, trong ánh mắt khó nén tia nhìn lạnh khốc.

“Người đã đưa tới rồi thưa vương gia, nô tài xin cáo lui”- Quan Gia nói xong liền cúi người lui ra ngoài, trả lại không gian cho Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương ưu nhã vươn tay, ý bảo Hữu Hi tiến lại, ngũ quan tuần mỹ khắc sâu vào tâm trí, đến chết cũng không quên.

Hữu Hi khần trương đi tới, trong mắt mang theo tia bất an, sợ hãi, mới vừa đến gần Lăng Khiếu Dương, tay hắn nhanh nhẹ bắt lấy cổ tay nàng, một tay kéo nàng ngã vào lòng hắn.

Vẫn chưa kịp nói gì, hắn đã trực tiếp cướp đoạt đi cơ thể Hữu Hi, hôn lên môi nàng, sau đó thô bạo tiến vào gây cho nàng không ít đau đớn.

Hắn cúi đầu thờ dục, môi tìm kiếm bờ môi như cánh hoa của Hữu Hi, gặm cắn, hôn, hắn thích hôn môi, cắn vào cổ nàng, lại còn cả vùng phong doanh xinh đẹp, trên đó lưu lại toàn vết hôn màu hồng, giống như ấn ký của hắn.

Hữu Hi chỉ có thể yên lặng chấp nhận, cau mày, nhắm mắt lại... Thống khổ.

Da thịt Lăng Khiếu Dương chảy mồ hôi hột, tóc đen bừa bộn, bị khoái cảm làm cho điên cuồng.

Hữu Hi từng chút một từ từ tái nhợt, cảm giác từng đợt không thoải mái, nàng nhìn Lăng Khiếu Dương đột nhiên lộ ra nụ cười khinh蔑.

Một nụ cười đẹp sáng rực đến quái dị, làm cho kẻ rong đang đuổi trên người nàng không khỏi giật mình, còn chưa kịp phản ứng, Hữu Hi “Oa” một tiếng, nôn ra toàn máu tươi.

Thăng tấp phun vào ngực hắn, khiến hắn run rẩy một chút, hoảng sợ không biết chuyện gì xảy ra.

Đỏ tươi tựa huyết, giống như hoa hồng nở rộ, rơi trên đầu gối, bắn tung tóe vào làn da thịt trắng nõn của nàng, cả gương mặt xinh đẹp cũng nhiễm đỏ.

“Đáng chết, người làm sao vậy?”- Bộ dạng nhuộm đầy máu ai thấy cũng giật mình, Lăng Khiếu Dương bị Hữu Hi làm cho ngây người, hắn vội vàng trấn tĩnh, trong thanh âm chứa cả sự khần trương.

“Ta... sẽ không... cho người như ý”- Trong miệng Hữu Hi toàn máu tươi, nhưng lại đang cười, hai mắt xinh đẹp nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cực kỳ tức giận, trái tim rối bời cùng hoảng sợ, lo lắng mà phần nộ quát: “Đáng chết, nguoi hạ độc!”.

Hữu Hi chậm rãi nhắm mắt lại, âm thanh yếu ớt nói. “Cùng nhau... cùng nhau trầm luân đi”.

Lăng Khiếu Dương lo lắng hô to: “Người đâu!”- Sau đó đứng dậy, mặc lại quần áo, nhưng cũng cảm giác một trận không khỏe.

Quản gia cùng nha hoàn nghe được tiếng Lăng Khiếu Dương kêu to, vội vàng tiến vào, chứng kiến Lăng Khiếu Dương trước ngực đầy máu, mà trên giường gương mặt Hữu Hi cũng bê bết máu, ai nấy đều kinh hãi.

“Vương gia... Ngài làm sao vậy, nô tài đi truyền thái y.” Quản gia hoảng sợ nói.

Lăng Khiếu Dương đầu choáng váng, ngã ngồi trên giường.”Nhanh đi truyền thái y...!”

“Vâng ạ. Nô tài đi ngay”.- Quản gia vội vàng chạy đi ra ngoài.

Lăng Khiếu Dương quay đầu bất tri bất giác nhìn Hữu Hi, vươn tay, gắt gao nắm lấy cổ Hữu Hi: “Thật to gan, nguoi muốn cùng ta đồng quy vu tận sao, ta đánh giá thấp nguoi rồi, muốn chết, không dễ vậy đâu”.

Lăng khiếu dương nói xong nguoi cũng ngất đi, thân thể cao lớn đè lên nguoi Hữu Hi. Ngay khi bất tỉnh, trong đầu hần chỉ có một suy nghĩ, Hữu Hi không thể chết!

“Vương gia, Vương gia!” Hai nguoi nha hoàn sợ đến không biết làm sao

*Thị Tầm: hầu hạ vua (vương gia)

** Dục thùng: bồn tắm

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 16

Thái y vội vàng đi tới, chẩn đoán ra Lăng Khiếu Dương bị trúng độc, hơn nữa đây là độc được lấy từ động vật, lượng trúng độc không lớn, vì thế Lăng Khiếu Dương không đáng lo ngại.

Thái Y cấp cho nha hoàn mấy tang thuốc giải độc, sau dùng tiến hành châm kín, không lâu sau đó Lăng Khiếu Dương tỉnh lại.

Ánh mắt nhìn vào thái y rồi mấy vị thị thiếp xinh đẹp đứng ở bên cạnh.

“Vương gia, thật tốt quá ngài không có việc gì rồi, thiếp rất lo lắng cho nguoi”- Có nguoi mừng rỡ kinh hô, trên mặt toàn nước mắt.

“Bồ tát phù hộ, vương gia đã tỉnh, vương gia ngài không việc gì thì tốt ra”- Có nguoi liền nói A Di Đà Phật, thấy Lăng Khiếu Dương bình an vô sự tỏ ra yên tâm

“...”

Mấy nguoi thiếp vừa khóc vừa cười, lúu rúu tranh nhau lấy lòng, cố gắng tỏ ra mình rất quan tâm đến hần, sợ Lăng Khiếu Dương chỉ quan tâm đến nguoi khác.

Lăng Khiếu Dương đột nhiên ngồi lên, quát lớn: “Câm miệng cho ta”.

Mấy nguoi thị thiếp cứng đờ, không dám lúu rúu nói tiếp, nước mắt cũng ngừng rơi, khiếp vía nhìn Lăng Khiếu Dương

“Lãnh Dạ Hủy đâu?- Lăng Khiếu Dương đứng lên, nhìn quanh bốn phía.

“Nàng đã trở về phòng rồi ạ”- Nha hoàn thấy Lăng Khiếu Dương không đáng lo ngại nữa, thở dài một hơi.

Lăng Khiếu Dương sắc mặt trầm xuống, tóm lấy vạt áo thái y: “Nguoi đi xem bệnh cho nàng chưa?”.

Thái y sợ hãi lắp bắp nói: “Vi thần chỉ ở lại đây cấp cứu... vi thần chỉ lo lắng cứu vương gia trước, chưa tới kịp...”

Lăng Khiếu Dương lòng như lửa đốt, buồng lỏng thái y, lo lắng giận dữ hét: “Đủ rồi, lập tức đi cứu người!”

Lăng Khiếu Dương rống hết cỡ, thân thể cao lớn phóng ra ngoài cửa sổ, chẳng khác gì lúc còn khỏe mạnh, giống như gió bay đến chỗ Hữu Hi.

Thái y nom nớp lo sợ, ôm lấy hòm thuốc, theo đi ra ngoài.

Mấy người thị thiếp ngây ngốc nhìn Lăng Khiếu Dương sủa đó vội vã rồi đi, vừa hận vừa giận, Bạch Uyển hạ thấp giọng oán giận nói: “Chưa bao giờ thấy vương gia tỏ ra cấp bách giống như lửa lớn sắp lan đến nơi vậy!”

Đon Đào cau mày, thờ dãi nói: “Đúng vậy, lần đầu tiên thấy vương gia vì một người mà cấp bách như thế”.

Nhất Nhu về mặt nghi hoặc, đối với hành vi Lăng Khiếu Dương có chút khó hiểu: “Vương gia không phải hận nàng đến chết sao? Tại sao lại sợ nàng chết như vậy”.

Nam Lôi lãnh đạm, cười cười nói: “Làm sao biết được tâm tư của vương gia, chúng ta cũng đừng đoán già đoán non nữa, đi hóng mát thôi”.

Thư Huyền ngay lập tức hưởng ứng, nói thêm vào: “Đúng rồi, vương gia chính là trời, không có việc gì xảy ra là tốt, ai, bệnh đau đầu của ta lại tái phát, ta về phòng trước đây”.

Nói xong Thư Huyền quay người rồi đi, còn lại mấy bị thị thiếp lần lượt bỏ đi, chỉ có Bạch Uyển không cam lòng vẫn đứng ở đó, nhớ tới vương gia đối với nàng không hứng thú chỉ vì một kẻ tội thiếp, trong lòng đau đớn, hóa thành cừ hận, cuối cùng vung ống tay áo, mang theo tức giận rồi đi.

Trong phòng lại trở nên an tĩnh, chỉ còn lại mùi phấn son nồng đậm.

Gian phòng Hữu Hi đầy người, vẻ mặt lo lắng của Lăng Khiếu Dương, còn có thái y nom nớp lo sợ, hai người nha hoàn đứng bên cạnh quần gia chờ sai bảo.

Thái Y sau khi cấp cứu cho Hữu Hi, xoa mờ hội đầy trán, vừa muốn quay ra bẩm báo, nhưng Lăng Khiếu Dương liền lo lắng hỏi: “Nàng thế nào”

Thái y nhìn bộ dạng sốt ruột khăn trương của Lăng Khiếu Dương, vội nói: “May mà cứu kịp, tính mạng không sao cả, chỉ cần uống thuốc là tốt rồi, nhưng từ từ mới tỉnh lại”.

Lăng Khiếu Dương nghe thái y nói, thần sắc khăn trương mới dần dần hòa hoãn xuống, thân thể từ từ đứng lên.

Hắn ngồi xuống bên người Hữu Hi, nhìn dung nhan tái nhợt, đáy lòng nổi lên tia tức giận.

Phụ nữ này ăn gan báo rồi sao? Muốn cùng hắn đồng quy vu tận, nghĩ tới đáng về thông minh, gương mặt tươi sáng, xinh đẹp, những ngón tay Lăng Khiếu Dương không khỏi xoa nhẹ gương mặt nàng.

Hắn thích thô bạo tiến vào bên trong nàng, thích hôn vào bờ môi đỏ mọng, gương mặt, cổ, cả vùng phong doanh xinh đẹp.

Nàng chính vì đã quá quen với cách làm của hắn, nên mới nghĩ tới việc dùng son phấn vẽ lên môi mà hạ độc hắn.

Đây chỉ là phỏng đoán củ Lăng Khiếu Dương, chỉ có cách đó, mới có thể làm hắn trúng độc, trách không được nàng ưt nhiên lại mềm mại, nguyên lai là vì muốn lấy mạng hắn.

Nộ, Hận, đùa cợt!!

Bàn tay to vuốt ve gương mặt Hữu Hi, rồi nắm lấy cằm nàng, oán hận nhìn Hữu Hi nói: “Ta nói cho người, muốn chết cũng là rất khó”.

Tầm mắt Lăng Khiếu Dương lướt xuống người Hữu Hi, quần áo của nàng còn lưu lại vết máu màu đỏ. Trong đầu nghĩ tới cảnh Hữu Hi phun máu tươi vào mặt hắn, trái tim hắn đã cực kì hoảng sợ.

“Vương gia, thuốc đã nấu xong”- Giọng nha hoàn mang thuốc tới cắt đứt suy nghĩ Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, để nha hoàn bưng chén thuốc đến giúp Hữu Hi uống.

Nha hoàn đi lên, nâng đầu Hữu Hi lên, đem bát thuốc đặt trên môi để nàng uống thuốc.

Nhưng Hữu Hi không cách nào uống thuốc, nói cách khác, trong ý thức của nàng không nghĩ tới uống thuốc, tất cả thuốc đều đổ ra bên ngoài, tích lại trên quần áo. Thử mấy lần đầu như thế, nha hoàn có điểm sốt ruột, sợ Lăng Khiếu Dương trách nàng vô dụng.

Lăng Khiếu Dương xúc động đẩy nha hoàn ra, run rẩy cầm lấy tay Hữu Hi, lạnh lùng mà tức giận quát: “Người muốn chết phải không, người cho rằng chết đi là hết sao?”

Những người liên can đều nhìn bộ dạng sốt ruột khăn trương của Lăng Khiếu Dương, không biết làm sao cho đúng, người phụ nữ này chết đi chẳng đúng ý vương gia sao?

Nhưng vì sao, vương gia thoát nhìn lại khăn trương như thế.

“Mang thuốc đến đây”- Gương mặt tuần mỹ của Lăng Khiếu Dương mang theo lo lắng lẫn tức giận.

Nha hoàn vội vàng cầm bát thuốc đặt vào tay Lăng Khiếu Dương, bắt an lui ra sau.

Lăng Khiếu Dương ngồi trên giường, một tay cầm dược, một tay ôm lấy thất lưng Hữu Hi.

Nhìn Hữu Hi đang chết đi, hắn đem toàn bộ đổ vào miệng, rồi cúi xuống hôn môi Hữu Hi, chính là dùng phương thức bá đạo như vậy, đem toàn bộ thuốc cường bạo đưa vào trong miệng Hữu Hi.

Thái y, nha hoàn, quân gia, thái y đều bị hành động thành linh của Lăng Khiếu Dương làm cho chấn động, đều cúi đầu, không dám trực tiếp nhìn, nhưng rồi không nhịn được len lén liếc nhìn một cái.

Chỉ có vương gia mới có thể làm vậy, thật sự là làm cho người khác đỏ mặt tía tai, nhưng đây cũng là phương pháp hữu hiệu nhất.

Trong mắt Lăng Khiếu Dương hoàn toàn không tức giận Hữu Hi, toàn tâm toàn ý đem thuốc cho nàng uống, căn bản không rảnh quan tâm đến những kẻ đứng xung quanh, cũng không nhìn thấy ánh mắt quái dị của cửa vài người.

Lần lượt thân mật tiếp xúc, cho đến khi thuốc hoàn toàn trôi xuống, Lăng Khiếu Dương mới bỏ ra.

Cánh tay buông lỏng, Hữu Hi thẳng tắp nằm xuống, Lăng Khiếu Dương lúc này mới hài lòng, quay đầu lại, liền chứng kiến thần sắc vài người, mới ý thức được chính mình vừa xúc động lo lắng khác thường, mạnh bạo ném chén thuốc xuống mặt đất, nát vụn, đứng dậy, phẫn nộ quá: “Có phải bốn vương quá xem trọng các người, các người nếu dám coi bốn vương là trò hề, dù cuốn gói ra đường cũng đừng mong sống sót”

Lăng Khiếu Dương nói xong liền dùng dùng nổi giận rời khỏi phòng Hữu Hi, đi nhanh vài bước, liền đứng lại trong sân, nhìn bầu trời đầy sao, lại nhớ đến tên Dạ Lan.

Dạ Lan, là vì lời hứa với Dạ Lan, tất cả đều vì lời hứa, hắn mới khăn trương như vậy.

Hắn muốn nàng sống, nhận hết hành hạ, chết đi chẳng phải rất dễ dàng cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17

“Nhất Thần ca, ta không chết, ta tưởng mình đã chết, nhưng lại vẫn tiếp tục sống, như vậy có cơ thể gặp lại người rồi, nhưng ta không mong như vậy. Ta muốn mình tạm thời sống buông thả, sau đó tìm cơ hội li khai nơi này, nhìn thiết vòng trang sức trên chân, ta cảm giác rất thống khổ, rất hận tên nam nhân đó”.

“Nhất Thần ca, ta rất nhớ người, hy vọng người sống vui vẻ, nhưng xin đừng quên ta, đừng đem Hữu Hi quên đi tất cả, rất mâu thuẫn phải không, tóm lại, ta rất nhớ người”

Hữu Hi ghé vào giường, viết xong những lời đó vào một cuốn vở. Cuốn vở nhỏ đơn sơ do chính Hữu Hi dùng giấy ghép lại, bút cũng chính mình làm, viết một chữ cũng đã rất tốn chi phí. Nhưng, đó là cách duy nhất để nàng ghi lại những ký ức của mình, nói ra tâm sự của chính bản thân.

Cho dù là nhờ kỹ như vậy, nàng vừa tỉnh lại một khắc, đã thấy đôi mắt xinh đẹp của hắn nhưng lại làm cho người ta sợ hãi. Ánh mắt tràn ngập sắc huyết, đang nhìn nàng dần dần tỉnh lại, tựa hồ không nói lời nào, nhưng ánh mắt khó có thể giải thích được.

Ngày thứ hai tỉnh lại, cổ chân nàng đeo thiết vòng trang sức cũng đã đỡ nhiều, nỗi thống khổ vẫn còn, nhưng nàng đã bình tĩnh lại. bởi vì nàng muốn sống sót, muốn tìm kiếm cơ hội, rồi đi nơi này, có một cuộc sống tự do.

Hữu Hi thu lại cuốn vở, trong lòng có chút thê lương, yên lặng tự hỏi chính mình, Nhất Thần, ta có thể gặp lại người không?

Không ai có thể trả lời được vấn đề này, chính nàng cũng không có câu trả lời...

Hữu Hi chìm đắm trong tâm sự của mình, trong lúc đó tại đại sảnh của vương phủ Nghĩa Hàn Lâu đang rất vui vẻ.

Không vì chuyện gì đặc biệt, chỉ là khoản đãi một người khách quý rất quan trọng, có thân phận không bình thường, không chỉ có người vừa uy quyền cao quý, mà còn có kẻ nắm giữ cả ngân sách quốc gia.

Lăng Khiếu Dương ngồi ở đại điện bên phải, chính giữa là một nam tử mặc quần áo màu vàng lãnh đạm. Bên trái là một người tuấn ný, bất phàm, nhưng lại là nam nhân rất lạnh lùng.

Hai bên đại sảnh còn có một ít đại, mọi người cùng nâng chén đồng, thật là náo nhiệt.

Ngay lúc mọi người vừa hô uống xong chén rượu, một người nam nhân đột nhiên đứng lên cười nói: “Nghe nói trong phủ vương huynh có một vị cơ thiếp xinh đẹp như hoa, hơn nữa lại giải ca múa, vũ đạo tuyệt luân, sao không gọi ra cho các vị khách quý xem mặt, cùng các đại thần thưởng thức một bài vũ khúc một chút.”

Nam tử mặc áo màu vàng lãnh đạm có vẻ mặt chờ mong nhìn Lăng Khiếu Dương: “A?, nhị vương thúc, tam Vương thúc nói có phải là sự thật không?”

Tam vương gia nhìn Lăng Khiếu Dương, không sợ chết nói: “Nhị Vương huynh sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ, không muốn thì cứ nói ra”.

Lăng Khiếu Dương lạnh lùng cười: “Nếu thái tử có hứng thú, có gì không thể”- Lăng Khiếu Dương nói xong phát tay áo ý bảo, quân gia đứng một bên lĩnh mệnh rồi đi, trong đại sảnh ai nấy đều chờ mong, mọi người bắt đầu hàn huyên uống rượu

...

Hữu Hi đang chuẩn bị nghỉ ngơi, cánh cửa lại bị một người mạnh mẽ đẩy vào, Phúc mama đi đến, phía sau là vài tiểu nha hoàn.

Những người này thật sự chẳng có chút lịch sự, tiến vào cũng không gõ cửa, có chút phản cảm nhìn hai nha hoàn: “Có việc gì sao?”.

“Vương gia phân phó cho phu nhân ra hiến vũ!”- Một người nha hoàn nhanh miệng trả lời.

Hiến vũ? Hữu Hi không dám tin nhìn quần áo nha hoàn cầm trên tay, cổ đại mà cũng có những chuyện thế này sao.

“Tại sao ta lại phải hiến vũ, ta không đi”- Hữu Hi lui lại, trở về trong chần.

Phúc mama bực mình nói: “Hôm nay vương phủ có khách quý, mấy vị phu nhân đều phải đi, phu nhân mau chuẩn bị, nếu không sẽ chọc giận vương gia, không chỉ một người bị phạt”.

Hữu Hi khó hiểu hỏi: “Các nàng cũng đi, các nàng ấy chẳng phải là sủng thiếp của vương gia, sao lại phải làm chuyện như vậy?”.

Phúc mama tiến lên túm lấy Hữu Hi: “Người muốn chọc giận vương gia sao, người gặp nạn ta không nói, nhưng người khác sẽ không tránh khỏi liên lụy.”.

“Nhưng mà...”.

“Người không có quyền lựa chọn, đây là lệnh của vương gia!”- Phúc mama lôi kéo Hữu Hi xuống giường, mở thiết vòng trên chân ra, hai nha hoàn cũng bước lên giúp Hữu Hi thay quần áo.

Hữu Hi bị bài bố, nàng như thế nào cũng không giải thích được, thiếp ở cổ đại không có nghĩa là thê tử, không cần bảo vệ hay trân trọng, nếu như nam nhân nguyện ý, thiếp có thể tùy tiện tặng người khác, vứt bỏ, bất cứ địa vị gì cũng không có, ngay cả việc sinh hài tử, cũng không thể giúp mẫu thân hô mưa gọi gió, mà người có thể gào là phu nhân chính thức.

Hiến vũ, không phải nàng xấu hổ vì thân phận của mình, dù sao nàng cũng chưa bao giờ thật sự trở thành nữ nhân của hắn, không vì thế mà khó chịu.

Hữu Hi bị Phúc mama cùng nha hoàn kéo túm lấy, hướng Nghĩa Hàn Lâu đi tới, xa xa là những ngọn đèn dầu, những tiểu thiếp sớm đã có mặt trong đại sảnh, đứng ở trung tâm sảnh mà cao quý hành lễ.

Hữu Hi cau mày đứng ở cánh cửa không chịu vào, hai nha hoàn sốt ruột, hung hăng đẩy vai Hữu Hi, thân ảnh Hữu Hi lao đảo ngã xuống, may mắn rơi vào cơ thể ai đó, nhân tiện té lăn quay xuống đất.

Chỉ là trong nháy mắt, Hữu Hi cảm giác được, ánh mắt mọi người bình tĩnh rút trên thân thể nàng, nóng rực làm cho người ta không khỏe.

Hai bên sườn là các đại thần, trên cao nhất là chỗ nam tử, còn ngồi bên phải là Lăng Khiếu Dương. Ánh mắt Lăng Khiếu Dương có chút không thích hợp, sắc huyết mang theo nồng đậm lửa giận, Hữu Hi ở xa như vậy, cũng có thể cảm nhận được Lăng Khiếu Dương tức giận, ánh mắt phảng phất muốn đem những thứ trên người nàng cỡi ra.

Nàng cau mày tránh né ánh mắt sáng quắc đó, không nhìn được nhìn nam nhân ngồi bên trái, lòng ngăn ra, không phải là nam nhân ngày đó cứu nàng chứ? Vừa chữa cho chân nàng tốt lên, ban đêm khi sét đánh còn ôm nàng cực kì ấm áp.

Ánh mắt của Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên không tự chủ được mà cùng nhìn nhau. Ánh mắt của Lăng Khiếu Dương sắc bén nhìn Hữu Hi sau đó là Hoàng Bắc Thiên, tay hắn vịn chặt thành ghế, xương lộ ra trắng bệch.

Mấy người thị thiếp nhìn thấy Hữu Hi xuất hiện, rồi lướt qua bộ áo trên người nàng, lộ ra chút chế giễu như đang xem hài kịch. Nhưng không nói lời nào, trực tiếp đứng vào vị trí, chuẩn bị hiến vũ, Hữu Hi hoàn toàn không biết, ngờ ngác đứng ở sau cùng.

Nhạc khúc vừa vang lên, năm vị thiếp nhẹ nhàng uyển chuyển di động. Hữu Hi không tìm được vị trí của mình, càng không biết nhảy múa ra sao. Mấy vị thị thiếp, coi nàng như vật cản trở, mỗi người vừa múa vừa hung hăng dẫm nát chân nàng,

Hữu Hi đau đớn, tránh né, nhưng lại giẫm lên váy của thị thiếp khác, ngã ngồi xuống đất, vị thị thiếp cũng bị Hữu Hi làm cho sẩy chân, ngã ngồi dưới đất, loạn thành một đoàn.

Các vị đại thần ngồi ở bên không biết nên im lặng hay cười, chỉ biết cúi đầu uống rượu.

Về mặt thái tử có ý cười cợt, tam vương gia thì cười lớn nhất định làm càn, châm chọc nói: “Lời đồn nói quả thật không thể tiên, ai nha, nhị vương huynh hôm nay kiến thức của ta cũng được mở rộng ít nhiều, thật sự là làm Bắc vương huynh chê cười.”

Hoàng Bắc Thiên nhìn thoáng qua tam vương gia tầm mắt lại rơi vào người Hữu Hi, nhìn nàng ngã ngồi ở đó, hẳn thiếu chút nữa xúc động, nhớ lại quá khứ.

Ngày đó nàng đột nhiên không gặp nữa, như thế nào lại ở vương phủ, hơn nữa là còn thị thiếp của Lăng Khiếu Dương, tâm trí Hoàng Bắc Thiên rầu rĩ đau đớn, không nhịn được uống hết chén rượu.

Mấy người thị thiếp sợ đến run quỳ ở đó, hoa dung thấy sắc, cuống quýt dập đầu, tranh nhau nhận lỗi, hy vọng Lăng Khiếu Dương không trách tội, càng tội hận Hữu Hi

Lăng Khiếu Dương vẫn như cũ nhàn nhã ngồi ở chỗ này, nhấp dài một ngụm rượu, lạnh lùng nói: “Thật xấu hổ mắt mặt, còn sống thì để làm gì, kéo xuống, đem đi chém cho bốn vương.”

Một câu nói của Lăng Khiếu Dương, làm mấy người thị thiếp sợ hãi, kêu khóc đứng lên.

“Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng”.

Tam vương gia không dám nói thề lời nào, hôm nay dù sao cũng vì Hoàng Bắc Thiên mà tới, có ý nghĩa rất lớn, nếu như máu tươi văng khắp nơi, tiệc vui sẽ tan rã, hẳn tránh không được bị hoàng thượng trách cứ, thôi thì cứ thu xếp tốt mọi việc đã, hẳn cười nhẹ một tiếng ngồi xuống

“Kéo xuống”- Lăng Khiếu Dương lãnh huyết vô tình nói, không thể đem lời cầu khẩn của mấy người thị thiếp để vào lòng

Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, âm thanh chậm rãi nói: “Vương gia không nên vì chuyện nhỏ mà so đo, chỉ là tiêu khiển một chút, cần gì phải làm máu tanh chảy xuống”.

“Bắc vương nói sai rồi, ai làm sai đều sẽ bị phạt”- Lăng Khiếu Dương nói xong, liền ra lệnh: “Kéo xuống”.

Ra lệnh một tiếng, mấy người nam nhân kéo thị thiếp xuống, hướng ra phía ngoài, Lăng Khiếu Dương nói thật sao?.

Vì nàng làm cho phụ nữ kia sẩy chân, các nàng ấy phải chết sao, tính mạng của họ lại bị xem nhẹ đến thế sao, Hữu Hi hoảng sợ ho lớn: “Đừng”.

Một tiếng hô, đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Ai cũng không dám nói lời nào. Nhìn Hữu Hi, nghĩ nàng muốn chết sớm hơn một tí.

Hữu Hi giãy dụa khỏi tay nam nhân, nhìn Lăng Khiếu Dương, phẫn nộ nói: “Là ta sẩy chân, hại các nàng, người chỉ cần xử phạt ta là được, buông tha cho các nàng ấy.”

“Không biết sống chết, người có tư cách gì cầu xin”- Con người của Lăng Khiếu Dương đến lại, âm trầm nhìn Hữu Hi, Hữu Hi ngửa đầu nhìn lại.

“Không phải chỉ là nhảy múa sao, ta nhảy cho các người xem là được”- Hữu Hi vẫn như cũ không cách nào hòa nhập vào thế giới cổ đại, vẫn như lần đầu tiên mới đến.

“Không có hứng thú”- Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt nói.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18

“Thái tử ta nghĩ việc đó cũng rất tốt”- Thái tử mỉm cười, hỏi Hoàng Bắc Thiên: “Bắc vương ý các hạ như thế nào?”.

“Thần cũng rất chờ mong”-Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn không được hướng về phía Hữu Hi.

Thái tử vỗ tay một cái nói: “Rất tốt, mọi việc đều do thái tử làm chủ, người múa một vũ khúc, nếu như vũ đạo không mới lạ, thì vương gia xử trí như thế nào, thái tử ta cũng không cách nào can thiệp, người nghe rõ rồi chứ”.

“Đa tạ thái tử”- Người trẻ tuổi này là thái tử, Hữu Hi thờ phào nhẹ nhõm.

Mấy người thị thiếp đối với nàng bất nghĩa, nhưng cũng chỉ là một đám phụ nữ đáng thương, nếu như vì nàng mà bị giết, cả đời nàng sẽ sống trong con ác mộng mất.

Hữu Hi thoáng nhìn Hoàng Bắc Thiên, nhợt nhạt cười, tin tưởng bản thân, khom lưng cúi gằm vào một bên.

Nàng muốn nhảy gì đây, ba-lê vũ, không phải là vũ đạo nàng thích nhất, mẹ nàng lúc còn sống, đã cho đi học, nhưng sau khi qua đời, chỉ còn lại ba, nàng ngày cả cơ hội đi học còn không có, huống chi là vũ đạo.

Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, nghĩ tới động tác mà mình muốn nhảy, bắt đầu cử động nhẹ nhàng, mở rộng, bắn ra, mở ra, duỗi bàn chân nhắc lên, đá chân, động tác vẽ thành một vòng tròn, còn có một loại kỹ thuật, xoay tròn người, nhảy với một tâm trạng nhớ thương Nhất Thần, còn đối với Lăng Khiếu Dương là cực hận, kỹ thuật nhảy của nàng rất đẹp, vừa nhu nhược yếu đuối, vừa thể hiện sự cô độc động lòng người.

Làn váy ở đầu gối theo nàng mà xoay tròn, bàn chân mảnh khảnh di chuyển.

Đôi chân nhỏ nhắn trắng toát, dùng mũi chân mà múa, chỉ cần xem thì sẽ bị nó làm cho mê muội, tất cả mọi người đều đắm chìm ở đó

Chỉ có Lăng Khiếu Dương giống như một ngọn núi lửa, mỗi động tác xoay tròn, bay vọt của Hữu Hi, cũng làm cho hắn xúc động muốn đem nàng bóp nát.

Cánh tay trắng nõn, cùng đôi chân tinh tế, là cho hắn say mê, hắn rất muốn, rất muốn đem tất cả tròng mắt của nam nhân ở đây tháo ra.

Gương mặt Lăng Khiếu Dương âm trầm đáng sợ, nhưng ánh mắt lại mê say nhìn Hữu Hi.

Hữu Hi liên tục xoay tròn cực kì đẹp mắt, ưu nhã dừng lại, khúc nhạc cuối cùng cũng hết, nàng vững vàng đứng ở đó, hơi thở dồn dập, nàng đã cố hết sức rồi, mặc dù có điểm mới lạ, những người ở đây không biết có nhìn ra.

“Tốt, nhảy rất đẹp”- Thái Tử về mặt kinh ngạc, vỗ tay nói tốt.

Các đại thần cũng không nhìn được mà vỗ tay, vũ đạo của Hữu Hi bọn họ chưa từng nhìn thấy, vừa mới lạ lại vui đùa, hơn nữa còn thuần khiết mang theo vài tia ướt át.

Tầm mắt của Hoàng Bắc Thiên dừng lại trên chân Hữu Hi, thật lâu không cách nào dời đi, chân nàng có sao không?.

Hữu Hi hành lễ lui ra, nàng chỉ muốn bảo vệ tánh mạng của mọi người, nên thôi lui đi ra cửa cùng mấy người thị thiếp quỳ gối xuống.

Vương gia cũng không tái ra lệnh kéo xuống giết hết, mọi người vẫn tiếp tục tiệc rượu.

Tất cả náo nhiệt đứng lên, coi như chuyện vừa qua chỉ là một tiểu khúc nhỏ, Hữu Hi cúi đầu, nhưng vẫn như cũ có thể cảm giác được một ánh mắt sáng quắc đang dao động trên người nàng.

....

Tiệc rượu kết thúc, đầu gối của Hữu Hi cũng đau nhức chết lặng, Hữu Hi cùng các vị thiếp rời khỏi đại sảnh.

Các đại thần nói lời tạm biệt, rồi ôm lấy thái tử hướng ra phía ngoài, Hữu Hi nghe đằng sau mình những âm thanh hò hét, cũng từng bước chững về nơi của mình

Chân có chút đau đớn, vì không mang giày, nên đi lại rất chậm, đột nhiên nghe được sau lưng nàng một âm thanh lạnh lẽo quát lên: “Đứng lại!!”.

Hữu Hi không tự chủ được nghe theo lệnh, thân thể bình tĩnh chậm rãi xoay người, nhưng lại nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Hoàng Bắc Thiên.

Hắn hướng nàng đi tới.

“Này!”- Hữu Hi dơ tay đánh người đơn giản bắt chuyện, không rõ vì sao Hoàng Bắc Thiên lại cùng vương gia quen biết nhau, thật sự rất trùng hợp, chân không để hắn chứng kiến bộ dạng của nàng.

Hoàng Bắc Thiên đứng bên cạnh, một câu cũng không nói, chỉ ngồi xổm xuống, sau đó túm lấy tay nàng dùng sức kéo, Hữu Hi liền ngã vào lòng Hoàng Bắc Thiên, ngồi trên đầu gối của hắn.

Hữu Hi còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trong tay Hoàng Bắc Thiên có một đôi giày, nàng vừa cời giày là hán đã nhặt được, Hữu Hi có chút ngưng ngừng không được tự nhiên

“Đau không?”

“Thương thể của ngươi đã tốt hơn chưa”

Hai người đồng thanh đặt câu hỏi. Lặng im. . .

“Đã không đáng ngại nữa”- Hoàng Bắc Thiên nắm lấy chân của Hữu Hi.

Hã, hán không phải giúp nàng mang hài chứ? Hữu Hi vội nói: “Oh, đã không đau nữa rồi, ta tốt lắm”.

Hoàng Bắc Thiên vẫn như cũ cố chấp, lòng bàn tay nâng lấy chân Hữu Hi, giúp nàng mang giày vào.

Một người nma nhân cường tráng, nhưng lại làm một việc nhỏ thế này, trái tim Hữu Hi ấm áp mà cảm động, hán là người đầu tiên đối tốt với nàng kể từ khi nàng đến thời cổ đại này.

Hoàng Bắc Thiên ngẩng đầu, gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi gần trong gang tấc, môi gần như muốn chạm vào nhau, trong đêm nàng có thể nhìn rõ mặt Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi vội vàng đứng lên, cách xa vài bước. Cúi đầu nói: “Cám ơn ngươi, ta phải đi rồi”- Hữu Hi vừa nói xong liền xoay người rồi đi.

Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, nhưng lại không nói, yên lặng xoay người cước bộ về phía ngược hướng với Hữu Hi.

“Này, ngươi tên là gì?”- Hữu Hi đột nhiên quay lại, hướng về phía lưng Hoàng Bắc Thiên mà hô.

“Hoàng Bắc Thiên”- Hoàng Bắc Thiên không xoay người lại, lạnh lùng bỏ lại ba chữ, biến mất trong màn đêm.

“Ah, ta gọi là Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên tên rất hay, Hữu Hi nhẹ mỉm cười.

Biến mất trong màn đêm, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại tự nhủ thầm, tên là Hữu Hi, Hữu Hi.

Hữu Hi nhìn cho đến khi Hoàng Bắc Thiên biến mất, len lén đi ra phía cửa sau, mới vừa đi được hai bước, trước mắt đã thấy một bóng đen hiện lên, ngăn cản đường của nàng.

“Muốn chạy trốn?”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng mở miệng.

Trái tim của Hữu Hi trong nháy mắt nhảy lên theo bản năng, hít thở không thông suốt, lui lại mấy bước. “Ta chỉ muốn quay về chỗ của mình ở”.

Lăng Khiếu Dương bóp lấy cổ của Hữu Hi, lạnh lùng nói: “Ai cho phép ngươi ăn mặc như vậy, giống như kỹ nữ xuất hiện trước mặt mọi người, thành tâm đối với bốn vương ngươi để ở đâu?”

Kỹ nữ? Chỉ là một cái váy đầu rách chỗ nào, cũng đã dài tới gối, váy không có ống tay áo, nàng không cảm thấy có chỗ nào sai cả, hiện đại mặc còn ít hơn thế này. Hơn nữa chẳng phải do hán mà nàng phải mặc thế này?

Hơn nữa còn tức giận, phi thường tức giận, nhưng tại sao nàng lại tức thế này, Hữu Hi hô hấp khó khăn, gian nan nói: “Không phải tại vì ngươi mà ta mặc thành thế này sao?”

Lăng Khiếu Dương vỗ tay, nhìn thấy đôi chân tròn bóng Hữu Hi, , phần nộ kéo rút váy nàng: “Ngươi cho dù có mặc hay không vẫn có điểm giống với kỹ nữ”.

Hữu hi bên trong mặc cái quần đùi dạng ống, hay chính là nội sam, còn lớn hơn là quần lót của ngươi hiện đại.

Nhưng cảm giác bị kéo vụn quần áo quả thật rất khó chịu, tay nàng dùng sức bài khai tay Lăng Khiếu Dương, hy vọng hán buông tay.

Nhưng Lăng Khiếu Dương nắm lấy bả vai nàng. Trần ngập sắc huyết nói: “Ta đứng ra phải đối đãi với ngươi như kỹ nữ, ngươi như thế mới thỏa mãn”.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19

Hữu Hi cố gắng chịu đựng đau đớn, không thể thở được, cảm giác thống khổ, dùng hết khí lực nói: “Người có thể đối đãi cơ thể như với kỹ nữ, nhưng trái tim của ta vĩnh viễn sẽ không cùng loại với kỹ nữ, sẽ không yêu người, người đường đường là vương gia, lại dùng thủ đoạn ti tiện, đoạt lấy tự do, thân thể của người khác, người giẫm đạp lên tôn nghiêm của ta, người là cái gì, nhân cách của người ở đâu, người được dạy dỗ ở đâu, hành vi của người so với cảm thụ khác nhau chỗ nào?”.

Hữu Hi nói xong, liền cảm giác một bên bả vai bị cắn nhẹ, lực đạo trên cổ cũng nghe đi, nằng mồm mắt, trong đêm tối cố gắng chống lại ánh mắt của Lăng Khiếu Dương, trái tim đập mạnh, con ngươi của hắn vừa sáng vừa lạnh lẽo lại kỳ quái.

“Nhân cách, tu vi? Người có sao? Tự tay hại chết ti ti mình, xứng đáng có nhân cách sao?”

“Tỷ tỷ của ta?” - Đầu óc Hữu Hi chuyển động, Lăng Dạ Hủy giết chết tỷ tỷ mình? Thật sự không thể tin được, nhưng mặc kệ là thật hay giả, hắn cũng không được quyền đối với nàng như vậy

Lăng Khiếu Dương chế giễu nói: “Ánh mắt của người không có chút áy náy, thống khổ, ngay cả hối hận cũng không, người có tình sao? Người sống là để nhận hết thống khổ này, dựa vào cái gì Dạ Lan an nghỉ ở dưới đất, mà người thì vẫn sống, người đáng phải sống trong đau khổ, ta chỉ giúp mang lại thống khổ cho người thôi, người căn bản không xứng đáng có được hạnh phúc..!

Vì vương gia rất quan tâm và yêu tỷ tỷ của Dạ Hủy, cho nên mới hận nàng đến như vậy.

Nhưng, hắn mang lại cho nàng toàn thống khổ, làm sao không hận hắn cho được. Hữu Hi nhìn chằm chằm con ngươi Lăng Khiếu Dương, nghĩ tới những nhục nhã cùng thống khổ mà hắn gây ra, nàng trả lời một cách mỉa mai: “Trong lòng người hận ta, nhưng lại năm lần bảy lượt chiếm lấy cơ thể ta, chính là người đã phản bội tỷ tỷ, thân thể của người đã phản bội tỷ tỷ rồi, cũng phản bội chính người. Người luôn miệng nói yêu Dạ Lan, nhưng chính mình lại phát tiết trên người ta, người là tên nam nhân khôn khiếp nhất, căn bản người không biết yêu là gì?”.

“Ba” - Một âm thanh thanh thúy vang lên, Lăng Khiếu Dương vung tay, phần nỗ đánh vào mặt Hữu Hi.

Lực đạo ra tay rất mạnh, làm cho Hữu Hi ngã ngối xuống đất, hoa mắt chóng váng đầu óc, làm nàng một trận phát mộng.

Nam nhân sinh ra đã bạo lực, đánh người giống như động vậy sao? Không, không phải tất cả nam nhân đều thế, Nhất Thần ca sẽ không, ngay cả Hoàng Bắc Thiên cũng không, chỉ có nam nhân trước mắt. Hắn là kẻ thô bạo, ác liệt, khôn khiếp nhất.

Hữu Hi cảm giác mặt mình nóng rực, đau đớn... tức giận nhưng không biết làm thế nào, tay sờ soạn trên mặt đất, mò lấy một hòn đá nhỏ, không chút nghĩ ngợi đập bẻ về phía Lăng Khiếu Dương.

“Đinh!! Nàng nện chính xác vào trán Lăng Khiếu Dương, hắn dĩ nhiên không kịp tránh né, là hắn khinh thường không nghĩ Hữu Hi chống trả bằng cách nàng. Trán Lăng Khiếu Dương một trận đau xót, tay xoa trán, đi hai bước về phía Hữu Hi đang ngã ngối dưới đất: “Đáng chết”.

Hữu Hi ném xong, mới cảm thấy sợ hãi, hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, mình đã đánh trúng rồi!!.

Lăng Khiếu Dương cau mày, không dám nhìn Hữu Hi, phảng phất như đang nhìn quái vật, cái phụ nữ không biết sống chết này, dám dùng hòn đá đập bẻ đầu hắn. Thật là lá gan rất to, không biết sống chết là gì.

Không thể phủ nhận, Hữu Hi nói, giống như cây kim chạm vào tâm lý của hắn, đúng vậy, hắn tham luyến chiếm lấy cơ thể nàng, thích loại cảm giác tiêu hồn, nhưng không phải là hắn phản bội, không phải!

Lăng Khiếu Dương phần nộ nắm chặt tay, tới gần Hữu Hi, Hữu Hi vẻ mặt hoảng sợ, nhìn Lăng Khiếu Dương nắm tay, quên cả việc đứng dậy đào tẩu.

Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi sừng đỏ, đáy lòng hiện lên cái gì đó, ngũ quan mang theo một tia cuồng loạn, tức giận nói: “Cút cho ta”.

Hữu Hi chậm rãi đứng dậy, lưng thẳng, ngửa đầu, con ngươi như nước mang theo tia hận nhìn Lăng Khiếu Dương. Cuối cùng xoay người, thẳng lưng rời đi.

Vừa tích tắc xoay người, nước mắt rơi xuống không chút tiếng động, nỗi thống khổ, cùng ủy khuất đều đều giữ lại trong tâm.

Dưới ánh trăng, chân nàng rất đẹp, rất trắng, thon dài và đều đều, không chút che đậy chỉ có chiếc quần đùi, bước đi trong đêm

Cảm ơn, Hoàng Bắc Thiên đã mang giày cho nàng, làm cho nàng không phải đi bộ đau đớn. Đó là việc làm ám áp nhất đêm nay.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo thân ảnh Hữu Hi, vung ống tay áo xoay người đi về phía Nghĩa Hàn Lâu, không biết vì sao, trong tâm lại xúc động như vậy.

Lăng Khiếu Dương trở về Nghĩa Hàn Lâu, nha hoàn cùng người hầu đã quét dọn sạch sẽ đại sảnh, quân gia đứng chờ, chứng kiến Lăng Khiếu Dương trở về, trên trán có vết thương.

“Vương gia đầu của người... người đầu đi tuyên thái ý”.

Lăng Khiếu Dương cau mày, không kiên nhẫn phát tay áo nói: “Không cần”.

“Vâng ạ”- Quân gia cúi đầu, sau đó lui ra

Lăng Khiếu Dương đi đến gần nội tẩm, không tự chủ đi về phía gương đồng, nhìn chính mình qua gương

Trên trán sưng lên cùng một vết hồng, là do người phụ nữ to gan kia lưu lại.

Nàng dám đánh hấn?

Nhìn trên trán một vết sưng đỏ, Lăng Khiếu Dương nhìn gương đồng tự nhiên mỉm cười. Tâm mắt chuyển đến nhìn ở mỗi một vết sẹo nhọt nhọt, là của Hữu Hi cắn hấn, giống như một dấu ấn, cảm giác thật kỳ quái. Cái phụ nữ chết tiệt, lại để trên người hấn nhiều ấn kỷ đến vậy.

Quân gia đứng cách đó không xa, nghi hoặc nhìn Lăng Khiếu Dương, vương gia tại sao lại vừa soi gương vừa cười, trên trán sao lại bị thương như vậy.

Hành vi của vương gia rất quái lạ, nhưng cũng không dám đi hỏi, chỉ có thể tò mò mà đoán. Đêm im ắng, tất cả mọi thứ đều lộ ra vẻ kì dị.

...

Hữu Hi trở về, Phúc mama nhìn nàng, chột lạng nhìn đôi chân của nàng, sau đó rời đi. trên bàn thức ăn đã nguội lạnh.

Tối nay nước lạnh băng, Hữu Hi tát nước vào mặt mình.

Nàng ngồi xuống viết tâm sự của mình vào nhật ký, lúc này hình ảnh Hoàng Bắc Thiên lại hiện lên.

Viết xong rồi, Hữu Hi mới đi ngủ, đêm nay nàng ngủ không chút yên giấc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20

Ngày thứ hai gương mặt Hữu Hi vẫn còn sưng khá to, đau đớn càng không cần phải nói. Hữu Hi ăn điểm tâm, đi tới trong phủ, tâm tình hồng hồng. Nhưng nghĩ tới ngày hôm qua chính mình dùng hòn đá đập bể đầu Lăng Khiếu Dương, trong lòng vừa thoải mái, lại vừa sợ hãi. Khoảng sân nhỏ nhỏ cực kỳ an tĩnh, chỉ có một cơn gió nhẹ thổi qua, lá cây thổi sần sập. Hữu Hi dừng lại dưới tán cây, tay ngắt lấy một mảnh lá, thờ dãi một tiếng, nằm xuống lớp cỏ dưới tán cây, nhìn ánh sáng xuyên thấu qua từng kẽ lá, đem lá cây đặt trong miệng thổi. Một âm thanh dễ nghe truyền đến. Là Nhất Thần chỉ nàng, nàng thích cùng Nhất Thần dùng lá cây thổi một khúc nhạc gọi là “Hôm nay, ta muốn gả cho ngươi”, nàng nhớ rất rõ lá cây bị nàng thổi đến rách nát như vậy không phát ra tiếng, tức giận Nhất Thần tiến lên hung hăng hôn lấy môi nàng, nụ hôn mang theo mùi của lá cây, sau đó vui vẻ trở về chỗ cũ. Nhớ lại rõ ràng như vậy, cũng không thể cùng Nhất Thần sống vai ngồi cùng một chỗ, Hữu Hi cô đơn thổi một khúc, trái tim bị cảm giác đã thương bao phủ. Lệ tích lại từng giọt rơi xuống, không có cách nào thổi khúc nhạc quen thuộc như trước đây. “Rất êm tai, sao lại ngừng?” Một âm thanh từ tính mà dễ nghe cách Hữu Hi không xa vang lên, nàng vội vàng ngồi dậy, quay đầu nhìn, là Hoàng Bắc Thiên. Hữu Hi một trận bối rối, dùng khăn vẩy che đi thiết liên trên chân nàng, không biết tại sao, nàng không muốn Hoàng Bắc Thiên chứng kiến mình như vậy., sống nghèo túng chật vật, không có tôn nghiêm, chân đeo thiết vòng trang sức. “Ngươi sao lại tới đây?”- Nỗi sợ hãi bị Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy thiết liên trên chân Hữu Hi đã hoàn toàn quên đi, trên mặt toàn nước mắt trong suốt. Hoàng Bắc Thiên nhìn gương mặt sưng đỏ của Hữu Hi, không hiểu tại sao lại tức giận, nhưng lại thần nhiên nói: “Đi ngang qua”. Hấn mang theo cơn người đen có chút phức tạp nhìn thần sắc trên mặt Hữu Hi, khom lưng, không nhìn thân thủ, dùng ngón tay ẩm áp lau đi nước mắt trên mặt Hữu Hi. Tròng mắt đen thẫm mang theo vẻ lo lắng, nhìn chằm chằm gương mặt sưng đỏ của Hữu Hi: “Mặt của ngươi làm sao vậy?”- Thanh âm lạnh lùng nhưng lộ vẻ quan tâm, rồi lại mang theo tức giận. Gương mặt Hữu Hi cảm nhận được ngón tay thô ráp của Hoàng Bắc Thiên giúp nàng lau đi lệ, lòng của nàng thoáng giật mình, lập tức có chút thẹn thùng cúi đầu, tay xoa xoa mặt, thấp giọng nói: “Không có gì”. Hoàng Bắc Thiên nhìn ra được Hữu Hi đang cố tình tránh né, không hề ép hỏi, đứng thẳng dậy, thân hình cao lớn che phủ toàn bộ Hữu Hi ở bên dưới giống như một bóng ma: “Đây là khúc nhạc gì vậy?”- “Oh,... là khúc nhạc ở quê ta”- Hữu Hi khua chân ngồi trên cỏ, giữa gương mặt nhìn Hoàng Bắc Thiên, vươn bàn tay nhỏ bé bên trong có chiếc lá nhỏ về Hoàng Bắc Thiên: “Muốn thử không?”. Gương mặt đẹp trai của Hoàng Bắc Thiên không chút biến sắc, chỉ vươn tay tháo xuống vài mảnh lá cây. “Xem ta trước”- Hữu Hi đem lá cây đặt trên môi làm thử, sau đó dừng lại, nhìn Hoàng Bắc Thiên nói: “Thử xem”. Những ngón tay thon dài của Hoàng Bắc Thiên đem lá cây đặt trên môi, học dáng điệu thổi của Hữu Hi, “phốc” một tiếng, lá cây bị khí tức cường đại của Hoàng Bắc Thiên thổi chặt đứt. Nhìn bộ dạng của Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi nhớ tới chính mình lúc ban đầu, không nhìn được mỉm cười: “Ngươi dùng sức lớn quá” Hoàng Bắc Thiên cau mày, đôi một lá cây, tiếp tục thổi, “phốc!”, lá cây bị thổi đứt đoạn. Hữu Hi bắt đầu cười ra tiếng. Hoàng Bắc Thiên nhìn nụ cười của Hữu Hi, mặt hấn không chút thay đổi, cố chấp quyết tâm học, mà ánh mắt lại nhìn theo nụ cười của Hữu Hi. Gương mặt rạng rỡ cười vốn là động lòng người, một loại cảm xúc nồng đậm, hi vọng Hữu Hi vẫn có thể như vậy mà cười vui vẻ. Hữu Hi có tính nhẫn nại rất cao dạy Hoàng Bắc Thiên, ánh mắt của Hoàng Bắc Thiên rơi vào gương mặt, và trên môi của Hữu Hi. Nhìn bộ dạng chăm chú chỉ dạy cho người khác của nàng, rồi lại nhớ đến dáng vẻ rơi lệ, trái tim không hiểu sao có chút thương tiếc. Hữu Hi đã chỉ hết tất cả cho Hoàng Bắc Thiên liền nói: “Tập luyện nhiều là tốt rồi!”. Bàn tay to của Hoàng Bắc Thiên nắm lấy một vài mảnh lá cây, con người thâm trầm giống như suối chảy, thử một chút lá cây lại đứt, nghiêm mặt nói: “Ta muốn nghe ngươi thổi một khúc”. Hữu Hi hé miệng cười nói: “Được, cho ta một mảnh lá cây, ta thổi lại cho ngươi nghe một lần.”. Hoàng Bắc Thiên đưa cho Hữu hi mảnh lá

cây, Hữu Hi đặt nó lên môi, mùi lá cây có chút bất đồng, nó mang theo hơi ẩm của Hoàng Bắc Thiên cùng mùi hương của hân, Hữu Hi tiếp tục thổi tấu khúc nhạc ban nãy. Gương mặt Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng xa xăm, nghe Hữu Hi thổi, không biết đang suy nghĩ cái gì. Hữu Hi lại chuyển tâm thổi tấu, nghĩ tới Nhất Thần, nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên. Hai người không hề chú ý tới bên ngoài có một thân ảnh cao lớn xuất hiện. Thân ảnh thấy được Hữu Hi cười, nụ cười xinh đẹp, động lòng người. Lăng Khiếu Dương phần nộ nắm chặt tay, đứng ở sau tường, nghĩ tới nụ cười của Hữu Hi, trái tim lại càng tức giận khó chịu. Nàng trước mặt nam nhân khác lại cười, tức giận. Chiếc bình sứ nhỏ trong tay một người bị bóp nát, màu trắng của bột phấn vung ra, tuấn nhan nhường đầy về lo lắng. Xoay người nhanh chóng rời đi, đôi mắt mang theo huyết sắc khôn cùng, những mảnh thủy tinh nhỏ dính vào tay hân, hân hung hăng ném nó xuống đất. Dựa vào cái gì, người có thể trước mặt nàng nhân khác mà cười, trong khi đó Dạ Lan lại vĩnh viễn an nghỉ dưới đất. Kể cả người cười, ta cũng sẽ hủy diệt nó. Người không xứng đáng để cười! Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương mang theo tức giận, không một tiếng động đi đến, rồi không một tiếng động bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21

Hoàng Bắc Thiên làm khách quý tại vương phủ ở “Di Hiên Lâu”. Hoàng thượng hạ lệnh do Lăng Khiếu Dương chiêu đãi, thuận tiện bàn bạc một số việc trọng yếu.

Hân cùng Hữu Hi chia tay, về tới Di Hiên Lâu, vết tích trên mặt Hữu Hi khiến hân đau lòng, cam giác ấy vẫn còn lưu lại.

“Gia, ngài đã trở về”- Thiếp thân hộ vệ Thiếu Cửu chứng kiến Hoàng Bắc Thiên trở về, cúi đầu ân cần thăm hỏi, ôm quyền hành lễ.

Hoàng Bắc Thiên không nói gì, xoay người ngồi trên chiếc ghế khắc hoa, ngón tay xinh đẹp gõ nhẹ cái bàn, tựa hồ đang đợi Thiếu Cửu.

“Gia, thuộc hạ đã hỏi thăm”- Thiếu Cửu về mặt thần bí, cười hi hi nói.

Hoàng Bắc Thiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thiếu Cửu một cái, giọng nói trầm thấp, lạnh nhạt vang lên: “Nói”.

“Gia, vị nữ tử đó tên là Dạ Hủy, vốn là thiếp của vương gia, cùng tỷ tỷ là Dạ Lan là người mà vương gia yêu nhất, bởi vậy hai tỷ muội thay nhau hầu hạ vương gia, nhưng vương gia vẫn chung tình với Dạ Lan, Dạ Hủy vì ghen ghét cho nên giết chết chính tỷ tỷ mình, trước khi chết, Dạ Lan mới xin giữ lại mạng Dạ Hủy”.

“Người xác định đó là nàng?”- Gương mặt Hoàng Bắc Thiên trở nên âm trầm.

“Vâng, chính là nàng, là người đã một mình nhảy múa, trong phủ ai cũng biết, thuộc hạ chỉ dùng một ít thủ đoạn, nha hoàn ai cũng đều nói”- Thiếu Cửu nhớ lại bộ dạng thẹn thùng của nha hoàn khi nhìn hân.

Hoàng Bắc Thiên cũng không hề để tâm vào lời Thiếu Cửu nói, Dạ Hủy? Nàng nói tên mình là Hữu Hi. . .

Ánh mắt hồn nhiên, nhu nhược mà thiện lương, lại là hung thủ giết chết tỷ tỷ mình sao, hân không tin.

Phiến lá cây trong tay mình vẫn còn độ ẩm áp, hân không khỏi đặt lên môi, nhẹ nhàng thổi một chút, phát ra âm thanh.

“Gia... ngài không có việc chứ?”- Thiếu Cửu nhìn hành vi quái dị của Hoàng Bắc Thiên không nhịn được hỏi, trước đây chưa từng chủ tử lạnh nhạt của mình đối với một người phụ nữ lại hứng thú như vậy, cũng chưa từng thấy chủ tử đùa giỡn, ở đâu lấy ra một mảnh lá cây.

Mặt Hoàng Bắc Thiên âm trầm, con ngươi lạnh lùng trừng mắt nhìn Thiếu Cửu một cái.

Thiếu Cửu nhìn chủ tử gương mặt trở nên âm trầm, cúi đầu không thèm nhắc lại, trong phòng lại trở nên tĩnh mịch.

....

Nghĩa Hân Lâu.

Ánh nến sáng rực, Hữu Hi bị hai người nha hoàn cùng Phúc mama đẩy đẩy tới.

Hữu Hi nhìn thấy thân hình cao lớn, tinh tráng của Lăng Khiếu Dương, trên người mặc quần áo đỏ thắm, đang ngồi bên cạnh bàn bát tiên đầy các món ngon, ghế rộng rộng rãi, phía sau hân là mấy vị thiếp đang dùng ánh mắt thống hận nhìn nàng.

Các nàng đang ghen tức gì sao? Ghen ghét nàng bị ngược đãi, thật không biết mấy người phụ nữ đó nghĩ gì.

Chứng kiến nàng tiến vào, mặt Lăng Khiếu Dương không khỏi có chút mê mị, gương mặt tuấn mỹ không hề biểu hiện gì, chỉ ngoéo một đầu ngón út, trầm giọng nói: “Lại đây”.

Không phải là lệnh, không thể phản kháng, Hữu Hi đứng đó cách không xa, nhưng không dám lại gần. Đêm nằng qua nằng dùng một hòn đá đập vào đầu hân, chỉ dám giương mắt lên lên liếc nhìn, đã thấy trên trán Lăng Khiếu Dương có vết thương khá to.

Hừ, đáng đời, Hữu Hi trong lòng mặc dù sợ hãi, nhưng cũng chửi thầm, vết thương trên mặt nằng vẫn còn sưng, nằng không có ý định gây cho mình thêm một vết thương nữa, Lăng Khiếu Dương gọi nằng lại nhưng Hữu Hi nhìn không được lui về sau.

Phúc mama thấy thế đem nằng túm tới, khiến cho nằng đứng bên cạnh Lăng Khiếu Dương, chân khễ rung

Lăng Khiếu Dương giữ lấy cánh Hữu Hi, hung hăng kéo xuống, thân thể Hữu Hi méo mó rồi ngã xuống, ngã vào lòng Lăng Khiếu Dương.

Mấy người thị thiếp bên cạnh, ánh mắt càng phần nộ, đổ hận, phản phát giống như đang phóng đao về phái Hữu Hi để giết chết nằng.

Hữu Hi cau mày, tay để trong ngực Lăng Khiếu Dương, lòng đang sợ hãi, không biết Lăng Khiếu Dương muốn làm cái gì, ánh mắt tràn ngập sắc huyết đang nhìn gương mặt lo lắng của nằng, chỉ ánh mắt thôi cũng đủ làm nằng sợ hãi run rẩy.

Lăng Khiếu Dương gắt gao bóp lấy cánh tay Hữu Hi, nghĩ tới Hữu Hi đối với Hoàng Bắc Thiên thì cười động lòng người, trái tim dâng lên một luồng lạnh lẽo. “Tạo sao ngươi lại dùng gương mặt thống khổ đó, mau cười cho bốn vương xem”.

Cánh tay Hữu Hi bị niết đến đau nhức, không khỏi cau mày, vẻ mặt thống khổ. Âm trầm nhìn Lăng Khiếu Dương, thâm nghĩ, đối diện một kẻ như ác quỷ, ta có thể cười được sao?.

“Vương gia!”- Một đạo âm thanh dễ nghe từ trong sảnh truyền tới.

Lăng Khiếu Dương buông cánh Hữu Hi, nhưng ngược lại ôm lấy nằng vào trong ngực, câu môi cười: “Bác Vương huynh”.

“Thần thiếp tham kiến Bắc Vương”- Các vị thị thiếp trừ Hữu Hi đều hành lễ.

“Miễn lễ”- Hoàng Bắc Thiên vừa nói, ánh mắt lại lạc trên người Hữu Hi, nhìn nằng thống khổ, không cách thoát, trái tim không hiểu sao cũng đau đớn.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Hoàng Bắc Thiên, không biết nên tránh né thế nào, nội tâm sợ hãi, sợ Hoàng Bắc Thiên chứng kiến nằng như vậy, tâm tình không thể nào nói lên lời.

Lăng Khiếu Dương hô: “Bác vương huynh mời ngồi”.

“Đa tạ vương gia!”- Hoàng Bắc Thiên nhìn thần sắc thống khổ kèm theo phức tạp của Hữu Hi, trong ống tay áo, bàn tay siết chặt, âm thanh có chút âm tàn. Chân di động, ngồi đối diện Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi tránh không thoát bàn tay cứng như thép, cúi đầu, không dám nhìn Hoàng Bắc Thiên, trái tim giống như bị xé rách cực kì đau đớn, tôn nghiêm đang từng bước bị lột đi giống như mỗi lớp da bị bóc trần, máu sôi sục.

“Bác vương huynh, bốn vương kính ngại một chén, hi vọng rằng sự sắp xếp và khoản đãi của bốn vương khiến Bắc Vương huynh hài lòng”- Một bên cánh tay Lăng Khiếu Dương gắt gao ôm lấy Hữu Hi, một tay bung chén rượu, trên mặt mang theo vẻ tự mãn, mỉm cười.

“Vương gia khách khí rồi, xin mời”- Nhãn mắt Hoàng Bắc Thiên híp lại, cố gắng không nhìn tới Hữu Hi, tay bung chén rượu mà phải dùng sức để tránh run rẩy.

“Xin mời”.

Hai người đều là nam nhân cực kì tuấn mỹ, bất phàm nâng chén đồng ẩm, nhưng đều hoài tâm sự.

Lăng Khiếu Dương tối tâm nghiêm mặt, buông chén rượu, phát tay chỉ vào mấy người thị thiếp: “Nhiều mỹ nhân như vậy, Bắc vương huynh nếu thấy hợp ý ai, bốn vương sẽ đưa nằng đi hầu hạ Bắc vương huynh xem sao?”.

Các thị thiếp đều lúng túng, bất an nhìn Lăng Khiếu Dương. Hữu Hi thì càng khiếp sợ, nằng giờ mới biết nữ nhân ở cổ đại này ngay cả quần áo cũng không bằng. Nhớ ở hiện đại lúc coi các diễn cổ, Tô Đông Pha lấy cơ tặc thiếp, nằng vẫn không tin, lúc này mới biết, việc gì cũng có thể xảy ra.

“Đa tạ vương gia có ý tốt, nhưng thần chỉ sợ không dậy nổi”- Hoàng Bắc Thiên thiên uyển chuyển từ chối, nhưng cách nói chuyện lại lộ ra rất sâu sự cự tuyệt.

“A, Bắc vương huynh xem không thấy ai hợp sao?”- Lăng Khiếu Dương đột nhiên cầm lấy tóc Hữu Hi, đem nằng đẩy về trước “Cái này thế nào, chắc sẽ khiến Bắc vương huynh hứng thú.

“Lăng Khiếu Dương, ngại là tên khốn khiếp”- Hữu Hi cắn môi, phần nộ mà xấu hổ đến quần trí, tay giãy dụa cầm lấy đĩa thức ăn, quay về phía Lăng Khiếu Dương mà hô, Lăng Khiếu Dương nhanh nhẹn tránh ra, toàn bộ thức ăn rơi trên mặt đất, chén đĩa nát bầy.

“Chỉ có điều phụ nữ này không biết nghe lời”- Lăng Khiếu Dương cười âm hiểm, tay giữ lấy sống lưng Hữu Hi, khiến cho nằng ngẩng đầu lên, hân hung hăng hôn vào môi Hữu Hi, vẻ mặt tà mị.

Làm trò này trước mặt các thị thiếp, các nha hoàn, trước mặt Hoàng Bắc Thiên, hẳn cứ như vậy cướp đi tôn nghiêm của nàng, Hữu Hi thống khổ không nguôi.

Hắn là cố ý, cố ý để Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy, cố ý làm cho nàng phải như thế mà chịu đựng trước mặt Hoàng Bắc Thiên? Hắn tựa hồ biết cảm giác nàng, nàng sợ hãi nhất chính là bị Hoàng Bắc Thiên chứng kiến nàng như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22

Lăng Khiếu Dương không kiêng nể gì hôn môi Hữu Hi, không coi ai ra gì lôi kéo quần áo nàng. Hữu Hi thống khổ, bắt lực gãy dựa, bật khóc đứng lên.

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi bị khi dễ, con tức giận sắp nứt ra mà bùng nổ đến nơi, đứng dậy, nhanh như thiểm điện cướp lấy Hữu Hi từ trong tay Lăng Khiếu Dương, đẩy lùi kéo, khiến cho thân thể Lăng Khiếu Dương lui về sau hai bước mới đứng vững.

Con người đen của Lăng Khiếu Dương tối sầm nhìn Hoàng Bắc Thiên. “Bác Vương Huỳnh muốn tạo phản sao?”.

Hữu Hi trốn ở phía sau Hoàng Bắc Thiên, hai mắt đầm lệ, đôi môi sưng đỏ, trên mặt toàn là nước mắt, tóc tai bẽ bộn, quần áo xộc xệch.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng dùng cặp mắt tức giận để nhìn Lăng Khiếu Dương, hắn rất muốn Hữu Hi ở bên hắn, như vậy hắn có thể dễ dàng bảo vệ nàng. Nhưng như vậy không chỉ hủy hoại danh tiết của nàng, còn có thể làm cho Lăng Khiếu Dương càng thêm tức giận, sau đó cuộc sống Hữu Hi càng thêm âm u: “Ta chưa từng nghĩ tới, bất quá vương gia không cảm thấy như thế có chút quá đáng sao?”.

Lăng Khiếu Dương tức giận nói: “Quá đáng? Bỏn vương cùng thiếp của mình thân thiết với nhau có gì là quá đáng, hay là Bác vương huynh đang ghen?”

Hoàng Bắc Thiên không chút khiếp sợ nói: “Hành vi của vương gia đã vượt qua phạm vi thân thiết, như thế là chạm đến tôn nghiêm của người khác, thần nhìn không thoải mái”.

Gương mặt tuấn mỹ của Lăng Khiếu Dương càng lúc càng lãnh huyết vô tình: “Hừ, người ra tay tập kích bỏn vương, còn nói không phải tội phản, dám phạm thượng, đáng bị tội gì”.

Hữu Hi khấn trương cầm lấy ống tay áo Hoàng Bắc Thiên, không biết chính mình có phải đang làm phiền Hoàng Bắc Thiên, có chút lo lắng nhìn Hoàng Bắc Thiên liếc mắt một cái. Nhưng ánh mắt lo lắng ấy lại bị Lăng Khiếu Dương nhìn thấy, hắn cảm thấy rất chướng mắt.

Lăng Khiếu Dương đe dọa, mắt Hoàng Bắc Thiên không hề chớp, lạnh lùng nói: “Gỡ thiết vòng trên chân nàng xuống, ta đáp ứng ba điều kiện của vương gia”.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng khí phách nói, trên mặt bình thản không chút gợn sóng, nhưng con người nhìn Lăng Khiếu Dương tràn đầy bất mãn.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh một tiếng, nhũ mày, cong người trong suốt nhưng tận sâu bên trong đang che dấu con tức giận: “Bác Vương huynh chẳng lẽ đối với người phụ nữ này có chút hứng thú?”.

“Xem ra vương gia đối với đề nghị của thần không có hứng thú, vậy thần xin cáo lui”- Hoàng Bắc Thiên chấp tay rời đi, Lăng Khiếu Dương hô lại: “Bác Vương huynh cần gì vội vã rời đi”.

Hoàng Bắc Thiên ngừng cước bộ, khí phách đứng tại đó, chống đỡ thân thể Hữu Hi, làm cho Hữu hi có cảm giác an toàn và yên tâm.

“Mang chìa khóa đến đây”- Lăng Khiếu Dương câu môi cười mỉ, hô một tiếng.

“Vâng ạ”- Quân gia trả lời một tiếng, liền đi ra ngoài.

Hai người nam nhân lạnh lùng nhìn nhau, nhưng một câu cũng không nói, Hữu Hi lạnh run đứng ở đó, nhìn Hoàng Bắc Thiên, hắn đáp ứng ba điều kiện gì? Lăng Khiếu Dương nguyên ý mở thiết vòng trang sức, nghĩa là chân nàng sẽ được tự do không cần phải mang nó nữa.

Quân gia rất nhanh đưa Phúc mama tới cầm theo chìa khóa, tất tả mở thiết vòng trên chân Hữu Hi.

Mấy người thiếp nhìn Lăng Khiếu Dương và Hoàng Bắc Thiên đều là hai nam nhân ưu tú vì Hữu Hi mà tranh đấu gay gắt, có chút ghen tỵ cũng có chút hận thù đối với sự tồn tại của Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương ưu nhã ngồi xuống. “Bác Vương huynh mời ngồi, bổn vương muốn cùng người uống rượu và đàm đạo.”

Hoàng Bắc Thiên vững chắc ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Đa tạ thịnh tình của vương gia.”

Hai người nam nhân tựa hồ như không có cái gì phát sinh, tiếp tục uống rượu và nói chuyện, chỉ là trong không khí tràn ngập cổ khí rất lạ bất đồng với khí tức.

Hữu Hi đứng ở đó, nhìn Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương, nàng như thế nào cũng sẽ không biết, Hoàng Bắc Thiên vì lấy lại tôn nghiêm của nàng mà đánh đổi những thứ rất lớn.

Lăng Khiếu Dương tìm mọi biện pháp cướp đoạt tôn nghiêm của nàng, Hoàng Bắc Thiên lại lấy nó về cho nàng.

Hữu Hi từ trong sâu thẳm cảm tạ Hoàng Bắc Thiên.

Đêm buông xuống, bữa tối chấm dứt, Hoàng Bắc Thiên đứng dậy cáo lui, con ngươi đen lo lắng liếc mắt nhìn Hữu Hi.

Hắn có thể làm được, trừ phi... hắn không dám nghĩ tiếp những điều mình muốn, xoay người đi nhanh.

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên rời đi, đột nhiên mất đi cảm giác an toàn, chân không khỏi hướng ra ngoài chạy đi. Nhưng mới vừa đi hai bước, lại bị Lăng Khiếu Dương rất nhanh chặn lại, tay hắn bóp lấy cằm nàng, âm thanh lạnh lùng mà tà mị: “Như thế nào, chưa gì đã vội vã đuổi theo sao?”

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, cố gắng phát ra âm thanh: “Ta chỉ về chỗ ở mà thôi”.

Lăng Khiếu Dương một tay ôm lấy Hữu Hi, khiến cho Hữu Hi thất kinh bối rối không thôi: “Ngươi muốn làm gì”.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt âm tàn, tà mị, âm thanh trầm thấp: “Ta giữ lấy đêm thiếp của ta, dĩ nhiên là muốn ngươi thị tẩm”.

Lăng Khiếu Dương vừa thốt lên xong, các vị thiếp hận ghen răng, phần nộ ghen ghét ánh mắt hướng về phía Hữu Hi.

“Không, ta không muốn”- Người khác có lẽ đag đợi Lăng Khiếu Dương ân sủng nhưng nàng không muốn, Hữu Hi đã đánh Lăng Khiếu Dương, nhưng không cách nào ngăn được hắn mang nàng đến phía trong tẩm.

Đột nhiên thân thể Lăng Khiếu Dương đứng lại, quay đầu đi, nhìn những người thiếp không cam lòng, cất cao giọng nói: “Bổn vương cho phép các ngươi lưu lại xem”.

Đây là lệnh!!!!

“Không, ngươi là ác ma...!”- Hữu Hi sợ hãi muốn chết đi, quơ tay đánh vào gương mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương “Hi” “một hơi, cảm giác một trận đau đớn, chắc là vì Hữu Hi cào vào mặt, hắn tức giận nói: “Móng vuốt sắc bén quá, uh? Bổn vương hôm nay sẽ cho ngươi biết bổn vương lợi hại thế nào”.

“Không, ngươi là tên biến thái, bệnh thần kinh”- Hữu Hi bối rối, liên tục giận mắng. “Thả ta, buông ta, ngươi không được đối xử với ta như vậy”.

Lăng Khiếu Dương không hề để ý đến Hữu Hi tức giận mà mắng cùng cực tuyệt, ôm Hữu Hi tiến vào nội tẩm, thô lỗ đem Hữu Hi nhét lên giường, Hữu Hi đau xót, cau mày, khỏe mặt đảo qua mấy người thị thiếp đang lục tục đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23

Trên mặt Lăng Khiếu Dương mang theo vẻ tà mị và lãnh khốc, nhìn Hữu Hi bắt lực giấy dựa, lạnh lùng mỉm cười.

Vén y phục của cả hai lên, thô bạo tiến vào....

Hắn không biết ôn nhu là gì, cũng chẳng biết đau, cũng có thể nói từ ngày Dạ Lan chết đi, cảm giác đó đã biến mất.

Bây giờ hắn lãnh huyết vô tình, vốn là muốn đem Lãnh Dạ Hủy đẩy đến địa ngục vạn kiếp bất phúc mà trở thành ma quỷ.

Gương mặt hắn lưu lại vết cào của Hữu Hi, một chút máu đọng lại khiến hắn càng vài phân yêu mỵ đến mê người.

Đứng cách đó không xa là mấy vị thiếp, dĩ nhiên cũng chỉ có thể chết lặng bất động nhìn nàng bị chà đạp. Chẳng lẽ chuyện giường chiếu so với hiện đại còn thoải mái hơn, mấy người phụ nữ này có thể ở cùng một gian phòng mà hầu hạ nam nhân. Dù sao, nam nhân cổ đại có rất nhiều thê thiếp, cho nên hẳn không ngại ngần sao?

Nhưng Hữu Hi không thể chịu được, nàng vốn là người hiện đại, bị một nam nhân không chút thương yêu làm trò này nhiều lần trước mặt mọi người, là một điều sỉ nhục nàng không cách nào thừa nhận.

Lăng Khiếu Dương tựa hồ lại thích cảm giác này, làm trò này trước nhiều người, không hề cảm thấy thẹn.

Hữu Hi liều mạng giãy dụa, cảm thấy vừa xấu hổ vừa sợ hãi, khóc không được, tay quơ lung tung, túm lấy chiếc màn bên giường, che lấp chính mình, gương mặt thống khổ.

Lòng đang đau đớn, thân thể cũng đau đớn, nhưng không cách nào ngăn cản được Lăng Khiếu Dương trên người nàng tàn phá bừa bãi.

Hắn liên tục dùng sức, mỗi lần vào lại tiến thật sâu, mặc kệ Hữu Hi có tiếp nhận được hay không, rốt cục, Hữu Hi kịch liệt chống lại, không cách nào tiến vào, hắn lại dùng sức, Hữu Hi lâm vào hôn mê.... không cần phải chấp nhận hiện thực nhục nhã này, không cần nữa....

Nhìn Hữu Hi ngất đi, Lăng Khiếu Dương cũng bạo phát, cúi đầu thở mạnh, cuối cùng rời khỏi thân nàng.

Thản nhiên nhìn mấy người thiếp, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài”.

“Vâng ạ!”- Mấy người thiếp lên tiếng đi ra ngoài, Lăng Khiếu Dương cúi đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Hữu Hi, trái tim trống rỗng.

Tại sao hắn trả thù người phụ nữ ác độc này mà trong lòng không có chút hả hê hay khoái cảm, hắn đứng ra không nên tức giận.

“Vương gia, Lý công công truyền đến, Lan quý phi nương nương thân thể không khỏe, xin mời vương gia vào cung một chuyến”- Ngoài cửa tiếng quản gia vang lên.

“Mẫu phi”- Lăng Khiếu Dương thất kinh đứng lên. Vội vàng mặc quần áo vào, hướng về phía hoàng cung mà chạy.

...

Hữu hi từ từ tỉnh lại, trong mắt nàng là hình ảnh ánh nến vàng, gương mặt nàng tràn ngập đau đớn.

Bên dưới là chiếc giường lớn của Lăng Khiếu Dương, nhưng hắn không có ở đây, hắn đi nơi nào, nàng không muốn biết, tốt nhất vĩnh viễn không muốn nhìn thấy hắn.

Lệ đã khô, khóc cũng không khóc được, ánh mắt trống rỗng nhìn căn phòng, trái tim chết lặng, ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được.

Nàng mặc nội sam màu trắng, giống như du hồn bước xuống giường, trên mặt không chút huyết sắc.

Hai tròng mắt nhìn đăm đăm vào ánh nến đang nhảy múa ngón tay duỗi ra, lửa đốt trên tay nàng, nàng nhẹ nhàng cau mày, tay cầm lấy ngọn nến đang cháy.

Chậm rãi đi đến khắp nơi trong căn phòng rộng rãi, hòa quang buông xuống rơi trên mặt đất, chất liệu tơ tằm bắt lửa liền lan sang các nơi gần đó mà đốt.

Lửa càng lúc càng thịnh, gương mặt Hữu Hi tái nhợt theo cảm giác được siêu thoát.

Nàng không phải vì chết đi ở hiện đại mà đến nơi này sao, như vậy nếu nàng chết đi lần nữa thì có thể rời khỏi cái nơi dơ bẩn này.

Hữu Hi mỉm cười, hòa quang chiếu sáng mặt nàng, ... “Thieu đi, thieu hết đi, đem theo tất cả những sỉ nhục cùng tội ác này mà thieu hủy đi, kể cả linh hồn ta, cũng đốt cháy đi làm cho nó trở nên sạch sẽ, làm cho ta tái sinh một lần nữa.”

Hòa quang bao phủ lấy Hữu Hi... lửa thiêu đốt dữ dội...

Trái tim Hoàng Bắc Thiên nhớ đến Hữu Hi, đêm khuya còn chưa ngủ, trong đầu nhớ đến gương mặt thống khổ của Hữu Hi, muốn trợ giúp nàng, muốn giúp nàng thoát ly khỏi cuộc sống này, hắn cũng không rõ vì sao lại tưởng nhớ đến một người nữ tử không quen không biết.

Không cách nào ngủ, Hoàng Bắc Thiên rời khỏi giường, đi tới trước cửa sổ, phát hiện lửa khói bốc lên ngùn ngụt tận trời.

Hắn kinh hãi, mất hết suy nghĩ, liền phủ thêm bên ngoài nội sam một bộ áo, không tự chủ chạy vội ra ngoài. Trong lòng có cảm giác bất an, chung quy cảm giác được hắn có sứ mạng gì đó.

Nghĩa Hàn Lâu chìm trong biển lửa, mấy nam nhân dùng các loại thùng đem nước tới dập tắt hỏa, đêm khuya đúng lúc mọi người đang ngủ, lúc phát hiện thì lửa đã lan rất to.

“Người nào ở bên trong?”- Hoàng Bắc Thiên vội vàng hỏi

“Hình như chỉ có Lãnh Dạ Hủy ở bên trong”- Một người hầu vội vàng trả lời, buông một tiếng, lại đi mang nước.

Lãnh Dạ Hủy, chẳng phải là Hữu Hi hay sao, nàng ở bên trong, tâm trí Hoàng Bắc Thiên quynh lên, Hoàng Bắc Thiên phi thân sang hướng đông chạy đến. Nơi này vẫn còn cửa sổ chưa bị lửa thiêu cháy, hắn không hề để ý liền đi vào.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên kinh hoàng gọi tên Hữu Hi, né tránh ngọn lửa không để đốt vào người.

Nhưng hắn gọi mãi vẫn không thấy ai trả lời, lòng nóng như lửa đốt, ánh mắt đảo dác tìm kiếm, hắn nhảy qua một chỗ hỏa quang, thấy Hữu Hi nằm trên mặt đất.

Trái tim như bị bóp chặt, vội vàng chạy lại, một tay ôm lấy Hữu Hi vào ngực.

“Hữu Hi... Hữu Hi.”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi nhắm mắt lòng lo lắng gọi tên nàng, trái tim bị sợ hãi chiếm cứ, hắn rất sợ, nàng từ từ nhắm mắt lại không hề mở.

Bên ngoài người người vẫn tát nước liên tục, Lăng Khiếu Dương từ trong cung trở về, chứng kiến cảnh tượng thế này.

Trái tim thất kinh, túm lấy áo một người hầu: “Lãnh Dạ Hủy đâu?”.

“Vẫn còn... vẫn còn trong đó”- Một người hầu bị vương gia dọa đến sợ hãi, lắp bắp nói.

“Đáng chết!”- Lăng Khiếu Dương mắng một tiếng, đoạt lấy chậu nước xối lên quần áo, phi thân về phía lửa đang cháy. mọi người muốn ngăn cản nhưng không kịp, Lăng Khiếu Dương đã nhảy qua biên lửa.

“Vương gia không thể”.

Lăng Khiếu Dương vừa vọt đi, Hoàng Bắc Thiên ôm Hữu Hi từ cửa sổ ở hướng Đông chạy ra, lo lắng chạy tới cửa chính, mắt đi đáng về khí phách bình tĩnh ngày thường, kinh hoàng thất vọng kêu lên: “Người đâu, truyền thái y, truyền thái y”.

Hoàng Bắc Thiên hô to, đem Hữu Hi đặt trên mặt đất, đoạt lấy chậu nước tát vào mặt Hữu Hi.

Hai tay nắm chặt bả vai Hữu Hi, lắc mạnh, gào thét: “Hữu Hi, tỉnh lại, tỉnh lại đi”.

Một người thấy Hoàng Bắc Thiên đã cứu Hữu Hi ra, liền hô to: “Vương gia, vương gia, người đã cứu ra rồi, ngài mau ra nhanh lên”.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24

Hữu Hi bị nước lạnh tát vào, Hoàng Bắc Thiên vừa sợ vừa kích động, la tên nàng, Hữu Hi tỉnh lại.

Thầy được gương mặt bất an của Hoàng Bắc Thiên, tràn ngập nỗi lo lắng, tuần nhan không giống trước đây luôn bình tĩnh.

Hữu Hi cảm thấy không khỏe từ từ nhắm hai mắt lại, trong mắt hừng hực đại hỏa, bên cạnh là các người hầu đang ra sức dập lửa, bên tai bọn họ là tiếng gọi nhau ầm ĩ.

“Vương gia... vương gia, ở bên trong, mọi người mau dập lửa, vương gia ngài mau ra đây”.

Hữu Hi mơ màng nghe tiếng mọi người la, tiếng bước chân vội vã, ồn ào muốn chết. Nhưng nàng không thể quan tâm nhiều như vậy, đầu đau đến muốn ngất đi, đau quá, chỉ muốn ngủ mà thôi...

Hoàng Bắc Thiên xem Hữu Hi không còn gặp chuyện gì nguy hiểm, ánh mắt mới hòa hoãn xuống, trái tim cũng không thất lại.

Hắn nhớ tới Lăng Khiếu Dương vẫn còn ở bên trong, thân đứng dậy chứng kiến một cây cỏ thụ ngã xuống, nổi lên một trận hoa lửa, hắn hô lên: “Cầm chân bông đến đây”.

“Vâng ạ”- Một người hầu hoảng hốt, bối rối trả lời, sau đó đi đến gian phòng phía tây, bằng tốc độ nhanh nhất cầm chân bông đưa cho Hoàng Bắc Thiên.

“Đổ nước”- Hoàng Bắc Thiên phủ chặn lên rồi ra lệnh, những người hầu tranh nước tát lên phía trên chân bông.

Hắn muốn làm gì, muốn đi cứu người sao, không, không! Ý thức còn lưu lại, làm cho Hữu Hi lo lắng hoảng sợ.

Muốn la lên Hoàng Bắc Thiên, đừng đi, đừng đi, nhưng không cách nào nói chuyện, không cách nào mở mắt ra.

Mọi thứ đều đã an bài xong, Hoàng Bắc Thiên liếc nhìn Hữu Hi đang hôn mê rồi nhảy vào biển lửa.

Trên mặt Hữu Hi toàn là nước, tóc đen dính lại trên mặt, tái nhợt làm người khác đau lòng.

...

Đại hỏa rôt cục cũng bị dập tắt, Nghĩa Hàn Lâu vì đại hỏa mà bị thiêu trụi thành tro, ngay cả các gian phòng bên cạnh cũng liên lụy, thiêu rụi mọi thứ, phù lệ đường hoàng, nguy nga, hùng vĩ, đồ sộ nay Nghĩa Hàn Lâu đã hóa thành tro bụi.

Lăng Khiếu Dương mạng lớn, may có Hoàng Bắc Thiên liều chết giúp, cứu ra khỏi biển lửa, mới thoát khỏi cái chết.

Hữu Hi lâm vào hôn mê suốt cả đêm rồi mới tỉnh lại, trong đầu vẫn có chút mê man, trên cổ tay bị lửa thiêu làm cho bị thương.

Tỉnh lại Hữu Hi, muốn ngồi xuống, vết thương gây đau đớn, nàng không khỏi cúi đầu nhìn, mới biết chính mình bị thương, nhưng đã được băng bó.

“Tỉnh rồi sao?!”

Cac1ch đó không xa thanh âm của Phúc mama vang lên, Hữu Hi quay đầu nhìn lại, nhìn thấy vẻ mặt Phúc mama nhìn nàng tràn đầy nỗi chán ghét.

Trái tim Hữu Hi đau đớn như bị kim đâm, nàng không chết, nhìn căn phòng nhỏ của mình, đầu óc vẫn còn lưu lại hình ảnh ngọn lửa cháy phừng phực.

Đại hỏa thiêu đốt Nghĩa Hàn Lâu, tưởng rằng có thể thiêu hủy đi tất cả. Nhưng cái gì cũng không thể hủy được, nàng vẫn ở lại nơi này, trong lòng cảm thấy buồn cười, thật sự rất buồn cười, ở hiện đại nàng không muốn chết, muốn cùng Nhất Thần ca ca ở gần nhau, nhưng ông trời lại không cho nàng sống.

Cả ngày dài đằng đẵng cuối cùng cũng tàn, sống không bằng chết, phục độc cũng không thể chết ngay cả hỏa thiêu cũng vẫn sống, muốn chết cũng không xong, ông trời giống như muốn trêu ghẹo nàng.

Nàng nhớ kỹ đêm qua Hoàng Bắc Thiên xuất hiện trước mắt, là hắn cứu nàng ra khỏi biển lửa, mơ hồ nhớ kỹ lại, Hoàng Bắc Thiên muốn đi vào cứu người, cứu người nào đây, trong đầu nhớ lại lúc đó mọi người la lên, Lăng Khiếu Dương ở bên trong.

Hoàng Bắc Thiên vọt đi cứu Lăng Khiếu Dương rồi sao?.

Hữu Hi vừa nghĩ tới, trái tim truyền đến một trận co rút, kinh hô: “Phúc mama, Bắc vương đâu? Hắn ở nơi nào?... Hắn có bị thương gì không?.

Nàng rất lo lắng, rất sợ hãi Hoàng Bắc Thiên xảy ra chuyện gì đó.

Phúc mama tức giận nói: “Chưa từng thấy ai vô lương tâm như ngươi, vương gia vì cứu ngươi, thiếu chút nữa mất mạng, ngươi tỉnh lại không hề thăm hỏi một tiếng, nhưng lại luôn miệng lo lắng cho nam nhân khác, thật không hiểu sao Vương gia lại muốn đi cứu người phụ nữ như ngươi, cho ngươi chết có phải tốt không?”

Hắn vào cứu nàng? Hữu Hi thì thào nói: “Lăng Khiếu Dương không chết”.

“Ngươi nói gì vậy, ngươi mong vương gia chết đi phải không, thấy vương gia còn sống ngươi cá phải rất thất vọng?”- Phúc mama giận dữ giọng nói như xé gió đối với Hữu Hi gào thét.

Thất vọng sao? Có phải nàng ước hắn chết đi, có lẽ là như thế, nàng hận không thể giết hắn, hắn chết đi có phải rất tốt không?.

“Hừ, ngươi đừng vọng tưởng, Vương gia phúc lớn mạng lớn, mới không chết”- Phúc mama tức giận đưa tay ném chén cháo trắng xuống đất. “Ta xem ngươi cũng không cần dùng cơm nữa”- Phúc mama nói xong liền xoay người bỏ đi.

“Phúc mama, Bắc Vương hắn thế nào?”.

Phúc mama nộ khí nói: “Bị thương nhưng không chết được”.

Hữu Hi nghe Phúc mama nói xong mới yên lòng, nhìn hàng cây xanh phía ngoài cửa sổ, trấn tĩnh chính mình.

...

Di Hiền Lâu.

Hữu Hi đi tới trước cửa, Di Hiền Lâu đã mở rộng sẵn, bên trong rất an tĩnh, Hữu Hi gõ cửa.

“Ai vậy!”- Thiếu Cửu nghe tiếng đập cửa cũng đi ra, nhìn thấy Hữu Hi đứng bên ngoài: “Là người... có việc gì sao?”.

Hữu Hi do dự một chút: “Ta đến thăm Hoàng Bắc Thiên, hắn có khỏe không?”.

“Vết thương không nặng, hơn nữa cả đêm không ngủ, nên mới vừa an giấc”- Thiếu Cửu tựa hồ có chút không thích cùng Hữu Hi nói chuyện, trong lời nói có chút không kiên nhẫn, chắc là vì danh tiếng không tốt bên ngoài của Hữu Hi.

“Oh, vậy hôm nào đó ta sẽ trở lại thăm hắn”- Hữu Hi đang định rời đi, lại nghe thanh âm Hoàng Bắc Thiên truyền đến. Lạnh khốc, bá đạo, đơn giản nói: “Vào đi”.

Thiếu Cửu cau mày, tránh đường, tựa như hải tử đang tức giận nói: “Vào đi”.

Hữu Hi gật đầu mỉm cười, đi vào. Hữu Hi mới đi vào bên trong, muốn xuyên qua bình phong, lại nghe Hoàng Bắc Thiên nói: “Được rồi, cứ đứng ở đó đi”.

“Oh!”- Hữu Hi dừng cước bộ, cùng Hoàng Bắc Thiên cách nhau tấm bình phong, nhìn không thấy người của hắn, nhưng lại có thể nghe thấy âm thanh.

“Quần áo chưa chỉnh tề không nên gặp khách”- Từ không giải thích, Hoàng Bắc Thiên lại đứng lên giải thích cho Hữu Hi.

“Ta đến cảm ơn người đã cứu ta”- Mặc dù là nàng muốn chết, nhưng, vì nàng một kẻ không quen không biết lại mạo hiểm cả tính mạng lao vào cứu người, trong lòng không cảm kích cũng khó.

“Là việc nên làm”- Hoàng Bắc Thiên không chút tự hào, lạnh đạm đáp

Hữu Hi chớp chớp mắt: “Thương thế của người còn đau không?”.

“Uh”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng trả lời một chữ, Thiếu Cửu đứng dựa vào khuôn cửa ở nội tâm cau mày nói, chủ tử từ lúc nào lại sợ đau.

Còn đau sao, Hữu Hi cau mày, có điểm lo lắng, nhưng vẫn không thể trực tiếp nhìn thấy vết thương của Hoàng Bắc Thiên. “Người nghỉ ngơi đi, ngủ đi thì sẽ không đau nữa”.

Trước kia mỗi lần kẻ phụ nữ đã thương, nàng ngủ đi, ngủ thiếp đi sẽ không đau đớn nữa.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói: “Rất đau, cho nên không ngủ được”.

Thiếu Cửu không thể tin được chủ tử lại nói như thế, thật sự đau đớn, chủ tử không chịu nổi, lại còn nói đau đến không ngủ được, quá khoa trương rồi đấy.

“Thật sự rất đau sao?”- Hữu Hi có chút lo lắng nói, nhưng không cách nào giúp đỡ, liền nghĩ ngợi: “Ồ đâu... ta sẽ thử cho người nghe một khúc nhạc được không?”

Hữu Hi không biết làm cách nào giảm bớt nỗi thống khổ của Hoàng Bắc Thiên, đột nhiên nhớ tới, Hoàng Bắc Thiên thích nghe khúc nhạc lần trước, liền bật thốt nói.

“Được!”- Hoàng Bắc Thiên trả lời ngắn gọn

Hữu Hi gãi gãi đầu, đầu óc linh động, bờ môi hồng nhỏ nhắn cong lên, sau đó vô thức thổi lên một khúc nhạc

Nữ hải tử thổi một khúc nhạc bằng miệng (giống huyết sắc a), Thiếu Cửu lần đầu tiên nhìn thấy, Hoàng Bắc Thiên cũng chỉ mới nhìn thấy lần đầu, cảm giác sâu sắc Hữu Hi không giống người thường.

Một khúc nhạc êm tai, hơn nữa rất đặc biệt.

Di Hiên Lô, tràn ngập giai điệu động lòng người.

...

Nghĩa Hằng Lô- Vương phủ tạm thời.

Đại phu chăm sóc vết thương trên lưng Lăng Khiếu Dương. Hắn ngồi thẳng trên ghế, trên người quấn lụa, lộ ra cơ thể cường tráng, đại phu dùng được tốt nhất, cùng miếng vải trắng sạch sẽ băng bó lại, quân gia từ bên ngoài đi tới.

“Người đâu!”- Lăng Khiếu Dương về mặt lãnh khốc hỏi.

“Người... đi... đi...”.

“Như thế nào, sao lại ngập ngừng, nói nhanh”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn rống giận một tiếng, xem ra thương thế không đáng lo ngại, sức khỏe

vẫn mườì phần sung mắg.

Quần gia bị hù dọa quỳ gối trên mặt đất, kiên trì đến cùng, run rẩy nói: ‘Người đi tới Di Hiền Lâu’

“Đáng chết!”- Lăng Khiếu Dương nghiêng rắg nghiêng lợì đứng lên, đại chườg hung hung đập mạnh xuống bàn bát tiên xa hoa. Rằm một tiếng, cái bàn phát ra tiếng rồì vồ.

“Cho người đi tìm đem đến đây!”

“Vâng ạ”.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25

Khúc nhạc cũng đã thỏì xong, miệng Hữu Hi có chút mớì, tay vuốt nhẹ gương mặt nhỏ nhắn, nhưng cũng không nghe thấy âm thanh của Hoàng Bắc Thiên, chẳng lẽ đã ngủ thiếp đi? Hữu Hi quay đầu liếc nhìn Thiểu Cửu có ý định rời đi.

“Tại sao lại nói tên giả”- Hoàng Bắc Thiên đột nhiên nhớ tới liền hỏi, ngăn cản Hữu Hi cước bộ.

“Uh?”

Hoàng Bắc Thiên khẩu khí lạnh lùng nhưng lại mang theo sự tức giận, việc Hữu Hi nói tên khiến hắn rất bực mình. “Lãnh Dạ Hủy mới là tên của ngươi”.

“Việc này nói ra thì phức tạp, ta quả thật tên là Hữu Hi, chỉ là bọn họ vẫn cho rằng ta là Lãnh Dạ Hủy, giải thích cũng không ai tin”.

“Ngươi nói, ta tin”- Hoàng Bắc Thiên khẩu khí bá đạo, rất hi vọng biết rõ ràng mọi việc, coi như trong đó có hiểu lầm

“Ngươi thật sự tin sao?”- Tất cả mọi người đều không tin nàng không phải Lãnh Dạ Hủy, hắn sẽ tin sao?.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói: “Nếu ta không hỏi ngươi có nói không?”.

“Oh, kỳ thật ta...”.

“Hủy phu nhân!”.

Ngay lúc Hữu Hi tính nói chuyện, ngoài cửa truyền đến âm thanh của quần gia cắt đứt lời nàng, trái tim Hữu Hi bắt đầu nhảy loạn, lòng bàn tay liên tục xuất mồ hôi, quần gia vốn là người thân cận bên cạnh Lăng Khiếu Dương, hắn tới nơi này, không biết muốn nhấn nhủ chỉ ý gì của Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên cách Hữu Hi một cái bình phong nhưng cũng có thể cảm giác được Hữu Hi đang rất sợ hãi, hôm nay hắn có thể bảo vệ nàng khỏi sợ hãi, nhưng là ngày mai, ngày mốt thì sao?.

Bảo vệ được nhất thời, bảo vệ không được một đời, hắn nên làm thế nào chỉ thỏa đáng, không thể vì sự bông bột nhất thời, mà làm cho trò chơi này càng lúc càng thú vị, Hữu Hi sẽ bị thương tổn nghiêm trọng hơn.

Sau đại hỏa, hắn cũng cho Thiểu Cửu đi dò xét, ngày hôm qua hắn che chở cho Hữu Hi, dẫn tới bực mình, cho nên trò chơi vũ nhục, làm trò trước mặt thị thiếp sẽ tiếp tục.

Hữu Hi rất có thể đã xuất hiện ý niệm trong đầu, không muốn tiếp tục chịu đựng sự thống khổ này, nên mới có trận đại hỏa này.

Sau khi đã biết rõ mọi thứ, Hoàng Bắc Thiên nói không nên lời, vừa phần nộ vừa đau lòng, hận không thể giết chết Lăng Khiếu Dương, mang Hữu Hi đi, nhưng hắn không thể, như vậy Hữu Hi sẽ không bao giờ có thể ngẩng cao đầu làm người, chỉ có thể nhận lời thỏa mạ của thế gian.

Giờ phút này, Hoàng Bắc Thiên cố giữ bản thân tỉnh táo, tỉnh táo để suy nghĩ làm cách nào để Hữu Hi thoát khỏi thống khổ.

Thấy Hữu Hi không lên tiếng, quần gia đành phải đi đến, trước Hoàng Bắc Thiên mà hành lễ: “Nô tài thỉnh an Bắc Vương”.

Hoàng Bắc Thiên âm thanh lạnh lùng nói: “Miễn lễ”.

Hữu Hi đứng đó, đôi tay nhỏ bé găt gao đan vào nhau, trong mắt tràn ngập sự bất an. “Vương gia tìm ta có việc sao”.

Quản gia hàm hồ nói: “Vương gia chỉ nói qua thăm ngài một chuyến.”.

“Vương gia thân thể không có gì đáng ngại chứ!” - Hoàng Bắc Thiên một thân áo màu bạc cao ngất, tuấn mỹ, khí phách lạnh lùng, từ sau bình phong đi tới.

Hữu Hi nhìn từ trên xuống dưới Hoàng Bắc Thiên. Chỉ thấy hần cước bộ vững chắc, sắc mặt khỏe mạnh, không có lấy tia đau đớn, người bị thương mà tinh thần sáng khoái vậy sao?

“Cái kia... Hoàng Bắc Thiên, ngươi không phải bị thương sao?”- Xem bộ dạng rất tốt, nàng tưởng rằng bị thương rất nặng, lo lắng muốn chết, bây giờ trái tim mới được thả lỏng.

“Uh, vốn là bị thương!”- Hoàng Bắc Thiên quơ quơ cổ tay, bao trên đó là miếng băng màu trắng, đập vào mắt.

Cổ tay bị thương, cổ tay nàng cũng bị thương, cũng không đau đớn đến mức không cách nào ngủ được.

Quản gia cung kính nói: “Vương gia hết thấy đều khỏe, đa tạ Bắc Vương quan tâm”.

“Vừa đúng lúc, ta có việc tìm vương gia thương lượng, dẫn đường!”- con người Hoàng Bắc Thiên tối sầm, hướng về phía cánh cửa.

Quản gia thoáng nhìn Hữu Hi, rồi lại nhìn thoáng qua gương mặt lạnh phất của Hoàng Bắc Thiên, có chút làm khó: “Nhưng...”- Người vương gia muốn tuyên thì không đến, đôi lại là người vương gia không muốn thấy.

“Hừ? vì sao còn đứng đó?”- Hoàng Bắc Thiên thịnh nộ quát một tiếng.

Quản gia ngẩng ra, không dám phản bác, đành phải nói: “Vâng ạ!! Bắc vương xin mời.”

Hoàng Bắc Thiên cùng quản gia hướng ra ngoài, Hữu Hi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm kích Hoàng Bắc Thiên vì mình giải vây.

“Ta đi trước, hẹn gặp lại!”- Hữu Hi mỉm cười nhìn Thiếu Cửu, khoát tay áo rời đi.

Thiếu Cửu cau mày, cảm thấy Hữu Hi rất kỳ quái, không có chút nhút nhát rụt rè của phụ nữ.

..

Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn ngồi yên một chỗ, cái bàn bị bỏ nát vụn đã được nha hoàn sớm dọn sạch sẽ, một lần nữa đem cái bàn mới vào.

Lăng Khiếu Dương trong lòng tức giận, nghĩ quản gia chân tay lè mề, tìm người sao lại chậm như thế, chưa kịp hiểu rõ tình thế, bên tai nghe được tiếng bước chân.

Tốt lắm, rốt cục đã tới. Thân ảnh tức giận đang muốn đứng lên, đã thấy theo sau quản gia là Hoàng Bắc Thiên.

Mặt càng lại trầm xuống, tức giận nghĩ quản gia: “Ngươi già rồi bị hoa mắt sao, ta cho ngươi tìm là ai, ngươi đi tìm khắp nơi vẫn tìm không đúng?”

“nô tài, đáng chết”- Quản gia bị chủ tử mắng, trong lòng một trận sợ hãi, quỳ xuống.

Hoàng Bắc Thiên bình thản nói: “Vương gia không cần tức giận, vốn là ta có việc cần bàn bạc với vương gia, cần gì phải trút giận lên nô tài”.

“Lui xuống đi”- Lăng Khiếu Dương phẫn nộ quát một tiếng, phát tay áo ngồi trên ghế, quản gia té ngã ra sau.

Lăng Khiếu Dương khẩu khí bức mình nói: “Không biết Bắc vương huynh có chuyện gì cùng bốn vương thương lượng?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn chằm chằm Lăng Khiếu Dương lên tiếng hỏi: “Đêm qua, Hủy phu nhân bị nhốt trong hỏa, vương gia vì sao lại nhảy vào cứu người?”

“Chuyện này có quan hệ gì với ngươi, Bắc Vương huynh đi quá xa rồi?”- Lăng Khiếu Dương cau mày nói, nội tâm thể hiện ra ngoài bức mình, nhưng tựa hồ bị Hoàng Bắc Thiên đâm trúng tim đen.

“Vương gia nếu quan tâm, vì sao lại không đối xử tốt với nàng”.

“Làm càn, đó là chuyện bốn vương, chưa đến lượt ngươi xen vào”- Lăng Khiếu Dương đứng lên, tay đập trên bàn, thiếu chút nữa là chiếc bàn mới vỡ tan.

“Nếu vương gia không cần, vậy hãy đem nàng ấy cho ta”- Kỳ thật đêm hôm trước vương gia có ý tuyển thiếp cho hần, nếu như có thể hần sớm đã chọn Hữu Hi. Chỉ là, Hữu Hi không phải hàng hóa, nàng vốn là một con người, không phải ngựa hay lừa, tùy ý đưa tới đưa lui, như vậy sẽ lấy đi tôn nghiêm của nàng, với lại Lăng Khiếu Dương chỉ là thử dò xét hần, làm sao có thể thật sự buông tay.

“Mơ tưởng, ngươi muốn chọc giận bốn vương sao?”- Lăng Khiếu Dương quyết đoán từ chối, càng nói càng lộ rõ.

Hoàng Bắc Thiên trầm giọng nói: “Vương gia muốn bức tử nàng sao, nhìn ra được nàng không sợ chết, bây giờ có thể sống, nhưng tiếp theo sẽ thế nào?”.

“Ngươi...”- Lăng Khiếu Dương trái tim ngẩn ra nói trong nên lời, hắn cũng không rõ chính mình vì sao lại nhảy vào biển lửa cứu nàng, đi cứu người phụ nữ độc ác kia, cũng không rõ, vì sao Hoàng Bắc Thiên nói thế lại làm hắn tức giận.

“Lời đã tận, cáo từ”- Hoàng Bắc Thiên xoay người rời đi, để lại Lăng Khiếu Dương đang tức giận, thân thể từ từ ngồi xuống.

Nàng chết? Không, hắn không để nàng chết, tuyệt đối, nhưng Hoàng Bắc Thiên nói như vậy, Lãnh Dạ Hủy không sợ chết.

Đầu tiên là phục độc tự sát còn sống, trận hỏa hoạn lúc này, mặc dù không đi tra xét, có thể nhìn ra vẫn có người phóng hỏa, mà trừ Lãnh Dạ Hủy thì còn ai đâu. bởi vì hắn si nhục nàng, cho nên nàng nghĩ muốn chấm dứt tất cả.

Lăng Khiếu Dương sắc mặt âm trầm, bên môi vung ra một nụ cười lãnh khốc, tốt lắm, bốn vương đã nghĩ ra một cách khiến cho người không muốn chết, cam tâm tình nguyện lưu lại chịu phạt, ném hết thống khổ, vì Dạ Lan chết đi mà phải chịu đựng thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26

Hoàng Bắc Thiên đã hóa giải nguy cơ ngày hôm qua, Hữu Hi ghi tất cả vào nhật ký, mỗi lần viết đến Hoàng Bắc Thiên, ba chữ Hoàng Bắc Thiên làm cho Hữu Hi si ngốc đến ngẩn người.

Đi tới cô đại này mới được mất ngày, Hữu Hi ở trong vương phủ, nàng không dụng tâm nói chuyện với ai cả, cũng không có thân hay bằng bằng hữu, cảm giác thế giới cô đại này quá nhàm chán và tĩnh mịch, duy nhất một mình Hoàng Bắc Thiên đối xử tốt với nàng.

Sáng sớm Hữu Hi viết xong nhật ký, đóng nó lại, rồi đi đến Di Hiền Lâu. Tới trước cửa, Hữu Hi gõ nhẹ.

“Lại là ngươi”- Thiếu Cửu từ bên trong đi tới, mở cửa thì nhìn thấy Hữu Hi, thanh âm có chút bức mình.

“Hoàng Bắc Thiên có đây không?”- Hữu Hi thăm dò.

“Này, tên của chủ tử nhà ta có thể thuận miệng cho người kêu vậy sao?”- Ngày hôm qua đã không so đo làm gì, hôm nay không có chủ tử hẳn tiện thể phát uy

“Không gọi tên thì gọi gì bây giờ?”- Hữu Hi cau mày về mặt nghi vấn.

Thiếu Cửu tức giận nói: “Đương nhiên là Bắc vương rồi”.

Hữu Hi đối với Thiếu Cửu có chút lơ đãng, mỉm cười nói: “Được, như vậy phiên người nói cho ta biết Bắc vương có ở nhà hay không”.

Thiếu Cửu chính là không thích nụ cười của Hữu Hi, nó sẽ làm người ta lạc mất tâm trí, rõ ràng là một phụ nữ nhưng lại có một bộ mặt thanh thuần động lòng người, Thiếu Cửu xúc động, quát: “Chính mình tự vào hoa viên mà tìm”-. Nói xong bịch một tiếng đóng cửa lại.

“Hoa viên”- Hữu Hi lẩm nhẩm một chút, liền hướng ra phía ngoài mà đi đến, hoa viên, xem ra nàng phải tốn chút thời gian đi tìm rồi.

...

Nghĩa Hằng Lâu.

Ngồi trên ghế là một vị phu nhân chừng năm mươi tuổi, một thân hoa phục, vóc dáng đoan trang.

Lăng Khiếu Dương thì ngồi một bên, vẻ mặt nhu hòa, đứng bên cạnh là một cô gái dịu dàng, sóng mặt thanh thoàng vây lấy Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nhìn vị phu nhân nói: “Mẫu phi thân thể phải an khang, nghỉ ngơi thật tốt, hài nhi ở đây mới cảm thấy yên tâm mà sống khỏe mạnh”.

Vị phu nhân này là Lan quý phi- mẫu thân của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương ra lệnh không cho mọi người nói chuyện vương phủ bị cháy, hy vọng bà có thể an tâm tịnh dưỡng, nhưng không biết kẻ đáng chết,

lắm miệng nào nói ra, kinh nhiều mẩu thân.

“Khiếu Dương, con có bị thương không? Ta nghe nói vương phủ bị thiêu, có thể nào không lo lắng?”- Lan quý phi ân cần nhìn Lăng Khiếu Dương, trông mắt liếc nhìn hần từ trên xuống dưới: “Cho nương nhìn người một chút”.

Lan quý phi là một vị từ mẫu, lo lắng cho chính con mình, mặc dù con mình đã hơn hai mươi tuổi, nhưng vẫn quan tâm.

Lăng Khiếu Dương thân hình cao lớn đứng bên giường, đi thong thả qua lại vài bước, mỉm cười. “Mẫu phi xem ta có giống người bị thương không?”

Lan quý phi thấy Lăng Khiếu Dương khỏe mạnh, mới an tâm gật đầu: “Người không có việc gì là tốt rồi, phủ cháy thì có thể trùng tu. Hoàng thượng đã hạ lệnh, cho người được quyền tùy ý xây dựng phủ.”

“làm cho mẫu phi cực khổ rồi, thân thể người có tốt lên không?”- Lăng Khiếu Dương lo lắng hỏi.

“Không có việc gì nữa rồi đến cả thái y cũng phải kinh ngạc”- Lan quý phi khoát tay, không để ý lắm. “Nương vừa mới đến, hoàng thượng đã đặc biệt chuẩn tàu cho ta ở đây vài ngày, như vậy nương có thể làm bạn với người trong mấy ngày này”.

“Thật tốt quá”- Lăng Khiếu Dương nghe được Lan quý phi ở trong phủ liền vui vẻ nói. “Trong thời gian mẫu phi ở đây, nhi thần sẽ tiếp đãi người giống như trong cung, lấy tẩn hiếu đạo.”

Lan quý phi nhìn Lăng Khiếu Dương, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, mặc dù nam tử tính tình thông minh, cởi mở, nhưng lại cực kì hiếu đạo, cả đời chỉ cần như vậy là hạnh phúc.

Lan quý phi vui mừng gật đầu, nhưng lại nhớ tới cái gì đó, cau mày hỏi: “Trong phủ đang yên lành, sao tự nhiên lại bị lửa thiêu cháy.”

Lăng Khiếu Dương tựa hồ không nghĩ tới mẩu thân nhắc tới việc này, nên chỉ nói: “Mẫu phi nghỉ ngơi nhiều, đem thân thể an dưỡng cho tốt, việc này giao cho con là được rồi”.

“Được, vậy ta không hỏi nữa”- Lan quý phi mỉm cười, lại nói: “Ta nghỉ ngơi một chút, Lăng Khiếu Dương cùng Vân San đi chung quanh một tí, ở đây có nô tài hầu hạ là tốt rồi”.

“Được, mẫu phi nghỉ ngơi, chốc lát lên dùng cơm trưa”.

“Uh, đi đi”- Lan quý phi nằm xuống, nhắm mắt lại.

Lăng Khiếu Dương nhìn mấy người cung nữ nói: “Cẩn thận hầu hạ”.

“Vâng ạ”- Cung nữ cung kính trả lời, đối với vị vương gia lạnh lùng này, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Lăng Khiếu Dương cùng Vân San đi ra ngoài Lan Quý phi rất nhanh chìm vào giấc ngủ, quả thật thân thể có chút yếu đi.

..

Lăng Khiếu Dương cùng Vân San rời khỏi Nghĩa Hằng Lâu, sua khi đi rất xa, mới hô lớn: “Người đâu”.

“Vương gia có gì sai bảo”- Quân gia ở phái sau chờ đợi Lăng Khiếu Dương phân phó.

“Dẫn Vân San đi chung quanh một chút, bẩm vương có chuyện quan trọng muốn làm”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng phân phó, trước mặt người bên ngoài, Lăng Khiếu Dương là con người hoàn toàn khác.

Lăng Khiếu Dương nói xong mặt không chút thay đổi, hướng về phía phủ mà đi, Vân San quýnh lên kéo ống tay áo: “Khiếu Dương ca...”.

Lăng Khiếu Dương quay đầu lại nhìn biểu muội xinh đẹp, phóng ra một loại âm thanh trầm thấp. “Làm sao vậy”.

Vân San mỉm cười, đáy mắt có chút thất vọng, ôn nhu nói: “Nếu Khiếu Dương ca không rảnh, Vân San cũng không muốn đi, ta trở về chăm sóc di nương”.

Ý tứ mẫu phi rất rõ ràng, muốn cho hần cùng Vân San ở chung, Lăng Khiếu Dương không muốn làm mẫu thân không vui, mi mắt nhú lại, rốt cục xoay người: “Quên đi, tạm thời khác chuyện kia sang một bên, ta cùng người đi xem hoa viên một lát.”

Nổi thất vọng đáy mắt Vân San giảm xuống một chút, bàn tay nhỏ buông lỏng tay áo Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương không nói nữa, dẫn đường đi về hoa viên, Vân San gắt gao đi theo sau.

Nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt ngọt ngào mỉm cười

...

Hoa viên vương phủ.

Thân hình cao lớn đẹp trai của Hoàng Bắc Thiên đứng dưới một thân cây, thân cây này giống như cây ở trong tiểu viện của Hữu Hi. Trong tay hắn cầm một mảnh lá cây, nhìn chăm chú, nhớ lại, bên môi lộ ra nụ cười.

Nhớ tới Hữu Hi lúc thổi khúc nhạc, chăm chú chỉ cho hắn, gương mặt sưng đỏ nghiêm mặt, nhưng lại đối với hắn miễn cưỡng mỉm cười.

Hoàng Bắc Thiên đem lá cây đặt lên môi, nhẹ nhàng thổi khúc nhạc, bên tai hắn vang lên khúc nhạc du dương từ môi phát ra.

Kỳ thật hắn chỉ cần một lần là nhớ giai điệu khúc nhạc, chỉ cần một lần là học được.

Hắn chỉ muốn ở cùng nàng lâu hơn mà thôi, nhện không được mà tự cười chính bản thân mình, khi không lại có suy nghĩ như vậy.

Hữu Hi rốt cục cũng tìm được hoa viên, bên tai nghe được một khúc nhạc quen thuộc, là khúc nàng chỉ Hoàng Bắc Thiên.

Thanh âm từ xa truyền đến Hữu Hi, xa xa chứng kiến, đứng dưới thân cây là một nam nhân đẹp trai, tóc đen như mực, phong thần tuấn lãng, là một nam nhân cực kỳ khí phách.

Khúc nhạc đột nhiên dừng lại, Hoàng Bắc Thiên xoay người lại, tầm mắt hướng về phía nàng. Hữu Hi vì đi quá nhiều nên có chút mệt, mặt ửng hồng, chứng kiến Hoàng Bắc Thiên nhìn nàng, cảm giác mặt mình nóng lên, nhưng lộ ra vẻ mỉm cười, đi về trước.

“Rốt cục cũng tìm được người”- Xem bộ dạng dường như đi không ít.

“Chẳng lẽ... người ở trong vương phủ mà lạc đường?”- Hoàng Bắc Thiên nhìn đầu đầy mồ hôi, sắc mặt ửng hồng của Hữu Hi hỏi, vẻ mặt kinh ngạc, không nhận được nhớ tới Hữu Hi cũng từng lạc đường.

“Oh... ta chưa già mà đã bị lạc đường”- Mặt Hữu Hi càng đỏ hơn.

Hoàng Bắc Thiên không dám tin, lắc đầu, nhưng là muốn cười, nhìn trán Hữu Hi toàn mồ hôi hạt đang chảy xuống, hắn nhện không được nâng tay, dùng ống tay áo lau trán ướt đẫm mồ hôi cho nàng.

Hoàng Bắc Thiên ôn nhu cử động, mới làm cho Hữu Hi ý thức được mình đầy mồ hôi, vội vàng nâng tay chính mình lau đi mồ hôi. “Cảm ơn”- Trái tim Hữu Hi nhảy loạn.

“Di, Khiếu Dương ca, bọn họ vốn là...”.

Một đạo âm thanh mềm mại ôn nhu cách Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên không xa vang lên, dẫn tới Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi quay đầu nhìn lại. Thấy gương mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương, con người mang đầy sắc huyết, cả người rung rục lửa giận. Đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hữu Hi, phảng phất muốn dùng ánh mắt kéo nát Hữu Hi ra khỏi Hoàng Bắc Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27

Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên quay đầu lại trong tích tắc, Vân San mới nhìn ra, nam tử cùng đứng một chỗ với tiểu thiếp Lãnh Dạ Hủy của Lăng Khiếu Dương. Bên cạnh là nam nhân cực kỳ khí phách, gần đây được hoàng thượng hạ lệnh mời đến vương phủ chính là Bắc Vương.

Chỉ là trong hoa viên này, cô nam quả nữ cùng ở một chỗ, thật không ổn lắm, Vân San tránh không được có ác cảm với Dạ Hủy, một người phụ nữ lòng dạ độc ác, lạnh lợ.

“Các người làm gì vậy!”- Lăng Khiếu Dương tròn mắt nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi rống lên một tiếng, nghĩ tới hành động của Hoàng Bắc Thiên với Hữu Hi, trái tim hắn như bị lửa thiêu.

Hoàng Bắc Thiên hí hất, không chút hoảng hốt bán loạn, lạnh lùng nói: “Chỉ là ngẫu nhiên, vương gia không nên suy nghĩ nhiều”.

“Hừ, ta suy nghĩ nhiều, ta bị mù sao?”- Lăng Khiếu Dương khó giữ bình tĩnh mà tức giận, vẻ mặt xanh mét. “Hoàng Bắc Thiên, người đem bốn vương đặt ở đâu, trong mắt người còn coi ta là vương gia sao, người mặc dù là Bắc vương, nhưng cũng chỉ là do tiên hoàng ân huệ, hôm nay trong mắt người không coi ai ra gì, dám coi rẻ hoàng quyền sao?”

Tuấn nhan của Hoàng Bắc Thiên không có nửa điểm bối rối, thản nhiên nói: “Thần không dám coi rẻ hoàng quyền, trong lòng vẫn mang nặng ân nghĩa.

Vương gia muốn gia tăng tội làm cho thần khiếp sợ chăng”.

Hữu Hi cau mày, nhìn về mặt tức giận của Lăng Khiếu Dương, nàng có cảm giác giống như mình là thê tử bị hấn bắt được, hơn nữa cái gì coi rẻ hoàng quyền, trong tivi nói tội danh này là chém đầu, tâm lý quýnh lên, Hữu Hi vội vàng giải thích. “Vương gia, ta...”

“Câm mồm!”- Hữu Hi vừa muốn nói cái gì đó, Lăng Khiếu Dương thịnh nộ quát một tiếng, nổi giận không thôi, sau khi rống lên kêu Hữu Hi im miệng, con ngươi đầy sắc huyết mới nhìn lại Hoàng Bắc Thiên, lạnh lùng nói: “Hoàng Bắc Thiên, bản vương có chuyện cùng ngươi thương lượng, vào thư phòng!”.

“Vương gia, xin mời!”- Con ngươi đen của Lăng Khiếu Dương trừng mắt liếc nhìn Hữu Hi một cái, trao cho nàng cái nhìn cảnh cáo, xoay người rời đi, Hoàng Bắc Thiên thì trao cho Hữu Hi ánh mắt an ủi, rồi tùy ý rời đi.

Hữu Hi lo lắng không nguôi, nghĩ muốn đuổi kịp, nhưng Vân San giữ nàng lại. “Ngươi đừng đi, đi theo chỉ làm vương gia tức giận”.

“Nhưng... vương gia có trị tội Bắc Vương không? Có phải rất nghiêm trọng?”- Hữu Hi lo lắng nhìn theo thân ảnh hai nam nhân rời đi.

“Ngươi lại còn ngây thơ”- Vân San không biết là đang nói thật hay đang chế giễu. “Nhìn không ra ngươi lại biết quan tâm người khác..

Tầm mắt Hữu Hi lúc này rơi trên người Vân San. “Ngươi là ai?”

Vân San cau mày, nghi hoặc nhìn Hữu Hi. “À? Như thế nào ngươi lại không nhận ra ta?”

“Oh..”- Chắc là người quen của Lãnh Dạ Hủy, nhưng bản thân nàng không phải Lãnh Dạ Hủy. “Oh... trước đó ta bị bệnh quá nặng, quên hết mọi việc, cho nên... không còn nhớ rõ nữa”.

“Sao? Ngươi quên hết tất cả sao?”- Vân San hoài nghi đánh giá Hữu Hi, mặt nghiêm lại hỏi: “Như vậy ngươi cũng quên chính mình giết chết tỷ tỷ sao? Nói cho ta biết, lúc đó tâm tình ngươi thế nào, như thế nào lại có thể hạ độc thủ với tỷ tỷ mình”

Hữu Hi nhú mày nhìn Vân San, tức giận nói: “Sao? Ta giết chết tỷ tỷ mình, các ngươi có tận mắt thấy không?”

Vân San vẻ mặt căm ghét đánh giá Hữu Hi: “Là tỷ tỷ ngươi khi chết chính mình nói, chẳng lẽ lại là giả”.

“Cái gì?”- Trái tim Hữu Hi âm trầm xuống, trên gương mặt nhỏ nhắn không cam lòng bị người ta chỉ trích, lấy hết dũng khí, cô ngay không sợ chết đứng phản bác nói: “Tỷ tỷ ta chính miệng nói? Ở đâu... ngươi nghe được nó ở đâu? Ngươi chính tai mình nghe được sao”.

“ta... ta nghe người khác nói”- Vân San cứng miệng.

“Nghe người khác nói chính là không có chứng kiến, nghe người khác nói, rất ít khi là thực, xin lỗi, ta có việc, đi trước!”- Hữu Hi không đợi Vân San nói gì, xoay người rời đi, nàng không muốn mọi người dùng ánh mắt phán xét để nhìn nàng, xem nàng như kẻ sát nhân, nàng không tin, thân là muội muội sao lại giết tỷ tỷ mình, tuyệt đối không tin...

Vân San thua trắng trước Hữu Hi, nhất thời không nói được gì, thẳng đến khi Hữu Hi biến mất trước mắt, mới nghẹn nói ra một câu: “Ngươi... ngươi đúng là vô lễ mà”

Hữu Hi mặc kệ nàng ta, trực tiếp rời đi. Trong lòng lo lắng, không biết Lăng Khiếu Dương có việc gì mà nói chuyện với Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi lặng lẽ đứng trên con đường nhỏ cách không xa chỗ Hoàng Bắc Thiên, đến khi nhìn thấy thân ảnh đẹp trai của Hoàng Bắc Thiên đi về, lúc này mới an tâm đi xuống, trở về chỗ ở của mình.

Đêm lặng lẽ hạ xuống, Hữu Hi dùng qua bữa tối, viết nhật ký, lúc này mới cởi áo nằm xuống. Hôm nay đi nhiều như vậy thật là mệt.

Nằm trên giường, trong đầu lại nhớ đến Nhất Thần, nhưng mới kinh hãi phát hiện, hình ảnh của Nhất Thần đang ngày càng phai mờ.

Không!

Hữu Hi trong lòng vừa khổ sở vừa sợ hãi, mãnh liệt ngồi dậy, sở hãi loan đến toàn thân, nàng rất sợ, sợ sẽ không nhớ ra được Nhất Thần.

Hữu Hi cố gắng nghĩ tới, khắc sâu dáng vẻ của Nhất Thần, trong đầu tự nhẩm, không được quên không được quên.

Đang nghĩ tới thì hình ảnh Hoàng Bắc Thiên lại nhảy ra, gương mặt lạnh băng, ảm áp... Tại sao đầu nàng lại nhớ đến, Hữu Hi khổ não ôm lấy đầu mình, không chút nhẹ nhàng xoa lấy nó, càng xoa càng rối.

A... trời ơi, tại sao lại như vậy, Hữu Hi hoảng hốt bối rối nhảy xuống, tay chân luống cuống muốn tìm vật gì, nàng muốn đem về mặt ôn nhu của Nhất Thần về ra, cầm giấy và bút trên tay, nhưng chính lúc này, cửa lại bị ai đó đá văng, làm nàng giật mình.

Hữu Hi hơi hoảng một chút, ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy Lăng Khiếu Dương đi đến, cao lớn vĩ ngạn, trên gương mặt tuần nỷ lộ vẻ âm trầm, phía sau là quần gia đóng cửa lại.

Lăng Khiếu Dương bước tới gần, Hữu Hi từng bước lui về sau, phảng phất như nhìn thấy quỷ hút máu: “Này, người đừng tới đây, đừng tới đây”.

Lăng Khiếu Dương khẽ hừ một tiếng, chế giễu nói: “Thế nào, có nam nhân khác thì không cần ta nữa rồi chẳng?”

“Người nói bậy bạ gì đó, ta cùng Hoàng Bắc Thiên không có gì cả, không phải như người nghĩ”- Hơn nữa nàng bây giờ không muốn gần gũi hắn, mỗi lần hắn đều dùng sức mạnh cực kỳ bá đạo.

“Lại đây, bốn vương không có thời gian cùng người chơi trò trốn tìm”- Lăng Khiếu Dương ngoắc ngón tay, không kiên nhẫn nói. Hữu Hi trốn sau bàn, lắc đầu: “Không, người đừng mơ tưởng”.

Lăng Khiếu Dương tiến lên bắt Hữu Hi, nhưng nàng vội vàng đi chuyển qua đầu bên kia, tránh được ma trảo của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn cùng nàng đi chuyển bên bàn, thân thủ thô lỗ, cầm lấy bàn ném qua một bên, phát ra một tiếng thật lớn.

“Ah!” Hữu Hi sợ đến mức chỉ dám hô nhỏ, đúng là nam nhân thô bạo. Lăng Khiếu Dương từng bước tiến lên, đem Hữu Hi giam cầm bên trong vòng tay cứng như thép của hắn.

“Người rất dũng cảm, luôn nghĩ cách khiêu khích sự kiên nhẫn của ta”- Lăng Khiếu Dương dùng một tay ghim lại kéo thắt lưng Hữu Hi, tay kia nắm lấy cằm: “Lúc đầu, người không phải tìm trăm phương ngàn kế muốn ta liếc mắt nhìn người, hàng đêm hy vọng ta sủng hạnh người sao, làm sao vậy, bây giờ sao lại sợ hãi, ta đang sủng hạnh, người dùng lửa phóng hỏa, thật to gan, huh?”

Hữu Hi khản trương bất an nhìn mặt Lăng Khiếu Dương giống như diêm la, cố gắng suy nghĩ giải thích: “Ta nói rồi, ta không phải người người muốn tìm, ta không phải nàng, ta là người khác”.

“Sao? Người không phải muốn nói, các người lớn lên giống nhau hay dùng Tá Thi Hoàn hồn gì đó”- Lăng Khiếu Dương cười chế giễu.

“Chính là như thế không sai”- Hữu Hi dùng sức gạt đầu.

Nắm lấy cằm Hữu Hi siết chặt, hắn cười lạnh vài tiếng. “Người vì muốn thoát tội, mà nghĩ đến cách này, Lãnh Dạ Hủy, người quả nhiên là làm người ta phải buồn cười”

“Lời ta nói chính là sự thật..”- Hữu Hi chưa nói xong, ngón cái Lăng Khiếu Dương đã dùng sức đặt trên môi Hữu Hi ngăn cho nàng không nói chuyện. Cúi đầu, găm cắn làn da trắng nõn ngay cổ, âm thanh khàn khàn nói: “Ta không muốn nghe người nói dối, ta đến là để cho người hầu hạ giúp ta vui sướng, ta đến để thỏa mãn người, không cho người làm gái điếm đi tìm người nam nhân khác..”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28

“Lăng Khiếu Dương người là tên hỗn đản, buông ta ra, ta không phải người người cần, cũng không có đi lấy cấp ai cả, ta làm gì cũng không liên quan đến người, người cần bản luôn có ác tâm, đừng dùng cái miệng dơ bẩn của người hôn môi ta, chỉ cần người chạm vào ta liền muốn nôn”.

Những lời nói của Lăng Khiếu Dương đã thương nàng, cái gì nàng làm gái điếm, rồi trộm người, nàng bắt quá chỉ là một người phụ nữ bị hắn bắt nhốt, hơn nữa mối quan hệ của nàng và hbt hoàn toàn trong sạch, lại bị Lăng Khiếu Dương dùng những ngôn từ như vậy sỉ nhục, làm cho Hữu Hi trong lòng phần nộ, dùng sức giãy dụa, muốn chạy trốn khỏi Lăng Khiếu Dương. Nhưng là nàng nhu nhược, khí lực yếu ớt, có thể nào giãy dụa thoát khỏi giam cầm của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nghe Hữu Hi rống giận như tiểu sư tử, há hốc hung hăng lưu lại trên vai Hữu Hi một dấu răng thật đều, sau đó ngẩng đầu, con người thị huyết nhìn chăm chăm mặt Hữu Hi, tàn nhẫn nói ra một tiếng: “Ta hôn người, người cho đó là ác tâm? Nhưng vậy lúc ta tiến vào, người không có hưởng thụ sao? Ý của người là người không muốn cùng ta làm?”

Hữu Hi tức giận xấu hổ nói: “Không có, không có, trừ chán ghét ra, ta cho tới bây giờ đều không muốn cùng người làm”

Cánh tay Lăng Khiếu Dương ôm chặt thắt lưng Hữu Hi như muốn chặt đứt, thô lỗ đem Hữu Hi đẩy té trên mặt đất, một tay giam cầm lấy hai cổ tay không nghe lời của Hữu Hi để trên đỉnh đầu, tay kia thì khiêu khích, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chưa từng nghĩ sao? Huh?”

“Không, một lần cũng chưa từng nghĩ tới, hỗn đản Lăng Khiếu Dương, người biến thái, buông ta ra, buông ta ra!”- Bả vai bị cắn đến đau đớn, Hữu Hi nhin không được cau mày.

Lăng Khiếu Dương tà mị nói: “Ta hỗn đản? Ta biến thái? Tốt lắm, hôm nay nhân tiện ta muốn xem người ở dưới thân ta mà thờ gáp hưởng thụ”.

“Không...!”- Hữu Hi bắt lực lắc đầu, mắt đầy lệ quang trong suốt, nghĩ tới hành vi thô bạo của Lăng Khiếu Dương, trong lòng đã cực kỳ sợ hãi.

Gương mặt tuần mỹ của Lăng Khiếu Dương mang theo tức giận cùng tình cảm nhẹ nhàng, vừa ham muốn, vừa nhớ tới điệu bộ thân mật của Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên, trong lòng bức mình không thôi, mỗi lần tức giận lại nghĩ đến phương pháp này trừng phạt nàng.

Tay hắn vừa chạm vào nơi nào trên thân thể nàng chỗ đó lập tức nổi lửa... Bá đạo tiến vào, cũng không đau đớn như lần trước...

Hai khối thân thể khế hợp, dây dưa, Hữu Hi chậm rãi suy nghĩ, ý thức trở nên mơ hồ sau khi Lăng Khiếu Dương dùng sức tiến vào, thân thể nàng không tránh khỏi tê dại, trong đầu pháo hoa sáng lạn, phân không rõ đây là đâu, nhớ tới mình cùng Nhất Thần ca ca trên miền...

Cảm giác mãnh liệt khiến cho hai tay Hữu Hi gắt gao ôm lấy cổ nam nhân, miệng không tự chủ mà nói mớ: “Nhất Thần... Nhất Thần!”

Hữu Hi ý loạn tình mê nói mớ, làm hộc thân thể Lăng Khiếu Dương trở nên cứng đờ, ngừng động tác, gương mặt đang chìm trong say mê bỗng trở nên dữ tợn. Tay nắm lấy mặt Hữu Hi, rít gào nói: “Người mới vừa gọi tên ai, người gọi tên ai!”

Lăng Khiếu Dương dừng lại, làm cho Hữu Hi một trận say sẩm khó chịu, hai mắt xinh đẹp mở to nhìn rõ ràng gương mặt Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt tái mét.

“Nói, Nhất Thần là ai... là ai!”- Phụ nữ đáng chết, ở phía sau dám hô tên nam nhân khác, tên này hắn đã nghe từ miệng Hữu Hi mấy lần. Trái tim Lăng Khiếu Dương không khỏi bức mình, nói không nên lên, mang theo một chút đau đớn mà không hiểu vì sao, vẻ mặt cuồng loạn.

Hữu Hi đột nhiên cười tươi, ánh mắt xa vời, mê say, cúi đầu nói: “Nhất Thần, Nhất Thần là nam nhân mà ta yêu...”

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi cười trong đau đớn, vẫn là đồ hận Hữu Hi đối với Hoàng Bắc Thiên lại cười, nhưng giờ phút này Hữu Hi ở trước mắt hắn cười, hắn lại cảm giác chóng mặt, cảm giác được đau lòng, tay bóp lấy cổ họng Hữu Hi, thân thể cũng hung hăng đánh. “Nói, ta là ai!”

“Ác ma, hồn dân!”- Hữu Hi cau mày, ráng chấp nhận sự thô bạo của Lăng Khiếu Dương.

“Ta cho phép người gọi tên ta, mau gọi!”- Lăng Khiếu Dương dùng uy lực buộc Hữu Hi, nổi giận gào thét, Hữu Hi vô tình hạ thấp giọng thì thầm, trái tim của hắn đau đớn chỉ còn lại sự tự tôn cao ngạo.

Lăng Khiếu Dương cuồng nộ, Hữu Hi mặc kệ, cắn môi, nhắm mắt lại, tùy ý để mặc hắn bóp cổ cướp đi không khí của nàng.

Nhìn Hữu Hi không phản kháng, cũng không phát ra tiếng, Lăng Khiếu Dương nghĩ đến chỉ muốn giết người, thật sâu mà tiến vào, thẳng đến bắn ra...

Thân thể hắn mang theo sự tức giận, rơi xuống người Hữu Hi, không muốn đứng lên, con mắt của Hữu Hi như đen nước son từ từ mở ra tràn đầy mê hoặc...

Hắn đi khi nào, nàng cũng không quan tâm, chỉ có chút mê tình lưu lại...!

...

Vương phủ, Di Tâm Cư – nơi ở Lan quý phi.

Lan quý phi đoạn chính ngồi trên ghế, trang phục tỉ mỉ, tôn lên vẻ cao quý. Trong đại sảnh là sáu vị nữ tử xinh đẹp tươi như hoa, vốn là Đôn Đào, Bạch Uyển, Nhất Nhu, Nam Lôi, Từ Suồng, mấy vị tiểu thiếp. Hôm qua vương phi nghỉ ngơi, các nàng không thể tới thỉnh an, nay lại cùng tới.

Sau khi, mấy vị thiếp hành lễ, lan quý phi nâng tay nói: “Các người có tình là được, mau miễn lễ đi”

“Đa tạ nương nương”- Các vị thiếp đồng thanh trả lời.

“Gần đây trong phủ rất bận rộn, vương gia cả ngày phải làm việc, nhớ kỹ các người phải hầu hạ tốt cho vương gia”- Lan Quý phi nhẹ nhấp trà thơm, buông xuống suy nghĩ, nhẹ giọng nói lời công đạo.

“Vâng ạ, thần thiếp tuân mệnh”

Trong đại sảnh nhất trí trả lời.

Lan quý phi sắc mặt trầm xuống, nhìn các vị thiếp, hỏi: “Ta muốn hỏi các người, trên đầu vương gia có vết thương, gần đây mũi còn có vết cào là do ai gây ra”.

Chúng thiếp vừa nghe, hoảng loạn quỳ xuống

“Chúng thiếp gì có gan lớn như trời cũng không dám làm vương gia bị thương”- Lấy lòng còn không kịp.

“Sao? Không phải các người mỗi ngày làm bạn hầu hạ vương gia sao? Rốt cục là ai, nói!”- Lan Quý phi nghiêm mặt quát một tiếng, sợ mắng oan người nên không biết làm sao cho phải.

“Khỏi bầm nướng nướng, Mấy ngày gần đây các vị thiếp chưa cùng từng vương gia gần gũi hay thân cận”- Bạch Uyển cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Nói rõ”- Lan Quý phi về mặt khó hiểu.

Mấy người thiếp im lặng không dám nổi nửa từ, sợ nói sai gì đó, bị Lăng Khiếu Dương trách tội.

Vân San cau mày, nhìn các vị thiếp, nhưng lại nói: “Vương gia không phải có đến tám vị thiếp sao, như thế nào lại chỉ có sáu người?”

“Quản gia, người mau nói”- Lan Quý phi chỉ quản gia, bắt hắn giải thích.

“Khỏi bầm nướng nướng, trước đây vương gia rất thích sủng thiếp Dạ Lan, nhưng nàng đã qua đời, còn có một người muội muội là Dạ Hủy chưa tới.”

Lan Quý phi cau mày: “Có phải chủ tử của người rất hay cùng nàng thân cận”.

Quản gia cúi đầu: “Nô tài không biết”.

Lan quý phi hí mắt: “Không biết, vậy ta hỏi người, vết thương trên mặt vương gia có phải do nàng ta gây ra?”.

“Nô tài không...”

“Lư An to gan, còn dám nói dối bôn cung”- Lan Quý phi tức giận một trận, ngọc thủ vỗ xuống bàn.

Vân San vội vàng vỗ ngực Lan Quý phi, đối với quản gia Lư An nói: “Quản gia câu hỏi của nương nương, người mau nói thật, nương nương thân thể không tốt, không nên làm người tức giận”

Lư An quý trên mặt đất, trái tim rung sợ. “Vết sẹo trên mặt vương gia, quả thật là sau khi sủng hạnh Hủy phu nhân mới xuất hiện, về phần có phải Hủy phu nhân gây ra không, nô tài không dám chắc.”

“Được lắm, chỉ là một tiện thiếp, mà dám động thủ với vương gia”- Lan Quý Phi trong lòng tức giận, chính mình còn chưa bao giờ đánh con, bây giờ con mình lại bị đã thương sao không đau lòng.

Lần trước ở trong cung, chứng kiến trên trán Lăng Khiếu Dương bị thương, cũng đã hỏi, nhưng Lăng Khiếu Dương không chịu nói, vết cào chỉ cần nhìn thoáng qua là biết vốn do phụ nữ gây ra: “Đi, đem tiện thiếp kia đến đây”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29

Hữu Hi trên đường đến Di Tâm Cư, nha hoàn nói Lan Quý phi triệu kiến, không phải là mẫu thân ruột của Lăng Khiếu Dương, là lão bà của hoàng đế trước đây, nhớ lúc coi tivi thân phận của họ vô cùng cao quý, chỉ cần nhử mi cũng đủ hù dọa mọi người.

Không biết triệu kiến nàng có chuyện gì, Hữu Hi vừa đi trên đường vừa nghĩ, bất giác đã đến Di Tâm Cư. Trong đại sảnh là các vị thiếp mặc quần áo xinh đẹp tựa tiên nữ, chính diện ngồi trên ghế là một người phụ nữ đoan trang uy nghiêm, đứng bên cạnh là nữ tử gặp hôm qua ngoài hoa viên.

Tầm mắt mọi người rơi xuống thân thể nàng, nhìn chăm chú khiến cho nàng một trận bất an.

Bạch Uyển vẫn còn ghi hận đêm lần trước nhục nhã như thế nào, trái tim già vờ tỏ ra tốt lành nhắc nhở: “Muội muội nhìn thấy quý phi thì không được thét lên, thật sự là không có gia giáo gì cả”.

Hữu Hi đã hứng chịu sự hành hạ của Lăng Khiếu Dương, không muốn chọc giận quý phi, gọi nàng đến chắc không có ý tốt gì. Hữu Hi phúc thân hành lễ. “Quý phi... vạn phúc”.

Quý phi cũng không so đo chuyện đó, khoát tay áo nói: “Miễn lễ”.

“Đa tạ quý phi”- Hữu Hi vừa nói vừa xem sắc mặt, cố đoán xem mình đã gây ra chuyện gì.

“Lãnh Dạ Hủy, người biết tội”- Lời nói của Lan Quý Phi không hề gọn gàng, trong mắt dày đặc sự tức giận.

Có tội gì chứ? Hữu Hi lắc đầu.

Quý phi thấy Hữu Hi không có chút xấu hổ, tức giận vỗ bàn nói: “Được lắm, ngươi chỉ là một tiện thiếp dám ra tay dả thương vương nhi của ta, còn không biết hối cải”.

“Ta dả thương vương gia?”- Hữu Hi mở to hai mắt, vậy hấn tổn thương nàng có được hay không.

Vân San an ủi Lan quý phi, dùng tay áp thị bà đừng nhúc nhích, tức giận chỉ tổn hại thân thể, , sau đó ngẩng đầu hỏi Hữu Hi: “Vương gia trên mặt có vết cào, trán bị thương, bao nhiêu đó chuyện xảy ra, có phải do ngươi gây ra”.

Nguyên lai là vì việc này, Hữu Hi nhìn Lan quý phi nói: “Vì vương gia không thủ lễ ra tay đánh chửi trước, trong tình cảnh đó ta không cẩn thận nên làm vương gia bị thương, chứ không phải cố ý”.

Lan quý phi nghe Hữu Hi nói xong, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, sao lại có phụ nữ như vậy, không tránh khỏi lớn tiếng trách mắng: “To gan, ngươi là người của vương gia, vương gia lại là trượng phu của ngươi, há phải thủ lễ”.

“Nhưng phụ nữ cũng là người, chẳng lẽ bị đánh cũng là đáng đời sao?”- Hữu Hi vẫn không cách nào thích ứng với quan niệm này. “Quý phi, phu quân của người có hay không đã từng động thủ? Thân là phụ nữ, chẳng lẽ chúng ta chỉ nhìn mà không dám chống lại”.

“Ngươi... thật to gan... khụ... khụ”- Lan Quý phi không dám tin nhìn chằm chằm Hữu Hi, phảng phất như đang nhìn quái vật, chưa có người nào từng có dũng khí như nàng, lập tức kịch liệt ho khan đứng lên.

“Quý phi...!- Vân San kinh hoảng đứng lên, vội vàng hô: “Nhanh mang thuốc tới đây”.

Quý phi che miệng tay cầm khăn, đã thấy đầy máu, vừa ho ra máu, mọi người kinh hoàng đứng lên

“Nhanh truyền thái y!”- Thái giám tùy tùng gấp rút đi ra ngoài tuyên thái y, nha hoàn cũng vội vàng bưng thuốc.

“Phát sinh chuyện gì?”- Tiếng Lãng Khiếu Dương vang lên xé gió, vội vàng hấp tấp đi lại, chứng kiến trong tay mẫu thân và cả miệng đều là máu tươi, trái tim cực kỳ căng thẳng. “Mẫu phi người thế nào”

Hữu Hi kinh đảm nhìn Lan Quý phi, như thế nào lại ho ra máu.

Lãng Khiếu Dương nhìn lướt qua chứng thiếp, tức giận quát: “Chuyện gì xảy ra, các ngươi chiếu cố mẫu thân ta thế nào mà để xảy ra chuyện, hã?”

“Khiếu Dương ca, không liên quan đến chuyện bọn họ, đều là nàng ta...”- Ngọc thủ của Vân San chỉ một ngón tay về phía Hữu Hi. “Là nàng làm đi nương tức giận, nên mới ho ra máu”.

Lãng Khiếu Dương căm tức nhìn Hữu Hi, đi lại tới gần Hữu Hi: “Mẫu phi thân thể không tốt, sao ngươi lại chọc giận Mẫu thân”.

“Kéo xuống, đánh cho ta...”- Lan Quý phi thờ hồn hển, tức giận nhìn Hữu Hi, quả thực vô pháp vô thiên, nói xong lại kịch liệt ho khan đứng lên.

Lãng Khiếu Dương nhìn mẫu thân ho ra máu, trong lòng vừa đau vừa lo lắng, thái y đã dặn không để mẫu phi tức giận, nghĩ không ra Lãng Dạ Hủy đáng chết lại có thể làm hộc máu mẫu phi ho ra máu.

“Ta thật sự không phải cố ý”- Giờ phút này đứng ra mọi người sẽ quỳ xuống cầu xin tha thứ, nhưng Hữu Hi không hề làm, chỉ là nàng muốn nói ra suy nghĩ của mình.

“Còn không câm miệng, ngươi muốn làm mẫu phi tức chết sao!”- Lãng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, cực kỳ tức giận, tay vung lên, đánh vào mặt Hữu Hi, ba một âm thanh vang lên.

Lực tay Lãng Khiếu Dương to như thế khiến thân thể Hữu Hi té ngã trên đất, khóe môi tràn ra huyết.

Đau đớn, tốt lắm vết thương cũ, nay lại thêm vết thương mới, trước mặt Lãng Khiếu Dương không cách nào sống tốt, oán hận nhìn Lãng Khiếu Dương tràn đầy tức giận cùng không cam lòng.

Lãng Khiếu Dương nhìn ánh mắt không phục của Hữu Hi, lại càng tức giận: “Còn chưa cúi xuống”.

Hữu Hi đứng dậy, đang muốn đi ra ngoài, Quý phi lại nói: “Đứng lại... ngươi nghĩ... muốn đi như vậy sao?”.

Các tiểu thiếp còn lại, nhìn Lãng Khiếu Dương tức giận, cũng không dám lên tiếng, nhưng tâm tình cực kỳ sáng khoái.

Quý phi chỉ tay vào Hữu Hi: “Hôm nay nếu không trừng trị nàng, kẻ dưới sẽ khó phục tùng, người đầu kéo ả xuống, đánh cho ta...”

“Mẫu phi..!”

Q.1 - Chương 30

Quý phi quay đầu nhìn Lăng Khiếu Dương, thờ dài nói: “Ngươi... chẳng lẽ lại che chở nàng? Một kẻ đã giết chết người thân, là loại phụ nữ coi trời bằng vung, giữ lại là có dụng ý gì...?”

Lăng Khiếu Dương cau mày gất gao nhãn lại, nhìn mẫu phi tức giận, trong lòng lo lắng không thôi, an ủi nói: “Mẫu phi thân thể quan trọng hơn, hài nhi chắc chắn trừng trị nàng”- Lăng Khiếu Dương nói xong liền quay lại nói với Vân San: “Vân San, mau đỡ Quý phi vào nằm”

Vân San gật đầu, an ủi Quý phi nói: “Di nương, đừng làm cho Khiếu Dương lo lắng, đi vào trong thôi, Khiếu Dương tự biết xử lý, thân thể người vẫn quan trọng hơn”- Quý Phi lúc này mới đứng dậy, trừng mắt liếc Hữu Hi, để Vân San tùy ý đi vào trong tẩm nghỉ ngơi.

Con người đen Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi lưu lại ấn năm ngón tay hồng, tay hắn run nhè nhẹ: “Lư An, đem chôn phụ nữ không biết điều này đến phòng ăn làm khô công nửa tháng, lấy đó làm trừng phạt, nhớ kỹ, cho người giám sát thật chặt”.

“Vâng ạ”- Lư An lên tiếng

Đôi mắt đẹp của Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương, có chút mê hoặc, sủa đó xoay người đi ra ngoài. Nàng hận nam nhân, càng hận nam nhân đánh phụ nữ, mà Lăng Khiếu Dương lại chính là loại người như vậy, nàng càng vạn lần hận xã hội cũ này, cái hận này đó chính là nữ nhân không thể ngẩng đầu làm người.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo thân ảnh Hữu Hi, tuyệt đối nghĩ không ra, mẫu phi đang tịnh dưỡng, nhưng lại đột nhiên tức giận, không rõ, chính mình vì sao lại mềm lòng, Lăng Khiếu Dương suy nghĩ vẫn không ra được lý do, trái tim lại lo lắng bệnh tình mẫu thân, nên cũng chẳng thể tiếp tục suy nghĩ, liền vung tay tiến nhập vào trong nội tẩm.

....

Hữu Hi bị phạt đến phòng ăn làm việc, dọn đồ nàng nấu cơm, ở hiện đại không có mẹ, nàng phải tự chăm sóc bản thân cùng đệ đệ, còn phải lo cho cuộc sống hằng ngày, nên mọi việc đều làm qua, trừ việc duy nhất là không có bỏ củi.

Bữa nặng như vậy, nàng giờ lên thôi cũng đã rất tốn sức, nàng biết chính xác là do Khai mama cố ý an bài cho nàng việc khó khăn, làm khó làm dễ nàng. Hai tay run rẩy, khó khăn giờ bữa lên, cố gắng nâng bữa lên cao, hướng về phía trước mà hạ xuống, nhưng cây bữa nặng không nghe lời, muốn nó về trước, nó lại lệch về phía sau, cán bữa trong tay tuột ra, Hữu Hi rất nhanh buông tay, chạy trốn về phía trước vài bước, bữa nặng xuống đất một tiếng, là nơi nàng vừa đứng bỏ.

Nguy hiểm thật, Hữu Hi vỗ ngực, may mắn chạy thoát, nếu không chân nàng đã tàn phế, Hữu Hi đi về phía cây bữa, cúi đầu thờ dài: “Ai... tại sao đến cuối cùng ta vẫn khổ thế này?”

“Ngươi quả thật rất cố gắng để khổ thế này”- Phía sau một đạo âm thanh xé gió.

Hữu Hi xoay người, chứng kiến Hoàng Bắc Thiên, gương mặt đẹp trai, phía sau thân hình cao lớn là thân tín của hắn, Hữu Hi vẫn còn chưa biết tên Thiếu Cửu.

“Hoàng Bắc Thiên? Ngươi sao lại tới đây?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn mặt Hữu Hi còn dấu năm ngón tay ửng hồng, con người đen trở nên âm trầm, nhưng lóe ra chút đau xót, trên gương mặt tuấn tú có một loại thần sắc làm người khác khó hiểu.

“Ngươi lại dám kêu tên chủ tử, ta không khách khí nữa đâu, chẳng biết lớn nhỏ”- Thiếu Cửu bực mình giờ nắm tay lên đe dọa Hữu Hi, nhưng vừa nhìn thấy mặt Hữu Hi, thanh âm của hắn không nhịn được mà hạ xuống, gương mặt nhỏ nhắn xinh như hoa như ngọc lại bị đối đãi như thế, không khỏi trời dậy sự thương hoa tiếc ngọc.

Hoàng Bắc Thiên dừng khai tầm mắt, không nói gì, trực tiếp tiến lên khom lưng nhặt bữa.

Thiếu Cửu kinh ngạc nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Gia, ngài làm cái gì vậy?”.

Hoàng Bắc Thiên không nhìn được cau mày, rõ ràng là ngại Thiếu Cửu quát to: “Nếu không có việc gì, ngươi có thể đi tìm nha hoàn nói chuyện”- Vừa nói Hoàng Bắc Thiên liền đem khối gỗ thô dựng thẳng bỏ dọc xuống, một tay cầm bữa lên, rồi hạ xuống. “Rầm” một tiếng, đầu gỗ chia làm hai.

Thiếu Cửu vốn thích đi đùa cùng nha hoàn, nhưng giờ phút này hắn không dám tin Hoàng Bắc Thiên, chính chủ tử nhà mình chưa từng bao giờ làm loại việc này, vì một người phụ nữ, thật có quá nhiều lần đầu tiên rồi.

“Loại việc nặng này thuộc hạ đều làm được”- Thiếu Cửu đoạt lấy cây búa từ tay Hoàng Bắc Thiên, quay đầu trừng mắt nhìn Hữu Hi. “Này, ngươi không thấy trời nắng như vậy, còn không mau đưa chủ tử ta vào chỗ nào mát mẻ một tí”.

“Oh, cực cho ngươi rồi”- Hữu Hi đối với giọng nói to lớn của Thiếu Cửu không thèm để ý, biết hắn cũng chẳng ác ý, quay đầu nhìn gốc đại thụ cách đó không xa có bóng mát chỉ về hướng đó. “Lại kia đi”.

Thiếu Cửu bỏ củi, nhìn chủ tử cùng Hữu Hi đi xa, hất phe phẩy đầu, thì thào tự nói: “Ai, phụ nữ đúng là họa thủy, khiến cho chủ tử ta không còn giống như trước đây, chẳng biết là tốt hay xấu”.

Rồi bình bình bang bang bỏ củi.

Con ngươi Hoàng Bắc Thiên tối đen như bầu trời nhìn chăm chăm mặt Hữu Hi, Hữu Hi cúi đầu không dám ngẩng lên.

“Đau không?”- Hoàng Bắc Thiên nhin không được chạm nhẹ mặt Hữu Hi, trong lòng ảo não, thống khổ nói không nên lời, cảm giác đau lòng lan tràn toàn thân.

“Không có việc gì, không còn đau nữa, đừng lo cho ta”- Hữu Hi gương cười, không nghĩ là để Hoàng Bắc Thiên chứng kiến mặt mình sưng đỏ, dấu ấn năm ngón tay còn rõ ràng, nhất định rất chặt vật.

Khuôn mặt tuần t1u của Hoàng Bắc Thiên âm trầm, tay lấy ra từ trong lòng một chiếc bình sứ bên trong có ít chất lỏng màu lục nhạt, tay nhẹ nhàng xoa lên mặt Hữu Hi.

Ngón tay thô ráo vuốt ve mặt Hữu Hi, mang theo mùi dược thảo tự nhiên, thanh thanh lạnh lạnh.

Động tác của Hoàng Bắc Thiên làm cho Hữu Hi không khỏi nhìn mặt hắn, ánh mắt lạnh lùng nhưng cực kỳ chuyên tâm, khí phách trên mặt đều ôn nhu, chuyên chú giúp nàng xoa thuốc.

Ánh mắt hai người không tránh khỏi đan vào cùng một chỗ, si ngốc nhìn, triền miên cùng dây dưa, một loại khí tức di động bao phủ hai người, tâm trí Hoàng Bắc Thiên ngẩn ra, động tác không khỏi dừng lại, Hữu Hi không dứt ra khỏi tầm mắt được, trái tim một trận nhảy loạn.

Sắc mặt Hoàng Bắc Thiên có chút không tự nhiên, vội vã thu hồi tay, đem bình sứ đặt trước mắt Hữu Hi. “Cầm”.

“Cám ơn!”- Hữu Hi vươn bàn tay trắng nõn nhỏ bé cầm lấy tiểu bình từ lòng bàn tay rộng lớn của Hoàng Bắc Thiên, lòng bàn tay to, ấm áp, mang theo nhiệt ấm của Hoàng Bắc Thiên.

“Hoàng Bắc Thiên, sau này không cần làm những việc này, ta...”.

“Ngươi chán ghét ta làm những việc này sao?”- Đáng chết, sao hắn lại khản trương như vậy, Hoàng Bắc Thiên tức giận, lời nói không chút suy nghĩ tự nhiên buột miệng nói ra, nói xong rồi có chút hối hận, về mặt ảo não.

Hắn luôn tự cho chính mình là không quan tâm đến nữ nhi, huống hồ nàng lại là phụ nữ của vương gia, biết rõ là sai, nhưng không thể không chế hành vi của chính mình.

Hữu Hi nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên đột ngột lại lạnh tanh, trên mặt có chút không tự nhiên, cuống quýt lắc đầu giải thích: “Không, ngươi hiểu lầm rồi, ta chỉ sợ liên lụy ngươi, lần trước vương gia đã làm căng như vậy, ta không muốn vì ta mà ngươi chịu thiệt”.

“Ta tự biết làm như thế nào, ngươi tự lo cho chính mình đi”- Gương mặt Hoàng Bắc Thiên còn chút khản trương. “Vương gia là người hiểu đạo, sau này đừng đắc tội quý phi”.

“Uh, ta biết rồi”-Hữu Hi gật đầu, vấp ngã một lần, có phải sẽ thông minh ra.

“Ta đi”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên di động đây, không hề nói lời dư thừa, xoay người hướng ra ngoài cửa bỏ đi, mà Thiếu Cửu bỏ hết không ít củi, nhìn chủ tử rời đi, hắn cũng ném búa mà rời đi theo.

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên rời đi, trái tim cảm thấy ấm áp, có chút khác thường.

Vết thương do Lăng Khiếu Dương đánh đã lạnh lạnh không còn đau nữa, Hữu Hi nhìn không được mở bàn tay, nhìn bình dược, trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu không còn nhìn thấy.

“Này, ngươi lại lười biếng sao?”- Một âm thanh bực mình vang lên, cắt đứt suy nghĩ hữu Hi.

“A?”- Hữu Hi vội vàng trở lại

Là giọng nói của Khai mama, vừa la hét xong quay đầu nhìn đồng củi đã được bỏ, “Làm việc cố gắng như vậy rất tốt”- Vừa ti tê nói, sua đó lại la hét, “Vào ăn cơm”.

“Oh”- Hữu Hi lè lưỡi nói, rồi hướng đến phòng ăn hậu viện mà đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 31

Đêm khuya âm trầm, những bận rộn mỗi ngày ở vương phủ coi như tập thể dục, sau khi tắm rửa sạch sẽ mới trở về chỗ ở.

Hữu Hi ngồi trước gương, để rũ tóc ướt, dùng khăn lông sạch sau tóc, rồi sau đó dùng lược gỗ chải tóc, mái tóc như mây, bù xù sau người nhưng cực kỳ quyến rũ động lòng người, con ngươi trong suốt, linh khí chớp động.

Dùng được Hoàng Bắc Thiên cho nàng đồ hai giọt ra ngón tay, nhà nàng xoa lên mặt, dược này sử dụng rất tốt, không biết làm từ gì, nhưng mặt cũng đã không đau rồi, chừng ngày mai nữa thôi, ấn năm ngón tay trên mặt sẽ mờ nhạt dần.

Hữu Hi vừa thoa thuốc vừa nhớ tới một Hoàng Bắc Thiên lãnh khốc ở trước mặt nàng lại lộ ra nhu tình, khi nói chuyện còn câu nệ giống như một hải tử.

Trong ấn tượng Hoàng Bắc Thiên là người cực kỳ bá đạo, lạnh lùng, nhưng không mất đi sự ôn nhu, đáng vẻ cứng nhắc thật sự rất đáng yêu... Đáng yêu, nếu để cho Hoàng Bắc Thiên biết, khẳng định sẽ xoay ng ười bỏ đi.

Hữu Hi nhìn gương đồng không nhận được bật cười, tay đang thoa thuốc cũng dừng lại, tâm trí đều là Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương chậm rãi đi vào trong phòng, mở cửa, thấy biểu hiện hồn nhiên trên mặt Hữu Hi cùng với nụ cười mê hoặc người.

Nàng đang suy nghĩ gì mà xuất thần ngay cả hấn cũng không phát hiện, Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi hồn nhiên mỉm cười, trái tim không khỏi kích động.

Hữu Hi rốt cục cũng sức tỉnh, rất nhanh thoa thảo dược lên mặt, rồi vỗ vỗ mặt, làm cho chính mình dừng suy nghĩ miên man, đứng dậy, thấy bên cạnh là Lăng Khiếu Dương, không khỏi thất kinh lại càng hoảng sợ hơn.

“Ngươi... ngươi sao lại ở chỗ này, tại sao không lên tiếng, ngươi tính dọa chết người có phải không?”- Hữu Hi vỗ vỗ ngực, ổn định tâm trí.

Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi vẫn còn hơi sưng, hí mắt, bực mình nói: “Ngươi đang cố gắng tỏ ra vui vẻ sao!”.

Hữu Hi nhìn khuôn mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương, nghĩ tới hành động ác độc của hấn, không nhận được mà mở miệng nói: “Sao? Vương lại muốn đánh người chăng?”

“Ngươi không thể giống mấy phụ nữ ở ngoài kia được sao, nói dễ nghe một chút?”

Hữu Hi nhìn tuấn nhan của Lăng Khiếu Dương, ha hả, đối với một người từng khi dễ, từng si nhục chính mình, nàng có thể nói lời dễ nghe sao, nếu như đầu óc nàng không bị làm cho điên loạn thì nàng sẽ nhớ rất rõ ràng Lăng Khiếu Dương đã hành hạ mình thế nào, chẳng lẽ vì muốn sống tốt, phải từ bỏ tự tôn của chính mình, lấy lòng hấn, quỳ trên mặt đất như con chó liên tục vẫy đuôi, hy vọng hấn phá lệ khai ân, có thể đối xử tử tế với nàng, không, nàng không làm được, nàng tình nguyện chết đứng cũng không quỳ lạy mà sống.

Nếu như nàng liên tục vẫy đuôi, hấn nhất định sẽ nhìn nàng mà lớn tiếng cười nhạo...!

Hữu Hi dừng lại, lạnh nhạt nói: “Ta là ta, sinh ra đã như vậy, làm sao có thể giống với những người kia, vương gia sao không học cách làm nam tử ôn nhu, hiền lành, kiềm chế một chút tính tình bá đạo tàn nhẫn.”

“Ngươi...!”- Lăng Khiếu Dương bắt đầu nổi giận “Ngươi nên tự xem lại cách nói chuyện của mình”.

Hữu Hi nhìn gương mặt biến sắc của Lăng Khiếu Dương, không nghĩ tới việc chọc giận hấn, cũng không nghĩ hấn lưu lại qua đêm: “Quý phi thân thể suy nhược vương gia đáng ra nên ở bên chăm sóc mới đúng”.

Lăng Khiếu Dương nghe Hữu Hi nói xong, lửa giận bùng lên, dù vậy vẫn ung dung nhìn Hữu Hi, nàng muốn đuổi hấn đi? Hấn dùng tay ôm lấy thất lưng Hữu Hi, nhủ mi. “Như thế nào, mới mấy ngày mà tính tình đã trở lại như xưa, có phải ta đối với ngươi quá mức nhân từ rồi không?”

“Nhân từ? Cái tát hồi sáng không phải còn lưu lại trên mặt ta sao?”- Hữu Hi không giãy dụa, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đối với Lăng Khiếu Dương thống hận, còn mình thì lại yếu đuối nhu nhược, bất lực chống lại chỉ là uống phí sức lực của nàng.

Lăng Khiếu Dương một tay ôm lấy thất lưng, lãnh huyết vô tình nói: “Ta nghĩ, ta đáng ra phải kiểm soát tính tình của ngươi thật tốt, uh? Dám cùng với quý phi tranh cãi, cho ngươi ăn một cái tát đã là rất tiện nghi cho ngươi rồi”.

Trái tim Hữu Hi bị thắt chặt lại, ra là hấn vì sự tình ban ngày mà đến tìm nàng

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32

Lăng Khiếu Dương thật không biết ôn nhu là gì, cũng không hiểu được thương hoa tiếc ngọc, cho dù hiểu, thì cũng không dừng lại tại Hữu Hi.

Giờ phút này, Hữu Hi trong mắt hấn tựa như bao cát, bị thô lỗ nhét vào giường.

Thân thể mềm mại rơi xuống, dẫn tới giường một trận chấn động, thân thể của nàng bị té mà đau đớn.

Hữu Hi đau đớn cau mày, sắc mặt tái nhợt, trong mắt đối với Lăng Khiếu Dương tràn ngập sợ hãi, chỉ cần hấn xuất hiện bên giường, nàng sẽ nhớ lại những nhục nhã mà mình trải qua không thể nào chịu nổi.

Nàng biết rất rõ, Lăng Khiếu Dương muốn làm cái gì, tốt hơn hết là cứ đánh nàng cho tới chết còn hơn là làm việc này.

Lăng Khiếu Dương nhìn dụng hoa thắc sặc của Hữu Hi, cười lạnh: “Như thế nào, giờ mới biết sợ hãi sao?”

Đối với một kẻ chỉ biết sử dụng vũ lực với phụ nữ, chỉ biết mạnh mẽ, tàn bạo đối với phụ nữ giống như ác ma, nàng thế nào mà không sợ.

Trước kia nàng sợ hấn thô bạo đối xử với nàng, nhưng từ lần trước, nàng càng sợ hãi, hấn câu dẫn dục vọng sâu bên trong nàng, nhược điểm lớn nhất của con người chính là thói quen.

Đối mặt sự thô bạo của hấn, nàng có thể hận, có thể tức giận, có thể khóc gào rống, nhưng từ đêm hôm đó, nàng nếm tới khoái cảm, sợ hãi, sợ hãi thân thể của mình sẽ quen thuộc với những cái vuốt ve va chạm, sợ hãi thân thể sẽ theo Lăng Khiếu Dương mà đồng tình, vậy thân thể tương giao, sợ hãi chính bản thân rơi xuống... rơi xuống bên dưới thân hấn mà hầu hạ.

Thần sắc Hữu Hi tràn ngập sợ hãi cùng chán ghét, ngoại trừ chán ghét Lăng Khiếu Dương, còn chán ghét chính mình.

Nhìn mặt Hữu Hi không biết từ khi nào, Lăng Khiếu Dương chán ghét nhìn gương mặt hoảng sợ của Hữu Hi, còn ánh mắt nhìn hấn giống như thấy ác quỷ, tham luyến nàng tươi cười, nhưng nàng đối với gương cười, cũng không đối với hấn mà cười.

Không biết có chuyện gì vui vẻ mà làm cho nàng tươi cười, hấn dĩ nhiên muốn biết, nghĩ muốn dò xét tâm tư của nàng.

Nghĩ tới thân thể cao lớn tinh trắng đè xuống, Hữu Hi không nhịn được, lui về sau trong góc, không còn chỗ thối lui.

Khí tức nam tính của Lăng Khiếu Dương bao phủ Hữu Hi, bá đạo xâm nhập mỗi tác da thịt của nàng.

Hữu Hi vừa tắm rửa xong cực kỳ thơm mát, từng đợt chui vào tâm trí Lăng Khiếu Dương, làm hấn ý loạn tình mê, không nhịn được đặt tóc Hữu Hi trước mũi, hít thật sâu.

“Không nên dùng cùng một bộ dạng không cam lòng như vậy”- Lăng Khiếu Dương bức mình nhìn về mặt Hữu Hi đối với hấn chán ghét, tay đem Hữu Hi đến trên giường, “Đừng nói lần trước ngươi không có hưởng thụ?”.

Hữu Hi cau mày, hai tay che chở quần áo chính mình, mặc dù biết đối với nam nhân này chống cự bảo vệ mình là vô ích, nhưng ý thức lại kêu nàng làm vậy.

“Nói chuyện, ngươi cảm thấy rồi sao?”- Lăng Khiếu Dương bức mình rống giận, mày gắt gao nhú lại, biểu hiện bức mình.

“Nam nhân các ngươi đều dùng hạ thân để hỏi người sao?”- Con ngươi Hữu Hi nhìn chăm chăm tuấn nhan Lăng Khiếu Dương, nói một câu rất hay.

Lăng Khiếu Dương con ngươi đen trầm xuống, hí mắt nhìn Hữu Hi, cái phụ nữ này, luôn phải nói những điều khiến hấn sùng sốt.

“Vậy phụ nữ dùng nơi này để tự hỏi sao?”- Bàn tay Lăng Khiếu Dương bài khai tay Hữu Hi, nắm lấy hai vú có ý chỉ (=.=, ec anh vô sỉ wa)

Hữu Hi vội vàng lấy tay ngăn cản bàn tay Lăng Khiếu Dương trên người nàng đốt lửa. “Ta không có, ngươi nghe cho rõ đây, ta không có, vương gia ngươi đáng ra nên học cách khống chế hạ thân của mình, hoặc là dùng hạ thân của mình đi tìm nữ nhân khác, nếu như muốn trừng phạt ta, có thể dùng phương thức khác”

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi tỏ vẻ không hiểu, là hắn không muốn hiểu, bắt quá hắn hiểu là nàng đang cự tuyệt hắn, nhưng hắn không cho phép mình bị cự tuyệt.

“Hừ, ngươi có tư cách gì dạy ta làm thế nào, ta sùng hạnh ngươi đáng ra ngươi nên cảm thấy đó là ân huệ, là vinh hạnh của ngươi, ngươi đáng ra cảm tạ ta không đem ngươi dùng trượng mà đánh, hoặc là nhốt ngươi vào tòa thủy lao toàn xà trùng...”

“Hừ hành vi của ngươi nói cho ta biết, ngươi là một kẻ thấp phần biến thái?”- Hữu Hi không hề giãy dụa, bởi vì nàng biết càng giãy dụa càng câu dẫn sự chinh phục và ham muốn âm trầm của hắn.

“Miệng lưỡi lợi hại, xem ra bốn vương đã quá dung túng ngươi”- Tay Lăng Khiếu Dương xé rách quần áo Hữu Hi.

“Hồn đần, đây là bộ quần áo cuối cùng của ta...”- Xé nát vụn nàng sau này chỉ có thể khoác chăn mền mà sống.

Lăng Khiếu Dương nhiu mi vài cái, khóe môi cong lên, tựa hồ mang theo nụ cười ẩn nhẫn, ánh mắt trầm xuống, hai tay không chút do dự xé nát quần áo Hữu Hi.

Hữu Hi một lần nữa tự nói với chính mình, chỉ cần trái tim không thay đổi, chỉ cần bảo vệ được trái tim mình, nàng chính là đã thắng lợi.

Hắn cúi xuống mà hôn, tay hắn lướt trên người nàng giống như thiêu đốt, làm cho nàng vốn không cách nào tập trung suy nghĩ.

Hắn cứng rắn vội vàng xó xuyên qua nàng, một trận hoa lửa nổi lên, quả nhiên thân thể của nàng, sớm đã phản bội nàng.

Lăng Khiếu Dương gây cho nàng một loại thống khổ khó hiểu, cùng loại cảm giác cực kì khó hiểu, mang tất cả nàng, khóe mắt hạ xuống trong suốt đầy lệ quang.

Nàng rơi xuống rồi, rơi xuống rồi....!

Lăng Khiếu Dương thấy Hữu Hi rơi lệ tình cảm trở nên mãnh liệt, trái tim không nhịn được, tay quặc trước mặt Hữu Hi ra lệnh nói: “Nhìn ta”.

Hữu Hi giữ lại lệ, nhưng chưa từng nghĩ chính mình có thể nhìn Lăng Khiếu Dương.

Không hợp tác, động tác Lăng Khiếu Dương càng mãnh liệt: “Nhìn ta!”- Hắn gầm nhẹ.

Hữu Hi không nhịn được mở mắt ra, cau mày nhìn Lăng Khiếu Dương, “Gọi tên ta”.

A, nguyên lai hắn vẫn ghi hận, nàng nhiều lần gọi tên Nhất Thần, chắc chắn đã chạm đến tự tôn của hắn. Hữu Hi trong lòng có một loại cảm giác trả thù cực kỳ thích thú, ôm chặt lấy Lăng Khiếu Dương, nhắm mắt lại, mê ly, cúi đầu tí tì nói: “Nhất Thần”.

Trái tim Lăng Khiếu Dương phảng phất như bị xé rách, bị vỡ vụn, hung hăng ngã trên mặt đất, gầm nhẹ một tiếng, mẫn, rồi phát tiết....

Cùng nhau trầm luân....

...

Ngày thứ hai.

Lăng Khiếu Dương cùng Lan Quý phi dùng qua ngọn thiện, nhìn mẫu phi nghỉ ngơi, mới từ Di Tâm cư đi ra.

Đi tới thư phòng, nghĩ đêm qua Hữu Hi gây cho hắn một trận khó chịu. Nhất Thần, cái tên này giống như cái đinh trong lòng hắn.

Nàng hại chết Dạ Lan, sau khi đào tẩu trong một thời gian ngắn như vậy đã gặp được ai đó.

Phụ nữ đáng chết, đã chọc giận hắn thành công, lại làm cho hắn phiền lòng, Lăng Khiếu Dương đứng ngồi không yên.

“Khẩu khâu”- Tiếng đập cửa truyền đến một đạo âm thanh, “Thuộc hạ Cao Mạc đến diện kiến”

“Vào đi”- Lăng Khiếu Dương dừng cước bộ, ngồi xuống ghế.

“Thuộc hạ tham kiến vương gia”- Cao Mạc đơn độc quỳ xuống hành lễ, một thân áo lam, thắt lưng đeo bảo kiếm, anh tuấn cực kỳ.

“Miễn lễ”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn phát tay.

“Tạ ơn vương gia!”- Cao Mạc đứng dậy. “Không biết vương gia triệu thuộc hạ đến có chuyện gì quan trọng?”

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương âm trầm, cau mày trầm tư, yên lặng trong chốc lát, mới nói: “Đi, điều tra một người tên Nhất Thần, tất cả lai lịch của hắn”.

“Có bức họa không thừa vương gia? Tuổi?”

“Có ta còn cần người tìm sao?”- Lăng Khiếu Dương xúc động rống giận.

“Thuộc hạ ngu dốt, vương gia thứ tội, nhưng... chỉ bằng tên một người, chỉ bên trong hoàng thành thì cũng có hơn mấy trăm người, nếu chúng ta tìm theo hướng này, sợ nhiều không kể xiếc, không cách nào xác nhận”.

Lăng Khiếu Dương nổi giận nói: “Người nhất định phải tìm được cho ta”.

Cao Mạc một trận xấu hổ, cũng không dám nói thêm điều gì, nhìn ra được vương gia đang bức mình: “Vâng ạ, thuộc hạ đi làm ngay”.

“Đi đi”.

“Thuộc hạ cáo lui”- Cao Mạc xoay người rời đi.

Lăng Khiếu Dương nắm tay rơi xuống bàn “Đáng chết!”.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33

Vài ngày sau.

Trước phòng Lăng Khiếu Dương, sắp hàng dài thành chuỗi người, già có trẻ có, cao lùn, béo gầy đều có, không biết đang làm cái gì.

Lăng Khiếu Dương thì ngồi tại thư phòng, nhìn qua mấy người nam nhân đứng trước bàn: “Các người tên là Nhất Thần?”.

“Vâng ạ!”- Mọi người cùng kêu lên trả lời. “Thảo dân tên là Nhất Thần”.

Nghe thấy hai chữ Nhất Thần, tâm lý Lăng Khiếu Dương không chút thoải mái, hần chỉ vào bức họa trong tay Lưu An: “Ngẩng đầu nhìn bức họa”.

Mọi người nghe lệnh, cùng ngẩng đầu lên nhìn bức họa trong tay Lưu An, đánh giá xem có điều gì huyền cơ trong đó.

Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói: “Người nào không nhận ra nàng, giết!”

“Tôi nhận ra”.

“Thảo dân nhận ra”.

Một vài người tranh nhau nói mình nhận ra.

Về mặt Lăng Khiếu Dương trầm xuống: “Nhận ra? Được, nàng tên gọi là gì”

Mọi người một trận á khẩu không trả lời được, cả người đỏ mặt hỏi lạnh.

“Tại sao không nói gì hết, uh? Câm điếc rồi sao!”- Lăng Khiếu Dương tức giận bạo rống một tiếng.

“Vương gia tha mạng”- Một vài người quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

“Cao Mạc, đem bọn chúng đi chém cho ta”- Lăng Khiếu Dương lãnh khốc ra lệnh.

“Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng”- Vài người khóc hô cầu xin tha thứ.

Lưu An nhìn Lăng Khiếu Dương liếc mắt một cái, cẩn trọng nói: “Xem bộ dạng bọn chúng chắc chắn là không nhận ra”.

Lăng Khiếu Dương xúc động phát tay: “Lui xuống đi, ai dám nhiều lời, giết!”

“Vâng ạ! Vâng ạ!”- Vài người cuồn quýt trốn khỏi thư phòng Lăng Khiếu Dương.

Vậy là một mình Lăng Khiếu Dương hỏi, uy bức lợi dụng đe dọa, những người tuy gọi là Nhất Thần nhưng chẳng nhận ra được người trong bức họa, Lăng Khiếu Dương có chút phiền não, dứt khoát đem Cao Mạc giải vào đại lao.

Trong phủ các vị thiếp cũng nghe đến việc lạ mà vương gia đang làm đều cảm thấy khó hiểu.

Bạch Uyển lệnh cho nha hoàn gọi nam nhân mới đến tìm hiểu.

“Vương gia tìm các người tới làm gì?”

Nam Nhân gương mặt đầy râu mép, nhìn nha hoàn liếc mắt một cái, rồi nói: “Vương gia hỏi bọn ta có biết người trong bức họa, còn nói nếu sau này nhìn thấy người này, thì tới phủ bẩm báo, sẽ thưởng tiền”

“Người có nhận ra người trong bức họa không?”

“Không nhận ra”- Nam nhân lắc đầu.

“Ra ngoài đi”- Nha hoàn hỏi xong, đợi Bạch Uyển phân phó một tiếng.

“Người nói xem đang yên đang lành sao vương gia lại tự nhiên vô cớ đi tìm những người này có biết người trong bức họa hay không, thật sự rất kỳ quái”- Bạch Uyển về mặt nghi hoặc, đoán không ra được suy nghĩ của vương gia.

“Đúng vậy, cũng không biết người trong bức họa là ai”- Nha hoàn vừa nói xong đột nhiên nhãn tình sáng lên, “Đợi một lát nữa tiểu nữ đến tìm quản gia hỏi thử, chẳng phải sẽ biết rồi sao?”

Bạch Uyển cười: “Cũng phải, ta nên trở về thôi”- Vừa nói vừa đi về hướng mình ở.

Ngoài trừ Bạch Uyển để ý, thì mấy vị thiếp cũng bắt đầu chú ý, không biết Lăng Khiếu Dương đang làm trò gì, nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Vân San cũng nghe được vì này, đáy lòng nổi lên sóng ngầm, nhịn không được đi tới trước phòng Lăng Khiếu Dương, vừa tới cửa, đã thấy hàng người dài xếp thành hàng, nàng đẩy đám người, tiến vào phòng.

“Khiếu Dương ca!”- Nàng sợ hãi mà dịu dàng hô to, kinh nhiều Lăng Khiếu Dương đang nhắm hai mắt phiến não.

“Người tới làm gì?”- Lăng Khiếu Dương mở con ngươi đen, thẳng tắp nhìn về phía Vân San.

“Oh, ta nghe nói ở đây rất náo nhiệt, không biết xảy ra chuyện gì, nên đến đây xem sao”- Vân San ý vào sự sùng ái của quý phi, lá gan như vậy mà to, Lăng Khiếu Dương đối với nàng có chút sùng ái, khi đang nói chuyện, nàng quan sát thư phòng, nhìn thấy trên tường treo một bức họa, trái tim Vân San ngẩn ra, bức họa làm nàng đau cả mắt.

“Người đáng ra phải chăm sóc mẫu phi, ra ngoài đi”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng phân phó.

“oh, Vân San cáo lui”- Cúi đầu hành lễ đi ra ngoài.

Trong phòng lại bắt đầu hỏi.

Vân San ra khỏi thư phòng, trong ánh mắt mang theo tia oán hận, nguyên lai tất cả cũng vì nữ nhân Lãnh Dạ Hủy đó.

Trong trái tim Khiếu Dương ca nàng ta rốt cục có vị trí gì, tại sao Dương ca lại quan tâm như vậy, thậm chí lại còn hành động ngoài dự đoán của mọi người.

Vân San gắt gao nắm tay lại, hướng về Di Tâm Cư.

Bầu trời đen buông xuống, mọi người cũng đã hỏi xong, Lăng Khiếu Dương uể oải dựa đầu ngã vào trên ghế.

Lưu An và Cao Mặc nhìn nhau, chân không biết, Vương gia lãnh khốc coi trời bằng vung, như thế nào lại làm cái chuyện ngây thơ như vậy, kiên nhẫn từng bước hỏi những người này có nhận ra tiểu thiếp của mình.

Lăng Khiếu Dương nửa người tựa trên ghế, tâm lý tức giận nghĩ tới Nhất Thần, Nhất Thần rốt cục là ai, đáng chết, chỉ cần nam nhân nào gọi là Nhất Thần nhận ra Lãnh Dạ Hủy, hán tuyệt đối không nói hai lời, giết, giết, giết không tha!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 34

Bên trong thư phòng tiến vào một nhóm người, một thanh niên nhã nhặn, một lão gia gia, một nam nhân trung niên, lại còn có cả hài tử mười mấy tuổi.

Cao Mạc nói: “Ngẩng đầu lên xem, các người có nhận ra người trong bức tranh.”

Bốn người đều đoan trang mê muội lắc đầu.

Cao Mạc thoáng nhìn qua mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương, hung dữ hướng về bốn người cố tình quát: “Nếu nhận ra thì sẽ giữ được mạng, không nhận được giết.”

“Ta nhận ra!”- Một đạo âm thanh cao cao vang lên, có tác dụng làm phấn chấn mọi người, mọi người cùng quân gia ai cũng trừng mắt nhìn nam nhân đủ dũng khí nói nhận ra người trong bức họa.

Lăng Khiếu Dương đang ầu ỏi, xúc động bật dậy, tinh thần rung lên, ngồi ngay ngắn, nhìn chăm chăm bốn người. “Người nào, ai trong các người nhận ra?”

Chỉ thấy một hài tử mười mấy tuổi, vươn bàn tay nhỏ bé lên cao: “Ta nhận ra”

Nhìn thấy một hài tử đi ra, Lưu An và Cao Mạc cúi đầu, không nhận được cúi đầu cười rộ lên.

Thật vất vả mới tìm ra được Nhất Thần nhận ra người trong bức họa, nhưng là một hài tử mười tuổi, sắc mặt Lăng Khiếu Dương từ đỏ sang đen, đen lục, cơ mặt co quắp lại, có dấu hiệu tức giận.

“Tiểu quý, người không được nói bậy”- Cao Mạc nhin cười, nhìn hài tử hỏi: “Muốn bị đánh hay sao mà nói láo!”

“Ta không chỉ nhận ra tỷ tỷ trong bức họa, ta còn biết ngài vốn là vương gia, màu hè năm ngoái, ta nhìn thấy vương gia mang theo vị tỷ tỷ này đi du ngoạn hồ, tỷ tỷ xinh đẹp thấy ta khóc, lại còn mua kẹo mạch nha đường cho ta”- Tiểu hài tử không hiểu biết, lại càng không sợ hãi mà đồng dặc nói.

Cao Mạc cùng Lưu An không yên nhìn không yên Lăng Khiếu Dương, chỉ thấy sắc mặt Lăng Khiếu Dương âm trầm tức giận, đáy mắt ẩn sâu cơn giận rất lớn.

Cao Mạc cẩn thận nhắc nhở nói: “Vương gia... có nên bảo bọn họ lui ra!”

Lăng Khiếu Dương tung chưởng đánh xuống bàn, giận dữ hét: “Cút ra”.

“Đi xuống hết, đứng đây làm gì!”- Cao Mạc phát tay, ý bảo bốn người ra ngoài.

Cao Mạc nhìn Vương gia nổi giận, lăm lét nhìn vương gia hỏi: “Vương gia... ngày mai”

Tuần nhan Lăng Khiếu Dương tràn đầy sắc mặt giận dữ, quát lớn nói: “Cho chuẩn bị mọi thứ trong vương phủ, năm lần tám lượt đều hồng bát, bốn vương nên chém người mới đúng!”

“Vâng, thuộc hạ biết rõ”- Cao Mạc cúi đầu, như nhận lỗi, kỳ thực trong lòng lại đang cười.

Lăng Khiếu Dương từ sau bàn đi ra, vung ống tay áo, rời khỏi thư phòng, trời đã là một mảng đen nhánh.

Sau khi hầu hạ quý phi an giấc, Vân San lặng lẽ đi trong đêm, nhớ tới bức họa trong phòng Lăng Khiếu Dương luôn cảm giác không thoải mái, trong suy nghĩ cảm giác được rằng Lăng Khiếu Dương đối với Lãnh Dạ Hủy không chỉ có hận.

Đi qua lại trong phủ, nàng phiền muộn, mang đầy tâm sự, nàng một mực đợi Lăng Khiếu Dương lấy nàng làm vương phi, mà di nương của nàng là Lan Quý phi, cũng biết rõ điều này, chỉ là không biết phải đợi bao lâu.

Vừa nghĩ tới, thì trước mắt xuất hiện hai bóng đen, cả kinh Vân San muốn gọi một tiếng. Không ngờ bóng đen đã ra tay điểm vào ngực nàng, nàng liền không nói nên lời, hoảng sợ nhìn bóng đen, trái tim sợ hãi kịch liệt hít thở nhưng không thông.

“Muốn sống, thì nghe ta nói”- Trong đó một nam nhân thanh âm lạnh lùng tựa băng giống như uy hiếp, tay đặt sẵn nơi cổ họng nàng.

Vân San vội vàng gật đầu, tay nam nhân chỉ cần dùng sức thì nàng sẽ mất mạng

“Lãnh Dạ Hủy ở đâu”- Nam nhân mở miệng-“Mang chúng ta đi tìm người, nếu không...”- Tay nam nhân dùng sức nột chút, niết chặt cổ họng Vân San một trận đau đớn, nàng vội vàng gật đầu.

“Ở đâu mau dẫn đường”- Nam nhân hạ giọng bên tai Vân San quát một tiếng.

Tay Vân San chỉ về một hướng.

Hai bóng đen trao nhau một ánh mắt, theo hướng Vân San chỉ về một hướng, xuyên qua mấy con đường nhỏ, ba người lặng yên theo tới viện Hữu Hi.

Hữu Hi cũng vừa viết xong nhật ký, hoàn lại vẽ ra bức họa Nhất Thần, tâm trí sợ hãi Nhất Thần biến mất, có bức họa, nàng không sợ quên Nhất Thần, thu lại nhật ký cùng bức họa, Hữu Hi chuẩn bị đi ngủ, cánh cửa liền bị thô lỗ đá văng ra, Hữu Hi lại càng hoảng sợ, vẫn tưởng là Lăng Khiếu Dương không ngờ nhìn lại là nam nhân che mặt, mặt lộ vẻ hàn quang, âm trầm kinh khủng.

Tay Hữu Hi nắm chặt đề trên đầu chuẩn bị công kích: “Hã, ngươi là ai, người đâu. ....!”

Hữu Hi còn chưa nói đến hai chữ “cứu mạng” nam nhân đi vài bước, một chưởng đã đánh ngất Hữu Hi, khiêng trên vai, hướng ra ngoài chạy vội đi.

“Còn phụ nữ này thì làm sao?”- Nam nhân đang giữ Vân San hỏi nam nhân khiêng Hữu Hi

“Nhiều chuyện không bằng bỏ đi một chuyện, mau đi thôi”- Nam nhân khiêng Hữu Hi phi thân trở ra.

“Được”- Nam nhân đánh một chưởng vào ngực Vân San, ngực Vân San đau xót, ngã xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Hia người nam nhân đã tìm ra người mình muốn ngay lập tức ra khỏi vương phủ.

Lăng Khiếu Dương xúc động một ngày, bữa tối không muốn ăn, nhiều Nhất Thần như vậy, nhưng không có người hấn muốn, cuối cùng lại là một hài tử, hấn trước đây luôn tin tưởng năng lực làm việc của Cao Mạc.

Lăng Khiếu Dương bế tắc trước tình thế, không tự chủ đi đến nơi ở của Hữu Hi, nhìn cánh cửa nhỏ nơi tiểu viện, hấn do dự không biết có nên đẩy vào hay không

Coi như một ngày không nhìn thấy xú nữ nhân kia, tâm lý cảm thấy thiếu gì đó, do dự một chút, xoay người về đường cũ, nhưng chỉ đi vào bước, rồi lại dừng cước bộ.

Hấn tại sao lại sợ cái gì, chỉ là một người phụ nữ thôi, nàng chính là vật để hấn chơi đùa, hấn muốn gì được đó.

Lăng Khiếu Dương nghĩ tới lại hướng về tiểu viện Hữu Hi, nhanh chóng đi vào, tầm mắt rơi vào trên người vân San.

Trái tim Lăng Khiếu Dương trầm xuống, bước nhanh tới, đứng ở bên Vân San, khom lưng ôm lấy nàng: “Vân San, xảy ra chuyện gì vậy?”

Vân San bị âm thanh như xé gió của Lăng Khiếu Dương làm tỉnh dậy. mở mắt chứng kiến gương mặt Lăng Khiếu Dương, ôm chặt lấy hấn sợ hãi khóc rống lên.

“Ta hỏi ngươi xảy ra chuyện gì?”- Lăng Khiếu Dương lo lắng hỏi, nhưng Vân San lại ngã vào lòng Lăng Khiếu Dương khóc, Lăng Khiếu Dương nhìn vào phòng Hữu Hi, trái tim căng thẳng, buông lỏng Vân San ra, chạy vào phòng, không thấy bóng dáng Hữu Hi, trên mặt đất có gối ngủ của Hữu Hi, trái tim Lăng Khiếu Dương một trận co rút rất nhanh.

Xoay người vội vàng chạy ra khỏi phòng, ôm trụ lấy tay Vân San, lo lắng mà hô to: “Đừng khóc nữa, người đâu? Mau nói!”

Vân San bị Lăng Khiếu Dương rống lên làm cho giật mình một chút, lúc này mới hồi tỉnh nghe ngào khóc chỉ về một hướng “Đi... hình như là đi về phía bên kia”.

“Ngươi mau trở về, gọi người canh vương phủ nghiêm mật”- Lăng Khiếu Dương nói xong rồi như một trận gió biến mất trước mặt Vân San.

Lo lắng chạy vội đi, Vân San nói không nên lời, cảm giác mất mát không cam lòng, Lăng Khiếu Dương một điểm cũng không lo lắng nàng có bị thương hay không, lại đi lo cho nữ nhân đó.

Vân San hi vọng Hữu Hi đừng bao giờ trở về, sống hay chết, tốt nhất đừng trở lại. Nhưng Lăng Khiếu Dương đuổi theo, nàng sợ hãi Lăng Khiếu Dương xảy ra chuyện gì chợt biến mất, liền lập tức đứng dậy kêu người tới giúp.

Trong phủ lâm vào tình trạng khẩn trương, thị vệ vội vàng đuổi theo bảo vệ Lăng Khiếu Dương, hi vọng không có chuyện lớn xảy đến, nếu không sẽ khó thoát tội.

Hoàng Bắc Thiên nghe hấy động tĩnh bên ngoài, trong lòng biết bên ngoài xảy ra chuyện, vội mặc thêm quần áo, đi tới trước chủ lâu, nắm lấy một tên người hầu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hình như Hủy phu nhân bị người ta bắt đi rồi, Vương gia đã đuổi theo....!”

Hữu Hi bị người ta bắt đi, tâm tính thiện lương của Hoàng Bắc Thiên giống như bị vật gì đó hung hăng đánh vào, trái tim nôn nóng bất an, không chút nghĩ ngợi vội đuổi theo, màn đêm đen nhánh, trong đầu là hình ảnh mặt nhăn mày cười của Hữu Hi.

Là ai bắt Hữu Hi đi, tại sao lại bắt nàng, không khỏi nhớ tới lúc hai người gặp nhau, Hữu Hi lúc đó thiếu chút nữa đã bị giết, tâm trí Hoàng Bắc Thiên sợ hãi không thôi, im lặng cầu khẩn, Hữu Hi, ngươi không thể có việc gì, nhất định phải bình an.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35

Đây là nơi nào, Hữu Hi từ từ tỉnh dậy, nhớ tới chuyện mình bị bắt đi là thật.

Quay lại hiện tại, cảm giác dưới thân lạnh như băng, nàng mới phát hiện chính mình đang nằm trên mặt đất màu vàng. Trời!!! Màu vàng, sàn nhà được làm từ vàng nguyên chất, Hữu Hi kinh hãi, thất thần đứng lên, không nhìn được nhìn bốn phía.

Bên trong nơi này là một mảnh kim bích huy hoàng, cây cột thượng to được điêu khắc rất sống động hình long đồ, chính phía đại điện có một cái ghế màu vàng cũng điêu khắc hình rồng, hai bên đại điện đặc hai viên dạ minh châu phát ra luồng sáng xinh đẹp, chiếu rõ mọi thứ.

Nơi này là hoàng cung sao? Long địa đồ đẳng, hoàng cung như thế này chỉ có trong thời cổ đại? Nhưng Hữu Hi cảm giác được ngoài sự huy hoàng tráng lệ còn có gì đó rất thần bí, quý dị, hơn nữa sao bọn chúng lại đem nàng đến đây?

Tầm mắt Hữu Hi quét nhìn xung quanh, hướng về phía cánh cửa, trong lòng vui vẻ, định đi về hướng đó nhưng lại chứng kiến một đoàn người đi đến, đứng ở hai bên cửa, cúi đầu tự như cung nghênh ai đó? Những người này đều rất trẻ, nhã nhặn, tuấn tú, chẳng lẽ là thái giám?

Hữu Hi chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ gặp những nhân vật cổ đại tận mắt nên cực kỳ ngạc nhiên, còn đang nghi hoặc thì trước mắt đột nhiên chói lóa, một nam tử cao to mặc bộ quần áo màu vàng sáng chói.

Con ngươi sắc bén của hắn ẩn chứa cuồng vọng nhìn lướt qua nàng, thân hình to lớn hướng về phía chiếc ghế màu vàng, vững vàng ngồi xuống. Theo sau hắn là một nam tử tuấn tú, vẻ mặt nghiêm túc, đứng bên cạnh.

“Ngươi là hoàng đế? Sao lại bắt ta đến đây?” Hữu Hi nhìn hắn, nàng đọc được trong mắt nam nhân mang theo chút tà khí, thắc mắc những nghi vấn trong lòng, âm thanh bình tĩnh, nhưng tay lại gắt gao đan vào nhau, cổ che dấu nỗi sợ hãi cùng bất an của chính mình.

“To gan, nhìn thấy Dạ Đế còn không mau quỳ xuống”- Nam nhân tuấn tú ở phía sau quát lạnh một tiếng.

Dạ đế? Thật là hoàng đế sao? Vậy chẳng phải là người thân thích của Lăng Khiếu Dương? Nếu vốn là người thân sao lại chuyện trộm gà trộm chó như thế nào, nửa đêm canh ba bắt cóc nàng ra phủ?

Người kia không thèm để ý, vung tay lên: “Đừng dọa nàng”

“Vâng ạ!”- Nam nhân tuấn tú liền cúi đầu không thèm nhắc lại

Nam nhân tà khí khẽ mỉm cười, thân ảnh thoáng một cái, chỉ trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Hữu Hi, ngón tay mang theo vài phần khiêu khích vuốt ve gương mặt nàng, cong môi cười một cách bí ẩn: “Khuôn mặt này thật sự làm cho trái tim người khác phải run lên”- Nam nhân đột nhiên dời mắt chăm chăm nhìn hai tròng mắt Hữu Hi, âm tà cười nói: “Ngươi rất sợ phải không?”

Hữu Hi lui về sau từng bước, thoát khỏi vòng khí tức của nam nhân tà mị: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Nam nhân tiến lên đưa những ngón tay thon dài nắm lấy gương mặt nàng, dán sát lại gần: “Thật to gan, tên của ngươi là gì?”

Hữu Hi cau mày nhìn nam nhân trước mắt, ngay cả tên nàng cũng không biết, sao lại bắt nàng? Hữu Hi không muốn trả lời, muốn tránh né thoát khỏi sự giam cầm của hắn.

Nhưng bỗng nhiên bờ môi mỏng của nam nhân hé mở một cựa cười quý dị kèm theo luồng tà khí, môi của hắn gần như sắp chạm đến đôi môi đỏ mọng của nàng, vurun đầu lưỡi liếm nhẹ trên bờ môi cánh hoa của Hữu Hi, nàng co rúm lại, hai tròng mắt mở to nhìn chăm chăm mặt nam nhân.

“Mùi vị quả nhiên không sai, lúc nói chuyện, ta không thích ai đó không trả lời câu hỏi của ta”- Nam nhân tựa hồ như nhớ lại mùi vị trước kia của Hữu Hi, động tác giả vờ muốn tha bổng cho nàng, Hữu Hi cuống quýt nói: “Ta là Hữu Hi”.

“Hữu Hi?”- Nam nhân cau mày, tựa hồ như đang thẩm định lại, “Không phải là cái gì Hủy sao?”- Đối với tên của nữ nhân, hắn luôn rất mơ hồ, chưa bao giờ nhớ tên của nữ nhân nào.

“Các ngươi sao lại bắt ta?”- Hữu Hi không rõ, luôn luôn có cảm giác kì quái vì sao có kẻ muốn giết nàng, đáng nàng, lột da của nàng.

“Vấn đề này ta sẽ nói cho ngươi biết”- Nam nhân híp con ngươi sáng ngời lại nhìn Hữu Hi, tay buông ra: “Người đâu, mang nàng xuống nghỉ ngơi”.

Dạ đế ra lệnh một tiếng, hai người nam nhân liền đi lên, nắm lấy tay Hữu Hi kéo ra ngoài.

Hữu Hi bối rối hô to:” Này, ta không muốn ở lại đây?”

Nam nhân nhìn ánh mắt lo lắng yêu cầu của Hữu Hi, không nhịn được cười nhẹ, mặc kệ Hữu Hi có nguyện ý hay không thì vẫn bị dẫn xuống.

Xuyên qua một con đường giống như mật đạo, Hữu Hi đi tới gian phòng được bố trí sẵn, chỉ là nơi này rất kì quái chỉ có cánh cửa nhưng không có cửa sổ.

Cửa bị người gắt gao đóng lại, trong phòng hai nam nhân vẫn đứng yên.

“Này, sao lại đem ta nhốt ở đây?”- Hữu Hi tức giận ngồi xuống, đối với sự tình ly kỳ nàng hàm chứa rất nhiều điều bí ẩn.

“Nghỉ ngơi đi”- Một người liếc mắt nhìn Hữu Hi, đơn giản nói một tiếng rồi trở nên trầm mặc.

Nghỉ ngơi?

“Được, ta sẽ nghỉ ngơi, các người ra ngoài đi”

Hai người trầm mặc giả bộ câm điếc.

Hữu Hi nhìn hai người không để ý tới mình, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngồi xuống, giường rất mềm mại, thoải mái, sao đó tự oán tránh số phận của chính mình, không biết kiên trì được bao lâu, nhưng Hữu Hi cuối cùng không chịu nổi mà ngã xuống mơ mơ màng màng ngủ.

Hữu Hi nằm mơ, mơ tới Nhất Thần, nhớ tới lần đầu tiên của hai người cùng triển miên, Nhất Thần ôn nhu, tình cảm ấm áp của Nhất Thần vây quanh nàng.

“Chuẩn bị tốt rồi sao?”

Một đạo âm thanh cao cao vang lên, quá nhiều mộng đẹp của nàng, Hữu Hi không nhịn được làm bầm một tiếng, đáng ghét.

“Hồi bẩm Dạ Đế, đã chuẩn bị xong”- Một đạo âm thanh là là vang lên bên tai Hữu Hi khiến nàng sợ hãi.

Mộng đẹp không cánh mà bay mất, Hữu Hi nửa tỉnh nửa mê tỉnh lại, nhận thức tình thế, tầm mắt rơi xuống trên tay mình.

Hai tay bị vật gì sáng loáng khóa ở trên giường, thân thể hướng xuống, hai chân bị giam cầm trong tay ai đó, trai tim trong nháy mắt thêm sợ hãi, dùng sức giật tay chính mình, nhưng chỉ có thể làm giảm cơn đau đớn ở cổ tay.

“Tiểu Hi, không nên từ chối ta”- Một đạo âm thanh vang lên, Hữu Hi bối rối quay đầu lại nhìn, là Dạ Đế.

Tiểu Hi, sao lại xưng hô thân thiết như vậy, nó khiến Hữu Hi cảm giác lạnh lẽo kinh khủng: “Người muốn làm gì, buông ta ra!”- Hữu Hi không nhịn được nhớ tới những việc làm của Lăng Khiếu Dương đối với nàng.

Dạ đế mặc quần áo màu đen, vẻ mặt tà mị đi đến bên giường, đôi chân dài ngồi trên đùi Hữu Hi.

Hữu Hi thấy tay hấn cầm con dao nhỏ tinh xảo, sợ hãi giãy dụa, rống giận: “Hỗn đản, người muốn làm gì, buông ta ra”.

“Đừng kích động như vậy, bản vương chỉ là muốn lấy một đồ vật trên người ngươi”- Dạ đế vừa nói, ngón tay thon dài cũng trượt trên cổ Hữu Hi, nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay khéo léo nắm lấy áo Hữu Hi, dùng sức kéo nát quần áo Hữu Hi.

Lộ ra làn da trơn bóng phía sau lưng.

Ha!!! Hữu Hi kinh hãi, nhớ tới có lần mình bị nam nhân bắt , muốn lột da lưng nàng, chẳng lẽ nam nhân này cũng cùng mục đích như thế?

“Không, đừng mà, tại sao, tại sao?!”- Gương mặt của Hữu Hi vì sợ hãi mà tái nhợt, sợ hãi đến mức muốn ngừng thở.

Hắn muốn lột da nàng, nghĩ tới con dao nhỏ sắc bén xé mở da thịt nàng, Hữu Hi nhịn không được run rẩy.

Một luồng khí lạnh như băng chạm vào da thịt nàng, có chất lỏng chảy trên da thịt nàng lan tràn... Đau quá, nàng bị người ta lột da từng tầng một sao.

Một giọt hai giọt, chất lỏng nóng hằm hạp tích lại trên lưng trắng nõn xinh đẹp không tỳ vết của Hữu Hi.

Dạ đế dừng lại trên da thịt trắng tựa tuyết Hữu Hi tràn ngập màu đỏ của máu, gương mặt tà mị có chút nghi hoặc, sao lại có vết máu? Hắn vẫn chưa động dao?

Hữu Hi không nhịn được quay đầu, nhìn về phía Dạ đế, hoảng sợ trong nháy mắt biến mất, nhưng lại kinh hô: “Người, người, người chảy máu mũi?”

chảy máu mũi? Hắn đường đường là thống lĩnh hắc ám Dạ đế, sao lại chảy máu mũi.

Lại có rất nhiều máu tươi rơi trên lưng Hữu Hi

Dạ đế không nhìn được dùng tay chạm lên mũi mình, màu đỏ tươi của huyết dính trên ngón tay. Hắn không dám tin, hai mắt mở to biến sắc vội vàng leo xuống khỏi người Hữu Hi, trong miệng lẩm bẩm gì đó, không biết là nghĩ cái gì.

“Dạ đế....!”- Nam nhân to lớn đứng lại chăm sóc Dạ đế, một bên là nam tử cầm chiếc khăn lụa trắng phụng bồi, Dạ đế cầm lấy khăn bưng kín mũi đang chảy máu.

Quay đầu lại nhìn Hữu Hi, bắt gặp con người hồn nhiên của nàng mắt lóe sáng, cau mày, xoay người vội vã rời đi.

Hữu Hi nhìn theo bóng lưng, thật lâu mới thở ra, chân tĩnh mình, hần... hần bị chảy máu mũi, Hữu Hi vội đầu vào gối, yên lặng trấn an trái tim đang bị kinh hãi của mình.

.....

Nàng xem như tự to, không ai giám sát trông coi, nàng có thể tự do đi ra ngoài. Hữu Hi phát hiện nơi này tựa như một tòa thành, không có ánh mặt trời, toàn bộ thành đều bao phủ trong đêm đen, trừ ánh nến còn có dạ minh châu phát quang ngoài ra không còn gì phát sáng, nơi này rất kỳ quái, tràn ngập thần bí.

Hữu Hi đi vòng vòng suốt ba ngày cũng không tìm được đường ra, toàn bộ người trong thành có sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, Hữu Hi đoán chừng là do lâu rồi không tiếp xúc với ánh nắng, Hữu Hi nhớ tới hiện đại lúc xem phim, quỷ hút máu?

Chẳng lẽ quỷ hút máu thật sự tồn tại... vậy nơi này là tòa thành của quỷ hút máu sao? Vội vàng nhìn những người đi ngang qua, Hữu Hi cảm giác gió lạnh vù vù thổi qua, lòng nghi ngờ, có cảm giác như răng nanh thềm thường đang đặt trên cổ nàng.

Con đường nhỏ chỉ chiếu sáng bằng ánh nến yếu ớt, Hữu Hi trong lòng sợ hãi tiếp tục đi, tìm không được đường ra, làm nàng bán loạn.

Mỗi lần lạc đường, chung quy sẽ có người xuất hiện bên nàng nói: “Xin mời quay về cho”

Nàng lạc đường không tìm được đường về, chỉ có thể tiêu sái tung tăng đi trên đường, chưa kịp tìm ra lối đi lúc này, lại một trận gió nhẹ thổi qua, tiếp theo trước mắt hoàn toàn đen nhánh, thân thể gắt gao bị vây lại, một lòng ngực lạnh lẽo vây quanh nàng, hai đôi tay gắt gao quắc trự ôm lấy eo Hữu Hi, thân thể không tự chủ nương theo bóng đen nọ, nhẹ nhàng cách mặt đất bay lên, phi hành bay lên trời, nàng cảm giác muốn nôn..

Áo choàng rộng thùng thình, vây lấy thân thể hần, hoàn toàn không nhận ra ai đang ôm mình.

Không biết bao lâu, thân thể Hữu Hi nhẹ nhàng rơi xuống, sau đó trước mắt sáng ngời, ánh mắt lộ ra gương mặt tà mị của Dạ đế....

“Người rất thích chơi đùa để bị lạc đường sao? Tiểu phiền toái?”- Dạ đế tà mị cười, ngón tay thon dài nâng nhẹ nhàng cầm Hữu Hi.

Tiểu phiền toái, Hữu Hi nghe cách xưng hô mà phát ớn lạnh, căm ghét cau mày, thân thủ đẩy nhẹ Dạ đế: “Đừng dùng cái tên xấu xa như vậy gọi ta, người muốn thể nào mới bằng lòng thả ta?”

Dạ đế tà mị, gương mặt uy nghiêm, phần nộ quát: “Người phải gọi ta là Dạ đế, ta là hoàng đế nơi này, người đừng có mà không biết trên dưới, hiểu không?”.

Hữu Hi cau mày, nhìn mũi Dạ đế, “Dạ đế? Dạ đế chảy máu mũi”

“Đáng chết, người thử nói lại lần nữa xem!”- Dạ đế nhớ tới mình chảy máu mũi mất mặt trước nàng, không khỏi tức giận.

Hữu Hi cố gắng bình tĩnh, cắn răng nói: “Được rồi, ta nói lại lần nữa, người rốt cuộc thể nào mới thả ra rồi đi”.

“Rời đi”- Dạ đế cười khẻ.- “Ta có không cho người rời đi sao, chỉ có người quá ngu ngốc không tìm được đường ta”.

Hữu Hi tức giận nói: “Ta... người, ta sẽ tự tìm đường ra, đến lúc đó đừng đổi ý không chịu thả ta đi”

“Được, chỉ cần người tự mình tìm được đường ra, ta sẽ để người đi, không ngăn cản”

“Thật sao?”- Đáp ứng nhanh như vậy, Hữu Hi cảm giác có gì đó không ổn.

“Vậy ta buông tay người sẽ đi sao?”- Thân thể hần không có chút nhiệt độ, lạnh lạnh, có điểm dọa người.

Cánh tay Dạ đế ôm chặt, làm cho thân thể Hữu Hi gần sát hần, gương mặt tà mị dính sát mặt Hữu Hi, mập mờ mà cợt nhả: “Ta thật sự rất muốn nếm thử mùi của người?”

Hả? Mùi? Hần là thủ lĩnh của quỷ hút máu, như vậy ý muốn nói, muốn nếm máu tươi của nàng? Ah, trái tim Hữu Hi đông cứng hít một hơi, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Q.1 - Chương 36

“Ngươi là quỷ hút máu sao?”- Hữu Hi run rẩy hỏi, đôi tay nhỏ bé khăn trương khuróc từ Dạ đế.

Ánh mắt Dạ đế như muốn ăn nạng. Hấn hí mắt nhìn Hữu Hi: “Quỷ hút máu”.

“Tại sao các ngươi lại sống trong bóng tối?”

Dạ đế đột nhiên có chút xúc động tới gần Hữu Hi, về mặt tà mị mất đi, thay vào đó là sự kích động xen lẫn với mâu thuẫn, xoay người lại nhưng không đi về phía Hữu Hi. “Ngươi là người có thể cứu vớt những người ở đây thoát ly khỏi bóng tối”.

Nàng có thể cứu bọn họ khỏi loại cuộc sống này, nhưng chính là nàng phải chết, lấy đi lớp da trên lưng nàng, liệu nàng có thể sống sót không. Nàng không sợ chết, có lẽ nàng thật sự có thể giúp bọn họ.

“Ta thật sự có thể giúp các ngươi thoát khỏi cuộc sống hắc ám này sao?”- Hữu Hi hướng về phía bóng lưng của Dạ đế lớn tiếng hỏi.

Dạ đế xoay xoay người nhìn chằm chằm Hữu Hi, “Ý ngươi là sao?”

“Ta có thể giúp các ngươi!”

“Kể cả phải chết sao?”- Con ngươi của Dạ đế chớp động, thần sắc phức tạp.

Ánh mắt Hữu Hi trở nên bình bình, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp toát ra thần sắc khó tả, “Phải, nếu ta chết đi có giúp mọi người sống trong ánh sáng thì ta nguyện ý”.

Dạ đế không dám tin nhìn Hữu Hi: “Ngươi... ngươi nói thật lòng sao?”

Hữu Hi gật đầu: “Có thể cứu giúp nhiều người như vậy, ta chết đi cũng rất có ý nghĩa phải không?”

Dạ đế nhìn gương mặt xinh đẹp khác thường của Hữu Hi, thật lâu sau nói không nên lời, hấn tưởng rằng nàng sẽ cầu xin hấn buông tha, tưởng rằng nàng sẽ hô to không muốn chết, cũng không nghĩ đến nàng sẽ nói thế này.

“Ngươi không sợ chết đúng không!”- Thật lâu sau Dạ đế mới lên tiếng.

“Phải!”.

Dạ đế đột nhiên bật cười: “Ngươi còn sống thì mới có thể trở về, trở lại thế giới thật sự mà ngươi sống, chính là thế giới tương lai.”

Thế giới tương lai, trái tim Hữu Hi ngẩn ra, mở to hai mắt nhìn Dạ đế, vôi vàng nói: “Ngươi ngươi biết ta đến từ tương lai có phải hay không? Ngươi biết ta không phải người ở đây?”

Dạ đế cười khê: “Phải, ta biết ngươi tới từ tương lai?”.

“Vậy, ta có thể trở về nơi đó không?”

“Chỉ cần ngươi muốn thì có thể trở về, phải xem ngươi lựa chọn thế nào, còn sống thì còn hi vọng”

“Còn sống, thì sẽ có cơ hội trở về sao? Ta muốn trở về”- Ánh mắt Hữu Hi chớp động phát sáng, mong được gặp lại Nhất Thần ca ca.

“Có thể trở về như vậy ngươi còn muốn chết sao?”

Ánh mắt mừng rỡ của Hữu Hi biến mất, nhìn Dạ đế, do dự một chút, “Ta chỉ là còn lưu luyến những người ở thế giới tương lai, tâm nguyện của ta là được trở về, nhưng ta nguyện ý giúp các người”.

Dạ đế nhìn hai tròng mắt Hữu Hi, hấn biết lời nàng nói là thật, bởi vì không ai có thể trước mặt hấn mà nói dối, thật lâu sau Dạ đế mới nói: “Tốt lắm, ngươi đi đi, nhớ kỹ lời thề của ngươi, cũng nhớ kỹ lời nói của ta, còn sống thì còn hi vọng trở về, thời cơ tới rồi thì ngươi sẽ tự khắc biết, ra ngoài đi!”.

“Oh! ta đi trước”- Hữu Hi thấy Dạ đế không muốn nhiều lời, liền không cần phải nói thêm, xoay người đi ra ngoài. Hữu Hi thầm nghĩ muốn Dạ đế mang nàng về thế giới cũ, nhưng vừa bước ra khỏi cửa, cảnh vật trước mắt đều biến mất, sự tối tăm thay bằng luồng ánh sáng, rừng núi xanh ngắt, cây cỏ, đất

đau, phong cảnh thiên nhiên xinh đẹp lọt vào mắt nàng.

Chuyện gì xảy ra?

Tòa hắc ám trong nháy mắt đã biến mất không thấy, ngay cả ánh sáng vàng chói lọi của cung điện, không có thân ảnh của Dạ đế, chỉ còn lại phong cảnh thiên mỹ lệ, cò lân gió nhẹ ầm ập, làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Hữu Hi kinh ngạc xoay người nhìn chung quanh, nàng không phải đang ở trong tòa hắc ám sao? Như thế nào lại đột nhiên biến hóa trở lại thế giới quen thuộc.

Là ảo giác sao? Hữu Hi dùng sức nhắm mắt lại, sau đó mở ra, không phải ảo giác, tất cả đều là thật, Hữu Hi nhắm mắt lại hít lấy mùi thơm tự nhiên của cây cỏ.

Nhiều ngày không tiếp xúc với nắng với cây cỏ, mới biết được, những thứ trước đây cô được thật đáng quý.

Hữu Hi chậm rãi mở hai tròng mắt, trong lòng cao hứng khó tả, nhớ lại những người trong tòa hắc ám, bọn họ không có cách nào được tiếp xúc với những thứ đẹp đẽ này, gương mặt hách lan tái nhợt của Dạ đế nhảy vào đầu nàng. Dạ đế sao lại thả nàng? Không biết vì sao, trong đáy lòng cảm thấy bọn họ sống thật đáng thương.

Hữu hi thở dài nhấc chân không biết đi về đâu, cho nên đành phải tùy tiện đi về một hướng, mới đi được hai bước hai bước, cảm thấy bắp chân tràn ngập đau đớn, Hữu Hi nhìn được cau mày, đau đớn hô một tiếng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy một con rắn chạy vào bụi cỏ.

Ah, là rắn độc, Hữu Hi sợ nhất là động vật, tâm tình hoảng sợ, vén quần lên nhìn xuống, quả nhiên có hai lỗ nhỏ màu đen.

Nàng không biết bị rắn độc nên xử lý ra sao, Hữu Hi hoảng sợ nghĩ tới, có chút đau xót, bên tai đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, hơn nữa dần dần rõ ràng, Hữu Hi không nhìn được xoay người, thấy một đội nhân mã chạy tới.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng mà khí phách nhìn vào Hữu Hi, trong mắt hần hiện lên sự kinh hi, lo lắng, cùng quan tâm. Đáy lòng nàng cảm thấy ầm ập xúc động quên mất cả vui vẻ, quên chính mình vừa bị rắn cắn, đứng dậy mừng rỡ đi về trước.

Ngựa dừng lại, Hoàng Bắc Thiên cũng nhảy nhanh xuống ngựa, hướng tới Hữu Hi nghênh đón, trong mắt tràn đầy niềm vui, một thân hình rộng lớn muốn đem nàng gắt gao ôm vào lòng.

Trên mặt Hữu Hi mỉm cười, không chút nghĩ tới chạy về phía Hoàng Bắc Thiên, là Hoàng Bắc Thiên, giờ khắc này, trái tim Hữu Hi tràn ngập vui sướng, muốn chạy vào lòng hắn, nhưng vừa chạy được vài bước đã bị một thân hình rắn chắn chặn lại.

Hữu Hi cảm nhận được mình vừa chạm vào ai đó, một đôi tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, phảng phất sự vội vàng cùng bất an, giống như đang ôm một thứ đồ trân bảo, mang theo một niềm vui sướng như vừa lấy lại thứ gì đó đã mất.

Nhưng lòng ngực này không phải của người nàng chờ mong, bá đạo mà thô lỗ, mang theo tia xúc động.

Hai tay Hữu Hi chần chừ đặt trước ngực nam nhân, ngẩng đầu, không phải gương mặt Hoàng Bắc Thiên, mà lại là gương mặt lãnh khốc Lăng Khiếu Dương, tuấn nhan khắc sâu, đã có chút tiền tụy, gương mặt có chút xanh xao.

Không phải ngực Hoàng Bắc Thiên... tầm mắt Hữu Hi hướng qua khỏi vai Lăng Khiếu Dương, thấy Hoàng Bắc Thiên đứng sau Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên bộ dạng đứng yên, nhìn Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương gắt gao ôm vào trong lòng, hắn có chút đau đớn, cứng ngắt đứng yên bất động, yên lặng nhìn chăm chăm Hữu Hi, nàng còn sống, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Lăng Khiếu Dương kích động ôm lấy thân thể mềm mại của Hữu Hi, trái tim trôi nổi mấy ngày cuối cùng cũng đã lắng dịu xuống, nhưng không phát hiện ra chính mình sao lại khẩn trương lo lắng như thế, tức giận ầm lên át cả tiếng gió.

“Phụ nữ đáng chết, mấy ngày nay ngươi ở đâu, trở về phủ ta sẽ từ từ thu nhập ngươi”.

Âm thanh nổi trên lời đình quen thuộc của Lăng Khiếu Dương truyền vào tai Hữu Hi, Hữu Hi đứng cách Hoàng Bắc Thiên không xa nhẹ nhàng mỉm cười.

Trước mắt dần dần mờ đi, không thể thấy rõ mặt Hoàng Bắc Thiên cả ánh mắt nan giải, thân thể xụi lơ trong lòng Lăng Khiếu Dương.

“Dạ Hủy!”- Lăng Khiếu Dương nhận ra Hữu Hi có gì đó không ổn, nắm lấy vai Hữu Hi, đem Hữu Hi đẩy ra khỏi ngực, nhìn gương mặt thống khổ của nàng, lo lắng la lên: “Lãnh Dạ Hủy, ngươi làm sao vậy?”.

Hữu Hi nói không nên lời, mơ hồ nhìn gương mặt bất an của Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi như vậy, trái tim căng thẳng, vội chạy tới, nhìn từ trên xuống dưới Hữu Hi, thấy ở đùi phải của nàng có vết thương bị rắn cắn, trái tim cứng lại, hô: “Nàng bị rắn cắn rồi!”

Lăng Khiếu Dương nghe được Hoàng Bắc Thiên nói, trong lòng cả kinh, đem Hữu Hi ngã trên mặt đất, nhìn về phía đùi phải Hữu Hi, cúi đầu mắng:

“Đáng chết”.

Vết thương Hữu Hi lập tức được xử lý, nếu không hậu quả khó lường. Hoàng Bắc Thiên nắm lấy chân Hữu Hi, cúi đầu muốn hút độc cho nàng thì Lăng Khiếu Dương thô lỗ cướp lấy chân Hữu Hi từ tay hắn, đầu cúi thấp hút lấy độc ở vết thương bị rạn nứt của Hữu Hi.

Hoàng Bắc Thiên trấn an chính mình, lòng lo lắng, nhìn đáng sợ hút độc của Lăng Khiếu Dương, trái tim hắn cực kỳ thống khổ...

Lăng Khiếu Dương đem máu độc phun ra trên mặt đất, không nhìn được mắng một tiếng, “Phụ nữ đáng chết, thật là phiền toái”. Sau đó lại cúi đầu, tiếp tục vì Hữu Hi rửa sạch độc, động tác tự nhiên, ngay cả chính mình cũng không ý thức được, hắn vì một phụ nữ mà mình hận đến chết đi lại làm như vậy.

Hoàng Bắc Thiên nhìn mặt Hữu Hi, tay gắt gao siết chặt, đứng dậy, cô độc nói: “Ta đi tìm thảo dược!”

Hắn vĩnh viễn chỉ có thể ở xa như vậy mà chăm sóc nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37

Vương phủ.

Cùng lúc đó Vân San và quý phi từ trong hoa viên du ngoạn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt cánh hoa hồng, đem ra chơi đùa, một mặt cùng quý phi cúi đầu nói chuyện, trên mặt mang theo nụ cười nhợt nhạt, kiều diễm như hoa.

“Khỏi bẩm quý phi nương nương, vương đã nhanh chóng trở về phủ rồi!”- Lư An vội vàng tiến lên trước hướng về quý phi thông báo tin khẩn cấp này.

Quý phi mắt sáng ngời, vỗ vỗ tay Vân San, cao hứng nói: “Tốt, mau theo ta ra ngoài nghênh đón”.

“Vâng ạ!”- Vân San vẻ mặt mỉm cười, nghĩ tới nhiều ngày chưa gặp Lăng Khiếu Dương, lòng tràn đầy vui mừng, dìu quý phi rời khỏi hoa viên.

Quý phi bước đi cấp bách, nghĩ đến mấy ngày nay nội tâm lo lắng không thôi, Vân San trong lòng cũng vội vàng, muốn nhìn thấy nam nhân mà mình nhớ mong, đi theo quý phi đang vội vàng hướng tới cửa lớn của phủ.

Ba người mới vừa tới cửa, chưa kịp dừng lại, đã thấy thân ảnh cao ngất Lăng Khiếu Dương từ ngoài vọt vào.

Vân San chứng kiến dung nhan Lăng Khiếu Dương, trong mắt đầu tiên là vui vẻ, tầm mắt nhẹ nhàng, lại thấy được trong lòng Lăng Khiếu Dương ôm một người phụ nữ, sắc mặt trắng bệch.

Theo sau Lăng Khiếu Dương còn có Hoàng Bắc Thiên và mấy vị hộ vệ đi vào.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lo lắng, khăn trương ôm lấy Hữu Hi, Vân San cảm thấy chói mắt. Hoa hồng trong tay bị niết chặt, vỡ nát, tàn tạ rơi xuống.

“Thái y đâu, mau tới đây!”- Lăng Khiếu Dương vừa vào phủ cũng không thèm hỏi thăm quý phi, nhưng lại rống lên, trước khi trở về hắn đã cho người đi truyền thái y.

Quý phi muốn tự mình lên tiếng hỏi, nhưng lại bị một trận cuồng phong của Lăng Khiếu Dương chặn lại hướng về phía Nghĩa Hằng Lâu.

Hoàng Bắc Thiên chấp tay hướng về phía quý phi thi lễ, sau đó cùng đi theo Lăng Khiếu Dương.

Quý phi nhìn con mình giống như vũ bão khê lắc đầu, trong lòng u ám, đứa con này càng lúc càng kì cục.

“Lại có chuyện gì xảy ra?”- Quý phi cũng hướng tới đi về phía Nghĩa Hằng Lâu, nội tâm Vân San khổ sở phẫn uất, gặt đầu theo quý phi cùng nhau đi tới Nghĩa Hằng Lâu.

Lăng Khiếu Dương chạy về Nghĩa Hằng Lâu, đem Hữu Hi đặt trên giường, nhìn gương mặt Hữu Hi tái nhợt, trái tim không hiểu vì sao lại đau đớn, không nhìn được rít gào: “Thái y đâu, bảo hắn mau đến đây”

“Vương nhi, phát sinh chuyện gì rồi, sao lại hoảng hốt như thế!”- Quý phi đi vào, nhíu mày nhìn Hữu Hi đang hôn mê trên giường, trong giọng nói có chút trách cứ.

Lăng Khiếu Dương nhìn thoáng qua Hữu Hi, lúc này mới xoay người đỡ lấy quý phi ngồi xuống: “Nàng bị rắn độc cắn, mẫu thân không cần phải quan

tâm”.

Vân San âm thầm lướt tầm mắt qua Hữu Hi, ngược lại với vẻ bình tĩnh, yếu ớt nói: “Khiếu Dương Ca mấy ngày nay đã không khỏe, di nương rất là lo lắng, vừa nghe nói người trở về, liền vội vàng chạy ra nghênh đón.

Lăng Khiếu Dương có chút không yên lòng, xúc động: “Làm phiền mẫu phi rồi, hải nhi không sao cả”.

“Thần tham kiến quý phi nương nương, tham kiến vương gia”- Ngoài cửa đi vào một người lão đầu râu mép, đi vào quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ, mau đi cứu người”- Lăng Khiếu Dương vẻ mặt nôn nóng, vội vàng phát tay.

“Vâng ạ!”- Thái y vội vàng đứng dậy, cầm theo hòm thuốc đi về phía Hữu Hi vội vàng kiểm tra.

“Thế nào?”- Lăng Khiếu Dương không nhịn được lên tiếng hỏi

Thái y xoay người, vẻ mặt bình thản: “Hồi bẩm vương gia, thân thể phu nhân không có gì đáng ngại, miệng vết thương cần được xử lý, chỉ cần rửa sạch độc”

Thần kinh Lăng Khiếu Dương bị buộc chặt lúc này mới giãn ra, phát: “Mau mang thuốc tới”.

“Vâng ạ!”- Thái y chấp tay lui xuống lấy thuốc.

Tất cả ánh mắt đều tập trung vào Hữu Hi, ánh mắt vừa Hoàng Bắc Thiên vừa lo lắng vừa đau xót.

Quý phi như vậy mà bất mãn, là do Hữu Hi khiến Lăng Khiếu Dương phải mệt nhọc, đặt mình vào nguy hiểm.

Vân San thì phần hận, Khiếu Dương ca sao lại quan tâm Hữu Hi, hẳn không phải hận nàng sao? Vì sao lại lo lắng che chở nàng?

Hữu Hi hôn mê hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt mọi người sáng quắc đều mang loại tâm tư khác nhau.

Trong phòng một mảng trầm tĩnh, không chút tiếng động.

Thời gian chậm rãi trôi đi, quý phi và Vân San đã rời đi, Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi đã ổn, trái tim lo lắng cũng hạ xuống, Lăng Khiếu Dương ngồi bên cạnh Hữu Hi, nghiêm nhiên giống như một người trọng phu lo lắng cho thể diện của mình ở bên cạnh giữ

Hắn đứng ở chỗ này, chỉ có thể mong ngóng liếc nhìn Hữu Hi, rồi buồn bã rời đi.

Đêm lặng lẽ buông xuống, Lăng Khiếu Dương sau khi tắm rửa sạch sẽ, đỉnh đầu xoay người đi về phía giường, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Hữu Hi.

Giờ khắc này nội tâm mới bình tĩnh, loại cảm giác lo lắng bất an biến mất như chưa từng có, trái tim nói không nên lời, cánh tay Lăng Khiếu Dương càng ôm càng chặt.

Gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi gần sát hắn, không nhìn được hướng về trước, hôn lấy đôi môi đỏ mọng của Hữu Hi, tình tứ đánh giá từ đầu đến mi mắt này, tay không nhìn được mà vuốt lấy lông mi thật dài của Hữu Hi, sau đó môi không nhìn được lại hạ xuống, hình như là hôn nàng, rồi lần lần hôn lên toàn thân nàng.

Thân thể mềm mại trong lòng hắn bất an nhúc nhích, Lăng Khiếu Dương cảm thấy phần thân của mình truyền đến trận nhiệt lưu.

Tựa hồ như thật sự tham luyến khối thân thể này, trở nên nghiện, làm cho mình không cách nào không chế dục vọng, mới vài ngày không thân thiết với nàng, Lăng Khiếu Dương giờ này mới phát hiện mình khát vọng nàng thế nào.

Nhưng hắn chịu đựng, nàng đang bị trúng độc, nếu như vậy ham muốn nàng tựa hồ.... Nhưng thân thể của hắn phản phát mang theo ma lực, bất tri bất giác dễ dàng khơi dậy dục vọng, làm hắn không nhìn được nữa..... tay Lăng Khiếu Dương đặt trước ngực Hữu Hi, vuốt ve, độc hưởng sự mềm mại của nàng.

Hữu Hi bất an ưm một tiếng, có chút nhăn lại, nhưng không cách nào mở mắt. Tựa hồ như đang ở hiện thực, nhưng lại giống như đang mơ, dung nhan của Nhất Thần xuất hiện, rồi biến mất, Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Nhất Thần, vội vàng la lên: “Nhất Thần đừng đi, đừng rời xa ta”

Lời nói mơ trong mộng truyền từ đôi môi đỏ mọng phát ra, Lăng Khiếu Dương còn đang tham luyến hôn môi Hữu Hi. ...

Nhất Thần, hai chữ này giống như sấm sét, làm cho Lăng Khiếu Dương đang hôn bỗng cứng đờ, làm cho hắn sợ hãi run rẩy. Tay gắt gao bẻ lấy tay Hữu Hi, hung hăng siết chặt, sắc mặt là ai, ngẩng đầu nhìn mặt Hữu hi, rong mắt thể hiện rõ biểu tình, ham muốn trong nháy mắt biến mất, tức giận quát: “Nhất Thần là ai, nói, hắn là ai, hắn đang ở đâu?”

Hữu Hi vô tri vô giác bên tai nghe tiếng gầm gừ, không cách nào thanh minh, tay trong tiềm thức nắm chặt quần áo Lăng Khiếu Dương, thống khổ nói mơ: “Nhất Thần.... đừng đi...!”.

Lăng Khiếu Dương tức giận gạt bỏ tay Hữu Hi, con người đầy sắc huyết nhìn Hữu Hi gầm nhẹ: “Nhất Thần, Nhất Thần, nếu ta tìm được hấn, ta nhất định sẽ đánh hấn”

Hai tay Hữu Hi thống khổ ôm lấy chính mình, Lăng Khiếu Dương rống giận, nổi giận đều không ảnh hưởng đến nàng,

“Đang chết, hỗn đản!”- Không thể phản bác lại Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương xoay người xuống giường, vẻ mặt tức giận, mắng một tiếng, thân ảnh cuồng nộ ra khỏi Nghĩa Hằng Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38

Đêm hôm đó, Lăng Khiếu Dương đến ngủ ở phòng Bạch Uyển, phát tiết chính dục vọng của mình, nhưng luôn có cảm giác thiếu đi thứ gì đó, tìm không ra được loại cảm giác dễ chịu như khi tiếp hợp với cơ thể Hữu Hi, làm với nữ nhân khác giống như cây đèn cây bị tắt không hề có chút cảm giác.

Vì Bạch Uyển chưa đủ thỏa mãn hay chính trái tim hấn đang nhảy loạn, Lăng Khiếu Dương không cách nào nhận ra trái tim của chính mình, chỉ chết lặng mà phát tiết.

....

Ngày thứ hai, Hữu hi tỉnh lại cũng đã là giữa trưa, mở hai tay che mắt, ý thức hỗn độn trong đầu dần dần sắp xếp lại mới suy nghĩ được, nàng đang ở phòng Lăng Khiếu Dương.

Nàng đã trở lại vương phủ, nàng chán ghét nơi này, chán ghét mọi thứ, nhưng lại chạy không thoát, Lăng Khiếu Dương luôn tìm mọi cách để kiểm tra nàng!.

Trong đầu nhớ tới chi thành hắc ám của Dạ đế, hấn biết nàng đến từ tương lai, hấn nói nếu nàng càng sống thì có thể trở về, nhìn thấy Nhất Thần ca, nhìn đệ đệ đáng yêu. Từ tuyệt vọng trong lòng, giờ phút này Hữu Hi lại tràn ngập hi vọng.

Nhưng Dạ đế đã thả nàng ra, hấn muốn nàng nhớ kỹ lời hứa, xui xẻo chính mình lại bị rấn độc cắn, sau đó Lăng Khiếu Dương cùng Hoàng Bắc Thiên xuất hiện trước mắt nàng.

Chuyện gì xảy ra sau đó nàng không biết, đành phải để Lăng Khiếu Dương tùy ý mang nàng đến vương phủ, chân có cảm giác đau đớn, liền cử động ngòai dậy, thấy vết thương đã được băng bó

“Tỉnh dậy!”- Một âm thanh ân nhần mang theo sự tức giận vang lên tai Hữu Hi.

Quay đầu, thấy Lăng Khiếu Dương đứng cách đó không xa, đi về hướng nàng, Hữu Hi thoát lui, gạt đầu.

Hai mắt Lăng Khiếu Dương cực kỳ sắc bén, nhìn chăm chăm gương mặt trắng đến tái nhợt như tờ giấy của Hữu, trầm giọng nói: “Ai bắt ngươi đi, sao lại thả ngươi ra?”

Hữu Hi nhìn gương mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương, lắc đầu, nàng không có định giải thích.

“Nói!”- Lăng Khiếu Dương rống giận một tiếng, ,nhớ đến Hữu Hi ba lần bảy lượt gọi tên Nhất Thần con tức giận bộc phát.

Hữu Hi bị hấn bắt thành linh rống to càng hoảng sợ, thân thể run rẩy lắc đầu: “Ta không biết, khi tỉnh lại chỉ có một mình, ta đi lung tung khắp nơi rồi gặp các ngươi.”

Lăng Khiếu Dương nhìn ra được Hữu Hi đang tận lực lên che dấu cái gì đó, đôi mắt hấn càng sâu hoắm, ngón tay siết chặt cách cách rung động. “Ngươi nói dối!”

“Ta không có, ta thật sự không biết xảy ra chuyện gì, cũng không biết họ là ai?”- Hữu Hi kiên định nói.

Lăng Khiếu Dương nhìn về mặt kiên định của Hữu Hi, nhất quyết không chịu nói thật, tức giận mà hét: “Cút ra”

Hữu Hi cau mày liếc nhìn Lăng Khiếu Dương một cái, cúi xuống mang giày, chịu đựng sự đau đớn trên đùi, không do dự hướng đi ra ngoài, tay bị Lăng Khiếu Dương tóm lại.

Hữu Hi quay đầu nhìn Lăng Khiếu Dương mang theo con tức giận trên mặt, không rõ vì sao hấn lại tức giận.

Con người đen âm tàn của Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, tay dùng sức siết chặt cổ tay Hữu Hi, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta là người nam nhân đệ nhất của người sao?”

Thật nực cười, chẳng lẽ hắn đã quên chính mình ở trước mặt nhiều người cướp đi thân thể Lãnh Dạ Hủy sao, Hữu Hi cười lạnh: “Là người tự nói”.

Bạc môi Lăng Khiếu Dương co quắp lại, nghĩ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thả ra, hung hăng gạt bỏ tay Hữu Hi, xoay người sang chỗ khác, “Đi ra ngoài!”

Hữu Hi từng bước từng bước hướng ra ngoài, hắn là người nam nhân đệ nhất sao? Không! Không phải, Nhất Thần mới đúng là vậy, mặc dù ở cô đại hắn có thể là người nam nhân đệ nhất, nhưng đối với nàng thì không, chỉ Nhất Thần của nàng là đệ nhất, chỉ có Nhất Thần...

Lăng Khiếu Dương nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, lòng phiền toái tức giận, chính mình lại hỏi một câu ngu xuẩn như vậy, nếu như đầu óc hắn không bị nàng làm cho điên, lần đầu tiên hắn mạnh mẽ muốn giữ lấy thứ gì đó.

Nhưng là... tại sao nàng lại luôn luôn kêu tên người nam nhân khác.

Điều đó chứng minh cái gì? chính mình trước đây nàng từng cùng một người nam nhân triền miên sao? Tâm địa thiện lương của Lăng Khiếu Dương giống như bị hỏa thiêu đốt, đau đớn không thể tránh được. Cũng không muốn nghĩ sâu hơn, vì hắn đã biết mâu thuẫn này tại sao mà có, cũng đã biết chính mình vì sao mà nổi giận.

...

Hữu Hi từ Nghĩa Hằng Lâu đi ra, vì chân còn đau nên nàng đi chậm, quay về phía con đường nhỏ hướng về nơi mình ở, chỉ nghe phía sau có một người hô lớn: “Đứng lại”.

Là giọng của Vân San, Hữu Hi nhận ra rất rõ ràng, không muốn cùng nàng ta có dây dưa, Hữu Hi lơ đi xem như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

“Lãnh Dạ Hủy, người không nghe ta gọi sao!”

Khẩu khí của Vân San không có chút thiện cảm, cánh tay nàng bị Vân San kéo lại.

Hữu Hi, xoay người nhận ra trên mặt Vân San có điểm chán ghét mình, phía sau nàng còn có quần gia, thần nhiên hỏi: “Có việc gì sao?”

“Không có gì quan trọng”- Vân San lãnh đạm cười một chút, “Lư An, vương gia hạ lệnh phạt nàng tới phòng ăn làm khổ công vẫn chưa hết thời gian phải không?”

Lư An liếc mắt nhìn Vân San, cúi đầu nói: “Vẫn chưa”

Vân San không chút hảo ý mỉm cười, đối với Hữu Hi nói: “Đã như vậy, quần gia còn không mau đưa nàng đến phòng ăn hỗ trợ”.

“Nhưng...”- Vương gia không có phản phó gì cả.

“Sao? Người muốn quý phi nương nương đích thân hạ lệnh phải không?”- Vân San mang quý phi ra chèn ép Lư An, người nào cũng đều biết vì những lời nói của Hữu Hi mà quý phi tức giận ho ra máu, giờ vẫn còn đang điều dưỡng.

Lư An bất đắc dĩ đành phải nói. “Nô tài sẽ dẫn người đi ngay”.

“Ai có tội thì phải phạt, người nào cũng không ngoại lệ”- Vân San chính nghĩa nói. “Tốt lắm, mau mang nàng xuống, ta phải đi hầu hạ quý phi”- Vân San thị uy xong nhìn thoáng qua Hữu Hi, xoay người rời đi.

“Hủy phu nhân, đi theo ta”.

“Ta biết đường tự đi, không dám làm phiền quần gia”- Hữu Hi đơn giản nói xong, liền hướng về phòng ăn đi đến.

Lư An nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, khẽ lắc đầu, xoay người đi lo công việc của mình.

Biết mình có cơ hội trở về hiện đại, Hữu Hi trong lòng tràn ngập hi vọng, không hề cố chấp, không hề tuyệt vọng, nàng muốn vượt lên tất cả khó khăn, kiên cường mà sống, mỗi ngày mỉm cười, đối mặt với mọi khó khăn

Khai mama đưa cho nàng một đồng đậu sống, nấu nước, bỏ củi, rửa chén bát, căn bản mặc kệ cơ thể Hữu Hi có chịu được hay không.

Hữu Hi lau xong đốt bát lớn, trời đã bắt đầu tối, những người khác cũng không quan tâm đến nàng, sớm đã rời đi.

“Mang củi đi bỏ, dọn dẹp mọi thứ, nếu làm không hết để quý phi nương nương cùng vương gia biết, hậu quả người tự biết”- Khai mama phân phó xong liền rời đi.

Hữu Hi đốt ngọn nến đi tới phòng ăn phía sau viện, chuẩn bị bỏ củi, mặc dù là nàng không thể làm nhưng dù thế nào cũng phải hoàn thành, nếu không Văn San sẽ viện cớ gây phiền toái cho nàng.

“Ngươi không muốn sống nữa!”- Một đạo âm thanh quan tâm mang theo tức giận vang lên.

Hữu Hi xoay người, nương theo ánh nến lập lòe nhìn thấy gương mặt khí phách tuấn mỹ, nhẹ nhàng gọi: “Hoàng Bắc Thiên”.

Hoàng Bắc Thiên có chút bức mình, nhìn chân nàng, “Vết thương của ngươi tốt lắm sao”.

Có chút mỉm cười nói: “Vẫn còn đau, nhưng không đáng ngại nữa.”

Hoàng Bắc Thiên dùng hai tay nắm lấy vai Hữu Hi, khiến cho nàng ngồi xuống chiếc ghế gỗ dài: “Ngươi nghỉ ngơi đi việc này để ta làm”

Hữu Hi vội vàng lắc đầu: “Không được, ta không thể cứ bắt ngươi giúp ta làm việc này, ta đang cố gắng thích ứng với cuộc sống, không thể ỷ lại ngươi, nếu như ngày nào đó ngươi rời đi, ta biết phải làm sao”

Thân thể Hoàng Bắc Thiên cứng ngắc một chút, trái tim cũng giật mình “Ta đi rồi ngươi mới thích ứng”.

“Ngươi chừng nào rời khỏi nơi này?”- Trong lòng dĩ nhiên không muốn.

Hoàng Bắc Thiên khom lưng cầm búa, chân chừ một chút: “Không biết, đợi bàn xong chuyện tốt rồi mới đi”

Nghĩ tới một ngày Hoàng Bắc Thiên rời đi, trái tim Hữu Hi chậm rãi trở nên cô đơn, cúi đầu nói: “Chuyện ngày nào cũng tốt thì ngươi sẽ sớm rời đi”- Trong lời nói mang theo nồng đậm nỗi buồn.

Hoàng Bắc Thiên cúi đầu, không lên tiếng, trong lòng khó phân hỗn độn, xắn tay áo, lộ cánh tay lực lưỡng, cầm búa bình bình bang bang bỏ xuống, pháng phất, củi của hắn có cừu hận.

Hữu Hi ngồi yên ánh mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên,, hắn có gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng, cả người chứa đầy sinh lực, một đầu búa bỏ xuống cũng không thể tước hết năng lượng nơi cổ tay, động tác tiêu sái chính xác, giống như đag biểu diễn nghệ thuật.

Nhìn từng cây củi bỏ xuống, cánh tay Hoàng Bắc Thiên toát mồ hôi hột, da thịt dưới ánh nến như phát sáng, hỏi: “Ngươi mệt sao, để ta đi lấy nước.”

Hoàng Bắc Thiên mặt trầm xuống, bá đạo ra lệnh nói: “Ngươi ngồi yên đi, chân lại muốn đi sao?”

“Oh!” Hữu Hi đành phải ngồi lại, nhìn nam nhân vì nàng mà làm việc nặng, trái tim âm áp cảm động, không biết phải cảm tạ hắn thế nào.

Hoàng Bắc Thiên đem củi bỏ xuống, đem thêm ít củi vào, Hữu Hi cũng đưa ly trà cho hắn.

“Cực khổ cho ngươi rồi, mau uống miếng nước giải khát”

Hoàng Bắc Thiên có điểm bức mình, chỉ muốn nàng nghỉ ngơi thật tốt, nhưng nhìn thấy gương mặt tươi cười của Hữu Hi, hắn đành tiếp nhận nước, uống xong.

Hữu Hi nhìn trên mặt Hoàng Bắc Thiên mồ hôi hột chảy xuống ròng ròng, không nhịn được nâng ống tay áo của nàng lau đi, động tác nhẹ nhàng ôn nhu.

Hoàng Bắc Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Hữu Hi, cảm thụ bàn tay nhỏ bé của nàng quét trên mặt hắn, trái tim không khỏi giật mình, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hữu Hi giữ lại.

Hữu Hi ngẩn ra khó hiểu nhìn con ngươi đen của Hoàng Bắc Thiên, hai tròng mắt của hắn giống như bầu trời ban đêm đầy sao, mang theo một loại cảm giác si mê nhìn nàng, con ngươi đen sáng quắc của nàng mang theo trận hoảng hốt.

Nhưng ánh mắt không cách nào rời đi, hai bên dây dưa, hấp dẫn nhau, không cách nào tách ra....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39

Ánh mắt phảng phất mang theo ma lực, làm cho trái tim của Hữu Hi đập mạnh, nhảy hết tốc lực.

Thân thể Hoàng Bắc Thiên chậm rãi tiến đến, tuần nhan sát gần bên, gương mặt đẹp trai làm người ta mê muội, bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi khấn trương đan vào nhau, toàn thân Hoàng Bắc Thiên phát ra một loại mị lực thật sâu và hấp dẫn.

Hình như có gì đó đang phát sinh, Hữu Hi bối rối lui lại phía sau, nhưng không chú ý tới ở phía sau có một thùng nước, chân đá vào, thân thể không vững ngã về sau, Hữu Hi hoảng hốt, chưa kịp kêu lên sợ hãi, nhưng lại thấy thất lưng cắn cứng, một đôi tay hữu lực gắt gao ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, thân thể của nàng rơi vào lòng ngực to lớn của Hoàng Bắc Thiên.

Cả cơ thể xinh xắn nhỏ nhắn bị Hoàng Bắc Thiên che chắn, hẩn cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy, có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói.

Hữu Hi khấn trương nói không nên lời, hai tay đặt trong lòng ngực kiên cố, con người xinh đẹp mang theo tia ngượng ngùng cùng bất an, giống như đôi mắt của con nai liên tục cử động nhìn tuần nhan Hoàng Bắc Thiên. Đôi mắt hẩn âm trầm, sống mũi thẳng, đôi môi hơi mỏng, chỉ cần như thế đã làm cho tâm trí nàng thác loạn. Đôi môi Hoàng Bắc Thiên gần trong gang tấc, chỉ cần cúi đầu, sẽ chạm vào bờ môi như hoa của nàng. Hữu Hi không nhận được cần môi...

“Bóp bóp!”- Nhưng ngay lúc này, một tiếng vỗ tay xé gió vang lên, âm thanh kì quái cũng tùy ý vang lên: “Hào, tốt lắm!”

Hữu Hi bối rối quay đầu đi, thấy vẻ mặt lo lắng của Lăng Khiếu Dương, con người tràn ngập sắc huyết, cả người nồng đậm toát ra sự tức giận.

Hoàng Bắc Thiên chậm rãi buông lỏng Hữu Hi, con người đen không biết khi nào đã nhìn đến Lăng Khiếu Dương. Vẻ mặt bình tĩnh, không chút bối rối.

Hai tròng mắt Lăng Khiếu Dương mang theo lửa giận, ánh nhìn tràn đầy cừu hận, âm trầm nói: “Bắc vương thiết ngọc châu hương, xem ra đã trộm được từ trong phủ bốn vương, người nói bốn vương nên bắt người thế nào cho phải?”

“Lúc này ta mèm bị ngã sấp xuống, Bắc vương chỉ hảo tâm đỡ ta, vương gia không nên hiểu lầm!”- Hữu Hi vội vàng vì Hoàng Bắc Thiên giải thích, không nghĩ Hoàng Bắc Thiên vì việc này mà bị Lăng Khiếu Dương chỉ trích, nhưng không ý thức được, tại Lăng Khiếu Dương như bị đóng kín, cảm thấy mọi thứ cực kì chói mắt, làm trái tim hẩn bức mình.

“Người câm miệng, câm phự!”- Quả nhiên mặt Lăng Khiếu Dương âm trầm, lên tiếng nộ quát, nhìn ra hẩn phi thường tức giận.

“Câm mồm, không cho người si nhục nàng!”- Khuôn mặt Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng đầy sự tức giận, hai tròng mắt dữ tợn nhìn Lăng Khiếu Dương, lạnh lùng nói: “Nếu như người không biết quý trọng, thì ta sẽ cứ như vậy mà làm không quan tâm đến cảm giác của người!”

Hai nắm đấm của Lăng Khiếu Dương cách cách rung động, tức giận nói: “Người uy hiếp bốn vương, người có tư cách gì mà nói điều đó? Đừng quên, ai mới là chủ tử?”

Hữu Hi chưa bao giờ nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên xúc động tức giận như vậy, nhìn hai nam nhân đang bị lửa giận phừng phừng thiêu đốt sẵn sàng châm ngòi khai mở cuộc chiến, đáy lòng rất bất an, lắc đầu, nhìn Hoàng Bắc Thiên nói: “Hoàng Bắc Thiên, đừng nói nữa!”- Hữu Hi hi vọng Hoàng Bắc Thiên không xử sự theo cảm tình, như vậy sẽ chỉ hủy hoại hẩn.

Hữu Hi nói xong liền quay về phía Lăng Khiếu Dương giải thích: “Vương gia thật sự không phải như người nghĩ”.

Lăng Khiếu Dương tức giận bạo quát: “Câm miệng, người nghĩ ta sẽ quan tâm sao, người bắt quả chỉ là một tiện thiếp, không đến lượt người xen miệng vào.”

Con người của Hoàng Bắc Thiên sấp phun ra lửa, đối với lời nói si nhục Hữu Hi không chỉ tức giận, mà càng đau lòng. Hữu Hi đáng để một người nam nhân hảo hảo trân trọng, không phải sống cuộc đời như địa ngục, thân thù quả quyết, một tay nắm lấy Hữu Hi kéo vào lòng, bá đạo mà giữ chặt.

Hữu Hi không hề phòng bị rơi vào lòng ngực vững chãi, đôi mắt khó hiểu nhìn Hoàng Bắc Thiên. Nhìn ra trong mắt hẩn một mảnh kiên định, coi như đã đặt lễ đính hôn, quyết tâm làm, quay đầu, chứng kiến sắc mặt xanh mét của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi muốn giãy dụa, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại càng ôm chặt.

“Hoàng Bắc Thiên, người như vậy là có ý gì?”- Lăng Khiếu Dương từng bước tiến lên, hai mắt đỏ ngầu âm tàn, giọng nói âm trầm làm người khác sợ hãi.

Hoàng Bắc Thiên gắt gao giữ lấy thất lưng Hữu Hi, con người đen nhìn chằm chằm Lăng Khiếu Dương, gần từng chữ một: “Người không xứng có được nàng”.

“Người có biết mình đang nói gì không?”- Lăng Khiếu Dương nghiêng răng muốn cắn nát, hận không thể tiến lên đánh Hoàng Bắc Thiên, con người đỏ ngầu nhìn lướt qua Hữu Hi, lại càng tức giận cuồng bạo.

Hoàng Bắc Thiên trấn tĩnh ôm Hữu Hi, như một gốc cây đại thụ che chắn mưa gió cho Hữu Hi, hẩn nhất quyết nói: “ta biết rất rõ mình đang nói gì, làm gì?”- Hẩn muốn nàng hạnh phúc.

Lăng Khiếu Dương vung tay, chỉ vào Hữu Hi, cả giận nói: “Người dựa vào cái gì muốn nàng, muốn có nàng phải được sự đồng ý của bốn vương”.

Hoàng Bắc Thiên lại cười híp mắt nhìn Lăng Khiếu Dương: “Có một người sẽ khiến cho người phải đồng ý”

Con tức giận của Lăng Khiếu Dương sau khi đột nhiên nghe Hoàng Bắc Thiên nói liền biến mất, vẻ mặt bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng: “Người sẽ không được như ý”

“Ta sẽ cố hết sức giữ chặt nàng!”- Hoàng Bắc Thiên cúi đầu liếc mắt nhìn Hữu Hi, trao cho nàng ánh mắt yên tâm.

Hữu Hi mê muội nhìn Hoàng Bắc Thiên, không biết rốt cục Hoàng Bắc Thiên nghĩ gì, muốn làm gì, sao lại đối mặt với vương gia, hậu quả chắc chắn không tốt, hai tay bất an nắm chặt quần áo hần, rất sợ hãi, sợ hãi nếu cứ như vậy sẽ làm tổn hại Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương bị tình cảnh trước mắt tước mất lý trí, nhìn thấy mắt Hữu Hi cùng nhãn thần Hoàng Bắc Thiên trao nhau, tức giận muốn kéo Hữu Hi từ trong lòng Hoàng Bắc Thiên ra ngoài.

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi tránh né, lạnh lẽo nhưng không hề úy kỵ, nói: “Ta không cho phép bất cứ ai tổn thương nàng”

“Ngươi có tư cách gì giáo huấn bản vương?”- Lăng Khiếu Dương tức giận không thôi, nhất chiêu thần long bá vĩ, đánh xuống Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên xảo diệu đẩy Hữu Hi ra, hóa giải chiêu thức sắc bén của Lăng Khiếu Dương: “Ta nói rồi, kẻ không biết quý trọng nàng, thì ta sẽ mang nàng đi.”

Hữu Hi xông lên trước chắn ngang hai người, một cổ lực từ hai cánh tay toát ra, lo lắng la lên: “Đừng đánh”

“Cút ngay!”- Lăng Khiếu Dương bị lửa giận thiêu đốt, bạo rống, chưởng lực lóe lên, phong chưởng sắc bén đánh về phía Hữu Hi

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 40

Lăng Khiếu Dương trong cơn tức giận, không làm chủ được lý trí, tung chưởng hướng về phía Hữu Hi.

Hoàng Bắc Thiên một mặt né tránh, hai bên quá chênh lệch, hẳn biết chính mình không thể đánh lại, nhưng cũng không thể làm cho mọi chuyện trở nên rối rắm, không cách nào giải quyết, hẳn muốn đem Hữu Hi đi cũng không có khả năng.

Nhưng hẳn không muốn Hữu Hi bị thương, thân hình to lớn chắn trước mặt Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương dùng một chưởng đánh vào trên ngực Hoàng Bắc Thiên, mà Hoàng Bắc Thiên không hề tránh né, cũng không phản kích, ngánh sinh tiếp nhận một chưởng của Lăng Khiếu Dương.

“Hoàng Bắc Thiên ngươi có sao không?”- Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên trúng một chưởng của Lăng Khiếu Dương, lo lắng, tay nắm lấy ống tay áo của Hoàng Bắc Thiên, kinh hoàng kèm theo lo lắng.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi vì Hoàng Bắc Thiên mà lo lắng lại càng tức giận, đi về hướng Hoàng Bắc Thiên công tới.

Hữu Hi vọt tới trước mặt Hoàng Bắc Thiên, dang hai tay, thống khổ hét: “Đừng đánh nữa, ta sẽ đi với ngươi!”- Hữu Hi nói xong liền đi về phía Lăng Khiếu Dương.

“Hữu Hi...!”- Hoàng Bắc Thiên căng thẳng muốn đem Hữu Hi kéo vào trong lòng nhưng Lăng Khiếu Dương đã ra tay trước hắn một bước. Bàn tay cứng như thép túm lấy Hữu Hi vào lòng, giữ chặt lấy Hữu Hi mang theo cả sự tức giận, vẻ mặt âm tàn, nhưng cười lạnh nói: “Huynh đệ không nên vì một người phụ nữ mà làm mất hòa khí, Bắc Vương nên trở về nghỉ ngơi”

“Ngươi muốn như thế nào!”- Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt đau đớn tiến lên từng bước.

“Hoàng Bắc Thiên, ngươi muốn tạo phản sao?”- Lăng Khiếu Dương nhìn Hoàng Bắc Thiên bộ dạng không hề sợ chết, không nhận được phần nộ quát.

Tạo phản là tội danh thiên cổ, Hữu Hi kinh hô: “Hoàng Bắc Thiên đừng xen vào chuyện của ta nữa, ta thật sự không có việc gì, thật sự không có”- Nói xong quay đầu nhìn Lăng Khiếu Dương. “Vương gia, dù sao đây cũng là nơi ở của ngươi nên tha cho Hoàng Bắc Thiên, các ngươi đều là huynh đệ thì không nên vì ta đã thương hòa khí!”

Cặp mắt hồn nhiên của Hữu Hi mang theo hoảng sợ cùng bất an, thành tâm khẩn cầu, trái tim Lăng Khiếu Dương cực kỳ khó chịu, cánh tay siết chặt, như muốn bóp nát thất lung Hữu Hi, con ngươi âm trầm nhìn Hoàng Bắc Thiên, trầm giọng nói: “Đương nhiên, Bắc Vương huynh là huynh trưởng rất tốt của bản vương, làm sao có thể vì một người như ngươi đã thương hòa khí”

Ánh mắt Hoàng Bắc Thiên có chút phẫn nộ, cam chịu, nhìn Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi, âm thầm hạ quyết tâm sẽ đem Hữu Hi đi.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn gương mặt kinh hoàng của Hữu Hi, trầm thấp nói “Chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi”

Hữu Hi cúi đầu, rõ ràng câu nói của Lăng Khiếu Dương có hàm nghĩa, không dám nhìn ánh mắt Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương cong môi cười lạnh, ôm lấy Hữu Hi về phía Nghĩa Hằng Lâu.

Hoàng Bắc Thiên nắm chặt hai tay, căm tức nhìn Lăng Khiếu Dương, hẳn không biết đêm nay, Lăng Khiếu Dương sẽ hành hạ Hữu Hi thế nào, hận chính mình vì qua xúc động, vội vàng hấp tấp, nhưng nhìn Lăng Khiếu Dương si nhục Hữu Hi, hẳn không cách nào bình tĩnh.

Nhưng, vì sự xúc động của bản thân làm cho Hữu Hi lâm vào biển lửa, nội tâm Hoàng Bắc Thiên lo lắng mà thống khổ.

...

Lăng Khiếu Dương đá văng cửa Nghĩa Hằng Lâu, nổi giận túm lấy Hữu Hi đi vào, tay dùng sức, Hữu Hi té lăn trên đất, như con nai bị chấn kinh, kinh hoàng sợ hãi nhìn Lăng Khiếu Dương tức giận, cố gắng tự nhủ bản thân không nghĩ tới thủ đoạn tàn khốc của hắn, đứng cảm đứng lên đối mặt với cơn tức giận của Lăng Khiếu Dương.

“Sao, chưa đủ lông đủ cánh mà đã vội đi tìm chỗ dựa, bay ra khỏi lòng bàn tay ta?”- Lăng Khiếu Dương tới gần Hữu Hi, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt thị huyết mà âm tàn, phảng phất muốn đem Hữu Hi xé nát.

Tiếng nói Hữu Hi mềm mại, mang theo sự phần nộ giống như tiểu sư tử, con người hồn nhiên mang theo dũng khí, mỗi câu mỗi chữ găm nhẹ: “Đúng vậy, không ngày nào ta không nghĩ tới cách trốn khỏi đây, thoát khỏi bàn tay ma quái của ngươi, nhưng ta không cùng người khác có bất kì quan hệ gì”

“Tại sao lại bảo vệ hắn?”

“Vậy tại sao vương gia lại quan tâm đến suy nghĩ của tiểu nhân?”- Hữu Hi ngửa gương mặt nhỏ nhắn, không nhìn Lăng Khiếu Dương.

Tay Lăng Khiếu Dương nắm lấy cánh tay Hữu Hi, cả giận nói: “Phụ nữ đáng chết, bản vương tạm mắt nhìn thấy chẳng lẽ là giả?”

Ánh mắt của Hữu Hi hết giận lại lạnh nhạt, thẳng tắp nhìn Lăng Khiếu Dương: “Vương gia tận mắt thấy gì?”

Lăng Khiếu Dương tức giận quát: “Hắn ôm ngươi, bản vương nếu không nói, thì các ngươi còn gì mà không dám làm?”

Hữu Hi chế giễu nói: “Vương gia tại sao lại để ý đến điều đó, phải chăng, ta có thể giải thích ngươi thích ta”

“Ta thích ngươi?”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh, rít gào nói: “Buồn cười, ta làm sao có thể đi thích hung thủ giết người, ta hận ngươi, nói cho ngươi biết ta hận ngươi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Hữu Hi lạnh nhạt, âm thanh mềm mại nhưng: “Nếu hận ta, vương gia cần gì phải quan tâm nhiều như vậy, ta đã ở đây, ngươi còn muốn gì nữa.”

“Ngươi...!”- Lăng Khiếu Dương dần dần tức giận, bàn tay phảng phất muốn bẻ đôi cánh tay Hữu Hi, đau đớn, làm cho Hữu Hi không tự chủ được cau mày, nhũn nhợ nhưng lại tự làm cho mình kiên cường, mặc kệ bọn họ sống thế nào, chỉ cần còn sống nàng sẽ trở về thế giới hiện đại, gặp lại Nhất Thần ca ca còn có đệ đệ, đây là động lực sống lớn nhất của nàng.

Lăng Khiếu Dương nhìn thấy Hữu Hi bình tĩnh như vậy, trái tim lại càng nói nên lời cuồng bạo tức giận, âm tàn nói: “Được tốt lắm, như vậy ngươi cũng hãy thực hiện bốn phận làm thiếp, làm cho bản vương xem một chút, vốn là ngươi dám dâng đến mức nào”

Lời nói hạ xuống, môi Lăng Khiếu Dương mang theo tia cuồng nộ phủ ập xuống đôi môi đỏ mọng của nàng, Hữu Hi nhắm hai mắt, chờ đợi thừa nhận, Lăng Khiếu Dương nổi giận, lòng đau đớn, nhưng tận lực làm cho nó tê dại, tự lừa dối bản thân.

Lăng Khiếu Dương cuồng bạo đẩy ngã Hữu Hi mang ôm đến giường, bàn tay dùng lực đè xuống, đem Hữu Hi đặt lên giường, thân thể to lớn cũng đè ép xuống.

Đem tất cả phần nộ, những mâu thuẫn thống khổ buộc Hữu Hi phải chấp nhận. Hắn trừng phạt hôn nàng, làm cho môi Hữu Hi đau nhức.

Hai bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi gắt gao siết chặt, mở to hai mắt, nhìn mạn giường, nàng nhất định, nhất định phải rời khỏi đây.

Lăng Khiếu Dương nhận ra thần thái tiêu sái của Hữu Hi, bờ môi hạ xuống, dưới lớp áo mỏng của quần áo, hắn găm cắn nhẹ vùng da tròn mềm mại, bàn tay thô bạo kéo nát quần áo Hữu Hi.

Hữu Hi gắt gao cắn môi, nhắm hai mắt lại, Lăng Khiếu Dương vội vàng muốn phát tiết lửa giận của chính mình, chuyển động thân chuẩn bị đi vào, thì có tiếng đập cửa phát ra.

“Biến”- Hắn tức giận bạo rống

Bên ngoài truyền đến âm thanh run rẩy nói: “Vương gia... không tốt rồi, bệnh tình quý phi nương nương đã nặng thêm!”

Q.1 - Chương 41

Lăng Khiếu Dương nghe được âm thanh ở ngoài cửa, thân thể đề nặng Hữu Hi cứng ngắc, đột nhiên đứng dậy, không cam lòng quay lại nhìn cơ thể trắng nõn trần trụi của Hữu Hi, rồi xoay người nhanh chóng rời đi.

Hữu Hi thần thờ ngòai dậy, nhìn quần áo bị xé nát, bàn tay mảnh khảnh nắm lấy chăn mền che kín thân thể chính mình.

Lăng Khiếu Dương rời đi, nàng như vừa được tái sinh lại, di động thân thể, ôm lấy chăn bàn, bàn chân nhỏ chạm vào nền đất trắng như tuyết, đi tới từ quần áo của Lăng Khiếu Dương, tìm thấy bộ quần áo màu đỏ sẫm, Hữu Hi tất tả mặc vào, che lại cơ thể chính mình.

Quần áo Lăng Khiếu Dương thật lớn và rộng rãi so với nàng. Hữu Hi kéo tay áo, nàng mặc trường bào đi ra ngoài.

Mùi vị của hân vẫn còn bao phủ nàng, không cách nào phui đi.

Mặc dù Hữu Hi không nghĩ tới chuyện nguyên rủa Lan Quý phi, nhưng có thể là lo may mắn, Lan Quý phi ngã bệnh giúp nàng thoát khỏi con bạo ngược của Lăng Khiếu Dương.

Thân thể nhỏ nhắn gầy yếu vội và bước đi, nhìn ra được rất rõ ràng nàng muốn rời xa Lăng Khiếu Dương đến mức nào.

Thân ảnh Hữu Hi dần dần biết mất, trong khoảng tối có hai người nam tử, vẻ mặt lạnh lùng khí phách chính là Hoàng Bắc Thiên, còn hài tử đang tức giận là Thiệu Cửu.

Tầm mắt Hoàng Bắc Thiên đuổi theo bóng lưng Hữu Hi, ở phía sau Thiệu Cửu chăm chú nhìn bóng lưng của hân, âm thầm nghĩ, chủ tử đã thay đổi rồi, hành vi trở nên rất thất thường, vì một người phụ nữ mà tự hao tổn tâm sức, lợi dụng sự hiểu thảo của Lăng Khiếu Dương đối với Lan Quý phi giải thoát cho Hữu Hi, chủ tử lại đi bảo vệ nữ nhân đó, không muốn khiến nàng tổn thương, tất cả là vì sao, vì yêu sao?

Nhưng... loại tình cảm này có chút gì đó không ổn, thật lâu sau Thiệu Cửu mới miệng nhắc nhở: “Gia, trở về thôi, có lẽ đêm nay vương gia không rời quý phi nửa bước, sẽ không đếm tìm nàng gây phiền toái đâu”

Con người đen của Hoàng Bắc Thiên lóe lên, bờ môi mím chặt, bất động thanh sắc xoay người đi về phía Di Hiền Lâu.

Đêm nay, hân dùng thủ đoạn nhỏ để bảo vệ nàng, ngày mai đây, hân sẽ nhờ hoàng thượng an bài mọi việc

Lăng Khiếu Dương túc trực bên cạnh quý phi, tay không ngừng thúc dục thái y điều trị bệnh, dần dần cũng tốt lên. Lăng Khiếu Dương buồn ngủ nên thiếp đi, trái tim lúc này mới giải thoát, trời lúc này cũng đã sáng hân phải vào triều...

...

Sáng sớm, sau khi Hữu Hi rửa mặt, hướng đến phòng ăn vương phủ, đến cửa, chứng kiến mọi người bận rộn chuẩn bị đồ ăn sáng.

Khai mama nhìn thấy Hữu Hi tới, hướng về phía nàng gọi: “Hủy phụ nhân, người tới thật đúng lúc, thuốc này là của Lan Quý phi, đành phải phiền người mang tới.”

“Ta phải đi sao?- Hữu Hi nhìn Khai mama trên tay cầm chén thuốc, không nghĩ tới việc gặp quý phi kia.

“Không thấy mọi người đều bận rộn sao, nơi này mọi thứ đều do ta an bài, kêu người đi thì cứ đi, để thuốc nguội thì sẽ mất công hiện”- Khai mama vừa nói vừa bưng bát thuốc đặt trước mắt Hữu Hi: “Nhanh lên đi”

Hữu Hi nhủ mảy, tiếp nhận chén thuốc, dùng mâm gỗ bưng tới Di Tâm Cư. Đêm qua nghe Quý phi lâm bệnh nặng, không biết có nghiêm trọng lắm không. Hữu Hi không nhận được suy nghĩ, rời đi về hướng Di Tâm Cư.

Đẩy cửa ra, đi vào, chứng kiến bảy vị thái giám, cùng hai tiểu cung nữ đứng ở ngoài phòng.

“Còn không mau bưng vào, đứng đây làm gì”.

Một đạo âm thanh bức mình cúi đầu nhắc nhở, Hữu Hi lúc này mới phát giác chính mình dừng lại, tầm mắt rơi vào người vừa nói, là vị thái giám đang đứng tay cầm phát trần.

Hữu Hi không nói gì, hít một hơi thật sâu, hướng vào bên trong tầm.

Lan Quý phi đang khép hờ mắt, nằm ở đó, Vân San đứng bên cạnh giữ, vẻ mặt lo lắng.

“Quý phi cát tường”- Hữu Hi thi lễ, rồi nói: “Xin mời, quý phi dùng thuốc”.

Mi mắt quý phi giật giật, Vân San đứng dậy đi về phía trước hai bước “Đem thuốc lại đây”.

“Vâng ạ”- Vì để tồn tại để có thể tiếp tục sống, có thể nhìn thấy người mình yêu mến, Hữu Hi ép chính mình phải thích ứng với cuộc sống cổ đại, cúi đầu lên tiếng đi về trước.

Vân San nhìn mặt Hữu Hi, trong lòng vẫn là chán ghét, nhưng không biểu hiện ra ngoài, nhìn Hữu Hi đi từng bước đến gần giường quý phi, vẻ mặt lạnh nhạt, vươn tay cầm bát thuốc, chân lại nhanh chóng vươn ra trước chân Hữu Hi, Hữu Hi không phòng bị, nửa dưới cơ thể không kịp giữ thăng bằng té về trước.

“Ah”- Hữu Hi kinh hô, chén thuốc trong tay rớt đi, bay về phía người Quý phi. . . Quý Phi muốn tránh né, nhưng không kịp, Vân San xông lên ngăn cản chén thuốc. Bát thuốc thì trong tay Vân San, nhưng nước bắn tung tóe trên người quý phi.

“Chuyện gì xảy ra vậy, nương nương!”- Máy người nô tài nom nớp lo sợ hỏi.

Hữu Hi nhìn chén thuốc chạm vào tay Vân San, hơn nữa thân thể suy yếu của quý phi đột nhiên tức giận. Hữu Hi bối rối, mặt trắng bệch.

“Vân San, tay ngươi sao rồi, mau cho đi nương xem”- Lan Quý phi đau lòng nhìn Vân San, kéo tay nàng lại.

Vân San cau mày, lắc đầu nói: “Di nương đừng lo, San Nhi không có việc gì, chỉ bị bỏng nhẹ?”

“Mau đi tìm thái y”- Quý phi vội vàng phân phó, người tỳ nữ cuốn quýt gật đầu chạy đi tìm thái y.

Lan Quý phi nhìn tay Vân San, vừa đau vừa giận, quay đầu nhìn Hữu Hi tức giận nói: “Ngay cả cầm một bát thuốc cũng không xong, ngươi muốn hại người khác bị bỏng chết sao?”

“Không phải do ta, ta không cố ý, là nàng cố ý ngăn chân nên ta không thể đứng vững được”- Hữu Hi bối rối lắc đầu, không nhận được mà biện hộ.

“Ngươi... bản thân ngươi không tốt, lại còn muốn đổ tội cho người khác...”- Vân San vừa vội vừa tức, ủy khuất đến cực điểm, trong mắt nổi lên tia lệ quang, tay đau đớn run rẩy, vẻ mặt thống khổ, làm Lan Quý phi một trận đau lòng.

“To gan... ngươi cho rằng có vương gia che chở, thì bản cung không có biện pháp trị ngươi sao”- Vì quá kích động, Lan Quý phi ho khan đứng dậy.

Vân San vội nói: “Di nương, đừng giận, San Nhi đau cũng không sao, chỉ cần người đừng giận mà tổn hại thân thể”

Lan quý phi lắc đầu, thanh âm trầm thấp: “Thật vô phép vô tắc, không biết sao lại để loại phụ nữ này hầu hạ vương nhi!”.

“Di nương, quên đi, Khiếu Dương ca tự có suy nghĩ của chính mình, không nên vì vậy mà hại thân, cũng không nên vì việc này làm Khiếu Dương ca mất vui”.

Lan quý phi nhìn Vân San, cúi đầu ho khan vài cái, trách cứ nói: “Ngươi à... chỉ biết nghĩ tới hần”

Vân San cúi đầu, khước mắt lại quét về Hữu Hi.

Alan Quý phi nhìn Hữu Hi, chung quy có cảm giác hành vi của Hữu Hi rất quái dị, không biết lễ nghi, quát lạnh nói: “Tốt lắm, vì Vân San bản cung không xử trí ngươi, đi xuống đi, đừng để ta nhìn thấy ngươi”

Cón mắt ngây thơ của Hữu Hi khó hiểu nhìn Vân San, nàng không ngờ lại có kẻ hèn hạ đến vậy.

Làm như vậy với nàng có ích gì, Hữu Hi âm ức chịu đựng, không ở lại lâu, xoay người rời đi.

Hữu Hi vừa ra đến, một đạo nhân ảnh hiện lên, bá đạo giữ lấy tay nàng: “Ngươi không sao chứ?”

Hữu Hi nhìn khuôn mặt lo lắng của Hoàng Bắc Thiên, nghe hần ân cần thăm hỏi lo lắng khiến trái tim nàng bình yên trở lại: “Ta không sao”

“Đi theo ta”- Hoàng Bắc Thiên bá đạo lôi kéo Hữu Hi đi về phía chỗ không người.

“Hoàng Bắc Thiên... ngươi muốn làm gì?”- Hữu Hi bị Hoàng Bắc Thiên lôi kéo, thân thể không tự chủ mặc hần kéo dắt đi về trước.

“Ta có lời muốn nói với ngươi!”- Hoàng Bắc Thiên không quay đầu lại, Hữu Hi chỉ nhìn thấy sườn mặt hoàn mỹ của hần, thanh âm mang theo chút lo lắng.

Có chuyện gì muốn nói? Sao lại khẩn trương như vậy, Hữu Hi nhìn ra được sắc mặt của Hoàng Bắc Thiên cực kỳ nghiêm trọng, trái tim mơ hồ có chút không yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42

Bàn tay to lớn mang theo lực nắm lấy nàng, bá đạo mà ấm áp, lôi kéo nàng đi tới chỗ không người, một nơi chưa từng có ai sống.

Hai người đứng ở đây, trái tim Hữu Hi thăng thần nhảy loạn, tầm mắt phiêu hốt không ngừng, rơi vào nơi hai bàn tay giao nhau, từ góc độ của nàng nhìn lại, có cảm tưởng hai bàn tay dính chặt giống như chung một lòng.

Trước đây nàng cũng cùng Nhất Thần nắm tay, nhưng chưa từng phát sinh hai bàn tay cùng đan lại một chỗ phối hợp nhuần nhuyễn.

Trái tim Hữu Hi bối rối, hình như, hình như điều này có ý nghĩa gì đó. Bối rối ngẩng đầu nhìn Hoàng Bắc Thiên, thì thấy hai mắt hắn cũng dán chặt vào tay nàng.

Hữu Hi dùng sức muốn rút lại tay mình đang bị Hoàng Bắc Thiên nắm lại, Hoàng Bắc Thiên ngay lập tức buông ra.

“Hoàng Bắc Thiên, ngươi tìm ta có việc sao?”- Hữu Hi mở miệng phá vỡ không khí trầm tĩnh bao bọc xung quanh.

“Ngươi... có nguyện ý đi theo ta không?”- Hai tròng mắt xinh đẹp của Hoàng Bắc Thiên không chút thay đổi, phát hiện chính mình đang rất mong đợi, nhìn Hữu Hi. Mặc dù hắn có thể trực tiếp làm như vậy, nhưng hắn hi vọng muốn biết quyết định của Hữu Hi dù là gì đi nữa.

Hữu Hi nghi hoặc nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Đi theo ngươi?”

Hai tay Hoàng Bắc Thiên vội vàng nắm lấy bả vai Hữu Hi, con đen láy không chớp mắt nhìn Hữu Hi: “Đúng vậy, theo ta rời khỏi nơi này.”

Hữu Hi chần chờ nói: “Nhưng mà...”.

“Ngươi không nghĩ tới sao, không nghĩ tới việc rời khỏi đây sao?”- Sự do dự của Hữu Hi làm cho Hoàng Bắc Thiên một trận xao động, vì hắn nói ra ba chữ bất đồng mang hàm nghĩa bên trong “Theo ta rời”, không phải là lời hứa hẹn....

“Ngươi muốn làm thế nào?”- Nàng rất muốn, bất cứ giá nào nàng cũng muốn rời đi. Nhưng Lăng Khiếu Dương sẽ để nàng đi sao, đáp án vốn là không. Nếu Hoàng Bắc Thiên dẫn nàng chạy trốn, không biết phải nỗ lực đến mức nào mới có thể rời khỏi đây.

Hoàng Bắc Thiên buông vai Hữu Hi, ánh mắt bình tĩnh chứa đựng sự kiên quyết: “Ta dĩ nhiên có cách, nhưng không biết liệu có thành công, ngươi cái gì cũng không cần biết”

“Không được, cách của ngươi nhất định có nguy hiểm, ta không muốn liên lụy ngươi, tâm ý ngươi ta biết, nhưng tuyệt đối không thể hại ngươi”- Nàng tìm kiếm thời cơ chạy khỏi vương phủ, nhưng cũng không cần lợi dụng Hoàng Bắc Thiên làm cho hắn liên lụy.

Tuần nhan Hoàng Bắc Thiên kiên định nói: “Ta chỉ tới để thông báo, khi nghĩ ra cách toàn vẹn lập tức sẽ mang ngươi đi”.

“Không, Hoàng Bắc Thiên...”

“Hu... tin tưởng ta”- Hoàng Bắc Thiên vươn ngón tay thon dài, điểm giữa môi Hữu Hi, không cho nàng tiếp tục nói. “Đừng tự ý bỏ trốn, chờ tin tức, nhớ kỹ lời ta nói, đừng tự tiện hành động, bên ngoài vương phủ có rất nhiều nguy hiểm”- Đây mới là câu quan trọng nhất, hắn lo lắng Hữu Hi lên bờ đi... Lại bị ai khác bắt đi lâm vào nguy hiểm, hắn sợ hãi không thấy được nàng, loại cảm giác này hắn không muốn xảy ra lần thứ hai.

“Nhớ kỹ lời ta nói”- Hoàng Bắc Thiên dặn dò xong, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên, trái tim mãnh liệt nhảy lên, hắn dĩ nhiên biết tâm tư của nàng, biết nàng toàn tâm toàn ý muốn bỏ trốn.

Nhưng hắn muốn làm gì, làm như thế nào, Hữu Hi không nhận được lo lắng, Lăng Khiếu Dương sẽ buông tay sao?

Nàng biết là rất khó, rất khó....

Nhưng Hoàng Bắc Thiên, hắn không để ý tới, tựa hồ chỉ biết bảo vệ, cứu vớt nàng, muốn mang lại cho nàng những điều tốt đẹp nhất. Con ngươi Hữu Hi lộ ra tia nhìn say mê hướng về phía Hoàng Bắc Thiên....

“Người đã đi, ngươi còn nhìn không biết mệt sao?”

Một đạo âm thanh trầm lắng, mang theo sự chế giễu vang lên sau lưng, Hữu Hi kinh hãi quay đầu lại, thấy gương mặt tà khí của Lăng Khiếu Dương, trái

tím sợ hãi không khỏi lui vài bước, cố tránh xa khí tức của Lăng Khiếu Dương làm người ta sợ hãi.

“Sao lại sợ ta như vậy?”- Lăng Khiếu Dương chớp mắt, tới gần Hữu Hi, hai tròng mắt lãnh khốc không hề mang theo chút ảm áp.

“Ta có việc cần làm, không thể tiếp chuyện với ngươi được”- Hữu Hi soảng sợ xoay người nghĩ tới việc rời đi, cổ tay bị Lăng Khiếu Dương gắt gao nắm lấy, đem nàng hung hăng kéo vào lòng.

Sắc mặt lạnh lẽ, lồng ngực rộng rãi mà cứng rắn chứa đầy sự tức giận: “Ngươi cho rằng bản có thể mang ngươi đi sao?”.

“Vương gia dùng thủ đoạn như vậy, ta có thể chạy trốn sao?”- Hữu Hi oán hận nhìn Lăng Khiếu Dương, giãy dụa muốn thoát khỏi tay hắn.

“Hừ, tội của ngươi còn chưa trả xong, làm sao ta có thể dễ dàng để ngươi đi đây?”- Lăng Khiếu Dương giơ tay lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt mạnh mặt Hữu Hi: “Mùi vị của ngươi ta nếm còn chưa đủ, lại bỏ cho nam nhân khác nhấm nháp sao”.

“Ngươi vô sỉ”- Hữu Hi dùng sức đẩy tay hắn, Lăng Khiếu Dương vẫn giữ nguyên giam cầm tay nàng.

Tay Lăng Khiếu Dương vuốt ve gương mặt Hữu Hi, lại đột nhiên dặt ỏi sau đầu Hữu Hi, ngón tay xuyên qua sợi tóc nàng, dùng sức kéo xuống, bức bách gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi ngẩng lên, buộc môi nàng mở ra.

Đau quá, Hữu Hi không nhịn được cau mày, ánh mắt phần nộ thẳng tắp nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương hài lòng nhìn Hữu Hi. Hắn chính là thích nhìn thấy bộ dạng phần nộ của nàng, rất xinh đẹp, cúi đầu, hung hăng hôn vào đôi môi đỏ mọng, mút lấy vị thơm ngọt trong miệng nàng.

Hữu Hi giãy dụa không được, vừa tức vừa giận, cắn răng muốn cắn đứt đầu lưỡi của Lăng Khiếu Dương đang tàn phá bờ môi trong miệng nàng.

Nhưng bản linh hoạt tránh né, hai người hôn nhau mà giống như đang chơi kiếm tìm, phát ra thứ âm thanh mập mờ.

Hắn hôn làm cho nàng không thở được, xung quanh đều là mùi vị nam tính của hắn, tâm trí từng đột mê loạn, bàn tay thúc vào ngực Lăng Khiếu Dương, bản lại giống như núi không có chút thối lui hay sút mẻ.

Lăng Khiếu Dương buông lỏng đôi môi như cánh hoa của Hữu Hi hướng xuống phía dưới vùng cổ trắng nõn, gặm cắn, rồi đột nhiên đẩy Hữu Hi ra xa: “Ngươi yêu bản rồi? Ngươi đã yêu Hoàng Bắc Thiên? Vậy còn người nam nhân Nhất Thần ngươi yêu, chẳng lẽ không còn tình cảm?”

Hữu Hi đứng vững, nghe Lăng Khiếu Dương nói, trái tim ngẩn ra, đầu óc mơ hồ trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh, thanh âm run rẩy nói: “Không... ta không có yêu bản...”.

Hữu Hi thì thầm nói, Lăng Khiếu Dương cũng không hề làm khó nàng, tầm mắt dẩu đi tia nhìn lướt qua cái thân ảnh ở phía xa xa.... giống như có thâm ý cười, rồi vội vàng dẩu ý rời đi.

Hữu Hi đứng tại chỗ, không nghĩ tới Lăng Khiếu Dương lại hỏi nàng vấn đề này.... Đầu óc mơ hồ bất an....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43

Mấy ngày sau tại Di Tâm Cư

Lan Quý Phi ngồi ngay ngắn trên nhuyễn ghế, trong tay cầm chén trà thơm, chậm rãi nếm thử, Vân San đứng ở bên cạnh hầu hạ.

Lan Quý phi giương mắt nhìn thái giám đang đứng giữa phòng hỏi: “Nguy Kim Quý, Hoàng thượng bảo ngươi tới đây làm gì?”.

“Dạ...”- Nguy Kim Quý cúi đầu, mắt quét về bốn phía liếc từng người một, tựa hồ có gì đó khó nói.

“Các ngươi lui xuống đi”- Lan Quý Phi phát tay ý bảo.

“Vâng ạ”- Nha hoàn và cung nữ vội vàng lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại Lan Quý Phi, Vân San, còn có Nguy Kim Quý.

Nguy Kim Quý lúc này mới nói: “Khỏi bầm nướng nướng, chuyện là thế này, Bắc Vương hình như đã để mắt đến Hỷ Phu nhân trong phủ, muốn hoàn thượng ban hôn, như thế hẳn sẽ đáp ứng việc hoàng thượng đưa ra trên buổi thượng triều, nhưng ngặt một điều vương gia lại không đồng ý...”

“Vậy nên hoàng thượng phái người tới, muốn bốn cung thuyết phục vương gia”.

“Nương nương anh minh”.

Lan Quý Phi trầm nhà, nàng mặc dù chỉ là người phụ nữ chăm lo việc phụ trong nhà, nhưng cũng biết rõ cái lợi và hại trong đó.

Lúc này, hoàng thượng mời Bắc Vương đến, chắc chắn có ý nghĩa quan trọng, quốc khố ngày càng trống rỗng, sau đó không lâu lại chiến tranh, nhu cầu cấp bách là cần quân lương, phía nam lại vừa chịu thiên tai cũng cần dùng tiền mà cứu giúp người dân. Mà Hoàng Bắc Thiên lại là người giàu nhất nước, chỉ cần Hoàng Bắc Thiên đồng ý đem ngân lương ra như vậy có thể giải quyết hết tất cả mọi việc.

Lan Quý Phi trong lòng cân nhắc mối quan hệ giữa lợi và hại, bên trái Vân San có kiềm chế nhưng không được, nàng yêu Lăng Khiếu Dương, tục giặc của nữ nhi rất nhạy cảm, nàng nhìn ra được Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi quan tâm đặc biệt, trừ hận thù còn có thứ tình cảm lo lắng gì đó.

Nếu quả thật có thể đem Hữu Hi ra khỏi vương phủ, như vậy có thể lấy đi một cây đinh trong mắt nàng, Vân San chờ đợi nhìn sắc mặt Quý Phi, nàng cố gắng hi vọng, Quý Phi có thể đáp ứng nguyện vọng của Bắc Vương.

Cuối cùng Quý Phi cũng mở miệng: “Tốt lắm, người đi gặp hoàng thượng, chuyện này cứ để bốn cung làm chủ là được, một con tiện thiếp làm sao sánh bằng giang sơn xã tắc.”

Lời Lan Quý Phi vừa nói ra, trái tim Vân San cao hứng như muốn nhảy cẫng lên, chỉ cần quý phi đáp ứng, Vương gia dù không muốn, cũng không cách nào thoát. Nàng biết rõ Vương gia là người hiếu đạo, hơn nữa quý phi thân mang trọng bệnh, vương gia chắc chắn sẽ không dám chọc giận quý phi.

Thái giám biết rõ, trong lòng vương gia, Quý Phi chiếm vị trí không nhỏ, không cần mất thời gian mà đã có cuộc giao dịch tốt đẹp như vậy, hành lễ nói: “Quý Phi nương nương thâm minh đại nghĩa, nô tài sẽ trở về bẩm báo hoàng thượng ngay.”

“Đi đi”.

“Nô tài cáo lui!”- Nguy Kim Quốc cúi gập người lui ra.

“Đi nương, người nên nghỉ ngơi một chút!”- Vân San trong lòng vui vẻ, nhưng sắc mặt không hề biểu hiện, bàn tay dịu dàng đỡ lấy quý phi đứng dậy đi về phía giường.

....

Hoàng Bắc Thiên muốn dẫn Hữu Hi bỏ chạy, hơn nữa còn cùng hoàng đế thỏa hiệp kiến nghị, tất cả những điều này Hữu Hi đều không biết.

Mấy ngày nay, Hữu Hi không nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, nàng đành nhờ Thiếu Cừ giúp nàng bỏ củi nấu nước, không biết liệu có xảy ra chuyện gì, Thiếu Cừ cũng chỉ oán trách liếc nhìn nàng một cái, quyết tâm ngậm miệng không nói câu nào.

Lăng Khiếu Dương cũng không tìm đến nàng gây phiền toái, Hữu Hi biết, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, cuộc sống êm đềm này dường như muốn ám chỉ sắp có cơn bão lớn mãnh liệt kéo đến.

Hữu Hi kinh ngạc ngây ngốc ngồi trong phòng ăn sau hậu viện, nghĩ tới mà lo lắng, hôm nay Thiếu Cừ không tới, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hữu Hi”- Một đạo âm thanh trầm thấp, như có lực hút vang lên sau Hữu Hi. Nghe thấy thanh âm, Hữu Hi trong lòng vui vẻ, xoay người lại, là Hoàng Bắc Thiên mấy ngày nay đã không gặp, gương mặt khí phách lạnh lùng mang theo tia vui sướng

“Hoàng Bắc Thiên!”- Hữu Hi cao hứng hô một tiếng, đứng dậy, vội vàng chạy tới bên Hoàng Bắc Thiên, lo lắng hỏi: “Mấy ngày nay người đi đâu vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn ra trong mắt Hữu Hi tràn ngập lo lắng, hẳn trao cho nàng ánh mắt an tâm “Không có chuyện gì xảy ra cả”.

Hữu Hi lúc này mới yên lòng, gương mặt nhỏ nhắn ban đầu còn khấn trương sau đó mềm mại mỉm cười: “Như vậy là tốt rồi”.

Hoàng Bắc Thiên không nhịn được cầm lấy tay Hữu Hi, con ngươi đen ngóng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần mỹ của Hữu Hi: “Hữu Hi, người chuẩn bị đi, ngày mai ta sẽ mang người rời khỏi đây”.

“Mang ta đi?”- Hữu Hi kinh hãi đứng lên, lắc đầu nói: “Không, ta không chấp nhận để người làm chuyện nguy hiểm như vậy”

“Là do hoàng thượng đồng ý, cả Quý Phi nương nương cũng làm chủ!”- Sắc mặt Hoàng Bắc Thiên vẫn như cũ, nhưng giọng nói lại tiết lộ tâm tình của hắn cực kì cao hứng: “Không có nguy hiểm gì cả”.

“Hoàng thượng đồng ý? Hoàng thượng và quý phi đều tán thành, vương gia chắc chắn không thể không nghe theo phải không?”- Hữu Hi có chút kích động đứng lên.

Mặt Hữu Hi sáng bừng, Hoàng Bắc Thiên gật đầu, bàn tay ấm áp buông lỏng tay Hữu Hi: “Phải!”

Nghe thấy Hoàng Bắc Thiên nói như vậy, trái tim Hữu Hi kích động lẫn kinh hoàng, gương mặt nhỏ nhắn nóng bừng, nàng có thể rời đi, rời xa khỏi Lăng Khiếu Dương, tên nam nhân khốn kiếp đó, không bao giờ phải quay lại cuộc sống kinh khủng này, nhưng ngoài sự kích động, còn có cảm giác gì đó không đơn giản, ánh mắt nghi hoặc nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Nhưng hoàng thượng sao lại đứng về phía ngươi? Ngươi có phải đã đáp ứng điều kiện gì đó của hoàng thượng? - Hữu Hi vẫn nhớ rất rõ, Hoàng Bắc Thiên dùng điều kiện gì đó trao đổi tự do của nàng, làm cho Lăng Khiếu Dương phải bỏ nàng ra.

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên cau mày, vẻ mặt ngưng đọng nói: “Ngươi không phải rất ngốc sao?”

“Ngươi nói thật hay giỡn vậy?” - Hắn dĩ nhiên rất hay đùa, Hữu Hi không khỏi cười nói: “Ngươi đang khen hay là mắng ta vậy”.

Hoàng Bắc Thiên khẽ lắc đầu, hân thích nhìn gương mặt tươi tỉnh, tràn ngập sức sống của Hữu Hi.

Hữu Hi không chịu bỏ qua tiếp tục hỏi: “Ngươi rốt cuộc là đã đáp ứng hoàng thượng điều kiện gì, có phải điều kiện đó rất lớn?”

thân ảnh Hoàng Bắc Thiên cao ngất đứng trước mặt, cầm lấy tay Hữu Hi vẽ lên một vòng tròn: “điều kiện đó lớn như thế này”

Nhìn động tác của Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi không nhịn được cười ra tiếng, nàng cảm thụ được nội tâm Hoàng Bắc Thiên rất vui vẻ, có thể giúp đỡ nàng, hẳn thật sự rất vui vẻ. Sâu trong tâm Hữu Hi nàng cực kì cảm động.

Hoàng Bắc Thiên nghiêm túc nói: “Nếu ngươi không chịu theo ta bỏ trốn, như vậy tổn thất còn nghiêm trọng hơn, hoàng thượng đã hạ lệnh, không còn đường sống để quay lại nữa rồi!”.

Hữu Hi cảm kích nhìn Hoàng Bắc Thiên, tình nghịch nói: “Nói như vậy ta nhất định phải đi rồi”

“uh!”

“Ta sẽ đi theo ngươi” - Hữu Hi rốt cuộc cũng nói ra được lòng mình, nhưng giờ phút này, nàng vẫn không biết, Hoàng Bắc Thiên phải chịu tổn thất nghiêm trọng như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44

Di Tâm Cư.

Đêm khuya trầm lắng, Lăng Khiếu Dương về mặt âm trầm đứng ở giữa phòng, ánh nến toát ra, làm mặt hắn lúc ẩn lúc hiện.

“Mẫu phi vì sao lại tự ý quyết định như vậy!” - Con người đen của Lăng Khiếu Dương nhìn Lan Quý Phi, giọng nói trầm thấp mang theo sự tối tăm và tức giận.

Lan Quý Phi sắc mặt bình thản, không vội vàng cũng không chậm: “Vương nhi không biết sự tình hay sao, hoàng thượng đang lo lắng quốc sự, ngươi thân là vương gia, mang trong người dòng máu hoàng thất, gánh vác giang sơn xã tắc ngươi cũng có trách nhiệm một phần, nếu ngươi cứ như thế thì sẽ không thể làm nên nghiệp lớn”.

Lăng Khiếu Dương có chút tức giận nói: “Nhưng không có nghĩa là hài nhi phải đem người phụ nữ của mình mà dâng đi”.

Lan Quý Phi nhìn Lăng Khiếu Dương liếc mắt một cái, mắt híp lại, thấp giọng: “Nữ nhân của ngươi? Vương nhi, nàng chỉ là một tì thiếp, giá trị không bằng một con ngựa, lại là người phụ nữ mà ngươi hận, Vương nhi không cần phải quan tâm như vậy, đem nàng ra làm vật trao đổi ít ra còn giúp được nước nhà chẳng phải như thế rất tốt”.

Lan Quý Phi nói xong là Lăng Khiếu Dương cứng họng: “Nhưng mà.... mẫu phi không nên tự ý quyết định như vậy”.

“Như thế nào? Chẳng lẽ ta là mẹ ngươi ngay cả việc làm chủ cũng không được... khụ khụ...” - Lan Quý Phi ngôn ngữ kích động, không nhịn được ho lên.

Lăng Khiếu Dương nhìn thân thể không khỏe của Lan Quý Phi, mặc dù là có sự bất mãn, nhưng đành phải nhẫn nhịn, con người đen hạ xuống tức giận hô to: “Hầu hạ quý phi nghỉ ngơi” - Nói xong xoay người rời đi.

Lúc này trong sân một mảnh tối đen, không có ánh trăng cũng không có thứ ánh sáng tinh quang. Trái tim của Lăng Khiếu Dương cũng như bầu trời đêm

đầy vẻ lo lắng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời không chút ánh sáng, trái tim cũng dường như được con đè nén trong lòng.

Cứ như vậy để Hoàng Bắc Thiên đem Lãnh Dạ Hủy đi sao? Dạ Lan an nghỉ dưới đất, bị thảm chết đi, hung thủ lại muốn giương cánh bay cao, cùng nam nhân khác song túc song phi?

Không, hẳn không cho phép có kết quả như vậy, hẳn muốn hung thủ giết Dạ Lan phải chịu thống khổ, hẳn tuyệt đối không buông tay để nàng rời đi.

Lăng Khiếu Dương âm trầm nghĩ tới, hai tay siết chặt thành nắm đấm, xương kêu răng rắc, nòng đậm hận ý.

Ai thua ai thắng, đều chưa thể biết được, Lăng Khiếu Dương cước bộ đến nơi ở của Hữu Hi.

Căn phòng đơn sơ của Hữu Hi vẫn còn ánh đèn phát sáng, Lăng Khiếu Dương đẩy cửa đi vào, Hữu Hi dĩ nhiên không phát hiện đến.

Thân ảnh nhỏ nhỏ của nàng đang rất vui sướng sắp xếp, lục tùm thứ gì đó, thân thể khom xuống đứng ở bên giường, tựa hồ như đang sửa sang lại quần áo.

Mới vừa tắm rửa nên mùi thơm mát bay tràn ngập khắp phòng, mái tóc dài có chút ẩm ướt bù xù sau người, cùng thân thể tinh tế hào làm một, càng lúc càng phát ra vẻ mê người, nàng bây giờ vẫn chưa ngủ, mới làm xong công việc ở phòng ăn trở về.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh cùng nhất cử nhất động của nàng, hẳn cảm thụ được niềm vui sướng của nàng, làm cho Lăng Khiếu Dương càng bức mình.

Rời khỏi nơi này, cho nên mới vui như thế sao? Trái tim Lăng Khiếu Dương tức giận bốc khói, sắc mặt âm trầm, đôi mắt giống như hàn tinh nhìn chăm chăm thân ảnh vui sướng của Hữu Hi.

Hữu Hi ca một bài, vui sướng thu gom quần áo, cùng nhật ký và bức họa Nhất Thần, một vài quần áo đơn giản bỏ vào bao vải, lúc này xoay người, mới phát hiện Lăng Khiếu Dương không biết từ khi nào đã ở sau nàng, ánh mắt của hắn làm cho nàng phát run.

“Ngươi... ngươi sao lại ở đây!”- Nam nhân này bước đi không phát ra tiếng, giống như quỷ im lặng xuất hiện, muốn dọa chết người sao.

Con người hàn tinh của Lăng Khiếu Dương nhìn chăm chăm khuôn mặt sợ hãi của Hữu Hi, cất bước tới gần, thân thủ túm lấy bao quần áo nàng mới vừa chỉnh sửa kéo đến ném xuống đất

“Ngươi sao lại ném đồ của ta?”- Hữu Hi bức mình trừng mắt nhìn Lăng Khiếu Dương liếc một cái, khom lưng xuống nhặt, tay Lăng Khiếu Dương túm lấy cánh tay nàng, ngăn trở hành động của Hữu Hi.

Thân thể Hữu Hi bị ép đứng trước mặt hắn, nàng nhận ra Lăng Khiếu Dương đang phẫn nộ, đôi mắt tối tăm chứa đựng cừu hận.

“Làm cái gì? Bỏn vương muốn làm chuyện đó?”- Hắn chính là muốn nhìn thấy sự vui sướng của nàng biến mất, trái tim Lăng Khiếu Dương phi thường căm tức, hẳn muốn phá vỡ sự vui sướng của nàng.

“Ngươi buông ra!”- Hữu Hi nhìn ánh mắt Lăng Khiếu Dương, nhận ra trong câu nói của hắn có thâm ý, từ sung sướng ban đầu nay đã trở thành sợ hãi cùng bất, giây phút muốn thoát khỏi giam cầm của Lăng Khiếu Dương, lòng ngực kiên cố, chạm vào cơ thể mềm mại của nàng liền làm cho nàng đau đớn.

Cánh tay của hắn mang theo phẫn nộ, gắt gao vòng lấy eo nàng, hai khối thân thể kề sát nhau không có khe hở, làm cho nàng không cách nào nhúc nhích, Hữu Hi sợ hãi không nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt bất an nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Tội thiếp của ta chưa gì đã muốn bay xa như vậy rồi sao?”- Lăng Khiếu Dương lạnh mị nói nhỏ, hâ hấp nóng rực thổi vào mặt Hữu Hi.

“Cho tới bây giờ ta vốn không phải là tội thiếp của ngươi, ta càng không phải Lãnh Dạ Hủy, ta là An Hữu Hi, ta...”

“Câm miệng...!”- Lăng Khiếu Dương quát lên cắt đứt lời nói của Hữu Hi: “Ngươi tưởng bỏn vương không có mắt ngay cả tội thiếp của mình cũng không nhận ra sao?”

Quân đi, Hữu Hi không muốn lại phải giải thích với hắn, hẳn chắc chắn không tin, hơn nữa nàng đã khắp rồi đi, hẳn như thế nào cũng không còn quan trọng với nàng nữa.

“Tốt lắm, ta thích phụ nữ im lặng, đêm còn dài từ từ hưởng thụ, tội thiếp, mau hầu hạ bỏn vương an giấc”- Lăng Khiếu Dương lạnh lẽo tà mị nói nhỏ vào tai Hữu Hi mà nòng đậm hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 45

Trái tim Hữu Hi từng đột thốt khổ, nàng không muốn cùng hắn tiếp xúc thân mật như vậy, không muốn.

Nhưng cơ thể cường tráng cùng với lực đạo của hắn làm cho nàng không cách nào phản kháng, hắn vừa hôn vừa vuốt ve, làm cho nàng không cách nào né tránh.

Hữu Hi thấy tình thế cấp bách liền la lên nói: “Vương gia không nỡ để ta đi vì vậy muốn cùng ta tạo nên một đêm hoàn mỹ để chấm dứt quan hệ này sao?”

“Không nỡ?”- Lăng Khiếu Dương ngẩng đầu, ánh mắt chế giễu nhìn gương mặt kinh hoàng của Hữu Hi.

Hữu Hi tái nhợt nghiêm mặt, con mắt sợ hãi nhìn Lăng Khiếu Dương lớn tiếng gào thét: “Vương gia luôn miệng nói hận ta, vì tỷ tỷ mà báo thù, nhưng để báo thù có rất nhiều phương thức, tại sao vương gia lại chọn cách này, chẳng lẽ việc vương gia yêu tỷ tỷ là giả, kỳ thật trái tim sớm đã phản bội, nhưng lại lấy cớ trừng phạt này để che dấu sự phản bội của chính bản thân mình, vậy vương gia cùng ta mây mưa chỉ hoàn chắc sẽ không cảm thấy áy náy!”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt đại biến, thẹn quá thành giận hô to: “Câm mồm”.

Hữu hi cố ý gây sự, con ngươi đen nhìn thẳng Lăng Khiếu Dương sẵn giọng nói: “Ngươi la to như vậy, chứng minh vương gia có tật giật mình, tỷ tỷ người có thấy không, nam nhân này luôn miệng nói yêu ngươi nhưng chính là đã yêu ta rồi, hắn cần bản không muốn rời xa ta, tỷ tỷ, ngươi có thấy không?”

“Tiện nhân, câm mồm!”- Lăng Khiếu Dương nổi trận lôi đình hô miệng tiếng, giơ tay lên, dùng chưởng lực thật lớn đánh vào gương mặt nhỏ của Hữu Hi, phát ra âm thanh thanh thúy, thân thể Hữu Hi không ổn rồi ngã xuống, hắn luôn dùng lực rất lớn, ngay cả tát cũng rất tàn nhẫn, trên mặt Hữu Hi một trận bông rớt, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi.

“Ngươi không có tư cách phê phán tình yêu của ta cùng Dạ Lan, ngươi vốn chỉ là một tiện thiếp, chỉ xứng làm ấm giường cho ta, để phát tiết, ta yêu ngươi, ngươi chính là đang nằm mơ”- Lăng Khiếu Dương rống giận, phần nộ đã ngã bàn trang điểm của Hữu Hi, rầm một tiếng bàn nát bấy, cuồng loạn giận dữ hét: “Ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện hạnh phúc.”

Lăng Khiếu Dương nổi giận nói xong, hung hăng vung ống tay áo, thân ảnh cuồng nộ giống như gió rời khỏi phòng Hữu Hi.

Trong phòng tựa hồ vẫn còn lưu giữ mùi vị tức giận của hắn, Hữu Hi đứng dậy, tuy rất đau đớn nhưng tâm trạng lại sáng khoái, vui vẻ.

Hắn cuối cùng cũng không làm được, Hữu Hi ngồi trên giường, cảm lấy lọ thuốc mà Hoàng Bắc Thiên từng đưa, xoa lên mặt, Lăng Khiếu Dương nổi giận vốn không ảnh hưởng tới nàng, dù đã trúng một cái tát nhưng có thể khiến hắn kích động rồi đi, nàng vốn dĩ là người thắng cuộc.

Ngày mai, ngày mai nàng có thể rời khỏi nơi này rồi, có thể làm những chuyện mình muốn, báo đáp ân tình Hoàng Bắc Thiên, vốn là tâm nguyện mới của nàng. Nếu như thật sự có một ngày nàng trở về hiện đại, nàng sẽ đi tìm Nhất Thần, cùng Nhất Thần ca thực hiện những tâm nguyện trước đây, Hữu Hi ngồi một chỗ không nhịn được cười khẽ, nàng cứ như vậy ước mơ cho tương lai...

....

Cuối cùng cũng đã chờ được ngày kế tiếp, ngoài cửa xe ngựa chờ hành lý đã ở ngoài bọc sẵn hành lý, chỉ còn đợi Hữu Hi, bọn họ có thể rời đi.

Nghĩ tới Hữu Hi có thể rời đi nơi này để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, rồi còn giữ nữ tử đặc biệt ở bên người, đáy lòng nổi lên tình cảm ấm áp, cuộc sống như vậy chẳng phải rất tốt đẹp, trên mặt không tự chủ mà nở một nụ cười sáng khoái.

Thiếu Cửu đứng ở bên Hoàng Bắc Thiên chờ Hữu Hi đi ra, vô tình quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt mơ mộng của Hoàng Bắc Thiên, lại còn tự mỉm cười.

Mỉm cười... Hoàng Bắc Thiên đã mỉm cười!

Thiếu Cửu không nhịn được xoa hai mắt, sau đó trợn to mắt lên nhìn Hoàng Bắc Thiên, quả nhiên, khéo môi Hoàng Bắc Thiên cong lên, lại một mình bật cười.

“Gia, ngài đang cười?”- Thiếu Cửu nhảy đến trước mặt Hoàng Bắc Thiên, kinh hô một tiếng, phảng phất như nhìn thấy chuyện rất hi hữu.

“Ta cười sao?”- Hoàng Bắc Thiên cau mày, bực mình liếc nhìn Thiếu Cửu một cái.

“Đúng vậy, ta mới vừa nhìn thấy ngài cười”- Theo chủ tử lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy Hoàng Bắc Thiên cười, hắn vẫn tưởng Hoàng Bắc Thiên không bao giờ cười.

Hoàng Bắc Thiên lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm mặt, quát lạnh nói: “Ta không cười!”

Thiếu Cửu gãi đầu, thấp giọng thăm thĩ: “Rõ ràng là đã cười mà không dám thừa nhận, bỏ cả núi vàng núi bạc, còn cả vài vạn lượng bạc trắng mà có thể cười được hay thật”.

Hoàng Bắc Thiên sẵn giọng liếc nhìn Thiếu Cửu, quát: “Lắm mồm!”

Thiếu Cữu ngậm miệng lại, liếc nhìn Hoàng Bắc Thiên một cái, không lên tiếng nữa, nhưng lại nghĩ tới gương mặt lạnh lùng của Hoàng Bắc Thiên có thể cười lộ lên như vậy thật tốt

“Hoàng Bắc Thiên, Thiếu Cữu!”- Từ cửa vương phủ đã nghe giọng nói thanh thúy, cực kỳ cao hứng của Hữu Hi gọi ầm ĩ.

Hoàng Bắc Thiên tinh thần rung lên, con người đen nhìn Hữu Hi: “Mặt của người?”

Hữu Hi vội vàng lắc đầu nói: “Không có việc gì đâu, chúng ta đi thôi”.

Tâm Hoàng Bắc Thiên đau nhức không thôi, con người đen thâm trầm đáng sợ: “Hắn đánh người!”

Trên vai Hữu Hi khoác một bao vải nhỏ, gương mặt thuần mỹ nhỏ nhắn nhìn hẩn cười: “Không quan trọng nữa, Hoàng Bắc Thiên, có thể rời khỏi đây, cái gì cũng không quan trọng nữa, chúng ta đi thôi, ta không thể chờ được nữa.”

Con người đen của Hoàng Bắc Thiên nhìn mặt Hữu Hi, bàn tay vuốt ve tựa hồ muốn lấy đi bớt đau đớn trên mặt, Thiếu Cữu thức tỉnh lên tiếng: “Chủ tử không còn sớm nữa, chúng ta lên đường đi.”

Hoàng Bắc Thiên buông tay nói: “Lên xe”.

Hữu Hi gạt đầu hướng tới xe ngựa, tay của Hoàng Bắc Thiên đỡ lấy vòng eo Hữu Hi, dùng sức ôm đem nàng đỡ lên xe ngựa.

Hữu Hi ngồi trong xe về mặt hưng phấn, trong mắt chưa bao giờ từng lóe lên thứ ánh sáng như vậy, Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, nhắc chân muốn lên xe, lại nghe một đạo âm thanh the thé từ không xa truyền đến.

“Bắc Vương khoan đi, thánh chỉ đến...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 46

Hoàng Bắc Thiên, Thiếu Cữu quỳ xuống tiếp chỉ, Hữu Hi cũng xuống xe, mà quỳ, cúi đầu, tâm lý một trận bất an.

Nghe vị thái giám nọ tuyên đọc: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, do Bắc Vương có công với triều đình, đặc biệt mời Bắc Vương nghênh đón sứ thần Tây La Quốc, tham gia tiệc rượu, chiết nhật rồi đi, khâm thờ!”

Khi nghe thánh chỉ của hoàng đế nói như vậy? Ba người ai cũng thấy nghi vấn.

Thái giám tuyên đọc hết, Hoàng Bắc Thiên cao giọng tạ ơn, nâng tay tiếp thánh chỉ.

Ba người đứng dậy.

Thái giám nhìn Hoàng Bắc Thiên nhỏ giọng nói: “Thánh chỉ đã ban xuống, lão nô phải trở về cung phục mệnh rồi”.

“Công công đi cẩn thận!”- Hoàng Bắc Thiên đưa tay xin mời.

Thái giám gạt đầu, vung phát trần, xoay người rồi đi.

Hoàng Bắc Thiên dùng sức nắm thánh chỉ trong tay, quay đầu nhìn Hữu Hi, con người trầm lắng, bạc môi mím chặt.

“Hoàng Bắc Thiên, có chuyện gì xảy ra phải không?”- Hữu Hi hấp tấp hỏi, lòng của nàng vốn rất miễn cưỡng, vì vội vàng muốn rời khỏi nơi này cho nên sợ hãi sẽ phát sinh biến cố.

Hoàng Bắc Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của Hữu Hi, ánh mắt bất an, tay nhẹ nhàng vỗ lên vai Hữu Hi: “Đừng lo lắng, chỉ là trùng hợp hoãn lại một ngày, không có việc gì.”

Hữu Hi gạt đầu, khuôn mặt tươi cười: “Vậy chúng ta nên ở đâu đây?”

“Hoàng thượng có chỉ, Bắc Vương có thể ở lại vương phủ hai ngày, sau đó lại tiếp tục lên đường”

Một đạo âm thanh trầm thấp từ đại môn vương phủ vang lên, Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi đồng thời quay lại.

Hữu Hi thất sắc không nhìn được lùi lại, nhìn hai tròng mắt đen kịt của Lăng Khiếu Dương cực kỳ lạnh lẽo tàn khốc, chung quy cảm giác là hắn không muốn buông tha nàng.

Hoàng Bắc Thiên chú ý đến nét mặt sợ hãi Hữu Hi, dịu dàng nắm lấy tay nàng: “Đa tạ thịnh tình của vương gia, nhưng vẫn là không dám quấy rầy vương gia”- Âm thanh lạnh lùng không hề mang theo chút hơi ấm, hẳn biết Hữu Hi không muốn bước vào cửa trở lại vương phủ.

Hữu Hi nhìn hai bàn tay bị Hoàng Bắc Thiên nắm chặt, bất an cùng sợ hãi cũng biến mất, tựa hồ chỉ cần nắm tay sẽ làm cho nàng cảm thấy yên tâm và an toàn.

Lăng Khiếu Dương nhìn tay Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên đan vào một chỗ lõi kéo nhau, con mắt đen âm trầm không lộ ra chút biểu hiện, mặt đau đớn, còn có cả trái tim hắn...

“Đi!”- Hoàng Bắc Thiên chỉ đơn giản nói với Hữu Hi một chữ, sau đó kéo Hữu Hi lên ngựa, ôm lấy thắt lưng đỡ nàng lên trên xe.

Hữu Hi cũng không hề quay đầu lại mà thẳng tiến vào xe ngựa, lo lắng không dám nhìn tới sắc mặt của Lăng Khiếu Dương.

Màn phủ xuống che mất gương mặt thuần nỷ của Hữu Hi, nhưng lại mang theo âm thanh ứ động của Lăng Khiếu Dương, vốn dĩ bức màn chỉ có thể che đi ánh mắt phần nộ và sắc huyết của Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên ôm quyền: “Hẹn gặp lại ở tiệc rượu của sứ thần, xin cáo từ!”- Hoàng Bắc Thiên nói xuống, chân kéo lên ngồi trên xe.

“Tiểu nhân cáo từ!”- Thiếu Cửu cũng hành lễ, nhảy lên xe ngựa, nắm dây cương, đuổi theo sau, bỏ đi.. rồi xa tầm mắt của Lăng Khiếu Dương.

Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương đứng ở đó, vẻ mặt lo lắng, ánh mắt giống như có cuồng phong mưa to bão lớn.

Thiết quyền nắm chặt, cách cách rung động, trái tim co rút đến đau đớn, nhưng không biết tại vì sao, Lãnh Dạ Hủy, người cho rằng như vậy có thể rời khỏi bàn tay ta sao? Vĩnh viễn đừng mong có được điều đó, ai thua ai thắng vẫn còn chưa đi đến cuối cùng...

Hữu Hi ngồi trong xe ngựa một lát sau xe dừng lại, nàng vén màn lên, nhìn thấy tầm lưng rộng lớn của Hoàng Bắc Thiên, sau đó là chuyển tới mặt hắn, không biết Thiếu Cửu đi đâu rồi.

“Nhộn nhịp qua!”- Hữu Hi di chuyển tầm mắt rời khỏi người Hoàng Bắc Thiên, phở xá náo nhiệt không nhìn được mà nói nhỏ.

“Gia, mọi việc đã an bài, có thể vào trong rồi!”- Thiếu Cửu từ trong đám người đi ra, cung kính nói.

Hoàng Bắc Thiên nhảy xuống xe ngựa, Hữu Hi cũng đi ra, Hoàng Bắc Thiên ôm lấy nàng bế xuống, sau đó cùng hướng về khách điểm, Thiếu Cửu vội vàng đưa xe ngựa đi ra phía sau hậu viện.

Khách điểm vừa an tĩnh, lại rất sạch sẽ, trừ bọn họ ngay cả một người khách cũng không có, tựa hồ có điểm vắng vẻ.

“Hai vị khách quan xin mời lên lầu!”- Chủ quán gật đầu cúi người, lấy lòng, thân thủ dẫn đường.

Hoàng Bắc Thiên nhìn thoáng qua Hữu Hi, hia người đi theo sau chủ quán lên lầu, chủ quán đẩy cửa mở ra cái phòng: “Mời vào, đây là gian phòng tốt nhất, còn lại mấy phòng, mấy vị thích ở phòng nào cũng được”

“Lui xuống đi!”- Hoàng Bắc Thiên phát tay ý bảo, chủ quan lập tức im miệng, lui xuống.

Khách điểm, Hữu Hi tiêu sái đi đến trước mở cửa sổ, nhìn xuống dưới là một đám người nhốn nháo, nàng hít thật sâu, ra khỏi vương phủ giống như là một thế giới khác, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, tất cả đều là do Hoàng Bắc Thiên mang lại, nàng muốn cảm tạ hắn, Hữu Hi cảm động trong lòng, cao hứng xoay người lại, nhưng phát hiện, Hoàng Bắc Thiên đang đứng rất gần, nàng muốn nhìn mặt hắn phải ngẩng đầu lên.

“Thích không?”- Sắc mặt Hoàng Bắc Thiên không hề thay đổi hỏi.

Hữu Hi gật đầu, vẻ mặt tươi rói: “Thích, cảm giác thật vui vẻ, cảm ơn Hoàng Bắc Thiên, là người làm cho ta cảm giác được thế này vẫn còn nhiều điều tốt đẹp như vậy, thật sự cảm ơn người.”

“Có muốn đi ra ngoài một lát không!”

“Tốt quá!”- Hữu Hi cao hứng muốn nhảy dựng lên, đến đây lâu như vậy, nàng muốn đi khắp nơi quan sát mọi thứ.

“Đi thôi!”- Hoàng Bắc Thiên đi đầu hướng ra ngoài, Hữu Hi theo sau Hoàng Bắc Thiên.

Hai người ra khỏi khách điểm,, một người cao lớn tuấn nỷ, một người nhỏ nhắn, xinh đẹp, dịu dàng hồn nhiên, đi xuyên qua đám người, thu hút vô số ánh mắt.

Hữu Hi đối với nơi này tràn ngập tò mò, xem cái này sờ cái kia, Hoàng Bắc Thiên mua cho nàng nhiều thứ trò chơi nhưng nàng lại cự tuyệt, vốn dĩ chỉ là

tò mò mà thôi.

Đọc theo đường, Hoàng Bắc Thiên chỉ yên lặng đi theo sau nhìn Hữu Hi nhảy nhót không thôi, nhìn nàng vui vẻ hẳn cũng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47

Rốt cuộc đi dạo đủ rồi, Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên, Thiếu Cửu dùng qua bữa tối, sớm đi nghỉ ngơi. Chờ ngày mai qua đi, thì có thể hướng về phía Bắc mà đi, mang theo Hữu Hi, mang theo hy vọng.

Sáng sớm, Hữu Hi tỉnh lại, xoa xoa hai mắt, nhìn căn phòng sạch sẽ, mới nhớ ra mình đang ở khách điểm.

Vương phủ, vĩnh biệt mây, tâm tình Hữu Hi trở nên rất tốt, không nhịn được cười nhẹ, thân đứng lên, tầm mắt nhẹ nhàng di chuyển, phát hiện trong phòng trưng bày rất nhiều đồ vật thượng hạng, bàn bát tiên.

Vật gì thế này? Hữu Hi đi tới, trên bàn đặt vật gì đó, Hữu Hi lại một lần nữa cảm động, bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt chạm vào chúng, trái tim cảm thấy ấm áp. Hôm qua cùng Hoàng Bắc Thiên đi dạo, mấy thứ này đều là những thứ nàng rất thích khi ở trên phố, trong đó có búp bê gỗ, mặt nạ, túi tiền, món đồ chơi nhỏ hắc, khoan đã ngay cả thứ đồ chơi như vậy hẳn cũng nhớ rất rõ ràng.

...

Sau khi rửa mặt thì nghe Thiếu Cửu nói Hoàng Bắc Thiên đã vào cung tham gia tiệc rượu chào mừng sứ thần.

Hữu Hi rảnh rồi không có việc gì làm liền đi một vòng bên ngoài, ngược mắt đã thấy là giữa trưa, vội vàng trở về khách điểm, uể oải trở về phòng mình, cúi đầu đẩy cửa đi vào, cảm giác trong phòng có điểm kì lạ, Hữu Hi ngẩng lên nhìn. Chỉ thấy một thân ảnh cao lớn đang ngồi kế bàn bát tiên, ngón tay thon dài của hắn đem cái trống lắc ra chơi đùa.

“Vương gia...”- Hữu Hi không nhịn được kinh hô.

“Nhìn thấy ta sao lại giật mình như vậy?”- Lăng Khiếu Dương chậm rãi đứng lên, con ngươi đem âm trầm, sâu thẳm không thể đoán được.

“Ngươi tới đây làm gì?”- Hữu Hi không nhịn được lui về sau, ánh mắt mang theo sự cảm cảnh không muốn Lăng Khiếu Dương tiến tới.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh đi về phía trước từng bước một, thân hình cao lớn của hắn làm cho Hữu Hi có cảm giác mình bị áp chế.

“Ngươi chuẩn bị đi, ta chỉ đến đây đưa lễ vật tiễn ngươi”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói, bạc môi cong lên lãnh đạm cười khiến người khác lạnh sống lưng.

“Mời ngươi đi ra khỏi đây ngay lập tức, ta không cần lễ vật của ngươi!”- Lăng Khiếu Dương đi đến, làm cho trái tim của Hữu Hi vừa bối rối vừa bất an.

“Lễ vật này nhất định phải đưa, nó rất đặc biệt, ngươi không xem sẽ hối hận!”- Thân thể Lăng Khiếu Dương mang theo sự chèn ép vô hình, hắn đã đến gần Hữu Hi, thanh âm lạnh lùng mê mị, âm trầm.

“Ngươi đi đi!”- Hữu Hi chặn lại, con ngươi hoảng sợ nhìn về mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương từ trong lòng móc ra một sổ tay nhỏ, quơ quơ trước mặt Hữu Hi, sau đó nắm lấy tay Hữu Hi, đem nó bỏ vào tay nàng.

“Thật phải đi sao?”- môi Lăng Khiếu Dương dừng lại bên tai Hữu Hi nói nhỏ: “Ngươi biết không, hoàng đế Tây La Quốc năm nay đã năm mươi tuổi, hiện giờ vẫn chưa có hoàng hậu”

Lăng Khiếu Dương vừa đến gần đã làm cho Hữu Hi trở nên phát ốm, nàng kinh hoàng lui về sau, chỉ vào cánh cửa: “Ngươi, ngươi lập tức đi cho ta, ta không muốn nhìn thấy ngươi”

Lăng Khiếu Dương chấp hai tay ra sau, cuồng vọng nói: “Nhìn vào sổ trước đi, để quyết định lại ngươi nên đi hay không đi.”

“Đi ra ngoài, ta không nghĩ muốn gặp lại ngươi”- Vương gia thì sao chứ, nàng căn bản không muốn cùng hắn có bất kì quan hệ nào.

Lăng Khiếu Dương cong môi cười lạnh, đi ra ngoài, ngay khi bước qua Hữu Hi, hắn cúi đầu thì thầm: “Ngươi chắc chắn sẽ không bỏ chạy được!”

Nói xong cả thân hình Lăng Khiếu Dương đứng thẳng, mang theo sự bình tĩnh cộng đặc ý đi nhanh ra ngoài.

Hữu Hi trong lòng khản trương tay nắm chặt quyền sở nhỏ, mắt nàng dán chặt theo thân ảnh Lăng Khiếu Dương cho đến khi biến mất, Hữu Hi lúc này mới hoàn hồn, vật này là gì?

Mở ra, đã nhìn thấy bên trong có rất chữ nhưng không biết nó có nghĩa gì? Tại sao Lăng Khiếu Dương lại nhất quyết giao cho nàng quyền sở này, chắc chắn bên trong có lưu nội dung ám chỉ chuyện gì đó?

Nổi bất an ngày một dâng cao, Hữu Hi cầm cuốn sở nhỏ, chạy ra khỏi phòng, tới phòng Thiếu Cửu, không chút nghĩ ngợi đẩy cửa vào.

“Này này, phụ nữ vào mà không biết gõ cửa sao!”- Thiếu Cửu đang thay quần áo, nhìn thấy Hữu Hi đi vào liền cuốn quít mặt quần áo.

“Thiếu Cửu, ngươi mau xem trên đây viết gì”- Hữu Hi vội vàng đặt quyền sở trước mặt Thiếu Cửu.

Thiếu Cửu hoài nghi tiếp nhận, nhìn trên mặt quyền sở có viết vài chữ, lên tiếng đọc: “Danh sách hòa thân...”

“Danh sách hòa thân?”- Lăng Khiếu Dương đưa cho nàng cái này làm gì, chưa kể việc hoàng đế Tây La Quốc năm mươi tuổi. “Hắn sao lại đưa ta cái này?”

Thiếu Cửu không hỏi là ai, trực tiếp mở ra bên trong, tinh tế nhìn danh sách tên, sắc mặt đại biến.

“Làm sao vậy Thiếu Cửu?”- Hữu Hi chú ý tới thần sắc của Thiếu Cửu trở nên âm u tốt kịt, vẻ mặt giống như trước khi xảy ra phong ba vào tấp.

“Hèn hạ!”- Thiếu Cửu mắng một câu.

Hữu Hi cảm giác được tình thế nghiêm trọng, vội vàng hỏi: “Trong đó viết cái gì, mau nói cho ta biết, làm sao vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48

“Ba” một tiếng, Thiếu Cửu dùng sức bóp sở nhỏ, vẻ mặt hàn ý, tức giận nói: “Vương gia mà lại đi dùng thủ đoạn như vậy”.

“Cái gì?”- Hữu Hi sốt ruột hỏi.

“Trong danh sách hòa thân của muội muội của Bắc Vương, ý của hắn là muốn chủ tử đem gả quận chúa Bắc Song đi Tây La Quốc hòa thân, gả cho lão hoàng đế đã năm mươi tuổi kia!”

Thiếu Cửu oán hận nói xong, đem cuốn sở phiền phức ném xuống đất, giấy bạc từ đó rơi ra

Đầu óc Hữu Hi một trận hỗn loạn, lý trí chậm chạp suy nghĩ cho rõ ràng, hoàng thượng muốn bắt muội muội của Bắc Vương đi hòa thân, trách không được hắn lại tự nhiên nhắc đến hoàng đế Tây La Quốc 50 tuổi và vân vân.. Tất cả những việc này đều là kiệt tác của Lăng Khiếu Dương.

Nàng đã hiểu, nàng đã biết tất cả, Lăng Khiếu Dương là cố ý làm riêng ra danh sách hòa thân, dùng nó để uy hiếp nàng và cả Hoàng Bắc Thiên, cho nàng hai lựa chọn một đi hai ở lại. Nếu như nàng cùng Hoàng Bắc Thiên rời đi, Lăng Khiếu Dương sẽ dựa vào danh sách đem Hoàng Bắc Song đi hòa thân, gả cho lão đầu 50 tuổi kia. Nếu nàng lưu lại, hắn sẽ thù hạ lưu tình, tuyển người khác đi.

Lăng Khiếu Dương thật ti tiện, hắn lại dùng thủ đoạn như vậy uy hiếp nàng cùng Hoàng Bắc Thiên, buộc hai người phải lựa chọn, Hữu Hi vừa hận lại không có cách nào giải quyết.

“Vương gia đúng là đang ép chủ tử, xem chủ tử sẽ chọn người hay muội muội, thủ đoạn như vậy thật hèn hạ, quận chúa mới mười ba tuổi, làm sao có thể đem đi đến một nơi hoang dã gả cho lão hoàng đế già yếu, cho dù là làm hoàng hậu đi nữa.”- Thiếu Cửu cực kì tức giận, hai nắm tay nện xuống bàn.

Mười ba tuổi, nhỏ hơn cả nàng, sinh ra trong một gia đình cao quý, có rất nhiều người che chở nàng, mười ba tuổi, người như vậy đáng ra phải lấy một phu quân yêu thương nàng, cùng nhau xây dựng một tương lai tốt đẹp, lại còn là bảo bối ở trong tay mọi người.

Nếu cứ như vậy gả cho hoàng đế năm mươi tuổi, chẳng khác nào đem cả quãng đời hạnh phúc còn lại của nàng sống trong hoàng cung cùng lão già.

Tất cả những chuyện này, chung quy đều là vì An Hữu Hi nàng, nàng làm sao có thể để chuyện này xảy ra, Hữu Hi không chút do dự đưa ra quyết định, nàng sẽ không để Hoàng Bắc Thiên khó khăn lựa chọn. Trái Tim từ từ đông cứng, bình tĩnh lại, nàng có gì hay, có tài cán gì mà để cho Hoàng Bắc Song

hi sinh đổi lấy tự do chính mình.

Hữu Hi cười lạnh, thù đoạn của Lăng Khiếu Dương thật cao tay, đem nàng và cả Hoàng Bắc Thiên đẩy vào chỗ tiến thoái lưỡng nan.

Hữu Hi có chút mê muội, cầm lấy giấy bạc nằm bên cạnh cuốn sổ nhỏ, khom lưng nhặt lên.

“Hữu Hi!”

Còn chưa kịp để Thiếu Cửu đọc nội dung trong tờ giấy bạc, liền nghe có người hô tên nàng.

Hữu Hi quay đầu, liền nhìn thấy ngay lập tức, trong mắt có chút ghen tuông, một làn mây mù hơi mỏng bao lấy gương mặt phỉ phách của Hoàng Bắc Thiên, con ngươi của hắn bình tĩnh như không hề có sóng nổi lên, nhưng Hữu Hi cảm nhận được nỗi thống khổ cùng mâu thuẫn chôn tận đáy lòng của hắn.

Hữu Hi trong lòng đau khổ, bất lực, nhưng cố gắng mỉm cười, dịu dàng hỏi: “Tiệc rượu... kết thúc rồi sao?”

Hoàng Bắc Thiên bước rộng về phía trước, đứng bên người Hữu hi, tầm mắt dừng lại trên cuốn sổ nhỏ: “Ngươi đã biết?”- Thanh âm trầm thấp thống khổ có chút không cam lòng.

Hữu Hi khẽ gật đầu.

Thiếu Cửu nhìn Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi, hần lén lút đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Hoàng Bắc Thiên cùng hữu Hi.

Tay Hoàng Bắc Thiên theo thói quen đặt lên vai Hữu Hi, an ủi nàng: “Đừng lo lắng, mọi việc đều có ta lo!”- Con ngươi đen của Hoàng Bắc Thiên âm trầm mang theo chút quyết đoán, thanh âm lạnh lùng, nhưng vẫn như cũ mang đầy ấp hi vọng cho Hữu Hi.

Mọi việc đều có ta, lời nói này làm cho người khác an tâm đến bật khóc, Hữu Hi nhìn ánh mắt Hoàng Bắc Thiên, nàng biết, hắn sẽ không buông tay, nhưng nàng càng biết chính mình làm gì: “Chuyện này không có biện pháp tốt nào để giải quyết có phải không?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn tròn mắt Hữu Hi, biết rõ ý nghĩ trong lòng nàng, lòng cực kì nóng vội, tay nắm lấy cơ thể nhu nhược của Hữu Hi kéo vào trong lòng, bất an gầm nhẹ: “Ta không cho ngươi nghĩ lung tung, không cho ngươi lùi bước, không cho ngươi đầu hàng.”

Nghe lời nói bá đạo của Hoàng Bắc Thiên, làm cho lòng nàng không hiểu sao lại đau đớn, cũng cảm động từ tận đáy lòng, giờ phút này, hắn vẫn như cũ nghĩ cách không để nàng đầu hàng, Hữu Hi trừ cảm động, còn có tâm tư khác, chỉ là nàng không dám nghĩ đến, cánh tay mảnh khảnh chạm rai vòng lấy thắt lưng Hoàng Bắc Thiên, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ:

“Ta vẫn cảm giác cuộc sống này rất không may mắn, nhưng kỳ thật trời cao đã đối xử với ta rất tốt, làm cho ta gặp được một người nam nhân tốt như ngươi. Trên đời này không có thứ gì tuyệt đối, cũng như không có thứ hạnh phúc tuyệt đối, càng không có sự công bằng tuyệt đối, ta tin rằng vận mệnh sẽ không vứt bỏ, ta sẽ sống tốt hơn, mặc dù có cực khổ, nhưng ta tin tưởng một ngày nào đó mọi chuyện sẽ chấm dứt”

“Không đâu, hạnh phúc của ngươi đang ở ngay trước mắt, ta sẽ không bỏ rơi ngươi, để ngươi trở về nơi đó chịu đau khổ, hãy tin tưởng ta”- Song chương Hoàng Bắc Thiên hữu lực ôm chặt Hữu Hi, làm cho nàng trong lòng hắn cảm giác chân thật, sợ rằng chỉ cần buông tay sẽ biến mất.

Sẽ không bỏ rơi nàng, sẽ không, những lời này, khắc sâu vào tâm trí nàng, khắc sâu đến rõ ràng.

Hoàng Bắc Thiên cảm ơn ngươi đối với ta rất tốt, gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi đầy lệ ngân, áp vào trên ngực Hoàng Bắc Thiên, rất an bình, thậm chí có cả niềm hạnh phúc.

..

Hữu Hi nhặt tờ giấy bạc lên không cho Hoàng Bắc Thiên xem, dùng tay bọc lấy chúng đi ra.

Trên đó viết rõ, thời gian cho phép nàng đưa ra quyết định, tự động hồi phủ.

Ngày mai Lăng Khiếu Dương sẽ đem người được chọn giao lên cho hoàng đế, khi đó mọi thứ đều đã định, cùng Tây La Quốc kí kết, xác định chọn người, Hoàng Bắc Song trở thành vật hi sinh, Lăng Khiếu Dương vội vàng làm như vậy nhưng lại rất thành công...

Nhìn Hoàng Bắc Thiên trấn tĩnh, hắn không muốn làm cho Hữu Hi bất an, nhưng hữu Hi nhìn theo bóng lưng của hắn đã thấy rất rõ những mâu thuẫn cùng nôn nóng.

Hữu Hi biết Hoàng Bắc Thiên đang nghĩ cách, nhưng cách gì đây, trước mặt phải đối diện hai việc, mà thời hạn chỉ còn một ngày.

Ngày thứ hai, Hoàng Bắc Thiên sáng sớm đã ra ngoài, đi vào hoàng cung, hắn muốn gặp hoàng thượng, hy vọng còn con đường khác, nhưng ai nấy đều biết rõ, tất cả chỉ uống công, nhưng không cam lòng, hoàng đế đem thủ tục hòa thân giao cho Lăng Khiếu Dương làm.

Khách điểm chỉ còn lại Hữu Hi cùng Thiếu Cửu. Đứng ở bên cửa sổ, nhìn dòng người qua lại, buồn bã nói: “Thiếu Cửu, ngươi nói xem hoàng thượng sẽ gặp Hoàng Bắc Thiên sao?”

“Ta nghĩ sẽ không!”- Thiếu Cửu cô đơn lên tiếng.

Hữu Hi quay đầu nhìn: “Hoàng Bắc Thiên bảo ngươi ở lại trông coi ta phải không?”

Thiếu Cửu liếc mắt nhìn Hữu Hi một cái: “Uh, hẳn sợ ngươi sẽ quay về...”

“Nhưng chỉ có trở về, vương gia mới bỏ qua cho Hoàng Bắc Song”

“Nhưng chủ tử không bỏ qua ngươi, càng không chấp nhận bỏ rơi quận chúa Bắc Song, chờ chủ tử trở về rồi tính”

“Không còn thời gian nữa...”- Hữu Hi đơn độc nói, từ trong ống tay áo rút ra từ giấy đưa cho Thiếu Cửu. “Nếu như hôm nay ta không về, Lăng Khiếu Dương sẽ cứ như thế mà quyết định”.

Thiếu Cửu tiếp nhận tờ giấy, nhìn thời hạn Lăng Khiếu Dương để lại, hẳn hoảng hốt: “Làm sao bây giờ?”

“Biện pháp chỉ có một, là ta phải trở về”.

“Không được, chủ tử đã dặn, không thể cho ngươi trở về”.

Hữu Hi đến gần Thiếu Cửu, ánh mắt bình tĩnh: “Ta trở về rồi, mọi chuyện sẽ được hóa giải, đi hay ở lại, sau này còn có thể quyết định lại, nhưng nếu ta không về, cả đời Bắc Song sẽ bị hủy trên tay ta, Thiếu Cửu ngươi nhẫn tâm sao?”

“Nhưng mà...”

“Đừng nói nữa”- Hữu Hi cắt đứt đi sự do dự của Thiếu Cửu: “Ngươi ta nói với Hoàng Bắc Thiên, ta sẽ kiên cường mà sống, nói hẳn tự bảo trọng chính mình”.

Hữu Hi nói xong, kiên định đi ra phía ngoài, Thiếu Cửu trong lòng hoảng hốt ngăn cản Hữu Hi: “Ngươi trở về tiếp tục cho hẳn hành hạ sao...”

“Ta không sợ, ta chỉ cần biết nếu còn sống thì một ngày nào đó sẽ có hi vọng”- Hữu Hi mỉm cười, dịu dàng nói: “Nhưng Hoàng Bắc Song, một khi đã gả sang Tây La Quốc thì không còn đường sống, Thiếu Cửu, ngươi cũng biết rõ bên nào nặng bên nào nhẹ”- Hữu Hi đẩy cánh tay Thiếu Cửu đang ngăn nàng, kiên định bước đi

Thiếu Cửu đứng yên ở đó, dờ dẩn nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, hẳn chính là không dám mạnh mẽ can ngăn nàng, nếu làm như vậy, Bắc Song quận chúa phải thế nào, hẳn không muốn nàng bị gả cho một lão hoàng đế già như vậy, nhưng Hữu Hi... trái tim Thiếu Cửu tràn ngập thống khổ lẫn mâu thuẫn. Giờ khắc này hẳn chọn lựa bảo vệ Bắc Song

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 49

Cửa được sơn đỏ thắm hồng lộ ra khí phái của vương phủ, trên đó cửa có tấm biển đề: “Nghĩa vương phủ”

Hữu Hi đã tới gần sát cửa vương phủ, chỉ cần đẩy vào, cánh cửa vương phủ sẽ ngay trước mắt nàng mở rộng.

Bàn tay nhẹ nhàng chạm vào cánh cửa lạnh lẽo, dùng sức đẩy, nhưng không đẩy ra, phẳng phất như cánh cửa này rất nặng, làm cho nàng không cách nào mở ra.

Nàng đứng đó bình tĩnh lại, thân ảnh đang tiết lộ sự lo lắng bất an, do dự, cùng thống khổ bên trong nàng, vào đi thôi, còn gì để mà lựa chọn?

Trón không được thì phải dừng cảm đối mặt, Hữu Hi hít một hơi thật sâu, bàn tay nhỏ bé nhất thầy đầy lực, dùng cảm đẩy cánh ra.

Không đợi nàng dùng sức, cánh cửa đã mở ra. Tầm mắt Hữu Hi hướng vào trong vương phủ, chỉ nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lăng Khiếu Dương ở phía trước, Lưu An tay vịn cửa, đem cánh cửa hoàn toàn mở ra, phía sau là mấy người mặc trang phục hộ vệ.

Tầm mắt Hữu Hi mang theo sự si nục, hận ý nhìn Lăng Khiếu Dương, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy dũng khí, nhưng chân lại giống như cái cây đã bám rễ đứng bất động tại chỗ, không cách nào vượt qua nổi cánh cửa cao cao kia.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt đắc ý, vì hẳn đã thắng, chậm rãi đi thông thả tới bên người Hữu Hi, thân ảnh cao lớn đứng trước mặt nàng, cúi đầu bao quát lấy dung nhan nàng.

“Đã tới rồi sao không vào”- Thanh âm của Lăng Khiếu Dương lãnh khốc cực kỳ tà ác, con mắt Hữu Hi tràn ngập hận ý càng lúc càng rõ ràng.

Hữu Hi bình tĩnh nhìn Lăng Khiếu Dương, tức giận nói: “Ta cuối cùng cũng thấy được bản chất hèn hạ của ngươi, lợi dụng quyền thế đùa bỡn người khác trong tay mình, chứng kiến ngươi vậy, ta cũng có thể hình dung ra, hoàng đế trị vì quốc gia này là kẻ nghe tai này lọt tai kia, chỉ cần sống sung sướng là đủ, qua cầu rút ván, tùy ý để ngươi làm xằng làm bậy, ngươi vĩnh viễn chỉ là một ác ma, nhân phẩm còn thua xa ma quỷ!”

“Câm mồm!” – Lăng Khiếu Dương lạnh quát một tiếng, bàn tay to lớn nắm lấy cằm Hữu Hi: “Ngươi muốn chết sao? uh?”

“Buông nàng ra”- Một đạo âm thanh lạnh như băng mơ hồ mang theo sự tức giận còn có cả lo lắng vang lên phía sau Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương câu môi cười lạnh, tay bắt ngờ quặc lấy eo Hữu Hi, giữ vào ôm sát ngực.

Thân thể Hữu Hi bị giam cầm trong lòng ngực cứng như thép Lăng Khiếu Dương. Con ngươi lúc đầy chữ đầy hận thì vừa nhìn thấy người kia, đôi mắt liền mọng nước, nằng cần môi, cố gắng che dấu nỗi đau khổ của bản thân.

Lăng Khiếu Dương nhàn nhả nói: “Bác Vương huynh không phải chuẩn bị rời khỏi đây sao, có chuyện gì xảy ra cần tìm bốn vương sao?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, trái tim kịch liệt đau đớn: “Thả nàng ra, hãy để cho nàng đi!”

“Chẳng lẽ Bác vương muốn đem muối muối của mình đi hòa thân?”- Lăng Khiếu Dương câu môi mỉa cười “Cũng tốt, nghe nói Hoàng Bắc Song dung mạo đẹp như tiên, tri thư đạt lễ, là người thích hợp để đi hòa thân”

Hữu Hi nghe Lăng Khiếu Dương nói ra những lời làm cho người ta vừa khổ sở vừa phẫn nộ, trong lòng không nhịn được tức giận, tay giơ lên hai nắm đấm liên tục đánh vào ngực Lăng Khiếu Dương: “Tên khốn khiếp, khốn khiếp!”

Lăng Khiếu Dương chớp lấy tay Hữu Hi, thấp giọng nói: “Chỉ cần nghe lời thì ta tự khắc sẽ thay đổi chủ ý”

“Vương gia muốn như thế nào mới có thể bỏ nàng ra, ngươi muốn gì cũng được!”- Gương mặt khí phách, lạnh lùng, tinh táo khi xưa của Hoàng Bắc Thiên đã mất đi.

“Mọi thứ ngươi có bốn vương đều có, là nàng ta tự nguyện ở lại hầu hạ bốn vương, ngươi cần gì phải tự mình đa tình!”- Lăng Khiếu Dương ôm lấy cánh tay Hữu Hi ngày một thắt chặt, ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Hoàng Bắc Thiên lại còn lo lắng hơn, đi nhanh lên trước, nắm lấy cổ tay Hữu Hi, bá đạo rống lên: “Đi theo ta”

Hữu Hi kinh ngạc nhìn gương mặt khí phách của Hoàng Bắc Thiên, lòng chua xót đau đớn thờ không ra hơi, ánh mắt sắc bén, đồ ngầu của Lăng Khiếu Dương rơi vào chỗ tay Hữu Hi bị Hoàng Bắc Thiên nắm lấy, cánh tay hắn ôm nàng mỗi lúc một chặt hơn.

Khoảng cách của ba người gần như vậy, cảm thụ con tức giận đang bành trướng của cả hai, hai trông mắt Lăng Khiếu Dương lạnh lẽo, quát lớn: “Người đâu, đem kẻ thần tử dám phạm thượng bốn vương bắt cho ta”.

“Không...! Đừng mà!”- Hữu Hi dùng hết sức lực la to, bối rối lắc đầu, thống khổ nói: “Hoàng Bắc Thiên, ngươi đi đi, đừng ở đây náo loạn nữa, ngươi vẫn còn người nhà, còn thân nhân, đừng vì ta mà tự hủy hoại chính mình”

“Hữu Hi...!”- Hoàng Bắc Thiên rên rỉ, “Chẳng lẽ, ngươi chấp nhận từ bỏ ước muốn được hạnh phúc sao?”

Hữu Hi dùng sức hít mũi, không cho nước mắt hạ xuống, nhìn mơ hồ vào mắt Hoàng Bắc Thiên.

“Hạnh phúc có rất nhiều định nghĩa, gặp được ngươi là hạnh phúc của ta, có thể sống dưới cùng một bầu trời cũng là hạnh phúc, nhìn thấy ngươi bình an cũng là hạnh phúc của ta”- Hữu Hi rút tay mình ra khỏi hai người nam nhân. “Hoàng Bắc Thiên buông tay, về nhà đi”.

Cõi lòng của Hoàng Bắc Thiên tan nát rồi, vì hoàng quyền trước mắt, hận hận chính mình vô năng, không cách nào bảo vệ người nhà cùng Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương không hề để ý xem mình có làm đau Hữu Hi hay không, hần thò lỗ đem tay nàng từ Hoàng Bắc Thiên kéo lại.

Tay Hoàng Bắc Thiên dễ dàng bỏ ra, vì giờ khắc này, Hoàng Bắc Thiên không muốn đa thương Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi lui về sau từng bước, hộ vệ đông đảo chắn trước mặt Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi, đem Hoàng Bắc Thiên chia cách ra bên ngoài.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi xoay người đi vào trong vương phủ, Hoàng Bắc Thiên thống khổ đứng ở đó, nhìn Hữu Hi từng bước đi vào trong vương phủ, trái tim của hắn ro rút đau đớn.

Hữu Hi bận rộn bước đi theo Lăng Khiếu Dương, hai đắm lệt, nhớ tới giấc mơ tốt đẹp mình cùng Hoàng Bắc Thiên xây dựng cuộc sống mới, tất cả đều tan biến, hi vọng cũng biến mất, chỉ còn lại nỗi thất vọng.

Một cánh cửa đã có thể ngăn cách được nàng và Hoàng Bắc Thiên, có lẽ không ngày gặp lại... có lẽ... Hoàng Bắc Thiên vẫn như cũ đứng ở đây chờ

nàng.

Hữu Hi thầm nghĩ muốn quay đầu lại nhìn Hoàng Bắc Thiên, nhưng sợ hãi bản thân sẽ nhìn thấy gương mặt tan nát cõi lòng kia, cúi đầu chớp mắt, lệ trong suốt rơi xuống trên mặt đất, cuối cùng nàng cũng không thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hu nghe tiếng cửa vương phủ đóng lại, không kìm nén được quay đầu lại nhìn. Hai mắt đầm lệ che đi tầm nhìn, từ giữa cánh cửa nhìn thấy gương mặt Hoàng Bắc Thiên, đôi mắt sáng như sao si ngốc nhìn nàng. ... Cánh cửa đóng sát lại, không thể nhìn thấy mặt Hoàng Bắc Thiên được nữa.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt Hữu Hi đầy lệ, trong lòng rất bức mình, híp mắt, hai tay cầm lấy bả vai Hữu Hi: “Không được khóc!”

Đôi mắt Hữu Hi đầy lệ hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, nhưng lại khóc to hơn nữa, âm thanh xe gió, nước mắt giống như nước sông vỡ đê tuôn ra. ...

Nàng muốn khóc, ngay cả việc tự do được khóc nàng cũng không có sao, sau này phải tiếp tục cuộc sống kinh khủng, nàng không gặp được Hoàng Bắc Thiên nữa, lòng chua xót, đau nhức, ức chế không được gào to khóc lớn.

Lệ vương trên gương mặt nhỏ nhắn, tiếng khóc đau thương, làm cho Lăng Khiếu Dương một trận rối loạn, nôn nóng bất an, tay giơ lên không biết nghĩ gì muốn tát Hữu Hi hay muốn giúp nàng lau đi nước mắt, cuối cùng tay buông xuống, đứng trước mặt Hữu Hi, nhìn nàng khóc. ... nhìn nàng rơi lệ,

Ngoài cửa, Hoàng Bắc Thiên như bức tượng đá đứng bất động, nghe tiếng khóc của Hữu Hi trái tim tan nát, nắm tay nện vào cửa, lại cảm thấy không hề đau đớn.

Thiếu Cửu chạy tới, nhìn cửa đóng chặt, còn có cả Hoàng Bắc Thiên đang đau khổ, đi lên trước: “Chủ tử, trở về thôi”

Hoàng Bắc Thiên quay đầu nhìn Thiếu Cửu, lạnh lùng quát: “Ta vẫn còn là chủ tử của ngươi sao, đừng đi theo ta”

“Chủ tử”- Thiếu Cửu nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của Hoàng Bắc Thiên, ánh mắt thống khổ, trái tim hoảng hốt, hô to.

“Ngay cả người trông coi cũng không xong, ta muốn ngươi làm nô tài để làm gì.”

“Thuộc hạ biết sai!”

Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt lạnh lẽo, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thiếu Cửu, vung ống tay áo, nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50

Trời mưa rồi, trong khí mang theo mùi hương ẩm nhe nhẹ, không biết từ lúc nào, trời đã vào thu.

Những cơn mưa đầu thu tích tụ gió rả rích rơi xuống, giống như nước mắt của con người thương tâm rơi xuống, liên tục không dứt.

Bên trong khách điểm, Hoàng Bắc Thiên đứng ở phía trước cửa sổ nơi mà Hữu Hi đã từng đứng, dù khoảnh khắc rất ngắn ngủi, nhưng trong không gian vẫn có cảm giác lưu lại mùi hương thơm mát của Hữu Hi.

Cửa sổ gát gao đóng chặt, giống như sợ mùi hương của Hữu Hi biến mất, Hoàng Bắc Thiên tham luyến hít lấy, đứng yên giống như một tượng đá an tĩnh, con ngươi đen trầm xa xăm mà trống rỗng, thân ảnh cô đơn mà ưu thương, làm cho căn phòng tranh nhả trở nên thật tịch liêu,

Hoàng Bắc Thiên yên lặng hồi lâu, đột nhiên mở miệng hô to: “Thiếu Cửu”

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh phản chấn “Có thuộc hạ!”- Trong lòng Thiếu Cửu nhảy nhót, chủ tử đã nhốt mình trong phòng một ngày, không ăn không uống cũng không nói chuyện với hắn, rốt cuộc đã đồng ý mở miệng kêu hắn vào, tỏ rõ không muốn đuổi hắn đi, Thiếu Cửu thờ phào nhẹ nhõm, đẩy cửa đi vào.

“Gia có gì phân phó?”- Thiếu Cửu không yên nhìn Hoàng Bắc Thiên, cúi đầu vì chuyện Hữu Hi mà xin lỗi: “Thuộc hạ biết sai rồi!”

“Việc này cũng không thể trách ngươi”- Hoàng Bắc Thiên phát tay ngăn lại không cho Thiếu Cửu nói xong. “Cầm lệnh bài của ta tức tốc trở về, kêu phủ tạm ngưng cung ứng nhóm ngân lượng cuối cùng”.

Thiếu Cửu trong lòng phát lạnh, cực kỳ bất an: “Nhưng mà. .... như vậy hoàng thượng sẽ trách tội hậu quả thật khó lường”. Chuyện này giống như đã nói rõ hắn cùng hoàng đế đối nghịch thì sẽ không thể có kết quả tốt

Hoàng Bắc Thiên hai mắt âm tàn, lạnh lùng nói: “Đã chuyển đi nhiều ngân lượng như vậy, chúng ta cũng cần thời gian để gom góp chẳng phải sao?”

“Gia... như vậy không ổn, ngài tại sao lại làm vậy, chẳng lẽ chỉ vì một người phụ nữ mà mạo hiểm đến thế sao?”- Thiếu Cửu nói ra suy nghĩ trong lòng mặc dù sợ hãi Hoàng Bắc Thiên trách tội.

“Sao!! Chủ tử nói người cũng không nghe sao?”- Hoàng Bắc Thiên bực mình, quát lạnh một tiếng.

“Thuộc hạ không dám”

“Còn không mau đi làm”

“Vâng ạ, thuộc hạ đi ngay!”- Thiếu Cửu mặc dù cảm giác không ổn, nhưng lời chủ tử nói, hần phải nghe.

Thiếu Cửu cảm lấy lệnh bài của Hoàng Bắc Thiên, hần biết mình muốn làm gì, giữa đêm mưa phùng mạo hiểm xuất phát.

Hoàng Bắc Thiên thì lưu lại, hần muốn giữ nhà cho Hữu Hi. Nơi này còn rất nhiều việc phải giải quyết, hần phải tranh đấu cho tự do của Hữu Hi, cũng như một lần nữa tự hỏi chính mình, tại sao phải làm như vậy, kỳ thật đáp án đã rất rõ ràng...

... Nghĩa Vương Phủ...

Trời mưa không ngớt, làm cho mọi người đều chán chường. Hữu Hi khuất tất ngồi trên chiếc giường đơn sơ, cảm đặt trên đầu gối, an tĩnh ngồi đó.

Hôm nay là ngày thứ hai trở về vương phủ, một thời gian ngắn như vậy, nhưng lại cảm giác đã rất lâu. Trước đây, nàng rất thích trời mưa, những hạt mưa trong sáng, nàng cùng Nhất Thần che chung ô, bước chậm trong mưa, tay trong tay, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Là bão ngoài trời hay là bão trong lòng, tâm tình đã trở nên khác trước, không biết những ngày mưa này liệu Nhất Thần có nhớ tới những khoảnh khắc ngọt ngào giữa hai người.

Hữu Hi trong lòng đau khổ, sâu kín thờ dài, trong đầu suy nghĩ hiện ra khuôn mặt khí phách Hoàng Bắc Thiên, lúc giận thì giống như hải tử, vừa lạnh khốc, vừa ôn nhu, cả gương mặt tan nát cõi lòng... Mọi thứ đã khắc rất sâu trong tâm.

Hần đã rời đi, trở lại thế giới của hần, bọn họ sau này không còn cơ hội gặp nhau, không biết sao, ý nghĩ đó làm cho trái tim Hữu Hi tê dại, đau đớn, hốc mắt ề ẩm, nước mắt nóng hổi hạ xuống, chỉ hy vọng mọi thứ sẽ tốt đẹp...

Trong vô thức, bầu trời đã tối, không biết có phải vì ngày mưa hay bởi vì tâm tình, cảm giác bầu trời tối đen thật sớm.

Phúc mama đưa thức ăn đến. Hữu Hi vừa ăn vừa suy nghĩ lung tung, có cảm giác ai đó đang nhìn chằm chằm nàng, hơn nữa chung quanh tiểu viện còn có tiếng bước chân, Hữu Hi đi ra ngoài nhìn một chút, mới phát hiện bốn phía tiểu viện đều có hộ vệ trong phủ canh gác, là sợ nàng bỏ trốn sao?

Hữu Hi không trở lại phòng, ngo ngác đi ở dưới sân, tùy ý để cho mưa phùng xuyên quan tán cây rơi xuống trên người nàng, làm quần áo ướt nhẹp.

Trời đêm tối đen như mực, nàng lơ mơ nhận ra cây đại thụ, nhớ tới cảnh mình cùng Hoàng Bắc Thiên thổi lá cây.

“Đáng chết, người muốn ngã bệnh sao?”- Một đạo âm thanh phản nộ vang lên bên tai Hữu Hi.

Hữu Hi không quay đầu lại, cũng không trả lời, như một du hồn đứng đó, cho đến khi có một chiếc ô đen che đi giọt mưa, nàng mới quay đầu lại, trong đêm đen mờ hồ nhìn thấy thân ảnh ai đó.

“Đi vào phòng!”- Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt ra lệnh, bàn tay ấm áp nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Hữu Hi.

Hữu Hi phản nộ phát tay: “Người không phải luôn mong ước nhìn thấy ta đau khổ sao, ta gặp mưa ngã bệnh, đáng ra người phải vui mừng chứ?”.

Cả người Lăng Khiếu Dương cứng đờ, khóe môi co quắp lại, phản nộ ném cây dù xuống, mắng: “Phụ nữ đáng chết, đừng chọc giận ta”

Đúng vậy, tại sao lại quan tâm nàng có ngã bệnh hay không? Trái tim Lăng Khiếu Dương nhất thời nồn nóng không hiểu ra mà tức giận.

“Ha ha ...!”- Hữu Hi cười khúc khích, chế giễu nói: “Vương gia lại đi quan tâm người phụ nữ mà mình hận đến chết có ngã bệnh hay không, Vương gia người không cảm thấy buồn cười sao?”

Lăng Khiếu Dương cực kỳ xấu hổ, tức giận, bị Hữu Hi làm cho nói không nên lời, bàn tay to siết chặt, đem Hữu Hi thô lỗ ôm ngang ngực

Nước mưa thẳng tấp rơi trên mặt Hữu Hi, trên lông mi, trên môi: “Mau thả ta xuống!”- Hai chân Hữu Hi đá loạn xạ.

“Người nói đúng, ta sao lại đi quan tâm người, ta tới là vì ta khát khao thân thể người, không thể không thừa nhận, ta đã rất cố gắng đáp ứng cơ thể người!”- Lăng Khiếu Dương tà ác nói, ôm Hữu Hi đi hướng về phòng

Hữu Hi xấu hổ tức giận chân đá loạn: “Không, buông ta ra, hỗn đản, cầm thú!”- Hữu Hi nghĩ hết tất cả những từ ngữ mắng chửi, lặng đi lặp lại tức giận

mắng hấn.

Lăng Khiếu Dương đột nhiên dừng lại, con ngươi đen trong bóng đêm lóe lên tia sáng tà ác, câu môi cười lạnh, tay không chút lưu tình buông lỏng, đem Hữu Hi ngã bịch xuống đất.

A! Đau qua, Hữu Hi không nhịn được cau mày, mắng Lăng Khiếu Dương, đang muốn đứng dậy, thì thân thể Lăng Khiếu Dương dán sát xuống, gương mặt tuấn mỹ trong đêm hiện ra rõ ràng, con ngươi thị huyết mang theo cái nhìn tà ác chiếu vào tay, hai tay Hữu Hi đè bên sườn, làm cho nàng bị phủ dưới lòng ngực rộng rãi của hắn.

Hữu Hi dùng cước đạp vào bụng Lăng Khiếu Dương, thối lui về sau, Lăng Khiếu Dương lại tiến thêm một bước, đem Hữu Hi đặt dưới thân

“Ta muốn thử xem ở bên ngoài, dưới mưa này, mùi vị hoang ái rốt cuộc ra sao?”- Thanh âm tà ác làm cho Hữu Hi không nhịn được run run.

Mưa phùn liên tục, bị thân hình không lồ của hắn che đi không ít, nhưng ánh mắt của hắn lại làm cho nàng không dám nhiều lời

“Sợ hãi sao? Quá muộn rồi...!” Lăng Khiếu Dương quát lạnh một tiếng, tay lọt vào trong quần áo trong ướt đẫm của nàng, chạm vào làn da thịt ướt át lạnh lẽo...

Không....!

Hữu Hi nín thở, cổ họng khóa chặt, sợ hãi không nói nên lời

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51

Trời mưa rồi, trong khí mang theo mùi hương ẩm nhe nhẹ, không biết từ lúc nào, trời đã vào thu.

Những cơn mưa đầu thu tích tụ gió rả rích rơi xuống, giống như nước mắt của con người thương tâm rơi xuống, liên tục không dứt.

Bên trong khách điểm, Hoàng Bắc Thiên đứng ở phía trước cửa sổ nơi mà Hữu Hi đã từng đứng, dù khoảnh khắc rất ngắn ngủi, nhưng trong không gian vẫn có cảm giác lưu lại mùi hương thơm mát của Hữu Hi.

Cửa sổ gắt gao đóng chặt, giống như sợ mùi hương của Hữu Hi biến mất, Hoàng Bắc Thiên tham luyến hít lấy, đứng yên giống như một tượng đá an tĩnh, con ngươi đen trầm xa xăm mà trống rỗng, thân ảnh cô đơn mà ưu thương, làm cho căn phòng tranh nhả trở nên thật tịch liêu,

Hoàng Bắc Thiên yên lặng hồi lâu, đột nhiên mở miệng hô to: “Thiếu Cửu”

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh phản chấn “Có thuộc hạ!”- Trong lòng Thiếu Cửu nhảy nhót, chủ tử đã nhốt mình trong phòng một ngày, không ăn không uống cũng không nói chuyện với hắn, rốt cuộc đã đồng ý mở miệng kêu hắn vào, tỏ rõ không muốn đuổi hắn đi, Thiếu Cửu thở phào nhẹ nhõm, đẩy cửa đi vào.

“Gia có gì phân phó?”- Thiếu Cửu không yên nhìn Hoàng Bắc Thiên, cúi đầu vì chuyện Hữu Hi mà xin lỗi: “Thuộc hạ biết sai rồi!”

“Việc này cũng không thể trách ngươi”- Hoàng Bắc Thiên phát tay ngăn lại không cho Thiếu Cửu nói xong, “Cầm lệnh bài của ta tức tốc trở về, kêu phủ tạm ngưng cung ứng nhóm ngân lượng cuối cùng”.

Thiếu Cửu trong lòng phát lạnh, cực kỳ bất an: “Nhưng mà.... như vậy hoàng thượng sẽ trách tội hậu quả thật khó lường”. Chuyện này giống như đã nói rõ hắn cùng hoàng đế đối nghịch thì sẽ không thể có kết quả tốt

Hoàng Bắc Thiên hai mắt âm tàn, lạnh lùng nói: “Đã chuyển đi nhiều ngân lượng như vậy, chúng ta cũng cần thời gian để gom góp chẳng phải sao?”

“Gia... như vậy không ổn, ngài tại sao lại làm vậy, chẳng lẽ chỉ vì một người phụ nữ mà mạo hiểm đến thế sao?”- Thiếu Cửu nói ra suy nghĩ trong lòng mặc dù sợ hãi Hoàng Bắc Thiên trách tội.

“Sao!! Chủ tử nói ngươi cũng không nghe sao?”- Hoàng Bắc Thiên bực mình, quát lạnh một tiếng.

“Thuộc hạ không dám”

“Còn không mau đi làm”

“Vâng ạ, thuộc hạ đi ngay!”- Thiếu Cửu mặc dù cảm giác không ổn, nhưng lời chủ tử nói, hẳn phải nghe.

Thiếu Cửu cảm lấy lệnh bài của Hoàng Bắc Thiên, hẳn biết mình muốn làm gì, giữa đêm mưa phùn mạo hiểm xuất phát.

Hoàng Bắc Thiên thì lưu lại, hẳn muốn giữ nhà cho Hữu Hi. Nơi này còn rất nhiều việc phải giải quyết, hẳn phải tranh đấu cho tự do của Hữu Hi, cũng như một lần nữa tự hỏi chính mình, tại sao phải làm như vậy, kỳ thật đáp án đã rất rõ ràng...

... Nghĩa Vương Phủ...

Trời mưa không ngớt, làm cho mọi người đều chán chường. Hữu Hi khuất tất ngồi trên chiếc giường đơn sơ, cảm đặt trên đầu gối, an tĩnh ngồi đó.

Hôm nay là ngày thứ hai trở về vương phủ, một thời gian ngắn như vậy, nhưng lại cảm giác đã rất lâu. Trước đây, nàng rất thích trời mưa, những hạt mưa trong sáng, nàng cùng Nhất Thần che chung ô, bước chậm trong mưa, tay trong tay, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Là bão ngoài trời hay là bão trong lòng, tâm tình đã trở nên khác trước, không biết những ngày mưa này liệu Nhất Thần có nhớ tới những khoảnh khắc ngọt ngào giữa hai người.

Hữu Hi trong lòng đau khổ, sâu kín thờ dài, trong đầu suy nghĩ hiện ra khuôn mặt khí phách Hoàng Bắc Thiên, lúc giận thì giống như hải tử, vừa lãnh khốc, vừa ôn nhu, cả gương mặt tan nát cõi lòng... Mọi thứ đã khắc rất sâu trong tâm.

Hắn đã rời đi, trở lại thế giới của hắn, bọn họ sau này không còn cơ hội gặp nhau, không biết sao, ý nghĩ đó làm cho trái tim Hữu Hi tê dại, đau đớn, hốc mắt ê ẩm, nước mắt nóng hổi hạ xuống, chỉ hy vọng mọi thứ sẽ tốt đẹp...

Trong vô thức, bầu trời đã tối, không biết có phải vì ngày mưa hay bởi vì tâm tình, cảm giác bầu trời tối đen thật sớm.

Phúc mama đưa thức ăn đến. Hữu Hi vừa ăn vừa suy nghĩ lung tung, có cảm giác ai đó đang nhìn chằm chằm nàng, hơn nữa chung quanh tiểu viện còn có tiếng bước chân, Hữu Hi đi ra ngoài nhìn một chút, mới phát hiện bốn phía tiểu viện đều có hộ vệ trong phủ canh gác, là sợ nàng bỏ trốn sao?

Hữu Hi không trở lại phòng, ngơ ngác đi ở dưới sân, tùy ý để cho mưa phùn xuyên quan tán cây rơi xuống trên người nàng, làm quần áo ướt nhẹp.

Trời đêm tối đen như mực, nàng lơ mơ nhận ra cây đại thụ, nhớ tới cảnh mình cùng Hoàng Bắc Thiên thổi lá cây.

“Đáng chết, ngươi muốn ngã bệnh sao?”- Một đạo âm thanh phẫn nộ vang lên bên tai Hữu Hi.

Hữu Hi không quay đầu lại, cũng không trả lời, như một du hồn đứng đó, cho đến khi có một chiếc ô đen che đi giọt mưa, nàng mới quay đầu lại, trong đêm đen mờ hồ nhìn thấy thân ảnh ai đó.

“Đi vào phòng!”- Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt ra lệnh, bàn tay ấm áp nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Hữu Hi.

Hữu Hi phẫn nộ phát tay: “Ngươi không phải luôn mong ước nhìn thấy ta đau khổ sao, ta gặp mưa ngã bệnh, đáng ra ngươi phải vui mừng chứ?”

Cả người Lăng Khiếu Dương cứng đờ, khóe môi co quắp lại, phẫn nộ ném cây dù xuống, mắng: “Phụ nữ đáng chết, đừng chọc giận ta”

Đúng vậy, tại sao lại quan tâm nàng có ngã bệnh hay không? Trái tim Lăng Khiếu Dương nhất thời nóng không hiểu ra mà tức giận.

“Ha ha ...!”- Hữu Hi cười khúc khích, chế giễu nói: “Vương gia lại đi quan tâm người phụ nữ mà mình hận đến chết có ngã bệnh hay không, Vương gia người không cảm thấy buồn cười sao?”

Lăng Khiếu Dương cực kỳ xấu hổ, tức giận, bị Hữu Hi làm cho nói không nên lời, bàn tay to siết chặt, đem Hữu Hi thô lỗ ôm ngang ngực

Nước mưa thẳng tấp rơi trên mặt Hữu Hi, trên lông mi, trên môi: “Mau thả ta xuống!”- Hai chân Hữu Hi đá loạn xạ.

“Ngươi nói đúng, ta sao lại đi quan tâm ngươi, ta tới là vì ta khát khao thân thể người, không thể không thừa nhận, ta đã rất cố gắng đáp ứng cơ thể người!”- Lăng Khiếu Dương tà ác nói, ôm Hữu Hi đi hướng về phòng

Hữu Hi xấu hổ tức giận chân đá loạn: “Không, buông ta ra, hỗn đản, cảm thú!”- Hữu Hi nghĩ hết tất cả những từ ngữ mắng chửi, lặng đi lặp lại tức giận mắng hắn.

Lăng Khiếu Dương đột nhiên dừng lại, con ngươi đen trong bóng đêm lóe lên tia sáng tà ác, câu môi cười lạnh, tay không chút lưu tình buông lỏng, đem Hữu Hi ngã bịch xuống đất.

A! Đau qua, Hữu Hi không nhịn được cau mày, mắng Lăng Khiếu Dương, đang muốn đứng dậy, thì thân thể Lăng Khiếu Dương dán sát xuống, gương mặt tuần mỹ trong đêm hiện ra rõ ràng, con ngươi thị huyết mang theo cái nhìn tà ác chiếu vào tay, hai tay Hữu Hi để bên sườn, làm cho nàng bị phủ dưới lòng ngực rộng rãi của hắn.

Hữu Hi dùng cước đạp vào bụng Lăng Khiếu Dương, thối lui về sau, Lăng Khiếu Dương lại tiến thêm một bước, đem Hữu Hi đặt dưới thân

“Ta muốn thử xem ở bên ngoài, dưới mưa này, mùi vị hoang ái rốt cuộc ra sao?”- Thanh âm tà ác làm cho Hữu Hi không nhịn được run run.

Mưa phùn liên tục, bị thân hình không lồ của hắn che đi không ít, nhưng ánh mắt của hắn lại làm cho nàng không dám nhiều lời

“Sợ hãi sao? Quá muộn rồi...!” Lăng Khiếu Dương quát lạnh một tiếng, tay lọt vào trong quần áo trong ướt đầm của nàng, chạm vào làn da thịt ướt át lạnh lẽo...

Không....!

Hữu Hi nín thở, cổ họng khóa chặt, sợ hãi không nói nên lời

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52

Vương phủ một mảnh âm trầm, ba vị thái y xuất sắc nhất trong cung đang tích cực cứu chữa quý phi.

Lăng Khiếu Dương nhũu chặt mày, vẻ mặt lo lắng, giữ chặt tay Quý Phi, trong mắt sợ hãi mất đi thứ gì đó.

Tay của Quý Phi lạnh ngắt, tay Lăng Khiếu Dương cũng vậy, hắn gắt gao nắm lấy tay Quý Phi, một khắc cũng không buông ra.

Sau một lát, Thái Y cũng ngừng lại. Con người đen của Lăng Khiếu Dương ngưng trọng lo lắng, lo lắng không yên hỏi: “Thế nào?”

Thái Y cẩn thận trả lời: “Khởi bẩm vương gia, Quý Phi tạm thời không có nguy hiểm về tính mạng”

“Cái gì mà tạm thời!”- Lăng Khiếu Dương cau mày cấp bách quát một tiếng. Ba vị thái y lập tức quỳ xuống trên mặt đất: “Khởi bẩm vương gia, Quý Phi nương nương mới vừa được giải độc, từ từ mới tỉnh dậy được”.

Lăng Khiếu Dương nghe thái y nói, trái tim hoảng sợ cùng bất an, hắn tức giận rống lên: “Nếu như trị không hết cho Mẫu Phi, ta sẽ đem các người đi chôn cùng!”

“Nô tài sẽ toàn lực chữa trị!”- Ba vị thái y nom nớp lo sợ trả lời, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Con người của Lăng Khiếu Dương âm trầm mà thống khổ nhìn Lan Quý Phi, quan sát gương mặt nhợt nhạt của mẫu phi vừa đau lòng vừa tức giận, là ai, là ai hạ độc Mẫu Phi, hắn nhất định sẽ làm cho kẻ đó chết không có chỗ chôn.

....

Chuyện Quý Phi trúng độc đã làm kinh động đến mọi người trong phủ, ngay cả Hữu Hi cũng không ngủ được.

Là ai hạ độc chứ? Thuốc ở ở phòng bếp chỉ có nàng và Khai mama, tựa hồ có điều gì đó quá trùng hợp, Hữu Hi đang suy nghĩ, thì cửa bị ai đó thô lỗ đá văng, làm cho Hữu Hi từ trên giường ngồi bật dậy.

“Vương gia!”- Hữu Hi sau khi nhìn rõ ai, không nhịn được mà hô nhỏ, kinh hoàng nhìn Lăng Khiếu Dương, đoán không ra lúc này hắn tới đây làm gì, không phải đang chăm sóc Quý Phi sao?

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lo lắng, trong mắt bắn ra tia hung tàn chỉ muốn giết người, đi tới trước mặt Hữu Hi, khom lưng xuống, dùng tay bóp cổ họng Hữu Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói có phải người hạ độc không?”

Tay Lăng Khiếu Dương mạnh mẽ siết chặt, làm cho Hữu Hi thở khó khăn, nói không nên lời, liều mạng đẩy tay Lăng Khiếu Dương.

“Nói...!”- Lăng Khiếu Dương dữ tợn rống giận, tay dùng sức lớn hơn, thân thể Hữu Hi không tự chủ đứng lên, hai mắt mở to thống khổ nhìn Lăng Khiếu Dương.

Tay của hắn giống như muốn bẻ gãy cổ nàng, chỉ cần dùng lực hơn một chút nữa, thì nàng đã đi gặp Diêm Vương.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt thống khổ của Hữu Hi, vẻ dữ tợn thu lại một chút, hung hăng bỏ tay xuống, buông cổ Hữu Hi ra, thân thể Hữu Hi nặng nề ngã ngồi trên giường, thở vội vàng, kịch liệt ho khan đứng dậy.

“Nói chuyện!”- Hai mắt Lăng Khiếu Dương mang theo thị huyết tức giận nhìn Hữu Hi, lớn tiếng hét to.

Hữu Hi quay đầu nhìn lại Lăng Khiếu Dương: “Ta không hạ độc, không phải do ta làm!”

Lăng Khiếu Dương âm thầm nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, ngươi đã từng nói sẽ trả thù ta, đây là cách ngươi trả thù sao? Uh? Thuốc độc được bỏ vào lúc ngươi ở phòng ăn phải không?”

Hữu Hi hít sâu, mặt không đổi sắc, bình thản nói: “Ngươi nghĩ ta hèn hạ như ngươi sao, dùng độc làm nguy hiểm đến tính mạng người khác, chỉ có người như ngươi mới có thể làm nên chuyện đó”

Lăng Khiếu Dương nhìn mắt Hữu Hi, thần sắc trên mặt, không chút bối rối chột dạ. Hắn thở dốc, nện một quyền vào cột chống đỡ giường, rầm một tiếng, đỉnh giường rơi xuống, Hữu Hi hoảng hốt thét lên, tránh né cột giường, rống giận: “Ngươi điên rồi sao!”

Tay Lăng Khiếu Dương chỉ vào mặt Hữu Hi, vẻ mặt xanh mét: “Ngươi nhớ kỹ cho bốn vương, nếu như bốn vương tìm được chứng cứ là do ngươi làm, bốn vương cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Hữu Hi hướng về Lăng Khiếu Dương lớn tiếng hô to: “Ngươi vĩnh viễn không có cơ hội, ta không làm chuyện gì thẹn với lương tâm!”- Về mặt quát cường.

Lăng Khiếu Dương mang theo tức giận tới gần Hữu Hi, tay hung hăng nắm lấy cằm Hữu Hi, làm hco nàng đối diện với hắn, tức giận uy hiếp nói: “Lời ngươi nói, tốt nhất là sự thật, nếu không ta sẽ cho ngươi đẹp mặt!”

“Ngươi tốt nhất nên suy nghĩ phóng khoáng thông minh hơn, đừng hàm oan cho ta”- Hữu Hi không nhịn được nói.

“Miệng lưỡi lợi hại, một ngày nào đó ta sẽ rút lưỡi của ngươi”- Lăng Khiếu Dương nhìn theo gương mặt nhỏ nhắn quát cường của Hữu Hi, thân thể đứng thẳng, phát tay áo rời đi.

Ngực Hữu Hi phập phồng, cổ họng đau đớn, nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương rời đi, bàn tay nhỏ nắm chặt đầm xuống chăn, tại sao lại như vậy, tại sao mọi phiền toái luôn đổ lên người nàng, nàng tuyệt đối không ngồi đây chờ chết.

Quý Phi vì uống thuốc mới trúng độc, thuốc lúc nấu chỉ có nàng cùng Khai Mama, Khai mama đã làm việc nhiều năm ở vương phủ, tự khắc mọi nghi vấn sẽ đổ lên đầu nàng, nhưng nàng với Khai mama hiềm khích không nhỏ.

Hữu Hi nghĩ xong liền ngồi dậy mang giày, đi ra ngoài, nàng muốn tìm Khai mama hỏi cặn kẽ, bị người khác đổ oan làm chuyện xấu nàng sẽ không thể nào ngu được, hy vọng ra ngoài có thể tìm được manh mối.

Đêm khuya, Hữu Hi đi trong đêm.

Không bao lâu đã tới nơi ở của Khai Mama, phòng Khai mama không có ánh sáng, Hữu Hi thăm nghĩ, chẳng lẽ đã đi nghỉ rồi sao?

Làm gì có chuyện như vậy, Khai mama chịu trách nhiệm thuốc của Hữu Hi, không thể nghỉ sớm như vậy.

Hữu Hi đang suy nghĩ, thì bên tai nghe tiếng mở cửa, trái tim căng thẳng, vội vàng lách mình trốn vào góc tường.

Nghe được tiếng cước bộ của ai đó, nàng lặng lẽ thò đầu ra, nhìn thấy thân ảnh mờ nhạt từng trong phòng đi ra, đi về phía phòng ăn.

La Khai mama sao? Trong đêm đen nhìn không rõ, Hữu Hi chỉ có thể đoán, nhưng phòng ăn lúc này đâu còn việc gì, bà ấy đi làm gì? Hữu Hi trong lòng sinh nghi, lặng lẽ đi theo.

Thân ảnh nọ bước đi vội vàng, đi tới trước cửa phòng ăn dừng lại, thông thả đi vào, nhìn mọi thứ xung quanh.

Hữu Hi cẩn thận giấu mình vào vách tường bị lệnh ra của phòng, đang muốn thò đầu ra xem chuyện gì, lại nghe một tiếng bước chân vang lên, tiếp theo là âm thanh khăn trương sợ hãi vang lên: “Ngươi bảo ta làm gì ta cũng đã làm, đừng đi theo ta nữa, buông tha ta”

“Yên tâm, ta chắc chắn sẽ giữ lời, nhưng lượng độc không đủ làm bà ta chết”.

“Ngươi có ý gì?”

“Ý của ta là...”

Hữu Hi nghe hai người nói chuyện, trái tim nhảy dựng lên, không dám tin vào chuyện hai người vừa nói, trái tim như đóng băng, bọn họ bí mật thâm hại chết Quý Phi, nàng nên làm thế nào bây giờ, làm sao đây?

Hữu Hi lo lắng suy nghĩ, hoàn toàn không ngờ tới, một con mèo nhỏ nhảy từ trên xuống dưới chân nàng kêu “meo meo” một tiếng.

“Hà!”- Trong đêm tối, bóng con mèo thật sự dọa chết người, Hữu Hi không nhịn được hô to.

“Có người!”- Hữu Hi hô to khiến hai người đang nói chuyện bí mật chú ý.

Hữu Hi hoảng hốt cất bước bỏ chạy, vừa định hô to, thì thấy cổ rất đau, mất đi tri giác, thân thể mềm oặt ngã xuống đất.

“Ah! Là Hủy Phu nhân”- Thanh âm hoảng sợ vang lên.

“Đừng hoảng hốt, chỉ cần người hoàn thành việc ta giao là được, phụ nữ này để ta xử trí, rõ không?”

“Ta ... ta biết rồi”- Thanh âm sợ hãi bất an vang lên.

Kẻ đánh Hữu Hi bất tỉnh khom người, đem Hữu Hi khiêng lên vai.

“Người ... người muốn đem nàng đi đâu”- Một thanh âm bối rối bất an lại vang lên.

“Ngày mai người sẽ biết”- Khiêng Hữu Hi lên người, thanh âm lộ ra vẻ tàn ác “Tốt lắm người trở về đi”

“Được!”- Người kia bối rối nói xong, xoay người vội vàng bỏ đi.

Người nọ khiêng Hữu Hi đi, nở nụ cười âm hiểm trong đêm tối nhưng sáng quắc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 53

Nước sông cuộn cuộn chảy không ngừng, trong đêm tối vẫn có thể cảm thấy khí thế hùng ngút của nó, phảng phất muốn nuốt hết mọi vật, người nếu té xuống thì chỉ còn lại hài cốt.

Người khiêng Hữu Hi đứng ở bên bờ sông, nhìn nước sông chảy siết, có chút do dự.

Rồi sau đó thương xót nhìn Hữu Hi đang hôn mê, trong đêm tối mệnh mạng nói nhỏ: “Muốn trách, chỉ có thể trách người xui xẻo, chết rồi đừng tới tìm ta.”

Hữu Hi đương nhiên không cách nào đáp lại, người kia nói xong, hai tay dùng sức ném nàng xuống, cả thân thể bất tỉnh của Hữu Hi rơi xuống dòng sông cuộn cuộn.

Nước trút xuống như mãnh thú, trong nháy mắt đã nuốt trọn thân thể Hữu Hi, âm thầm đáng sợ, không còn nhìn thấy bóng dáng nàng nữa, lúc này người ở trên bờ mới xoay người an tâm rời đi.

Thần không biết quỷ cũng không hay, không ai phát hiện ta tội ác này, cũng chẳng ai biết Hữu Hi sống hay chết.

Đêm khuya âm trầm đáng sợ... ..!

...

Không khí trong phủ vốn dĩ đã căng thẳng nay lại càng căng hơn, Quý Phi vẫn chưa tỉnh lại, đây thần kinh của mọi người đều bị căng ra.

Ngoài cửa Di Tâm Cư đầy người, tất cả các người hầu nha hoàn, còn có cả thiếp của Lăng Khiếu Dương đều tề tụ đứng đó.

Lăng Khiếu Dương đứng trước cửa, đối mặt với mọi người, hai mắt đỏ ngầu âm trầm sắc bén nhìn từng người.

“Ai phụ trách việc nếu thuốc, từng tiếp xúc với Quý Phi bước ra”- Quân gia lên tiếng phá vỡ im lặng, người nào ở gần Quý Phi, tâm lý đều sợ hãi không dám bước ra, lạng lẽ trao cho nhau ánh nhìn.

Quân gia lại la lên, sau đó Khai mama, Vân San, thái giám cung nữ cùng nha hoàn đứng ra, cúi đầu bất an.

Quân gia nghiêm mặt hô: “Kẻ nào hạ độc, tốt nhất nên thành thật khai ra, thì còn có đường sống, nếu không sẽ làm cho tội càng thêm nặng.”

Khai mama thất thanh hô to quỳ gối trên mặt đất: “Nô tỳ làm sao dám hại Quý Phi nương nương, lão nô làm việc trong phủ hơn nhiều năm, nhất nhất trung thành, quyết không hai lòng, xin vương gia minh xét”

“Vương gia, nô tỳ không có hạ độc Quý Phi”- Mấy người còn lại cũng quỳ xuống giải thích.

Vân San thản nhiên nói: “Khiếu Dương ca, Vân San từ nhỏ đã ở bên Di Nương, làm sao có thể đi hại người thân nhất của mình, Khiếu Dương ca nhất định phải tìm được hung thủ hại Di nương, làm cho kẻ xấu phải bị trừng phạt”

“Vương gia, tiếp theo nên làm gì đây?”- Quân gia hướng về Lăng Khiếu Dương xin chỉ thị.

Lăng Khiếu Dương nhìn qua những người đặc biệt nghi ngờ, có Vân San là người thân của hắn, còn có cả người hầu đã làm việc nhiều năm trong phủ, thân thể trong sạch, không có động cơ hại mẫu phi, hí mắt, quát lạnh nói: “Khai thị, lúc đang nấu thuốc, người có rời đi một lát?”

Khai mama kháu đầu: “Vâng ạ, Vương gia thứ tội, lão nô cấp bách đi nhà xí, nên rời đi trong chốc lát.”

Lăng Khiếu Dương neho mắt, lạnh lẽo hỏi: “Lúc đó Hủy phu nhân đang dùng bữa sao?”

“Vâng ạ”- Khai mama nằm sấp trên mặt đất. “Hủy phu nhân mấy ngày gần đây đều dùng bữa tại phòng ăn.

“Nàng sao lại dùng bữa trong phòng ăn?”- Đồ ăn của Hữu Hi không phải Phúc mama phụ trách sao? Tại sao mỗi ngày đều đến phòng ăn, nghi vấn trong lòng đối với Hữu Hi càng lớn, nhìn qua đám người, Lăng Khiếu Dương đột nhiên phát hiện, Hữu Hi không có ở đây, nhin không được quát lớn: “Lãnh Dạ Hủy đâu?”

Mọi người bất an nhìn quanh, trong đám đông đều không thấy Lãnh Dạ Hủy, nên đành lác đầu.

“Đáng chết, người đâu?”- Lăng Khiếu Dương rít lên một tiếng.

“Chúng nô tỳ không biết”- Đám người sợ đến quỳ rạp trên mặt đất, cúi đầu run rẩy

“Mau cho người đi tìm!”

“Vâng ạ”- Mấy hộ vệ vội vã đi tìm Hữu Hi, ra vào vương phủ tìm kiếm, nhưng không hề thấy Hữu Hi, đành phải trở về hồi báo.

“Vương gia... Hủy phu nhân không có trong phủ!”- Thủ lĩnh hộ vệ cẩn trọng bẩm báo, thanh âm có chút lo lắng bất an.

Thân thể Lăng Khiếu Dương đột nhiên cứng đờ, con ngươi đen lại càng âm trầm, tay gắt gao siết chặt, vung tay, tức giận mà quát: “Không phải cửa đã giao cho các người canh giữ, tại sao bây giờ lại không thấy người?”

“Khởi bẩm vương gia, thuộc hạ ngày đêm luân phiên canh gác cửa trước và sau, còn có cả huynh đệ đi dò xét chung quanh vương phủ, nhưng chưa từng nhìn thấy Hủy Phu nhân đi ra ngoài.”

“Khiếu Dương ca, có phải nàng ta sợ chịu tội nên đã bỏ trốn?”- gương mặt thanh tú của Vân San mang theo nghi hoặc cùng khó hiểu, giống như vô tình nhắc nhở.

Sợ tội bỏ trốn? Thật như vậy sao? Trái tim Lăng Khiếu Dương ngẩn ra.

Nếu như Hữu Hi chưa từng làm, chưa từng hạ độc, nàng vì sao lại phải đào tẩu? Bây giờ lại không có ở vương phủ, sự nghi ngờ đối với Hữu Hi ngày càng rõ, nàng sợ tội mà chạy trốn, kẻ đáng nghi nhất chính là nàng, hơn nữa còn có thể dễ dàng khẳng định, kẻ hạ độc chính là nàng.

Trước đây nàng từng có tiền án, nàng giết chết tỷ tỷ của mình, vì nàng nói nàng hận hắn, muốn trả thù hắn, cho nên, việc gì nàng cũng có thể làm ra?

Nàng muốn giết chết mẫu phi làm cho hắn đau khổ....Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy.

Nhưng đêm trước, nàng đã tự tin, dám ngẩng coa đầu nói không phải do nàng làm, hắn thậm chí có chút mềm lòng muốn tìm ra bằng chứng phản ngược lại phán đoán của hắn.

Sớm biết nàng bỏ chạy, hắn sẽ không nói lời nào mà đem nàng giam vào nhà lao, Lăng Khiếu Dương tức giận rống: “Vô dụng, tất cả đều vô dụng, mau đi tìm cho bản vương, cho dù phải đào ba thước đất cũng phải mang nàng về cho bản vương!”

“Vâng ạ!”- Hộ vệ lên tiếng trả lời, xoay người đi tìm tung tích Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương trong lòng phần nộ cùng lo lắng nói không nên lời, không biết là vì bệnh tình của Quý Phi hay vì Hữu Hi đào tẩu.

Hắn chỉ thầm nghĩ mau bắt được Hữu Hi, hai mắt Lăng Khiếu Dương lạnh lẽo quát to: “Đem mấy kẻ liên quan này giải vào phòng giam, chờ phán xét”

“Vâng ạ!”- Quân gia lên tiếng trả lời.

Vân San lã chã muốn khóc, thương tâm nói: “Khiếu Dương ta, không muốn vào đại lao, ta muốn ở bên di nương, người là huynh của Vân San mà cũng nghi ngờ ta sao?”

Con người đen của Lăng Khiếu Dương vô tình, vung tay lên: “Đem Vân San giam lỏng trong phòng, không có mệnh lệnh của ta không cho phép ai ra vào”

“Khiếu Dương Ca”- Vân San la lên, đôi lấy là tiếng rống đầy tức giận của Lăng Khiếu Dương: “Còn không mau đi”

“Vâng!”- Vân San không tình nguyện im lặng, trái lại lui ra.

Những người liên can đều bị giam giữ, ai cũng trở về làm công việc của mình, trong sân chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương cùng quần gia.

Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương đứng ở trong sân, con ngươi đỏ ngầu nhìn về phía chân trời, âm thầm thể với bản thân, Lãnh Dạ Hủy, nếu ta bắt được ngươi, ngươi chắc chắn sẽ không được sống yên.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 54

Vừa mở mắt ra đã thấy một màu vàng chói lọi, cảm giác quen thuộc, hai tròng mắt Hữu Hi bị màu vàng làm cho mê muội.

Trong đầu nhớ lại... nơi này... Chẳng phải là thành trì của Dạ Đế sao? Nàng bị người ta đánh bất tỉnh trong vương phủ, làm sao lại đến được đây chứ?

Hữu Hi nhớ tới cơ thể của mình, cảm giác đằng sau ót một trận đau đớn, đôi mi thanh tú siết chặt, nằm yên bất động

“ Tỉnh dậy!”- Một giọng nói ân cần hỏi thăm, ngay tầm mắt Hữu Hi lộ ra một dung nhan tuấn tú tà mị.

“ Là ngươi... ta sao lại ở đây?”- Hữu Hi nhìn mặt Dạ Đế khó hiểu hỏi.

Dạ Đế nháy mắt mấy cái, cười bí ẩn: “Đồ ngọc nhà ngươi thiếu chút nữa đã chết trên sông cũng không biết sao, là ta cứu ngươi, ngươi nên hảo hảo cảm tạ ta”

“ Tại sao lại cứu ta?”- Con ngươi xinh đẹp của Hữu Hi mang theo đau đớn khó hiểu nhìn Dạ Đế.

“ Ta... chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua... nói xem ngươi nên cảm tạ ta thế nào?”- Dạ Đế tới gần mặt Hữu Hi, ánh mắt tà mị, mỉm cười hỏi, ánh mắt giống như một hải tử đang nhìn quả đường.

Dạ Đế tới gần Hữu Hi, nhanh chóng ghé sát người nàng “Cảm ơn ngươi cứu ta, nhưng cũng không cần dựa sát gần ta như vậy”

“Sao? Ân cứu mạng chữ một chữ cảm ơn là đủ sao? Thái độ của ngươi sao lại như vậy, Tiểu phiến phúc rất biết làm tổn thương trái tim người khác”

Tiểu phiến phúc? Tóc gáy Hữu Hi dựng đứng nhú này nói: “Đừng gọi ta là tiểu phiến phúc, ngươi sẽ làm giảm tuổi thọ của ta đó”

Dạ Đế lơ đãng, kéo mặt Hữu Hi quay lại đối mặt hẳn, tà mị cười: “Tiểu phiến phúc, ngươi không có chút thành ý gì cả, dù gì cũng phải dâng môi thơm hoặc lấy thân báo đáp chứ... tốt xấu gì, ta cũng được coi là anh hùng cứu mỹ nhân”

Dạ Đế làm cho Hữu Hi không nhận được mà bật cười, nắm lấy tay Dạ Đế, đôi mắt xoay chuyển, kinh hoàng hô lớn: “Này... ngươi bị chảy máu mũi kìa”

“Cái gì?”- Dạ Đế theo phản xạ đứng thẳng dậy, dùng tay lau đi mũi, sạch sẽ mới thấy không có chút máu nào cả, là Hữu Hi lừa hắn, Dạ Đế cau mày cố tình tỏ ra hung ác: “Tốt, có dũng khí trên ta, xem ta thu nhập ngươi”

“A, ngươi đang hoảng một tí đi?”- Hữu Hi cố gắng đứng lên, thân thể tựa vào tường.

“Hừ!”- Dạ Đế tựa hồ tức giận, xoay người sang chỗ khác không quan tâm đến ý tới Hữu Hi.

Hữu Hi mang hải vào, túm lấy ống tay áo của Dạ Đế: “A, ta chỉ nói đùa thôi, giận rồi sao?”- Hữu Hi vừa nhắc tới việc chảy máu mũi làm cho Dạ Đế ảo não, cảm giác được đắc ý, đường đường là Dạ Đế mà chỉ vì nhìn lưng nàng nên mới chảy máu mũi.

Dạ Đế bỏ tay Hữu Hi ra, hừ lạnh một tiếng, hướng đi nơi khác hai bước, xem bộ dạng thật sự tức giận.

Hữu Hi cười khúc khích, đi qua đi lại, lấy lòng nói: “Ngươi là Dạ Đế, hơn nữa còn là một đại nam nhân, sao lại đi so đo cùng một tiểu nữ tử, có đúng không?”- Nam nhân hẹp hòi.

Dạ Đế lúc này mới quay đầu, nhìn thấy trong mắt Dạ Đế có ý cười, mới biết là hắn cố ý: “A, ngươi cố tình dọa ta”

“Ngươi một ta một, công bằng thôi”- Dạ Đế nắm lấy bờ vai Hữu Hi, tà mị cười lộ lên.

Thật giống như hải tử, Hữu Hi cười lắc đầu, nhớ tới gì đó, liền ôm lấy vạt áo Dạ Đế, vững vàng không buông tay, sợ giống như lần trước chưa kịp nói rõ đã bị đưa ra khỏi Âm Dạ thành.

“Lần trước ngươi chưa nói ta biết, ngươi sao lại biết ta đến từ tương lai, ngoài người các ngươi, có phải còn có kẻ khác muốn bí mật trên người ta?”

Dạ Đế nhìn về mặt khăn trang của Hữu Hi, mở miệng nói: “Ngươi cố chấp muốn chết, ta chẳng phải đã nói rồi sao, bây giờ ta không thể nói với ngươi được”

“Tại sao không thể nói, chẳng lẽ có thiên cơ không tiết lộ được sao, ta không tin”- Trong đôi mắt Hữu Hi ánh lên sự chờ đợi, lần này trước mặt Dạ Đế nàng không cảm thấy sợ hãi: “Ngươi là quỷ hút máu phải không, dựa vào việc hút máu người mà duy trì tính mạng sao?”

“Đầu óc tưởng tượng của ngươi phong phú quá”- Dạ Đế nói xong buông lỏng Hữu Hi, ngồi xuống chiếc ghế cách đó không xa.

“Ngươi là ma, có phải không!”- Hai mắt Hữu Hi lóe sáng.

“Không phải!”

Dạ Đế quyết đoán trả lời làm Hữu Hi nhụt chí: “Được rồi, không phải thì không phải”- Hữu Hi cũng ngồi xuống một bên

“Ngươi không sợ ta”- Dạ Đế nghiêm trọng nhìn về mặt nhút nhát của Hữu Hi, cảm giác muốn chơi đùa.

“à, sợ ngươi? Lần trước thì có một chút, nhưng bây giờ không sợ nữa, cảm giác ngươi rất khá á!”- Hữu Hi buông thõng tay.

“Đáng yêu”- Về mặt Dạ Đế có điểm không tự nhiên.

“Được rồi”- Hữu Hi kinh hô một tiếng, con ngươi đen thành khăn nhìn Dạ Đế “Nếu ngươi biết ta đến từ tương lai, chắc chắn ngươi phải có cách đưa ta trở về thế giới đó?”

Dạ Đế trắng không có chút máu, liếc mắt nhìn Hữu Hi một cái: “Ngươi tưởng ta là thần sao, cái này phải dựa vào thời cơ, khi thời cơ đến, tự khắc ngươi sẽ trở về.”

“Lúc nào thời cơ mới tới?”- Hữu Hi vội vàng hỏi.

“Khi cánh cửa thời gian mở ra, ta không xác định được khi nào, nhưng đến lúc đó tự có cảm giác”- Dạ Đế nói xong nhìn thoáng qua Hữu Hi: “Ngươi sao lại vội vã muốn về như thế?”

Ánh mắt Hữu Hi ảm đạm: “Oh, ta muốn trở về, ta vốn dĩ không thuộc về nơi này.”

“Là vì ngươi còn lưu luyến một người sao?”- Giọng nói Dạ Đế có chút chua xót lưu lại.

Lưu luyến một người, đúng vậy, Hữu Hi vừa nhớ tới Nhất Thần, trái tim đã trở nên ảm áp, trên mặt lộ ra ánh sáng nhu hòa: “Nếu như ta có cơ hội trở về, nhìn mặt họ một lần, chết cũng cam lòng... Nhưng... không biết bọn họ có khỏe không, bây giờ đang làm gì, đệ đệ ta có ai chăm sóc không?”

Thanh âm Hữu Hi lộ ra vô vàng nỗi lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tưởng niệm cùng thống khổ đau đớn, đôi mắt ảm đạm.

“Ngươi... thật sự nhớ hần đến như vậy sao?”- Dạ Đế nhìn thấy trong mắt Hữu Hi có tia khát vọng, hần cảm giác rất rõ loại cảm giác khát vọng thắm thiết, giống như khát vọng nhìn thấy ánh sáng của hần.

Tay Hữu Hi không tự chủ nắm chặt quần áo mình: “Phải, ta rất nhớ hần... vừa nghĩ đến trái tim đã đau đớn”

Ánh mắt Dạ Đế trở nên âm u, ngó nhìn Hữu Hi bị nhớ nhung hành hạ, lát lâu sau mới mở miệng: “Muốn gặp hần sao?”

“Phải?”- Hữu Hi quay đầu nhìn Dạ Đế “Ngươi nói ta có thể nhìn thấy hần sao?”- Ánh mắt Hữu Hi chớp động rực rỡ sắc thái.

Dạ Đế nói xong lại hồi hận, nhưng không muốn chứng kiến bộ dạng thương tâm của đồng thời cũng không hi vọng Hữu Hi nhìn thấy Nhất Thần, cực kỳ mâu thuẫn Hữu Hi: “Không... không có!”

Hữu Hi đứng lên, đi tới trước mặt Dạ Đế, khẩn cầu nói: “Không, ta nghe người nói ngươi có cách đúng không, van xin ngươi, hãy để cho ta nhìn thấy Nhất Thần cùng đệ đệ”

Dạ Đế cau mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành khăn của Hữu Hi, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, ta giúp ngươi đây”

Q.1 - Chương 55

Dạ Đế đứng lên, mặt tái nhợt và mị trở nên nghiêm chỉnh, cánh tay dài vung lên, ống tay áo trong không trung vẽ ra một hình vòng xong rồi hạ xuống. Hữu Hi ngạc nhiên nhận ra, không gian đang bắt đầu di động, giống như một chiếc bình thật lớn bên trong có vô số hình ảnh. Tâm mắt Hữu Hi si ngốc đờ đẫn nhìn cảnh tượng trước mặt, là lối kiến trúc hiện đại, ngay cả xung quanh cũng tràn ngập không khí hiện đại... Mọi thứ đều quen thuộc, ngay cả con người trong lòng nhưng nhớ cũng gặp được, lòng run rẩy, kích động, hình ảnh chợt lóe lên, xuất hiện Nhất Thần.

Nhất Thần,... trái tim Hữu Hi im lặng nhớ kỹ tên Nhất Thần, trong mắt có lệ quang, nhưng không dám chớp mắt, tham luyến nhìn những thứ mà mình nhớ nhưng.

Một đạo thân ảnh cực kỳ lớn xuất hiện trước mắt Hữu Hi, hình dáng quen thuộc ấy làm người ta đau nát cõi lòng, là Nhất Thần... Là Nhất Thần người mà nàng ngày nhớ đêm mong. Giờ đây ở ngay trước mắt, nhưng không cách nào chạm vào, trái tim đau đớn, hít thở không thông, Hữu Hi vươn tay chạm vào cảnh tượng hư ảo trước mặt, nhưng bị Dạ Đế ngăn cản.

Hữu Hi chỉ có thể đau lòng từ xa nhìn Nhất Thần, nhìn hình dáng quen thuộc của hắn bước lên xe.

Hắn muốn đi đâu.

Gương mặt của hắn thật gầy, ngồi ở cửa sổ, thân hình gầy gò làm cho người ta đau lòng. Gương mặt tươi ảm áp ngày xưa trở nên xuống sắc, con ngươi lúc nào cũng sáng tỏa lại trở nên buồn bã, đáng vẻ gầy gò khiến người khác đau lòng.

Lệ Hữu Hi đã chực trào nhưng không rơi xuống, hai tay siết chặt, thân thể kích động mà run rẩy. Nàng muốn ôm hắn, muốn tới gần hắn, nhưng tất cả đều là hư ảo, nàng đang ở cổ đại, hắn Nhất Thần lại ở hiện đại... Nhất Thần...

Hữu Hi thống khổ kêu thầm, hình ảnh di động, thân ảnh Nhất Thần biến mất không còn thấy nữa.

Con ngươi Hữu Hi đầy nước mắt xuất hiện sự kinh hoàng, tìm kiếm thân ảnh Nhất Thần, cảnh vật trước mắt trở nên rõ ràng làm Hữu Hi tan nát cõi lòng, một căn phòng điều trị màu trắng.. là bệnh viện

Hữu Hi nhìn thấy đôi chân người bệnh lộ ra, có người nằm trên giường, nhưng lại không thể nhìn thấy.

Từ chiếc giường đơn không xa cánh cửa màu trắng mở rộng, xuyên thấu qua cánh cửa, là ánh nắng chói mắt sáng rõ.

Hai thân ảnh hiện lên trước mắt, từ mơ hồ trở nên rõ ràng.

Hữu Hi đau lòng cười, chảy nước mắt là vì vui mà cười.

Tay Nhất Thần nắm lấy tay một hài tử, chậm rãi đi vào, mọi thứ trở nên rõ ràng.

Đệ đệ, là đệ đệ, Nhất Thần chăm sóc đệ đệ, Nhất Thần... cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi.

Hai mắt Hữu Hi đầm lệ nhìn hai người đi tới bên giường.

Lúc này mới thấy được, nằm trên giường bệnh là một cô gái, lông mi thật dài, gương mặt tái nhợt, nhấp nháy hai mắt.

Hóa ra.... Là nàng sao, nằm trên giường chính là nàng, An Hữu Hi, là An Hữu Hi sao.... Trai tìm Hữu Hi mang theo nỗi sợ hãi.

Tâm tình Hữu Hi trở nên kích động đứng lên, gắt gao nhìn chằm chằm mọi thứ, gương mặt đáng yêu của đệ đệ mang theo sự từng chài, bàn tay nhỏ bé của hắn nắm lấy bàn tay mất đi tri giác của nàng.

Hữu Hi trái tim đau đớn sắp vỡ tung, mắt hết khí lực, hai tay siết chặt.. rên rỉ kêu Đệ Đệ.

Nhất Thần vẻ mặt ôn nhu, đi tới bồn rửa mặt, bung nước tới, dùng khăn lông sạch sẽ cẩn thận lau mặt nàng, sau đó xoa bóp khối thân thể mất đi sức sống... Ánh mắt chuyển tâm, động tác thuần phục, hắn nhất định là thường xuyên làm việc này vì nàng.

Cuối cùng hắn ngồi xuống bên tay nàng.

Trong mắt ánh lên sự chờ đợi, thống khổ cùng yêu say đắm.

Hữu Hi muốn vượt qua trở ngại ngàn năm này, đến bên cạnh Nhất Thần, làm, cho cơ thể đang ngủ say tỉnh dậy, mở mắt ra, nhìn Nhất Thần dịu dàng mỉm cười, nói với hắn nàng đã tỉnh dậy, sau này sẽ cùng nhau sống hạnh phúc.

Nhất Thần... Nhất Thần, nàng hết lần này đến lần khác gọi tên hắn, la tên hắn, nhưng hắn lại không nghe không thấy.

Nhất Thần đột nhiên quay đầu về phía cửa.

Hữu Hi cũng quay lại nhìn, một cô gái mặc trang phục y tá đi vào, cô gái nhìn Nhất Thần bằng ánh mắt rất quen thuộc, lóe sáng.

Bọn họ không nói gì, chỉ dùng ánh mắt chờ mong nhìn khối thân thể của nàng.

“Nhất Thần, nhìn ta này, ta ở chỗ này, ta ở chỗ này!”- Hữu Hi không nhận được đau đớn khóc thành tiếng, la hét cỡ để Nhất Thần nghe thấy nàng.

Tay Nhất Thần vuốt ve khối thân thể đó, cúi xuống hôn nhẹ, về mặt đau xót.

“Nhất Thần, Nhất Thần...”- Hữu Hi từ bên người Dạ Đế chạy tới, muốn nhào vào lòng Nhất Thần, nhưng đột nhiên cả Nhất Thần lẫn đệ đệ đều biến mất.

“Ah! Không, đừng đi, đừng đi mà!”- Tâm tính hiền lành của Hữu Hi như bị bóc đi lớp vỏ, đau đớn đến muốn nứt ra, vừa khóc vừa la lên: “Nhất Thần... Nhất Thần, đệ đệ, đệ đệ!”

Hữu Hi khóc khản cả giọng, khát vọng của nàng là ở bên cạnh Nhất Thần, nàng vẫn chỉ là một nữ tử bình thường, muốn mỗi ngày ở nhà đợi Nhất Thần về.

Hữu Hi khóc bất lực thống khổ, thậm chí điên cuồng hô tên Nhất Thần, nước mắt như lưỡi dao sắc bén, mỗi giọt rơi xuống, lại khiến cho trái tim của Dạ Đế đau đớn thêm.

Hắn đi qua đi, ôm lấy Hữu Hi đang điên cuồng, đau lòng bình tĩnh nói: “Người đừng như vậy!”

Hữu Hi ôm lấy vạt áo của Dạ Đế, khóc to thét lên: “Nhất Thần... mau mang Nhất Thần ra, đem trả Nhất Thần lại cho ta... trả lại cho ta!”

Con người tà mị của Dạ Đế âm trầm cùng khổ sở, hai tay cầm lấy bả vai Hữu Hi, lớn tiếng nói: “Mọi thứ đều là hư ảo, tất cả vốn chỉ là hư ảo, Nhất Thần cách người cả ngàn năm, người hãy thanh tỉnh lại đi.”

“Không, là thật, vốn là Nhất Thần, Nhất Thần, đem trả Nhất Thần cho ta... trả lại đây cho ta”- Nước mắt Hữu Hi ràn rụa, bàn tay nhỏ đầm vào lồng ngực Dạ Đế, khóc to hò hét: “Người mau đem bọn họ biến ra, mau biến ra đi”.

Thần trí Dạ Đế có chút hoảng loạn, ôm Hữu Hi vào lòng, gát gao giữ lấy thân thể đang run rẩy của nàng, cúi đầu nói vào tai nàng: “Gặp lại chẳng bằng không gặp, như thế sẽ không thương tâm, người cũng không đau khổ!”

Hữu Hi khóc nức nở, nhớ nhung Nhất Thần, không cam lòng ở lại cố đại, mấy ngày ở trong phủ chịu khổ, giờ khắc này đều bộc phát, không để ý tới ai lớn tiếng khóc to.

Nàng giống như một hải tử thất thường, đúng vậy, nàng chỉ mới 17 tuổi, nếu ở hiện đại có mẹ, nàng chắc chắn sẽ làm nũng, nhưng lại không muốn thừa nhận nhiều như vậy....

Hắn cũng là con người cũng đồng tình với nàng...

....

Vương phủ

Nghĩa Hằng Lâu vẫn như cũ cực kỳ chán chường, định sẽ xây lại sau khi mùa xuân tới, dù sao vương phủ cũng dư không ít phòng.

Quý Phi vẫn chưa tỉnh, trái tim Lăng Khiếu Dương lơ lửng giữa không trung, Hữu Hi chẳng có tí tức, càng làm hắn tức giận.

Hoàng đế lại thúc giục hắn chuyện quân lương, tên Hoàng Bắc Thiên đáng chết cố ý trì hoãn, gây áp lực cho hắn.

Lăng Khiếu Dương nôn nóng đi qua đi lại ở Nghĩa Hằng Lâu, trong lòng giống như bị phiến đá đè nặng đang chờ ai đó đến.

Trước cửa bóng đen hiện lên, Lăng Khiếu Dương nôn nóng ngừng cước bộ, nhìn về phía bóng người.

“Vương gia tuyên thân đến có chuyện gì?”- Hoàng Bắc Thiên khom người hành lễ, nói toàn lời khách sáo, tìm hắn đến có chuyện gì, kỳ thật trong lòng ai cũng biết rõ.

Lăng Khiếu Dương có chút kích động, Hoàng Bắc Thiên khí thế nhàn nhã, điệu bộ bình thản.

Con người đen sâu hoắm của Lăng Khiếu Dương nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Thiên, xoay người, trôi trên ghế.

Trong lòng hừ nhẹ, gài bộ ngụy ngốc, hắn triệu kiến Hoàng Bắc Thiên, còn có thể có chuyện gì, nhưng vẫn như cũ khách khí thủ thế xin mời.

“Ngồi!”

“Đạ tạ vương gia”- Hoàng Bắc Thiên ngồi một bên chiếc ghế, chờ Lăng Khiếu Dương nói ra mục đích lần này.

Nha hoàn cung kính dâng trà mời Hoàng Bắc Thiên, lui ra, là đạo tiếp khách, Lăng Khiếu Dương không tự mình làm được.

Lăng Khiếu Dương cũng chẳng muốn tiếp tục diễn trò, trực tiếp đi vào chủ đề: “Bắc vương đã đáp ứng đưa quân lương đến ứng cứu nhưng sao vẫn chưa chuyển đến, chuyện này là sao?”

Gương mặt Hoàng Bắc Thiên khí phách âm lãnh vô cùng, nhìn Lăng Khiếu Dương, lạnh lùng nói: “Nhiều ngân lượng như vậy, đương nhiên cần thời gian gom góp, vương gia cứ an tâm mà chờ”

Hoàng đế đem áp lực đặt lên người Lăng Khiếu Dương, Hoàng Bắc Thiên không thể nào không biết, việc này do hắn dựng lên, hắn phải tự mình giải quyết lấy.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh một tiếng: “Ai không biết Bắc Vương phú là phú hộ giàu nhất nước, chỉ mấy trăm vạn, cũng như trâu già mất mấy sợi lông, chẳng lẽ cần phải chờ đợi gom góp?”

“nếu vương gia không tin thần, thì không còn gì để nói cả, thần còn có việc, xin cáo lui”- Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, bực mình nói một câu trở về.

Không khí trong đại sảnh nháy mắt trở nên ngưng trọng, trần ngập mùi hỏa dược, con người Lăng Khiếu Dương đen thẫm, sắc mặt giận dữ, gương mặt Hoàng Bắc Thiên vẫn lãnh khốc.

“Người muốn như thế nào mới bằng lòng thương thảo?”- Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nhìn Lăng Khiếu Dương, không hề hoảng hốt, bình tĩnh nói: “Ta muốn gặp Da Hủy, hoặc là ta đành phải để vương gia chờ đợi việc gom góp ngân lượng tốn chút thời gian”.

“Người...!”- Lăng Khiếu Dương hai tay nắm chặt, rất muốn đánh Hoàng Bắc Thiên, nhưng đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Muốn gặp nàng sao, vậy tự mình đi tìm đi, nàng xưa khi hạ độc mẫu phụ ta, đã sợ tội chạy trốn”

Hoàng Bắc Thiên nghe Lăng Khiếu Dương nói, trái tim trầm xuống: “Lời vương gia nói là thật sao?”.

“Bỏn vương không dư hơi đi lừa gạt người”- Lăng Khiếu Dương xúc động tức giận, biết rõ là Hoàng Bắc Thiên làm như vậy vì Hữu Hi, nói chuyện chắc chắn sẽ không có kết quả, không khỏi nộ quát: “Người đầu, tiễn khách!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56

Ta không tin Hữu Hi lại làm chuyện như vậy, vương gia tốt nhất nên điều tra rõ trước khi kết luận”- Hoàng Bắc Thiên bình tĩnh lưu lại câu nói này, phát tay áo rời đi. Bữa tiệc bàn bạc chấm dứt trong sự không vui, có lẽ căn bản là Lăng Khiếu Dương vô tâm không muốn thương lượng, Quý Phi hôn mê bất tỉnh, Hữu Hi lại không có tung tích, làm cho tâm trí hắn bị nhiễu loạn, triệu kiến Hoàng Bắc Thiên, cũng chỉ là ứng phó, thuận tiện dò xét xem Hoàng Bắc Thiên có biết Hữu Hi ở đâu hay không, nhưng xem ra, Hoàng Bắc Thiên cũng không hề biết chỗ của Hữu Hi, vậy rốt cuộc Hữu Hi đã đi đâu.

Vương phủ canh gác nghiêm ngặt, Hữu Hi làm cách nào mà bỏ trốn? Lăng Khiếu Dương không khỏi trầm tư, con người đen trở nên âm trầm.

Lúc này, nghe thấy tiếng đàn du dương vang lên.

Tiếng đàn quen thuộc như vậy, giống như âm phù kích đánh vào linh hồn hắn, làm cho hắn run rẩy sợ hãi không thôi.

Lăng Khiếu Dương vạt áo tung bay, thân ảnh cao lớn ra khỏi Nghĩ Hăng Lâu, đi theo tiếng đàn.

Gió mát thổi nhẹ qua mặt Lăng Khiếu Dương, làm cho mái tóc đen cũng hất bay lên,,, Con người đen của hắn trở nên khác thường liên tục chớp động.

Vội vàng đi vào trong sân, dừng lại, nhìn cánh cửa trong sân, con người Lăng Khiếu Dương dụ lại, do dự rồi tiêu sái đi vào.

Là nơi ở của Bạch Uyển, Lăng Khiếu Dương vừa mới bước vào sân, đã nhìn thấy Bạch Uyển một thân mặc áo màu trắng, lạnh lùng cầm cây đàn.

Ánh mắt ban đầu vội vàng, sau đó lại hiện lên thất vọng, thân thể cao lớn của Lăng Khiếu Dương đứng nơi đó, trái tim vừa mới kịch liệt nhảy lên, dần dần

trở nên lạnh lẽo.

“Vương gia”- Bạch Uyển phát giác Lăng Khiếu Dương đến, cuống quýt đứng dậy hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Vương gia”

“Ngươi... sao lại đàn khúc nhạc này”- Giọng nói Lăng Khiếu Dương xa xăm mờ ảo, ánh mắt tựa hồ đang truy tìm thứ gì đó.

Bạch Uyển đứng dậy, nhìn gương mặt anh tuấn của Lăng Khiếu Dương: “Tỷ tỷ Dạ Lan trước đây đã từng chỉ giáo thần thiếp, đáng tiếc thần thiếp ngu ngốc không thể sáng kịp bằng tài nghệ của Dạ Lan tỷ tỷ, Quý phi hôn mê thần thiếp thật sự lo lắng đành lấy đàn ra tự an ủi chính mình, xin vương gia thứ tội”- Về mặt Bạch Uyển tựa hồ đối với Dạ Lan có chút hoài niệm.

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương si ngốc nhìn cây đàn, đi về phía trước vài bước, trái tim cảm thấy cô đơn.

Trước đây, Dạ Lan từng ngồi tán cây khéo léo cười tươi như hoa, mang theo sự rực rỡ của những cánh hoa đào, tay đánh đàn, tiếng đàn như tiên khúc, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp tựa tiên nữ.

Cũng là khúc nhạc này... chỉ là... người... không phải là Dạ Lan mà hán từng yêu. Dạ Lan đã chết không bao giờ có thể ngồi ở đây đánh đàn, cũng không thể nhìn thấy gương mặt tươi cười như hoa của nàng, trái tim bị vây lại trong đau đớn.

“Bỏn vương không trách ngươi”- Lăng Khiếu Dương hít một hơi thật sâu, từ sâu thẳm bên trong nói: “Đàn lại một lần nữa xem”

Bạch Uyển có chút chần chừ, liếc mắt nhìn Lăng Khiếu Dương một cái, rồi gạt đầu, ngồi xuống trước đàn, tay tiếp tục tấu khúc nhạc, nội tâm nhảy nhót hưng phấn.

Tiếng đàn quanh quẩn bên tai Lăng Khiếu Dương, hán đứng ở tại chỗ, trong đầu đều là ánh mắt, gương mặt tươi cười của Dạ Lan khi đánh đàn. Nhưng đột nhiên một gương mặt khác tiến vào, tức giận, quật cường, nổi giận mắng, hồn nhiên mỉm cười, khóc, gương mặt trở nên rất chân thật, tràn ngập hi vọng ái ố khác nhau.

Là..... gương mặt của muội muội Dạ Lan... Lãnh Dạ Hủy.... dung nhan của nàng tiến vào làm Dạ Lan biến mất: “Đừng...!” Lăng Khiếu Dương một trận phiền lòng, quát to một tiếng, con ngươi đen có chút rối loạn.

Bạch Uyển thất kinh hô to, lo sợ bất an đứng lên: “Vương gia”

Lăng Khiếu Dương xoay người, đưa lưng về phía Bạch Uyển, khó khăn mở miệng: “Lúc rảnh rồi thì nên tập luyện nhiều một chút”- Nói xong vội vàng cước bộ bỏ đi.

Bạch Uyển nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương, tức giận dậm chân, rõ ràng nhìn thấy Lăng Khiếu Dương động tình, vì sao vừa mới một khắc đã trở nên âm trầm

Lăng Khiếu Dương rời khỏi chỗ Bạch Uyển, đầu óc bừa bộn, cố gắng dẹp đi gương mặt nhỏ nhắn, quật cường có chút yếu đuối của Hữu Hi, muốn mang gương mặt của Dạ Lan trở lại trong đầu.

Nhưng lại phát hiện ra... Thân ảnh Dạ Lan trở nên mờ ảo, mà Hữu Hi mỗi lúc một rõ ràng.

Dáng vẻ thống khổ có chút không yên của Lăng Khiếu Dương dựa vào một thân cây, hai tay nắm lại nện vào thân cây. Đau đớn làm cho hán trở nên tỉnh táo, trong đầu giống như muốn nghiền nát dung nhan đang hiện ra... không muốn nhìn thấy.

Con ngươi đen trở nên tàn khốc, trái tim âm thầm trở nên cứng rắn, Lãnh Dạ Hủy, ta nhất định sẽ bắt được ngươi, làm cho ngươi sống không bằng chết... Ngươi là tên đao phủ ác độc vì thể ngươi đáng bị báo ứng.... Ta sẽ không thương tiếc ngươi, vì ta quá hận ngươi nên hình ảnh của ngươi mới khắc sâu như vậy... Dạ Lan... người ta yêu là Dạ Lan.

...

Hoàng Bắc Thiên biết Hữu Hi không ở trong vương phủ, nội tâm bị dày vò, sợ rằng Hữu Hi sẽ gặp người xấu, lo lắng nàng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm... sợ nàng bị người khác ngược đãi.

Trong lúc Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương ra sức tìm kiếm, Hoàng Bắc Thiên giống như phát điên lao đi khắp mọi nơi tìm kiếm Hữu Hi, hi vọng nàng trở lại trước mặt hán, hán sẽ bảo vệ nàng hết sức.

Lăng Khiếu Dương cũng gia tăng người đi tìm, hy vọng sớm bắt được Hữu Hi, để trừng phạt nàng.

Hai người nam nhân đều lo lắng, nhưng lại khác nhau về mục đích.

Hữu Hi ở trong Dạ Thành đã vài ngày, tâm tình rầu rĩ không vui, ánh mắt uể oải.

Từ khi Dạ Đế giúp nàng nhìn thấy Nhất Thần, tâm tính Hữu Hi càng lúc càng khó bảo, có thể Dạ Đế nói đúng, gặp lại không bằng không gặp, gặp lại chỉ tăng thêm đau thương. Mơ ước được trở về hiện đại không thành làm cho nàng thống khổ.

“Tiểu phiền phức!”- Sáng sớm Dạ Đế đã vội vàng đến xem Hữu Hi, hi vọng tâm tính của nàng có chuyển biến tốt.

“Dạ Đế... cơ thể ta có chút gì đó không thoải mái”- Nghe thấy giọng nói của Dạ Đế, Hữu Hi miễn cưỡng nằm một chỗ, không đứng dậy, quán chấn lại quanh người giống như ấu trùng, có chút cử động.

Thân thể giống như bị mất đi khí lực, cả người không muốn cử động, nhìn thấy Dạ Đế đến tìm nàng, cất giọng nhỏ xiu yếu ớt nói.

Dạ Đế đến gần, ngồi bên giường, xem sắc mặt tái nhợt của Hữu Hi, thần sắc uể oải, con ngươi tà mị của hắn có chút phức tạp, vươn bàn tay lạnh lẽo sờ vào trán Hữu Hi.

“Ngủ một giấc đi, có lẽ ngươi đã qua mệt rồi”

“Oh”

Hữu Hi mơ mơ màng màng trả lời, nhắm hai mắt lại, trai tìm một môi...

Dạ Đế nhìn Hữu Hi, hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt, hắn cố nào cũng giữ Hữu Hi ở lại cùng hắn, nhưng Hữu Hi không cách nào thích ứng với cuộc sống ở đây, nàng đang bắt đầu yếu dần, không thể đợi được nữa, nàng thuộc về nơi ánh sáng không phải thuộc về nơi hắc ám.

Tâm tình phức tạp của hắn cũng trôi qua, hắn mở miệng hộ: “Tiểu phiến phức đứng dậy.”

Hay là đừng để cho nàng ngủ, Dạ Đế kéo mền, lay lay Hữu Hi.

“Nhất Thần... đừng loạn nữa... ta mệt lắm rồi. Để ta ngủ một lát, một lát thôi”- Hữu Hi lẩm bẩm, dùng chân đạp qua đầu, mắt không tài nào mở lên.

Nhất Thần, nàng lại gọi tên nam nhân kia, nha đầu ngốc, lại tự đặt mình vào trong thế giới có Nhất Thần hay là nghĩ rằng mình đang ở hiện đại.

Trong lòng có chút nhói đau.

Ngón tay trắng nõn của Dạ Đế phát qua mi mắt Hữu Hi. Nhất Thần, tâm trí của nàng luôn nhớ hắn.

Yêu nhau thì rất ngắn, nhưng để quên được thì cần thời gian rất dài... rất dài... thời gian có thể thay đổi mọi thứ sao?

“Mặc dù ta không muốn để ngươi đi, nhưng ta phải làm vậy, hy vọng ngươi sẽ nhớ tới ta”- Đôi mắt Dạ Đế trở nên cô đơn, cúi người, đầu thấp xuống môi lạnh như băng hôn lên bên môi Hữu Hi, do dự một chút, lại hôn lên trán Hữu Hi: “Chúc ngươi may mắn... mặt trời của ta sẽ luôn luôn bảo vệ ngươi?”

Dạ Đế nói xong vùng tay lên, cả gian phòng cùng tòa thành đều biến mất

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57

Ngoại ô, cách thành 10 dặm là khu vực hoang vu.

Hoàng Bắc Thiên tìm kiếm Hữu Hi tựa như bị một đạo lực lượng thần bí chỉ dẫn không tự chủ đi về phía trước.

Mấy ngày nay hắn căn bản không biết Hữu Hi đi đâu, dù đã tìm khắp nơi nhưng không có tin tức gì của Hữu Hi.

Giờ phút này hắn cũng không biết nên tìm người ở đây chỉ có thể dựa vào vận khí của bản thân.

Nhiều ngày lo lắng không ngủ được, gương mặt Hoàng Bắc Thiên tái xanh có vẻ chán chường... trên người mang theo sự lo lắng, ánh mắt đảo dác tìm kiếm.

Hắn đi đến mỗi bãi cỏ rộng, đưa mắt nhìn về phía cánh rừng rậm rạp. Gió thu thổi qua, cây cỏ xanh nhẹ nhàng lay động.

Thân hình cao lớn của Hoàng Bắc Thiên đứng ở đó, ánh mắt lo lắng nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy một màu xanh biếc, không hề có chút bóng dáng mà hắn đang tìm.

“Hữu Hi... Hữu Hi ngươi ở đâu?”- Trái tim thống khổ mang theo cả sợ hãi, hai tay nắm chặt, hướng về bãi đất rộng mà hét to.

Nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng sà sạt của lá cây.

Hoàng Bắc Thiên mờ mịt chạy về trước, cảm bào đóng đưa, tóc đen bay loạn trong gió..... gương mặt bất an.

Rồi đột nhiên ánh mắt dừng lại, nhìn về phía trước cách đó không xa tựa hồ có gì khác thường. Hoàng Bắc Thiên giật mình một chút rồi cũng xông lên trước.

Càng lúc càng gần, trái tim bị ức chế, phi thân tới. Nhìn thấy trong bụi có một người đang nằm, tâm trí Hoàng Bắc Thiên kích động run rẩy, là Hữu Hi, thật sự là Hữu Hi!

Hoàng Bắc Thiên cúi người xuống, ôm lấy bả vai Hữu Hi, vội vàng la lên: “Hữu Hi... Hữu Hi, mau tỉnh lại!”

Hai mắt Hữu Hi đang nhắm nghiền có chút giật mình, nhưng không hề lên tiếng đáp lại Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên lo lắng sờ lên mạch Hữu Hi, mạch đập có yếu đi nhưng vẫn còn sống, trái tim bị thất lại lúc này mới được thả lỏng.

Hoàng Bắc Thiên cố gắng làm Hữu Hi tỉnh dậy, vì khăn trương mà lòng bàn tay toát ra mồ hôi, tay vỗ nhẹ lên mặt Hữu Hi: “Hữu Hi, tỉnh lại!”

Hữu Hi có chút mờ mắt, mơ mơ hồ hồ lắm bầm nói: “Đây... đây là đâu?”.

Hoàng Bắc Thiên lúc này mới buông lỏng cơ thể, cỡ ngoại bào khoác lên người Hữu Hi, gắt gao ôm vào ngực, trái tim bị niềm vui bao phủ, Hữu Hi ở đây, ở ngay trong lòng hắn.

“Đừng sợ, có ta ở đây, có ta ở đây!”

Cảm ơn ông trời, đã khiến hắn tìm được nàng, nàng cũng không gặp chuyện gì cả, Hoàng Bắc Thiên lần đầu tiên cảm nhận được niềm vui chính là loại cảm giác thế này, nó có thể làm người ta kích động run rẩy.

Hữu Hi trong lòng hắn... giống như chí bảo. Sau đó liền ôm nàng rồi đi...

...

Nơi này cách hoàng thành mười mấy dặm, Hoàng Bắc Thiên cũng không có ý định trở về vì sợ bị Lăng Khiếu Dương tìm thấy.

Thân thể Hữu Hi suy nhược, hắn muốn tìm một chỗ tốt để Hữu Hi nghỉ ngơi khôi phục sức khỏe, cang hẻo lánh, cang ít bị để ý càng tốt.

Hoàng Bắc Thiên cõng Hữu Hi trên lưng, đi được một khoảng xa thì tìm được một khách điểm, phòng ở đây đã lâu không có người ở nên có chút rách nát, tường bị mưa gió làm hoen ố, ẩm mốc không chịu được.

Hoàng Bắc Thiên dùng tay phủi lớp bụi trên giường rồi đặt Hữu Hi nằm xuống, đang định đi tìm đại phu, thì một giọng nói già nua truyền đến.

“Người nào ở bên trong?”

Hoàng Bắc Thiên cau mày, thân ảnh leo lên đi ra ngoài, nhìn lão nhân trước cửa, lạnh lùng hỏi: “Là khách qua đường, muốn mượn nơi này nghỉ ngơi một đêm”.

Về mặt lão nhân đầy nếp nhăn, đôi mắt nhỏ nháu lại nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Ra là thế”- Lão nhân không hỏi nhiều, xoay người chuẩn bị rồi đi.

“Xin đường bước!”- Hoàng Bắc Thiên lên tiếng, đi về phía trước: “Nơi nào gần đây có đại phu?”

“Có người ngã bệnh sao?”- Lão nhân ưỡn lưng, ngẩng đầu nhìn Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên đứng sát bên làm cho lão nhân có vẻ lùn đi rất nhiều.

“Phải!”

Tay lão nhân run nhẹ, tính toán: “Nếu có người bệnh thì ngươi cứ ở lại chăm sóc, vùng này ta rất quen thuộc, ta sẽ giúp ngươi tìm đại phu”.

“Đa tạ!”- Hoàng Bắc Thiên móc ra hai thỏi bạc đặt vào tay lão nhân: “Số tiền này lão nhân giúp ta mua ít com mang đến, nhanh đi tốt về, ngân lượng còn dư không cần trả lại”

Lão nhân mân mê điểm bạc, vẻ mặt vui sướng: “Được”- Nói xong rồi đi.

Dù sao hai thỏi bạc đối với người bình thường vốn là không nhỏ.

Lão nhân làm việc rất tốt, tìm đại phu, mua đồ ăn, nhiệt tình tận tâm đi theo đại phu lấy thuốc mang về.

Hoàng Bắc Thiên giúp Hữu Hi uống thuốc, sau đó bận rộn nấu com, nhưng Hữu Hi vẫn im lặng mà ngủ, không cách nào dùng bữa.

Hoàng Bắc Thiên ngồi trước giường Hữu Hi chờ đợi... nắm lấy tay nàng.

...

Nghĩa vương phủ.

Lăng Khiếu Dương tự trấn tĩnh mình, vững vàng ngồi trên chiếc ghế khắc hoa văn, nhàn nhả uống trà, nhưng ánh mắt lo âu lại tiết lộ tất cả tâm tình của hắn.

Hắn lo lắng, chờ đợi tin tức của Hữu Hi.

Lúc này có người đi đến, là Cao Mạc...

Hắn tiến vào đại sảnh, về mặt kích động hành lễ...

“Vương gia đã phát hiện tung tích của Hủy phu nhân”

Lăng Khiếu Dương từ trên ghế ngồi dậy, chén trà trong tay chao đảo, nước tràn ra, hai mắt léo sáng, về mặt kinh hãi.

“Ở đâu?”

“Có người nói nhìn thấy một đôi nam nữ ở ngoài thành, người nam nhẵn công một nữ tử tìm kiếm chỗ ở, căn cứ miêu tả, nam nhân có thể chính là Bắc Vương, nhưng nữ tử ngã bệnh kia chắc là Hủy phu nhân”.

Lăng Khiếu Dương từ vui vẻ chuyển sang buồn bậm tức giận. Hoàng Bắc Thiên lại cùng Hữu Hi ở một chỗ, hắn lạnh lùng nói: “Không được để thoát, lập tức đến đó, đem người mang về”

“Vâng ạ, thuộc hạ đi ngay!”- Cao Mạc xoay người rời đi, Lăng Khiếu Dương hô to: “Bỏn vương muốn tự thân xuất mã, đem tiện nhân kia bắt về”

Cao Mạc nghi hoặc nhìn Lăng Khiếu Dương, Vương gia có thể yên tâm để Mẫu Phi ở lại, ra đi tìm Hủy Phu nhân, do dự một chút nói: “Vâng ạ”

Về mặt lo lắng nhiều ngày Lăng Khiếu Dương, đôi mắt lộ ra chút vui mừng... Lãnh Dạ Hủy ta xem người có thể trốn được đi đâu.

Ngay khi biết được tin tức Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương lập tức an bài mọi thứ, mang theo kẻ dưới đi hướng về chỗ ở của Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi với tốc độ nhanh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58

Hoàng hôn buông xuống, bầu trời nhá nhem tối lấp lánh các vì sao, ánh trăng lạnh lẽo xuyên thấu qua khung cửa sổ chiếu lên gương mặt nhợt nhạt của Hữu Hi... làm cho người ta đau lòng thương tiếc.

Con người đang ngủ say của Hữu Hi bỗng mở ra, nhìn qua khung cửa sổ thấy được bầu trời đầy sao.

Bầu trời đêm giống như một tấm vải lụa màu lam, sao sáng lung linh, ngay cả ánh trăng cũng không thể cướp đi ánh sáng của nó.

“Hữu Hi! Người tỉnh dậy rồi!”- Hoàng Bắc Thiên nhìn mắt Hữu Hi mở ra, không nhịn được vui mừng.

Tròng mắt của Hữu Hi ngậy đại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhất Thần nói, chỉ cần nhìn thấy sao băng mà ước nguyện thì nguyện vọng sẽ thành.

Nàng liền như đũa ngọc đứng bên cửa sổ nhìn sao băng xẹt qua bầu trời. Nhưng tất cả chỉ là quá khứ, bầu trời vẫn lặng lẽ trên cao, sao băng bao giờ mới xuất hiện..

Có lẽ, trên thế gian này có những thứ không thể cầu được, vì thế Hữu Hi tự nhủ bản thân tất cả đều là duyên số, tình yêu cũng như thế. Nàng nên cảm ơn ông trời đã để nàng và Nhất Thần gặp nhau, yêu nhau, không cần cầu nguyện mà tự nhiên đến được với nhau.

Kỷ niệm đẹp nhất dưới bầu trời đêm, nàng cùng Nhất Thần ngồi trên bãi cỏ công viên, vai dựa vai, hạnh phúc dựa sát vào nhau, nhìn về phía bầu trời, thấy sao băng xẹt qua.

Tay Hữu Hi đan vào nhau, nắm chắc mà cầu nguyện, mở mắt ra thì nhìn thấy con người sáng như sao của Nhất Thần.

Nhất Thần hỏi nàng đã cầu nguyện điều gì?

Nàng trả lời, điều đó là bí mật.

Hắn hỏi, trong điều ước nàng có hứa gì không?

Nàng chỉ vào đầu hắn cười khúc khích, nhưng lại không đáp, Nhất Thần cũng không hề hỏi lại.

Có thể Nhất Thần vốn đã biết nguyện vọng của nàng.

Nàng cầu nguyện, có thể cùng Nhất Thần đời đời ở bên nhau.

Hữu Hi không hi vọng, tình yêu của hai người như sao băng kia chỉ ngắn ngủi trong phút giây, nháy mắt đã không để lại dấu vết.

Hình như... nàng vừa nhìn thấy sao băng, Hữu Hi mê ly cười tươi, ánh mắt có chút kỳ quái.

“Hữu Hi người có khỏe không? Có đói bụng không?”- Thanh âm lạnh lùng mà bình thản của Hoàng Bắc Thiên nồng đậm sự quan tâm.

Tầm mắt Hữu Hi cuối cùng cũng quay lại nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên. Ánh mắt ôn nhu, phảng phất chút tinh quang, bàn tay nhỏ bé mềm mại vươn ra chạm vào mặt Hoàng Bắc Thiên.

Thử thăm dò... nhưng lại biến thành chân thật.

Ánh mắt Hữu Hi nồng đậm nhu tình như là đang nhìn người yêu, một ánh mắt say đắm.

“Ước nguyện của ta, người ở đây, ước nguyện của ta đã thành rồi sao?”- Hữu Hi dịu dàng hỏi, ngón tay chạm vào mi mắt Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi, con người nghi hoặc nhìn nàng: “Hữu Hi... người làm sao vậy?”

Có điểm gì đó kỳ lạ, nàng thật sự rất lạ.

Hữu Hi chậm rãi ngồi dậy, ôm lấy cổ Hoàng Bắc Thiên, thân thể của hắn mang theo mùi hương tươi mát của cỏ cây, nàng chui vào lòng hắn.

“Ta yêu người, rất yêu người .... ta tưởng rằng sẽ không gặp được người nữa”- Hữu Hi vui mặt vào cổ Hoàng Bắc Thiên nhỏ nhẹ nói, mang theo sự tang thương lẫn thông khổ.

Trống ngực Hoàng Bắc Thiên đập liên hồi, vươn tay chạm vào gương mặt tái nhợt của Hữu Hi: “Hữu Hi... người mau nói lại lần nữa xem!”

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên, ánh mắt đắm đuối tràn đầy hạnh phúc, ôn nhu mỉm cười, hôn lên môi Hoàng Bắc Thiên: “Hôn ta đi...”- Đầu lưỡi mềm mại của nàng kiếm nhẹ lên môi Hoàng Bắc Thiên, làm Hoàng Bắc Thiên một trận rung động.

“Hữu Hi... người có biết bản thân mình đang làm gì không?”- Hoàng Bắc Thiên chung quy vẫn có cảm giác là lạ, nhưng môi Hữu Hi giống như mang theo ma lực, biểu hiện của nàng, nụ hôn của nàng, làm cho hắn mừng rỡ như điên.

Hữu Hi khát vọng được hôn, bàn tay nhỏ bé lục lọi trong ngực Hoàng Bắc Thiên, lời nói nghẹn ngào, thương tâm: “Nhất Thần... Nhất Thần, ta tưởng sẽ không còn gặp được người nữa, sẽ không gặp được nữa”

Trái tim đang nóng hổi của Hoàng Bắc Thiên giống như bị một thùng nước lạnh như băng tạt vào dập tắt. Thân thể từ từ cứng lại ngồi yên một chỗ, mặc cho Hữu Hi tùy ý vuốt ve, nhưng cũng chẳng thể kích thích hắn rung động, tâm trí như bị một đao cắt đứt.

Nhất Thần...

Cả người nàng ướt đầm mồ hôi, khát vọng nhìn thấy nam nhân kia, dĩ nhiên tưởng hắn chính là Nhất Thần.

Trái tim bị ức chế co rút một trận.

Người nàng yêu là nam nhân khác, người nàng muốn hôn cũng là nam nhân tên Nhất Thần, hắn không được gì cả.

Nếu như nói xme hắn là cái gì, thì hắn bất quá chỉ là thể thân của nam nhân Nhất Thần.

Đau đớn phủ toàn thân, Hữu Hi tiếp tục thì thầm gọi tên Nhất Thần, mỗi lần gọi, lại làm hco hắn thống khổ một lần, giống như bị dao cứa.

Hắn không thể chịu đựng được nữa, Hoàng Bắc Thiên hất tay Hữu Hi, tránh xa môi nàng, đột nhiên đứng lên, mặt tràn đầy đau xót.

Hai tay Hữu Hi gắt gao nắm lấy ống tay áo Hoàng Bắc Thiên, con người mộng nước, hoảng sợ mà khóc, cầu khẩn: “Nhất Thần... đừng rời khỏi Hữu Hi,

đừng mà. ... Nhất Thần không yêu Hữu Hi nữa sao?”

Trái tim Hoàng Bắc Thiên lạnh lẽo nhưng tràn ngập đau khổ, bị tiếng khóc của Hữu Hi nghiền nát thành từng mảnh, tay hắn giữ lấy tay Hữu Hi đang níu ống tay áo, muốn hắt đi cặp tay nhỏ bé, nhưng vẫn là không đành lòng.

Nhưng trái tim hắn cũng đau đớn, rất đau, không đành lòng, nhưng lại không muốn nhìn thấy Hữu Hi xem hắn là một người khác.

Hắn không phải Nhất Thần, không phải!

Rốt cuộc nhắm tâm xoay người, không để ý, đi về hướng cánh cửa, nhưng cũng chưa từng nghĩ tay Hữu Hi lại giữ chặt như vậy, lúc hắn xoay người, Hữu Hi ngã xuống đất

Thân của Hữu Hi ngã xuống rất đau, nhưng ngay cả trái tim hắn cũng vì thế mà đau lòng.

Hữu Hi vẫn như cũ không để ý, liều mạng giữ hắn lại... Hai tròng mắt thống khổ sợ hãi, nhỏ lệ nhìn hắn, nức nở hô: “Nhất Thần, ngươi không cần Hữu Hi nữa? Có phải vì thân thể của ta đã trở nên bẩn rồi không, nhưng ta không muốn như vậy đâu, không muốn, ta biết, Hữu Hi bây giờ không thể trở lại là Hữu Hi như xưa, thân thể ta, linh hồn ta đều toàn là ấn ký ma quỷ, bẩn không chịu nổi...”- Cánh tay mảnh khảnh của Hữu Hi ôm lấy chân hắn, vừa bối rối vừa sợ hãi.

“Ta sẽ tắm sạch sẽ, nhất định có thể tẩy đi mùi của hắn, nhất định, đừng chê ta bẩn, đừng chê ta”- Hữu Hi hồ ngôn loạn ngữ nói, khóc hô to, nhìn Hoàng Bắc Thiên, nghẹn ngào nói: “Nhất Thần có phải ngươi đã thích cô y tá kia, không thương Hữu Hi nữa, muốn bỏ Hữu Hi lại?”

Hữu Hi cực kỳ mất cảm, khắc sâu ánh mắt của người y tá nhìn Nhất Thần, nàng sợ hãi mình bị thay thế đi, nhìn thấy Nhất Thần hạnh phúc nàng đáng ra phải vui nhưng chịu không được sự khổ sở thương tâm lẫn sợ hãi.

Hoàng Bắc Thiên cứng ngắc đứng yên, mi nhíu chặt, cổ họng thắt lại, một câu cũng nói không nên lời.

“Nhất Thần tại sao ngươi không quan tâm Hữu Hi nữa, Hữu Hi sẽ tẩy sạch sẽ cơ thể mình, xóa đi ấn ký của hắn... như vậy ta sẽ không ô uế nữa”- Hữu Hi suy nghĩ, lao đầu muốn đứng dậy.

Trái tim Hoàng Bắc Thiên bị vẻ mặt mê mang thống khổ của Hữu Hi bóp nát, trù đau đớn hắn không còn cảm giác gì khác.

Nhìn ánh mắt Hữu Hi sợ mình bị vứt bỏ, Hoàng Bắc Thiên không cách nào để tâm đến bản thân mình có đau lòng hay không, bàn tay to lớn túm lấy Hữu Hi đứng dậy, gắt gao ôm vào ngực, bạc môi điên cuồng hôn lên môi Hữu Hi.

Hắn không cách nào nhắm tâm bỏ Hữu Hi lại, đành phải tự chính mình hàn gắn vết thương, không thể nào trở mặt nhìn nàng khó, khiến nàng trở nên sợ hãi bất lực như vậy.

Lưỡi của hắn nếm lấy mùi vị thơm ngọt trong miệng Hữu Hi, nhưng cũng nếm được vị mặn nước mắt của nàng.

Vì một nam nhân khác mà rơi lệ...

Cánh tay Hữu Hi gắt gao ôm chặt thắt lưng sợ hắn biến mất, hôn trả, lệ vẫn chảy xuống, vẫn như cũ thì thầm, đừng chê ta bẩn...

Hoàng Bắc Thiên giờ phút này đau lòng, không phải vì ghen ghét nam nhân kia, không phải vì bị Hữu Hi coi là thể thân, mà vì Hữu Hi đau đớn nên hắn cũng đau đớn theo.

Giọng nói khàn khàn, hắn thì thầm nói: “Không đâu... Hữu Hi một điểm cũng không bẩn, xinh đẹp, hồn nhiên, trong sáng chính là Hữu Hi”

Hoàng Bắc Thiên hôn môi Hữu Hi, giọng nói tựa hồ bị chặn lại, cổ họng phát ra đau đớn.

“Nhất Thần muốn ta...”- Hữu Hi cười, nhìn Hoàng Bắc Thiên nói nhưng vẫn tưởng là đang nói với Nhất Thần, Nhất Thần không chê nàng mà vẫn như cũ yêu nàng.

Hai khối thân thể thống khổ bắt giặc dây dưa, rơi xuống giường.

Thân thể mềm mại của nàng ở dưới, thân hình cao lớn của hắn ở trên.

Ánh mắt của nàng say mê mang theo lệ ngấn.

Trong mắt hắn lại có chút thương tiếc bất đắc dĩ nhìn Hữu Hi.

“Nhất Thần...”- Hữu Hi không yên cầm lấy vạt áo Hoàng Bắc Thiên, chảy lệ cầu khẩn: “Nhất Thần... cơ thể ta không nên có mùi của hắn, giúp ta bỏ đi, Nhất Thần giúp ta...”

Ngón tay thon dài của Hoàng Bắc Thiên xuyên qua tóc đen của Hữu Hi, ngón cái vuốt ve lệ trên gương mặt nàng, nội tâm thống khổ lẫn mâu thuẫn.

Hữu Hi vuốt ve ngực hắn: “Nhất Thần..!”

Hoàng Bắc Thiên cúi đầu hôn Hữu Hi, từ từ trở nên cứng lại, Hữu Hi càng lúc càng mềm mại, hần vận sức chờ phát động...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 59

Từ trong sâu thẳm Hoàng Bắc Thiên khát vọng Hữu Hi.

Một người nam nhân đối mặt với người phụ nữ mà mình yêu, nếu không có chút ham muốn thì đó là thánh nhân, nhưng hần là con người, một nam nhân bình thường có thất tình lục dục.

Mặc dù hần rất muốn nhưng hần không thể lợi dụng lúc Hữu Hi không biết gì mà chiếm lấy.

Hần chỉ mong muốn có thể cùng Hữu Hi yêu nhau, đó chính là điều hạnh phúc nhất.

Hần Hữu Hi trở thành tân nương của hần, thể xác và tinh thần đều hòa quyện, hần không muốn giữ lấy Hữu Hi trong khi thân chí nàng đang mơ màng. Nếu bây giờ chiếm lấy nàng, thì hần có khác gì Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi sẽ càng cảm thấy mình dơ bẩn, vì người nàng yêu là Nhất Thần. Hần không thể biến mình thành gánh nặng của nàng.

Phải có đến đâu đi nữa, hần phải bảo vệ những thứ tốt đẹp của Hữu Hi, làm cho nàng hạnh phúc, mặc dù khó khăn, con đường phía trước mờ mịt, nhưng hần tuyệt đối không buông tay.

Hữu Hi xem Hoàng Bắc Thiên như Nhất Thần, nóng bỏng, kích động mà hôn say đắm lên môi và mi mắt hần, nỗi vui mừng gặp lại sau khoảng thời gian xa cách bao phủ trái tim nàng.

Hoàng Bắc Thiên nhẫn nhịn ôm chặt Hữu Hi vào lòng, hôn lên môi nàng, trong lòng mang theo chút gượng ép.

Bên ngoài bóng đêm yên tĩnh, một thân ảnh hắc sắc rơi xuống phá tan cửa sổ.

Biết được hành tung của Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương không thể chờ được mà chạy tới, ngay khi phá tan cửa sổ hần chứng kiến Hữu và Hoàng Bắc Thiên đang hôn nhau, hai khối cơ thể dựa một chỗ.

Quần áo xóc xếch, da thịt trắng như tuyết, nóng rực hôn nhau, làm cho trái tim Lăng Khiếu Dương đau nhói, hai mắt của hần bị tổn thương.

Nổi trận lôi đình, cả người co lại!

Lăng Khiếu Dương nâng tay một chưởng đánh nát cửa sổ để giải tỏa cơn tức giận trong lòng.

Đáng chết.... bọn họ.... dám... cùng nhau ở một chỗ, Lăng Khiếu Dương trợn tròn hai mắt, tràn ngập sắc huyết rất dữ tợn.

Hoàng Bắc Thiên nghe thấy, liền nhanh chóng đứng dậy, dùng ngoại sam của mình che lấy thân thể thanh bạch của Hữu Hi, cùng lúc đó mấy người khác cũng nhảy vào phòng.

Lăng Khiếu Dương nghiêng răng, hận muốn xé nát mọi thứ.

Nữ nhân của hần, lại còn là thiếp của hần, từng ở dưới thân thể hần mà hầu hạ, lúc này lại đồng ý hầu hạ dưới thân nam nhân khác.

Môi của nàng, thân thể của nàng, đều có ấn ký của nam nhân khác, nghĩ tới đó lại cảm thấy tức giận, lý trí của Lăng Khiếu Dương như bị lửa thiêu đốt, kích động muốn hủy diệt mọi thứ.

Thân thể cứng ngắc mang theo tức giận đứng bên cạnh cửa sổ bị vỡ nát, mặt âm trầm đáng sợ, hai tay nắm chặt cách cách rung động.

Hữu Hi lui vào lòng Hoàng Bắc Thiên, con người tràn ngập kinh hoàng cùng sợ hãi nhìn Lăng Khiếu Dương, hai tay ôm chặt thắt lưng Hoàng Bắc Thiên, trong mắt nàng vẫn tưởng mình đang ôm Nhất Thần.

Ác ma tới, ác ma muốn dẫn nàng đi, đem nàng và Nhất Thần chia cắt, thân thể không nhịn được mà run rẩy.

Tay Hoàng Bắc Thiên vỗ vào bãi vai Hữu Hi, làm cho nàng đỡ sợ, gương mặt khí phách trở nên âm lãnh, con người giwohn như hàn triền đen thẳm nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương tức giận phát run sắc mặt xanh mét, gân xanh nổi lên.

Khí tức trong sân làm cho người ta sợ hãi.

Hoàng Bắc Thiên biết, Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi chỉ vì tình thế bất buộc.

Lăng Khiếu Dương biết rõ, Hoàng Bắc Thiên định bảo vệ Hữu Hi.

Nhưng nhìn dáng vẻ thân mật của họ, hắn đã bắt đầu điên cuồng, Lăng Khiếu Dương hận nghiền răng, không thể chịu đựng được nữa, phi thân nhắm về phía Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi, không biết là muốn đánh chết Hoàng Bắc Thiên hay cướp đi Hữu Hi, nhưng người phùng phùng lửa giận, mắt đầy lệ khí.

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Lăng Khiếu Dương vọt tới, cánh tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, tay kia cầm lấy cái bàn tàn nhẫn đập bẻ về phía Lăng Khiếu Dương, rồi sau đó phá cánh cửa, mang theo Hữu Hi đi ra sân.

Lăng Khiếu Dương vung tay, đập bẻ bàn, dưới lực cánh tay chiếc bàn bẻ nát nhưng hắn không có chút cảm giác đau đớn.

Con người như máu nhìn thân hình Hoàng Bắc Thiên che chở cho Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương cừ hận, thâm nghĩ, còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu.

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi chạy hai bước, thì nhiều hộ vệ tay cầm binh khí nhảy ra, bao lấy hai người.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt xanh mét đi về trước vài bước, con người nhìn chằm chằm Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi, tức giận dự tợn nói: “Một người chẳng khác gì huynh trưởng bốn vương, một người là thiếp bốn vương, các người sao có thể làm nên chuyện thế này?”

“Người muốn như thế nào mới từ bỏ, đồng ý trả lại tự do cho nàng?”- Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi, con người lạnh lẽo không hề có ý khiếp sợ hay lùi bước.

Con người Lăng Khiếu Dương trở nên vô tình, từ thắt lưng hộ vệ rút ra cây đao.

“Điều kiện của ta là muốn mạng của người”- Lăng Khiếu Dương nổi giận gầm lên một tiếng, đao trong tay vung lên hướng về Hoàng Bắc Thiên đánh tới.

“Đừng, đừng mà!”- Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, đôi mắt xinh đẹp mở to, phải bảo vệ Hoàng Bắc Thiên, bảo vệ Nhất Thần của nàng.

Hoàng Bắc Thiên nhìn ra Hữu Hi muốn mạo hiểm thân mình ra che cho hắn.

Cánh tay dài vung lên, đem Hữu Hi đẩy ra sau, rồi xa phạm vi nguy hiểm, lưng này đao trong tay Lăng Khiếu Dương lao như xé gió tàn nhẫn đâm vào ngực Hoàng Bắc Thiên, máu tươi theo đao chảy xuống.

Lăng Khiếu Dương làm hắn bị thương, Hoàng Bắc Thiên không quan tâm, hắn phải bỏ chạy, không tính động thủ, nhưng Lăng Khiếu Dương luôn làm tổn thương Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên không nhịn được nữa.

Hoàng Bắc Thiên tức giận vung tay đánh trả, Lăng Khiếu Dương rút đao từ người Hoàng Bắc Thiên trở về đã thương Hoàng Bắc Thiên. Vết thương vì vậy mà kịch liệt đau đớn.

“To gan, người dám ra tay với Hoàng Bắc Thiên”- Cao Mặc hô to, phi thân tiến lên, thanh kiếm trong tay rung lên hướng về cánh tay Hoàng Bắc Thiên.

Thân ảnh Hoàng Bắc Thiên chợt lóe lên, tránh khỏi công kích, nhưng một chưởng của Lăng Khiếu Dương lại tác động vào vết thương của hắn.

Hoàng Bắc Thiên đau đớn một trận, thụt lùi hai bước. Tay bụng kín vết thương đang chảy máu, nhũn chặt mảy.

Lăng Khiếu Dương quay lại, ôm lấy Hữu Hi, nhanh chóng cách xa Hoàng Bắc Thiên.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên kinh hô một tiếng, muốn xông lên nhưng bị hộ vệ ngăn lại, đao gác trên cổ hắn.

Hoàng Bắc Thiên tức giận, hai mắt trừng trừng, không hề quan tâm đau đang kẻ sát cô, nhất chân đá về phía hộ vệ, cô bị cửa nhẹ, may mà hộ vệ nhanh tay thu kiếm lại kịp thời, nếu không Hoàng Bắc Thiên đã chết thảm hại.

Mấy người hộ vệ vây xung quanh Hoàng Bắc Thiên, đứng lên, cuốn quít ngăn không cho phép hắn lại gần Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi.

Thân thể lạnh run của Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương gắt gao giam cầm trong ngực, con mắt nàng nhìn thấy rất rõ trong mắt Lăng Khiếu Dương tràn đầy huyết sắc.

“Buông ta ra, ác ma”- Hữu Hi mặt tái nhợt, giãy giụa, nhưng sức lực lại yếu ớt.

Lăng Khiếu Dương lại không chút dịu dàng thô lỗ siết lấy không nghe lời Hữu Hi, lời nói tàn nhẫn như xé gió: “Ta là ác ma? Vậy người là cái gì, người chính là một tên sát thủ vô tình, dâm đảng vô sĩ”

Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương làm cho choáng váng, đầu óc hoa lên, thống khổ cúi đầu, đừng đánh, đừng làm hấn bị thương.

Hữu Hi khó chịu nhắm hai mắt, tầm mắt trở nên mơ hồ, trái tim bị sợ hãi chiếm cứ, ác ma muốn bắt đi Nhất Thần, nàng không cho phép.

Cố gắng lắc đầu, tầm mắt đột nhiên trở nên rõ ràng, nhìn về phái Hoàng Bắc Thiên, nhưng sao lại là Hoàng Bắc Thiên, Nhất Thần đâu, Nhất Thần đi đâu rồi?

Nhất Thần rõ ràng vừa ở chỗ này, như thế nào lại nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên chảy máu.

Thần trí Hữu Hi có chút hỗn loạn, trái tim bối rối không chịu nổi, mặt càng thêm tái nhợt, thanh âm bất lực cùng bàng hoàng: “Hoàng Bắc Thiên, ngươi bị thương! Nhất Thần, Nhất Thần ở đâu?”

“Đáng chết, ta cảnh cáo ngươi không được phép gọi tên hấn, còn nữa, Hoàng Bắc Thiên sống chết không liên quan đến ngươi”- Con ngươi Lăng Khiếu Dương tràn ngập oán hận cùng đố kỵ, lời nói nồng đậm sự ghen tỵ nhưng không nhận ra.

“Khốn khiếp, nàng đang ngã bệnh, ngươi không thể đối với nàng tốt một chút sao?”- Hoàng Bắc Thiên đá bay hộ vệ quay đầu nhìn Lăng Khiếu Dương đang đối đãi thô lỗ với Hữu Hi, không để ý phi thân đến.

Cao Mạc thừa cơ nâng tay, dùng chuôi đao nện vào sau ót Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên đau đớn kêu lên thân thể cao lớn ngã xuống trên mặt đất.

“Không, đừng làm hấn bị thương”- Hai mắt Hữu Hi mê loạn nhìn Hoàng Bắc Thiên ngã xuống, thống khổ, Nhất Thần của nàng, Nhất Thần đi đâu rồi?

Lăng Khiếu Dương bị sự đố kỵ thiêu đốt chính trái tim, không cho phép Hữu Hi đối với Hoàng Bắc Thiên thể hiện sự quan tâm.

Hĩa bàn tay to phần nộ nắm lấy vai Hữu Hi, còn cho con mắt nàng đang chăm chú nhìn về Hoàng Bắc Thiên phải quay lại đối diện mặt hấn.

Thâu lấy tầm mắt của nàng, thanh âm kích động phần nộ rống giận: “Ngươi là loại phụ nữ đáng chết, ta sẽ làm cho ngươi hối hận vì hành động ngày hôm nay”.

Hữu Hi có chút chói mắt, mơ hồ nói: “Ta không giết người, không hề hạ độc, không phải ta làm” Hữu Hi tưởng rằng, Lăng Khiếu Dương muốn nhắc đến chuyện hạ độc.

Nhắc đến điều đó, tay Lăng Khiếu Dương dùng lực lớn hơn, nhìn gương mặt thống khổ của Hữu Hi, lí trí như bị hàng vạn vây kim đâm sao, hấn sao lại kích động như vậy, sao lại thống khổ khó chịu đến vậy.

Cảm giác bức bối, Lăng Khiếu Dương thô lỗ đẩy Hữu Hi ra, đẩy nàng ngã té trên mặt đất, quát lớn: “Đem nàng về phủ”

“Vâng, thưa vương gia”- Cao Mạc cũng bị sự tức giận của Lăng Khiếu Dương làm cho hoảng sợ, theo Lăng Khiếu Dương lâu như vậy, dù đã từng thấy Lăng Khiếu Dương tức giận nhưng chưa lần nào phát hỏa lớn như vậy.

Vậy còn Bắc Vương?

Lăng Khiếu Dương liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, hừ lạnh một tiếng: “Hấn thích nơi này như vậy thì cứ để hấn an tâm ngủ một giấc”.

Nói xong thân thể mang theo tức giận đi ra bên ngoài, Cao Mạc phát tay ra hiệu, hai người hộ vệ tiến lên, đỡ lấy thân thể Hữu Hi, hướng về vương phủ.

Nghĩa Vương phủ, Lăng Khiếu Dương không chút lưu tình đem Hữu Hi giam vào đại lao.

Ra lệnh cho Cao Mạc phân phó người canh gác, không có mệnh lệnh của hấn không cho ai tới gần, bất luận là kẻ nào.

Chuyện hạ độc vẫn chưa minh bạch, theo hấn Hữu Hi không có khả năng làm ra chuyện này, một người không cách nào rời khỏi vương phủ thì làm sao có thể, trong đó luôn có chút kỳ quái, Lăng Khiếu Dương xử sự rất cẩn trọng.

Thờ hờn hèn khi về tới Nghĩa Hằng Lâu, giờ phút này hấn không còn tâm tình đâu mà thăm vấn chuyện Hữu Hi hạ độc cùng đào tẩu.

Hấn sợ mình sẽ qua kích động mà bóp chết Hữu Hi, điều đó sẽ làm cho hấn vừa đau vừa hận người phụ nữ kia.

Nàng hạ độc, nàng đào tẩu, hấn có thể cho nàng một cơ hội, nhưng nàng tuyệt đối đừng để cho nam nhân khác chạm vào người.

Chỉ có hấn mới có thể, chỉ có hấn mà thôi!

Lăng Khiếu Dương trong lòng phần nộ, thanh âm không ngừng la hét, làm cho phần nộ mà phiền lòng.

Rút kiếm trao trên tường, xoay người nổi giận hùng dũng đi ra khỏi cửa, hướng về hoa viên, nhíu mày nhìn những cảnh hoa, Lăng Khiếu Dương vùng kiếm chém lung tung, đâm loạn xạ.

Trong lòng không ngừng mắng, phụ nữ đáng chết, dám hồng hạnh ra tường, ta chém chết người, đâm chết người.

Hình ảnh Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên thân thiết liên tục xoay chuyển xung quanh đầu hán, làm cho trái tim hán không nhận được mà tức giận.

Đáng chết, đáng chết!

Hán làm sao vậy, Lăng Khiếu Dương cuồng nộ quơ kiếm, hoa viên một màu xanh biếc, toàn là danh hoa thảo mộc, nay bị Lăng Khiếu Dương nổi giận phát nát trở nên điêu tàn.

Lăng Khiếu Dương đứng ở hoa viên, giống như cuồng phong bão tố, làm cho trên mặt đất đầy tàn lá.

Nội tâm phát tiết bất mãn cùng tức giận, tâm tính thất thường làm cho tất cả mọi người sợ hãi tránh xa.

Tối nay, Lăng Khiếu Dương nhất định không có cách nào thoải mái.

.

Một ngày mới lại tới, mỗi người mỗi suy nghĩ, có người thân nhiên sinh hoạt tập trung vào công việc, có người thì bất an hoảng sợ mà sống.

Người hầu chứng kiến hoa viên toàn danh hoa đất tiền xa xỉ bị thảm hại như lúc này, không thể tin được sức mạnh Lăng Khiếu Dương lại lớn như vậy, nhưng chỉ dám im lặng quét dọn không dám lên tiếng, dù kinh ngạc cũng chỉ lặng lẽ giữ trong bụng.

Đại Lao mang một màu hắc ám, dù là có ánh bình minh đến nhưng bất quá ánh mặt trời cũng chỉ có thể xuyên qua cửa sổ nhỏ nhỏ mà chiếu vào.

Cửa phòng giam mở ra, Lăng Khiếu Dương lạnh lùng đi tới, thân hình cao lớn, khí chất tôn quý, cùng nơi này không có chút hợp.

Đại lao để không ít các loại hình cụ dùng để tra khảo phạm nhân, tường có một kệ để đầy các loại hình cụ.

Có người nhanh nhẹn mang ghế đưa đến đặt ở giữa phòng để cho Lăng Khiếu Dương ngồi xuống.

Hữu Hi không hề phát hiện ra, chỉ cuộn mình trên mặt đất đầy cây cỏ chất đống mà an tĩnh ngủ, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ.

Lăng Khiếu Dương nhìn chằm chằm môi Hữu Hi, cổ lộ ra bên ngoài, tay đột nhiên nắm chặt.

Cả môi và làn da kia đều bị Hoàng Bắc Thiên nhắm nháp qua, chạm vào, cảm giác giống như thứ mình yêu quý bị người khác cướp mất.

Yêu mến sao?

Bất quá chỉ là thứ đồ vật mà thôi, hán tình nguyện hủy diệt cũng không đồng ý cho người khác chạm vào.

Nhưng thật đáng chết tất cả đã xảy ra, con người đen Lăng Khiếu Dương âm trầm, trái tim từ từ đau đớn. Nàng vẫn tiếp tục ngủ, đêm qua cùng nam nhân khác nên mệt mỏi muốn chết rồi sao? Lăng Khiếu Dương không nhận được rống giận: “Làm nàng tỉnh lại cho ta”.

“Vâng ạ!”- Một người nam nhân thanh thúy bùng lên một chậu nước lạnh, sau đó đi tới bên Hữu Hi, hắt nước tạt vào mặt và người Hữu Hi.

Hữu Hi bị nước xối lên, giật mình một cái, tỉnh dậy.

Thờ người ra hồi lâu, đột nhiên đứng dậy, hình ảnh Nhất Thần và Hoàng Bắc Thiên nảy vào đầu nàng.

Nhìn bốn phía quan sát từng người một, lọt vào mắt chính là gương mặt Lăng Khiếu Dương.

Và mặt hán âm trầm ngồi trên ghế đối diện nàng, nhãn mục dao động quan sát thân nàng.

Nơi này là phòng giam!

Tay Hữu Hi khổ sở xoa đầu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải nàng đang ở chỗ Dạ đế sao? Như thế nào lại cùng Lăng Khiếu Dương ở đây?.

Trong đầu thần trí như mộng ảo là thật hay giả không cách nào phân biệt, nàng vẫn ở cô đại, làm sao gặp được Nhất Thần chứ, nhất định là mộng.

Nhưng nàng lại tỉnh tường nhớ kỹ Hoàng Bắc Thiên chảy máu té ngã trên mặt đất, hán bị thương, con người Hữu Hi trong nháy mắt chăm chú nhìn mặt Lăng Khiếu Dương.

“Người đem Hoàng Bắc Thiên đi đâu rồi?”.

Lời nói của Hữu Hi kích thích Lăng Khiếu Dương, hán đứng bật dậy, con người đen thị huyết, phần nộ, khóe môi co quắp, giống như muốn tức giận nhưng chỉ cắn môi, bình tĩnh lại an nhàn ngồi xuống.

Hán không muốn đề cập đến Hoàng Bắc Thiên, nếu không hán sẽ rất kích động.

“Nói, sao ngươi lại hạ độc, là ai giúp ngươi đào tẩu?”.

Thanh âm tàn khốc, lạnh như băng, tràn ngập mùi tra xét.

“Nhìn những hình cụ này đi, nó sẽ giúp ngươi phải nói thật, ngươi lựa chọn đi tự mình nói ra hay muốn ta giúp ngươi”

“Ngươi cho rằng ta hạ độc, vậy chứng cứ đâu?- Khuôn mặt nhỏ của Hữu Hi quật cường tràn đầy bất khuất, đôi mắt đẹp thản nhiên nhìn Lăng Khiếu Dương: “Đó chỉ là những hình cụ đe dọa người mà thôi, nếu muốn dụng hình thì phải có lệnh của hoàng thượng, ngươi không có cơ hội làm điều đó đâu?”.

Lăng Khiếu Dương tức giận nói không nên lời, phụ nữ đáng chết, miệng lưỡi vẫn lợi hại như vậy, không biết cầu xin tha thứ?.

Nhìn gương mặt quật cường, con ngươi thản nhiên rút cuộc điểm nào hấp dẫn hẳn nhất.

Hay thân thể kia làm cho người khác phải mất hồn sao?

Lăng Khiếu Dương cười lạnh, phụ nữ hẳn đã thấy nhiều, nhưng dám nói với hắn như vậy, chỉ có một người.

Không thể phủ nhận, nàng rất khác, chính điều đó đã hấp dẫn hắn.

Nhưng có điểm hắn không rõ, một người phụ nữ yếu đuối, nhưng lá gan lại lớn đến như vậy, không đem vương quyền cùng thân phận của hắn coi ra gì. Nàng không quy lụy, không trên không dưới, không quý không hời hợt, không cần tôn kính gọi, lại thường xuyên kêu tên hắn, trong bất tri bất giác hắn đã quen thuộc với điều đó.

Có lẽ là cảm giác mới mẻ nên muốn được chơi đùa. Nàng trước kia hoàn toàn không giống bây giờ, trước kia luôn cẩn trọng, nhìn thấy hắn thì lại bối rối bất an.

Mà bây giờ tính tình đã thay đổi.

Lăng Khiếu Dương hất đi tư suy nghĩ linh tinh đó, đề lừa giận xuống, lạnh giọng nói: “Ngươi nói là ngươi trong sạch, không hề hạ độc cũng không bỏ trốn”

“Phải”- Mặc dù có thể ma xui quỷ khiến giúp nàng may mắn rời khỏi vương phủ, nhưng cũng thật đáng thương, chỉ vài ngày ngắn ngủi đã bị hắn bắt về.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh.

“Nghe khẩu khí của ngươi có phải đã biết ai hạ độc? Bẩm vương hỏi ngươi, sao không dùng bữa trong phòng lại hết lần này đến lần khác sang phòng ăn dùng bữa, làm sao không nghi ngờ ngươi được?”

“Không phải ngươi hạ lệnh bảo ta xuống đó sao, muốn ta phải tự mình chăm sóc, không cho người hầu hạ ta sao?”- Hữu Hi cau mày. “Ta biết ai hạ độc, đêm hôm đó khi ngươi đến cảnh cáo, ta đã phát hiện ra kẻ hạ độc, nhưng không cẩn thận bị họ phát hiện đánh bất tỉnh. Sau đó, đem ta ra khỏi vương phủ ném xuống dưới sông, may mà có người cứu lên mới thoát chết”

Sắc mặt Lăng Khiếu Dương bình tĩnh, con ngươi lóe lên ánh sáng, bàn tay to vịn chặt thành ghế.

Lời nói của Hữu Hi không có chút sơ hở, con ngươi đen Lăng Khiếu Dương âm trầm.

“Người ngươi nói là ai?”- Chỉ cần Hữu Hi nói ra, hắn liền có cách gần hỏi để xem chuyện này thật hay giả.

Lúc đó Hữu Hi nói thật hay không cũng sẽ sáng tỏ.

Mắt Hữu Hi di chuyển rồi dừng lại: “Ta muốn gặp Hoàng Bắc Thiên, sau khi xác nhận hẳn đã bình an vô sự ta sẽ nói cho ngươi biết ai là hung thủ”

Răng rắc.

Hữu Hi vừa mới nói xong, liền nghe được âm thanh chói tai vang lên, nàng quay đầu đi, chứng kiến thân ghế của Lăng Khiếu Dương nát vụn thành từng mảnh

Về mặt Lăng Khiếu Dương tới gần nàng, cả người nổi giận.

Hữu Hi không nhịn được lui về sau, tấm lưng gầy yếu dán chặt vào vách tường lạnh như băng, không còn đường thoái lui,

Con ngươi hoảng sợ nhìn về mặt tức giận của Lăng Khiếu Dương, con mắt đỏ ngầu, không biết vì sao hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Hắn khác thường, lãnh huyết tàn nhẫn.

Hữu Hi căn bản không biết đêm qua mình đã cùng Hoàng Bắc Thiên dây dưa, thiếu chút nữa đã...

Cũng không biết chính vì nguyên nhân này mà đã chọc giận Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cúi người, một tay bắt lấy tay Hữu Hi, một tay kia nắm lấy cằm Hữu Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Như thế nào, mới cùng nam kia ngủ cùng một đêm, đã khiến cho ngươi khăng khăng một mực muốn gặp hắn, ngay cả cơ hội rửa sạch tội cho mình cũng bỏ qua!”

Ba!!!

Hữu Hi vùng tay đánh vào mặt Lăng Khiếu Dương, một âm thanh thanh thúy vang lên, không khí trở nên tĩnh mịch.

Hộ vệ cai ngục không dám hó hé một tiếng, khấn đứng ở đó, kinh ngạc nhìn Hữu Hi to gan dám làm ra chuyện đó.

Cao Mạc há miệng thật to, kinh ngạc không chịu nổi.

Cuồng quyết sợ hãi than, một người phụ nữ nhỏ bé yếu đuối như vậy, nhanh hành vi lại rất quyết đoán dũng cảm. Vương gia thân phận cao quý như vậy, không ai dám chạm vào người vương gia dù chỉ một đầu ngón tay, nữ nhân này đúng là muốn chết.

Về mặt Lăng Khiếu Dương trở nên toàn bạo, đầu có chút lệch đi, tàn nhẫn nhìn Hữu Hi.

“Ta ghét nhất là phụ nữ dám ra điều kiện với bản vương, càng hận người phụ nữ nào dám động thủ với ta”.

Hữu Hi nhìn vẻ mặt dữ tợn của Lăng Khiếu Dương, trái tim không khỏi run rẩy, gian nan nuốt một ít nước miếng xuống, nghĩ muốn nói gì đó, nhưng lại nói không nên lời, cổ họng cứng đờ.

“Ngươi đã không biết thủ tiết, lại còn muốn ra mặt bảo vệ nam nhân khác, câu nói của ngươi làm cho ta thật mất hứng”- Ngón tay Lăng Khiếu Dương dùng sức vuốt ve môi Hữu Hi, di chuyển xuống cổ nàng, rồi xoa tròn trên bụng Hữu Hi: “Nơi này, và cả nơi này, còn chỗ nào hắn chưa chạm qua, chỉ một đêm mà ngươi đã quên nhanh như vậy, quên mất cả Hoàng Bắc Thiên của ngươi rồi sao?”

Không, hắn đang nói cái gì, cái gì cùng Hoàng Bắc Thiên ngủ một đêm, căn bản là không có, Hữu Hi phản nộ rống lên: “Ta không có, ngươi nói vậy, hỗn đản!”.

“Ta nói vậy”- Trái tim Lăng Khiếu Dương vừa tức vừa giận, cuối cùng dùng tay giữ lấy eo Hữu Hi.

“Ngươi làm gì vậy, buông ta ra”- Hữu Hi hoảng sợ đâm đánh Lăng Khiếu Dương.

“Ta giúp ngươi tắm rửa sạch sẽ”- Lăng Khiếu Dương đi về một phía một hang lớn bên trong dãy nước rồi dừng lại.

Hữu Hi cả người run rẩy, môi trắng bệch.

“Đây là hình phạt đối với các phạm nhân không nghe lời, không chịu khai ra thì đem đầu ấn xuống nước, uống vài ngụm trở ra, không nói tiếp tục uống”

“Ngươi đúng là ma quỷ”.

Lăng Khiếu Dương hai tay do dự, nhưng mắt lại vô tình nhìn thấy dấu hôn lưu lại trên người Hữu Hi.

Dấu hôn, là của Hoàng Bắc Thiên!!!

Long lòng bị ngọn lửa đỏ kị kịch liệt thiêu đốt, dấu hôn kia giống như một viên thuốc độc, làm cho Lăng Khiếu Dương cực kỳ chán ghét.

Tay không chút lưu tình dùng sức ném Hữu Hi xuống, xô vào, nàng rơi vào trong hồ nước. Nước lạnh thấm thấu qua da thịt, Hữu Hi nhịn không được mà rùng mình, gấp gáp hướng ra ngoài bỏ chạy.

Nhưng bàn tay to của Lăng Khiếu Dương cản lại: “Tắt cho ta, không sạch sẽ thì đừng nghĩ đến việc ra khỏi đó”

Tay hắn dùng lực, giống như muốn đem bà vai nàng bóp nát.

“Tắt!”- Lăng Khiếu Dương nổi giận ra lệnh

Hữu Hi hung hăng nhìn Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Được, ta tắt, ta chính là đờ đẫn, cơ thể của ta bị ngươi chạm qua đã không còn sạch sẽ nữa, ngươi nói xem muốn ta tắt như thế nào, tắt như thế nào thì ta mới có thể sạch sẽ trở lại, mới có thể xóa hết dấu vết của ngươi, ngươi nói đi, nói cho ta biết đi”

Kỳ thật cả hai đều biết, loại dấu vết này xâm nhập vào da thịt tận xương tủy, trai tim dù trong suốt thế nào, cũng không thể tẩy sạch nhưng dấu vết đó.

Hắn ở lưu lại trên người Hữu Hi còn có cả Hoàng Bắc Thiên lưu lại, bắt quá trong lòng đau đớn tức giận mà muốn phát tiết.

Về mặt Lăng Khiếu Dương bỗng rồi dữ tợn vô cùng, lời Hữu Hi nói đâm thẳng vào lòng tự tôn của hắn.

Hắn chạm vào nàng, nàng cảm giác bản, thật buồn cười, phụ nữ dối trá, nàng không phải mong muốn hắn sùng hạnh sao.

Bây giờ lại ngại hắn làm nàng ô uest.

Buồn cười nhưng tức giận.

Tay Lăng Khiếu Dương run rẩy, dùng sức nắm lấy vai Hữu Hi nhấn xuống nước.

Con người Hữu Hi phần nộ nhìn Lăng Khiếu Dương, thân thể chìm sâu xuống, nước bao phủ qua đầu nàng, lấy đi không khí.

Đại alo một mảnh tĩnh mịch.

Thật lâu sau, tay Lăng Khiếu Dương vẫn không buông ra, tức giận làm cho hắn xúc động muốn giết chết Hữu Hi, giống như mất đi lí trí.

“Vương gia, ngài nếu không buông tay, nàng sẽ mất mạng”- Cao Mạc đánh bạo đứng ở bên ngoài nói.

Lăng Khiếu Dương vẫn không buông tay.

“Vương gia thật sự muốn nàng chết sao, như vậy hung thủ hại Quý Phi sẽ vẫn tiêu dao tự tại ở bên ngoài”- Cao Mạc tiến lên, kéo tay Lăng Khiếu Dương, mở miệng nói.

Lăng Khiếu Dương hít thật mạnh, mới biết chính mình vẫn đang chìm Hữu Hi trong nước, buông tay, nhưng mặt nước vẫn tĩnh lặng không thấy Hữu Hi trôi lên, hắn gầm lên: “Đi ra”.

Hữu Hi vẫn bị nước bao lấy, không hề nhúc nhích.

Đã chết rồi sao?

Ở trong nước lâu như vậy thì dữ nhiều lành ít rồi

Trái tim Lăng Khiếu Dương bất an sợ hãi, vội đứng dậy, vươn tay, tóm lấy sau cổ Hữu Hi, đem nàng từ trong nước kéo lên.

Hữu Hi từ từ nhắm hai mắt, gương mặt ướt đầm.

“Đừng giả vờ chết, Lãnh Dạ Hủy”- Giọng nói Lăng Khiếu Dương có chút hoảng sợ cùng tức giận, mặc dù con giận đã hạ xuống ít nhiều.

Hữu Hi đột nhiên mở mắt, miệng phun ra nước, chuẩn xác nhắm vào mặt Lăng Khiếu Dương. Nàng ở dưới đã uống một nước rất lớn.

Nước tích lại trên mặt Lăng Khiếu Dương, tíc tách rơi xuống, cảm giác lạnh lạnh xâm chiếm, nàng chặt vật đứng lên.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt xanh mét, tức giận nhìn Hữu Hi.

Trong mắt Hữu Hi lộ vài phần đắc ý.

Phụ nữ đáng chết, Lăng Khiếu Dương tức giận, sợ hãi trong lòng biến mất.

Cao Mạc không tin được nhìn Hữu Hi, phụ nữ này thật là... đúng là trời sinh ra để khắc chế vương gia. Hắn lại lần nữa cảm thán.

Gương mặt Vương gia giống như đáy nồi đen ngòm, trong mắt có chứa sự tức giận lẫn vài điểm bất mãn.

Gương mặt đông cứng không ra hình thù, bị một người phụ nữ làm cho tức giận như vậy. Thật là trăm năm khó thấy

Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt, đem Hữu Hi từ thủy hang vớt trên mặt đất.

Hữu Hi ngã ngồi xuống, rất lạnh, thật sự khó chịu, nhưng nàng phải nhẫn nhịn.

Lăng Khiếu Dương tiến lại gần, Cao Mạc thức thời lui về sau.

“Ta chạm vào người khiến người thấy bản sao?”- Lăng Khiếu Dương cười ranh mãnh, làm cho đáy lòng Hữu Hi phát lạnh

“Người muốn thế nào”- Hữu Hi nghiêng người, tay nhỏ khất khao nắm lấy quần áo, che lại thân thể, không muốn nhìn tới vẻ mặt âm trầm cùng con mắt đỏ ngầu của Lăng Khiếu Dương.

“Nói cho ta biết kẻ hạ độc là ai?”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh, bàn tay bóp lấy cổ Hữu Hi “Hoặc là ngay tại đây hầu hạ ta”

“Người khôn khiếp”.

Tay Lăng Khiếu Dương dùng sức uy hiếp nói: “Nếu không ta sẽ ở đây chiếm lấy người”- Hắn biết nàng sợ nhất cái gì.

Sắc mặt Hữu Hi trắng bệch, khó khăn mở miệng: “Là Khai mama, đêm hôm đó, ta nghe thấy Khai mama cùng ai đó nói chuyện, là giọng nói của nam nhân nhưng ta không biết đó là ai”- Lăng Khiếu Dương chau mày buồn lòng Hữu Hi, Khai mama đã làm việc ở phòng ăn hơn nhiều năm.

“Mau đem người đến đây”- Lăng Khiếu Dương lạnh giọng phân phó.

“Vâng ạ!”- Cao Mạc xoay người rời đi.

Hữu Hi vỗ vỗ cổ họng, ra sức thở.

Lăng Khiếu Dương móc ra chiếc khăn màu trắng, ưu nhã lau đi nước trên mặt nhìn Hữu Hi: “Đừng tưởng ta đáp ứng Dạ Lan không giết ngươi, thì ngươi không kiêng nể gì hết, nếu còn dám chọc giận ta, ta sẽ đánh gãy gân chân và tay của ngươi, khiến cho ngươi vĩnh viễn nằm trên giường, chờ ta sủng hạnh hoặc là đưa đi kỹ viện làm tú nữ, đến lúc đó ta nhất định sẽ làm cho Hoàng Bắc Thiên tức giận đến chết”.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, một người nam nhân dám nói ra những điều đó, nàng dĩ nhiên sẽ tin.

Lăng Khiếu Dương chứng kiến con ngươi sợ hãi của Hữu Hi, lúc này mới hài lòng, vứt bỏ chiếc khăn trong tay, cười lạnh.

Không lâu sau đó, Cao Mạc trở về, nhưng vẻ mặt nghiêm trọng, đi tới bên Lăng Khiếu Dương nói: “Vương gia, Khai mama đã chết”

Đã chết, chết rồi thì không còn đối chứng được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 60

Lúc phát hiện ra thi thể thì Khai mama đã tắt thở, chắc là đã chết từ đêm qua.

Nguyên nhân dẫn đến cái chết có rất nhiều.

Hữu Hi không chết, bà ta sợ chuyện này bại lộ sẽ chết càng thảm hơn, cho nên đã tự kết liễu đời mình để bảo toàn thi thể.

Hoặc là bị chủ mưu uy hiếp mà tự sát, dĩ nhiên còn một khả năng nữa là do chính chủ mưu giết.

Nhưng chủ mưu là ai? Hắn tiến vào phòng giam, cửa từ từ mở ra. Lăng Khiếu Dương không thèm suy nghĩ nữa, hắn đã có cách.

Con ngươi đen trở nên sâu thẳm và âm u, không nhìn ra được hắn đang nghĩ cái gì, phát tay ra hiệu cho người đem thi thể Khai mama đi xử lý, tiện thể báo cho người nhà đem xác về, cấp vài ngân lượng để xoa dịu.

Trong phòng chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương và thuộc hạ trung thành nhất, Cao Mạc lên tiếng nói ra suy nghĩ của chính mình: “Vương gia, thoát nhìn chuyện này thật kỳ quái” ngay cả Hữu Hi đang trở thành mối hiểm nguy lớn nhất, nhưng vẫn có điểm rất kỳ lạ.

Lăng Khiếu Dương nâng tay, ngăn Cao mạc nói xong: “Ta tự có chủ ý, ngươi đi xem Bắc Vương thế nào, báo cho hắn, bản vương muốn triệu kiến hắn”

“Vâng ạ!”- Trong giọng nói của Cao Mạc lộ ra do dự cùng nghi hoặc, chấp tay, đi trước.

Lăng Khiếu Dương xoay người rời khỏi phòng giam của Khai mama, đoàn người đi phía sau chỉ biết làm theo, không hề đoán được Lăng Khiếu Dương đang suy nghĩ gì.

Hai mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm, nội tâm lại đang tính toán gì đó.

....

Đại Lao.

Hữu Hi cuộn mình lại trên đồng rom, cả người phát lạnh, quần áo ẩm ướt vẫn còn lưu lại nước, gió thổi qua làm nàng phát run.

Tiếng chốt cửa phòng giam mở ra, Hữu Hi ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa.

Chứng kiến vẻ mặt lạnh lẽo của Lăng Khiếu Dương, theo sau còn có mấy người hộ vệ đeo đao bên hông.

Hắn tới làm gì nữa đây?.

Hai tay Hữu Hi chống đỡ lấy thân thể, bất an nhìn Lăng Khiếu Dương, không biết là vì sợ hãi hay vì lạnh mà run rẩy.

“Đem nàng trói lên”- Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương đứng đó, tràn ngập sự vô tình.

“Không, Lăng Khiếu Dương ngươi là tên hỗn đản, ngươi muốn làm gì, ta nói rồi, mọi việc không phải do ta làm, sao ngươi còn muốn trói ta?”- Hữu Hi phần nộ nhìn gương mặt tựa ác ma của Lăng Khiếu Dương.

“Ngươi không phải nói Khai mama đã mật mưu với người khác sao? mau nói ra”- Lăng Khiếu Dương cao cao thượng thượng bao quát nhìn Hữu Hi.

“Ta không nhận ra người đó là ai chỉ biết là một nam nhân”- Hữu Hi hoảng sợ nói, đêm đó Khai nana nói chuyện với một nam nhân có giọng nói rất lạ.

Lăng Khiếu Dương khẳng định nói: “Nói dối, ngươi muốn trả thù bốn vương, mua thuốc đưa cho Khai mama hạ độc mẫu phi”.

“Ta không có”

“Đem nàng trói lên, buộc nàng phải nói nam nhân kia là ai”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn mà ra lệnh, không hề muốn nghe Hữu Hi giải thích.

Hai người hộ vệ tiến lên, thô lỗ kéo nàng đứng dậy, đem nàng trói lên cây thập tự giá bên cạnh, tay và chân bị khóa lại.

“Lăng Khiếu Dương đầu ngươi chẳng lẽ không phân biệt được đúng sai sao, ngươi là đồ ngốc”- Hữu Hi như bị đóng đinh trên cây thập tự giá, trong lòng sợ hãi không nguôi

“Dụng hình cho ta”- Ngũ quan tuần mỹ của Lăng Khiếu Dương toát lên vẻ dữ tợn, sắc mặt tàn nhẫn.

Hữu Hi sợ hãi nói không nên lời, con người hoảng sợ nhìn về mặt ghê tởm của Lăng Khiếu Dương, người hộ vệ tay cầm roi hướng về phía nàng.

Lăng Khiếu Dương ngồi xuống trước bàn cách đó không xa, về mặt trấn tĩnh lãnh khốc, hai tròng mắt nhìn đi nơi khác, quát lạnh một tiếng: “Đánh”

Vừa ra lệnh, roi trong tay hộ vệ vung lên hướng tới Hữu Hi mà đánh, Hữu Hi cả kinh hai mắt nhắm nghiền.

Ba một tiếng, roi roi xuống người, da thịt bong ra, đầu đòn chết lặng đi, run rẩy.

Hữu Hi đau đớn thét lên, cả người toát mồ hôi lạnh, mờ mắt nhìn mọi thứ, nhưng lại chứng kiến roi thứ hai hạ xuống.

“A”- Hữu Hi thống khổ kêu to, quần áo bị quất nát, lộ ra vết roi đỏ ửng như máu.

“Bác Vương đến”.

Ngoài cửa truyền đến một đạo âm thanh xé gió.

Hai nắm tay Lăng Khiếu Dương từ từ buông lỏng, vương tay gõ nhẹ lên mặt bàn, phong thái nhàn nhã.

Hộ vệ cầm roi không có lệnh không dám ngừng lại, giờ tay lên, tiếp tục chấp hành lệnh.

Hoàng Bắc Thiên đi đến, chứng kiến thân thể tiền tụy của Hữu Hi, tức giận hét lớn: “Dừng tay”.

Gương mặt khí phách của hắn tái nợt, đôi môi khô nứt, đi lên, cướp lấy roi trong tay hộ vệ, vô tình làm vết thương rách ra, không khỏi cau mày.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của Hữu Hi, trên thân thể là vết roi lưu lại, đau lòng, quay đầu, tức giận hướng về Lăng Khiếu Dương quát: “Thả nàng ra”.

“Bác Vương huynh, bốn vương bất quá chỉ là đang thẩm tra tù nhân, chỉ mới sử dụng roi hình nho nhỏ mà thôi, không cần kích động như vậy”- Lăng Khiếu Dương cười nhẹ, ánh mắt đảo qua các loại hình cụ, lời nói khách khí, nhưng nồng đậm ý tứ cảnh cáo.

“Hoàng Bắc Thiên”- Hữu Hi đau đớn cay mảy, cúi đầu la tên hắn, hắn không có việc gì, mặc dù có chút ốm đi, nhưng lại có thể nhìn thấy hắn đứng trước mặt là nàng an tâm rồi.

“Thả nàng, thả nàng ra”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên như bị một trùy quất vào rất thống khổ, hận chính mình quyền thế không đủ lớn, hận mình không cách nào bảo vệ Hữu Hi.

“Ngươi biết mình nên làm thế nào mà”- Lăng Khiếu Dương bình tĩnh nói, nhưng trong đầu lại quay cuồng hình ảnh Hữu Hi cuồng Hoàng Bắc Thiên thân thiết, hận không thể đảo ngược thời gian, nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra.

Hoàng Bắc Thiên cắn răng, nhủ mảy, nhìn tình trạng thảm hại của Hữu Hi, trái tim co rút đau đớn: “Được, năm ngày sau, thứ vương gia muốn ta sẽ mang lên”

Năm ngày? Lâu như vậy sao? Lăng Khiếu Dương hừ nhẹ, vẻ mặt không đồng ý.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nhìn Lăng Khiếu Dương nói: “Đường xá xa xôi, phải phải người đưa tin”.

Lăng Khiếu Dương đứng lên, đi đến gần Hoàng Bắc Thiên: “Được, bản vương cam đoan sẽ không dùng hình đối với nàng, chờ đợi tin tốt của ngươi”

“Lăng Khiếu Dương ngươi hèn hạ”- Hữu Hi đau đớn, hòa giận bốc lên, hận muốn giết chết Lăng Khiếu Dương, hắn dùng roi đánh nàng, bất quá là muốn Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy thảm cảnh của nàng mà mềm lòng, Hoàng Bắc Thiên vì lo lắng, không đành lòng để nàng chịu khổ chắc chắn sẽ đáp ứng điều kiện của hắn.

Trong mắt Lăng Khiếu Dương hiện lên tia bức mình: “Bác Vương huynh còn ở đây làm gì, thời gian hiện giờ rất quý giá”

Hoàng Bắc Thiên nhìn gương mặt tràn đầy mồ hôi lạnh của Hữu Hi, trên đó còn có vết thương, lòng như bị xé nát ra từng mảnh.

Hắn mím chặt môi, muốn cùng Hữu Hi nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Chỉ nhìn cặp mắt của Hữu Hi hàm chứa rất nhiều lời nói cùng suy nghĩ.

Không nói gì thống khổ xoay người, buộc chính mình không nhìn tới Hữu Hi, nhanh chóng bỏ đi.

Vội vàng đi nhanh như vậy....

Hữu Hi nhìn theo bóng lưng của Hoàng Bắc Thiên, trái tim mang theo loại cảm giác kỳ lạ “rung động”

“Hắn đối với ngươi đúng là tình sâu ý nặng”- Gương mặt Lăng Khiếu Dương đứng trước mặt Hữu Hi, chặn lại tầm mắt của nàng nhìn Hoàng Bắc Thiên.

Tình sâu ý nặng? Hoàng Bắc Thiên? Lời nói của Lăng Khiếu Dương làm cho trái tim Hữu Hi nhói đau một chút, nàng không muốn nghĩ, càng không dám nghĩ quá xa.

Hữu Hi quay mặt đi, không muốn nhìn thấy gương mặt ghê tởm của Lăng Khiếu Dương, hận hắn, nàng hận hắn vô si, hèn hạ, hận hắn mọi thứ.

Tay Lăng Khiếu Dương nắm lấy mặt Hữu Hi, buộc đầu của nàng quay qua nhìn.

“Đừng ngu ngốc mà vọng tưởng, ngươi chỉ có thể ở lại bên người ta, làm vật cho ta chơi đùa, ngươi và hắn vĩnh viễn đừng có suy nghĩ có thể cùng nhau”.

Cùng Hoàng Bắc Thiên sao?

Nàng nghĩ tới sao.

Nàng luôn nghĩ cách trở về hiện đại, trở về bên Nhất Thần.

Đối với Hoàng Bắc Thiên nàng chưa bao giờ dám suy nghĩ, trái tim bắt đầu rối loạn.

Lời nói của Lăng Khiếu Dương khơi dậy trong trái tim Hữu Hi tầng tầng lớp lớp sóng lớn, kinh ngạc không nói nên lời, chìm vào suy nghĩ của bản thân.

Lăng Khiếu Dương túm lấy tóc Hữu Hi, bạc môi âm trầm hung hăng hôn vào môi Hữu Hi, nàng càng cự tuyệt thì hắn lại càng hôn sâu hơn.

Gắn bó tương chạm, Hữu Hi nếm được mùi máu tươi trong miệng mình.

Hữu Hi không hề phản kháng, làm cho Lăng Khiếu Dương buông lỏng nàng ra, lưỡi quét trên đôi môi cánh hoa của nàng, lạnh nhạt nói: “Mùi vị của ngươi vẫn chẳng khác gì cả”

Hắn cắn môi đến đau đớn, oán hận nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Người cai ngục cời khóa cho nàng khỏi cây thập tự giá.

Hữu Hi đau đớn ngã ngồi trên mặt đất, trái tim lâm vào mê sương.

Lăng Khiếu Dương đi ra đại lao, trong lòng có chút hờn dỗi, đầu óc hiện lên vết thương trên người Hữu Hi, cùng ánh mắt của Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi nhìn nhau.

Tâm lý rất không thoải mái.

Một ngày trôi qua, đêm buông xuống, ánh nắng chiều chiếu xuống làm mặt đất một mảnh vàng óng ánh.

Chính là rất đẹp, nhưng Lăng Khiếu Dương lại vô tâm thưởng thức.

Đã đến giờ ăn tối, nhưng Lăng Khiếu Dương lại không có chút hứng thú ăn cơm

Hoàng Bắc Thiên đối với Hữu Hi thật tốt, làm cho hắn không vui, bởi vì chính mình cũng từng mơ ước có người yêu như vậy.

Thân thể Hữu Hi bị nam nhân khác giữ lấy hưởng thụ, Lăng Khiếu Dương cảm giác khí huyết như phát điên, một ngày nào đó hắn sẽ cho Hoàng Bắc Thiên dám chiếm lấy nữ nhân của hắn thì sẽ có hậu quả gì.

Đi vào trong sân thần xui quỷ khiến lại đi tới chỗ của Hữu Hi, căn phòng đơn sơ, bày trí giản dị, mà nàng lại có thể dễ dàng thích ứng.

Ngoài ra còn có một cái bàn bát tiền cùng bàn trang điểm cũng đã bị hủy dưới con tức giận của hắn, Lăng Khiếu Dương đứng giữa phòng.

Không cách nào giải thích hành vi của chính mình, tâm tình tại sao lại như vậy, đối với phụ nữ mình vừa hận vừa chán ghét lại có cảm giác tò mò cùng chú ý.

Tâm mắt Lăng Khiếu Dương rơi trên giường Hữu Hi, chiếc gối đầu hình như đang đè nặng lên vật gì đó.

Lăng Khiếu Dương đi về phía trước, xóc gối đầu lên, nhìn thấy một chiếc bọc nhỏ.

Sự tò mò làm cho tay hắn không tự chủ cầm lấy, mở chiếc bao ra, chỉ nhìn thấy bên trong có một cuốn vở thô sơ.

Lăng Khiếu Dương tò mò cầm lấy cuốn vở, nhìn những dòng chữ kỳ quái không hiểu gì cả, nhưng cũng có mấy chữ rất quen thuộc làm cho hắn liên tưởng đến tên một vài người là Nhất Thần hay Hoàng Bắc Thiên, hay là tên của hắn – Lăng Khiếu Dương.

Trong cuốn vở có nhiều chữ rất kì lạ, nên không cách nào đọc rõ ràng được nội dung trong đó.

Đóng cuốn vở lại, mở trang giấy bị gấp lại ra, bên trong là gương mặt của nam nhân đầu tóc ngắn kì quái, vôi đôi mắt dịu dàng.

Bức họa nam nhân sao?.

Trong lòng Lăng Khiếu Dương nổi lên một loại tâm tình khó hiểu, tâm mắt nhẹ nhàng nhìn thấy nét chữ của Hữu Hi: “Nhất Thần thân ái”

Lờ mờ cũng có thể đoán ra nó nghĩa gì, hai mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm làm người khác sợ hãi.

Nhất Thần, chính là cái tên mà mỗi lần hoan ái nàng lại gọi tên hắn, nguyên lai chính là nam nhân này.

Lăng Khiếu Dương nhìn bức họa Nhất Thần, phảng phất như nhìn thấy cừu nhân, thô lỗ đóng bức họa lại, siết chặt ở trong tay.

Lãnh Dạ Hủy, người cũng xứng nói yêu sao, người cũng xứng đáng có người yêu quý sao?.

Hắn xoay người rời đi.

Bức họa Nhất Thần bị Lăng Khiếu Dương dùng chủy thủ hung hăng cắm trên vách tường, mũi nhọn của chủy thủ rạch nát vị trí trán của Nhất Thần trên tranh

...

Vương phủ đề phòng tất cả những người hay lui tới, ngay cả nha hoàn thân tín bên cạnh Quý Phi cũng thay đổi người khác.

Hữu Hi vẫn như cũ bị nhốt trong nhà lao, Lăng Khiếu Dương bắt nàng không chỉ đơn giản vì chuyện hạ độc

Mà là nguyên nhân sâu xa khác, hắn muốn dẫn dụ kẻ hại Quý Phi phải ra mặt, buộc Hoàng Bắc Thiên nhận thua cúi đầu đem ngân lượng giao lên.

Đại lao một mảng âm lãnh, Hữu Hi chỉ có thể cuộn mình trên đồng cỏ, cả thân thể lưu đầy vết roi rất đau đớn.

Đêm vốn rất tĩnh mịch.

Phòng giam chỉ còn lại mấy người cai ngục ăn bữa tối xong lại nói chuyện với nhau vu vơ.

Hai thủ vệ phụ trách việc canh gác bên ngoài vừa ăn tối xong liền cầm khí giới đi ra ngoài xem xét động tĩnh.

Đột nhiên, trong bóng tối một đạo bóng đen cấp tốc bay qua, di chuyển, một người hộ vệ hô to nói: “Đứng lại”.

Bóng đen kia không để ý bất chấp chạy vội về hướng phòng giam, hai người hộ vệ rút đao cấp tốc đuổi theo, hô lớn: “Có trộm, mau bắt thích khách”- Vừa hô lên hai tiếng thì đã không nghe thấy gì cả, kinh động đến hộ vệ trực đêm.

Lúc này, một đạo thân ảnh thừa lúc cửa không ai canh gác, mở cửa đi vào trong phòng giam.

Tay cầm kiếm, thân mặc hắc y, che mặt, chỉ để lộ ra hai tròng mắt.

Mấy người cai ngục đang ngồi ăn thì đột nhiên ngã lên bàn không hề nhúc nhích giống như đã chết.

Ngay cả có người ở gần cũng không hề phản ứng.

Hắc y nhân tay cầm kiếm, đi về hướng Hữu Hi, nhìn nàng ngủ mà xót xa.

Ánh mắt mơ mơ màng màng mở ra, nhìn thấy hắc y nhân cầm kiếm đi tới, mở cửa phòng giam của nàng.

Hữu Hi ngồi dậy tỉnh la to, thì hắc y nhân đã vọt tới, giờ kiếm đâm về phía Hữu Hi.

“Ah”- Hữu Hi hét lên một tiếng, nhắm chặt hai mắt, tưởng hắc y nhân muốn đâm vào cổ họng nàng, nhưng nàng vẫn không chết.

Cảm giác đau đớn không hề có, Hữu Hi mở mắt ra, thấy một người cầm kiếm khác đã đâm chết kẻ muốn giết nàng, trên mặt người chết đầy vẻ thống khổ.

Hắn đi đến bên cạnh hắc y nhân vừa chết rồi nói: “Đi theo ta”

“Ngươi là ai?”- Hữu Hi lần đầu tiên thấy người khác bị giết, dù đã cố gắng không sợ hãi nhưng nàng vẫn rất sợ.

Đối với người thân bí mặc áo đen tràn ngập sự đề phòng, vì trước đây có người từng bắt nàng đem đi lột da.

“Ta tới cứu ngươi, mau đi thôi, nếu chậm sẽ không kịp”- Hắc y nhân lo lắng thúc giục.

“Ngươi là ai?”- Hữu Hi lo lắng, vừa thoát khỏi nanh sói lại rơi vào tay hổ.

hắc y nhân không còn kiên nhẫn, tay điểm lên người Hữu Hi, nàng liền mất đi tri giác mơ màng thiếp đi.

Hắc y nhân nâng Hữu Hi đặt lên một bên vai hướng ra ngoài chạy đi, thoát khỏi phòng giam.

Lăng Khiếu Dương mang theo vài người vọt ra khỏi phòng giam, thấy cai ngục ngã gục trên bàn.

Trên mặt đất chỉ có hắc y nhân nằm chết, còn Hữu Hi thì biến mất, hắc y nhân tức giận đi lên, dùng chân đạp văng mấy tên cai ngục đang bất tỉnh nhân sự xuống đất.

Lăng Khiếu Dương đi về phía hắc y nhân, tay giật lấy miếng vải đen trên mặt hắn, để lộ ra gương mặt quen thuộc.

“Đáng chết, quả nhiên là hắn.”

Trong đêm đen xe ngựa phát ra tiếng lộc cộc rất rõ ràng

Hữu Hi nằm trong xe ngựa, bị dằn xóc, bên cạnh là hắc y nhân, dùng tay điểm trên người, giải khai huyết đạo cho nàng.

Hữu Hi lúc này mới tỉnh lại, che mắt, bên trong xe ngựa một mảng đen chỉ thấy được bóng đen kế bên người mình.

Không khỏi thất kinh ngồi dậy, thối lui về sau: “Ngươi... ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?”

Bóng đen ngồi yên, không nói lời nào.

Hữu Hi ý thức được là mình đang ở trên xe ngựa, liền tìm đúng chỗ cửa, phóng về trước, muốn chạy trốn ra xe, thì bị một cánh tay giữ thất lưng lại.

“Là ta. Đồ ngốc”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 61

Đồ ngốc là ta!!!.

Nhất Thần cũng từng nói với nàng như vậy.

Nhất thời Hữu Hi suy nghĩ mênh mang, giọng nói của Hoàng Bắc Thiên và Nhất Thần cùng vang lên

Hữu Hi quay người lại, thân thể lui về sau, chậm rãi rơi vào lòng ngực kiên cố.

Hoàng Bắc Thiên sao lại là người? Hữu Hi tưởng rằng mình đã rơi vào tay kẻ xấu, chưa từng nghĩ đến đó lại là Hoàng Bắc Thiên. Nàng kích động nói không nên lời. Nàng dần dần lấy lại tinh thần, bàn tay nhỏ bé vội vàng kéo khăn che mặt của Hoàng Bắc Thiên xuống. Dùng sức tới gần, trong bóng đêm cố gắng nhìn rõ hắn.

Vậy người đi cứu nàng là Hoàng Bắc Thiên, hắn dám vì nàng mà đi cướp ngục. Thật sự mạo hiểm

“Người”- Hữu Hi muốn nói cái gì đó, nhưng cổ họng thắt chặt, không nói nên lời, chỉ vươn tay gắt gao ôm lấy thắt lưng Hoàng Bắc Thiên, trong lòng cảm kích, dùng cái ôm để thể hiện. Nàng biết rõ tâm ý của Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên biết rõ Hữu Hi đang suy nghĩ gì, có cảm giác gì, tay vỗ vào lưng Hữu Hi, trong lòng vui mừng.

Xe ngựa chạy vào một cái sân.

Hoàng Bắc Thiên nhanh nhẹn tiến vào trong sân, một người khác liền cứu Hữu Hi mang vào trong phòng. Trong phòng còn có cửa sau, nếu có người đến bắt, bọn họ sẽ từ đó thoát ra, trong phòng, dưới ánh nến, bóng người chớp lên, tiếng kêu kinh hãi vang lên.

“Cái gì? Người sẽ tìm cách đưa ta ra khỏi thành sao?”- Hữu Hi không dám tin nhìn Hoàng Bắc Thiên.

“Ta đã an bài mọi thứ, đừng lo lắng”- thân hình cao lớn của Hoàng Bắc Thiên đứng một chỗ, ánh nến hắt vào làm bóng của hắn to, vĩ ngạn.

Lão Vu cùng Hoàng Bắc Thiên cứu nàng ra, Hữu Hi có chút bối rối.

“Nhưng người...”

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên trong lòng có chút ất an, không biết mình rốt cuộc đang sợ hãi cái gì, liệu nàng có thể rời khỏi Lăng Khiếu Dương không, chẳng phải là đang bỏ trốn sao? Nhưng tại sao, khi nghe Hoàng Bắc Thiên nói như vậy, trong lòng nàng có cảm giác không vui

“Ta phải trở về gia hương”- Lưng Hoàng Bắc Thiên hướng về phía mặt Hữu Hi, trong lời nói ẩn chứa nhìn tâm tình, ưu tư cùng bất lực, nồng đậm sự nuối tiếc không muốn.

Về gia hương, Hoàng Bắc Thiên đã phái Lão Vu an bài cho nàng mọi thứ, nói như vậy cũng đồng nghĩa với việc nàng và Hoàng Bắc Thiên sẽ không thể ở cùng nhau, cũng sẽ không thể gặp lại.

Đây chính là nguyên nhân khiến nàng không vui, vì nàng chính là không nỡ xa rời Hoàng Bắc Thiên.

Tại sao lại không nọ? Nàng không biết, chỉ nghĩ đến chia ly, trái tim cũng vì vậy mà đau đớn khổ sở.

Nhưng trừ chia ly ra, còn cách nào khác chứ, nàng bắt quá chỉ là chờ cơ hội quay về thời hiện đại.

Một người lưng mang vận mệnh của một người phụ nữ khác, muốn chạy trốn khỏi Lăng Khiếu Dương để sống, càng không muốn liên lụy người khác. Nàng ngoại trừ việc gây phiền phức cho Hoàng Bắc Thiên, còn có thể làm gì cho hắn nữa đây? Nàng thật sự nghĩ không ra.

Trời bắt đầu tảng sáng, Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên lâm vào im lặng, hai người hai tâm tình, đều phức tạp, đều chính là không muốn đi.

Hữu Hi ngồi trên ghế đáng vẻ cô đơn bất lực, Hoàng Bắc Thiên đứng bất động cô tịch.

“Bác Vương, sắp tới giờ rồi, mau chuẩn bị đi thôi”- Ngoài cửa truyền đến âm thanh của người vừa cứu nàng, là giọng của Lão Vu.

Hữu Hi đứng lên.

Thời gian trôi nhanh như vậy, nàng quay đầu nhìn Hoàng Bắc Thiên, chỉ thấy vẻ mặt buồn bã không có lý do cùng con mắt đen nhìn nàng, có chút thống khổ cùng không muốn.

Giờ phút ra, nàng biết rằng nội tâm Hoàng Bắc Thiên rất khó chịu, hắn khó khăn mở miệng: “Đi thôi”

“Hoàng Bắc Thiên”- Hữu Hi muốn nói gì đó nhưng thấy Hoàng Bắc Thiên xoay người sang chỗ khác không thể nhìn vào mắt hắn, chỉ thấy được bóng lưng cô đơn.

“Đi!”- Hắn đi tay về phía nàng, bá đạo ra lệnh.

Hữu Hi chậm rãi đi về phía cửa, đẩy cửa ra, nàng quay đầu không nhìn được nhìn theo thân ảnh Hoàng Bắc Thiên.

Hắn không hề quay lại nhìn nàng.

Hắn biết chính mình đang tổn thương Hữu Hi, hắn cũng đau đớn. Hữu Hi có thể nhìn ra điều đó, mọi thứ cảm xúc đều viết rất rõ trên bộ dạng của hắn.

Nhắm tâm, bước ra khỏi cửa.

“Hữu Hi”- Phía sau truyền đến âm thanh như xé gió, ẩn chứa sự đau xót.

Hữu Hi lui chân về sau, xoay người lại nhìn thấy dáng vẻ của Hoàng Bắc Thiên.

Hốc mắt của hắn ảm hồng, cố gắng nhẫn nhịn nhưng cuối cùng lại dùng đôi mắt thống khổ đó nhìn nàng, rồi mở miệng: “Hữu Hi”

Hữu Hi chờ đợi Hoàng Bắc Thiên nói gì đó hoặc là nghĩ ra cách tốt hơn

Hắn lại nói: “Chúc hạnh phúc”.

Ba từ đơn giản nhưng là thật lòng chúc nàng.

Kỳ thật hắn muốn, chúc hạnh phúc, nhưng đừng quên ta, ta hy vọng ngươi, mỗi một giờ một khắc vẫn nhớ đến ta, những câu tiếp đó hắn giấu gọn vào tim không nói ra.

Ba chữ lại như đâm sâu vào tim, lệ đọng đầy. Chân bước về phía Hoàng Bắc Thiên, tay ôm chặt lấy thân hình cao lớn của hắn

Nước mắt rơi trên ngực Hoàng Bắc Thiên.

Nước mắt nóng hổi nhưng lại rất đắng.

Hoàng Bắc Thiên ta cũng mong ngươi sẽ hạnh phúc, cảm ơn ngươi, ta sẽ luôn nghĩ đến ngươi, nhớ rõ ngươi. Hình ảnh của ngươi vốn đã khắc sâu vào tâm trí ta.

Hữu Hi buông lỏng Hoàng Bắc Thiên, xoay người, hướng về phía cánh cửa mà chạy đi, gặp lại Hoàng Bắc Thiên rồi lại xa cách.

Hy vọng sau này chúng ta thật sự có thể gặp lại.

Hữu Hi rất sợ chia ly, mỗi lần phải đi xa, phải ly biệt bạn bè đều làm cho nàng đau lòng đến rơi lệ.

Thân ảnh Hữu Hi biến mất trong tầm mắt Hoàng Bắc Thiên, thân hình cao lớn lộ rõ vẻ chán chường, cô đơn thống khổ ngồi trên ghế

Chia ly như vậy liệu có đáng hay không?. Bên trong hoàng thành bắt đầu trở nên náo nhiệt, mọi người thức dậy làm việc, cửa thành mở ra, binh lính được điều động ra cửa thành canh gác gồm hai người, một ở cửa nam và một ở cửa bắc.

Thủ vệ canh gác đặc biệt chú ý đến từng người ra vào thành, cẩn thận quan sát tướng mạo, tra xét kỹ càng xem mọi người đi đâu kể cả thân phận.

Hoàng Bắc Thiên ngồi trong xe ngựa, vẻ mặt yên lặng, mặc áo màu bạc, làm cho Hoàng Bắc Thiên càng trở nên lạnh lùng khí phách.

Xe ngựa vội vàng phóng đi đến cửa thành.

“Đứng lại! Làm gì vậy?”- Binh lính thủ thành hét lên, vươn tay ra chặn đường lại

Xe ngựa dừng lại, Hoàng Bắc Thiên vén bức màn kiệu lên, để lộ gương mặt.

Chủ thành vừa nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, liền mở bức họa trên tay đem so sánh cái gì đó. Cầm bức họa binh lính rỉ tai nhau nói gì đó, rồi hỏi: “Ngươi là Bắc Vương”

Hoàng Bắc Thiên mất lạnh lẽo, trầm giọng hỏi: “Đúng vậy, xin hỏi có gì chỉ giáo”

“Không biết Bắc Vương muốn đi đâu? Trong xe còn ai khác không?”- Trong giọng nói của binh lính mang theo vài phần cung kính, thăm dò nhìn vào trong xe. Hoàng Bắc Thiên cố ý di động thân thể chặn tầm mắt của binh lính.

“Không còn ai khác, bốn vương đang vội, mau tránh ra”- Hoàng Bắc Thiên nhíu mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, lạnh giọng nói.

“Xin Bắc Vương thứ tội, cấp trên có lệnh, nếu như Bắc Vương muốn ra khỏi thành phải được sự cho phép của quan trên, xin Bắc Vương ở lại chờ.”

Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt tức giận, hai mắt ảm tàng, bực mình trách mắng: “Có lý gì!”

“Bắc Vương huynh, cần gì mà phải đi gấp như vậy!” Giọng Lăng Khiếu Dương vang lên

Hoàng Bắc Thiên ghé mắt nhìn, Lăng Khiếu Dương dẫn theo một đội nhân mã tới, nhanh chóng ở trước mặt hắn.

Hoàng Bắc Thiên trấn tĩnh ngồi một chỗ, yên lặng không nói, từ từ chấp tay: “Không biết Vương gia có gì phân phó? Chẳng lẽ ngân lượng có gì sai sót sao?”.

Lăng Khiếu Dương tung chuông , một màn bụi nổi lên, kiệu mở ra, nhìn thấy bên trong xe ngựa chỉ có Hoàng Bắc Thiên, không hề thấy nàng, con người trầm xuống.

“Vương gia đang tìm gì sao? Ngài đã tìm ra chưa”- Hoàng Bắc Thiên cười chế giễu.

Lăng Khiếu Dương bỏ tay xuống, hừ lạnh, gương mặt tuấn mỹ nồng đậm sự tức giận, lớn tiếng quát: “Người đâu bắt Bắc Vương lại cho ta!”

Hoàng Bắc Thiên cau mày, lạnh lùng nói: “Thần phạm tội gì?”

“Bỏ vương nghi ngờ người cùng vụ trọng án trong phủ có liên quan, để điều tra manh mối, hiện tại đành để cho người ở trong đầu lao”- Hắc biết Hữu Hi bị bắt đi, Hoàng Bắc Thiên chắc chắn thoát không được liên quan, nhưng cả đêm qua cũng không kiếm được người, nên hôm nay đành phải nghiêm thủ đóng thành lại.

Nhưng phát hiện Hoàng Bắc Thiên muốn ra khỏi thành, như vậy Lãnh Dạ Hủy đâu? Nàng đi đâu rồi?

“Phủ vương gia có người chết, có liên quan gì đến thần, thần tuân thủ theo quốc pháp. Vương gia xin đừng hàm oan.”

“Người đem người giấu ở đâu”- Lăng Khiếu Dương âm trầm hỏi.

Hoàng Bắc Thiên giả bộ ngu ngơ: “Thần không biết vương gia có ý gì.”

Lăng Khiếu Dương nhìn kỹ Hoàng Bắc Thiên, âm hiểm hỏi: “Thái y chết trong phòng giam, Lãnh Dạ Hủy bị cướp đi, người không thể không liên quan đến việc này? Trừ Khi Lãnh Dạ Hủy trở về làm chứng”.

“Thần không hề làm, đành phải làm vương gia thấy vọng”- Hoàng Bắc Thiên không hề nói thừa lời, lạnh lùng trả lời

“Người đâu bắt!”- Lăng Khiếu Dương phát tay, gầm lên.

“Người ngay thẳng không sợ gì cả, Vương gia không cần động thủ”- Hoàng Bắc Thiên xuống xe ngựa, vẻ mặt lạnh lùng.

“Mang đi”- Lăng Khiếu Dương gầm lên một tiếng, thị vệ áp giải Hoàng Bắc Thiên về nha môn.

Hoàng Bắc Thiên vừa đi vừa nghĩ có lẽ giờ này Hữu Hi đã cải trang, cùng Lão Vu ra khỏi thành rồi.

Hắn thậm chí còn tưởng tượng được hình ảnh Hữu Hi tự do bước đi vẻ mặt tươi cười, Hữu Hi người nhất định phải đi thật xa, nhất định phải hạnh phúc, đừng để bị bắt lại.

Tương lai đang chờ đợi hắn chính là nỗi khổ trong ngục tù.

Hoàng Bắc Thiên bị giam tại nha môn, thân mang trọng án, Lăng Khiếu Dương phái người đi lan tin, muốn nhiều người biết chuyện Hoàng Bắc Thiên bị bỏ tù. Hy vọng Lãnh Dạ Hủy sẽ nghe được tin này, dù Hoàng Bắc Thiên có phải hung thủ hay không, Lãnh Dạ Hủy chắc chắn sẽ trở về.

Ngày hôm đó, Lão Vu tiến vào phòng giam, giết chết đã thương Hắc y nhân cứu Hữu Hi.

Lúc Lăng Khiếu Dương chạy tới, hắc y nhân chết không phải ai xa lạ mà là thái y trong phủ chăm sóc bệnh tình của mẫu phi.

Hắn nghĩ đến việc Hữu Hi nói Khai mama cùng một nam nhân âm mưu hạ độc mẫu phi, Lăng Khiếu Dương trầm kết luận, vị thái y này chính là kẻ tòng phạm, sai Khai mama hạ độc.

Hắn sợ Hữu Hi sẽ nhận ra giọng nói, lúc này mới suy nghĩ đến kế mạo hiểm vào ngục, dùng thuốc hạ độc vào thức ăn của cai ngục, tiến vào phòng giam muốn giết người diệt khẩu.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Hoàng Bắc Thiên chạy tới giải cứu Hữu Hi. Nhưng thái y lại chết đi.

Lăng Khiếu Dương từ đó suy đoán ra được tám chín mười phần, nhưng thái y cùng mẫu phi có thù hận gì, sao lại muốn giết mẫu phi

Lăng Khiếu Dương rất coi trọng mẫu phi, thái y nếu ra tay trực tiếp hạ độc thủ, nếu xảy ra vấn đề gì, hắn chắc chắn bị nghi ngờ, cho nên phải nhờ người khác ra tay.

Nhưng mẫu phi bị hạ độc cùng hắn trước nay chưa từng có quan hệ.

Lăng Khiếu Dương tự hỏi, tại sao lại hạ độc, thật sự thái y muốn giết mẫu phi sao? Hay sau lưng còn người khác.

Việc hoài nghi Hữu Hi coi như bị loại trừ, hắn chỉ hận, hận Hữu Hi không giữ mình trong sạch.

Hắn chỉ muốn giữ lấy, không đồng ý để cho vậy hắn đang chơi đùa rơi vào tay người khác.

Hoàng Bắc Thiên bị giam đã ba ngày, Lăng Khiếu Dương làm trò ra vẻ đến thăm Hoàng Bắc Thiên.

Hắn đứng ngoài cửa phòng, Hoàng Bắc Thiên đứng thẳng thẫn bên trong phòng giam, mặc dù không nói lời nào, nhưng hắn vẫn tỏ rõ khí phách một nam nhân chân chính.

“Phụ nữ chỉ có vậy mà thôi, nguoi sao cứ phải khăng khăng như vậy, nàng sẽ không bận tâm đến sống chết của nguoi đâu?”- Hắn chờ, chờ đợi nhưng trái tim lại sốt ruột.

Lăng Khiếu Dương nhàn hạ nói, nhìn kỹ sắc mặt Lăng Khiếu Dương, hắn sẽ hối hận chính mình đã cứu một nữ nhân vô lương tâm như vậy không?

“Không rõ vương gia có ý tứ gì, bất quá, chỉ cần nàng hạnh phúc vui vẻ là được”- Hai tay Hoàng Bắc Thiên đan chéo, đặt trước ngực, vẻ mặt bình tĩnh.

“Nguoi thật sự không chịu nói nàng ở đâu?”- Lăng Khiếu Dương thật sự có chút sợ hãi lo lắng, Hữu Hi sẽ không vì Hoàng Bắc Thiên mà quay về.

Hắn biết Hữu Hi rất hi vọng thoát khỏi bàn tay hắn, vất vả trốn đi như vậy làm sao mà dễ dàng trở về? Nàng vì tranh sủng, mà giết chết tỷ tỷ mình, lương tâm của nữ nhân vốn là vậy sao. Một người phụ nữ vô lương tâm, không hề có chút bản tính dịu dàng của nữ nhân, lại làm cho hắn lo lắng sao.

“Thần cũng không còn cách nào khác”.- Hoàng Bắc Thiên xoay người, không muốn nhiều lời.

“Nguoi cứ tiếp tục tự hào làm một nam nhân chân chính đi, vậy thì từ từ mà hưởng thụ ở trong lao”- Lăng Khiếu Dương nổi giận nói xong, xoay người bỏ đi.

Ba ngày đã trôi qua, hắn càng lúc càng nóng lòng, phụ nữ đáng chết kia, qua nhiên là nhân tính xấu xa ác độc.

Lăng Khiếu Dương trong lòng khinh bỉ Hữu Hi, nàng vì hư vinh, sợ chết, giống như bọn phụ nữ chỉ biết đến lợi ích của bản thân, tâm như loài rắn độc.

Dù nàng không vì Hoàng Bắc Thiên mà trở về, hắn sẽ dùng mọi cách tìm ra nàng.

Nha môn truyền đến tiếng đánh trống, là ai đó kêu oan.

Nha môn phủ Duẫn còn có cả nha dịch đều đứng ra ngoài.

Phủ Duẫn vuốt chòm râu, nhìn gương mặt của ai đó, cao giọng hỏi: “Là ai đánh trống?”

“Ta”- Âm thanh của một nữ nhân thanh thúy vang lên, thân ảnh gầy yếu tiến lên trước.

“Nguoi là nguoi ở đâu?- Phủ Duẫn chỉ tay vào nữ tử, vẻ mặt uy nghiêm: “Có oan tình gì?”.

“Ta là Lãnh Dạ Hủy”- Hữu Hi khai báo tên họ rồi nói tiếp: “Hôm nay, tại đây Lãnh Dạ Hủy vì Hoàng Bắc Thiên kêu oan”

Phủ Duẫn vừa nghe xong, ánh mắt léo lên: “Nguoi là Lãnh Dạ Hủy cách đây ba ngày biến mất khỏi nhà lao”

“Phải”- Vẻ mặt Hữu Hi cứng rắng nhìn Phủ Duẫn.

Từ sau công đường thấy Lăng Khiếu Dương đi tới, nghe được giọng nói ngọt ngào của Hữu Hi làm cho lòng hắn run lên, ma xui quỷ khiến khiến hắn vội nhanh lên công đường.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Lăng Khiếu Dương rất vội vàng.

Con mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, nàng trở về rồi, đứng ở đó vẻ mặt lạnh lùng, không hề nhìn lấy hắn một lần.

Nàng đã trở về, mọi suy nghĩ về nàng ích kỷ, ác độc, vô lương tâm, đáng ghê tởm đều bị phá tan. Nàng vì nam nhân kia mà trở về

Nhìn thấy nàng trở về chính là điều hắn muốn. Nhưng nghĩ đến việc nàng vì nam nhân khác, trái tim lại tức giận không thoải mái.

Mắt Lăng Khiếu Dương đỏ ngầu.

Nguoi cho rằng trở về có thể cứu được mạng Hoàng Bắc Thiên sao, nguoi cho rằng ta sẽ dễ dàng tha cho hắn sao.

Thật buồn cười.

Q.1 - Chương 62

Lăng Khiếu Dương vừa tới thì công đường trở nên nhốn nháo.

Quay đầu thì liền nhìn thấy rất nhiều dân chúng kéo đến nghe phán xét, theo luật pháp của Lăng Vương triều, nha môn xét xử vụ án nào, dân chúng cũng có thể đứng bên ngoài nghe, xem quan phủ có thật công chính nghiêm minh không?

Những người này đều là Hữu Hi gọi tới, nàng biết, Lăng Khiếu Dương rất độc đoán, nên cố ý tập trung mọi tiêu điểm vào hắn.

Phủ Duẫn đại nhân nhìn về Lăng Khiếu Dương, hy vọng nhận được chỉ thị, vụ án này thật sự rất phức tạp.

“Người đâu, mau cấp ghế cho Vương gia”- Phủ Duẫn gào to một tiếng, sau đó nha dịch mang ghế đặt phía sau Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hữu Hi, thân thể ngồi xuống: “Hải đại nhân, vụ này nên xét xử thế nào hắn ngài đã biết?”

“Thần đã rõ”- Phủ Duẫn vừa nhận được chỉ thị liền vỗ thanh gươm xuống bàn: “Người có chứng cứ gì mà nói Hoàng Bắc Thiên bị oan”

Hữu Hi cố gắng trấn tĩnh, không nhìn tới mặt Lăng Khiếu Dương làm cho người khác sợ hãi, nàng dùng cảm nhìn đại nhân nọ nói: “Xin hỏi đại nhân, người chết là chết trong phòng giam của ta, ngực bị đâm thủng mà tay vẫn còn cầm kiếm”.

Phủ Duẫn nhìn về phía Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương gật đầu, ý bảo đúng là vậy.

Phủ Duẫn lúc này mới nói: “Đúng là như thế không sai”

Khéo môi Hữu Hi nhẹ cong lên: “Ta biết rõ như vậy, chứng tỏ ta đã nhìn thấy mọi thứ, vì vậy ta cũng có thể làm chứng, Bắc Vương không hề giết vị thái y đó”.

Phủ Duẫn do dự nói: “Chỉ là lời nói của ngươi, không bằng không chứng, rất khó thuyết phục”

“Vương gia, ta có chuyện muốn hỏi người, liệu người có dám trả lời không?”- Hữu Hi quay đầu, hai mắt hờ hững nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Nói!” giọng nói của Lăng Khiếu Dương lạnh lùng không mang theo chút ấm áp.

“Vậy trong phủ vương gia có người hoặc ngài tận mắt chứng kiến thấy Hoàng Bắc Thiên xông vào đại lao giết người không?”

“Không có a”.

Tốt lắm, Hữu Hi hít sâu.

“Vương gia chắc hẳn vẫn còn nhớ ta từng bị người lạ bắt khỏi Vương phủ?”- Hữu Hi hỏi. Lăng Khiếu Dương chậm chậm không đáp, Hữu Hi trong lòng quỳnh lên, tiếp tục nói: “Ta bị bọn họ đánh bất tỉnh, khi tỉnh lại đã thấy ở ngoại ô bên ngoài thành, chính là Vương gia và Bắc Vương đã tìm thấy ta mang về phủ”

“Ngươi muốn nói chính hắn đã bắt ngươi đi?”- Hai mắt Lăng Khiếu Dương đen thẫm âm trầm nhìn Hữu Hi, rất bức mình.

“Vương gia quả nhiên thông minh”- Hữu Hi chế giễu nói khích một câu. “Ngay đêm hôm đó, thái y muốn giết ta diệt khẩu thì người bí ẩn đó lại tới đem ta rời khỏi vương phủ”.

Mấy hôm nay, nàng cũng nghe mọi người kháo nhau kẻ chết trong lao là thái y, từ đó mà đoán ra được Khai mama cùng thái y đó âm mưu, sau khi đánh ngất nàng liền đem quăng ra sông. Nàng may mắn còn sống, trở về phủ, hắn có ý định giết người diệt khẩu.

“Bọn họ sao lại bắt ngươi?”- Phủ Duẫn hỏi tiếp.

Hữu Hi cau mày: “Bọn họ cho rằng trên người ta có thứ gì đó, nhưng thật ra chỉ là hiểu lầm mà thôi”.

“Bọn họ sẽ tin lời ngươi nói sao, cho rằng đó là hiểu lầm thì liền đem ngươi thả ra?”- Lăng Khiếu Dương không chút lưu tình muốn vạch trần lời nói dối của Hữu Hi.

“Bọn họ đương nhiên không cho ta trở về”- Hữu Hi nhú mắt, nghiêm trang nói: “Ngay lúc ta sắp bị giết, thì một vị cao nhân từ trên trời giáng xuống, tung cung hường vài cái, cướp lấy ta vừa đánh vừa bỏ chạy”

“Ngươi đúng là nói dối hay thật, cao nhân sao, ai tin ngươi”- Lăng Khiếu Dương nhẹ giọng giễu cợt, vì nam nhân kia nàng nói dối không chút chớp mắt,

lại còn hao tổn tâm trí vì hấn

“Lời ta nói đều là thật”- Hữu Hi khinh rẽ liếc nhìn Lăng Khiếu Dương một cái. “Một cao nhân như vậy, loại người như ngươi vốn không xứng để nhìn thấy, chính vì thế ngươi cũng không tin ta đã nhìn thấy”

“Ngươi!!!”- Lăng Khiếu Dương tức giận nghiêng răng, miệng lưỡi Hữu Hi càng lúc càng sắc bén.

Phù Duẫn vội vàng lên tiếng hòa giải: “Vay cao nhân ở đâu, xin mời lên công đường làm chứng cho ngươi”.

“Cao nhân thích đi dạo chơi tứ hải, giống như thần long chỉ thấy đầu không thấy đuôi, một khi xuất hiện thì sẽ ra tay giúp đỡ người khác, đối với chuyện bại hoại thế này, ta nghĩ không xuất hiện sẽ tốt hơn, ta sợ cao nhân nhìn thấy loại người như Vương gia còn sống nhin không được sẽ động thủ giết người”

“To gan”- Phù Duẫn thất kinh dùng sức gõ thanh gỗ xuống: “Ngươi dám vô lễ với vương gia”.

“Không dám, bất quá chỉ là nói đùa, Vương gia nói không hề nhìn thấy Bắc Vương làm chuyện đó, rõ ràng đã cố tình hàm oan cho người khác, xin đại nhân làm chủ lấy lại công bằng cho Bắc Vương”.

“Đủ rồi!”- Lăng Khiếu Dương chợt quát một tiếng, đứng dậy, hai mắt nhìn Hữu Hi, hận không thể đánh nàng một trận, bóp nấp răng, khóa miệng nàng lại.

“Ngươi nói vậy, vậy ai làm chứng cho lời nói của ngươi là thật?”

Hữu Hi buồn cười hỏi ngược lại: “Vương gia khẳng định Bắc Vương giết người, cướp ngục, vậy ai làm chứng, tất cả cũng chỉ là nghe một phía từ Vương gia, hơn nữa ngài quyền lực lớn như vậy lại đi hàm oan cho người tốt, thật không ngờ được trong Lăng Triều lại có vương gia như vậy, thật khiến người khác phải ca thán”

“Vị phu nhân này nói cũng đúng đó.”

“Đúng vậy không tận mắt chứng kiến làm sao nói là có tội đây?”

“Phải đó, nghe nói Bắc Vương vì triều đình đã bỏ ra không ít ngân lượng, cứu tế dân chúng phía nam bị thiên tai, chưa kể còn chuyển rất nhiều ngân lượng thành quân lương. Đối với triều đình có công chứ không có tội”

Hữu Hi lớn tiếng nói: “Vương gia, nói vậy bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, người hạ độc không phải ta, mà là thái y, nếu thái y đã ra tay hạ độc với nương nương, chết cũng đáng tội, vương gia sao lại vì một kẻ xấu xa mà giam Bắc Vương vào ngục?”

Lăng Khiếu Dương dù cho như thế nào cũng không thể nói là vì một người tiểu thiếp mà hấn làm ra như vậy.

“Nói rất hay”- Phía sau truyền đến một đạo âm thanh trầm tức.

Âm thanh khiến người khác vừa chú ý vừa hoảng sợ, ai cũng quay lại nhìn thì thấy một nam nhân mặc quần áo tím cùng hai người tùy tùng đi vào.

“Hoàng Thượng”- Phù Duẫn cuộn quýt đứng lớn, cùng nha dịch quỳ xuống hành lễ.

Lăng Khiếu Dương cau mày, hành lễ nói: “Tham kiến hoàng thượng”

“Hoàng thượng”

Dân chúng cũng vội vàng quỳ xuống cúi chào.

Hữu Hi cũng lập tức cúi đầu hành lễ, trong lòng có chút kinh ngạc cùng kích động, đây thật sự là hoàng đế trong truyền thuyết sao.

Trong tiểu thuyết xưa có cả các vở kịch trên tivi, Hữu Hi không tự chủ ngẩng đầu lên, đánh giá vị hoàng đế đột nhiên xuất hiện này.

Dáng vẻ uy nghiêm, tuổi cũng đã hơn bốn mươi, râu mép dày, quần áo chỉnh tề, tôn quý bất phàm

Dáng vẻ của Lăng Khiếu Dương cũng có vài phần như vậy, cảm giác không chút hung tợn ngược lại còn rất ôn hòa.

Hàng đế chắc chắn là người sống nội tâm, không hề thể hiện cảm xúc, suy nghĩ sâu xa, không hề biểu lộ bất cứ chuyện gì trên mặt.

“Miễn lễ đứng dậy cả đi”- Hoàng đế ra lệnh một tiếng tất cả cùng đứng dậy, cung kính đứng một chỗ.

Có người mang ghế đến đặt kế bên án bàn để hoàng đế an vị.

Hoàng đế ngồi xuống, ánh mắt quét nhìn Hữu Hi một cái, nhưng lại nói: “Hải đại nhân, Vụ án Bắc Vương đã thẩm án tới đâu rồi?”

“Dạ vẫn còn đang thẩm vấn”- Phù Duẫn cuống quýt trả lời

Hoàng đế nhìn một chút về Lăng Khiếu Dương, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại quay nhìn về phía Hữu Hi đang đoan trang nhìn thẳng hấn, đây chính là phụ nữ làm cho Lăng Khiếu Dương không cách nào buông tay sao?

Trong lòng hoàng đế cảm thấy rất kỳ lạ, một người tiểu thiếp lại đi có ý chế nhạo nam nhân của mình trên công đường.

“Trên mặt ta có gì sao?”- Hoàng đế nhìn Hữu Hi, dịu dàng hỏi.

Hữu Hi lúc này mới định thần lại, nhìn chăm chăm vào mặt nhân gia, lập tức cười nói: “Có râu mép”.

Hoàng đế không khỏi cười khê: “Rất buồn cười phải không”

Hữu Hi to gan, mọi người vừa sợ vừa buồn cười.

Phủ Dẫn gỗ thanh gỗ xuống: “To gan! Dám bắt kính với hoàng thượng”.

Hoàng Đế cười sảng khoái, quay đầu nhìn về phía Lăng Khiếu Dương: “Nàng lúc ở trong phủ cũng như vậy sao?”

Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt, lạnh giọng đáp: “Không sợ gì cả”.

“Ngươi quả thật chắc chắn hung thủ giết người không phải Bắc Vương?”- Hoàng đế đột nhiên chuyển đề tài.

Lăng Khiếu Dương hung tợn cảnh cáo Hữu Hi: “Ngươi tốt nhất nên nói thật, nếu khi quân phạm thượng sẽ bị chém đầu”

“Hoàng thượng, lời ta nói đều là thật, lúc ở trong ngục một người không rõ thân phận đã cứu ta đi, rồi giết chết thái y muốn âm thầm hại ta, hơn nữa tình huống lúc đó chỉ có ta thấy, không có ai ở ngoài. Vì vậy việc vương gia nói Bắc Vương giết người đều là giả tạo, căn bản không có bằng chứng, xin hoàng thượng minh xét”- Trong lúc nói chuyện tâm trạng Hữu Hi có chút khẩn trương, đã leo lên lưng hổ thì không thể xuống được, sau đó quay sang hỏi Lăng Khiếu Dương: “Vương gia ta nói vậy có đúng không?”

Lăng Khiếu Dương trao cho Hữu Hi Hi ánh mắt phần nộ.

Hữu Hi khiêu khích nhìn Lăng Khiếu Dương, sau đó lại nói: “Thần tuyệt đối không dám lừa gạt hoàng thượng”

Hữu Hi không hề sưa nịnh, cũng không sợ hãi, một lòng muốn cứu Hoàng Bắc Thiên ra khỏi phòng giam. Vì nàng biết chắc Lăng Khiếu Dương sẽ không bỏ qua cho Hoàng Bắc Thiên.

Bây giờ hoàng đế ở đây, là cơ hội ngàn năm có một, nàng không thể phạm bất cứ sai sót gì, tuyệt đối không từ bỏ.

Hữu Hi dám đánh cược hấn sẽ không dám để nàng phạm tội khi quân. Lăng Khiếu Dương chính là không nỡ để nàng chết đi.

“Vương đệ, ngươi có bằng cứ chứng minh nàng nói dối không?”- Con người hoàng thượng lóe lên, mọi người đều thấy nhưng không biết có ý nghĩa gì, chỉ có Lăng Khiếu Dương hiểu.

“Không có”- Trái tim Lăng Khiếu Dương không chút tình cảm nói, tức giận phần nộ nhìn Hữu Hi.

Quả nhiên mèo con đã bắt được chuột, hấn làm sao có thể để cho nàng vui vẻ chết đi như vậy. Hữu Hi nhìn hấn đang dùng ánh mắt thị uy nhìn nàng, nàng đã thắng.

Lăng Khiếu Dương lại càng tức giận, hoàng đế ở đây, hấn không cách nào tức giận, lửa giận ngập đầy đè nén dưới lòng, nhưng lại dùng đôi mắt âm tàn nhìn Hữu Hi

Hoàng Thượng thân nhiên nhìn kẻ đang quỳ gối trên mặt đất, mặt nhăn lại, lơ đãng nói: “Hải đại nhân, ngươi biết nên phán xét thế nào rồi đó, mau công bố đi”.

“Hoàng thượng!”- Lăng Khiếu Dương tức giận hô to một tiếng, hiểu rõ ý định của hoàng đế.

Hoàng đế trao cho Lăng Khiếu Dương ánh mắt cảnh cáo, ý bảo hấn câm miệng, Lăng Khiếu Dương đành phải nuốt vào lòng.

Hải đại nhân rất nhanh đoán được thánh ý.

Hoàng thượng tới đây, chắc chắn cũng biết chuyện Bắc Vương, ngài không muốn làm to chuyện, chính là có ý thả Bắc Vương. Hải đại nhân phỏng đoán sau đó công bố: “Chứng cứ không đủ không thể kết tội, nên Bắc Vương vô tội được phóng thích.

“Hoàng Thượng thánh minh, đại nhân anh minh”- Chỉ có vương gia hỗn đản. Hữu Hi cười cười đắc thắng.

“Hải đại nhân công chính liêm minh, vì dân làm việc. Trẫm rất vui mừng”- Hoàng đế đứng dậy hồi cung.

“Cung tiễn hoàng thượng”- Mọi người đều cúi xuống hành lễ.

Hoàng thượng cùng hai hộ vệ ra khỏi cửa nha môn.

Sau khi hoàng đế rời đi, dân chúng cũng an tâm giải tán, Hải đại nhân xoa trán thấm đẫm mồ hôi

Hữu Hi sau người tính đi thì Lăng Khiếu Dương đã nắm lấy tay nàng: “Người còn có ý định muốn đi đâu?” Hữu Hi nhìn thấy vẻ mặt hung tợn, con người đồ ngàu tự biết mình đã chọc giận hắn, nhưng nàng cố nhìn Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi, nói nhỏ bên tai Hữu Hi: “Về phủ xem ta thu nhập người, phụ nữ không biết sống chết”

Hữu Hi đã từng nhìn thấy bộ dạng tàn nhẫn của Lăng Khiếu Dương, nhưng lúc này đây so với trước càng khiến người ta sợ hãi.

Ánh mắt của hắn, làm cho trái tim Hữu Hi nhảy dựng lên, hít thở không thông, người bị Lăng Khiếu Dương thô lỗ túm ra phía ngoài.

Hắn chắc chắn sẽ làm cho nàng sống không bằng chết, Hữu Hi có thể cảm giác được điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 63

Cửa phòng giam bật mở, cai ngục đem Hoàng Bắc Thiên thả ra.

Sao lại đột nhiên thả hắn, chẳng lẽ là? Hoàng Bắc Thiên có một loại dự cảm không tốt, sợ hãi, trong lòng đã đoán ra.

“Xảy ra chuyện gì?”- Hoàng Bắc Thiên quay lại hỏi cai ngục những nghi vấn trong lòng mình.

“ah, là thiếp của Vương gia đứng ra làm chứng, chứng minh ngài trong sạch, bây giờ ngài có thể đi được rồi”- Cai ngục cung kính trả lời.

Hoàng Bắc Thiên vừa nghe xong, trái tim một trận ảo não thống khổ, nắm tay gờ lên nặng nề nện vào tường phòng giam.

Một hồi sau, mới chậm chậm bước đi ra bên ngoài.

Bên ngoài nắng vàng rực rỡ, trời xanh như biển, những đám mây trắng như tô điểm cho bầu trời càng thêm xinh đẹp sáng ngời.

Nhưng trái tim Hoàng Bắc Thiên lại rất lo lắng, rời khỏi cửa nha môn, mặt ngơ ngác nhìn trời.

Một người nam nhân, ngay cả một người mình muốn bảo vệ cũng không thể làm được, cảm giác thất bại, cảm giác bất lực ngự trị trong trái tim Hoàng Bắc Thiên.

“Bác Vương”- Một đạo âm thanh vang lên tai Hoàng Bắc Thiên.

Quay đầu nhìn lại thì thấy gương mặt lo lắng của Lão Vu.

Nàng đã trở về? Hoàng Bắc Thiên đi về trước, những nghi vấn trong lòng được hóa giải, Hoàng Bắc Thiên cứ lầm bầm lầu bầu mà nói.

“Nghe nói ngài bị bắt vào đại lao, nàng ấy nhất quyết trở về”- Lão Vu vội vàng theo sau- “Là ta vô dụng”

“Không trách người”- Hoàng Bắc Thiên nói ba từ rất đơn giản, lão Vu hiểu rất rõ Hoàng Bắc Thiên là người đã nói sẽ không trách thì thật sự không trách lão.

“Lần này đa tạ người, chỉ là ta hại người không còn nhà để về”- Hoàng Bắc Thiên đứng lại, trong lời nói của chút xin lỗi.

“Nơi là nhà chứ? Ta lẻ loi một mình, khắp nơi vốn dĩ đều là nhà, chỉ mong ngài tự bảo trọng”- Lão Vu không hề để ý đến cái gọi là nhà, đối với lão khái niệm đó thật lạnh nhạt thật mơ hồ.

hai người vừa nói vừa đi, vừa nói sau đó quẹo vào một ngõ nhỏ, Hoàng Bắc Thiên từ trong lòng móc ra vài tấm ngân phiếu.

“Người cầm lấy đi đến nơi nào mình thích mà sống, mua một căn nhà để ở”- Hoàng Bắc Thiên đặt ngân phiếu vào tay Lão Vu.

“Ngài xem thường lão rồi”- Lão Vu sắc mặt khó coi.

“Hãy xem như là bằng hữu cho người mượn”- Hoàng Bắc Thiên lại càng bá đạo nói: “Một ngày nào đó người tìm được thê tử và con mình, cũng cần

phải một ngôi nhà yên ổn mà sống, chờ sau này có cơ hội đem trả cho ta, cảm đi”

Hoàng Bắc Thiên lại đặt ngân phiếu vào tay Lão Vu.

“Đa tạ, Bắc Vương, ân đức này lão Vu sẽ ghi nhớ trong lòng”- Lão Vu nhớ tới thê tử bị thất lạc của mình trong lòng chua xót, ôm quyền nói: “Lão Vu cáo từ, Bắc Vương bảo trọng”

“Đi thôi!”- Hoàng Bắc Thiên phát tay, Lão Vu nhanh xoay người đi giống như lưu tinh.

nhìn theo Lão Vu rồi đi, Hoàng Bắc Thiên kinh ngạc đứng ở đó, thật lâu sau mà không hề có phản ứng

Hắn nên đi đâu?

Về nhà sao?

Nơi này mọi thứ cũng đã xong hết, lưu lại làm gì?

Nhưng nếu hắn đi, Hữu Hi làm sao bây giờ, hắn không thể buông nàng ra, càng không thể bỏ mặc nàng.

Xuyên qua con ngõ nhỏ, Hoàng Bắc Thiên đi đến khu chợ náo nhiệt, đông đúc người nhưng lại không cách nào ảnh hưởng đến sự an tĩnh, yên lặng trong tâm hắn.

“Gia, rốt cuộc cũng tìm được ngài rồi!”- Một âm thanh kinh hi vang lên bên tai Hoàng Bắc Thiên, một người dáng người gầy thon dài chạy tới bên hắn

Hoàng Bắc Thiên ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đi con đường của mình, làm cho Thiếu Cửu chạy tới buồn bực không thôi.

“Gia, ngài có khỏe không, bọn họ có làm khó ngài không?”- Thiếu Cửu nhiều ngày không gặp được chủ tử của mình, sau đó lại nghe nói chủ tử bị giam vào đại lao, vội vàng chạy tới, lo lắng không thôi.

“Im miệng”- Hoàng Bắc Thiên nghe Thiếu Cửu nói bên tai, không cảm kích trước sự ân cần thăm hỏi của Thiếu Cửu, xúc động rống giận một tiếng

Thiếu Cửu gãi đầu, chủ tử chẳng hề quan tâm đến ý tốt của hắn, hắn đúng là tự mình lo lắng vô ích.

Hoàng Bắc Thiên không còn tâm trí đâu để nói chuyện, đi về phía khách điểm, Thiếu Cửu vẫn theo sau.

Chưa bao giờ thấy Hoàng Bắc Thiên tỏ ra một mối uế oải như vậy giống như vừa bị đá kích rất lớn.

Chưa bao giờ từng nhìn thấy tinh thần chủ tử sa sút đến vậy.

Từ khi gặp Hữu Hi, chủ tử thay đổi rất nhiều, Thiếu Cửu không nhận được len lén nói thầm.

Hai người đi tới khách điểm, đặt hai gian phòng hảo hạng, Thiếu Cửu đem trả lệnh bài cho Hoàng Bắc Thiên.

Nhìn gương mặt sa sầm của Hoàng Bắc Thiên, Thiếu Cửu cũng chẳng dám hỏi nhiều, nhanh nhẹn đưa cho Hoàng Bắc Thiên một ly trà, sau đó an tĩnh đứng qua một bên, đợi tâm tình chủ tử tốt lên nói chuyện cùng hắn.

Hoàng Bắc Thiên ngồi kề bên cạnh bàn, vẻ mặt trầm tư, cực kỳ cô đơn, Hoàng Bắc Thiên cố gắng không chế bản thân, mở miệng hỏi: “Trong nhà thế nào rồi”.

Thiếu Cửu lúc này mới nói: “Lão Phu nhân và mọi người đều không có gì xảy ra cả, chỉ có điều phu nhân rất nhớ người, hy vọng ngài mau về nhà sớm”

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Lão phu nhân còn dặn dò ngài làm việc gì cũng phải cẩn thận, không nên tham luyến nữ sắc, hơn nữa phải biết thân phận của mình, giữ đạo quân thần”.

“Người lại lắm lời nữa phải không?”- Hoàng Bắc Thiên đoán ra mẫu thân chắc chắn đã biết mọi việc xảy ra.

Thiếu Cửu không dám trả lời, nhanh chóng chuyển đề tài: “Lão Phu nhân còn nói là ngài mau quyết định khi nào trở về”

“Được rồi”- Hoàng Bắc Thiên phát tay, cắt đứt lời nói của Thiếu Cửu, sau đó phân phó cho hắn đi lấy giấy và bút.

“Vâng”- Thiếu Cửu do dự đáp một tiếng, xoay người ra ngoài, đi về phía chương quầy lấy ra giấy bút và mực. Hoàng Bắc Thiên mở tờ giấy ra, chấm vào nghiên mực rồi viết.

Hoàng Bắc Thiên viết một phong thư, giao cho Thiếu Cửu cùng một tấm ngân phiếu.

“Tìm người đem tin đưa về phủ, sau đó xây dựng một tòa nhà ở đây”

Thiếu Cửu tiếp nhận, nhưng lại ngây ngốc đứng ở đó, không biết chú tử có ý gì: “Gia, tại sao lại xây nhà ở đây, không lẽ người muốn ở chỗ này lâu dài sao?”.

Hoàng Bắc Thiên nheo mắt quát lạnh: “Bớt nói nhảm lại, đi nhanh!”

Làm nô tài quả thật không dễ dàng, một bên là lão phu nhân, nói nếu chủ tử không trở về nhà, sẽ lấy hấn ra làm bia đỡ đạn, lỡ tai hấn chắc chắn sẽ bị phá hư, ngay cả tiểu muội muội đáng ngưỡng mộ nhất trong lòng hấn cũng cất bước ra đi.

Bên này lại phải chứng kiến vẻ mặt lạnh lẽo của chủ tử cũng đủ khiến người khác sợ hãi, người nào không nghe lời chủ tử sẽ giống như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đó.

Thiếu Cửu thở dài: “Nô tài đi đây”- Nói xong rồi chuồn mất.

Hoàng Bắc Thiên khép hai mắt lại, tầm lưng rộng tựa vào ghế, lặng lẽ tự hỏi mình, hấn nên làm thế nào đây.

..

Nghĩa Vương Phủ.

Lăng Khiếu Dương thô bạo dùng sức gắt gao lôi kéo tay Hữu Hi, nửa kéo nửa túm người Hữu Hi đi đến một nơi xa lại.

Hữu Hi cước bộ mà không tự chủ được tất cả đều phải đi theo bước chân Lăng Khiếu Dương về trước, tay nàng cố gắng thoát ra, nhưng Lăng Khiếu Dương vô tình lại càng bóp chặt tay nàng.

Đau quá, Hữu Hi cảm giác tay mình như muốn trật khớp.

Nhưng, mặc kệ Hữu Hi trở nên thế nào, cánh tay kia vẫn gắt gao cầm lấy tay nàng, vì tình thế cấp bách, Hữu Hi há mồm cắn.

Dùng hết tất cả khí lực, mang theo cả sự phẫn nộ cánh vào mu bàn tay của Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương đau đớn nên buông lỏng Hữu Hi.

Hữu Hi xoay người chạy ngược lại hướng cũ, vừa đi được hai bước, da đầu đã truyền đến một trận đau đớn. Tay Lăng Khiếu Dương mang theo mùi máu nắm lấy mái tóc dài tung bay của nàng giữ chặt trong tay từ từ kéo lại.

“Ah!”- Hữu Hi bị thảm kêu lên một tiếng, tay ôm lấy đầu, sợ da thịt trên đầu sẽ đứt ra.

Sua khi lui ngã vài bước đã đụng phải ngực Lăng Khiếu Dương, tay kia của hấn nắm chặt thắt lưng nàng.

Nàng trước đây rất thích tóc dài, nhưng giờ lại cảm thấy nó thật phiền phức, giờ phút này có chút bực bội.

Lăng Khiếu Dương tức giận nhìn Hữu Hi, tầm mắt di động rồi dừng lại nơi tóc của Hữu Hi đang đặt trên tay hấn.

Phụ nữ đáng chết, dám cắn tay hấn chảy máu, hấn thật sự hoài nghi không biết nàng có họ hàng gì với con chó.

“Buông ta ra...!”- Hữu Hi phẫn nộ quát to.

Lăng Khiếu Dương lại càng tức giận, dùng cánh tay siết chặt thắt lưng nàng nhấc lên, mũi chân Hữu Hi cách mặt đất, cả người bị treo lơ lửng.

Nha hoàn trong phủ sợ hãi khi chứng kiến sắc mặt của Vương gia đang mang theo Hủy phu nhân đi vào, thần sắc dữ tợn khiến ai cũng không dám thờ lớn.

Chỉ dám an tĩnh đứng một chỗ, cúi đầu hành lễ, ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên cũng không có.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi, nơi này vốn không xa lạ gì, là tầm lâu của “Nghĩa Hằng Lâu”

Hấn tàn nhẫn phẫn nộ đem nàng ném lên trên giường, một thanh âm vang lên ‘đông’.

Thân thể đau nhức, da đầu tê tái, Hữu Hi nổi giận nhìn mặt Lăng Khiếu Dương, trái tim bắt đầu run nhẹ.

Bím tóc bị Lăng Khiếu Dương lôi kéo đã trở nên bù xù, lòa xòa trên vai, trên lưng, trước ngực, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vì tức giận, sắc môi trắng bệch, muốn nhảy khỏi giường, nhưng lại bị cánh tay Lăng Khiếu Dương ngăn cản, đành phải ngã lại về phía chiếc giường rộng.

Thân thể to lớn của Lăng Khiếu Dương cũng ngã theo xuống, mang theo sự phẫn nộ cùng thương tâm: “Thương tâm chính là như vậy sao?”

Hữu Hi không cách nào xác định được, càng nói càng không tin, nam nhân tại vì nàng mà trái tim tổn thương sao, vì hấn vốn dĩ không có trái tim, không có tình người, thì làm sao mà trái tim bị thương được.

Hấn tàn nhẫn, hấn phát điên, hấn lãnh huyết, hấn vô tình, một người ngay cả thứ tình cảm cơ bản nhất của con người cũng không có, thì trái tim làm sao có thể bị thương tổn

Hắn chỉ biết đã thương trái tim người khác, chỉ biết làm cho thân xác người khác đau đớn, trái tim hắn làm bằng thiết, làm bằng đá vậy làm sao mà đau đớn.

Trừ phi, đá có thể tan trong nước...

Thân thể Lăng Khiếu Dương nghiêng về trước, quỳ gối trên giường, nắm lấy hông nàng, làm nàng chột hiểu ra hắn muốn gì, hai tròng mắt nhìn thẳng mặt hắn.

“Sao, bỏ trốn không được, nên không vui sao?”.

“Người mới là kẻ bỏ trốn, ta nói rồi ta bị người khác bắt đi!”- Hữu Hi giống như sư tử con tức giận gầm lên, mặc dù là nói dối, nhưng lừa gạt một kẻ bại hoại như Lăng Khiếu Dương nhất định phải diễn như thật.

Nhưng nhìn bộ dạng tức giận của Hữu Hi, trong mắt hắn lại càng sáng rực.

Trước giờ, hắn chưa khi nào nhìn thấy Lãnh Dạ Hủy như thế này, hắn chỉ nhớ nàng trước kia rất ít nói chuyện. Dù nói một câu, cũng rất nhỏ nhẹ, nhìn thấy hắn, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Hắn không thích phụ nữ như vậy, không đủ sức quyến rũ, không đủ sức khơi dậy hưng phấn của hắn, hơn nữa từ hồi có Dạ Lan, hắn cũng không có hứng thú chạm vào nữ nhân khác.

Nếu như không phải Dạ Lan ám chỉ nói Lãnh Dạ Hủy thích hắn, hắn cũng không ngờ một Lãnh Dạ Hủy bề ngoài nhu nhược, lại dám cùng tỷ tỷ tranh đoạt hạnh phúc.

Từ người hầu hắn biết được, Lãnh Dạ Hủy khóc cầu Dạ Lan, chia sẻ hắn cho nàng.

Dạ Lan vì muội muội của mình, chịu đựng thống khổ, để hắn đi sủng hạnh Lãnh Dạ Hủy.

Nhưng nữ nhân kia việc gì cũng không dám, hắn một điểm hứng thú cũng không có, nếu như không vì Dạ Lan, ngay cả đại môn vương phủ nàng cũng đừng mong bước vào.

Lăng Khiếu Dương nhớ lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hữu Hi, phảng phất như muốn nhìn thấu linh hồn nàng.

Từ sau khi hắn phá thân của nàng, tính tình nàng bắt đầu biến hóa, hắn không hiểu tại sao lại thay đổi như vậy. Dù cho nàng nói mình không phải Dạ Hủy, nhưng hắn không tin.

Lăng Khiếu Dương vừa nghĩ tới vừa dùng tay vuốt ve mặt Hữu Hi, dung nhan này vốn là của Lãnh Dạ Hủy, nhưng khí chất lại không giống.

Hắn thích thân thể này, hắn thích cảm giác được cùng nàng hoan ái, rất thoải mái, rất kích thích.

Nhưng cơ thể này cũng từng bị Hoàng Bắc Thiên chạm qua, cũng từng khiến cho nam nhân khác mất hồn.

Cừ hận ẩn sâu nay lại dâng lên đỉnh điểm thiếu sót tâm trí của hắn, tay dùng sức vuốt ve gương mặt nàng.

“Hắn có phải cũng vuốt ve người như thế này?”- Lời nói mang theo sự ghen tỵ, thù hận, tức giận tràn ngập lộ ra vẻ quái dị.

“Không có!”- Hữu Hi giãy dụa tức giận hô to, nàng sẽ không hỏi, Lăng Khiếu Dương muốn làm cái gì, vì động tác cùng thâm tình của hắn đã nói lên tất cả.

Thân thể nặng nề của Lăng Khiếu Dương đặt trên người Hữu Hi, cánh tay gắt gao giữ lấy thắt lưng nàng, làm cho nàng áp vào lòng hắn.

Đầu của hắn vùi vào cổ nàng, hơi thở nóng rực trên da thịt của nàng: “Tại sao lại cho hắn chạm vào, tại sao?”- Trong giọng nói nồng đậm mùi vị thương tâm, thống khổ, không chấp nhận được.

Lòng Hữu Hi thì run rẩy, thân thể Lăng Khiếu Dương lại cứng ngắc.

“Nói! Tại sao lại cho hắn chạm vào người!”- Lăng Khiếu Dương đột nhiên nổi giận ngẩng đầu rống to.

Hữu Hi bị vẻ mặt thống khổ tức giận của Lăng Khiếu Dương hù dọa, kinh ngạc lắc đầu: “Ta không có, không có”

“Người yêu hắn rồi sao?”- ánh mắt Lăng Khiếu Dương trở nên âm trầm, bình tĩnh nhìn Hữu Hi, tay cầm lấy bả vai nàng, tựa hồ sợ hãi cái gì đó.

Yêu Hoàng Bắc Thiên sao, yêu? Nàng yêu hắn sao?.

Tâm trí của Hữu Hi lâm vào mê mang, nàng không cách nào trả lời Lăng Khiếu Dương, không cách nào trả lời chính trái tim mình.

Nhắm mắt, tự nói với chính mình, nàng yêu Nhất Thần, chỉ Nhất Thần mà thôi.

Nhưng lại không cách nào trả lời Lăng Khiếu Dương.

Nàng không cần phải nói cho hắn biết, hắn không có tư cách cũng không cần biết.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi trầm mặc không lên tiếng, vốn nghĩ rằng là nàng cam chịu chấp nhận, đồng ý lời hắn nói, trong lòng nổi lên cảm giác quái dị.

Hắn chỉ muốn hủy diệt mọi thứ, muốn giữ lấy thân thể Hữu Hi. Còn trái tim nàng, mặc kệ nàng là ai, chỉ có thể thuộc về hắn, thân thể của nàng, lòng của nàng, mãi mãi chỉ có thể thuộc về hắn.

Nàng không có quyền yêu, không có!

Lăng Khiếu Dương tức giận, dùng tay vạch áo Hữu Hi, để lộ ra vùng phong doanh xinh đẹp.

“Đừng, đừng mà”- Tay Hữu Hi gắt gao che lại cơ thể chính mình, vừa xấu hổ vừa sợ hãi nhìn gương mặt nổi giận của Lăng Khiếu Dương.

Sau bao lần hoan ái, lần nào cũng làm Hữu Hi sợ hãi, giẫy dụa, chỉ biết giẫy dụa trong vô vọng, mặc kệ nàng phản kháng thế nào, hắn cường hãn vẫn có thể chiếm lấy cơ thể nàng, làm cho nàng xấu hổ chấp nhận.

Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi, nghĩ tới thân thể của nàng cùng Hoàng Bắc Thiên dây dưa, trái tim lại đau đớn, tức giận.

Một tay thô bạo giam cầm tay Hữu Hi trên đỉnh đầu, chân đi vào giữa hai chân Hữu Hi, cường bạo tách chân nàng ra, nhìn nàng vô vọng giẫy dụa, khoe mặt đầm lệ.

Lăng Khiếu Dương bị vẻ mặt đau đớn của Hữu Hi, nhớ lại lúc nàng cùng Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt vội vàng khát vọng thật khác lúc này. Ở trước mặt hắn, luôn tỏ ra mạnh mẽ, Lăng Khiếu Dương thô lỗ coi bỏ quần áo của nàng và hắn, ánh sáng bên ngoài chiếu vào làm căn phòng sáng rực.

Lăng Khiếu Dương vuốt ve an ủi, giúp cơ thể nàng mềm ra, tức giận nói: “Người đừng có ở trước mặt ta tỏ vẻ không muốn. Ta là nam nhân của người, người là thiếp của ta, hầu hạ ta hợp thiên kinh địa nghĩa, hầu hạ ta là trách nhiệm của người, vậy mà người dám cùng hắn dơ bẩn tiếp hợp, người lại còn đáng chối cãi, đáng ra phải thấy xấu hổ mới đúng”.

“Không!”- Hoàng Bắc Thiên không phải là kẻ lợi dụng lúc người khác lâm nguy mà ra tay, đêm hôm đó nàng căn bản không biết chuyện gì xảy ra cả, nàng vẫn tin Hoàng Bắc Thiên sẽ không thừa lúc nàng không tỉnh táo chiếm lấy nàng, hắn sẽ không làm thế, nàng tin Hoàng Bắc Thiên, chỉ có nam nhân trước mặt mới làm ra những chuyện như vậy, vì hắn vô sỉ, lãnh huyết vô tình.

Hữu Hi giẫy dụa thân thể, vẻ mặt xấu hổ cùng tức giận càng kích thích Lăng Khiếu Dương. Hắn vừa tức giận vừa mang theo dục vọng, di chuyển thân thể tiến vào, giữ lấy nàng, chinh phục nàng...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64

Mặc kệ nàng nguyện ý hay không, hắn bá đạo cường thế muốn nàng.

Sự phản kháng của nàng càng làm cho hắn gia tăng dục vọng, làm cho hắn càng hưng phấn.

Động tác vội vàng, thô bạo là cách trừng phạt thường ngày của hắn, làm cho Hữu Hi mất đi linh hồn, thân thể lần lượt phản bội, nàng cố gắng nhẫn nhịn.

Tình cảm mãnh liệt của hắn lên đến đỉnh, Lăng Khiếu Dương gầm nhẹ phóng ra bên trong cơ thể nàng, lòng ngực kiên cố đầy mồ hôi.

Sau khi phát tiết xong hắn nặng nề nằm trên người nàng, không để lộ ra một khe hở.

Hữu Hi bất động nằm ở đó, vì nhẫn nhịn mà dấu vết cắn trên môi sẫm đỏ.

Lăng Khiếu Dương nâng người dậy, nhìn hai mắt Hữu Hi khép chặt, lông mi dài lộ ra vẻ nhục nhã trên đó còn lưu lại lệ.

Trên gương mặt xinh đẹp hồn nhiên, một giọt lệ chảy xuống giống như roi nhưng không phải roi, thật khó thương tiếc.

Hắn không khỏi vươn tay lau đi giọt lệ thương tâm, tay men theo mặt của nàng, quần lấy mái tóc đen dài, đôi mắt đen thẫm hiện lên tình cảm mãnh liệt,

thống khổ, cùng mê muội.

Hắn thích cảm giác được nhìn thấy làn da trắng như tuyết Hữu Hi được quấn quanh bởi tóc đen thật sự rất xinh đẹp, càng làm tăng sự ham muốn dục vọng trong hắn

“Ngươi có biết mái tóc đen của ngươi ở trên da thịt trắng nõn quyến rũ đến mức nào không?” Lăng Khiếu Dương tà ác cúi thấp, bên môi mang theo nụ cười thỏa mãn, tình cảm trong lòng không tự kìm hãm được mà nói ra. Tay chơi đùa đặt ở trước ngực nàng, thanh âm khàn khàn mang theo tia dục vọng.

Hữu Hi đáp lại hắn chỉ là sự trầm mặc, đau lòng.

Lăng Khiếu Dương xoay người nằm qua một bên, hai tay lại bá đạo ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, đem nàng ngã vào trong lòng.

Giống như chỉ cảm ôm lấy là có thể giữ lấy mọi thứ, ôm nàng, trái tim bất an bắt đầu bình tĩnh lại.

Cảm giác thần kì, Lăng Khiếu Dương vui đầu vào cổ Hữu Hi, hít một hơi thật sâu.

Trời dần tối.

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, mặc lại quần áo đẳng hoàng, che đi tội ác của hắn, cả người thông thả tiến về cửa, phân phó cho hộ vệ canh nàng thật kỹ.

Nàng là tù nhân sao? Tại sao trong mắt hắn, nàng không phải là người, hết đánh chửi rồi lại nhốt.

Ngược lại nàng cũng cảm thấy hắn không phải người.

Mặc xong quần áo, kẻ trước mắt là vương gia chí cao vô thượng, cởi áo ra, hắn lại là một con dã thú.

Chắc lại đi chăm sóc Lan Quý Phi, hắn đúng là đại hiếu tử, Hữu Hi nghe tiếng Lăng Khiếu Dương rồi đi mới mở mắt ra.

Ngồi dậy, mặc quần áo, kinh ngạc nhìn về phía cửa.

Hắn nói, nàng là thiếp của hắn, cho nên hầu hạ hắn, nhưng nàng không phải, cho dù là Lãnh Dạ Hủy cũng không có quyền lực để nói lên những điều mình muốn.

hắn nói, Hoàng Bắc Thiên cùng nàng hoan ái, nhưng trong trí nhớ, nàng vẫn chỉ nhớ rõ mình cùng Nhất Thần đã từng ôm hôn nhau mà thôi.

Lẽ nào nàng đã tưởng tượng Hoàng Bắc Thiên chính là Nhất Thần, không biết tại sao mình lại như thế.

Nhưng nàng vẫn tin Hoàng Bắc Thiên và nàng không xảy ra bất kì quan hệ gì cả, lòng tin của nàng đối với Hoàng Bắc Thiên thật sự rất lớn.

Cúi đầu, nhìn mái tóc đen buông trên ngực, hắn nói, hắn thích nhìn mái tóc đen bao quanh cơ thể nàng. ... thích?

Hữu Hi mặc quần áo vào, xuống giường, ở trong phòng tìm kiếm thứ gì đó.

Cuối cùng cũng tìm ra thứ mình muốn, đi tới trước gương đồng, ngồi xuống, nhìn mái tóc dài cùng gương mặt trong gương không phải là mình, Hữu Hi thống khổ chết lặng mỉm cười.

Trong tay cầm lấy một cây dao lạnh lẽo, tay Hữu Hi đặt trước ngực.

Một tay nâng những sợi tóc đen nhánh đang rơi xuống, thả trên mặt đất, mỹ nữ với mái tóc dài trong gương, đã biến thành một cô gái với dáng vẻ hiện đại năng động.

Ngón tay Hữu Hi đan vào mớ tóc đen, ngón tay hợp lại, vẫn có thể túm được, nàng cầm dao trong tay không chút lưu tình cắt đi.

Tốt lắm, Hữu Hi nhìn gương mặt của mình trong gương, một mái tóc ngắn để lộ ra gương mặt hồn nhiên.

Tràn đầy sức sống.

Tay của hắn sẽ không thể túm lấy tóc nàng làm cho nàng đau đớn nữa, hắn cũng đừng nghĩ tới nàng sẽ xinh đẹp vì hắn.

Trong mắt người cổ đại, một người phụ nữ không có tóc đã rất quái dị. Bây giờ nàng lại giống như một nam tử, không chút dáng vẻ của nữ nhi, hắn chắc chắn sẽ mất đi hứng thú, hắn sẽ không ngu ngốc gì đi tìm một kẻ vô vị, mà sẽ đi tìm nữ nhân khác phát tiết, giải quyết sinh lý của hắn

Hắn thích gì, nàng sẽ khó chịu cái đó.

Hữu Hi buông dao chuẩn bị rời đi, lại nghe một âm thanh thất kinh la lên: “Trời ơi!”

“Ngươi... tóc của ngươi”- Văn San quan sát Hữu Hi, nhìn trên đầu đầy tóc đen, giật mình nói không nên lời, thật lâu sau mới lấy cất tiếng: “Ngươi quá

thật rất xấu”

Hữu Hi mỉm cười, thật là một người thẳng thắn.

Xấu, vậy là việc làm của nàng đã có hiệu quả.

“Ngươi tại sao lại làm như vậy?”- Vân San vốn biết Hữu Hi trở về, ngay lập tức đã bị Lăng Khiếu Dương chiếm cứ, trong lòng bất mãn tính lại đây trút giận, nhưng đập vào mắt chỉ là dáng vẻ Hữu Hi đã như vậy.

Mái tóc ngắn quá dị, làm cho nàng cứng họng, không lên tiếng, quên mất ý đồ của mình.

“Bởi vì ta thích”- Hữu Hi nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn Vân San, nàng không muốn Lăng Khiếu Dương thích gì trên người nàng, bây giờ nhìn thấy Vân San, trong đầu nảy ra một ý động, nàng thăm dò: “Có phải ngươi rất ghét ta?”

Vân San bật người, vẻ mặt thay đổi: “Không ghét cũng không thích, không biết Khiếu Dương ca lại coi trọng ngươi ở điểm nào nhất chứ”

Hữu Hi thăm dò suy nghĩ của Vân San: “Vậy ngươi rất hy vọng ta sẽ biến mất khỏi vương phủ đúng không?”

Vân San khó hiểu hỏi: “Ngươi có ý gì?”

“Ngươi rất mong ta rời đi, mà ta thì cũng không muốn ở lại, ngươi giúp ta được không?” Hữu Hi biết Vân San đối với nàng có địch ý, nàng ta thích Lăng Khiếu Dương chắc chắn muốn thu hút Lăng Khiếu Dương, cho nên Hữu Hi muốn lợi dụng Vân San ở điểm này.

Vân San nghe Hữu Hi nói, tâm có chút động, lại do dự.

“Ta đi rồi, Lăng Khiếu Dương chính là của ngươi, sẽ không có nữ nhân nào chiếm lấy hắn, Vân San, ngươi chưa từng muốn như vậy sao?”- Hữu Hi đi về phía Vân San hai bước: “Giúp ta, đối với ngươi lại không hề tổn thất”

“ngươi muốn bỏ trốn sao?”

Vân San do dự cắn môi: “được ta giúp ngươi”

...

Đêm đen nhánh một màu, Lăng Khiếu Dương ngồi bên chăm sóc Lan Quý Phi, đã nhiều ngày rồi mà quý phi vẫn chưa tỉnh lại.

Lăng Khiếu Dương không còn chút cảm giác hy vọng, mặc dù thái y chắc chắn nói sẽ tỉnh nhưng chỉ là vấn đề thời gian

Nhưng thời gian cứ trôi qua thì trái tim hắn lại càng lo lắng.

Vân San sau khi đồng ý với Hữu Hi, tỏ ra không việc gì rời khỏi phòng, nhìn hộ vệ canh giữ cửa nói: “Ta phải đi hầu hạ quý Phi, các ngươi canh giữ người bên trong cho tốt.”

“Vâng thưa tiểu thư.”

Vân San đi về trước cách đó không xa, đột nhiên kinh hãi kêu lên.

“Tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?”- Hai người hộ vệ vội vàng lên tiếng.

“Ta đang cầm vòng tai của di nương không cẩn thận làm rơi, không biết nó ở đâu rồi”- Vân San lo lắng bất an hỏi, cúi đầu tìm kiếm

Hai người hộ vệ vừa nghe đó là vật quý phi yêu nhất, vội vàng cùng Vân San tìm kiếm, nhưng không hề ngờ tới, thân ảnh Hữu Hi ló lên, Vân San lúc đi ra cố ý không đóng cửa chặt để nàng đẩy cửa ra trốn sang phòng kế bên núp vào.

Vân San nhìn thấy đã ổn liền hô to: “A, tìm được rồi”- Vân San mò lung tung trên mặt đất, đứng dậy, mở lòng bàn tay ra, quả nhiên trong đêm chiếc vòng tai lóe sáng đập vào mắt ba người.

Tìm được là tốt rồi.

“Đa tạ!”- Vân San cười yếu ớt, bỏ đi, hai người hộ vệ cũng xoay người đi về cửa canh gác.

Vân San quay lại, lợi dụng lúc không có ai, đi về phía chỗ Hữu Hi đang ẩn nấp.

Kéo tay Hữu Hi, hai người đi ra sân sau.

Hai người vừa đẩy vừa kéo đi một nơi bí ẩn, nhìn lên bức tường cao.

“Trước cửa cũng có người canh gác, sợ là ra không được, ngươi trèo tường đi”- Vân San đề nghị.

“Trèo tường”- Hữu Hi nhìn tường coa ngất, ngay cả một cái thang hoặc dây cũng không có.

Đi ra bằng nơi khác lại sợ làm kinh động hộ vệ, hoặc bị lính tuần đêm phát hiện, Hữu Hi nghĩ ra điều gì đó đôi mắt bỗng sáng ngời.

“hay ngươi ngồi xồm xuống đi để ta leo lên lưng ngươi là được”

“Ngươi giẫm lên ta”- Vân San bức mình hừ nhẹ.

“xuyt”- Hữu Hi ra hiệu dừng làm ồn. “Ta cũng chỉ vạn bất đắc dĩ thôi, mục đích cuối cùng của ngươi là muốn ta biến mất, chỉ giẫm lên một chút thì có sao đâu”

Vân San cau mày, trái tim không cam lòng không muốn, nhưng cuối cùng cũng phải đặt mục đích của mình lên trên tất cả, nói: “Đến đây”

Trái tim Hữu Hi kích động, nếu như có thể chạy thoát, nàng sẽ không làm liên lụy Hoàng Bắc Thiên, nhưng vẫn được tự do.

Cuộc chạy trốn trong đêm bắt đầu...

Lăng Khiếu Dương từ nơi ở của Lan Quý Phi đi về Nghĩa Hằng Lâu, từ ngoại thất đến gần nội thất, nhìn về phía giường.

Trống trơn, không hề có bóng người, trong lòng hoảng hốt la lớn.

“Người đâu!”

“Vương gia có gì phân phó”- Hai người hộ vệ nghe tiếng la, vội vàng đi đến.

“Người đâu!”- Lăng Khiếu Dương bạo rống.

Hai người hộ vệ nhìn phòng trống trơn, trong lòng run lên sợ hãi. “Vương gia, thuộc luôn canh ở ngoài, chưa từng rời đi, như thế nào lại xảy ra chuyện này”

“Phế vật, còn không mau đi tìm!”- Lăng Khiếu Dương quát to, hai người hộ vệ xoay người đi tìm.

Tầm mắt Lăng Khiếu Dương hướng xuống đất trước mặt gương đồngng tiền.

Nhìn thấy những đoạn tóc đen, hấn giật mình, Lăng Khiếu Dương đi nhanh về trước, khom lưng, bốc lên mớ tóc đen.

Trái tim hấn bị con tức giận bao trùm, tay giận đến phát run, phụ nữ đáng chết, phụ nữ đáng chết.

Hấn không kìm hãm được tình cảm mà khen ngợi, chỉ đơn giản vì hấn thích, vì hấn khen ngợi, mà nàng lại cắt đi mớ tóc dài.

Lăng Khiếu Dương phát run, hất tay ném xuống làm cho hấn mê muội, thân ảnh mang theo sự tức giận xoay người đi ra ngoài, chết tiệt, chết tiệt, hấn nhất định sẽ giết nàng, trong trái tim trừ tức giận còn có sự thống khổ nhẹ nhàng.

Trong đêm Hữu Hi lần thứ ba đứng trên lưng Vân San, nữ nhân này quả nhiên là yếu ớt.

Mỗi lần leo lên đều bị nàng đè ngã, lần thứ ba, Vân San quyết trụ.

Tay Hữu Hi bám lên tường, trong lòng dấy lên cảm giác vui sướng, có hi vọng rồi.

“Ở đây”

Đột nhiên truyền đến một tiếng la, còn có cả ánh lửa, làm cho thân thể Vân San mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Hữu Hi cũng vì vậy mà rơi xuống không nhẹ nhàng, đau đớn khê la, chống tay ngồi xuống.

Đầu cúi thấp nhìn thấy một đôi chân rất quen thuộc, quần áo cũng quen thuộc đang chuyển động, mơ hồ mang tức giận.

Hữu Hi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía nam nhân đang đứng kế bên người.

Về mặt xanh mét của Lăng Khiếu Dương, phía sau hộ vệ cầm đuốc, trong đêm làm cả một khoảng sáng rực, ánh sáng chiếu vào để lộ ra đôi mắt tức giận của Lăng Khiếu Dương.

“Khiếu Dương ca!”- Vân San chột dạ hô to, chật vật đứng lên, không biết nên giải thích thế nào.

“Biến đi”- Ngự khí của Lăng Khiếu Dương lạnh như băng mang theo con tức giận cao ngút.

Vân San lui xuống, trong lòng ủy khuất vài phần, hấn ra lệnh cho nàng biến đi, lòng nát bị vỡ nát, đau đớn, ngăn lẹ, xoay người chạy đi.

“Đứng lên!”- Giọng nói của Lăng Khiếu Dương giống như hàn băng ngàn năm, mang theo một loại khí tức làm cho người khác hít thở không nổi.

Hữu Hi lại đứng lên, nhưng lui về mấy bước, rồi xa luồng khí tức nguy hiểm của Lăng Khiếu Dương, ánh mắt của hắn giống như đang chăm chú nhìn con mồi, muốn xé nát nàng ra mới đủ.

Mắt Lăng Khiếu Dương gắt gao, nhìn chăm chăm mái tóc ngắn của Hữu Hi, trái tim không hiểu vì sao lại khó chịu.

Cảm giác thương tâm, giống như cái đêm mà hắn ôm Dạ Lan đang hết đi, cũng từng có cảm giác như vậy.

“Tại sao?”- Lăng Khiếu Dương xanh mặt, tức giận hừ.

Hai tròng mắt Hữu Hi nhấp nháy bất an, tại sao, tại sao cái gì, nàng không muốn trả lời.

Một tay của hắn mang theo cơn tức giận cường đại bắt lấy cánh tay nàng, tay còn lại mon trớn đầu nàng.

Mái tóc ngắn ngắn lướt qua bàn tay, không còn cảm giác mềm mại, dây dưa, lòng bàn tay vắng vẻ, không còn thứ gì để bắt lấy.

Mất mát, thương tâm, đau lòng, làm cho hắn nhất thời không nói nên lời, không cách nào tức giận, chỉ có đôi tay đang run rẩy.

Nàng càn đạp lên tự tôn của hắn, nàng tồn thương sự tự tôn của hắn.

Kỳ thật là đang làm cho trái tim hắn bị thương.

Lăng Khiếu Dương phẫn nộ, gương mặt chậm rãi thu lại vẻ tức giận, trở nên lạnh lẽo, âm tàn. “Được, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, muốn chạy trốn sao, ta cho ngươi trốn, bốn vương xem ra đã quá nhân từ với loại tiện nhân như ngươi”

Nhân mục phát ra tia hung quang.

Hữu Hi không nhịn được run rẩy.

Tay hắn dùng sức túm lấy nàng đi đâu đó, hắn tức giận, hắn hung ác tất cả đều làm nàng sợ hãi

“Buông tay, ngươi muốn mang ta đi đâu?”- Hữu Hi kinh hãi giãy dụa, đôi mắt tràn ngập sợ hãi.

Nàng chạy trốn nên đã chọc giận hắn, hay vì mái tóc ngắn này?.

Tại sao hắn không tức giận, hắn nhất định rất hận việc nàng muốn bỏ trốn.

Nhưng hắn muốn làm gì, giống như muốn bóp chết nàng.

Cánh tay Hữu Hi bị giữ chặt đến đau đớn, chân giống như không chạm đất đi theo Lăng Khiếu Dương từng bước chân như đi vào cõi chết.

Đi được khá xa, Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương đưa đến một chỗ quái dị.

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương leo lên tia âm tàn, nhìn mọi thứ trước mắt, rồi quay lại nhìn Hữu Hi: “Ngươi thích nơi này sao?”

“Ngươi muốn làm gì, buông ta ra, mau để ta ra ngoài”- Trong tiềm thức Hữu Hi muốn thoát khỏi đây.

Xung quanh âm u ẩm ướt, bậc thang ở dưới đầu nước màu đen, bốc mùi, trong nước còn cắm một hình cây thập giá, xung quanh còn có đồ vật tra khảo.

“Ra ngoài sao?”- Lăng Khiếu Dương chậm biếm cười. “Xem ra, nơi này vốn được chuẩn bị để dành cho ngươi”

“Không!”- Môi Hữu Hi trắng bệch nhìn Lăng Khiếu Dương “Đừng bắt ta giam ở đây”

“Người đâu!”- Lăng Khiếu Dương vung bàn tay to, đem thân thể Hữu Hi vô tình ném xuống nước.

“Ah”- Hữu Hi kinh hô một tiếng, quanh thân bị dòng nước tối đen bao phủ, cảm giác sợ hãi

Cái gì nhìn cũng không thấy, trong nước không biết có cái gì, nước dâng lên tới ngực, nàng kinh hoàng muốn chạy trốn.

Hữu Hi tay nắm lấy bậc thang muốn bò lên, nhưng Lăng Khiếu Dương lại ác độc nhấc chân dẫm nát tay Hữu Hi.

Sắc mặt hữu Hi phát ra đau đớn.

Lúc này hai người nam nhân nhảy vào nước, một người bắt lấy cánh tay Hữu Hi, kéo về sau.

Hữu Hi thống khổ mà sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, bắt lực, phẫn nộ, hai mắt mang theo thù hận.

Tức chế không được sự sợ hãi trong lòng, bắt lực khóc, nước mắt hào vào nước làm một.

Thân thể Lăng Khiếu Dương vẫn đứng thẳng ở đó, vẻ mặt bình tĩnh không chút thương tiếc.

Mặc kệ Hữu Hi khóc, để cho thuộc hạ trời nàng vào cây thập tự giá ở giữa.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương sâu hoắm, nhìn không ra tâm tình của hắn, hắn ưu nhã khom lưng xuống.

Nhìn dưới nước, mặt Hữu Hi hồi hộp, thân thể run rẩy, nhưng hắn lại cười, tiếng cười âm lãnh, cười làm cho người ta trở nên hèn nhát

“Phụ nữ đáng thương, nguoi cho rằng có thể thoát khỏi tay ta sao?”- Ngón tay thon dài của hắn chỉ vào nàng, thanh âm lạnh lẽo làm ruột gan người khác háo đá con người của hắn, giống như ánh đèn cây.

Ác ma, ác ma, hắn bản chất chính là ác ma, nàng cầu xin hắn đừng đối với nàng như vậy. Bởi vì nàng rất sợ hãi, so với chết còn khó chịu hơn, nhưng nhìn hắn như vậy rõ ràng muốn cướp đi tự tôn của nàng. Nàng cầu xin hắn, chắc chắn hắn sẽ rất vui, đôi mắt của hắn thích thú giống như đang xem kịch, thân thể Hữu Hi run rẩy.

“chỉ cần ta còn sống, ta sẽ nghĩ hết mọi cách để thoát khỏi ngươi”- Hữu Hi vẫn tưởng rằng hắn để ý đến việc nàng đào tẩu. Thân thể ngâm trong nước không ngừng run rẩy, từng cơn lạnh thấu xương thâm nhập vào trong.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lạnh lẽo, vô tình cảnh cáo: “Giỏi lắm, nguoi muốn chống đối tới cùng”

Hai người nam nhân vào thập tự giá liền cầm lấy hai thùng đi tới, đứng ở bên cạnh Lăng Khiếu Dương, nhìn vào nước, chết lặng nhìn nàng.

Thân thể cao lớn cường tráng của Lăng Khiếu Dương đứng lên, phát tay nói.

“Mở ra”

Hai người mở nắp thùng, bên trong toàn là rắn con, chuột, và những con khác...

Ah.....

Hữu Hi tràn ngập sợ hãi, hét lên chói tai, vang tận mây xanh, mặt không còn chút máu. Độc ác, buồn nôn sợ hãi.

Lăng Khiếu Dương cười nói: “Mấy thứ này sẽ từ thùng xuyên qua quần áo nguoi, bò vào bên trong cơ thể, gặm cắn, sau đó chuồn đi”

Hữu Hi sợ hãi lắc đầu, hai mắt gât gao nhắm lại, nhìn thấy những thứ ghê tởm đó, tóc gáy nàng lại dựng cả lên.

Lăng Khiếu Dương nhìn gương mặt sợ hãi của Hữu Hi, trong lòng không biết suy nghĩ gì, hắn đang trả thù sao.

“Cầu xin ta”- Hắn cao cao tại thượng, đợi nàng cầu khẩn, nhìn nàng chỉ còn lại mái tóc ngắn, trái tim giống như bị lưỡi dao bén nhọn đâm thủng, khó chịu thống khổ.

Nghĩ tới nàng, còn dám lên hắn bỏ trốn, làm hắn tức giận sâu sắc phụ nữ đáng chết, đừng bao giờ khiêu khích tính nhẫn nại của hắn? Hắn muốn cho nàng biết nếu lại chọc giận hắn, hắn cũng không phải tốt lành gì.

Sống không bằng chết, nàng đáng phải chịu như vậy.

Hữu Hi oán hận nhìn Lăng Khiếu Dương, hắn cao cao tại thượng chỉ đợi nàng cầu xin mà làm việc này, thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn.

Sau đó, đem tự tôn của nàng hung hăng dẫm nát dưới chân, quay đầu rời đi, phát ra tiếng cười kiêu ngạo, nàng vẫn như cũ bị trói. Hắn vô sỉ, tàn bạo đều bị nàng nhìn thấu. Chẳng lẽ mấy ngày nay hành hạ nàng còn chưa đủ.

Hữu Hi không nói lời nào phần uất nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương có chút không kiên nhẫn nói: “Đồ vào!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 65

Lăng Khiếu Dương ra lệnh một tiếng, hai người nam nhân có chút do dự họ không dám làm ra chuyện như vậy.

Trước kia tuy từng uy bức phạm nhân, bọn họ không chút do dự đổ vào, nhưng đối mặt với một phụ nữ yếu đuối, lại còn là thiếp của vương gia, có chút không đành lòng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Lăng Khiếu Dương, tựa hồ muốn giết người, họ lại không dám nhiều lời.

Hai người sau khi do dự cuối cùng cũng lật đổ thùng, những thứ còn trùng đó rơi vào nước phát ra thứ âm thanh xé gió.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn chúng, thứ còn trùng ấy đã đổ vào nước.

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt xanh mét đứng yên, nhìn về mặt sợ hãi của Hữu Hi cùng tiếng thét chói tai vang lên.

Hắn không có gì là không dám làm, cũng không có chút nhân từ, hắn chính là ma quỷ ở điện ngục.

Hai người nam nhân sau khi chấp hành lệnh của Lăng Khiếu Dương lui về sau, cau mày nhìn Hữu Hi có chút sốt ruột. Hủy phu nhân này, miệng sao lại cứng như thế, chỉ cần cầu xin vương gia nói không chừng sẽ được thả ra.

Họ không dám khẳng định, vì tâm tình vương gia rất khó đoán, Vì vương gia đối phu nhân trước đây rất dung túng, nhưng bây giờ lại giống như đang dọa người.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi nhất quyết không cầu xin, hai tay hắn gắt gao nắm lại, không biết là hận, tức giận, hay khản trương.

Sắc mặt Hữu Hi không còn chút máu, đôi mắt hoảng sợ, trái tim run rẩy không thờ nổi.

Rắn, còn trùng, chuột bơi trong nước, truy đuổi nhau. Hữu Hi cau mày, vẻ mặt thống khổ, trên trán đổ mồ hôi không biết vì nguyên nhân gì.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh “miệng quả nhiên rất chặt, xem ngươi có thể chịu đựng bao lâu”

Hữu Hi cau mày, sắc môi trắng bệch, bụng đau đớn, lưng tung nghi chẳng lẽ nàng bị cắn, hay có thứ còn trùng gì đó chui vào.

Toàn thân đau đớn, từng thớ thịt trên cơ thể cũng đau theo, thân thể không nhịn được run lên, rên rỉ “Đau, đau quá!”

Lăng Khiếu Dương nhướng mày, lãnh khốc vô tình nói: “Muốn bỏn vương đồng tình với ngươi sao, đây chỉ là trừng phạt, nếu như cầu xin ta có thể tạm thời tha cho ngươi”

Hữu Hi thống khổ nhắm hai mắt lại, thân thể không hiểu tại sao lại đau đớn đến như vậy, nàng ra sức giãy dụa nước bắn lên.

Đau, đau quá, mỗi lúc càng đau hơn giống như bị hành hạ, nàng rốt cuộc làm sao vậy?

Phụ nữ đáng chết, Lăng Khiếu Dương nhìn ánh mắt tràn ngập đau đớn của Hữu Hi trong lòng nóng như lửa đốt, nhìn bộ dạng thống khổ đó hắn rất mong Hữu Hi cầu xin hắn tha thứ.

Nhưng, đáng chết, chẳng lẽ nàng không biết cầu xin sao!

Hai người thuộc hạ, một người trong họ nhìn bộ dạng Hữu Hi như vậy có chút không đành lòng mở miệng nói: “Vương gia, hình như nàng bị gì đó, có nên kéo lên một chút không, nếu cứ để như vậy sợ sẽ xảy ra chuyện”

“Coi ra, bọn vương muốn xem nàng đang diễn trò gì”- Lăng Khiếu Dương ngay lập tức ra lệnh, nhưng trên miệng vẫn tỏ ra đanh thép.

Hai người nam nhân né tránh bọn còn trùng, nhảy xuống nước, đem cả người Hữu Hi thả ra rồi kéo lên bậc thang.

Cả người Hữu Hi ướt đầm co quắp lại, sắc mặt trắng bệch, tay ôm lấy bụng không ngừng kêu lên đau đớn.

Nhưng có điểm gì đó rất kì lạ, bọn xà trùng vẫn chưa kịp đi tới nàng làm sao có thể...

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương quan sát Hữu Hi, thì nhìn thấy ở dưới có máu tươi chảy ra, cùng nước thấm đỏ lớp áo.

Hữu Hi chỉ có duy nhất một suy nghĩ, oán hận nhìn Lăng Khiếu Dương, môi trắng bệch, run rẩy nói: “Lăng Khiếu Dương, ta hận ngươi, vĩnh viễn!”

Lời nói dứt khoát, làm cho trái tim Lăng Khiếu Dương co lại không thể thờ nổi, tay siết chặt.

Sao lại có máu chảy ra, vẻ mặt đau đớn, nàng làm sao vậy?

Hữu Hi ngừng run rẩy, cũng không kêu đau, nằm yên không nhúc nhích giống như chết rồi.

Trái tim Lăng Khiếu Dương run rẩy, không biết là bởi vì nghe thấy lời nói tràn đầy hận thù của Hữu Hi hay vì nhìn thấy máu từ cơ thể nàng chảy ra.

Hắn ôm lấy thân thể Hữu Hi, xông ra ngoài.

Mặc dù là đang trừng phạt người khác, nhưng cũng chính là đang tự hành hạ trừng phạt chính mình.

...

Hữu Hi nằm trên giường của Lăng Khiếu Dương ở Nghĩa Hằng Lâu, sắc mặt tái nhợt không còn huyết sắc.

Nỗi sợ hãi vẫn y như cũ hiện trên mặt nàng, không chịu biến mất, có thể thấy được nàng rất sợ hãi nhưng lại nhất quyết không cầu xin tha thứ, thật không biết loại phụ nữ có vẻ yếu đuối nhưng lại quật cường đến từ đâu.

Bên giường là lão thái y, về mặt chăm chú bắt mạch Hữu Hi, hai bên còn có nha hoàn chăm sóc.

Lăng Khiếu Dương bất an đứng ở đó, lòng bàn tay túa ra mồ hôi, trái tim rối loạn, không biết tại sao mình lại như vậy.

Thái Y châm cứu cho Hữu Hi, tạm thời có dấu hiệu máu ngừng chảy, lúc này mới đứng dậy.

Thái y còn chưa kịp mở miệng, Lăng Khiếu Dương đã lo lắng hỏi trước: “Nàng làm sao vậy?”

Thái y vội vàng đáp: “Chúc mừng Vương gia, phu nhân đã có tin vui rồi!”

Có tin vui!

Ba chữ, giống như sấm sét giáng vào đầu Lăng Khiếu Dương, trong nhất thời hắn không có chút phản ứng.

Vui mừng quá độ? Hay là khiếp sợ quá độ?

Thái y nhìn thấy Lăng Khiếu Dương không nói gì, lại tiếp tục nói: “Phu nhân chẳng qua bị kinh hải quá độ, ảnh hưởng đến thai nhi, gây động thai, nếu muốn thai nhi có thể khỏe thì đừng để phu nhân bị kích thích, tránh để tâm tình bị kích động”.

Thân thể Lăng Khiếu Dương vẫn đứng đó bất động, toàn thân cứng ngắc.

Người phụ nữ mà hắn hận đã có hài tử.

Nữ nhân hắn hận sinh con nối dõi cho hắn.

Nhưng hắn lại đem nàng nhốt vào thùy lao, dùng hình phạt tàn khốc nhất đối đãi với nàng, làm nàng thiếu chút nữa đã hư thai.

Trái tim bị xé rách đau đớn, trái tim thờ không thông như muốn bùng nổ nứt toát ra.

Hắn hỏi hận sao? Trong lòng hắn có đau không?

Không, không phải!

Hắn chỉ vì hài tử sắp ra đời mà lo lắng, tất cả vì cốt nhục, mặc dù con của tiện thiếp, nhưng là cốt huyết của hắn.

Nhưng trái tim lại co thắt đau đớn, không biết là vì sao, tâm trí rơi vào trạng thái mê mang, tim không được đáp án chính xác, có lẽ hắn đang trốn tránh, thật sự đáp án đã rất rõ ràng.

Thái y sau khi cấp thuốc lui ra sau, cùng Lưu An đi lấy thuốc về nấu.

Lăng Khiếu Dương cứng ngắc đứng ở đó, lòng tràn đầy phiền muộn, nôn nóng cùng bất an, đôi mắt đen chưa bao giờ lộ rõ thần sắc phức tạp đến vậy, ngóng nhìn về mặt tái nhợt của Hữu Hi, sau đó đi đến bên cạnh.

Đột nhiên, Lăng Khiếu Dương như sợ cái gì đó, thân thể cao lớn lui về sau, về mặt bối rối: “Chăm sóc nàng thật tốt, có nghe không?- Hắn lớn tiếng phân phó một câu, giống như trốn chạy xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài không khí trong lành nhưng hắn không cách nào hít thở nổi.

....

Hữu Hi tỉnh dậy, trời đã sáng, nàng bị cơn ác mộng làm bừng tỉnh.

Đầu óc đều là hình ảnh của bọn xà trùng muốn chui vào cơ thể gặm cắn nàng, muốn xé nát nàng ra.

Tầm mắt bị che đi bởi một đỉnh giường rất quen thuộc. Không có nước, không có tròng đọc, không có bọn sinh vật vấy bẩn ghê tởm.

Nơi này là chỗ ở của Lăng Khiếu Dương, nàng đã rời khỏi thủy lao rồi sao?

Nàng còn nhớ rất rõ, lúc ở trong nước rất đau đớn cùng sợ hãi, nhưng Lăng Khiếu Dương vô tình không quan tâm đến.

Nàng không chết, cứ ngỡ rằng sẽ bị những thứ côn trùng đó cắn đến chết còn không cũng sẽ bị dọa đứng tim mà chết, thật sự lá gan của nàng rất nhỏ.

Không biết là nên mừng vì đã may mắn không chết, hay nên cảm thấy đau khổ vì mình còn sống tiếp tục chịu hành hạ.

Nàng nhớ rõ bụng mình rất đau, sau đó có ai đó đã đem nàng ra khỏi nước, chuyện tiếp đó thì không biết gì cả.

“ Tỉnh rồi sao! ”- Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, Hữu Hi hoảng loạn quay đầu lại, đã thấy Lăng Khiếu Dương ngồi đối diện bên cạnh bàn.

Hắn đứng dậy, trong tay bưng một cái chén, không biết bên trong đựng gì đi về phía nàng.

Trong mắt Hữu Hi chỉ có hận, sợ, kháng cự!

Thân thể cao lớn của hắn ngồi bên cạnh nàng, không gian trên giường như bị thu hẹp.

Hữu Hi chống tay xuống muốn ngồi dậy rời khỏi đây, không muốn nhìn thấy nam nhân đáng hận này.

Nhưng do đau đớn, nàng cố sức đứng dậy, bụng vẫn còn đau âm ỉ, Lăng Khiếu Dương đỡ lấy nàng. Hữu Hi thuận lợi ngồi dậy, không chút do dự xốc chân mền lên, đi xuống đất, nhưng Lăng Khiếu Dương ngăn trở nàng.

“ Ngươi muốn đi đâu? ”- Đôi mắt đen thẫm âm trầm, khẩu khí có chút bức mình

Máng hấn sao, Hữu Hi không muốn nhiều lời, hướng chỉ trả lời một vấn đề nhằm chán đến thể này, Hữu Hi chỉ dụng ánh mắt thống hận mang theo sự chán ghét nhìn hắn.

“ Uống thuốc! ”- Lăng Khiếu Dương đem thuốc để ngay trước mặt nàng, tay kia nắm lấy huyện tử của nàng, làm nàng không cách nào nhúc nhích.

Chén thuốc kề sát bên môi, Hữu Hi quay đầu đi chỗ khác.

“ Không uống? Ngươi sợ ta độc chết ngươi sao? Lúc này lại trở nên sợ chết đến vậy ư? ”- Lăng Khiếu Dương chế giễu Hữu Hi, trong lòng chỉ mong Hữu Hi uống xong chén thuốc.

Hữu Hi quay đầu lại, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng, nói với hắn cũng chẳng làm gì.

Trầm mặc không nói

Lăng Khiếu Dương híp mắt lại, nói vào bên tai uy hiếp nàng: “ Không uống sao? Ta không ngại thân giúp ngươi đâu ”

“ Ta uống ”- Hữu Hi đồng ý, nàng không muốn cái miệng hôi thúi ác độc của hắn chạm vào, nàng cầm lấy, uống một hơi.

Độc cũng được, hay gì cũng được, chẳng sao cả, còn gì có thể so sánh với hắn với bọn xà trùng chứ.

“ Tốt lắm, mau nằm xuống nghỉ ngơi ”- Hắn bá đạo vô lý ra lệnh.

Hữu Hi tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương, trong thâm mắng hắn, hắn lại nói: “ Uống nhanh lên ”.

Lăng Khiếu Dương cầm lấy chén thuốc trong tay Hữu Hi, nhưng nàng lại ném chén thuốc xuống đất khiến nó nát vụn.

Lăng Khiếu Dương tức giận đứng dậy, phụ nữ đáng chết rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nàng rốt cuộc muốn làm cái gì thì cũng đừng nên chọc giận hắn.

Tay Lăng Khiếu Dương run rẩy, tựa hồ lại muốn tát nàng, nhưng cuối cùng lại nhẫn nhịn.

Hai người nha hoàn đứng bên ngoài nghe thấy tiếng chén rơi xuống không khỏi liếc nhìn nhau một cái.

Bên trong nội tâm, sắc mặt Lăng Khiếu Dương tối thẫm, đôi mắt tràn đầy vẻ tức giận, khóe môi co quắp, cuối cùng nộ hô một tiếng: “ Ngươi đâu ”

Nghe thấy tiếng quát, hai người nha hoàn nom nớp lo sợ đi vào.

“ Chiều có nàng cho ta ”- Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi phân phó, xoay người nhanh chóng rời đi, để lại trong phòng mùi vị thuốc súng vẫn còn phảng phất

Hai người nha hoàn thu dọn mảnh thủy tinh vỡ, hỏi Hữu Hi có muốn ăn gì không, có đói bụng không.

Hữu Hi không khỏi oán thán, Lăng Khiếu Dương lấy ý định này ở đâu ra vậy. Hắn không chỉ quan tâm lo nàng uống thuốc, còn ra lệnh cho hai nha hoàn

chiếu cố nàng.

Thật là kì lạ.

Suy nghĩ một chút, nam nhân này trước kia từng mong muốn nàng đau đớn, khổ sở mà sống, để trừng phạt nàng, hẳn không ngại đem nàng giam vào thủy lao kinh khủng đó, giờ phút này lại cho người chăm sóc nàng.

Làm sao lại không cảm thấy kì quái cho được.

“Ta sẽ tự lo cho bản thân”- Hữu Hi muốn xuống giường nhưng lại làm cho hai nha hoàn một trận kinh hoàng.

Một nha hoàn vội đỡ lấy tay Hữu Hi, ngăn cản hành động của nàng, bối rối nói: “Phu nhân người muốn làm gì thì ra lệnh để nô tỳ làm là được”

Hữu Hi cau mày nhìn nha hoàn liếc mắt một cái: “Ta phải về chỗ ở của mình”

Nha hoàn khác có chút rối loạn, sốt ruột nói: “Vương gia phân phó muốn người ở đây an tâm tĩnh dưỡng. Hơn nữa bên ngoài còn có hộ vệ canh giữ sẽ không để cho người ra ngoài.”

“Đúng vậy phu nhân, ngày hôm qua hai người không hoàn thành chức trách đã bị đuổi vương gia khiển trách đuổi ra ngoài, không biết còn sống trong thành hay không, nếu nô tỳ không làm đúng chức trách của mình, thì cái mạng nhỏ này chắc chắn cũng không giữ được, vì vậy người cứ an tâm nghỉ ngơi để chúng nô tỳ hầu hạ là được.”

Hai người nha hoàn cố gắng khuyên bảo.

Hữu Hi nghe xong lại cau mày, Lăng Khiếu Dương có ý định gì khi giam cầm nàng ở đây, lại còn để cho hai nha hoàn chăm sóc, bên ngoài có hộ vệ canh gác, nàng chắc là không thể ra khỏi đây.

Hữu Hi không xuống giường nữa, dù sao cũng không đi ra được, liền nói với hai nha hoàn: “Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi, các người đừng ồn ào nữa”- Hữu Hi nói xong nằm xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi, chỗ này so với thủy lao quả thật rất tốt, Hữu Hi cũng không ngờ đến nỗi lại làm Lăng Khiếu Dương tức giận.

Trong đầu này chỉ toàn là thứ côn trùng không cách nào biến mất, nó giống như con ác mộng ám ảnh nàng cả đời

....

Di Tâm cư.

Vân San đứng bên ngoài, về mặt kinh ngạc nhìn hai nha hoàn, kinh hô: “Cái gì, Lãnh Dạ Hủy mang thai?”

“Vâng ạ”- Hai nha hoàn cúi đầu tiếp tục nói: “Nghe nói vương gia tự mình mang thuốc đến, lại còn để Hủy Phu nhân ở lại Nghĩa Hằng Lâu dưỡng thai.

“Cái gì?”- Khiếu Dương ca sao lại quan tâm đến Lãnh Dạ Hủy như vậy? Xem ra hẳn thật sự quan tâm đến hài tử

Trái tim Vân San như ngã vào vực sâu, nàng có một loại dự cảm, Lăng Khiếu Dương giống như đã thích Lãnh Dạ Hủy, nếu không, hẳn sẽ không vì một tiện thiếp mà quan tâm như vậy.

Hắn bị cừu hận, tự tôn, che đi hai mắt, nên không nhận ra tình cảm của chính mình, hôm nay Lãnh Dạ Hủy mang thai được hẳn xem như bảo bối, mọi thứ càng rõ hơn.

Không, nàng không thể để Khiếu Dương ca phát hiện ra tình cảm của hắn, nếu như Lãnh Dạ Hủy sinh con cho Lăng Khiếu Dương, như vậy nàng sẽ đặt ở đây? Cho dù nàng được gả cho Lăng Khiếu Dương, nhưng bất quá chỉ là một vương phi thất sủng làm một oán phụ, Khiếu Dương ca sẽ không hề đoái hoài đến nàng.

Vân San hận, hận Lãnh Dạ Hủy vẫn còn sống, không biết nên làm sao, đành phải chờ di nương tỉnh dậy, làm chủ cho nàng.

Chỉ cần nàng sớm gả cho Lăng Khiếu Dương thì nàng sẽ có thể dùng quyền lực của mình đuổi Lãnh Dạ Hủy đi.

Vân San vì chuyện Hữu Hi mang thai mà lo lắng, hoảng sợ, mặc khác mấy vị thiếp của Lăng Khiếu Dương cũng biết chuyện Hữu Hi mang thai.

Lăng Khiếu Dương muốn Hữu Hi, chuyện này các nàng đều nhìn ra, mặc dù biểu hiện giống như Lăng Khiếu Dương hận Hữu Hi, hành hạ Hữu Hi. Nhưng từ khi Hữu Hi về phủ, Lăng Khiếu Dương rất ít chạm đến nữ nhân khác, chỉ có Bạch Uyển lâu lâu lại sang hầu hạ vương gia một hai lần, còn phụ nữ khác thì sớm đã bị tống vào lãnh cung, bị Lăng Khiếu Dương quên đi.

Các nàng chỉ có thể oán hận mà sống, chịu đựng cô quạnh, trước kia là Lãnh Dạ Lan, bây giờ là Lãnh Dạ Hủy, hai tỷ muội giống như hồ ly tin.

Hôm nay, phụ nữ cướp đi nam nhân của nàng lại mang thai, tương lai sẽ sinh hạ hài tử, các nàng sẽ không có ngày xuất đầu lại nữa rồi.

Ngay cả trang phục lông lầy cũng đành cất vào rương, không thể dùng cách đó để chờ Lăng Khiếu Dương sung hạnh được nữa.

Cho dù là vậy, trong mắt nàng Lãng Dạ Hủy vẫn là kẻ cướp đi nam nhân, tất cả hận thù đều đổ lên người Hữu Hi.

Tranh sủng là động lực sống duy nhất của các nàng.

....

Hữu Hi lo lắng sợ Lăng Khiếu Dương muốn nàng thị tẩm, dù sao ngủ trên giường của hắn,, bản chất của hắn lại chẳng phải người giống như loại thú dữ.

Từ tờ mờ sáng cho đến tận đêm khuya, Lăng Khiếu Dương vẫn không hề xuất hiện, chỉ để nha hoàn hầu hạ nàng. Nhưng thức ăn cứ liên tục bùng lên bùng xuống làm cho Hữu Hi không cách nào an tâm.

“Phu nhân người mau uống thuốc đi”- Sau khi thu dọn bàn ăn, một nha hoàn bùng chén thuốc đến trước mặt Hữu Hi.

Bụng của nàng quả thật vẫn còn đau, nhưng nghe thấy mùi thuốc Hữu Hi không nhịn được cau mày.

“Uống rồi sẽ không đau nữa”- Nha hoàn mỉm cười nói

Hữu Hi đón lấy chén thuốc, uống rồi sẽ không đau nữa, Lăng Khiếu Dương thật là lăm lăm, vừa muốn trừng phạt nàng lại sai người hầu hạ nàng, còn mang thuốc cho nàng, mặt trời mọc ở hướng Tây sao!

Vừa mới nhấp một ngụm nhỏ, vị đắng làm nàng khó chịu: “Đây là thuốc gì vậy, sao lại khó uống như thế, sáng chiều có uống nhưng sao thứ thuốc này lại khó nuốt đến thế”

“Dạ là an thai được, uống rồi sẽ không đau nữa”- Nha hoàn khác nói.

An thai được, chén thuốc trong tay Hữu Hi rơi xuống giường, màu đen của nước bắn lên thân nàng.

Hữu Hi gấp gấp ôm lấy tay nha hoàn, run rẩy hỏi: “Ngươi nói cái gì, là an thai được là sao?”

Nha hoàn nhìn về mặt kích động của Hữu Hi, vội vàng nghĩ cách giải thích: “Không, không phải, chỉ là thuốc giảm đau”

Hữu Hi lắc đầu: “Ngươi gạt ta, rõ ràng ngươi vừa nói là an thai được”

“Không phải, nô tỳ không có”- Nha hoàn nóng lòng giải thích: “Phu nhân đừng kích động, nô tỳ...”

“Mau nói cho ta biết”- Hữu Hi không nhịn được hét lên.

“Ngươi có thai”- Một đạo âm thanh lạnh lẽo cách đó không xa vang lên, Hữu Hi bối rối nhìn về phía Lăng Khiếu Dương.

Nàng buông lỏng tay nha hoàn, lời của Lăng Khiếu Dương nói, giống như sấm sét, tác động làm nàng mất đi phản ứng.

“Vương gia, nô tỳ đáng chết, không biết mọi chuyện sẽ như vậy?”- Hai người nha hoàn quỳ trên mặt đất, cả người run rẩy.

“Lui xuống”- Lăng Khiếu Dương phất tay, gầm lên.

“Vâng ạ”- Hai người nha hoàn vội vàng đứng dậy, thoát khỏi nơi này.

“Ta mang thai rồi sao?”- Ánh mắt Hữu Hi trống rỗng thờ người ta, môi tái nhợt, miệng không ngừng lẩm bẩm, sau đó hai mắt nhìn Lăng Khiếu Dương giống như ma quỷ.

Lăng Khiếu Dương nhìn chăm chăm mặt Hữu Hi, nhìn bộ dạng của nàng quả nhiên không ngoài dự liệu, nàng không hề tỏ ra vui mừng khi mang hài tử của hắn.

Mặc dù sớm đã đoán trước, nhưng tâm lý lại cực kỳ khó chịu, ngồi bên cạnh Hữu Hi, bình tĩnh nói: “Ngươi mang thai người nối dõi của bản vương, đáng ra phải lấy đó làm vui mừng!”

“Ta đáng ra phải vui mừng sao?”- Hữu Hi mất đi lý trí. “Ta mang thai con của ma quỷ mà ta phải vui mừng sao? Hài tử này là con của kẻ mỗi ngày đều vũ nhục, đều hạnh hạ ta, ta có thể vui mừng sao?”

Lăng Khiếu Dương dùng hai tay nâng mặt Hữu Hi, làm cho đôi mắt của nàng nhìn hắn: “Mặc kệ ngươi vui hay không, tóm lại là sinh hạ hài tử cho ta vui đùa”

Sanh hạ hài tử?

Hài tử của nàng và Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi đau lòng không thể thở nổi, sợ hãi đến phát điên.

Nàng chỉ mới 17 tuổi, sao lại phải đối mặt với những chuyện này, nàng không hiểu sao mình lại xuyên qua nhưng vẫn cố gắng thích ứng. Bị hành hạ, nàng

cố gắng tìm đường ra, tìm cách trốn khỏi đây, mong có cơ hội trở về hiện tại.

Nhưng nàng tuyệt đối chưa từng nghĩ qua mình mới 17 tuổi lại sinh hạ hài tử, càng không nghĩ đó là con của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương, nàng cả đời cũng sẽ không quên nam nhân này.

Ngày đầu tiên xuyên qua, hắn nói nàng là tội thiếp, trước mắt bao nhiêu người giữ lấy thân thể nàng, gây cho nàng nỗi nhục nhã lớn nhất.

Hắn xme nàng như con chó dùng thiết liên khóa lại, đoạt lấy tôn nghiêm của nàng, đem nàng nhốt vào ngục, giam vào thủy lao, để cho nàng cùng bọn côn trùng ấy làm bạn với nhau. Hình ảnh ấy cứ ám ảnh trong đầu nàng, một nam nhân như vậy, nàng nên vì hắn mà sinh hài tử sao.

Là cha của con nàng

Trái tim sợ hãi run rẩy, tin tức này làm cho nàng phát điên.

Nàng không thể mang hài tử của Lăng Khiếu Dương, không thể nào. Không, nàng không muốn, không muốn.

Hữu Hi giống như phát điên dùng tay ra sức đâm vào bụng mình, thống khổ khóc thét lên: “Không, đừng, ta không muốn mang hài tử của ngươi, không muốn”

“Dừng tay, đáng chết ngươi làm gì vậy!”- Lăng Khiếu Dương thất kinh giữ lấy tay Hữu Hi, phản ứng đầy kích động của Hữu Hi vừa hù dọa hắn, cũng chọc giận hắn, càng làm cho lòng hắn đau đớn.

Nàng dĩ nhiên lại đi chán ghét đứa con trong bụng mình, giống như trong bụng nàng không phải là một thai nhi mà là ma quỷ.

Nhưng thai nhi kia vốn là cốt nhục của hắn. Hữu Hi chán ghét đứa con trong bụng, tất cả đều vì nàng hận hắn.

Đã biết như thế, sao trái tim vẫn đau đớn.

Lăng Khiếu Dương cầm tay Hữu Hi đang run rẩy, đau lòng đến không thở nổi, bị phản ứng của nàng làm cho tổn thương.

Hữu Hi lệ rơi đầy mặt, nhìn tay mình bị Lăng Khiếu Dương nắm chặt, vẻ mặt khủng hoảng bất lực, nàng làm gì vậy, nàng đang làm gì vậy, nàng muốn dùng hai tay này giết chết đứa con trong bụng sao. Từ khi nào, nàng lại trở nên nhẫn tâm như thế.

Đối với một sinh mạng vô tội, nàng không cách nào tiếp nhận. Nàng không thể sinh con cho nam nhân trước mắt được.

Thống khổ bất lực, trái tim mầu thuẫn, làm cho Hữu Hi sức cùng lực kiệt, cả người chết lặng mất đi tri giác.

Hữu Hi chết lặng đi, trở nên bình tĩnh dị thường, Lăng Khiếu Dương buông lỏng tay Hữu Hi, động tác cẩn thận đỡ nàng nằm xuống.

Mệt mỏi quá, Hữu Hi cảm giác rất mệt. Nhất định tất cả đều là ác mộng, Hữu Hi cố gắng lừa dối bản thân, không ngừng nói tất cả đều là ác mộng.

...

Lăng Khiếu Dương truyền thái y tới. Thái y chuẩn đoán nói Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi bị ngất như vậy vì nàng không cách nào tiếp nhận được chuyện mình mang thai. Sự thật này đối với nàng là đã kích rất lớn không phải tin tốt.

Lăng Khiếu Dương canh giữ bên người Hữu Hi, trái tim liên tục nhói đau, Hữu Hi vẫn mê man, giống như đang chìm vào giấc ngủ.

Hữu Hi điên cuồng cử động, làm trái tim Lăng Khiếu Dương sợ hãi, hắn lúc đó mới nhận ra, Hữu Hi đối với hắn là hận là chán ghét.

Tại sao lại đau lòng

Vì hài tử nên hắn mới như vậy, Lăng Khiếu Dương tự nhủ.

Thời gian một ngày lại trôi qua, Hữu Hi vẫn hôn mê, cố gắng chạy trốn thực tại.

“Làm sao mới có thể giữ được hài tử”- Lăng Khiếu Dương thống khổ hỏi thái y. Không biết chính mình vì sao lại cố chấp muốn hài tử này như vậy.

Thái y muốn trả lời thì Lăng Khiếu Dương phát tay, ý bảo thái y đừng nói. Chỉ thấy Hữu Hi bất an giãy dụa, trong miệng nói lảm nhảm gì đó.

Lăng Khiếu Dương cúi người, muốn nghe xme Hữu Hi nói gì, âm thanh Hữu Hi nói mớ giống như xé gió, làm cho Lăng Khiếu Dương thống khổ nhắm hai mắt lại, trái tim cực kỳ khó chịu.

Thấy y nghe thấy Hữu Hi nói mớ, linh động nói: “Vương gia hay là để cho phu nhân gặp người muốn gặp, tâm tình như thế sẽ tốt lên, kết hợp với việc uống thuốc và điều trị, như thế cơ hội sẽ lớn hơn”

Nói chưa hết câu, liền bị Lăng Khiếu Dương trao cho ánh mắt tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 66

Lăng Khiếu Dương dùng ánh mắt cảnh cáo thái y chớ lên tiếng.

Lúc này bên ngoài có tiếng người đầy kích động từ xa truyền đến.

“Vương gia, vương gia, Quý Phi nương nương đã tỉnh”

Lăng Khiếu Dương ngồi xuống, sắc mặt đang tối sầm, khi nghe âm thanh truyền đến, tâm tình trở nên kích động đứng lên.

Lưu An chạy vào thở hổn hển: “Chúc mừng vương gia, Quý Phi nương nương đã tỉnh, tỉnh dậy rồi”

Đúng là nhất thời cực bi, trong chốc lát cực lạc.

Buồn, vui cùng xảy ra không biết Lăng Khiếu Dương nên cười hay là nên khổ sở.

...

Di Tâm Cư.

Quý Phi nằm trên gối mềm, sắc mặt tiền tụy, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra sức sống.

Vân San cao hứng ngồi bên người Quý Phi, cúi đầu nói gì đó.

“Mẫu phi”- Lăng Khiếu Dương vội vàng chạy tới, tiếng kêu như xé gió.

“Vương nhi!”- Quý Phi yếu ớt kêu lên, vội vàng muốn tận mắt nhìn thấy con mình.

Cảm tạ trời cao, đã để bà tỉnh lại để còn có thể nhìn thấy đứa con mình thương yêu quan tâm nhất.

Lăng Khiếu Dương nhanh đi vào, nhìn thấy mẫu phi sắc mặt tái nhợt, trong mắt có chút khản trương.

“Mẫu Phi chịu khổ rồi!”- Lăng Khiếu Dương đi về phía cửa sổ, quỳ gối trên mặt đất, tay nắm chặt lấy tay mẫu phi.

Quý Phi mắt chan chứa lệ, tay vuốt ve mặt Lăng Khiếu Dương như an ủi, xoa đầu nói: “Làm con lo lắng cho ta rồi, mau đứng lên, cho mẫu phi nhìn người một chút”

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, ngồi ở bên giường, nội tâm không ngừng kích động: “Mẫu Phi có thể tỉnh lại, thật là chuyện vui nhất thiên hạ, mau, mau giúp mẫu phi xem một chút, có chỗ nào không ổn nữa không”- Lăng Khiếu Dương ra lệnh cho thái y.

“Vâng ạ!”- Thái y cúi người đi đến, bắt mạch cho quý phi, sắc mặt lộ vẻ vui mừng: “Quý Phi, người hiền thiên lương, thần linh chắc đã ban phúc, chỉ có điều di chứng bệnh cũ trước đây vẫn còn, nương nương cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng, xin vương gia và quý phi nương nương an tâm”

Quý Phi và Lăng Khiếu Dương lộ ra vẻ mặt vui mừng, đột nhiên Quý Phi thỉnh linh nhớ tới điều gì đó nói: “Trong lúc hôn mê, thì hôm nay trong đầu lại mơ thấy một hài nhi bụ bẫm trắng trẻo cưỡi Bạch Hổ Từ phương tây chạy xuống, trước mắt xuất hiện lên một đạo kim quang, liền tỉnh lại, bây giờ mới nhớ ra”

“Cô thư có viết, Bạch Hổ là một trong tứ kinh, vốn là thần thú thượng cổ, tị tà, theo truyền thuyết, nương nương mơ thấy thần thú chính là sẽ gặp chuyện đại cát”- Thái Y tiên đoán đứng lên nói.

“Thái y có lý”- Quý Phi gật đầu, bà đối với chuyện quý thần đều rất kính sợ. “Chỉ là trên lưng hổ trắng có một hài nhi, thật sự là trùng hợp, lúc trước khi vương nhi còn bé cũng giống như vậy”

Lời quý Phi vừa nói ra, Vân San đầy lòng trầm xuống, thái y ngẩn ra, không dám nhiều lời.

Lăng Khiếu Dương giật mình, trầm mặc không nói, lúc chạy tới không hề cảm giác gì kì lạ, nhưng lời của quý Phi nói đến trên lưng bạch hổ có hài nhi giống hán, quả thật có chút kì quái, bởi vì lúc này Hủy Phu nhân cũng đang có bầu, hài nhi trắng trẻo bụ bẫm ấy chẳng lẽ là...

Quý Phi nói xong thấy vẻ mặt mọi người cổ quái, không khỏi lên tiếng hỏi...

“Vương nhi đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Sao lại không nói gì, chẳng lẽ xảy ra chuyện sao?”

Lăng Khiếu Dương định thần lại nói: “Mẫu phi đừng lo lắng, chỉ là lời nói của người lúc này làm hài nhi nhớ tới tội thiếp của mình cũng đang có bầu”

Vân San ánh mắt ác cảm liếc nhìn Lăng Khiếu Dương một cái rồi hạ xuống.

Quý Phi chậm rãi gật đầu: “Như vậy là đúng lúc, khó trách hài nhi ngồi trên lưng hồ lại giống con như vậy”

“Mặc kệ tiện thiếp kia có thân phận thế nào, thai nhi trong bụng nàng ta vẫn là cốt nhục nhà họ Lăng”- Quý Phi cao hứng nói: “Mà nay theo điềm báo trong mộng, đứa nhỏ này chưa sinh ra đã có điềm phúc, đối với gai đình chúng ta là phúc tinh, đợi đến khi hài tử sinh ra, chắc chắn sẽ là đại hĩ”

“Hài nhi biết phải làm thế nào, mẫu phi xin hãy yên tâm”

Quý Phi cho rằng vì hài tử trong bụng Lãnh Dạ Hủy đang mang tới phúc khí nên bà mới tỉnh dậy, thật là phúc tinh, bà liền thanh nói: “Hảo hảo, đây đúng là đại hỷ sự, vương nhi, mẫu phi chờ được ôm cháu rồi”

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng, niềm vui trong quý Phi có chút nhạt đi, Lăng Khiếu Dương không ngừng suy nghĩ, Dạ Hủy sẽ sinh hạ hài tử cho hần sao?

Mẫu Phi nói, hài tử trong giấc mơ rất giống hần còn bé, trắng trẻo đáng yêu.

Hần quả thật có chút chờ mong.

Nhưng Lãnh Dạ Hủy lại cự tuyệt hài tử trong bụng, vì hần vì đứa con đó là của hần nên nàng không muốn.

Nhưng hần vẫn cố chấp muốn hài tử trong Lãnh Dạ Hủy, hần không nghĩ tại sao mình lại như vậy?

...

Một ngày trôi qua, Hữu Hi vẫn hôn mê bất tỉnh, bờ môi nhợt nhạt trong lúc bất tỉnh không ngừng gọi tên một người.

Đầu nàng kịch liệt kích động, mỗi khi nhớ tới chuyện gì đó làm nàng đau đớn.

Nàng không chịu tỉnh lại, không muốn đối mặt với sự thật là mình đã mang thai, không cách nào nhẫn tâm giết chết đứa con trong bụng, nên chỉ có thể dùng cách này mà trốn tránh.

Trái tim Lăng Khiếu Dương cực kỳ khó chịu, lại còn có chút lo lắng.

Trái tim hần chưa bao giờ có cảm giác như vậy

Nhưng đề nghị của thái y hần có nghĩ tới nhưng không thể làm được.

“Dạ Hủy, tỉnh lại!”- Hần muốn gọi nàng tỉnh lại, nhưng mắt nàng càng nhắm mắt, tựa hồ nghe thấy giọng nói của hần làm nàng chán ghét thống hận.

Nàng cứ tiếp tục như vậy dầy vò trái tim hần, tâm hần đã nhẫn nại hết mức, Lăng Khiếu Dương phần nộ đứng dậy, tựa hồ quyết định gì đó.

..

Phía trước sân trang nhã nhưng không hề mất đi sự nghiêm trang, ngoài cửa đặt một đôi sư tử.

Lưu An của vương phủ đi hỏi thăm mãi mới tìm ra được nơi này, hần bước lên bậc thanh, gõ cửa.

Sau vài tiếng, cửa mở ra, Thiếu Cửu he hé mở: “Lưu quân gia, có chuyện gì sao?”

Lưu An cười hiền lành nói: “Có chuyện quan trọng muốn gặp mặt Bác Vương, phiền ngài vào thông báo một tiếng”

“Chờ, ta đi hỏi chủ tử xem có muốn gặp ngài không?”- Thiếu Cửu vừa muốn đóng cửa lại thì Lưu An vội vàng bổ sung: “Là chuyện về Hủy phu nhân”.

Thiếu Cửu cau mày đóng chặt cửa, đi vào bên trong.

Thiếu Cửu vừa đi vào, đã thấy Hoàng Bác Thiên liếc mắt nhìn hần, Thiếu Cửu biết rõ là chủ tử hỏi ai ngoài.

“Là Lưu quân gia của Nghĩa Vương phủ?”- Thiếu Cửu không hề tình nguyện trả lời.

Hoàng Bác Thiên cau mày, nheo mắt hỏi: “Chuyện gì?”

“Là chuyện về Hủy phu nhân”

Hoàng Bắc Thiên vội vàng hỏi: “Người đâu”

“Ở bên ngoài.”

Hoàng Bắc Thiên thịnh nộ nói: “Còn không mau đi”

“Vâng”- Thiếu Cửu đành phải đi ra ngoài, mở cửa cho Luru An vào.

Luru An đi đến thấy Hoàng Bắc Thiên ngồi trên ghế.

Hoàng Bắc Thiên giương mắt liếc nhìn Luru An một cái.

Luru An hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Bắc Vương.”

“Miễn lễ”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa.

Luru An cười cầu hòa nói: “Tiểu nhân tuân lệnh của Vương gia đến đây mời Bắc Vương vào phủ làm khách, xin mời Hoàng Bắc Thiên”

“Làm khách?”- Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt lạnh lùng, mạn bất kinh tâm nói: “Vương gia thật có nhã hứng, đáng tiếc bản vương không có thời gian.”

Luru An cau mày, vẻ mặt lâm khó, cuối cùng không thể không nói thật: “Vì Hủy phu nhân ngã bệnh, cho nên hy vọng Bắc Vương có thể đến chăm sóc Hủy phu nhân.”

Hoàng Bắc Thiên vừa nghe Luru An nói xong, trái tim không khỏi căng thẳng: “Nàng tại sao lại bệnh?”

Luru An vội nói: “Hủy phu nhân đã hôn mê bất tỉnh suốt hai ngày qua, không biết còn có thể chống chịu qua nổi hay không?”

Trái tim của Hoàng Bắc Thiên trầm xuống, Hữu Hi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Lăng Khiếu Dương lại đồng ý cho hắn gặp mặt Hữu Hi.

“Tại sao lại hôn mê?”- Hoàng Bắc Thiên không nhịn được bạo rống một tiếng, làm cho Luru An sợ hãi phát run.

Luru An không dám nhìn gương mặt đang phùng phùng lửa giận của Hoàng Bắc Thiên, một mặt táo bạo nói: “Dạ ngã bệnh, xin Bắc vương mau đi”

Trái tim Hoàng Bắc Thiên bắt đầu đập mạnh, Hữu Hi, người nhất định không thể có việc gì, chờ ta, chờ ta...

...

Nghĩa Vương phủ.

Hoàng Bắc Thiên cùng Thiếu Cửu đi theo Luru An vào vương phủ, nơi này đã trở nên quá thên thuộc.

Hoàng Bắc Thiên vội vàng bước đi, trong lòng lo lắng cho Hữu Hi, một mực nghĩ tới nàng.

Nhưng lại chỉ có thể vô dụng đứng ở ngoài canh giữ việc phủ, việc gì cũng không thể làm được.

Đáng hận, nhưng cũng chỉ có thể đau khổ.

Ba người cuối cùng cũng tới Nghĩa Hằng Lâu.

“Người đang ở trong, Bắc vương mời vào”- Luru An đứng trước cửa, mời Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên không chút do dự tiêu sái đi vào, bước chân gấp gấp., dáng vẻ bất an

Thiếu Cửu cũng theo sau đi vào.

Luru An canh giữ ở bên ngoài.

Bước vào nội tâm, đôi mắt đen của Hoàng Bắc Thiên đã nhìn thấy Hữu Hi nằm yên trên giường, đau lòng không thở nổi, con đau nhức lan tỏa khắp cơ thể tứ chi.

Hai nha hoàn hành lễ nhưng hắn không hề nhìn thấy, trong mắt chỉ là Hữu Hi với trái tim hắn bị bóp nát

Hắn không thể tin được, người nằm đây là Hữu Hi, gương mặt tiền tụy, mái tóc đen bây giờ lại trở nên ngắn ngủn.

Dáng vẻ Hoàng Bắc Thiên có chút lo lắng bồn chồn đi tới bên giường Hoàng Bắc Thiên, hốc mắt nóng lên, trái tim chua xót.

Cúi người, ngồi xuống bên giường Hữu Hi, vơn tay, đầu lòng vuốt ve gương mặt tiền tựa tái nhợt của nàng cùng những sợi tóc ngắn.

Hắn muốn ôm nàng, nhưng không dám chạm mạnh, giờ phút này nàng giống như một con búp bê dễ vỡ.

“Đáng chết, các người đã làm gì nàng vậy”- Hoàng Bắc Thiên đau đớn rống to giọng nói nghẹn ngào, trong mắt lóe lên tia lệ quang, tràn đầy đau lòng.

Thiếu Cửu đứng phía sau cảm nhận rất rõ ràng nỗi đau thống khổ đang ngày càng tăng thêm trong lòng chủ tử.

Hữu Hi kiên cường như vậy mà cũng có lúc trở nên yếu đuối như vậy, mặc dù hắn đối với Hữu Hi không chút hảo cảm nhưng vẫn cảm thấy chút xót.

Một người nữ nhi như vậy, sao lại biến thành thế này, sống không giống người, ngay cả quý cũng không giống, Vương gia sao lại nhẫn tâm hành hạ một người như vậy.

Hoàng Bắc Thiên run rẩy dùng hai tay nâng thân thể gầy yếu của Hữu Hi ngồi dậy ôm vào lòng. Hắn không dám dùng sức, chỉ cẩn trọng ôm lấy nàng, chỉ là ôm nhưng lại sợ sẽ rã ra nhiều bất trắc, sợ chính mình không cẩn thận làm Hữu Hi đau đớn, hai người từng hẹn sẽ gặp lại, bây giờ sao lại thành ra thế này.

Tâm trí Hoàng Bắc Thiên đau đớn tự trách chính mình, nước mắt tràn mi, từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên nước mắt rơi xuống, lưu lại trên mặt Hữu Hi.

Nóng hổi, nhưng bỏng cháy.

Trái tim hít thở không thông, đau đớn, khổ sở, vì Hữu Hi vì chính mình, tại sao hắn không thể làm được việc gì, không thể làm cho Hữu Hi thoát khỏi khổ ải.

Tại sao!

Hoàng Bắc Thiên suy nghĩ, vòng mắt ửng hồng, lẳng lặng nhìn nha hoàn đang đứng một bên, thương tâm giận dữ hét lớn: “Nàng rốt cuộc làm sao vậy? các người đã làm cái gì?”

Hai người nha hoàn vội quỳ xuống: “Phu nhân, phu nhân có thai rồi”

Hoàng Bắc Thiên cứng đờ người, Hữu Hi có thai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 67

Nha hoàn kể lại chuyện của Hữu Hi.

Mọi thứ giống như sét đánh ngang tai.

Nha hoàn còn nói, Hữu Hi kể từ khi bất tỉnh vẫn chưa từng uống thuốc qua lần nào.

Sống không bằng chết, cảm giác đó dày vò Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi vì quá đau khổ, vì mâu thuẫn mà chỉ có thể trốn tránh, buông xuôi, thai nhi có thể sẽ chết nhưng điều quan trọng hơn là nguy hiểm đến tánh mạng Hữu Hi.

Những lời của nha hoàn nói như giáng Hoàng Bắc Thiên vào địa ngục u tối, gương mặt tràn đầy thống khổ hiện lên rõ ràng.

Hắn gơ một tay ôm lấy mặt, mọi chuyện rồi rắm không có hướng giải quyết, thân thể run nhè nhẹ.

Một loại áp lực đau đớn đè nặng cả căn phòng, ngay cả hai người nha hoàn cũng cảm thấy đau đớn và bi thương.

Nhưng không ai có thể lý giải được điều đó, không cách nào nhận ra trái tim Hoàng Bắc Thiên bị xé rách đến đau đớn, cơn đau đớn đó làm cho hắn không cách nào hô hấp..

Người phụ nữ mà hắn muốn đã mang thai hài tử của nam nhân khác, chỉ điều đó thôi đã làm cho hắn sống không bằng chết.

Nhưng đau đớn hơn, hẳn biết rất rõ suy nghĩ của Hữu Hi, hẳn biết nàng khát khao một cuộc sống tự do, muốn thoát khỏi Lăng Khiếu Dương, thậm chí là nàng hận Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương trong mắt Hữu Hi là loài ma quỷ, nàng không cách nào tha thứ cho hắn vì những việc đã làm.

Nhưng giờ thì sao, nàng lại mang hải tử của nam nhân mình thống hận nhất, lòng của nàng chắc chắn rất sợ hãi, thống khổ, mâu thuẫn. Nàng làm sao tiếp nhận được sự thật, làm thế nào mà chấp nhận được. Hữu Hi đau đớn bao nhiêu thì hẳn cũng đau như vậy.

Đau lòng vì chính bản thân thì việc đau lòng vì Hữu Hi càng nhiều hơn gấp bội, thật lâu sau đó, hẳn mới hạ tay xuống.

Lệ ngân đầy trên mặt, hai tròng mắt sưng đỏ, ẩn chứa sự đau đớn, gặm nhấm trái tim người khác.

“Hữu Hi, chúng ta nên làm gì đây? Làm sao bây giờ?”- hẳn thống khổ nói nhỏ, tràn đầy sự chua xót.

Hữu Hi tựa vào lòng Hoàng Bắc Thiên, giống như cảm giác được gì đó, vô ý vô thức gọi tên hắn.

Trái tim càng đau đớn, càng bị dũa thương, giọng nói khàn khàn vội vàng đáp lại: “Hữu Hi, ta ở đây, ở bên cạnh nàng, tỉnh lại đi, ta là Hoàng Bắc Thiên, là một tên nam nhân vô dụng, không cách nào cứu nàng, cũng không cách nào giúp nàng”- Giọng nói đau khổ mang theo sự khẩn cầu mong Hữu Hi tỉnh lại.

Hữu Hi như được lời Hoàng Bắc Thiên nói, tựa hồ an tâm, đôi tay nhỏ bé trong tiềm thức nắm lấy vạt áo hắn, đầu cạ xát vào lòng hắn. Nàng có thể nghe được, có thể nhận thức tất cả, chỉ là không muốn tỉnh lại nàng muốn trốn tránh mọi thứ...

Hoàng Bắc Thiên có chút kích động, cúi đầu, dùng mặt cọ xát vào đầu Hữu Hi, an ủi nàng, cổ họng từng đợt chua xót, thắt chặt.

“Hữu Hi, tỉnh lại, đừng đùa nữa, Hữu Hi!”- Hoàng Bắc Thiên liên tục hết lần này đến lần khác gọi tên Hữu Hi, nhưng nàng vẫn như trước không hề mở mắt.

Trái tim Hoàng Bắc Thiên ngàn vạn lần lo lắng, Hữu Hi, nàng muốn thế nào mới đồng ý tỉnh lại đây, bị thương đau đớn không thể tan đi trong chốc lát.

Sắc trời dần dần tối lại, Hoàng Bắc Thiên vẫn như vậy tiếp tục gọi tên nàng.

Nha hoàn lui xuống, Thiếu Cửu ở ngoài thất, trong phòng chỉ còn lại Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi.

Bốn phía yên lặng tĩnh mịch, gương mặt thanh tú của Thiếu Cửu mang theo vài phần âm trầm.

Đột nhiên, Hoàng Bắc Thiên từ nội thất vọt ra, đi ra ngoài cửa không hề quay đầu lại.

Xảy ra chuyện gì? Chủ tử vội vã như vậy để đi đâu? Thiếu Cửu không nhìn được đi theo ra ngoài tới trong sân, chỉ thấy Hoàng Bắc Thiên trong sân đang điên cuồng hái những chiếc lá xanh trên cây.

Chủ tử muốn làm gì, Thiếu Cửu vừa định hỏi, thì trong tay Hoàng Bắc Thiên toàn là lá cây, vội vàng chạy vào phòng.

Hắn đi tới trước giường Hữu Hi, nửa quỳ trên mặt đất, lá cây từ tán rơi trên người Hữu Hi.

Hắn đặt lá cây lên môi thổi lên một khúc nhạc, Hữu Hi trước đây rất thích nó, nàng dạy hắn thổi còn nói đó là khúc nhạc ở quê hương. Nàng nhất định rất nhớ về quê hương mình.

Lá đã mất đi màu xanh vì trời đã vào thu, Hoàng Bắc Thiên thổi một phiến lá thổi lên khúc nhạc quen thuộc.

Mảnh lá cây dường như cũng muốn cứu giúp hắn, trên môi phát ra khúc nhạc du dương, hẳn nhớ rất kỹ những khúc nhạc đó.

Tuy chỉ dùng những lá cây đơn giản để tạo ra nhạc khí có chút không hoàn hảo.

Nhưng là do tự bản thân mình làm ra, là kỉ ức giữa hắn và Hữu Hi, là khúc nhạc độc nhất vô nhị.

Âm thanh quen thuộc lưu chuyển trong không khí, Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi không chớp mắt, đôi mắt Hữu Hi khẽ chớp động.

Khúc nhạc thổi qua một lần rồi lại một lần nữa, lá cây cũng chỉ còn lại một phiến nhỏ, nhưng ngoại trừ việc Hữu Hi nói mớ, nàng tuyệt nhiên vẫn không tỉnh lại.

Hoàng Bắc Thiên siết chặt tay thống khổ nện xuống giường, hai tay run rẩy nắm lấy tay Hữu Hi áp sát vào mặt hắn.

“Hữu Hi, nàng tỉnh lại đi, phải kiên cường lên, ta không thể không có nàng, Hữu Hi, mở mắt ra nhìn ta”- Giọng nói Hoàng Bắc Thiên ngập tràn đau khổ mang theo một loại áp lực đè nén trong lòng, nghẹn ngào nói, vừa đau lòng vừa sợ hãi. Lúc này mới biết bản thân lại yếu đuối như vậy, trước đây hắn luôn khinh bỉ nam nhân nào rơi lệ, nhưng bản thân lại rơi lệ, nước mắt tràn lan.

Lòng bàn tay Hữu Hi trở lạnh, ướt đẫm lệ của hắn, bàn tay áp vào mặt hắn tựa hồ có chút giật nhẹ. Ngón tay của nàng lướt qua mặt lau nước mắt cho

hắn.

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên ngẩn ra, tầm mắt hạ xuống nhìn bàn tay nhỏ bé cùng động tác ôn nhu của Hữu Hi, tuy ngón tay của nàng chỉ lướt qua mặt hắn rất nhẹ nhàng.

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt đen láy kinh hi nhìn hai mắt Hữu Hi đã mở ra, nhìn chăm chú hắn.

“Hữu Hi!”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên điên cuồng nhảy dựng lên, kích động đứng lên, ngồi bên người Hữu Hi, ôm lấy nàng giữ chặt trong lòng.

“Hữu Hi, ta không nằm mơ, có đúng không? Nàng đã tỉnh dậy rồi. Nàng tỉnh dậy rồi!”- Hoàng Bắc Thiên kích động không biết nên khóc hay nên cười, chưa bao giờ hắn mất mặt như vậy.

Nàng cảm giác mình đã ngủ rất lâu.

Hữu Hi bị ôm chặt, dán vào lòng ngực kiên cố của Hoàng Bắc Thiên, cảm nhận rất rõ trái tim của hắn đang kịch liệt nhảy lên, còn hắn thì vui sướng.

Hắn quan tâm đến nàng, nhưng nàng chỉ lại làm cho hắn lo lắng và đau khổ. Hữu Hi từ từ tỉnh dậy, thật sự khó chịu.

Nguyên nhân là do tay Hoàng Bắc Thiên đang siết chặt thắt lưng của nàng, ánh mắt chết lặng đầy lệ quang.

Cảm giác chân thật được Hoàng Bắc Thiên ôm vào lòng thật sự an tâm, lại còn rất ấm áp, khiến nàng không còn cảm thấy sợ gì hết.

Nam nhân rơi lệ vì nàng, làm cho nàng cảm động, làm nàng không thể nào quên được, không các nào bình tĩnh được, khắc sâu khoảnh khắc này vào trong lòng vĩnh viễn sẽ không quên. Giây phút nàng tỉnh lại, một nam nhân đang cầm lấy tay nàng, lệ ngân đầy mặt, giống như một hải tử.

Hắn vốn là kẻ lạnh như băng, rất hiếm khi nói cười, nay vì nàng mà rơi lệ. Liệu có phải hắn đã yêu nàng.

Lệ vẫn còn vương trên mặt hắn, lưu lại trong đầu nàng, mãi mãi khắc sâu.

Thư phòng của Nghĩ Vương phủ.

Lăng Khiếu Dương ngồi ngay ngắn sau bàn, tay cầm bút lông, cố gắng giữ cho chính mình bình tĩnh.

Chờ đến lúc Hữu Hi tỉnh lại, nàng chán ghét không muốn nghe giọng nói của hắn, vì vậy hắn không dám gọi tên nàng.

Bởi vì hắn sợ nàng nghe thấy giọng nói của hắn càng không muốn tỉnh lại, trái tim vô cùng đau đớn, bắt đầu từ lúc nào bản thân hắn đã không còn như trước đây nữa.

Chính vì thế hắn muốn tỉnh tâm.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Lăng Khiếu Dương thấp giọng nói: “Vào đi”

“Khởi bẩm vương gia, Hủy Phu nhân đã tỉnh dậy”- Lưu An tiến vào thư phòng, cấp báo, nói mà không kịp thở.

Cây bút lông nắm trên tay Lăng Khiếu Dương run rẩy, chữ viết vốn rất đẹp nay trở nên xiêu vẹo.

Về mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt hiện lên tia kích động, mừng rỡ, huyệt hăng, thần sắc phức tạp. Nàng quả nhiên chỉ quan tâm đến Hoàng Bắc Thiên, mong muốn được gặp hắn, nghe thấy giọng nói của hắn, trái tim Lăng Khiếu Dương không tự chủ cảm thấy chua xót, đau khổ nhưng hắn cố nhịn cho qua.

Lăng Khiếu Dương không nói gì, cúi đầu tiếp tục viết những dòng chữ không rõ ràng, trong lòng vốn đã không yên.

“Ách, Hủy phu nhân rất tốt, xem ra không có gì đáng ngại cả, xin vương gia yên tâm, nếu không còn việc gì, lão nô xin cáo lui.”

Lăng Khiếu Dương “ừh” một tiếng, không hề ngẩng đầu lên, Lưu An cung kính cúi chào tính lui ra thì Lăng Khiếu Dương buông tay đặt bút lên văn án, cả người tràn ngập sức sống.

“Chờ một chút”- Lăng Khiếu Dương hô lớn một tiếng.

“Vương giả có gì phân phó”- Lưu An xoay người lại hỏi.

“Theo bốn vương ra ngoài một chuyến”- Ánh mắt Lăng Khiếu Dương lóe lên tia nhìn kỳ lạ.

“Vâng ạ”

Lăng Khiếu Dương rời khỏi bàn đi ra ngoài, tâm tình của hắn rất tốt, mặc dù Hữu Hi vì Hoàng Bắc Thiên mà tỉnh lại, nhưng niềm vui sướng lớn hơn cả nỗi đau khổ.

Hắn cảm giác bản thân muốn làm gì đó, nhanh chóng đi ra ngoài, mỗi bước chân mang theo sự vui sướng.

Bên trong vương phủ bắt đầu xuất hiện không khí vui mừng.

Hoàng Bắc Thiên chiếu cố Hữu Hi ăn xong bát cháo thì trời cũng sẩm tối. Việc Hoàng Bắc Thiên đến đây quả thật khiến cho Hữu Hi được an ủi vô cùng, giúp nàng xua đi không ít sợ hãi.

“Hào hào nghỉ ngơi”- Hoàng Bắc Thiên đắp chăn lên người Hữu Hi, khôi phục lại sự tỉnh táo của bản thân.

Hữu Hi gắt gao giữ chặt ống tay áo Hoàng Bắc Thiên : “Ngươi phải đi rồi sao?”- Vừa bất an vừa chờ đợi Hoàng Bắc Thiên có thể lưu lại bên nàng, nhưng nàng biết điều đó không thể.

Hoàng Bắc Thiên vỗ vỗ tay Hữu Hi, đôi mắt đen láy nhìn mặt nàng, dù có chuyện gì xảy ra, Hữu Hi ngươi hãy kiên cường lên, hãy dũng cảm đối mặt, ta không thể không có nàng, Hoàng Bắc Thiên tự nói trong lòng.

Đối mặt, Hữu Hi đau khổ nhắm hai mắt lại, chuyện mang thai là thực, nhưng nàng không cách nào tiếp nhận, nó chỉ khiến nàng thêm đau khổ.

Hoàng Bắc Thiên nắm chặt tay Hữu Hi, tuy đau lòng nhưng ngoài mặt vẫn an ủi nói: “Không phải lỗi của nàng”- Nàng hận Lăng Khiếu Dương, nhưng lại mang thai con của hắn, nàng sắp bị làm cho phát điên rồi.

Nàng biết đứa trẻ trong bụng là vô tội, càng không có cách nào tổn thương một sinh mạng nhỏ bé như vậy, mâu thuẫn ở đây chính là nàng không cách nào chấp nhận phụ thân của đứa trẻ. Nàng chỉ có thể đau khổ, bất lực, không biết sau này ra sao.

“Có ta ở đây, Hữu Hi nàng đừng sợ”- Hoàng Bắc Thiên không biết nên an ủi Hữu Hi thế nào, mọi thứ đều là vô dụng.

“Xin lỗi”- Hữu Hi đau lòng, nàng biết Hoàng Bắc Thiên vì nàng mà lo lắng, cho nên nàng không nói gì cả, dù bên trong thật sự rất đau đớn khổ sở, nhưng nàng muốn để Hoàng Bắc Thiên yên tâm.

Hữu Hi cười miễn cưỡng: “Ta sẽ vững vàng đứng dậy, kiên cường đối mặt”- Nhưng nàng vẫn không cách nào thương yêu đứa trẻ trong bụng mình.

“Ngủ đi, ta sẽ ở bên cạnh nàng”- Hoàng Bắc Thiên ngồi bên người Hữu Hi, ngón tay vuốt nhẹ mái tóc ngắn, đôi mắt đen âm trầm lộ vẻ thương tiếc.

Hữu Hi cảm lấy đôi bàn tay to của Hoàng Bắc Thiên đặt lên mặt, tham luyến hít lấy mùi hương của hắn, nhắm mắt lại.

An tâm ngủ.

Hoàng Bắc Thiên biết hắn chỉ có thể chăm sóc nàng đến đây thôi, từ từ rút tay ra, cúi đầu hôn lên trán Hữu Hi, một tiếng thở dài nào nề, rồi đứng dậy rời đi.

Hữu Hi mở hai mắt, nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên mang theo dày đặc sự bi thương, cảm giác thật cô đơn.

Hữu Hi cắn môi, nước mắt rơi xuống, tại sao lại gặp nhau trong tình cảnh thế này. Trong lòng Hoàng Bắc Thiên đã có rất nhiều nỗi khổ, nàng không thể làm cho Hoàng Bắc Thiên thêm khổ, bởi vì nàng biết rất rõ, trái tim Hoàng Bắc Thiên đã đau khổ đến vỡ nát ra. Dù thế nào nàng vẫn phải cố chịu đựng, không thể tăng thêm sự đau đớn nơi Hoàng Bắc Thiên .

Lòng bàn tay vẫn còn mùi hương của Hoàng Bắc Thiên lưu giữ lại, ẩn chứa sự đau khổ.

Mỗi đêm, Hoàng Bắc Thiên lại uống rượu, lấy nó làm bạn, rơi nước mắt, nỗi đau gặm nhấm trái tim, làm hắn càng thêm đau đớn khó chịu.

Hắn say, tự làm cho bản thân chìm trong mộng ảo, không muốn đối diện tất cả.

Chỉ có nỗi đau làm bạn với hắn

Hắn muốn Hữu Hi kiên cường, nhưng ngay cả hắn cũng không biết nên kiên cường ra sao, có đôi lúc, kiên cường không phải dễ. Nói thì dễ nhưng làm thì khó.

Lăng Khiếu Dương nhẫn nhịn một đêm không gặp Hữu Hi, vì hắn biết đã có Hoàng Bắc Thiên bên cạnh.

Mặc dù tâm trạng không vui, nhưng cũng chỉ có thể mặc kệ.

Chờ Hoàng Bắc Thiên rời đi, Hữu Hi ngủ rồi, hắn lại lo lắng nhìn trời sáng dần.

Một đêm không ngủ yên trôi qua.

Mới sáng sớm, liền ra lệnh cho Lưu An cầm một đồng đồ vật mang đến Nghĩa Hằng Lâu.

Hắn có chút vội vàng, lòng bàn tay toát mồ hôi, không biết khi nàng nhìn thấy hắn sẽ biểu hiện ra sao.

Là hắn hận nàng, hay vì sợ hãi và xấu hổ.

Hắn vốn dĩ đâu muốn như vậy.

Vì hài tử, hắn có thể thỏa hiệp, đối với nàng thật tốt, hắn mong ngóng hài tử ra đời cũng mong nàng sẽ có cùng tâm trạng như vậy.

Vì đi quá vội vàng, nên chỉ trong chốc lát đã tới Nghĩ Hằng Lâu. Đẩy cửa đi vào.

Đôi mắt đi theo tiếng bước chân tìm kiếm Hữu Hi. Dù sắc mặt của nàng tái nhợt nhưng khí sắc đã tốt lên rất nhiều.

Lăng Khiếu Dương vừa bước vào nội thất, Hữu Hi nhìn thấy hắn, đôi mắt trở nên mất bình tĩnh.

“Nô tì tham kiến Vương gia”- Hai người nha hoàn thấy Lăng Khiếu Dương đi vào vội vàng hành lễ,

Lăng Khiếu Dương phát tay: “Lui xuống”

“Vâng ạ”- Nha hoàn lui ra.

Lưu An đem những đồ vật đặt lên trên bàn mở ra, sau đó lui xuống.

“Ngươi không muốn nhìn thấy ta sao”- Lăng Khiếu Dương nhìn thấy ánh mắt thù địch của Hữu Hi, đáy lòng có chút đau đớn.

Hữu Hi im lặng không nói lời nào, Lăng Khiếu Dương cũng không so đo, khó có được tâm trạng tốt, hắn đi chuyển, đi tới trước bàn.

Đem đồng hồ vật mang đến bên giường Hữu Hi đặt bên cạnh nàng.

Người cũng ngồi xuống nhìn Hữu Hi, một giây im lặng, cuối cùng lôi ra một đồng quần áo.

“Thích không? Y phườn nói loại quần áo này rất thích hợp cho phụ nữ mang thai mặc”- Lăng Khiếu Dương cố gắng nói, cầm một cái khác lên: “Tổng cộng có tới ba mươi màu sắc khác nhau.”

Hai mắt Hữu Hi dò dẫm quan sát Lăng Khiếu Dương, nhìn hắn lôi kéo ra một đồng quần áo.

Hắn đang làm gì vậy,

Lấy lòng sao.

Lăng Khiếu Dương đem quần áo đặt sang một bên, gương mặt lãnh khốc, ánh mắt đầy huyết sắc trước đây đã trở nên ôn hòa.

“Đây là những thứ cho hài tử, trẻ con có rất nhiều loại quần áo khác nhau, cứ lên một tuổi lại phải có quần áo, giày mới.

Đôi mắt Hữu Hi nhìn những đồ dùng trẻ con nhỏ, quần áo, giày dép đều rất đáng yêu, còn có một ít đồ chơi để trẻ con vui đùa.

Ánh mắt dò dẫm của Hữu Hi trở nên nhu hòa, trái tim đột nhiên như bị kim đâm, ánh mắt lại trở nên thất thần.

Lăng Khiếu Dương sau khi nói xong, ngừng tay lại, nhìn Hữu Hi, chứng kiến nàng chết lặng, ánh mắt thất thần.

Trái tim lại rơi vào vực sâu. nàng không có một tia vui sướng hay chờ mong.

Hữu Hi lặng như băng mở miệng nói: “Vương gia chờ mong gì ở ta”

Lăng Khiếu Dương nhướn mày, nhíu mắt: “Đừng quên trong bụng ngươi là con ta”- Hắn như vậy mà không thể chờ mong hi vọng sao

“Không cần ngươi nhắc nhở ta, ta lúc nào cũng nhớ rất rất kỹ, đứa trẻ trong bụng là con của tên khốn khiếp nhà ngươi”- Hữu Hi kích động đứng lên, tay nắm lấy quần áo ném xuống đất.

“Ngươi”- Nhìn quần áo giống như rác rưởi bị vứt trên sàn nhà, vẻ mặt ôn hòa của Lăng Khiếu Dương bị Hữu Hi cướp đi, thay vào đó là vẻ mặt tức giận.

Hắn có ý tốt mua đồ, nàng lại không hề cảm kích.

Hắn lần đầu tiên lấy lòng phụ nữ, lại bị xem thường

Trong lòng rất tức giận, nắm lấy tay Hữu Hi: “Đừng chọc giận ta, ta là tên khốn khiếp, ngươi khinh thường hài tử của một tên hỗn đản, nhưng dù phải hay không, ta nói cho ngươi biết, ngươi nhất định phải vì tên hỗn đản này mà sinh con, nhất định như vậy”

Môi Hữu Hi run rẩy, tàn nhẫn nghĩ: “Ta sẽ không bao giờ muốn sinh hài tử của ngươi, mãi mãi không muốn”

“Ngươi dám”- Lăng Khiếu Dương nổi giận gầm lên một tiếng, đôi mắt đen nhìn chăm chăm hai mắt Hữu Hi: “Nếu ngươi dám dẫm thương hài tử trong

bụng, ta sẽ bắt người phải chết, kể cả tên gian phuc ừng người cũng như vậy”

“Người là người điên, người điên”- Hữu Hi tức giận mắg- “Muốn ta sinh con cho người sao, nằm mơ”- Ngoài miệng tuy vô tình, nhưng trái tim lại ngược lại, không, không, hài tử là vô tội, bên trong vẫn chảy một phần cốt nhục của nàng, mà nàng từng nói, hài tử là một phần máu thịt, nàng có thể thương tổn đứa con trong bụng sao, không, không thể, là có chủ ý độc ác nói hay không tự chủ nói ra, vừa làm bị thương Lăng Khiếu Dương vừa làm tổn thương chính mình.

Lăng Khiếu Dương bị lời nói của Hữu Hi làm run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi rống giận: “Không phải hài tử của ta, vậy người muốn của ai, Nhất Thần hay Hoàng Bắc Thiên, người muốn bị nam nhân khác thương hử?”

“Người hôn đản, đừng đem cái tư tưởng ngựa giống của người đặt lên đầu ta”- Hữu Hi tức giận, giãy dụa, tay bị Lăng Khiếu Dương nắm chặt.

“Vương gia được đã nấu xong”- Giọng nói nha hoàn sợ hãi, từ sau cửa vang lên.

Lăng Khiếu Dương xanh mặt, rống to: “Bưng vào!”- Nha hoàn bất an đi đến, đứng bên cạnh Hữu Hi “Phu nhân mời uống thuốc”

Hữu Hi quay mặt cự tuyệt.

Lăng Khiếu Dương tiếp nhận, dữ tợn nói: “Uống thuốc”

Hữu Hi tức giận quát: “Người muốn uống thì tự mình uống đi, nó giúp cho tình trưg của người yên ổn trong một thời gian đó”

Lời nói của Hữu Hi làm Lăng Khiếu Dương run rẩy, tay miết lấy cầm Hữu Hi, buộc nàng mở miệng, đem thuốc đổ vào trong.

Tay Hữu Hi quơ lung tung, nhưng chính mình lại không dám dùng lực mạnh vào Lăng Khiếu Dương, tựa hồ trong tiềm thức không dám làm như vậy, nàng lo lắng cái gì.

Nha hoàn run rẩy nhắc nhở: “Vương gia, người làm như vậy sẽ khiến cho phu nhân và hài tử bị thương”

“Biến”- Lăng Khiếu Dương nổi giận gầm lên một tiếng, vung tay, chiến thuốc rơi xuống trên mặt đất nát vụn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 68

Lăng Khiếu Dương bị chọc đến tức giận, mỗi lần nghe được hoặc cảm giác Hữu Hi không muốn hài tử, hấn không hiểu bản thân vì sao lại tức giận khó chịu.

Lăng Khiếu Dương nổi giận đùng đùng la mắg nha hoàn kêu mang bát thuốc khác tới.

Nha hoàn vừa nghe xong liền xoay người đi ra ngoài chuẩn bị thuốc.

Hữu Hi nhìn bộ dạng hỗn hển của Lăng Khiếu Dương khiến nàng cảm giác hấn rất buồn cười. Hình như mỗi lần Lăng Khiếu Dương đối mặt với nàng hấn rất dễ dàng bốc hỏa, tức giận mất đi lí trí cùng tỉnh táo, xem tí nữa là tức đến học máu.

Lăng Khiếu Dương hận nàng, chính nàng cũng hận hấn, cả hai đều không muốn đứa trẻ này, và lại nàng hận hấn như vậy làm sao có thể để ý quan tâm hài tử.

Chẳng lẽ thật sự chi vì hài tử, cho nên hấn mới đối xử tốt như vậy?

Hữu Hi không tin, không thể nào tin một nam nhân lãnh huyết vô tình như vậy sẽ có trái tim.

Lăng Khiếu Dương một thân tức giận đứng ở đó, gương mặt uấn mĩ tràn đầy sự giận dữ, đôi mắt đen bị lửa giận thiêu đốt, hai tay chấp sau lưng, không thể phủ nhận bộ dạng khi tức giận của hấn trông rất khó coi.

Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương ngồi trên ghế cách đó không xa, đôi mắt nhìn chăm chăm gương mặt nhợt nhạt của Hữu Hi.

“Như thế nào? Người muốn bỏ hài tử đi cùng Hoàng Bắc Thiên song túc song phi sao? Đừng nằm mơ”

Nghe được những lời Lăng Khiếu Dương nói, Hữu Hi cắn môi, đôi mắt xinh đẹp thất thần nhìn Lăng Khiếu Dương, lặng im hồi lâu, không giận hỏi:

“Ngươi thật sự yêu hài tử trong bụng ta sao?”

“Nó là người nối dõi của bốn vương, dĩ nhiên bốn vương phải quan tâm”- tay Lăng Khiếu Dương nắm chặt, không biết Hữu Hi vì sao lại hỏi như vậy.

Hữu Hi hạ mắt xuống, tay lo lắng mon trón bụng mình. Nơi này đang chứa một sinh mạng, đáng thương thay, mẫu thân nó lại không hề thương nó, thậm chí chán ghét sự tồn tại của nó, phụ thân hẳn lại giống như ma quỷ, muốn nó được sinh ra, chắc chắn hẳn phải có mục đích gì đó.

Hữu Hi lắc đầu, cười chế giễu: “Ngươi căn bản không thương hài tử, ngươi hận ta như vậy, tại sao lại muốn sinh đứa trẻ này ra, nói không chừng ngươi muốn dùng đứa trẻ đó để uy hiếp, khống chế ta, sử dụng nó làm công cụ trả thù. Ngươi luôn cố gắng dùng mọi thủ đoạn hèn hạ giữ ta lại để trả thù.”

Lăng Khiếu Dương giống như bị kim đâm, đứng bật dậy, vẻ mặt xanh mét, gân xanh nổi lên, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cả người toát ra một loại khí thế đánh người.

Không biết vì tức giận hay vì câu nói của Hữu Hi, hai môi hắn mím chặt một câu nói cũng không nên lời.

Khóe môi Hữu Hi đầy vẻ chế giễu, hắn nhìn nàng không hề thanh minh, cười lạnh, bị nàng nói trúng rồi sao.

Phải rồi, nam nhân lãnh huyết như vậy làm sao biết yêu hài tử, vô tình, hèn hạ đó mới chính là hắn/

Thân thể Lăng Khiếu Dương cứng lại hồi lâu, đột nhiên cười lớn

Một lúc lâu hắn mới thu lại nụ cười, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, giọng nói lạnh lùng: “Ngươi nói rất đúng, nữ nhân muốn sinh hài tử cho ta rất nhiều, loại phụ nữ như ngươi căn bản không xứng sinh hài tử cho ta. Nhưng, ngươi càng sợ chuyện gì, ta lại càng muốn ngươi làm việc đó, cho nên, tốt nhất ngươi hãy lấy lòng ta, nếu không, vận mệnh của đứa trẻ này sẽ bi thảm giống như ngươi. Nhớ kỹ hảo hảo chăm sóc nó, đừng làm cho nó bị thương, nếu ta có năng lực làm cho ngươi lần đầu tiên mang thai, thì cũng có thể làm ngươi mang thai đứa thứ hai, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ giết hết, ta muốn xem lòng dạ ngươi độc ác đến mức nào”.

Lời nói của Lăng Khiếu Dương làm mặt Hữu Hi trắng bệch, tức giận cả người phát run, ra là như vậy hài tử thật đáng thương, nàng đã không thương nó mà ngay cả hắn cũng vậy.

Vậy hài tử sinh ra trên thế giới này làm gì.

Hắn đúng là ma quỷ, lời của hắn nói làm lòng Hữu Hi run rẩy, nàng lạnh lùng, nghiêm mặt, môi run rẩy, cả giận nói: “Ngươi biến đi... cút đi cho ta”

Lăng Khiếu Dương kiêu ngạo cười, gương mặt tuấn mỹ càng lộ rõ, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi.

“Trái lại ngươi phải uống thuốc, nếu không đừng trách ta không khách khí”- Trước khi đi hắn dặn dò một tiếng, rồi phát tay áo bỏ đi.

Trái tim của Hữu Hi như rơi vào vực sâu

Nước mắt thống khổ cùng thương tâm rơi xuống, nàng phải làm sao mới có thể thoát khỏi tên ác ma này. Nàng vốn đã quyết định sẽ không ở lại bên cạnh Lăng Khiếu Dương, nhưng nếu thật sự phải sinh hài tử vô tội này ra, Lăng Khiếu Dương sẽ để nàng mang đứa con này đi sao?

Hắn quyền thế ngấp trời, nàng và hài tử phải trốn đi thật xa, nếu có cơ hội trở lại hiện đại, vậy thì nàng và con sẽ phải cốt nhục phân ly.

Lăng Khiếu Dương lợi dụng hài tử để khống chế nàng, giam giữ nàng ở bên cạnh hắn mãi mãi.

Đứa con của ác ma, vốn dĩ cũng là con của nàng mà.

Cũng là một phần máu thịt trên người. Nàng làm sao mà không yêu nó cho được. Nỗi đau đớn vậy lấy nàng, nước mắt tùy ý chảy xuống, khóc không ra tiếng.

“Hữu Hi”- Một giọng nói lạnh như băng mang theo vẻ lo lắng vang lên bên tai Hữu Hi.

Hữu Hi ngẩng đầu lên, đã thấy Hoàng Bắc Thiên tiến vào, nàng vội vàng lau khô nước mắt, cố gắng mỉm cười.

Hoàng Bắc Thiên đi tới bên người Hữu Hi, trên mặt đất còn lưu lại những mảnh bát vỡ, quần áo rơi trên sàn.

“Hắn tới đây rồi sao?”- Hoàng Bắc Thiên ngồi xuống bên cạnh Hữu Hi, tay lau đi nước mắt của nàng.

“Hắn cho phép ngươi tới gặp ta sao?”- Hữu Hi không để ý tới chuyện Hoàng Bắc Thiên hỏi, chuyển hướng sang đề tài khác, gương mặt Hoàng Bắc Thiên tiền tụy, hai tròng mắt đầy tơ máu, không giống như trước đây thần thái sáng rực.

Trái tim Hữu Hi có chút đau đớn.

Hoàng Bắc Thiên biết nàng cố ý che giấu nỗi đau khổ, không muốn để hắn nhìn thấy, nhưng nàng càng như vậy trái tim hắn càng đau đớn.

“Nô tỳ tham kiến Bắc Vương, thuốc đã nấu xong”- Thuốc lại được nha hoàn mang đến, vừa biết vào đã thấy Bắc vương không còn nhìn thấy Vương

gia, trong lòng an tâm được một chút.

“Bưng lại đây”- Hoàng Bắc Thiên ra lệnh.

Nha hoàn đi tới, Hoàng Bắc Thiên cầm lấy chén thuốc, sau đó nha hoàn lui ra.

“Uống thuốc nào”- Hoàng Bắc Thiên cúi đầu thổi chén thuốc bớt nóng.

Hữu Hi lắc đầu, kháng cự.

“Tại sao lại không uống”- Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc hỏi.

“Ta, ta không muốn đưa trẻ này, ta không muốn sinh nó ra”- Hữu Hi vật vã ôm lấy đầu, nhắm mắt gào lên.

Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi, đôi mắt đau khổ nhìn nàng, trầm giọng nói: “Ngươi không muốn đưa trẻ này. Vậy nếu trong tay ta là chén thuốc phá thai ngươi uống hay không uống”

Hữu Hi ngẩng đầu, mắt nhìn chén thuốc, Hoàng Bắc Thiên đã nói đúng, lòng nàng bắt đầu rối bời. nếu đây là thuốc phá thai, nàng liệu có uống hay không. Nàng chẳng phải không muốn đưa trẻ này sao, vậy tại sao lại không tìm ra được một đáp án chính xác cho mình và cả Hoàng Bắc Thiên. Nàng tại sao lại do dự.

Hữu Hi đau khổ mà khóc, đầu óc bấn loạn, lòng đau như cắt. Hoàn toàn không biết mình nên suy nghĩ sao cho phải, làm như thế nào mới đúng.

“Ngươi thật sự không muốn hài tử này sao?”- Hoàng Bắc Thiên tiếp tục hỏi, đem tay Hữu Hi áp vào lòng nàng. “Hãy hỏi bản thân mình, nên hay không nên? Ngươi liệu có thể tự giết chết nó không?”

Hữu Hi khẽ lắc đầu, nhưng không trả lời, ánh mắt từ từ bình tĩnh trở lại.

“Hẳn dù sao cũng là con của ngươi, ngươi yêu quý đứa trẻ trong bụng cũng như yêu quý chính bản thân mình”- Hoàng Bắc Thiên thấp giọng an ủi, thật ra trong lòng hắn đang rất đau đớn.

Sinh hạ hài tử này ra, có nghĩa hắn và Hữu Hi sẽ không có cơ hội ở gần nhau.

Nói trái tim hắn không đau là giả, mọi thứ đều chỉ là nguy trang,, hắn không muốn Hữu Hi chìm trong đau khổ, giãy dụa cố thoát khỏi mớ bòng bong này

Mặc dù không cách nào rời khỏi đây, nàng vẫn hy vọng mình sẽ kiên cường đứng lên. Hài tử là vô tội, cũng là niềm an ủi giúp nàng còn có động lực mà sống.

Hắn sợ chuyện cũ tái diễn, Hữu Hi sẽ kiên trì đi tìm cái chết, nên trong lòng Hoàng Bắc Thiên rất sợ hãi, nỗ lực khuyến khích nàng vượt qua.

Chỉ cần Hữu Hi hạnh phúc, dù có ở bên cạnh hắn hay không cũng chẳng sao.

Hữu Hi do dự đưa hai tay cầm lấy chén thuốc, nhìn tuần nhân Hoàng Bắc Thiên, trái tim rồi cũng đưa ra quyết định uống hết chén thuốc.

Hoàng Bắc Thiên giống như đang dụ dỗ một tiểu hài tử nói: “Như vậy mới phải”

Hữu Hi đột nhiên ôm Hoàng Bắc Thiên vào lòng, khóc nói: “Cám ơn ngươi Hoàng Bắc Thiên, nếu không có ngươi, ta không biết phải làm sao bây giờ, ta sợ mình sẽ điên mất, cám ơn ngươi đã ở bên ta, cám ơn ngươi. Gặp được ngươi thật tốt, là niềm hạnh phúc lớn nhất của ta, làm cho ta biết rằng trên đời này còn có một nam nhân tốt như ngươi”- Hữu Hi thật sự cảm kích Hoàng Bắc Thiên vì hắn đã vì nàng mà làm mọi thứ.

Hoàng Bắc Thiên cười khổ, giữ lấy chén thuốc trong tay hữu Hi lắc đầu: “Không ta rất xấu”- Một nam nhân xấu xa, vì hắn yêu nàng nên mới làm tất cả, đòi lại là nữ nhân khác, hắn sẽ không làm gì cả, hắn không phải kẻ làm từ thiện, cho nên hắn không tốt.

Hữu Hi quỳnh lên giữ tay Hoàng Bắc Thiên: “Không ngươi là nam nhân tốt nhất, ta có thể cảm nhận được ngươi rất có phúc khí, chỉ là ta không thể cho ngươi gì cả ngược lại còn liên tục hại ngươi”.

Hoàng Bắc Thiên dùng tay che kín miệng Hữu Hi, lắc đầu: “Nếu như ngươi biết ta từng tổn thương ngươi liệu ngươi có còn cho rằng ta là một nam nhân tốt không, kỳ thật nam nhân đầu giống nhau”

“Sao”- Hoàng Bắc Thiên từng làm nàng thương tổn sao?

“Đêm hôm đó, ta thiếu chút nữa đã cùng ngươi..”- Hoàng Bắc Thiên áy náy nói, hắn cảm thấy thật khó khăn khi nói vậy, Lăng Khiếu Dương nhất định dùng chuyện này làm khó Hữu Hi.

“Nhưng ngươi không có”- Trên mặt Hữu Hi đầy lệ, nhẹ giọng nói: “Ta biết trong đó ắt có sự tình gì?”

Hữu Hi không tin Hoàng Bắc Thiên làm như vậy, mặc dù muốn chứng thực, nhưng nếu nàng hỏi thẳng là đang nghi ngờ Hoàng Bắc Thiên, không tin hắn.

Hơn nữa, thần trí của nàng đêm đó cực kỳ hỗn loạn, lúc thì nhìn thấy nhất thần lúc thì thấy Hoàng Bắc Thiên, lại còn có cả Lăng Khiếu Dương.

“Nam nhân nào cũng có mặt tốt, ta cũng vậy. Ngược lại nam nhân nào cũng có dục vọng, nhất là đối với người nữ nhân mà mình yêu. nếu không phải vương gia tới kịp thì ta đã phạm sai lầm, nếu như nó thật sự xảy ra ta sẽ không hối hận, chỉ sợ người hận ta”

“Có phải hôm đó ta tưởng tượng ra người là Nhất Thần không?”- Hữu Hi suy đoán.

“Hắn là người nam nhân người yêu?- Giọng nói nghi vấn mang theo sự đau khổ chua xót.

“Phải!”- Hữu Hi do dự, nàng không muốn lừa gạt Hoàng Bắc Thiên. “ta biết, người không muốn ta thất vọng đau khổ, cũng không muốn thương tổn ta”

“Người đang an ủi ta sao!”- Hoàng Bắc Thiên cười khô,

Hữu Hi mỉm cười: “Hơn nữa cũng chẳng có gì xảy ra cả, ta tin tưởng dù không có Lăng Khiếu Dương tới, người sẽ tự khống chế được bản thân mình.

“Ta chỉ muốn nhắc nhở người, nam nhân rất nguy hiểm!”- Đang vui đùa, Hoàng Bắc Thiên lại trở nên nghiêm trang”

Hữu Hi mỉm cười nói: “Được rồi ta sẽ ghi tạc nó vào lòng”

ánh mắt hai người nhìn nhau, không cách nào dời đi. Nếu như đêm đó thật sự xảy ra, nàng sẽ hận Hoàng Bắc Thiên sao? Đáp vẫn là: Không biết!!

...

Lăng Khiếu Dương tức giận ngồi trong thư phòng, đôi mắt ngập tràn cừu hận nhìn bức họa Nhất Thần treo trên tường.

Đầu tiên là Nhất Thần, giờ lại là Hoàng Bắc Thiên, nàng lại yêu nhiều nam nhân như vậy? Thật ghê tởm.

Hắn đã từng nói nàng không xứng để yêu, không xứng có hạnh phúc.

Hắn sẽ không nuốt lời.

Bên tai là tiếng Lưu An đang báo cáo, Hoàng Bắc Thiên vừa tới, Hữu Hi liền đồng ý uống thuốc.

Như vậy Hữu Hi đã chấp nhận đưa trẻ, hắn nên vui mới đúng, mục đích đã đạt được rồi.

Nhưng sao trong lòng lại khó chịu, tại sao phụ nữ của mình lại nghe lời nam nhân khác.

Còn hắn lại không cách nào khiến nàng nghe lời.

Tức giận sinh hỏa.

Như lời Lăng Khiếu Dương đã hứa, Hoàng Bắc Thiên có thể đến thăm Hữu Hi, làm cho Hữu Hi bớt hoang mang.

Hữu Hi biết Hoàng Bắc Thiên chậm về quê nhà là vì nàng, đối với Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi có một phần cảm giác đặc biệt.

Nhưng lại không thể hiểu được nó là gì.

Chỉ là mỗi ngày đều chờ mong được nhìn thấy hắn, nghe thấy giọng nói của hắn vang lên bên tai nàng. Mỗi lần hắn đến thăm rồi lại trở về nàng đều không muốn hắn đi, luôn dõi mắt theo bóng lưng của hắn cho đến khi mất hẳn.

Lăng Khiếu Dương bị lời nói của Hữu Hi làm cho phát điên, nên vài ngày sau đó không hề xuất hiện, chỉ phái người đưa thuốc bổ tới... Trong mắt Hữu Hi không có loại thuốc đó cũng chẳng sao.

Phần lớn thời gian nàng đều ở trong phòng cố gắng vượt qua nỗi đau, hơn nữa nàng cũng muốn trốn tránh Lăng Khiếu Dương.

Ngoại trừ lúc nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên thì vui vẻ, còn lại nàng đều không cách nào vui vẻ đứng dậy.

Lan Quý Phi vì giấc mộng mà đối với Hữu Hi thiện cảm tăng lên không ít, cho rất nhiều người mang tặng phẩm tới, không để ai làm khó Hữu Hi.

Lan Quý Phi quả thật đã yêu ai thì yêu cả đường đi làm cho Văn San cùng các vị thiếp ghen ghét, hơn nữa mọi tâm trí của Lăng Khiếu Dương đều chỉ có mình Hữu Hi, bao nhiêu oán hận bỗng chốc đổ hết lên người Hữu Hi.

Ngày ngày, Hoàng Bắc Thiên giúp nàng từ từ vượt qua, kêu nàng kể chuyện trước đây cho hắn nghe, đến khi trời tối lại lặng lẽ rời đi

Dù chán ghét Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên ở cùng nhau, nhưng trái tim lại ráng nhẫn nhịn đồng thời để Hoàng Bắc Thiên làm bạn cùng Hữu Hi.

Hoàng Bắc Thiên có thể tự do ra vào vương phủ, xem ra Lăng Khiếu Dương thật sự muốn đưa trẻ này.

Nàng cũng không còn viết nhật ký vì bức họa của Nhất Thần lại không cánh mà biến mất. Nàng cảm thấy rất kì quái.

Bữa tối không buồn ăn, cảm giác buồn nôn làm cho Hữu Hi khó chịu, nàng lặng lẽ thả người vào đục thùng.

Hữu Hi nằm trong đục thùng, hai tay áp vào bụng.

Nhớ lại lúc trước, khi mẹ nàng mang em trai, nàng rất thích áp tai vào bụng mẹ nghe tiếng đứa trẻ động đậy. Mẹ nói, đệ đệ ở bên trong cứ giãy đạp, còn cười nữa, nàng cảm giác điều đó thật thần kỳ. Có thể vì nàng thường xuyên đến gần bụng mẹ nên nàng cùng đệ đệ có cảm tình rất sâu.

Thời gian trôi qua, mẹ qua đời, em trai cũng đã trưởng thành, bây giờ đến lượt nàng làm mẹ. Mọi thứ thật khó tin, nàng ngoài miệng liên tục nói muốn giết chết đứa trẻ nhưng lại không dám làm.

Ngày sinh sắp đến, nàng phải làm sao bây giờ, tương lai sẽ ra sao đây.

Gần đây nàng gầy đến đáng thương, vùng phong doanh trước ngực vì mang thai nên trở nên đầy đặn hơn, bọt nước trên da thịt nàng trong suốt như châu ngọc.

Thân thể bắt đầu có những thay đổi phù hợp để làm mẹ, nhưng tính cách của nàng thì vẫn như vậy. Tắm rửa sạch sẽ một lát, thấy nước bắt đầu trở lạnh, Hữu Hi đứng dậy, bước đôi chân thon dài ra khỏi đục thùng, cầm lấy áo treo trên bình phong khoác lên người, đi ra ngoài.

Vừa lách người qua khỏi bình phong đã nhìn thấy một dáng người cao lớn đứng giữa phòng, Hữu Hi không khỏi giật mình.

Là Lăng Khiếu Dương, mấy ngày nay không xuất hiện hần đột nhiên tới làm gì? Hữu Hi giữ chặt quần áo, bảo vệ chính mình.

Qua lớp bình phong, Lăng Khiếu Dương có thể nhìn thấy sắc mặt hồng nhuận của nàng. Dưới ánh nến lập lòe, nàng giống như bông hoa thủy phù dung xinh đẹp đến mê người.

Tầm mắt bị hấp dẫn, chân không tự chủ đi về gần nàng, Hữu Hi lui về sau gần chạm đồ bình phong, tay lại bất ngờ bị Lăng Khiếu Dương giữ chặt, dùng sức kéo khiến nàng ngã vào lòng hắn.

Hữu Hi chán ghét nhìn Lăng Khiếu Dương, tay cố thoát khỏi hắn: “Buông ra”.

Lăng Khiếu Dương im lặng nghiêm mặt, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, tuy mái tóc đen đã bị cắt đi trở nên ngắn rất quái dị, nhưng cũng không thể che đi sự xinh đẹp vốn nhiên, nếu là người khác cắt mái tóc ngắn thì sẽ rất xấu, nhưng đối với Hữu Hi thì ngược lại còn có cảm giác thật xinh xắn.

“Ngươi không ăn cơm tối!?”- Giọng nói lạnh lẽo của Lăng Khiếu Dương có điểm kì quái, trên người Hữu Hi phảng phất mùi thơm, không ngừng lan tỏa trong không khí, nhiều loạn trái tim hắn.

Thì ra hắn đến là vì việc này? Hữu Hi cau mày tức giận nói: “Không phải chuyện của ngươi, buông ta ra”

“Không buông!”- Lăng Khiếu Dương cố gắng kìm nén cơn đại hỏa trong lòng, hắn rất muốn thả nàng ra, nhưng mỗi lần chạm vào Hữu Hi lại không cách nào buông tay. “Mau đi ăn tối” Hắn nhất quyết kéo nàng đi.

Hữu Hi giãy dụa, tức giận nói: “Ta nói rồi ta không cần ngươi quan tâm, chuyện đó chẳng liên quan gì đến ngươi, mau buông ta ra”

Tay Lăng Khiếu Dương siết chặt, đôi mắt đông đầy sự tức giận, nghĩ tới mấy ngày nay, hắn để Hoàng Bắc Thiên đến gần Hữu Hi, vốn là đã nhẫn nhịn cực hạn, nàng bây giờ lại nói không có liên quan gì đến hắn.

“Ngươi muốn hài tử của ta chết đói sao?”- Lăng Khiếu Dương tức giận, đôi mắt nhìn vào lớp quần áo xộc xệch của Hữu Hi liền thay đổi sắc thái.

“Hài tử là của ta không phải của ngươi”- Mỗi lần nghe Lăng Khiếu Dương nhắc nhở nàng, hài tử của hắn, hài tử của hắn, trái tim sinh ra một loại ác cảm, trong suy nghĩ luôn muốn vạch rõ mối quan hệ này.

“Hài tử không phải của ta?”- Lăng Khiếu Dương xanh mặt, tức giận nói: “Ta quên mất, Hoàng Bắc Thiên trước kia từng ở vương phủ, lúc đó ngươi đã sớm leo lên giường ngủ chung với hắn sao?”

Hữu Hi nổi giận nói: “Chỉ có ngươi mới là kẻ dâm loạn như vậy, đi khắp nơi bò lên giường phụ nữ, giống như loại ngựa đực cần phát tiết, mau buông ta ra”

Phụ nữ đáng chết, cũng chỉ có lúc tức giận thế này mới thấy tràn đầy sinh lực, giống như một con mèo, vương móng vuốt cào vào ngực hắn.

Hắn là ngựa đực? Đi khắp nơi bò lên giường, sao nàng có thể nói thẳng ra những lời như vậy, trong khi mặt không hề ửng đỏ hay biến chuyển

“Buông tay, buông ta, dừng!”

Tiếng la thất thanh của Hữu Hi, chỉ còn lại những tiếng ô ô nhỏ, môi bị Lăng Khiếu Dương gât gao hôn không thể nói được.

Chiếc lưỡi ẩm ướt của hắn thăm dò bên trong miệng, lấy đi hơi thở của nàng, Hữu Hi cắn răng muốn cản trả sự xâm nhập của Lăng Khiếu Dương.

Nhưng hần linh hoạt tránh được, hần dùng đầu lưỡi liếm lên bờ môi dưới, tay dùng sức ôm ngang nàng đi về phía cửa sổ đem nàng đặt lên giường, thân thể của hần cũng ép xuống.

Áo của Hữu Hi vốn đã nói lỏng để lộ ra vùng ngực căng tròn trước mắt Lăng Khiếu Dương.

Đôi mắt hần trở nên âm trầm, ngọn lửa dục vọng thiêu đốt, bàn tay to lớn vuốt ve vùng phong doanh của Hữu Hi, không ngừng hôn lên môi nàng.

“Không.. tránh ra... Tránh ra.. đừng chạm vào ta... tránh ra”- Hữu Hi bối rối la lên. Thân thể Lăng Khiếu Dương cực kỳ to lớn, cho dù có giấy dựa cũng vô ích, bờ môi nóng bỏng của hần lướt trên da thịt nàng để lại những ấn tích.

Thân thể của hần giống như có lửa thiêu đốt, rất khó chịu, ham muốn, hần ham muốn cơ thể này.

Hữu Hi đột nhiên quát lớn: “Người muốn hài tử trong bụng ta chết đi thì cứ tiếp tục. Dù sao đứa trẻ này vốn dĩ ta cũng không cần”

Lời nói vô tình của Hữu Hi làm cho dục hỏa của Lăng Khiếu Dương mất đi, động tác đình chỉ.

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, tràn đầy sự tức giận, đôi mắt đen nhìn chằm chằm mặt Hữu Hi.

Nàng cuốn quít túm lấy mền che lấy cơ thể chính mình.

Lăng Khiếu Dương bước xuống giường, lưng hướng về Hữu Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu không ăn cơm, ta sẽ đích thân đến tìm người”

Hữu Hi hồi hộp nhìn Lăng Khiếu Dương, im lặng không đáp, Lăng Khiếu Dương tức giận bỏ đi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, ngã xuống giường...

..

Lăng Khiếu Dương nghĩ rằng Hữu Hi đã chấp nhận đứa trẻ, ngoài miệng tuy nói vậy nhưng nàng vẫn uống thuốc bỏ, và an thai được rất đều đặn.

Chính vì vậy, hần tận lực khắc chế bản thân không nên đi chọc tức nàng, nhưng đôi lúc thật sự rất muốn nhìn thấy Hữu Hi.

Nhưng hậu quả là hần lại bỏ đi trong cơn tức giận.

Đáng chết, hần thiếu chút nữa là không kiềm chế được sự mê luyến của bản thân đối với thân thể nàng. Nhớ tới dáng vẻ lúc tắm rửa của nàng, dục vọng lại bắt đầu muốn nổi dậy.

Hữu Hi ngủ thẳng tới trưa mới rời giường, cả người uể oải. Sau khi rửa mặt, nha hoàn bưng đồ ăn lên. Nàng miễn cưỡng ăn một ít rồi lại phải uống thuốc do nha hoàn mang đến. Mà thuốc thì cực kỳ khó uống.

Nàng cũng không còn cảm giác khó chịu như trước đây, trong lòng bắt đầu tiếp nhận hài tử, mặc dù khó khăn nhưng nàng vẫn cố gắng.

Nghે thấy mùi thuốc nàng liền thấy khó chịu, nha hoàn nói đây là bát cuối cùng, Hữu Hi ráng nhịn mà uống vào.

Nhưng thuốc có gì đó không giống: “Thái y thay đổi phương thuốc rồi sao, mùi không giống như mấy ngày trước”- Hữu Hi cau mày nói thầm.

“Có thể là lúc nấu có vấn đề”- Nha hoàn đáp lại

Hữu Hi cau mày đặt chén thuốc xuống.

Nha hoàn dọn bát rồi lui ra.

Hữu Hi đi xuống đất mở chiếc hộp nhỏ trên bàn, bên trong có một mảnh giấy màu trắng.

Hữu Hi như một đứa trẻ nằm ngã xuống bàn, đột nhiên một bó hoa đưa đến trước mắt

“Đẹp quá!”- Hữu Hi kinh hô, đón lấy nó, xoay người thì đã nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, gương mặt hần có chút gì đó không bình thường.

“Cảm ơn!”- Hữu Hi hít lấy hương hoa: “Đây là hoa gì vậy, ta chưa bao giờ thấy cả”

Hoàng Bắc Thiên bình thản giải thích: “Thu đến thơm mát, càng là trời thu, trời càng rực sáng”

“Ta cũng có đồ tặng người”- Hữu Hi vui vẻ chạy đến bàn trang điểm, mở hộp đựng trang sức lấy ra thứ gì đó.

Hoàng Bắc Thiên thấy trong tay Hữu Hi cầm một chiếc túi thêu, trên đó còn có tên hần, lòng trở nên vui sướng.

Hữu Hi thấy Hoàng Bắc Thiên không nói lời nói, liền giải thích: “Cái này là do ta tự tay làm, ta trước nay may vá cũng không giỏi lắm, nên có chút khó nhìn, nếu không đẹp ta sẽ làm lại cho”

Hữu Hi đang tính thu tay lại, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại nhanh chóng giựt lấy túi từ tay hữu Hi lấy đi: “Ta sẽ giữ”

Hữu Hi e thẹn mỉm cười, thì ra đem cho người khác thứ đồ mình tận tay làm có giảm giá khăn trương sợ hãi như vậy.

Hoàng Bắc Thiên cẩn thận đem túi thêu cất vào trong áo, sau đó tháo chiếc nhẫn ở trên tay xuống cầm lấy bàn tay Hữu Hi chậm chậm đeo nhẫn vào ngón giữa của nàng.

Cảm giác giống như đang trao đổi tín vật khiến mặt Hữu Hi trở nên nóng rực: “ta không muốn”- Tay giữ chiếc nhẫn ra.

“Người thử coi ra xem”- Hoàng Bắc Thiên nghiêm mặt, hừ một tiếng.

“Nhưng mà...”

“cứ nghĩ nó là món quà mà mẫu thân người tặng, đừng coi ra”- Hần bá đạo ra lệnh, đôi mắt đẹp mờ to. Hữu Hi đành phải gật đầu: “Được ta nhận, ta đem hoa đi cắm đây”

Hữu Hi cười tươi cầm lấy bó hoa đi về chiếc bình quý, nhưng vừa đi hai bước thì cảm giác bụng rất đau, thân thể cúi xuống.

“Làm sao vậy?”- Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi bỗng có hành động khác thường như vậy, liền đi lại đỡ lấy nàng

Hữu Hi thống khổ nói: “Bụng ta đau quá, đau quá!”

Hoàng Bắc Thiên nhìn nét mặt thống của Hữu Hi, cảm giác bất an liền lớn tiếng hô to: “Người đâu người đâu, mau nhanh truyền thái y”

Nha hoàn nghe thấy tiếng la, một người chạy đi kêu thái y, người chạy vào, nhìn thấy quần áo Hữu Hi dính máu.

“Phu nhân, phu nhân bị chảy máu rồi!”

“Hoàng Bắc Thiên ta đau quá, .. đưa trẻ...”- Hữu Hi đau đớn nói không nên lời.

Hoàng Bắc Thiên lo lắng đem Hữu Hi đặt lên giường: “Đừng sợ, thái y sẽ tới ngay thôi”

Hữu Hi nắm lấy tay Hoàng Bắc Thiên siết chặt, cơn đau hành hạ cơ thể suy nhược của nàng. Hữu Hi cuộn mình lại, cả người toát mồ hôi lạnh, khắp thân đầu đau nhức, máu chảy càng nhiều, Hoàng Bắc Thiên không thể không tránh khỏi sợ hãi.

“Thái y, truyền thái y.”- Hần hoàng sợ hết lên, trái tim mang theo sự đau đớn tột cùng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi vẫn còn đang rất tốt sao.

“Hoàng Bắc Thiên, ta có phải sắp chết rồi không?”- Hữu Hi nói nhỏ, giống như có hàng vạn cây đao đâm vào da thịt nàng, từng dao từng dao hạ xuống làm nàng đau khổ.

Hoàng Bắc Thiên hoảng sợ ôm lấy Hữu Hi: “Không đâu, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, người sẽ không sao?”

Tay Hữu Hi giữ chặt áo Hoàng Bắc Thiên, đau đớn càng lúc càng tăng, nhưng tất cả cũng đành bất lực. Một cơn đau ớn người bao phủ Hữu Hi, hai mắt nàng mờ to, đau đớn kêu lên một tiếng, rồi ngất lịm đi.

Hạ thê Hữu Hi ướt đầm máu, nhìn thấy thôi cũng giật mình: “Hữu Hi, Hữu Hi!”- Hoàng Bắc Thiên hoảng sợ đến run rẩy, cố gắng bóp nhẹ tay nàng.

Lúc này, một thân ảnh vọt vào phòng, nhìn thấy Hữu Hi nằm trong một vũng máu, trái tim run lên.

Đi nhanh về trước, cướp lấy Hữu Hi từ lòng Hoàng Bắc Thiên, ôm chặt lấy, nhìn Hữu Hi hôn mê bất tỉnh, hần thét lên: “Thái y đáng chết, mau vào đây nhanh cho bốn vương”

Một lát sau, một người khá già đi vào, liền hành lễ thì Lăng Khiếu Dương lại quát: “Nhanh lại đây, xem nàng như thế nào.”

Thái Y vội vàng đi về trước, nhìn máu tươi thấm đầm quần áo Hữu Hi, cầm lấy tay nàng bắt mạch. Thái y run rẩy nói: “Khỏi bẩm vương gia, phu như đã bị hư thai rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 69

Chuyện Hữu Hi hư thai làm kinh động không ít người. Thái y liên tục chữa trị, hết cầm máu lại rửa sạch rồi cuộc cũng đã xong xuôi.

“Hài tử không còn nữa?”- Lăng Khiếu Dương hồn phi thất lạc hỏi, đôi mắt ửng hồng, nhìn Hữu Hi nằm trên giường chìm trong đau đớn, không còn đủ sức để nói chuyện, hai bàn tay nắm chặt. Đau đớn và khó chịu.

“Phu nhân bị trúng độc có hoạt tính vô cùng mạnh, đã ảnh hưởng đến thân thể rất nhiều, có thể giữ lấy tính mạng đã là vạn hạnh, chỉ là...”- Thái y vừa nói vừa do dự đứng lên, Lăng Khiếu Dương vội vàng kích động túm lấy cổ áo thái y, giận dữ hét lớn: “Còn chuyện gì nữa mau nói ra”

Thái y vội nói: “Độc tính quá mạnh, có lẽ sau này phu nhân không thể mang thai được nữa”

Lời nói của thái y làm cho Lăng Khiếu Dương chậm rãi buông tay, đôi mắt ửng hồng lấp lánh cái nhìn sắc huyết lướt qua nhìn Hoàng Bắc Thiên đang ngủ người, rồi lại nhìn Hữu Hi.

Hoàng Bắc Thiên nghe thái y nói như vậy cả người trở nên mất bình tĩnh. Tại sao lại như vậy? Tại sao mọi thứ đều hòa nhau đổ lên đầu Hữu Hi?. Nàng đang cố gắng mỗi ngày vực mình đứng dậy, cam tâm uống thuốc đắng, từ từ chấp nhận đứa trẻ!

Hắn biết rõ trái tim Hữu Hi rất yếu ớt, nàng yêu quý đứa trẻ trong bụng như vậy, tại sao, giờ phút này lại phát sinh những chuyện như vậy.

Lăng Khiếu Dương phần nộ, hắn có cảm giác mình như vừa chết đi, hia tay chộp lấy Hữu Hi, điên cuồng giận dữ hét lên: “Lãnh Dạ Hủy người điên rồi, người tự mình giết chết hài tử, lại còn hại bản thân không thể sinh con được nữa, người sợ mang thai con ta như vậy sao, người điên rồi, người làm đủ chưa...”

“Người điên rồi sao!”- Hoàng Bắc Thiên nhìn dáng vẻ kích động của Lăng Khiếu Dương đẩy hắn ra, phần nộ nhìn Lăng Khiếu Dương, giận dữ hét: “Nàng đã đau đến mức như vậy người không nhìn ra sao, nàng làm sao có thể tự hại hài tử của mình, người bình tĩnh lại, nhìn nàng đi, nàng cần có người quan tâm, cần người an ủi, không phải để cho người chỉ trích lung tung”

Lăng Khiếu Dương nổi giận xanh mặt, đẩy Hoàng Bắc Thiên, chỉ vào đám nha hoàn hầu hạ, lạnh lẽo hỏi: “Nói, nàng hôm nay đã ăn cái gì, do ai mang tới”

“Phu nhân uống qua an thai dược, sau đó ăn bữa sáng”- Hai người nha hoàn quỳ trên mặt run run lắp bắp trả lời.

“Đem thuốc đến đây!”

“Vâng, nô tỳ đi lấy”- Một người nha hoàn đứng dậy, đi về phái phòng ăn.

Hữu Hi trải qua một cơn đau nhức ê ẩm, ánh mắt có chút khôi sắc, lúc này mới hiểu được vì sao mẹ nàng lại nói hài tử là một phần máu thịt của mình.

Chân mồi rã rời, thân thể đau nhức, trái tim như bị tra tấn.

Lăng Khiếu Dương chỉ biết chỉ trích, vô lại, tức giận mắng nha hoàn, hoàn toàn quên mất nàng đang nằm chết lặng.

“Vương gia thuốc đã mang tới!”- Trong chớp lát, nha hoàn đã trở lại, trên tay cầm thuốc, quỳ xuống cách Lăng Khiếu Dương không xa.

Thái y không đợi sự phân phó liền đi tới, xem xét kĩ lưỡng căn thuốc, tình thế nhìn, sau đó hướng về Lăng Khiếu Dương nói: “Khởi bẩm vương gia, thuốc này hoàn toàn không có vấn đề gì, không biết phu nhân còn dùng qua thứ thuốc nào khác không?”

Ánh mắt căm phẫn của Lăng Khiếu Dương nhìn đám nha hoàn hằng ngày hầu hạ Hữu Hi.

Nha hoàn cúi đầu như dán chặt xuống đất, run rẩy nói: “Phu nhân chỉ uống thuốc ăn sáng, sau đó không dùng qua thứ gì cả”

“Khốn khiếp!”- Lăng Khiếu Dương nổi giận, một cước đá văng chiếc bàn bát tiên, hộp gỗ trên bàn rơi xuống mặt đất, bên trong xuất hiện một số khối màu trắng.

Nha hoàn bị hành động của Lăng Khiếu Dương làm sợ hãi đến nhắm mắt lại, viên châu màu trắng rơi ra ngay tầm mắt thái y.

Thái y cầm lên, hít vào mũi một cái, vẻ mặt ngưng đọng.

“Thứ gì vậy!”- Lăng Khiếu Dương cũng chú ý tới, cau mày hỏi

Thái y đáp: “Đây là mạn toa hoa, một loại dược cực mạnh, có tác dụng là hư thai, mùi rất ngọt, nó giống như kẹo tựa hồ không có gì khác nhau, chỉ cần hiểu biết y đạo đều có thể nhận ra, thứ đường này tảo ra một mùi hương đặc trưng, người bình thường cứ tưởng nó là đường bóng nhái, nhưng thứ này chỉ có bán ở tiệm thuốc.”

“Ha ha”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh, xoay người đến gần Hữu Hi, đôi mắt đỏ ngầu nhìn nàng: “Người quả thật tàn nhẫn, đứa trẻ là ma quỷ sao, nó là ma quỷ cũng không thể thoát khỏi bàn tay của người, phải chết trong tay người”

Hữu Hi không gãi thích, cũng không mở miệng. Việc hẩn hiểu lầm với nàng chẳng có nghĩa lý gì, bởi vì nàng không cần quan tâm đến hẩn nghĩ thế nào về mình. Căn bản trong mắt hẩn nàng chẳng phải tốt đẹp gì, một người phụ nữ ác độc hại chết con mình.

Nàng cũng chưa từng nghĩ đến đứa trẻ này, nàng liệu có thể giải thích gì bây giờ.

Lăng Khiếu Dương bắt lấy tay Hữu Hi, lạnh lẽo hỏi: “Nói chuyện, ta cho ngươi cơ hội giải thích, nếu không là ngươi cam chịu nhận tội.”

Giương mặt Hữu Hi tái nhợt không chút huyết sắc, môi trắng bệch giống như người chết từ từ co lại, chỉ nhẹ giọng nói: “Ngươi muốn nghĩ thế nào là chuyện của ngươi”

Hoàng Bắc Thiên kinh ngạc đứng ở đó, nhìn vật màu trắng nói không nên lời.

Là thứ đường hẩn mua cho Hữu Hi, Châu Nhi nói Hữu Hi uống thuốc rất khổ cực nên hẩn mới đi mua đường bóng. Làm sao thứ đường ấy lại hóa thành lại thuốc có hoạt tính mạnh làm Hữu Hi hư thai

“Thứ này do ngươi mang đến có phải không?”- Lăng Khiếu Dương đột nhiên quay lại nhìn Hoàng Bắc Thiên, nhấn mạnh chữ tội.

Trừ Hoàng Bắc Thiên quan tâm đến Hữu Hi còn ai mua thứ này đến cho nàng.

“Là ta, nhưng nó chỉ là thứ đường bóng bình thường”- Hoàng Bắc Thiên cũng không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra.

“Hoàng Bắc Thiên ngươi đừng khinh người quá đáng”- Lăng Khiếu Dương tức giận ra tay công kích Hoàng Bắc Thiên, một thiết quyền thẳng tấp đánh vào ngực Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên mặt không chút đổi sắc, bình tĩnh đứng đó, chịu một quyền của Lăng Khiếu Dương, đầu đau như búa bổ, gần từng chữ một nói: “Ta chưa bao giờ muốn làm tổn thương Hữu Hi cùng đứa trẻ”

“Vương nhi không được vô lễ!”- Ngoài cửa truyền đến một giọng nữ uy nghiêm mang thai khiển trách.

Lăng Khiếu Dương thu tay, căm tức nhìn Hoàng Bắc Thiên.

Quý Phi cùng Vân San đi đến, tất cả đều vội vàng hành lễ.

“Miễn lễ”- Lan Quý Phi không mẫn không nhạt nói một câu, nhìn Hữu Hi hỏi: “Người thế nào rồi”

Thái y vội nói: “Thưa quý Phi mọi thứ đều bình an, chỉ là hài tử không còn nữa...”

Lan Quý Phi sắc mặt âm u, thờ dài một tiếng: “Đứa nhỏ này cùng Lăng gia vốn là vô duyên rồi!”

“Quý Phi không nên đau buồn, tất cả nên tùy duyên”

Quý Phi nhíu mày: “Nguyên nhân hư thai là gì”

“Là do một loại thuốc cực độc”- Thái y vừa nói vừa chỉ vào thứ màu trắng trên mặt đất.

“Thuốc từ đâu tới!”

Lăng Khiếu Dương tức giận nói: “Tiện nhân nào dám ra tay tàn nhẫn hạ độc thủ ta quyết không bỏ qua”- Lăng Khiếu Dương nhìn kỹ Hoàng Bắc Thiên nói: “Còn ngươi, nếu không phải là do ngươi mang thứ này vào, liệu nàng có hư thai”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 70

Hữu Hi quay đầu tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương, hẩn không có căn cứ đã vội chỉ trích Hoàng Bắc Thiên là không đúng. Và lại, nàng không tin Hoàng Bắc Thiên lại cố ý hại đến nàng.

“Không liên quan đến Bắc Vương. Đừng vu oan cho hẩn, ta biết Bắc Vương sẽ không bao giờ làm hại ta cùng đứa trẻ”- Hữu Hi cố gắng cao giọng nói khiến mọi người chú ý.

Lăng Khiếu Dương nghe thấy Hữu Hi bảo vệ cho Hoàng Bắc Thiên càng tức giận chột quát lớn: “Câm miệng”

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy thái độ thô lỗ của Hoàng Bắc Thiên cực kỳ bất mãn, nhưng không dám thể hiện, chỉ nhìn Hữu Hi lắc đầu bảo nàng nghỉ ngơi đi, đừng để tâm nữa.

Nhưng Hữu Hi sao có thể yên tâm chứ, nỗi đau khổ vẫn còn chưa mất đi thì đã phải đối mặt với những lời phán xét điên cuồng của mọi người xung quanh.

Giờ phút này nàng ước gì có ai đó ôm nàng vào lòng mà an ủi. Lòng nàng đã quá đau đớn, cô đơn cùng bất lực tới cùng. Nhưng vẫn phải cố gắng đối mặt với mọi ánh mắt nghi ngờ của người khác.

Nhìn qua nhìn lại trong phòng, chẳng mấy người thật sự quan tâm đến nàng, duy chỉ có Hoàng Bắc Thiên. Phải, nhưng nàng thật sự muốn biết kẻ nào đã hạ độc thủ giết chết đứa trẻ trong bụng, nhưng kẻ đó tuyệt đối không Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi dùng hết khí lực nói lớn: “Vương gia, quý phi, xin hãy điều tra rõ ràng trước khi kết luận. Mọi thứ bây giờ vẫn chỉ là hoài nghi, hy vọng Quý Phi có thể làm chủ tìm ra hung thủ, đừng để hài tử của ta chết không minh bạch, oan uổng người tốt, còn kẻ ác thì tự do.”

Hữu Hi nói xong liếc nhìn Vân San một cái: “Trừ việc hoài nghi ta là một phụ nữ độc ác và Hoàng Bắc Thiên làm ra, Vương gia cũng nên để ý những người phụ nữ bên cạnh người. Việc ta mang thai đối với không ít người là bất lợi, bọn họ chắc chắn có ác ý. Ta nói vậy có phải không?”

Lời nói của Hữu Hi làm Vân San giật mình, sau đó nàng ta dịu dàng nói: “Hủy Phu nhân xem ra đã tự đánh giá cao bản thân mình rồi, dù người sinh hạ hài tử thì đã sao, nếu xét đến thân phận người không xứng làm chính thất. Khiếu Dương ca cũng không thích loại phụ nữ độc ác tự tay giết chết tỷ tỷ mình, người bất quá cũng chỉ là thiếp, sinh hạ hài tử thì sao, chẳng ai phải gọi người là nương nương, thử hỏi, có điểm gì bất lợi chứ.”

Hữu Hi tái nhợt nghiêm mặt cười lạnh, nàng không cần biết Lăng Khiếu Dương có hiểu lầm hay tức giận không? Nhưng nàng không thể không quan tâm ai hại chết còn mình, rồi vu oan giá họa cho Hoàng Bắc Thiên.

“A? Ta thật sự không có gì đáng để uy hiếp đến các người sao? Như vậy, sao lúc đầu người lại giúp ta đào tẩu, người dám nói không sợ ta uy hiếp đến quyền lợi của người nữa không?”- Giọng nói của Hữu Hi không chút khí lực, run run nói, nhưng mỗi câu mỗi chữ lại khiến Vân San không á khẩu.

Cuối cùng Vân San dậm chân nói: “Cuồng từ đoạt lý, di nương, người phải chủ trì công đạo mới được”

Lan Phi vỗ tay Vân San, bảo nàng an tâm

Vân San dìu Lan Phi ngồi xuống ghế, tất cả mọi người đều khản trương. Lan Quý Phi quét mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên hỏi: “Bác Vương, vật màu trắng đó là do người mang tới cho Hủy Phu nhân?”

Gương mặt khí phách của Hoàng Bắc Thiên vẫn thản nhiên, chỉ có ánh mắt nhìn về Hữu Hi, mang theo đau đớn.

Hắn vốn muốn để Hữu Hi an tĩnh nghỉ ngơi, nhưng xem ra không được rồi, Hoàng Bắc Thiên trầm giọng đáp: “Là thần mưa, nhưng nó vốn dĩ không phải là thuốc”

Lan Phi trầm ngâm một tiếng, quay sang hỏi nha hoàn: “Hai người các người có chạm vào nó không?”

Một nha hoàn vội vàng trả lời: “Lúc nô tỳ quét dọn phòng có chạm qua, nhưng chưa từng mở ra, đôi khi thấy Hủy phu nhân mở ra ăn thứ gì đó màu trắng, nô tỳ vẫn tưởng nó chỉ là đường bình thường, nên cũng không hề để ý”

Nha hoàn còn lại vội phụ họa theo: “Vâng ạ, đúng là như thế, trừ lúc quét dọn thì mới đụng vào chiếc hộp đó.”

“Hoàng Bắc Thiên người mua đường bóng ở đâu?”- Lăng Khiếu Dương cau mày giận dữ hỏi.

Hoàng Bắc Thiên nghĩ ngợi một chút rồi đáp: “Một tủ lâu nằm ở góc phố”.

“Người đâu!”- Lăng Khiếu Dương hô to một tiếng, Lưu An vội vàng tiến vào hỏi: “Vương gia có gì phân phó?”

“Người đưa Bắc Vương đến tủ lâu, hỏi người bán ai đã từng mua qua thứ này?”

“Vâng ạ!”- Lưu An trả lời một tiếng, sau đó nhìn Hoàng Bắc Thiên nói: “Bác vương xin mời”

Hoàng Bắc Thiên nhàu mày, lo lắng nhìn Hữu Hi, giờ phút này mọi người đều nhìn hắn, hắn chỉ có thể nhìn Hữu Hi.

Chờ hắn trở về, yên tâm, sẽ không có việc gì, hảo hảo nghỉ ngơi.

Ánh mắt bao hàm sự quan tâm lẫn trong nội tâm phức tạp, vẫn chỉ mình Hữu Hi có thể hiểu, nàng gạt đầu ra hiệu mình đã biết.

Hắn xoay người rồi đi.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm đen thẫm nhìn Hữu Hi, cuối cùng nhìn quý phi thấp giọng nói: “Mẫu phi thân thể không khỏe, người hãy về nghỉ ngơi đi, nơi này để hải nhi xử lý”

“Ta là mẫu phi của người, tự nhiên sẽ cùng người chia sẻ muộn phiền” Quý Phi nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Người xem, thân thể của nàng bị hao tổn suy yếu không ít, tạm thời để nàng nghỉ ngơi, hai nha đầu này để bổn cung thăm vấn, mọi người ra ngoài hết đi”

Lăng Khiếu Dương chau mày, quét mắt nhìn Hữu Hi, trầm giọng nói: “Vậy cứ theo như mẫu phi nói”

“Được”- Quý Phi trầm ngâm một tiếng để Vân San đi đứng lên: “Hai người theo ta”

“Vâng ạ”- Hai nha hoàn nôm nốp lo sợ đứng dậy

Lan Quý Phi nhìn thoáng qua Hữu Hi rồi đi ra ngoài, nha hoàn cũng vội vã theo sau, thái y lui ra, trong phòng chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương cùng Hữu Hi.

Không khí nặng nề ép chặt như muốn nổ tung, Hữu Hi khép hờ mắt, vẻ mặt lạnh lẽo nhưng trái tim lại đau đớn.

Lúc này mắt đi hải tử nàng mới biết mình yêu quý đứa trẻ trong bụng biết bao. Nhưng đã muộn quá rồi, có lẽ những lời nàng đáng ra không nên nói đã bị ông trời nghe được, nên lấy lại hải tử

Hữu Hi quả thật rất hối hận, nàng không nên nói những lời đó, nhưng mọi thứ đã trễ rồi, thứ mất đi sẽ không thể trở lại được nữa.

“Hải nhi, xin lỗi con!”- Trái tim Hữu Hi yên lặng chịu sự dày vò, khóe mắt rơi lệ.

“Giã mưa sa mưa, hải tử không còn chẳng phải đó là tâm nguyện của người sao?”- Sao lại khó chứ? Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, những giọt nước mắt xót xa thì nhau rơi xuống, hấn bắt đầu tin chuyện đứa trẻ mất đi không phải do Hữu Hi làm.

Hữu Hi đau lòng quật cường, hấn đã không cảm thấy thương xót còn dùng những lời nói cay nghiệt như vậy, Hữu Hi bắt lực nó: “Người không nói cũng chẳng ai nói người căm điếc, người im miệng đi cho ta”

Lăng Khiếu Dương tức giận giữ lấy cằm Hữu Hi, nhưng lại bất gặp về mặt tiền tuy tái nhợt, ánh mắt đau đớn mà trống rỗng, nàng giống như đã chết đi, mỏng manh yếu ớt, hấn tính nói gì đó nhưng cuối cùng lại kiềm lại, bỏ tay xuống, có chút phiền loạn nói: “Người tốt nhất nên cầu khẩn là hấn trong sạch đi.”

Hoàng Bắc Thiên nhất định trong sạch, Hữu Hi tự trả lời với lòng, dù không mở miệng, nhưng ánh mắt trống rỗng không chút phản kháng.

Chờ, phải chờ, chỉ cần chờ mà thôi.

Nhưng chờ lúc lâu sau, Hữu Hi mơ màng thiếp đi, hư thai đã cướp hết sức lực của nàng, khiến nàng thân thể uể oải, quả nhiên mất không ít máu, cả người suy yếu.

Lăng Khiếu Dương nhíu mày, nhìn Hữu Hi yếu ớt nằm đó, trong lòng hiện lên cảm giác xót xa. Không hấn làm sao lại cảm thấy như vậy.

Lăng Khiếu Dương kích động, xoay người rời khỏi.

Di Tâm Cư.

Hai nha đầu được lệnh quý phi quỳ lui ra xa, hai người nha hoàn hay hầu hạ Lan Phi cũng biến mất.

Trong phòng chỉ còn lại Vân San và Lan Quý Phi

Vân San đứng bên cạnh, giống như một con chó trung thành dâng lên cho quý phi ly trà, nhu thuận đứng đó, tay đan vào nhau.

Lan Quý Phi nghiêng người liếc mắt nhìn Vân San, uống một ngụm trà, chậm rãi hỏi: “Vân San người nghĩ xem ai đã giết chết cháu đích tôn của bổn cung?”

Vân San cẩn trọng trả lời: “Vân San không dám kết luận bừa”

“Nói suy nghĩ của người đi, nơi này không có ai cả, không có gì phải kiêng dè”- Lan Quý Phi đặt chén trà xuống, vẻ mặt âm trầm.

Vân San cau mày, bất an nói: “Vân San không biết, xin di nương thứ tội.”

Lan Phi đột nhiên phần nộ quát: “Người muốn ta thứ cho tội bất kính hay là tội giết chết tôn nhi của ta”

Lời nói của Quý Phi như một cú đánh phủ đầu.

“Di nương khai ân”- Vân San sợ hãi cầu xin tha thứ, vội vàng quỳ xuống trên mặt đất, hai tay nắm lấy quần áo Lan Quý Phi, nước mắt đã tràn, vẻ mặt sợ hãi.

Lan Quý Phi tức giận hất tay Vân San, lắc đầu, vẻ mặt không dám tin.

“Thật không thể ngờ được, kẻ bốn cung nuôi dưỡng bên mình đều là rắn độc, ngay cả hải nhi của Lăng Khiếu Dương cũng có thể hạ thủ được”

“Di nương, Vân San biết sai rồi!”- Vân San lo sợ khóc nức lên, nghẹn ngào giải thích: “Vân San vì quá yêu Khiếu Dương ca... nhưng Khiếu Dương ca ngoài miệng nói hận Lãnh Dạ Hủy, nhưng bên trong lại yêu nữ nhân đó. Trước kia cũng từng có một vị thiếp mang thai, chàng nói tiểu thiếp đó không xứng mang hải tử nên liền ra tay giết chết đứa trẻ. Bây giờ, Khiếu Dương ca lúc nào cũng lớn giọng nói hận Lãnh Dạ Hủy, nhưng sao lại quan tâm đến hải tử như vậy, tất cả đều chứng tỏ chàng rất quan tâm nàng ta. Vân San chỉ muốn làm cho Khiếu Dương Ca nhận ra Lãnh Dạ Hủy là phụ nữ ác độc như thế nào, sua đó sẽ chán ghét, không yêu nàng ta nữa. Vân San biết sai rồi, Di nương khai ân”

Lan Quý Phi tức giận lắc đầu, chỉ vì đồ kị ghen tuông mà làm ra những việc như vậy, bà cũng là một người mẹ nên hiểu rất rõ tâm tư của mình mẹ. Không có người mẹ nào có thể dám ra tay giết chết con mình, lại còn mất đi khả năng sinh con.

Quý Phi đau lòng nói: “quả nhiên là người, người so với Lãnh Dạ Hủy còn ghê tởm ác độc hơn nữa, mưu hại một hải tử, còn vu oan cho người khác, người thật độc ác”

Vân San ôm lấy chân Quý Phi khóc cầu khẩn: “Vân San chỉ là nhất thời hồ đồ, xin di nương đừng ghét Vân San, di nương, con là Vân San không phải người lạ, cầu xin di nương tha thứ cho con lần này.”

“Người hại chết phúc tôn của ta, làm ta tha thứ đây!”- Lan Quý Phi vẫn nhớ kỹ hình dạng đứa trẻ trong giấc mơ, trong lòng luôn mong ngóng đứa trẻ được sinh ra.. nhưng không ngờ..

Vân San cầu khẩn nói: “Vân San từ nhỏ không cha không mẹ, từ trước tới giờ luôn ở bên di nương, luôn làm theo những gì người dạy bảo, cầu xin di nương tha thứ, cầu xin người. Người đã nhìn thấy Vân San lớn lên, người giống như mẫu thân ruột thịt của Vân San vậy”

Lan Phi nhìn Vân San khóc trong lòng không tránh khỏi xót xa, quả thật bà đã từng nhìn Vân San lớn lên trước nay vẫn coi như con mình.

Vân San thấy Lan Quý Phi do dự liền đau khổ cầu khẩn tiếp: “Di nương, sau này Vân San không vì ích kỷ mà làm ra những việc đó nữa, di nương chẳng lẽ người hi vọng Khiếu Dương ca thích nữ nhân đó sao. Lúc đầu là Dạ Lan, Khiếu Dương vì nàng ta không đồng ý cưới thêm thê thiếp, nếu bây giờ lại thích Lãnh Dạ Hủy chẳng phải sẽ như trước đây sao.... Vân San sợ Khiếu Dương ca không bao giờ chú ý đến mình”

Lan Quý Phi thờ dãi, có chút miễn cưỡng, những lời Vân San nói không phải sai,

Lăng Khiếu Dương trước kia một mực không chịu lập chính thất, Dạ Lan thân phận chỉ là tiểu thiếp, không xứng làm chính thất. Hôm nay Dạ Lan chết đi, lại xuất hiện một Lãnh Dạ Hủy đi cầu dẫn Lăng Khiếu Dương, nhưng Lãnh Dạ Hủy chỉ là một tiện thiếp vốn không có tư cách làm chính thất, lại mất đi khả năng sinh con, e rằng... Hải tử mặc dù có hơi...

“Thôi, đứng lên!”- Lan Quý Phi lạnh lùng nói.

“Đạ tạ di nương, Vân San sau này không dám phạm lỗi nữa!”- Vân San lau nước mắt đứng lên/

Lan Quý Phi cau mày: “Nếu không phải ta đối với người như con mình, hơn nữa nể tình đã hầu hạ ta mấy năm nay, nếu không ta sớm đã đem người đến cho Lăng Khiếu Dương”.

“Đạ tạ Di nương thứ tội”

“Mau gọi hai nha hoàn vào đây”

“Vâng ạ! Di nương!”- Vân San xoay người gọi hai nha hoàn hầu hạ Hữu Hi vào.

..

Ngày thứ hai, trong đại sảnh Nghia Hằng Lâu không ít người, Quý Phi, Vân San, Lăng Khiếu Dương, Hoàng Bắc Thiên, quản gia Lưu An còn có hai người nha hoàn.

“Lưu An, người điều tra thế nào rồi?”- Lăng Khiếu Dương ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt tức giận, mặc dù đã qua một đêm, nhưng con giận vẫn còn ứ đọng.

“Nô tài đã đi theo Bắc Vương chỉ đến từ lâu. Người bán cũng không nhớ rõ đã bán cho Bắc Vương hay không, nên không có cách nào chứng thật, hơn nữa loại thuốc này, người bán thuốc nói là do một phụ nữ đi mua”

Hoàng Bắc Thiên đứng đó, mặt lạnh như băng”

“Lưu quản gia nói như vậy chắc là đã xác định được rồi!”- Quý Phi trầm giọng nói, sau đó quay sang hai nha hoàn: “Các người nói xem đã xảy ra chuyện gì, nếu dám nói dối nửa câu bốn cung nghiêm trị không tha”

“Thuốc là do nô tỳ mua”- hai nha hoàn run rẩy nói, quỳ ở đó đầu không dám ngẩng lên.

Ai nấy đều nhìn hai nha hoàn, Hoàng Bắc Thiên cảm thấy có chút kỳ lạ. Đường bóng là do hắt mưa, vì sao lại thừa nhận, chẳng lẽ có người sai khiến họ làm như vậy/

“Các người sao lại làm điều đó?”- Lăng Khiếu Dương hai tay vịn chặt thành ghế.

“Là do Hủy như nhân kêu chúng nô tỳ đi mua”- Một nha hoàn bất an trả lời

“Ta kêu các người đi mua sao? “- Một giọng nói yếu ớt vang lên, một thân ảnh màu trắng từ sau vách tường đi tới

Hữu Hi nghe những lời nha hoàn nói, cố gắng gương mặt đi đến./ Hữu Hi suy nhược như vậy làm cho Hoàng Bắc Thiên đau đớn, hẳn không biết làm gì hơn là đỡ lấy nàng ngồi vào ghế.

Hữu Hi môi tái nhợt, mang theo chế giễu, thấp giọng hỏi: “Ta chỉ muốn hỏi một câu... hai người các người sao lại có gan đi mua thứ thuốc, thiết nghĩ ở trong vương phủ này ta chẳng có quyền hạn lớn như vậy mà ra lệnh cho các người”

“Nô tỳ không biết đó là thuốc phá thai, là Hủy phu nhân nói buồn miệng, sai nô tỳ đi mua mạn toa hoa, nô tỳ có ăn qua một ít cảm giác nó chỉ là đường bình thường nên mới mai về”

“Các người nói dối”- Hoàng Bắc Thiên cau mày quát lạnh.

“Đủ rồi!”- Lan Quý Phi lên tiếng. “Bắc Vương bây giờ mọi hiểm nghi đã được giải tỏa, chuyện còn lại là của gia sự chúng tôi, nếu không có việc gì, xin Bắc Vương về cho.”

“Quý Phi”:- Rõ ràng quý phi biết tất cả nhưng lại bao che, Hoàng Bắc Thiên nhìn Vân San. Đôi mắt sắc như dao làm Vân San cup đầu xuống

“Người đâu”- Lan Quý Phi quát lớn, hai người nam nhân đi vào.

Lan Quý Phi nói: “Đem hai nha hoàn này tống khứ khỏi vương phủ cho ta”

“Đa tạ quý phi tha mạng”- Hai người nha hoàn khấu đầu đứng dậy, xoay người rời đi.

Mọi chuyện đơn giản như vậy sao?

Hoàng Bắc Thiên nhìn Quý Phi và Vân San đứng bên cạnh, hẳn tựa hồ nhận ra điều gì đó.

“Người còn gì để nói không?”- Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nhìn Hữu Hi, đôi mắt đen tức giận.

“Ác quạ ác báo, ông trời tự sẽ nhìn rõ, chúng ta đi thôi”- Hữu Hi nói lời kiên định đến dị thường, lạnh như băng.

“Mau kêu hai nha hoàn đứng lại cho ta”- Lăng Khiếu Dương trong lòng có chút nghe hoặc, cảm giác rất kỳ lạ.

“Ồi “- Lan Quý Phi đột nhiên vỗ trán, thống khổ kêu lên, kịch liệt ho.

“Di nương”- Vân San kinh hô, cuống quýt đưa ly trà cho Quý Phi rồi vỗ vỗ lưng bà.

“Mẫu Phi”- Lăng Khiếu Dương chứng kiến Lan Quý Phi khác thường như vậy cũng không cố gắng gọi hai nha hoàn lại, mà bước lên đỡ lấy quý phi: “Mẫu phi làm sao vậy”

Lan Quý phi uống một ngụm trà, thở hồng hộc, hao hết tâm lực nói: “Thật tức chết bổn cung mà, tiện thiếp đáng chết, dám hại chết tôn nhi, người mau đuổi nàng đi cho ta”

“Mẫu phi nghỉ ngơi trước đi, mọi chuyện để hài nhi xử lý”- Lăng Khiếu Dương trấn an, hẳn từng bước tiến lại gần.

“Người ngay cả lời của mẫu thân cũng không nghe sao, loại phụ nữ độc ác như vậy người giữ lại làm gì?”- Quý Phi tức giận nói, kịch liệt ho khan. “Nàng ta hại chết vi tôn, một lòng muốn hại ta tức chết mà”

“Mẫu phi!”

“Di nương “

“Quý Phi nương”

Mọi người đều thất kinh khi nhìn thấy Lan Quý Phi ngất xỉu.

Hữu Hi lạnh lùng ngồi yên một chỗ, diễn kịch thật hay.

Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi vốn đã có sẵn thành kiến, bởi vì hữu Hi tình nói rất ghét hài tử, vĩnh viễn không muốn chấp nhận nó. Cho nên dù phải

hay không hẳn vẫn sẽ nghi ngờ nàng.

Hắn tin tưởng mẫu thân như vậy, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng nhìn thấy Quý Phi ngất xỉu, mọi đầu óc suy nghĩ đều biến mất.

Lưu An vội vàng truyền thái y.

Hoàng Bắc Thiên đứng đó nhìn mọi người, hẩn lạnh lùng bàng quan. Cùng với Hữu Hi đứng xem kịch

...

Thái y nói Lan Quý phi ngã bệnh vì tức giận thương tâm quá độ đối với chuyện Hữu Hi hại chết cháu mình.

Lan Quý Phi trong mộng từng mơ thấy đứa trẻ, đối với hài tử trong bụng Hữu Hi rất có cảm tình. Hơn nữa vốn vẫn tin rằng đó là phúc tinh cả gia đình, lần này mất đi quả thật rất đau lòng.

Nhưng Vân San nói cũng đúng, để Lãnh Dạ Hủy ở lại trong phủ là tự rước họa vào thân, bản thân bà hiểu rõ con mình. Nếu yêu một người phụ nữ hẳn sẽ không đếm xỉa đến ai cả, nhất quyết không lấy thế kẻ cả chạm vào nữ nhân khác.

Đối với Lãnh Dạ Hủy, Lăng Khiếu Dương rất coi trọng, dù nói hận nhưng sớm đã rất thích nàng ra.

Bà ở trong vương phủ cũng khá lâu, ngày ngày chứng kiến Lăng Khiếu Dương cùng Lãnh Dạ Hủy dây dưa một chỗ, mà không đoái hoài đến nữ nhân khác. Nếu thật sự yêu Lãnh Dạ Hủy, tương lai sẽ lấy nàng làm vợ hoặc không chạm vào nữ nhân khác, chuyện này quả thật rất xấu. Lãnh Dạ Hủy đã không còn khả năng sinh con, thì giữ lại cũng vô dụng.

Nam nhân, nhất là nam nhân nắm giữ quyền lực trong tay, tam thê tứ thiếp là lẽ thường tình. Nếu như không phải Dạ Lan chết đi, sợ bây giờ hắn đã đuổi hết thiếp ra khỏi phủ.

Lan Quý Phi lo lắng suy nghĩ nhiều, mặc dù trong lòng muốn thành toàn để Vân San làm chính thất, nhưng cũng không phải nhất quyết là nàng ta, chỉ cần là ý nguyện của Lăng Khiếu Dương, dù danh môn khuê nữ nhà nào, bà cũng không cấm cả,

Lăng Khiếu Dương luôn hiếu thuận, nhưng đụng phải hai người phụ nữ đó lại coi lời nói của bà chẳng ra gì.

Lan Quý Phi nằm yên, tâm tư hao tổn để suy nghĩ, Vân San cẩn thận hầu hạ.

Lan Quý Phi không ăn không uống, hai ngày rồi, Lăng Khiếu Dương vẫn chưa đuổi Hữu Hi. Vân San đành phải phái người đi thông báo, Quý Phi không ăn không uống, muốn Lăng Khiếu Dương đến khuyên nhủ.

Lăng Khiếu Dương chạy đến nhìn thân thể suy nhược của quý phi, cau mày ngồi bên giường tay bưng chén thuốc: “Mẫu phi uống thuốc đi”

Quý Phi ho khan vài tiếng tức giận nói: “Nàng ta đi rồi sao?”

“Mẫu Phi hãy uống trước đi”- Lăng Khiếu Dương cau mày, khuyên nhủ

“Lui xuống đi”- Lan Quý Phi nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy Lăng Khiếu Dương.

“Mẫu Phi”- Lăng Khiếu Dương nội tâm cắn rứt.

“Ngươi muốn ta chết đi mới hài lòng phải không?”- Lan quý Phi yếu ớt hỏi,

“Mẫu phi đừng bức hài nhi nữa”- Tuấn nhan của Lăng Khiếu Dương nhăn lại.

Mẫu Phi là người thân duy nhất ở trong cung, hai người nương tựa vào nhau mà sống mới có địa vị huy hoàng như hôm nay.

Nhưng Lãnh Dạ Hủy, hẳn không muốn, không muốn để Lãnh Dạ Hủy rời vương phủ. Nếu để nàng đi hẳn sẽ cảm thấy thiếu mất thứ gì đó.

“Vì một tiện thiếp, ngay cả lời mẫu phi ngươi cũng không nghe sao”- Lan quý Phi thương tâm nói, thờ dài một tiếng, “Xem ra, ta có thể đến bên phụ hoàng của ngươi sớm rồi!”

“Mẫu Phi”- Lời nói của Lan Phi tỏ ra nghiêm trọng như vậy làm cho Lăng Khiếu Dương thật sự đau khổ. “Hài nhi sẽ để nàng đi”

Hắn đưa ra quyết định này thật rất khó khăn, lương tâm như bị thứ gì đó xé nát, để cho Lãnh Dạ Hủy ra đi, có nghĩa chấp nhận cho nàng và Hoàng Bắc Thiên thành toàn.

Hắn làm sao cam tâm được, nhưng hắn lại không thể vứt bỏ mẹ ruột mình. Trái tim hắn lâm vào vực sâu mầu thuẫn ray rức giằng giụa nhưng không ai cứu.

Giương mặt Lăng Khiếu Dương lộ ra chút khó chịu. Vân San chỉ âm thầm cười nhẹ. Tốt lắm mọi thứ đều như nàng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 71

Chuyện hư thai đối với nữ nhân đúng là cực hình, thân thể vừa bị hao tổn vừa đau đớn. Sau đó còn phải tỉnh dưỡng thật tốt. Nếu không an tâm điều dưỡng, thì nhiều bệnh sẽ xuất hiện khó điều trị tận gốc.

Hữu Hi lại giống như một chiếc lá khô trước gió thu, đơn độc không ai quan tâm. Hoàng Bắc Thiên không ở bên cạnh, nàng đành phải tự chữa lành vết thương. Thân thể bị đả kích quá lớn nên chỉ bất lực nằm trên chiếc giường lớn ấm áp.

Đứa bé rời bỏ, nàng thật sự rất đau, tổn thương cũng đã chịu, khóc cũng rồi, lúc này chỉ còn lại tiếng thờ dài.

Mỗi lần mâu thuẫn lại lựa chọn tất cả đều sai lầm. Hình như kiếp người này không phải của nàng. Nhưng đoạn đường phía trước còn quá dài, còn quá nhiều bụi gai, đành phải bình thân bước đi.

Bữa tối Hữu Hi chỉ uống một chén canh gà, rồi bất tỉnh nằm yên một chỗ thiếp đi. Trước đây, trong giấc mơ nàng nhìn thấy Nhất Thần, thấy hân mím cười, chỉ như thế đã khiến nàng cảm thấy được an ủi rất nhiều. Bây giờ chỉ nhắm mắt lại là thấy ác mộng khiến nàng ngủ không yên.

Trong căn phòng lạnh lẽo, một thân ảnh cao lớn nhẹ nhàng đi vào. Đôi mắt của hắn trong đêm lóe lên tia nhìn phức tạp hướng về phái Hữu Hi đang nằm trên giường.

Phụ nữ này làm cho hắn phát điên mất. Trước đây, khi biết Dạ Lan chết trên tay nàng, hắn thề muốn nàng sống không bằng chết. Tất cả hắn đều làm được, làm cho nàng đau khổ thì sao chứ chính hắn cũng đau theo, giống như có thứ gì đó cứa vào tim.

Hải tử mà hắn mong ngóng nhất bị hạ sát chết trong bụng nàng. Tâm trạng vừa khó chịu vừa phẫn nộ. Tất cả đều là nàng, chỉ có loại phụ nữ độc ác như nàng mới giết chết đứa con trong bụng mình.

Hắn hận nàng, nhưng hôm nay mẫu phi yêu cầu hắn đuổi nàng đi. Trong lòng lại có chút không đồng ý chấp nhận để nàng ra đi. Một người vốn là mẫu phi mẫu tử tình thâm, một người là phụ nữ ác độc mà hắn hận đến tận xương tận tủy. Nếu đem ra so sánh, kỳ thật rất rõ ràng, nhưng tại sao việc lựa chọn đối với hắn lại khó khăn như vậy chứ.

Để cho nàng đi, đồng nghĩa giữa hắn và nàng không có quan hệ gì; để nàng đi đồng nghĩa hắn thành toàn cho đôi gian phu dâm phụ. Hắn làm sao có thể chấp tay nhìn nàng theo người khác.

Lăng Khiếu Dương từ từ ngồi xuống bên giường Hữu Hi. Loại phụ nữ ác độc như vậy, giết chết là lựa chọn hay nhất, làm cho nàng đi xuống địa ngục hầu hạ cho Dạ Lan. Nghĩ tới đó, vẻ mặt Lăng Khiếu Dương trở nên âm tàn, cúi người, hai tay nắm lấy cổ nàng bóp chặt.

Lòng bàn tay chỉ vừa chạm vào lớp da thịt lạnh lẽo của nàng thì liền run lên. Hắn không cách nào xuống tay được, lòng vừa đau khổ vừa mâu thuẫn.

Giết nàng! Hắn làm không được.

Để nàng ra đi thì hắn đau khổ.

Giữ nàng lại, hắn không cách nào đối mặt với nàng.

Lòng đau khổ cố giằng giụa tìm ra giải pháp. Đôi mắt Lăng Khiếu Dương ánh lên tia thống khổ, thân thể hạ xuống người Hữu Hi, bá đạo hôn lấy đôi môi cánh hoa của nàng.

Hữu Hi tỉnh dậy, trợn to hai mắt, trong đêm tối, ánh mắt của nàng lóe sáng. Mùi của hắn, thân thể cường bạo của hắn, tất cả đều trở nên rất quen thuộc với nàng, dù không mở mắt cũng biết là Lăng Khiếu Dương.

Trên người hắn mang khí tức của loài dã thú. Hắn muốn làm gì vậy? Hữu Hi mở to hai mắt, hai tay đẩy hắn ra, môi phát ra tiếng kháng cự nho nhỏ. Nhưng thân thể hắn to lớn như vậy, nàng lại yếu ớt, đành phải lựa chọn cách trốn tránh nụ hôn của hắn, miệng khóa chặt, không cho hắn tiến vào. Hắn không chút lưu tình cắn vào môi nàng, nàng kêu lên, môi hé mở, đầu lưỡi của hắn ngay lập tức thừa cơ xông vào.

Hắn càng lúc càng điên cuồng, bàn tay nóng rực vuốt ve ngực nàng qua lớp áo mỏng. Khiến nàng cảm thấy đau đớn. Hắn giống như một luồng liệt hỏa, muốn thiêu nàng thành tro bụi, nụ hôn của hắn làm nàng không thở được. Gắn bó, tương chạm lưỡi của hắn và nàng quấn lấy nhau.

Hắn vừa cường hãn vừa bá đạo cưỡng hôn nàng. Bờ môi thành thạo của hắn chế ngự đầu lưỡi của nàng, quán lấy, cuốn lấy, hôn cuồng nhiệt, làm phát ra một loạt âm thanh âm muội.

Càng hôn trái tim càng đau đớn, thật sự muốn rời khỏi...

Hữu Hi giãy giụa, uất hận, thân thể của nàng như đã chết rồi hần còn muốn như thế nào nữa đây..

Lăng Khiếu Dương khó có thể không chế được dục vọng của mình. Áo lót của Hữu Hi bị hần lôi kéo bừa bãi, để lộ ra phần da thịt đầy đặn, mang theo một mùi hương thơm mát. Da của nàng so với trước kia càng lúc càng bóng lóng nhẵn nhụi.

Tay Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương khóa chặt, đặt song song hai bên thân không cách nào nhúc nhích. Hần vừa rời khỏi môi nàng liền di chuyển xuống dưới, chạm vào vùng ngực mềm mại, ngậm lấy nó, dùng đầu lưỡi di chuyển. Tất cả đều khiến Hữu Hi khó chịu, nàng cau mày lạnh lẽo hỏi: “Ngươi vẫn còn cảm giác thân thể của ta có thể thỏa mãn dục thú của ngươi sao?”

Đứng vậy nàng vừa mới hư thai, hạ thân vẫn còn ra máu, không thể khiến hần tận tình phát tiết. Dục vọng của Lăng Khiếu Dương như đang có lửa thiêu, vừa nghe thấy lời nói lạnh như băng của Hữu Hi, tất cả động tác đều dừng lại, thân thể đang hừng hực bỗng cứng ngắc. Hần không nói được một lời. Đôi mắt đen trong đêm tối chăm chú nhìn Hữu Hi hồi lâu, thờ dài một tiếng, xoay người nằm bên người Hữu Hi. Không cần biết nàng đồng ý hay không, liền kéo hữu Hữu Hi vào lòng, vùi đầu vào cổ nàng.

“Ta đáng ra phải bắt ngươi chịu nhiều hơn thế”- Giọng nói mang theo áp lực đe dọa như gõ vào da thịt nàng, trong đó chứa cả mùi vị chua xót, có thể cảm nhận rất rõ ràng tâm trạng mâu thuẫn của hần.

Hần nên làm gì với nàng bây giờ?.

Hữu Hi ở trong lòng hần cứng đờ, không dám lộn xộn. Nàng cảm giác hần có điều gì đó rất kì lạ giống như rất đau khổ. Hữu Hi cười mĩa mai, nam nhân như hần cũng biết đau sao?

“Ta không có thói quen bị ôm khi ngủ”- Mỗi khi tức giận hần lại đi tìm người khác phát tiết. Nàng chính là cố tình muốn dùng cách đó đuổi hần đi.

Lăng Khiếu Dương hừ lạnh: “Ta quen là được rồi”

Được, dù sao để cho hần ôm cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Nàng cũng không còn sức lực đấu với hần. Nhưng hần ôm chặt như vậy, rất chặt như sợ hãi nàng biến mất. Nàng sắp bị hần bóp nát rồi, Hữu Hi nhủ mảy: “Ngươi muốn siết chặt ta tới chết mới vui phải không?”

“Nếu như có thể, ta thật sự muốn bóp chết ngươi”- Lăng Khiếu Dương không buông tay, nhưng lại càng ôm chặt hơn, giọng nói khàn khàn nặng nề vang lên bên tai Hữu Hi.

Hữu Hi không câu nệ nói: “Vậy sao ngươi không ra tay đi, ta sẽ cảm thấy rất vui nếu ngươi làm”

Lăng Khiếu Dương tiếng lại cổ nàng, giọng trầm thì thầm: “Ta đáp ứng Dạ Lan, không giết ngươi, nhưng ngươi hại chết hài tử của ta, tâm địa thật sự độc ác, ngươi nói xem ta phải trừng phạt ngươi thế nào”

Hữu Hi biết giờ phút này nàng không nên trả lời, trong đêm tối, cả tấm lưng cứng đờ bị giam cầm trong tay hần.

“Bồn vương có ý muốn đem ngươi vào kỹ viện tiếp đón nam nhân. Mặc dù có chút không muốn nhưng cách trừng phạt đó rất thích đáng!”

Hữu Hi nghe Lăng Khiếu Dương nói, hoảng sợ run lên không nói lời nào. Chỉ dùng đôi mắt hoảng sợ nhìn gương mặt Lăng Khiếu Dương mơ hồ trong đêm.

Lời hần nói nửa thật nửa giả, kỹ viện, muốn nàng đi làm kỹ nữ, chỉ có tên nam nhân khôn khéo như hần mới nghĩ ra.

“Sao thế? Chưa gì đã sợ rồi sao? Ngươi lúc làm chuyện xấu chưa từng nghĩ tới sẽ có hậu quả này phải không?”

“Ta làm chuyện xấu?” Hữu Hi cười lạnh: “Vẫn còn kém xa ngươi, một ngày nào đó ta sẽ làm cho ngươi biết thế nào là hối hận, cái gì gọi là mất đi người thân nhất thì sẽ đau đớn đến mức nào”

Môi Lăng Khiếu Dương mang theo tức giận, chiếm lấy cái miệng nhỏ Hữu Hi hung hăng hôn xuống.

“Đừng có thách thức ta, ta làm việc gì tuyệt đối không hối hận. Ngươi tốt nhất nên câm miệng lại, nếu không ngày mai ta quả thật sẽ đem ngươi đi tiếp khách”

Hần then quá hóa giận. Hần không muốn nghe Hữu Hi nói lên những lời tàn nhẫn đó, cái gì sẽ hối hận, cái gì đau khổ chứ. Không bao giờ.

“Ngươi tốt nhất nên ngủ đi, đừng chọc giận ta”

Hữu Hi lựa chọn im lặng, không nên làm dã thú tức giận, thân thể bị hần giam cầm, không cách nào cử động, chỉ có thể tùy ý để hần bá đạo ôm lấy. Đêm nay quả thật rất kì lạ, không khí xung quanh an tĩnh chỉ nghe tiếng thở sâu lắng và tiếng thở yếu ớt của hai người.

Ngày thứ hai trời chưa sáng, Lăng Khiếu Dương đã dậy, Hữu Hi vẫn còn đang ngủ, nắng sớm chiếu vào làm gương mặt nàng trở nên rõ ràng. Những ngón tay Lăng Khiếu Dương không kiềm chế được vuốt ve mặt nàng, cúi đầu, hôn vào môi nàng. Phụ nữ này đôi lúc làm hần tức giận muốn bóp chết

nàng, đôi khi lại khiến hắn không nở.

Đứng dậy, liếc nhìn Hữu Hi một cái, xoay người rời đi, hắn cùng mẫu phi đã quyết định sau khi thân thể Lãnh Dạ Hủy tốt lên sẽ đuổi nàng đi.

Hắn rõ ràng đang dùng kế trì hoãn.

Trong phút chốc hắn biến mất, phòng lúc này chỉ còn lại Hữu Hi. Nàng chậm rãi mở mắt, trên môi vẫn còn mùi vị của Lăng Khiếu Dương. Tên nam nhân kì quái, hi vọng vô thường, làm người khác tức giận không nguôi. Mặc dù cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn, nhưng nàng muốn rửa mặt, thay quần áo, tổng khứ đi mùi của hắn trên người nàng.

Mới vừa đặt chân xuống mép giường mang hải vào. Cửa bị đẩy ra, Hữu Hi tưởng Lăng Khiếu Dương lại trở lại, có chút run rẩy ngẩng lên, thì nhìn thấy Lan Quý Phi cùng Vân San tiến vào, phía sau còn có hai người nam nhân.

Hữu Hi chỉ mặc mỗi bộ áo lót màu trắng, thân thể tiều tụy, sắc mặt nhợt nhạt, giống như hoa đã tàn.

Hữu Hi chậm rãi đứng lên, nghi hoặc nhìn Lan Quý Phi, chắc chắn không có ý tốt. Lan Quý Phi quát mắt nhìn Hữu Hi, cau mày, tựa hồ rất chán ghét nhìn thấy nàng, phát tay nói: “Mang đi”

Hữu Hi phập phồng sợ hãi hỏi: “Các người muốn làm gì? Muốn mang ta đi đâu?”. Chẳng lẽ Lăng Khiếu Dương thật sự muốn đem nàng vào kỹ viện.

Không ai trả lời nàng, hai người nam nhân thô lỗ bắt lấy tay nàng.

“Buông ra, các người muốn đem ta đi đâu?”- Trái tim của Hữu Hi ngập tràn sợ hãi.

Lan Quý Phi có chút khó chịu nói: “Làm nàng im miệng lại, thật là khiến người khác tâm phiền ý loạn”

Một nam nhân vươn tay, mặt không chút thay đổi, đánh vào ót Hữu Hi. Trước mắt nàng bỗng nhiên tối sầm cả người xụi lơ mất đi ý thức.

Quý Phi cau mày nói: “Chuyện bốn cung phân phó các người phải nhớ cho kỹ!”

“Thuộc hạ đã rõ”—Hai người nam nhân đỡ lấy Hữu Hi, xé lấy chăn bông bao lấy nàng.

“Mang đi đi”- Lan Quý Phi không kiên nhẫn ra lệnh

“Vâng ạ”- Nam nhân đặt Hữu Hi lên vai khiêng ra ngoài.

Vân San cắn môi, cảm giác thật vui sướng, nhưng bên ngoài lại tĩnh lặng như không có gì. Chỉ thấy hai đôi mắt trong suốt ngập tràn sự hoan hỉ, che đậy không được. Nàng giờ phút này quả thật rất cao hứng.

Lan Quý Phi liếc nhìn Vân San nói: “Lãnh Dạ Hủy đi khó tránh khỏi sau này sẽ xuất hiện thêm người khác.”

“Vân San sẽ can trọng, không để Dương ca phiền lòng”

“Biết là tốt rồi đi thôi”

Vân San dìu Lan Quý Phi đi ra ngoài. Quay đầu nhìn vào phòng, sớm muộn có một ngày nàng cũng là chủ nhân nơi này.

.....

Nơi ở của Bắc Vương.

Hoàng Bắc Thiên đứng trong sảnh, nhìn hai người tự trong vương phủ xuất hiện, trên vai khiên gì đó hình như là người.

“bên trong là gì?”- Hoàng Bắc Thiên cau mày hỏi

“Một người phụ nữ”- một người đáp.

Hoàng Bắc Thiên tâm địa run rẩy, mở lớp chăn bông, thấy gương mặt trắng bệch của Hữu Hi.

“Hữu Hi!!! người làm sao vậy”- Những ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vỗ vào mặt nàng, lo lắng không thôi.

“Bắc vương yên tâm, nàng chỉ tạm thời hôn mê”

“Các người có ý gì đây?”- Hoàng Bắc Thiên không rõ sao lại đem Hữu Hi đến đây.

“Vương gia đáp ứng thả Hủy phu nhân, nên Quý Phi làm chủ đem người đến đây, nếu như Bắc Vương không muốn Vương gia đổi ý thì nên đi ngay”

“Thật buồn cười, Quý Phi làm chủ, lỡ Vương gia truy cứu thì làm sao”- Thiếu Cửu không nhịn được xen ngang.

“Chuyện này Bắc Vương yên tâm. Chuyện này là do Vương gia đích thân đồng ý thả hủy Hủy Phu nhân, Lan Quý Phi chỉ là thi hành trước, nếu như Bắc Vương còn lo lắng, chúng tôi sẽ đem người đi sang chỗ khác”- Một nam nhân cúi ra phong thơ đưa cho Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên mở ra nhìn, là đích thân Lan Quý Phi chấp bút, viết rất rõ quý Phi làm chủ đề Hữu Hi rồi vương phủ.

Đây là bằng chứng, dù vương gia có truy cứu hay không, cũng không còn cách nào hay hơn. Xem ra Lan Quý Phi có ý muốn tách Lăng Khiếu Dương và Lãnh Dạ Hủy ra, hy vọng nàng không bao giờ xuất hiện trước mặt Lăng Khiếu Dương, cho nên đã lựa chọn hẩn, đem Hữu Hi đến

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy thân thể lạnh lẽo gầy gò của Hữu Hi, lạnh lùng nói: “Bỏn Vương đã biết phải làm thế nào, các người có thể về hồi báo”

“Vâng ạ, nô tài xin cáo lui”

Người hầu bên Vương phủ lui xuống.

“Chủ tử,.. người thật sự muốn dẫn nàng bỏ trốn sao?”- Thiếu Cửu có chút lo lắng, dù sao người đem tới như vậy, vẫn chưa biết vương gia có thật sự buông tay hay không.

“Chẳng lẽ lại để nàng trở về vương phủ chờ chết, nhận hết hành hạ hay sao?”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi yếu ớt nằm trong lòng, trái tim thật sự đau nhức

Thiếu Cửu nhíu mày, cuối đành phải nói: “Thủ hạ đi chuẩn bị ngựa, lương khô lập tức rời khỏi đây”

Hoàng Bắc Thiên gạt đầu, mắt lại nhìn Hữu Hi, yên lặng thế, hẩn nhất định sẽ không để Hữu Hi chịu khổ.

Thiếu Cửu chạy tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã mua được một tuần mã hoàn mỹ, một xe ngựa có nơi để thức ăn rất rộng, còn chuẩn bị rất kĩ càng thức ăn và nước uống, vì thân thể Hữu Hi còn rất yếu cần phải tịnh dưỡng. Thiếu Cửu tỉ mỉ lau dọn xe, mua rất nhiều nguyên liệu phòng trừ trường hợp có chuyện gì đó xảy ra.

Thiếu Cửu, Hoàng Bắc Thiên muốn để Hữu Hi tịnh dưỡng nhưng phải tránh Lăng Khiếu Dương trước đã. Sau khi đã chuẩn bị xong, Hoàng Bắc Thiên đem Hữu Hi ôm lên xe trong lúc nàng còn hôn mê. Hẩn ôm nàng vào lòng, về mặt chờ đợi. Thiếu Cửu vội vàng đánh xe, hướng về ngoại thành, chủ tử nhất định là điên rồi, là vì người phụ nữ kia mà phát điên....

Lăng Khiếu Dương từ hoàng cung trở về, hôm nay không biết vì sao, hoàng đế lại giao cho hẩn nhiều việc như vậy, Đang ở trong cung, nhưng trái tim lại ở trong vương phủ, trong lòng cảm giác rất bất an, phiền não. Sau khi đáp ứng qua loa một số chuyện, liền trở về phủ, trong lòng nóng như lửa đốt chạy tới Nghĩa Hằng Lâu. Nhìn thấy hai nha hoàn đang sửa sang lại giường.

“Nô tì khấu kiến vương gia”- Nha hoàn ý thức được Lăng Khiếu Dương tới liền hành lễ.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương tìm không ra Hữu Hi, nóng hỏ lớn: “Người đâu? Người đâu rồi?”

“Nô tì không biết, xin vương gia thứ tội”- Hai nha hoàn quét dọn quỳ trên mặt đất, bị Lăng Khiếu Dương rống lên hủ dọa đến run.

“Bắt đầu từ khi nào lại hô to gọi nhỏ như vậy”- Giọng nói của Lan Quý Phi từ bên ngoài truyền đến

Lăng Khiếu Dương xoay người, nhìn Lan Quý Phi cùng Vân San, lo lắng hỏi: “Lãnh Dạ Hủy đâu? Nàng đi đâu rồi?”

“Ta làm chủ đem nàng đi rồi, Vương nhi chẳng phải đã đáp ứng rồi sao, việc nhỏ nhất ấy để mẫu phi giúp người làm là được”- Lan Quý Phi nói về mặt bình tĩnh, Lăng Khiếu Dương lại nổi giận, mặt tái mét.

“Tại sao?”- Trai tim Lăng Khiếu Dương như muốn phát điên. Lúc sáng, Lãnh Dạ Hủy vẫn còn nằm bên người hẩn, hẩn vẫn còn có nàng trong tay. Giờ phút này lại không thấy nàng đâu cả. “Đưa đi đâu, đưa nàng đi đâu?”- Hẩn không nhịn được rít lên, chưa bao giờ đối với Lan Phi vô lễ như thế.

Lan Quý Phi lui về sau hai bước, thương tâm nói: “Vương nhi, thái độ của người có ý gì, dám hét lên với mẫu phi, trong mắt người còn có ta không?”

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương cuồng loạn, lòng nóng như lửa đốt, tiến lên, ôm lấy cánh tay Lan Quý Phi, dè dặt giận xuống, lo lắng hỏi: “Nói cho ta biết, mẫu phi đã đem nàng đi đâu? Có phải đến chỗ Hoàng Bắc Thiên? Có phải không?”

Lan Quý phi bị cơn tức giận của Lăng Khiếu Dương làm cho thương tâm. Nhìn thấy Lăng Khiếu Dương quan tâm Lãnh Dạ Hủy như vậy, bà biết mình đã làm đúng. Nam tử này, bị Lãnh Dạ Hủy làm cho điều đứng, cái gì mà hận hay không hận, đều là giả, nhìn bộ dạng cuồng loạn của hẩn, vì nữ nhân đó mà hét to với bà, quả thật đáng giận. Lan Quý Phi sắc mặt trắng bệch nói: “Vì một người phụ nữ, ngay cả mẫu phi cũng vứt đi, hô to gọi nhỏ, tình mẫu tử hai mươi mấy năm, lại thua cả một tiện thiếp sao?”

“Mẫu phi!”- Lăng Khiếu Dương mềm lòng, bỏ tay xuống, không nhiều lời quanh quẩn bên Lan Phi nữa, hướng ra phía ngoài.

“Đứng lại”- Lan Quý Phi hô to. không nhịn được ho lên. “Người muốn đi đâu, người đáp ứng mẫu phi để nàng đi, chẳng lẽ nói không giữ lời”

Lăng Khiếu Dương dừng lại, do dự một chút, về mặt xanh mét nổi giận, liếc mắt nhìn Lan Phi, cuối cùng không nói gì, hướng ra phía ngoài bỏ đi.

“Vương nhi, đứng lại đó, khụ khụ...”- Lan Quý Phi kích động kịch liệt ho khan, Vân San vội vàng trấn an. “Di nương đừng giận kéo hại thân thể”

Lăng Khiếu Dương sớm đã không quay đầu lại bỏ đi. Lan Quý Phi tức giận, đầu say sẩm, bất tỉnh bên người Vân San, mọi người đều rối loạn. Lăng Khiếu Dương cái gì cũng không quản, không để ý đến ai, chỉ duy nhất một ý niệm trong đầu, Lãnh Dạ Hủy người trốn không thoát đâu ta sẽ tìm người về.

Lăng Khiếu Dương cỡi ngựa chạy đi khỏi Vương phủ tới chỗ Hoàng Bắc Thiên, đá văng cửa, một mảnh an tĩnh. Sân không bóng người, trái tim hắn bị phần nộ chiếm cứ, xoay ra sân, leo lên ngựa bỏ đi. Ra khỏi thành bọn họ chỉ có duy nhất một con đường, Lăng Khiếu Dương không chút do dự dựa theo phán đoán mà đuổi đi

Ngoài thành vắng vẻ, gió thu thổi quan tán cây khiến những chiếc lá rơi xuống, Lăng Khiếu Dương quát mạnh roi vào ngựa tăng tốc. Chạy vội vàng, không để ý đến xung, chỉ nhắm về phía trước. Nhưng đằng trước kia, ngay cả một bóng người cũng không có, chỉ có tiếng Lăng Khiếu Dương quát mắng giục ngựa chạy nhanh lên, cát bụi, lá cây bay lên.

“Vương gia, vương gia...!”

Ở phía sau truyền đến một âm thanh xé gió, tiếng gọi âm ỉ, tiếng vó ngựa rần rật. Mặc kệ đoàn người phía sau gọi, Lăng Khiếu Dương tuyệt nhiên không quay đầu lại, hướng về phía trước đuổi theo. Hắn không thể dừng lại. Nhưng tiếng gọi đằng sau vẫn cố chấp không ngừng nghỉ la lớn.

“Vương gia, chờ một chút... thuộc hạ có chuyện quan trọng muốn cho người biết”

Chuyện gì quan trọng hơn lúc này chứ, Lăng Khiếu Dương vẫn như cũ không quay đầu lại, giục ngựa chạy nhanh hơn.

“Vương gia... chẳng lẽ ngay cả tính mạng của mẫu thân mình cũng không quan tâm sao...”- Phía sau truyền đến giọng nói gấp gáp đứt quãng

Lăng Khiếu Dương cau mày, tay nắm chặt dây cương, nên tiếp tục đi hay dừng lại, trái tim liên tục phân làm hai chống đối nhau.

“vương gia, bệnh tình của Quý Phi đã nặng thêm, xin Vương gia hãy dừng lại”- Một tiếng la xé gió lại tiếp tục vang lên.

Lăng Khiếu Dương chưa xót, cuối cùng quay đầu dừng lại, thấy Cao Mặc đang cưỡi ngựa phóng tới chỗ Lăng Khiếu Dương.

Cao Mặc hấp tấp nói: “Vương gia, Quý Phi đột nhiên ngất xỉu, bệnh tình chuyển biến xấu đi, xin vương gia hồi phủ”

Lăng Khiếu Dương ngăn ra, cảm giác rất lo lắng, nhưng... còn Lãnh Dạ Hủy, hắn đành phải buông tha không đuổi theo sau?. Con ngựa dưới thân Lăng Khiếu Dương dường như biết chủ nhân đang do dự cũng hề đi chuyển. Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn theo hướng Hữu Hi có thể bỏ trốn, đôi mắt đen trở nên tối tăm không nhìn thấy gì.

Cao Mặc sốt ruột đành khuyên: “Vương gia, người đi vẫn có thể tìm được, nhưng mẫu thân chỉ có một!”

Lăng Khiếu Dương cuối cùng cũng dứt khoát quay đầu lại, nói lớn: “Hồi phủ”

Giục ngựa quay về. Mỗi bước, trái tim càng đau đớn như bị cắt ra thành nhiều phần, càng như vậy hắn càng thúc ngựa chạy mau hơn. Cao Mặc theo sau nhìn Lăng Khiếu Dương bị dày vò trong đau khổ.

..

Lăng Khiếu Dương trở về ở cửa đã có người nghênh đón, hắn xoay người nhảy xuống ngựa, vút cây roi trong tay cho người hầu. Hắn vội vàng sai bước lên bậc thang, vào phủ, trực tiếp chạy về Nghia Hãn Lâu, nhìn thấy mẫu phi bất tỉnh nhân sự, mấy vị thái y đang liên tục chữa trị.

Vân San cúi đầu, hai mắt mọng nước, nhìn Lăng Khiếu Dương đi vào, vừa khóc vừa nói: “Khiếu Dương ca, người mau đến bên di nương đi”

Lăng Khiếu Dương run rẩy bước lên, quỳ bên giường Lan Quý Phi nắm lấy tay bà.

“Mẫu Phi hài nhi bất hiếu”- Giọng nói ngập tràn đau khổ, sau đó quay lại nhìn thái y: “Mẫu Phi thế nào rồi?”

Thái y vẻ mặt nghiêm trọng lắc đầu: “Quý Phi vì tức giận mà phát bệnh, hơn nữa thân thể vừa trúng độc không lâu, nên sẽ rất nguy hiểm”

Lăng Khiếu Dương nghe thái y nói, chứng minh bệnh tình của Lan Phi rất nghiêm trọng, mắt nóng lên, tự trách bản thân mình, đứng dậy, túm lấy tay áo thái y, ra lệnh nói: “Mau mang thuốc tới, dù dùng bất cứ cách gì cũng phải cứu sống mẫu phi, rõ chưa, nếu không bốn vương sẽ đem người đi chôn cùng.”

“Vương nhi.”- Lăng Khiếu Dương đang tức giận đe dọa thái y thì Lan Quý Phi tỉnh dậy, yếu ớt gọi tên hắn.

“Mẫu Phi.”- Lăng Khiếu Dương buông lỏng thái y, vội vàng quỳ xuống bên giường, nắm chặt tay mẫu thân áp vào mặt. “Hài nhi bất hiếu, là hài nhi bất hiếu, sau này hài nhi sẽ không làm mẫu thân giận nữa.”

Lan quý Phi sắc mặt trắng bệch mỉm cười, bàn tay lạnh lẽo vỗ về Lăng Khiếu Dương. “Gương mặt anh tuấn của người thật giống phụ hoàng”

“Mẫu phi...”- Lăng Khiếu Dương đau lòng gọi tên, hai mắt đau khổ nhắm chặt.

“Khụ khụ...” – Lan Quý Phi liên tục ho khan, hít lấy không khí để nói tiếp: “Đại hạn của ta đã đến, trách không được người khác, đừng làm khó thái y... bảo họ lui xuống đi”

“Lui xuống”- Lăng Khiếu Dương tức giận quát lên, thái y lập tức lui ra ngoài.

“Vương nhi, đang trách mẫu phi sao?”- Có thể gương mặt của bà khi còn trẻ và lúc này đây đã bị biến dạng theo năm tháng, nhưng tình cảm đối với hân ngày càng tăng.

Lăng Khiếu Dương lắc đầu, cổ họng giống như bị vật gì đó chặn ngang nói không được, nắm lấy tay bà, tựa như nhất quyết không buông, muốn mẫu thân vĩnh viễn ở bên cạnh hân.

“Vương nhi, người và nàng nhất định là vô duyên... khụ khụ”

“Mẫu Phi người nghỉ ngơi đi, hài nhi sẽ ở đây với người”

Lan Quý Phi lắc đầu: “Mẫu Phi phải nói cho xong, kéo sau này không còn cơ hội nữa”

Lời nói như phán quyết, Lăng Khiếu Dương vừa bối rối vừa sợ hãi, sống hay chết, hân giờ mới cảm giác được mình thật nhỏ bé, hân có thể khiến người khác chết đi, nhưng không thể làm họ sống lại.

Quý Phi dứt quãng nói: “Nàng ta không giống như những người phụ nữ kia... không biết xua nịnh hay quan tâm đến quyền lực... cũng không cam tâm làm thiếp. Loại phụ nữ như vậy quả thật rất hiếm, nhưng thân thể của nàng vốn đã nhợt nhạt chỉ có thể làm thiếp. Người đường đường là một vương gia, tương lai phải lấy danh gia vọng tộc, nếu lấy nàng người sẽ không bao giờ có thể đứng dậy nổi, cuối cùng cũng chỉ bị kẹt giữa oán hận, không cách nào thoát ra được”

“Là do hài nhi không hiểu chuyện, mẫu phi ráng lên, sau này hài nhi sẽ không chống đối người nữa, sẽ không làm người tức giận”- Hai mắt Lăng Khiếu Dương sưng lên, khóe mắt ửng đỏ, giọng nói khàn khàn đau khổ.

“Vân San.. lại đây”- Lan Phi ngoắc tay ra hiệu Vân San lại gần.

Vân San khóc đến nỗi hai mắt sưng to, mũi đỏ bừng, quỳ xuống bên giường. “Di nương, người không được bỏ San Nhi và cả Dương ca nữa, người ráng lên..”

“Hai người các người... là hai người ta hiểu rõ nhất... sau này nhất định phải chăm sóc nhau.. biết không?”

“Hài nhi biết”- Lăng Khiếu Dương nói, hân đau khổ đến cùng cực nhưng vẫn ráng mở miệng.

“Con biết rồi di nương”- Vân San cũng bật khóc.

“Ta mệt quá... muốn nghỉ ngơi một chút”- Lan Quý Phi nói xong liền nhắm hai mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi.

Lăng Khiếu Dương nhìn quý phi nhắm mắt lại, trái tim bị sợ hãi thắt chặt hít thở không được, hét lớn: “Thái y, thái y!”

Nghe Lăng Khiếu Dương la lên, thái y lập tức đi vào đến bên giường xem xét.

“Vương gia đừng lo, Quý Phi chỉ là ngủ thiếp đi thôi...”

Lăng Khiếu Dương đứng lên, hai mắt phấp phồng đi ra ngoài, thái y hiểu ý đi theo sau.

“Bệnh tình của mẫu phi có thể tốt lên không?”- Lăng Khiếu Dương vẻ mặt trầm trọng, ánh mắt không che dấu được sự sợ hãi.

“Thân thể quý phi vốn đã suy nhược, trước kia vì trúng độc nên đã tổn hại khá nhiều, lúc này bệnh tình lại chuyển biến xấu... thật sự, không dám đối gạt vương gia, Quý phi sẽ không thể sống thêm được nhiều ngày nữa đâu..”

Đầu Lăng Khiếu Dương như bị ai đánh mạnh vào, cảm giác cả người suy yếu, ngã ngửa ra ghế, trái tim hân đã bị phá nát rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 72

Ngoài thành vắng vẻ, gió thu thổi quan tán cây khiến những chiếc lá rơi xuống, Lăng Khiếu Dương quát mạnh roi vào ngựa tăng tốc. Chạy vội vàng, không để ý đến xung, chỉ nhắm về phía trước. Nhưng đằng trước kia, ngay cả một bóng người cũng không có, chỉ có tiếng Lăng Khiếu Dương quát mắng giục ngựa chạy nhanh lên, cát bụi, lá cây bay lên.

“Vương gia, vương gia..!”

Ở phía sau truyền đến một âm thanh xé gió, tiếng gọi âm ỉ, tiếng vỗ ngựa rần rật. Mặc kệ đoàn người phía sau gọi, Lăng Khiếu Dương tuyệt nhiên không quay đầu lại, hướng về phía trước đuổi theo. Hắn không thể dừng lại. Nhưng tiếng gọi đằng sau vẫn cố chấp không ngừng nghi la lớn.

“Vương gia, chờ một chút... thuộc hạ có chuyện quan trọng muốn cho người biết”

Chuyện gì quan trọng hơn lúc này chứ, Lăng Khiếu Dương vẫn như cũ không quay đầu lại, giục ngựa chạy nhanh hơn.

“Vương gia... chẳng lẽ ngay cả tính mạng của mẫu thân mình cũng không quan tâm sao..?”- Phía sau truyền đến giọng nói gấp gáp đứt quãng.

Lăng Khiếu Dương cau mày, tay nắm chặt dây cương, nên tiếp tục đi hay dừng lại, trái tim liên tục phân làm hai chống đối nhau.

“vương gia, bệnh tình của Quý Phi đã nặng thêm, xin Vương gia hãy dừng lại”- Một tiếng la xé gió lại tiếp tục vang lên.

Lăng Khiếu Dương chưa xót, cuối cùng quay đầu dừng lại, thấy Cao Mạc đang cưỡi ngựa phóng tới chỗ Lăng Khiếu Dương.

Cao Mạc hấp tấp nói: “Vương gia, Quý Phi đột nhiên ngất xỉu, bệnh tình chuyển biến xấu đi, xin vương gia hồi phủ”

Lăng Khiếu Dương ngần ra, cảm giác rất lo lắng, nhưng... còn Lãnh Dạ Hủy, hắn đành phải buông tha không đuổi theo sau?. Con ngựa dưới thân Lăng Khiếu Dương dường như biết chủ nhân đang do dự cũng hề di chuyển. Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn theo hướng Hữu Hi có thể bỏ trốn, đôi mắt đen trở nên tối tăm không nhìn thấy gì.

Cao Mạc sốt ruột đành khuyên: “Vương gia, người đi vẫn có thể tìm được, nhưng mẫu thân chỉ có một!”

Lăng Khiếu Dương cuối cùng cũng dứt khoát quay đầu lại, nói lớn: “Hồi phủ”

Giục ngựa quay về. Mỗi bước, trái tim càng đau đớn như bị cắt ra thành nhiều phần, càng như vậy hắn càng thúc ngựa chạy mau hơn. Cao Mạc theo sau nhìn Lăng Khiếu Dương bị dày vò trong đau khổ.

..

Lăng Khiếu Dương trở về ở cửa đã có người nghênh đón, hắn xoay người nhảy xuống ngựa, vứt cây roi trong tay cho người hầu. Hắn vội vàng sai bước lên bậc thang, vào phủ, trực tiếp chạy về Ngõa Hãn Lâu, nhìn thấy mẫu phi bất tỉnh nhân sự, mấy vị thái y đang liên tục chữa trị.

Vân San cúi đầu, hai mắt mọng nước, nhìn Lăng Khiếu Dương đi vào, vừa khóc vừa nói: “Khiếu Dương ca, người mau đến bên di nương đi”

Lăng Khiếu Dương run rẩy bước lên, quỳ bên giường Lan Quý Phi nắm lấy tay bà.

“Mẫu Phi hài nhi bất hiếu”- Giọng nói ngập tràn đau khổ, sau đó quay lại nhìn thái y: “Mẫu Phi thế nào rồi?”

Thái y vẻ mặt nghiêm trọng lắc đầu: “Quý Phi vì tức giận mà phát bệnh, hơn nữa thân thể vừa trúng độc không lâu, nên sẽ rất nguy hiểm.”

Lăng Khiếu Dương nghe thái y nói, chứng minh bệnh tình của Lan Phi rất nghiêm trọng, mắt nóng lên, tự trách bản thân mình, đứng dậy, túm lấy tay áo thái y, ra lệnh nói: “Mau mang thuốc tới, dù dùng bất cứ cách gì cũng phải cứu sống mẫu phi, rõ chưa, nếu không bản vương sẽ đem người đi chôn cùng.”

“Vương nhi..”- Lăng Khiếu Dương đang tức giận đe dọa thái y thì Lan Quý Phi tỉnh dậy, yếu ớt gọi tên hắn.

“Mẫu Phi..”- Lăng Khiếu Dương buông lỏng thái y, vội vàng quỳ xuống bên giường, nắm chặt tay mẫu thân áp vào mặt. “Hài nhi bất hiếu, là hài nhi bất hiếu, sau này hài nhi sẽ không làm mẫu thân giận nữa.”

Lan quý Phi sắc mặt trắng bệch mỉm cười, bàn tay lạnh lẽo vỗ về Lăng Khiếu Dương. “Gương mặt anh tuấn của người thật giống phụ hoàng”

“Mẫu phi...”- Lăng Khiếu Dương đau lòng gọi tên, hai mắt đau khổ nhắm chặt.

“Khụ khụ...” – Lan Quý Phi liên tục ho khan, hít lấy không khí để nói tiếp: “Đại hạn của ta đã đến, trách không được người khác, đừng làm khó thái y... bảo họ lui xuống đi”

“Lui xuống”- Lăng Khiếu Dương tức giận quát lên, thái y lập tức lui ra ngoài.

“Vương nhi, đang trách mầu phi sao?”- Có thể gương mặt của bà khi còn trẻ và lúc này đây đã bị biến dạng theo năm tháng, nhưng tình cảm đối với hân ngày càng tăng.

Lăng Khiếu Dương lắc đầu, cổ họng giống như bị vật gì đó chặn ngang nói không được, nắm lấy tay bà, tựa như nhất quyết không buông, muốn mầu thân vĩnh viễn ở bên cạnh hân.

“Vương nhi, ngươi và nàng nhất định là vô duyên... khụ khụ”

“Mầu Phi người nghỉ ngơi đi, hài nhi sẽ ở đây với người”

Lan Quý Phi lắc đầu: “Mầu Phi phải nói cho xong, kéo sau này không còn cơ hội nữa”

Lời nói như phán quyết, Lăng Khiếu Dương vừa bối rối vừa sợ hãi, sống hay chết, hân giờ mới cảm giác được mình thật nhỏ bé, hân có thể khiến người khác chết đi, nhưng không thể làm họ sống lại.

Quý Phi dứt quãng nói: “Nàng ta không giống như những người phụ nữ kia... không biết xua nịnh hay quan tâm đến quyền lực... cũng không cam tâm làm thiếp. Loại phụ nữ như vậy quả thật rất hiếm, nhưng thân thể của nàng vốn đã nhơ nhớp chỉ có thể làm thiếp. Ngươi đường đường là một vương gia, tương lai phải danh gia vọng tộc, nếu lấy nàng ngươi sẽ không bao giờ có thể đứng dậy nổi, cuối cùng cũng chỉ bị kẹt giữa oán hận, không cách nào thoát ra được”

“Là do hài nhi không hiểu chuyện, mầu phi ráng lên, sau này hài nhi sẽ không chống đối người nữa, sẽ không làm người tức giận”- Hai mắt Lăng Khiếu Dương sưng lên, khóe mắt ửng đỏ, giọng nói khàn khàn đau khổ.

“Vân San.. lại đây”- Lan Phi ngoắc tay ra hiệu Vân San lại gần.

Vân San khóc đến nỗi hai mắt sưng to, mũi đỏ bừng, quỳ xuống bên giường. “Di nương, người không được bỏ San Nhi và cả Dương ca nữa, người ráng lên..”

“Hai người các người... là hai người ta hiểu rõ nhất... sau này nhất định phải chăm sóc nhau.. biết không?”

“Hài nhi biết”- Lăng Khiếu Dương nói, hân đau khổ đến cùng cực nhưng vẫn ráng mở miệng.

“Con biết rồi di nương”- Vân San cũng bật khóc.

“Ta mệt quá... muốn nghỉ ngơi một chút”- Lan Quý Phi nói xong liền nhắm hai mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi.

Lăng Khiếu Dương nhìn quý phi nhắm mắt lại, trái tim bị sợ hãi thắt chặt hít thở không được, hét lớn: “Thái y, thái y!”

Nghe Lăng Khiếu Dương la lên, thái y lập tức đi vào đến bên giường xem xét.

“Vương gia đừng lo, Quý Phi chỉ là ngủ thiếp đi thôi...”

Lăng Khiếu Dương đứng lên, hai mắt phiếm hồng đi ra ngoài, thái y hiểu ý đi theo sau.

“Bệnh tình của mầu phi có thể tốt lên không?”- Lăng Khiếu Dương vẻ mặt trầm trọng, ánh mắt không che dấu được sự sợ hãi.

“Thân thể quý phi vốn đã suy nhược, trước kia vì trúng độc nên đã tổn hại khá nhiều, lúc này bệnh tình lại chuyển biến xấu... thật sự, không dám đối gat vương gia, Quý phi sẽ không thể sống thêm được nhiều ngày nữa đâu..”

Đầu Lăng Khiếu Dương như bị ai đánh mạnh vào, cảm giác cả người suy yếu, ngã ngửa ra ghế, trái tim hân đã bị phá nát rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 73

Hữu Hi vừa tỉnh lại liền mở mắt ra, điều đầu tiên nghĩ đến chính là mình đang ở đâu? Chỉ trong nháy mắt đã có câu trả lời ngay khi nhìn thấy gương mặt tuần mỹ của Hoàng Bắc Thiên, đôi mắt đen thâm thúy mang theo cả sự lo lắng lẫn vui sướng.

Hân ở gần nàng như vậy, ngồi bên cạnh, bao nhiêu lo lắng sợ hãi đều biến mất. Cho dù đang ở kỹ viện nàng cũng không cần phải sợ.

“Thấy thế nào? Có nơi nào không thoải mái sao?”- Hoàng Bắc Thiên mặt không chút thay đổi hỏi, nhưng Hữu Hi vẫn cảm nhận rất rõ mặc dù bên ngoài hân tở về lạnh nhạt nhưng bên trong lại rất ấm.

“Ta rất khỏe không sao cả”- Hữu Hi mỉm cười, nàng có cảm giác mình đang ở trên xe ngựa. Nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên vẫn bình thản liền kích động đứng dậy, đôi mắt phát sáng động lòng người: “Chúng ta rời vương phủ rồi sao”

Hoàng Bắc Thiên thản nhiên đáp một tiếng: “Phải”

Hữu Hi vui mừng tính nhảy cẫng lên, nhưng bị Hoàng Bắc Thiên giữ lại, thân thể nàng đang yếu như vậy không thể cử động mạnh được.

Bộ dạng cao hứng này của Hữu Hi mà đề Lăng Khiếu Dương nhìn thấy không biết lại tức giận như thế nào.

“Lan Phi đánh ngất ta rồi mang ta tới cho người sao?”- Hữu Hi thật sự có rất nhiều nghi vấn, Lăng Khiếu Dương đem qua đối với nàng như thế nào, nàng nhớ rất kỹ, hẳn muốn đưa nàng vào kỹ viện làm nàng sợ chết khiếp.

Buổi sáng, Lăng Khiếu Dương vừa đi, Lan Phi liền tiến vào, theo sau là hai nam nhân hung thần ác sát muốn dẫn đi, nàng tưởng rằng mọi chuyện đã rồi chuẩn bị đưa đến kỹ viện. Nhưng mở mắt ra, lại thấy được một trong bốn người đàn ông mà nàng quan tâm nhất: Ba nàng, em trai, Nhất Thần, Hoàng Bắc Thiên.

Nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, nàng cảm thấy rất an tâm, rất hạnh phúc, nỗi mong mỏi được rời khỏi vương phủ ngập đầy trong tim.

“Khóc cái gì?”

Ngay lúc Hữu Hi đang suy nghĩ miên man, thì bên tai truyền đến giọng nói của Hoàng Bắc Thiên lạnh như băng như sừng sừng. Cách nói chuyện đặc biệt, mặc dù giọng nói lạnh lùng, nhưng làm cho nàng vẫn cảm nhận rất rõ sự thương yêu trong đó. Nàng khóc sao? Hữu Hi xoa lên mặt mình, ra là nàng vô thức rơi nước mắt. Hữu Hi khóc nhưng lại vui vẻ cười: “Ta chỉ là quá vui thôi, người mau trả lời câu hỏi của ta đi, rốt cuộc là đi đâu?!”

“Đồng Thành, nhà của ta”- Hoàng Bắc Thiên trả lời đơn giản, giọng nói không biểu lộ chút cảm xúc, nhưng đôi mắt lại chứa sự hi vọng. Hắn mong muội muội mà hắn thương yêu nhất được gặp Hữu Hi, tuyên bố cho mẫu thân biết đây là người phụ nữ mà hắn yêu nhất.

“Cùng với người về nhà sao?”- Sắc mặt Hữu Hi đại biến, không tin nổi hỏi: “Nhưng... ta nghĩ... một người...”

“Người không muốn đi cùng ta?”- Hoàng Bắc Thiên trong lòng hy vọng vừa nghe Hữu Hi nói xong sắc mặt có chút âm trầm.

Hữu Hi cắn môi, nàng biết, nếu nàng nói muốn tự bản thân đối mặt với cuộc sống trong tương lai, Hoàng Bắc Thiên chắc chắn sẽ đau khổ, vì ý nghĩ của nàng sẽ đem hai người rời xa nhau.

Hữu Hi trầm mặc, rời khỏi Lăng Khiếu Dương là chuyện vui, mặc dù mặt Hoàng Bắc Thiên không hiểu lộ ra, nhưng nàng biết hẳn cũng rất vui vì nàng vui. Mặc dù nàng nói chưa hết câu, nhưng một người thông minh như Hoàng Bắc Thiên tự sẽ hiểu hàm nghĩa trong câu nói đó.

Gương mặt lạnh lẽo của Hoàng Bắc Thiên làm người ta cảm thấy lạnh sống lưng. Trong lòng hẳn quả thật có chút buồn bực, không hề nói một câu, vén màn, nhảy xuống ngựa.

Tức giận!

Thân ảnh cao lớn dần dần biến mất trước mắt Hữu Hi, tấm màn mau xanh lam hạ xuống, xe ngựa kéo kẹt cũng dừng lại.

“Người sao lại đối với chủ tử ta như vậy, người thật lòng thật dạ với người, chẳng lẽ người không nhận ra?”- Lời nói khiển trách của Thiếu Cửu lọt vào tai Hữu Hi.

Hữu Hi nhắm mắt lại, thật tình, nàng cũng không biết nên làm sao... lúc này cảm thấy rất sợ hãi.. không kiềm chế được sự sợ hãi.

Thiếu Cửu ngồi ở ngoài xe, cau mày, không rõ suy nghĩ của hữu Hi rốt cuộc là sao. Bao nhiêu phụ nữ muốn nịnh hót Bắc Vương, chưa từng có cơ hội hôm nay có thể rời khỏi vương phủ, cùng với chủ tử về nhà, không phải rất tốt sao, Bắc Vương muốn cái gì có cái đó, tiến vào Bắc Vương phủ, chẳng khác nào cả đời sống trong sung sướng. Nhưng nàng ta lại không được bình thường cho lắm, phụ nữ nào mà chẳng muốn dựa dẫm vào nam nhân?

Nhưng Thiếu Cửu không biết, Hữu Hi và phụ nữ thời đại này bất đồng quan điểm cùng suy nghĩ. Trái tim Hữu Hi, Hữu Hi tự biết rõ. Nàng sợ hãi nếu càng kéo dài thì càng đau. Cả hai sẽ cùng đau.

Màn xe được vén lên, Hoàng Bắc Thiên sắc mặt có chút xấu hổ, đôi mắt đen lấp lánh nhìn nàng. Hắn nhảy lên ngựa, bá đạo nói: “Người là người của ta, mọi việc đều do ta làm chủ”

Hữu Hi mở to hai mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, hẳn lại tức giận, nhưng chưa từng bá đạo như vậy.

Dù sao nếu đi thêm nửa khắc cũng không tới được Đồng Thành, đành phải nghỉ tạm, tạm thời không bàn lại chuyện đã qua. Bộ dạng bá đạo như vậy thật làm người khác giận mà nghiêng răng, Hữu Hi cau mày trừng mắt, vui đùa nói: “Hừ cuối cùng cũng lộ đuôi hồ ly, người cũng chẳng phải người tốt gì!”

“Hiểu rõ nhau hơn rồi, người cố gắng thông minh hơn một tí đi”- Kỳ thật hẳn cảm giác nàng rất thông minh, trong lòng Hoàng Bắc Thiên thoáng lên tia

hạnh phúc, sau đó hô to: “Lên đường”

Xe ngựa tiếp tục đi, hy vọng trước khi trời tối có thể tìm được nơi sạch sẽ ảm áp để nghỉ chân. Hấn muốn Hữu Hi được nghỉ ngơi, có chút không quen khi nhìn thấy Hữu Hi như vậy, mặc dù trong lòng nhìn không được luôn nghĩ tới nàng. Vì Hữu Hi rất đặc biệt, cho nên chủ tử mới thích, nếu tất cả nữ nhân đều giống nhau thì thích chẳng có ý nghĩa gì cả. Thiếu Cửu suy nghĩ rồi giục ngựa chạy nhanh hơn.

Hữu Hi nằm ở ngoài, trừ Vương phủ ra, cả người liền trở nên phấn chấn, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm mặt Hoàng Bắc Thiên. Hấn hình như rất thất vọng khi biết nàng không muốn cùng đi với hấn, đôi mắt đen lại nửa nhìn ra mức màn màu xanh.

“Nhìn cái gì!”- Hoàng Bắc Thiên quát một tiếng, quay đầu lại, cau mày nhìn Hữu Hi, ánh mắt so với lúc ở Vương phủ đã trở sức sống hơn nhiều.

“Nhìn bộ dạng giận dữ của ngươi, như tiểu hài tử vậy”- Hữu Hi nhẹ nhàng bật cười, Hoàng Bắc Thiên có chút xấu hổ.

“Ai nói ta giận”- Thân thể Hoàng Bắc Thiên tiến lại gần Hữu Hi: “Có lạnh không”

“Không lạnh, nhưng hơi say sẩm”- Lúc bất tỉnh nàng không cảm thấy gì cả, nhưng tỉnh lại, xe ngựa lại chạy điên cuồng làm bụng nàng hơi đau.

Hoàng Bắc Thiên cau mày giận mình sợ ý, thân thể Hữu Hi vẫn chưa chịu được xóc nảy. Hấn vươn bàn tay to, nắm lấy cánh tay Hữu Hi, dùng sức, Hữu Hi liền ngã vào lòng hấn. Nàng bị hấn ôm ngang, nằm trong lòng, giống như mẹ ôm con. Mặc Hữu Hi sắp bị lửa thiêu nóng đến khó chịu, tay nắm chặt, vội vàng ngồi dậy.

“Ta... ta nằm ở đây được rồi”- Hữu Hi không biết sao mình lại trả lời.

Ngay cả việc ngủ cùng một người đã từng ở với mình vào đêm sẩm sét nhưng vẫn không được tự nhiên.

“Nhắm mắt, ngủ, còn đi một quãng rất xa mới tới nơi”

Hấn nói xong, liền nhắm mắt, dựa lưng vào xe, cánh tay ôm nàng, rất chặt, nhưng không hề khiến Hữu Hi đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 74

Trời đã vào đêm, những ánh nắng còn lại chiếu lấp lánh trên mặt đất. Hữu Hi cuộn mình trong lòng Hoàng Bắc Thiên, nheo nheo mắt, xe ngựa bị sóc làm nàng thức giấc. Đôi mắt nhú lại nửa mở nửa nhắm, nhìn Hoàng Bắc Thiên. Tuấn nhan khí phách, mũi cao thẳng, môi mỏng, mắt phượng hẹp dài, đen nhánh, hai mắt nhắm lại để lộ ra lông mi dài. Quả là một nam nhân rất tuấn tú.

Hữu Hi đánh giá Hoàng Bắc Thiên, không hiểu tại sao bản thân mình lại nhầm chán như vậy chứ, không nhìn được cười khế.

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên mở mắt, đôi mắt đen dừng lại trên Hữu Hi. Nhất thời trái tim Hữu Hi không ức chế được nhảy lên, gương mặt thẹn thùng.

“Rất đẹp phải không?”- Giọng nói trầm ấm của Hoàng Bắc Thiên mang theo tia mỉa mai, hàm chứa sự trêu đùa.

Hữu Hi quay đầu, nhú mày, đề những bất an cùng rung động trong lòng xuống, nói: “Ai nhìn ngươi chứ!!”

Hoàng Bắc Thiên nhú mày, muốn nói gì đó, ánh mắt đột nhiên đầy sát khí, ôm chặt lấy Hữu Hi khiến nàng không biết Hoàng Bắc Thiên tính làm gì, vừa định mở miệng hỏi, từ đáy xe ngựa phát ra tiếng nổ, nàng bị Hoàng Bắc Thiên ôm chạy ra khỏi xe ngựa, Hữu Hi hồi hộp, nàng có thể xác định có người mới vừa từ đáy xe ngựa phóng ra.

Thiếu Cửu nhảy khỏi ngựa, phi thân về phía Hoàng Bắc Thiên, đứng phía sau hấn, hai người đưa lưng về phía nhau quan sát động tĩnh bốn phía.

Hữu Hi hoang mang hai mắt nhìn xe ngựa đột nhiên phát ra tiếng nổ, nát vụn, một bóng đen từ dưới đất phóng lên cao, loan đao gió lên hướng về phía ba người. Thiếu Cửu trong tay cầm một con dao, đưa lên chặn đường tấn công của tên áo đen.

Tên áo đen bị Thiếu Cửu ngăn lại, thân ảnh vội vàng lui về sau đứng vững trên mặt đất.

“Chủ tử người đi trước đi, nơi này để ta ứng phó”- Thiếu Cửu che chở Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi, chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến.

Hữu Hi sợ ngây người.

“Còn muốn chạy, không dễ vậy đâu!”- Trên không trung truyền đến một giọng nói hư ảo nhưng âm thanh rất rõ.

Hữu Hi định thần, quay đầu tìm kiếm nơi phát ra giọng nói, chỉ thấy một thân ảnh cao ốm từ không trung ưu nhã đáp xuống trước mặt ba người. Từ phía sau hắn cũng xuất hiện mười mấy hắc y nhân, tay cầm khí giới, ý đồ rõ ràng là không tốt.

Tên đầu lĩnh mặc một bộ bạch sam, để lộ ra gương mặt âm tàn, đôi mắt nhìn chằm chằm Hữu Hi ẩn chứa sự thèm muốn thứ gì đó.

“Các ngươi là người từ đâu đến, sao lại cản đường bọn ta?”- Thiếu Cửu cầm khí giới, giận dữ hỏi.

“Phía sau có phải là Bắc Vương không!”- Bạch y nam tử cầm một cái quạt, ra vẻ nho nhã, tay chỉ vào Hoàng Bắc Thiên.

Trời đang lạnh, lại đi cầm quạt, thật quái dị, nhưng rồi Hữu Hi nhớ ra, trên tivi người ta thường dùng cây quạt làm vũ khí? Chẳng lẽ cây quạt trên tay hắn là vũ khí, tại sao họ lại ngăn cản nàng? Hữu Hi suy nghĩ, khó khăn vừa việc qua, lại gặp chuyện chắc chắn liên quan đến nàng? Chẳng lẽ vì trên lưng nàng có bí mật gì đó? Đường như có rất nhiều người muốn mạng của nàng.

Hoàng Bắc Thiên đẩy Thiếu Cửu ra, bình tĩnh đứng yên tại chỗ, đôi mắt đen lộ ra sát khí kinh người.

“Không biết các hạ có gì chỉ giáo?”- Giọng nói bằng giả mang theo sát khí.

Bạch Y nam tử cười khê nói: “Tên Bắc Vương như sấm bên tai, không chỉ tướng mạo đường đường, mà còn là người giàu có nhất nước, hôm nay lại có được phụ nữ kia, chắc chắn sẽ như hồ mộc thêm cánh”

Hữu Hi nhìn bạch y nam tử, sau đó nhìn Hoàng Bắc Thiên, có ý gì, ý hắn là Hoàng Bắc Thiên muốn bí mật trên lưng nàng? Không, không, nàng không tin.

“Chỉ cần Bắc Vương để người phụ nữ này lại, chúng ta sẽ không làm khó dễ, để cho Bắc Vương rời khỏi đây an toàn”

“Năm mơ!”- Hoàng Bắc Thiên hừ lạnh, tức giận nói

“Vậy thì đừng trách bọn ta không khách khí!”- Bạch y nam tử phát tay, hắc y nhân từ phía sau đồng loạt tấn công Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên bảo vệ Hữu Hi, lúc thì xuất hiện bên trái rồi lại bên phải tốc độ cực nhanh, rút thanh kiếm bên hông liều mạng bảo vệ Hữu Hi.

Đao trước bóng kiếm, máu tươi văng khắp nơi, Hữu Hi sợ hãi nhắm chặt hai mắt, hai tay giữ chặt áo Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên từ nhỏ đã bái một cao thủ giang hồ làm sư phụ, võ công dĩ nhiên không kém, đối với những kẻ này tuyệt đối không sao. Hơn nữa ở đây không phải chỉ có Hoàng Bắc Thiên biết võ công mà còn có Thiếu Cửu cũng đang ra sức chống lại kẻ tập kích.

Bạch Y nam tử tựa hồ rất nhân nhã, đứng ngoài cuộc, xem cuộc chiến, ngón tay xảo diệu chơi đùa với quạt. Mắt lại lặng lẽ quan sát người bên mình cùng Hoàng Bắc Thiên giao tranh mấy hiệp vẫn chưa đoạt được Hữu Hi, kiếm chế không được hết lên.

“Một đám phế vật!”- Không muốn làm ô uế bạch sam, nên không muốn ra tay, bây giờ xem ra hắn đánh giá quá thấp năng lực Hoàng Bắc Thiên, bên này mấy thị vệ theo sau cũng không dám khinh thường.

Hắn phi thân lên, chiêu thức sắc bén, cây quạt mang theo sát khí đại thịnh hướng về hữu Hi. Hoàng Bắc Thiên đại kinh, trong tay cầm kiếm ngăn cản sự công kích của bạch y nhân, nhưng hình như vô ích. Bạch y nhân xuất chiêu, cây quạt lại kì sao, giống như khí giới cực kỳ sắc bén, đâm vào ngực Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên đau đớn lui về sau, muốn ôm lấy Hữu Hi tránh ra xa, nhưng bạch y nhân lại quỷ mị cướp lấy Hữu Hi từ trong tay Hoàng Bắc Thiên.

“Chủ tử!”- Thiếu Cửu đâm chết hắc y nhân, quay đầu thấy Hoàng Bắc Thiên bị thương, kinh hãi hét lên.

Hắc y nhân liếc nhìn bạch y nam tử biết đã đắc thủ, cũng không muốn dây dưa với Thiếu Cửu, vội chạy tới bên bạch y nam tử.

Hữu Hi gãy dựa, run rẩy, người Hoàng Bắc Thiên đầy máu, làm cho trái tim nàng sợ hãi như sắp ngừng đập.

“Khốn khiếp, ngươi làm hắn bị thương, ngươi là tên khốn khiếp đáng chết!”- Hữu Hi gãy dựa nhưng vẫn không thoát khỏi tay bạch y nam tử, nàng cúi đầu cắn vào cánh tay hắn

“Ah!”- Nam nhân cau mày, đau đớn, nhưng vẫn không buông nàng ra, chỉ tức giận trừng mắt liếc nhìn nàng một cái.

“Thả nàng ra!”- Hoàng Bắc Thiên đau đớn, sắc mặt trắng bệch, mày nhíu chặt, trong mắt chứa đựng sự lo lắng cùng không cam chịu để bạch y nam tử bắt nàng đi.

“Không hẹn gặp lại!”- Bạch y nam tử đắc ý bỏ lại bốn chữ, ôm lấy Hữu Hi rời đi.

Hoàng Bắc Thiên vừa tiến hai bước tính đuổi theo thì ngực nổi cơn đau khiến hắn ngất đi.

“Chủ tử!!!”- Thiếu Cửu vội vàng đỡ lấy Hoàng Bắc Thiên, nhìn vết thương không chỉ có máu mà còn thâm đen lại. Có độc!!!

Chết tiệt!!

...

Hoàng Bắc Thiên bị thương không biết có sao không, có nặng lắm không, Hữu Hi cuộn mình trên giường, lo lắng nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên.

Nhìn những cây đuốc đang cháy, còn có hai tên nam nhân đứng cạnh giữ nàng, bọn họ đứng yên bất động, cho dù nàng hỏi gì cũng không trả lời.

Nơi này là đâu? Kỳ thật nơi này là ở đâu cũng chẳng thay đổi được gì, dù sao nơi này đối với nàng cũng rất xa lạ. Nàng chỉ biết Hoàng Bắc Thiên bị thương rất nặng, đồng thời có ai đó đang muốn bí mật trên lưng nàng.

Đang nghĩ tới, từ ngoài cửa một nam nhân cùng một lão nhân trên mặt nhiều nếp nhăn, da khô, tóc bạc dài bù xù, thoát nhìn như những lão nhân kì quái trong câu chuyện hồi xưa nàng đọc.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại, nàng nuốt nước miếng xuống, tay túa ra mồ hôi. Lão nhân đi lại gần nàng.

Cách đi của hắn không giống như người già, động tác linh hoạt, chỉ vài bước đã đến bên người nàng. Lão nhân này ngoại trừ râu tóc bạc phơ thì ánh mắt lại tràn đầy sức sống, nhìn Hữu Hi, sau đó cười lớn, làm người ta muốn thùng mồm nhĩ.

“Sao? Ta rất đáng sợ đúng không!! Ánh mắt của ngươi nhìn ta như nhìn thấy quỷ”- Giọng nói của lão nhân vang lên như khiển trách.

“Ngươi là kẻ muốn bắt ta?”- Hữu Hi thăm đoán.

“Đúng vậy, ta muốn ngươi”- Lão nhân thừa nhận.

“Ngươi muốn giết ta sao?”- Hữu Hi đứng lên, mở to mắt nhìn lão nhân, hi vọng nhận ra điều gì đó, nhưng đôi mắt lão đen thẫm hoàn toàn không đọc được.

“Không, không, không!”- Lão nhân cuống quýt lắc đầu. “Có thể lựa chọn cách khác, ví dụ như sống không bằng chết cảm giác đó phải chăng rất tuyệt”- Vừa nói vừa phát ra tiếng cười quái dị, chói tai, khó nghe, dọa người.

Hữu Hi hạ mắt xuống, vậy thì chết đi cho xong. Nhưng Lãnh Dạ Hủy là thiếp của vương gia, sao trong người lại mang bí mật lớn như vậy trên lưng chứ, lại còn một đám người kì lạ muốn giành lấy nó.

Nàng ngẩng đầu nhìn lão nhân: “Được rồi, tóm lại vẫn là chết, vậy chết đi cho xong, sống làm gì, bí mật của ta rốt cuộc là gì mà khiến ngươi ham muốn đến thế”- Hữu Hi không hề khản trương hay sợ hãi, lúc này sợ chỉ là vô dụng.

Lão nhân trong mắt lóe lên tia kim quang, như nhìn thấy thứ đồ bất mắt, hai tay vung lên, kích động nói: “Trên lưng ngươi có bí mật, không nhiều người biết lắm, nhưng chỉ như thế thôi đã đủ làm nhân loại phải điên cuồng tranh đoạt”

“Là cái gì?”- Hữu Hi hỏi tới.

“Bí mật đó là có thể làm cho người ta trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh viễn, hơn nữa có khả năng hủy diệt mọi thứ, thống lĩnh tất cả mọi người, có thể hiểu được mọi chân lý... chỉ cần có nó chính là chúa tể của thế giới này mãi mãi”

Chỉ vậy thôi sao, Hữu Hi nhìn hai mắt lão nhân lộ ra tia sáng chớp động, quyền lực có thể khiến tất cả mọi người điên cuồng, muốn chinh phục nó đạt được thỏa mãn được dục vọng bản thân.

Trường sinh bất lão, thật sự có bí quyết đó sao?

“Ngươi vẫn còn sống là tốt lắm rồi”- Hữu Hi cau mày. “Nhìn đi, những người bên cạnh ngươi lần lượt chết đi, nhìn bằng hữu gia đình từ từ già yếu biến mất, chứng kiến sinh ly tử biệt, mỗi lần như thế lại đau khổ. Tất cả mọi người đầu luân hồi, thế giới luôn chuyển động, chỉ có ngươi không thay đổi, vĩnh viễn đứng một chỗ, không phải rất kinh khủng sao”

“Câm miệng”- Thoạt nhìn vẫn giống như lão nhân tốt bụng, nhưng sau đó tức giận quát lên: “Ngươi biết cái gì, muốn thuyết phục ta thả ngươi sao, đừng nằm mộng. Nếu ta vô tình thì ngươi đã chết sớm rồi, người đâu, lời ả xuống!”

Hữu Hi bị kéo xuống, trong lòng thâm mắng, lão yêu quái!!

Hoàng Bắc Thiên hôn mê tỉnh lại thì nhìn thấy mình đang ở trong một căn phòng đơn sơ. Hữu Hi đã bị bắt đi, không khỏi đau lòng, bỏ mặc vết thương xoay người xuống giường.

“Chủ tử ngươi muốn đi đâu”- Thiếu Cừ vội vàng đỡ lấy Hoàng Bắc Thiên, lo lắng hỏi.

“Ta muốn đi cứu Hữu Hi, nàng không thể xảy ra chuyện được”

“Ngươi như thế này làm sao đi cứu nàng”- Trong phòng một giọng nói thứ ba vang lên.

Hoàng Bắc Thiên cùng Thiếu Cửu nhìn xung quanh, trong phòng chỉ có hai người đâu còn ai nữa. Một gương mặt tà mị hiện lên, hắn cười khê, đôi mắt nhìn bộ dạng đau đớn của Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên tự hỏi hắn là người hay quỷ, dưới ánh nến không hề nhìn thấy bóng. “Ngươi là người phương nào”- sắc môi Hoàng Bắc Thiên trắng bệch, chỉ vừa nhìn qua là biết trúng độc.

“Ta”- Hắn bật cười “Ta không phải người, Hữu Hi bị bắt đi, ngươi chẳng phải muốn đi cứu nàng sao?”

Hoàng Bắc Thiên nhìn hắn chằm chằm rồi cuộc là người hay quỷ, quả thật hắn muốn đi cứu Hữu Hi. Thân thể Hoàng Bắc Thiên xiêu vẹo đi ra ngoài.

“Ngươi như vậy làm sao cứu người, liệu ngươi có biết nàng ở đâu không? Cho dù thì đợi ngươi tới nàng cũng đã chết”- Giọng nói tà mị của nam nhân đó lại ngân vang lên sau lưng Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên quay đầu lại, thân thể của nam nhân tà mị in trên vách tường, đôi mắt đen của Hoàng Bắc Thiên nhìn hắn: “Ngươi biết nàng ở đâu sao?”

“Ta dĩ nhiên biết, nếu muốn ta nói cho ngươi biết thì phải đáp ứng một điều kiện của ta”

Hoàng Bắc Thiên thờ gập, nhìn chằm chằm vào nam nhân tà mị, nói: “Ta làm sao biết ngươi nói thật hay giả”

“Được!”- Nam nhân tà mị vung cánh tay lên, trên không trung hiện lên hình ảnh, Hoàng Bắc Thiên kinh ngạc, hắn nhìn thấy Hữu Hi đang bị trói trên bàn tế, lưng không mảnh vải che, gương mặt nhăn nhó đau đớn.

Chứng kiến Hữu Hi cứ như vậy mà chết đi khiến trái tim hắn như bị bóp nát.

“Nàng ở đâu”- Hoàng Bắc Thiên hấp tấp đi về phía nam nhân tà mị: “Nói cho ta biết nàng ở đâu, ta muốn đi cứu nàng”

“Ngươi bây giờ có chết cũng chẳng cứu được nàng”- Nam nhân tà mị tựa hồ muốn khiến cho trái tim Hoàng Bắc Thiên bòn chòn lo lắng: “Nhưng ta có thể cứu nàng!”

Hoàng Bắc Thiên nhìn nam nhân tà mị, hắn không còn thời gian đã thắc mắc của nam nhân tà mị, càng không muốn biết vì sao cái gì hắn cũng biết, bên trong hắn còn chứa một cỗ lực lượng thần bí.

Nam nhân tà mị tiếp tục nói: “Muốn ta cứu nàng, ngươi phải nỗ lực giúp ta vài việc.”

Hoàng Bắc Thiên nhìn hình ảnh dần dần biến mất trước mắt, lòng nóng như lửa đốt, giận dữ hét lớn: “Nói cho ta biết, Hữu Hi ở đâu”

Nam nhân chậm rãi nói: “Ta nói rồi muốn ta cứu nàng, ngươi phải đáp ứng ta một vài điều kiện”

“Nói, ngươi muốn gì cũng được”

“Kể cả mạng của ngươi?”

“Chỉ cần có thể cứu Hữu Hi, mạng của ta ngươi cứ việc lấy đi”

“Chủ tử!!!”- Thiếu Cửu không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy, lúc này nghe chủ tử nói bỏ cả mạng của mình để cứu Hữu Hi thì mới hoảng hồn..

“Không nghiêm trọng vậy”- Nam nhân tà mị mỉm cười. “Ta cần mạng của ngươi cũng chẳng có ý nghĩa, ta chỉ cần vị giác, khứu giác của ngươi thôi, đồng thời ta còn tặng ngươi một thứ...”

Con người này rồi cuộc muốn gì, hắn như nắm rõ chuyện sinh tử trong tay, quen biết Hữu Hi lại không chịu đi cứu nàng.

“Nói xong chưa!”- Hoàng Bắc Thiên chịu đựng vết thương, mạnh mẽ đứng yên tại chỗ.

Tà mị nam nhân nói: “Uống thuốc này xong, ta sẽ đáp ứng ngươi, nó sẽ khiến ngươi mất đi khứu giác, vị giác, thậm chí mỗi lần trăng tròn ngươi sẽ phải chịu những cơn đau đớn rất kinh khủng, ngươi vẫn còn muốn uống nó chứ?”

“Chỉ cần có thể cứu được Hữu Hi, những thứ này không đáng gì cả”- Hoàng Bắc Thiên nói dứt khoát không chút do dự.

“Chủ tử đừng”- Thiếu Cửu ngăn lại không cho Hoàng Bắc Thiên làm, nhưng Hoàng Bắc Thiên hung hăng đẩy ra.

“Nếu như tới lúc nào đó ngươi không chịu được nữa, chỉ cần nói không thương Hữu Hi, muốn được giải độc, ta sẽ thành toàn tâm nguyện đó cho ngươi. Nhưng việc đó cũng đồng nghĩa Hữu Hi sẽ biến mất, tới lúc đó không hối hận chứ?”

Hoàng Bắc Thiên gằn từng chữ nói: “Từ khi sinh ra ta chưa từng biết đến hai chữ hối hận”

Tà mị nam nhân mỉm cười, vươn hai tay, đưa viên thuốc cho Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên không chút do dự nuốt vào, đầu óc Hoàng Bắc Thiên đột nhiên say sẩm ngã xuống đất.

Tà mị nam nhân từ từ thu tay lại, những ngón tay thon dài tái nhợt khế cong lên, nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên té xuống đất hấn liền biến mất. Trong lúc đó chỉ còn Thiếu Cửu vẫn gọi chủ tử mình tỉnh dậy.

..

Hữu Hi biết chuyện mình phải chết đã được định sẵn, còn dao sắc bén đang đặt trên lưng nàng cửa vào từng chút một khiến nàng đau đớn gần chết. Thiết vòng trói chân nàng lại, cửu động còn không được đừng nói tới chuyện gãy gựa. Vì quá đau mồ hôi lạnh liên tục tứa ra.

Lột dạ khi còn sống, phải hết sức cẩn thận nếu không sẽ phá mất bí mật trên lưng nàng. Bên cạnh nàng là một nam nhân có tướng mạo y như lão nhân, nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Máu tươi từ trên lưng Hữu Hi chảy xuống vô cùng thê thảm. Lúc nam nhân tính hạ dao thứ hai xuống thì một trận cuồng phong kéo tới, nam nhân bị thổi phăng đi đập vào tường, ngã xuống đất học máu chết.

Hữu Hi không biết là vì quá đau hay quá sợ hãi chân tay run rẩy, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt kinh hãi không ít.

“Ngươi là người phương nào dám xông vào Âm Cung”- Lão nhân dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dạ đế.

“Ta là ông nội của ngươi” – Dạ đế nhìn thấy trên lưng Hữu Hi bị rạch một đường nhỏ, hấn tức giận, vung tay áo, trong thoáng chốc lão nhân bị cuốn đi, đập vào tường đá phát ra một tiếng thật lớn. Lão nhân phun ra máu tươi vội vàng đứng dậy, chạy về cửa, Dạ Đế mạnh như vậy, lão không chạy mới lạ, nhưng ngay cả con đường sống cuối cùng cũng không có.

“Tiểu Phiền phức, ngươi yên lặng hơn ta tưởng, cũng tốt ít ra ta có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân”

Một giọng nói tà mị vang lên bên tai Hữu Hi, không cần nhìn nàng cũng biết là ai. Đôi bàn tay lạnh lẽo chạm vào lưng nàng, một luồng khí tức lạnh lẽo truyền vào.

“Này ngươi tính làm ma nhát ta sao, mau cởi trói giúp ta”- Đôi bàn tay lạnh lẽo không mang theo chút hơi ấm của hấn đã khiến Hữu Hi nhận ra ngay từ đầu lạ Dạ đế.

Hữu Hi nói xong nhưng không nghe Dạ đế trả lời, nhưng lại cảm thấy tay hấn vuốt ve da thịt nàng, hấn dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lên vết thươn trên lưng nàng, giống như là đang hôn nhưng cũng có cảm giác không phải.

“Ngươi đang làm gì vậy” Hữu Hi quay đầu lại nhưng không nhìn thấy mặt Dạ đế, chỉ thấy trên lưng không còn đau nữa.

Thiết liên trên tay tự động tách ra, Hữu Hi vội vàng ngồi dậy. Xoay người kiểm Dạ đế, nhưng nghe tiếng hấn trách mắng: “Này, mau mặc quần áo vào.”

Hữu Hi cúi đầu nhìn, á, nàng hoàn toàn bị lộ trước mắt hấn. Mặt Hữu Hi nóng như lửa đốt, vội vàng mặc quần áo vào, rồi nhảy xuống khỏi giường té. Dạ Đế vẫn còn đang che mặt.

Hữu Hi nhìn thấy Dạ đế liền cảm thấy rất vui vẻ, đi đến gần hấn kéo tay áo nhè nhẹ: “Ta mặc áo rồi, ngươi đừng che mặt nữa.”

Dạ đế quay đi nói: “Ta phải đi thôi, nếu trời sáng ta sẽ bốc hơi thành nước mắt”

Dạ đế vừa nói xong, một tay che mặt, tay còn lấy hòm lấy eo Hữu Hi, bay về phía tường.

“ÁH”- Hữu Hi thất thanh kêu lên, tốc độ nhanh như muốn lao vào tường, nàng sợ mình sẽ nát thành bánh mắt liền sợ hãi nhắm mắt lại. Nhưng đợi mãi vẫn không hề có gì xảy ra. Hữu Hi hé hé mở mắt, nhìn thấy mình đã đứng bên ngoài trời, cách đó không xa còn thấy một sơn thôn nhỏ.

Nỗi sợ hãi lúc này mới được trấn an, vui vẻ nắm lấy tay áo Dạ đế: “Sao ngươi lại tới đây, chẳng phải ngươi đang ở Dạ thành sao? Nhưng vẫn phải cảm ơn ngươi đã cứu ta”

Dạ đế không lên tiếng, Hữu Hi tình nghịch nói: “Ngươi không phải đợi chảy máu mũi rồi mới chịu đi chứ?”

“Đã cứu ngươi không nói cảm ơn thì thôi, còn trêu chọc ta”- Dạ đế tức giận nói.

“Được rồi, ta chỉ đùa thôi, nhìn thấy ngươi ta rất vui”- Hữu Hi lay lay ống tay áo Dạ đế. “Cảm ơn ngươi đã cứu ta, nếu không ta đã bị lột dạ rồi, ngươi lúc nào cũng đến thật đúng lúc.

Dạ đế nhìn vào mắt Hữu Hi, hấn len lén lau đi máu mũi, cười hi hi ôm lấy thất lưng Hữu Hi: “Không phải nam nhân nào cũng đối xử với ngươi tốt thế đâu, nếu muốn cảm ơn ta thì hôn ta một cái”

“Ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta sao?”- Hữu Hi cau mày, nàng thúc Dạ đế một cái khiến hấn phải buông tay ra.

“Ngươi đúng là không có lương tâm, càng không muốn thì ta càng làm”- Dạ đế gần gần tiến lại

“Này này, nguoi làm ta cảm thấy ghớm quá đi!”- Hữu Hi dùng tay che mặt Dạ đế, quay đầu đi chỗ khác, không cho Dạ đế thực hiện được,

“Hôn một cái thôi” Dạ đế chớp lấy tay Hữu Hi, đôi môi lạnh lẽo hung hăng hôn nàng. Không biết là chỉ đơn thuần chọc ghẹo nàng hay thật, hấn cũng chỉ hôn nhẹ lên môi nàng.

Sau khi thực hiện được, Dạ đế buông lỏng Hữu Hi, đôi mắt tà mị trong đêm sáng ngời càng khiến người khác bị mê hoặc, nhưng Hữu Hi nhìn thấy tận sâu bên trong là nỗi đau khổ, cơ thể hấn không thoải mái sao?

Hữu Hi muốn hỏi, nhưng nhớ tới hành vi lúc này, tức giận xoay người sang chỗ khác, cắn môi không nói lời nào, xú nam nhân này chỉ biết khi dễ nàng.

Dạ đế nhìn Hữu Hi , tâm trạng có chút không vui: “Hôn một cái cũng không khiến nguoi mang thai đâu”

“Nguoi”- Hữu Hi cau mày, không thèm để ý đến ánh mắt Dạ đế đang chăm chú nhìn nàng, hung hăng liếc mắt nhìn Dạ đế, không biết phải mắng hấn thế nào.

“Cứ từ từ tức giận, ta đi đây, nguoi tự đi tìm Hoàng Bắc Thiên đi!”- Dạ đế nói xong muốn biến mất, Hữu Hi vội vàng xoay người lại: “Chờ một chút”

Mặc dù tức giận Dạ đế đã hôn mình, nhưng hấn cũng không phải như vậy, mấy lần cứu nàng, nàng lại đi giận hấn quả thật có chút không phải.

Dạ Đế quay lưng lại, hai tay đan trước ngực, đầu hất lên như một đứa trẻ đang giận dỗi, nhìn trời không thèm để ý đến Hữu Hi.

Hữu Hi đi tới trước mặt Dạ đế, nhìn gương mặt tức giận của hấn, muốn cười chết đi được, đây mà là đế vương của Dạ Thành sao, rõ ràng chỉ là một tiểu hài tử, chính nàng trước mặt Dạ đế cũng trở về với bản chất thật, không gánh nặng không lo âu. Hai người giống như hai đứa trẻ tinh nghịch đấu võ mồm với nhau, dù là đã hôn nhưng chẳng qua đó cũng chỉ là trò chơi trẻ con.

Hữu Hi giữ lấy gương mặt tức giận của hấn: “Được rồi, khó khăn lắm mới gặp nguoi, nguoi cứ thần bí như vậy, đến hay đi đều vội vàng, coi như hôn nguoi ta cũng chẳng thiệt gì, làm hòa được không”

“Ít ra nguoi còn có lương tâm!”- Dạ đế vuốt ve bàn tay Hữu Hi đang đặt trên mặt hấn.

Hai người không còn khúc mắc cười rộ lên. Lúc nào ở cùng Dạ đế nàng cũng rất vui.

“Nguoi không khỏe sao?”- Hữu Hi không nhịn được quan tâm hỏi.

Nàng quan tâm hấn sao!!!

Dạ đế lắc đầu: “Không có, ta rất khỏe, chẳng phải ta còn đủ sức đánh chết mấy tên khốn kiếp đó sao”

“Không sao là được rồi!”- Hữu Hi mỉm cười, quả thật hấn không sao cả, nàng ở trong Dạ thành vài ngày cũng biết không ai dám ra khỏi thành. Dạ đế mạo hiểm ra đây cứu nàng chắc chắn ảnh hưởng đến hấn không ít.

“Lần này không đùa nữa, ta thật phải đi troi sắp sáng rồi, ta phải về!”- Giọng nói của hấn có chút luyến tiếc không muốn.

“Uhm!”- Hữu Hi cúi đầu nói, tay lại cầm lấy ống tay áo Dạ đế nghịch nghịch, hảo bằng hữu phải về nhà, nàng có cảm giác rất buồn, có chút không nỡ.

“Trở về đi, hấn đang đợi nguoi đó!”- Dạ Đế cố gắng chịu đau đớn trong lòng, tay đẩy Hữu Hi ra.

Thân thể Hữu Hu run nhẹ, đầu say sẩm, nhắm hai mắt lại, mờ mắt đã nhìn thấy mình ở trong một căn phòng rất đơn sơ.

“Hữu Hi”

Update.....

“Hoàng Bắc Thiên” Hữu Hi lấy lại tinh thần, nhìn gương mặt trắng bệch của Hoàng Bắc Thiên, liền nhớ đến thương thế của hấn, lo lắng hỏi: “Vết thương của nguoi có khá hơn không?”

“Không sao! Nguoi không có việc gì là được rồi!”- Giọng nói của Hoàng Bắc Thiên có chút kích động cùng vui sướng, hấn không hề để ý đến bản thân mình đang bị thương mà ôm siết nàng vào lòng.

Hữu Hi không chống cự, nàng vỗ nhẹ lưng hấn: “Đừng lo, ta không sao cả”

Tốt, mọi thứ đều bình an. Không biết cung chủ của Âm Cung bị Dạ Đế đánh như vậy không biết là sống hay chết, dù sao Hữu Hi cũng không còn nguy hiểm nữa. Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi, Thiếu Cửu tìm một thị trấn nhỏ lưu lại vài ngày, một người điều dưỡng thân thể, một người dưỡng thương. Vết thương Hoàng Bắc Thiên sớm đã không còn đáng lo, nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên khỏe lại tinh thần Hữu Hi cũng vực dậy theo.

Có điều, tại sao ở bên cạnh Hoàng Bắc Thiên vào ngày thứ hai, hấn đột nhiên lại nói thức ăn không ngon miệng. Nàng cảm giác mùi vị rất thơm ngon. Thậm chí còn rất tuyệt, sao hấn lại không muốn hấn, đang muốn hỏi thì Hoàng Bắc Thiên trả lời rằng thức ăn không hợp khẩu vị. Vị. Thiếu Cửu ngồi kế

bên không nói lời nào. Nàng vẫn tưởng Hoàng Bắc Thiên ăn kiêng, nhưng những ngày tiếp theo hần cũng không thấy ngon miệng.

Ở lại gần một tháng, đợi thân thể Hữu Hi hồi phục hẳn, Hoàng Bắc Thiên quyết định lên đường. Nàng không muốn bản thân mình liên lụy làm hại đến hần, một lực lượng thần bí luôn truy sát nàng cộng thêm Vương gia chắc chắn đang tìm kiếm. Nhưng Hoàng Bắc Thiên mặc kệ, hần ôm nàng lên xe ngựa, nghiêm mặt, cùng nàng lên đường.

“Thôi mặc kệ, chuyện gì tới sẽ tới”- Hữu Hi thỏa hiệp, chính nàng cũng không biết phải đi đâu.

“Nghĩa Vương phụ”

Sắc thái đau thương bao phủ lấy vương phủ, màu đỏ của đèn lồng thay bằng màu trắng giăng khắp nơi. Không khí xám xịt.

Trời bắt đầu vào đông nên trở lạnh. Hoa viên của Nghĩa Hằng Lâu chìm trong im lặng, Lăng Khiếu Dương đau khổ ngồi yên một chỗ. Gương mặt tuấn tú trở nên tiêu tụy, tức giận vô cớ, trước kia hằng hải bao nhiêu bây giờ hần lại càng tỏ ra chán chường bấy nhiêu.

Tay cầm rượu, dốc vào miệng, đau khổ, cay, nồng làm tê dại ý thức, làm cho trái tim mình say đi sẽ giảm bớt đau khổ cùng tự trách bản thân. Hình ảnh mẫu thân lúc còn sống cho đến lúc chết đi, ôn nhu, bác ái cứ hiện lên, trong đầu Lăng Khiếu Dương xuất hiện gương mặt của Lãnh Dạ Hủy lúc khóc, lúc cười, lúc mắng hần, lúc tức giận, hai hình ảnh đan vào nhau.

Cái chết của mẫu phi hần vẫn chưa chấp nhận được, chỉ có thể tự trách bản thân trong lúc bốc đồng đã bỏ đi, hần chỉ hận một điều là không thể quay ngược thời gian, trở lại thời điểm đó, hần chắc chắn sẽ nghe lời, không chống đối mẫu phi.

Nhưng ngoài đau đớn tự trách còn có cảm giác đau vì cái gì đó. Rốt cuộc là gì?. Mẫu thân đã chết, Lãnh Dạ Hủy bỏ trốn. Vương Phủ cũng chẳng còn ý nghĩa gì, hần mất đi mục tiêu sống, hần nên yêu ai, nên hận ai, nên trả thù ai đây!!

“Khiếu Dương ca”- Giọng nói lo lắng của Vân San vang lên bên tai Lăng Khiếu Dương.

Hần vừa uống xong một bình rượu mật, dù đang cúi mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận rất rõ nỗi đau khổ xót xa của hần. Lăng Khiếu Dương không đáp, tiếp tục uống, đã nửa tháng nay, hần không nói câu nào, tự phong bế chính bản thân mình.

Vân San bước lại gần, bắt lực nhìn Lăng Khiếu Dương. Nam nhân trước mắt, là phu quân tương lai của nàng, di nương trước khi chết đã muốn Lăng Khiếu Dương lấy nàng. Ngay trong hoàn cảnh lúc đó, nàng thật sự rất vui, ước nguyện đã thành, Khiếu Dương Ca đồng ý lấy nàng, hần đã hứa với di nương. Nhưng Quý Phi đã đi hơn nửa tháng, Lăng Khiếu Dương vẫn không cách nào gạt bỏ được thái độ tự trách bản thân. Hằng ngày, hần trầm mình trong rượu, trong đám phụ nữ, hết phát tiết lại đau khổ oán hận bản thân.

“Trời lạnh lắm, mau vào nghỉ ngơi”- Giọng nói quan tâm chứa đựng sự đau lòng.

Lăng Khiếu Dương không hề cảm kích nói: “Tránh ra!”

“Khiếu Dương ca, người đừng tự hành hạ mình nữa”- Vân San dĩ nhiên không hề Lăng Khiếu Dương tức giận, nàng cao giọng nói: “Di Nương chết đi, không phải do người sai, người đừng tự trách mình nữa. Di nương chết thì cũng đã chết, người sống trên thế gian vẫn phải tiếp tục sống”

“Vậy là lỗi của ai, người nói xem, là lỗi của ai!”- Lăng Khiếu Dương đột nhiên đứng lên, hét lớn: “Ta còn có thể sống vui sướng sao, còn có thể sao!”

Vân San bị cơn tức giận của Lăng Khiếu Dương làm hoảng sợ lui về sau vài bước, người này không còn là Khiếu Dương ca trước nữa. Hần vì cái chết của mẫu thân mà tự hành hạ bản thân, linh hồn như đã chết đi, Vân San không nhịn được lớn tiếng nói: “Là lỗi của Lãnh Dạ Hủy, tất cả đều là do Lãnh Dạ Hủy, nàng ta chính là tai ương. Khiếu Dương ca, Di nương vì nàng ta mới tức giận chứ không phải vì người. Di Nương bị trúng độc vẫn chưa tìm ra kẻ chủ mưu, mặc dù thái y chết. Khai mama là do thái y sai khiến, nhưng Lãnh Dạ Hủy vẫn rất đáng nghi? Nước sông cuộn cuộn như vậy, làm sao nàng ta có thể sống được, không phải rất kì lạ sao? Nếu Di nương không trúng độc, không vì sự xuất hiện của nàng, thì làm sao lại ra đi sớm như vậy. Tất cả không phải lỗi của người, Khiếu Dương ca tỉnh lại đi”

Lăng Khiếu Dương nắm chặt bầu rượu trong tay, hung hăng ném xuống đất nát bầy

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 75

Hai người sau nhiều ngày đã tới Đồng thành ở phía đông lạnh lẽo hiu quạnh, nhưng vẫn không có ít người mạo hiểm chịu giá rét sống ở đó.

Phố Cát Tường, là thành phố phồn hoa náo nhiệt bậc nhất, tất cả mọi việc mua bán, mở tủ lâu, trà lâu, bán nghệ đều có đầy đủ ở đây. Trong một nhà họ

dù trước mặt tiền không rộng nhưng lại khiến người khác chói mắt. Mùa đông rét mướt, mưa bụi lất phất, duy nhất chỉ có nơi đó để vòng hoa bằng tiền khiến mọi người bừng lên sức sống. Phía ngoài cửa còn treo mấy chữ bắt mắt: Hoa chỉ ngữ hoa phường.

Những chữ này không phải điêu khắc, cũng không phải viết thành, mà là dùng màu xanh biếc của hoa, màu đỏ của hoa để tạo thành, thật sự rất bắt mắt. Cổng Hoa phường rất lớn, lại mở rộng, đi ngang qua nhìn vào có thể thấy rõ bên trong trưng bày đủ loại hoa màu sắc khác nhau. Cho dù tin hay không tin, nhưng những bông hoa xinh đẹp ấy chỉ được làm từ vài bộ trắng. Lúc đầu sẽ cảm thấy ngạc nhiên rồi từ từ cũng quen dần, thậm chí không ít người tới thăm hoa phường để mua đồ trang trí phòng.

Tất cả mọi người đến đây đa số đều là tiểu thư đến mua hoa. Nhiều người giả bộ thuê phòng, tận hưởng ở lại đây vài tháng, hoa phường cũng không ít khách ra vào.

Lúc này, bên trong hoa phường, một đứa trẻ cúi đầu chăm chú may váo, sau đó gấp lại tạo thành những đóa hoa rất đẹp. Nàng có đôi tay xinh đẹp nhỏ bé ;ình hoạt, dùng những sợi chỉ nhiều màu sắc kết hợp với vài bộ trắng, qua vào mũi thêu làm nên một đóa hoa. Nàng chăm chú làm cẩn thận, gương mặt hồn nhiên mỉm cười. Tựa hồ đang chìm đắm trong công việc.

Gương mặt quen thuộc đó không phải ai khác, là người cùng Hoàng Bắc Thiên về Đồng Thành- Hữu Hi

Hữu Hi nhìn bông hoa hồng mình đã tạo thành công, không nhịn được trầm tư một thoáng. Thật sự không thể ngờ tới, một con người sống ở thế kỷ 21, đối với công việc này chỉ là nghiệp dư nhưng quay về đây lại là thứ giúp nàng mưu sinh. Mặc dù không dư, nhưng ít ra có thể tự lo cho cuộc sống bản thân. Nàng thích một cuộc sống như thế.

Thời gian qua đi rất nhanh, nàng theo Hoàng Bắc Thiên đến Đồng Thành đã hơn hai tháng. ;úc đầu nàng không đồng ý cùng Hoàng Bắc Thiên về Vương phủ, vì nàng cũng có tự tôn và kiêu ngạo của bản thân. Có thể nàng không còn chỗ để ở, có thể thân phận nàng thấp kém, nhưng nàng muốn mình kiên cường, không phụ thuộc vào người khác.

Hoàng Bắc Thiên cũng hiểu nàng, hắn không miễn cưỡng nàng về Bắc Vương phủ, vì Hoàng Bắc Thiên biết rõ, nếu đem Hữu Hi về, hắn lấy thân phận gì cho nàng?

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên về Bắc Vương phủ, chắc chắn có nhiều người nghĩ Hữu Hi là phụ nữ của Hoàng Bắc Thiên, như thế chẳng khác gì nói nàng là thiếp.

Mặc dù Hoàng Bắc Thiên yêu Hữu Hi, muốn cấp cho nàng mọi thứ, nhưng nói thẳng ra bọn họ đã là gì của nhau đâu chứ. Nàng là Hữu Hi, đã có nam nhân mình yêu, một người muốn trở về quê hương tìm lại tình yêu cho bản thân. Hắn vì nàng mà hi sinh bản thân sao...

Chính vì thế, chỉ để Hoàng Bắc Thiên trợ giúp tìm một phòng thuê, giúp nàng mở một hoa phường nhỏ mà thôi. Hữu Hi biết mình nợ Hoàng Bắc Thiên rất nhiều, nàng cũng không cách nào trả lại hết chỉ biết cố gắng thôi...

Nàng từ từ thích ứng với cuộc sống ở đây, vượt qua những đêm cô đơn cùng sợ hãi. Đến đây, Hữu Hi cũng gặp được muội muội Hoàng Bắc Thiên, người mà nàng thiếu chút nữa làm cho liên lụy gã cho lão hoàng đế. Hoàng Bắc Song là một cô gái thẳng thắn, dường như rất quý nàng nên luôn đi ra vào tìm nàng chơi đùa, quần quít lấy giỏ hoa.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Hữu Hi đến gặp mặt mẫu thân Hoàng Bắc Thiên. Bà ấy rất nghiêm khắc, có vẻ không thích nàng nên chỉ hàn huyên vài câu cho có phép, không nóng không lạnh. Hữu Hi cũng biết phụ thân Hoàng Bắc Thiên mất sớm, một mình mẫu thân nuôi hắn lớn lên.

Nàng đến đây hơn hai tháng, thu hoạch lớn nhất là gặp được nhiều bằng hữu mới, tự mình mở cửa hàng bán, nghĩ đến đó Hữu Hi không nhịn được cười khúc khích.

Tóm lại cuộc sống hiện giờ rất tốt.

“An cô nương!”- Bên ngoài cửa truyền đến một giọng nói, cắt đứt suy nghĩ của Hữu Hi, đôi mắt nhìn về phía người khách cười hỏi: “Luu công tử, người lại tới mua hoa sao?”

“Ta mua hoa cho cô nương, cô nương không vui sao?”- Luu công tử cau mày, nói nhỏ một tiếng.

Hữu Hi cười khề đứng dậy: “Ta nào dám, chỉ là trong vòng một tháng người đã mua 28 lần rồi, ta muốn cân cũng khọng được, ta chỉ là lo lắng thôi nếu có chỗ nào không phải thì tha thứ cho ta, ta chỉ là lo lắng cho người thôi?”

Luu công tử xúc động nói: “Ai biết phụ nữ kia xảy ra chuyện gì, hoa cũng đã mua mà không chịu tha thứ cho ta”

Hữu Hi bật cười: “Ta nghĩ chắc cũng có tiến triển nếu không bao nhiêu công sức khổ cực của ta bị dẫm nát dưới chân rồi sao”

“Này, cô nương đang chê cười ta phải không, ta đang sầu gần chết!”- Luu Công Tử tỏ vẻ mệt mỏi.

“Ai bảo người đi kỹ viện, nếu là ta ta cũng không đồng ý tha thứ!”- Hữu Hi vừa nói vừa lấy từ trong giỏ ra mười một đóa hồng.

“Thôi, đành chịu. Hắc Hắc!”- Luu công tử chột dạ, cầm lấy hoa từ tay Hữu Hi. “Nó có ý nghĩa gì không?”

“Mười một đóa tượng trưng cho người công tử yêu nhất là nàng, công tử chỉ có mình nàng!”- Ngoài cửa truyền tới một giọng nói nghịch ngợm, thay Hữu

Hi trả lời.

Một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, cùng một dáng người cao lớn đi vào. Hữu Hi mỉm cười, không phải ai khác là Hoàng Bắc Thiên và em gái hắn- Hoàng Bắc Song.

“Hữu Hi tỷ”- Bắc Song tiến vào Đềm Đềm hô to một tiếng, sau đó nhìn Lưu công tử: “Lưu ca ca, ta nói ngươi cũng tệ quá đi, sắp đến lễ mừng năm mới mà vẫn chưa làm cho Văn Thúy tỷ tha thứ cho ngươi, ta đây chẳng thèm cứu ngươi, kỹ viện tốt như thế sao? Ta sẽ thay mặt toàn bộ nữ nhân khinh bỉ ngươi?”

Lưu Tuấn cau mày: “Được, nữ nhân các ngươi chỉ biết đào bới ta, nam nhân nào chưa từng đi kỹ viện chứ, kể cả ca ca vĩ đại của ngươi, cũng từng đi kỹ viện”

Sắc mặt Hoàng Bắc Thiên trầm xuống, mắt nheo lại, tay nắm thành quyền. Hữu Hi không nhìn được lên nhìn Hoàng Bắc Thiên, cảm giác có gì đó là lạ.

“Ca ca của ta không có giống người đâu, đừng có đánh đồng”- Vô Song hung hăng nói, nháy mắt với Lưu Tuấn, bảo hắn đừng nói nữa.

Lưu Tuấn không hề nhìn thấy, bộ dạng ảo não lại xuất hiện: “Nếu ta nhớ không lầm, năm mười sáu tuổi, ngươi và ta cùng đi tới kỹ viện phải không Hoàng Bắc Thiên?”

Hữu Hi cúi đầu cười thầm, sửa lại đóa hoa. Chân Lưu Tuấn hung hăng bị giẫm lên, hắn hú lên một tiếng, không sợ chết nói tiếp: “Thật đúng là không có ai tin ta cả, ta nói Bắc Vương tôn kính của chúng muốn giữ thân trong sạch cho An công nương sao?”

Lời nói của Lưu Tuấn có chút chế nhạo, vẻ mặt chăm chú quan sát sắc mặt không tự nhiên của Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Song cũng cau mày.

“Này không được ăn nói lung tung, nếu không ta sẽ kêu Văn Thúy tỷ bỏ ngươi yêu người khác đó”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Lưu Tuấn hồ ngôn loạn ngữ, sợ gây họa liền uy hiếp.

“Nếu không có việc gì ngươi có thể đi!! Đừng để Hoàng Bắc Song phải tố tụng ngươi ra khỏi đây”- Hoàng Bắc Thiên âm trầm nói.

Lưu Tuấn cười hắc hắc: “Được, ta đi, ta đi, Bắc Song, ta nói ngươi nghe, ca ca của ngươi muốn cùng An công nương nói chuyện riêng, ngươi lại đi theo phá rối, chẳng bằng đi theo tìm Văn Thúy, giúp ta nói chuyện với nàng”

“Này, ngươi còn ăn nói lung tung ....”- Hữu Hi liếc mắt nhìn Lưu Tuấn, con dao trong tay đưa lên xẹt qua cổ Lưu Tuấn.

Đôi mắt Bắc Song chuyển động: “Ta không đi, ta phải giúp Hữu Hi tỷ làm hoa”- Vừa nói vừa đẩy Hoàng Bắc Thiên: “Ca ca, không phải người nói có việc sao, mau đi đi, lát hồi qua lại tìm muội”

Hoàng Bắc Thiên nhíu mày: “uh, nhưng đừng có nghịch ngợm”- Dặn dò Hoàng Bắc Song xong, Hoàng Bắc Thiên xoay người rời đi.

Hoàng Bắc Song nói: ‘Gì nghịch ngợm chứ, ta đâu còn là tiểu hài tử.’

Hữu Hi rất thích tính các ngay thẳng của Hoàng Bắc Thiên, cũng vui khi tìm được bằng hữu mới, giống như Lưu Tuấn mà nói, dù không đành lòng, nhưng cũng chẳng xấu xa gì.

Hoàng Bắc Song cùng Hữu Hi vừa nói chuyện chiêm vừa làm hoa, đôi lúc một vài người mua hoa cũng ngồi xuống bắt chuyện giúp đỡ nàng làm, thoáng chốc đã xế chiều.

Hoàng Bắc Song nhìn Hữu Hi mải mê làm hoa, do dự một chút mở miệng hỏi: “Hữu Hi tỷ, kỳ thật tỷ đầu cần phải vất vả như vậy, trời lạnh thế, còn phải gấp gấp làm hoa, tỷ có biết ca ca ta rất đau lòng không, tỷ theo ta về Bắc Vương phủ đi? Ta rất cần một bằng hữu”

Hữu Hi mỉm cười, tay không hề ngừng lại: “Như thế này là được rồi, ta thích cuộc sống bây giờ, mỗi ngày có khách tới mua hoa cũng cảm thấy vui”

Hoàng Bắc Song có chút bất đắc dĩ, đành phải buông tha, ghé vào giỏ hoa của Hữu Hi thần bí nói: “Hữu Hi tỷ, ca ca ta đối với tỷ chân tình, chẳng lẽ tỷ không thích ca ca của ta sao”

Hữu Hi chần chừ một lúc rồi lắc đầu, nàng vẫn không ngẩng đầu lên, bàn tay nhỏ bé liên tục làm, bề ngoài thì bình tĩnh bên trong lòng rối loạn.

Hoàng Bắc Song suy nghĩ hồi lâu, cúi đầu nói: “Oh, ta biết rồi, nhất định tỷ đã có người mình yêu, cả phải hay không?”

Hoàng Bắc Song chỉ mới mười ba tuổi nói chuyện dĩ nhiên mang theo dáng vẻ của một đứa con nít, Hữu Hi nheo gương mặt nhỏ nhắn của nàng: “Ngươi thật là tò mò, sao hôm nay lại nhiều vấn đề như vậy”. Sau đó Hữu Hi im lặng không đáp

“Ah, xem ra thật là như thế rồi, ca ca ta thật đáng thương, chỉ có thể từ xa nhìn Hữu Hi tỷ, lại không có cách nào có được”- Giọng nói Hoàng Bắc Song mang theo thất vọng cùng thương tâm.

Trái tim Hữu Hi cũng giật mình, Hoàng Bắc Thiên mặc dù không nói gì, nhưng mọi hành động của hắn đều hướng về nàng, nói lên tất cả, nàng là người hắn thích. Hơn nữa, yêu lại càng không để ý mọi thứ xung quanh. Nhưng nàng đã có người yêu, làm sao yêu nam nhân khác, bông hoa trong tay bị trật đi.

Hoàng Bắc Thiên đứng ngoài cửa thật lâu, lặng lẽ nghe bên trong nói chuyện, hẳn nghe rất rõ, trong lòng rất đau nhưng chỉ nuốt vào, cúi đầu, từ từ nhắm mắt, trấn tĩnh trái tim, mới tiến vào trong.

“Bác Song phải về thôi”- Đôi mắt đen của Hoàng Bắc Thiên sâu lắng nhìn Hữu Hi, mang theo thần sắc nan giải.

“Vâng”- Hoàng Bắc Song lên tiếng, đứng dậy, nhìn Hữu Hi: “Muội về đây”

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên không nói gì.

Hoàng Bắc Thiên cùng Hoàng Bắc Song rời khỏi cửa.

Hữu Hi ngồi xuống, lòng bấn loạn.

Sắc trời vẫn tối, Hữu Hi đóng cửa. Sau khi ăn xong bữa tối, liền bắt đầu thêu hoa, nếu không sẽ thấy rất nhàm chán. Nhưng những lời Bắc Song nói luôn quanh quẩn trong đầu nàng.

Hữu Hi tỷ, ca ca ta đối với tỷ chân tình, chẳng lẽ tỷ không thích ca ca của ta sao

Bình tĩnh, bình tĩnh, Hữu Hi tự nói với bản thân, sau đó tiếp tục làm, nhìn những đóa hoa xinh đẹp dần dần được tạo thành hình, nàng mỗi lúc một chuyên chú. Nhưng đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Đã trễ thế này, còn ai tới, nói thật, ban đêm có người gõ cửa nàng rất sợ hãi.

Hữu Hi từ phòng nghỉ đi ra. Tới trước cửa, thấp giọng hỏi: “Ai vậy?”

“Là ta!!”- Ngoài cửa truyền đến một giọng nói có chút chua chát.

Là Hoàng Bắc Thiên!!

Hữu Hi vội vàng mở cửa, còn chưa thấy rõ người trước mắt, thì nàng đã bị ôm vào lòng. Trên người Hoàng Bắc Thiên mang theo mùi rượu, đầu vùi vào cổ nàng, hai tay gắt gao ôm lấy nàng, cảm giác dường như rất đau khổ.

Ngôn ngữ của hắn không rõ ràng khẽ nói: “Hữu Hi, người không yêu ta sao? Thật sự yêu ta khó vậy sao?”

“Hữu Hi, gả cho ta... làm tân nương của ta, hãy làm tân nương của ta”- Tay Hoàng Bắc Thiên càng siết chặt lấy Hữu Hi khiến nàng dựa sát vào người hắn.

Tay chân Hữu Hi càng lúc càng lạnh, đầu óc bị làm cho rối loạn, hắn nói cái gì, hắn muốn nàng làm tân nương của hắn sao? Không!! Trái tim bối rối, có cảm giác rất kì lạ, cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ thấy hắn say, cũng chưa nghe hắn nói yêu nàng, nhưng hắn lại nói muốn nàng làm tân nương. Chuyện này xảy ra quá đột ngột khiến nàng bần thần.

Hữu Hi bình tĩnh lại, hạ giọng nói: “Chờ người tỉnh táo lại, chúng ta sẽ nói chuyện được không?”

“Ta không say!!”- Hoàng Bắc Thiên vừa mới nói xong, người liền ngã xuống đất.

Hắn say!! Nàng chăm sóc hắn một đêm. Suốt tối hôm đó, hắn nói mớ, câu nói chẳng rõ ràng nhưng lại quấy nhiễu trái tim Hữu Hi, làm nàng không biết làm sao đối diện.

Trời còn chưa sáng, Hoàng Bắc Thiên trong cơn say tỉnh lại, xoa xoa đầu, thấy Hữu Hi ngủ trên mép giường.

Hắn sao lại ở đây? Hoàng Bắc Thiên xoay người xuống giường, ôm lấy Hữu Hi đặt lên giường. Động tác rất nhỏ nhưng khiến nàng thức giấc.

“Người khỏe chưa?”- Hữu Hi ngồi nhìn gương mặt Hoàng Bắc Thiên không chút khởi, sắc lo lắng hỏi.

Tối qua.. hắn uống rượu... Hoàng Bắc Thiên nhắm mắt lại: “Ta không sao, xin lỗi, tối qua ta uống hơi nhiều”

Tối qua Hoàng Bắc Thiên nói rất nhiều, Hữu Hi không nhịn được hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Hoàng Bắc Thiên hồi tưởng lại, hắn cảm giác rất đau đầu: “Ta tối qua có nói gì không?”

Nghĩ tới những điều Hoàng Bắc Thiên nói đêm qua, Hữu Hi lắc đầu: “Không, không nói gì cả”

Không nói gì là được rồi. “Ta đi”- Hoàng Bắc Thiên xoay người sang chỗ khác rồi đi. Đôi mắt đen sáng rực trước kia nay lơ mờ không ánh sáng.

Hữu Hi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng im lặng không mở miệng, mặc cho đáng vẻ đau khổ của Hoàng Bắc Thiên biến mất trước mắt nàng. Một số việc đến quá nhanh, một việc quá bất ngờ với nàng.

Mấy ngày sau, Hoàng Bắc Thiên vẫn không tới gặp nàng, Hữu Hi không biết hắn có xảy ra chuyện gì không, nàng bắt đầu lo lắng. Một ngày bận rộn trôi

qua, Hữu Hi đang chuẩn bị đóng cửa thì người của Bắc Vương phủ tới muốn nàng tới đó một chuyến.

Hữu Hi hỏi có phải Hoàng Bắc Thiên xảy ra chuyện không, người đó nói là lệnh của lão phu nhân, hỏi chuyện gì thì người đó cũng không biết. Hữu Hi đóng cửa lại, đi tới Bắc Vương phủ.

Vừa tới nơi, Hữu Hi trực tiếp được đưa vào chủ lầu, mẫu thân của Hoàng Bắc Thiên đoan chính ngồi trên ghế..

“Lão phu nhân cát tường!”- Hữu Hi lễ phép cúi chào. Mẫu thân Hoàng Bắc Thiên gật đầu nói: “Ngồi đi”

Hữu Hi nói lời cảm ơn, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: “Không biết lão phu nhân tìm ta có chuyện gì?”

Nha hoàn dâng trà lên, lão phu nhân ra hiệu nha hoàn lui xuống. Hữu Hi biết lão phu nhân có chuyện muốn nói với nàng, nhưng không biết là chuyện gì mà phải dè chừng như vậy.

“Ngươi tới đồng thành cũng đã hơn ba tháng rồi”

“Dạ phải”- Hữu Hi đáp.

Lão phu nhân nói xong, liếc mắt nhìn Hữu Hi: “Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Ta sao lại hỏi tuổi? Nhưng nàng vẫn trả lời: “Mười bảy tuổi”

“Mười bảy. Lúc ta bằng tuổi ngươi đã thành gia lập thất”- Lão phu nhân nhấp một ngụm trà thơm. “Nhà ta chỉ có mình Hoàng Bắc Thiên là đứa con nói đôi duy nhất. Bây giờ, Hoàng Bắc Thiên cũng đã 23 lại chưa thành thân, đó là việc làm ta đau đầu nhất”

Hữu Hi trầm mặc, trái tim lại bắt đầu đập mạnh, loạn lên.

“Mấy tháng qua, ta cũng nhận thấy ngươi là người tốt, Hoàng Bắc Thiên cũng thích ngươi, ta cũng thấy rõ điều đó. Hẳn vì ngươi mà không chịu thành thân, một lòng một dạ chung thủy, ngươi vẫn không chịu gât đầu, nhưng vậy cũng chẳng còn cách gì. Nhưng chẳng lẽ ngươi muốn dòng hạ tuyệt hậu sao? Nếu ngươi cảm nhận được chân tình của Hoàng Bắc Thiên, thì hãy dọn vào phủ coi như đáp lại tâm ý của hắn. Như thế cũng giúp hắn sớm ngày thành thân, kếp dãi hương khốc. Ta cũng không muốn vì vị trí vương phi của Bắc Vương mà lo lắng

Vậy là đã rõ, Hoàng Bắc Thiên uống rượu đêm hôm trước là vì phu nhân muốn nàng lấy vợ. Mà hắn lại muốn lấy nàng- An Hữu Hi, nên đêm qua hắn muốn nàng gả hắn. Hắn biết rõ bản thân nàng không chấp nhận, nên mới đau khổ như vậy.

Hoàng Bắc Thiên là đứa con duy nhất trong nhà, phải kéo dài hương khói, nhưng sự tồn tại của nàng, làm cho Hoàng Bắc Thiên nhất quyết không lấy vợ. Lão phu nhân gọi nàng tới, là muốn nàng thúc giục Hoàng Bắc Thiên lấy vợ. Thử hỏi, ở thời phong kiến thế này, nàng là tàn hoa bại liễu, không cách nào sinh con, thì có tư cách làm thế tử Hoàng Bắc Thiên sao, đừng nói đến việc nối dõi tông đường. Hơn nữa, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ lấy Hoàng Bắc Thiên, mặc dù mỗi lần nghĩ tới ân tình của hắn, lòng nàng không hiểu sao lại đau như muốn xe nát ra. Nhưng dù là vậy nàng cũng chưa từng có ý định gả cho Hoàng Bắc Thiên.

“Lão phu nhân!”- Hữu Hi kích động đứng lên, giữ bản thân khỏi xúc động, mở miệng nói: “Lời lão phu nhân nói Hữu Hi đã rõ, ta chưa từng bao giờ muốn, cũng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ được gả vào vương phủ, nếu không có việc gì, ta cáo từ trước.”

Hữu Hi xoay người, nhưng lại nhìn thấy một người đứng ngay trước sảnh vẽ mặt đau khổ, hồn phiêu phách lạc.

“Hoàng Bắc Thiên!!!”- Hữu Hi thì thào nói, nhưng cảm giác được ngực nhức nhói.

Nàng không muốn làm tổn thương hắn, nhưng mọi lời nàng nói hắn đều nghe thấy. Nàng đã thương hắn, cũng tự đã thương chính mình.

Nàng đối với hắn, không phải vô cảm, dù là báo ân, chỉ cần Hoàng Bắc Thiên mở miệng, nàng cũng nguyện ý suốt đời ở bên cạnh hắn, chăm sóc hắn. Nhưng chuyện gả cho hắn... nàng không thể

Hai người đứng đối mặt với nhau, ai cũng không dám mở miệng, mẫu thân của Hoàng Bắc Thiên đứng dậy đi vào nội thất.

Hoàng Bắc Thiên đột nhiên bật cười. Hữu Hi là lần đầu tiên thấy hắn cười, Tốt, cười là tốt, nhưng lại rất đau. Hắn đi lại tới gần nàng, ôm nàng vào lòng, vỗ về nàng, lạnh lùng nói: “Không liên quan, không liên quan tới ngươi”

Giọng nói bình tĩnh, vô cảm, nhưng Hữu Hi cảm nhận rất rõ cõi lòng hắn đang tan nát.

“Hoàng Bắc Thiên xin lỗi!”- Giọng nói Hữu Hi nghẹn lại, cảm giác thật đau lòng.

“Không sao cả, đồ ngốc”

“Hoàng Bắc Thiên ta kể cho ngươi nghe chuyện trước đây của ta được không?”- Nàng muốn nói cho Hoàng Bắc Thiên mọi chuyện về mình, mặc dù nghe rất hoang tưởng nhưng nàng chỉ muốn nói cho hắn nghe.

Chuyện xưa rất dài, nàng từ thế kỉ 21 cùng Nhất Thần là tri kỷ, sau đó vô tình tới thời cổ đại này. Chuyện còn rất dài, nhưng Hoàng Bắc Thiên vẫn ôm

nàng, chuyện chưa kể xong, nhưng Hoàng Bắc Thiên ôm mỗi lúc một chặt. Quá thật ly kì, khiến người khác giật mình, quả thực không thể ngờ được Hữu Hi lại đến từ tương lai, Hoàng Bắc Thiên từ từ nghiền ngẫm những lời Hữu Hi kể.

Cuối cùng tới một lúc nào đó, nàng cũng phải trở về thế giới thuộc về nàng. Hẳn ngay cả việc nhìn nàng từ xa, trông nhà cho nàng cũng không có cơ hội. Hẳn tin Hữu Hi càng tin tưởng thì càng sợ hãi. Sợ sẽ mất đi Hữu Hi, sợ sẽ không nhìn thấy nàng nữa...

Nhưng ở đó, nàng có người mình yêu, trở về nàng sẽ hạnh phúc hẳn đáng ra nên vui mới phải. Nhưng bên trong trái tim lại khóc, đau khổ, hẳn không thể tỏ ra bản quang được. Hẳn vẫn ích kỷ mong Hữu Hi sẽ yêu hẳn, sẽ ở lại. Hẳn không nói gì cả, chỉ đẩy nhẹ Hữu Hi, rồi hôn lên trán nàng.

“Trở về nghỉ ngơi đi, đừng để trong lòng, ta biết phải làm thế nào rồi”

Hữu Hi nhìn vào mắt Hoàng Bắc Thiên, nàng muốn nhận ra gì đó nhưng hẳn che đậy rất tốt. Hẳn tựa hồ đã hiểu rõ mọi chuyện nên không còn đau khổ nữa.

Hữu Hi trở về căn phòng nhỏ quen thuộc, trái tim te đại đi, nhìn căn phòng đầy hoa, nhưng lại buồn bã thất sắc.

Hoàng Bắc Thiên đã nói hẳn muốn nàng gả cho hẳn, tại sao hẳn chỉ muốn mọi điều đó. Nàng lại không nhận ra trái tim mình.

Nằm trên giường, không biết bao lâu, Hữu Hi mơ mơ màng màng thiếp đi. Trong mộng nhìn thấy mặt Nhất Thần và Hoàng Bắc Thiên, sua đó còn nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên đau khổ lắm nàng cũng đau khổ theo, không cách nào thờ được,

Thân thể tựa hồ bị thứ gì đó ép xuống, chặt, làm nàng không thờ nổi. Trong đêm tối nàng nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu.

“Ah”- Hữu Hi vừa tỉnh la lên thì liền bị nhét vào miệng thứ gì đó, làm nàng không cách nào mở miệng

Hữu Hi hoảng sợ mở to mắt, nhìn người trong bóng tối. Ánh mắt quen thuộc, mùi quen thuộc, nồng đậm sự hận thù làm nàng không nhận được sợ hãi run rẩy.

Muốn đứng dậy nhưng lại phát hiện bản thân, hai tay đã bị trói vào cột giường, Hữu Hi chỉ có thể phát ra tiếng ô ô nhỏ.

Một đôi bàn tay thô ráp vuốt ve mặt nàng, xuống phái dưới, lướt qua cổ, chạm vào quần áo, dùng lực kéo mạnh để lộ ra mảnh phong doanh.

“Lâu rồi không gặp, dạ thiếp của ta”- Giọng nói lạnh lẽo giống như ma chú nguyên rủa, làm cho trái tim Hữu Hi đóng băng rơi vào địa ngục...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 76

Mới xa cách có mấy tháng, hẳn đã tới. Hẳn vẫn nhất quyết không buông tha nàng, rốt cuộc muốn thế nào đây, muốn thế nào mới để cho nàng sống cuộc sống mình muốn.

Ban đêm dù không có ánh nến, nàng vẫn có thể nhìn ra mặt hẳn, cặp mắt tràn ngập thú tính. Trong không khí phảng phất tiếng cười âm trầm pha lẫn chút mệt mỏi của hẳn. Cho dù là mệt, hẳn cũng gắt gao ôm lấy nàng, áp mặt hẳn vào da thịt, dây trói trên tay thắt chặt khiến nàng đau đớn.

Nàng giãy giụa, hẳn cũng không để ý, vì cẳng giãy cổ tay sẽ còn đau. Hẳn dùng tay xe rách quần của nàng, dùng sức tách hai chân thon dài mảnh khảnh rồi gác lên trên vai hẳn, một tay giữ lấy cổ chân nàng đang đá loạn xạ. Hẳn nhanh chóng coi bỏ hạ y của mình, dù không nhìn thấy, hẳn vẫn có thể dễ dàng tìm ra nơi mềm mại của nàng. Lăng Khiếu Dương vội vã nhắm thẳng ngay vào, khát vọng bao lâu nay được giải phóng.

Cảm giác siết chặt bên trong, làm cho hẳn tìm lại được cảm giác thoải mái trước đây, không chịu rời khỏi mà càng tiến sâu quá. Hẳn quá lớn, quá cứng dục vọng quá mức mãnh liệt, vội vàng đưa vào trong khiến Hữu Hi chỉ cảm thấy đau đớn, nàng không hiểu sao mình lại nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Có thể vì lần hư thai trước, nàng rất e ngại chuyện này, vẫn cảm thấy thân thể mình rất yếu ớt dù đại phu đã nói thân thể đã khỏi hẳn. Nhưng nàng vẫn cảm giác hạ thân rất đau, đại phu nói là do tâm lý sinh ra, ngay cả nguyệt sự tới cũng làm nàng sợ hãi, huống chi Lăng Khiếu Dương thô lỗ tiến vào, làm cho bụng nàng như bị xé ra.

Lăng Khiếu Dương vừa di chuyển hai lần đã khiến Hữu Hi đau đến không chịu được, không biết là vì sợ hãi hay vì đau thật sự, Hữu Hi cuối cùng cũng ngất đi không hay biết gì. Trong bóng đêm, dễ dàng nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Hữu Hi mang theo sợ hãi.

Âm thanh cuồng dã biến mất, trong phòng cực kỳ an tĩnh.

Trời đã sáng, hoa phường mọi khi đều mở rất sớm, hôm nay lại yên tĩnh, cửa đóng chặt, ngoài cửa lại thấy chốt khóa, chẳng lẽ chủ nhân của hoa phường không ở đây?

Hữu Hi từ từ tỉnh lại, trong phòng sáng rực mông lung, đầu óc một khắc cũng không quên sự xuất hiện của Lăng Khiếu Dương. Thân thể của hắn như mảnh thú chiếm lấy Hữu Hi. Nàng ngồi dậy nhìn quan phòng chỉ thấy những đóa hoa xinh đẹp.

Chẳng lẽ là mơ sao.

Hữu Hi cúi đầu, chứng kiến cả người quang lóa, rải rách khắp nơi là dấu hôn, cổ tay bị buộc chặt tới hôm qua ứ đọng máu. Trái tim Hữu Hi cực kỳ hoảng loạn, không phải mơ, hắn đã tới rồi, lại còn thiếu chút nữa là đã hại chết nàng, cảm giác đau đớn lúc đó giờ phút này vẫn hiện lên rõ ràng.

Hữu Hi ôm đầu, đau khổ chìm trong im lặng, vội vàng mặc quần áo, vừa xuống giường đã thấy trên quần dính máu. Hắn làm nàng bị thương! Nam nhân khôn khéo, Hữu Hi không nhìn được mất hắn, nhưng hạ thể không hề đau như tưởng tượng ngược lại còn có cảm giác lạnh lạnh. Hay là do nàng cắn môi hắn, làm hắn chảy máu... Hữu Hi tự hỏi bản thân mấy lần, rồi suy nghĩ không biết Lăng Khiếu Dương tới đây làm gì.

Đang trong tình thế hỗn loạn, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa dồn dập kèm theo giọng nói lo lắng của Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi hoảng hốt, hướng ra gian phòng phía ngoài, vừa mới bước qua cửa, Hữu Hi đã nhìn thấy bóng người đang mở cửa.

Nàng tưởng hắn đã đi, nhưng không ngờ, hắn vẫn còn...

Cửa mở ra, Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy ánh mắt của Hữu Hi lạnh lẽo nhìn về một hướng. Lăng Khiếu Dương đứng yên một chỗ, dù không nói nhưng cũng đủ tuyên bố đêm qua hắn đã ở đây.

Giờ phút này, Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Lăng Khiếu Dương trên mặt hiện lên sự tức giận, đau lòng cùng lo lắng.

“Bác Vương đến đây có chuyện gì?”- Kẻ mở miệng trước lại là Lăng Khiếu Dương.

Hắn tưởng hắn là ai chứ? Chủ nhân nơi này sao? Hữu Hi chán nản, trong lòng bối rối bất an, đi tới cửa, tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương. “Ngươi cho rằng ngươi là ai chứ? nơi này là hoa phường của ta? Mời ngươi đi ra ngoài!”

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi khó khăn nói, nhìn thấy nàng tức giận đến run rẩy cảm giác rất lo lắng. Hắn đi tới bên cạnh Hữu Hi, không chút do dự nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Hữu Hi, khiêu khích nhìn Lăng Khiếu Dương: “Nơi này hình như không phải là nơi Vương Gia nên tới!”

Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Chẳng lẽ bốn vương đi đâu còn đợi ngươi ân chuẩn sao?”

Hoàng Bắc Thiên tức giận nói: “Nếu như Vương gia không chê có thể đến phủ của thần, mặc dù nó tuy kém xa Vương phủ, nhưng cũng là chỗ tốt để vương gia dừng chân, ắt hẳn sẽ hơn hẳn phường hoa nhỏ bé này”

Lăng Khiếu Dương tỏ vẻ tốt lành, không hề tức giận, nhàn nhã nói: “Bốn Vương cảm thấy rất tốt, nơi này rất tốt, Bác Vương đối với bốn vương hình như có thành kiến, không biết Bác Vương cùng với nữ nhân bán hoa có quan hệ thế nào?”

Hoàng Bắc Thiên liếc mắt qua Hữu Hi, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Lăng Khiếu Dương, gằn từng chữ một: “Thần mặc kệ, chỉ là Hữu Hi hiện giờ là vị hôn thê của thần, xin Vương gia tự trọng.”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương trầm xuống, nhìn gương mặt trắng bệch của Hữu Hi, đôi mắt bất an, hắn ột cách lạnh lẽo. Vị hôn thê, được lắm, rất có bản lĩnh mới mấy tháng không gặp, từ một tiểu thiếp đã trở thành vị hôn thê của người khác, tốt lắm.

“Vương gia xin mời”- Hoàng Bắc Thiên không chút khách khí hạ lệnh trục khách.

Lăng Khiếu Dương cao thâm khó lường cười nhẹ, có ý định rời đi, nhưng vừa đi nửa bước, đã quay lại trêu chọc nói: “Vị hôn thê của ngươi đêm qua hầu hạ bốn vương rất vui vẻ, mùi vị của nàng không tệ”

Hữu Hi tức giận vung tay, muốn tát Lăng Khiếu Dương một cái, nhưng bị hắn chụp được.

Hữu Hi hung hăng chửi Lăng Khiếu Dương: “Lăng Khiếu Dương, ngươi quả thật là làm cho người khác phỉ nhổ.”

“Còn sống thì ta sẽ còn đến tìm ngươi”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói, bỏ tay Hữu Hi xuống, nhanh chóng rời đi. Thân ảnh đầy vẻ kiêu ngạo khiến người ta cực kỳ chán ghét.

Hoàng Bắc Thiên nắm tay xuống đất, phần nộ không thôi, không hề nghĩ tới chuyện Lăng Khiếu Dương tìm ra Hữu Hi, lòng cực kỳ đau khổ. Gương mặt vô cảm mang theo chút đau lòng, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi: “Ngươi vẫn còn muốn ở đây sao?”

Hữu Hi uể oải, đau khổ thàn nói: “Ta còn biết đi đâu. Hắn chắc chắn sẽ có cách khiến ta quay về? Trừ phi ta chết đi.”

Hoàng Bắc Thiên trầm xuống, mặt đầy lửa giận, túm lấy tay Hữu Hi: “Theo ta về phủ, không thể tiếp tục thế này được”

Hữu Hi lắc đầu không chịu đi, lo lắng nhưng vẫn nói: “Không, Hoàng Bắc Thiên, ta không đi, ta nghĩ lão phu nhân cũng đã biết Vương gia tới. Hơn nữa

hắn đã xuất hiện ở đây, nếu ta qua phù người ở chắc chắn sẽ gây ra không ít rắc rối, Lăng Khiếu Dương còn chuyện gì không dám làm chứ, ta không đi”

Hoàng Bắc Thiên mắt tinh táo quát: “Sao lại khó khăn như thế!! Chẳng lẽ người bảo ta trở mặt để hắn hạ nhục người sao?”

“Ta không sao, thật sự không sao”

“Người phải nghe ta, theo ta đi!”- Hoàng Bắc Thiên không lời thôi nũa kéo Hữu Hi đi khỏi hoa phòng, sao đó khóa lại.

Hữu Hi bị lôi kéo đến Bắc Vương phủ, cuộc sống bình thường cuối cùng cũng không kéo dài được lâu, niềm vui sướng nhỏ nhoi cũng chấm dứt. Hoàng Bắc Thiên mang Hữu Hi vào phủ thì nhìn thấy trong sảnh có rất nhiều người.

“Bắc Thiên còn không mau tham kiến Vương gia”

Lão phu nhân nói một câu quả thật là làm cho Hoàng Bắc Thiên phát điên. Lăng Khiếu Dương dám tới nhà hắn, Hoàng Bắc Thiên giữ chặt lấy Hữu Hi một khắc cũng không buông ra.

Hữu Hi theo sau, cố gắng gỡ tay Hoàng Bắc Thiên ra nhưng hắn vẫn không buông tay.

Trong phòng có vài phụ nữ đứng tuổi cùng những trưởng giả già nua, Lăng Khiếu Dương ngồi ở chính giữa, vui vẻ cười đùa.

Mẫu thân Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi, trong mắt có chút tức giận mở miệng nói: “Bắc Thiên, con trở về rất đúng lúc, Vương gia có việc đến Đồng Thành. Hai quả núi bao lấy thành có rất nhiều quặng sắt, con nên giúp đỡ Vương gia một tay”

“Hài nhi đã rõ”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng trả lời.

Lăng Khiếu Dương nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Hữu Hi, khéo môi cong lên cười: “Dạ Hủy sao người lại tới đây, Bôn Vương nói, đi ra làm việc lập tức trở về? Nhanh như vậy người đã không chờ nổi rồi sao?”

“Vương gia biết nàng sao”- Một trưởng giả khẽ hỏi

Lăng Khiếu Dương cung kính điềm đạm đáp: “Sao lại chỉ quen biết, nàng vốn là sủng thiếp của bốn vương, mấy ngày nay còn muốn đa tạ Bắc Vương huynh đã chiếu cố nàng”- Rõ ràng câu nói bị lược bớt rất nhiều, nhưng cũng đủ khiến mọi người hiểu rõ.

Hoàng Bắc Thiên cau mày, lòng bị lửa giận thiêu đốt, hắn là vương gia sao lại có bức người như vậy.

“Vương gia nói thế sai rồi, Hữu Hi là thê tử tương lai của ta, chiếu cố nàng là lẽ đương nhiên”

“Không được vô lễ”- Lão phu nhân quát lạnh một tiếng. “Bắc Thiên không hiểu biết nên đã mạo phạm mong vương gia không chấp nhất”

“A? Nàng là thê tử tương lai của người sao?”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh, hỏi ngược lại lão phu nhân. “Việc này phu nhân có biết không?”

Lão phu nhân do dự, đang tính trả lời. Hữu Hi hung hăng nhìn Lăng Khiếu Dương, cao giọng nói: “Ta có biết Vương gia sao? Nhưng ta có cảm giác là chưa từng gặp qua đừng nói gì đến chuyện là sủng thiếp, xin hỏi Vương gia có bằng chứng gì nói ta là thiếp của ngài?”

Lăng Khiếu Dương không giận cũng không cười, cảm giác khó chịu dâng lên, đứng dậy, đi tới bên cạnh Hữu Hi, giọng nói khàn khàn: “Không thừa nhận cũng không sao, bốn vương còn rất nhiều thời gian”

Sau đó hắn quay lại nhìn mọi người: “Quấy rầy đã lâu, bốn vương cao từ, hy vọng mọi người sớm phối hợp với bản việc hoàn thành công việc hoàng thượng giao”

“Cung tiễn Vương gia”- Mọi người đứng dậy đưa tiễn, Lăng Khiếu Dương cũng không hề quay đầu lại cứ như thế rời đi.

Vương gia rời đi, mấy người phụ nữ cùng trưởng giả cũng giải tán.

Hoàng Bắc Thiên tính kéo Hữu Hi đi kiểm Bắc Song thì nghe lão phu nhân nghiêm khắc trách mắng: “Bắc Thiên quỳ xuống!”

“Mẫu thân”- Hoàng Bắc Thiên nhìn mẫu thân vẻ mặt xanh mét.

“Quỳ xuống”- Lão phu nhân đập tay xuống bàn, tức giận đứng lên, Hoàng Bắc Thiên của mày quỳ xuống.

“Vương gia là kẻ bề trên, chúng ta là thần, có thần tử nào lại dám cùng Vương gia tranh cãi, người muốn cả gia tộc bại hoại trong tay người sao, vì một người phụ nữ, người không muốn có thê tử, quên đi lễ nghĩa của thần tử...dám lớn tiếng nói nàng là vị hôn thê của người, ta là mẹ người có đồng ý qua sao? Người tự kiểm điểm lại mình đi, một phụ nữ thân phận thấp hèn như vậy có tư cách làm thê tử của người sao?”

Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, lớn tiếng quát: “Mẫu thân, đừng nói nữa, Hữu Hi không phải loại người như thế, nàng rất tốt, đáng được mọi người quý trọng, mẫu thân không biết gì cả”

“Câm miệng!”- Lão phu nhân gầm lên. “Thân là phụ nữ cũng nên biết liêm sỉ, tự biết thân phận của mình, muốn làm thiếu phu nhân của Bắc Vương phủ

sao, chờ ta chết đi”

“Đù rồi”- Hữu Hi cắn môi, nuốt ngược nước mắt, đau lòng sắp ngất đi. Thở nào, nàng không cần để ý đến người khác nói, nhưng mẫu thân của Hoàng Bắc Thiên nói như vậy làm nàng thật sự đau lòng, cảm giác thật nhục nhã, nàng không cách nào trốn tránh liền gạt tay Hoàng Bắc Thiên ra, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại giữ lại.

“Hữu Hi”

“Buông ra để cho ta đi”- Hữu Hi rút cuộc cũng thoát khỏi tay Hoàng Bắc Thiên, xoay người chạy ra ngoài.

“Hữu Hi!”- Hoàng Bắc Thiên đau khổ la lên, muốn đuổi theo, nhưng lão phu nhân lại nói: “Nếu ngươi dám đuổi theo thì đừng nhận ta làm mẹ”

“Mẫu thân, từ khi nào người trở nên khó khăn như vậy, trái tim lại sắt đá đến vậy. Hữu Hi đã nhận đủ mọi đau khổ, nàng nhẫn nhịn chịu đựng, không phải để thỏa ý nguyện của nàng, nhưng mẫu thân, người lại dùng lời nói tàn nhẫn đã thương nàng, ngay cả chút tự trọng duy nhất cũng không cho Hữu Hi, mẫu thân chẳng phải người rất khoan dung sao? Tại sao duy chỉ đối với người hài nhi yêu lại đối xử như vậy”

Hoàng Bắc Thiên lần đầu tiên nói nhiều như vậy, ở nhà hần khiến cho người ta cảm giác rất lạnh lẽo, trầm mặc ít nói, lúc này nói nhiều như vậy để chỉ trích mẫu thân mình.

“Bắc Thiên., chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ nghĩ, gánh nặng gia tộc ở trên vai, ngươi chọc giận Vương gia, có biết sẽ gánh hậu quả gì không?”

“Nếu Hữu Hi không hạnh phúc, con nguyện cùng nàng gánh chịu đau khổ”- Hoàng Bắc Thiên nói xong xoay người đuổi theo Hữu Hi.

Nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên rời đi, lão phu nhân vội vã thở dài, nghiệt chủng, đúng là nghiệt chủng mà...

Hữu Hi vừa chạy khỏi Bắc Vương phủ mặt đã rơi đầy lệ, những lời lão phu nhân nói đã đâm thẳng vào trái tim nàng.

Trở lại hoa phường, Hữu Hi khóa cửa lại, ngồi trên giường, khóc thất thanh, căn bản nàng vẫn muốn bảo vệ sự tôn nghiêm của mình, không muốn người nhà Hoàng Bắc Thiên coi thường nàng. Những lời lão phu nhân nói, so với người ngoài đã tác động đến nàng rất lớn. Nàng không biết tại sao lão phu nhân lại phản ứng kịch liệt như vậy.

“Hữu Hi, mở cửa!”- Bên ngoài truyền đến giọng nói của Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi bịt tai lại, gài vò như không nghe thấy, cuộn chân lại, yên lặng mà khóc, không dám đối mặt với Hoàng Bắc Thiên. Dần dần bên ngoài cửa cũng không còn âm thanh, tất cả đều an tĩnh trở lại, đầu óc Hữu Hi trống rỗng, không cách nào suy nghĩ, chỉ ngơ ngác ngồi yên như kẻ gỗ.

Trời đã tối đen nàng cũng không biết, cả ngày không ăn cơm cũng không thấy đói, không cách nào làm cho bản thân tỉnh táo lại. Sau một hồi trầm tĩnh, trái tim Hữu Hi cuối cùng cũng lắng xuống, trong phòng giờ đã tối như mực. Ngoài cửa có tiếng bước chân lo lắng đi qua đi lại.

Hữu Hi chậm rãi đi ra ngoài hoa phường, tới trước cửa, tay mở ra, một trận gió lạnh ủa vào mang theo những bông tuyết.

Tuyết rơi rồi!!

Là tuyết!!!

Một luồng khí lạnh như băng từ cơ thể của hần bao lấy nàng, đôi môi lạnh giá hôn lên môi nàng mang theo cả nước mắt, hần thì thầm nói: “Hữu Hi, đừng rời xa ta”

Hần vốn là kẻ lạnh lùng, môi cũng lạnh giá, đầu lưỡi của hần xông vào miệng nàng mang chút hương ý nhẹ nhẹ. Hần cướp đi hơi thở của nàng, làm cho nàng chỉ có thể nhắm mắt buông xuôi, trong lòng mang theo sự chua xót.

Hoàng Bắc Thiên thở dồn dập, môi rời khỏi đôi môi cánh hoa của nàng, sau đó hôn lên mặt, lông mi, hôn lên hai mắt. Lòng ngực rộng rãi gắt gao ôm lấy nàng, Hữu Hi lần đầu tiên hiểu ra được, thiêu thân bay vào lửa hoàn toàn không có cảm giác.

Hoàng Bắc Thiên cọ xát đầu vào trán nàng: “Ngươi sẽ không lạng lẽ bỏ đi đúng không!”

“Sẽ không!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 77

Ôm nhau một lát, hai người dần dần bình tĩnh lại, Hữu Hi dựa vào người Hoàng Bắc Thiên, nghe thấy tiếng trống ngực của hắn, cảm nhận được hắn đang âm dần lên.

Hoàng Bắc Thiên do dự một lát, sau đó mới mở miệng: “Hữu Hi...”

“Uh...”- Hữu Hi cúi đầu, trả lời

“Chúng ta... chúng ta...”- Bình thường hẳn lúc nào nói chuyện cũng lãnh đạm, không chút e ngại, bây giờ lại nói chuyện cà lăm như vậy.

“Chuyện gì?”- Hữu Hi rầu rĩ hỏi.

Hoàng Bắc Thiên đẩy Hữu Hi ra, nhìn đôi mắt vẫn còn đọng nước nói: “Chúng ta hẹn hò đi?”

“Hẹn hò?”- Hữu Hi kinh ngạc, từ này là nàng chỉ cho Hoàng Bắc Thiên

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên vội vàng giải thích: “Hay giống như người nói làm bạn gái ta đi”- Hoàng Bắc Thiên bối rối giải thích, cảm giác khẩn trương giống như là đang cầu hôn.

Hắn muốn làm bạn trai của nàng? Muốn cùng nàng hẹn hò.?

“Hoàng Bắc Thiên... ta”

“Chẳng lẽ ngay cả làm bạn trai cũng không thể sao?”- Hoàng Bắc Thiên biết, hoàn cảnh hiện tại không thể mong muốn gì nhiều hơn, mẫu thân hắn chắc chắn sẽ không đồng ý để Hữu Hi gả vào Bắc Vương phủ

Trong khi đó Hữu Hi lại quá kiêu ngạo, nhất quyết không chấp nhận lấy hắn, quan trọng hơn cả là trái tim Hữu Hi vốn không thuộc về hắn.

Hữu Hi không biết trả lời ra sao, thật lâu sau cũng không nói, Hoàng Bắc Thiên thất vọng thờ dài, ngón tay nhẹ nhàng mon trên mặt Hữu Hi: “Ngủ đi, ta sẽ ở bên ngoài canh cho ngươi”

Hữu Hi cầm tay Hoàng Bắc Thiên, mỉm cười nói: “Chúng ta đi xem tuyết đi”

Ở trên nóc nhà, hai người ngồi gần nhau, trên người khoác chiếc chăn bông thật dày, nhìn bông hao tuyết bay tán loạn, hung cảnh hết sức lạnh mạn, Mặt đất đã khoác lên mình bộ quần áo màu trắng, giống như cô dâu mặc váy cưới rất xinh đẹp và thanh khiết.

Hai người không phải vợ chồng, cũng không phải người yêu, nhưng lại cùng nhau làm chuyện rất lãng mạn. Giờ phút này, Hữu Hi quên mất chuyện cũ, quên cả những đau khổ trong lòng, không thêm nghĩ đến việc Lăng Khiếu Dương đã ngược đãi cơ thể nàng. Trong tim chỉ muốn đem hình Hoàng Bắc Thiên khắc sâu. Một nam nhân chung thủy, một người nam nhân tốt.

Cũng chẳng phải không đoán trước, đến ngày thứ hai thì Hữu Hi bị cảm, ngay cả cơ thể cường tráng của Hoàng Bắc Thiên trong đêm đứng cũng bị đông thành đá.

Kỳ thật đêm hôm đó, Hoàng Bắc Thiên lo lắng quả không sai, Hữu Hi đúng là có ý định rời bỏ Hoàng Bắc Thiên, một mình phiêu bạt chạy trốn khỏi Lăng Khiếu Dương, mặc dù có thể nàng sẽ rất mau chóng bị bắt lại, nhưng ít nhất bây giờ bỏ đi, nàng sẽ không phải xấu hổ, cũng không liên lụy Hoàng Bắc Thiên.

Nhưng, màn đêm chưa buông xuống thì Hoàng Bắc Thiên đã xuất hiện. Bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy, không nói gì cả, nhưng trong lòng lại sợ hãi nàng sẽ bỏ đi, sợ Lăng Khiếu Dương sẽ làm tổn thương nàng.

Lúc hắn ôm nàng, nói đừng rời đi, nàng không chút do dự nói sẽ không. Nghĩ một đường, nói một nẻo, hay thật sự là nàng không thể bỏ đi, nàng luyến tiếc sao?

“Mua hoa”

Giọng nói ngoài cửa cắt đứt suy nghĩ của Hữu Hi, nàng ngẩng đầu nhìn thấy dáng người cao to của Hoàng Bắc Thiên đứng ở đó, ngón tay chạm nhẹ vào những bông hoa hồng màu đỏ.

Hữu Hi đứng dậy, vui vẻ nói: “Vị công tử này, không biết muốn mua hoa gì, tặng cho ai?”

Hoàng Bắc Thiên chỉ vào bông hoa đó, nghiêm trang nói: “Ta muốn mua nó”

Hữu Hi nhú mày, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Nó không phải đồ để bán”

Tay Hoàng Bắc Thiên cầm lấy nó, móc ra ngân lượng: “Ta muốn mua, người phải bán cho ta”

“Có cần phải bá đạo như vậy không, là thật hay giả vậy?”- Nàng từng bán cho Hoàng Bắc Thiên rất nhiều hoa, nhưng riêng hoa hồng thì chưa lần nào hết. Hoàng Bắc Thiên từng cười nhạo Lư Tuấn đường đường là một nam nhân lại đi mua hoa. Lư Tuấn lúc đó ủy mỵ nói: “Hoàng Bắc Thiên, người có phụ nữ tặng hoa rồi cần gì phải đi mua”

Có đôi khi, nàng cảm thấy Hoàng Bắc Thiên và Lư Tuấn vốn là đôi oan gia.

Hoàng Bắc Thiên cau mày, đặt ngân lượng vào tay Hữu Hi: “Ta không phải là người hay nói giỡn, ta muốn mua nó để tặng cho người trong lòng”- Hoàng Bắc Thiên nói xong xoay người rồi đi.

Cứ như vậy mà đi sao?

Nhìn theo thân ảnh Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi thù người ra, người trong lòng? Nhanh như vậy hắn đã có người khác rồi sao? Ngay cả việc hắn khinh thường nhất là nam nhân đi mua, hắn cũng chịu làm.

Hữu Hi trầm suy nghĩ, xoay người đi về phía bàn, vừa mới đi chuyển trước mắt đã xuất hiện bó hồng màu đỏ, sau đó một gương mặt tuấn tú lộ ra.

“Làm gì vậy?”- Hữu Hi cau mày, nhìn những đóa hồng cùng gương mặt tuấn tú của Hoàng Bắc Thiên.

“Tặng người?”- Hoàng Bắc Thiên đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống, tay cầm hoa đặt trước mặt nàng, có chút không tự nhiên. Hắn vì nàng mà làm mọi việc ngay cả việc bản thân mình khinh thường nhất.

“Tặng cho người trong lòng người đi, ta nào dám nhận”- Hữu Hi đẩy tay Hoàng Bắc Thiên sang một bên, đi về phía trước nhưng bị Hoàng Bắc Thiên ngăn lại.

“Người là người trong lòng ta”- Hoàng Bắc Thiên nói giọng lạnh như băng, đem hoa đặt vào lòng Hữu Hi.

Hữu Hi cầm hoa, trả lại cho Hoàng Bắc Thiên: “Được rồi, người đừng làm phiền ta nữa, ta bận lắm”- Sau đó, thuận tay cầm hoa ở trên bàn.

Hắn nghiêm túc, nàng không phải nói, người ở thời hiện đại rất hay làm vậy sao, nhưng sao nàng lại tưởng hắn nói đùa. Gương mặt Hoàng Bắc Thiên dần dần đóng băng, không hề lên tiếng, tức giận thất vọng bỏ đi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói bức tức của Thiếu Cửu: “Gia, người đi đâu vậy, nghe nói Xuân Mãn Lâu vừa xuất hiện tiểu mỹ nhân tuyệt sắc, hay ta đi xem một tí đi”- Hắn cố ý để Hữu Hi nghe thấy.

Hữu Hi không nghe thấy Hoàng Bắc Thiên trả lời, cũng không nghe thấy giọng nói của Thiếu Cửu nữa, chắc là đã đi xa rồi.

“Hữu Hi tỷ”- Hữu Hi vừa xoay người thì nghe giọng Hoàng Bắc Song, thì ra nàng ấy đã đứng sẵn ở cửa.

“Bác Song”- Hữu Hi mỉm cười, “Mấy hôm nay có chuyện gì mà không thấy tới”

“Ta à, nghe Lư Tuấn ca nói xong, nên không dám đến quấy rầy ca ca cùng tỷ nói chuyện với nhau”- Bắc Song cười hi hi.

“Lư Tuấn nói hưu nói vượn, người cũng bị hắn làm cho hóa điên rồi”- Hữu Hi lắc đầu cười khẽ.

Bắc Song nhún mày, đi tới bên cạnh Hữu Hi: “Hữu Hi tỷ, người đối với ca không phải cũng cảm giác sao, tại sao không tiếp nhận ca ca?”

Nàng đối với Hoàng Bắc Thiên có cảm giác ư? Cho dù có tỉnh táo suy nghĩ cũng không có đáp án.

“Có biết bao nhiêu người mê ca ca, nhưng ánh mắt của tỷ nhìn ca ca có chút không giống với...”

“Quý nha đầu, lại ánh mắt gì đây”

Bắc Song nháy mắt nhìn Hữu Hi, tình nghịch nói: “Quên đi, không nói nữa, nhưng Hữu Hi tỷ, ca ca vừa rồi hình như rất tức giận, tỷ mau đi xin lỗi ca ca đi”

Hữu Hi không chút nghĩ ngợi nói: “Bác Thiên không nhỏ nhen vậy đâu!

“Hữu Hi tỷ người bắt đầu bao che cho ca ca rồi”- Bắc Song không nhịn được bật cười. “Nhưng hôm nay là sinh nhật ca ca, tỷ có đi không?”

Sinh nhật Hoàng Bắc Thiên? Hắn không hề nói với nàng, xem ra là tức giận thật rồi. Hữu Hi nhìn Bắc Song với ánh mắt nghi vấn.

“Đúng vậy, là sinh nhật lần thứ 24, buổi tối, gia đình ta tổ chức ở khách điểm, chỉ mời mấy vị bằng hữu quen biết, không có trường bối, Hữu Hi tỷ có muốn đi không?”

“Được, ta sẽ đi”- Hữu Hi áy náy, nàng không biết hôm nay sinh nhật Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Song vỗ trán nói to: “Được rồi, sinh nhật thì phải tặng quà, Hữu Hi tỷ người cùng ta đi lựa quà nha”

Hữu Hi gạt đầu, mang theo chút tiền, cùng Hoàng Bắc Song ra ngoài, hai người chọn lựa rất lâu mới tìm được món như ý.

Sắc trời sớm đã tối, Bắc Song trở về phủ trước, buổi tối mới hội ngộ tãi Vọng Giang lâu, còn Hữu Hi thì về hoa phường

Lúc đi rõ ràng nàng đã khóa cửa, nhưng khi về lại không thấy chốt khóa.. Trong lòng Hữu Hi có chút nghi hoặc, cảm giác sẽ xảy ra điều không tốt. Hữu Hi do dự đẩy cửa vào, quả nhiên không ngoài dự đoán chính là Lăng Khiếu Dương

Hắn quả thật rất có tố chất của một kẻ trộm.

Hắn nhìn nàng cười, để lộ ra hàm răng trắng, làm cho Hữu Hi ớn lạnh: “Ngươi tới đây làm gì”

Hắn nhìn nàng cười, để lộ ra hàm răng trắng, làm cho Hữu Hi ớn lạnh: “Ngươi tới đây làm gì”

Lăng Khiếu Dương bật cười, đứng dậy, đi tới trước cửa, ánh mắt vốn lạnh như băng nay còn mang theo tia châm chọc.

Hắn từng bước lại gần, áp lực phủ lên không khí xung quanh Hữu Hi, làm nàng không nhận được lui về sau, muốn thoát đi, hơn nữa chân nàng cũng tự chủ động bước rất chậm

“Sao lại sợ ta như vậy?- Lăng Khiếu Dương cười lạnh, nắm lấy cánh tay Hữu Hi, kéo nàng từ ngoài cửa vào.

Những người đi đường dùng ánh mắt quái dị nhìn Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương, cuối cùng bị ánh mắt đỏ ngầu của Lăng Khiếu Dương làm cho sợ hãi mà vội vã bỏ đi.

Sắc mặt Hữu Hi trắng bệch, cánh tay bị Lăng Khiếu Dương nắm chặt rất đau, không chịu được phải cau mày, dùng ánh mắt chán ghét nhìn Lăng Khiếu Dương, ánh mắt đó khiến Lăng Khiếu Dương tức giận, cười lạnh nói: “Đừng sợ, bản vương chỉ tới đây thăm ngươi, ngươi là phụ nữ bên cạnh bản vương, quan tâm một chút, lỡ có chuyện không hay xảy ra chắc ta sẽ rất đau khổ”

Hữu Hi dùng sức giãy giụa: “Ta dù xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến ngươi, mời ngươi đi cho”

“Sao lại không liên quan”- Lăng Khiếu Dương khoát chỉ đi tới trước mặt Hữu Hi, giữ lấy tay nàng: “Ngươi là thiếp của bản vương, bản vương sao lại không quan tâm, lỡ như ngươi xảy ra chuyện, chẳng lẽ bản vương mang thi thể của ngươi về sao”.

Tay hắn dùng lực lớn như vậy, hành vi vẫn thô bạo như trước, đôi mắt vẫn giữ nguyên màu đỏ, giống như trước đây, đôi mắt của ác ma.

Hữu Hi giãy giụa, cau mày hét lên: “Khốn kiếp, buông tay!”

Lăng Khiếu Dương cau mày, tay nắm lấy thất lưng Hữu Hi, dùng sức kéo lại, khiến Hữu Hi ngã vào lòng hắn, bị giữ chặt, Lăng Khiếu Dương cúi đầu không hề để ý ánh mắt của người đi đường, chuẩn xác hôn lên môi Hữu Hi, khiến nàng đành nuốt tiếng la vào trong.

Một kẻ dùng nụ hôn để trừng phạt thì không mang theo bất cứ sự dịu dàng nào, ngược lại chạm vào nhau liền thấy đau đớn. Hữu Hi đá hắn, lại bị hắn hân hân kẹp chặt, tay bị trói, cả người bị hắn giữ lại từ đằng sau.

“Ta sẽ không ngại dùng cách này để khiến ngươi im miệng”- hắn đắc ý thả môi nàng ra, nhún nhảy, tàn khốc bá đạo nói: “Tâm tình bản vương hôm nay rất tốt, đi, bồi bản vương uống rượu.”

Ai hầu hắn uống rượu chứ, Hữu Hi thất kinh giãy giụa: “Không, đừng, buông ta ra, buông ta ra”

“Không uống rượu, được, chúng ta cùng làm chuyện bản vương thích, ví dụ như ở trên giường..”- Lời nói của hắn vô cùng ám muội, mang theo sự uy hiếp, không do dự kéo Hữu Hi ra ngoài.

Cánh tay hắn đặt trên thất lưng nàng, dùng tay kẹp chặt đầu nàng, hắn lâu lâu lại cúi đầu liếc nhìn nàng một cái mang theo sự uy hiếp. Bàn tay to lớn giữ lấy cằm nàng, chỉ cần nàng kêu lên hắn không ngại ngần mà hôn nàng.

Hữu Hi thừa nhận, nàng không dám gọi, cũng không dám hô, càng không muốn để cho người trên phố nhìn thấy nàng bị Lăng Khiếu Dương hôn. Hai người đi đến trước lầu ba tầng, nhìn lên tấm biển đề Vọng Giang lâu. Hoàng Bắc Thiên tổ chức tiệc sinh nhật ở đây. Lăng Khiếu Dương rút cuộc có ý định gì đây!!

Căn phòng nhỏ ở trên, Lăng Khiếu Dương diu Hữu Hi ngồi xuống, cậy sức mạnh của mình làm cho Hữu Hi không cách nào nhúc nhích. Hữu Hi nhìn thấy trên bàn có rất nhiều thức ăn và rượu đã từng ăn qua, trong phòng còn có hai người phụ nữ mặc quần áo nửa kín nửa hở.

Hữu Hi nhìn thẳng Lăng Khiếu Dương: “Ngươi muốn như thế nào đây?”

“Rất đơn giản, uống rượu đi!”

Lăng Khiếu Dương cười đen tối, hai người phụ nữ cũng đi tới bên cạnh Lăng Khiếu Dương rót rượu cho hắn.

Lăng Khiếu Dương đặt ly rượu bên môi Hữu Hi nói: “Uống!”

Hữu Hi vừa đề lên môi, đã cau mày, không biết Lăng Khiếu Dương lại phát khùng gì nữa đây, dùng cách mới mẻ này để hành hạ nàng sao?

“Thật là mất hứng”- Lăng Khiếu Dương tự uống hết, sau đó giữ lấy mặt Hữu Hi buộc nàng mở miệng ra, sua đó rượu từ miệng hắn chảy vào trong miệng nàng.

Thật độc ác, Hữu Hi cảm thấy vừa buồn nôn vừa cay. Hữu Hi gầy gù muốn nôn ra, nhưng lại bị Lăng Khiếu Dương cầm lấy bầy rượu đổ vào.

“Người bị thần kinh sao, buông ta ra”- Hữu Hi ho sặc sụa, giãy giụa, tức giận mắ Lăng Khiếu Dương. Hắn đem nàng đẩy nằm lên chiếc bàn trống.

“Sao, hầu hạ bốn vương uống rượu lại là sỉ nhục người sao, người khác muốn có cơ hội, bốn vương còn không cho”

“Người đó chắc cũng không bình thường”- Dạ dày Hữu Hi bắt đầu nóng rực, mặt cũng nóng. “Buông ta ra, khốn khiếp”

Lăng Khiếu Dương cười lạnh, nhìn hai người phụ nữ hỏi: “Nói. Các người có muốn cùng bốn vương uống rượu không?”

Một người phụ nữ e lệ nói: “Cùng Vương gia uống rượu là đại vinh hạnh, cầu còn không được nữa là”

Nữ tử khác không cam lòng nói: “Phải đó, có thể cùng vương gia uống rượu nói chuyện, là phúc đức ngàn năm mới có một lần, vị tỷ tỷ này, khiến Vương gia không vui rồi”

Lăng Khiếu Dương cười ha hả, không phải cười vui vẻ mà mang theo sự đau khổ, hắn đem bầu rượu đặt vào miệng Hữu Hi, lạnh lùng nói: “Người nói xem, người có phải không biết tốt xấu không?”

Lăng Khiếu Dương vừa nói thân thể vừa tới gần Hữu Hi, hắn ép chặt nàng xuống, tay giữ lấy cằm nàng buộc nàng hé miệng ra, đưa tay dốc rượu vào miệng Hữu Hi...

Cay qua, thật khổ sở, Hữu Hi chưa bao giờ uống rượu, mọi thứ bắt đầu nửa tỉnh nửa mê. Những vật xung quanh đều mê ảo, không nhìn rõ người trước mắt, mất đi cả lí trí. Làn da của nàng ửng hồng lộng lẫy, gương mặt phỉm đỏ, hai mắt mơ màng.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, cười lạnh, đưa tay hất bầu rượu rơi xuống đất.

Nàng không cách nào thắng được rượu, đã vậy còn say, càng lộ ra vẻ mê người. Lăng Khiếu Dương không nhịn được, cúi đầu hôn Hữu Hi, Hữu Hi giật mình chuyển người. Nhưng con say khiến nàng không cách nào phản kháng, chỉ ưm một tiếng.

Lăng Khiếu Dương hài lòng ngẩng đầu, ngón tay vuốt ve gương mặt đã ửng hồng của Hữu Hi, chạm vào cổ nàng, đẩy quần áo của nàng ra, cả da thịt bắt đầu ửng đỏ.

“Hai người các người, xuống lầu, nói với chủ nhân, bên trong đã có người hầu hạ bốn vương rồi, đi đi!”

Lăng Khiếu Dương cười đen tối, trong mắt hắn sâu sự đau đớn, hôm nay, là sinh nhật của mẫu thân hắn.

“Vâng ạ!”- Hai người phụ nữ đã nhận được bạc nên chỉ lẳng lặng nghe Lăng Khiếu Dương phân phó, xoay người đi xuống lầu.

Dưới lầu đang là sinh nhật của Hoàng Bắc Thiên, chờ Hữu Hi nhưng mãi vẫn không tới, Hoàng Bắc Thiên tới hoa phòng tìm Hữu Hi, nhưng cửa mở mà không thấy nàng đâu cả.

Hỏi những người bên cạnh, mới biết, Hữu Hi bị một nam nhân mang đi, Hoàng Bắc Thiên liền hướng về Vọng Giang lầu, không cần hỏi cũng biết, kẻ mang Hữu Hi đi chính là Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên vội vã chạy tới Vọng Giang lầu, tức giận hô to, Hữu Hi có ở đây không, nhưng chỉ nhìn thấy hai phụ nữ mà hắn đã cấp cho Lăng Khiếu Dương chạy ra khỏi phòng, Hoàng Bắc Thiên cau mày chạy lên lầu, đẩy tất cả khách khứa qua lại, đi đến căn phòng đó. Dùng chân đạp mạnh khiến cửa mở phát ra tiếng nổ mạnh, cánh cửa nát vụn, ánh mắt Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy hình ảnh thật xấu hổ nhưng lại khiến hắn tức giận.

Hữu Hi nửa thân trần trụi, sắc mặt ửng hồng, hai mắt mơ màng, Lăng Khiếu Dương thì nằm trên người nàng.

“Khốn khiếp”- Tức giận, nộ khí ngút trời, lửa giận phừng phừng, Hoàng Bắc Thiên mất đi lí trí, rống giận một tiếng, xông lên nắm lấy Lăng Khiếu Dương mà đánh, khiến Lăng Khiếu Dương ăn một quả.

Lăng Khiếu Dương ăn một cú đấm, nhưng vẫn cười, dùng sức hất tay Hoàng Bắc Thiên, vung tay đánh trả vào mặt Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên cổ nén đau, nhìn cơ thể không được che đậy của Hữu Hi định cởi áo khoác đắp lên cho nàng thì Lăng Khiếu Dương đã tới, đập Hoàng Bắc Thiên văng đi rất xa.

Hoàng Bắc Song là người thứ nhất từ ngoài đi vào, thấy ca ca cùng nam nhân khác đánh nhau, sau đó nhìn thấy Hữu Hi mất đi tri giác, nằm trên bàn không có quần áo, cũng có thể tưởng tượng ra tỷ ấy gặp chuyện gì, Bắc Song khó chịu chạy lên phía trước cầm lấy áo của Hữu Hi, nâng nàng dậy. Nhưng thân thể Hữu Hi mềm nhũn, nằm co quắp trên mặt đất, ngay cả Hoàng Bắc Song cũng không biết nên làm thế nào..

Hai nam nhân lại không cách nào tách rời, cái bàn bị Hoàng Bắc Thiên đá văng, ngã rầm một tiếng.

Theo sau là bằng hữu của Hoàng Bắc Thiên, còn có cả chương quây, nhìn Vương gia cùng Bắc Vương đánh nhau, muốn nói gì đó nhưng không dám mở miệng, đau lòng nhìn những đồ vật bị phá hủy.

Lưu Tuấn cùng một nam nhân khác chạy lên kéo Hoàng Bắc Thiên lại: “Đừng đánh nữa...”

Hoàng Bắc Thiên đỏ mặt, hận không thể giết chết Lăng Khiếu Dương chứ đừng nói tới việc ngừng lại, tiếp tục lao về phía Lăng Khiếu Dương đánh tiếp.

Lưu Tuấn vội vàng ôm lấy thắt lưng Hoàng Bắc Thiên: “Bình tĩnh một chút!”

Mặt Lăng Khiếu Dương bầm tím, hắn kéo quần áo, đứng đối diện Hoàng Bắc Thiên nói: “Tốt lắm, dám ra tay với cả chủ tử, xem ra các ngươi muốn tạo phản rồi”

Hoàng Bắc Song tuy còn nhỏ, nhưng cũng hiểu việc ra tay với Vương gia tội không nhẹ, dù Hữu Hi đứng lên, nhìn Lăng Khiếu Dương, nói: “Vương gia, tất cả chỉ là hiểu lầm, cần gì phải nghiêm trọng như vậy”

“Hiểu lầm?”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh “Hoàng Bắc Thiên, dám đánh bốn vương, nhiều người nhìn thấy như vậy, không phải tạo phản chứ là gì, trong mắt các ngươi còn có vương gia ta không?:”

Cơn giận của Hoàng Bắc Thiên không hề thuyên giảm, còn muốn xông hô, nhưng Hoàng Bắc Song hô to: “Ca ca đừng đánh nữa, qua đây xem Hữu Hi tỷ đi, tỷ ấy hình như rất khó chịu, không biết là bị gì?”

Hoàng Bắc Song biết, ca ca rất ít khi tức giận, nhưng một khi thật sự giận lên người nào cũng không ngăn được, đành phải nói câu đó để phân tán tư tưởng của Hoàng Bắc Thiên. Quả nhiên Hoàng Bắc Song vừa nói xong đã thu hút được sự chú ý của Hoàng Bắc Thiên, bạo khí trong mắt giảm đi, xoay người chạy tới, ôm lấy Hữu Hi.

Thật là mất mặt!!

Bữa tiệc sinh nhật, lại chấm dứt bằng trận đánh nhau, nếu Lăng Khiếu Dương đem việc này báo cho hoàng thượng, hậu quả không thể lường trước được...

Hữu Hi được mang về Bắc vương phủ, ngủ trong phòng Hoàng Bắc Song, nàng say đến bất tỉnh nhận sự, hoàn toàn không biết có đánh nhau xảy ra. Còn Hoàng Bắc Thiên thì mặt bầm tím, quỳ gối bên tông bài của các vị tiền bối, về mặt bình tĩnh dị thường, đứng bên cạnh Hoàng Bắc Thiên là Quân gai của Vương Phủ tay cầm roi đánh hắn.

Lão phu nhân nhìn bài vị, uy nghiêm nói: “Nghĩ tới tổ tiên ta từng cùng tiên hoàng nam bắc chinh chiến, lập bao nhiêu chiến công, được phong vương, ban thưởng, nhờ có sự ân sủng đó mà nên cơ nghiệp hôm nay. Tất cả đều là do ân đức của hoàng đế, từ trước đến giờ không đổi, nay chỉ vì đứa cháu bất yếu vì một người phụ nữ, ngay cả cơ nghiệp của tổ tiên cũng không quan tâm, dám đánh cả Vương gia, người khiến cho hoàng đế thất vọng, làm cho liệt tổ liệt tông thất vọng”

Hoàng Bắc Thiên quỳ ở đó, cúi đầu không nói, hắn không sai, chẳng lẽ nhìn Hữu Hi bị chà đạp, hắn chỉ biết đứng nhìn như thế mới đúng sao?

Lão phu nhân nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên không nói lời nào, trong lòng tức giận: “Ngươi có biết hối lỗi hay không, gia pháp đâu”

“Phu nhân, nô tài nghĩ Bắc Vương chắc cũng biết sai rồi”- Quân gia cầu tình, thật sự không nhẫn tâm hạ thủ.

Lão phu nhân kiên quyết nói: “Nhìn hắn như vậy vẫn chưa biết sai là gì, đánh cho ta, đánh tới khi nào hắn nhận sai mới thôi”

“Nhưng...”- Quân gia do dự, về mặt khó xử, xem ra sự tình rất nghiêm trọng, Hoàng Bắc Thiên từ nhỏ đến lớn chưa từng bị đánh như thế

“Ngươi không dám đánh ta đánh, ta là mẹ nó”- Lão phu nhân tiến lên, giắt roi trong tay quân gia. Hoàng Bắc Thiên lại mở miệng nói: “Quân gia, đánh đi”

Lão phu nhân căng tức giận, Hoàng Bắc Thiên rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngộ, tức giận nói: “Ngươi là đứa con bất hiếu.”

“Đánh”- Hoàng Bắc Thiên trầm giọng hô.

Quân gia cầm roi, do dự, sau đó quất vào lưng Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên đau nhưng không rên một tiếng, im lặng chịu đựng, không thừa nhận cũng không kêu đau.

Lão Phu nhân tức giận hét đồ gạt trắng khiến nó rơi trên người Hoàng Bắc Thiên: “Bất hiếu, ngươi muốn chọc giận mẫu thân sao, ngươi đúng là đứa con bất hiếu”- Lão phu nhân tức giận khóc, thương tâm cùng đau khổ.

“Mẹ”- Hoàng Bắc Thiên cuối cùng không chịu được khi nhìn thấy mẫu thân kích động nói

“Người tiếp tục quý cho đến khi tỉnh ngộ cho ta, trước liệt tổ liệt tông, ngươi suy nghĩ xem mình đã gây ra chuyện gì”- Đánh con, trái tim bà cũng đau.

Hoàng Bắc Thiên trầm mặc, lão phu nhân thở dài, quân gia dịu bà rồi khỏi tông đường.

Chỉ còn lại Hoàng Bắc Thiên vẫn quỳ... và quỳ

Đầu đau đến muốn nứt ra, Hữu Hi từ từ tỉnh dậy, vừa mở hai mắt đã nhìn thấy một căn phòng rất xa lạ, đây là đâu? Nàng lắc lắc đầu làm cho nó tỉnh táo lại thì càng đau hơn, nàng bị làm sao vậy?

Nhớ lại, tối hôm qua, nàng bị Lăng Khiếu Dương lôi đi, sau đó hắn bắt nàng uống rất nhiều rượu, chuyện tiếp đó thì nàng không biết.

“Hữu Hi tỷ tỉnh rồi!”

Hữu Hi quay lại thì nhìn thấy Hoàng Bắc Song đang che miệng cười nhưng không dấu nổi sự cô đơn.

“Nơi này là...”

Hoàng Bắc Song đem cho Hữu Hi chén nước đặt vào tay nàng: “Đây là khuê phòng của ta”

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?”- Hữu Hi nhớ tới Lăng Khiếu Dương lôi nàng đến Vọng Giang lâu, tiệc sinh nhật của Hoàng Bắc Thiên cũng tổ chức ở đó, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao.

Bắc Song cười nói: “Không có gì đâu, hôm qua tỷ uống nhiều quá, bọn ta phải kêu người đem tỷ về phủ, tỷ thế nào rồi, còn đau đầu không?”

Hữu Hi nắm lấy tay Bắc Song hỏi: “Bắc Song nói cho ta biết, hôm qua nhất định đã xảy ra chuyện gì phải không?”- Lăng Khiếu Dương đã xuất hiện thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện

Hoàng Bắc Song do dự một lát mới thành thật nói: “Ngày hôm qua, ca ca cùng Vương gia đánh nhau, bây giờ đang bị mẫu thân bắt quỳ, hiện giờ vẫn chưa ra”

Hữu Hi cảm giác sự xuất hiện của mình chính là một phiền toái, nàng vội vàng muốn đứng dậy, nhưng Bắc Song ngăn lại nói: “Tỷ đừng lo lắng, không có việc gì đâu, mẫu thân từ từ rồi cũng sẽ nguôi giận”

“Tội đánh vương gia có nặng không?”- Hữu Hi lo lắng hỏi.

“Chuyện này ta cũng không biết, đành phải xem hoàng thượng xử trí thế nào”- Giọng nói của Hoàng Bắc Song lộ ra nỗi bất an cùng lo lắng.

Hữu Hi không suy nghĩ nhiều, vội xuống giường, mặc lại quần áo, cố gắng chịu đựng cơn đau đầu, bỏ đi ra ngoài.

“Hữu Hi, tỷ đi đâu vậy”

Trái tim đau khổ, nàng chỉ thốt lên: “Vương gia ở đâu? Ta đi cầu xin hắn, cầu xin hắn đừng truy cứu, tất cả mọi việc đều do ta gây ra, ta không nên để liên lụy các người”

“Vô dụng thôi”

“Tại sao?”- Hữu Hi sốt ruột hỏi.

“Vương gia xem ra rất quyết tâm, tấu sớ đã được gửi đi, chỉ chờ hoàng thượng ra lệnh mà thôi”

Lời nói của Bắc Song làm cho cả đầu óc Hữu Hi choáng váng, ở tột giới cổ đại này không gì cao hơn quyền lực của hoàng thượng. Nàng có cảm giác như mưa gió, bão, sấm sét đang tát vào mặt nàng. Nàng nên làm gì bây giờ, phải làm gì để giúp Hoàng Bắc Thiên, làm sao để hoàng thượng không trừng phạt.

Nhưng nàng có thể làm gì chứ? Nếu Hoàng Bắc Thiên có chuyện xảy ra, nàng sẽ lỗi cả Lăng Khiếu Dương cùng nhau chết chung.

Tấu sớ đã gửi đi, không cách nào lấy lại, bây giờ chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Mấy ngày không gặp Hoàng Bắc Thiên, hắn bị lão phu nhân phạt quỳ gối trong từ đường, không được đi ra.. Ngoại trừ cảm giác bị dày vò, nàng bắt đầu nhớ mong, không biết hắn có đói không? Có lạnh không? Có mệt không?

Bắc Song đến tìm, cho nàng biết một vài tin tức của Hoàng Bắc Thiên, chuyện nàng có thể làm là làm một bó hoa đưa cho Bắc Song mang lên cho Hoàng Bắc Thiên, hy vọng hắn nhận ra việc làm sai của mình, đừng ương bướng nữa.

Hữu Hi không biết, lão phu nhân không cho phép Hoàng Bắc Thiên đi ra là bởi vì bà không muốn Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi, muốn cả hai đoạn tuyệt quan hệ.

Cuộc sống mỗi ngày trôi qua, nỗi dày vò hằng đêm vẫn không cách nào vượt qua, ngày mai là đêm 30, nhưng nàng vẫn không hề nhận thấy niềm vui của không khí tết, lòng nàng đã lạnh băng. Hoàng Bắc Song mấy ngày liền cũng không thấy tới, nàng cũng không biết kết quả ra sao.

Đêm 30, cả không khí lạnh lẽo bao lấy Bắc Vương phủ, Hữu Hi đứng ở ngoài nhưng không đủ dũng khí gõ cửa, nhìn cánh cửa im lìm nàng có cảm giác mình sắp phát điên. Gió lạnh thổi qua, màn đêm đen bao phủ, một mình nàng bước đi, nước mắt đọng lại, trời mênh mông đen thẫm một màu, nàng vô dụng. Phía sau một cánh tay to lớn mãnh liệt ôm lấy, khiến nàng ngã sát vào lòng ngực của hắn.

“Hữu Hi năm mới vui về”

Giọng nói khàn khàn nồng đậm sự yêu thương vang lên bên tai Hữu Hi.

“Hoàng Bắc Thiên”- Hữu Hi vội vàng xoay người lại nhìn hắn, dưới ánh đèn đêm trên con phố, nàng nhìn thấy hắn trở nên rất tiều tụy, nước mắt không nhìn được mà rơi xuống.

“Đừng khóc, mọi chuyện đã qua rồi, đã qua rồi!”- Hoàng Bắc Thiên lau nước mắt cho nàng, lên tiếng an ủi.

“Không xảy ra chuyện gì sao?”- Hữu Hi nghẹn ngào, bất an hỏi.

“Phải, không có việc gì hết, ta không có lừa ngươi”

“Thật sự không sao ư? Hoàng thượng không truy cứu nữa chứ?”- Hữu Hi hỏi xác nhận lần nữa.

“Hoàng thượng không truy cứu, chỉ trừng phạt nhẹ thôi, tạo cơ hội cho ta lấy công chuộc tội”

“Không sao là được rồi, thế là ta an tâm”- Trái tim của Hữu Hi cuối cùng cũng được thả lỏng, nàng cuối cùng cũng có thể ngủ ngon... Vừa biết Hoàng Bắc Thiên không xảy ra chuyện, nàng cũng ngất đi. Tâm trí của nàng đã bị hao tổn suốt mấy ngày nay!

Hoàng Bắc Thiên chỉ cần dùng mấy chục vạn lượng bạc đã thắng được hoàng đế. Mặt trời lên cao, đêm 30 qua đi, tất cả mọi thứ cũng tốt đẹp trở lại.

Lăng Khiếu Dương cũng an bình bất động, không hề đa động đến Hoàng Bắc Thiên, dù lần này thua nhưng cũng xem như thắng, hành vi của Hoàng Bắc Thiên đã để lại trong lòng hoàng đế một suy nghĩ về mối họa ngầm từ Hoàng Bắc Thiên.

Hôm nay gió thổi mạnh, Hoàng Bắc Thiên muốn cùng Lăng Khiếu Dương đi xuống mô quảng một chuyến, hắn đi đến chỗ Lăng Khiếu Dương tiện thể ghé ngang qua hoa phường vào xem Hữu Hi ra sao, vừa vào cửa liền nói ngay: “Ta phải đi Tây Sơn một chuyến”

Tây Sơn, đường đến đó rất dài, Hữu Hi đi lên, kéo mũ Hoàng Bắc Thiên xuống, hy vọng hắn sẽ thấy ấm hơn một chút: “Ngươi phải chú ý sự an toàn của bản thân đó”.

“Hôm nay, ngươi cho ta hoa gì đây?”

Hữu Hi nhìn những bó hoa, do dự một lát rồi lựa hoa hồng đỏ đặt vào tay hắn: “Đi sớm về sớm, gió lớn lắm”

“Được!”- Hoàng Bắc Thiên không nhìn được cười, đem hoa hồng như vật quý cẩn trọng đặt vào tay áo.

Sắc mặt Hữu Hi có chút e thẹn, hai mắt bị nụ cười của Hoàng Bắc Thiên mê hoặc. Hắn biết ý nghĩa của hoa này? Nàng không biết hắn hiểu hay không?

Hoàng Bắc Thiên hiểu. Hoa hồng nói rằng ta yêu chàng, Hữu Hi cho hắn rất nhiều loại hoa. Hắn sớm đã chú ý đến, chỉ có mình hoa này là Hữu Hi chưa bao giờ cho hắn/

Hôm nay là nàng cố hay không chỉ là vô tình?

Tâm trạng Hoàng Bắc Thiên cực kỳ vui sướng, hôn nhẹ lên môi Hữu Hi, cười bỏ đi. Nam nhân này, học hôn lên từ bao giờ chứ?

Tâm tình Hữu Hi cũng tốt lên, trên mặt cười tươi.

Đêm tối, gió lớn đập vào cửa rèm tằm, trái tim Hữu Hi xao động, tại sao lại không ngủ được.

Ban đêm đang yên tĩnh thì nghe tiếng nổ ầm ầm, Hữu Hi ngồi bật dậy. Trong lòng sợ hãi. Mang giày vào, nàng chạy ra vội vàng mở cửa, gió thốc vào, không có gì xảy ra, nhưng nàng rất bất an.

Sau tiếng nổ, không có chuyện gì xảy ra cả, Hữu Hi đóng cửa nằm trên giường, đợi bình minh lên. Đang mơ màng thiêm thiếp ngủ, lại nghe tiếng đập cửa tiếng hô to.

“Mô Tây Sơn bị xập, mau đi cứu người”

Mô Tây Sơn!!!!

Hữu Hi trở mình ngồi dậy, trái tim thất lại, như bị ai đó bóp nghẹn...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 78

Bên ngoài bắt đầu nhốn nháo hết cả lên, mọi người đều bị tiến la hét làm cho giật mình, Hữu Hi đi ra đi vào không yên, chưa kịp nghĩ ngợi liền phóng ra khỏi phòng.

Trên đường, nhiều nam nhân cầm cuộc, kiếm xẻng, chạy về hướng Tây Sơn.

Tây Sơn, Hoàng Bắc Thiên ở đó.

Nỗi sợ hãi bao trùm lên Hữu Hi, nàng như kẻ điên chạy theo đám người đang đi về Tây Sơn. Gió lạnh quất vào mặt, khiến da thịt nàng như bị cắt ra rất đau đớn, thở không ra hơi, trong đầu, trong mắt nàng đều chỉ nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên đi Tây Sơn, không hẳn nhất định không sao, hẳn nhất định không xảy ra chuyện gì hết, Hữu Hi cầu khẩn.

Vì không am hiểu địa hình, vừa đi được vài bước nàng liền bị sảy chân, sau đó Hữu Hi lại tiếp tục đứng lên, túm váy lên thất lưng tiếp tục chạy về hướng Tây Sơn. Hiện giờ không gì có thể ngăn nàng tới gần Hoàng Bắc Thiên.

Cả đoạn đường dài như vậy, nàng đi không hề ngừng nghỉ, không biết sức lực ở đâu lại nhiều như vậy. Vừa tới nơi, trên mặt Hữu Hi nhễ nhại mồ hôi, gió lạnh thổi qua như muốn đóng băng mặt nàng, những sợi tóc bay đan vào nhau.

Hữu Hi nhìn xung quanh, mọi người đang ra sức đào tìm kiếm. Nàng sẽ điên mất, nàng không hề nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, đứng ra hẳn phải chỉ huy mọi người tìm kiếm chứ.

Hữu Hi vọt lên, khóc đến thất thanh kêu tên Hoàng Bắc Thiên, vùi đầu vào tìm người. Hai tay không hề để ý cứ liên tục đào bới trên đất cát cứng. Nước mắt không ngừng rơi, khóc gọi: “Hoàng Bắc Thiên người ở đâu, người không thể xảy ra việc gì được.”

Nghĩ tới việc mất đi Hoàng Bắc Thiên, trái tim Hữu Hi sợ hãi không thôi, đau muốn ngắt đi, nếu như không có Hoàng Bắc Thiên, thì tất cả có ý nghĩa gì nữa đây, hẳn sớm đã trở thành một phần con người nàng. Ngón tay chạm vào những hòn đá thô cứng, cổ cào, máu chảy ra nhưng nàng đã không còn quan tâm đến chuyện đau đớn, không thể dừng lại, những tảng đá bị nàng đào lên cũng dính đầy máu.

Nàng không biết mình điên cuồng như thế bao lâu, có người ngăn nàng lại, dùng sức kéo nàng ngã vào lòng ngực.

Hai mắt Hữu Hi sưng đỏ, ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt, nàng đột nhiên hét lên, hai tay liên tục đâm mạnh vào ngực hắn, gào to: “Lăng Khiếu Dương, người sao lại ở đây, Hoàng Bắc Thiên đâu, hắn ở đâu?”

Lăng Khiếu Dương bắt lấy cổ tay Hữu Hi, nhìn những ngón tay đầy máu, đôi mắt trầm xuống, cánh tay giữ chặt thất lưng nàng, không nói một lời kéo nàng đi về phía chân núi.

“Buông ra, ta muốn tìm Hoàng Bắc Thiên, ta phải đi tìm Hoàng Bắc Thiên”- Hữu Hi giãy giụa trong đau khổ, nhìn về phía mọi người vẫn đang đào bới.

Hữu Hi phát điên rồi, đôi mắt Lăng Khiếu Dương trầm xuống, dùng tay đánh nhẹ vào ót Hữu Hi khiến nàng bất tỉnh. Khóe mắt vẫn còn ngấn lệ.

Hữu Hi không biết bản thân đã bất tỉnh bao lâu, lúc tỉnh lại, nhìn thấy mình đang ở trong căn phòng hoa lệ. Hữu Hi không kịp suy nghĩ nhiều, xoay người xuống giường, chạy ra khỏi phòng thì đụng phải lòng ngực kiên cố. Là ai? ai cản trở nàng đi, Hữu Hi cảm phẫn ngạnh đầu nhìn nam nhân trước mắt.

Lại là hắn, lại là hắn, Lăng Khiếu Dương!

Sắc mặt Hữu Hi tái nhợt vì giận dữ cùng lo lắng: “Hoàng Bắc Thiên ở đâu? Hắn ở đâu?”

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi vì Hoàng Bắc Thiên mà mất đi lý trí, trái tim có cảm giác ghen ghét cùng đau khổ. Nàng quân tâm Hoàng Bắc Thiên như vậy, nàng hận kẻ bị chôn dưới núi đá là nàng chứ không phải hắn!!!

Hữu Hi thấy Lăng Khiếu Dương không nói lời nào, không chút do dự chạy vòng qua ra ngoài, lúc này, Lăng Khiếu Dương không hề ngăn cản nàng, chỉ nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, ngơ ngác đứng đó...

Hữu Hi chạy khỏi chỗ ở Lăng Khiếu Dương thì liền ghé qua Bắc Vương phủ, trời lúc này đã sáng: “Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên đã được cứu ra chưa?”

Hữu Hi như người điên, nắm kéo lấy tay người đi đường, lớn tiếng hỏi: “Việc cứu người ở quảng mỗ sao rồi? Bắc Vương được cứu ra chưa? Mau, mau nói cho ta biết”

Người qua đường nhìn Hữu Hi, nhận ra nàng là bà chủ của hoa phường, cũng biết nàng và Bắc Vương có quan hệ thân mật, vội vàng trả lời: “Cứu ra rồi, đã được xuống núi từ sớm, bây giờ chắc cũng về phủ, nghe nói đã tìm đại phu tốt nhất về xem bệnh.”

Không đợi người đi đường nói xong, Hữu Hi lo lắng chạy đến Bắc Vương phủ”

Cánh cửa vương phủ đóng chặt, Hữu Hi sai bước lên bậc thang, tay nện vào cửa, lớn tiếng nói: “Mở cửa. mở cửa, mau mở cửa cho ta vào”

Cửa bị nạng gỗ phát ra tiếng, nhưng không ai ra mở cửa, Hữu Hi chỉ có thể sốt ruột đứng bên ngoài vừa khóc vừa la. Hoàng Bắc Thiên sao rồi, nhất định không có việc gì, để cho nạng gặp hấn, làm ơn để cho nạng nhìn thấy hấn, đừng bắt nạng đứng ngoài cửa như vậy.

Tiếng la hét ảm ỉ của Hữu Hi truyền vào tong, sắc mặt lão phu nhân âm trầm, giống như bức tượng ngồi bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, hai mắt ngấn lệ. Bắc Song nhìn Hoàng Bắc Thiên đã khóc suốt, đến giờ khóc không còn ra tiếng, bên ngoài nghe tiếng Hữu Hi la khóc cả giọng, nạng cuối cùng chịu không được, khóc chạy ra ngoài, mở cửa, nhìn thấy gương mặt hoảng loạn sợ hãi của Hữu Hi, trên mặt đầy lệ

Hữu Hi giống như nhìn thấy cứu tinh, ôm lấy tay Hoàng Bắc Song, vội vàng hỏi: “Hoàng Bắc Song đâu, hấn không xảy ra chuyện gì đúng không, đưa ta đi gặp hấn”

Kỳ thật vừa nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của Hoàng Bắc Song, Hữu Hi vốn đã có đáp án. Nhưng nạng không tin.

Hoàng Bắc Song đưa nạng vào trong, xuyên qua ngoại thất tiến nhập vào nội thất. Vừa vào, mắt đã dán chặt vào Hoàng Bắc Thiên đang nằm trên giường. Lúc này, nạng mới biết, có thể nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên cũng là hạnh phúc, chỉ cần nhìn thấy hấn mà thôi.

Hữu Hi hồn bay phách lạc đi tới gần Hoàng Bắc Thiên để có thể nhìn rõ mặt hấn, trong mắt nạng không có ai ngoại trừ Hoàng Bắc Thiên.

Đầu Hoàng Bắc Thiên quấn những miếng vải trắng thấm đầy máu, trên mặt đầy nước, hai chân phải dùng vật cứng cố định, hoa hồng đỏ đặt bên cạnh vẫn rực rỡ tươi nguyên, nhưng Hoàng Bắc Thiên lại như chiếc lá sắp héo, sắp tàn nằm yên bất động.

Hoa hồng nạng đã đưa trước lúc lên núi, Hữu Hi ngờ ngác nhìn Hoàng Bắc Thiên, linh hồn như bay đầu mắt chỉ còn thể xác.

Lão phu nhân im lặng bỏ đi, chỉ qua một đêm mà Hoàng Bắc Thiên trông già đi rất nhiều, trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc vang vọng. Những ngón tay mệt mỏi cầm lấy hoa hồng, nước mắt không kiềm được rơi xuống tích trên cánh hoa, dù không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, nhưng tựa hồ có thể nghe tiếng lòng vỡ nát.

Bắc Song nhìn gương mặt an tĩnh của Hoàng Bắc Thiên, khổ sở nói: “Lúc phát hiện ra xa xa, đã thấy huynh ấy nằm hôn mê bất tỉnh, chân bị đá đè xuống, tay vẫn nắm chặt hoa hồng.”- Giọng nói của Bắc Song nghẹn lại, không hề nói thêm câu nào

Hữu Hi nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên, đau lòng, trong lúc nguy hiểm mà hấn vẫn còn nhớ đến nạng. Hấn yêu nạng sâu đậm như vậy, yêu nạng nhiều như vậy, sớm biết như thế, liệu nạng có trốn tránh nữa không.?

Hữu Hi đặt hoa hồng vào tay Hoàng Bắc Thiên, lẩm bẩm nói: “Hấn chỉ ngủ thiếp đi rồi, rất tốt, rất tốt, như thế tốt lắm phải không Bắc Song?”

Bắc Song ngồi xuống bên Hữu Hi, gật đầu nói: “Phải, ta tin tưởng ca ca sẽ không buông tay dễ như vậy, ca ca sẽ khỏe thôi, chỉ là đại phu nói cần có thời gian..”

Hữu Hi cầm tay Hoàng Bắc Thiên đặt lên môi mình hôn khẽ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mi mắt Hoàng Bắc Thiên: “Hoàng Bắc Thiên, người muốn tỉnh lại đúng không. ... người bị thương rất nặng sao?”

“Đầu bị thương làm cho ca ca hôn mê, ta nghĩ ca ca rồi sẽ tỉnh dậy...”

Hữu Hi yên lặng, cầu khẩn Hoàng Bắc Thiên tỉnh dậy. Đêm hôm đó, nạng đã suy nghĩ rất nhiều,. Vị trí Hoàng Bắc Thiên trong lòng nạng vượt xa ngoài tưởng tượng, ngay cả nạng cũng không ý thức được, hấn quan trọng như vậy.

Chỉ là trong lòng nạng vẫn có chấp. Nếu như Hoàng Bắc Thiên xảy ra bất trắc nạng cũng không sống nổi. Lần này nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên cứ nằm yên một chỗ, nạng chỉ giương hai mắt nhìn, tay chạm vào mới cảm thấy Hoàng Bắc Thiên là tất cả với nạng.

Hữu Hi vẫn ngồi bên cạnh chăm sóc Hoàng Bắc Thiên, lão phu nhân không hề ngăn cản dường như bà đã thấy gì đó. Thiếu Cửu cùng Bắc Song cũng thường xuyên qua chăm sóc, cả ba người đều lo lắng.

Hữu Hi lau mặt cho Hoàng Bắc Thiên, quan sát, cho hấn uống thuốc, lại còn nói chuyện với hấn,. Hữu Hi trấn tĩnh bản thân, kiên cường chờ đợi, tin tưởng Hoàng Bắc Thiên sẽ tỉnh dậy, nhưng thời gian như nước chảy mà Hoàng Bắc Thiên vẫn ngủ say như cũ, thật ra trái tim Hữu Hi bắt đầu lo lắng.

Nạng tự tay làm 40 đóa hồng đặt bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, ngồi xuống, cầm lấy tay hấn, hấn vẫn không tỉnh lại, hấn muốn ngủ bao lâu đây!!.

“Ca ca vẫn mê man sao? Đại phu đã nói nhất định sẽ tỉnh mà?”- Bắc Song đau khổ rên rỉ, cô đơn ngồi trên ghế, ảo não nhìn Hữu Hi rửa mặt cho Hoàng Bắc Song, nhìn như vậy, nạng không tin Hữu Hi tỷ không thương ca ca.

Bắc Song hỏi: “Hữu Hi tỷ, người yêu ca ca ta phải không?”

Hữu hi quay đầu lại, nhìn Bắc Song, sau đó lại nhìn về phía Hoàng Bắc Thiên, nhắm mắt lại: “Yêu, rất yêu, chỉ là không đủ dũng khí đối mặt, cũng hiểu trái tim mình, khi xảy ra chuyện thế này, ta mới biết Hoàng Bắc Thiên ở trong lòng ta quan trọng đến mức nào”

Giống như trả lời Bắc Song, nhưng đồng thời cũng là nói cho Hoàng Bắc Thiên, dù hắn có nghe hay không

“Ca ca nghe được nhất định sẽ rất vui, nhưng huynh ấy...”- Bắc Song đang vui vẻ thì nhìn về phái ca ca đang hôn mê, sắc mặt lại ảm đạm “Nếu ca ca không tỉnh lại...”

Hữu Hi thân nhiên cắt ngang lời Bắc Song, trong mắt chứa đầy sự quyết đoán: “Ta vẫn sẽ ở cùng hắn”

Hoàng Bắc Song nhướng mày, trong đầu đột nhiên nảy ra một loại suy nghĩ, hét vào tai Hoàng Bắc Thiên thật lớn: “Ca, Hữu Hi tỷ sắp lấy người khác rồi, huynh mau tỉnh dậy cướp tỷ ấy về đi”- Hoàng Bắc Song ngây thơ nghĩ cách đó có thể khiến Hoàng Bắc Thiên kích động tỉnh dậy

“Bắc Song”- Hữu Hi nghi hoặc nhìn Bắc Song, muốn ngăn cản nàng ấy không nên ăn nói bậy bạ, Bắc Song vẫn tiếp tục hô: “Ca ca, Hữu Hi tỷ nói yêu người, ca ca không phải rất mong đợi sao, Hữu Hi tỷ tức giận, ca ca không để ý đến tỷ nữa đã vội vàng lấy nam nhân khác, đến lúc đó ca ca chỉ có thể khóc mà hối hận, ca ca người tỉnh lại đi, chẳng lẽ để Hữu Hi tỷ gả cho người khác sao, tỉnh lại đi ca ca...”

“Bắc Song”- Trái tim Hữu Hi thật sự khó chịu, Hoàng Bắc Thiên vẫn nhất quyết không tỉnh lại: “Bắc Song người đi xem lão phu nhân đi, nơi này có ta chăm sóc được rồi”

Bắc Song đứng dậy, vẻ mặt tức giận, có chút không cam lòng, nói: “Vậy muội đi chiếu cố mẫu thân đây”

Buổi tối lại đến, trong phòng chỉ có ánh nến chiếu vào, Hữu Hi nắm tay Hoàng Bắc Thiên, ngủ gật trên giường. Đột nhiên, Hữu Hi cảm giác tay mình rất đau, cố thoát khỏi nhưng vẫn không được, nàng ngẩng đầu dậy, nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên.

Hắn vẫn nhắm mắt, nhưng bàn tay to lớn lại dùng sức nắm lấy tay nàng, như sợ nàng trốn mất. Trái tim nàng nổi trống, kích động không biết nên nói thế nào, rốt cuộc cũng nói nên lời, kích động gọi: “Hoàng Bắc Thiên, người tỉnh rồi phải không? Hoàng Bắc Thiên, mở mắt ra nhìn ta, ta là Hữu Hi đây, ta sẽ không rời xa người nữa, cũng không bao giờ làm người tức giận, Hoàng Bắc Thiên, mở mắt ra nhìn ta”

Tay Hoàng Bắc Thiên nắm càng chặt, khóe môi cong lên, khàn khàn nói: “Lần này người chạy không thoát đâu.”

Hữu Hi vừa khóc vừa cười, kích động ôm lấy Hoàng Bắc Thiên, hô to: “Ta không chạy, không đi đâu cả, ta đang ở bên người”

Hắn tỉnh dậy, tỉnh dậy rồi, trái tim nàng đắm chìm trong mùa xuân ngập tràn gió mát, cảm giác chưa khi nào tốt như vậy, lau khô mắt, giọng nói hoan hỉ: “Ta đi gọi đại phu, nói cho lão phu nhân và Bắc Song biết người đã tỉnh”

Hoàng Bắc Song ho khan một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Nước...”

Hữu Hi vội vàng đứng dậy: “Nước, để ta lấy”- Hữu Hi đi tới bàn, rót ly nước đưa tới bên người Hữu Hi, nâng đầu hắn dậy.

Hữu Hi đang muốn đứng dậy cất ly nước thì tay Hoàng Bắc Thiên giữ lại, hai mắt nhắm lâu như vậy cuối cùng cũng mở ra, hai người nhìn nhau.

Hắn thấy trong mắt nàng còn ứ lệ, trong mắt còn có chữ “ái”: “Người nói sẽ không bỏ đi, có thật hay không?”

Hữu Hi cắn môi, rơi lệ, dùng sức gật đầu, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Hoàng Bắc Thiên: “Là thật, là thật”

“Người nói yêu ta cũng là thật phải không?”

Hữu Hi gật đầu, rơi lệ, nghẹn ngào nói: “Đúng, tất cả đều là thật, Hữu Hi yêu Hoàng Bắc Thiên, rất yêu, chỉ vì Hữu Hi là kẻ ngốc, không dám thừa nhận, không dám nói ra điều đó”

“Xin lỗi đã nghe lên người và Bắc Song nói chuyện”- Gương mặt lạnh lùng mang theo chút tiều tụy nhưng lại vui vẻ kích động

Hữu Hi lắc đầu: “Không sao, không sao”

Hoàng Bắc Thiên kéo Hữu Hi vào lòng, áp mặt mình vào trái tim Hoàng Bắc Thiên, nghe trong lòng hắn đang hát khúc hoan ca...

Hai người họ yêu nhau rồi...

Bên trong phòng không khí ngọt ngào, ngược lại bên ngoài, một thân hình cao lớn, bất động đứng đó.

Hắn nghe hai người bên trong tâm tình, nghe trái tim mình khóc, nghe thấy cõi lòng của mình vỡ ra. Đau đớn lan tràn. Cả cơ thể muốn chạy tới ôm lấy Hữu Hi, không chỉ muốn giữ lấy cơ thể nàng, hắn còn muốn có được trái tim của nàng, muốn mọi thứ của nàng thuộc về hắn, không cần biết là thể xác hay trái tim, nhưng lòng của nàng đã Hoàng Bắc Thiên lấy mất....

Gương mặt đang ngập đầu đau khổ bỗng trở nên âm tàn, tràn đầy tức giận, đôi mắt một màu lạnh lẽo. Hắn đã từng nói, nàng không xứng có được bất cứ thứ gì cả. Hắn sẽ phá hủy tình yêu của nàng, khiến nàng mất đi chỗ dựa mà đau khổ.

Dựa vào cái gì, Dạ Lan an nghỉ dưới đất, nàng lại sung sướng vui vẻ hưởng thụ hạnh phúc, hắn sẽ phá hủy tình yêu của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 1

Không cần nghĩ tới tương lai, cứ như bây giờ là được

Không cần thiên trường địa cửu vĩnh viễn ở bên nhau. Kết quả ra sao, Hữu Hi cũng không cần quan tâm chỉ có thể hạnh phúc như lúc này là được.

Mỗi ngày, Hữu Hi đều tới chăm sóc Hoàng Bắc Thiên, mỗi ngày lại cho hắn một đóa hồng. Lão phu nhân cũng không cản trở, hình như bà đã chấp nhận mối quan hệ của hai người. Hoàng Bắc Thiên chết đi sống lại cũng là một chuyện kì diệu, còn sống là được rồi.

Về phần Hữu Hi, nàng tự mình xuống bếp nấu thuốc, chuẩn bị nước, giống như một thê tử luôn ở bên hắn chăm sóc từng chút một.

Hoàng Bắc Thiên tận hưởng cảm giác mỗi ngày nhìn thấy nữ nhân mình yêu luôn ở bên cạnh; nhìn thấy nàng cười, nhìn từng nhát cử nhát động của nàng. Trái tim vốn lạnh lùng, không chút cảm xúc, khi có mặt Hữu Hi mới trở nên nhu hòa.

Trong lúc Hoàng Bắc Thiên bị thương, Lưu Tuấn, Văn Thúy cùng mấy vị bằng hữu tới thăm Hoàng Bắc Thiên, nhưng đều bị hắn làm mặt lạnh đuổi đi. Căn bản là bọn họ đến không đúng lúc, quấy rầy thời gian ngọt ngào của hắn và Hữu Hi.

Một đại nam nhân lại ngồi yên một chỗ muốn Hữu Hi đút hắn ăn, Hữu Hi vừa trừng mắt, hắn lại trở thành một tiểu hài tử, hắn bị thương ở chân chứ tay đâu có bị gì.

Nhưng cuối cùng Hữu Hi cũng phải giúp hắn uống canh gà. Đôi mắt Hoàng Bắc Thiên nhìn thật sâu Hữu Hi, mỗi ánh mắt, mỗi hành động của nàng tất cả đều vì hắn. Nàng có chút không tình nguyện, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, làm hắn không nhịn được cúi xuống hôn nhẹ lên.

Sau đó, Hữu Hi dùng cặp mắt hình viên đạn nhìn hắn, hắn dám lên lút làm chuyện này. Nhưng hành động này của nàng càng khơi lên ham muốn hôn nàng. Tay giữ chặt đầu nàng, cúi xuống hôn thật sâu. Hai người đang yêu nhau chẳng phải lúc nào cũng thế sao.

Trong khi đó sắc mặt Hữu Hi phấp hồng, đây không phải là lần đầu tiên Hoàng Bắc Thiên hôn nàng, nhưng cảm giác không giống trước đây, mặt đỏ ửng, tay chân luống cuống.

Đang trong lúc ngọt ngào, bên ngoài truyền đến một tiếng thét chói tai: “Ah!, xin lỗi, xin lỗi, ta không nhìn thấy gì hết”.

Tiếng kêu sợ hãi này là của Bắc Song. Phía sau nàng ta còn có Lưu Tuấn cùng hai nam nhân khác, tên là Văn Bình. Còn có cả Thượng Quan Dã, hắn là một người ít nói, đối với Bắc Song có tình ý, Bắc Song cũng dùng ánh mắt say đắm để nhìn Thượng Quan Dã, hai bên đều có tình ý với nhau.

Hữu Hi đỏ mặt, cúi đầu, bụng chén thuốc đứng dậy: “Ta đi hâm lại thuốc”

Hoàng Bắc Thiên cau mày, nhìn đám người lạnh lùng nói: “Các người tới làm gì vậy?”.

“Thái độ của người chẳng tốt tí nào”- Lưu Tuấn ra vẻ phớt lờ, nhìn chén canh gà đã vơi một nửa, ai oán kêu lên: “Chẳng chắc người lại không muốn có người đến thăm, ra là có mỹ nhân làm bạn, có đồ ăn ngon để ăn, quả thật là hạnh phúc”

Mặt Bắc Song ửng hồng, đứng bên cạnh Thượng Quan Dã không nói lời nào. Văn Tụy thì mặt trắng không còn chút máu, liếc mắt nhìn Lưu Tuấn, cảm giác hắn sẽ tiếp tục nói, muốn kêu hắn ngậm miệng lại. Những người tới thăm đều là bạn bè nhiều năm của Hoàng Bắc Thiên, đối với thái độ lạnh lùng của hắn đã quá quen.

Lưu Tuấn cầm lấy chén thuốc: “Vừa đúng lúc ta cần tắm rửa, Văn Tụy tiểu thư cô cũng nên học hỏi An cô nương một chút”- Nói xong liền uống chén thuốc, sau đó “oa” một tiếng, nôn tất cả trên mặt đất

Hữu Hi cau mày, ngượng ngùng lui ra: “Lưu Tuấn, người thật là quá đáng, không muốn uống cũng đừng phá chứ”

Lưu Tuấn nhe răng thè lưỡi, ai oán nói: “Chén thuốc này sao lại ngọt như vậy, nó được đặc biệt làm ra sao?”

Hữu Hi nhìn chén thuốc trong tay vừa nãy Hoàng Bắc Thiên mới uống, rồi tự mình ném thử, quả nhiên... rất ngọt. Nàng rõ ràng đã cho rất ít đường sao lại ngọt như vậy chứ.

“Sao người không nói”- Hữu Hi ái ngại nhìn Hoàng Bắc Thiên, khó trách hắn vừa uống xong thuốc lại uống tiếp canh gà.

“Không sao cả”- Hoàng Bắc Thiên nhăn mặt, trừng mắt nhìn Lưu Tuấn.

Bắc Song nói tiếp: “ca ca, buổi tối có bắn pháo hoa, ca ca nên cùng Hữu Hi tỷ đi xem cho vui”

Trong mắt Hữu Hi lóe lên kim quang, bắn pháo hoa, phải đi chơi mới được, đang tính mở miệng nói đồng ý đi, Hoàng Bắc Thiên lại nằm xuống, lạnh lùng nói: “Không đi”.

“Bắc Vương thật biết cách làm người khác mất hứng, cứ tưởng năm nay người thay đổi không giống mọi năm trước, xem ra bọn ta hiểu sai rồi”- Luru Tuấn nhủ thầm nhìn Hữu Hi: “Vây An cô nương cùng đi với chúng tôi, ta cùng Thượng Quan Dã nhất định sẽ bảo vệ tốt, còn cái tên tàn tật kia cứ để hắn ở nhà nghỉ ngơi”

Tên Luru Tuấn kia đúng là trời sinh ra để làm Hoàng Bắc Thiên tức giận, không biết hai người sao lại trở thành bằng hữu chứ. Thượng Quan Dã trầm mặc chỉ liếc nhìn qua Hoàng Bắc Thiên không nói lời nào, sau đó nhìn Bắc Song nói: “Để cho hắn nghỉ ngơi, chúng ta đi thôi”

“Oh!”- Bắc Song mỉm cười một cách đáng yêu nhìn gương mặt tuấn tú của Thượng Quan Dã.

Văn Bình cười nói: “Được rồi, Hữu Hi cô nương phiền cô chăm sóc cho Hoàng Bắc Thiên rồi, chúng ta đi thôi”- Văn Tuy tuy miệng lưỡi lợi hại nhưng vẫn không thể so bì với cái tên Luru Tuấn xui xẻo kia. Nàng ấy vốn không phải là tú nữ, cũng không phải thiên kim tiểu thư, thân phận hết sức thần bí, không ai biết nàng đến từ đâu mà lại tới Đồng Thành mở một tửu lâu. Tính cách vội vàng hấp tấp, thẳng thắn.

Mọi người cuối cùng cũng bỏ đi, trong phòng chỉ còn lại Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi. Hữu Hi biết chân Hoàng Bắc Thiên đang bị thương không thích hợp để đi lại, nên không muốn đi cũng là lẽ đương nhiên. Có điều cái bao tử của Hoàng Bắc Thiên bị chén thuốc của nàng hại rồi!!!

Sau khi bằng hữu đi hết, gương mặt Hoàng Bắc Thiên khôi phục lại vẻ nhu hòa, ngồi dậy, nhìn Hữu Hi nói: “Hữu Hi, chúng ta đi ra ngoài!”

“Đi đâu?”- Hữu Hi hỏi Hoàng Bắc Thiên, nàng nghi hoặc nhìn gương mặt lãnh khốc của hắn. Hoàng Bắc Thiên đứng lên, cầm lấy cây quai trượng bên giường.

“Này, ngươi muốn đi đâu”- Hữu Hi đỡ lấy Hoàng Bắc Thiên, mặc dù nàng nhỏ bé căn bản không thể chống đỡ nổi thân hình cao lớn của hắn nhưng lại vẫn muốn làm như vậy.

“Đồ ngốc, đi xem pháo hoa”- Hoàng Bắc Thiên một tay chống lên quai trượng, một tay khoác lên vai Hữu Hi, đi về phía tử áo.

Nhưng, hắn không phải nói không đi sai? Nàng đang tính hỏi Hoàng Bắc Thiên, nhưng lại thấy ánh mắt cùng với giọng đã chuẩn bị sẵn đối đáp, Hữu Hi le lưỡi, quên đi, hắn nói đi thì đi. Hoàng Bắc Thiên lấy ra hai tấm áo choàng, một cái buộc lên vai Hữu Hi, cái còn lại thì mặc lên người. Sau đó khoác cả cánh tay lên cả vai Hữu Hi đi ra ngoài

Chân Hoàng Bắc Thiên vẫn chưa khỏi hẳn, việc đi lại rất khó khăn và tốn sức, Hữu Hi đau lòng không muốn hắn phí sức lực.

“Chúng ta về đi được không?”- Không biết hắn muốn dẫn nàng đi đâu.

“Sắp tới nơi rồi”- Cánh tay Hoàng Bắc Thiên gồng lên, không muốn nó đè xuống vai Hữu Hi tiếp tục đi về trước.

Hữu Hi cố ý đi thật chậm, nên mãi đến khi trời tối, hai người mới tới sườn núi, thật tốt quá, sườn núi không cao, địa hình cũng không quá khó đi, lại có một con đường nhỏ khá bằng phẳng để lên đỉnh, nhưng lên tới nơi cũng tốn không ít sức.

Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên đứng ở trên đỉnh núi, từ đây có thể nhìn được toàn bộ Đồng Thành, có thể nhìn thấy ánh sáng như những vì sao phát ra từ ngọn đèn dầu của vạn nhà.

Hắn đưa nàng tới đây làm gì? Hữu Hi tự hỏi thầm, nàng chỉ sợ chân hắn vì quá sức mà xảy ra vấn đề. Gió thổi mỗi lúc một lớn, chân Hữu Hi đứng không vững, nàng vội vàng giữ lấy cánh tay Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, hai tay kéo nàng vào trong lòng, lấy áo choàng bao bọc lấy Hữu Hi.

Hữu Hi dựa sát vào ngực Hoàng Bắc Thiên, nàng ngẩng đầu lên, trong bóng đêm lạnh lẽo vẫn nhìn thấy gương mặt đầy nhu tình của hắn, niềm hạnh phúc đọng đầy trong lòng, Hữu Hi cố gắng nhích gần hơn nữa vào trong lòng Hoàng Bắc Thiên.

“Chân của ngươi còn đau không?”- Hoàng Bắc Thiên hỏi, đó là điều mà nàng lo lắng bấy lâu.

Hoàng Bắc Thiên vui vẻ vội vàng nói: “Nhắm mắt lại”

Hữu Hi tự hỏi? Nhắm mắt lại làm gì? Hoàng Bắc Thiên không kiên nhẫn cúi đầu, hơi lạnh trên môi hắn chạm vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Nụ hôn báo đạo nhưng lại rất ngọt ngào, hoàn toàn phong bế lấy môi Hữu Hi, khiến nàng không tự chủ được mà siết chặt lấy tay hắn/

Môi hắn chế trụ lấy lưỡi nàng nhẹ nhàng di chuyển, hấp thụ. Hữu Hi nhắm hai mắt lại chấp nhận nụ hôn của hắn. Bên tai truyền đến tiếng sáo nổ, nhắm mắt, cũng vẫn có thể nhìn thấy ánh sắc lửa lên.

Hoàng Bắc Thiên từ từ thả môi Hữu Hi ra, hai mắt nàng mơ màng ngẩng đầu nhìn lên trên. Bầu trời đầy pháo hoa sáng rực, như cố gắng so bì với thứ ánh sáng phát ra từ những ngôi nhà.

Oa! Pháo hoa đẹp qua!! Pháo hoa trên không trung giống như những đóa hoa nở rộ trên bầu trời đầy sao, phát ra thứ ánh sáng xanh ngọc rất đẹp. Đóa hoa nở rộ rồi biến mất, rồi lại nở bung, hành loạt màu sắc đa dạng xuất hiện tiếp theo. Hữu Hi mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc, thán ca thán, thật đẹp qua!!

“Hoàng Bắc Thiên, người sao lại tìm được nơi nhìn pháo hoa đẹp như thế này chứ?”- Hữu Hi có thể khẳng định đây là nơi xem pháo hoa tốt nhất, Luru Tuấn nói Hoàng Bắc Thiên chưa bao giờ xem pháo hoa nhưng sao lại biết nơi này.

“Lúc còn bé ta đã tới đây”- Hoàng Bắc Thiên nhìn lên bầu trời đầy pháo hoa rực rỡ, tay nhẹ nhàng vuốt tóc Hữu Hi.

“Người đã bao lâu không tới đây?”- Đôi mắt của Hữu Hi dưới bầu trời đầy pháo hoa trở nên lấp lánh thứ ánh sáng như ngọc, chột lóe lên, giống như những ngôi sao sáng.

“Sau khi ta lớn”- Hoàng Bắc Thiên im lặng nói ra ba chữ.

“Vậy thật là tiếc quá”- Một nơi đẹp như thế này, khi lớn lên lại không hề đến đây nữa.

“Không tiếc, ta chỉ đợi tới ngày này thôi”- Giọng nói của Hoàng Bắc Thiên sâu thẳm vang lên.

Chờ đợi ngày này. Hữu Hi suy nghĩ ý nghĩa câu nói Hoàng Bắc Thiên, nàng đã hiểu điều hắn nói, nhưng lại nhủ mảy, quay đầu lại nhìn, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Khoan đã, người nói cho rõ ràng, sao lại chờ đợi ngày này chứ?”

Hoàng Bắc Thiên liếc mắt nhìn Hữu Hi giả vờ ngốc nghếch, ngẩng đầu không nói lời nào. gương mặt trở nên trầm tĩnh, giả vờ lãnh khốc?

“Nói, ta muốn nghe”- Tay Hữu Hi giữ lấy gương mặt mang theo hơi lạnh của Hoàng Bắc Thiên, vẻ mặt lạnh lùng của hắn đối với nàng không có tác dụng, Hữu Hi nghịch ngợm mặt hắn, nhất quyết nói: “Hoàng Bắc Thiên ta muốn chính tai nghe người nói”

Nói, ta muốn nghe”- Tay Hữu Hi giữ lấy gương mặt mang theo hơi lạnh của Hoàng Bắc Thiên, vẻ mặt lạnh lùng của hắn đối với nàng không có tác dụng, Hữu Hi nghịch ngợm mặt hắn, nhất quyết nói: “Hoàng Bắc Thiên ta muốn chính tai nghe người nói”

Đôi mắt tối đen của Hoàng Bắc Thiên nhìn gương mặt ranh mãnh nhỏ nhắn tràn đầy sự mong ngóng của Hữu Hi, hắn cười. Nụ cười đó làm cho nàng không cách nào dời mắt đi được.

“Ta từng cầu nguyện, muốn người mình yêu nhất cùng chia sẻ mọi thứ”- Ánh mắt Hoàng Bắc Thiên chớp động nồng đậm mùi vị yêu thương, giọng nói khàn khàn lại tiếp tục: “Hữu Hi, nơi này sẽ trở thành nơi khởi đầu của chúng ta”

Hai mắt Hữu Hi mong nước, đôi mắt của hắn, lời nói của hắn, tất cả đều khắc sâu trong nhà. Ánh mắt của hắn như muốn đem những thứ đẹp để nhất trong khắp thiên hạ dâng cho nàng. kỳ thật, nàng chỉ cần như thế này là đủ.

Hữu Hi kiễng mũi chân, tay vòng lấy cổ hắn, dịu dàng nói: “Ta chỉ cần lòng của người là đủ rồi”

Hoàng Bắc Thiên ôm chặt Hữu Hi, giọng nói khàn khàn: “Trái tim ta sớm đã là của người, chỉ có người lâu như thế vẫn không tiếp nhận”

Hữu Hi cười nói: “Ta tiếp nhận, dĩ nhiên là ta sẽ tiếp nhận, người không để cho ta cũng không được, hơn nữa hối hận lại càng không thể”

“Hữu Hi”- Hơi thở ấm áp của Hoàng Bắc Thiên kề sát mặt nàng, chỉ thiếu chút nữa môi hắn sẽ gắn chặt vào,

“uh”- Trống ngực Hữu Hi đánh nhanh hơn, nàng si ngốc nhìn na m nhân chung tình này.

“Nói lại lần nữa rằng người yêu ta”- Giọng nói của Hoàng Bắc Thiên tràn ngập sự đầu độc, Hữu Hi đang muốn nói, đột nhiên ý thức ra gì đó, cau mày đáp: “Người vẫn chưa nói yêu ta”

Ngực Hoàng Bắc Thiên phập phồng đứng lên, một trận cười sảng khoái từ miệng hắn phát ra.

Hắn đang cười, lại còn cười rất to, cho tới bây giờ chưa thấy hắn cười như vậy: “Cười cái gì bại hoại”- Hai tay Hữu Hi đánh vào ngực hắn.

Hoàng Bắc Thiên cúi đầu bá đạo hôn lên môi Hữu hi nhưng không mất đi sự ôn nhu, ý cười vẫn ở trên môi hắn: “Trái tim của ta đã muốn nói điều đó nhiều lần, người không hề nghe thấy, ta... ta yêu nàng An Hữu Hi, ta yêu nàng!”

Càng tiều từ yêu hóa thành những nụ hôn,pháo hoa sáng lạn, trên bầu trời sáng như sao, chiếu sáng trái tim của nàng và hắn.

Hoàng Bắc Thiên bắt đầu làm việc, dù chân vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng đã có thể đi lại trong thư phòng bắt đầu tìm hiểu về mỏ quặng Tây Sơn. Nhưng dù bận việc, Hoàng Bắc Thiên cũng muốn Hữu Hi cùng hoa phượng dọn về phủ. Đúng thương cho Bắc Song, chỉ có thể ai oán nhìn ca ca mình bỏ rơi nàng.

Hoàng Bắc Thiên ngồi trước bàn, không biết viết cái gì, nhìn cái gì, nhìn những chữ Hữu Hi viết ra thật phức tạp, cũng không muốn hỏi nhiều. Nàng yên lặng bên cạnh hắn, hắn làm công việc, nàng ngồi một bên làm hoa.

Hoàng Bắc Thiên ngồi trước bàn, nhìn chiếc hộp gấm đựng đầy hoa hồng. Đó là tất cả hoa hồng mà Hữu Hi đưa cho hắn, cho nên nó rất có ý nghĩa, Hoàng Bắc Thiên lại càng quý trọng. Bởi vì nó tượng trưng cho tình cảm của Hữu Hi.

Hắc Song cầm những cuốn sổ trong tay, quay đầu liếc nhìn Hữu Hi mỉm cười. Lúc rảnh rồi chiết hoa cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn, Hoàng Bắc Thiên cau có gọi: “Hữu Hi...”

“Chuyện gì?”- Hữu Hi ngừng đầu nhìn Hoàng Bắc Thiên một cái, rồi tiếp tục công việc.

“Ta đếm ba tiếng, nàng không qua, thì ta sẽ đi qua”- Hoàng Bắc Thiên làm mặt lạnh uy hiếp.

“Một hai ba”- Hữu Hi thay Hoàng Bắc Thiên đếm nhanh, nhếch miệng cười.

Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, chỉ đi vài bước, liền bế nàng đặt lên ghế nghỉ ngơi.

“Hoàng Bắc Thiên, người học xấu”- Hữu Hi nhéo mũi Hoàng Bắc Thiên, cầm hoa hồng gắn vào vạt áo của hắn.

“Nàng gọi tên ta đi như thế sẽ thân thiết hơn”- Nếu như hắn nhớ không lầm, nàng trước đây từng gọi tên Nhất Thần.

“Thân thiết hơn?”- Hữu Hi hoàn toàn không biết Hoàng Bắc Thiên đang ghen. “Ta gọi Hoàng Bắc Thiên quen rồi, như thế cũng tốt mà”

“Không nghe lời phải không?”- Hai tay Hoàng Bắc Thiên đặt ngay eo Hữu Hi, uy hiếp.

Hữu Hi sợ nhất bị nhột, Hoàng Bắc Thiên vẫn chưa làm gò, nàng liền nghiêm mặt không cười: “Đừng náo loạn”

Về mặt Hoàng Bắc Thiên vẫn cố chấp: “Ta đang rất nghiêm túc”

“Được rồi, được rồi, Bắc Thiên, Bắc Thiên...”- Hữu Hi thỏa hiệp, Hoàng Bắc Thiên không buông tha nàng, dùng sức cù vài cái khiến nàng thở không nổi

“Còn chưa hai lòng, ta muốn nghe nàng gọi”- Giọng nói của hắn đầy tức giận, tay liên tục di chuyển.

Hữu Hi cười ra nước mắt, nói không nên lời, thân thể giãy giụa muốn thoát khỏi bàn tay của Hoàng Bắc Thiên.

“Khỏi bẩm Bắc Vương, Vương gia đến thăm”- Ngoài cửa truyền đến giọng của Thiếu Cửu, cắt đứt sự thân mật của hai người.

Hữu Hi nghe Lăng Khiếu Dương đến, tâm trạng liền thấy bất an và khẩn trương, Hoàng Bắc Thiên cau mày đứng dậy, kéo Hữu Hi ở lại bên cạnh.

“Mời Vương gia ra phòng khách chờ”

“Không cần”- Ngoài cửa truyền tới giọng nói lạnh như băng của Lăng Khiếu Dương, cửa mở ra, Lăng Khiếu Dương một thân áo màu lam cầm bào, tiến vào.

Gương mặt tươi cười của Hữu Hi phiem hồng, tay bị Hoàng Bắc Thiên lôi kéo, lời nói loạn cả lên không rõ ràng.

Mắt Lăng Khiếu Dương trong chốc lát đã thấy hết, lộ ra sắc huyết lạnh lẽo nhưng ngay lập tức liền bình tĩnh trở lại.

Hoàng Bắc Thiên cúi đầu: “Thần tham kiến Vương gia”- Hoàng Bắc Thiên thi lễ. “Vương gia mời ngồi!”- Hoàng Bắc Thiên chỉ vào chính vị, Lăng Khiếu Dương gật đầu ngồi xuống.

Hữu Hi cũng nhu thuận thi lễ, vì Hoàng Bắc Thiên nàng nguyện ý!!

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương trầm xuống, nàng không bao giờ hành lễ trước hắn, bây giờ vì một nam nhân khác mà thay đổi.

Nhà hoàn đang trà lên.

“Bắc Vương ngồi đi, chân vẫn chưa khỏi không nên đứng lâu”- Lăng Khiếu Dương tỏ vẻ thiện ý nói.

Hoàng Bắc Thiên tạ ơn, kéo Hữu Hi ngồi xuống ghế.

Lăng Khiếu Dương thân nhiên mở miệng: “Bỏ vương tới là muốn cùng Bắc Vương huynh bàn bạc chuyện mở quán ở Tây Sơn.”

Sao lại khách khí như vậy, chẳng lẽ hắn đổi tính sao, chẳng lẽ vì Hoàng Bắc Thiên hai lần cứu hắn. Lần đầu tiên, nàng phóng hỏa, Hoàng Bắc Thiên cứu nàng và Lăng Khiếu Dương, lần đó, một lời cảm ơn Lăng Khiếu Dương cũng không nói. Lần thứ hai, Hoàng Bắc Thiên cứu Lăng Khiếu Dương, là do núi lở, Hoàng Bắc Thiên chỉ kịp đẩy Lăng Khiếu Dương ra vị trí an toàn, còn hắn bị núi đá đè.

Việc này Hữu Hi sau đó mới biết, đôi khi nàng nghĩ hận Lăng Khiếu Dương, hận hắn không chết, không phải riêng nàng mà cả Hoàng Bắc Thiên cũng nghĩ vậy. Nhưng Hoàng Bắc Thiên cứu Lăng Khiếu Dương có lẽ là do Hoàng Bắc Thiên, càng như vậy nàng càng yêu hắn. Hữu Hi lung tung nghĩ ngợi, không để ý đến hai người nói chuyện, dù sao cũng là chuyện mở quán, vàng, công nhân, vân vân..

Tóm lại, nàng thấy Lăng Khiếu Dương là lạ, không biết là hắn cố tình che giấu hay là thật, nhưng nàng cảm giác không tự nhiên, Hữu Hi cúi đầu, chơi đùa với bàn tay Hoàng Bắc Thiên, nhìn những đường vân trong lòng bàn tay. Ngón tay Hoàng Bắc Thiên rất dài, rất đẹp, đầu ngón tay mỏng, không hề thô

ráp. Chủ nhân của đôi bàn tay này sẽ vì nàng che trời, che gió, che mưa, lau nước mắt giúp nàng. Ra thích một người cảm giác là như vậy, mọi khuyết điểm của người yêu đều trở thành ưu điểm. Thật là mù quáng mà!! Một đôi bàn tay cũng có thể làm nàng ngây dại suy nghĩ.

Lăng Khiếu Dương cùng Hoàng Bắc Thiên nói chuyện với nhau, những hiềm khích trước đây như tan thành mây khói, chỉ còn chuyện công việc.

Hai đôi mắt đen của hần tưởng chừng như bình tĩnh, kỳ thật bên trong đang ẩn chứa cả một ngọn lửa rừng rực. Dù hai mắt nhìn đi nơi khác, nhưng vẫn có thể mãnh liệt cảm nhận mỗi động tác rất nhỏ của Hữu Hi. Hần nhận ra nàng đối với Hoàng Bắc Thiên cực kỳ lưu luyến si mê.

Mỏ quặng ở Tây Sơn thuộc về nhà Hoàng Bắc Thiên, nhưng Hoàng Bắc Thiên vì Hữu Hi, đáp ứng điều kiện Lăng Khiếu Dương, giao Tây Sơn mỏ quặng cho hần. Những việc Hoàng Bắc Thiên làm khiến lão phu nhân không vui. Hoàng thượng lại muốn làm suy yếu thế lực kinh tế của họ. Nay vì người phụ nữ, tên là Hữu Hi

Hai người hình như đã nói chuyện xong, Lăng Khiếu Dương đứng dậy chu36an bị rời đi, Hoàng Bắc Thiên cung tiễn, Hữu Hi lúc này mới sực tỉnh.

“Cung tiễn Vương gia”

“Cáo từ”- Lăng Khiếu Dương chỉ đơn giản nói, đôi mắt nhìn vào nơi tay của Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên đang đan vào nhau, ánh mắt dừng lại rồi xoay người bỏ đi.

“Tay ta có gì sao?”- Hoàng Bắc Thiên cúi đầu hỏi Hữu Hi.

“Không có gì?”

“Không có gì sao lại chăm chú như thế”

“Không có là không có mà”- Hữu Hi cười cười, xoay người ôm lấy hoa. “Ta về hoa phượng đây, ngày mai sẽ trở lại”

“Được”- Hoàng Bắc Thiên giữ lấy thắt lưng Hữu Hi. “Ta đưa nàng về”

“Chân người vẫn chưa khỏi, nghỉ ngơi đi. Lần trước lên núi xem pháo hoa, khi trở về bị lão phu nhân quở trách, đại phu lại phải đổi thuốc”

“Không sao đi thôi!”- Hoàng Bắc Thiên không để Hữu Hi phân trần kéo Hữu Hi đi, nàng cũng đành theo hiệp đi theo Hoàng Bắc Thiên.

Sắc trời tối lại, mặt trời xuống núi, hai người đi chậm như rùa tiêu sái ở bên nhau, tay Hữu Hi vẫn ở trong tay Hoàng Bắc Thiên. Mọi người qua đường đều nhìn Hữu Hi, ở nơi này, thì việc nắm tay ở ngoài đường là không tốt, dù sao thời này vẫn còn rất bảo thủ. Hiện giờ thành thị không giống như ban sáng, rất nhiều quán hàng đã dọn dẹp, chuẩn bị về nhà. Gió thổi lạnh, nhưng Hữu Hi không hề thấy lạnh, nhiệt từ lòng bàn tay Hoàng Bắc Thiên truyền qua cho nàng.

Đang tay trong tay, Hữu Hi nghe tiếng: “Ah”- Cảm giác thân thể Hoàng Bắc Thiên chấn động, nhìn lại, thấy một nữ tử ôm tỷ bà va vào lưng Hoàng Bắc Thiên ngã xuống

Hoàng Bắc Thiên và hữu Hi xoay người lại, nữ tử ấy ngã xuống đất đôi mắt ngẩng lên nhìn Hoàng Bắc Thiên, có chút bí hiểm.

“Cô không sao chứ”- Hữu Hi mở miệng muốn đỡ nàng dậy, nhưng nàng ta đã vội vàng đứng lên.

“Không có việc gì, là nữ tử không cẩn thận đụng hai vị, thật xin lỗi”- nữ tử ôm tỷ bà cúi đầu.

“không sao là được rồi”- Hữu Hi cười, Hoàng Bắc Thiên xoay người sang chỗ khác, kéo Hữu Hi đi về hoa phượng.

“À”- Hữu Hi dùng khuỷu tay huyích vào thắt lưng Hoàng Bắc Thiên. “Nàng ta vừa nãy phóng điện với người đó”

“Phóng điện”- Hoàng Bắc Thiên cau mày, không hiểu ý nàng,

Hữu Hi mở to hai mắt nói: “Chính là liếc mắt đưa tình đó”

“Phải không, ta nghĩ nàng ấy bị đau mắt”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói, vẻ mặt chuyên chú.

Hữu Hi bật cười, Hoàng Bắc Thiên càng lúc càng nắm chặt tay nàng. Sau khi cùng Hữu Hi ăn tối, mới rời đi. Nàng con tự mình làm thuốc cho Hoàng Bắc Thiên, hơn nữa còn xem rất kỹ để tránh xảy ra lỗi như món canh gà. Nàng không biết rằng, dù nàng làm mặn, ngọt hay lạt, Hoàng Bắc Thiên cũng không cảm nhận được, chỉ cần là của nàng, Hoàng Bắc Thiên đều cảm thấy ngon nhất, tốt nhất thiên hạ.

Vì thế, hần thích đồ ăn của Hữu Hi, dù không cảm nhận được mùi vị nhưng trong tâm lại cảm nhận. Hoàng Bắc Thiên rời đi, nàng tiễn hần tới cửa. Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên, mỉm môi cười. Đáy lòng ngập tràn hạnh phúc.

Nàng đi tìm hần, hần tiễn nàng, sau đó nàng nhìn theo bóng lưng của hần khuất dần, như thế là tốt lắm rồi. Cho tới khi không nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi mới xoay người vào phòng, nhưng sau lưng lại truyền tới giọng nói âm lãnh.

“Đúng là tình nồng ý đậm”- Giọng nói chế giễu, Hữu Hi không cần quay lại cũng biết giọng của ai. Nàng bước nhanh vào trong, muốn đóng cửa lại,

nhưng lại bị tay Lăng Khiếu Dương ngăn trở.

Đúng là tình nồng ý đậm”- Giọng nói chế giễu, Hữu Hi không cần quay lại cũng biết giọng của ai. Nàng bước nhanh vào trong, muốn đóng cửa lại, nhưng lại bị tay Lăng Khiếu Dương ngăn trở.

“Ngươi muốn thế nào đây?”- Hữu Hi cau mày tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Ta”- Lăng Khiếu Dương hừ lạnh một tiếng. “Ta đến chúc mừng ngươi tìm được lang quân như ý”

“Cám ơn, không cần”- Hữu Hi dùng sức đóng cửa nhưng Lăng Khiếu Dương cũng không hề đồng ý cho nàng làm việc đó.

Hắn bước lên, cánh tay vòng lại kéo Hữu Hi vào trong ngực hắn. Cánh cửa bật ra sau. Đôi mắt hắn âm trầm, sâu bên trong dường như đang chôn giấu một nỗi đau, nhưng lại tỏ ra rất bình tĩnh, giống như những dòng sông chết người không gợn chút sóng.

“Nếu như cơ thể ngươi không phải cứ như vậy biến mất, ta nghĩ ta sẽ buông tay, sẽ để ngươi cùng hắn tiêu dao, nhưng, mỗi khi ta nghĩ đến mùi vị hoan ái giữa hai chúng ta, ta thật không thể để toại nguyện cho ngươi”- Hắn vừa nói vừa cúi đầu xuống.

Hữu Hi bắt đầu trở nên căng thẳng, nàng mắng hắn: “Hạ lưu”

“Ta hạ lưu?”- Lăng Khiếu Dương vừa tới gần nàng liền cảm thấy khó thở, “Nói ra tất cả những gì trong trái tim mình, nói ra cảm nhận của bản thân lại là hạ lưu sao?”- Tay Lăng Khiếu Dương giữ lấy cánh cửa, Hữu Hi không khỏi run rẩy vài phần.

Lăng Khiếu Dương miết tay trên mặt Hữu Hi, buộc nàng phải ngửa đầu ra, cả đôi môi bầy ra trước mắt, hắn cúi đầu muốn hôn nàng. Hữu Hi sợ hãi tay chân vùng vẫy loạn xạ. Tay hắn tiếp tục mon trớn trên đôi môi cánh hoa của nàng, ánh mắt mờ ảo, buồn bã nói: “Ta trước đây cũng từng hạnh phúc như ngươi, có tình yêu, có quyền lực, có mọi thứ... nhưng hôm nay cả tất cả đã biến mất.”

Lăng Khiếu Dương tự lẩm bẫm, tay rút lại, hắn đang cố kìm nén cái gì đó, thân sắc trong đôi mắt chỉ là đau khổ. Sau đó, hắn lui về sau hai bước xoay người bỏ đi.

Hữu Hi vội vàng nhìn Lăng Khiếu Dương, hít thở một hơi thật sâu, tay chân luống cuống đóng cửa lại, đi vào nhà. Nàng mang cái bàn chặn ngang trước cửa mới cảm thấy phần nào an tâm. Trong cuộc sống của nàng, sự ngọt ngào và sợ hãi luôn tồn tại bên cạnh nhau. Hoàng Bắc Thiên đại diện cho sự ngọt ngào, ngược lại Lăng Khiếu Dương lúc nào bình tĩnh lại như một ổ lửa..

Hắn nói mình hạnh phúc, chắc là nói đến Dạ Lan, mặc kệ là ai nàng cũng không quan tâm. Hữu Hi chỉ biết hiện tại nàng rất hạnh phúc, chỉ cần đơn giản như thế đã thỏa mãn, nàng đã từng ở trong Vương phủ chịu một cuộc sống thống khổ, nên hạnh phúc này nàng càng quý trọng hơn bao giờ hết.

Mặc dù không biết tương lai ra sao, nhưng nàng quý trọng mọi thứ lúc này. Mỗi ngày, nàng đều mỉm cười, ngay cả người mua hoa cũng nói nàng gần đây rất hay cười. Nàng sẽ cùng Văn Bình đến tầu lâu, nghe Lưu Tuấn kể chuyện. Bắc Song lâu lâu đến hoa phường giúp nàng, sau đó nàng và Hoàng Bắc Thiên nắm tay nhau đi tản bộ bên ngoài

Hữu Hi phát hiện ra, những người đi đường đều dùng ánh mắt quái dị để nhìn hành động thân mật của cả hai. Nàng không sợ người bên ngoài nói gì. Về sau, còn có nhiều đôi nam nữ yêu nhau cũng giống như hai người, tay nắm tay. Mặc dù số lượng không nhiều, nhưng cứ đi được vài con đường lại thấy những đôi tình nhân. Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên đều nhìn thấy, hai người nhìn nhau cười, Hữu Hi thầm suy nghĩ liệu nàng có đang dạy hư họ không nhỉ?

Nàng rất hay nắm tay Hoàng Bắc Thiên, nhưng để nắm tay hắn cả đời lại không hề dễ dàng. Một ngày kia, nàng liền có suy nghĩ làm ra những vòng tay tình nhân, một mặt có thể bán, mặt khác có thể cho người mua hoa. Trên cổ tay nàng và Hoàng Bắc Thiên đều mang theo một chiếc vòng tay. Hoàng Bắc Thiên lúc đầu cảm thấy không tự nhiên nhất quyết không mang, hắn có cảm giác mình giống như đàn bà, nhưng sau cùng bị Hữu Hi lợi dụng uy bức đành phải mang.

Dần dần, cửa hiệu của nàng được nhiều người biết tới, cửa hàng bán hoa của nàng bán đắt nhất. Mọi chuyện đẹp như vậy quả thật có chút kỳ lạ, Lăng Khiếu Dương đã lâu cũng không đến quấy phá nàng. Nàng hi vọng có thể sống bình an sung sướng như vậy, dù cả đời ở đây cũng được. Cái này nên gọi là “Vui đến quên trời quên đất”.

Hôm nay Hoàng Bắc Thiên mang nàng bó bạch phượng, bên trong có rất đa dạng và màu sắc kiều dáng. Hữu Hi trông đợi Hoàng Bắc Thiên từ sáng đến giữa trưa nhưng vẫn không thấy hắn tới, nàng cảm thấy rất kì lạ.

Hoàng Bắc Thiên chưa bao giờ thất hứa, hôm nay trễ như vậy vẫn chưa tới, Hữu Hi mất kiên nhẫn, nàng đóng cửa hoa phường hoa lại, quyết định đi tìm Hoàng Bắc Thiên. Tới trước cửa vương phủ, vỗ vỗ cánh cửa, có người ra mở, Hữu Hi gạt đầu vào an, liền đi vào trong.

Người trông cửa đã quá quen với Hữu Hi, nên tự hiểu là nàng đến tìm Hoàng Bắc Thiên. Hữu Hi khẽ mỉm cười, tay cầm bó hoa đi tới chỗ Hoàng Bắc Thiên.

Cửa nơi ở Hoàng Bắc Thiên đóng chặt, Hữu Hi cau mày, không Hoàng Bắc Thiên vẫn đang ở thư phòng. Nàng vừa tính rồi đi, thì lại nghe tiếng gầm nhẹ của Hoàng Bắc Thiên, giống như đag có nhân nhện gì đó rất khó chịu. Hữu Hi dừng bước, trong lòng không khỏi căng thẳng, là giọng Hoàng Bắc Thiên, hắn làm sao vậy? Hữu Hi không chút do dự đẩy cửa, xuyên qua ngoại thất, tiến vào bên trong nội thất.

Trên chiếc giường rộng lớn của Hoàng Bắc Thiên, hai khối thân thể đang gút gao dây dưa với nhau. Cánh tay Hoàng Bắc Thiên từng yêu thương ôm nàng vào lòng hắn, bây giờ lại đang giữ chặt lấy thắt lưng một người phụ nữ khác. Quần áo của hắn xộc xệch, để lộ ra vùng ngực phía trước, người phụ

nữ kia chỉ còn lại nội y, đang cố gắng bấu vùi lấy người Hoàng Bắc Thiên. Hữu Hi nhớ lại, người phụ nữ đó là nữ tử đã vô tình ngã và Hoàng Bắc Thiên, đánh rơi tỷ bà. Hai người họ có quan hệ với nhau.

Đầu óc Hữu Hi bị làm cho choáng váng, sắc mặt trắng bệch, cả người đứng yên bất động, máu trong người đông cứng, hai mắt mở lớn nhìn Hoàng Bắc Thiên, nhìn người mà nàng yêu quý đang cùng nữ nhân khác triền miên.

Hoàng Bắc Thiên và cả người phụ nữ đều đồng thời quay đầu lại, vừa nhìn thấy Hữu Hi với đôi mắt tràn ngập đau khổ, hần liền đẩy nàng ta ra.

“Hữu Hi”- Hần thấp giọng gọi tên nàng.

Hoa trong tay nàng rơi xuống đất, nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên, nàng bất giác lui về sau, cứ như vậy mà lui tiếp rồi hốt hoảng bỏ chạy. Nàng chạy trốn, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh nam nhân mà nàng yêu đang cùng nữ nhân khác làm ra chuyện đó.

Những thứ đẹp đẽ nhất trong thoáng chốc vỡ tan thành những mảnh nhỏ, trái tim nàng, lòng nàng cũng đã bị nghiền nát. Không biết đã chạy bao lâu, Hữu Hi từ từ bước đi, sắc mặt tái nhợt, không chút huyết sắc, hơi thở dồn dập, suay khi bỏ chạy, cả cơ thể Hữu Hi mềm nhũn co quắp ngổn tê liệt trên mặt đất.

Nàng đang mơ sao? Nam nhân nàng yêu đang cùng với nữ nhân khác mây mưa? Không, không phải mơ, cảm giác đau rất chân thật, tất cả không phải là cơn mơ.

Hữu Hi chỉ biết ôm lấy trái tim đau khổ của mình, nước mắt rơi xuống, làm sao có thể tin được chuyện nàng vừa nhìn thấy là được. Chẳng lẽ những điều đẹp nhất lại khó giữ lại, ngay cả hạnh phúc vừa mới bắt đầu đã vội héo tàn rồi sao? Hai mắt Hữu Hi nhắm lại, tất cả chỉ còn lại lúc này là đau. Một đôi giày màu đen xuất hiện trước mắt nàng. Ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ hồ hình như nàng vừa nhìn thấy mặt Lăng Khiếu Dương. Nàng lui về sau, đứng bật dậy, lau khô nước mắt, nhưng những giọt nước kẻ tiếp cứ tuôn trào.

Nàng không muốn Lăng Khiếu Dương nhìn thấy bản thân yếu ớt như vậy, Hữu Hi xoay người bỏ chạy, nhưng vừa chạy vài bước đã bị tay Lăng Khiếu Dương giữ lấy, hần kéo mạnh khiến cả cơ thể nàng ngã về phía hần.

“Làm sao vậy?”- Hần quan tâm hỏi.

Hữu Hi giãy giụa hét lên: “Không phải chuyện của ngươi, buông tay!”

“A, ta biết rồi, ngươi bị bỏ rơi rồi sao?”- Về mặt Lăng Khiếu Dương tựa hồ hiểu ra điều gì đó.” Không phải việc của ta, nhìn ngươi khóc như vậy, có lẽ ta nên mang ngươi trở về”

“Ngươi đừng quá đáng, buông tay!”- Hữu Hi hét to, giãy giụa, cổ tay bị bàn tay Lăng Khiếu Dương siết chặt ửng đỏ, vừa đau vừa nhức.

“Ngươi thật là cố chấp, muốn chết sao!”- Lăng Khiếu Dương buông tay, Hữu Hi vừa được tự do liền không chút nghĩ ngợi thoát đi.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo dáng Hữu Hi bỏ đi, trong đáy mắt hiện lên tia nhìn phức tạp. Hai mắt Hữu Hi sưng đỏ, trái tim đau đớn, trở lại hoa phượng, mở cửa đi vài nhà.

Như thế chẳng phải cũng tốt sao, nàng không lẽ đã yêu cầu Hoàng Bắc Thiên quá nhiều? Bản thân mình đã không sạch sẽ, chẳng lẽ lại yêu cầu Hoàng Bắc Thiên giữ thân như ngọc?. Nhưng nàng và hần đã yêu nhau. Đáng ra phải chung thủy, nhưng ở cổ đại này, dù yêu một người cũng không nhất định người đó là duy nhất.

Hoàng Bắc Thiên không phải người như thế, tình cảm của hần rất chân thành, trong mắt hần chỉ có nàng, làm sao lại có thể cùng nữ nhân khác ở một chỗ. Nhưng chuyện vừa rồi nàng nên hiểu thế nào đây, chẳng phải đã tận mắt thấy rõ sao? Hần không phải thân bất do kỷ, cũng không phải là do nửa mê nửa tỉnh, hần nhìn thấy nàng liền bồi rồi gọi tên nàng.

Giọng nói của hần, chứng tỏ hần biết mình đang làm gì.

Nàng và hần yêu nhau, đáng ra phải tin tưởng nhau, nhưng nàng sao lại hoài nghi, thậm chí còn đau lòng. Phải chăng tình cảm nàng không đủ sâu, không đủ tin tưởng nhau... phải chăng là thế?

Lòng nàng như bị đục khoét một lỗ thật sâu, có thứ gì đó đang dần dần đẩy nàng vào chỗ chết...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2

Trái tim bị dấn nát đến tận phế, nhưng tận sâu bên trong vẫn cảm thấy đau đớn. Thế giới xung quanh nàng phút chốc sụp đổ, pháo hoa sáng rực cũng chỉ ngấn ngùi, tình yêu cũng thế sao.

Đau đớn nàng chỉ biết cuộn mình, ngơ ngác ngồi trên giường nhìn đăm đăm vào khoảng tối.

“Hữu Hi”- Bên ngoài vang lên tiếng gọi lo lắng của Hoàng Bắc Thiên, hấn dùng sức gọi to.

Hữu Hi ngẩng đầu, không tự chủ được mà đứng dậy, vội vàng đi ra ngoài, nhưng lúc tới cửa nàng lại khựng lại, do dự không muốn gặp hấn.

“Hữu Hi mở cửa”- Giọng nói lo lắng của Hoàng Bắc Thiên truyền tới, cửa bị hấn gõ mạnh mà rung lên.

Hữu Hi nhìn về cửa. nàng nên nghe hấn giải thích, nên tin hấn, trái tim kịch liệt cổ vũ Hữu Hi đi chậm về trước, chưa tới cửa, thì nó đã phát ra tiếng nổ lén, cánh cửa ngã bật xuống.

Gương mặt Hoàng Bắc Thiên xuất hiện trước mắt. Vừa nhìn thấy hấn. Hữu Hi hoảng hốt lui về sau, cố gắng trốn tránh. Nhưng Hoàng Bắc Thiên lại vội vàng bước tới, ôm lấy thắt lưng nàng, đem nàng ôm vào lòng thật chặt, ngăn không để nàng lui về sau.

Cánh tay hấn ngực của hấn đã từng ôm qua nữ nhân đó. Hữu Hi vẫn thấy rất đau lòng, nàng có chút không thoải mái.

Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi khóc đến sưng đỏ cả mắt, nước mắt ràn rụa khiến hấn đau lòng, giọng nói khàn khàn, nhẹ nhàng an ủi nàng: “Đừng khóc”

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên, sắc mặt hấn dường như không tốt lắm, trong đầu lại nhớ tới cảnh hấn cùng nữ nhân đó quấn lấy nhau. Nàng đau khổ nhắm mắt lại, lắc lắc đầu nói: “Ta không muốn nhìn thấy người? Không muốn”

Nàng không chịu nổi những hình ảnh xuất hiện trong đầu mình. Chỉ cần nghĩ tới nàng sẽ phát điên mất.

“Nàng không quan tâm ta nữa sao?”- Hoàng Bắc Thiên nâng mặt Hữu Hi lên. đôi mắt đen nhìn nàng, hấn muốn nhìn thật sâu vào đáy mắt để nhìn thấy tình cảm của nàng. Trong đôi mắt hấn không có chút áy náy hay sợ hãi.

Hữu Hi khóc lớn, nàng không biết có nên tin tưởng hấn không, nàng nói lớn: “Buông ra, đừng...”

“Cho ta cơ hội giải thích được không?”- Trên mặt Hoàng Bắc Thiên không còn vẻ lạnh lùng thường ngày thay vào đó là sự kinh hoàng, hấn chỉ có ước vọng muốn người hấn yêu sẽ tin tưởng hấn, nhưng mà...

Hữu Hi nắm lấy vạt áo Hoàng Bắc Thiên, hai mắt mọng nước nhìn Hoàng Bắc Thiên, âm thanh nghẹn ngào: “Được, người giải thích đi, người nói đi ta nghe”

Hoàng Bắc Thiên lo lắng nói: “Ta và nàng ấy không xảy ra bất cứ quan hệ gì cả. ta thề”

Không xảy ra gì cả. hữu Hi bàng hoàng nói: “Vậy tại sao hai người lại ở cùng nhau, tay của người đặt trên người nàng ta, nàng ta nằm trên người người, khi nhìn thấy ta người đã gọi tên ta, người giải thích tất cả việc đó thế nào đây?”- Hữu Hi bức bách hỏi, nàng thừa nhận mình ích kỷ, lại càng không thể tin bình tĩnh đối mặt với những chuyện này.

Trước đây Hoàng Bắc Thiên cũng từng nhìn thấy nàng và Lăng Khiếu Dương. Lúc đó hấn cũng đau lòng như vậy hay khác hấn.

Đôi mắt Hoàng Bắc Thiên hiện lên thần sắc phức tạp, do dự hồi lâu mới nói: “Ta không biết làm sao gặp được nàng. Ta lúc ấy.... Lúc ấy tóm lại không có gì xảy ra cả, ta và nàng ấy không có chuyện gì hết.”

Lúc ấy như thế nào chứ? Hấn không tài nào giải thích được, nữ nhân đó sao lại ở trên giường hấn, lại cùng hấn dây dưa một chỗ.

Nếu không phải hấn đồng ý làm sao hai người lại ở cùng trên giường? Hấn nói thể đơn giản chỉ muốn nàng tin, nhưng sau khi đã tận mắt thấy mọi thứ làm soa nàng có thể tin nổi hấn cùng nàng ta trong sạch đây.

Hữu Hi hoảng sợ trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, đau khổ nói: “Người giải thích không được phải không? Chẳng phải rất đơn giản sao, người cần có một người đàn bà bên cạnh. Tất cả nam nhân ở đây chỉ có mỗi khái niệm đó?”

“Không đúng, không!!”- Hoàng Bắc Thiên gạt đi, hấn tính nói gì đó muốn khiến Hữu Hi tin tưởng nhưng không thể tìm ra được một lý do chính đáng.

Hữu Hi vẫn hi vọng Hoàng Bắc Thiên có thể nói gì đó, nói hấn chỉ vì ép buộc cũng được, nói bị người khác hạ độc cũng được. Nhưng ngay cả điều nhỏ nhoi đó, hấn cũng không mở miệng nói nên lời.

Hấn muốn nàng tin, nhưng không biết nên giải thích thế nào. Nàng thật sự muốn tin hấn, nhưng không thể, hấn căn bản ngay cả đến giải thích cũng không làm được.

Hữu Hi thất vọng nói: “Ta mệt rồi muốn đi nghỉ, mai chúng ta đều tỉnh táo lại sẽ nói tiếp được không?”

Hoàng Bắc Thiên kinh ngạc buông Hữu Hi ra, đôi mắt đen bối rối miễn cưỡng không muốn, tận sâu bên trong hấn chứa những nỗi đau: “Nàng vẫn không tin ta phải không?”

Hữu Hi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, miệng mấp máy tính nói gì đó nhưng cuối cùng cũng chỉ im lặng. Trên gương mặt Hoàng Bắc Thiên, sự thất bại khi cô thuyết phục Hữu Hi hiện rõ, hần chậm rãi lui về sau xoay người bỏ đi. Hữu Hi không giữ lại, chỉ im lặng, không biết qua bao lâu, bên ngoài có tiếng ồn vang lên. Hữu Hi đứng dậy đi ra ngoài, nhìn thấy hai nam nhân đang sửa cửa.

“Cửa sửa chắc chắn rồi, chúng ta đi thôi”- Hai người nam nhân nói xong rồi cũng bỏ đi.

Hữu Hi đứng trước cửa, gió lạnh thổi vào, bàn tay dờ dẩn đóng cửa lại, gió lạnh cũng bị cản bót nhưng trái tim vẫn lạnh lẽo đóng băng.

Hữu Hi ở bên cạnh Hoàng Bắc Thiên cũng thấy rùng mình. Hần lai vẫn ở hoa phường, cả hai người không nói lời nào chỉ im lặng làm việc. Hoàng Bắc Thiên cũng không giải thích, cứ như thế lạnh như băng. Tình yêu vừa chớm nở đã vội biến mất. Nếu như hai người không tìm cách hóa giải hiểu lầm, thì tình cảm đó sẽ cứ thế mất đi.

Hữu Hi suy nghĩ rất nhiều, nàng không muốn mất đi Hoàng Bắc Thiên, nỗi đau cũng đã nguôi ngoai, nhưng nàng cũng không biết nên nói gì.

Hoàng Bắc Thiên không giải thích, Hữu Hi vẫn giữ bộ dạng trầm mặc, Lưu Tuấn, Văn Bình, Hoàng Bắc Song có khuyên bảo nhưng không hiệu quả cũng đành phải lui đi, đặc biệt là Hoàng Bắc Thiên, dáng vẻ lạnh lùng của hắn khiến người khác khiếp sợ.

Hoàng Bắc Thiên cuối cùng bị sự lạnh lùng của Hữu Hi chọc cho tức giận, sự nhẫn nại của hắn đối với nàng là có hạn, hắn chỉ nói với nàng là mai tới cho đình núi ngắm pháo hoa gặp hắn, đem tất cả mọi chuyện làm rõ, nếu Hữu Hi vẫn không tha thứ, không tin tưởng, không muốn nói chuyện với hắn, thì hắn sẽ đi ngay.

Lời nói của hắn thật tàn nhẫn và dứt khoát, trái tim không ngừng run lên.

Hữu Hi giật mình, đó là nơi bắt đầu tình yêu của hai người, hắn muốn ở đó cũng là nơi chấm dứt sao. Bàn tay linh hoạt không hiểu sao lại làm cành hoa trong tay méo mó xấu xí, trong tâm hồn loạn. Bây giờ, nếu Hoàng Bắc Thiên không đưa ra lý do, nàng cũng không muốn từ bỏ tình cảm này.

Thứ tình cảm này thật nhỏ bé.

Nàng không biết làm sao! Nhưng cũng sẽ không để nó biến mất. Tình yêu vốn dĩ là mù quáng.

Ngày thứ hai, Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt nghiêm trọng, tâm động, sáng sớm đã đứng ở sườn núi nhìn Hữu Hi. Gió lạnh thổi phàn phật, nhưng chờ mãi tới tối, Hữu Hi vẫn không thấy tới, Hoàng Bắc Thiên cảm thấy trời đất như đổ xuống. Hắn chỉ muốn phá vỡ sự im lặng này, chỉ cần Hữu Hi tới, chỉ cần nàng nói yêu hắn, sẽ không bao giờ rời bỏ hắn, hắn sẽ đồng ý nói những gì nàng muốn, mặc dù hắn không muốn nói dối. Nhưng tuyệt đối hắn không muốn có trở ngại trong tình cảm cả hai, hiện giờ Hữu Hi mãi không tới.

Nàng thật sự muốn rời bỏ hắn? Không chịu tha thứ cũng không tin hắn, không muốn ở bên hắn? Gió lạnh như che lấp cả lối đi, Hoàng Bắc Thiên thất hồn lạc phách đi xuống núi.

Bắc Song thấy cả ca mình có gì đó kì lạ, không ăn không uống, tinh thần sa sút. Chuyện đã qua lâu như vậy, chẳng lẽ hai người vẫn chưa hòa giải sao? Hoàng Bắc Song muốn hỏi ca bị làm sao, nhưng Hoàng Bắc Thiên vừa về đã đóng chặt cửa phòng, không cho ai vào.

Hoàng Bắc Song lại đi tới trước phòng Hoàng Bắc Thiên, cánh cửa vẫn đóng chặt, Thiếu Cửu nôn nóng đi qua đi lại.

“Ca ca vẫn còn giận sao?”- Hoàng Bắc Thiên đoán, Hoàng Bắc Thiên nhất định rất tức giận, từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên sa sút tinh thần như vậy. “Thiếu Cửu, ca ca làm sao vậy? Giữa huynh ấy và Hữu Hi tỷ xảy ra chuyện gì?”

Thiếu Cửu cau mày, vẻ mặt tức giận, chột dạ nói: “Ta... ta không biết”

Bắc Song nhìn Thiếu Cửu, dáng vẻ giống như đi bắt trộm: “Nhìn dáng vẻ của ngươi, nhất định là biết gì đó phải không?”

“Thật sự không biết”- Thiếu Cửu ảo não nói, dậm chân xuống đất. “Ta đi tìm An Hữu Hi đây”

“Ngươi tìm Hữu Hi làm gì?”- Bắc Song nghi ngờ hỏi.

Thiếu Cửu bực mình nói: “Chủ từ chờ nàng ta suốt một ngày trên núi, nàng ta không tới, xem ra hai người đã đường ai nấy đi rồi”

“Không thể”- Bắc Song cau mày, tình cảnh xem ra rất nghiêm trọng, không biết cả hai người xảy ra chuyện gì mà lại có chấp như thế.

“Ta phải đi tìm người phụ nữ không lương tâm kia mới được”- Thiếu Cửu nói xong liền bỏ đi, Bắc Song vội vàng đuổi theo: “Ta cũng đi”

..

Hoa phường cửa đóng chặt, ngay cả Hữu Hi cũng không thèm buồn bán. Bắc Song tức giận, gõ cửa: “Hữu Hi tỷ Hữu Hi tỷ”- Gọi vài lần vẫn không thấy Hữu Hi trả lời.

Mấy ngày nay có gì đó rất khác thường, Bắc Song lo lắng hỏi những người xung quanh, nghe nói Hữu Hi mấy ngày nay đã không về. Bắc Song cùng Thiếu Cửu đi tìm hiểu mới biết Hữu Hi ở khách điểm của Văn Tụy, hai người liền chạy tới

Bắc Song thì lo lắng, Thiếu Cửu thì tức giận.

Đi tới khách điểm, thấy Văn Bình đang nói chuyện, Thiếu Cửu hét lên: “An Hữu Hi đâu”

“Ồ trong phòng ta”- Văn Tụy lên tiếng nói, Thiếu Cửu chạy ra sân sau.

Đứng trước phòng Văn Tụy, Thiếu Cửu đập cửa, Hữu Hi nhẹ nói: “Mời vào”

Thiếu Cửu lòng đầy lửa giận, nhìn thấy Hữu Hi ngồi trên bàn đang uống gì đó, sắc mặt tái nhợt

“Ta chưa thấy người phụ nữ nào vô lương tâm như ngươi, chủ tử đối với ngươi tốt như vậy, nhưng ngươi nói trở mặt liền trở mặt, còn nhân nhả ngồi ở đây ăn canh”

Hữu Hi vừa thấy Thiếu Cửu đã nghe hần chỉ trích nàng, dù biết hần chỉ có ý quan tâm Hoàng Bắc Thiên, nhưng trong lòng có chút tức giận, cúi đầu nói: “Đó là chuyện của chúng ta, tự chúng ta giải quyết”

“Tự giải quyết, cách giải quyết của ngươi là để chủ tử của ta đứng đợi ngươi trên núi cả ngày, còn ngươi mãi không tới, ngươi muốn bỏ rơi chủ tử, muốn hành hạ hần sao?”- Thiếu Cửu phẫn nộ.

Nàng không có, Hữu Hi đau khổ tự nhủ.

Thiếu Cửu lại hét lên: “Chủ tử ta chưa từng phản bội ngươi”

“Ngươi biết gì mà nói”- Thiếu Cửu biết nàng và Hoàng Bắc Thiên cãi nhau vì chuyện gì sao?

“Ta biết, ngươi nhìn thấy chủ tử ta cùng một người phụ nữ khác nằm trên giường”- Thiếu Cửu nói. “Nữ nhân đó là hoa khôi của xuân măn lâu, nàng ta nói có đồ gì đó muốn giao cho chủ tử, ta nhận ra đó là thứ chủ tử muốn nên đã để nàng ta vào”

Thiếu Cửu vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Hữu Hi: “Ngươi có nhớ trước đây trong một lần ngươi bị người ta bắt đi lột da không”

“Có, ta nhớ rất rõ”- Hữu Hi chăm chú lắng nghe. “Ngươi muốn nói gì”

Thiếu Cửu tiếp tục úp mở: “Lúc đó có một nam nhân thần bí xuất hiện cứu ngươi phải không?”

Dạ ế? Người Thiếu Cửu muốn nói là Dạ ế, nhưng chuyện đó và chuyện của nàng cùng Hoàng Bắc Thiên có liên quan gì chứ.

“Ngươi căn bản không biết gì hết, không biết chủ tử quan tâm nhiều ngươi đến mức nào đâu. Hần ta làm khó chủ tử, nói hần có thể cứu ngươi trừ khi chủ tử uống một loại độc, lúc ấy chủ tử bị thương không cách nào cứu ngươi, hơn nữa lại đang nguy cấp, nên chủ tử ta tin lời hần, uống thứ độc được kia”

“Được... được đó là gì”- Sắc mặt Hữu Hi vốn dĩ đã tái nhợt nay lại càng thêm không chút huyết sắc.

“Loại độc được đó, làm cho chủ tử mất đi vị giác, khứu giác, làm cho chủ tử cứ mỗi kì trăng tròn lại đau đến không chịu nổi. Hôm ngươi nhìn thấy, chủ tử đang phát tác, ta nhìn thấy chủ tử đau đến chết đi sống lại. Nữ nhân đó đặt đồ vật xuống, đi lại câu dẫn chủ tử, ta nghĩ một người phụ nữ có thể giúp chủ tử phát tiết, giảm bớt đau đớn, sau đó ta rời đi, nàng ta dù sao cũng chỉ là kĩ nữ, chủ tử chỉ ngủ một giấc tuyệt đối không có chút quan hệ nào xảy ra”

“Thiếu Cửu!”- Bắc Song không tin nổi kêu lên, không ngờ giữa Hữu Hi và ca ca xảy ra nhiều chuyện như vậy. “Sao ngươi lại có thể làm thế, đứng ra phải đuổi nữ nhân đó đi”

Thiếu Cửu cố chấp không hề nhận hành vi của mình sai, nam nhân cùng nữ nhân xảy ra chuyện đó cũng không phải chuyện lớn. Chính vì thế Thiếu Cửu không nói gì cả.

Hữu Hi nghe Thiếu Cửu nói xong liền ngồi thừ người ra, trong đầu cứ hiện lên lời nói của Thiếu Cửu. Hoàng Bắc Thiên vì nàng mất đi vị giác, khứu giác, chịu biết bao đau đớn mà nàng không hề biết gì cả. Trách không được, lúc hần uống canh gà ngọt như vậy cũng không biết, bởi vì hần không hề nếm được mùi vị.

Lúc nàng đến, hần không phải đang thảo măn ham muốn của bản thân mà hét lên. Hần ôm nữ nhân đó, không phải vì vui sướng, mà vì quá đau đớn.

Nỗi đau, sự bối rối trong mắt hần trước mắt lại bị nàng hiểu lầm thành hần muốn phát tiết. Căn bản nàng không biết gì cả.

Nếu như nàng không tránh né, mà chịu nhường bước thì có lẽ đã biết được sự thật, cũng không xảy ra hiểu lầm, nàng có thể ôm hần vào lòng cùng hần chia sẻ những cơn đau đó. Nhưng nàng bỏ rơi hần, chỉ biết bỏ chạy, ngày thơ ơ giữa Hoàng Bắc Thiên cùng nữ nhân đó xảy ra chuyện, tức giận không nói chuyện với hần.

Lòng của nàng thất lại đến khó chịu, đầu muốn nổ tung, ong ong. Trước mắt Hữu Hi tối sầm lại, không thể nào tự hỏi được nữa, từ trên ghế ngã xuống đất.

An Hữu Hi!!! Thiếu Cửu vẫn còn giận, nhưng nhìn thấy nàng té xuống, hoảng hốt hô lên: “Người đâu, người đâu!”

“Hữu Hi tỷ”- Hoàng Bắc Song thất kinh, chạy đến, ôm lấy Hữu Hi.

Hữu Hi sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, Thiếu Cửu có chút áy náy trong lòng, nhưng không thừa nhận những lời mình nói là sai. Văn Tụy ở trong phòng cùng Thiếu Cửu. Đai phu mở cửa ra, Văn Bình liền tức giận nhìn Thiếu Cửu nói: “Ngươi vừa rồi nói cái gì với nàng ấy vậy?”

“Ta nói nàng ấy là người vô lương tâm, bỏ mặc chủ tử ta, ta...”

Văn Tụy thờ dãi lắc đầu: “Việc tốt ngươi làm không thấy, chỉ thấy xấu thêm, mấy hôm nay Hữu Hi không khỏe, ngày hôm qua còn ngã xỉu trên đường, nếu Lưu Tuấn không nhìn thấy mang về thì không biết đã xảy ra chuyện gì. Hôm nay, nàng ấy vừa mới tỉnh, ngươi lại khiến nàng hôn mê, xem Hoàng Bắc Thiên có xé xác ngươi ra không đây?”

“Nàng.. nàng ta ngã trên đường”- Cả người Thiếu Cửu toát mồ hôi lạnh, dường như hắn đã hiểu làm việc gì đó.

“Phải, ta cũng không biết nàng muốn đi đâu”- Văn Tụy đau lòng nhìn Hữu Hi.

Thiếu Cửu đột nhiên thấy rung mình liền nói: “Ta có việc phải đi trước”

“Đi thông thả, coi chừng Hoàng Bắc Thiên xé xác ngươi ra đó”- Văn Tụy giữu cột nhìn hắn.

Thiếu Cửu không chút nghĩ ngợi liền bỏ đi như chạy trốn. Hoàng Bắc Song lòng nóng như lửa trở về Vương phủ, thăm ngẫm: “Ca ca về mặt khó coi như thế thì ra là xảy ra chuyện hiểu lầm với Hữu Hi?”

“Ca ca”- Chưa đi tới cửa, Hoàng Bắc Song đã la to.

Hoàng Bắc Thiên không hề lên tiếng, Bắc Song đập cửa dồn dập: “Huynh mau ra đây đi, Hữu Hi tỷ xảy ra chuyện rồi”

Hoàng Bắc Thiên hấp tấp mở cửa, hai mắt ửng đỏ lo lắng hỏi: “Nàng làm sao?”

Bắc Song nhìn dáng vẻ tiền tụy của Hoàng Bắc Thiên mà đau lòng: “Hữu Hi tỷ bị ngã, hình như tình hình rất nghiêm trọng”- Hoàng Bắc Song còn chưa nói hết câu, Hoàng Bắc Thiên đã xông ra ngoài. Nàng chỉ biết kinh hãi nhìn theo, rồi hô lớn: “Ca ca, người vẫn chưa chải tóc, chưa rửa mặt lại còn chưa thay quần áo nữa”

Hoàng Bắc Thiên lúc này chỉ biết lo lắng cho Hữu Hi, bên tai chỉ nghe tiếng Hoàng Bắc Song la lên, vội vàng chạy tới khách điểm của Văn Tụy.

Nam nhân dáng vẻ buồn bã, chán chường xuất hiện tại khách điểm không ai khác là Hoàng Bắc Thiên, hắn đi vào phòng Văn Tụy, ai cũng không thêm để ý, chỉ chạy đến bên Hữu Hi.

Văn Tụy không thể nhìn ra nỗi Hoàng Bắc Thiên, râu mọc dài, quần áo không chỉnh tề, khác hẳn dáng vẻ sạch sẽ gọn gàng mọi ngày. Rõ ràng hắn rất quan tâm Hữu Hi, vậy mà lại tỏ vẻ, thật sự là tự làm khổ bản thân.

Đôi bàn tay Hoàng Bắc Thiên run rẩy vỗ về gương mặt Hữu Hi, hai hốc mắt ửng hồng: “Nàng làm sao vậy?”

Văn Tụy vốn định mắng chửi Hoàng Bắc Thiên một ít nhưng nhìn dáng vẻ tiền tụy của hắn nên đành thôi: “Hôm qua, nàng ấy ngã xỉu trên đường lên núi, Lưu Tuấn nhìn thấy nên mang về đây, đại phu nói nàng ấy vì quá căng thẳng và buồn phiền hơn nữa lại không ăn uống gì cả nên mới sinh bệnh.”

Trong trái tim hắn dâng lên nỗi niềm chua xót, nàng nhất định đã đi tìm hắn, nàng không bỏ hắn, không phải không cần hắn, mặc dù chưa nghe câu giải thích rõ ràng từ hắn, Hữu Hi không hề bỏ hắn.

Hắn lại khiến nàng khóc, khiến nàng vì hắn mà ngã xỉu, nhưng bản thân hắn không biết gì hết, thật là đáng chết, đáng chết mà.

Văn Tụy nhìn vẻ thương tâm ảo não của Hoàng Bắc Thiên, lắc đầu nói: “Ta có việc phải đi trước, có gì muốn nói thì đợi Hữu Hi tỉnh lại rồi hỏi cho rõ, đừng cố chấp mà khiến cả hai đều đau”

Văn Tụy nói xong rồi đi, để lại Hoàng Bắc Thiên vẫn nắm tay Hữu Hi, chờ nàng tỉnh lại, trong lòng không nén nổi rung mình.

Hữu Hi từ từ tỉnh lại, cảm nhận tay của mình đang có người nắm, thậm chí cảm giác vừa quen thuộc vừa rất an tâm khiến nàng nhận ra ngay lập tức là Hoàng Bắc Thiên.

“Hữu Hi”- Vừa nhìn thấy nàng tỉnh lại, hắn liền ôm chặt lấy không biết phải làm thế nào để Hữu Hi biết tình cảm của hắn.

Hữu Hi không biết Hoàng Bắc Thiên tới đây lúc nào, lòng nàng rất đau khi mỗi lần nghĩ tới việc hắn mất đi vì giác, nghĩ tới những nỗi đau hắn phải chịu nàng lại càng hận bản thân mình. Hắn nhất định muốn tự bản thân chịu đựng sự giày vò chứ không để cho nàng biết. Dạ đế, tại sao lại làm vậy? Rõ ràng hắn có thể dễ dàng cứu nàng, nhưng tại sao lại làm khó Hoàng Bắc Thiên.

Nhưng, nàng không biết cách nào tìm Dạ đế để hắn đưa Hoàng Bắc Thiên thuốc giải, chẳng lẽ cứ mỗi kỳ trăng đến Hoàng Bắc Thiên lại phải chịu những cơn đau như vậy.

“Hữu Hi nàng vẫn còn quan tâm đến ta phải không?”- Trong lòng Hoàng Bắc Thiên cảm thấy rất áy náy, nàng bị ngắt trên đường mà hắn lại trách nàng. Trái tim đau đớn, nói chuyện rất cẩn trọng.

Hai người họ là hai kẻ ngốc, rõ ràng yêu thương nhau sâu đậm, nhưng lại cứ im lặng, sợ thương tổn đối phương.

“Ngươi ra ngoài đi, để Văn Tụy vào đây”- Hữu Hi không trả lời, chỉ nói nhỏ bên tai Hoàng Bắc Thiên.

Hai tay Hoàng Bắc Thiên nắm chặt, nàng vẫn còn giận hắn vì hắn không quan tâm tới nàng, không để ý tới nàng nữa sao? Nàng thật sự không yêu hắn nữa, không cần hắn nữa? Nổi bất an trong lòng lan rộng, làm cho hắn nhất định không buông nàng ra.

“Mau gọi Văn Tụy vào”- Lệ từ mắt Hữu Hi chảy xuống, giọng nói nghẹn ngào, lạnh lùng mang theo chút chua xót.

Trái tim Hoàng Bắc Thiên bóp chặt, chậm rãi buông tay Hữu Hi, lau nước mắt giúp nàng: “Đừng khóc, ta đi gọi Văn Tụy”- Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, gương mặt tuấn mỹ và cả giọng nói đều hiện lên vẻ lo lắng.

Hữu Hi ngơ ngác ngồi yên tại chỗ, nước mắt rơi xuống, Văn Tụy vừa vào nhìn thấy nàng như vậy liền đi qua: “Hai người vẫn chưa hòa sao?”

Đôi mắt Hữu Hi đầy sẽ đau đớn nhìn Văn Tụy: “Văn Tụy, ta muốn ăn cơm.”

Văn Tụy mỉm cười, gật đầu: “Chuyện này khó gì đâu, ta chỉ cần phân phó nhà bếp làm là được”

Hữu Hi lại nói tiếp: “Ta chỉ muốn dùng nước thường nấu, không bỏ bất cứ gia vị gì cả”

Sao lại vậy? Ngay cả đạo trưởng cũng không ăn kham khổ như vậy.

“Đừng hỏi, chỉ cần làm theo ý ta”- Hữu Hi nuốt nước mắt vào trong.

“Được ta biết rồi, ta sẽ đi phân phó. Thật là .. sao lại yêu cầu kì quái như vậy”

“Cám ơn ngươi Văn Tụy”

“Khách khí gì chứ”- Mặc dù không hiểu tại sao Hữu Hi lại như thế, nhưng cũng xoay người ra ngoài làm theo.

Hoàng Bắc Thiên lo lắng đứng bên ngoài chờ, gương mặt vốn lạnh băng giờ phút này lại đầy sự bất an.

Nhà bếp làm rất nhanh, tiểu nhị mau chóng mang lên bưng vào rồi rời đi. Trên gương mặt Hữu Hi đã không còn nước mắt, nàng ngồi xuống giường, đi tới bàn, chậm rãi ngồi xuống ăn cơm.

Trong miệng không hề có vị gì cả, không ngọt không đắng, chỉ có sự ấm nóng kèm theo mùi rau củ. Không có mỡ, không có bất cứ gia vị, đồ ăn trong miệng a là khó ăn đến thế, ăn xong một lần chắc chắn không có ý ăn lại lần thứ hai.

Nước mắt không kiềm được rơi xuống chán, trong miệng lan tỏa sự chua xót. Ít nhất, loại cảm giác khổ sở này Hoàng Bắc Thiên cũng không thể cảm nhận được.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên lo lắng đứng chờ, từ miệng Văn Tụy hắn biết nàng muốn ăn loại thức ăn kỳ lạ như vậy. Không kiềm được đi tới, nhìn nàng ăn rồi lặng lẽ khóc khiến trái tim hắn cũng đau theo. Hắn từ từ ngồi xuống, cầm lấy thìa trong tay nàng múc thức ăn rồi bỏ vào miệng nuốt xuống

Hữu Hi ôm lấy cổ hắn khóc nói: “Ta đi tìm Dạ đế, nhất định sẽ tìm ra hắn, buộc hắn đưa cho ngươi thuốc giải..”

Nàng quả nhiên đã biết, nhất định là Thiếu Cửu lảm chuyện, Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi cười nói: “Thức ăn này không có mùi vị gì, nhưng nó có nước mắt của nàng nên đối với ta nó rất ngọt. Vì nàng yêu ta, ta tuy mất đi vị giác khứu giác nhưng tình cảm nàng ta vẫn cảm nhận được. Cho nên, mỗi một món ăn của nàng, mỗi bông hoa, mùi hương của nàng ta vẫn cảm nhận được. Quyết định đó là chọn lựa của ta, ta so với nàng không quan trọng, cho nên đừng đau lòng, cũng đừng tự trách mình. Ta và nàng có thể được ở bên nhau là điều quan trọng.

Hữu Hi cố kìm nước mắt, nghẹn ngào nói: “Hảo, ta không đau lòng, sau này, sẽ mỗi ngày nấu cơm, làm thuốc cho ngươi, còn giặt quần áo cho ngươi, lúc ngươi đau đớn ta sẽ ở cùng ngươi, sẽ không bỏ đi, tay ta sẽ ôm lấy ngươi, không để cho ngươi phải chịu đau đớn nữa”

“Tốt, gì cũng tốt”- Chỉ cần hai người ở bên cạnh nhau thì gì cũng tốt. Dù hai người không phải vợ chồng, nhưng trong lòng hắn nàng là người phụ nữ duy nhất là người phụ nữ cả đời của hắn

Trải qua sóng gió, tình cảm của nàng và hắn không hề phai nhạt mà còn thêm sâu đậm.

Thiếu Cửu biết mình gây ra họa lớn đã sớm trốn đi tị nạn. Hữu Hi đã nói thì sẽ làm được, mỗi ngày nấu thuốc cho Hoàng Bắc Thiên, lại còn học may và thêu thùa. Nàng dù không giỏi giang, nhưng làm chuyện gì cũng sẽ chuyên tâm hết mình.

Bắc Song cùng Thượng Quan Dạ cùng nhau tới thăm nàng, Hữu Hi có thể nhìn ra tình cảm sâu đậm giữa hai người, ánh mắt của Thượng Quan Dạ nhìn Bắc Song chứa đầy sự sùng nịch, thâm tình, có lẽ không lâu nữa sẽ được uống rượu mừng của Bắc Song và Thượng Quan Dạ.

Khí trời bắt đầu thay đổi không hề báo trước, cái lạnh qua đi, hương vị mùa xuân càng lúc càng đậm. Tại hoa phường của Hữu Hi, nhiều người thường xuyên tới mua hoa muốn thỉnh giáo tài nghệ của nàng. Hữu Hi đương nhiên đồng ý, có khi còn giao cả cửa hàng cho học đồ của mình, rồi cùng đi với Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên muốn dẫn Hữu Hi cùng cưỡi ngựa ra ngoại ô. Điều đó làm nàng rất vui, trước đây nàng chưa từng cưỡi ngựa, cùng đi có Bắc Song, Văn Tụy, Lưu Tuấn, Thượng Quan Dã.

Ai cũng có một con ngựa, chỉ riêng nàng là không mà cưỡi ngựa chung với Hoàng Bắc Thiên. Cảm giác cũng không phải quá tệ, con ngựa càng chạy nhanh thì càng kích thích, cánh tay Hoàng Bắc Thiên một đề giữ cương, tay còn lại ôm lấy thắt lưng giữ nàng ngồi vững không để ngã xuống. Những con người trẻ tuổi cùng nhau vui đùa trên bãi cỏ rộng, vui sướng, Hữu Hi phát ra hàng chuỗi tiếng cười.

Gương mặt tươi cười đầy sung sướng của Hữu Hi, lại còn thân mật với Hoàng Bắc Thiên lọt vào tầm mắt Lăng Khiếu Dương. Dáng vẻ tươi cười của Hữu Hi làm hấn mê muội, Hữu Hi vui sướng khiến trái tim hấn đau khổ, ánh mắt của nàng và Hoàng Bắc Thiên đan vào nhau làm hấn khó chịu.

Mấy hôm nay, hấn đã xem đến chán mắt dáng vẻ thân mật hạnh phúc của hai người, rồi còn nắm tay nhau vui vẻ đi trên đường không coi ai ra gì. Hai người họ như hình với bóng. Ánh mắt Lăng Khiếu Dương hiện lên sự thâm thúy, rồi xoay người bỏ đi. Bóng lưng cô độc rũ xuống, dường như chẳng ai chú ý tới hấn.

Ai cũng không thể biết trước chuyện gì đã xảy ra, mỗi lần là một chọn lựa, có gian nan có dễ dàng, nhưng đến cuối cùng họ phải nhận ra được bản thân mình cần và mất đi thứ gì. Mỗi ngày vui vẻ không bao lâu thì một màn đen bao trùm lên phủ.

Trời sáng hấn, Hữu Hi quét dọn xong mới mở cửa để đón vị khách thứ nhất, không nghĩ rằng đó lại là Hoàng Bắc Song. Nàng ấy vừa khóc vừa chạy tới. Nhìn thấy Hữu Hi, Bắc Song liền nhảy xô vào lòng nàng, giống như một đứa trẻ. Hữu Hi vỗ vỗ lưng nàng hỏi: “Sao vậy Bắc Song, có chuyện gì xảy ra mà muội lại khóc như vậy, có phải cãi nhau với Thượng Quan Dã không?”

Bắc Song vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Thánh chỉ, đem ta tứ hôn cho một vị tướng quân. Nhưng người ta yêu là Thượng Quan Dã, tại sao lại gả ta cho nam nhân khác chứ?”

Hữu Hi ứng người, trái tim đau đớn co rút lại. Trước đây, Bắc Song từng vì nàng mà thiếu chút nữa bị gả cho lão hoàng đế, hôm nay, tình yêu của nàng ấy lại sắp bị tan vỡ. Hữu Hi ôm lấy Bắc Song vẫn không ngừng khóc, nàng không biết làm sao an ủi Bắc Song, vừa lại thấy Hoàng Bắc Thiên lo lắng chạy đến.

“Không còn cách nào sao?”- Hữu Hi ngờ ngạc hỏi, trong lòng rất đau, vì tình yêu giữa Bắc Song và Thượng Quan Dã mà xót xa.

“Là thánh chỉ do hoàng thượng ban ra, ai dám cãi lời sẽ chết”- Hoàng Bắc Thiên âm trầm nói một câu.

Ai cũng không cam lòng nhưng đành bất lực.

“Bắc Song, muội mau về đi, đừng để mẫu thân lo lắng”- Hoàng Bắc Song dùng quyền hành của một người anh mà ra lệnh.

“Bắc Song”- Bên ngoài vang lên giọng nói đầy lo lắng của Thượng Quan Dã, sau đó nhìn thấy dáng vẻ vội vàng lao nhanh như gió của hấn vội tới.

Hấn cau mày, bình tĩnh, gỡ tay Bắc Song khỏi người Hữu Hi quay đối diện lại với hấn. Gương mặt đau khổ và thương tâm của Bắc Song đã nói lên tất cả, hấn hỏi: “Có phải thật không? Thật hay không? Chuyện hoàng thượng ban hôn là thật sao.”

Bắc Song ôm lấy Thượng Quan Dã, vừa khóc vừa la lớn: “Ca ca, đừng bảo muội rời xa huynh ấy, đừng mà”

Gương mặt Thượng Quan Dã càng lúc càng lộ rõ sự đau đớn, cánh tay ôm chặt lấy Bắc Song, tức giận nói không nên lời. Hữu Hi đứng đó, nhìn Bắc Song thì khóc, Thượng Quan Dã thì đau khổ, Hoàng Bắc Thiên không cam lòng nhưng cũng không biết làm sao. Nàng không biết nên làm gì cả, chỉ có thể đứng nhìn.

Thời gian qua đi, Hữu Hi lo lắng không yên, Hoàng Bắc Song tâm trạng cũng rối bời dẫn Bắc Song trở về. Thượng Quan Dã thần hồn thất lạc bỏ đi. Hoa phường trở nên yên tĩnh, khiến người khác ngột ngạt.

Bắc Song bị tứ hôn kết cục ra sao đã định sẵn, lão phu nhân cũng bắt tay vào chuẩn bị. Hoàng Bắc Song và Thượng Quan Dã nhất định không có hi vọng, tình yêu của hai người chỉ vì một tờ thánh chỉ ban xuống mà tan vỡ. Vài ngày sau, Hữu Hi cũng không nhìn thấy Hoàng Bắc Song, chỉ biết, lão phu nhân cho người canh gác, không để Hoàng Bắc Song rời khỏi cửa vì sợ nàng bỏ trốn. Nhưng ai cũng không ngờ, Bắc Song lại bướng bỉnh ương ngạnh, làm chuyện điên rồ là tự sát.

Lúc nha hoàn đưa cơm, nhìn thấy Bắc Song treo lồng leo trên từng nhà. Hữu Hi biết được tin này như sét đánh ngang nào. Tự sát, phản kháng quyết liệt như vậy, nhất định chuyện này không còn vấn đề được nữa, nàng cũng từng như vậy nên hiểu rất rõ. Hữu Hi không chút do dự chạy khỏi Bắc Vương phủ.

Trong phòng Bắc Song đầy người, lão phu nhân, Thượng Quan Dã, Văn Bình, Lưu Tuấn chỉ có Hoàng Bắc Thiên là không thấy đâu. Gương mặt Bắc Song trắng không chút máu nằm bất động trên giường, nàng còn sống, nhất định còn sống.

Hữu Hi khẩn cầu, không dám lại gần.

Đôi mắt Thượng Quan Dã ứng hồng nắm lấy tay Bắc Song, mắt hé lệ quang. Lão phu nhân im lặng ngồi một chỗ, hành vi quyết liệt của Bắc Song khiến bà hao tổn thể xác lẫn tinh thần. Nữ nhi mà bà yêu thương lo lắng sắp chết đi khiến bà sợ hãi.

Những bất hạnh này đều liên quan tới nàng, không thể nào lại tự nhiên xuất hiện, Hữu Hi đi tới trước giường Bắc Song. Người con gái đáng yêu này từng xem nàng như bằng hữu, Hữu Hi ngồi xuống nhẹ nhàng vuốt ve nàng. Lồng ngực của Bắc Song yếu ớt phập phồng, hai mắt nhắm chặt, trên cổ lưu lại vết hằn của dây.

Tốt quá, Bắc Song còn sống. Thật tốt. Lão phu nhân lên tiếng: “Mọi người ra hết đi.”

“Ta muốn ở lại”- Thượng Quan Dã cố chấp nói.

“Chú ý thân phận của ngươi, ra ngoài đi”- Lão phu nhân nhất định không đồng ý ra lệnh.

“Không, ta không đi, ta muốn ở cùng Bắc Song”- Thượng Quan Dã kiên quyết nói, thân thể không chịu di động nửa phân.

“Phu nhân, có lẽ nên để tiểu thư cùng Thượng Quan Dã trò chuyện với nhau”- Văn Tụ suy nghĩ một lát rồi mở miệng tình.

“Đám trẻ các ngươi càng lúc càng khó bảo, thôi thôi”- Lão phu nhân đứng dậy nha hoàn đi.

Hữu Hi cùng mọi người bỏ đi, trả lại không gian riêng tư cho Bắc Song và Thượng Quan Dã. ĐI trên đường, Hữu Hi hỏi Lưu Tuấn: “Hoàng Bắc Song ở đâu. Muội muội xảy ra chuyện mà không ở bên cạnh”

“Đã đi tìm vương gia rồi”- Lưu Tuấn cười khổ, gương mặt tươi cười ngày thường mất đi.

“Đừng suy nghĩ nhiều, mai về đi”- Văn Tụ vỗ vai Hữu Hi làm nàng giật mình, Hữu Hi lòng mang đầy tâm sự qua về hoa phượng. Văn Tụ và Lưu Tuấn cũng về nhà.

Hữu Hi dừng chân trước cửa hoa phượng, liền xoay người rời khỏi hoa phượng. Sau đó dừng lại ở một tòa nhà. Đây là nơi Lăng Khiếu Dương ở, Hoàng Bắc Thiên ở bên trong, Hữu Hi đã hiểu, chuyện Hoàng Bắc Song tử hôn chắc chắn có liên quan tới Lăng Khiếu Dương.

Hắn vì muốn trả thù mà nghĩ đến cách này ép nàng nhận thua. Hắn ở lại đây lâu như vậy, biết Hoàng Bắc Song và Thượng Quan Dã có tình ý với nhau, cho nên hắn muốn tách hai người ra. Xem ra, tất cả đều vì nàng mà ra, Hữu Hi hận không thể giết Lăng Khiếu Dương.

Gõ cửa, Hữu Hi bản thân đứng ở đó, cửa mở ra, có người hỏi hữu Hi tới đây làm gì.

Hữu Hi bản thân đáp: “Ta đến tìm Vương gia, xin hay thông báo cho hắn”. Người kia trả lời: “Vương gia không tiếp khách”

Hữu Hi không muốn đòi co, trực tiếp xông vào.

“Ta nói rồi, sao ngươi còn xông vào?”- Người trông cửa nóng nảy, nắm lấy tay Hữu Hi.

Hữu Hi hướng về phía trong hét lớn: “Lăng Khiếu Dương, khôn khiếp, ngươi ra đây”

Cánh cửa bên trong mở ra, thân ảnh thân nhiên đi tới, hai tay chấp sau lưng, nghiêng mắt nhìn nàng, mặt hất lên trời: “Ngươi tới đây làm gì”

“Vương gia xem ra không muốn gặp, vậy ta cáo từ”- Hữu Hi xoay người tính rời đi, nhưng Lăng Khiếu Dương nói: “Để nàng ta vào”

Người trông cửa buông tay Hữu Hi, cúi đầu nói: “Mời vào, mời vào”

Hữu Hi xoay người lại đi vào trong, xem ra Hoàng Bắc Thiên đã bỏ đi, nơi này thật an tĩnh. Lăng Khiếu Dương xoay người vào phong đại sảnh lớn, thân hình cao lớn ngồi xuống ghế, dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn nàng.

“Có việc gì thế”

Hữu Hi cừu hận nhìn Lăng Khiếu Dương, tức giận hỏi: “Chuyện ban hôn cho Hoàng Bắc Song là chủ ý của ngươi phải không?”

Lăng Khiếu Dương đột nhiên bật cười điên cuồng, phượng nhãn híp lại, tựa hồ Hữu Hi hỏi một điều rất buồn cười. Hữu Hi chán ghét tiếng cười của hắn, hét lớn: “Ngươi có hận, có muốn trả thù thì chỉ cần nhắm vào ta, tại sao lại chạm đến người bên cạnh ta, ngươi bị ôi”

Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt, đôi mắt mang theo hàm ý chế giễu: “Ta bị ôi, Hoàng Bắc Song có được nhân duyên tốt như vậy nên cảm ơn ta mới đúng”.

Hữu Hi khó chịu nói: “Ngươi rốt cuộc có trái tim không. Ngươi thiếu chút nữa đẩy nàng ấy vào chỗ chết, nàng ấy cùng ngươi có thù oán gì chứ. Sao lại phải đẩy một người con gái vô tội vào chỗ chết như vậy”

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, tới gần Hữu Hi, nàng lui về sau, hắn đuổi cánh tay dài đem Hữu Hi giam vào trong ngực.

Hắn muốn nhìn kĩ Hữu Hi, Hữu Hi thoát nhiên hoảng sợ nhìn hắn.

“Người làm cho nàng ta như vậy chính là huynh trưởng Hoàng Bắc Thiên và chính người bản thân ban tặng mới đúng, người nhìn đi, người đáng hận là chính người mới đúng, là do người ngộ nghịch với bản vương, khiến ta tức giận, làm liên quan đến người khác, người đừng đổ mọi lỗi lỗi lên ta”

Hữu Hi tức giận nói, giọng nói run rẩy: “Người quá vô sỉ rồi Lăng Khiếu Dương, người đừng quá đáng như vậy”

Lăng Khiếu Dương cười lạnh, giờ một tay nắm lấy cổ dưới Hữu Hi, giọng nói khàn khàn ní non bên tai nàng: “Người đến cầu tình hay đến chọc giận bản vương”

Hữu Hi dừng lại làm cho bản thân tỉnh táo, nàng vì Hoàng Bắc Song mà đến, nàng đến là để cầu tình, cầu hắn buông tha Hoàng Bắc Song, cầu hắn thuyết phục hoàng thượng thu hồi thánh chỉ. Cho nên phải nhịn, phải hòa hoãn: “Ta cầu xin người buông tha cho Hoàng Bắc Song, thuyết phục hoàng thượng thu hồi thánh chỉ”.

Nàng cầu xin hắn, nàng vì muội muội của Hoàng Bắc Thiên mà làm vậy, quả thật yêu ai yêu cả đường đi.

Trái tim không thoải mái. Lăng Khiếu Dương nhìn mi mắt Hữu Hi, đôi môi cánh hoa đầy đặn, người phụ nữ này từng là của hắn, nhưng lại để nam nhân khác có được. Hắn không hề để ý, tàn nhẫn bảo đạo chiếm giữ lấy môi nàng mang theo khát vọng.

“Đừng”- Hữu Hi giãy dụa, dừng lại, cố gắng né tránh nụ hôn của hắn, nhưng hắn không buông tha.

Lăng Khiếu Dương hôn lên môi cánh hao Hữu Hi. Giờ khắc này, hắn liều mạng, không thể nào không chế nổi bản thân, suy nghĩ duy nhất lúc này là muốn có được nàng.

Hữu Hi dễ dàng khơi dậy dục vọng của hắn, làm cho hắn không cách nào buông tay. Hữu Hi cũng cảm nhận rất rõ ràng dục vọng của Lăng Khiếu Dương. Nàng ra sức giãy giụa, lần đầu tiên thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Nàng thối lui vài bước, thở dồn dập, đôi môi bị hôn sưng đỏ phát sáng lại càng mê người.

Hai mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm, che dấu dục vọng, nhìn chằm chằm môi Hữu Hi, khàn khàn nói: “Cầu xin ta? Đây là thành ý của người sao?”.

Trái tim Hữu Hi kịch liệt phản đối, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi: “Ta cầu xin buông tha cho Hoàng Bắc Song, đừng chia rẽ hai người họ”

Lăng Khiếu Dương tà mị mỉm cười, tới gần cứ như vậy: “Người tưởng rằng chỉ như vậy bản vương sẽ đồng ý sao?”

“người muốn thế nào?”- Trái tim Hữu Hi trở nên khẩn trương, hít thở khó khăn, không nhịn được lui về sau.

Lăng Khiếu Dương tà mị cười, mang theo ý tứ không tốt: “Ta muốn người ở với ta một đêm, thuận theo ta, mềm mại ở bên cạnh ta”

Thân thể Hữu Hi ngã vào tường, trái tim đập mạnh, mặt không còn chút máu

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.2 - Chương 3

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi, gương mặt trắng bệch của Hữu Hi, trái tim Lăng Khiếu Dương co rút lại đau đớn. Nàng sợ hắn thậm chí là rất ghét hắn. Sự ôn nhu của nàng cùng nụ cười mềm mại chỉ xuất hiện trước mặt một nam nhân khác. Hắn là ma quỷ, trong mắt nàng hắn ác hơn bất cứ thứ gì, vì nam nhân nàng có thể thay đổi có tính cách quật cường của mình đến cầu xin hắn.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh lẽo, hắn muốn xem coi phụ nữ này có gì tài cán mà khiến Hoàng Bắc Thiên hi sinh nhiều như vậy: “Như thế nào, không muốn sao, khúm núm trước mặt ta làm không được sao?”

Lúc nói như vậy, trong lòng hắn mong nàng bỏ đi, vì như vậy chứng tỏ nàng không quan tâm Hoàng Bắc Thiên, không hề yêu hắn sâu đậm. Hắn không biết chứng minh điều đó thì có ích gì. Nhưng trước mắt...

Nàng đứng thẳng dậy, hai mắt thần thò rồi bình tĩnh trở lại nhìn hắn. Môi run rẩy nói ra từng câu từng chữ lạnh như băng: “Chỉ cần ta ở với người một đêm người sẽ bỏ qua cho Hoàng Bắc Song thật sao?”- Giọng nói chậm rãi nhưng run rẩy, nàng sợ, nàng ghét hắn.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương trở nên âm trầm, tay nắm chặt, nhìn tay Hữu Hi run rẩy cởi bỏ quần áo chính mình.

“Nếu đã như vậy, cơ thể của ta có thể giải được mọi oán hận phải không?”- Áo bên ngoài của Hữu Hi rơi xuống đất.

Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương thong thả lui về sau, bên trong suy nghĩ như vừa bị giáng một cú đích đáng. Nàng đã đồng ý. Buồn cười thật!! Nàng vốn rất sợ hãi cùng hắn hoan ái, thậm chí còn chết đi, nhưng vì Hoàng Bắc Thiên mà ở trước mặt hắn cởi áo, thả lưng. Hắn làm được rồi, nhưng không biết nên khóc hay nên cười. Hắn cười khổ, nhìn Hữu Hi!

Hữu Hi kinh ngạc nhìn Lăng Khiếu Dương không nói gì cả: “Người đổi ý sao?”.

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương liên tục chuyển động, hắn muốn nàng có rất nhiều cách, nhưng không chấp nhận việc nàng vì nam nhân kia mà hy sinh nằm dưới thân hắn.

Hữu Hi không biết những suy nghĩ của Lăng Khiếu Dương, nhìn Lăng Khiếu Dương mãi vẫn không nói lời nào càng làm nàng không biết hắn nghĩ gì, không nhìn được nói: “Người muốn thế nào đây, ta đang nói chuyện với người đó, người không phải muốn cơ thể của ta sao, lấy đi rồi buông tha cho Hoàng Bắc Song”

Hữu Hi đang nói, nhưng lại cảm giác phần eo căng ra, có người đang giữ lấy thắt lưng nàng ôm chặt. Lồng ngực quen thuộc nhưng đầy sự tức giận. Hữu Hi sợ hãi quay đầu nhìn Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Song về mặt tái mét, dự tợn như muốn dọa người khác: “Bắc Thiên, ta... ta..!”

Hoàng Bắc Thiên nghiêm mặt không nói lời nào, khom lưng nhặt áo của nàng lên rồi tự tay mặc vào cho nàng, tay hắn, mỗi động tác đều ẩn chứa lửa giận.

Lăng Khiếu Dương rười rộ lên: “Bắc Vương huynh, đây là nữ nhân huynh xem trọng sao, chỉ cần không chú ý liền chạy đến chỗ bốn vương tự tay cởi quần áo”

Tay Hoàng Bắc Thiên siết chặt cánh tay Hữu Hi đến đau, hắn lạnh lẽo nhìn Lăng Khiếu Dương: “Nữ nhân của ta rất thuần khiết, khó tránh khỏi sẽ bị loại người trác bĩ, vô sỉ lợi dụng”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt trầm xuống, căm tức nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Người dám nhục mạ bốn vương?”

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng đáp: “Thần chỉ nói như vậy thôi Vương gia chớ để bụng”

“Bốn Vương vì người đã nhẫn nại đủ rồi!”- Lăng Khiếu Dương nổi giận gầm lên, một chưởng sắc bén hướng về Hoàng Bắc Thiên, thân ảnh Hoàng Bắc Thiên chợt lóe lên, đem Hữu Hi đẩy ra ngoài, khiến nàng ngã ngồi trên đất.

Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương giao đấu, hai người lửa giận phùng phùng, ra tay không chút lưu tình cực kỳ tàn nhẫn.

“Không, đừng đánh nữa, dừng tay đi!”- Hữu Hi bối rối nhìn hai người, lo lắng hết lên.

Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương chẳng nghe thấy tiếng Hữu Hi, liên tục ra chiêu, mỗi chiêu lại nồng đậm mùi sát khí.

Lăng Khiếu Dương bay lên không trung, muốn một chưởng đánh vào ngực Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên linh hoạt né tránh, thuận thế nhắc chân đá vào bụng Lăng Khiếu Dương. Thân thể Lăng Khiếu Dương rơi xuống bàn, bàn gãy nát vụn. Hắn cau mày, khuỷu tay chảy máu, đôi mắt đen lại đỏ ngầu, hắn còn chưa kịp đứng lên, Hoàng Bắc Thiên đã bay tới đang muốn đá thêm một cước, nhưng tay Lăng Khiếu Dương lại mò được chân bàn sắc nhọn, nhắm ngay đến chỗ Hoàng Bắc Thiên mà đâm vào bả vai.

Hoàng Bắc Thiên đau đốn lui về, Lăng Khiếu Dương nhanh nhẹn đứng dậy, đuổi chân đá Hoàng Bắc Thiên lăn ngã xuống đất, chân đặt lên ngực Hoàng Bắc Thiên, tay nắm chặt tính vung về phía Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên bị thương, Lăng Khiếu Dương lại tính ra tay giết, nàng nhìn thấy chân bàn vỡ vụn bên cạnh liền cầm lên đánh mạnh vào đầu Lăng Khiếu Dương.

Đầu Lăng Khiếu Dương đau ê ẩm, ngừng tay, quay đầu lại. Đôi mắt đau khổ nhìn Hữu Hi.

Khóe miệng Hoàng Bắc Thiên đầy máu tươi, tung chân đá văng Lăng Khiếu Dương, thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương bay lên, rơi xuống, bịch một tiếng. Lăng Khiếu Dương thù người ra, bất động, dường như mất đi ý chí chiến đấu, thần sắc đau khổ lướt qua mặt hắn. Về mặt ấy không phải vì đau đớn mà là vì vết thương trên đầu.

Hoàng Bắc Thiên tiến tới túm lấy vạt áo Lăng Khiếu Dương, đang tính ra tay thì bên ngoài truyền đến một giọng quát nói quát lớn.

“Nghịch tử dừng tay!”

“Vương gia”

Nắm tay Hoàng Bắc Thiên đang dí sát mặt Lăng Khiếu Dương, nghe tiếng quát, liền do dự không cam lòng bỏ tay xuống.

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương vẫn không rời khỏi Hữu Hi. Hắn cười, cười trong đau khổ, cười vì bị thương, cười vì mình phát điên.

Lúc này hai người kia đi vào, một bên là mẫu thân Hoàng Bắc Thiên người còn lại là Cao Mạc hộ vệ Hoàng Bắc Thiên. Cao Mạc tiến lên tính đỡ lấy chủ

tử, nhưng Lăng Khiếu Dương vùng tay đẩy hấn ra.

Lão phu nhân nhìn cảnh tượng xung quanh mà kinh hãi, đỡ cây trượng trong tay xuống đất, trách mắng Hoàng Bắc Thiên: “Ngươi.. nghịch tử, còn không quỳ xuống xin vương gia tha tội!”

Lăng Khiếu Dương xoay người, lạnh lùng nói: “Các người ra ngoài, ra ngoài hết”

“Vương Gia...!”- Lão phu nhân tính nói gì đó nhưng Lăng Khiếu Dương giận dữ hét lớn: “Cút hết ra ngoài”

Lão phu nhân cúi đầu: “Vương gia bảo trọng, lão thần cáo lui”. Nói xong tức giận liếc nhìn Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt trầm trọng, theo nha hoàn đi ra ngoài cửa lớn.

Hoàng Bắc Thiên che chắn cho thân thể Hữu Hi, cau mày đi ra ngoài, chân bàn trong tay Hữu Hi rơi xuống đất. Nàng đã dùng nó đánh vào đầu Lăng Khiếu Dương, rất mạnh..!

Người đã đi, Lăng Khiếu Dương ngã phịch xuống ghế, máu tươi từ trên đầu theo cổ chảy xuống. Hấn dường như vừa bị một đòn chí mạng, cú đánh vừa rồi của Hữu Hi không đánh vào đầu hấn mà là vào trái tim hấn..

Kẻ làm hấn bị thương không phải Hoàng Bắc Thiên mà là Hữu Hi.

Cao Mạc nhìn vết thương Lăng Khiếu Dương, lấy thuốc ra, lo lắng nói: “Vương gia có nên bẩm báo chuyện này với hoàng thượng, Bắc Vương càng lúc càng làm cản..”

Lăng Khiếu Dương vô lực nâng tay lên, bảo hấn đừng nói, đứng dậy, vết thương vẫn chưa băng bó đã đi vào trong tâm.

Cao Mạc nhìn dáng vẻ bất thường của Lăng Khiếu Dương, đoán không ra là chuyện gì, hay tìm đại phu đến giúp Vương gia băng bó vết thương.

Hoàng Bắc Thiên không nói một lời, vết thương trên vai đầy máu, Hữu Hi an tĩnh đi phía sau, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ống tay áo Hoàng Bắc Thiên.

“Bắc Thiên, vết thương của ngươi để ta băng bó..”

Hoàng Bắc Thiên trầm mặc.

“Bắc Thiên”- Hữu Hi tiếp tục gọi.

Hoàng Bắc Thiên vẫn không xoay người lại, vẫn đi về phía trước

Hữu Hi nóng nảy, cản đường hấn: “Ngươi giận sao?”

Đôi mắt đen của Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, tàn nhẫn nói to: “Sau này còn dám tự tiện làm như vậy, cả đời này ta sẽ không quan tâm tới nàng nữa.”

Hữu Hi cắn môi, đau khổ nói: “nhưng mà, ta không thể cứ nhìn Bắc Song chết được, không thể nhìn nàng đau khổ trong khi đó tất cả mọi việc đều do ta mà ra..”

Hoàng Bắc Thiên lắc đầu: “Không phải do nàng, đừng tự trách mình, ta không muốn nàng vì ta làm những việc như thế, nếu đã là vậy ta sẽ cùng hấn đồng quy vu tận”

Chỉ cần nghĩ tới việc nàng vì hấn mà cầu khẩn Lăng Khiếu Dương, đứng lạnh run ở nơi đó, trái tim hấn đau đến sắp chết. Nếu như hôm nay HỮU HI đẹp bỏ sĩ diện nằm ở dưới thân Lăng Khiếu Dương, thì người xấu hổ sẽ là hấn.

“Không, không, ta không muốn ngươi chết”- Hữu Hi vội vàng che miệng Hoàng Bắc Thiên lại, mắt hạ xuống nhìn mặt đất, nàng biết, hành động của bản thân là ngu ngốc không những thế còn làm Hoàng Bắc Thiên tức giận.

Hấn giận, vì nàng không quan tâm đến sĩ diện đi cầu khẩn Lăng Khiếu Dương lại còn dùng thân thể của bản thân để trao đổi.

Hoàng Bắc Thiên cầm tay Hữu Hi, gần từng chữ một:” Có ta ở đây, ta sẽ tự mình giải quyết đừng làm chuyện điên rồ”

Hữu Hi giật đầu: “Ta biết rồi”

Con giận của Hoàng Bắc Thiên giống như không khí tan đi, lát sau mới giữ lấy vai nàng cùng nhau hướng về Bắc Vương phủ. Hữu Hi cũng không có dũng khí trở về hoa phòng đành phải ở lại phủ để Hoàng Bắc Thiên an bài.

Hai người ngồi trong phòng, Hoàng Bắc Thiên nhìn vào mắt Hữu Hi muốn nói gì đó. Hữu Hi nhận ra trong mắt hấn đang ẩn chứa gì đó: “Ngươi lại có ý định gì vậy?”

“Ta sẽ ra ngoài vài hôm, nàng hãy ở lại Vương phủ chờ ta được không?”

“Ngươi muốn đi đâu?”- Hữu HI có cảm giác rất sợ hãi, không biết Hoàng Bắc Thiên muốn làm gì.

Tay Hoàng Bắc Thiên nắm lấy bả vai Hữu Hi: “Ta đi làm chút việc nhỏ, sẽ mau chóng trở về, nàng hứa với ta sẽ không làm chuyện điên rồ nữa, đừng trở lại hoa phường cứ an tâm ở trong phủ”

Hữu Hi lo lắng hỏi: “Không thể nói cho ta biết người đi đâu sao?”

Hoàng Bắc Thiên không có ý định sẽ nói thật, chỉ hàm hồ đáp: “Sau khi về sẽ kể cho nàng nghe”

Hữu Hi chần chờ gật đầu: “Nếu như người bắt buộc phải đi, ta sẽ nghe lời không để người lo lắng”

Hoàng Bắc Thiên tới gần Hữu Hi, hôn nhẹ lên môi nàng: “Chốc nữa sẽ có người đưa cơm đến, ăn đi rồi ngủ sớm”

“Uh”- Hữu Hi gật đầu.

Hoàng Bắc Thiên lúc này mới xoay người bỏ đi, hắn không trở về phòng chính mình ngay mà ghé qua chỗ Bắc Song. Lúc này Thượng Quan Dã cũng đã rời đi, dù sao trời cũng tối. Bắc Song ngơ ngác ngồi trên giường, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

Hoàng Bắc Thiên ngồi xuống giường Bắc Song, nhìn muội muội hoạt bát của mình biến thành như vậy, trong lòng nhức nhối.

“Bắc Song, chỉ cần muội còn sống, ca ca sẽ không đồng ý để muội gả vào phủ tướng quân, hơn nữa còn tác thành cho hôn sự của muội và Thượng Quan Dã, muội có chịu không?”- Hắn xoa đầu Bắc Song, giọng trầm thấp tỏ ra rất bình tĩnh.

Đôi mắt Bắc Song lấy lại thần sắc xoay đầu nhìn Hoàng Bắc Thiên, khàn khàn giọng nói: “Ca ca, huynh đang gặt muội để muội vui phải không?”

Hoàng Bắc Thiên lắc đầu: “ca ca từ khi nào lại đi gặt muội, khi nào muội hồi phục, ca ca tự sẽ có cách, muội chỉ cần chờ làm tân nương của Thượng Quan Dã là được!”

“Ca ca vết thương của huynh”- Bắc Song nhìn thấy gương mặt Hoàng Bắc Thiên bầm tím trên vai lại còn bị thương có chút xót xa.

“Không sao, những vết thương nhỏ nhặt này có là gì”- Hoàng Bắc Thiên mỉm cười an ủi.

Bắc Song cúi đầu không nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Ca ca, huynh cười rồi, từ lúc có Hữu Hi tỷ huynh thay đổi rất nhiều, trước kia huynh không cười nói nhiều như thế”

“Nha đầu ngọc, ca vẫn là ca ca, nghỉ ngơi đi, ăn cơm ngoan, tịnh dưỡng thân thể, chờ làm tân nương đi”

“Ca, huynh thật tốt”- Bắc Song mỉm cười, ôm lấy cổ Hoàng Bắc Thiên.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi”- Hoàng Bắc Thiên nói xong đứng dậy, liếc mắt nhìn Bắc Song: “Muội tin ca ca phải không?”

Bắc Song gật đầu: “Muội tin!!”- Trong lòng Bắc Song dấy lên tia hi vọng.

Hoàng Bắc Thiên mỉm cười, xoay người rời đi.

Ngày thứ hai, tâm tình Bắc Song tốt hơn hẳn, nhu thuận rửa mặt, ăn điểm tâm, đi thỉnh an mẫu thân. Bắc Song đứng trước nhuyện tháp nói: “Mẫu thân, Bắc Song thỉnh an người”

“Lại đây ngồi đi”- Lão phu nhân ngoắc tay, mỉm cười, trong lòng thấy cô đôn trọng trái.

“Mẫu thân, Bắc Song lại làm người phải lo lắng”- Bắc Song ôm lấy thắt lưng mẫu thân, xin lỗi vì hành động tự sát của mình khiến mẫu thân lo lắng khổ sở.

Lão phu nhân vỗ về vai Bắc Song, mở miệng tính nói gì đó!! “Kỳ thật, làm phụ nữ một khi đã yêu, nếu tình yêu đó ra đi chắc chắn sẽ trở nên kích động”

Bắc Song ngẩng đầu nhìn mẫu thân, mỉm cười nói: “Mẫu thân, con thật sự thích Quan Dã, ca ca nói sẽ tìm ra cách giải quyết”

Lão phu nhân ngẩng ra, nhìn Bắc Song: “Ca ca con đã nói những gì”

Hai đôi mắt lóe sáng ôn nhu nói: “Ca ca nói nhất định sẽ tìm cách, sẽ giúp con trở thành tân nương của Quan Dã, thậm chí còn tổ chức hôn lễ”

Lão phu nhân sắc mặt đột biến, buông lỏng Bắc Song ra, sau đó bình tĩnh nói: “Con quả thật không nên gả cho Thượng Quan Dã”

“Trừ Quan Dã ra, con sẽ không lấy ai hết”- Bắc Song kiên định nói.

“Mẫu thân không ngăn nổi con, nhưng con buông tay đi, chỉ như thế Hoàng Bắc Thiên mới không làm việc mạo hiểm. Tốt lắm, chỉ vì hạnh phúc của mình con, để ca gia đình bị trầm, chu di cửu tộc, thân mạng trọng tội, con tự mình cân nhắc lấy, mẫu thân không ngăn nổi các con nữa. Lui xuống đi, các con làm mẫu thân thất kinh ngay cả dậy ăn cũng không nổi”- Lão phu nhân nhắm mắt lại, không hề nhìn Bắc Song.

Trái tim Bắc Song rơi thẳng vào vực sâu.

Ca Ca nhất định đã đi làm chuyện nguy hiểm, vì nàng mọi người gặp nguy hiểm. Bắc Song kinh ngạc đi ra từ chỗ mẫu thân, trái tim trở nên rối loạn.

“Bắc Song, Bắc Song, nàng đang nghĩ gì vậy?”

Có người vỗ nhẹ mặt, gọi tên nàng, Bắc Song lấy lại tinh thần, nhìn thấy Thượng Quan Dã đang đứng trước mặt.

“Khí sắc của muội đã tốt hơn nhiều”- Thượng Quan Dã nhìn đáng vẻ tràn đầy sức sống của Bắc Song, miệng vui vẻ nói.

“Đã ca ca, sau này, đừng tới tìm muội nữa”- Bắc Song cuối cùng cũng phải nói lời tàn nhẫn, đã thương cả hai người

“Bắc Song, nàng đang nói gì vậy?”- Thượng Quan Dã giữ lấy tay Hoàng Bắc Song. “Nàng nói không cần đến tìm là có ý gì?”

Bắc Song khó khăn nói: “Muội đã quyết định sẽ lấy chồng, muội sẽ rất mau chóng trở thành tân nương của người khác, Quan Dã, quên muội đi. Muội xin lỗi”

Thượng Quan Dã đau đớn khí chịu, không hề suy nghĩ liên tục lắc đầu, không tin được Bắc Song sẽ nói như vậy: “Nàng gạt ta phải không, nàng nói nhất định sẽ không buông tay? Chúng ta, chúng ta đi, đi tìm một nơi không có ai là được”

“Không”- Bắc Song cắt đứt lời Thượng Quan Dã nói. “Muội còn có cha mẹ, thân nhân, chúng ta không thể ích kỉ như vậy. Chúng ta đi rồi, hoàng thượng trách tội thì người thân xung quanh sẽ ra sao... Quan Dã ca, huynh đi đi, quên đi, quên muội đi”

Bắc Song không nhịn được khóc, nước mắt chảy xuống, mỗi câu mỗi chữ như đâm thấu tâm can.

Thượng Quan Dã không đồng ý, hét to: “Không... Nhất định có cách, Bắc Song muội đừng từ bỏ...”

“Không có cách đâu, muội đã quyết định rồi, huynh đi đi”- Bắc Song gỡ bỏ tay Thượng Quan Dã, xoay người chạy đi, lệ rơi đầy mặt.

Thượng Quan Dã đứng yên bất động, đau khổ không chịu nổi, nhìn theo bóng lưng Bắc Song, đau khổ rống lên: “Tại sao... tại sao?”

Nhưng không ai trả lời hắn, cũng không ai trả lời được câu hỏi đó, có thể đã là số mệnh.

Bình tĩnh trở lại, Bắc Song nghĩ thông suốt mọi chuyện, vì ca ca, vì mẫu thân, nàng không thể làm lính đào ngũ, nàng quyết định sẽ đồng ý gả đi. Nhưng quyết định đó vốn dĩ đã chậm, nàng muốn nói cho Hoàng Bắc Thiên biết nhưng lại nhận được thư Hoàng Bắc Thiên nói nửa tháng sau mới về.

Bắc Song choáng váng, Hữu Hi lo lắng đứng lên, bọn họ biết chắc Hoàng Bắc Thiên đi để làm gì rồi!! Khẳng định là vì hôn sự của Bắc Song. Có biện pháp xoay chuyển sao!!.

Bắc Song vội vàng chạy tới phòng mẫu thân, một tay ôm lấy mẫu thân rồi hỏi: “Mẫu thân, làm sao bây giờ? Ca Ca sẽ không sao đúng không, con không nên để huynh ấy đi mạo hiểm, con đồng ý gả cho tướng quân, nhưng ca ca đã không nói lời nào bỏ đi, mẫu thân làm sao đây?”

Lão phu nhân trấn tĩnh ngồi yên, trầm mặc hồi lâu, thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Là phúc hay họa phải xem tạo hóa ra sao, nếu là họa thì tránh không được, lo lắng điên cuồng cũng chẳng ích gì”

Bắc Song cuối đầu nuốt nước mắt. Nàng sợ sử dụng quyền uy của mình mang đến phiền toái cho Bắc Song, sẽ khiến căn nhà này bị nghiền nát, Nhưng bây giờ cũng chỉ biết chờ đợi.

Trong khi Hữu Hi và Bắc Song lo lắng bất an, thì lão phu nhân thân nhiên bình tĩnh. Chuyện gì tới thì cũng sẽ tới, tránh không được!! Hữu Hi đếm từng ngày qua đi, ngóng trông Hoàng Bắc Thiên trở lại, ngóng đến muốn hư mất. Nàng đáp ứng Hoàng Bắc Thiên ở lại vương phủ, chờ hắn, không để hắn lo lắng.

Chớp mắt đã hơn 10 ngày, Hoàng Bắc Thiên vẫn chưa về, Hữu Hi lo lắng ăn không ngon ngủ không yên.

Hôm nay, lại một đêm dài triền miên, Hữu Hi không biết đã đếm bao nhiêu cừu mới ngủ được nhưng vẫn cứ mơ mơ màng màng. Không biết bao lâu, trong giấc mơ, nàng cảm giác có ai đó đang vuốt ve gương mặt, động tác ôn nhu mang theo tình yêu say đắm khiến nàng phải mở mắt. Thử người một lát, Hữu Hi mỉm cười, ôm lấy mặt người trước mắt.

“Bắc Thiên, người về rồi, ta không nằm mơ chứ?”- Trong giọng nói chứa đựng sự vui sướng, cảm giác như đang thở phào nhẹ nhõm, đã về, rốt cuộc đã về, chỉ là hơn mười ngày nhưng cảm giác lại cách biệt mấy chục năm, nàng nhớ hắn, lo lắng cho hắn, thật sự rất nhớ!!

“Không phải mơ đầu đồ ngốc!!”- Hoàng Bắc Thiên vừa trở về, đã vội chạy tới bên nàng, ôm chặt lấy Hữu Hi. “Ta về rồi, đã để cho nàng phải lo lắng.

Hữu Hi buông Hoàng Bắc Thiên ra, nhìn hắn sau nhiều ngày không gặp mặt: “Người đi đâu làm gì, có phải rất nguy hiểm không?”

Hoàng Bắc Thiên bình tĩnh nói: “Việc nhỏ thôi đừng để tâm”

“Ta rất sợ, tâm trạng rất bất an mà không hiểu tại sao”- Hữu Hi gắt gao giữ lấy Hoàng Bắc Thiên sợ hắn sẽ biến mất.

“Đừng sợ nữa, mọi chuyện đã qua rồi!”- Hoàng Bắc Thiên mỉm cười.

Đúng vậy, mọi chuyện đã qua. Mấy ngày sau, Bắc Vương phủ lại nhận được thánh chỉ khác, vẫn là ban hôn cho Bắc Song, nhưng lần này là ban hôn cho Bắc Song và Thượng Quan Dã.

Thật là chuyện tốt khiến ai nấy đều vui vẻ. Sóng gió qua đi, sự lo lắng biến mất, khí tức của mùa xuân mỗi lúc một rõ rệt, Bắc Song và Thượng Quan Dã lại tươi cười với nhau. Hữu Hi cũng thờ phào nhẹ nhõm. Trong thư phòng Hoàng Bắc Thiên vẫn đang chăm chú cúi đầu viết gì đó/

Hữu Hi nhẹ nhàng cúi sát mặt Hoàng Bắc Thiên, nhìn hẩn từ mi mắt đến môi. Tất cả đều toát ra mùi vị của nam nhân. Hữu Hi vươn tay gõ gõ bàn, hấp dẫn sự chú ý của Hoàng Bắc Thiên: “Bắc Thiên,ngươi mau nói cho ta biết, ngươi làm thế nào mà hoàng đế lại thu hồi thánh chỉ”- Chẳng phải quân vương không bao giờ nói đùa sao?

Hoàng Bắc Thiên ngẩng đầu, hôn trộm Hữu Hi rồi nói: “Chuyện đã giải quyết xong là tốt, đừng nên tò mò như vậy”

Hữu Hi bĩu môi thở dài: “Đúng là hảo ca ca, không nói thì thôi, là ra sai. Ngươi đẹp trai tuấn tú lịch sự như vậy đi đâu gặp ai, ai cũng thích. Suốt nửa tháng nay, ngươi sau khi đi tìm hoàng thượng... hoàng thượng cảm thấy hứng thú, giống như là tình yêu sét đánh với ngươi liền “coi trọng” giữ ngươi ở lại sao?”

Hoàng Bắc Thiên cau mày, tay giữ lấy cằm Hữu Hi: “Đầu óc của nàng lại nghĩ bát nháo cái gì thế này, lại còn hoài nghi ta bán đứng chính mình sao? Nữ nhân các ngươi không còn chuyện gì để nói lại đi nói chuyện không biết xấu hổ này sao?”

Hữu Hi cười nói: “Phải, đúng là như thế đấy, ta tò mò cuộc sống của ngươi suốt nửa tháng qua, chắc chắn có rất nhiều mỹ nữ.. còn có... người nào làm cho ngươi tỏ ra thần bí như vậy đến ta cũng không thèm nói cho biết”

“Có phải muốn ta chinh đồn nàng không? Từ khi nào lại trở nên giáo hoạt như thế chứ”- Hoàng Bắc Thiên tới gần Hữu Hi, hơi thở của hắn mon man trên mặt nàng, bờ môi xâm chiếm lấy môi nàng, liên tục hôn, thờ gấp.

“Bẩm báo Bắc Vương, Trần Bắc Đại tướng quân cầu kiến”- Ngoài cửa vang lên giọng nói cắt đứt khoảng thời gian ngọt ngào của hai người.

Sao hắn lại đột nhiên đến đây? Thật kỳ lạ. Hoàng Bắc Thiên trầm xuống một lát, đứng lên nói: “Mời đại tướng quân vào phòng khách”

“Vâng ạ”-

Hữu Hi nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên có chút bất an: “đại tướng quân? Chẳng lẽ xảy ra chuyện sao?”

“Yên tâm, không có việc gì đâu. Ta đi một lát rồi trở về”- Hoàng Bắc Thiên hôn lên trán hữu Hi rồi đi ra ngoài cửa.

Hình như là nhân vật quan trọng, xem bộ dạng nghiêm trọng của Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi cảm giác có gì đó không ổn.

Hoàng Bắc Thiên vừa đi đến phòng khách đã thấy Trần Bắc Đại tướng quân đang cùng mẫu thân hàn huyên. Hoàng Bắc Thiên tiến vào sảnh, chấp tay, cất cao giọng nói: “Không biết tướng quân đến nên không thể nghênh đón.”

“Không sao, là ta từ xa viếng thăm đường đột thế này”- Đại Tướng Quân ăn nói khách khí nhưng vẻ mặt cuồng vọng, đầu ngẩng cao, giọng nói oai phong凛冽.

Đại Tướng quân xoay người lại, thân hình cao lớn, sắc mặt hồng nhuận, hai mắt lấp lánh, râu để dài, mặc dù đã ngoài năm mươi nhưng khí chất bất phàm.

Lão phu nhân cười nói: “Đại Tướng quân ghé thăm tể xá là niềm vinh hạnh chứ sao lại đường đột”

Tướng quân nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Thiên, cười nói: “Nghe nói thánh chỉ đã ban xuống, muội muội của ngươi sắp sửa lập gia thất, thật đáng mừng”

Hoàng Bắc Thiên chấp tay, khách khí nói: “Cũng nhờ tướng quân nói vài câu mới có thể đặc xá cho muội muội”

“Hôm nay đến đây cũng là để tham quan thành”- Tướng quân nói xong dừng lại một chút. “Mặc khác là muốn gửi đến tin vui”

“Thật không biết tướng quân muốn nói đến tin vui gì?”- Lão phu nhân nhìn đại tướng quân nghi ngờ hỏi

Đại Tướng quân cười to, tay vuốt cằm râu, vẻ mặt tự hào nói: “Ta có một tiểu nữ năm nay vừa tròn 18, dịu dàng xinh đẹp, chưa có hôn phu, ta muốn hỏi xem Bắc Vương đã có ý trung nhân chưa, nếu chưa ta muốn kết thân”

Trần Bắc Đại Tướng quân vừa nói xong, lão phu nhân giật mình, Hoàng Bắc Thiên cau mày nhăn mặt. Sau đó, Hoàng Bắc Thiên khách khí nói: “Không dám đối gạt thành ý của Đại Tướng quân, tiểu vương đã có hôn ước, sợ rằng phải phụ tâm ý tướng quân”

Tướng quân mặt trầm xuống, cười xòa: “Chỉ là vị hôn thê, từ chối là được có khó khăn gì đâu, nữ nhi bảo bối của ta chắc chắn vẫn hơn”- Lời nói thật thô lỗ,

Hoàng Bắc Thiên trấn tĩnh nói: “Tướng quân bớt giận, có thể thành thân với con gái đại tướng quân, tiểu vương cao hứng còn không kịp, chỉ là đã có hôn

ước nên không thể bỏ rơi, mong rằng tướng quân tha thứ”

Trần Bắc Tướng quân đứng bật dậy, ngao ngễ nói: “Là dân nữ nhà nào, ta sẽ buộc nàng ta thối hôn”

Lão phu nhân nóng lòng, Trần Bắc Tướng Quân ai mà không biết, nắm trong tay quyền binh, quyền lực rất lớn, ngay cả thấy hoàng đế đều không phải quỳ lạy, có thể thấy được, quyền thế binh lực của hắn có thể lực lớn thế nào.

Hoàng Bắc Thiên về mặt lạnh lùng, bất bình nói: “Chuyện này không quan hệ đến nàng ấy, dù nàng thối hôn, tiểu vương cũng sẽ không lấy ai khác ngoài nàng”

Trần Bắc Tướng quân trong lòng tức giận, thầm mắng, đáng ghét, một Bắc Vương nhỏ nhoi không biết cảm kích còn dám cự tuyệt hắn, ngay cả hoàng đế còn không dám. Trong lòng ác khí trào lên, nữ nhi hắn coi trọng Hoàng Bắc Thiên, trừ Hoàng Bắc Thiên ra sẽ không lấy ai làm chồng.

Không đồng ý, tự hắn sẽ có cách, lập tức vung tay áo tức giận nói: “Đã làm mất thời gian, cáo từ”

“Tướng quân đi thông thả”- Lão phu nhân đứng dậy tiễn, Hoàng Bắc Thiên trầm tư.

Trần Bắc Tướng quân nổi giận đùng đùng bỏ đi, rời khỏi đại sảnh, nhìn thấy một người phụ nữ về mặt tái nhợt tóc ngắn kì quái, nam không ra nam, nữ không ra nữ, nhưng gương mặt lại xinh đẹp, chỉ nhìn thoáng qua rồi bỏ đi.

Hoàng Bắc Thiên quay người lại đã thấy Hữu Hi đứng ngoài cửa, tâm Hoàng Bắc Thiên cứng lại. Hữu Hi cũng nghe được. Sóng gió vừa qua sóng gió khác lại tới.

Hữu Hi cũng biết vị tướng quân kia rất có quyền thế giống như những nhân vật trong tiểu thuyết như Ngao Bái, ngay cả hoàng đế cũng kính nể vài phần. Nàng cũng biết, suốt nửa tháng Hoàng Bắc Thiên đi tới phủ Bắc Tướng Quân, nhờ vị tướng quân ngang ngược này trình tấu chương lên hoàng đế nói hBắc Song và Thượng Quan Dã tâm đầu ý hợp, chẳng thể phân cách mong hoàng thượng thu hồi thánh lệnh.

Hoàng thượng nhìn thấy tấu chương của lão thần liền nhân nhượng, quân thì không thể nói đùa nên đành phải sửa lại thánh chỉ, ban hôn cho Thượng Quan Dã không ngờ lại tạo nên một mối nhân duyên hoàn mỹ.

Hôm nay, Hoàng Bắc Thiên bị tướng quân nhìn trúng, muốn chọn làm con rể thật sự khiến người khác đau đầu. Ông trời muốn hành hạ người khác sao!

Nàng không biết nên làm gì bây giờ, nổi bất an lo sợ tràn ngập, và lại hôn sự của Bắc Song cũng sắp diễn ra.

Không khí xung quanh thật vui vẻ, Bắc Song cùng Thượng Quan Dã dắt tay nhau vào động phòng, tình yêu của họ cuối cùng cũng đơm hoa. Hữu Hi vì hai người họ mà vui vẻ. Bắc Song thành thân rồi, Bắc Vương phủ lại ít đi một người, cũng ít đi niềm vui, niềm vui duy nhất là tin tức về mọi người sống rất tốt.

Hoàng Bắc Thiên đã hoàn thành trách nhiệm một người anh, mặc dù chính mình lại vướng phải phiền toái lớn hơn nữa, nhưng Hữu Hi đồng ý với cách làm Hoàng Bắc Thiên.

Cuộc sống mỗi ngày trôi qua trong lo âu, Hữu Hi chiết hoa mà không yên lòng, nàng thực hiện hứa hẹn của mình, mỗi ngày nấu cơm cho Hoàng Bắc Thiên, lại còn may đồ làm giày cho hắn. Ngón tay bị kim đâm đầy lỗ, nhưng vẫn gắng chịu, Hoàng Bắc Thiên nhiều lần bảo nàng bỏ đi, nhưng nàng không đồng ý, còn nói là hắn xem thường nàng.

Nửa tháng trôi qua trong ngọt ngào cùng lo lắng, Hoàng Bắc Thiên biết rất rõ Trần Bắc Tướng quân sẽ không dễ dàng dừng tay. Nước cờ cuối cùng này hắn không muốn đi, nhưng có người đang ép hắn, làm cho hắn không còn cách nào khác.

Hôm nay, gió nhẹ trời nắng ấm, khí trời tốt, Hoàng Bắc Thiên bận bịu mấy hôm nay cuối cùng cũng nghỉ ngơi một ngày, Hữu Hi làm bánh trái hình trái tim mang tới cho Hoàng Bắc Thiên, một phần đưa cho lão phu nhân.

Hai người ở trong thư phòng, mặc dù Hoàng Bắc Thiên không nếm được mùi vị, nhưng tất cả đều do Hữu Hi tự tay làm, dù có bị khét hay người cùng ăn chung một cái hết sức ngọt ngào. Đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói: “Hoàng Bắc Thiên tiếp chỉ”

Hữu Hi nghe thấy hai chữ thánh chỉ liền run rẩy, cái bánh hình trái tim trong miệng cũng nghẹn lại, đứng lên, hoảng sợ nhìn Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên cũng đứng dậy, đôi mắt đen thẫm, về mặt lạnh lùng, đi nhanh ra cửa.

“Bắc Thiên”- Hữu Hi giữ lấy tay hắn, Hoàng Bắc Thiên quay lại nhìn Hữu Hi: “Đừng lo, ta tự biết sẽ phải làm thế nào”

Hai người cũng đoán được nội dung thánh chỉ, Hoàng Bắc Thiên đi ra ngoài chỉ nhìn thấy một nam nhân đứng trong sân. Lão phu nhân cúi người quỳ xuống, Hoàng Bắc Thiên cũng quỳ xuống.

Hữu Hi nghe được lời mờ người tuyên đọc nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết...” muốn Hoàng Bắc Thiên lấy nữ nhi của Trần Bắc tướng quân.

Trái tim Hữu Hi như bị thắt chặt, hít thở không thông, sắp ngất đi, nàng đang cảm nhận được rất rõ ràng nỗi đau của Bắc Song lúc nhận được thánh chỉ ban hôn.

Thánh chỉ đọc xong, chỉ nghe lão phu nhân nói: “Tạ ơn hoàng thượng ân điển.

Hoàng Bắc Thiên đứng lên, không tiếp thánh chỉ, lạnh lùng nói: “Xin trở về bẩm báo hoàng thượng, thần đã có hôn ước không thể tiếp chỉ”

“Nghịch tử”- Lão phu nhân khiển trách, rồi để nha hoàn đỡ đứng dậy, đi tới chỗ người đọc thánh chỉ: “Lão nhân tiếp chỉ, tạ chủ long ân, xin mời công công vào nghỉ ngơi”

Người đọc thánh chỉ liếc mắt nhìn lão phu nhân: “Nếu lão phu nhân đã tiếp chỉ, những lời Bắc Vương nói coi như ta không nghe thấy, cứ đứng ngay mà thành hôn”

“Vâng!”- Lão phu nhân mỉm cười. “Người đâu, dẫn đại nhân vào phòng nghỉ cho khách nhớ hầu hạ chu đáo.”

Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt xanh mét, xoay người trở lại thư phòng chỉ nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Hữu Hi.

Nàng đi tới bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, ôm lấy hắn thật chặt, mặt áp vào ngực hắn: “Bắc Thiên, chúng ta yêu nhau đã mang lại cho người nhiều đau khổ, khiến người phải nỗ lực cố gắng”- Bờ vai hắn tuy rộng, nhưng nhiều gánh nặng cùng đặt trên vai như vậy thì cũng tới lúc vai phải sụp xuống

Hoàng Bắc Thiên siết chặt tay, áp sát Hữu Hi vào cơ thể mình: “Nàng đang nói gì vậy, ta không muốn nghe, ta chỉ muốn nghe nàng nói yêu ta, nói sẽ không bao giờ rời ta mà đi”

“Ta yêu người, rất rất yêu, sẽ không bao giờ rời xa người!!”- Mặc cho đang ở cạnh nhau hay bị chia cắt, trái tim nàng và hắn mãi mãi ở cùng một chỗ.

Được yêu nhau đã là một điều hạnh phúc nhưng cũng thật khổ sở. Hai người ôm nhau, lần đầu tiên trong lòng dấy lên những cảm xúc khác nhau.

Quần áo cho Hoàng Bắc Thiên chỉ mới may được một nửa ngày đêm cố gắng hoàn thành. Dưới ánh nến, Hữu Hi cúi đầu, chăm chú may vá.

“An cô nương”

Một giọng nói già nua vang lên, nàng xoay người là mẫu thân Hoàng Bắc Thiên. Hữu Hi vội vàng đứng dậy: “Lão phu nhân, người sao lại tới đây, mời ngồi”- Hữu Hi vừa nói vừa tiến lên, dìu lão phu nhân ngồi xuống ghế. “lão phu nhân có việc gì sao?”

Lão phu nhân cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói: “Chuyện hoàng thượng hạ thánh chỉ chắc cô nương cũng biết”

“Vâng”- Hữu Hi cắn môi “Ta biết”

“Ta biết cô nương thật tâm với Bắc Thiên, thế nhưng..”

“Lão phu nhân người không cần nói, ta hiểu hết”

“Hãy để ta nói hết”- Lão phu nhân khoác tay áo. “Nếu như không phải do mối nhân duyên của cô nương và vị vương gia xấu xa kia, nói không chừng cũng không có nhiều chuyện phát sinh như thế. Ta mặc dù già, nhưng không hồ đồ, hoàng thượng đi từng bước đều tính rất kỹ, mỗi bước đều nguy hiểm, Hoàng Bắc Thiên có tiền vàng, Trấn Bắc tướng quân có binh quyền. Hôn sự của Bắc Song là do Hoàng Bắc Thiên xin Trấn Bắc Tướng quân tâu lên hoàng thượng. Tấu chương ấy chắc chắn đã làm cảnh tình hoàng đế, không nên ép buộc... Nhưng hoàng đế được nhiên cũng nghĩ đến cái lợi cái hại, nếu như để Hoàng Bắc Thiên và trấn Bắc Tướng quân kết thông gia, thì Trấn Bắc tướng quân như hổ mọc thêm cánh. Chính vì thế hoàng thượng mới hạ chỉ vừa làm thảo mẫn Bắc Tướng quân vừa có thể khiến tâm trí Hoàng Bắc Thiên suy sụp.”

“Hoàng Bắc Thiên đã cự tuyệt ra mặt khi Trấn Bắc Tướng quân đề cập đến việc hôn nhân, vốn đã chọc giận ông ta, hai người lại không hề màng tới. Hoàng đế càng không sợ việc Hoàng Bắc Thiên cùng Trấn Bắc Tướng quân kết thông gia. Bởi vì những việc Hoàng Bắc Thiên làm cho cô nương, cô nương biết, ta biết, hoàng đế càng hiểu rõ. Bắc Thiên vì một người phụ nữ bỏ qua cả núi vàng núi bạc, tình nguyện đổi đầu cùng Vương gia, thậm chí không sợ quyền lực mà ra tay đánh Lăng Khiếu Dương, chính vì thế hoàng đế cũng hiểu rõ Bắc Thiên muốn lấy người khác nên chuyện hôn sự chỉ có thể ép buộc”

“Bắc Thiên không có quyền đánh Lăng Khiếu Dương, mặc dù đã trừng phạt bằng cách nộp ngân lượng cho quốc phổ, việc này xem như qua đi, nhưng trong tâm vẫn đã khúch mắc. Việc tứ hôn lúc này, nhìn như là rút lui, nhưng thật chất là li gián Hoàng Bắc Thiên cùng Trấn Bắc Tướng quân không để chuyện cầu kết xảy ra. nếu như Hoàng Bắc Thiên đồng ý lấy chỉ nữ của Tướng quân cũng nói rõ hắn là kẻ tuyệt tình. Đồng thời vì việc này, mà Hoàng Bắc Thiên đối với Tướng quân ghi hận.

Chuyện tứ hôn, chắc chắn là chủ ý của Trấn Bắc Tướng quân, ông ta dĩ nhiên sẽ cảm kích hoàng ân, nếu như Hoàng Bắc Thiên kháng chỉ, như vậy hoàng thượng sẽ chớp lấy thời cơ loại bỏ hắn.. Trấn Bắc Tướng quân vì xấu mặt sẽ ra tay giúp hoàng thượng, như thế hoàng thượng sẽ đánh chính ngôn thuận loại bỏ Hoàng Bắc Thiên.”- Lão phu nhân nói xong nhìn Hữu Hi. “Ta nói nhiều như vậy, không biết cô nương đã rõ chưa? Cô nương ở bên cạnh Hoàng Bắc Thiên chỉ mang lại tai họa, bức Hoàng Bắc Thiên đến con đường cùng. Cho nên ta chỉ hi vọng cô nương rời đi để cho cả hai đều có con đường sống”

Hữu Hi siết chặt tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay cũng không thấy đau, lão phu nhân đã nói rất rõ.

“Cô nương nếu yêu Hoàng Bắc Thiên, thì hãy rời bỏ hắn.”- Lão phu nhân đứng lên rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt Hữu Hi. “Xem như già ta cầu xin cô nương, đừng khiến cho Hoàng Bắc Thiên trở thành thần tử bất trung kết quả bị chu di cửu tộc”

Hữu hi thất kinh quỳ xuống trước mặt Lão phu nhân, nhìn gương mặt bà đầy nếp nhăn già đi theo năm tháng, mặt đầy lệ lòng nàng đau đớn, nhưng cũng ra quyết định: “Lão phu nhân người đứng dậy đi, ta hiểu, ta hiểu rất rõ, ta sẽ không để Hoàng Bắc Thiên xảy ra chuyện gì đâu”

“Cô nương đồng ý rồi sao?”- Lão phu nhân tha thiết nhìn Hữu HI

Trái tim Hữu Hi như bị nứt ra, nàng đứng lên ngồi vào bàn: “Ta làm xong xiêm y lập tức sẽ rời đi, ta chỉ mang bộ xiêm y này đến cho Hoàng Bắc Thiên... làm xong, xong hết rồi.. ta sẽ đi”

Hữu Hi lau đi nước mắt, cúi đầu, tiếp tục may áo, mỗi một mũi may là cả tâm ý của nàng dành cho người mình yêu.

Lão phu nhân đứng dậy, nhìn Hữu Hi cuối cùng xoay người rời đi. Bà phải bảo vệ con trai mình, đó là nỗi sợ hãi duy nhất của bà.

Trời sáng, Hữu Hi một đêm không ngủ, quần áo trong tay rốt cuộc đã xong, mặc dù có hơi thô nhưng xem ra vẫn mặc được. Hữu Hi ôm lấy xiêm y mà khóc.

“Hữu Hi, sao nàng lại khóc!?”- Hoàng Bắc Thiên đi vào nhìn thấy Hữu Hi ôm lấy xiêm y mà rơi lệ, liền tiến đến ôm lấy nàng.

“Không có, không có, chỉ là có chút kích động ta đã hoàn thành một việc rất vĩ đại” Hữu Hi đưa xiêm y lên úm thử xem mặc hợp không.

“Nàng cả đêm không ngủ?”- Hoàng Bắc Thiên cau mày, nhìn hai tròng mắt hồng hồng của Hữu Hi đau lòng hỏi.

“Không, chẳng qua đêm qua ta có cho rượu vào thức ăn nên mới thế”- Hữu Hi đứng dậy, giúp Hoàng Bắc Thiên cời ngoại sam. Rồi cầm lấy xiêm y mới, mặc vào cho Hoàng Bắc Thiên.

Bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi giúp hắn chỉnh sửa từng nếp nhăn, nước mắt không nhịn được mà trào ra. Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi, nhìn đôi mắt sưng đỏ, vẻ mặt ửng hồng, nước mắt rơi xuống: “Nước mắt này là sao?”

“Không có việc gì!”- Hữu Hi nâng tay lau nước mắt. “Có thể mắt không thoải mái chắc do quá mệt”

Hoàng Bắc Thiên đau lòng ôm lấy nàng nói: “Ăn điểm tâm rồi nghỉ ngơi đi, quần áo làm lúc nào chả được, không phải vội”

“Uh, có cơ hội ta sẽ làm giày cho người”

“Ài, thật sự không có cách nào trừng trị nàng mà, mau nghỉ ngơi đi, ta đi đun thuốc cho nàng sẽ như trả công nàng đã vất vả”

Hoàng Bắc Thiên mặc bộ quần áo do Hữu Hi đích thân làm trong lòng có chút đắc ý tâm trạng cực kỳ tốt. Đang muốn xoay người ra ngoài thì bị Hữu Hi nắm lấy: “Bắc Thiên ta không muốn ngủ, ta muốn đi xem pháo hoa”

“Trời vẫn còn sáng mà? Nàng mau nghỉ ngơi đi!”- Hoàng Bắc Thiên trừng mắt sau đó nghỉ ngơi nói: “Buổi tối ta dẫn nàng đi xem”

“Được!” Hữu Hi áp mặt vào lưng Hoàng Bắc Thiên, nước mắt ướt đẫm gương mặt, ôm hắn cảm nhận rõ mùi hương của hắn, nghe tiếng trống ngực của hắn, Bắc Thiên hẹn gặp lại, tha thứ cho nhu nhược của ta.

Hữu Hi nằm xuống nghỉ ngơi, Hoàng Bắc Thiên mặc quần áo do Hữu Hi may đi ra ngoài. Đứng trước cửa không nhịn được nhìn vào gương, có chút hài lòng cùng cao hứng, đây là do nữ nhân hắn yêu vì hắn mà làm.

Nàng muốn xem pháo hoa, hắn sẽ thỏa mãn tâm nguyện của nàng. sau đó xoay người rời khỏi phòng Hữu Hi, đi phân phó người chuẩn bị bắn pháo hoa. Hoàng Bắc Thiên rời đi, Hữu Hi cắn môi, khóc to, đau lòng không cách nào khống chế nổi cảm xúc bản thân.

Bắc Thiên, hẹn gặp lại, hẹn gặp lại!!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 4

Sau khi ăn sáng, Hữu Hi nghỉ ngơi rồi, Hoàng Bắc Thiên mới đi bố trí chuyện pháo hoa. Hắn muốn mang đến cho nàng một buổi đêm thật đẹp, hoàn thành mỗi yêu cầu mỗi nguyện vọng của nàng.

Thật ra mọi chuyện rất đơn giản, Hoàng Bắc Thiên chỉ cần đích thân đi phân phó thì muốn bắn ra lúc nào cũng được. Sau khi đã sắp xếp xong, Hoàng

Bắc Thiên chờ Hữu Hi nghỉ ngơi đủ rồi mới đi tìm.

Đi vào phòng Hữu Hi, nhưng chỉ nhìn thấy căn phòng trống không. Hữu Hi sớm đã không còn ở đây. Trái tim Hoàng Bắc Thiên bật dậy, gào thét thật lớn hỏi đám nha hoàn Hữu Hi ở đâu, nha hoàn chỉ nói Hữu Hi đã ra khỏi phủ.

Hoàng Bắc Thiên vội vàng chạy đi, trong lòng có dự cảm không tốt, nghĩ tới việc nàng cả đêm không ngủ may quần áo, sáng nay lại còn khóc, nhớ tới ánh mắt lưu luyến của nàng trái tim Hoàng Bắc Thiên bị ép đến phát điên.

Hắn vội vã đi tới hoa phượng, đóng cửa, Hữu Hi không có ở đây, nàng đi đâu, đi đâu vậy?. Tâm Hoàng Bắc Thiên như lửa đốt, bàng hoàng nhìn chung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Hữu Hi. An Hữu Hi, nàng dám bỏ đi xem, thử xem!!!

Hoàng Bắc Thiên lại trở nên tức giận, chạy về hướng sườn núi, có lẽ, Hữu Hi chỉ đùa, bản thân đã một mình lên đỉnh núi chờ hắn, cùng nhau xem pháo hoa.

Hắn ôm hy vọng, trong lòng đầy hy vọng. Nhưng chỉ có mình hắn đứng chờ trên núi, trong đêm tối, chỉ có sự tồn tại của hắn, Hữu Hi vẫn chưa tới, nàng không tới.

Trái tim Hoàng Bắc Thiên trở nên bối rối không chịu nổi, cảm giác như cả thế giới này đều sụp đổ, đôi mắt đen hoảng sợ chiếm giữ bóng đêm, chỉ có tiếng gió nhẹ, tiếng la thất thanh đầy đau khổ: “An Hữu Hi. nàng ra đây cho ta, mau ra đây!!”

Hắn lớn tiếng hét lớn nhưng trả lời hắn cũng chỉ có âm thanh của gió, còn có tiếng pháo hoa bắt đầu nổ. Ánh sáng pháo hoa tán ra, rơi xuống, những màu sắc đẹp mắt lại xuất hiện.

Hoàng Bắc Thiên nhìn trời, lòng đau như cắt, Hữu Hi đi rồi sao? Nàng đã bỏ hắn rồi sao? Bởi vì thánh chỉ, vì trách nhiệm, nàng không muốn hắn kháng chỉ không muốn làm khó hắn.

Nhưng nàng không phân biệt được phải bao vệ thế nào đành phải bất ly bất khai, thương hắn ở lại bên hắn tại sao trong nháy mắt nàng liền đổi ý. Nàng đã từng muốn ở cùng hắn, tại sao lại bỏ đi. Tại sao con đường lại đầy gai bụi thế này!.. Tại sao??

Thật ra tất cả là vì hắn, vì người nhà của hắn, kỳ thật Hoàng Bắc Thiên hiểu rõ trái tim Hữu Hi, nhưng nàng đi thì hắn có thể lấy người khác sao? Không hắn không làm được. Đồ ngốc Hữu Hi. Nàng không biết sao, không biết sao? Nàng hiểu, nàng đã từng nói với hắn, nàng hy vọng hắn lấy vợ, lấy con gái đại tướng quân, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt.

Tại sao nàng không thể ích kỷ một chút. Chỉ cần ích kỷ sẽ làm cho hắn tan nhà nát cửa, không còn quần áo đẹp, liệu như thế hắn có thể cùng Hữu Hi tự do tự tại không?

Không, cần cần là không thể!!

Hoàng Bắc Thiên hồn xiêu phách lạc xuống núi, lòng tràn đầy bi thương. Đi tới trước cửa hoa phượng, hắn vẫn hy vọng kỳ tích xuất hiện, có thể nhìn thấy hình ảnh Hữu Hi, khuôn mặt tươi cười lại xuất hiện trước mắt.

Nhấc chân, Hoàng Bắc Thiên đá vào cánh cửa, ngơ ngác đi vào, trong phòng đầy hoa. Trên bàn vẫn còn đặt một bó hoa hồng, Hoàng Bắc Thiên cảm giác mình sắp phát điên. Mỗi lần nhìn lại những thứ quen thuộc trái tim hắn lại đau đến tê tâm liệt phế. Rồi khỏi hoa phượng, hắn nhất định sẽ tìm được Hữu Hi.

Hoàng Bắc Thiên vừa đau khổ vừa sốt ruột phải kẻ dưới đi kiếm Hữu Hi suốt một ngày một đêm. Nhưng từng ngày qua đi, vẫn không thể tìm được.

Hắn điên rồi, hắn điên mất thôi, Hữu Hi có thể đi đâu.

Chỉ vài ngày, nhưng Hoàng Bắc Thiên đã tiền tụy suy sụp không chịu nổi, thất hồn lạc phách, dù trời có sáng thu rụng lá hắn cũng không biết. Hắn gạt bỏ mục tiêu tìm kiếm sang một bên dần dần tỉnh táo lại, một mình một người đi tới nơi bắt đầu của hai người- sườn núi

Hắn không rtin, hắn không thể cùng người yêu ở bên cạnh nhau, hắn không tin ông trời lại đối với hắn như vậy. Nếu đây là thiên ý, hắn sẽ cùng trời đất tranh đấu.

Hoàng Bắc Thiên biến mất suốt 2 ngày không ai thấy tung tích, không ai biết hắn ở đâu. Lão phu nhân phái mọi người đi tìm kiếm, Bắc Song và Thượng Quan Dã biết tin vội vàng hồi phủ, an ủi lão phu nhân, sua đó vội vàng đi tìm người..

Rốt cuộc, có người dưới chân núi tìm được Hoàng Bắc Thiên, hắn đang hôn mê, nhưng tay vẫn giữ rất chặt bộ y phục, không chịu buông, giống như lúc trước hắn cũng nắm rất chặt lấy đoá hồng.

Hắn bị thương, phải nhờ một đám người khiêng Hoàng Bắc Thiên trở về. Quân gia đứng ngoài cửa lo lắng chờ đợi tin tức của nha hoàn, nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên được khiêng về, trong lòng vui vẻ, chạy về phòng lão phu nhân! “Lão phu nhân, tìm được người rồi, tìm được rồi!”

Ánh mắt lo lắng của lão phu nhân sáng ngời, đứng bật dậy, vội vàng đi ra ngoài. Từ sau khi trở về nhà, Bắc Song mới nghe được một tin tốt mà nhoen miệng cười. Nhưng khi nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên bị khiêng về, ngay cả cười cũng không nổi.

“Con ta làm sao vậy, làm sao vậy?” – Lão phu nhân khùng hoảng hỏi.

Thượng Quan Dã sai người đem Hoàng Bắc Thiên cẩn thận đặt trên giường, sắc mặt nghiêm trọng.

“Ca ca làm sao vậy?”- Bắc Song lo lắng đồng hồi như vậy, nhìn Hoàng Bắc Thiên nàng không thể tin được đây là vị ca ca hăng hái tuần mý bất phàm của nàng.

“Tránh ra, ta muốn lại gần”- Lão phu nhân lòng rất đau muốn ôm lấy Hoàng Bắc Thiên nhưng lại bị Thượng Quan Dã ngăn cản. “Nhạc mẫu, đừng đụng vào hấn, đầu và khớp xương của Bắc Thiên có thể bị thương, bọn ta phát hiện hấn nằm ở chân núi”

“Đại phu, mau mời đại phu tới”- Bắc Song lòng nặng trĩu, mắt ngân ngấn lệ, lo lắng đi phân phó.

Thượng Quan Dã vội vã nói: “Trên đường về ta đã phái người đi mời, sẽ nhanh tới thôi”

“Ài”- Lão phu nhân thương tâm vỗ ngực dậm chân, nếu Hoàng Bắc Thiên xảy ra chuyện gì chắc bà cũng không muốn sống nữa.

Sau một lát chờ đợi, mọi người cuối cùng cũng thấy đại phu tới, ai cũng th1uc giục kêu đại phu chẩn trị.

“Đại phu, con ta thế nào?”- Lão phu nhân lo lắng thương tâm hỏi,

Đại phu thu tay lại, thở dài ngao ngán, xoay người, tiếc hận nói: “Chân Bắc Vương có thể sẽ tàn phế, không đứng lên nổi, những vết thương trên mặt sẽ để lại sẹo, nhưng tính mạng thì không sao, còn về chân đành phải để lão phu nhân đi mời cao minh khác”

Là ý gì, là ý gì, sau khi nghe đại phu nói, lão phu nhân say sẩm mặt mày thiếu chút nữa là bất tỉnh, may mà có Bắc Song an ủi.

“Không, sao có thể như vậy”- Bắc Song thương tâm mà khóc vì ca ca mà mà nàng sùng bái không thể đứng dậy được sao, không, không thể!!

Bắc Vương phủ lâm vào cảnh bi thảm, vẻ lo lắng u ám bao phủ trên gương mặt mọi người.

Ban đêm, Hoàng Bắc Thiên vừa tỉnh dậy, mở mắt ra, câu thứ nhất là hỏi quần áo ở đâu?

“Bắc Thiên, con tỉnh rồi, có thấy không khoẻ chỗ nào không?”- Lão phu nhân thấy Hoàng Bắc Thiên tỉnh dậy, vui mừng đến rơi lệ.

“Quần áo ta đâu”- Hoàng Bắc Thiên vẫn như cũ lặp lại câu hỏi.

“Ca ca, quần áo đây, vẫn còn tốt, người xem”- Bắc Song vội vàng đem bộ quần áo ôm trong ngực Hoàng Bắc Thiên đặt vào tay hấn

Tay Hoàng Bắc Thiên cẩn thận giữ lấy bộ quần áo, đặt bên người. Gương mặt lạnh lùng, không cười cũng không đau, giọng nói bình thường.

“Sính lễ chuẩn bị tới đâu rồi?”- Ánh mắt hấn so với trước kia càng lúc càng lạnh hơn, ngay cả giọng nói cũng lạnh như băng không có chút tình cảm.

Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?

Tất cả mọi người lặng đi.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói: “Mẫu thân mau phái người đi chuẩn bị”

Nước mắt trên gương mặt lão phu nhân khô lại, nhìn gương mặt lạnh lùng của Hoàng Bắc Thiên, gật đầu nói: “mẫu thân biết phải làm thế nào, con nghỉ ngơi cho tốt”

“Mọi người ra ngoài đi”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng ra lệnh, sua đó nhắm hai mắt lại.

Mọi người nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Thiên, Bắc Song diu mẫu thân cùng Thượng Quan Dã rời khỏi phòng.

Hoàng Bắc Thiên mở đôi mắt lạnh như băng, nhìn bộ quần áo đặt bên cạnh tay vuốt lấy nó, ánh mắt trở nên nhu hoà.

Phủ Trấn Bắc Tướng quân.

Đại tướng quân ngồi trong phòng cùng nữ nhi và thê tử của mình đang uống trà thì có người từ Đồng Thành chạy về báo. Đại Tướng quân liền cho người đó đi vào.

Một nam nhân mặc áo màu xám đi vào “Nô tài tham kiến tướng quân”- Hấn quỳ xuống hành lễ.

Đại Tướng quân hỏi liên tục: “Đồng Thành thế nào? Bắc Vương có động tĩnh gì sao?”

Tên nô tài nói: “Bẩm không phải, nghe nha hoàn trong phủ nói Bắc Vương đang chuẩn bị sính lễ, nhưng sau đó mới biết, cách đây không lâu Bắc Vương cùng một nữ nhân đi xem pháo hoa, không ngờ khi xuống núi, lại bị ngã gãy chân, sau này chỉ có thể nằm một chỗ mà sống”

“Sao chứ?”- Đại Tướng quân nhú mày, tựa hồ không tin nổi chuyện này lại xảy ra trùng hợp như vậy. “Chuyện này là thật?”

“Phụ thân”- Nữ nhi Đại Tướng quân về mặt lo lắng, không không chế được gọi cha mình, mọi chuyện đang tốt sao lại ra như vậy?

Đại Tướng quân vỗ nhẹ lên mũi bàn tay bảo con gái đừng nóng vội: “Người đã hỏi rõ ràng rồi chứ”

Tên nô tài gật đầu: “Nô tài đã trực tiếp đến hỏi đại phu chẩn trị cho Bắc Vương, ông ta nói không có hy vọng, chân đã bị tàn phế.”

“Đích thân ta sẽ đi, ta muốn tới xem hân đang diễn trò gì”- Đại tướng quân về mặt âm trầm đứng dậy.

“Phụ thân, con cũng muốn đi”- Cái gì mà gây chân không đi được, rõ ràng là không muốn lấy nàng nên tìm cách từ chối khéo.

“Hoang đường, đường đường là con gái đi theo làm gì”- Đại Tướng quân phần nộ quát lên.

“Phụ thân”- Nàng kéo tay cha mình. “Cho con đi cùng đi mà, đường không xa lắm, và lại đi xa cũng giúp khuây khoả tâm trạng”

Tướng quân hiểu rất rõ đứa con gái Kim Ngọc bảo bối của mình, thấy nàng la hét muốn đi liền cười cười nói: “Hảo, đi thì đi, ngày mai mang theo đại phu giỏi nhất cùng đi”

“Phụ thân cũng nào cũng tốt nhất” – Kim Ngọc cười tươi, chỉ là không biết khi gặp Hoàng Bắc Thiên nàng liệu còn cười được không.

Hai người cùng mang theo đại phu đi tới Đồng Thành, ngồi xe ngựa cũng mất mấy ngày đường.

Đi tới Bắc Vương phủ, sau khi cùng lão phu nhân nói chuyện, liền đi tới phòng Hoàng Bắc Thiên.

“Ta nghe nói Bắc Vương bị thương, thật là đáng buồn, nên trực tiếp đến thăm xem Bắc Vương có khoẻ hơn không”

Người chưa tới, đã nghe âm thanh từ xa vọng lại. Hoàng Bắc Thiên nửa ngồi trên giường, nghe Tướng quân nói chỉ lạnh lùng đáp: “Cảm tạ sự quan tâm của Tướng quân”

Lúc nói chuyện, Trần Bắc Tướng quân mang theo đại phu tới gần giường Hoàng Bắc Thiên. Kim Ngọc nhìn thấy mặt Hoàng Bắc Thiên vị thương cực kì dữ tợn, không khỏi kinh hô một tiếng, quay đầu đi, kéo ống tay áo phụ thân.

“bác Vương, sao lại dễ bị thương đến như vậy?”- Tướng quân cuống quýt lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối. “Ta có mang đại phu giỏi nhất tới xem bệnh cho Bắc Vương”

“Đã làm phiền Tướng quân nhưng không cần làm điều thừa”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói.

“Còn hy vọng thì không nên từ bỏ”- Tướng quân nói xong ra hiệu đại phu tới chẩn trị.

Đại phu tiến lên, hành lễ với Hoàng Bắc Thiên, sau đó xem xét. Chân Hoàng Bắc Thiên đã mất đi cảm giác, giống như phế đi, xoay người nhìn Tướng quân lắc đầu ý bảo chân Hoàng Bắc Thiên đã bị tàn phế.

Hoàng Bắc Thiên nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Nếu muốn rút lại hôn sự thì xin mời Tướng Quân gặp mẫu thân ta nói chuyện”

Sắc mặt tướng quân trầm xuống: “Bác Vương hãy nghỉ ngơi cho tốt, ra đi trước.”- Nói xong liền phát tay áo bỏ đi, Kim Ngọc từ từ nhắm hai mắt giữ lấy tay áo phụ thân rồi đi theo.

Ba người vội vã đến, sau đó nhân nhả rồi khỏi đi về phòng lo lắng cho việc hôn sự liên bàn bạc tình hình cụ thể.

Kim Ngọc khóc lớn: “Cha con không muốn gả cho người bị tàn phế, người cũng nhìn thấy mặt hân rồi đó đúng là muốn hủ chết người khác mà... cha..”

“Hoàng Thượng đã hạ chỉ không thể kháng được”- Nét mặt già nua của Tướng Quân tràn đầy sự phiền não và tức giận.

Kim Ngọc nắm lấy ống tay áo phụ thân, vừa khóc vừa nói” “Phụ thân là trọng thần bên cạnh hoàng thượng, chỉ cần cha mở miệng. Hoàng Thượng sao dám không đồng ý. Cha!!! Người phải làm chủ cho con, con không lấy hân đâu. Nếu gả cho nam nhân như vậy, con thà chết còn hơn”

“Con..”!! – Tướng quân đối với con gái mình vừa yêu vừa giận, quay đầu ngẫm nghĩ. Đứa con gái mà ông ngàn sủng vạn sủng, nếu cả đời lấy người tàn phế, thì sau này chắc chắn không hạnh phúc.

Nữ nhi thì vẫn khóc khiến cho ông rất phiền lòng, nhưng hành vi của Hoàng Bắc Thiên khiến ông rất giận. Sớm không xảy ra lại đến ngay lúc này, một người như ông chẳng lẽ không đoán ra được ý định của Hoàng Bắc Thiên. Được lắm!! Dù sao cũng đường đường là con gái Tướng quân làm sao có thể gả cho một người tàn phế

“Được rồi, được rồi, cha đã nghĩ ra cách, đừng khóc nữa”

Kim Ngọc nghe phụ thân nói vậy liền ngừng khóc, nghĩ tới trên gương mặt Hoàng Bắc Thiên có một vết sẹo dài chân lại tàn phế nhin không được mà nuối tiếc, sâu kín thờ dài một tiếng.

Xuân ấm áp khiến hoa nở bung, Hữu Hi rời bỏ Hoàng Bắc Thiên cũng đã quan một tháng, mặc dù trong lòng rất muốn nghe tin của Hoàng Bắc Thiên, nhưng nàng ép bản thân mình không được tìm hiểu, nhưng ý niệm mỗi lúc một mãnh liệt không biết làm cách nào khống chế.

Hữu Hi hoảng hốt khi thấy mình tỉnh dậy ở nơi xa lạ, một thân mặc nam trang, tóc búi cao dùng trâm kẹp lại giống như một nam tử mười lăm mười sáu tuổi.

Sau đó tiếp tục đi. Hữu Hi cảm giác mình đụng phải ai đó liền ngẩng mặt lên. Vội vàng cúi đầu: “Xin lỗi, xin lỗi”- Nói xong liền rời đi, thì tóc bị người đó kéo lại thối lui về sau.

“Ngươi còn dám chạy”- Người kia dữ tợn quát.

Hữu Hi đau đớn hô to: “Buông tay đau quá!”

“Ngươi còn biết đau”- Khẩu khí người kia cực kì bức mình, giống như vừa tìm được đồ vật bị mất cắp, vừa lại mang theo một chút đắc ý.

“Ngươi buông ra, ta không trốn đâu”- Hữu Hi cau mình hai mắt mở to trừng mắt nhìn Lư Tuấn.

Lư Tuấn cùng Hữu Hi tới trà lâu ngồi nói chuyện.

“Ngươi sao lại xuất hiện ở đây?”- Sao lại trùng hợp như thế.

Lư Tuấn bức mình nói: “Ta đến đây để tìm mối bán hàng, không ngờ lại gặp ngươi, ngươi có biết Hoàng Bắc Thiên tìm ngươi đến phát điên không”

Nàng biết, nàng biết chứ, nhưng nàng không có cách nào.

“Sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy, không nói một tiếng liền rời đi, chẳng khác gì đã giết chết trái tim Hoàng Bắc Thiên”- Lư Tuấn trách nàng không chút khách khí.

Hữu Hi trong lòng run lên, nàng biết, rồi đáp: “Nhưng... ta chỉ có thể làm như vậy, ta không còn cách nào khác, ta không muốn Hoàng Bắc Thiên kháng chỉ, ta đi chẳng phải sẽ tốt hơn sao, đối lại là ngươi ngươi sẽ làm gì, ta làm như vậy là sai sao?”

Lư Tuấn hít một hơi thật sâu: “Mặc dù ngươi rất cố chấp nhưng ta thừa nhận ngươi làm thế là đúng, đối lại là ai cũng không đành lòng để Hoàng Bắc Thiên kháng chỉ, chọc giận hoàng đế. Nhưng trên đời này luôn có biến cố, có chuyện đã xảy ra”

Hữu Hi ngần ra: “Ngươi có ý gì chứ?”

“Hoàng Bắc Thiên tàn phế rồi”- Lư Tuấn cúi đầu nói, trên mặt hiện lên vẻ đau khổ.

Hoàng Bắc Thiên tàn phế.

Lúc nàng đi, hần vẫn rất tốt, khoẻ mạnh chỉ mới một tháng qua đi sao lại trở thành tàn phế?. Trái tim Hữu Hi như bị kim đâm, sắc mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc, thân thể cứng đờ. Đầu giống như bị đánh xuống, Sau khi Lư Tuấn nói xong một lát sau Hữu Hi mới có phản ứng: “Hoàng Bắc Thiên tàn phế? Sao lại như vậy, sao có thể chứ? Lúc ta rời đi chẳng phải hần còn rất tốt sao”- Trong mắt Hữu Hi hiện lên tia bối rối cùng đau khổ, không cách nào tin lời Lư Tuấn là thật.

Lư Tuấn cũng đau không kém, hần khổ sở nói: “Thượng Quan Dã và thuộc hạ phát hiện Hoàng Bắc Thiên nằm dưới chân núi, đã hôn mê hai ngày, trong tay vẫn ôm chặt lấy bộ quần áo”

Nội tâm nàng bị đã kích quá lớn mà sắc mặt tái nhợt, đầu ong lên, Hoàng Bắc Thiên tàn phế ư, sao lại như vậy? Môi mấp máy, răng cắn môi để chảy máu, đau... rất đau.. đau đến chết đi được.

Lư Tuấn cười khổ: “Quen hần lâu như vậy, ta mới biết hần có thể yêu sâu đậm như vậy.?”

Trước mắt Hữu Hi trở nên mờ hồ, lệ từ từ chảy xuống, đau đến không thở nổi.

“Hần hiện giờ không khoẻ lắm, ta nghĩ ngươi nên về thăm”- Lư Tuấn nhìn Hữu Hi, hy vọng nàng trở về. Giờ đây Hoàng Bắc Thiên đã là người tàn phế, với sự kiêu ngạo hần chắc chắn sẽ không chủ động đi tìm Hữu Hi. Vì hần vốn đã là phế nhân..

“Đương nhiên, hần trở thành như thế này ngươi quay về chắc chắn sẽ làm hần kích động mà khoẻ hơn”- Lư Tuấn nói khích một câu, hy vọng Hữu Hi không làm hần thất vọng.

Lời đã tận, hần cũng phải về, Hữu Hi có về hay không phải tự mình quyết định.

“Ngươi ở đây có ai giúp đỡ không?”- Nơi này cách Đồng Thành không xa lắm, tương đối hẻo lánh, không biết Hữu Hi làm gì để sống qua ngày.

Hữu Hi lắc đầu, không nói gì cả.

“Ta đi đây, hôm nay phải về Đồng Thành ngươi tự bảo trọng”- Lư Tuấn đứng dậy rời đi.

Lưu Tuấn đi trước, Hữu Hi vẫn chưa theo, hẳn thật không biết, Hoàng Bắc Thiên vì yêu mà làm chuyện ngu ngốc có đáng không. Hẳn tự kết luận, tình trạng bây giờ là do Hoàng Bắc Thiên tự chọn. Nếu không như thế, nữ nhân kia có nguyện ý bỏ cho hắn, đường đường là tiểu thư ngang ngược của đại tướng quân chứ. Hoàng Bắc Thiên có tiền tài địa vị, ngoại hình lại tuấn mỹ, nữ nhân theo hắn rất nhiều nhưng hắn chưa bao giờ chấp nhận. Hôm nay lại vì một phụ nữ tên Hữu Hi mà hại thân thể đến tàn phế để tìm đường lui. Tình yêu so với sự thật nhiều khi còn tàn khốc hơn.

Thời gian một tháng, cái gì cũng có thể thay đổi, cũng có kẻ không thay đổi nhưng Hoàng Bắc Thiên đã thay đổi rất lớn. Từ một nam tử tuấn mỹ, biến thành một nam nhân tàn phế, diện mạo xấu xí hung tợn.

Thân hình gầy gò của hắn khiến cho mọi người cảm giác hắn như không còn sống. Hắn ngập chìm trong đau khổ, cả người tiều tụy, một tháng hắn nói được mấy câu chỉ nhốt mình trong phòng.

Cửa phòng Hoàng Bắc Thiên đóng chặt, ở trước cửa xuất hiện một thân ảnh, trong máy hắn chứa sự đau đớn cùng bất an. Đẩy cửa ra, trong tay bưng thức ăn, nhẹ nhàng đi vào trong nội thất.

Hoàng Bắc Thiên ngồi trước giường, cúi đầu, tay không biết đang viết gì đó hay đang ký sổ. Nàng đến xem, thân thể cường tráng bờ vai rộng rãi của Hoàng Bắc Thiên bây giờ lại trở nên gầy yếu, chiếc ghế như to ra, đủ cho hai người cùng ngồi xuống.

Trái tim nàng như bị ai bóp thắt lại. Bật khóc thành tiếng, khóc thật to, Hoàng Bắc Thiên vẫn trầm tĩnh, động tác ngừng lại, Đầu vẫn ngẩng lên nhưng không quay lại, thân thể cứng lại, sau đó lại tiếp tục viết.

Phía sau tiếng khóc vẫn không ngừng lại, người cũng không rời đi, nàng buông rơi thức ăn trong tay, đi về phía trước, ôm lấy cổ hắn, vừa khóc vừa gọi: “Bắc Thiên”

Hắn vẫn như cũ, không hề phản ứng, cúi đầu, tùy ý để người phía sau ôm lấy hắn mà khóc, chữ viết trong tay trở nên vội vã dâng lên sự tức giận.

“Nói chuyện với ta, đừng .. đừng như vậy.. để ý đến ta, ta biết sai rồi, ta không nên lặng lẽ bỏ đi, Bắc Thiên, chàng không quan tâm tới ta sao”- Hữu Hi đi tới trước người Hoàng Bắc Thiên, tay nâng mặt hắn lên, nhìn thấy một vết sẹo dài, ngón tay run rẩy, vuốt nhẹ vết sẹo, không nhận được mà đau lòng.

Hoàng Bắc Thiên đáp lại nàng chỉ là ánh mắt lạnh băng, trên gương mặt không chút thay đổi, ngay cả hận và phẫn nộ cũng không có. Ánh mắt tràn ngập sùng nịch cùng thâm tình chỉ còn lại sự lạnh lùng, không hề mở miệng nói chuyện với nàng. Cả người toát ra sự lạnh lẽo như hàn băng, hắn không quan tâm nàng, không còn nữa.

Vì nàng rời đi, vì nàng bỏ rời hắn. Sự lạnh lùng của hắn, khiến Hữu Hi đau đớn.

Hoàng Bắc Thiên hung hăng hất tay, làm cho nàng ngã xuống phía sau bàn. Đụng phải thức ăn trên mặt đất, chén bát vỡ vụn. Hữu Hi hoảng sợ mở to hai mắt nhìn sự lạnh lùng của Hoàng Bắc Thiên.

Hắn đối với nàng không còn dịu dàng.

Đội bên ngoài có Hoàng Bắc Song còn có Thượng Quan Dĩ và Lưu Tuấn, nghe tiếng rơi vỡ bên trong liền đi vào. Nhìn thức ăn rơi trên mặt đất, hồi hộp nhìn Hữu Hi, bọn họ nhíu mày.

Hoàng Bắc Thiên đã thay đổi rồi, hẳn càng lúc càng lạnh lùng. Có lẽ Hữu Hi đã không còn bất kì ảnh hưởng nào nữa, Hoàng Bắc Thiên đã tự phong bế chính mình.

“Chúng ta ra ngoài trước đi, để ca ca tỉnh táo một chút...”- Bắc Song nhỏ giọng đề nghị. Nhất nhất lời Hữu Hi ra ngoài.

“Hữu Hi tỷ, ta nghĩ ca ca như vậy nhất định là vì hổ thẹn, không dám đối mặt với tỷ, tỷ không nên thương tâm”- Nàng cố gắng an ủi Hữu Hi đang vô cùng đau khổ.

Hữu Hi suy nghĩ lúc đầu: “Ta hiểu, yên tâm đi không sao đâu”

“Hữu Hi tỷ người ở tạm phòng kia đi như vậy có thể chiếu cố ca ca”

Hữu Hi gật đầu

Mọi người im lặng không nói nữa

Thức ăn sớm đã lạnh, bên tai vang lên tiếng sấm, Hữu Hi giật mình bật kín lỗ tai. Nhắm hai mắt lại, cuộn mình ngồi trước cửa, thất thanh gọi.

“Bắc Thiên mở cửa, ta sợ quá”

Giọng nói vừa bối rối vừa sợ hãi của Hữu Hi vang lên ngoài cửa quấy nhiễu trái tim Hoàng Bắc Thiên, khiến hắn không thể bình tĩnh nổi.

“Mở cửa đi Bắc Thiên, ta rất sợ, có sét đánh.. Bắc Thiên”- Giọng của Hữu Hi như sắp khóc, dùng sức gõ cửa, cả người run rẩy trong gió lạnh.

Hoàng Bắc Thiên thật sự, thật sự không quan tâm nàng nữa sao. Trong lòng Hữu Hi đau khổ mà chua xót, đầu tựa vào cửa, cả người chậm rãi trượt

xuống dưới. Cánh cửa đột nhiên mở ra, thân thể Hữu Hi mất đi điểm tựa ngã vào trong, cả người rơi vào lòng Hoàng Bắc Thiên đang ngồi trên xe lăn, ngồi ở trên đùi hắn. Quần áo ẩm ướt, những sợi tóc ướt đẫm, thân thể lạnh run từng đợt trong lòng Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên, trái tim thất vọng lúc này đã dấy lên sự hy vọng, nàng không dám vọng tưởng, không muốn làm Hoàng Bắc Thiên giận, từ trên người hắn đứng dậy, cánh tay của hắn ngăn cản giữ lấy thất lung nàng, để nàng ngồi trong lòng hắn, sau đó dùng tay đóng cửa lại.

Hữu Hi cẩn thận ôm lấy cổ hắn, Hoàng Bắc Thiên không chút phản ứng, dùng tay đẩy xe hướng vào trong hầm. Hai mắt Hữu Hi chỉ nhìn chăm chú Hoàng Bắc Thiên, phảng phất nhìn thế nào cũng không đủ.

‘Lau người cho khô đi’- Hoàng Bắc Thiên đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Hắn nói chuyện với nàng rồi, trong lòng Hữu Hi trở nên vui vẻ, cúi đầu nói. “Oh” một tiếng. Từ trên người Hoàng Bắc Thiên nhảy xuống, tìm khăn lông lau tóc, Hoàng Bắc Thiên từ từ quần áo xuất hiện đem quần áo ném vào người nàng.

“Thay đồ rồi đi ra ngoài”- Giọng nói Hoàng Bắc Thiên lạnh như băng, xoay người không nhìn tới Hữu Hi.

Hữu Hi cắn môi, cầm quần áo, vội vàng thay, nhưng không chịu đi ra ngoài.

“Còn không đi”- Hoàng Bắc Thiên mở miệng đuổi người,

Hữu Hi cắn môi, đi tới bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, đáng thương nói: “Nhưng vẫn còn sét đánh ta không dám về ngủ?”

“Đi ra ngoài”- Hoàng Bắc Thiên quát một tiếng

“Ta không đi”- Nếu hôm nay không phải trời mưa, nói không chừng đi ra ngoài, ngày mai Hoàng Bắc Thiên sẽ không cho nàng vào, Hữu Hi tiến lên, ôm lấy Hoàng Bắc Thiên. “Ta không đi, không đi”

Đôi mắt đen thẫm của Hoàng Bắc Thiên trở nên âm trầm tức giận nhìn Hữu Hi: “Nếu đã đi sao còn quay về, đã đi thì đừng về”

“Bắc Thiên, ta chỉ lo cho chàng”- Giọng nói Hữu Hi nghẹn lại, nước mắt lưng tròng nhìn Hoàng Bắc Thiên, không nói nên lời, muốn nói với hắn, một tháng qua nàng nhớ hắn đến mức nào, nhớ đến mức trái tim đau đớn: “Đừng trách ta nữa được không, ta không muốn bị bỏ rơi, lòng ta rất đau, đau muốn chết đi, chàng vẫn không quan tâm ta sao?”

“Ta bây giờ còn thể yêu nàng sao”- Hoàng Bắc Thiên cười lạnh một cách mỉa mai.

Hữu Hi không thích nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên như vậy, hai đôi mắt mong nước nhìn Hoàng Bắc Thiên thân nhiên nói: “Tại sao không thể cùng nhau chứ, vì mặt của chàng, hay vì đôi chân? Ta không cần, nếu chàng quan tâm ta sẽ tự hủy dung nhan mình, ta sẽ làm cho chân mình tàn phế, như thế sẽ xứng đôi với chàng, như vậy có thể ở cùng nhau rồi chứ!!”

Hoàng Bắc Thiên nhướng mày, trách mắng: “Đừng nói những chuyện ngu ngốc như vậy”

Hữu Hi đứng lên: “Ta nói được làm được”- Hữu Hi vừa xoay người đi. Hoàng Bắc Thiên đã quỳnh lên, tay gắt gao ôm lấy Hữu Hi vào trong ngực, hung hăng không chế môi của nàng, giọng nói khàn khàn vang lên bên môi, găm nhẹ nói: “Lúc nàng đi nàng có nghĩ đến ta sẽ rất đau không, nói có hay không!!”

“Xin lỗi, xin lỗi!”- Hữu Hi ôm chặt lấy thân hình gầy gò của Hoàng Bắc Thiên, hôn trả hắn.

Kích tình qua đi, cả hai bình tĩnh trở lại, đôi mắt đen Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, chỉ có nàng mới muốn cùng một kẻ phế nhân như hắn, ngay cả nữ nhi thông minh của Tướng quân vừa nhìn thấy hắn đã bị hù dọa hét đến chói tai.

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận cùng âm mưu: “Hữu Hi, chúng ta thành thân đi”

Thành thân?

Đôi mi thanh tú của Hữu Hi nhú lại, tròng ngực đánh nhanh hơn: “Nhưng chàng chàng chẳng phải đã bị ban hôn”

Đôi mắt Hoàng Bắc Thiên tối đen trầm xuống, tức giận nói: “Nàng rốt cuộc có muốn lấy ta hay không? Hay vẫn muốn chạy trốn? Hay không muốn lấy một kẻ tàn phế?”

Hữu Hi lắc đầu: “Không phải. nhưng ta không thể sinh con, hơn nữa?”

Hoàng Bắc Thiên cười lạnh: “Như vậy ta còn có thể trông cậy vào ai khác sinh con cho ta sao?”

“Nhưng là thánh chỉ, vạn nhất hoàng thượng trách tội.”- Hữu Hi kích động lo lắng. “Hơn nữa lão phu nhân..”

Hoàng Bắc Thiên cay mảy, vẻ mặt bức mình: “Này, nàng có thành ý hay không, lấy có nhiều như vậy rõ ràng là không muốn lấy chồng!! Đại tướng quân sớm đã nghĩ cách khiến lão hoàng đế thu hồi thánh chỉ”

Trái tim Hữu Hi reo lên, mặt vui vào lòng Hoàng Bắc Thiên: “Ta gả”

Hoàng Bắc Thiên nâng mặt Hữu Hi lên, ánh mắt hai người dừng lại: “Không thể đổi ý”

“Không đổi ý”- Hữu Hi gật đầu, bình tĩnh nói,

Hoàng Bắc Thiên cười, trải qua nhiều ngày lo lắng tiếng cười càng lớn hơn, thậm chí trong mắt còn mang theo sự gian trá. Hữu Hi cảm giác bản thân mình bị xếp đặt, nhưng ít nhất sự xếp đặt này cũng rất vui.

Nàng thành tân nương của Hoàng Bắc Thiên!!

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên thỉnh lão phu nhân tác thành hai người. Lão phu nhân trầm mặc, nhìn về mặt bất an của Hữu Hi, sau đó lại quan sát đứa con mình yêu thương nhất bị tàn phế. Đối với Hữu Hi có chút oán trách nhưng cũng đành chấp nhận.

Hoàng Bắc Thiên đã trở nên như vậy, chẳng còn cô nương nào nguyện ý gả vào phủ sống cùng một người chồng tàn phế. Hữu Hi vẫn như cũ không hề bỏ đi, đáng khen hơn đáng trách, hơn nữa Hoàng Bắc Thiên lại rất kiên quyết. Thôi, đành vậy, lão phu nhân miễn cưỡng gật đầu, cuối cùng đáp ứng.

Niềm vui bủa vây lấy Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi, hai người hạnh phúc ôm nhau. Hữu Hi vừa khóc vừa cười còn Hoàng Bắc Thiên lâu như vậy mới mỉm cười rạng rỡ. Tất cả lọt vào mắt lão phu nhân khiến bà rất vui mừng.

Lưu Tuấn Văn Tuy biết được tin này cũng đến chúc mừng, Bắc Song cùng Thượng Quan Dã trở về, vương phủ lại trở nên náo nhiệt.

Hoàng Bắc Thiên hứa, sẽ cho nàng một hôn lễ thật long trọng.

Nhưng Hữu Hi nói chỉ muốn hôn lễ thật đơn giản.

Hoàng Bắc Thiên lại nói muốn cho nàng trở thành tân nương hạnh phúc nhất.

Hữu Hi lại nói, nàng muốn hân trở thành tân lang hạnh phúc nhất.

Tất cả mọi người đều vì Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi chuẩn bị mong ngóng, trải qua những ngày nắng hạn là một cuộc sống hạnh phúc. Mặc dù hôn lễ tuy đơn giản, nhưng cũng phải chuẩn bị, hạ nhân trong phủ bận rộn chuẩn bị trang phục. Vương phủ tràn ngập không khí vui mừng, tân phòng được bố trí.

Y Phưởng làm bộ lễ phục cho tân lang một màu đỏ, còn tân nương thì màu hồng đỏ. Tất cả đều được tiến hành. Trái tim của Hữu Hi giống như một nữ nhi dạng đợi xuất giá rất hồi hộp, mừng rỡ mang chút kích động đợi ngày hôn lễ tới.

Hoàng Bắc Thiên thích để nàng ngồi trong lòng, chơi đùa, dẫn nàng đi chung quanh sân tàn bộ. Cánh tay hắn vẫn siết chặt, chuẩn động phong luân, mang nàng đi khắp nơi, thậm chí còn chế ra một chiếc xe lăn bằng gỗ cùng nhau bước đi.

Trong hoa viên trăm hoa đua nở, xuân ý tràn đầy, trái tim ấm áp của Hữu Hi ngồi trong lòng Hoàng Bắc Thiên, trên tay dùng lá cây xanh bết thổi khúc nhạc: “Hôm nay, em phải gả cho anh”

Hoàng Bắc Thiên về mặt thâm tình, nhìn hai mắt Hữu Hi, nhìn từng đôi mắt của nàng.

Xuân ấm hoa nở, cũng đã tới ngày thành thân, như một điềm báo tốt. Ngón tay Hữu Hi quấn quýt bên cạnh mái tóc đen Hoàng Bắc Thiên, cúi đầu cảm thán nói: “Nếu có thể mãi mãi hạnh phúc vui sướng như thế này thật tốt”

Hoàng Bắc Thiên thâm tình bá đạo nói: “Ta muốn đời đời kiếp kiếp ở cùng nàng, ta hát nàng đàn, ta sẽ là bóng cây che chở cho nàng, ta là nam nhân duy nhất mà nàng thích, nàng chắc chắn phải gả cho ta”

Đời đời kiếp kiếp, Hữu Hi mỉm cười: “Nam nhân bá đạo, ta sao có thể lấy một phu quân như vậy chứ”

“Hối hận cũng không kịp nữa rồi”- Hoàng Bắc Thiên chớp mắt. “Nàng đã rơi vào lòng bàn tay của Phật Như Lai thì đừng hòng chạy thoát”

Hữu Hi tựa vào lòng Hoàng Bắc Thiên, lầm bầm nói: “Ta là một con thiêu thân, nhìn thấy ánh nến liền bay đến, cam tâm tình nguyện nằm trong lòng chàng”

Hai người hạnh phúc ôm lấy nhau, ngay cả trong không khí cũng có mùi vị hạnh phúc. Hôn kỳ sắp tới, Hữu Hi theo phong tục phải ở lại tựa lâu của Văn Tuy, đợi Hoàng Bắc Thiên đến rước.

Phượng quan hà bí, Hữu Hi chính thức trở thành tân nương chuẩn bị gả cho Hoàng Bắc Thiên. Trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười ngọt ngào cùng chờ mong, gương mặt nhỏ nhắn khoác lên mình bộ y phục màu đỏ chiếu rọi, lộ vài vẻ thẹn thùng quyến rũ.

Văn Tuy cùng Bắc Song bận rộn chuẩn bị cho Hữu Hi, chỉ còn đợi giờ lành đến, đưa Hữu Hi lên kiệu. Bên ngoài tựa lâu tiếng pháo nổ đùng đùng, Văn Tuy hớn hờ nói: “Tân Lang tới”- Sau đó phủ khăn che màu hồng xuống đầu Hữu Hi

Hữu Hi có chút khấn trương, trong tay ôm gấu dây vải màu hồng như sợ người khác đoạt đi. Văn Tuy cùng Bắc Song dìu Hữu Hi ra ngoài, ra đến

ngoài từ lâu nghe tiếng khua chiêng gõ trống, thấy Hoàng Bắc Thiên ngồi trên xe lăn, nhưng lại không thấy kiệu hoa.

Ngay cả những hạ nhân cũng thấy ngạc nhiên nhìn Hoàng Bắc Thiên.

Tân lang mặc lễ phục màu đỏ,, ngồi trên xe lăn, trên mặt dù có vết sẹo dài nhưng vẫn toát lên khí chất bất phàm.

“Ca, kiệu hoa đâu?”- Bắc Song cau mày lo lắng hỏi.

Hoàng Bắc Thiên mỉm cười, chuyển động bánh xe, đi tới trước mặt Hữu Hi, Hữu Hi cúi đầu chỉ nhìn thấy chân Hoàng Bắc Thiên.

“Nương tử mời ngồi?”- Hoàng Bắc Thiên sửa gọi Hữu Hi là nương tử, trong giọng nói tràn đầy vui sướng cùng thỏa mãn.

Hữu Hi ngẫm hiểu, trái tim đập nhanh, Hoàng Bắc Thiên ra là chuẩn bị như vậy, dễ dàng đứng dậy, không chút do dự ngồi lên đùi Hoàng Bắc Thiên, tay ôm lấy cổ hắn đem chính mình giao tất cả cho hắn.

“Chúng ta về nhà”- Hoàng Bắc Thiên đi chuyển xe, hướng về Bắc phủ.

Hữu Hi biết mình không thể khóc, nhưng trong hốc mắt vẫn ửng hồng, lệ đầy trong mắt mờ lung, Hoàng Bắc Thiên giống như đang khiên kiệu, xe lăn giống như tính mạng hắn, một trước một sau lúc tiến lúc lùi, lúc ngừng ra sau lúc cúi phía trước giống như đang nhảy múa.

Không có kiệu, không có ngựa, chỉ có chiếc xe lăn, đôi bàn tay của Hữu Hi ôm chặt hắn.

“Hoàng Bắc Thiên tốt lắm”- Lư Tuấn ở phía sau hô to, tay nắm chặt, kỳ lạ là trong mắt có lệ.

“Cái tên nam nhân không tiền đồ này khóc cái gì?”- Văn Tỵ chế giễu nhìn Lư Tuấn, chính mình cũng khóc đến rồi tình rồi mù.

Tay Lư Tuấn đặt trên mặt Hữu Hi vuốt ve vài cái: “Ta không khóc”- Nói xong lại tiếp tục vỗ tay nhìn theo Hoàng Bắc Thiên.

Mọi người tựa hồ bị cách đón tân nương làm cảm động liền làm theo Lư Tuấn vỗ tay. Một nam nhân chở người con gái hắn yêu nhất, dùng xe lăn đưa vào nhà. Tầm lưng để hai chữ hạnh phúc.

Bắc Song không nhịn được rơi lệ: “Ca ca, huynh phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc.” Nếu không phải vì muội, ca ca cũng không bị bắt ép cưới con gái đại tướng quân, không bị tứ hôn, ép đến bước đường cùng bây giờ thành thế này, ca ca nhất định phải hạnh phúc.

Tiếng pháo vang lên, người phụ trách khua chiêng gõ trống, thổi nhạc cũng bắt đầu đi theo sau Hoàng Bắc Thiên.

Trong đám người, một thân ảnh cô tịch đứng yên, người đó là Lăng Khiếu Dương, hắn đứng đó, trơ mắt nhìn Hữu Hi ngồi trên xe lăn của Hoàng Bắc Thiên, mặc dù có khăn phủ màu hồng nhưng hắn vẫn thấy được nụ cười hạnh phúc của nàng.

Hai người ngồi trên xe lăn, lưu lại trong lòng hắn là sự đau đớn, cảm giác này khiến hắn không nhịn được siết chặt nơi trái tim, chậm rãi khom người xuống, dồn dập thở hổn hển.

Trái tim hắn bị bệnh sao?

Tại sao lại đau đớn khó chịu như vậy?”

Hoàng Bắc Thiên dựa vào đôi tay mình đưa Hữu Hi tới Bắc Vương phủ.

Trong phủ cả người hầu nha hoàn đều chờ trước cửa, chia thành hai bên, đón Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi. Bọn họ vỗ tay, nhìn chủ tử chở tân nương vài, pháo hoa nổ đùng đùng, mọi người cười nói vui vẻ.

Trong tay Hữu Hi nắm dây vải màu đỏ làm bằng tơ tằm, đầu bên kia là do người nàng yêu nắm giữ. Trước mặt là lão phu nhân đang mỉm cười.

Hữu Hi nghe tiếng người hô: “Giờ lành đã đến, tân lang tân nương hành lễ”

Người chủ trì dừng lại một chút rồi cao giọng hô: “Nhất bái thiên địa”

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên khom lưng hành lễ

“Nhị bái cao đường!”

“Phu thê”

“Không được nói tiếp” - Một giọng nói không hài hòa vang lên từ ngoài sảnh, giọng nói to lớn như muốn phá vỡ trời đất. Mọi người thất kinh quay đầu lại ... tâm bất đầu run rẩy.

Q.2 - Chương 5

Giọng nói lạnh lẽo vang lên phá tan không khí vui vẻ, mọi người quay đầu lại nhìn Lăng Khiếu Dương từng bước đi đến, theo sau là thị vệ Cao Mặc. Hoàng Bắc Thiên nhìn kỹ Lăng Khiếu Dương nắm thật chặt thành ghế xe lăn đứng lên

Về mặt Lăng Khiếu Dương tức giận, đôi mắt đỏ ửng như muốn đem Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên xé nát ra thành từng mảnh. Hắn quét mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, sau đó lại nhìn Hữu Hi, trên người bộ y phục màu đỏ, đầu đón trần ngập trong mắt hắn.

“Vương gia ngài đây là có ý gì?”- Lão phu nhân kinh ngạc nhìn Lăng Khiếu Dương, trong nhất thời bà không biết nên làm sao cho phải. Vương gia trong một thời gian dài không hề có động tĩnh, vốn tưởng đã buông tay, cũng không nghĩ tới việc sẽ tới vào ngày đại hôn, hơn nữa còn không cho phép báỉ đường, nghênh ngang đường hoàng đi vào trong đứng cách Hữu Hi một bước ngắn.

Hữu Hi mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng rõ ràng cảm nhận được áp bách mà Lăng Khiếu Dương gây ra. Trái tim thất lại, bàn tay nhỏ bé nắm chặt dây vải đỏ, Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay nàng an ủi giúp nàng an tâm trở lại.

“Tiếp tục đi”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng ra lệnh, không để ý đến sự tồn tại của vương gia.

Đôi mắt người chủ trì không yên, một người là Bắc Vương chủ tử của mình, người còn lại là vương gia, thật đúng là làm khó người khác, hẳn đang do dự thì Hoàng Bắc Thiên phần nộ quát: “Nghe không hiểu sao, mau tiếp tục cho ta!”

Chủ trì nhìn Hoàng Bắc Thiên, sau đó to gan dũng dạc hô: “Phu thê giao báỉ”

Sau tiếng hô, Hữu Hi vừa tính cùng Hoàng Bắc Thiên đối báỉ thì bị Lăng Khiếu Dương kéo lại, cả trang phục màu đỏ khoác trên người Hữu Hi đều bị hắn ôm chặt trong lòng.

Hữu Hi tức giận xấu hổ la lên: “Buông tay!”

Mặc cho Hữu Hi giãy dụa, Lăng Khiếu Dương vẫn không buông. Hoàng Bắc Thiên ngồi trên xe lăn, đôi mắt đen tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương, miệng hô to: “Người đầu mõi vương gia ra ngoài!”

Hoàng Bắc Thiên vừa hô lên, từ bên ngoài một đội quân lính được trang bị nhung trang vọt tới bao vây lấy Lăng Khiếu Dương. Ra là Hoàng Bắc Thiên sớm đã có sự chuẩn bị, dù Hoàng Bắc Thiên không có quyền hành, nhưng trong tay Bắc Vương cũng có vài kho nhân mã, không đối phó nổi triều đình nhưng một người một ngựa như Vương gia thì thừa sức.

Mọi người ai cũng thất kinh không biết nên làm thế nào cho phải, một bữa tiệc hi lại biến thành một cuộc đao binh chém giết. Lăng Khiếu Dương liếc mắt nhìn, đôi mắt đen trầm xuống nhìn kỹ Hoàng Bắc Thiên, lạnh lùng nói: “Thế này là sao? Bắc Vương muốn tạo phản ư?”

Hoàng Bắc Thiên không chút kiêng dè nói: “Ban ngày ban mặt, đường đường là Vương gia của Lăng Triều lại có tình gây khó dễ muốn cướp người nên ta đành phải làm vậy?”

Lăng Khiếu Dương tỏ ra không hài lòng, tay kéo miếng vải phủ trên đầu Hữu Hi xuống, mũi phượng cũng rơi xuống.

“Lăng Khiếu Dương, khôn khiếp, ngươi muốn thế nào đây?”- Trên mặt Hữu Hi nồng đậm sự tức giận, đôi mắt xinh đẹp đầy hận thù, hắn dám ngang nhiên phá hủy hôn lễ của nàng, nam nhân đáng chết.

“Ta muốn thế nào”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh. “Ngươi quên thân phận của mình rồi sao? Ngươi là thiếp bốn vương, không có sự cho phép của bốn vương ngươi dám tái giá, xem ra bốn vương trong mắt ngươi chẳng là gì”

“Ta là An Hữu Hi không phải Lãnh Dạ Hủy, linh hồn của ta chỉ mượn tạm khối thân thể này thôi”- Hữu Hi muốn giải thích rõ ràng như thế sẽ chấm dứt mọi day dưa với Lăng Khiếu Dương, nàng có thể cùng nam nhân mình yêu ở bên cạnh nhau.

Lăng Khiếu Dương điên cuồng cười to, tiếng cười dừng lại hắn phát tay hỏi mọi người xung quanh: “Các ngươi có tin không? Tá thi hoàn hồn, có người tin sao?”

Không rõ là vì có quý xuất hiện hay sợ hãi thân phận Lăng Khiếu Dương mà không ai có dũng khí lên tiếng, chỉ hồi hộp quan sát về mặt dữ tợn của Lăng Khiếu Dương.

Tay Lăng Khiếu Dương gắt gao giam cầm Hữu Hi đang liên tục giãy dụa, càn rỡ nói: “Người bốn vương mang đi!! Bắc Vương lấy vợ cứ việc chọn người khác là được!”

Hữu Hi lo lắng, tức giận đá Lăng Khiếu Dương: “Ta không phải thiếp của ngươi, ta không muốn đi theo ngươi, buông ra, ta đã là tần nương của Hoàng Bắc Thiên, ngươi không thể tách rời bọn ta đâu”

Lăng Khiếu Dương hừ nhẹ: “Ta cũng không sợ ngươi!”- Nói xong tay liền ôm lấy Hữu Hi đi ra ngoài.

Binh lính thấy Lăng Khiếu Dương ngang nhiên đưa người đi, đao trong tay đều chỉ về hướng Lăng Khiếu Dương. Cao Mặc cũng rút kiếm bảo hộ bên người Lăng Khiếu Dương.

“Vương gia đừng ép người quá đáng, Hữu Hi đã là thê tử của ta. Ta tuyệt đối không cho ngài mang nàng ấy đi”- Ánh mắt Hoàng Bắc Thiên ngưng đọng nhìn Lăng Khiếu Dương không chút khoan nhượng

Lăng Khiếu Dương nhìn thẳng từng mũi đao đang hướng về mình, mắt không hề chớp: “Ngươi nghĩ như thế có thể uy hiếp bốn vương sao?”

“Vương gia thử nhìn xem”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng đáp trả

“Đem những người ở Bắc Vương phủ bắt lại”- Ngoài cửa vang lên giọng nói đồng đặc. Một toán binh lính đông đảo cùng tiếng bước chân hòa vào nhau làm không gian xung quanh trở nên hỗn loạn.

Tất cả mọi người đều hướng ra ngoài, quanh sảnh phủ viện, ngoài sân đều bị quân lính bao kín, có tiếng bước chân bỏ chạy vang lên. Mọi người kinh ngạc nhìn tình thế, trong đám người đi tới có một người mặc áo giáp, tay cầm đao, là Trần bắc tướng quân Lý Hạo.

Hữu Hi bất an nhìn những người ở ngoài, rồi nhìn Hoàng Bắc Thiên, cảnh tượng này Hữu Hi chưa từng trải qua nên không biết xảy ra chuyện gì.

Trần Bắc Tướng quân căm hận nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Hoàng Bắc Thiên nhiều lần phạm thượng, hôm nay lại dám công khai tập kích vương gia, xem vương pháp không ra gì, nhiều lần có ý định mưu phản, không thể không nghĩ ngò, các ngươi đem từng người liên can ở đây bắt lại, dám phản kháng giết ngay tại chỗ”

Lý Hạo vừa ra lệnh xong, thủ hạ của hắn liền tiến vào, bao vây lấy Hoàng Bắc Thiên, không chừa tất cả. Tình thế càng trở nên khẩn trương, khi lực lượng Hoàng Bắc Thiên cùng quân Lý Hạo phản kháng, mặc dù Hoàng Bắc Thiên không mưu phản, nhưng với cách ăn nói ngang ngược của Lý Hạo, hắn sẽ tiền trạm hậu tẩu. Đúng rồi, Lý Hạo kiêu ngạo như vậy, chắc chắn sớm đã ghi hận chuyện Hoàng Bắc Thiên không lấy nữ nhi của hắn. Huống hồ, hoàng thượng lại có vài phần tính toán, ai cũng biết.

Hôm nay Vương gia lại cố tình đến cướp người, chắc chắn đã cùng Lý Hạo mưu tính, buộc Hoàng Bắc Thiên động thủ sau đó vu cho tội bất kính, mưu phản?

Hoàng Bắc Thiên nhìn thân nhân xung quanh mình, có mẫu thân, có những người bằng hữu tốt đến chúc mừng, trái tim kịch liệt đấu tranh, phần nộ tốt cùng, đôi mắt đen nhìn Lý Hạo, giọng nói lạnh lùng: “Tướng quân xuất binh ắt hẳn phải có ý chỉ của hoàng thượng. Thay mặt Bắc Gia ta muốn hỏi tại sao ta lại mưu phản, tướng quân một mình định tội hay có thánh chỉ hoàng thượng. Một mình tự ý điều binh, vu oan trung thần, tướng quân đang phạm chính là từ tội”

Lý Hạo cười to, kiêu ngạo nói: “Hoàng thượng ra lệnh, bình định loạn quân, dù không có ý chỉ sau này trình hoàng thượng anh minh nhất định sẽ tha thứ, ngươi đừng tìm cớ thoát tội, mau ngoan ngoãn đưa tay chịu trói.”

Mắt Lăng Khiếu Dương trầm xuống, hít lại nhìn Lý Hạo, tựa hồ có chút nghi hoặc nhưng tay lại càng giữ chặt Hữu Hi, trầm tư một khắc, cười lạnh nói: “Nơi này giao cho tướng quân xử trí, bốn vương cùng ái thiếp của mình đi trước”

Hữu Hi sắc mặt trắng bệch, hai mắt kinh hoàng, mưu phản là sao, lại còn tru di, nàng và Hoàng Bắc Thiên không phải đang thành thân sao? Tại sao trong chớp mắt lại biến thành như vậy? Tướng quân sao lại đột nhiên xuất hiện trùng hợp như vậy, vương gia trước đến đoạt người, sau đó giằng co?

Hữu Hi tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương, là hắn, nhất định là hắn, vì trả thù mà cùng tướng quân bày gian tính kế, kẻ đạo diễn kẻ làm trò, bức Hoàng Bắc Thiên ra tay, sau đó phản bội danh.

Tay Hữu Hi vẫn nắm lấy dây vải đỏ, không buông, Lăng Khiếu Dương rút kiếm, chặt đứt mối liên lạc của Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên khởi động xe, ra tay ngăn trở, chân không tễ đi được nhưng tay không tàn phế, võ nghệ vẫn như trước.

Lăng Khiếu Dương dùng chân đá văng Hoàng Bắc Thiên rồi ra tay ngăn trở, đưa Hữu Hi ra ngoài. Hữu Hi hô hào hoảng sợ: “Ta không đi, ta là tần nương của Bắc Thiên, chết cũng không rời, Lăng Khiếu Dương ngươi là tên khốn khiếp, buông tay, buông tay”

“Lăng Khiếu Dương, buông Hữu Hi ra”- Hoàng Bắc Thiên tức giận gầm một tiếng, hai tay vịn thành xe lăn, thân thể bay lên muốn đem Hữu Hi đoạt lại nhưng bị Cao Mặc cản lại, bay lên đá một quyền. Thân thể Hoàng Bắc Thiên cao lớn ngã xuống đất như trời rụng đất chuyển, dù sao hắn cũng tàn phế không thể đi được.

“Bắc Thiên!!”- Nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên bị đá thương, Hữu Hi kinh hô, nổi giận mắng: “Không, các ngươi... tất cả các ngươi đều là động vật máu lạnh, các ngươi là đồ khốn khiếp”

Hoàng Bắc Thiên vừa động thủ, kẻ dưới liền kích động đứng dậy, nhìn Hoàng Bắc Thiên từ không trung rơi xuống bị đá thương phần nộ cùng cảm khi giới hướng về phái Cao Mặc mà chém giết. Lý Hạo cùng thủ hạ liền vọt tới, đánh nhau cùng với Hoàng Bắc Thiên.

Trong phút chốc, tiếng kêu sợ hãi, tiếng khóc, tiếng hét dậy lên, làm cho khung cảnh càng thêm loạn. Hoàng Bắc Thiên dùng binh khí của thủ hạ vừa chết chống xuống đứng dậy ngồi vào xe lăn, ánh mắt đăm đăm nhìn về Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi , lui về sau từng bước, nhất quyết không giao thủ, hỗn loạn ở trong đám người, hướng ra ngoài.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Lăng Khiếu Dương mang Hữu Hi đi, nóng lòng gọi to, khởi động xe lăn đuổi theo.

Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương ôm chặt thân bất dọ kỷ phải đi ra ngoài, đầu ngóai lại nhìn Hoàng Bắc Thiên ra sức chém giết, vừa khóc vừa la hét, giãy dụa, gọi tên Hoàng Bắc Thiên, nàng không muốn xa Hoàng Bắc Thiên, không muốn.

Tiếng khóc tiếng gọi ảm ỉ làm cho Lăng Khiếu Dương trở nên phiền loạn, càng bước nhanh hơn. Trong sảnh trở nên hỗn loạn, hình ảnh Hoàng Bắc Thiên bị che khuất, trong mắt Hữu Hi trừ hình ảnh của kiếm quang sáng lóe lên không còn gì khác.

Rõ ràng là chuyện vui, tại sao trong nháy mắt lại trở thành kịch chiến, tại sao lại luôn có nhiều điều xui xẻo xảy ra.

Hữu Hi hung hăng cắn vào bả vai Lăng Khiếu Dương, cắn hấn một miếng nhất định không buông. Lăng Khiếu Dương tức giận, đánh ngất Hữu Hi

Máu, rất nhiều máu, máu thấm đỏ trên quần áo Hoàng Bắc Thiên, máu nhuộm đỏ cả mặt đất, Hữu Hi sợ hãi kêu lên rồi tỉnh lại, trong đầu chỉ toàn hình ảnh hỗn loạn của buổi lễ. Mặc kệ bản thân mình đang ở đâu, Hữu Hi bật dậy chạy về phía cửa đến cả giày cũng không mang. Cánh cửa lắc lư, một bóng đen đi vào, Hữu Hi thấy Lăng Khiếu Dương ánh mắt liền ngập tràn thù hận.

Lăng Khiếu Dương nhìn về mặt kính hoàng và lo lắng của Hữu Hi, lạnh lùng nói: “Người đáng ra nên an phận ở đây đợi!”

Hữu hi vội vàng hét lên: “Thả ta ra, ta muốn đi tìm Hoàng Bắc Thiên. Tại sao người cứ phải cố chấp vô tình như vậy, tại sao chứ..?”

Lăng Khiếu Dương giữ lấy cánh tay Hữu Hi: “Ta chính là vô tình, cho nên người chỉ có thể ở đây mà đợi, không được đi bất cứ đâu!”

Tay Hữu Hi nắm lấy vạt áo Lăng Khiếu Dương, một tay đánh vào ngực hấn giống như kẻ điên, đánh rồi gào thét: “Người đem Hoàng Bắc Thiên đi đâu, tại sao lại hại hấn... người là tên đao phủ?”

Hấn là đao phủ, hỗn đản, ma quỷ? Lăng Khiếu Dương cất tiếng nói tàn nhẫn: “Thần tử phản nghịch, dưới phạm thượng, trên bất kính, tội này sẽ tru di cả nhà, câu trả lời này chắc người đã vừa lòng?”

Cả nhà đều bị trảm!!! Không!!

Trái tim Hữu Hi co rút kịch liệt, gương mặt mất dần huyết sắc, đau đớn sợ hãi ngập tràn, trong mắt là sự bất an cùng thống khổ, lắc đầu, cuống quýt níu không, nàng không tin, tuyệt đối không thể như vậy.

Đột nhiên, Hữu Hi túm lấy áo Lăng Khiếu Dương. “Là người, là người hại họ, là người, người là động vật máu lạnh, là một tên đao phủ. Ta hận người, ta hận người”- Nói xong những lời cuối cùng, Hữu Hi như hóa điên, liên tục đánh vào Lăng Khiếu Dương, khóc như người bị bệnh tâm thần, trên gương mặt tái nhợt chỉ có nước mắt lưu lại, cùng sự bất lực và sợ hãi.

Bàn tay to của Lăng Khiếu Dương giam cầm lấy eo Hữu Hi, mặc nàng chửi mắng, gào thét, tức giận, phát tiết, tùy ý cho nàng đánh như mưa vào người hấn, khóc khản cả giọng.

Nàng hận hấn, hấn cũng hận nàng, lúc này đây trừ hận thù ra giữa hai người không còn gì khác, Lăng Khiếu Dương trong lòng khó chịu, không cách nào giải nổi tâm tình bản thân.

Lăng Khiếu Dương giống như khúc gỗ đứng đó, Hữu Hi cuối cùng cũng ngừng lại, hai tay đau đớn bụng kín mít, cả người mất đi tri giác, xụi lơ trong lòng Lăng Khiếu Dương. Giọng nói khàn khàn khản khản cầu: “Van cầu người, thả ta ra, cho ta đi gặp hấn, làm ơn cho ta đi”.

Nàng cầu xin hấn để nàng đi.

Đi... không, hấn sẽ không để nàng đi.

Cầu xin cũng vô ích.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương trầm xuống, kéo lấy Hữu Hi cùng bộ y phục tăn nương lại gần, tay nắm chặt lấy tay nàng, đôi mắt đen mang theo sự âm tàn, gần từng tiếng một: “Người nghe cho rõ đây, người và hấn không có bất cứ quan hệ nào, người là thiếp của ta, ta không cho người gặp hấn, người đợi mà đi nhặt xác hấn!”

Hữu Hi ngẩng đầu về mặt bằng hoàng bất lực, đôi mắt đau khổ bình tĩnh nhìn Lăng Khiếu Dương, đột nhiên cười rộ lên. Bắc Thiên chết đi, nàng cũng không muốn sống, trên đường xuống hoàng tuyền, nàng và Bắc Thiên sẽ gặp nhau, một vòng luân hồi, kiếp sau lại là vợ chồng cùng nhau đời đời kiếp kiếp ở một chỗ

Ánh mắt Hữu Hi lộ lên vẻ kì quái làm cho trái tim Lăng Khiếu Dương băng lại, đem Hữu Hi giữ chặt, hấn không muốn mất đi nàng, đừng...

Hoàng Bắc Thiên cuối cùng cũng bị lý Hạo bắt giam, vài ngày sau sẽ áp giải về kinh đô, nghe hoàng đế phán tội.

Hữu Hi như một con rối, một người mất đi cả sức sống và linh hồn, suốt ngày chỉ biết hối lỗi, bị Lăng Khiếu Dương giam ở trong phòng. Lăng Khiếu Dương cử hai người phụ nữ lớn tuổi, lúc nào cũng ở bên cạnh ngăn cản Hữu Hi đào tẩu. Hữu Hi trốn cũng không thoát, càng không biết làm cách nào cứu Hoàng Bắc Thiên, đã kích lớn như vậy làm cho Hữu Hi suy sụp.

Nàng ngay cả chết cũng không màng, chỉ an tĩnh nằm trên giường, không ăn không uống, không nói một lời, không ngủ được, mờ to hai mắt, trống rỗng nhìn về nơi hư không, ngơ ngác nhìn chăm chăm về một hướng liên tục trong vài ngày.

Lăng Khiếu Dương lo lắng không biết nên làm thế nào, Hữu Hi làm cho hắn sợ hãi, nóng lòng. Chỉ trong vài ngày, Hữu Hi trở nên gầy gò, hai mắt trũng sâu, trông mắt càng lúc càng lớn mà vô thần, tiền tụy giống như người chết.

Lăng Khiếu Dương bắt nàng ăn cơm, ăn canh, nhưng ăn bao nhiêu ỏi ra bấy nhiêu, ăn cơm với nàng là sự hành hạ không phải niềm vui.

Trong lòng Lăng Khiếu Dương nóng như kiến bò trên chảo lửa, Hữu Hi như vậy hắn không có cách nào, hận không thể để thức ăn trực tiếp vào dạ dày nàng. Hắn chán ghét nhìn Hữu Hi vì Hoàng Bắc Thiên một lòng mà chết, tình sâu nghĩa nặng, cực kì cực kì chán ghét.

Lăng Khiếu Dương ngồi bên giường, nhìn về tiền tụy của Hữu Hi, tay vuốt ve sợi tóc của nàng, giọng nói khàn khàn vang lên: “Người ăn cơm đi rồi ta sẽ để cho người gặp hắn”

Hai mắt Hữu Hi mờ to trống rỗng cuối cùng đã có tia phản ứng.

“Người đáng ra nên vui mừng vì ta đã đồng ý cho người gặp hắn”- Lăng Khiếu Dương thảo hiệp, hắn đã chấp nhận.

Hữu Hi khó khăn mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Ta, ta có thể gặp Bắc Thiên sao?”

Lăng Khiếu Dương cười khỏ, gật đầu: “Ăn cơm, ngày mai ta sẽ cho người gặp hắn.”

Nách mắt Hữu Hi lại trở nên vô thần, hắn sợ đối tượng trả thù chết đi nên lừa nàng ăn cơm thôi. Tuần nọ Lăng Khiếu Dương tràn đầy thống khổ cùng thất bại, tay nắm lấy tay Hữu Hi, không thô lỗ dùng sức, vì Hữu Hi giờ đây gầy yếu, chỉ cần chạm nhẹ nàng sẽ vỡ nát.

Từ sâu đáy lòng, hắn đề lừa gạt trong lòng xuống, lạnh lùng nói: “Ngày mai, hắn sẽ bị áp giải về kinh thành, người không muốn gặp hắn sao? Chỉ cần người ăn cơm ta sẽ cho người gặp hắn.”

Trái tim Hữu Hi đau đớn hít thở không nổi, ngày mai, ngày mai, Hoàng Bắc Thiên bị áp giải về kinh thành. Nước mắt chảy xuống rồi khô lại: “Đừng gạt ta, van cầu người, để ta gặp hắn, để ta đi đừng gạt ta”

Tự tôn là gì giờ đây không quan trọng, chỉ cầu xin Lăng Khiếu Dương cho nàng gặp Hoàng Bắc Thiên một lần. Trái tim Lăng Khiếu Dương không nhận được mà thất lạc đau đớn: “Được!!”

Hữu Hi miễn cưỡng ăn chút cháo, uống thang thuốc do Lăng Khiếu Dương bụng tới. Không biết có phải là do tác dụng của thuốc hay không, Hữu Hi mơ mơ màng màng thiếp đi, ngày thứ hai tỉnh lại, đã thấy Lăng Khiếu Dương ngồi ngay bên giường.

Hắn vẻ mặt mệt mỏi, dường như là cả đêm không bỏ đi, Hữu Hi cũng không muốn quan tâm, chỉ hy vọng hắn để nàng gặp Hoàng Bắc Thiên.

Người hầu mặc vào cho nàng một bộ y phục màu tím lãnh đạm, sau đó chải tóc. Mái tóc trước kia bị nàng cắt ngắn nay đã dài lúc nào không hay. Người phụ nữ thời xưa nếu đã có chồng chẳng phải sẽ búi tóc lên sao.

Hữu Hi nhìn mình trong gương đồng, tóc tai bù xù, nàng thần thờ căn dặn người hầu. “Giúp ta búi lên, ta đã thành thân rồi, tóc để xỏa không còn phù hợp nữa”.

Nàng vốn đã là tân nương của Hoàng Bắc Thiên, dù đại lễ không thành, dù không động phòng nhưng trong tâm nàng đã coi mình là thê tử của Bắc Thiên.

Hai người phụ nữ nhìn về phía Lăng Khiếu Dương thăm dò ý kiến, Lăng Khiếu Dương cau mày gật đầu, ý bảo cứ theo ý Hữu Hi mà làm.

Tóc búi lên nhờ trâm cài đã xong, Hữu Hi đứng lên: “Chúng ta đi thôi”- Nàng không thể chờ đợi được nữa, nàng muốn gặp Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương không lí giải nổi tâm tình của mình lúc này, chỉ lạnh nhạt đáp: “Đi thôi”

Hai người cùng đi ra ngoài. Phía ngoài đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, Hữu Hi theo Lăng Khiếu Dương lên xe về mặt khăn trang. Xe ngựa chuyển bánh phát ra âm thanh lộc cộc, chờ Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương lặng im đi về phía nam của thành.

Hữu Hi thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa sổ, mong có thể nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên. “Có thể đi nhanh hơn không?”- Thỉnh cầu tự nhiên phát ra từ đôi môi như hoa.

Lăng Khiếu Dương về mặt âm trầm nhưng cũng phân phó cho Cao Mặc đi với tốc độ nhanh hơn. Xe ngựa chạy nhanh thoáng một lúc đã ra khỏi thành, Hữu Hi mơ hồ nhìn thấy đoàn nhân mã đang đi về trước.

Nàng nhào đầu ra ngoài, mắt vội vàng đảo về trước, trái tim dày vò, bàn tay nhỏ bé gắt gao giữ chặt một chỗ. Xe ngựa cuối cùng cũng đuổi kịp đoàn nhân mã.

Trái tim Hữu Hi co rút đến đau đớn, nàng vừa thấy được ngựa và xe tù không đợi xe ngựa dừng lại, Hữu Hi đã nhảy xuống. Lăng Khiếu Dương theo phản xạ ngăn cản Hữu Hi, ôm lấy thân thể gầy yếu của nàng mang xuống xe ngựa.

Hữu Hi vừa nhìn thấy xe tù đã hận mình giờ phút này sao không chết đi, trong xe tù tất cả đều là bằng hữu tốt nhất, là những người thân yêu nhất. Xe tù vẫn không dừng lại, Hữu Hi vội vàng đuổi theo gọi tên Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương đi trước nói với đầu mục áp giải, không biết nói gì chỉ biết sau đó đầu mục hét lên: “Mọi người dừng lại nghỉ ngơi một chút”

Xe vừa dừng lại, Hữu Hi nhìn thấy lão phu nhân tóc tai lão xơ, môi khô khốc, cuộn người trong xe tù lạnh đến phát run. Hữu Hi khóc rống thất thanh, run rẩy la lên: “Nương”- Nàng vốn đã là nương tử Hoàng Bắc Thiên gọi như vậy là đúng.

Lão phu nhân mở mắt, liếc nhìn Hữu Hi một cái rồi nhắm lại, không để ý tới Hữu Hi. Hữu Hi chậm rãi thối lui, thân ảnh không yên đi về trước. Nàng nhìn thấy Bắc Song và Thượng Quan Dã hai người bọn họ dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng. Không có trách cứ, không oán hận, mọi chuyện cũng chỉ bất đắc dĩ.

Trong xe đều là người quen của nàng, còn có cả mẹ Hoàng Bắc Thiên, trái tim Hữu Hi phút chốc đóng băng, những người này, tính mạng nhiều như vậy không bao lâu nữa sẽ là vong hồn sao?.

Hữu Hi giờ đã thấu hiểu cái gọi là sống không bằng chết, những người này vì nàng mà chết còn nàng thì vẫn sống. Nàng sống mà còn khổ hơn chết, Hữu Hi lão đảo người tìm kiếm Hoàng Bắc Thiên.

“Bắc Thiên!”- Hữu Hi rút cuộc cũng nhìn thấy xe tù Hoàng Bắc Thiên, hấn tóc tai bừa bộn, vẻ mặt lạnh lùng nghe tiếng Hữu Hi gọi âm ỉ, vẻ mặt cũng nhu hòa đi chút ít.

Hữu Hi vươn tay, Hoàng Bắc Thiên cũng đón lấy. Hai bàn tay gắt gao nắm lấy nhau.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi, nàng tiền tụy quá, tóc lại búi lên.

Nàng là tân nương của hắn, là người phụ nữ cả đời hắn muốn che chở, nhưng kết quả là thế này đây. Muốn ôm lấy Hữu Hi, nhưng bị ngăn cách bởi xe tù, sợi xích trên tay ngăn cản hai người thân mật, tay hắn buông lỏng Hữu Hi, di dời tới mặt nàng vuốt nhẹ.

Hữu Hi thương tâm bật khóc, nước mắt tích lại trên tay hắn, bàn tay nhỏ bé vỗ về gương mặt hắn khiến hắn đau lòng. Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi, hôn lên nó, dặn dò: “Đừng khóc, hứa với ta phải sống thật tốt, quên ta, tìm cách trở về thế giới của nàng, nhất định phải hạnh phúc hiểu không?”

Hữu Hi khóc nói: “Không, ta không về, ta muốn ở cùng ngươi, đừng đừng rời bỏ ta. Là ta, đều là ta, là ta hại ngươi và mọi người”

“Đừng nói những lời ngu ngốc như vậy, chẳng qua là chuyện triều chính, nàng không biết, đừng đổ mọi tội lỗi lên bản thân”

Hữu Hi khóc nức nở, thống khổ gọi: “Tại sao, ông trời ơi, tại sao, chẳng lẽ ta tới nơi này chỉ để hại chết nhiều người như thế sao”

“Ta không cho phép nàng nghĩ như vậy. Hữu Hi, là ta vô dụng không bảo vệ được cho nàng, cũng không bảo vệ được cái nhà này”

Hữu Hi lắc đầu, khóc nói: “Không, ta không cho phép mọi người chết, ta nhất định sẽ cứu tất cả, ngươi không được nhận tội”

“Lên đường, lên đường thôi”- Phía sau có tiếng la hét

“Không”- Hữu Hi kinh hoàng khóc lớn, cầm lấy tay Hoàng Bắc Thiên không buông, hai mắt chất chứa sự lưu luyến, sợ hãi sẽ phải rời xa, nhìn Bắc Thiên. “Bắc Thiên”

Xe tù không chút lưu tình bắt đầu chuyển bánh, Hữu Hi nắm chặt tay Hoàng Bắc Thiên, chân chạy theo xe, khóc gọi tên Hoàng Bắc Thiên, trái tim đau đến không chịu nổi. Hoàng Bắc Thiên dù kiên cường nhưng gương mặt cũng ngấn lệ, đôi mắt đen lưu luyến, không muốn rời nhìn dung nhan tiền tụy của Hữu Hi.

Bao nhiêu đau khổ tất cả đều do hắn, nhìn Hữu Hi gian nan đuổi theo xe tù, trái tim hắn như bị dao cứa. Hoàng Bắc Thiên nhìn vào mắt Hữu Hi, cúi đầu nói: “Hữu Hi, ta yêu nàng”- Nói xong liền bỏ tay Hữu Hi ra.

Không còn nắm tay Hoàng Bắc Thiên, phảng phất như mất đi thứ gì đó rất quý giá, mọi thứ đều biến mất không còn gì cả, không còn nữa rồi.

“Không!”- Hữu Hi giống như người điên đuổi theo, sợ hãi khóc gọi: “Bắc Thiên, đừng bỏ ta, đừng bỏ ta lại, Bắc Thiên, Bắc Thiên!”

Chạy quá nhanh ổng quần quăn vào nhau khiến Hữu Hi ngã xuống trên mặt đất, nàng cố nhịn đau đứng lên tiếp tục đuổi theo, giọng nói nghẹn ngào gọi to: “Đừng đừng bỏ ta lại, đừng bỏ ta”

Tiếng khóc bi thương của Hữu Hi làm cho Hoàng Bắc Thiên đau khổ nhắm hai mắt lại, tay ôm chặt đầu.

Hữu Hi đuổi theo bị Lăng Khiếu Dương ngăn lại, vững vàng giam chặt trong lòng hắn, bàn tay nàng đưa về trước muốn níu kéo muốn lưu lại gì đó nhưng cuối cùng chẳng có gì cả.

Bàn tay đau khổ rút về, bụng kín mít, khóc thật to, gọi tên Hoàng Bắc Thiên, khóc như ruột gan đứt thành từng khúc, đau đớn khiến hai chân hai tay nàng vô lực, thân thể ngã xuống trên mặt đất. Lăng Khiếu Dương chậm rãi ngồi xuống theo Hữu Hi, ôm lấy nàng vào trong lòng.

Hữu Hi đau khổ giữ lấy quần áo, Hoàng Bắc Thiên của nàng vẫn ở phía trước, đi rất chậm, nhưng nàng không nhìn thấy mặt hắn, không nhìn thấy hình dáng của hắn. Hữu Hi đau lòng nhìn Lăng Khiếu Dương, phát điên đánh vào người Lăng Khiếu Dương, khóc thét lên: “Lăng Khiếu Dương, ngươi là tên khốn khiếp, đem Bắc Thiên trả lại cho ta, đem trượng phu trả lại cho ta, trả lại cho ta”

Hữu Hi đánh đấm tới tấp vào người, vào mặt, Lăng Khiếu Dương không chút động lòng, tùy ý để nữ nhân trong lòng hắn phát tiết một cách bừa bãi. Hữu Hi đau lòng khóc, bị Lăng Khiếu Dương ôm chặt, mắt nhìn thấy thanh kiếm giắt bên thắt lưng Lăng Khiếu Dương, tay mãnh liệt cầm lấy chuôi kiếm rút ra.

Lăng Khiếu Dương kinh hãi, muốn đoạt lại, nhưng Hữu Hi lại như kẻ điên hướng về hắn đâm chém lung tung tay hắn bị rạch một đường.

Hữu Hi thừa cơ lui về sau, nước mắt giàn giụa, về mặt đau đớn, trong mắt dường như đã trả hận, hai tay nắm kiếm chia về phía Lăng Khiếu Dương: “Là ngươi, tất cả đều do ngươi mà ra”

“Đưa kiếm cho ta”- Lăng Khiếu Dương đưa bàn tay đầy máu về trước. “Ngươi biết rõ, chỉ với mình ngươi cũng không giết được ta, đưa kiếm cho ta”

Trên gương mặt tái nhợt của Hữu Hi nàng cười một cách tuyệt vọng, cuống quýt lui về sau, giọng nói khàn khàn, oán hận đáp: “Đúng, ta không thể giết được ngươi, Bắc Thiên chết, ta sống để làm gì, ngươi chờ mà nhận lấy thi thể của ta, rồi đem chôn cùng Dạ Lan của ngươi đi”

Hữu Hi gào kiếm lên, mũi kiếm nhắm thẳng vào trái tim mình. Lăng Khiếu Dương vội vàng chạy tới, cũng không ngờ, mũi kiếm trong tay Hữu Hi chuyển hướng, nhắm ngay ngực Lăng Khiếu Dương. Kiếm đâm về trước dùng lực hạ xuống, đâm thật sâu vào ngực hắn, thậm chí còn nghe cả tiếng máu phụt ra khiến người khác kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 6

Lăng Khiếu Dương bị nhất kiếm đâm sâu làm cho đau đớn, hắn cúi đầu mở to hai mắt nhìn thanh kiếm trước ngực, cau mày, đau không chịu nổi. Tay đặt nơi ngực bị kiếm đâm, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Hữu Hi. Nàng bị hù một phen sợ hãi, về mặt tái nhợt, tay run lên, lần đầu tiên nàng sử dụng kiếm để giết người.

Lăng Khiếu Dương khó khăn đi về trước từng bước, Hữu Hi lại lui về sau. Bề ngoài Lăng Khiếu Dương tỏ ra lạnh như băng nhưng mắt lại ẩn chứa sự đau khổ nhìn thẳng Hữu Hi.

Hữu Hi tay thả lỏng, lui về sau, muốn thừa cơ bỏ trốn nhưng bàn tay đầy máu của Lăng Khiếu Dương lại ôm lấy cổ nàng từ phía sau.

“Ah”- Hữu Hi kinh hô một tiếng, không cách nào né được chỉ giây dựa quay đầu lại nhìn Lăng Khiếu Dương. Chỉ thấy hắn rần rần dùng tay rút kiếm ra, hắn chỉ khẽ buồn bực hừ một tiếng.

Cao Mạc ngồi trên xe chờ, nhìn thấy vậy vội vàng chạy tới: “Vương gia”

Cao Mạc thấy chủ tử bị thương, tức giận rút kiếm gầm lên: “Ngươi dám hạ sát vương gia, xem ta giết ngươi”

“Dừng lại, mang nàng ta về, đừng động vào nàng”- Lăng Khiếu Dương khó khăn nói xong cả người ngã xuống, tay vẫn giữ chặt lấy quần áo Hữu Hi làm cho nàng ngã xuống theo té trên mặt đất.

Trên người Lăng Khiếu Dương đầy máu đỏ tươi làm cho lòng nàng cũng áy náy muốn xin lỗi hắn.

Cao Mạc tức giận không thôi, tay điểm huyệt Hữu Hi làm nàng bất tỉnh mất đi tri giác. Sau đó hắn đem Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương lên xe ngựa, rồi phóng vội về thành.

Thương thế của vương gia không nhẹ cần phải điều trị...

Cao Mạc trực tiếp đem Lăng Khiếu Dương vào y quán. Hữu Hi thì nằm trong xe ngựa trong chốc lát không thể tỉnh ngay được. Hắn thề, nếu Vương gia xảy ra chuyện gì sẽ đem Hữu Hi đi chôn cùng.

Cao Mạc lo lắng chờ đợi kết quả chẩn trị của đại phu. Đại phu khó khăn mở miệng nói: “Vương gia không có chuyện gì, may mà vết kiếm là do người không chuyên nghiệp đâm nên sai vị trí, chỉ là vết thương sâu quá, phải nghỉ ngơi thật tốt”- Nghe thế, lúc này Cao Mạc mới yên tâm.

Đại Phu giúp Vương gia chăm sóc rồi băng bó lại vết thương, đưa thuốc, Cao Mạc lúc này mới an tâm mang Lăng Khiếu Dương trở về khách điểm.

Cao Mạc vì chủ tử mà tận tâm hết sức, về phần Hữu Hi, hắn vừa nhìn thấy đã bốc hỏa liền tìm sợi dây buộc nàng thật chặt mang vào giường lớn phân phó người canh gác rồi qua về bên Lăng Khiếu Dương.

Cao Mạc hẳn tuyệt đối không kiên nhẫn như Vương gia, hết ngồi nhìn nàng ăn rồi còn phải lừa nàng ăn com, chờ Vương gia tỉnh lại chắc chắn sẽ xử lý nàng ta.

Lăng Khiếu Dương mê man suốt ba ngày ba đêm, cứ nóng sốt không ngừng làm cho Cao Mạc lo sợ như kiến bò trên chảo nóng, buộc đại phu không được rời đi, chăm sóc suốt ba ngày ba đêm. Cuối cùng Lăng Khiếu Dương cũng tỉnh.

Cao Mạc mấy đêm thức trắng đến đỏ cả mắt nhìn thấy Lăng Khiếu Dương liền kích động vui mừng. Lăng Khiếu Dương muốn ngồi dậy nhưng vô tình chạm đến vết thương nên có chút đau đớn, trong đầu nhớ tới Hữu Hi đã đâm hắn một nhát.

“Vương gia, ngài đã tỉnh rồi, ngài vẫn còn bị thương nghỉ ngơi một chút đi, thuốc hạ đi phần phó phòng ăn làm vài món”- Cao Mạc thấy Lăng Khiếu Dương tỉnh lại đã muốn xuống giường liền vội vàng ngăn cản.

Lăng Khiếu Dương mở miệng hỏi: “Nàng đâu rồi?”

“Vẫn còn ở trong phòng”- Vừa nhắc tới Hữu Hi, Cao Mạc liền tức giận.

Lăng Khiếu Dương có chút cô đơn, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ., một màu xanh biếc nhưng nhiều người phá vỡ sự yên tĩnh. Trầm mặc một hồi lâu, Lăng Khiếu Dương yếu ớt nói nhỏ với Cao Mạc: “Người đi thả nàng ra, bảo nàng cắt đi, đi đâu cũng được đừng để nàng xuất hiện trước mặt ta”

Cao Mạc cau mày: “Vương gia!! Ngài đây là”- Trước đây vương gia không chịu buông tay, bây giờ không ai chống đối lại bảo nàng ta cắt đi.

Lăng Khiếu Dương không chút kiên nhẫn quát lớn: “Làm theo lời ta”

Hắn đợi một lát, trong đầu thâm nghĩ ngợi. “Vâng, thuốc hạ đi làm ngay”- Cao Mạc cau mày, hành động của chủ tử thật khó hiểu, hắn chấp tay lui ra ngoài.

Lăng Khiếu Dương tay ôm ngực, ánh mắt hướng ra sau, nhìn nắng xuân sáng rực bên ngoài nhưng trái tim hắn lại đau đớn buồn bã. Nhớ lại trước đây, hắn có mọi thứ quá nhanh, có một nữ nhân yêu hắn, vì hắn cười vì hắn mà khóc. Từng có một người mẹ yêu thương hắn, vì hắn mà buồn mà lo lắng rồi chúc phúc cho hắn.

Nhưng bây giờ, hắn không còn ai cả, người hắn yêu đã chết, người hắn hận thì còn sống, còn có ý nghĩa gì chứ. Hữu Hi đâm hắn một kiếm, khiến hắn có cảm giác mất mát thứ gì đó, nhưng lại mờ ảo không biết đó là gì.

Một khắc cô đơn, một khắc buồn bã

Hữu Hi bị trói tay chân ba ngày ba đêm không ăn gì, cũng không uống nước, liên tục phản kháng, rồi dần dần bình tĩnh trở lại.

Nghĩ tới tính mạng những người đang ở tù, nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên sắp chết đi, nước mắt lại tràn xuống. Lão phu nhân đã lớn tuổi như vậy, dọc đường đi làm sao chịu đựng nổi khắc nghiệt. Bắc Song và Thượng Quan Dã vừa lấy nhau không lâu, lại bị đẩy về chỗ chết. Nhiều tính mạng vô tội như vậy, tất cả đều phải đối mặt với cái chết.

Nàng không được nhìn thấy gương mặt Hoàng Bắc Thiên, không thể nhìn thấy ánh mắt thâm tình. Cũng không cách nào cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn. Hình ảnh hôn lễ mờ ảo vẫn hiện ra trước mắt, Hoàng Bắc Thiên sung sướng đưa nàng vào vương phủ. Nhưng Lăng Khiếu Dương và Lý Hạo xuất hiện, mọi thứ tốt đẹp đều bị đập nát và phá hủy. Lý Hạo giận Hoàng Bắc Thiên cự tuyệt hôn sự, Lăng Khiếu Dương vì trả thù nàng, hẳn cho rằng Lãnh Dạ Hủy không xứng đáng có được hạnh phúc

Hạnh phúc đối với nàng lúc thật gần có thể chạm vào, nhưng trong nháy mắt lại xa vời. Hạnh phúc của nàng đã bị hủy, ngay cả nụ cười hạnh phúc cũng biến mất, ngay cả quyền lựa chọn cũng bị tước đoạt. Nghĩ tới trái tim thất lại đau đớn, phải làm sao để thay đổi cục diện, phải làm gì để khiến mọi người không mất mạng.

Hữu Hi hận Lăng Khiếu Dương hận Lý Hạo lấy đi hạnh phúc của nàng.

“Người đâu, người đâu”- Hữu Hi đột nhiên hô to, hai người canh giữ đi tới hỏi Hữu Hi có chuyện gì.

Hữu Hi khó khăn ngồi xuống, mắt uể oải nhìn hai người canh giữ: “Mở dây trói cho ta, cởi trói”

“Chúng thần chỉ là kẻ hạ nhân, không dám tự ý quyết định”- Người canh giữ liếc mắt nhìn nhau quả thật làm khó cho họ.

Lúc này Cao Mạc đi tới, nghe Hữu Hi hô liền cau mày nói: “Cởi trói cho nàng”

Cao Mạc vừa nói xong. Hai người canh giữ liền cởi trói cho Hữu Hi. Cao Mạc nhẫn nại nhìn Hữu Hi: “Người đi đi, Vương gia không giữ người nữa, nếu có thể hãy đi thật xa”

Hữu Hi nghe Cao Mạc nói, lặng đi một chút, trái tim nhảy căng lên, cổ không suy nghĩ nhiều, lách thân thể phiêu dạt của mình đi ra ngoài. Nàng đuổi theo Hoàng Bắc Thiên, dù là chết cũng muốn chết cùng hắn, chết cùng một chỗ. Mấy ngày qua đã hao tổn sức lực, lại không ăn uống làm đầu nàng có chút ngất huyền, mới vừa đi tới cửa đã muốn xỉu, nhưng nàng kiềm xuống, tựa vào lề cửa, dừng lại một chút rồi tiếp tục bỏ đi.

Hữu Hi đoán không ra tâm ý của Lăng Khiếu Dương, hắn hao tâm tổn sức như vậy đã đánh ngã được Hoàng Bắc Thiên, sao lại dễ dàng để cho nàng rời đi như vậy?

Trái tim Lăng Khiếu Dương vốn tàn nhẫn, phá hủy hạnh phúc của nàng, vì nàng mà giết nhiều người, làm nàng sống không bằng chết. Đúng vậy, nàng hiện giờ chính là sống không bằng chết.

Hữu Hi lao đảo, nhưng lại vội vàng bước đi. Đáng vẻ hấp tấp của nàng rơi vào mắt Lăng Khiếu Dương. Hắn đau xót, tay nhẹ bụng vết thương, đứng trước cửa sổ nhìn theo dáng Hữu Hi rời đi.

Vết thương lại trởi đau.

Hữu Hi đi tới chợ, mọi người vẫn sinh hoạt như trước không có gì đổi thay, chỉ có nàng và cả nhà Hoàng Bắc Thiên phát sinh biến cố.

“Hữu Hi”

Phía sau vang lên giọng nói quen thuộc, Hữu Hi quay đầu lại nhìn thấy gương mặt âu lo của Văn Tụy.

“Văn Tụy”- Hữu Hi không nhận được mà bật khóc. “ta hại chết mọi người rồi”

Văn Tụy ôm lấy Hữu Hi: “Đừng khóc, không phải do lỗi của người, đi, theo ta về khách điểm”

“Không, ta muốn đuổi theo Hoàng Bắc Thiên, ta sợ không kịp nữa rồi”- Hữu Hi đẩy Văn Tụy ra

“Người nhìn bộ dạng của mình đi, làm sao mà đuổi theo, về nhà rồi bàn bạc thật kỹ nghe lời đi”

Hữu Hi nghe Văn Tụy nói, nàng ấy nói đúng, bây giờ nàng thế này làm sao đuổi theo Hoàng Bắc Thiên. Hữu Hi gạt đầu cảm kích Văn Tụy, nàng đang trong tình trạng khó khăn cần nhất lúc này là sự an ủi và sức mạnh. Văn Tụy dịu thân thể gầy gò của Hữu Hi về khách điểm.

Văn Tụy nghĩ rằng Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi cuối cùng cũng hạnh phúc, nhưng lại không ngờ bước qua cánh cửa ấy là điều xấu đáng ghênh đón họ. Thế sự thật không lường trước được,!!

Khách điểm, hôm nay chỉ có vài người, Văn Tụy mang Hữu Hi về khuê phòng của mình. Nàng phân phó vài người hâm nóng thức ăn cho Hữu Hi, chải tóc rửa mặt cho nàng, vài ngày vừa không gặp Hữu Hi, Văn Tụy không thể tin được, một người đang khỏe mạnh lại trở nên yếu ớt gầy gò.

Hữu Hi nuốt thức ăn xuống, Văn Tụy ở bên cổ vũ nàng, ăn không được cũng phải ăn, ăn xong mới có thể đuổi theo Hoàng Bắc Thiên. Hữu Hi ép bản thân phải ăn cơm, uống nước, ép bản thân không được khóc nhưng nước mắt lại chảy xuống.

Mình vẫn còn có người quan tâm chăm sóc, còn có thể ngồi đây ăn nhưng Hoàng Bắc Thiên và mọi người lại ở tù, ăn bữa cơm hít gió trời mà sống. Hữu Hi sụt sịt mũi, cố gắng nén nỗi đau xót trong tim, đau khổ nhìn Văn Tụy.

“Thật sự không còn cách nào cứu Hoàng Bắc Thiên và người nhà sao, thật sự hết cách rồi sao?”.

Văn Tụy lắc đầu, vẻ mặt khổ sở: “Việc đã tới nước này, sợ là không còn đường sống đành phải chờ phán xét của hoàng thượng”

Hữu Hi tuyệt vọng nói: “Như vậy là không còn hy vọng nữa rồi”

“Haiz”- Văn Tụy vẻ mặt trầm xuống, không có ý kiến nữa, mặc dù lòng nàng cũng đau muốn giúp nhưng tâm tình hoàng đế làm sao biết được.

Hữu Hi nhớ tới trước đây xem TV, có vị đại thần bị giam giữ, phạm đại tội nhưng nhờ có người cầu xin: “Nếu như nhờ một vị quan chức vụ lớn trình tấu chương cho hoàng thượng xin con đường sống, Hoàng Bắc Thiên có thể sẽ không chết, hoàng thượng biết đâu lại giảm nhẹ tội.”

Văn Tụy cau mày: “Chuyện này cũng không phải khó, nhưng chúng ta không quen ai trong triều, hơn nữa, vị đại nhân đó phải có thân tình. Nếu không ông ta cũng sẽ sợ giao du kẻ xấu hoặc sợ không dám đắc tội với tướng quân”

“Chẳng lẽ trong triều không có vị quan nào chính trực có dũng khí cầu xin hoàng thượng sao?”- Hữu Hi siết chặt tay, chẳng lẽ nhìn mọi người chết sao.

Văn Tụy bình tĩnh suy nghĩ: “Có lẽ có, nhưng phải nói chuyện với người đó, biết đâu hoàng thượng sẽ nghe theo người đó”

“Vậy người hoàng thượng yêu thương nhất là ai, ta sẽ đi cầu xin vị đại nhân đó, cầu xin ngài ấy cứu Hoàng Bắc Thiên.

Tay Văn Tụy đan vào nhau, do dự nghĩ: “Bên cạnh hoàng thượng có ba sủng thần, một là đại tướng quân, hai là tể tướng đại nhân, nhưng tể tướng lại có giao tình tốt với lý quân, sợ là không được”

Hữu Hi sót ruột giữ lấy tay Văn Tụy vội vàng hỏi: “Người còn lại là ai?”

Văn Tụy do dự, nhìn gương mặt lo lắng của Hữu Hi, thành thật nói: “Người còn lại chính là Nghĩa vương gia”

“Đó chẳng phải là tên Lăng Khiếu Dương khôn khiếp sao!!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7

Trong lòng Hữu Hi trừ Hoàng Bắc Thiên và những người vô tội bị liên can thì không còn ai hết, nàng nhất định phải cứu họ, dù chỉ có một chút hy vọng nàng cũng phải nắm giữ tuyệt đối không buông tay. Có lẽ phải nỗ lực rất lớn, có lẽ nàng sẽ mất đi tôn nghiêm làm người nhưng nàng không hối hận.

Nội tâm cũng không phải chưa từng đấu tranh, bây giờ nàng có thể tự do hoàn toàn thoát khỏi Lăng Khiếu Dương. Nhưng trái tim lại bị giam cầm, dù làm cách nào cũng không khiến nó hồi sinh. Nàng có thể bình yên mà sống qua ngày nhưng Hoàng Bắc Thiên và người nhà hắn lại chết thảm.

Nàng bỏ không được.

Cầu Lăng Khiếu Dương, đi thôi, tất cả vì người nàng yêu, nàng có thể làm được. Nàng đi cầu xin Lăng Khiếu Dương cứu Hoàng Bắc Thiên và mọi người, chỉ cần Hoàng Bắc Thiên còn sống, dù phải buông tay tình yêu này, dù phải sống trong tù ngục nàng cũng nguyện ý.

Bây giờ ngoài tính mạng của Hoàng Bắc Thiên thì không có gì quan trọng hơn cả.

Không có!!

Hữu Hi cáo từ Văn Tụy, đi tới chỗ ở Lăng Khiếu Dương, mặc dù tâm lý đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng mỗi bước đi về phía trước, trái tim như bị cắt ra thành từng mảnh, mỗi một bước chân lại trở nên thật khó khăn.

Bước cuối cùng lên bậc thang, Hữu Hi gõ cửa, trái tim yên tĩnh, sau này nàng không còn là An Hữu Hi nữa, không còn nữa rồi!! Một hồi sau, cửa cũng mở ra, người gác cửa nhìn Hữu Hi.: “Ngươi tới đây làm gì?”

Hữu Hi thần thò trả lời: “Ta tìm Vương gia, làm ơn cho ta vào”

Nhưng, Vương gia đã nói không muốn gặp nàng, người gác cửa lắc đầu nói: “Vương gia không muốn gặp ngươi, ngươi đi đi”

“Ta muốn gặp hắn, ta nhất định phải gặp hắn, ngươi vào thông báo một tiếng là được”- Hữu Hi chết lặng đi, sau đó trở nên kích động muốn xông vào.

“Ngươi ở đây chờ, ta đi thông báo một tiếng, xem Vương gia có muốn gặp không”- Người gác cửa đóng cửa lại, nhốt Hữu Hi bên ngoài.

Hữu Hi đứng yên, ngây ngốc nhìn cánh cửa gỗ, nàng cố hết sức nhẫn nại chờ đợi Lăng Khiếu Dương gặp nàng. Rốt cuộc người gác cửa cũng ra, nhìn Hữu Hi lắc đầu: “Vương gia nói, không muốn gặp ngươi, ngươi đi đi”

Không, Hữu Hi bối rối bật dậy, đánh vào cánh cửa kích động la to: “Cho ta vào, ta muốn gặp hắn”

Nàng không thể để niềm hy vọng cuối cùng mất đi, nếu Lăng Khiếu Dương không muốn gặp, vậy Hoàng Bắc Thiên của nàng phải làm sao, phải làm sao đây!!

Người gác cửa không hề để ý đến lời cầu khẩn của Hữu Hi, đóng thật chặt cửa, Hữu Hi hoảng sợ đập cửa thật mạnh: “Mau mở cửa, mau mở cửa cho ta vào, mở cửa...”

Không ai để ý tới Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương không muốn gặp nàng, Hữu Hi bàng hoàng bất lực tê liệt ngồi co quắp ở cửa. Nàng nên làm gì bây giờ, làm sao bây giờ!!

Trong phòng Lăng Khiếu Dương có thể nghe rất rõ ràng tiếng la khóc của Hữu Hi nhưng lạnh lùng không nói, chỉ nằm trên nhuyễn tháp, vẻ mặt ngưng đọng. Sau một hồi, Lăng Khiếu Dương không nghe giọng Hữu Hi nữa, hay là nàng bỏ đi. Quên đi ~ như vậy cũng tốt, Lăng Khiếu Dương chậm rãi nhắm mắt lại, cứ như vậy chấm dứt, không còn hành hạ nhau nữa cũng tốt.

Lăng Khiếu Dương nhắm mắt dưỡng thần, không hề biết, Hữu Hi đang di chuyển trong sân.

Hữu Hi dạo một vòng, rốt cuộc cũng có hy vọng, phía sau vương phủ có một cây liễu rủ, tựa vào tường, vừa hay nàng có thể trèo lên cây sau đó nhảy xuống sân thẳng tiến vào trong.

Hữu Hi nhấc váy, cố gắng trèo lên cây liễu rủ, cổ tay cùng lòng bàn tay bị ma sát ma sát mà trầy xước. Dù khó khăn nhưng nàng cố gắng bám trụ từng bước cuối cùng cũng trèo được lên trên, cẩn thận ngồi trên cao nhìn toàn bộ bên trong Vương phủ.

Hữu Hi bám vào nhánh cây cao. Trong lòng có chút sợ hãi, sau vài lần trượt ngã nàng cuối cùng cũng bám được vào đầu tường, chần chờ ngồi trên vách tường, dùng sức đẩy nhẹ, hao phí không ít sức lực, Hữu Hi thở hổn hển, vừa muốn nhảy xuống, lại nghe tiếng hét lớn: “Người nào?”

Hữu Hi thất kinh “Ah”, sau khi hét lên, cả người ngã xuống đau đớn

Trong đại sảnh.

Lăng Khiếu Dương ngồi trên ghế hoa, mặc trên mình trường bào màu ngà sạch sẽ, đôi mắt màu đen dày đặc, ánh tuấn thập phần, duy chỉ có sắc mặt trắng nhợt, hai lông mày nhíu lại, bờ môi mím chặt, đôi mắt đen híp lại nhìn từng người đang đứng trong sảnh.

So với Lăng Khiếu Dương trên người một bộ quần áo sạch sẽ, trong đại sảnh có một người cũng chạt vật, quần áo màu tím đã bạc phéch còn có mấy chỗ rách, tóc đen bừa bộn rơi xuống trên vai, trên gương mặt tiền tuy dính chút bụi bẩn, giống như chàng hề.

Lăng Khiếu Dương lặng im hồi lâu, mở miệng nói: “Ngươi tới làm gì, bản vương không phải đã nói nếu có thể ngươi hãy biến đi cho xa sao?”

Hữu Hi cắn môi, trong mắt hiện lên vẻ đau khổ, do dự hồi lâu rồi đột nhiên quỳ xuống: “Ta cầu xin ngươi, hãy cứu Hoàng Bắc Thiên và người nhà của hắn!!”

Lăng Khiếu Dương giật mình, nàng quỳ gối trước mặt hắn, nàng vì nam nhân kia, mà chấp nhận hạ mình cầu xin hắn. Nhìn nàng nhọc nhằn cầu xin, hắn đáng ra phải cảm thấy tốt!! Nhưng, tại sao lòng không chút vui sướng, ngược lại còn thất vọng, khó chịu.

Tay Lăng Khiếu Dương gắt gao vịn chặt thành ghế, đôi mắt trở nên âm trầm, trên mặt nở nụ cười, nhưng là cười lạnh hoặc là cười khổ.

“Ngươi cho rằng ta hao tâm tổn trí khiến hắn chết đi, như thế nào lại cứu hắn, thật buồn cười!”

Trái tim Hữu Hi cứng lại, đau khổ nói: “Ngươi muốn như thế nào mới cứu hắn, muốn thế nào mới bằng lòng cứu họ, chỉ cần ngươi nói ta nguyện ý làm, cầu xin ngươi, chỉ cầu xin ngươi đừng để họ chết. Tại sao ngươi lại tàn nhẫn như vậy, tại sao?”- Hữu Hi vừa quỳ vừa cầu xin, ánh mắt ẩn chứa sự đau khổ chờ đợi nhìn Lăng Khiếu Dương, đứng dậy vỗ nàng nữa, nàng sắp điên mất rồi.

Lăng Khiếu Dương đứng lên, quay đầu đi: “Tại sao lại cứu họ, nhìn ngươi đau khổ như vậy ta rất vui, ngươi cứ tiếp tục sống trong đau khổ, dù chết cũng không yên, một người tàn nhẫn như ta sao có thể đi cứu họ?”

Lăng Khiếu Dương nói xong, liền bỏ đi vào trong tẩm, Hữu Hi vội vàng di chuyển người ôm lấy cổ chân Lăng Khiếu Dương, khóc rống lên: “Không, ngươi cứu bọn họ, làm ơn cứu họ, chỉ cần họ sống, ngươi muốn ta làm cái gì, ta cũng đồng ý, đừng để họ chết, đừng mà”

Tiếng khóc của Hữu Hi làm Lăng Khiếu Dương phiền lòng, nhìn gương mặt đầy lệ của Hữu Hi, nhìn sự sợ hãi cùng đau khổ của nàng hắn lại nhẫn tâm đá nàng văng ra, tức giận nói: “Ta không có hứng thú cứu họ, đi ra ngoài”

Trong mắt Hữu Hi chứa chan lệ cùng sự sợ hãi, đứng dậy như kẻ điên vọt tới trước mặt Lăng Khiếu Dương, kéo quần áo của hắn, khóc hô: “Chỉ có ngươi mới có thể cứu họ, van cầu ngươi, van cầu ngươi. Ta không đáng có được hạnh phúc, ta từ bỏ, ta sẽ từ bỏ mọi thứ, chỉ cần họ sống mà thôi, cầu ngươi cứu họ, làm ơn cứu họ”

Hữu Hi khóc trong tuyệt vọng, tay gắt gao nắm lấy vạt áo Lăng Khiếu Dương, làm cho vết thương trước ngực rách ra đau đớn. Hắn đồ dẫn đứng đó, Hữu Hi khóc khàn cả giọng, ruột gan đứt từng khúc, cầu xin hắn, cứu nam nhân nàng yêu, tay Lăng Khiếu Dương không nhận được giữ lấy bà vai nàng, không biết là muốn đẩy nàng ra hay muốn nàng bình tĩnh trở lại.

Hữu Hi khóc đến bi thương, cầu xin hắn, tâm tình kích động sắp phát điên, một lần nữa khẩn cầu Lăng Khiếu Dương, hy vọng hắn có thể thay đổi chủ ý, cứu Hoàng Bắc Thiên.

Tiếng nước nở vang lên, tiếng cầu khẩn tan nát cõi lòng, làm cho Lăng Khiếu Dương một trận nhiều loạn, hắn cuối cùng đẩy Hữu Hi ra, Hữu Hi lao đảo rồi té xuống mặt đất, hai mắt đau khổ tuyệt vọng nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương quay đầu lại, vẻ mặt âm trầm: “Vi hắn ngươi thật sự cái gì cũng đồng ý?”

Hữu Hi ghen ngào, mờ mịt gạt đầu, ghen ngào nói to: “Ta cái gì cũng tự nguyện, chỉ cần, chỉ cần họ sống, ta cái gì cũng nguyện ý”

Đầu Lăng Khiếu Dương đột nhiên ngửa cao, cười lạnh một tiếng, tay vỗ vỗ trán, ngồi xuống, hốc mắt ửng hồng, lộ ra nụ cười lãnh khốc, trầm giọng nói: “Tốt, chỉ cần ngươi nghe lời, ta đồng ý tìm cách giúp hắn không chết, nhưng sau này, ngươi phải ở lại vương phủ, làm nữ nhân của ta, không cho phép có ý nghĩ trốn đi, cũng không đồng ý cho ngươi nhắc tới hắn, nếu không ta tự có cách khiến hắn chết đi.”

Hắn đồng ý rồi, đồng ý rồi, trái tim Hữu Hi dấy lên chút hy vọng, đôi mắt sưng đỏ nhìn hắn, vội vàng nói: “Chỉ cần hắn còn sống, ta từ nay sẽ là Lãnh Dạ Duyệt, ta sẽ từ bỏ hắn, ở lại bên cạnh ngươi, ta sẽ không xuất hiện bên cạnh hắn nữa, không bao giờ”

Trên mặt Lăng Khiếu Dương không chút vui mừng, chỉ âm trầm nhìn Hữu Hi: “Tốt lắm đáp án của ngươi ta rất hài lòng, nhớ kỹ là ngươi cầu xin ở lại bên cạnh ta, đừng đứng ở trước mặt ta tỏ ra không cam lòng, ta rất ghét nhìn thấy đáng về không tự nguyện của ngươi”

“Được, ta biết phải làm như thế nào. Ta biết”- Nàng làm thế nào đã không quan trọng, không quan trọng nữa rồi, chỉ cần có thể cứu Hoàng Bắc Thiên, dù Lăng Khiếu Dương kêu nàng chết, nàng cũng tình nguyện.

“Vậy khi nào lên đường, ngày mai được không?”- Hữu Hi chỉ muốn sớm đuổi theo Hoàng Bắc Thiên, sớm hoàn thành ý nguyện.

Lăng Khiếu Dương bực mình, đôi mắt đen liếc nhìn Hữu Hi: “Ngươi phải nghe lời ta”

Nhưng cứu người như cứu hỏa, sớm một chút thì tốt. Hữu Hi lo lắng nghĩ, nhưng không dám mở miệng nói ra. Sợ chọc giận Lăng Khiếu Dương, hắn đổi ý, không chịu cứu Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi lựa chọn im lặng.

Lăng Khiếu Dương thân nhiên đứng dậy: “Đừng quên, ngươi đâm ta một nhát, ta muốn dưỡng thương, chớ vết thương lành, tự nhiên ta sẽ mang ngươi về. Ta làm gì cũng rõ ràng, ngươi không cần hỏi nhiều, giúp ngươi cứu người, muốn trách thì tự trách mình không nhìn thấy được tình cảnh, nếu như không đâm ta một kiếm, chúng ta có thể khởi hành sớm? Tốt lắm, bốn vương muốn nghỉ ngơi, ngươi lui xuống đi”

Lệ chưa khô, trái tim đã chết, Hữu Hi đứng lên. Trận giao dịch này nàng đã thua, nhưng lại thắng được tính mạng của Hoàng Bắc Thiên và người nhà, rất đáng, rất đáng. Đúng rồi, mọi chuyện giữa nàng và Hoàng Bắc Thiên cũng đã là quá khứ, sau này nàng là Lãnh Dạ Hủy, một người không có trái tim, giống như con búp bê.

Hữu Hi thân thờ xoay người bỏ đi, Lăng Khiếu Dương nhìn theo bóng lưng gầy yếu của nàng, gọi lại: “Còn nữa, bốn vương không muốn mỗi ngày đối mặt với nữ nhân xấu xí gầy như que củi. nếu muốn ở lại, ngươi phải cho bốn vương nhìn thấy giá trị của ngươi”

Hữu Hi cười khổ, không xoay người, cúi đầu nói: “Ta đã hiểu”

“Còn nữa, ở đây hạ nhân không nhiều, ngươi phụ trách cuộc sống hằng ngày cho bốn vương, hy vọng ngươi làm tốt, làm cho bốn vương vui vẻ, nói không chừng vết thương mau khỏi, hắn càng có hy vọng.”

“Vâng”

Lăng Khiếu Dương lãnh đạm nói: “Tốt lắm lui xuống, ngươi phải ghi nhớ cho rõ”

Hữu Hi như trốn ra khỏi phòng, chạy về phòng mình, mở cửa vào, đóng lại, không nhịn được bật khóc. Trái tim nàng, lương tâm nàng như bị kim đâm đau đớn, nàng không biết chính mình bây giờ thành cái gì, cũng không thể ở cùng Hoàng Bắc Thiên, nghĩ tới trái tim lại đau.

bỪng môi khóc nức nở, bi thương mà tuyệt vọng.

Ngoài cửa, một dáng người cao lớn đứng đứng yên, nghe tiếng khóc đau đớn bên trong, hắn cúi đầu, cô đơn rời đi

Hữu Hi dùng một đêm để hoàn toàn tiếp nhận quyết định của bản thân, nàng không không thể yêu Hoàng Bắc Thiên được nữa, đã cùng ác ma giao dịch xong xuôi cả rồi, nàng đã không còn là chính mình, nàng đánh mất đi linh hồn, tự tôn cùng hy vọng chỉ là một khối thi thể, nhưng tình yêu với Bắc Thiên sẽ không chết đi, mà sẽ cất thật kỹ trong lòng, vẫn yêu vẫn tin...

Hữu Hi cẩn thận hạ hạ Lăng Khiếu Dương, không cho phép hắn có cơ hội thay đổi chủ ý, làm cho vết thương mau lành, sau đó nhanh nhanh đi cứu Hoàng Bắc Thiên.

Cao Mạc thay mặt Lăng Khiếu Dương làm nhiều việc, nàng chỉ việc lo cuộc sống hằng ngày của hắn, rửa mặt thay quần áo, nấu cơm, như vậy cũng tốt, nhưng công việc đó cũng không khó khăn.

Trời sáng, Hữu Hi rửa mặt, tự giác nhìn mình trong gương, sắc mặt tái nhợt như muốn dọa người, mắt to hãm sâu, gương mặt gầy gò, không chút lộng lẫy. Nàng do dự, dùng trâm cài tóc lên. Nàng không còn là một tiểu cô nương nữa, từ sâu trong lòng nàng hy vọng thân phận của mình là thê tử Hoàng Bắc Thiên. Thế nhưng căn bản là không còn, hôn lễ nàng sẽ vĩnh viễn không quên

Trên tay vẫn còn đeo chiếc nhẫn mà Hoàng Bắc Thiên đưa cho nàng, nó là vật gia truyền cho con cháu tương lai của dòng họ. Qua đó, Hoàng Bắc Thiên biểu lộ tâm ý của bản thân, hơn nữa chiếc nhẫn này còn tuyên bố nàng là thê tử của hắn, chỉ có nàng ngu ngốc không biết. Nhìn nhẫn như nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên, nhìn vật nhớ người, ra cảm giác chính là như vậy. Hữu Hi lại rơi lệ, hôn lên chiếc nhẫn, xem như đang hôn người yêu, sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, nàng rời khỏi phòng.

Mở cửa, ngênh đón nàng là ánh nắng mặt trời gay gắt nhưng không chói mắt lắm. Hữu Hi đi vào phòng lấy nước nóng, chuyện thứ nhất phải làm là hạ hạ Lăng Khiếu Dương rời giường.

Nàng bây giờ chỉ là một nha hoàn, một con búp bê vô can, là nàng tình nguyện làm nha hoàn, đẩy cửa đi vào trong tắm, nhìn thấy Lăng Khiếu Dương mặc nội sam màu trắng ngồi ngay ngắn trên nếp giường.

Hữu Hi cắn môi đi vào, nàng làm như vậy là đúng hay sai, nhưng nàng muốn làm vì Hoàng Bắc Thiên vì mọi người.

Hữu Hi đem nước đặt trên ghế, đem khăn lông những ướt rồi vắt khô, đang muốn giúp Lăng Khiếu Dương lau mặt thì hần mở miệng nói: “Trước tiên thay thuốc cho bốn vương!”

Hữu Hi đặt khăn xuống.

“Thuốc ở trên bàn!”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói, mắt nhìn gương mặt tiền tụy của Hữu Hi.

Hữu Hi không nói không rằng đi tới trước bàn cầm lấy thuốc, sau đó đi tới bên người Lăng Khiếu Dương nhưng chân chừ không dám làm.

Lăng Khiếu Dương nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hữu Hi, đôi mắt đen hiện lên sự không kiên nhẫn: “Sao, không muốn làm sao!”

“Không có”- Hữu Hi cúi đầu trả lời, nàng không quen cởi áo cho hần.

“Không có, ta xem ngươi rất không cam lòng”- Lăng Khiếu Dương hừ lạnh- “Không muốn làm thì rút đi, bốn vương thay người là được “

Hữu Hi vội vàng lắc đầu: “Không, ta thay ngay”- Hữu Hi nói xong liền tiến lên, cúi đầu, cởi áo Lăng Khiếu Dương ra, để lộ ra miếng vải trắng quấn chặt lấy ngực Lăng Khiếu Dương.

Tay Hữu Hy động tác cẩn thận từ từ tháo băng, sao khi tháo xong thì đập vào mắt nàng là vết thương do kiếm gây ra. Vết thương không lớn nhưng rất sâu, Hữu Hi hận không thể đem vết thương trong nháy mắt buộc nó lành lại như vậy có thể lên đường sớm một chút.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi đang ngây ngốc đứng yên, không biết sao nàng lại thần thờ như vậy liền quát lạnh nói: “Này ngươi lo lắng cái gì, đẹp lắm sao!”

Hữu Hi bị tiếng rống to của Lăng Khiếu Dương cắt đứt mạch suy nghĩ, vội vàng ổn định lại, đổ thuốc trong chiếc bình sứ nhỏ vào tay đắp lên vết thương của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương không nhìn được khe cau mày. Hữu Hi quay đầu nhìn quanh một chút, nhìn thấy trên bàn có miếng vải trắng, đi qua lấy sau đó quấn lên vết thương cho Lăng Khiếu Dương. Lăng Khiếu Dương không nhìn được kêu đau một tiếng, tức giận nhìn Hữu Hi, Hữu Hi cúi đầu nhưng vẫn tiếp tục làm cũng không phải là nàng cố ý khiến hần đau. Sau khi đã buộc băng chắc chắn mới mặc lại nội sam cho Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi vẫn cúi đầu, không hề nhìn mặt Lăng Khiếu Dương, mà Lăng Khiếu Dương thì cũng cúi đầu, nhìn mỗi động tác của Hữu Hi, bàn tay nhỏ bé vì hần mà bận rộn, trong tâm đầy lên cảm giác oán trách, tay đột nhiên nâng mặt Hữu Hi lên, buộc đôi mắt âm đạm của nàng đối mặt với hần.

“Ngươi có từng hầu hạ nam nhân khác như vậy không?”- Nàng cũng từng vì Hoàng Bắc Thiên mà làm việc này sao.

Hữu Hi trong lòng chua xót, cặp mắt xuống, nhớ tới trước đây nàng từng may quần áo cho Hoàng Bắc Thiên, lại còn giúp hần mặc vào, nhìn gương mặt tươi cười đầy ý thỏa mãn của hần. Nếu như những chuyện này không xảy ra, nàng đã là thê tử của Hoàng Bắc Thiên, mỗi ngày có thể chăm sóc nam nhân mình yêu đó là điều hạnh phúc nhất, nhưng mọi thứ đã không còn nữa.

Hữu Hi im lặng hồi lâu, Lăng Khiếu Dương trở nên xúc động, tức giận, bỏ tay, quát to: “Bụng đồ ăn sáng tới đây”- Nàng nhất định đang nghĩ tới nam nhân kia, nghĩ tới những kỉ niệm trước đây. Trái tim Lăng Khiếu Dương lại trở nên lo lắng.

“Vâng”- Hữu Hi nhu thuận lên tiếng xoay người đi ra ngoài, Lăng Khiếu Dương thờ hồn hèn, tự dùng khăn lau mặt, sau đó đợi Hữu Hi bụng đồ ăn sáng lên.

Hữu Hi bụng đồ ăn sáng trở về, phòng bếp để chén thuốc cho nàng bảo nàng bụng lên.

Hữu Hi nghĩ đó là thuốc cho Lăng Khiếu Dương uống, dù sao hần cũng đang bị thương. Quay về tắm của Lăng Khiếu Dương, hần đã ngồi trước bàn bát tiển. Hữu Hi cầm thức ăn để trong mâm gỗ đặt xuống bàn, mang theo cả chén thuốc.

“Ngồi xuống ăn cơm”- Lăng Khiếu Dương chỉ tay xuống bàn, cau mày liếc nhìn Hữu Hi một cái.

Hữu Hi khó hiểu nhìn Lăng Khiếu Dương: “Tại sao, ta xuống dưới ăn là được rồi”- Hữu Hi không muốn cùng hần đối diện, bởi vì, ngồi cùng một chỗ ăn cơm phải là cùng nam nhân mình yêu cùng người thân của mình, tuyệt nhiên không phải cùng hần.

“Đừng phí lời nhảm nhí nữa, ta kêu ngươi ngồi xuống ăn cơm”- Lăng Khiếu Dương không có kiên nhẫn giải thích, chỉ nghiêng răng ra lệnh.

“Nhưng mà...!”

“Ngươi đã hứa những gì? Đã hứa sẽ thuận theo ta mọi chuyện sao?”

“Ta ăn”- Hữu Hi trong lòng thở dài, không cam lòng ngồi xuống, cầm lấy chén cơm, khuyến khích bản thân rằng ăn cho xong.

Hữu Hi cắn bản không chút hứng thú, lòng nàng bị dày vò, chỉ hi vọng có thể chạy ngay tới kinh thành cứu Hoàng Bắc Thiên. Nhưng liệu Lăng Khiếu Dương có lừa gạt nàng, nếu như chuyện hần đáp ứng cứu Hoàng Bắc Thiên chỉ là đùa giỡn, nhưng vậy Hoàng Bắc Thiên chết nàng cũng không hay.

Trong lòng đau đớn, đau quá, Hữu Hi không cách nào nuốt nổi, muốn ngay lập tức cứu người, nhưng thời gian không cho phép, Lăng Khiếu Dương cũng không cho nàng hỏi, chẳng lẽ chỉ có thể chịu sự chờ đợi dày vò này sau. Sau đó giống như kẻ ngốc nghe theo hần, mỗi ngày làm những chuyện nhàm chán giúp hần vui vẻ, trong khi đó sống chết của Hoàng Bắc Thiên và Bắc Song không rõ.

Thức ăn trong miệng giống như tước tỉnh, nước mắt tích lại rơi xuống, nếu như Hoàng Bắc Thiên có mắt mát gì, nàng nên làm gì bây giờ.

Lăng Khiếu Dương ăn hai khẩu phần cơm, nhưng lại nhìn thấy Hữu Hi lặng lẽ khóc, trong lòng dị thường xúc động, buông bát xuống: “Người khóc cái gì, ăn cơm cùng ta đau khổ vậy sao?”

Hữu Hi ngẩng đầu, che mắt nhìn Lăng Khiếu Dương, nghẹn ngào nói: “Nếu như lúc chúng ta tới, họ đã chết rồi thì sao, lỡ không kịp thì làm sao?”

Tay Lăng Khiếu Dương nắm thành quyền, đôi mắt đen mang theo lửa giận nhìn Hữu Hi: “Người không tin ta, sao lại tới cầu xin ta?”- Hần phùng phùng lửa giận đứng lên. “Không ai buộc người ở đây, không tin lời ta lập tức cắt đi, đừng ở chỗ này vì nam nhân kia âm khóc, cắt đi”

Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương tức giận, không rõ sao hần lại giận tới như vậy, vội vàng giải thích: “Ta chỉ sợ thời gian, ta..”

“Đi ra ngoài”- Lăng Khiếu Dương nổi giận đùng đùng, nhưng lại động tới vết thương, không nhịn được cau mày.

Hữu Hi bị cơn tức giận của Lăng Khiếu Dương làm cho hoảng sợ đứng lên, nhìn thấy miệng vết thương máu chảy ra ào ào, bối rối nói: “Vết thương của người chảy máu rồi, ta giúp người đắp thuốc, để ta giúp người”

Hữu Hi bối rối tiến lên, muốn cởi áo Lăng Khiếu Dương giúp hần đắp thuốc, nhưng Lăng Khiếu Dương phát tay, bỏ qua Hữu Hi: “Người sợ ta chết không ai cứu hần sao, sợ vết thương ta không khỏi hần không cách nào cứu hần đúng không? Cút đi, cút ra ngoài”- Lăng Khiếu Dương tức giận gào thét, xoay người sang chỗ khác, không nhìn mặt Hữu Hi, tay bụng vết thương, toàn tâm đau đớn không nói được. >> Mùi dấm chua nồng nặc

Hữu Hi kinh hoàng, nhìn Lăng Khiếu Dương đột nhiên tức giận, nàng có chút sợ hãi, do dự một chút, rồi đi ra ngoài, vừa mới chuyển thân, cổ tay căng thẳng, nhưng Lăng Khiếu Dương giữ nàng lại, chưa kịp phản ứng môi đã bị giữ lấy.

Bá đạo hôn, bá đạo chiếm giữ, cõi lòng tan nát, Hữu Hi dùng tay thúc vào ngực Lăng Khiếu Dương, nhưng tay lại dính máu tươi.

Sợ hãi, kinh tâm, nhục nhã trong nháy mắt bao lấy trái tim Hữu Hi, nàng làm đau vết thương của hần, là cố ý hay vô tình.

Lăng Khiếu Dương buồn bực hừ một tiếng, đẩy nàng ra, Hữu Hi cuống quýt lui về sau, ngã xuống bàn.

Trên môi Lăng Khiếu Dương vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại do đôi môi của nàng mang lại, hai mắt căm phẫn nhìn Hữu Hi, thờ dốc một hơi, lạnh lùng nói: “Đừng chọc giận ta, ta đã hứa chuyện gì thì sẽ làm được, mà người cũng nên làm chuyện mình cần làm”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8

Hữu Hi hỏi hộp nhìn Lăng Khiếu Dương, bối rối gật đầu: “Được, ta biết, ta sẽ không làm người giận nữa, sẽ không bao giờ”

Lăng Khiếu Dương cau mày, chỉ vào chén thuốc tức giận nói: “Đem thuốc uống đi, rồi cút ra ngoài.”

Hữu Hi quay đầu, nhìn chén thuốc đặt trên bàn cũng không biết thuốc gì, nhưng lại không dám mở miệng hỏi đành bụng lên chịu đắng nuốt xuống, sau đó liền bỏ đi.

Mỗi bước đi, Hữu Hi liên tục nói với bản thân, nàng phải học thay đổi, phải quên đi mọi thứ trước đây. Nàng muốn thuận theo, mặc kệ Lăng Khiếu Dương muốn nàng làm gì, nếu hần muốn nàng phải làm. Vì hần là niềm hy vọng cuối cùng của Hoàng Bắc Thiên, nàng cùng hần giao dịch căn bản đã đánh mất đi chính mình.

Hữu Hi ở trong sân một lúc lâu, thất thần đi ra khỏi phủ, đôi mắt đau khổ nhìn mọi thứ trên đường, chỉ vừa qua vài ngày ngắn ngủi nhưng thoáng một cái suy nghĩ của nàng như đã già đi mười mấy tuổi.

Nàng bất tri bất giác đi tới hoa phòng, đẩy cửa đi vào. Trước đây bên trong có rất nhiều hoa nhưng không biết đã bị ai mang đi, chỉ còn một bó hoa hồng còn nằm lại trên bàn. Bó hoa héo úa không còn tươi, buồn bã thất sắc giống như nàng đã mất đi niềm vui..

Nơi này khiến nàng nhớ lại rất nhiều, dáng vẻ của Hoàng Bắc Thiên, hần thường mua hoa, yên lặng nhìn nàng, thân ảnh cao lớn đi qua đi lại, đem nàng

ôm vào trọng ngực. Còn có Hoàng Bắc Song hoạt bát, gương mặt lúc nào cũng tươi cười như hiện ra trước mắt..

Nhưng bây giờ, mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng, vắng vẻ. Hữu Hi thần thờ ngồi trước bàn, không biết bao lâu, lòng tràn đầy chua xót, tay cầm bó hoa hồng, phải đi tro bụi, lui về sau đi ra ngoài.

Nàng không tự chủ đi đến Bắc Vương phủ, đứng ở trước cửa rồi Hữu Hi mới giật mình nhận ra. Bắc Vương phủ không còn là nhà nữa, cũng không còn ai, cửa bị dán giấy niêm phong, khóa lại. Vương phủ vắng không bóng người, làm người khác sợ hãi, trái tim phát hoảng

Trái tim bị kéo lê đi trong đôn đau, không cách nào tiếp nhận sự trống trải này, mọi thứ mất đi, Hữu Hi khóc, tìm kiếm, nhìn thấy một tảng đá to, nàng giống như kẻ điên đập vào ổ khóa, đập bẽ nó, cố hết sức mà đập, đập đến ngón tay trầy xước cũng không thấy đau, rốt cuộc ổ khóa cũng hư rơi xuống đất.

Hữu Hi ném hòn đá xuống, đẩy cửa lớn đi vào. Cảnh trong sân thật thê lương, thê lương đến nỗi làm nàng cũng phải đau theo, không kìm được mà khóc. Lòng nàng giống như nói này, trống không, không còn gì cả, Hữu Hi nhìn từng cảnh cây, từng cọng cỏ khô, đi đến nơi Hoàng Bắc Thiên ở.

Đây cái cửa quen thuộc, một niềm hy vọng lớn lao mong Hoàng Bắc Thiên xuất hiện trước mắt nhìn nàng cười một cách dịu dàng. Nhưng trước mắt nàng chỉ là một đồng quần áo hỗn độn, đồ vật quăng khắp nơi, các thứ đáng giá đều bị lấy đi, cũng chỉ còn lại một ít vật dụng nhỏ không đáng giá.

Lệ đã rơi đầy mặt, trái tim bị xé rách đến đau đớn, Hữu Hi đứng yên nhìn mọi thứ, nhớ lại những gì thuộc về nàng và Hoàng Bắc Thiên, mỗi một kí ức giờ phút này lại làm cho nàng đau khổ không nguôi.

Nước mắt khiến mọi thứ đều trở nên mơ hồ, nàng nhìn thấy quần áo rơi trên sàn liền đi lại như tiến về quá khứ, ôm chặt quần áo trong lòng vì đó là của Hoàng Bắc Thiên, là bộ quần áo lúc rơi xuống vách núi hắt hủi vẫn ôm chặt trong lòng.

Trong đầu Hữu Hi vẫn nhớ rất kỹ, lúc mặc bộ quần áo này, ánh mắt của hắn giống như một hải tử thảo mãn vì nhận được món đồ chơi mình thích.. nhưng Hoàng Bắc Thiên của nàng giờ đây chỉ có thể mặc áo tù nhân, mang theo xích sắt, ngồi trong xe tù.

Hữu Hi cuối cùng không kiềm chế được quỳ bệt xuống trên sàn đất, mặt chôn vào trong quần áo, thương tâm khóc rống lên. Tiếng khóc uất nghẹn lúc có lúc không cứ quanh quẩn trong căn phòng trống.

Mọi thứ cũng thế như trước đây nữa, không thể quay về được nữa rồi!!

Vì vết thương mà sau khi Hữu Hi rời đi, Lăng Khiếu Dương chỉ bất tỉnh ngủ chập choạng, có lúc còn sốt lên.

Tỉnh lại, trời đã bắt đầu tối.

“Người đâu!!”- Lăng Khiếu Dương hô to, nhưng không ai trả lời.

Hắn cau mày, đứng dậy, tức giận hô to: “Các người cút đi đâu cả rồi!”

Cao Mạc như tiếng rống giận của Lăng Khiếu Dương vội vàng chạy tới: “Vương gia có gì phân phó, vết thương vẫn ổn chứ!?”

Lăng Khiếu Dương cau mày, nhìn thoáng qua Cao Mạc hỏi: “Nàng đâu rồi?”

Cao Mạc nhìn Lăng Khiếu Dương nhỏ giọng nói: “Buổi sáng sau khi bị ngài mắng đã tự ý đi ra ngoài”.

Lăng Khiếu Dương trừng mắt nhìn Cao Mạc: “Người đâu? Còn chưa trở về sao?”

“Vẫn chưa”- Cao Mạc có chút run rẩy, sợ Lăng Khiếu Dương sẽ tức giận, nhưng hắn căn bản không quan tâm đến sự sống chết của nữ nhân đó.

Lăng Khiếu Dương đứng lên, cau mày, đôi mắt đen lạnh lùng tức giận, bỏ đi ra ngoài.

“Vương gia, ngài đi đâu?” Cao Mạc vội vàng đỡ lấy Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương trao hắn cái nhìn lạnh lẽo trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Cao Mạc cũng chỉ biết im lặng, nhẹ nhàng vuốt mũi, rồi đi theo Lăng Khiếu Dương.

“Đi theo ta làm gì, mau đi tìm người”- Rời khỏi cửa, Lăng Khiếu Dương tức giận hét lên, sau đó cố gắng đưa bản thân đi theo một hướng.

Cao Mạc mặt mày xám xịt quay đi về nơi khác. Hắn làm sao biết được người ở đâu, bất quá nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Lăng Khiếu Dương đành giả vờ lác lác đi vài con đường rồi trở về.

Lăng Khiếu Dương đi dọc theo con đường tới hoa phượng, hắn chỉ dựa vào trực giác của bản thân mà tìm, cũng không hiểu tại sao lại muốn tìm nàng. Sợ nàng chết hay xảy ra chuyện sao? Dù sao cũng đã đi, hắn đi vội vàng làm vết thương đau trở lại.

Đi tới trước cửa hoa phượng, đẩy cửa đi vào, nhưng bên trong không có ai, cảm giác lại cho hắn biết Hữu Hi hình như đã tới đây. Lăng Khiếu Dương từ hoa phượng đi ra, lại đi đến Bắc Vương phủ trừ hai nơi này ra, hắn không nghĩ được Hữu Hi còn đi đâu nữa.

Hắn bước thật nhanh, Bắc Vương phủ chốt lát đã ở ngay trước mắt, sắc trời u ám nhìn thấy công đã mở khóa, cau mày, đẩy cửa đi vào.

Hắn đi thẳng đến phòng Hoàng Bắc Thiên, nơi này từng được trang trí làm phòng tân hôn nhưng bây giờ không còn cảm giác vui vẻ nữa. Đi vào, đại sảnh không có ai, ngược lại tiến vào trong tẩm, dưới ánh sáng chập choạng hắn nhìn thấy bóng người co quắp lại, lui vào một góc, tay ôm vậy đi đó, giống như đang khóc, đau khổ mà tuyệt vọng.

Sự yếu ớt, bàng hoàng cùng bi thương bao phủ lên cái thân hình gầy yếu của người phụ nữ kia, cô độc bất lực. Lăng Khiếu Dương đứng ngây dại ra đó, tay gắt gao nắm lại nhìn chăm chăm Hữu Hi đang cuộn người lại.

Lòng đau đớn dị thường.

“Đáng chết, ngươi ở chỗ này làm gì?”- Lăng Khiếu Dương trong lòng bực mình, không kiềm được mà mắng một tiếng.

Hữu Hi quay đầu lại, ngẩng lên, hai mắt sưng đỏ nhìn hắn, kinh hoàng vội vàng đứng bật dậy, bất an đứng yên ở đó, tay bối rối lau đi nước mắt còn lưu lại.

“Ta chỉ là..”

“Đủ rồi!”- Lăng Khiếu Dương quát lạnh một tiếng, không muốn nghe Hữu Hi giải thích. “Theo ta về”

“Vâng”- Hữu Hi đi về phái Lăng Khiếu Dương, hắn đi ngay cửa.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương nhìn thấy đồ vật trên tay nàng, lạnh lùng hỏi: “Thứ cầm trong tay là gì vậy?”

Hữu Hi ôm chặt trong lòng, khăn khăn đáp: “Quần áo”.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương tối lại, không chút khách khí nói: “Vứt đi”. Hắn thấy rất rõ, đó là áo của nam nhân, khẳng định đó chắc chắn là của Hoàng Bắc Thiên, mặc kệ nó có ý nghĩa gì, hắn không cho phép nam nhân đó xuất hiện tại thế giới của hắn.

Hữu Hi cúi đầu, tay nắm chặt quần áo, không muốn ném đi.

“Ta nói rồi, ta không muốn lặp lại lần thứ hai”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói, đi ra ngoài.

Nước mắt không nhịn được rơi xuống, cuối cùng lòng dù không muốn nhưng Hữu Hi đành nén lại đem quần áo để trên bàn, xoay người đi ra ngoài.

Nhanh như vậy, trời đã tối.

Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương đi ở trước, Hữu Hi cúi đầu đi theo sau, trái tim đắm chìm trong thế giới đau khổ của bản thân, nên không phát hiện ra Lăng Khiếu Dương đột nhiên dừng lại, nàng đập đầu vào lưng hắn.

Lăng Khiếu Dương nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Hữu Hi, lòng phiền não không thôi, tức giận nói: “Ngươi có nhớ kỹ giao dịch của ta và ngươi hay không?”

“Ta nhớ rất rõ”- Hữu Hi gật đầu.

Lăng Khiếu Dương bá đạo, lạnh lùng nói: “Sau này, ta không nói, không cho phép ngươi tự ý rồi đi”

Hữu Hi gật đầu.

Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy ngươi có nhìn thấy, ta đang rất đau không, đi rất khó khăn không?”

Hữu Hi ưỡn oai nhìn theo ánh mắt Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nhíu mày, lạnh lùng ra lệnh cho Hữu Hi: “Lại đây đỡ ta”

Sắc mặt Hữu Hi đầy vẻ khổ ải, đi về phía trước, tính đỡ lấy tay Lăng Khiếu Dương. Lăng Khiếu Dương rút tay lại, khoát lên vai Hữu Hi, đem toàn bộ sức nặng của cơ thể đặt trên vai nàng đi về phủ.

Lăng Khiếu Dương đi rất chậm, Hữu Hi đi cũng cố gắng hết sức, cánh tay của hắn giống như quả tạ hàng chục cân. Hữu Hi hoài nghi không biết hắn có cố ý không.

Trở về phủ, Lăng Khiếu Dương ngồi xuống, dường như hắn rất đau, ngay cả sắc mặt cũng không tốt.

Hữu Hi đứng yên, giống như một đũa trà làm sai đang chờ Lăng Khiếu Dương trách phạt.

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn chăm chăm Hữu Hi, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ đau khổ của nàng tại Bắc Vương phủ, trong lòng liền trở nên nhiễu loạn, xúc động: “Chết tiệt, ngươi đứng đó làm gì, làm gì đi chứ?”

Hữu Hi nhìn sắc mặt Lăng Khiếu Dương do dự xoay người đi ra ngoài. Nàng vẫn tưởng hắn sẽ tức giận, thật may mắn, hắn không hề giận, hình như là sợ

vết thương lại rách ra. Nàng thật sự cầu mong hấn đừng giận, nếu không vết thương rách ra, tình trạng đi xuống, Bắc Thiên của nàng lại không được cứu.

Hữu Hi đi tới phòng bếp, trù nương đã làm xong bữa tối, thuốc cũng đã chuẩn bị, Hữu Hi không nhịn được hỏi: “Thuốc này là thuốc gì?”

Trù nương cười nói: “Là thuốc bổ, người xem người kìa gầy đến như vậy, nó vốn là thuốc bổ do vương gia đặt biệt ra lệnh chuẩn bị. Người ăn nhiều một chút, bồi bổ cơ thể cho tốt thì mới có thể làm chuyện mình muốn được”

Hữu Hi gật đầu: “Cám ơn người, ta sẽ cố.”- Nàng nhất định phải khỏe mạnh, như vậy mới có thể sớm rời khỏi Hoàng Bắc Thiên, vì Hoàng Bắc Thiên mà cố gắng, nàng không thể gục ngã.

Hữu Hi bung thuốc cùng thức ăn vào phòng Lăng Khiếu Dương, chỉ thấy Lăng Khiếu Dương ngồi trước bàn, không biết lại viết cái gì, Cao Mạc đứng một bên chờ.

Hữu Hi im lặng đặt đồ ăn xuống, đợi Lăng Khiếu Dương viết xong rồi giao cho Cao Mạc. Hữu Hi thấp giọng nói: “ăn cơm thôi!”

“Nhanh đi tốc về”- Lăng Khiếu Dương dặn dò một tiếng, Cao Mạc gật đầu đem thư cất đi vào trong áo. “Thuộc hạ đi đây”

Nói xong xoay người đi ra ngoài, Cao Mạc dừng lại bên cạnh Hữu Hi, hấn không kiềm được nói: “Người chăm sóc thật tốt cho Vương gia, đừng để có chuyện xui xẻo xảy ra”

“oh”- Hữu Hi gật đầu, nàng nhất định sẽ làm được.

Cao Mạc rời đi, trong phòng chỉ còn lại Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương. Hấn đứng dậy, đi về phía bàn ngồi xuống, đôi mắt đen liếc nhìn nàng, Hữu Hi vội vàng ngồi xuống ngay.

Lăng Khiếu Dương cũng không nhiều lời, cúi đầu ăn cơm, Hữu Hi trầm mặc cảm lấy chén, sau khi ăn cơm, thì uống thuốc.

Bữa tối nặng nề trôi qua, Hữu Hi giúp Lăng Khiếu Dương cởi áo, hầu hạ hấn ngủ sau đó rời đi. Hôm nay, hấn không làm khó chặc do vết thương thật sự rất đau.

Hữu Hi trở về phòng, nằm yên, ép bản thân ngủ, nhưng thật lâu sau nàng mới ngủ. Trong giấc mơ, nàng nhìn thấy mình cùng Hoàng Bắc Thiên ngồi trên xe lăn đang diễn ra hôn lễ rất hạnh phúc, rất vui.

Hữu Hi cứ như vậy buộc bản thân mạnh mẽ tiếp tục sống hầu hạ Lăng Khiếu Dương. Cao Mạc rời khỏi ba bốn ngày rồi trở về, đáng vẻ bụi bặm phong trần, sắc mặt cũng không tốt như chủ tử, rốt cuộc nàng là người có sắc mặt tốt nhất.

Sáng sớm, Hữu Hi thay thuốc cho Lăng Khiếu Dương, vết thương đã liền lại, tốt hơn nhiều. Việc băng bó này ngày càng quen thuộc, Lăng Khiếu Dương nhìn bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi vì mình mà bận rộn.

Bàn tay tái nhợt, không có huyết sắc, so với làn da của hấn thật sự đối lập. Nàng cẩn thận tránh va chạm với thân thể hấn, nhưng hôm nay tay nàng không tránh được mà chạm vào ngực hấn, trong lòng ngẩn ra.

Hữu Hi lại như không có việc gì, mặc áo vào cho hấn, sau đó cầm áo ngoài tới, bàn tay linh hoạt giúp hấn mặc áo, vuốt lại từng nếp nhăn sau đó cúi đầu gắn ngọc thạch vào thắt lưng.

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương nhìn chăm chăm tay Hữu Hi, không kiềm lòng được nắm lấy tay nàng mang theo ý tốt. Tay nàng rất lạnh!!

Hữu Hi hồi hộp ngẩng đầu, thấy đôi mắt Lăng Khiếu Dương nhìn nàng với một thần sắc rất quen thuộc, sắc mặt nàng tái nhợt.

Lăng Khiếu Dương cau mày, nắm chặt tay Hữu Hi: “Người rất lạnh sao?”

Hữu Hi vội vàng lắc đầu, muốn rút tay ra, nhưng Lăng Khiếu Dương không cho phép.

“Người sợ sao?”- Nhìn ánh mắt hoang mang sợ hãi của Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương đã biết. Tay nàng lạnh không phải vì bên ngoài lạnh mà vì nàng sợ hấn. Mỗi ngày đều cùng hấn thân mật tiếp xúc. Nàng đang sợ, sợ hấn... Trái tim Lăng Khiếu Dương liền cảm thấy không thoải mái thờ dốc, hấn chán ghét cảm giác này. Nhưng cũng đành chấp nhận.

Tay Hữu Hi càng lạnh thêm, mồ hôi lạnh đổ ra, nàng rút tay, Lăng Khiếu Dương cũng buông ra. Lăng Khiếu Dương cau mày, tâm tình kích động, hét lớn: “Cao Mạc”

“Có thuộc hạ?”- Cao Mạc ở bên ngoài lên tiếng đi vào.

Trong lòng bàn tay Lăng Khiếu Dương còn lưu lại sự lạnh lẽo của đôi tay Hữu Hi, giọng nói kích động: “Mọi chuyện an bài tốt rồi chứ”

“Vâng rất tốt, xe ngựa lương khô đều đã chuẩn bị, hạ nhân trong phủ đã sắp xếp xong”- Cao Mạc trả lời hết, lo lắng nói. “Nhưng chủ tử bị thương, trên đường sợ...”

Lăng Khiếu Dương phát tay ngăn Cao Mạc nói tiếp: “Không cần nhiều lời, lập tức lên đường”

“Vàng”- Cao Mạc chấp tay đi ra ngoài.

Lăng Khiếu Dương liếc nhìn Hữu Hi: “Sao, ngươi không đi à?”

Trái tim mừng như điên, Hữu Hi vội nói: “Không, ta đi, ta đi!!”

Hữu Hi tâm tình kích động, lời nói lặng lại, họ đã xuất phát, mong sẽ đuổi kịp Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương nhìn về mặt kích động vui sướng của Hữu Hi liền trở nên bức mình xoay người đi ra ngoài. Hữu Hi vội vàng đi theo, trong lòng sung sướng, Bắc Thiên chờ ta, ta nhất định phải cứu các ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 9

Cuối cùng cũng đã đuổi theo Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi hận không thể có được một đôi cánh bay một khắc mà vạn trượng đến bên cạnh Hoàng Bắc Thiên ngay lập tức. Mặc dù không thể đuổi kịp, nhưng ít ra có thể sớm một ngày đến kinh thành, cũng là chuyện tốt.

Bên trọng xe ngựa, thức ăn, quần áo, chăn bông đều chuẩn bị đầy đủ, còn có cả thuốc thang.

Cao Mạc có trách nhiệm điều khiển xe ngựa, chịu đựng nắng gió, còn Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương thì ngồi trong xe ngựa.

Hữu Hi vốn đã rất trầm mặc, yên lặng ngồi một bên, thỉnh thoảng vén màn bên cửa sổ mà coi, không biết là đang tự vấn bản thân hay lại nhớ người.

Lăng Khiếu Dương thì nằm yên nhắm mắt tịnh dưỡng, chốc chốc lại mở mắt liếc nhìn Hữu Hi rồi khép mắt lại.

Xe ngựa cũng đã đi được vài ngày, trong khoảng thời gian đó Hữu Hi lúc nào cũng nhìn ra cửa sổ nhỏ, nhìn cảnh vật bên ngoài, nhưng trong mắt thật chất chẳng thấy gì cả, vì lòng nàng sớm đã đặt ở nơi khác.

Bên ngoài có gì rất đẹp sao? Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, hần cau mày, tay ôm lấy thắt lưng Hữu Hi kéo về phía hần, thân thể gầy yếu của nàng ngã vào lòng Lăng Khiếu Dương. Nàng hoảng sợ quay đầu lại, muốn tránh nhưng lại nhìn vào đôi mắt đen đang hít lại của Lăng Khiếu Dương, đôi mắt tối tăm liếc nhìn nàng.

Hữu Hi viện cớ, hạ giọng nói: “Ta sẽ dè lên miệng vết thương của ngươi mắt!”

Lăng Khiếu Dương lại không buông tay, cánh tay vẫn giữ chặt lấy thắt lưng Hữu Hi, nhắm mắt lại, hỏi nàng một câu: “Ngươi đang suy nghĩ gì vậy?”- Nàng suy nghĩ gì thì liên quan đến hần. Suy nghĩ của nàng mà hần cũng muốn quản sao?

Hữu Hi lạnh lùng đáp: “Không có gì, chỉ là nhìn phong cảnh ven đường thôi”

Lăng Khiếu Dương mở mắt, tay giữ lấy cằm nàng, buộc gương mặt Hữu Hi đối diện mắt, đôi mắt nàng hồ hững nhìn lại hần. Hần có thể đoán được nàng đang suy nghĩ đến Hoàng Bắc Thiên, đang nhớ đến quá khứ của hai người hoặc là đang lo lắng cho Hoàng Bắc Thiên, ngay cả khi nàng đang ở bên cạnh hần nhưng hồn lại đặt ở nam nhân kia. Hần muốn người, muốn trái tim Hữu Hi cũng là của hần, hần muốn chiếm giữ cả nội tâm lẫn suy nghĩ của nàng.

Nhưng hình như rất khó, nhiều khi còn phải tranh chấp với kẻ khác. Lăng Khiếu Dương buông cầm Hữu Hi ra, ngồi thẳng lên, ôm Hữu Hi vào lòng, chân dài đặt trên người nàng. Hữu Hi muốn tránh nhưng Lăng Khiếu Dương tức giận nói: “Đừng nhúc nhích, bản vương muốn ngủ một chút, chớ chọc bản vương tức giận!”

Nghe Lăng Khiếu Dương uy hiếp, Hữu Hi cam chịu nằm im, cả người nằm thẳng trong lòng hần. Nàng sợ hãi, chán ghét cùng Lăng Khiếu Dương thân mật tiếp xúc. Nhưng phản kháng cũng vô ích, hơn nữa nàng không có quyền lực, nàng chỉ như một tượng gỗ cứng ngắc nằm trong lòng hần, nhắm mắt lại, về mặt hồ hững, nhưng trái tim lại đóng chặt.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy tay nàng, ngực rõ ràng cảm nhận được sự căng thẳng, cứng nhắc bất an của Hữu Hi, nàng tránh tiếp xúc với hần. Nhưng chỉ có cách đó hần mới có thể thu hút sự chú ý, suy nghĩ của nàng đặt vào hần. Thật đáng buồn cười, nàng có phải là thiếp của hần không?

Ngựa vẫn tiếp tục phóng đi, Hữu Hi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, nhưng Lăng Khiếu Dương lại rất tỉnh. Đôi mắt đen nhìn gương mặt Hữu Hi, suy nghĩ rất hần, hần từng rất hận, hận không thể giết nàng nhưng bây giờ thì không còn cảm giác đó nữa. Hần muốn nàng sống, hơn nữa còn vì hần mà sống. Tay vươn tới chạm vào mặt Hữu Hi, nàng thì thầm gì đó, gương mặt áp sát vào ngực hần, đôi bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay hần.

Động tác nhỏ bé của nàng khiến tâm trạng hắn tốt hơn rất nhiều, bên môi nở nụ cười đậm đặc. Hữu Hi lại càng áp sát vào lồng ngực ấm áp của hắn, thì thầm nói: “Bác Thiên ôm ta...”

Nụ cười trên mặt Lăng Khiếu Dương bỗng cứng lại, trái tim co rút đau đớn giống như bị kim đâm vào, hắn thô lỗ rút tay mình khỏi tay Hữu Hi, tức giận nhìn Hữu Hi vẫn say ngủ, chỉ muốn tát nàng một cái khiến nàng tỉnh lại, trong lúc ngủ cũng không quên mơ đến Hoàng Bắc Thiên, trên bầu trời vang lên tiếng nổ.

Hữu Hi bừng tỉnh, ngồi dậy, vẻ mặt mờ mịt? Hữu Hi quan sát bên trong xe ngựa đã tối, mới ý thức được nàng vừa mới ngủ thiếp. Mấy ngày qua vừa mệt mỏi, trong lòng lại bất an ngay cả đêm cũng không thể ngủ. Nhờ Lăng Khiếu Dương đáp ứng đi cứu Hoàng Bắc Thiên, nàng mới an tâm ngủ lại bị tiếng nổ làm cho tỉnh giấc.

Trời đã tối, nàng ngủ suốt cả buổi chiều, thì ra bản thân mệt mỏi đến thế. Hữu Hi cảm nhận được, không khí rất nặng nề có vẻ trời sẽ mưa to. Quay đầu nhìn về phía ánh sáng, Hữu Hi thấy Lăng Khiếu Dương đang ngồi, đôi mắt đen kịt mang theo ý hận nhìn nàng. Tâm tình của hắn nàng căn bản đoán không ra, sao lại tức giận chứ, mặc kệ hắn đồng ý cứu Hoàng Bắc Thiên là được rồi.

Lúc này xe ngựa dừng lại, Cao Mạc cất tiếng nói: “Vương gia, nơi này có khách điểm, nếu không ngại thì ở đây tá túc một đêm

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương phức tạp mang theo lửa giận, liếc mắt nhìn Hữu Hi, đứng dậy xuống xe ngựa. Hữu Hi cũng theo xuống.

Nơi này là một thị trấn nhỏ, không giống như Đồng Thành rất phồn hoa, trước cửa khách điểm treo một chuỗi đèn lồng, trên đó viết chữ thật to: “Bát phurong khách đến”

Hữu Hi bước xuống xe, mưa cũng vừa ào xuống, nàng vội vàng theo Lăng Khiếu Dương và Cam Mạc đi vào khách điểm. Phía chân trời hiện lên một rạch sáng, tiếng theo là tiếng nổ âm âm, sắc mặt Hữu Hi trở nên tái nhợt, sau đó bật lỗ tai lại.

“Hai gian phòng”- Cao Mạc đứng trước chướng quỹ nói một câu ngắn gọn, chướng quỹ nhìn Lăng Khiếu Dương quần áo không phải loại thường, diện mạo anh tuấn khí thế hơn người, liền cười nhỉnh: “Thật là không phải, hôm nay chỉ còn một gian phòng, các vị xem nên thế nào”

“Vay lấy phòng đó”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn móc ra một thỏi bạc đặt ngay trước mặt chướng quỹ.

Hắn liền suy nghĩ vạch, chướng quỹ nhìn vẻ mặt tương như khó, nhưng trong mắt hiện lên vẻ tham lam, tay cầm lấy thỏi bạc nhanh chóng tìm cách giải quyết.

Đúng là gian thương!!

Chỉ lát sau, chướng quỹ chạy tới, khom lưng cười nói: “Đã an bài xong, phòng 7 và 8, mời ngài lên lầu, ngài vào đi có gì phân phó chỉ cần gọi một tiếng”

Lăng Khiếu Dương không nói gì, kéo tay Hữu Hi đi lên lầu, đi đến phòng số tám. Cao Mạc thì đi ra ngoài trời mưa đem xe ngựa vào trong, phân phó tiểu nhị chuẩn bị rượu thức ăn bưng vào phòng Lăng Khiếu Dương. Còn có cả thuốc mà mỗi ngày Hữu Hi uống hắn cũng không quên căn dặn, chuyện Lăng Khiếu Dương ra lệnh, hắn không dám quên.

Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương ăn cơm xong, hắn cởi áo ngoài ra chuẩn bị đi ngủ. Hữu Hi thì cầm lấy chén thuốc đau khổ uống, tâm trạng lại bắt đầu suy nghĩ miên man, nàng và hắn ngủ cùng phòng, làm sao bây giờ, hắn sẽ không..?

Chỉ là một chén thuốc mà uống mãi không xong, sao lại chậm như vậy, Lăng Khiếu Dương tức giận nói: “Muốn ta giúp ngươi uống sao..?”

Hữu Hi lắc đầu, uống một lúc: “Thuốc đáng quá”

Lăng Khiếu Dương hí mắt, đi đến bên cạnh Hữu Hi, tay giữ lấy cánh tay nàng, buộc nàng đứng lên, trong tay Hữu Hi vẫn còn cầm lấy chén thuốc.

“Sao, ngươi sợ cùng ta ngủ chung một phòng, sợ ngủ chung giường sao?”- Đôi mắt đen ảm chứa sự tức giận.

Hữu Hi cắn môi không nói gì, nàng không cần trả lời, đáp án vốn dĩ đã rất rõ ràng.

“Nói”- Lăng Khiếu Dương tức giận quát lớn.

“Không có”- Hữu Hi nói ngược lại với lương tâm, thật ra nàng sợ hãi trốn tránh kháng cự hắn.

Lăng Khiếu Dương một tay ôm lấy Hữu Hi vào lòng, thân thể hai người kề sát nhau. Đôi mắt đen đầy lửa giận nhìn Hữu Hi: “Ta nói rồi ta không muốn nhìn thấy dáng vẻ miên cưỡng, lúc đầu ngươi cầu xin ta đã biết rất rõ ràng, ngươi xem là trò đùa sao, nếu như ngươi muốn đổi ý, bốn vương cho ngươi cơ hội”

“Không!”- Hữu Hi lắc đầu, vội vàng nói: “Ta không phải không cam lòng, ta cũng không đổi ý, sắc trời đã tối, Vương gia nghỉ ngơi đi.”- Hữu Hi trở nên bình tĩnh, lạnh nhạt nói.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Ngươi nói sắc trời đã tối, ta nghĩ chúng ta nghỉ ngơi cho tốt, nếu tinh thần ngày mai không tốt có lẽ sẽ phải ở lại đây mấy ngày, chờ tinh thần tốt lên rồi mới khởi hành”

Hữu Hi trong lòng ngẩn ra, ở lại đây mấy ngày, cho dù dừng lại một đêm nàng cũng cảm thấy đêm dài đằng đẵng cùng nỗi lo lắng trĩu nặng. Lăng Khiếu Dương có thể chờ, Hoàng Bắc Thiên thì không, mỗi một ngày mỗi phút giây đối với Hoàng Bắc Thiên rất quý giá.

Lăng Khiếu Dương trước sau vẫn thật ghê tởm.

Cần môi, mi mắt hạ xuống, hai tay vây lấy cơ thể, cuối cùng từ từ nhắm hai mắt, nội tâm kháng cự vì xấu hổ vì tức giận cùng đau lòng trút bỏ nội sam. Trầm mặc đi tới bên giường, rồi nhắm chặt, giống như chờ đợi bị lãng trí, chất lặng đi, cực kì yên tĩnh.

Lăng Khiếu Dương đi lên trước, thân hình cao lớn nằm nằm trên người Hữu Hi. Thân thể nàng quá gầy yếu hẳn sợ chính mình sẽ khiến nàng vỡ vụn mất chính vì thế Hữu Hi không hề cảm nhận sức nặng của hắn.

Đôi mắt cường bạo của Lăng Khiếu Dương nhìn con người dưới thân đang nhắm chặt mắt, không phản kháng cũng không kêu lên, trái tim trở nên tức giận. Hắn muốn thân thể nàng dễ như tờ bàn tay, nhưng lòng nàng, hắn không biết nên cướp từ đâu.

Tay Lăng Khiếu Dương đặt trên bụng Hữu Hi xoay tròn, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Im lặng là đồng ý, ngươi đồng ý để ta tiến vào cơ thể ngươi”

Thân thể của Hữu Hi dưới sự đụng chạm của Lăng Khiếu Dương trở nên cứng ngắc, thân thể của hắn không hề gây chút đau đớn cho nàng, nhưng không hiểu sao dưới bụng lại bắt đầu co rút đau đớn.

Từ lúc bị sảy thai sống không bằng chết, làm nàng sợ hãi, sợ hãi nam nhân tiến vào, mỗi lần đều khiến cho nàng như bị xé làm đôi. Nàng cau mày, chịu đựng sự sợ hãi, nhẹ giọng nói: “Ta đồng ý hay không có quan trọng sao?”- Hữu Hi từ từ nhắm chặt hai mắt, trái tim đau vì nàng đã bán đứng linh hồn sao? Hắn muốn thân thể nàng, hắn muốn tính mạng nàng có thể lấy đi, nhưng lòng của nàng mãi mãi thuộc về Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh một tiếng đột nhiên đứng dậy, rời khỏi giường, đứng cách đó thật xa.

“Bồn vương còn chưa tới mức cái gì cũng ăn, xem bộ dạng mà quý của ngươi chẳng có nửa điểm hứng thú, lại còn mong ngóng bồn vương muốn ngươi sao?”- Lời nói châm chọc của Lăng Khiếu Dương lạnh như băng.

Lăng Khiếu Dương vừa cách ra xa, trái tim Hữu Hi thờ ra, nghe Lăng Khiếu Dương châm chọc nói, Hữu Hi vẫn không mở mắt, chỉ cảm thấy cơn tức giận của hắn, đi đến bên cạnh nàng cầm lấy quần áo, mặc vào, tiếp theo là tiếng bước chân, tiếng mở cửa, hắn bỏ đi.

Trong lòng Lăng Khiếu Dương có chút buồn bực, hắn muốn thứ gì thì có thứ đó, phụ nữ lại càng không nói chơi, dù hắn không mở miệng, cũng có một đám phụ nữ tình nguyện đi lên. Chỉ vì Dạ Lan, hắn mới tu tâm, không để ý đến nữ nhân khác, nhưng Dạ Lan chết, trái tim hắn cũng biến mất.

Hắn hận Lạnh Dạ Hủy hoại chết người hắn yêu, hắn muốn trả thù, hắn muốn nàng sống không bằng chết. Hắn giữ lấy nàng, nhục nhã nàng, hành hạ trả thù nàng, nhưng lại đẩy nàng đi theo nam nhân khác, trái tim hắn trở nên hoang hốt.

Nàng yêu nam nhân khác, nghĩa là có thể làm mọi thứ vì yêu, vì yêu nàng có thể vì nam nhân kia mà chết. Trả thù một người, là làm cho nàng yêu mình sau đó nhẫn tâm vứt bỏ, hoặc khiến cho nàng cùng sinh cùng tử với hắn, cùng hắn trải miền hằng đêm, vĩnh viễn không tách ra,

Nhưng nàng lại cầu hắn cứu nam nhân kia, mà xui quý khiến thế nào hắn lại đồng ý, cũng tốt, khiến cho hai người họ sống trong đau khổ, rất tốt. Hắn muốn loại bỏ tình yêu của nàng, nhưng ngoại trừ!!

Ngoại trừ trả thù, có gì đó khiến hắn khựng lại, trả thù nàng nhưng cũng làm bản thân bị thương.

Ngoại thương nội thương, không ai hiểu, không người nào quan tâm đến về mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương, tâm phiền ý loạn, về mặt lo lắng giống như sắc trời lúc này.

“Vương gia, hay để thuộc hạ tìm cho ngài mấy mỹ nhân để giải tỏa buồn bực, nghe chương quỹ nói, cách đây không xa có một kỹ viện, bên trong có rất nhiều cô nương xinh đẹp”- Cao Mặc nhìn về mặt âm trầm của Lăng Khiếu Dương, đưa ra đề nghị.

Lăng Khiếu Dương trầm tư, không phải hắn cần thân thể phụ nữ, không có nàng, hắn rất khó tìm được sự sung sướng như trước đây. Nhưng nàng chỉ là tội thiếp, không đáng để nhắc tới, hắn dường như muốn chứng minh điều gì đó, đứng dậy cười lạnh: “Cũng tốt”

Cao Mặc cao hứng, chủ từ cuối cùng cũng thông suốt, từ hồi ly khai khỏi vị phu nhân kia, Lăng Khiếu Dương chưa từng đụng đến nữ sắc. Gia nhân của khách điếm đi tới.

Bên ngoài mưa to gió lớn, sấm sét nổ ra đùng đùng, Cao Mặc bung mở dù che cho Lăng Khiếu Dương đi về kỹ viện.

Kỹ viện này tuy không lớn, có lẽ vì trời mưa, nên bên ngoài yên tĩnh. Nhưng khi bước vào bên trong phòng thì cực kỳ náo nhiệt, nam nữ ôm lấy nhau, uống rượu, liếc mắt đưa tình.

“Ai nha, hai vị đại gia, thật đẹp trai nha, đi ngang qua thì mời vào, nơi này các vị cô nương ai cũng xinh đẹp, không biết ngài thích người thế nào?”- Tú bà đã kinh doanh nửa đời người, liếc mắt một cái đã thấy Lăng Khiếu Dương như hạc lạc giữa bầy gà, khí chất hơn người, đứng giữa đám người kia, khí tức anh tuấn bất phàm, vừa gặp bà đã nói câu dài.

Cao Mặc trả lời: “Chủ nhân của ta từ nơi khác đến, có cô nương nào mà chưa từng nhìn qua, người nên tìm người tốt nhất, nếu không chủ nhân của ta sẽ không để ý”

Tú bà nịnh nọt cười nói: “ai nha, ngài yên tâm, mời lên lầu, ta nhất định khiến ngài hài lòng”- Tú bà nói xong dẫn hai người lên lầu hai.

Lăng Khiếu Dương cùng Cao Mặc đi theo tú bà vào một căn phòng.

“Hai vị đại gia, ngài chờ một tí, ta gọi các cô nương tới”- Tú bà cười hì hì, nói xong lác hông đi ra ngoài tìm tú nữ.

Thanh Liên gặp qua không ít khách nhân nhưng đây là lần đầu tiên thấy nam nhân tuấn mỹ phi phàm như vậy, mặc dù chỉ là nữ tử thanh lâu, nhưng trong lòng vẫn là tâm hồn thiếu nữ có chút rung động.

Bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy bầu rượu, đổ thêm rượu cho Lăng Khiếu Dương: “Vị đại gia này không biết tiểu nữ nên xưng hô thế nào đây”

Lăng Khiếu Dương cau mày liếc mắt lạnh lùng nhìn Thanh Liên, ánh mắt đó khiến cho Thanh Liên sợ hãi, vội vàng cười nói: “Khách quan, xem ngài rầu rĩ như thế, để Thanh Liên vì ngài mà hát một khúc nhạc được không?”

“Hát hay một chút”- Lăng Khiếu Dương uống rượu liên tục, không hề chạm vào đồ ăn.

Thanh Liên đứng dậy, mở miệng hát, chỉ là khúc nhạc của địa phương nhỏ, giọng hát cũng gọi là có chút hay ho, vũ đạo rất xinh đẹp đứng đưa theo dáng người.

Áo trắng nửa kín nửa hở, lộ ra mảnh xuân quang, ánh mắt di chuyển, mang theo sự áo một, khi hát xong, Thanh Liên nhẹ nhàng ngồi lên người Lăng Khiếu Dương, tay nắm lấy vật nam tính tượng trưng của Lăng Khiếu Dương dưới lớp quần áo, khiêu khích.

Lăng Khiếu Dương trong mắt có chút sắc dục, liếc nhìn người phụ nữ, tựa hồ muốn di chuyển, tay ôm lấy nàng, xoay người đi đến bên giường.

“Đại gia”- Thanh Liên kiều mị kêu lên, tay Lăng Khiếu Dương cứng ngắc dừng lại trên người Thanh Liên không cách nào tiếp tục, trong đầu hiện lên dáng vẻ hồn nhiên, vẻ mặt đau đớn của Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương buông lỏng Thanh Liên, hỗn loạn đi ra bên ngoài, Thanh Liên mắt tròn xoe. Là do nàng có vấn đề hay nam nhân này có chuyện, nhìn dáng vẻ cường tráng thế mà lại bất lực? Lăng Khiếu Dương cảm giác bản thân rất kì quái, hần bất chấp mưa gió đi về khách điếm, quần áo ướt đầm hần cũng không để ý.

Trở lại phòng, cửa mở ra, ánh sáng nền vẫn còn nhưng không thấy Hữu Hi. Người đâu? Lại đi đâu rồi? Lòng ngực Lăng Khiếu Dương cứng ngắc, giận dữ hét lớn: “Lãnh Dạ Hủy”

Không ai trả lời, Lăng Khiếu Dương xoay người, đi tới cửa, hay nàng đi qua phòng người khác, lo lắng gọi to: “Lãnh Dạ Hủy đi ra cho ta”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10

“Ta ở đây”

Sau khi Lăng Khiếu Dương lo lắng tức giận hét lên, một giọng nói nhỏ nhẹ mang theo chút kinh hãi vang lên trong phòng. Hần xoay người lại nhìn thấy Hữu Hi ôm chần mền từ dưới sàn bò ra.

Lăng Khiếu Dương cau mày nhìn chằm chằm Hữu Hi, không biết nên giận hay nên cười. Hần đóng cửa lại: “Đáng chết, ngươi ở dưới gầm giường làm gì?”

Hữu Hi ôm lấy chần mền, nhìn thấy Lăng Khiếu Dương tức giận, thậm chí là rất giận. “Ta chỉ là... ở dưới giường có cảm giác rất an toàn”

Ở dưới giường an toàn nói thế là sao? Trong đầu Lăng Khiếu Dương chợt nhớ đến ánh mắt sợ hãi của Hữu Hi khi có sét đánh, đôi mắt tối lại: “Ngươi sợ sét đánh nên chui xuống giường phải không?”

Hữu Hi miễn cưỡng gật đầu: “Phải”- Đáng là như thế, nhưng ở trước mặt hần nàng không muốn thừa nhận.

Cơ mặt Lăng Khiếu Dương co lại, nói không nên lời. Lửa giận trong lòng cũng biến mất không thấy đâu. Mặt hần nghiêm lại, tự mình đổi quần áo, sau đó giữ lấy Hữu Hi đem nàng thả lên giường, hần không nói gì, ôm lấy Hữu Hi nhưng không làm gì cả, tự nhiên im lặng chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài tiếng sấm sét tiếng mưa rơi cũng vui dần chỉ có tiếng nước chảy róc rách trên mái hiên.

Đêm cứ như vậy trôi qua, Hữu Hi nửa mơ nửa tỉnh.

Ngày thứ hai trời quang mây tạnh, ba người lại tiếp tục lên đường, trên xa Cao Mạc nhớ lại chuyện đêm qua.

Đêm qua, ở Kỳ viện, Lăng Khiếu Dương tự nhiên bỏ đi, tiền cũng không để lại, cuối cùng lão bản đành phải đi tìm hắn, may mà hắn có mang theo bạc.

Lúc đó, hắn đang vui vẻ cùng vị cô nương xinh đẹp, nghe vương gia bỏ đi, Cao Mạc cảm thấy rất khó hiểu, nhưng không dám nhiều lời, vội vàng thanh toán tiền rồi bỏ đi.

Cao Mạc nhàm chán nghĩ đến mấy chuyện vô vẩn. Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương thì trầm mặc. Cảm giác buồn tẻ vô vị suốt cả đường đi, cuối cùng cũng tới kinh thành.

Nơi này vốn nào nhiệt phồn hoa, dòng người đi tấp nập, tiếng vó ngựa dồn dập đánh vào ngực Hữu Hi. Nhân sinh đúng là là một vòng tròn, là một trò đùa ác, đã đi xa nhưng rồi cũng trở lại.

Xe ngựa dừng lại, trái tim Hữu Hi giật mình, đã tới Nghĩa Vương phủ, nàng từng muốn thoát khỏi đây bây giờ lại quay về chốn cũ.

Lăng Khiếu Dương xuống xe ngựa, Hữu Hi cũng theo xuống, ba chữ Nghĩa vương phủ đập vào mắt, khiến tâm tình Hữu Hi trở nên phức tạp.

Nơi này khiến nàng nhớ đến những chuyện kinh khủng trước đây, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng. Nhớ đến cuộc sống tối tăm của nàng tại Nghĩa Vương phủ, sau khi Hoàng Bắc Thiên xuất hiện đã thay đổi rất nhiều. Nhưng sau này, trong thế giới của nàng, ngoài sự lo lắng sợ hãi, ánh mặt trời sẽ không xuất hiện nữa.

Cao Mạc gõ cửa, gia nhân rất nhanh đi ra mở cánh cửa son đỏ. Tên gia nhân thấy Vương gia liền vội vàng mở cửa nghênh đón chủ tử trở về, Lăng Khiếu Dương nắm lấy tay Hữu Hi đi vào không biết là y' gì, Hữu Hi chỉ nhủ mày không phản đối.

Hai người vừa vào Vương phủ, Hữu Hi không kiềm được quay đầu nhìn lại thế giới sau lưng mình, một khi đã vào vương phủ giống như đã bước vào nhà tù.

Tiến vào trong, Hữu Hi nhìn thấy rất nhiều nha hoàn, gia nhân quỳ ở Nghĩa Hàn Lâu. Nơi này trước đây từng bị thiêu hủy chỉ còn là đồng cỏ nát bét, vậy mà giờ đã xây xong tất cả.

“Khiếu Dương ca, huynh về rồi sao”- Từ xa, Vân San nhìn thấy Lăng Khiếu Dương, trong khoảng khắc, nàng trở nên bối rối. Tiếp đó, lại nhìn thấy cánh tay Lăng Khiếu Dương đặt ở thắt lưng Hữu Hi khiến lòng nàng bị quật một cú thật đau, niềm vui sướng cũng tan biến, nàng miễn cưỡng mỉm cười: “Đi đường chắc mệt rồi, mau vào trong nghỉ ngơi”

Vân San vừa dứt lời, trong sân đã vang lên vài giọng nói kiêu mị.

“Vương gia”

“Vương gia”- Tiếp đó là bóng áo lam hồng xanh xuất hiện trước mắt Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương, còn ai ngoại trừ thiếp của Lăng Khiếu Dương chứ.

Thị thiếp của Lăng Khiếu Dương vừa nhìn thấy Hữu Hi liền giật mình, Vương gia sao lại trở nên thân mật cùng Lãnh Dạ Hủy như vậy, lại còn cùng nhau đi vào, rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ ý muốn nói với các nàng, thân phận Lãnh Dạ Hủy đã không giống các nàng, bảo các nàng phải kiêng dè một tí.

Lưu An cũng chạy tới, hành lễ với Lăng Khiếu Dương: “Lão nô thỉnh an vương gia”

Lăng Khiếu Dương cau mày ra hiệu miễn lễ, nhưng không ai chú ý, hắn liền ôm lấy Hữu Hi đi vào Nghĩa Hàn Lâu.

Vân San lãnh đạm nhìn Lăng Khiếu Dương, nhiều ngày tương tư hắn cuối cùng đổi lại kết quả này, trong lòng sinh hận, không hề đùa vui. Trước khi đi, Lăng Khiếu Dương nói là đi giải quyết việc hoàng đế giao, không ngờ lúc về lại mang theo cái đình trong mắt nàng trở về.

Nghĩ như vậy trong lòng Vân San dâng lên cảm giác tức giận bất an, nhìn thái độ của Lăng Khiếu Dương đối với Lãnh Dạ Hủy khiến cho lòng nàng không yên.

Nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi biến mất, Vân San chỉ biết oán hận rồi đi, đám thị thiếp mỹ lệ cũng hậm hực bỏ đi. Các nàng dĩ nhiên cũng thấy, dù sao cũng mặc kệ, các nàng vẫn là thiếp Lăng Khiếu Dương, tuy trong lòng chưa xót nhưng không đến nỗi hận ý mãnh liệt như Vân San.

Tất cả mọi người đều tản đi làm việc của mình, Lưu AN phân phó người mang nước nóng tới cho Lăng Khiếu Dương, rồi sai người chuẩn bị thức ăn.

Bên trong Nghĩa Hàn Lâu cực kì sạch sẽ, không chút bụi bẩn, chứng tỏ quản gia đã làm việc rất tốt, mặc dù Lăng Khiếu Dương đi lâu như vậy, trong phủ lại không hề loạn.

Lăng Khiếu Dương bảo nha hoàn lui ra, trong phòng chỉ còn hắn và Hữu Hi, đi vào đục thùng, cầm lấy khăn lông quăng vào tay Hữu Hi, miễn cưỡng ra lệnh: “Giúp ta tắm rửa”

Tay Hữu Hi nắm chặt khăn lông, đi tới bên dục thùng, Lăng Khiếu Dương dang động tay, chờ nàng cởi áo. Mấy hôm nay, hắn có thói quen để nàng hầu hạ, thích nhìn thấy bàn tay nàng bận rộn trên người hắn.

Hữu Hi vẻ mặt lạnh nhạt giúp Lăng Khiếu Dương cởi bỏ ngoại sam, nội sam, cơ thể cường tráng hiện lên rõ ràng, sau đó cầm lấy quần áo đặt lên trên bình phong.

Lúc Hữu Hi xoay người lại, Lăng Khiếu Dương vẫn đứng đó, trên người chỉ còn lại chiếc khố trắng. Hắn trừng mắt nhìn nàng, nàng đứng bất động.

Hắn tiếp tục trừng. Tay nàng giữ chặt lấy khăn lông, cúi đầu ánh mắt không hề nhìn tới Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng, khom lưng cởi bỏ quần, ném sang một bên, sau đó đạp một chân nhảy vào dục thùng, khiến nó vang lên một tiếng rầm.

Sau một ngày mệt nhọc, hắn thoải mái buông lỏng người tắm rửa, Lăng Khiếu Dương thích đem hai tay để lên thành dục thùng, đưa lưng về phía Hữu Hi.

Hắn ra lệnh nói: “Lại đây”

Hữu Hi nghe Lăng Khiếu Dương nói, bàn tay cọ sát vào nhau đi tới phía sau hắn, nhúng khăn xuống nước rồi giúp hắn tẩy dọc theo chiều rộng lưng.

Tay thì làm, trong lòng lại suy nghĩ khi nào Lăng Khiếu Dương tiến cung, khi nào mới đi cứu Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi dừng lại không lau nữa, khi quay lại nhìn thấy vẻ mặt thất thần của nàng, Lăng Khiếu Dương quát lớn: “Người không biết cách làm sao?”

Hữu Hi vội vàng tỉnh lại, tiếp tục nhúng ướt khăn, giúp Lăng Khiếu Dương lau rửa thân thể.

Dục thùng rất lớn nước rất nhiều, mơ hồ có thể nhìn thấy nơi tư ẩn của Lăng Khiếu Dương. Hữu Hi xấu hổ gần chết, Lăng Khiếu Dương đột nhiên bắt lấy tay nàng đặt trên ngực hắn: “Nơi này sao không lau, còn muốn ta dạy người sao?”

Hữu Hi thu hồi tay, vắt khăn lông, hạ giọng nói: “Nơi đó người tự mình làm được”- Vừa nói xong nàng liền cảm thấy bên hông căng ra, hoa mắt, tiếng xôn xao vang lên, cả người ướt đầm.

Mặt Hữu Hi đầy nước, vừa mở mắt đã nhìn thấy mình ngồi đối diện với Lăng Khiếu Dương bên trong dục thùng. Hữu Hi hoảng hốt muốn bò ra ngoài, thì bàn tay to lớn của Lăng Khiếu Dương giữ lấy vai nàng. Mím cười tà ác: “Người cũng nên tắm đi, cả người người rất hôi.”

Hữu Hi vẻ mặt kháng cự, cau mày: “Không, lát nữa ta tự mình tắm, ta giúp người tắm là được rồi, mau để ta ra ngoài”- Nàng không phải chưa từng nhìn thấy cơ thể Lăng Khiếu Dương, nhưng không có quen ở cùng hắn, rất kì lạ, cảm giác khó chịu, nàng cũng không phải tỏ ra ngại thẹn thùng, chỉ không thích, rất không thích. Nàng cũng không quên bản thân mình là ai, có thể sẽ dịu dàng, nhưng nàng không thể, ít nhất trước mặt Lăng Khiếu Dương thì không.

Có lẽ sự dịu dàng chỉ thể hiện trước mặt Hoàng Bắc Thiên, nhưng trước Lăng Khiếu Dương nàng làm không được.

Lăng Khiếu Dương lại buông tha nàng: “Ta bảo người tắm người phải tắm”- Lăng Khiếu Dương vừa nói vừa kéo quần áo ướt sũng của Hữu Hi để lộ ra mảnh xuân quang, Lăng Khiếu Dương cảm giác nửa thân dưới truyền tới lửa nóng. Nàng luôn dễ dàng khơi mào hứng thú của hắn, trong mắt Lăng Khiếu Dương hiện lên tia dục hỏa, như muốn thiêu cháy cả Hữu Hi.

Tất cả hành động chỉ là giả vờ, hắn muốn nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của Hữu Hi, không nghĩ tới xảy ra chuyện thế này, hắn muốn nàng.

Nhưng khi ánh mắt hắn từ phong doanh của nàng nhìn lên gương mặt thì dục vọng trong nháy mắt cũng biến mất. Trên gương mặt không có chút ngưng ngừng, e thẹn, chỉ có thần sắc sợ hãi, bất an, ngay cả đôi mắt xinh đẹp cũng lộ vẻ kháng cự. Nàng là phụ nữ sao không học người khác mà dịu dàng, trong lòng không vừa ý thì mặt cũng biểu hiện dáng vẻ không cam lòng. Ngay cả ở trước mặt nam nhân, biểu hiện cũng thiếu nhiệt tình, Lăng Khiếu Dương buông tay, lạnh lùng nói: “Cút đi”

Hữu Hi vừa được thả đã vội vàng bỏ ra khỏi dục thùng, cả người ướt đầm đứng yên, nước rỉ xuống.

“Người đâu”- Lăng Khiếu Dương hô to, cửa bị mở ra, Lưu An đi vào cúi đầu hỏi: “Vương gia có gì phân phó”

Lăng Khiếu Dương tay nắm chặt, lạnh giọng phân phó: “Mang nàng xuống Di Tâm Cư”

“Vâng ạ”- Lưu An trả lời rồi quay lại nói với Hữu Hi: “Lãnh phu nhân, mời lão nô đến đây”

Hai tay Hữu Hi ôm lấy cơ thể mình, đi theo Lưu An ra bên ngoài. Tâm trạng của hắn bị nàng phá hư, hắn nắm chặt tay tạo thành quyền đấm xuống nước, bọt nước văng tung tóe.

Di Tâm Cư trước đây là nơi ở của Quý Phi, bây giờ lại là nơi Hữu Hi ở, điều này có ý nghĩa gì không. Hay chỉ đơn giản là Di Tâm Cư kề sát Nghia Hàn Lâu thuận tiện cho việc qua lại.

Và có một điều thay đổi, nàng không cần đi ngược lại hướng kia lui thủ về căn phòng rách nát ở nơi hẻo lánh. Lăng Khiếu Dương muốn gì đây, quả thật nàng không đoán được.

Hai ngày sau, Lăng Khiếu Dương không hề nói cho nàng tin tức của Hoàng Bắc Thiên, thậm chí còn không gặp nàng. Trái tim Hữu Hi bị dày vò, mấy lần đi tới thư phòng tìm Lăng Khiếu Dương đều bị Cao Mặc ngăn lại.

Chẳng lẽ là vì ngày đầu tiên ở trong ngục thừng nàng chọc giận hắn sao?

Nàng đáng ra không nên trái ý hắn, để hắn tùy ý chạm vào quần áo, sau đó thông minh thuận theo mọi hành động của hắn, quan hệ của hai người họ vốn dĩ là như thế này mà!

Nàng đã dùng thân thể mình để đánh cược, đổi lấy sự bình an của Hoàng Bắc Thiên và người nhà, nàng còn rụt rè gì chứ.

Hữu Hi lo lắng hoàn toàn lo lắng, không biết nên tìm ai đáng tin để hỏi tin tức, nha hoàn bụng thức ăn tối, nàng ăn không nổi, ngay cả chén thuốc đen nàng lại càng không có tâm tư để uống.

Sự sống chết của bản thân không quan trọng, nàng chỉ lo lắng cho Hoàng Bắc Thiên, nhưng Lăng Khiếu Dương đã đồng ý, sao vẫn không hề có hành động gì, thậm chí còn không thể đi hỏi tin tức từ hắn.

Hữu Hi sợ hãi bất lực cuộn mình trên giường, lòng bị dày vò suốt cả buổi tối. Nàng đau khổ nằm trên giường, không ăn, không uống, không ngủ được.

Cửa phòng thô lỗ bị đẩy ra, phát ra âm thanh bị đập mạnh, làm cho Hữu Hi quay đầu lại, là Lăng Khiếu Dương đã mấy ngày không gặp. Về mặt hắn lặng lẽ thông thả đi vào.

Theo sau là nha hoàn, trong tay bụng thức ăn và thuốc, đặt lên bàn rồi cúi người lui ra sau.

Lăng Khiếu Dương đứng yên, cả người toát ra lửa giận, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, giận dữ hỏi: “Sao không ăn cơm?”

“Ta không muốn ăn”- nàng ngay cả oán hận cũng không có, càng không thể hỏi, không thể nói vì hắn không cho. Chọc giận hắn, hắn sẽ bảo nàng cắt đi.

Trước kia, nếu hắn bảo nàng cắt đi, nàng sẽ đi, nàng còn vui mừng. Nhưng bây giờ, nàng sợ, sợ hắn sẽ cho nàng đi, nếu đi thì Bắc Thiên của nàng phải làm sao, Lăng Khiếu Dương là hy vọng của nàng không phải sao?

“Lại đây ăn cơm”- Lăng Khiếu Dương trầm giọng ra lệnh, đôi mắt đen sâu hoắm chứa sự tức giận.

“Ta không muốn ăn, ăn không vào”

“Sao lại không nghe lời, ngươi thật là khiến người khác đau đầu”- Lăng Khiếu Dương vừa nói vừa bước tới giường, túm lấy Hữu Hi, đem nàng kéo xuống giường, giữ lấy thắt lưng, trực tiếp ôm nàng vào lòng, ngồi ở trước bàn.

Lăng Khiếu Dương tay cầm thìa, múc lấy chén thuốc, đặt gần môi Hữu Hi nhưng nàng quay đầu đi.

Bắc Thiên sinh tử không rõ, nàng còn có tâm trạng để ăn sao?

Lăng Khiếu Dương thấy Hữu Hi ngậm miệng, hắn không khỏi cau mày: “Ta không ngại giúp ngươi ăn”

Lăng Khiếu Dương vừa nói xong, tay nắm lấy cằm Hữu Hi, khiến nàng mở miệng ra, đem thìa thuốc đổ vào miệng nàng. Hắn dùng cách này buộc nàng ăn. Tay Hữu Hi quơ lung tung, “ba” một tiếng, thìa trong tay Lăng Khiếu Dương rơi xuống đất, gãy làm đôi.

Hữu Hi trong lòng hoảng hốt, nhìn thấy đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương sự tức giận che kín: “Ta không cố ý, chỉ là không quen, ngươi đừng tức giận, ta...”

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, Hữu Hi cũng đứng theo, bàn tay nhỏ bé của nàng túm lấy ống tay áo hắn, vội quỳ xuống, vừa khóc vừa cầu xin: “Vương gia, van cầu ngài nói cho ta biết, bọn họ hiện giờ thế nào, trái tim ta đau quá, mỗi ngày đều chịu sự dày vò, cầu xin ngài nhanh đi cứu bọn họ, ta cầu xin ngài, cầu xin ngài. Ta sắp bị dày vò đến phát điên rồi, ta sợ, ta sợ bản thân sẽ không kiên trì được nữa, sống rất khổ, nếu không được thì hãy cho ta chết đi còn sung sướng hơn, cứ thế này thì rất đau, rất đau!”

Lăng Khiếu Dương về mặt tái mét, cau mày nhìn Hữu Hi cầu xin, trong lòng vừa tức vừa giận. Nhìn thân thể gầy yếu không chống đỡ nổi của nàng, hắn lại đau lòng, đau lòng, hắn biết đau sao, thật buồn cười, buồn cười.

Lăng Khiếu Dương giữ lấy cổ tay Hữu Hi, kéo lê nàng trên đất, tức giận nói: “Ăn cơm, uống thuốc xong ta sẽ nói cho ngươi biết”

Cuối cùng người thỏa hiệp là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11

Hữu Hi vừa đau khổ khóc vừa nuốt thức ăn. Nàng ăn rất vội vàng cấp bách chỉ vì mong nhanh nhanh biết được tin tức Hoàng Bắc Thiên. Nàng nghe lời Lăng Khiếu Dương ngồi xuống ăn cơm uống thuốc, sau đó trông mong nhìn Lăng Khiếu Dương.

Dùng cặp mắt nói với hắn, nàng ăn xong rồi thuốc cũng đã uống cầu xin hắn nói cho nàng biết.

Lăng Khiếu Dương đứng yên nơi đó, vẫn lặng nhìn Hữu Hi, nhìn nàng vội vàng ăn cơm uống thuốc, vội vàng muốn biết tin tức của Hoàng Bắc Thiên, tay túm lấy nàng đứng lên, mười ngón tay bấu chặt lấy như muốn đoạt đi tính mạng của nàng.

Cánh tay dùng sức đặt sau thắt lưng, buộc nàng ngã và ngực hắn, đôi mắt đen mang theo thần sắc phức tạp dừng lại trên mặt Hữu Hi. Hốc mắt Hữu Hi ửng đỏ mang theo lo lắng, đợi chờ Lăng Khiếu Dương mở miệng.

Lăng Khiếu Dương đột nhiên dùng tay, ngón cái thô ráp vuốt nhẹ khóe môi nàng, Hữu Hi hơi giật mình, nhìn trên đầu ngón tay của Lăng Khiếu Dương còn dính vài hạt cơm mới nhận ra lúc này ăn xong vẫn còn dính cơm trên miệng. Động tác dịu dàng của hắn làm nàng cảm thấy thật khó hiểu nhưng cũng không muốn hiểu.

Về mặt tức giận của Lăng Khiếu Dương bỗng nở nụ cười, không phải tiếng cười vui thích, sau đó lạnh lùng nói: “Ta thích nghe phụ nữ nói chuyện trước”

Hữu Hi kinh ngạc nhìn Lăng Khiếu Dương, thấp giọng thành khẩn nói: “Ta đã nghe lời ngươi rồi, bây giờ cầu xin ngươi hãy nói cho ta biết tình hình của Hoàng Bắc Thiên?”

Lăng Khiếu Dương cười khổ, cúi đầu nhìn Hữu Hi: “Hôn ta, ta sẽ nói cho ngươi biết”- Thật là một yêu cầu vô sỉ, Hữu Hi tức giận đỏ mặt, cau mày nhìn Lăng Khiếu Dương. Hắn lại muốn nàng sao.

Lăng Khiếu Dương buông Hữu Hi ra, hừ lạnh một tiếng: “Ta không miễn cưỡng ngươi, ngươi muốn thì làm, ta nói rồi ta thích nữ nhân chủ động”

“Ta đã nhất nhất nghe lời ngươi, nhưng tại sao ngươi không buông tha ta”- Vì nàng không nghe lời, vì để trả thù nàng, hãm hại nhà Hoàng Bắc Thiên vào tù, như vậy sẽ thấy vui sao? Tính mạng con người trong mắt Vương tôn quý tộc thật sự rẻ mạt như thế sao?

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương híp lại lạnh lẽo: “Ta thích làm cho kẻ không nghe lời thành nghe lời, cho nên ngươi rất xứng đáng để ta hận”

Phải giữa họ chỉ có hận, thù hận thật sâu còn chán ghét lẫn nhau, hành hạ nhau, cho dù vậy cũng không buông tay, không chịu để lại đường sống cho bản thân, rốt cuộc là cần thứ gì đây!

Hữu Hi lửa giận bốc lên cổ kiềm lại, cúi đầu, thương tâm nói: “Ngươi không chịu nói cho ta biết phải không?”

“Hôn ta, ta liền nói cho ngươi”- Lăng Khiếu Dương vẫn như cũ có chấp, không biết là cố tình trêu tức hay thật sự không nói.

Hữu Hi trầm mặc không nói, nội tâm đấu tranh voi nhau, Lăng Khiếu Dương cũng không đủ kiên nhẫn liền xoay người bỏ đi.

Hữu Hi cấp bách xông lên trước ngăn cản Lăng Khiếu Dương, hai mắt nhìn thẳng hắn, đành phải đồng ý hôn thôi, dù hắn muốn thân thể nàng, nàng cũng không có quyền để nói không.

Lăng Khiếu Dương cao hơn rất nhiều, không ai có thể đứng bằng hắn. Nàng lại quá nhỏ bé xinh xắn, tay nắm lấy vạt áo hắn kéo xuống, nhón chân, trong lòng không biết hôn ra sao, đành nhẹ nhàng chạm vào môi Lăng Khiếu Dương tựa lông vũ rơi xuống.

Trái tim lại khẩn trương, vừa hạ xuống hôn đã vội vàng rút ra, bàn tay to của Lăng Khiếu Dương nhanh chóng giữ lấy đầu nàng, tàn nhẫn hôn xuống, bá đạo cướp đi hơi thở của nàng.

Trong miệng đầy mùi vị thân mật Lăng Khiếu Dương, đau khổ đến muốn khóc nhưng Hữu Hi không cách phản kháng, tùy ý hắn trêu chọc đôi môi nàng, liếm, mút, thật lâu sau hắn mới thả ra, trên môi hắn như phát sáng.

Đôi mắt đầy dục vọng lướt qua, nhưng trong mắt nàng không gọn chút sợ hãi, chỉ chờ đợi, chờ đợi tin tức người khác, nàng coi như chuyện vừa xảy ra là vô tình không muốn.

Trái tim Lăng Khiếu Dương nhất thời chưa bao giờ lạnh lẽo đến vậy, đôi mắt tối lại, buông Hữu Hi ra. Xoay người, lưng hướng về phía mặt nàng, Hữu Hi trầm giọng nói: “Ngươi yên tâm đi, người trong lòng của ngươi, cả người nhà nữa tạm thời đang bị bắt giam tại thiên lao chờ phán xét, ta đã dâng thư cầu xin giảm tội lên”

Nói xong, hắn đi nhanh rồi đi chưa từng quay đầu lại.

Hai tay Hữu Hi gắt gao bắt chéo trước ngực tạo thành hình chữ thập, quỳ xuống, khẩn cầu trời cao, cầu xin Hoàng Bắc Thiên và người nhà của hắn có cơ hội sống sót.

Hữu Hi ở lại Vương phủ tính đến nay đã 10 ngày, có lẽ vì thái độ của Lăng Khiếu Dương đối với nàng hơi chuyển biến, có lẽ là cố ý tỏ ra công bằng với nàng, nên hạ nhân trong vương phủ đối với thiếp như nàng có chút kính nể.

Chỉ có Vân San, thân phận có chút đặc biệt nên xem nhẹ lời Lăng Khiếu Dương nói.

Hữu Hi lại tiếp tục chiếu cố cuộc sống hằng ngày của Lăng Khiếu Dương, giúp hắn rửa mặt, thay quần áo, bưng trà, làm việc giống như con quay xung quanh hắn.

Lăng Khiếu Dương cũng rất ít nói chuyện với nàng, luôn trầm mặt nhìn nàng, xem nàng giúp hắn làm việc. Hữu Hi sốt ruột đợi kết quả, nghĩ đến việc chỉ cần Lăng Khiếu Dương ra mặt cầu xin cho Hoàng Bắc Thiên, hoàng đế nhất định sẽ giảm tội xuống.

Nhưng cảm giác chờ đợi này giống như bị tra tấn, hành hạ thể xác tinh thần, nàng buộc bản thân phải ăn cơm uống thuốc nhưng thân thể vẫn như cũ gầy yếu. Trong lòng khát khao được gặp mặt Hoàng Bắc Thiên, dù chỉ là nhìn, một loại khát vọng hình thành sâu trong ý thức. Nàng nhớ hắn, lo lắng hắn, trong lòng chỉ muốn gặp, lo lắng đến mức ăn không no. Nhưng Hoàng Bắc Thiên bị nhốt tại đại lao không phải ai cũng vào được.

Nguyện vọng này chỉ có thể đè nén trong lòng, mọi nỗi niềm cũng chôn dấu xuống, nhưng lại tự dày dũa trái tim mình.

Gương mặt Hữu Hi cũng tái đi không có lấy nụ cười, ngay cả đôi mắt vốn nhiên cũng tắt đi không còn lóe sáng. Nàng luôn thất thần, ngẩn người, trong lúc rót trà cho Lăng Khiếu Dương thì đôi lâu đến trà đầy tràn ra khỏi tách lúc nào không biết, đôi lúc là ánh mắt tức giận của Lăng Khiếu Dương. Mỗi khi lo lắng, Hữu Hi luôn dùng chỉ màu đỏ tạo thành những bông hoa hồng xinh đẹp, sau đó vuốt ve nó, si ngốc nhìn, không tự chủ lắm nhắm mắt, trên môi phát ra tên Hoàng Bắc Thiên, dù chỉ đơn thuần gọi tên hắn. Nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên, nàng lặng lẽ rơi lệ lúc nào không hay.

Hữu Hi rơi vào cõi thần tiên, ngay cả Lăng Khiếu Dương bước vào cũng không phát hiện, tự rước lấy bực mình.

Cho đến khi bông hoa trên tay bị ai đó giữ lấy nàng mới giật mình, quay đầu nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đang cầm hoa hồng mới làm của nàng. Đôi mắt đen chăm chú nhìn nàng giống như muốn xuyên thấu lòng nàng.

Hữu Hi đứng lên: “Vương gia có gì phân phó?”

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi trên mặt đầy lệ, đôi mắt đen trở nên âm trầm, trong lòng bực mình: “Người làm nó muốn đưa cho ai sao?”

Hữu Hi cúi đầu, mắt sụp xuống, che giấu nỗi niềm trong mắt, hạ giọng nói: “Chỉ là tiêu khiển một chút”

“Đã như vậy, làm nhiều một chút đưa đến phòng ta”- Lăng Khiếu Dương nói xong liền bổ sung “Phải là loại hoa này”

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn Lăng Khiếu Dương, dáng vẻ của hắn nàng không cách nào nhìn thấu tâm tư của hắn.

“Được, nếu vương gia thích, ta sẽ cấp cho Vương gia”- Hữu Hi thần kỳ thuận theo hắn, hao vốn có ý nghĩa, nhưng nếu người làm hoa không có trái tim thì hoa cũng sẽ mất đi ý nghĩa.

Kỳ thật ở trong hoa viên, mùi hoa thơm phức, trong phòng cần gì phải có thứ hoa giả không sức sống này. Đoán không được hắn đang suy nghĩ gì.

Lăng Khiếu Dương nhìn đóa hoa được làm, lạnh lùng cười, ánh mắt cao thâm khó lường xoay người rồi đi.

Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương, nàng đã quen với dáng vẻ của hắn, đột nhiên mà đến không có việc gì thì lại đi. Trong lúc làm hoa nàng nhớ đến Hoàng Bắc Thiên, làm hoa hồng, hoa hồng sẽ mang theo nỗi nhớ của nàng.

Ngược lại làm hoa cho Lăng Khiếu Dương, nàng lại bình thản không chút cảm xúc. Là do tác dụng của tâm lý, mặc dù là hoa nhưng nó cũng có linh hồn và cảm giác.

Trải qua một ngày dài vò, dáng vẻ gầy gò của Hữu Hi giờ đang đứng ở thư phòng của Lăng Khiếu Dương, Cao Mặc cũng đứng đó nhưng cố gắng cách xa nàng.

Hữu Hi tính bưng trà vào thì Cao Mặc nói: “Vương gia bận công sự”- Hắn ngăn không cho nàng vào.

Hữu Hi đem trà đặt lên bàn đá, do dự một chút rồi đi tới bên cạnh Cao Mặc.

Cao Mặc nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hữu Hi, không nói một lời.

Hữu Hi do dự trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Cao đại ca, hoàng thành này người rất quen thuộc sao?”

“Có việc gì sao?”- Cao Mặc thân nhiên hỏi.

“Thiên lao không để cho người bình thường vào thăm sao?”- Hữu Hi coi như không nghe thấy Cao Mặc lạnh lùng đáp. Nàng biết hắn hận nàng đâm Lăng Khiếu Dương, nhưng thà hỏi Cao Mặc còn hơn hỏi Lăng Khiếu Dương.

“Không biết”- Cao Mặc cự tuyệt trả lời.

“Vậy người có thể vào đó không?”- Hữu Hi tiếp tục hỏi.

“Không biết”

“Ta biết người căn bản chỉ là thị vệ nên không vào được”- Hữu Hi chế giễu nói một câu, xoay người rời đi.

Cao Mạc bị Hữu Hi chế giễu, liền nói hoạch toét ra tất cả: “Ta dù chỉ là thị vệ của Vương gia, Vương gia đi đến đâu ta cũng đi đến đó. Ta là hầu cận bảo vệ vương gia, đừng nói thiên lao, hoàng cung ta cũng vào được. Nhận tiện nói cho người biết, một nữ nhân ít học như người đến cả hoàng cung ra sao người cũng chẳng biết đề mà đi”

“Ta dĩ nhiên không có kiến thức uyên bác như Cao Mạc ca ca, nếu vương gia không đi, lỡ như xảy ra chuyện người muốn vào những nơi đó thì làm sao?”.

“Chỉ cần có lệnh bài của Vương gia thì có thể vào”- Cao Mạc cau mày, liếc mắt nhìn Hữu Hi. “Người muốn đi gặp tên nam nhân kia sao, đừng vọng tưởng, Vương gia sẽ không cho phép người, đành phải để người thất vọng”

Hữu Hi cắn môi, nàng biết Lăng Khiếu Dương sẽ không cho nàng đi nên nàng mới phải hạ giọng hỏi Cao Mạc.

“Trà nguội rồi, để ta đi đổi lại nước nóng”- Hữu Hi trong lòng buồn phiền, bưng trà đi.

Trái tim lại càng thêm lẻ loi, khó chịu.

Buổi tối, Hữu Hi lại hầu hạ Lăng Khiếu Dương lên giường, giúp hắn cởi quần áo. Lúc đó Hữu Hi cũng để ý nơi thắt lưng có một lệnh bài màu vàng. Trước đây Hoảng Bắc Thiên có nói, lệnh bài tượng trưng cho thân phận, Cao Mạc nói cần có lệnh bài, Hữu Hi không kiếm được chằm chằm lệnh bài.

Chỉ cần có nó thì có thể tiến vào thiên lao, gặp được Hoảng Bắc Thiên, nghĩ đến đó trái tim nàng lại trở nên khẩn trương. Nàng muốn lấy lệnh bài đi gặp Hoảng Bắc Thiên nhưng lại không dám. Ý nghĩ muốn gặp Hoảng Bắc Thiên lại thôi thúc nàng, không sao, lấy một chút sẽ không sao?

Hữu Hi chần chừ, cởi bỏ ngoại sam, Lăng Khiếu Dương không chú ý đến vẻ mặt phức tạp của Lăng Khiếu Dương, sau khi cởi áo ngoài liền leo lên giường ngủ.

Hữu Hi liền trở nên khẩn trương, hô hấp không ổn định, chỉ cần với tay có thể lấy được lệnh bài.

Hữu Hi rất ghét đi trộm đồ, bây giờ lại có ý định trộm của người khác nhưng nàng không cách nào kháng cự lại ý nghĩ muốn gặp Hoảng Bắc Thiên trong đầu, nàng rất muốn.

Nàng bất an nhìn về phía Lăng Khiếu Dương, hắn giống như rất mệt mỏi nằm yên trên giường, nhắm mắt lại, hơi thở cũng rất đều và bình thản, tựa hồ vừa nằm xuống đã ngủ ngay.

Gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng khác hẳn vẻ giận dữ ban ngày, Hữu Hi đem quần áo Lăng Khiếu Dương đặt trên giá treo quần áo. Lệnh bài nằm bên cạnh, nàng chỉ cần bước lên là tay có thể lấy nó.

Nàng do dự rất lâu rồi cũng đi tới, khát vọng mãnh liệt trong lòng đã vượt qua tất cả, vươn tay giữ lấy lệnh bài, cất vào trong ống tay áo.

Cảm giác tội lỗi cũng giảm đi, nhưng trong lòng vẫn chột dạ, nàng chỉ mượn một chút, một chút, nàng tự an ủi bản thân, hoảng hốt mở cửa đi ra ngoài, chỉ cần gặp Hoảng Bắc Thiên nàng liền đem lệnh bài trả lại, nhất định không có việc gì.

Hữu Hi cũng không suy nghĩ nhiều, chạy về phòng mình cầm lấy hoa hồng vừa làm vội vàng ra khỏi vương phủ.

Hữu Hi vừa kích động vừa vội vàng, căn bản không chú ý tới, nàng vừa lấy lệnh bài đi ra ngoài, đôi mắt bén nhọn của Lăng Khiếu Dương mở to trong đêm đen, nhìn theo bóng lưng nàng.

Hữu Hi ra khỏi vương phủ, nàng không biết thiên lao ở đâu, người đi lại trên đường không nhiều, chỉ có vài nam tử đi qua. Hữu Hi cũng không suy nghĩ nhiều liền cản lại hỏi thiên lao ở đâu, hỏi ai cũng không chịu nói cho nàng. Cuối cùng chỉ có một thanh niên lớn tuổi chỉ nàng.

Hữu Hi kích động không thôi, vội vàng nói lời cảm ơn, chạy về phía thiên lao, suốt cả đoạn đường đi rất nhanh, cuối cùng cũng tới thiên lao.

Bên ngoài tường cao vây lấy, lộ ra vẻ lạnh như băng. Hữu Hi thở hổn hển đứng trước cửa, tới bên thủ vệ gác cổng.

Vì kích động mà bước chân không dám đi vào, dần dần trái tim bình tĩnh lại, nàng muốn thấy Hoảng Bắc Thiên, nàng muốn gặp hắn nên cũng thả lỏng.

Nàng không muốn hắn biết chuyện nàng cầu xin Lăng Khiếu Dương, nhưng nàng có thể dễ dàng đi vào đại lao đây lại còn là hoàng thành. Người thông minh như Hoảng Bắc Thiên sẽ đoán ra được.

Đoán không được nàng cùng Lăng Khiếu Dương ở với nhau, đoán không được, nàng vì cứu hắn cầu xin Lăng Khiếu Dương, nhưng nàng đã đồng ý làm người của Lăng Khiếu Dương, cam chịu làm nô lệ.

Hắn chắc chắn sẽ cảm thấy đau khổ, về mặt không đồng ý, hắn nhất định không muốn đồng ý người phụ nữ mình yêu, vì cứu hắn mà cúi đầu chịu để nam nhân khác ôm vào lòng. Nàng yêu Hoàng Bắc Thiên, nên hiểu hắn, hiểu trái tim hắn nhất định sẽ lo lắng cho nàng. Lúc trên xe tù hắn cũng không quên nói muốn nàng trở về hiện đại.

Hắn không còn ý định sống nữa.

Hữu Hi dừng lại lui về phía sau, đối diện với vách tường thiên lao, chậm rãi ngồi xổm xuống. Nước mắt đau khổ chảy xuống, có thể gấp nhưng lại không dám nhìn, loại đau khổ này cắn xé nát lòng nàng.

Gập thế này thì không đi, không đi thì hơn, nước mắt như các hạt châu trong dây chuyền rớt ra, thì nhau chảy xuống.

Trong bóng đêm mênh mông, Hữu Hi chán nản thong thả quay về phủ, đáng vẻ nhỏ nhắn soi trên đường lộ ra về đau khổ, mất trí.

Vừa trở về phủ, Hữu Hi lau nước mắt, để tâm tình bình tĩnh lại, đi về phòng Lăng Khiếu Dương, hắn vẫn đang ngủ. Lúc đi nàng cố ý để cửa khép hờ, nên khi về chỉ cần nhẹ nhàng đẩy vào.

Trong phòng ngoài tiếng hít thở rất nhỏ của Lăng Khiếu Dương không còn gì khác, Hữu Hi nhanh tay lễ chân đứng bên giường Lăng Khiếu Dương, tay đặt lệnh bài sát bên gối Lăng Khiếu Dương. Vừa muốn bỏ đi, thất lưng bị giữ lại, cả người lão đảo ngã xuống ngực Lăng Khiếu Dương.

Hắn không ngủ? Hắn tỉnh rồi sao?

Trái tim Hữu Hi bị sự sợ hãi bao phủ...!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12

Hữu Hi len lén trả lại lệnh bài, lại cánh tay to lớn của Lăng Khiếu Dương giữ lấy thất lưng. Trong nháy mắt, nỗi sợ hãi bao trùm lấy nàng.

Nếu Lăng Khiếu Dương biết nàng trộm lệnh bài đi gặp Hoàng Bắc Thiên, hắn sẽ làm gì đây? Rút lui bỏ mặc Hoàng Bắc Thiên, hay là? Nàng không dám suy nghĩ xấu hơn nữa, bàn tay nhỏ bé để trên ngực Hoàng Bắc Thiên, vừa định lên tiếng giải thích, thì môi của Lăng Khiếu Dương lại đột nhiên tiếp cận gần môi nàng. Cánh tay to lớn giữ lấy thất lưng, chế trụ nàng như muốn đem nàng bóp nát thành từng mảnh.

Hắn dùng phương thức này để trừng phạt nàng sao? Trừng phạt nàng không nghe lời, trừng phạt nàng trộm lệnh bài đi gặp Hoàng Bắc Thiên, nụ hôn của hắn vừa bá đạo vừa mang theo lửa nóng làm nàng không thở nổi, mặc kệ nàng có phản kháng hay không.

Tay của Lăng Khiếu Dương mang theo độ ẩm dò xét vào bên trong, vừa vuốt ve vừa mon trón nàng, bàn tay thô ráp cạ vào da thịt nàng gây đau đớn. Quần áo bị cởi ra, trái tim Hữu Hi cũng bay đi xa, bàn tay nóng như lửa của hắn đặt trên bụng nàng rồi xuống phía dưới tìm kiếm.

Thân thể Hữu Hi thất chặt lại, cả người toát mồ hôi lạnh, không phải vì khoái cảm mà Lăng Khiếu Dương mang tới, mà vì bụng của nàng vì cảm giác này mà bắt đầu co rút đau đớn, đau đến nỗi cơ thể như bị xé ra làm hai.

Hơi thở của Lăng Khiếu Dương trở nên dày đặc, xoay người đặt Hữu Hi xuống dưới, trên mặt điểm chút mồ hôi, vùi đầu vào cổ nàng, cúi đầu thì thầm, giọng nói rất nhỏ, nhưng Hữu Hi có thể nghe được rất rõ ràng hắn gọi tên “Dạ Lan”

Lúc tay hắn rời khỏi chân nàng, liền cảm giác được lửa nóng cứng ngắc đặt ở nơi mềm mại của nàng. Hữu Hi hoảng sợ mở to hai mắt, cảm được Lăng Khiếu Dương rất lớn đang muốn đi vào trong nàng. Từ sau khi hư thai sống không bằng chết, hoa mặt lại bị cưỡng đoạt xé rách đau đớn, sự sợ hãi không hiểu lý do bao lấy Hữu Hi, nàng đau khổ hét lên một tiếng lâm vào hôn mê.

Trong phòng rất tĩnh mịch. Dưới ánh nến, Hữu Hi nửa mê nửa tỉnh, tầm mắt mơ hồ nhìn thấy hai nam nhân đứng đó không hề nghe bọn họ lơ mơ nói gì đó.

“Nàng tại sao lại phản ứng như vậy?”

Là giọng nói đầy tức giận của Lăng Khiếu Dương. Đề tài mà hắn nhắc đến tựa hồ khiến người kia khó nói.

“Nói”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn tức giận hét lên.

Người kia suy nghĩ hồi lâu mới trở lại: “Phu nhân thân thể suy nhược, về chuyện bất tỉnh có thể trước kia từng bị thương tổn cho nên sinh ra tâm lý sợ hãi, kèm theo đau đớn nên dẫn tới hôn mê.”

“Thân thể của nàng không sao chứ?”- Lăng Khiếu Dương trầm giọng hỏi.

Đại phu cẩn thận giải thích: “Thân thể trừ suy nhược thì không có gì đáng lo, chỉ là tâm lý có gì đó đè nặng nên e ngại chuyện vợ chồng”

Thân hình cao lớn tráng kiện của Lăng Khiếu Dương đứng trước mặt đại phu thờ gáp: “Có cách nào khiến cho nàng không còn bị ám ảnh nữa không?”

“Muốn gỡ được khúc mắc thì cần thời gian”

“Lui xuống đi”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn phát tay

“Vâng thần cáo lui”- Thái y chấp tay lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi, Hữu Hi từ từ nhắm hai mắt lại, chộp mắt một lát, Lăng Khiếu Dương thần sắc phức tạp.

Tức giận, ảo não cùng phẫn hận. Hắn chỉ đơn giản muốn cùng nàng hoan ái, nàng dám bất tình đồng nghĩa với kháng cự hắn. Đáng chết, trong lòng Lăng Khiếu Dương tựa như răng cưa cửa vào, vừa đau vừa giận. Trước kia từng chịu thương tổn?

Lăng Khiếu Dương nhớ lại Hữu Hi hư thai, nàng thiếu chút nữa chảy máu mà chết, lúc ở hoa phòng cũng hoan ái một lần nàng cũng bất tỉnh. Sao lại phiền phức như vậy, đáng chết, tay Lăng Khiếu Dương nện xuống bên, đáng về bọc bọc. Ánh mắt lo lắng lại hướng về thân thể gầy yếu của Hữu Hi, nhất thời không biết phải làm sao.

Gương mặt tuần mỵ chưa bao giờ có vẻ lo lắng tức giận đến vậy, đi tới trước mặt Hữu Hi, ngồi xuống. Nắm lấy tay Hữu Hi, giận dữ hét lớn: “Ta biết ngươi đã tỉnh, đừng giả vờ”

Hữu Hi mở hai mắt, nhìn thấy đôi mắt tức giận của Lăng Khiếu Dương, hạ giọng nói: “Xin lỗi, ta không cố ý đâu, nếu như ngươi muốn thì không cần bận tâm đến cảm thụ của ta”- Hắn không phải thường xuyên làm vậy sao? Mỗi lần chiếm đoạt nàng lại như dã thú, có bao giờ quan tâm xem nàng đồng ý hay không, có đau đớn hay không.

Nghe thấy lời nói của nàng, khí nộ bao phủ toàn thân hắn, hai mắt đều là lửa giận, gầm nhẹ nói: “Ta đối với thi thể có cảm giác hứng thú sao?”

“Xin lỗi”- Hữu Hi cúi đầu cụp mắt xuống, nàng chỉ có thể nói được hai chữ này, mặc dù lỗi không phải do nàng.

Lăng Khiếu Dương buông Hữu Hi ra: “Cút, cút đi cho ta”- Nếu còn đối mặt với Hữu Hi, hắn nhất định sẽ học máu mà chết.

Hữu Hi mặc quần áo vào, mang giày, sau đó xoay người rời đi, lúc tới cửa, nàng không khỏi nghĩ, hắn chẳng lẽ không thấy kì quái khi đêm đó xuất hiện ở phòng hắn sao, lại còn lỗi nàng lên giường.

Nàng tự ngẫm một mình nhưng cũng không suy nghĩ sâu hơn, mở một cánh cửa đi về phía nơi ở của mình.

Trong khi đó Lăng Khiếu Dương vẫn tức giận ngồi trên giường, thân thể ngồi phịch xuống, tức giận nhìn đồng hồ chán mèn.

Trong đầu nhớ lại mọi thứ phát sinh tới qua, hắn đang muốn giải thoát dục vọng nhiều ngày qua, phụ nữ đáng chết lại ngắt đi trước mắt hắn. Đáng chết!! Đáng chết.

Sáng sớm Hữu Hi tới hầu hạ Lăng Khiếu Dương rửa mặt thay quần áo, ngồi trước gương đồng, Hữu Hi đứng ở phía sau hắn

Tay nàng xuyên qua mái tóc đen của hắn, giúp hắn cài trâm ngọc, trên gương đồng phản chiếu nét mặt của hắn. Có vẻ lo lắng, đôi mắt phượng mang theo sự giận dữ giống như đang nhìn chăm chăm Hữu Hi.

Hữu Hi vẻ mặt lạnh nhạt, ngón tay mảnh khảnh giúp hắn cài quan phát, dùng trâm ngọc xuyên qua. Mấy ngày nay, nàng đã có thể làm thuần phục không để tóc bay tán loạn nữa.

Sau khi đã mặc quần áo xong, Lăng Khiếu Dương lại cùng Hữu Hi ăn sáng, không ai nói lời nào, chuyện đêm qua, làm hắn tức giận, ầm ứ, bất mãn mọi thứ, vẻ mặt âm trầm, hít thở không thông, cơn giận sắp làm cho hắn không cách nào thờ nổi.

Ngồi ăn sáng mà lòng nom nớp lo sợ, may thay hắn một lời cũng chẳng nói, ăn điểm tâm xong liền vào triều sớm.

Hữu Hi từng ngày đều hy vọng Lăng Khiếu Dương sớm vào triều, lúc Lăng Khiếu Dương vào cung nàng mới cảm thấy hắn đang cố gắng giúp Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi thu nhập bát đĩa, nhàn hạ đứng lên, sau đó đi xung quanh vương phủ cho khuây khỏa lòng.

Xung quanh vương phủ đều là sân vườn đi đến đâu cũng giống nhau. Nha hoàn nhìn thấy nàng đều hành lễ, nàng từ hiện đại tới đối với lễ tiết không câu nệ, mọi người cứ bình thường nói chuyện,

Hữu Hi bị trang trí tao ngộ của một tiểu viện hấp dẫn, sân trước cửa có hai cây đình hương thơm ngát trên vách tường đều là dây leo xanh một mảnh.

Hữu Hi không kiềm được tiến vào, trong vương phủ ít người thế này, sao lại xây nguyên sân lớn như vậy, nhiều phòng để trống, không ai qua lại, thật sự lãng phí.

Hữu Hi đi vào đó, quả thật có chút thất vọng, bên trong cỏ dại mọc thành bụi, mọi thứ đều hỗn loạn, hình như lâu rồi chưa có ai tới đây quét dọn.

Cửa phòng không khóa, nhưng lại đóng chặt, Hữu Hi bước tới, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng bố trí rất tinh tế, trong lòng Hữu Hi có chút thích nơi này, nhìn cách bày trí thì chủ nhân căn phòng là nữ, chỉ có điều bụi bám khắp nơi, không biết bao lâu rồi chưa dọn dẹp.

Đi xuyên qua phòng chính, là nội thất, đập vào mắt là giá sách rất lớn đựng đầy sách. Nếu như nàng có thể hiểu được những chữ phức tạp này thì có thể đọc sách giết thời gian.

Hữu Hi đi tới, tùy ý cầm lấy cuốn sách để xem, hai phần quyển sách bị chia ra. Văn tự hình như phải xem từ trái qua, còn phải dựng thẳng lên mới xem được, không biết chữ đúng là bất hạnh mà, càng nhìn càng khó hiểu.

Hữu Hi khép lại, tùy tiện mở cái khác, từ trong cuốn sách bay ra phong thư, cúi người lượm lên, Hữu Hi tinh tế nhìn, nhiều chữ không hiểu nên nàng không cách nào hiểu thấu ý tức bên trong.

Nhìn qua có thấy vài chữ như tình hình thực tế, rồi nhắc tới ai đó, hình như còn có tên Dạ Lan.

Hữu Hi cau mày, chẳng lẽ đây là nơi ở của Dạ Lan

Nhưng thư này do ai biết, nàng đã từng nhìn thấy chữ Lăng Khiếu Dương, chữ hán đẹp hơn rất nhiều. Có ai giúp nàng hiểu những chữ này là gì không?

Hữu Hi cảm giác rất kỳ lạ, liền đem thư nhét vào trong áo, nàng có cảm giác nó là chứng cứ quan trọng. Sau đó đi ra khỏi phòng, hướng về phía sân đi về chỗ mình ở. Vừa tới nơi đã thấy Vân San đứng ngoài cửa phòng.

“Hủy phu nhân, xem ra tâm tình của ngươi không tệ, còn tâm trạng để mà đi dạo.”

“Có việc gì sao?”- Hữu Hi lạnh nhạt đáp, không muốn nhiều lời.

“Không có, chỉ vô tình đi qua”- Đôi mắt Vân San mang theo chút kỳ quái đánh giá sắc thái Hữu Hi, sau đó cười nói: “Nghe nói chỉ cần nam nhân chạm vào ngươi liền lập tức bất tỉnh, không biết là thật hay giả?”

Hữu Hi cau mày: “Ta còn có việc, xin mời tiểu thư tự nhiên”

“Không được đi”- Vân San vươn tay cản đường Hữu Hi: “Ngươi quả thật càng lúc càng kiêu căng, ngay cả vương gia cũng không thể đụng vào, chẳng biết ngươi ở lại vương phủ làm cái gì!”

“Chuyện này ngươi nên đi hỏi vương gia, thưa tiểu thư”

“Ngươi có thái độ gì vậy, đừng quên ngươi chỉ là một tiện thiếp, ta là vương phi tương lai, ngươi nên biết rõ thân phận của mình mà tạo con đường lui sau này cho bản thân”

“Nếu tiểu thư đã nói vậy, vậy ta cũng nói cho tiểu thư biết bây giờ Vương gia đã về, tiểu thư nên tốn chút công sức đi lấy lòng Vương gia còn tốt hơn là ở đây lãng phí thời gian với ta”- Hữu Hi nói xong đẩy tay Vân San, đi vào trong.

Vân San tức giận nhìn Hữu Hi, hung hăng nói: “Ngươi đắc ý cái gì, ta xem ngươi đắc ý được bao lâu”

Vân San tức giận bỏ đi.

Hôm nay Lăng Khiếu Dương trở về khuya thật khuya, Hữu Hi vẫn chờ hán, vì nàng muốn biết chuyện của nàng sao rồi, Lăng Khiếu Dương có giúp được không!

Đến khi ngọn nến thứ hai bị thay đi cũng là lúc Lăng Khiếu Dương trở về, mỗi ngày đều mong chờ hán trở về, đem tin tức quan trọng, hơn nữa còn là tin tốt nói cho nàng nghe.

Nhưng lần nào cũng thất vọng, hôm nay không biết có thất vọng nữa không. “Ta mang bữa tối lên”- Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn chằm chằm Hữu Hi, không nói gì, Hữu Hi bụng thức ăn xuống, trong chốc lát không thấy hán báo tin tức gì cả.

Đem thức ăn đặt xuống bàn,.

Lăng Khiếu Dương ngồi xuống, Hữu Hi ngồi đối diện: “Vương gia ngài dùng bữa đi cho nóng”

Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói: “Bỏ vương ăn rồi, ngươi là đồ gốc sao, tại sao không ăn trước”

“Ta chỉ là..”

Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn nói: “Bớt sàm ngôn, mau ăn đi”

“oh”- Hữu Hi đáp ứng, cầm bát lên ăn, cúi đầu, ăn xong lại uống thuốc,

Thuốc này đã uống rất lâu, nhưng Lăng Khiếu Dương vẫn tiếp tục bắt nàng thuốc, uống đến phát ngáy.

“Lại đây”- Lăng Khiếu Dương vẫy tay, Hữu Hi cắn môi đứng lên, đi tới bên cạnh Lăng Khiếu Dương.

Cánh tay dài của Lăng Khiếu Dương chụp lấy Hữu Hi vào lòng, nàng bị giam cầm, ngồi trên đùi hắn.

“Ta nên chúc mừng ngươi phải không?”- Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương lóe lên thứ gì đó, tựa hồ có lời muốn nói.

Trái tim Hữu Hi đập thình thịch, điên cuồng nhảy dựng lên, chẳng lẽ, chẳng lẽ Bắc Thiên có hi vọng rồi sao? Ánh mắt trong mong đợi chờ nhìn Lăng Khiếu Dương, hy vọng hắn nói cho rõ ràng, nên nàng không dám hỏi.

Theo hắn suốt mấy ngày, nàng cũng biết càng hỏi hắn càng không nói, hơn nữa càng không vui.

Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Ngươi thông minh hơn rồi, không hề hỏi ta, nhưng đây cũng chẳng phải tin tốt lắm, ngươi có muốn nghe không?”

“Ta muốn nghe”- Mặc kệ là tốt hay xấu.

“Người nhà Hoàng Bắc Thiên hôm nay đã được thả khỏi thiên lao, lưu đây biên cương”

Như vậy họ không chết. Trái tim Hữu Hi vui đến nỗi muốn nhảy lên: “còn hắn? Hoàng Bắc Thiên ở đâu?”- Hữu Hi không kiềm chế được kích động lo lắng hỏi.

Quả nhiên, trong mắt Lăng Khiếu Dương hiện lên sự bức mình, tay nắm lấy thắt lưng Hữu Hi. “Hắn!”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh. “Hoàng thượng nhân từ, ban cho hắn một tòa viện, suốt cả cuộc đời ở đó, ngươi không phải muốn hắn sống sao, chắc là vui lắm? Bỏ vương làm được điều ngươi yêu cầu, hy vọng sẽ lấy lại được vật có giá trị”

Tâm tình Hữu Hi trở nên kích động, trong nháy mắt ngã vào hổ băng, cả người lạnh run, từng đợt khí lạnh truyền tới giống như đang ở mùa đông.

Trái tim Hữu Hi hít thở không thông, sắc mặt trắng bệch, môi đỏ mọng run rẩy: “Là giam lỏng sao? Đó chẳng phải là giam lỏng sao? Hắn cả đời không thể đi đâu chỉ có thể ở trong tòa viện đó, có phải hay không?”

Lăng Khiếu Dương âm tà nói: “Sao vậy,, ngươi không hài lòng với kết quả này sao? Hắn còn sống mà?”

Hữu Hi giống như người điên giãy dụa khỏi Lăng Khiếu Dương, đứng cách đó không xa, cả người run rẩy, khóc rống yếu ớt: “Tại sao, nếu đã tha, sao không cho hắn cuộc sống bình thường, dù là thường dân áo vải cũng được. Nhốt trong tòa viện đó có khác gì chốn lao tù, cuộc sống tương lai của hắn cứ như vậy mà trôi qua sao? Tôi thiếu cũng phải để hắn sống với người thân của mình, lúc đau ốm còn có người quan tâm, hắn đau còn có người an ủi, tại sao lại như vậy, tại sao một người như hắn lại chịu cảnh giam lỏng như thế, tại sao?”

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt xanh mét đứng bật dậy: “Ngươi cho rằng hắn sống như thế là khổ, được, vậy ta làm cho hắn chết đi là tốt chứ gì, một kẻ tàn phế như hắn, sống chỉ làm khổ người khác, lại còn phạm tội mưu phản, có chỗ an thân mà sống xem như đã hậu đãi hắn, ngươi còn muốn thế nào? Có phải muốn đích thân tới chăm sóc hắn, đây mới là điều ngươi muốn đúng không, đừng quên, lúc ngươi cầu xin ta ngươi đã hứa không còn bất kì quan hệ gì với hắn nữa!”

“Bốp!” Hữu Hi hung hăng tát vào mặt Lăng Khiếu Dương. Đôi mắt đỏ ngầu sục sôi lửa giận, vẻ mặt Hữu Hi cũng giận dữ bên trong ẩn chứa sự đau khổ. Bắc Thiên của nàng, một nam nhân hăng hái, lại phải sống cuộc đời như tù nhân

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 13

Cái tát của Hữu Hi đã chọc giận Lăng Khiếu Dương, sau đó hắn dùng tay bóp cổ nàng đẩy về phía sau, bịch, thân thể nàng đập vào cột nhà, cổ họng bị thắt chặt, lưng đập mạnh mà đau, trong mắt nàng giờ đây chỉ còn lại những giọt nước mắt đau khổ.

Hắn bóp cổ nàng, nhưng tay lại run rẩy, đôi mắt đen mang theo sát khí nhìn chằm chằm mặt Hữu Hi, giống như muốn hủy diệt hết mọi thứ.

Cảm giác hồi hộp qua đi, Hữu Hi thôi yếu ớt giãy giụa, nhắm mắt lại, tùy ý để nước mắt rơi xuống tích lại trên tay hần. Nàng sống khổ sở thế này, bây giờ Lăng Khiếu Dương bóp cổ chết nàng có lẽ đối với nàng đó là sự giải thoát.

Quên đi, Hữu Hi tùy ý để Lăng Khiếu Dương dùng sức, cảm nhận được tay hần run rẩy.

Gương mặt hần càng lúc càng giận, chỉ vì nam nhân kia bị nhốt bị giam hãm khiến nàng đau khổ muốn chết, muốn chết ở trong tay hần. Tay Lăng Khiếu Dương buông lỏng, đôi mắt tà mị lãnh huyết cười khê, không tiếp tục bóp cổ nàng ngược lại nâng cằm nàng lên.

Thân hình cao lớn đi về phía trước từng bước một, cả lồng ngực kiên cố đẩy sát Hữu Hi vào cột. Gương mặt của hần đưa tới gần nàng, ngay cả hô hấp cũng ẩn chứa cơn giận, giọng nói trầm thấp nam tính nhưng lạnh lẽo vang lên: “Muốn chết? Người muốn giải thoát, tốt lắm, người muốn chết ta cũng không cản người, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức giúp người sống, chết thì có gì khó, sống trong đau khổ mới là việc khó khăn nhất, người biết không, Hoàng Bắc Song cũng có vài phần tư sắc, nói không chừng đưa đến kỹ viện sẽ gặp được may mắn, còn Hoàng Bắc Thiên của người nhốt hần như vậy đã xem như là hạnh phúc rồi, hay người muốn nhìn hần từ một nam nhân trở thành người bị mọi người bỏ rơi chơi đùa”.

Lăng Khiếu Dương vừa tàn nhẫn nói xong, bỏ tay xuống, thân thể Hữu Hi ngay lập tức ngã ngổ trên mặt đất.

“Muốn chết thì chết đi, không ai ngăn người cả, đừng có đưa cái về mặt đó ra, kiên nhẫn của ta có hạn”- Lăng Khiếu Dương tức giận nói xong xoay người rời đi.

Đáng chết, hần tại sao phải hứa với nàng cứu nam nhân kia, cứu xong kết quả lại như vậy, Lăng Khiếu Dương phần nộ thâm nghĩ, trái tim chỉ còn lửa giận đang cháy.

Cả người Hữu Hi lúc này chỉ biết đến đau đớn, Lăng Khiếu Dương thật tàn nhẫn, nàng chết rồi sẽ liên lụy đến người khác.

Hoàng Bắc Thiên của nàng, trở thành tù nhân, vì nàng mà mất đi gia viên, mất đi người thân, mất đi tự do, ngay cả một thân thể hoàn chỉnh cũng mất đi. Hần mất đi mọi thứ, sống một cuộc sống cô đơn, hần đau không ai quan tâm, không có người thân chăm sóc, tất cả mọi người đều bị đẩy nơi biên cái, cuộc sống của hần chắc chắn rất vất vả.

Hữu Hi không dám nghĩ tới, tất cả mọi tội nghiệt đều do nàng gây ra, nàng làm sao dám yêu, làm sao dám yêu hần đây.

Tình yêu của nàng làm Hoàng Bắc Thiên mất đi mọi thứ, suy bại đến như vậy, Hữu Hi đau đến muốn ngất đi. Nàng nhất định nhất định phải để Lăng Khiếu Dương ném qua mùi vị đau khổ này, làm cho hần mất đi mọi thứ, phải làm cho hần mất đi mọi thứ.

Nàng muốn hần cùng nàng rơi xuống địa ngục, cùng nhau chịu đựng sự hành hạ đau khổ này, tại sao chỉ có người khác đau đớn, không công bằng, thật không công bằng, hần mới là kẻ đáng phải chịu đau đớn hơn bất cứ ai.

Lệ trên mặt cũng đã khô, trái tim vì quá đau mà chết đi.

Kết quả của người nhà Hoàng Bắc Thiên lẫn hần là một đả kích lớn với Hữu Hi, đây chính là kết quả tồi tệ nhất, một người bình dân còn có thể sống một cuộc sống hạnh phúc, nhưng Hoàng Bắc Thiên thì không.

Mọi người bị đẩy xuống biên cương, sống không bằng chết, Hoàng Bắc Thiên lại không thể đi đứng được, làm sao có thể vượt qua được những tháng ngày đau khổ này đây.

Cảm giác này khiến Hữu Hi không cách nào chống đỡ nổi, áp lực đả kích lớn như vậy, khiến nàng dường như phát điên.

Lăng Khiếu Dương tức giận đến phát điên, Hữu Hi coi như không nghe không hỏi, vì chuyện Hoàng Bắc Thiên mà tát hần, cái tát làm hần canh cánh trong lòng.

Hần đã hao tổn biết bao tâm trí, để cứu nam nhân kia, nàng báo đáp lại hần cái gì đây. Là một cái tát tượng trưng cho sự chỉ trích sao!!!

Phụ nữ, nàng là phụ nữ hần hận nhất, hần có cần phải để ý nhiều như vậy không?

Không, không cần quan tâm.

Nàng sống hay chết, tốt hay xấu, hần cũng không muốn để ý đến, nàng đau khổ chẳng phải rất hợp ý hần sao,

Lăng Khiếu Dương ở tại hoa viên ngồi uống rượu, từ ngày trở về vương phủ, lần nào cũng uống say không còn biết gì, cả người trở nên chán nản.

Bao nhiêu lần hần không cách nào tự chủ đứng trước cửa phòng Hữu Hi rồi lại tức giận bỏ đi. Hần tự nói với bản thân, đừng vì một người phụ nữ mà ăn nói nhún nhường, đặc biệt là đừng vì kẻ thù không biết tốt xấu mà mềm lòng.

Nàng vì nam nhân khác mà nhớ nhung, còn hần? Hần mượn rượu để giải sầu, buồn phiền khôn nguôi.

Những ánh nến cháy trong Nghĩa Hàn Lâu nhảy nhót, Lăng Khiếu Dương ngồi trên chiếc ghế rộng ở sảnh chính, hai bên trái phải đều là thiếp của hần, dáng vẻ kiêu mị tựa vào lồng ngực hần, cùng hần uống rượu, dùng bữa, hầu hạ hần.

Trong sảnh là đoàn ca kỹ đang nhảy múa theo nhạc, tiếng nhạc tràn ngập khắp vòng, Lăng Khiếu Dương tựa người vào ghế, đôi mắt đen nhìn từng vũ

nữ, nhưng không hiểu sao hắn lại nhìn đến thất thần.

Hắn nhớ tới Hữu Hi, lúc nàng mặc váy ngắn ở trước mặt mọi người nhảy múa những vũ điệu rất lạ. Nhưng vũ điệu đó tuy lạ kỳ quái nhưng lại không mất đi sự tao nhã.

“Vương gia, người uốn chén nữa đi”- Bạch Uyển bung chén rượu để bên môi Lăng Khiếu Dương, hắn không cự tuyệt, uống xong chén rượu Bạch Uyển đưa tới, sau đó thô bạo hôn Bạch Uyển, rượu từ trong miệng hắn chảy qua miệng Bạch Uyển khiến mặt nàng đỏ bừng, đầu lưỡi nhẹ liếm vào môi hắn.

Tốt lắm, nữ nhân của hắn đều là cao thủ câu dẫn người khác, ai ai cũng không giống như loại nữ nhân đầu gối xui xẻo kia. Tay Lăng Khiếu Dương đặt trên nơi tròn trịa của Bạch Uyển, thô bạo bóp nhẹ, trên môi nồng đậm mùi rượu cùng ý hôn sâu sắc.

Mấy người thiếp còn lại tay di chuyển trên người Lăng Khiếu Dương vừa vuốt ve vừa khiêu khích, lâu rồi bọn họ chưa từng thấy vương gia như vậy

Trước khi Dạ Lan Và Dạ Hủy xuất hiện, bọn họ từng là thiếp đại sủng ái nhất, nhưng từ khi, tỷ muội hai họ xuất hiện mọi thứ đều không còn như trước.

Bây giờ vui rồi, Vương gia lúc đầu đã trở về, Bạch Uyển quyến rũ mỉm cười, bàn tay nhỏ bé vuốt ve da thịt săn chắc bóng loáng của Lăng Khiếu Dương, không biết bao lâu rồi nàng mới gần gũi hắn như vậy, trong lòng có chút mong chờ vào tối nay.

Ngược lại Lăng Khiếu Dương cảm giác nụ hôn này thật vô vị ngu ngốc, dù Bạch Uyển hôn hắn, vừa khiêu khích cửa câu dẫn tay nàng cũng biết cách che giấu, nhưng hắn vẫn không tìm được cảm giác mình muốn..

Lăng Khiếu Dương buông môi Bạch Uyển ra, tay bung chén rượu trên bàn, đem rượu đỏ vào miệng Bạch Uyển.

Hắn muốn tìm hoan lạc, nhưng lại không có một chút vui sướng. Lăng Khiếu Dương ném chén rượu xuống đất, một âm thanh đáng sợ vang lên, khiến cho mọi người đều run rẩy.

Lăng Khiếu Dương đẩy Bạch Uyển sang một bên, lưng tựa vào thành ghế rộng, phất tay ra lệnh: “Đem Lãnh Dạ Hủy tới, bốn vương muốn nàng hiến vũ”

“Vâng ạ”- Hai nha hoàn lớn tuổi trả lời, sau đó đi ra ngoài chấp hành lệnh của Lăng Khiếu Dương.

Hai nha hoàn đi tới phòng Hữu Hi, gõ cửa đi vào, Hữu Hi mặc dù đang nằm nhưng vẫn chưa ngủ. Một nha hoàn phúc thân nói: “Phu nhân, vương gia mời người tới Nghĩa Hàn lâu hiến vũ”

“Hiến vũ”- Hữu Hi đầu óc choáng váng, mấy ngày nay không gặp, hơn nữa tranh cãi ngày hôm đó khiến hắn rất tức giận. Mặc dù biết hắn vì chuyện Hoàng Bắc Thiên nỗ lực không ít, nhưng nàng không cách nào thôi không hận hắn, ngay cả bản thân mình nàng còn hận.

Bây giờ hắn lại muốn làm khổ nàng chuyện gì nữa đây???

Hai nha hoàn thấy Hữu Hi thật lâu sau không nói lời nào, có chút khẩn trương nói: “Phu nhân, để nô tì hầu hạ người thay quần áo, đừng để vương gia đợi lâu”

Hai người nha hoàn lo lắng sợ Hữu Hi không chịu đi, nhưng Hữu Hi lại thông thả khỏi động thân thể: “Giúp ta thay quần áo”

“Vâng ạ”- Hai người vội vàng dìu Hữu Hi xuống giường, sau đó giúp Hữu Hi thay áo, chải tóc, dặm phấn tô son cho gương mặt tái nhợt của nàng.

Sau đó liền dìu Hữu Hi tới Nghĩa Hàn Lâu, thân thể Hữu Hi suy nhược như vậy liệu có nhảy được không? Nhưng đây là lệnh của Vương gia ai dám trái chữ.

Hữu Hi cảm thấy hơi say sẩm nhưng lại dứt khoát muốn đi, nàng cùng Hoàng Bắc Thiên đều đau khổ, cũng tốt, hơn nữa Lăng Khiếu Dương gọi nàng dám không đi sao? Không đi thì phải chuẩn bị chịu sự hành hạ, cách làm của hắn nàng đều nắm rất rõ đó là lãnh khốc và vô tình.

Nha hoàn dìu đỡ Hữu Hi tới Nghĩa Hàn Lâu, nơi này thật náo nhiệt và vui vẻ. Bên môi Hữu Hi lộ ra vẻ giễu cợt, say sưa đứng đó nhìn, nha hoàn lại dìu Hữu Hi tiến vào.

Lăng Khiếu Dương tựa hồ đã hơi say, mùi rượu ngà ngà làm cho đôi mắt của hắn lơ đãng nhìn nàng, sáng giọng mà vô tình

Các vị thiếp đứng bên cạnh cùng nhìn Hữu Hi xem nàng làm trò vui cho bọn họ.

Lăng Khiếu Dương nhìn đáng vẻ gầy như que củi của Hữu Hi rồi lên tiếng: “Bởi vương kêu người tới để hiến vũ chứ không phải đứng yên như khúc gỗ”

Dù nha hoàn đã giúp nàng thoa son, dặm phấn nhưng cũng khó che đậy vẻ kiêu hãnh, ánh sáng chiếu trên cơ thể nàng khiến nàng rất khác so với đám phụ nữ xung quanh.

Bờ môi tái nhợt nhẹ giọng hỏi: “Vương gia thật có nhã hứng!”- Lấy đi hạnh phúc của nàng, phá hủy tình yêu của nàng, làm nàng đau khổ, hắn chắc chắn rất vui.

Lăng Khiếu Dương đem Bạch Uyển, cùng Đơn Đào kéo vào lòng: “Biết là tốt, đừng làm mất nhã hứng của bốn vương cùng ái thiếp của ta, bắt đầu đi”

“Được”- Hữu Hi yếu ớt trả lời một tiếng, dương cao đầu, hiện ra tư thế của mùa bale.

Mọi người ai cũng thấy Hữu Hi đứng đó cố hết sức, muốn nhảy múa sợ rằng không dễ. Ngược lại Lăng Khiếu Dương không thấy thế, hắn chỉ muốn chứng minh, nàng là vật dễ hắn chơi đùa, cảm luyến, là tội thiếp của hắn.

Nhìn nàng vì nam nhân khác mà tự làm khổ bản thân mình, nhìn thấy dung nhan tiền tụy của nàng, trái tim hắn lại ro thất lại đau đớn. Cố gắng quên đi lại tâm tình này, một người phụ nữ yêu nam nhân khác, hắn không phải lần đầu tiên thấy.

Hữu Hi bắt đầu nhảy múa, tuy yếu ớt nhưng lại rất thanh cao, nàng xoay tròn một vòng vừa dừng lại thì trước mắt tối sầm, không gì chống đỡ, đầu say sầm liền ngã xuống, thân thể mềm oặt nằm trên đất.

Lăng Khiếu Dương liền đứng dậy, về mặt nguy trang xem như không thấy trong nháy mắt rơi xuống, hắn đẩy từng người phụ nữ đang là vật cản ra, đi nhanh tới chỗ Hữu Hi.

Lưu an thấy chủ tử như vậy liền vội nói: “Đề nô tài đi mời đại phu”- Nói xong liền cúi người quay đi.

Lăng Khiếu Dương thì hét lớn: “Các người cúi hết cho ta”

Tiếng gầm giận dữ trong phút chốc làm mọi người kinh hãi, đại sảnh đang náo nhiệt trong nháy mắt trở nên không tiếng động. Ngay cả người kiên cường nhất cũng cảm thấy lạnh run.

Đại Phu vừa tới lại đi, cơ thể Hữu Hi suy nhược nghiêm trọng, nếu cứ tiếp tục thế này sợ là sẽ mất mạng.

Lưu An đi đến bên đại phu, sai người đi lấy thuốc, Lăng Khiếu Dương ngồi cạnh Hữu Hi nhìn mi mắt của nàng. Nàng thật sự đau khổ đến thế sao? Vì một nam nhân thôi sao.

Hắn biết nàng ngã bệnh, biết nàng không ăn cơm cũng không uống thuốc, hắn nhẫn tâm không để ý tới. Nhưng vừa nhìn thấy nàng ngất đi, hắn cảm thấy rất đau lòng, hắn quan tâm đến sống chết của nàng, cái gọi là hận thù sớm đã biến mất, mọi thứ trở nên phức tạp khó hiểu.

Ngón tay thon dài của hắn chạm nhẹ vào mặt Hữu Hi, vuốt mi mắt của nàng, trong lòng hận Hữu Hi, nàng sao lại phải hành hạ bản thân như vậy, sao lại phải đau buồn đến thế? Chẳng phải người nhà Hoàng Bắc Thiên ai cũng còn sống sao?

Thuốc đã nấu xong, nha hoàn bung vào. Lăng Khiếu Dương tiếp nhận, phất tay bảo nha hoàn đi xuống.

Từ từ nâng nàng dậy tựa vào ngực hắn, Lăng Khiếu Dương cúi đầu thổi chén thuốc, chính mình thử thuốc xem còn nóng không mới đặt vào bên môi Hữu Hi.

Thuốc vừa vào miệng, Hữu Hi cảm thấy rất đắng mà xau mảy, lắc lắc đầu, nửa mơ nửa tỉnh.

“Uống thuốc đi”- Giọng nói Lăng Khiếu Dương mang theo vài phần lo lắng cùng đau đớn, tiếp tục giúp Hữu Hi uống thuốc, nàng không tránh cũng không tỉnh lại, Lăng Khiếu Dương kiên trì giúp nàng, cuối cùng thuốc cũng uống xong.

Lăng Khiếu Dương buông chén thuốc xuống, nhưng không rời đi, Hữu Hi nằm trên giường hắn cuộn người lại, nhủ mảy. Hắn nằm xuống bên cạnh, vươn tay ôm nàng vào lòng, hắn cảm giác như mình đang không ôm nàng, vì nàng rất gầy.

Lăng Khiếu Dương đột nhiên càng thêm hận Hoàng Bắc Thiên, vì hắn, vì hắn Hữu Hi mới như vậy. Hắn cả một đêm không ngủ, Hữu Hi cũng ngủ không ngon, lúc mơ lại khóc lên gọi tên Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương hận không thể tiến vào trong suy nghĩ của Hữu Hi, đem Hoàng Bắc Thiên xóa sạch hoàn toàn.

Trời đã sáng, hắn cả đêm không chợp mắt, sau khi rửa mặt liền kêu nha hoàn chăm sóc Hữu Hi sau đó lập tức vào triều.

Tâm tình rất kém, về mặt lạnh nghiêm, đáng vẻ đó khiến ai cũng không dám lại gần, bộ mặt tuần ỹ chưa bao giờ u sầu đến thế. Lâm triều thì không tập trung, vừa tan triều đã vội vàng quay về, không cần làm gì cả, trực tiếp đi tới Nghĩ Hân Lâu.

Lúc bước vào trong tâm, hắn tưởng rằng Hữu Hi còn đang ngủ, nhưng lúc tiến lại thì Hữu Hi đã tỉnh đang nằm trên giường, về mặt tái nhợt không chút thần sắc.

Vừa thấy hắn đi vào, nàng liền ngã khỏi giường, quỳ gối trước mặt hắn.

Lăng Khiếu Dương cau mày, lửa giận đầy trong lòng, nàng đang làm gì vậy, thân thể của mình đã như vậy còn muốn quan tâm người khác sao?

Lăng Khiếu Dương không nhịn được hét lớn: “Người thành tâm muốn ta tức giận phải không?”- quỳ trước mặt hắn, hắn biết nàng cầu xin hắn cái gì, mặc kệ là gì, hắn cũng không đáp ứng, sẽ không để nàng được voi đòi tiên, tiếp tục cầu xin hắn.

Hữu Hi vẫn tiếp tục quỳ, hai đôi mắt đau đớn nhìn hắn, cầu khẩn nói: “Vương gia, hãy để ta gặp hắn, cho ta gặp hắn một chút thôi”

Lời Hữu Hi vừa nói, trong lòng Lăng Khiếu Dương lại cảm thấy như có áp lực đè xuống rất khó chịu, trong nháy mắt lửa giận bộc phát ra ngoài: “Người

đừng được voi đòi tiên, chuyện hứa với người ta đã làm được, trả tim người đã vĩnh viễn chết ở đây còn dám nghĩ tới người khác sao, bôn vương hứa với người giúp hân đã là giới hạn cuối cùng rồi!”

“Ta muốn gặp hân. Van cầu người Vương gia, cho ta gặp hân đi”- Mặc kệ tình yêu của nàng đã chấm dứt, dù có phải nhận thêm đau khổ, hai người họ cũng đã trải qua những điều đau đớn nhất. Bây giờ nàng chỉ muốn gặp Hoàng Bắc Thiên, muốn gặp hân.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14

Hữu Hi đau khổ khẩn cầu Lăng Khiếu Dương có nửa phần thương xót mà đồng ý, nhìn Hữu Hi vì Hoàng Bắc Thiên mà thất hồn lạc phách, Lăng Khiếu Dương rất giận, rất xúc động.

Nhưng hân lại lãnh lẽo vô tình nói: “Người đừng được voi đòi tiên, muốn gặp hân người tốt chết chờ đến chết đi”

Cùng lúc nha hoàn bung thuốc vào: “Thuốc đã nấu xong, mời phu nhân uống”- Người hầu cẩn thận nói, trong lòng nom nớp lo sợ

Hữu Hi lúc này tâm tình buồn phiền, nhìn thấy chén thuốc liền lắc đầu: “Tại sao ta phải uống thuốc, ta không uống, không uống, ta muốn gặp Hoàng Bắc Thiên, ta muốn gặp hân”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt âm trầm đáng sợ, tức giận cầm lấy chén thuốc từ tay nha hoàn: “Người phải uống”

Hữu Hi tuyệt vọng nói: “Tại sao ta phải uống thứ thuốc đó, tại sao mỗi ngày đều uống, thuốc có thể chữa bệnh nhưng không thể chữa lành cho trái tim, uống nhiều nó thì sao chứ?”.

Lăng Khiếu Dương khom lưng, cánh tay dùng sức giữ lấy cổ Hữu Hi. Đôi mắt đen tức giận nhìn thật kỹ nàng, sau đó cả giận nói: “Lời của ta người phải nghe, ta muốn người uống thì người phải uống, chẳng lẽ quên mất hứa hẹn của chúng ta rồi sao? Sao vậy, người tưởng cứu họ ra rồi thì không còn nguy hiểm nữa phải không? Không sợ ta tìm cơ hội bóp chết bọn họ?”

Hân không còn kiên nhẫn để tiếp tục nói dong dài liền ép buộc nàng mở miệng, đem chén nước đầy đổ vào trong miệng Hữu Hi.

Hữu Hi gãy dựa yếu ớt không chút sức lực, Lăng Khiếu Dương thì giận đầy mình, cũng không cần biết Hữu Hi có bệnh hay không, hân đem thuốc cho nàng uống xong, rồi phẫn nộ hất chén từ trên bàn xuống mặt đất nát bươm.

Sau đó thờ hồn hên đi qua đi lại rồi dừng trước mặt Hữu Hi, tay chỉ vào nàng, giận dữ hét: “Không uống thuốc, thì ta sẽ ép người mỗi ngày đều uống như vậy. Không ăn cơm, ta sẽ ép người mở miệng nhét vào trong, hoặc là sẽ làm cho Hoàng Bắc Thiên nếm thử mùi vị đói khát, cho các người đồng cam cộng khổ”

Hân nổi giận rống hét, xoay người bỏ đi, chỉ để lại trong phòng con giận dữ của hân thật lâu cũng không tan. Hữu Hi ngơ ngác quỳ xuống. Thuốc thì đắng, lòng nàng thì đau, nàng đã tuyệt vọng lắm rồi, không biết Hoàng Bắc Thiên bị nhốt trong đó chịu khổ đến mức nào.

Thôi, nàng tự nói với bản thân, đừng hy vọng nữa, Lăng Khiếu Dương nói được làm được, nàng không cần nhắc lại yêu cầu này với hân, hân làm sao đồng ý chứ, cho dù nàng có cầu xin đập đầu lạy hân.

Đào mắt đã qua 6 7 ngày, thân thể Hữu Hi cũng tốt lên mặc dù không cách nào tiếp nhận số phận của Hoàng Bắc Thiên và người nhà, nhưng thời gian đôi khi cũng góp một phần không nhỏ khiến chuyện không thể chấp nhận dần dần cũng phải chấp nhận.

Sắc mặt Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi cũng chẳng khá hơn, hân dùng Hoàng Bắc Thiên để uy hiếp buộc nàng ăn cơm uống thuốc.

Bên cạnh cũng chỉ có hai nha hoàn hầu hạ, trái tim Hữu Hi cũng từ từ bình tĩnh lại, cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế đều qua đi, trái tim giống như đã chết, cực kì bình tĩnh.

Sáng sớm dậy, nha hoàn giúp Hữu Hi thay quần áo, rửa mặt, mấy ngày nay nghe nói tâm tình Lăng Khiếu Dương không vui, nên nàng cũng không cần hầu hạ hân.

Nhìn chính mình trong gương, không, đây là gương mặt của Lãnh Dạ Hủy, Hữu Hi không thể nhận ra gương mặt này. Nha hoàn Xảo Nhi đứng từ sau giúp nàng chải tóc, Xảo Nhi là một nữ hài tử rất ngoan.

“Người ở vương phủ bao lâu rồi?”

Hữu Hi chưa bao giờ chủ động mở lời, nay lại là lần đầu tiên làm cho Xảo Nhi thụ sủng nhược kinh, vội vàng trả lời: “Nô tỳ đến vương phủ năm năm rồi”

Năm năm, nàng tới đây chỉ mới một năm. Chỉ một năm nhưng xảy ra nhiều chuyện khó tin, trái tim cũng trong một năm đó mà vỡ nát.

Giấc mộng của nàng, tình yêu của nàng, đều đã bị ác ma đem đi mai táng. Chỉ vì nàng xuyên qua vào một nữ tử mệnh khổ, bị ác ma trừng phạt, Dạ Lan, Dạ Hủy, là chị em, có qua có lại, muội muội sao lại hại chị mình.

Hữu Hi nhớ tới lá thư mà mình có được, cúi mắt xuống nhìn hỏi: “Có thể nói cho ta biết chuyện của tỷ tỷ ta không, ta vì quá đau đớn mà không còn nhớ rõ những chuyện trước kia”

“Nô tỳ không dám nói lung tung”- Tay Xảo Nhi đang giúp Hữu Hi chải tóc liền dừng lại, mặt lộ vẻ khó xử.

Hữu Hi quay đầu nhìn Xảo Nhi, khuyến khích nói: “Không ngại không nói lung tung, ngại chỉ cần nói thật là được, đây cũng phải bí mật đúng không? Chỉ là ta quên mất rồi?”

“Nhưng mà...”

Hữu Hi cười khổ nói: “Nhưng sao, chẳng lẽ tỷ tỷ ra rất dữ, cho nên ngại sợ?”

Xảo Nhi bối rối nói: “Không, không phải”

Hữu Hi ôn nhu nói: “Nếu không hãy nói sự thật cho ta biết, ta sẽ không trách ngại, mau nói đi”

Xảo Nhi do dự một chút rồi đáp: “Nô tỳ không biết nên bắt đầu từ đây.”

“Vậy thì bắt đầu từ khi ta và tỷ tỷ vào phủ”

“Vâng ạ, vậy nô tỳ nói những gì mà mọi người kể được không?”

“Được, ngại nói đi”

Xảo Nhi cài trâm cho Hữu Hi, rồi bắt đầu kể: “Hai năm trước vào mùa xuân, Vương gia xuất ngoại nhiều ngày, lúc về có mang theo hai nữ tử như hoa như ngọc, chính là phu nhân và Dạ Lan phu nhân”

“Sau đó thì sao?”- Hữu Hi không nhịn được hỏi, nàng cảm giác có gì đó lỳ lợ, trong lòng muốn tra xét cho bằng được.

“Sau đó Vương gia nạp người cùng Dạ Lan phu nhân làm thiếp”- Giống như không còn gì đáng nói, Xảo Nhi dừng lại hay e ngại thân phận Hữu Hi mà không dám nói ra toàn bộ.

“Ta không có cha mẹ sao?”- Hữu Hi muốn biết rõ thân thế Lãnh Dạ Hủy.

“Không có ạ, người cùng tỷ tỷ là do vương gia cứu được từ tay kẻ xấu, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân báo đáp, thật đúng là một giai thoại”- Xảo Nhi nhớ rõ lúc đó người trong phủ ai cũng bàn chuyện của hai vị tân phu nhân.

Hữu Hi nhún mày hỏi: “Vương gia rất yêu tỷ tỷ sao?”

“Dạ phải, từ Khi có Lan phu nhân, vương gia rất ít tham luyện nữ sắc khác, Lan phu nhân văn tĩnh cao nhã, hơn nữa đối với ai cũng thân thiện, rất quyền rũ, ngay cả bọn nô tỳ không nhịn được vài lần nhìn lên Lan phu nhân”

“Như vậy Dạ Hủy trước kia thì sao?”

“Người thì không nói chuyện lớn, rất an tĩnh, đối với ai cũng tốt, hơn nữa rất dễ thẹn thùng, mỗi lần nhìn thấy vương gia đều đỏ mặt”

Một phụ nữ hay thẹn thùng mà lại có dũng khí đi giết chị mình sao? Hận đến thế ư?

“Tỷ tỷ ta chết như thế nào?”- Hữu Hi đột nhiên hỏi, Xảo Nhi vội vàng quỳ xuống, “Nô tỳ không biết”

Hữu Hi xoay người, tay nâng Xảo Nhi đứng lên: “Đừng sợ, ta chỉ hỏi một chút, ta không tin ta lại tự tay giết tỷ tỷ mình, ngại có tin không Xảo Nhi?”

Xảo Nhi lo lắng nhìn Hữu Hi: “Nô tỳ đúng là không tin, vì phu nhân bình thường rất văn tĩnh hơn nữa lại hòa thuận. Nhưng nghe nói, Lan Phu nhân trước lúc chết trong lòng vương gia đã nói là do người hạ độc. Hơn nữa còn hy vọng vương gia cho người con đường sống, không làm khó người. Vương gia lúc đó rất thương tâm, ôm Lan Phu nhân khóc rất lâu sau. Trước đây chưa từng thấy vương gia yếu ớt đến vậy, rồi vương gia cầm kiếm đi tới tìm người vì Lan phu nhân mà báo thù, nhưng người lại biến mất không vết tích. Vương gia cho người tìm kiếm, nửa năm sau tìm được người tiếp đó thì người biết rồi”

Không cần Xảo Nhi nói thêm gì nữa, mọi chuyện về sau nàng đều không quên, chịu đựng sự hành hạ nhục nhã, nàng làm sao quên được.

“Mộ phần của tỷ tỷ ở đâu”

“Trước khi Lan phu nhân chết, nàng muốn vương gia thui táng, Vương gia làm cái thuyền rất đẹp, trên đó rất nhiều hoa, sau đó để Lan Phu Nhân xuôi

đòng nước mắt ra đi, cho nên không có phần mộ.”

Hữu Hi cau mày ra là vậy, nhưng tại sao, Dạ Hủy lại muốn giết Dạ Lan?

“Ta tại sao lại giết tỷ tỷ mình? Ngươi có biết không?”

Xảo Nhi nhìn thoáng qua Hữu Hi thấy vẻ mặt nàng lạnh nhạt cũng không tức giận rồi do dự nói: “Hình như là người đi cầu Lan phu nhân, muốn Lan phu nhân cầu xin vương gia sủng hạnh người. Nhưng vương gia không đồng ý, nên người đó kị Lan phu nhân mà...”- Xảo Nhi nói xong liền quý dập đầu xuống. “Nô tỳ đáng chết, không nên nói, xin phu nhân thứ tội.”

“Ta không trách ngươi, còn muốn cảm ơn ngươi nói cho ta biết nhiều chuyện như vậy, nếu không ta sống mà không có quá khứ, không còn gì thì ngươi lui xuống đi”- Hữu Hi thần nhiên phân phó.

“Vâng ạ”- Xảo Nhi đứng dậy, lui ra ngoài.

Hữu Hi lâm vào trầm tư, Lăng Khiếu Dương thật sự yêu Dạ Lan, nếu không sao lại khóc? Một nam nhân như vậy sao có thể khóc chứ?

Nếu Dạ Hủy cùng Dạ Lan là tỷ muội sống nương tựa vào nhau, sao nàng lại có thể ra tay giết hại chị mình.

Hữu Hi không cách nào tin được, chung quy cảm giác có điều gì đó bí ẩn, nhưng bí mật này có thể làm cho nàng rời khỏi thế gian này.

Sau giờ ngo, Hữu Hi miễn cưỡng ăn cơm, mỗi ngày đều uống thuốc, ở trong Di tâm cư.

Nếu không có cách làm cho Hoàng Bắc Thiên tự do thì nàng muốn Lăng Khiếu Dương cũng phải chịu khổ. Như vậy mới công bằng, như vậy mới công bằng!!

Hữu Hi từ bi ai, đau khổ cố gắng đứng dậy, tưởng rằng đã suy sụp nhưng hận thù lại giúp nàng chống đỡ, nó giống như tiểu cường khiến người ta sống tiếp.

Không kiềm chế được, Hữu Hi lại hướng về khu viện lúc trước vô tình đi vào, nơi này như có gì đó hấp dẫn nàng. Lá thư này, Hữu Hi đọc không hiểu, không biết nên đi hỏi ai, chẳng lẽ lại đưa trực tiếp cho Lăng Khiếu Dương xem.

Nhưng không biết nó viết cái gì, nàng không muốn làm như vậy, biết đâu Lăng Khiếu Dương lại tưởng nàng ngay cả người chết cũng không tha. Lại đi về hướng gian phòng đó, Hữu Hi không chú ý tới Vân San đang đứng bên ngoài cười hà hê.

Vân San nhíu mày, đi theo Hữu Hi một đoạn dài, đột nhiên âm hiểm cười, vọt tới trước mặt Hữu Hi cản đường của nàng. Hữu Hi không thích Vân San, không có việc gì cũng tới gây phiền toái cho nàng.

“Đi đây một lát”- Hữu Hi lạnh lùng đáp một tiếng, đi vòng qua Vân San.

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi không nên đi, cẩn thận vương gia dùng roi da đánh ngươi”- Vân San nhìn theo hướng Hữu Hi đi có thể đoán ra vài phần.

Thật là người phụ nữ nhiều chuyện: “Ta có bị đánh cũng không quan hệ tới ngươi, đa tạ đã nhắc nhở”

“Ngươi, ngươi đúng là kẻ không biết tốt xấu”- Vân San dùng tay đẩy Hữu Hi, thân thể gầy yếu của nàng lao đảo lui vài bước.

Hai mắt căm hận của Vân San, nàng ta muốn tát Hữu Hi vài cái, nhưng nghĩ tới đó, Vân San về mặt lại trở nên khinh bỉ: “Nhìn đáng vẻ của ngươi, thật khiến người khác chán ghét”- Nói xong không hề để ý Hữu Hi, rời đi.

Hữu Hi cắn răng, nhíu mày đi về trước. Không ngờ Vân San lại ác độc đến thế, Hữu Hi không biết Vân San quay lại lặng lẽ nhìn nàng đi vào gian phòng kia rồi kích động bỏ đi ngay.

Vân San đi đến phòng Lăng Khiếu Dương, đứng ở đó nàng dùng tay tự tát mình vài cái, sau đó đi thẳng vào. Tiến vào trước thư phòng, Vân San khóc nức lên, không gõ cửa, đi thẳng vào nhìn thấy Lăng Khiếu Dương liền lao vào lòng hắn, khóc rất bi thương.

Lăng Khiếu Dương cau mày, đẩy Vân San ra, giúp nàng lau nước mắt rồi nhìn dấu tay trên mặt nàng.

“Sao vậy, ai dám khi dễ ngươi”

Vân San nghẹn ngào, ủy khuất nói: “Khiếu Dương ca, Lãnh Dạ Hủy càng lúc càng quá đáng, vừa rồi Vân San thấy nàng ấy đến chỗ ở của Dạ Lan, liền ngăn cản nói nàng không thể vào, nhưng nàng không nghe, Vân San ngăn cản nàng ta liền động thủ đánh người. Khiếu Dương ca”

Vân San chưa nói hết, Lăng Khiếu Dương đẩy nàng ra, đi nhanh ra ngoài, trên mặt Vân San vẫn có vết tích của nước mắt nhưng lại lộ ra nụ cười không có ý tốt.

Hữu Hi ở trong phòng tìm kiếm vài thứ, nàng không biết là gì nhưng cái nào thấy nghi ngờ thì lấy, Dạ Lan chết không đơn giản như thế. Nàng không biết vì sao bản thân lại cố chấp, chỉ vì nghi ngờ mà quyết tâm tìm ra đáp án.

Hay nàng muốn chứng minh Lăng Khiếu Dương sai, tất cả mọi người đều sai. Lãnh Dạ Hủy trong sạch.

“Đáng chết người ở đây làm gì?”

Một tiếng rống kinh hoàng khiến Hữu Hi hoảng sợ. Nàng run rẩy xoay người lại, thấy vẻ mặt tức giận của Lăng Khiếu Dương đứng ở cửa.

Hắn đi tới gần nàng, dùng sức nắm lấy tay nàng, siết chặt đến đau đớn. Trên gương mặt tuấn mỹ chỉ có giận dữ và thù hận, giống như muốn xé nát nàng ra thành mảnh.

Nhưng bây giờ nàng sợ gì nữa, chuyện tàn khốc nhất cũng đã trải qua, nàng sợ gì đây?

“Ai cho người vào?”- Hắn nói rất lớn, tay lại dùng sức hơn nữa khiến nàng không nhận được đau đớn mà cau mày.

Hữu Hi nhìn thấy con giận Lăng Khiếu Dương không có dấu hiệu thuyên giảm, nói không sợ nhìn thật ra là có chút sợ, hắn giống như đã thú không phải người.

“Ta chỉ là vô tình đi vào, ta không biết nơi này không thể vào!”

“Bắt đầu từ khi nào lại biết nói dối bốn vương. Người không biết mình là ai sao? Vân San không nói cho người biết nơi này không thể vào sao? Người rõ ràng không coi bốn vương ra gì, lại còn dám đánh người, lá gan càng lúc càng to, bốn vương người còn dám đánh, người của ta người cũng dám, xem ra người càng lúc càng vô pháp vô thiên, có phải ta nên giáo huấn người, cho người biết thân phận người ở đâu không!?”

Cánh tay Hữu Hi bị Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương siết chặt, càng chỉ là vào phòng này một lát có cần giận dữ thế không? Coi nơi này giống như chỗ thần thánh không thể xâm phạm.

Lăng Khiếu Dương kéo Hữu Hi ra ngoài, do hắn dùng sức quá mạnh, Hữu Hi lại ốm yếu, Lăng Khiếu Dương vừa kéo vài cái đã đi rất nhanh tới trước viện. Đứng trong sân, hắn về mặt tái mét, tức giận gọi to: “Người đâu!! Đem nàng ta đi giáo huấn cho biết quy củ”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 15

Hữu Hi không biết, căn phòng đó vốn là cấm địa trong lòng Lăng Khiếu Dương, toàn bộ vương phủ ai cũng biết đó là nơi cấm vào.

Sua khi Dạ Lan chết, hắn hạ lệnh không cho ai vào, nơi đó chôn dấu nỗi đau khổ sâu nhất của hắn, chôn dấu khoảng thời gian giữa Dạ Lan và hắn, cũng ở đó tình yêu của họ chấm dứt, hắn mất đi phụ nữ mà mình yêu, chính là Dạ Lan.

Hữu Hi xông vào, giống như đột ngột phá vỡ cấm địa trong lòng Lăng Khiếu Dương, bất cứ thứ gì của Dạ Lan ai cũng không được chạm vào, nhất là Hữu Hi, một người phụ nữ ác độc, nàng sẽ làm vậy bản nơi ở thánh khiết của Dạ Lan.

Lăng Khiếu Dương nổi giận gọi Luru An tới, Vân San cũng không kịp suy nghĩ mà chạy đến.

Hữu Hi nhìn thấy trên mặt nàng ta có dấu tay, đôi mắt lộ rõ sự thâm hiểm tính toán.

Lăng Khiếu Dương nói nàng đánh người? Nàng đánh Vân San sao? không có! Tại sao nàng ta phải hại nàng, chỉ vì một nam nhân mà muối mè đáng yêu như vậy bất cứ chuyện gì cũng dám làm ra? Hơn nữa, nàng chỉ là người phụ nữ mà Lăng Khiếu Dương hận thấu xương, nàng rốt cuộc có gì để mà đổ ky, hay nàng ta xem việc hại người khác để chơi đùa”

Luru An đứng đó, nhìn thoáng qua thần sắc Lăng Khiếu Dương, cúi đầu cẩn thận hỏi: “Vương gia, xảy ra chuyện gì? Không biết phu nhân phạm vào việc gì, xin vương gia nói rõ, để nô tài đưa ra hình phạt thích hợp”

Lăng Khiếu Dương bỏ tay Hữu Hi ra, tức giận không thể hét lớn hơn nữa: “Nàng tự ý xông vào cấm địa, ra tay đánh người, không biết quy củ lẫn hối sửa, người thay bốn vương giáo huấn nàng để biết luật lệ trong vương phủ”

Luru An tự mình xem xét một chút: “Nô tài đã hiểu, Hủy phu nhân làm sai sẽ phải chịu phạt dùng thước mà đánh”- Nói xong nhìn Hữu Hi nói: “Hủy Phu nhân mời theo nô tài đi đến âm phòng chịu phạt”

Vân San giả bộ ủy khuất, giả bộ tốt lành, không cần nói thêm gì cả, chỉ đứng bên cạnh Lăng Khiếu Dương, nước mắt sớm đã lau khô.

Hữu Hi cắn môi, nàng hận cùng ghê tởm Vân San, cả nam nhân đang nổi giận kia nữa, nhưng không hề giải thích, xoay người đi theo Luru An.

Ám phòng, kỳ thật chính là nơi ở của hạ nhận, cho dù nô tài hoặc thiếp nào phạm tội đều đây chịu phạt.

Hữu Hi trong lòng ảo não đi theo Lưu An tới ám phòng, nhìn thấy bên trong có pho tượng phật để trên cao, hy vọng người sai đường ở trước mặt bỏ tát mà sám hối.

“Quản gia người ra tay đi, muốn phạt thế nào thì tùy”- Hữu Hi một chút e ngại cũng không, trong mắt mọi người nàng là sát nhân, ai dám tin nàng chứ.

Tự ý xông vào cấm địa là do nàng, huống chi Vân San lại ra tay đánh bản thân làm cho nàng hứng thêm tội, ai mới là người đánh nàng chứ, dù Vân San diễn không tốt nhưng Lăng Khiếu Dương không hề hoài nghi, hẳn chỉ tin nàng đánh người.

Lúc nhớ lại, không trách được Vân San như người bị thần kinh cười tươi cản đường nàng, không cho nàng đi mà không nói rõ nguyên do, ra là để làm trò, biết rõ là cấm địa, nhưng lại cố tình không cản nàng lại.

“CÓ một số việc Hủy phu nhân không nhớ, phòng Dạ Lan phu nhân khi còn sống, sau khi qua đời, vương gia ra lệnh cho ai cũng không được vào, có thể vương gia muốn lưu giữ lại tình cảm bản thân, cho nên phu nhân lần sau nên nhớ kỹ đừng vào nơi đó”- Giọng nói của Lưu An cắt đứt suy nghĩ Hữu Hi.

“Đa tạ quản gia nhắc nhở”- Hữu Hi nhẹ giọng trả lời.

Lưu An gật đầu: “Phu nhân ở đây cầu xin bỏ tát, tự mình sám hối những việc đã làm sai, lão nô cáo lui”- Nói liền lui ra, đóng cửa lại.

Quản gia này thật tắc trách, không phải nói dùng thước đánh nàng sao? Sao lại không làm, cũng tốt, cũng tốt, làm gì có ai nguyện ý để bị đánh.

Trong phòng tối thui, trừ hương khói từ tượng phật phát sáng thì không còn ánh sáng nào cả, Hữu Hi có chút sợ hãi bóng đêm nơi đây, quá tĩnh lặng làm người khác sợ hãi.

Nàng từ từ quý gối xuống trước tượng phật, trên mặt đất còn có bồ đoàn, hai tay chắp thành hình chữ thập, hy vọng bỏ tát phù hộ, cho Bắc Song và mọi người bình an, Hoàng Bắc Thiên khỏe mạnh an khang.

Đêm lặng lẽ tới, Lăng Khiếu Dương nhìn bàn đầy thức ăn, nhưng một chút hứng thú cũng không có.

Trong đầu là hình ảnh Dạ Lan cao nhã tươi cười, còn có ánh mắt tức giận của Hữu Hi, gương mặt nhỏ nhắn quật cường, hai gương mặt đan vào nhau, một người dịu dàng ân tình, một người lại tinh nghịch.

Một người làm hấn đau đến phát điên, yêu đến phát cuồng một người lại khiến hấn nổi giận lôi đình, vừa muốn bóp chết nàng lại muốn nàng sống, mâu thuẫn không giải nổi.

Dạ Lan chết để lại trong lòng hấn chỉ là đau đớn, đó là lần đầu tiên hấn đối với một phụ nữ có cảm giác kì lạ như vậy. Nhưng tình yêu đang chớm nở rực rỡ lại héo tàn, biến mất, tình yêu của hấn cũng đi theo cái chết của Dạ Lan.

Vĩnh viễn chỉ còn lại đau đớn.

Tại sao, nàng lại luôn chọc giận hấn, nhưng bản thân hấn cũng kì quái dễ dàng tha thứ cho nàng, trong đầu lại không khỏi bị hình ảnh Hữu Hi chiếm cứ.

Khóc, cầu xin, đau khổ, hấn phảng phất cảm giác được sinh mệnh của nàng sắp bị tình yêu làm cho đứt đoạn.

“người đâu”- Lăng Khiếu Dương xúc động hô to. Lưu An vội vàng đi từ ngoài vào. “Vương gia có gì phân phó”

Lăng Khiếu Dương không nhịn được hỏi. “Người xử trí nàng thế nào đây?”

Lưu An nghĩ một chút rồi đáp: “Đã giam Hủy phu nhân vào ám phòng để sám hối việc làm sai của bản thân, phu nhân hiện đang quỳ trước phật đường, như vậy xem ra cũng biết sai, chỉ là...”

“Chỉ là gì?”- Lăng Khiếu Dương cau mày, không kiên nhẫn hỏi.

“Chỉ là thân thể phu nhân chưa khỏe, ở trong phòng tối không ăn không uống, không biết có ảnh hưởng đến sức khỏe không?”- Lưu An đã già đi theo Lăng Khiếu Dương bao năm cũng hiểu được chủ tử của mình đối với Hữu Hi vừa yêu vừa hận. Lăng Khiếu Dương trước giờ chưa từng đối với ai quan tâm đến vậy, hằng ngày dọn đồ cơm ba bữa, còn thuốc này là do một tay vương gia làm.

Dù không rõ vương gia đối với Hữu Hi là cảm giác gì, nhưng sự quan tâm mà hấn dành cho Hữu Hi ai cũng nhận ra, chỉ sợ rằng Hữu Hi đau trên người thì vương gia cũng sẽ đau lòng.

Nhưng lúc này cánh cửa quá khứ là chướng ngại vật lớn mà hấn cần vượt qua. Hy vọng vương gia có thể sớm một ngày vượt qua bóng ma của quá khứ, quên hết chuyện trước kia, quên đi người đó, hảo hảo sống thật tốt.

Lăng Khiếu Dương im lặng hồi lâu, phiến loạn phát tay áo: “Lui xuống đi”

“Vâng ạ”- Lưu An lui xuống.

Lăng Khiếu Dương ăn ngồi không yên, ăn không vô, xoay người, không tự chủ được đi ra ngoài

Hữu Hi suốt một ngày không ăn, sau khi đi vào thì vẫn quỳ, hy vọng trời cao có mắt, nàng thì thảo nói, tất cả đều là do nàng sai, chỉ cần trời cao phạt nàng là được rồi, đừng đem lỗi lỗi này giáng lên người khác. Nàng tự trách mình, nếu như không phải vì nàng Hoàng Bắc Thiên sẽ không đắc tội tướng quân, càng không chọc giận vương gia, nhà tan cửa nát. Nàng tự biết tội nghiệt mình nặng, cam tã chịu phạt, vừa nói xong âm thanh nghẹn ngào cất lên.

Vừa khóc vừa nói cho bỏ tất biết nàng có bao nhiêu uất ức đau khổ, có bao nhiêu lo lắng cho Hoàng Bắc Thiên, muốn gặp hân để lòng yên tâm, có thể ở bên hân để an ủi khi đau đớn.

Tiếng kêu khóc cầu khẩn của Hữu Hi truyền ra ngoài ám thất, bên ngoài cửa, một dáng vẻ cứng ngắc đứng yên nơi đó, nắm chặt tay, tàn nhẫn động mạnh vào từng, cả người chất chứa nỗi đau mâu thuẫn không gỡ ra được, một thân tịch liêu cô đơn.

Hữu Hi không biết mình quỳ bao lâu, cầu khẩn bao lâu, chỉ hy vọng trời xanh có thể nghe thấu những điều nàng nói. Cho đến khi không quỳ nổi nữa, nàng ngã xuống mơ mơ màng màng thiếp đi.

Buổi sáng lúc tỉnh lại đã thấy mình không còn ở ám phòng mà là tại Nghĩà Hàn Lâu. Nàng làm sao quay về được đây? Là hân? Là hân ôm nàng về, nhưng tại sao hân chẳng phải muốn nàng bị trừng phạt sao?

Thật là một nam nhân kì quái.

Tâm tư của hân nàng vĩnh viễn không biết, cũng không muốn biết, Hữu Hi đứng dậy, đầu gối hão đau, có thể do hôm qua quỳ lâu quá.

Cúi đầu, nhìn thấy mình chỉ mặc nội sam trắng. Nàng ngủ say quá không biết gì cả, Hữu Hi cuộn quần lên nhìn thấy hai đầu gối xanh tím trên đó còn mang thêm thứ đó màu xanh, dường như có mùi bạc hà.

Có người giúp nàng đắp thuốc lẽ nào là hân? Ý niệm này vừa lướt qua đầu lập tức bị Hữu Hi chặn lại không suy nghĩ nhiều. Đang tính mang giày vải đã thấy Lăng Khiếu Dương tới, phía sau là Xảo Nhi và hai nha hoàn khác. Một người cầm bộ quần áo màu vàng người kia thì mang nước tới.

Lăng Khiếu Dương về mặt tĩnh lặng, nhìn không ra có phải vẫn vì chuyện hôm qua mà giận hay không, chỉ biết cơn giận đột nhiên đến lại đột nhiên đi.

Hân trầm mặc ngồi xuống đối diện bàn bát tiên, nhìn nàng, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn. Không biết hân lại chơi trò gì, Hữu Hi cũng không hỏi, tùy ý để nha hoàn giúp nàng thay trang phục.

Sau khi ăn xong, nha hoàn bưng đồ ăn sáng tới, đặt trước mặt Lăng Khiếu Dương, sau đó lui về phía sau đứng qua một bên.

“Vương gia, phu nhân mời dùng điểm tâm”

Hữu Hi đi tới ngồi xuống đối diện Lăng Khiếu Dương, nàng vẫn lựa vị trí này, không muốn ngồi quá gần Lăng Khiếu Dương.

Trầm mặc ăn cơm Hữu Hi vẫn cúi đầu, Lăng Khiếu Dương tựa hồ rất thích cùng nàng dùng bữa. Nếu như có thể nói, một ngày ba bữa cơm cũng không bỏ qua cho nàng, Hữu Hi vừa ăn vừa nghĩ. Ăn vài miếng đã không còn nuốt nổi, liền bưng thuốc lên uống.

Lăng Khiếu Dương gấp thật nhiều đồ ăn vào chén, nhìn Hữu Hi ăn vài miếng. Hân không khỏi nhú mày, bưng chén đặt xuống trước mặt nàng, “cạch” một tiếng. Nàng khó hiểu nhìn chén cơm, rồi lại nhìn về phía Lăng Khiếu Dương có ý gì?

Hân nhìn nàng, bực mình nói: “Bổn vương không ăn nổi, người thay bổn vương ăn hết đi, không được để thừa lại, nếu dám, bổn vương sẽ khiến cho ai đó bị đói bụng.”

Ai đó? Hữu Hi biết là nói Hoàng Bắc Thiên, nàng yên lặng đem bát cơm thừa của Lăng Khiếu Dương đến trước mặt, nhìn chén cơm đầy nhóc đến ngây dại, nàng thật sự ăn không vô, nhưng hân uy hiếp, thôi phóng lao thì phải theo lao. Cũng may đều là món nàng thích ăn, Hữu Hi nhú mày chậm rãi ăn vào.

Lăng Khiếu Dương cầm chén thuốc lên uống một chén, nhưng vẫn còn dư lại một chén, có hai bát nhưng chỉ uống một. Sau đó đặt chén thuốc trước mặt hữu Hi, tức giận nói: “Uống!”

Hữu Hi biết rồi, vừa uống chén thuốc khi nãy, giờ lại thêm một chén, tui hai chén nhưng chỉ cùng một loại thuốc. Lăng Khiếu Dương nhét vào trước mặt Hữu Hi, lớn giọng ra lệnh: “Uống”

Hữu Hi biết rồi, hay hân vẫn còn giận, một đêm trong ám phòng còn chưa đủ, vẫn còn muốn nàng sống không bằng chết, nàng cảm giác dạ dày mình sắp nổ ra. Nghĩ muốn từ chối, nhưng thấy ánh mắt uy hiếp của Lăng Khiếu Dương đành tiếp tục gấp thức ăn.

Hữu Hi cầm cúi ăn, không nhìn thấy trong mắt Lăng Khiếu Dương hiện lên nét vui mừng.

Cuối cùng Hữu Hi cũng ăn xong chén cơm dư lại, cố gắng không ói ra, ngồi một chỗ không dám cử động, sợ dạ dày vì hành động của mình mà nổ ra. Lăng Khiếu Dương vẫn nhìn Hữu Hi, cho đến khi nàng ăn xong, tay che nửa mặt giống như đang cười.

Nha hoàn thu dọn sạch sẽ bát đũa Lãng Khiếu Dương đứng dậy, đi tới bên cạnh Hữu Hi, giữ lấy tay nàng.

Hắn giữ lấy cũng có duyên có của nó, vừa com nước xong, bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hữu Hi không còn lạnh lẽo như trước mà ấm áp hơn.

Hữu Hi cúi đầu, nhìn bàn tay toc ủa hắn và nàng đan vào một chỗ, trong lòng mâu thuẫn, muốn rút về, nhưng hắn lại không buông, ngược lại còn kéo nàng ra khỏi ghế, đi ra khỏi phòng.

Hữu Hi không tình nguyện hô to: “Người muốn đưa ta đi đâu?”

Hắn không nói lời nào, trực tiếp đưa nàng đi tới cửa chính của vương phủ, nhiều người ở Nghĩa Hàn Lâu đang bận rộn cũng quay lại nhìn, hai người vừa đi vừa nói, Vân San đuổi theo, giữ lấy tay Lãng Khiếu Dương.

“Khiếu Dương ca, người muốn đi chơi sao?”

Đôi mắt đen Lãng Khiếu Dương trầm xuống, không hề nói lòng tay giữ Hữu Hi, đôi mắt sắc lạnh liếc nhìn Vân San, cúi đầu ừ một tiếng.

Vân San trong lòng không vui, chuyện ngày hôm qua vừa kết thúc hôm nay Lãng Khiếu Dương lại lôi kéo Hữu Hi thân mật như vậy ra khỏi phủ, nàng bức mình liếc nhìn Hữu Hi, sau đó quay sang cầu xin nói: “Khiếu Dương ca, vân San cũng muốn đi, người cho Vân san đi cùng được không? Vân San lâu rồi cũng không ra ngoài, Khiếu Dương ca”

“Tùy người”- Lãng Khiếu Dương nhũm mày không cảm tâm nói một tiếng, liền kéo Hữu Hi đi ra ngoài.

Hắn định cự tuyệt, nhưng Vân San dù sao cũng là thân nhân của hắn, tâm tình của hắn phút cuối đã bị Vân San phá hủy.

Nhìn trên đường nhộn nhịp người, Hữu Hi không biết Lãng Khiếu Dương lôi nàng ra đây làm gì. Nàng bây giờ không thích náo nhiệt, không thích gặp nhiều người, chỉ muốn để bản thân nghỉ ngơi ở nơi yên tĩnh giống như Hoàng Bắc Thiên.

Lại càng không muốn bị Lãng Khiếu Dương lôi kéo, đi ở đường lớn, nó khiến nàng nhớ lại những gì giữa nàng và Hoàng Bắc Thiên. Nàng cũng từng cùng Hoàng Bắc Thiên nắm tay nhau hạnh phúc vui vẻ đi trên đường, tiếp nhận ánh mắt quái dị của từng người, chưa thấy ai lớn gan như vậy dám như bọn họ nắm tay nhau giữa đường.

Nhưng Lãng Khiếu Dương thì miễn, nàng không muốn nhớ lại, Hữu Hi cố gắng giãy giụa, muốn thoát khỏi tay Lãng Khiếu Dương, nhưng hắn siết chặt hoàn toàn, không có chút biểu hiện buông tay.

Hữu Hi bị Lãng Khiếu Dương đẩy về phía trước, Vân San cau mày theo sát, nhìn Lãng Khiếu Dương cùng Hữu Hi ở một chỗ, trái tim co thắt lại.

Dựa vào cái gì, một người phụ nữ như vậy có thể được Lãng Khiếu Dương chú ý, mà nàng, Nghĩa Vương phi tương lai lại chịu sự ghê lạnh.

Vân San tỉnh lại thì phát hiện hướng Lãng Khiếu Dương đang đi tới là hoàng cung, hắn muốn dẫn Hữu Hi vào cung.

Không biết Lãng Khiếu Dương nghĩ gì, một tiện thiếp lại có cơ hội vào cung, Trái tim Vân San như có kim đâm vào rất đau.

Lúc ba người đứng trước hoàng cung, Hữu Hi ngậy ngăn cả người, hắn sao lại mang nàng tới hoàng cung.

“Sao lại đưa ta tới đây? Hữu Hi hỏi nhỏ, khó hiểu nhìn Lãng Khiếu Dương.

Lãng Khiếu Dương cười tà, lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Mang người tới gặp hoàng đế, như thế hoàng đế sẽ càng coi trọng bản vương, đáp án này người hài lòng không?”

Hữu Hi chán ghét nhìn Lãng Khiếu Dương, không hề nói nửa lời, Vân San đứng một bên có chút mê hoặc

Lãng Khiếu Dương muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16

Ba người vào cung, Hữu Hi quay lại nhìn tất cả mọi thứ xung quanh mình, nàng nhớ tới “A Phòng cung” cũng đã từng miêu tả như sau: Cứ đi năm bước là một tòa lầu cao, mười bước là một mái đình, hành lang dài như rắn, uốn lượn, mái hiên thon cao, chìm điêu khom người giữa không trung giống như đang tung bay, khom khom đi dạo, đường quanh co rồi cũng quay về chốn cũ, trong phòng tượng điêu khắc dày đặc, như nước từng cơn xoáy vào che

chấn mọi thứ, uy nghi điểm lệ, không biết để cho bao nhiêu vạn người ở, thật là huy hoàng

Đi theo Lăng Khiếu Dương qua các hành lang, hần đột nhiên dừng lại, quay đầu về phía Vân San nói: “Người nhiều ngày cũng không về cung, nên đi thỉnh an các vị nương nương.

Vân San hầu hạ quý phi, ở trong cung đã nhiều năm, trở về thỉnh an cũng việc khó tránh. Tuy không muốn tách biệt khỏi Lăng Khiếu Dương, nhưng vẫn miễn cưỡng mà đi.

Tay Hữu Hi vẫn bị Lăng Khiếu Dương cầm lấy, tiếp tục đi về trước, nàng bắt đầu cảm thấy bất an không muốn Lăng Khiếu Dương lại làm gì. Hần không chịu nói gì cả, cứ như vậy lôi kéo nàng đi khắp nơi, khiến cho nàng không nhận ra mình đang đi đâu.

Cuối cùng hai người cũng tiến vào nội cung, cung nữ vừa nhìn thấy Lăng Khiếu Dương liền vội vàng vấn an.

“Nô tỳ tham kiến vương gia”

“Công chúa đâu?”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng hỏi, đôi mắt đen tĩnh lặng, nghiêm mặt, không nhìn thấy bất cứ cảm xúc gì.

Một nữ tỳ cung kính nói: “Hồi bẩm vương gia, công chúa đang ở hoa sen trì ngắm hoa”

Lăng Khiếu Dương liếc mắt nhìn Hữu Hi, buông lỏng tay nàng ra, ra lệnh cho nữ tỳ: “Bỏ vương đưa người tới hiến vũ cho công chúa, người mau dẫn đi đi”

Hữu Hi cau mày trừng mắt nhìn Lăng Khiếu Dương, ai nói nàng muốn hiến vũ, nàng không phải vũ nữ, đi đâu nhảy ở đâu chứ?

Tỳ nữ nghe Lăng Khiếu Dương ra lệnh, ra là Vương gia mang vị phu nhân này đến giúp công chúa hiến vũ, sau đó tỳ nữ liền vội vàng mời nàng: “Phu nhân mời theo nô tỳ”

Lăng Khiếu Dương không hề liếc tới Hữu Hi, xoay người bỏ đi.

Hữu Hi miễn cưỡng đi theo nô tỳ hướng vào cung điện rồi đi ra sau, xuyên qua mấy gian phòng cũng tới nơi.

Hữu Hi đi mà không biết mình đang đi đâu, chỉ dùng mắt đánh giá bốn phía. Nơi này rất đẹp, hồ quang son sắc, cảm giác như chốn bồng lai tiên cảnh, có thể nhận ra hoàng đế rất yêu thương công chúa..

Cuộc sống trong cung giống như ở trong lồng giam, không thể tùy ý ra vào, sống trong cung chẳng qua chỉ là được sống một cách hoa lệ, mộng lung.

Trong lòng lại nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên, hần ngay cả một người nói chuyện cũng không có, sẽ thế lương buồn khổ tới mức nào chứ!! Trái tim lại nhói đau, từng lần roi gián xuống.

Con người Lăng Khiếu Dương cao thâm khó lường, không biết hần đang nghĩ gì. Sau khi tiến vào hoa nơi ở của công chúa, hần đi thẳng đến thư phòng hoàng thượng, đợi công công thông báo rồi đi vào.

Hoàng đế ngồi trên trường kỷ, phê duyệt tấu chương. Lăng Khiếu Dương tiến vào đại điện, thi lễ như quân thần: “Thần đệ tham kiến hoàng thượng”

“Đứng lên đi”- Hoàng đế ngẩng đầu lên, nhìn Lăng Khiếu Dương mỉm cười. “Nghe Thái Hòa nói, người đã mang một nữ tử hiến vũ tới? Liệu có kết quả không?”

Lăng Khiếu Dương thân nhiên đáp: “Vâng ạ, là thiếp của thần, hôm nay đến chắc chắn sẽ khiến Thái Hòa vui vẻ”

“Thái Hòa chọn là được rồi, liên tục thay đổi vũ sư nhưng nó lại chẳng hài lòng ai, người này có chỗ nào đặc biệt khiến cho Thái Hòa hài lòng không?”

Lăng Khiếu Dương nheo mày, bình tĩnh nói: “Độc nhất vô nhị”

“Ah?”- Hoàng đế đứng dậy, cả người quần áo vàng óng chói mắt rất phi phàm, đôi mắt giống Lăng Khiếu Dương, nhìn thẳng Lăng Khiếu Dương nói: “Trẫm cũng muốn mở rộng kiến thức xem vũ đạo thật sự là gì? Trẫm trước đây có nghe thái tử kể qua, ở phủ của đệ có một thiếp vũ nghệ siêu quần, hôm nay có phải vị thiếp đó không?”

Lăng Khiếu Dương gật đầu nói: “Đúng vậy”

Hoàng đế híp mắt, cười thân nhiên, trong lòng biết rõ Lăng Khiếu Dương cùng Hoàng Bắc Thiên tranh giành nhau đến sống đến chết chỉ vì một người nữ nhi, đứng dậy, tay chấp sau lưng, co giọng nói: “Người làm cho cả Vương đệ cùng Hoàng Bắc Thiên đều không buông tay chắc chắn phải có điều đặc biệt, không bằng trẫm cũng muốn tiếp xúc thử xem thú vị ở đâu.”

“Thần đệ có gì không dám!”- Lăng Khiếu Dương vô vị trả lời.

“Thế thì đi thôi”

Hoàng đế nhất thời cao hứng đi cùng Lăng Khiếu Dương đến Thái Hòa cung. Cung nữ theo sau giám sát suốt trên đường đi, không biết hoàng đế cùng

Lăng Khiếu Dương chuyện trò gì với nhau.

Mới vừa đi được nửa đường, phía trước một thái giám vội vàng chạy tới, quỳ gối xuống trước hoàng đế: “Khởi bẩm hoàng thượng, Thái Hòa công chúa không cẩn thận đã rơi vào hồ sen”

Hoàng đế thần sắc căng thẳng: “Sao lại để rơi xuống nước, còn không mau cứu lên?”

“Xin hoàng thượng yên tâm, công chúa đã bình yên thoát nạn, nhưng luôn miệng đòi phụ hoàng”

Nghe Thái Hòa bình yên vô sự, hoàng đế mới từ từ thả lỏng, nổi giận mắng: “Nô tài đáng chết, ngay cả việc trông coi một hài tử cũng không xong, một đám phế vật”

“Nô tài đáng chết”- Thái giám sợ đến lạnh run, cuống quýt dập đầu,

Hoàng đế khẩn trương đi tới cung Thái Hòa. Người khiến hấn đau lòng nhất là tiểu công chúa, nhất định Thái Hòa không được có chuyện gì, đó là mối dây liên hệ duy nhất cùng Tuệ Phi.

Hoàng đế vội vàng đi tới trước cửa Cung Thái Hòa, thái giám the thé hô to: “Hoàng thượng đến”

Trong phòng ai cũng quỳ xuống nghênh đón.

Hoàng đế vội vàng gấp gấp đi vào, vừa tiến vào liền hô lớn: “Thái Hòa, phụ hoàng tới rồi đây”

“Phụ hoàng, Thái Hòa muốn phụ hoàng”- Lúc này Thái Hòa vừa khóc vừa đòi phụ hoàng

Hoàng đế đi tới bên giường, vội vàng ôm lấy Thái Hòa: “Thái Hòa đừng sợ phụ hoàng ở đây rồi”

Thái Hòa chỉ mới bảy tám tuổi, vừa nhìn thấy phụ thân đã vươn bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ hoàng đế: “Phụ Hoàng, Thái Hòa sợ quá!!!”

“Đừng sợ, có phụ hoàng ở đây”- Hoàng đế nhìn công chúa bảo bối của mình bình an rồi quay đầu sang đám nô tài, phẫn nộ quát: “Các ngươi một lũ nô tài vô dụng, sao lại không chăm sóc tốt cho công chúa?”

Đám cung nữ cùng thái giám phụ trách chăm sóc Thái Hòa đều đã quỳ sớm, vừa quỳ vừa nói to chúng nô tài đáng chết.

Hoàng đế trong lòng vẫn còn sợ hãi, tức giận rống: “Sao lại để cho công chúa rơi xuống nước”

Gương mặt nhỏ nhắn của Thái Hòa áp vào mặt hoàng đế, giọng nói non nớt còn mang theo ý khóc, yêu kiều nói: “Phụ hoàng đừng giận, là do Thái Hòa nghịch, không cẩn thận rơi vào hồ, không trách họ được”

Hoàng đế ôm Thái hòa vào lòng, không kiềm được vỗ về nàng, Trấn an Thái Hòa, có thể thấy hoàng đế rất sủng ái công chúa.

Thái Hòa ngưng khóc, hoàng đế định thần lại nhìn xung quanh phòng, thấy một người phụ nữ cả người ướt đầm run run.

Hữu Hi biết hoàng đế nhìn nàng, đây là vị hoàng đế vĩ đại đã định tội một nhà Hoàng Bắc Thiên sao, đối với hoàng đế nàng không có chút hảo cảm, thậm chí còn có địch ý..

Thái Hòa nho nhỏ, rất đang yếu, nước mắt vẫn còn đọng lại, nhìn thấy ánh mắt phụ hoàng đang chăm chú quan sát Hữu Hi liền yêu kiều nói: “Phụ hoàng là vị tỷ tỷ kia cứu Thái Hòa nếu không Thái Hòa không gặp được phụ hoàng nữa rồi?”

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng”- Hữu Hi hành lễ, hạ mi mắt xuống, không hy vọng hoàng đế nhận thấy được hận ý trong mắt nàng

Lăng Khiếu Dương câu môi cười âm hiểm nói: “Thái Hòa, nàng vốn là phu nhân của thúc thúc, người nên gọi là thẩm thẩm mới đúng”- Một câu nói đã làm sáng tỏ thân phận Hữu Hi, xác định định phán đoán của hoàng đế.

Hoàng đế cũng hiểu người phụ nữ trước chính là người khiến Hoàng Bắc Thiên lẫn Lăng Khiếu Dương phải tranh đoạt, tuy đáng về gầy yếu nhưng thật sự rất đẹp.

Chỉ cần Thái Hòa bình an vô sự, hấn trong lòng đã vui sướng rất nhiều: “Ngươi cứu Thái Hòa trăm cảm ơn ngươi”

“Hoàng thẩm thẩm, người muốn vật gì, ta sẽ xin hoàng thượng ban cho, phụ hoàng là người lớn nhất thiên hạ, có mọi thứ, vĩ đại nhất, là phụ hoàng tốt nhất”- Thái Hòa ôm lấy phụ hoàng khoe khoang, hoàng đế vui vẻ cườn. “Tiểu Thái Hòa đã làm trăm vui như vậy, nếu Thái Hòa đã nói thể trăm không tật cũng không được”

Hữu Hi cúi người giữ lệ: “Đa tạ hoàng thượng có ý tốt. nô tỳ cứu người chẳng qua vì bản phận, không dám có yêu cầu”

Hoàng đế vung tay nói: “Thường phạt phân minh, ngươi cứu Thái Hòa nhất định sẽ có thưởng.”

Hữu Hi nghĩ ngợi một chút, liền “bịch” quỳ xuống trên mặt đất: “Hoàng thượng, nô tỳ có thể to gan yêu cầu người một việc không?”

Quả nhiên lớn gian, hoàng đế nhíu mày, hẳn muốn xem nàng có yêu cầu gì: “Nói nghe xem, chỉ cần không quá đáng, trẫm có thể thỏa mãn ngươi.

Hữu Hi dập đầu nói: “Nô tỳ cầu xin hoàng thượng, cho phép nô tỳ vào mỗi kì trăng tròn có thể thăm Hoàng Bác Thiên một lần, ngoại trừ việc này không còn yêu cầu gì khác, cầu xin hoàng thượng đáp ứng”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt vô cùng âm trầm, hoàng đế cũng chút do dự, không ngờ Hữu Hi lại yêu cầu như thế.

Hoàng đế trong lòng khó chọn, trầm giọng nói: “Vương đệ, vị phu nhân của ngươi đúng là đưa ra vấn đề khó cho trẫm, ngươi xem làm thế nào mới tốt?”

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt ngưng đọng, do dự hồi lâu, trong lòng tuy không cam chịu nhưng đành cung kính nói: “DO hoàng thượng làm chủ, thần không dám dị nghị!”- Nói xong hung dữ trừng mắt nhìn Hữu Hi, tức giận không thôi.

Hoàng đế nghiêm mặt nhìn Hữu Hi nói: “Hoàng Bác Thiên bị giam trong u cấm, không cho phép tùy tiện thăm hỏi, yêu cầu của ngươi...”

“Cầu xin hoàng thượng đáp ứng, nô tỳ trong lòng sẽ mang ơn người, cầu xin hoàng thượng”

Thái Hòa kéo ống tay áo hoàng đế, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng nhất định phải gặp Hoàng Bác Thiên kia sao? Hoàng thúc hình như không vui, mặt mày xanh mét”

“Thái Hòa!”- Lăng Khiếu Dương cau mày, ánh mắt lạnh lẽo uy hiếp nhìn nàng, ngăn cản không cho nàng tiếp tục phát ngôn.

Thái Hòa không phục, trừng mắt nhìn Lăng Khiếu Dương, nói nhỏ vào tai hoàng thượng: “Phụ hoàng, người đồng ý đi, dù sao phụ hoàng cũng đáp ứng, tới lúc đó Hoàng thượng có đi hay không thì cũng phải để xem Hoàng thúc thúc thế nào!”

“Haha”- Hoàng đế cười to, công chúa bảo bối này tuy còn nhỏ nhưng tinh quái, giáo hoạt, tiếc rằng không phải nam tử. Nàng chỉ mới 7 tuổi. nhưng hiểu không ít chuyện. chỉ tiếc Tuệ Phi mất sớm, không thể nhìn thấy nữ nhi của hai người vừa đáng yêu vừa thông minh như vậy

Thu lại tiếng cười, nói với Hữu Hi: “Trẫm đáp ứng ngươi, mỗi tháng thăm một lần, ngươi rất thông minh, xem như yêu cầu này là tặng phẩm trẫm cho ngươi, tốt lắm, tất cả lui ra, để công chúa nghỉ ngơi.

Trái tim Hữu Hi kích động sảy nhảy ra, vội vàng tạ ơn: “Đa tạ hoàng thượng”

Nàng có thể đi gặp Hoàng Bác Thiên, có thể nhìn thấy hắn, lúc hắn đau nàng sẽ chăm sóc, lúc hắn cô đơn nàng sẽ an ủi hắn. Có lẽ trời cao, nghe thấy được lời cầu xin của nàng chăng. Nội tâm nàng kêu gọi

Từ cung trở về, Hữu Hi không cách nào bình tĩnh, vì quá kích động không nghĩ tới sao Lăng Khiếu Dương đột nhiên mang nàng tới hoàng cung hiến vũ, nhưng may mắn gặp công chúa rơi xuống nước. Nàng không muốn nghĩ nhiều như vậy, lúc này chỉ chất chứa niềm vui có thể thăm hỏi Hoàng Bác Thiên.

Nghĩ tới gặp mặt Hoàng Bác Thiên trong u cấm hoàng thượng, nàng muốn nói tạ ơn, nhân sinh còn nhiều điều không ngờ tới. Nhưng vì Hoàng Bác Thiên, vì có thể gặp nàng, nói cảm ơn nhiều lần nàng cũng nguyện ý.

Lúc hoàng đế muốn tặng nàng vật phẩm, nàng không dám đòi hỏi quá cao, trong lòng nguyện vọng của nàng là mong muốn Hoàng Bác Thiên cùng người nhà tự do. Nhưng nguyện vọng này hoàng đế sẽ không đáp ứng lại càng không có dũng khí xin hoàng đế cho nàng đi thăm hỏi Hoàng Bác Thiên, bởi vì chắc chắn Lăng Khiếu Dương sẽ tức giận mà ngăn cản.

Thật ra, nàng còn có một ước muốn mãnh liệt là hy vọng hoàng đế giam nàng cùng Hoàng Bác Thiên vào u cấm, để nàng cùng hắn đồng cam cộng khổ.

Nhưng nếu nói ra, Lăng Khiếu Dương sẽ phản đối, hơn nữa hoàng đế lại coi trọng Lăng Khiếu Dương chắc chắn không đáp ứng. Cho nên, nàng chỉ dám đưa ra yêu cầu nhỏ này, một có thể đạt thành tâm nguyện, như vậy nàng đã rất vui rồi.

Lăng Khiếu Dương chỉ có ý đưa nàng tới hiến vũ, không nghĩ trời cao lại giúp nàng có cơ hội cứu được công chúa trong hoa sen, làm cho hoàng đế ân chuẩn phá lệ cho đi thăm hỏi Hoàng Bác Thiên

Nhìn tâm tình lúc nào cũng lo lắng bây giờ đã thấy chút tia sáng lóe lên. Sau khi ăn tối, Lăng Khiếu Dương đi tới phòng Hữu Hi, thấy dáng vẻ hân hoan nhảy cẫng lên của nàng khiến Lăng Khiếu Dương không vui. Nụ cười của nàng cuối cùng cũng chỉ vì nam nhân kia.

“Sao, đi gặp nam nhân đó mà ngươi vui thế sao?”- Lăng Khiếu Dương đi tới, giẫm cọt ngồi xuống, đôi mắt đều là sự bức tức, vẻ mặt lo lắng.

“Ta chỉ muốn đi gặp hắn một lát, ước hẹn giữa chúng ta ta không quên”- Hữu Hi lo lắng nhìn Lăng Khiếu Dương. Hoàng đế dù đã đáp ứng, nhưng nếu Lăng Khiếu Dương không cho nàng ra khỏi phủ, nàng cũng không có cách nào cả?

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, đi tới trước mặt Hữu Hi, một tay giữ lấy cằm nàng, tay kia ôm nơi thắt lưng, dùng sức kéo nàng vào lòng. Thân thể mềm mại của nàng dán vào lồng ngực kiên cố của hắn, nàng cảm giác được hắn rất giận.

Lăng Khiếu Dương lạnh như băng nói: “Hiệp ước giữa chúng ta, ngươi quên hai không cũng có khác gì, ngươi vốn dĩ chưa từng tuân theo”

“Ta đã ở lại bên cạnh ngươi rồi mà?”- Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, hắn nhất định không cho nàng đi.

“Muốn đi phải khiến ta vui, nếu không đừng nghĩ đến việc bước ra khỏi cửa”- Lăng Khiếu Dương uy hiếp, làm cho trái tim trở nên lạnh lẽo, đôi mắt xinh đẹp buồn bã nhìn hắn, thống khổ nói: “Ta làm như thế nào người mới vui, mới bằng lòng cho ta đi”- Qua khỏi ải hoàng đế, nhưng lại còn qua ải Lăng Khiếu Dương, hoàng đế thật gian trá, người có thể đi, nhưng không bắt buộc phải đi, dù không đi cũng không tính là cãi lại thánh chỉ.

“Người biết ta muốn cái gì mà!”- Lăng Khiếu Dương cười tà, cúi đầu, vùi vào cổ Hữu Hi cắn nhẹ, sau đó ôm ngang nàng đi về phía giường.

Xem ra cái gì tới thì cũng phải tới? Đây cũng là một phần trong ước hẹn. Thân thể hắn nói muốn lấy đi, hai bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi đan vào nhau, về mặt bình tĩnh như hồ nước lặng sóng, tùy ý để Lăng Khiếu Dương đem nàng đặt trên giường, nằm dưới hắn.

Hữu Hi nhắm mắt lại, không nghĩ, không nhìn, không cảm giác, để mặc Lăng Khiếu Dương cởi áo hai người, còn nàng cả người cứng ngắc, loại sở hải đến tận xương này lại bắt đầu hành hạ nàng, bàn tay nhỏ gặt gao giữ lấy nệm giường, nhắm mắt nhủ mảy..

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, cười lạnh, thân thể của nàng không cách nào tiếp nhận hắn, hắn tiến vào sẽ khiến nàng ngắt đi, thật buồn cười, hắn phải ngăn nại với nàng.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng: “Ta không thích làm cùng một người không có cảm giác, không bằng cứ từ từ ôm nhau ngủ cho thành thói quen, chờ tới khi người không bất tỉnh nữa, ta sẽ cho người gặp hắn.”

Hữu Hi mở mắt, cảm giác đau đớn xâm chiếm bắt đầu biến mất, nàng tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương. Đây là điều kiện sao!!

Lăng Khiếu Dương nói được làm được, không biết vì nhìn nàng ngủ ngon rất vui hay thói quen ngủ cùng nhau nên mỗi đêm hắn đều dùng cường thế ép nàng ngủ chung. Hắn không cho phép nàng ra khỏi phủ, cửa có người gác, cửa sau cũng có, nàng không cách nào ra khỏi phủ.

Cả người bị dày vò suốt đêm, thân thể Hữu Hi lại bị giam cầm trong ngực Lăng Khiếu Dương. Chân dài của hắn đặt trên người nàng, cánh tay ôm chặt như sợ nàng chạy mất.

Hắn ôm nàng ngủ say sưa, nhưng nàng cảm đêm không ngủ, tay không để đánh vào thắt lưng Lăng Khiếu Dương.

Tay chạm phải gì đó cứng rất đau, Hữu Hi cau mày, không nhận được sờ sờ, tay chạm vào gì đó. Đầu óc chợt lóe lên, là lệnh bài Lăng Khiếu Dương. Lòng nàng trở nên kích động, cẩn thận lấy lệnh bài ra khỏi thắt lưng Lăng Khiếu Dương, xem ra hắn vẫn không phát hiện, sau đó nâng tay Lăng Khiếu Dương đặt qua một bên, cố hết sức đẩy chân hắn ra.

Hữu Hi cuối đầu hít một hơi, bước xuống giường, mặc thêm áo, hướng đi ra ngoài. Lăng Khiếu Dương tựa hồ ngủ rất sâu, Hữu Hi an tâm ra khỏi cửa.

Đi tới trước cửa vương phủ, hai người trông cửa nhìn thấy lệnh bài của Vương gia đành phải để Hữu Hi ra ngoài.

Hoàng Bắc Thiên bị giam ở u cấm tên gọi là Minh Viên, trên đường Tứ Hải, Hữu Hi đi thật nhanh, hỏi mọi người cuối cùng cũng tới Minh Viên.

Nhìn kiến trúc trước mắt, trái tim Hữu Hi đau đớn, tường cao vây lấy, màu đỏ thắm của nước son loang lổ, trước cửa là hai đèn lồng phát ra ánh sáng vàng. Nơi này là nơi ở của Hoàng Bắc Thiên, cả đời phải ở đây, sao nàng lại đau như vậy.

Nàng đi lên bậc thang, tay run rẩy chạm vào cửa, Bắc Thiên, nàng tới đây, đã tới thì không lùi bước, không lùi bước.

Chỉ lát sau, Hữu Hi gõ cửa hồi lâu, mới có người mở. Một thị vệ đi nhìn thấy Hữu Hi cảm giác bức mình, xem ra nàng đã quấy rối giấc ngủ của hắn.

“Chuyện gì?”- Người kia hỏi.

Hữu Hi vội vàng hỏi: “Ta là Lãnh Dạ Hủy, muốn gặp Hoàng Bắc Thiên, đã được hoàng thượng ân chuẩn”

Người kia bắt đầu kiên nhẫn hơn, lại hỏi tiếp: “Có gì chứng minh người là Lãnh Dạ Hủy”

Hữu Hi vừa nghe liền đưa lệnh bài vương gia ra: “Ta có lệnh bài của vương gia”

Người kia nhìn lệnh bài trong tay Hữu Hi có vẻ cung kính, trước đó cũng nhận ý chỉ hoàng đế, biết Lãnh Dạ Hủy sẽ tới thăm Hoàng Bắc Thiên mỗi tháng, mở miệng nói: “Vào đi, hắn đang ở trong phòng”

“Cám ơn”- Hữu Hi vội vàng nói cảm ơn, trái tim đập dồn dập, đi về phía phòng còn sáng đèn.

Bất an, đau lòng, lo lắng, trái tim bị cảm xúc quấy nhiễu, Bắc Thiên, Bắc Thiên của nàng cách đó không xa.

Hữu Hi kích động đi tới đó, trái tim hoảng hốt, dơ tay đẩy cửa...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17

Hữu Hi vừa tiến vào đã bị hình ảnh trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, trái tim cũng bị xé rách đau đến không thở nổi. Chỉ thấy Hoàng Bắc Thiên nằm trên giường, mày nhăn lại, mặt thống khổ vụn vụn, ngón tay gắt gao giữ lấy thành giường, trên mặt đầy mồ hôi, ngay cả nội sam màu trắng cũng ướt đầm mồ hôi.

Hữu Hi đang tràn ngập niềm vui tiến vào thì bỗng chốc hóa thành nỗi đau sâu nhất trong lòng

Nàng đau đến không thở được, chỉ vài ba bước chân đã nhào vào phía bên phải giường, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy Hoàng Bắc Thiên đang giãy dụa, vội vàng la lên: “Bắc Thiên, Bắc Thiên”

Hữu Hi khóc không thành tiếng, hấn đau đến thế, nàng phải làm gì để hấn không đau.

Hoàng Bắc Thiên vì đau mà nhắm chặt mắt nghe thấy giọng nói Hữu Hi, liền mở mắt, ánh mắt lưu luyến nhưng nhớ vui sướng nhìn Hữu Hi. Bàn tay to bao bọc lấy tay nàng, nắm trong tay. Sau đó lại hoảng hốt, không có chút chào đón Hữu Hi tới, gương mặt cố gắng chịu đau, cánh tay dùng sức đẩy Hữu Hi ra.

Thân thể Hữu Hi không vững bước lui về sau, trái tim nàng sắp phát điên rồi, đừng đẩy nàng ra mà.

Đội con đau Hoàng Bắc Thiên dịu đi, nàng không để ý tới ôm chầm lấy hấn. Thân thể đau nhức run rẩy, còn nàng thì thương tâm khóc nức nở: “Bắc Thiên, đừng đẩy ta ra, ta là hữu Hi đây, đừng đẩy ta ra mà, đừng!!”

Hoàng Bắc Thiên đau nhức khó chịu, gầm nhẹ: “Đi, người đi đi, cút ra ngoài”

Thân thể của hấn không ngừng vụn vụn, giãy dụa vì đau. Các đốt ngón tay cũng trắng bệch, lại đau khổ hành hạ người khác như thế này khiến người ta sống không bằng chết.

Chứng kiến Hoàng Bắc Thiên như vậy, Hữu Hi tan nát cõi lòng, lắc đầu nói: “Không, ta không đi, Bắc Thiên, nói cho ta biết, sao người lại đau như vậy, nói cho ta biết” - nàng giữ chặt Hoàng Bắc Thiên, cảm thấy được nỗi đau của hấn, gương mặt nhỏ nhắn hiện đầy vẻ thương tâm đau đớn trong lòng.

Hoàng Bắc Thiên đau làm lòng nàng rối bời. Sau đó nàng nhớ tới, lúc trước hấn cũng đau như vậy, hấn cần một người phụ nữ.

Hữu Hi đau lòng khóc nức nở, tiếng khóc tan nát cõi lòng, trái tim Hoàng Bắc Thiên cũng vì vậy mà đau nhói, tay trắng bệch ôm lấy cổ Hữu Hi, không cách nào đem nàng đẩy ra.

Nàng ngã vào lòng hấn, tay hấn dùng sức siết chặt nàng, giống như muốn đem nàng chôn vào trong ngực hấn. Hấn đau không cách nào khống chế lực đạo bản thân, sợ mình sẽ làm đau Hữu Hi, nhưng nỗi nhớ nhung khiến trái tim khô kiệt lâu như vậy không cách nào để nàng thoát ra.

“Bắc Thiên”- Hữu Hi ôm sát Hoàng Bắc Thiên, gọi tên hấn, khóc gương mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực hấn, khóc trong đau đớn, khóc đến tan nát lòng

Môi Hoàng Bắc Thiên mang theo hương vị đau khổ cúi xuống gât gao hôn Hữu Hi, không cần để ý tới bất cứ ai nữa, hấn khát vọng hương vị của nàng. Hấn nhớ nàng vô cùng...

Hữu Hi hôn trả hấn, nước mắt rơi, tràn ngập trong miệng của cả hai, không biết rốt cuộc là nước mắt của ai nhưng đều cùng mang đau khổ.

Trái tim Hữu Hi như bị dùng đá đập vào, Hoàng Bắc Thiên cả người vô lực, từ từ khôi phục bình tĩnh, Hữu Hi áp mặt vào lòng, tay ôm chặt không buông.

Hai người trong giây phút này hạnh phúc dựa sát vào nhau. Bàn tay thon dài dò xét gương mặt nàng rồi cúi đầu nhìn. Nhìn nàng tiều tụy gầy yếu, mấy ngày qua nàng nhất định phải chịu rất nhiều khổ sở.

Vì tình yêu, hấn mất đi nhà, liên lụy người thân phải chịu bất hạnh. Vì tình yêu, mà hấn bất chấp tất cả, nhà tan cửa nát, nhưng chưa từng hối hận vì yêu Hữu Hi. Nhưng bây giờ, Hữu Hi hấn mà đi cầu xin Lăng Khiếu Dương, đổi lấy cho người nhà hấn con đường sống. hấn cũng có thể đoán được Hữu Hi hy sinh thứ gì, mới đưa ra lựa chọn này, đau quá, lòng hấn rất đau.

Bản thân tự trách mình, Hoàng Bắc Thiên đột nhiên đẩy Hữu Hi ra từ từ chống người ngồi dậy.

“Bắc Thiên”- Hữu Hi cẩn thận la lên, nàng rất sợ, Hoàng Bắc Thiên sẽ nói không còn thương nàng nữa.

“Người đi đi, sau này đừng trở lại nữa”- Lời nói tuyệt tình vừa vang lên liền đã thương không ngừng trái tim một người.

Trái tim Hữu Hi như bị đẩy xuống tận cùng vực thẳm, từ phía sau ôm lấy Hoàng Bắc Thiên, nước mắt đọng lại trên lưng hấn.

Nàng có thể lý giải được tâm tình của hắn, nàng hiểu trái tim hắn, bởi vì nàng cũng từng có tâm trạng như vậy. Hai người bọn họ đều là tội nhân, chỉ vì yêu mà mang lại cho những người xung quanh mình đau đớn.

Nhưng yêu là sai sao? Không có, cũng không sai, nhưng vận mệnh lại tàn khốc, tình yêu của hai người giống như một cây thập tự giá để giết người, tình yêu khiến bọn họ đau khổ, thậm chí cận kề cái chết.

“Chúng ta thật sự ích kỷ sao? Vì ta, người mất đi mọi thứ, thật sự ta chỉ nghĩ đến mình sao?”- Hữu Hi siết chặt Hoàng Bắc Thiên, đau lòng khóc lóc nói. “Ta phải rời khỏi ngươi, nhưng ta làm không được, Bắc Thiên, ngươi nói ta biết đi, ta phải làm gì bây giờ, đừng như vậy, đừng lạnh lùng xem ta như kẻ xa lạ, đừng mà”

Hoàng Bắc Thiên kinh ngạc ngồi yên một chỗ, nước mắt Hữu Hi đọng lại trên người hắn chảy vào tim hắn. Hắn hại người nhà trời giạt khắp nơi, bị đẩy đi biên cương, hắn như vậy có tư cách yêu sao?

Tình yêu này quá đau khổ hắn không cách nào thử nhận nổi nữa, mẫu thân tuổi đã già nay lang thang khắp nơi, sống chết không rõ cũng không biết trên đường có thuốc để uống không, còn người thân của hắn. Bọn họ làm sao chịu được cuộc sống khổ cực, mỗi lần nghĩ tới chỉ muốn chết đi

Nhưng rồi lại không thể chết, không nỡ rời khỏi người phụ nữ đã vì hắn mà hy sinh chính mình. Đau khổ, tự trách, hành hạ bản thân hắn, mỗi lần thân thể đau như vậy nhưng xem như đó là cách trừng phạt sự ích kỷ của mình.

Tay siết chặt, chịu đựng đau đớn, nhấm tâm nói: “Hữu Hi, kiếp này chúng ta vô duyên nếu có kiếp sau thì tiếp tục, Hữu Hi buông tay đi, sau này đừng quay lại đây, coi như... ta chết rồi”

“không!”- Hữu Hi đau khổ khóc, Bắc Thiên không yêu nàng nữa thật sai: “Ta, ta không nên gặp ngươi, không nên. Tất cả là do ta sai, là lỗi của ta, nếu như không phải tại ta, mọi chuyện cũng không trở nên tệ thế này. Nhưng ngươi đừng nói ngươi không còn yêu Hữu Hi nữa, đừng nói mà”- Nói nàng ích kỷ, nói nàng ngang ngạnh cũng được, tình yêu của nàng đối với Hoàng Bắc Thiên, dù bất kể khi nào cũng không biến mất...

Hữu Hi bị thương mà khóc làm cho tâm Hoàng Bắc Thiên cũng đau đớn, nhưng lại cố gắng không để bản thân mềm lòng.

Nói không yêu nàng, hắn làm được sao? Hắn nói không nên lời, tình yêu của hắn dành cho nàng vẫn không đổi càng ngày càng mãnh liệt. Nhưng hắn không cách nào mang lại cho nàng một căn nhà, hắn không cho Hữu Hi được gì cả, hắn chỉ là kẻ tàn phế, một kẻ bị giam cầm cả đời. Hắn đau khổ vô tình nói: “Đi đi, đừng tới nữa, ta không muốn nhìn thấy ngươi. Rời khỏi nam nhân kia, sống cuộc sống của bản thân mình, ta sống hay chết cũng không có vấn đề gì, cũng không phải trách nhiệm của ngươi, lại càng không phải lỗi của ngươi, mỗi người đều có lựa chọn của bản thân. Lúc đầu ta lựa chọn đi như vậy nên ngươi không nên tự trách mình, chỉ cần đừng xuất hiện trong phạm vi mắt của ta nữa.”

Hoàng Bắc Thiên gỡ tay Hữu Hi ra, tự ép bản thân không quan tâm Hữu Hi nữa, cũng không nhìn mặt nàng. Hai người còn có thể yêu sao, còn có thể sao?

Hữu Hi đau khổ nhìn Hoàng Bắc Thiên, không biết nên làm gì bây giờ, thật sự buông tay sao. Tưởng mình chỉ cần muốn thì có thể thay đổi căn không, thay đổi mọi thứ sao.

Tay chạm vào mặt Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi gắng gượng cười, không khóc, không rơi lệ, dịu dàng nói: “Chúng ta vẫn là phu thê phải không, chúng ta đã cùng nhau bái đường cùng thề nguyện..”

“ta nói rồi đi ra ngoài, đi ra ngoài”- Hoàng Bắc Thiên rống giận quát lớn, trở nên kích động khác thường. Không muốn nghe thêm câu nào của Hữu Hi, cũng không muốn nhìn nàng, vì hắn biết hắn khát vọng nàng đến mức nào, Nhưng hắn không còn yêu được nữa, một người nam nhân không thể mang lại hạnh phúc cho người mình yêu, còn có thể yêu sao? Có thể sao?

Hữu Hi chưa từng thấy Hoàng Bắc Thiên nổi giận như vậy, kinh ngạc nhìn hắn, trái tim giống như ngã vào hố băng. Nàng không còn yêu được nữa sao?

Hai người họ không còn đủ dũng khí để yêu nữa, nói thật ra cả hai đều tự lỗi trái tim mình.

Được rồi, già rồi không yêu nữa, nguy trạng bản thân đi, như vậy sẽ không làm Bắc Thiên thất vọng day dứt lương tâm? Nhưng nàng cần hắn, muốn chăm sóc hắn, ít nhất lúc hắn đau nàng có thể ở bên cạnh, chỉ cần ở cạnh hắn là đủ rồi.

Bây giờ nàng thật sự phải đi rồi, phải trở lại bên cạnh Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi buông lỏng Hoàng Bắc Thiên, cả người quỳ xuống đất. Nhìn hắn, nhìn nam nhân mình yêu nay phải từ biệt, một tháng qua, nàng mệt mỏi may áo làm giày cho hắn.

Bởi vì Hoàng Bắc Thiên là chồng nàng, khom lưng ôm lấy cổ Hoàng Bắc Thiên, bờ môi cánh hoa mang theo lệ chạm vào môi hắn, hai mắt mở to, gắt gao ôm lấy hắn, từ từ nhắm lại, không muốn buông ra, nhưng thời gian lại qua đi đã tới lúc buông tay rồi.

“Bắc Thiên, ta phải đi, ngươi hãy tự chăm sóc bản thân, ta cũng sẽ như vậy”- Hữu Hi cười khổ xoay người rồi đi.

Hốc mắt Hoàng Bắc Thiên ửng hồng, tất cả đều đau, nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, trái tim hắn như bị dao cứa vào.

Hữu Hi mở cửa ra, một trận gió lạnh tràn vào, mái hiên từng giọt nước rơi xuống. Ra là trời đang mưa, ông trời cũng biết khóc rồi sao? Nước mắt không kiềm được lại trào ra, không nỡ rời đi nhưng vẫn phải đi, nhắc chân bước qua bậc cửa.

Hoàng Bắc Thiên không muốn nàng đi, vươn tay muốn níu lại, nhưng Hữu Hi đã đi vào màn mưa, tay hắn chán nản buông xuống.

Hữu Hi lao đảo bước đi, dưới chân đường lầy lội nhưng hiện giờ nỗi hoang mang lo sợ lại chiếm lấy nàng, nước mưa làm ướt quần áo, xối vào người nàng.

Thân thể gầy yếu ngã xuống, không còn sức đứng lên, lòng nàng đau quá. Nước mắt hòa với nước mưa, lưu lại trên mặt, cũng đều do đau khổ mà ra, mưa gió trong đêm tối, Hữu Hi cúi đầu khóc nức nở.

“Hữu Hi”- Một giọng nói chát chứa sự đau lòng cùng miễn cưỡng vang lên phía sau.

Nàng quay lại, hai mắt nhắm lệ nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên đang chống gậy đi tới, quần áo hần ướt đầm, tóc đen trong bóng đêm lại càng đen hơn. Hắn ném đôi gậy chống xuống, quỳ xuống bên nàng, mở hai tay ôm lấy nàng vào lòng. Lòng ngực của hắn vẫn như cũ mang lại cho nàng cảm giác an toàn, hai tay vẫn mạnh như thế.

Nước mưa rơi xuống tạt vào mặt hai người, Hữu Hi vừa khóc vừa cười, tay giữ chặt thắt lưng Hoàng Bắc Thiên, trái tim đập nhanh, trong tâm đang la lên gọi Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên dùng tay nâng mặt Hữu Hi lên, đôi mắt đen ngóng nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng, thở dài một tiếng, đau khổ nói thầm với nàng: “Hữu Hi, ta không cách nào nhẫn tâm với nàng như vậy, ta làm không được”- Nói xong, hần hôn nàng rất sâu trong màn mưa đen kịt.

Gió tới thật đúng lúc.

Qua vài giờ sau trời sẽ sáng, Hữu Hi giúp Hoàng Bắc Thiên thay quần áo, giúp hắn lau khô tóc, chuyện nào có thể làm nàng đều làm. Sau khi thay quần áo, nàng đỡ hắn đứng dậy, hai người ôm nhau nằm trên giường.

Nghe trống ngực đập thình thịch, hơi thở hòa vào nhau, ôm thật chặt như sợ hãi chia xa. Nàng không hỏi hắn ở chỗ này có tốt không, vì nàng biết nơi này chẳng tốt chút nào.

Hắn không hỏi nàng sống có tốt không vì hắn cũng biết nàng sống không tốt.

Nghe tới việc Hữu Hi ở bên cạnh Lăng Khiếu Dương, trái tim Hoàng Bắc Thiên như dùng dao cứa vào, người phụ nữ của mình lại ở bên cạnh nam nhân khác.

Đau đớn như vậy chỉ có hắn và Hữu Hi biết, chỉ có hai người họ mới chịu đựng, hắn hy vọng nàng rời khỏi Lăng Khiếu Dương, rời khỏi hắn ta, rời đi thời đại này, trở về nơi nàng sống.

Hữu Hi không đi, cũng không có ý định rời đi, hắn là sự ràng buộc của nàng, cho nên hắn muốn chết đi như thế sẽ tốt.

Nhưng Hữu Hi sao lại không hiểu Hoàng Bắc Thiên chứ, hắn nhất định vì chuyện Hoàng Bắc Thiên mà canh cánh trong lòng, không thể thư thái. Con đường nàng đã chọn, nàng phải đi, nếu như Hoàng Bắc Thiên chết nàng cũng chết, nếu không hai người phải cùng sống.

Còn sống mới có hi vọng, nàng không tin trời cao lại đối xử bạc tình với Hoàng Bắc Thiên.

Hai người rúc vào nhau, chỉ nói những chuyện đơn giản, nhưng càng lúc tâm linh càng thương thông.

Bên ngoài mưa gió đã ngừng lại, Hữu Hi biết mình phải đi rồi, chỉ còn mấy tiếng nữa trời sẽ sáng. Nàng nằm trong lòng Hoàng Bắc Thiên khẽ động dậy: “Bắc Thiên, ta phải đi rồi, ngươi phải tự chăm sóc bản thân.

Hoàng Bắc Thiên lưu luyến không muốn hôn lên môi Hữu Hi, lòng tràn đầy nỗi đau. Bởi vì hắn, mà nữ nhân của hắn phải trở về bên cạnh tên nam nhân mà nàng hận nhất, nỗi đau đớn đó làm cho hắn không biết lấy gì đối mặt với nàng.

Hữu Hi ôm chặt hắn, sợ hãi thì thầm nói: “Bắc Thiên, không có ngươi, ta cũng không sống nổi, ta sẽ chết, thật sự sẽ chết đó!!”

“Ta biết, at sẽ không chết, sẽ sống”- Dù sống trong khổ sở hắn cũng cố gắng.

Bây giờ không thể dừng lại nữa, Hữu Hi mang giày vào, Hoàng Bắc Thiên ôm lấy cổ nàng: “Hữu Hi”

Chỉ một tiếng gọi nhưng lại lặng im hồi lâu, trái tim của hắn máu tươi đầm đìa. “Đi đi”- Cánh tay rộng buông Hữu Hi ra, hắn quay đi.

Hữu Hi đau lòng, nhưng tự đứng dậy mặc lại quần áo ướt, dứt khoát ra đi, ép bản thân không quay lại, không muốn đi cùng phải đi. Trời đã ứng sáng nơi rặng đồng, nước mưa tí tách rơi xuống.

Chịu đựng nỗi đau trong lòng, Hữu Hi đi vào cửa, đôi mắt vẫn còn ẩn chứa sự đau khổ trong đêm nhìn thấy đôi chân lầy lội nước,

Tầm mắt hướng lên, nàng thấy một người cả người ướt đầm, gương mặt tiều tụy, thống khổ, trên mái tóc đen nước vẫn chảy xuống, ngay cả quần áo cũng rũ nước. Dáng vẻ mệt mỏi đau khổ, hơn nữa đôi mắt mông lung thần sắc ảm đạm. Hình ảnh đó đánh vào tim Hữu Hi. Lăng khiếu Dương sao lại ở đây?

Q.2 - Chương 18

Chưa bao giờ Hữu Hi nhìn thấy đáng vẻ túng quăn, tiền tụy của Lăng khiêu Dương thế này. Hắn ưỡ oái nhắm mắt, sau đó vươn tay kéo Hữu Hi lại, nặng nề nói: “Về nhà thôi!”

Tưởng rằng Lăng khiêu Dương sẽ nổi giận, lớn tiếng trách mắng nàng ăn trộm lệnh bài của hắn, lên chuồn khỏi vương phủ đến gặp Hoàng Bắc Thiên, cũng không ngờ hắn chỉ ưỡ oái nói, về nhà thôi, hắn nói về nhà, nhưng nàng làm gì có nhà, vương phủ không phải nhà nàng

Hắn nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, mang theo chút ẩm ướt, hắn đứng trong mưa bao lâu rồi nên mới có thể cảm giác như vậy?

Lúc này, Hữu Hi nói không nên lời, chỉ tùy ý để hắn lôi kéo nàng đi giữa ánh nắng mặt trời buổi sáng. Hữu Hi nghi hoặc nhìn theo bóng lưng Lăng khiêu Dương, bóng lưng một mối cô đơn, im lặng chôn dấu một cảm giác rất mãnh liệt khiến Hữu Hi cảm nhận được đau khổ từ hắn.

Hai dáng người một người thì nghi ngờ, người còn lại đau khổ một trước một sau tiến vào Vương phủ. Hữu Hi không biết rằng cả đêm hôm đó Lăng khiêu Dương vì lo lắng mà đứng đợi nàng tại Minh Viên trong mưa bão. Trong mỗi giây mỗi khắc đợi nàng, trái tim Lăng khiêu Dương như bị tra tấn hành hạ, hắn đứng trong mưa, lòng bất an lo lắng đi qua rồi đi lại, chờ nàng từ trong đó đi ra, từ bên nam nhân kia trở về cạnh hắn.

Về Vương phủ, hắn một câu cũng không nói chỉ buông lỏng tay sau đó đi về Nghĩa Hằng Lâu.

Hữu Hi đứng đó, kinh ngạc nhìn theo Lăng khiêu Dương, trong lòng thấy khó hiểu, nhưng lại vô tâm không muốn nghĩ, xoay người đi về Di Tâm Cư.

Lăng khiêu Dương vừa trở về phòng đã ngay lập tức cởi bộ quần áo ướt đầm trên người ra để lộ ra lồng ngực trắng kiện, sau đó lại dừng lại tựa hồ suy nghĩ gì đó, đột nhiên hắn thở nhanh, nắm chặt quần áo ướt sũng trong tay hung hăng ném xuống đất.

Tay siết chặt động vào cột nhà, vẻ mặt đau khổ. Hắn không biết mình đang làm gì, không biết trái tim mình đang suy nghĩ gì.

Thân thể cao lớn vội vàng đi tới bên giường nằm phịch xuống rồi một mối nhắm mắt lại. Cả đêm hắn đứng trong mưa không ngủ, nội tâm cũng bị dày vò cả đêm, bây giờ rất mệt mỏi.

Hữu Hi trở lại Vương phủ một chút cũng không thấy mệt, nghĩ lại chuyện gặp Lăng khiêu Dương ở ngoài Minh Viên biết đầu cũng chỉ là do vô tình, hắn không giận dữ cũng là có lý do chẳng.

Trái tim đau khổ nay lại như được tắm nước xuân trở nên tràn đầy sức sống, giống như cây cỏ khô héo bỗng phát triển mạnh mẽ. Nàng gặp được nam nhân mình yêu, được ôm hắn, được hôn hắn, cảm nhận được hắn vẫn tồn tại.

Mặc dù không thể ở cạnh nhau mỗi ngày, nhưng trái tim hai người không bao giờ tách ra. Nhờ vậy, lòng nàng cũng bình tĩnh trở lại không còn như trước đây. Chờ mong, đến tháng kế tiếp lại được cùng nam nhân mình yêu gặp nhau.

Lăng khiêu Dương bị bệnh, nóng sốt không ngừng. Có lẽ là do cả đêm đứng trong mưa nên bị cảm lạnh, thể lực giảm sút.

Thị thiếp tranh nhau đến lấy lòng Lăng khiêu Dương, tỏ vẻ quan tâm yêu thương, nhưng Lăng khiêu Dương lúc tỉnh lúc mê không thể đem bọn họ đuổi ra ngoài

Trong đầu hắn lúc này cần sự yên tĩnh trầm lắng để đám thị thiếp đó bên cạnh chắc chắn sẽ huyền thuyên nói không ngừng. Cuối cùng Cao Mạc và Lưu An nhìn thấy không ổn liền khuyên bảo đám thị thiếp rời đi để Vương gia an tĩnh nghỉ ngơi.

Bạch Uyển bực mình nói: “Ra ngoài cái gì, đám nô tài các người lấy quyền gì ra lệnh cho ta. Ta có lòng tới thăm Vương gia là sai sao?”

“Đúng vậy, bọn ta còn làm cả điểm tâm vương gia thích, nhất định phải đợi ngài ấy tỉnh lại”- Nhất Nhu nói tiếp.

Cao Mạc hai mắt trầm xuống, tay siết chặt tính nói gì đó, nhưng chỉ thấy Lăng khiêu Dương nằm trên giường đầu đau muốn nứt ra, cắn răng quát: “Cút đi, các người chết hết đi”

Đám thị thiếp vội vàng cầm miệng, nhìn Lăng khiêu Dương đang nhìn Lăng khiêu Dương đang nhũn nhũn mệt mỏi, không dám hó hé, đành cam lòng lui xuống.

Lúc Văn San bưng thuốc tới, nhìn thấy đám thị thiếp đi ra, nàng khẽ nhũn nhũn đi tới bên giường Lăng khiêu Dương.

“Khiêu Dương ca, uống thuốc đi”- Nàng ôn nhu nói, ngồi xuống bên cạnh Lăng khiêu Dương.

Lăng khiếu Dương mở mắt, không kiên nhẫn nói: “Đề đó, rồi ra ngoài”

Vân San nhẹ giọng, chờ mong nhìn Lăng khiếu Dương: “Khiếu Dương ca, bệnh thì phải uống thuốc như thế mới mau khỏe”

Lăng khiếu Dương cau mày lẩm bẩm vài câu sau đó thiếp đi, Vân San đành miễn cưỡng đánh lên. Trong lòng như bị sét đánh, nàng nghe thấy Lăng khiếu Dương nói “Biến đi” trong lòng bực mình xoay người bỏ đi, thuốc để lại trên bàn.

Khuyết điểm lớn nhất của hần chính là quá ngang bướng cố chấp, nhất quyết không thay đổi. Bây giờ, lúc ngã bệnh sắp chết hần cũng không chịu uống thuốc. Cao Mạc biết Vương gia không chỉ bệnh bên ngoài cơ thể, ngay cả trái tim cũng ngã bệnh.

Lúc hôn mê, hần nghe Lăng khiếu Dương gọi tên một người phụ nữ, không phải là Lãnh Dạ Lan, mà là Lãnh Dạ Hủy.

Nữ nhân đó?

Thật buồn cười, toàn bộ thiếp trong vương phủ đều ân cần tới thăm, nhưng nàng ngay cả một lần ghé qua nhìn cũng chẳng có. Lưu An cũng đã đi mời Hữu Hi, nói như thế nào, nàng ta cũng là thiếp, hơn nữa Vương gia gọi tên nàng, nàng có thể khiến Vương gia uống thuốc mau chóng khỏe lại.

Cao Mạc thấy Lưu An quay về nhưng không thấy Hữu Hi, hai mắt hần trầm xuống: “Nàng ta đâu?”

Lưu an nhẹ nhàng lắc đầu, lo lắng liếc nhìn Vương gia, thấp giọng nói: “Nàng ta không chịu đến!!”- Nàng dĩ nhiên cũng không quan tâm vương gia bệnh ra sao. Vậy mà ngay cả lúc ngã bệnh vương gia cũng gọi tên Lãnh Dạ Hủy: “Ta đi tìm nàng ta, không đến ta sẽ trời nàng ta đến”- Nói xong bước ra khỏi phòng đi đến Di Tâm Cư.

Tới cửa Di Tâm cư, Cao Mạc hô: “Hủy phu nhân ra đây!”

Hữu Hi đang chăm chú may vá, thì ngoại cửa truyền đến tiếng gọi lớn, nàng buông miếng vải trong tay đi ra ngoài, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Cao Mạc liền nhẹ giọng nói: “Cao đại ca có việc gì sao?”

Cao Mạc cũng không quanh co lòng vòng trực tiếp nói: “Vương gia ngã bệnh, người làm thiếp cũng nên đến thăm, bây giờ ngay cả qua gặp vương gia người cũng không đồng ý, đây là ý gì?”

Hữu Hi cười khò, nàng còn cần phải đi thăm hần sao, nàng thân nhiên nói: “Người vương gia cần là thái y là đại phu không phải ta. Cao đại ca mời về đi”

Nhìn thấy thái độ không quan tâm của Hữu Hi đối với Lăng khiếu Dương, Cao mạc tức giận rống to: “Người phụ nữ này, quả nhiên không thể nói lý vô tâm vô phế, Vương gia vì người làm không ít chuyện, nếu như Vương gia không cố tình, người có thể gặp nam nhân kia sao, đừng mơ”

“Ta không biết người đang nói gì, cũng không muốn nghe, ta là người thế nào cũng không quan hệ tới người”- Hữu Hi không muốn nói chuyện với kẻ cố tình gây sự

Nàng xoay người đi vào phòng thì Cao Mạc đã hét lớn sau lưng: “Người cho rằng lúc ở cửa thư phòng ta vô tình nói chuyện lệnh bài cho người sao? Là vương gia ra lệnh cho ta nói cho người biết. Người cho rằng đêm đó người trộm lệnh bài vào thiên lao tính thăm Hoàng Bắc Thiên vương gia không biết sao? Vương gia chỉ vì không muốn nhìn thấy người đau khổ, sống không nổi. Người cho rằng, người có thể dễ dàng trộm được lệnh bài sao, nếu không phải vương gia cố tình người cả đời cũng đừng mong lấy được càng đừng nghĩ tới việc gặp nam nhân kia. Người cho rằng Vương gia rảnh rỗi sao, người sợ người đối sợ người ốm yếu mới ép người ăn cơm uống thuốc, tất cả vì vương gia quan tâm người. Cho nên Vương gia mới như một đứa trẻ đau khổ đứng chờ người cả đêm trong mưa, nhưng người không biết gì cả, đồ nữ nhân ngu xuẩn”

Cao Mạc hét to, làm trái tim Hữu Hi vỡ ra, Lăng khiếu Dương biết tất cả, hần cố ý để nàng trộm lệnh bài gặp Hoàng Bắc Thiên, nhưng chẳng phải hần không muốn nàng gặp Hoàng Bắc Thiên sao? Tại sao phải làm vậy chứ?

Ra là đêm đó hần ở ngoài Minh Viên đợi nàng, cho nên mới mệt mỏi như vậy, hần đau lòng khi nhìn thấy nàng cùng Hoàng Bắc Thiên gặp nhau sao... Nhưng hần không trách tội nàng.

Hữu Hi suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, không ra tại sao Lăng khiếu Dương lại làm thế.

Yêu?

Thích?

Không!! Giữa hai người chỉ có hận!!

Mặc kệ vì nguyên nhân gì, nàng không muốn, không muốn biết không muốn nghe Cao Mạc hồ ngôn loạn ngữ nữa, xoay người đi vào đóng, đóng chặt cửa.

Cao Mạc tức giận muốn đập nát cánh cửa trước mắt, muốn trời Hữu Hi lại đem đến bên cạnh Lăng khiếu Dương, kêu nàng hầu hạ Vương gia khiến ngài ấy khỏe lên.

Nhưng hần không thể làm gì cả, tức giận rồi đi, giận hữu Hi lãnh khốc vô tình. Hần giận mình tới đó nói nhảm nhưng cũng không lay động được lòng

nàng, nàng ta căn bản không quan tâm tới vương gia.

Có lẽ do thù hận quá sâu, Vương gia không nhận ra được trái tim mình, một người thị vệ như hắn còn biết làm gì đây.

Tức giận rồi đi.

Hữu Hi trở lại trong phòng, thần sắc đờ đẫn chậm rãi ngồi xuống, cầm lấy miếng vải tiếp tục may quần áo, nhưng kim nhọn lại đâm vào tay nàng máu tươi chảy xuống.

Lời của Cao Mặc không ngừng trong đầu nàng quanh quẩn nhiễu loạn lòng nàng. Hữu Hi cuối cùng cũng không tới thăm Lăng khiêu Dương, nàng chỉ yên tĩnh trong phòng may giày may quần áo.

Lăng khiêu Dương bệnh nặng bốn năm ngày, cuối cùng cũng tỉnh lại nhưng gầy đi không ít.

Vân San chăm sóc Lăng khiêu Dương, sáng sớm làm thuốc bụng tới bồi bổ cho hắn.

Lăng khiêu Dương ngồi trước bàn cơm, lơ đãng hỏi: “Mấy ngày nay nàng có uống thuốc không?”

Lưu An đứng một bên vội vàng đáp: “Phòng ăn dâng thuốc lên phu nhân đều uống hết”

Vân San mất hứng thấp giọng nói: “Khiêu Dương ca, người bị bệnh mấy ngày nay, bọn ta đến thăm người, nhưng người chẳng để ý chỉ quan tâm nàng ta. Nàng ta thật có phúc”

Lăng khiêu Dương có chút bức mình, trái tim nhói đau, nhưng không nói, trầm mặc ăn cơm, Vân San cũng không nhiều lời, gấp thức ăn cho Lăng khiêu Dương.

Sau khi Lăng khiêu Dương hồi phục, mấy ngày không gặp Hữu Hi không biết nàng có gì muốn nói với hắn không?

Hắn trong lòng mong chờ, lý thật biết rõ, sự chờ mong này thật đáng buồn cười. Sau giờ Ngọ hắn đi bộ tới trước Di Tâm Cư, cánh cửa đóng chặt hắn nhẹ nhàng đẩy vào.

Hữu Hi không có ở đây, không biết đi đâu rồi, hắn hít một hơi trong không khí đều tỏa ra mùi của Hữu Hi, ánh mắt quan sát nhìn căng phòng, nhìn thấy cuốn sổ trên bàn, Hắn đi tới, nhìn thấy còn có cái khay đan bên trong đặt bộ quần áo chưa hoàn thành, còn có đống một đôi giày.

Quần áo này đều rất quen mắt, giống như quần áo hắn, trên bàn đặt đôi giày, dùng tơ vàng kim tuyến thêu hình một con rồng nhỏ, tượng trưng cho thân phận, quần áo và giày đều của hắn sao lại ở đây.

Trái tim Lăng khiêu Dương trong nhất thời cao hứng, nàng làm cho hắn sao, trong lòng nghi hoặc.

Tay cầm lấy bộ quần áo may dở dang, cúi xuống nhìn, trong lúc bắt đầu suy nghĩ, hắn nghe tiếng bước chân truyền đến xoay người thấy Hữu Hi đi vào.

Hữu Hi nhìn thấy Lăng khiêu Dương ở trong phòng, có chút kinh ngạc nhất thời không biết nói gì.

Lăng khiêu Dương buông quần áo xuống, đôi mắt đen lạnh ngưng liếc nhìn Hữu Hi: “Sao vậy, nhìn thấy bốn vương giạt mình sao? Hay lâu ngày không gặp nên không nhận ra”

“Vương gia đến tìm ta có việc sao?”- Hữu Hi thân nhiên nói một câu, mắt cúi xuống không nhìn Lăng khiêu Dương.

Lăng khiêu Dương nhíu mày, lạnh lùng nói: “Bốn vương bệnh nặng mới khỏi, muốn hoạt động gân cốt một chút”

Ách. Có ý gì chứ? Xem nàng là bao cát sao.

Lăng khiêu Dương tới gần Hữu Hi, thân hình cao lớn chỉ cách nàng vài thước, cúi đầu nhìn Hữu Hi, tay giữ lát mặt nàng: “Cùng bốn vương đi cưỡi ngựa”

Đây là lệnh phải tuân theo. Nàng trầm mặc không nói, hắn cũng không cần nàng trả lời, kéo tay nàng đi ra ngoài,

Hai người đi tới chuồng ngựa, Hữu Hi thấy một con tuần mã màu trắng ngần rất xinh đẹp, lần đầu tiên nàng cảm giác ngựa cũng có thể hình dung là xinh đẹp,

Nàng đứng bên ngoài chuồng, vươn tay cẩn thận sờ nó, nhưng con ngựa lại hí lên một tiếng, hai chân trước giơ cao, làm Hữu Hi sợ hãi lui về sau, đụng vào người Lăng khiêu Dương.

Lăng khiêu Dương mỉm cười, vươn tay vỗ vỗ con ngựa, con ngựa liền bình tĩnh lại, dùng đầu cọ xát người hắn, giống như đứa trẻ làm nũng.

Phu ngựa mở chuồng, đem con bạch mã dắt ra, Lăng khiêu Dương đón lấy dây cương dễ dàng leo lên ngựa. Hữu Hi đứng bên cạnh nhận ra con ngựa này rất cao, đối lại là nàng nàng cũng chẳng có dũng khí cưỡi,

Đang suy nghĩ, bạch mã tiến lại gần nàng hai bước, Lăng khiêu Dương khom lưng duỗi tay đem nàng bế lên ngồi trên lưng ngựa.

“Ta không biết cười, ta đứng dưới xem được rồi”- Hữu Hi vội vàng nói, cũng không biết có chỗ nào không tốt.

Lúc Hoàng Bắc Thiên mang nàng cười ngửa, nàng thích tựa vào người hắn, hắn ôm lấy thắt lưng nàng, nhưng giờ phút này nam nhân trên lưng ngựa không phải Hoàng Bắc Thiên mà là Lăng Khiếu Dương.

Tay Lăng Khiếu Dương dùng sức giữ lấy thắt lưng nàng, tay kia giữ cương ngựa điều khiển, hô to một tiếng đi, bạch mã khởi động tứ chi bắt đầu chạy tùm trong viện ra ngoài phủ, người hầu ngay lập tức mở cửa cho bạch mã phóng ra.

Bạch mã chờ Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương rời khỏi vương phủ, chạy thật nhanh, tay Hữu Hi không tự chủ nắm lấy quần áo nơi sườn của Lăng Khiếu Dương, sợ té xuống tan xương nát thịt

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 19

Con ngựa trắng chạy nhanh như gió, đưa Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương chạy nhanh ra khỏi thành về phía tây, băng qua ngã tư đường, tiếp đến lại chạy tới một vùng hoa cỏ rộng lớn. Con bạch mã dưới thân bắt đầu đi chậm lại.

Hữu Hi không khỏi nghĩ nếu Lăng Khiếu Dương ở hiện tại mà lái xe chắc chắn sẽ chạy với tốc độ rất cao, nghĩ đến đó lòng bàn tay nàng đỏ mồ hôi ẩm ướt.

Hữu Hi quay đầu đánh giá bốn phía, đầu tiên thấy mình đứng trên một bãi cỏ rộng lớn, sau đó lại thấy con bạch mã đi chậm về phía khu rừng rậm rạp trước mắt.

Cánh rừng này rất thần bí, vừa rậm rạp lại còn bị những vách núi hẻm vực sâu ngăn trở. Rốt cuộc không biết Lăng Khiếu Dương đang tính làm gì.

Hữu Hi nhìn vách núi, rồi cúi xuống nhìn bạch mã, cuối cùng quay đầu nhìn về phía Lăng Khiếu Dương, trong lòng cảm thấy mờ ảo, đang tính nói chuyện thì tay Lăng Khiếu Dương đỡ lấy thắt lưng nàng, ôm chặt lấy sau đó buông ra để nàng ngồi trên ngựa hai chân hai bên, mặt đối mặt với hắn, ngồi cười trên lưng ngựa.

“Ta... ta muốn xuống”- Hữu Hi lạnh cả người, nàng không muốn đi với kẻ điên. Ít ra nàng cũng đoán được hành động kế tiếp của hắn chắc chắn rất điên cuồng.

Trong mắt Lăng Khiếu Dương lóe lên tia dị thường, trầm giọng nói: “ôm chặt, té xuống đừng trách ta”

Vừa nói vừa giục ngựa lui về sau vài bước, rồi lui về sau giục ngựa phóng nhanh về trước.

Sắc mặt Hữu Hi lúc này trắng bệch, hắn thật sự muốn bay qua vách núi kia sao? Muốn chết à?

Ngựa liều mạng lao về trước, bên tai chỉ còn nghe tiếng gió vù vù cùng tiếng vó ngựa. Nàng chỉ cảm thấy bạch mã khi chạy đến một độ nhất định thì sẽ dừng hết sức mình mà nhảy, sau đó trời đất lại trở nên yên tĩnh. Nàng sợ đến mức cả người run rẩy, bàn tay căng cứng giữ lấy thắt lưng Lăng Khiếu Dương, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, chỉ nhìn thấy sau lưng ngựa là vách núi hẻm vực, nàng đang tung bay giữa vách núi. Chết như thế này dường như không tốt lắm, quá sợ hãi mà nàng ngay cả hét cũng quên mất.

Bạch mã bay giữa không trung, đầu hướng về vách núi bên kia, sủa đó vững vàng hạ xuống đất, chạy về trước vài bước rồi dừng lại. Con bạch mã dùng vó ngựa của đập xuống đất, lỗ mũi thở phì phò, xem ra nó mất không ít sức lực.

Cả người Hữu Hi cứng đờ, giữ nguyên tư thế, cánh tay đặt trên thắt lưng Lăng Khiếu Dương, hai mắt mở to, xem ra nàng vừa vượt qua được cái chết, trong đầu nàng bây giờ trống rỗng, không thể nhìn thấy hay nghe thấy gì cả, cũng không biết đang ở đâu.

Tay Lăng Khiếu Dương nâng mặt Hữu Hi lên, sắc mặt nàng trắng bệch, hai đôi mắt mở trừng trừng, không khỏi cười: “Bình tĩnh lại rồi chứ”

Hữu Hi tựa hồ vẫn chưa hoàn hồn lại, đôi mắt vẫn ngơ ngác nhìn gương mặt Lăng Khiếu Dương. Tay hắn vỗ nhẹ lên má nàng: “Lá gan của ngươi xem ra đâu có nhỏ, còn dám mở mắt nhìn”

Hữu Hi nghe Lăng Khiếu Dương nói xong, liền hoàn hồn, cả người yếu ớt nói: “Mau cho ta xuống”- Gan nàng lớn khi nào chứ, chẳng qua là quá sợ mà quên nhắm mắt lại.

Vừa rồi quả thật đáng sợ, so với lúc ở hiện đại ngồi trên tài siêu tốc cũng như vậy, vừa nghĩ tới Hữu Hi lại run lên.

Lăng Khiếu Dương cong môi mỉm cười, không để cho Hữu Hi xuống ngựa, mà giục ngựa đi thẳng vào rừng rậm phía trước.

Hữu Hi cuối cùng cũng nhận ra tay mình đang ôm thắt lưng hắn, lại còn mặt đối mặt trên lưng ngựa, cảm giác thân mật này thật xấu hổ. Nàng muốn xoay người ngồi lại đang hoàng trên lưng ngựa, nhưng con ngựa lại như một dãy núi cao sừng sững, thân thể nàng không khỏi dựa vào lòng Lăng Khiếu Dương. Cánh tay hắn vẫn giữ chặt thắt lưng nàng, mắt nhìn kỹ về trước.

Con ngựa đưa hai người lên sườn núi cao, không biết đã đi bao xa cuối cùng cũng dừng lại.

Đập vào mắt Hữu Hi là những thôn xóm mọc màu nâu, màu xanh của lá, màu vàng của thông, màu hồng đỏ của lá cây phong, lượn lờ trong màn sương trắng bao phủ, toàn bộ cảnh vật đều mang đến sự mờ ảo.

Cúi đầu nhìn xuống, trên đất có rất nhiều ao nước xanh biếc chung quanh mọc đầy hoa thủy tiên. Nơi này thật đẹp quá, giống như tiên cảnh, nàng không tránh khỏi việc bị nơi này hấp dẫn, giống như cảnh trong giấc mơ, hư hư ảo ảo/

Không khí xung quanh yên tĩnh, Hữu Hi hít một hơi thật sâu, ánh mắt lộ vẻ thích thú. Bóng con ngựa dưới nước phản chiếu vô số màu sắc, sắc mặt của nàng cùng bóng hoa hòa vào nhau. Nàng thật sự cảm thấy say mê, thật sự thích nơi này, căn bản, lòng của nàng tràn ngập ảo tưởng về một nơi đẹp đến thế này.

Cảm giác sợ hãi khi vượt qua vách núi lúc này hoàn toàn biến mất, trước mắt là cảnh đẹp khiến nàng không kịp nhìn.

Lăng Khiếu Dương xuống ngựa, tay dùng sức ôm lấy thắt lưng Hữu Hi, đem nàng nhảy xuống ngựa, đứng bên ao nước.

Hữu Hi nhìn thấy một con từng thử từ trên cây bò qua, bộ dạng đáng yêu của nó khiến nàng muốn cầm nó trên tay mà vuốt ve. Lăng Khiếu Dương nhìn thấy khát vọng trong mắt Hữu Hi, hắn quay đầu nhìn chung quanh, thân ảnh nhanh chóng bay lên cây tay vươn ra, con tiểu từng thử đáng yêu nằm gọn trong tay hắn.

Trở lại bên cạnh Hữu Hi, giữ lấy tay nàng cẩn thận đặt con tiểu từng thử vào tay nàng.

Hữu Hi cẩn thận cầm con tiểu từng thử, ánh mắt lóe lên cái nhìn của một đứa trẻ chưa bao giờ có trước đây. Cảm giác như nàng đang trở về thế giới ấu thơ xưa kia, trở thành một đứa trẻ vô tư.

Vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của tiểu từng thử, tiểu từng thử lại kêu chi một tiếng, từ trong lòng bàn tay Hữu Hi chạy thoát đi, nhanh chóng leo lên cây.

Lăng Khiếu Dương muốn dùng tay bắt lại, nhưng Hữu Hi lại nói: “Đừng, đừng bắt nữa, như thế sẽ dọa nó, hơn nữa nó được tự do không phải rất tốt sao!”

Lăng Khiếu Dương lãnh đạm cười, nhìn Hữu Hi nói: “Người... thích nơi này sao?”- Hắn hỏi rất cẩn thận, thậm chí chờ mong nàng nói thích, trong đôi mắt lúc nào cũng lạnh như băng lộ ra chút chờ đợi. Nhưng Hữu Hi chỉ dùng mắt đánh giá bốn phía, sau đó quay đầu lại, thân nhiên nói: “Chúng ta về thôi!”

Lời của nàng khiến Lăng Khiếu Dương thất vọng, trong mắt hiện lên chút âm trầm, tay nắm dây cương siết chặt hơn.

Hữu Hi nói tiếp: “Còn đường nào khác để về không? Ta hy vọng có thể đổi đường khác”

Lăng Khiếu Dương cười khò, vỗ vỗ lưng ngựa: “Chỉ có một đường duy nhất mà thôi”- Hắn chắc chắn có thể xác định không có nhiều người tới đây, nếu có thì cũng rất ít, vách núi cách xa như vậy mấy ai dám qua, hơn nữa nơi này cũng không có bản làng.

Nghe Lăng Khiếu Dương nói, trái tim Hữu Hi trở nên lạnh lẽo, nghĩ tới cảnh phải vượt qua cảm giác suýt chết lần nữa thật mệt mỏi, sau đó nàng nói: “Chúng ta đi thôi”

Lăng Khiếu Dương nghe thấy Hữu Hi nói, quay đầu đi nơi khác, đôi mắt đen âm trầm dừng lại nơi xa xăm, trong lòng chút mát mẻ, tâm tình cũng cảm thấy áp lực. Sau một hồi leo lên ngựa, hắn vươn cánh tay dài ôm Hữu Hi ngồi lên với tư thế như khi đi, mặt đối mặt, nhưng ánh mắt cả hai đều không nhìn nhau.

Hắn quay đầu lại, đi về, con ngựa tựa hồ cảm nhận tâm tình chủ nhân không tốt, cước bộ cũng mất đi cảm giác thích thú ban đầu.

Đằng sau là vực thẳm, trước mắt cũng là vực thẳm, mặc dù cảm giác vượt qua vách núi thật kích thích nhưng không tránh khỏi sợ hãi. Đường về cũng chỉ có một lộ duy nhất, không cách nào khác là chịu đựng sợ hãi.

Hay quá. Mặc dù lúc quay về cũng sợ nhưng cũng không sợ như lần đầu tiên. Cảnh quang xinh đẹp ở đó đã khắc sâu trong nàng.

Nhưng biểu hiện lạnh lùng của nàng khiến trái tim Lăng Khiếu Dương cảm thấy thật mát mẻ.

Nàng không phải không thích nơi này, chẳng qua chỉ không thích người ở bên cạnh, nếu như có thể nàng muốn cùng người mình yêu chia sẻ mọi thứ vui sướng tốt đẹp.

Sau khi trở lại vương phủ, Hữu Hi cảm thấy thật khâm phục con ngựa trắng này, chỉ dựa vào bốn chân nó đã có thể phóng qua vách núi cao kia, thật là một con ngựa thần kì

Hữu Hi không hiểu tại sao Lăng Khiếu Dương đột nhiên lại cười ngửa đầu đưa nàng đến đó, cảm giác sợ hãi khi băng qua vách núi thật khiến nó nàng khó quên, ngoài ra cả khu rừng xinh đẹp giống như tiên cảnh, cả đời này nàng cũng không quên.

Cuộc sống vẫn như cũ, Lăng Khiếu Dương mỗi ngày đều kiên trì cùng nàng dùng bữa, nhìn nàng ăn cơm uống thuốc, ba đêm ép buộc nàng ngủ trên cùng một giường.

Chẳng lẽ hẳn thật sự nghĩ rằng cùng nhau ngủ như thế, hai cơ thể cùng tiếp xúc thân mật thì dần dần nàng sẽ quen sao, không, không còn cách nào phản kháng nên nàng chỉ có thể im lặng.

Chớp mắt một tháng qua đi, quần áo và giày Hữu Hi may đã hoàn tất. Trong thời gian một tháng, sắc mặt nàng hồng nhuận hơn rất nhiều, thân thể đầy đặn không còn gầy yếu như trước.

Tâm tình cũng bớt phiền muộn.

Kỳ hạn một tháng đã tới, Hữu Hi không chờ được đã vội đi tìm Hoàng Bắc Thiên.

Sáng sớm sau khi Hữu Hi hầu hạ Lăng Khiếu Dương rửa mặt, vội hắt vào triều thu xếp xong mọi thứ nàng đi về phái Minh Viên.

Vì Lăng Khiếu Dương đã hứa, nên không ai dám cản đường, nàng cũng không phải lo lắng về việc. Mỗi khi nghĩ tới được gặp Hoàng Bắc Thiên lòng lại ngập đầy vui sướng, bước chân vui vẻ. Đi ở trên đường, nhưng trái tim Hữu Hi đặt cả vào Hoàng Bắc Thiên, vội vàng muốn nhìn thấy hắn. Vừa đi một lúc đã có người chụp lấy bả vai nàng. Hữu Hi nghi ngờ xoay người lại nhưng nhìn thấy một dáng người quen thuộc Ngơ ngẩn một lát, sau đó kinh hi hét lên: “Thiếu Cửu, sao ngươi lại ở đây.”

Thiếu Cửu cười trừ: “Là ta”

“Ngươi có khỏe không?” Từ sau khi nàng hiểu lầm Hoàng Bắc Thiên cùng nữ nhân khác ở một chỗ thì không còn nhìn thấy Thiếu Cửu

“Đi tìm chỗ nào ngồi đã?”- Thiếu Cửu tựa hồ đã thay đổi ít nhiều, nhã nhặn hơn, cũng chừng chạc hơn. Hữu Hi mặc dù vội vã đi gặp Hoàng Bắc Thiên nhưng cũng quyết định ngồi xuống nói chuyện cùng Thiếu Cửu.

Hai người tìm một quán trà ở gần đó ngồi xuống, trầm mặc một lát, Thiếu Cửu mới mở miệng hỏi: “Ngươi.. lúc này muốn đi đâu?”

Tâm tình Hữu Hi nặng nề, thấp giọng kể chuyện Hoàng Bắc Thiên. “Chắc ngươi cũng đã rõ mọi chuyện? Ta... đang muốn đi tìm hắn”

“Ngươi bây giờ ở lại vương phủ sao?”

Nhìn Thiếu Cửu một cái, Hữu Hi thở hắt ra: “Phải, ta ở vương phủ còn ngươi?”

“Vì chủ tử ngươi mới về bên cạnh con người đó đúng không?”

“Ta không muốn nói tới việc này, kể một chút về ngươi đi”- Hữu Hi né tránh đề tài, nàng không nghĩ nàng đã hy sinh cho Hoàng Bắc Thiên gì cả, chẳng qua nếu không phải vì nàng mọi chuyện cũng không ra thế này.

“ta à, đi lang thang khắp nơi, chủ tử xảy ra chuyện như vậy, nhưng ta lại bất lực”- trầm mặc, Hữu Hi không biết trả lời thế nào, cũng không biết nói gì, mỗi lần nhắc tới người nhà Hoàng Bắc Thiên đều khiến cho nàng rất đau lòng.

“Ngươi có dự tính gì không?”- Hữu Hi hỏi.

Thiếu Cửu nhìn ra ngoài nói: “Ta tạm thời ở đây, tại ngõ Vọng Nguyệt, có việc gì cứ tới tìm ta”- Hữu Hi nhớ tới gì đó liền lấy từ trong áo ra một tờ giấy đưa đến trước mặt Thiếu Cửu: “Giúp ta xem trên đó viết gì, có một vài chữ ta không hiểu”

Thiếu Cửu gãi đầu, cầm lấy tờ giấy nhìn vài lần: “Nó kể về tình hình hiện tại, gửi cho người là Dạ Lan, đơn giản chỉ là nỗi nhớ nhưng, kỉ niệm xưa”

“Vậy người viết bài thơ này là ai?”

“Vu Hành quân”- Thiếu Cửu trả lời. “nó ý nghĩa gì sao?”

Hữu Hi lắc đầu: “Ta cũng không biết, chỉ là muốn biết Dạ Lan chết thế nào, Thiếu Cửu ngươi có thể giúp ta điều tra Vu Hành quân là ai, cùng Dạ Lan có quan hệ gì không?”

“Nếu như việc này với ngươi quan trọng ta sẽ giúp ngươi”- Thiếu Cửu đem tờ giấy trả lại cho Hữu Hi.

“Được, vậy hôm nào ta sẽ tới tìm ngươi, giờ ta phải đi gặp Hoàng Bắc Thiên không còn sớm nữa”- Hữu Hi vội vàng đứng dậy. Nhắc tới Hoàng Bắc Thiên, Thiếu Cửu có chút bực bội, tâm giọng nói: “Giúp ta ăn cần thăm hỏi chủ tử”

“Ta biết, vậy ta đi trước”- Hữu Hi cầm lấy tờ giấy cất vào sau đó cáo biệt xoay người rời đi. Thiếu Cửu về mặt lo lắng rất lâu sau vẫn không đi.

Lăng Khiếu Dương trở lại vương phủ, trong tay giữ lấy tiểu bạch mã, so với con ngựa trắng cường tráng của hắn thì có phần là lướt mềm mại hơn. Hắn đã phải người đi tìm rất lâu mới tìm được một con ngựa cực phẩm, chạy nhanh mà lại thông minh thế này. Cả người trắng như tuyết, sáng lóa, hắn nhớ tới ánh mắt Hữu Hi lúc nhìn con bạch mã chắc chắn nàng sẽ rất thích

Hắn đem ngựa lại chỗ phu ngựa để hắn đem đi cất, cái roi trong tay chưa kịp quăng xuống đã kích động chạy tới phòng Hữu Hi.

Nhưng trong phòng lại yên tĩnh, đi vào trong cũng không nhìn thấy Hữu Hi, bình thường giờ này nàng đều ngồi trước bàn may quần áo. Hắn tiến vào rất lâu nhưng nàng vẫn chuyên chú không hề để ý đến sự có mặt của hắn.

Thế nhưng hôm nay không có trong phòng.

Lăng Khiếu Dương đi tới bên cửa sổ, nhìn thấy trong khay đàn của Hữu Hi quần áo và giày đã mất đi, ngay cả đôi giày đen Hữu Hi may không ngừng cũng trống trơn. Bàn không còn gì, trái tim hắn cũng không còn gì nữa, Lăng Khiếu Dương nhớ tới, khoảng thời gian Hữu Hi đi gặp Hoàng Bắc Thiên đã tới

Quần áo, giày đều là làm cho nam nhân kia, hắn lại ngu ngốc đi chờ đợi.

Nguyên lai, Hữu Hi lát quần áo hắn chẳng qua chỉ để lấy kích thước mà may, thật buồn cười, thật buồn cười.

Lăng Khiếu Dương tức giận phát tay đồ đạc trong khay rơi xuống, những miếng vải rơi tứ tung. Hắn nhấc chân đá vào bàn hai lần, roi ngựa ném xuống đất.

Hắn điên rồi, tại sao lại có thể bị lừa gạt dễ dàng như thế, tại sao lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy, rốt cuộc hắn bị cái gì.

Trái tim vì sao lại đau đến thế?!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 20

Hữu Hi vì Hoàng Bắc Thiên mà làm mọi thứ, vì Hoàng Bắc Thiên mà giặt đồ quét dọn phòng, tắm rửa chà lưng cho hắn, giúp hắn thay quần áo.

Nàng là thể tử hắn, nàng gọi hắn là lão công, nàng nói với hắn đây là cách gọi ở hiện đại. Nàng muốn Hoàng Bắc Thiên gọi nàng là lão bà Hoàng Bắc Thiên lại không chịu, Hữu Hi càng không thuận theo, ở trước mặt hắn làm nũng. Cuối cùng Hoàng Bắc Thiên cũng thỏa hiệp, gọi hai tiếng lão bà mà ngượng ngập, nhưng đổi lấy nụ hôn của Hữu Hi.

Hai người cùng nhau nằm trên cỏ, yên lặng nhìn trời xanh mây trắng. Cùng nhau ca hát cùng nhau ăn trưa.

Hắn viết thơ cho nàng, vẽ tranh cho nàng. Nói muốn treo bức tranh lên tường, để lúc nhớ nhưng còn nhìn bức hoa mà thấy nàng. Hữu Hi cười nói sẽ vẽ tranh Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên ngồi yên không nhúc nhích để cho Hữu Hi vẽ, Hữu Hi cũng nghiêm trang ngồi vẽ. Nhưng đến phút cuối, Hữu Hi lại vẽ hắn thành đầu heo to oí là to.

Hoàng Bắc Thiên cười cùng cười, thật là khiến người khác buồn cười, hắn nghiêm chỉnh đặt bức đầu heo bên cạnh tranh vẽ Hữu Hi.

Hữu Hi kích động kêu Hoàng Bắc Thiên viết hoành lên trên đó, hoàng viết: “Mỹ nữ cùng dã thú” Hai người nhìn bức họa, cười không ngừng nước mắt chảy ra.

Lâu lắm rồi mới cười được như thế., tuy cười to nhưng trong tâm lại trầm tĩnh.

Bên ngoài có người thúc dục nàng rời đi, thời gian gặp nhau sao lại ngắn như thế, lúc ly khai lưu luyến không rời.

Sau khi cùng Hoàng Bắc Thiên lưu luyến, Hữu Hi về tới vương phủ, lúc này mặt trời sắp xuống núi, mặt đất chiếu thứ ánh sáng vàng óng chói lóa.

“Phu nhân người đã về”- Lúc này đã tới giờ ăn tối, hai nha hoàn chờ Hữu Hi về bụng thuốc tới.

“Ừ”- Hữu Hi gạt đầu đi vào trong.

“Để nô tỳ bụng thức ăn vào”- Xảo Nhi nói xong liền ra ngoài, chốc lát bụng thức ăn cùng thuốc tới.

Hữu Hi rửa sạch tay ngồi xuống, có lẽ vì gặp được Hoàng Bắc Thiên mà tâm trạng tốt như thế, nhìn thấy thức ăn cùng mùi thơm bay từ phía, nhìn thấy chén thuốc thì lại đau đầu.

Từ sau khi cam kết với Lăng Khiếu Dương, hắn liền bắt nàng uống thuốc, nàng uống đã mấy tháng nhưng chưa có dấu hiệu dừng lại, cho dù là thuốc bổ cũng không cần tâm bổ nhiều như vậy. Nàng nghĩ muốn nói với Lăng Khiếu Dương, thuốc này có thể không uống chẳng, Hữu Hi nghĩ tới mới nhận ra Lăng Khiếu Dương hôm nay không dùng nàng cùng bữa.

Nhưng nàng cũng chỉ cho qua, cầm lấy đĩa tự mình ăn cơm. Sau khi dùng xong cơm tối, lúc thay áo nàng thấy trên bàn cạnh cửa sổ đặt một cái roi ngựa, kiểu dáng tinh xảo rất thích hợp cho nữ nhân, nàng cầm lấy roi quay lại hỏi nha hoàn: “Roi ngựa này là sao?”

Xảo Nhi đáp: “Vương gia vừa về, đã mang theo một con ngựa nhỏ rất xinh đẹp muốn tặng cho phu nhân”

“Vậy vương gia đâu?”

“Vương gia đã ra ngoài rồi không biết khi nào về”

Hữu Hi không nhận được hỏi tiếp: “Còn con ngựa đó?”- Nàng kỳ thật rất thích ngựa, đặc biệt là con ngựa trắng.

Xảo Nhi do dự một chút, thu dọn chén cơm, thấp giọng nói: “Nghe phu ngựa nói, Vương gia không hiểu sao lại tức giận kêu người giết chon ngựa đi, con ngựa đó nghe nói rất quý, vương gia phát người đi tìm, lúc về còn rất cao hứng không biết sao lại tự nhiên trở nên như thế... haiz, thật đáng tiếc”

Hữu Hi nắm roi trong tay, trái tim thất lại, sao lại giết con ngựa vô tội như thế? Nàng cau mày: “Ta biết rồi, người lui xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi”

Bỏ roi ngựa trong tay xuống, Hữu Hi tháo giày lên giường ngủ, nhưng trong lòng thầm nghĩ, Lăng Khiếu Dương dạo này rất lạ, rõ ràng còn hứa cho nàng gặp Hoàng Bắc Thiên, lại còn mang nàng đến nơi đẹp như vậy, bây giờ còn mua ngựa, lại còn giết ngựa, tội gì phải thế, sao lại phải khổ sở như vậy? Hình như hắn muốn lấy lòng nàng?

Lấy lòng?

Không! Không!!

Hắn cần gì lấy lòng nàng? Hắn chẳng qua muốn phá hoại tình cảm nàng và Hoàng Bắc Thiên. Hắn không chỉ đơn giản muốn nắm nàng trong tay, mà còn muốn lòng của nàng, Hữu Hi suy nghĩ miễn man không biết bao lâu thì thiếp đi.

Không có hắn chiếc giường trở nên rất lớn rất tự do, không giống lúc có hắn, vừa chật vừa bị giam cầm trong người hắn.

Trời đã tối đen, nha hoàn giúp Hữu Hi thổi tắt nến để nàng an tâm ngủ.

Hữu Hi không biết bản thân đã ngủ bao lâu, cảm giác thân thể mình bị một lồng ngực nóng bỏng ôm lấy, ôm siết vào ngực. Nguyên nhân nàng không mở mắt là do nàng mơ hồ nhìn thấy Lăng Khiếu Dương.

Nàng sớm đã quen, hắn luôn ôm nàng ngủ, bá đạo không nói lý. Nàng tùy ý để hắn ôm, không muốn nhìn hắn, tiếp tục ngủ tìm kiếm mộng đẹp của bản thân. Nhưng hắn quyết không để nàng ngủ, bàn tay to lớn của hắn nóng rực mang theo dục vọng vuốt ve lưng nàng, hôn lên môi ẩm ướt của nàng, khiến môi nàng động lại mùi rượu.

Hắn uống rượu!

Bàn tay nóng rực lại tiếp tục mò xuống thắt lưng, sờ sờ, bao trùm lấy vật tròn trịa của nàng mà dò xét. Nàng cũng không cách nào ngủ được, tỉnh lại, thúc mạnh vào hắn, kể từ khi ôm nhau ngủ đây là lần đầu tiên hắn xâm phạm nàng. Tay nàng đẩy người hắn, bàn tay vô tình chạm vào ngực nóng như lửa của hắn, làm cho nàng vội vàng rút tay lại, xấu hổ không nguôi, hắn sao lại không mặc nội y, trên người xích lỏa.

Nụ hôn của hắn mang theo sự giận dữ giằng xé, đau khổ, kích liệt hôn nàng, tay ở trên người nàng lục lọi, mở rộng vạt áo của nàng, tay giữ lấy nơi mềm mại đó.

Không!! Hữu Hi kêu lên đau đớn, đánh vào lồng ngực kiên cố của hắn nhưng Lăng Khiếu Dương vẫn không buông nàng ra, môi di chuyển gặm cắn xuống cổ nàng.

“Lăng Khiếu Dương người say rồi, mau buông ta ra, ta vẫn còn chưa chuẩn bị tốt”- Hữu Hi dồn dập nói, không nhận được cau mày hắn dùng sức cắn vào cổ nàng, tay ở trước vùng ngực mềm mại rồi đi ra phía sau, hai tay đem nàng ôm vào lòng.

“Hôm nay thế nào? rất tốt đúng không?”- hắn rầu rĩ hỏi, giọng nói đau khổ, lạnh lùng nhưng mang theo vài phần lơ đãng nói chuyện chậm rãi.

Hữu Hi cau mày, không đáp, nàng đi gặp Hoàng Bắc Thiên là sai sao!!

“Lãnh Dạ Hủy, người giúp bốn vương sinh hài tử đi”- Hắn lại gần cổ nàng thì thảo nói, trong giọng nói mang theo sự lệ loi cô đơn chứa đựng đau khổ.

Hắn say, hắn say rất nhiều, nàng đã không cách nào sinh con được nữa, chẳng phải hắn rất rõ sao.

Nàng cứng ngắc ở trong lòng hắn, thân nhiên nói: “Ta không sinh con được nữa, ngươi không biết sao? Vương gia, người say rồi mau ngủ đi”- Dù có thể mang thai nàng cũng không muốn sinh con cho hắn.

“Trở thành vương phi của bốn vương là được!”

Hữu Hi trong lòng run lên, cả người lạnh lẽo, cuống quýt lắc đầu: “Không, chúng ta chẳng qua là giao dịch, thân phận vương phi ta không muốn”- Nàng kết hôn rồi, trượng phu của nàng chỉ có Hoàng Bắc Thiên, nàng cùng Lăng Khiếu Dương chẳng qua chỉ là giao dịch.

Lăng Khiếu Dương nghe Hữu Hi nói xong, trầm lắng cúi đầu thờ dài một tiếng, không nói nữa, cũng không động tay động chân với nàng, chỉ như vậy ôm thật chặt, làm cho nàng và hắn sát gần vào nhau.

Hắn say rồi, chẳng qua chỉ là mơ hồ nói, ngày mai dậy rồi chắc cũng không nhớ bản thân nói gì.

Nhưng Hữu Hi bị dọa không nhẹ làm nàng rất sợ, hắn nói như thật, nàng không sinh con cũng không muốn làm vương phi của hắn.

Hai người không biết lúc này, ngoài cửa sổ có bóng người đang tức giận đến phát run, trên mặt nàng hiện lên vẻ tàn ác, Khiếu Dương ca của nàng, vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn nữ nhân đó giúp hắn sinh con, còn muốn nàng ta làm vương phi.

Ngay cả di ngôn của Lan Quý Phi trước khi mất hắn cũng quên đi muốn nữ nhân đó là vương phi!! Tại sao nàng có gì không tốt, chẳng lẽ Vân San nàng so với Lãnh Dạ Hủy kém xa đến thế sao?

Không, nàng không chấp nhận cho bất cứ ai phá hủy tương lai của nàng, chỉ có nàng mới xứng làm vương phi, chỉ có nàng.

Lãnh Dạ Hủy, không xứng, càng đừng mong đánh bại nàng ngồi lên vị trí vương phi, đừng nghĩ nàng hầu hạ Lan Quý Phi nhiều năm đến thế tất cả đều là công dã tràng sao, không, tuyệt đối không.

Vân San về mặt cay độc.

Hành vi cùng lời nói của Lăng Khiếu Dương khiến nàng có chút dễ tâm nhưng vẫn chưa thật sự dễ trong lòng. Sáng sớm nàng vẫn như cũ giúp Lăng Khiếu Dương rửa mặt thay quần áo, bàn tay nhỏ bé đem thắt lưng bằng ngọc cài vào, sau đó vuốt nếp nhăn trên áo, Lăng Khiếu Dương đứng yên chăm chú nhìn mỗi động tác của Hữu Hi.

Tay Hữu Hi buông xuống thì bị giữ lại, nàng nhìn sắc tay Lăng Khiếu Dương bao lấy tay nàng, ngăn trở nàng cử động, nàng muốn rút tay nhưng hắn không buông.

“Vào triều sẽ trễ”- Nàng mở miệng nhắc nhở, có chút không quen khi nhìn thấy mắt hắn.

Hai người cứ như thế giữ trong giây lát, Lăng Khiếu Dương buông tay, hai tay đặt sau lưng xoay người rời đi.

Lúc xoay người trên môi Lăng Khiếu Dương nở nụ cười, tay Hữu Hi không còn lạnh lẽo và run rẩy như trước. Nàng không còn sợ hãi.

Hữu Hi đi tới ngõ Vọng Nguyệt kiếm Thiếu Cửu, nhân tiện muốn biết hắn có tìm ra ai là Vu hành Quân không!.

Thiếu Cửu bùng binh trà lên, hai người cùng nhau tán dóc, Hữu Hi cũng biết Thiếu Cửu ở đây không rời đi chẳng qua vì Hoàng Bắc Thiên bị giam tại Minh Viên..

Hắn cũng đã tìm hiểu về Vu Hành Quân, cũng nghe được không ít tin tức về người nhà Hoàng Bắc Thiên, còn có cả Bắc Song và lão phu nhân đang rất lo lắng cho Hoàng Bắc Thiên. Hai người đều im lặng, lát sau Hữu Hi đứng dậy cáo từ đi về. Trên đường về vương phủ, tâm trạng nàng sa sút, cảm giác nhân sinh có nhiều điều bất đắc dĩ, không thể chống lại.

Lúc Hữu Hi đi vào ngõ nhỏ, đâm đầu vào hai người nam nhân, trên mặt bẩn bụi, ánh mắt không chút hảo ý. Nàng không nhận được lui về sau xoay người tính chạy đầu kia nhưng phát hiện đầu kia cũng có hai nam nhân đi tới.

Bọn họ tính làm gì thế này?

Hữu Hi muốn hô to cứu mạng, nhưng một kẻ đã rất nhanh dùng bàn tay hơi bẩn bịt miệng nàng lại, Hữu Hi cố sức giãy dụa đá đánh, có người dùng dây trói tay nàng lại, sau đó dùng bao bố trùm lên đầu.

Trước mắt Hữu Hi tối sầm, nàng bị nâng lên bước qua một cánh cửa tiến nhanh đến một chiếc xe cút kít chứa cỏ khô, bọn chúng đem nàng đặt lên xe, sau đó dùng xe chở nàng đi thật nhanh.

Con ngõ nhỏ lại trở nên bình thường giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, Hữu Hi lại bị hai nam nhân chở đến một nơi xa lạ không biết tên.

Q.2 - Chương 21

Căn nhà gỗ nhỏ đơn sơ, nóc nhỏ bị thủng vài lỗ, rách nát, bốn phía yên tĩnh, những người này chờ nài đi rất lâu không biết bản thân còn ở trong thành trong. Hữu Hi cái gì cũng không thấy, cả người ở trong bao bố, gặp người lại cực kì khó chịu.

Thân thể giấy dựa muốn thoát ra nhưng không thể. Nàng từ từ bình tĩnh lại thở hỗn hển, nghĩ tới sao lại đột nhiên có người muốn bắt nàng. Những người này muốn gì, sao lại bắt nàng, trong lòng sợ hãi không thôi, Hữu Hi không nhịn được la hét, chỉ nghe tiếng nam nhân tàn nhẫn hô to: “Người im lặng đi, nếu không đừng trách đại gia không khách khí”

Nam nhân đen gầy nói chuyện, vẻ mặt hèn hạ, hô xong liền phun nước miếng xuống đất. Hữu Hi cũng không giấy dựa cho phí sức, cố gắng để bản thân tỉnh táo..

Trong phòng trừ nàng ra còn có hai nam nhân, bọn họ không hề kiêng dè mà nói chuyện với nhau. Tựa hồ câu chuyện đề cập đến ai đó đưa ngân lượng tới, Hữu Hi kinh ngạc nghĩ có kẻ thuê người bắt nàng?

Nhưng là ai?

Chẳng lẽ là kẻ nào đó muốn bí mật trên người nàng? Hay kẻ khác? Trừ họ ra nàng không biết còn ai có thù oán muốn bắt nàng như thế.

Nhưng ai bắt nào cũng có võ công cường, chưa bao giờ dùng cách ngu ngốc thế này, hơn nữa hai người này nhìn giống như mấy người ở tỉnh được người khác thuê mướn. Bọn họ bắt nàng vì cái gì, vì tiền hay vì mạng.

Nghĩ lại lúc này có người nói: “Đại ca, lão tam lão tứ sao chưa tới, nếu qua thêm một ngày nữa, chúng ta đều sẽ chết đói mất”

“Chờ chút, con đàn bà đó chắc đang đàm phán tiền bạc, chắc tốn không ít thời gian”- Người khác trả lời.

Đàn bà?

Trái tim Hữu Hi ngừng ra, là phụ nữ mướn người bắt nàng? ai hận nàng như vậy chứ? Bạch Uyển, Đơn Đào, Nhất Nhu hay là.. Vân San? Trừ những người phụ nữ đó nàng không thể đoán ra ai hận nàng thấu xương như vậy, nàng quen không nhiều người.

Tình cảnh đáng sợ thế này, nàng làm sao thoát đi...

Lăng Khiếu Dương trở lại vương phủ ngay sau đó, phát hiện Hữu Hi không ở trong phủ, hần hỏi nha hoàn, nha hoàn nói Hữu Hi ra ngoài đi dạo chơi rất mau sẽ về.

Lăng Khiếu Dương nghe nói Hữu Hi sẽ về sớm nên không cảm thấy gì, nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy Hữu Hi về trong lòng bắt đầu lo lắng

Hữu Hi trừ đi gặp Hoàng Bắc Thiên rất ít ra khỏi vương phủ, hôm nay sáng sớm liền ra ngoài, hơn nữa đi lâu như vậy vẫn không về tránh không khỏi bất an. Hần ngồi cũng không yên, ra lệnh cho hạ nhân đi tìm Hữu Hi.

Nhưng người tìm vẫn không thấy kết quả, xem ra có chuyện gì đó rất kì lạ. Trong tiềm thức hần hy vọng nàng đi ra ngoài thay đổi trái tim bản thân, tin tưởng rằng Hữu Hi đã đi tới rừng Mê Huyền Sâm

Lăng Khiếu Dương cỡi ngựa trắng đi tới chỗ vách núi quan sát xung quanh. Kết quả khiến hần thất vọng, Hữu Hi căn bản không tới đây. Hần vội vàng quay về vương phủ, trong phủ cũng không có bất kì tin tức gì, trái tim Lăng Khiếu Dương lại đầy sự lo lắng.

Lúc này sắc trời đã tối, trong lòng Lăng Khiếu Dương không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì, hần rống giận đám thủ hạ bảo họ đi tìm, tìm không được đừng về. Hần cũng cỡi ngựa đi tới ngoại ô tìm kiếm, trai tìm lại lần nữa tự hỏi, rốt cuộc Hữu Hi ở đâu?

Chẳng lẽ đã đi? Đã trốn khỏi hần? Không! Không thể, Hoàng Bắc Thiên còn ở đây, dù nàng có chết cũng không rời đi.

Nếu như Hữu Hi không tự mình rời đi, mà lại không cách nào tìm thấy người như vậy nhất định có kẻ đã bắt nàng, trái tim Lăng Khiếu Dương bị dày vò đến cực hạn. Bóng người và ngựa lo lắng trong bóng đêm tìm kiếm.

“Đại ca, bọn ta tới rồi”

Ngoài cửa vang lên tiếng gọi âm ỉ làm cho Hữu Hi đang nằm ở trong bao bố trở nên khản trương. Tay chân nàng bị chói, miệng cũng không thể nói, không thể di chuyển.

Hai nam nhân ở trong phòng chờ đợi, nhìn nàng, thấy nàng không có cách nào để chạy đi. Cánh cửa mở ra, có người tới, Hữu Hi chỉ nghe thấy tiếng bước chân tiếng cười nói.

Có người cao hừng nói: “Đại ca, chúng ta phát tài rồi, con đàn bà đó cho chúng ta rất nhiều bạc”

Kẻ được gọi là đại ca về mặt hể ha, tay đón lấy túi bạc mở ra, bạc trắng lóe cả mắt rải ở trên bàn. Cả đời bọn họ chưa từng thấy bạc nhiều như thế, hai mắt lộ rõ sự tham lam.

Bốn người hai mắt tỏa sáng, đồng loạt nhìn đồng bạc, đại ca cao hừng nói: “Không nghĩ tới lại được nhiều ngân lượng như vậy đủ cho chúng ta cao chạy xa bay, đánh bạc thêm mấy lần cũng được”

“Còn phụ nữ kia giải quyết sao đây”- Nghe tên mặt đen nói xong, tên đại ca híp mắt liếc nhìn Hữu Hi, không biết nghĩ gì, tay xoa cằm, vỗ bàn nói: “Khoan giết, chắc chắn nàng ta là một con dê béo bở, nếu không con đàn bà kia cũng chẳng cần nhiều người chúng ta như vậy. Không thêm bạc chúng ta sẽ không xử lý người”.

“Ý kiến đại ca rất hay”

Bốn người ăn khớp với nhau, cao hừng rời rộ lên.

Hữu Hi chỉ có thể bất lực nghe kế hoạch bọn họ, nhưng không thể nói, không thể làm gì, cũng không biết sắp tới nàng phải gánh chịu những gì. Dù sợ hãi, hoang mang nàng cũng có thể đoán ra ai muốn hại nàng.

Trừ Vân San ra còn ai có gan làm như vậy!!

Trời dần dần sáng, Hữu Hi vẫn không có tin tức, Lăng Khiếu Dương tìm kiếm suốt đêm, cũng không tìm được bất cứ dấu vết gì, về mặt mệt mỏi xúc động.

Chỉ trong một đêm, cảm tron bóng của hắn đã ló nhỏ râu nhỏ, hai mắt đỏ bừng đầy tơ máu. Hắn lo lắng tìm kiếm nhưng không có kết quả, đành nhốt bản thân trong phòng trấn tĩnh lại, suy nghĩ xem ai có thể ra tay với Hữu Hi?

Hữu Hi đi theo hắn ở nơi này quen biết rất ít, trừ Hoàng Bắc Thiên và người ở vương phủ, nơi này nàng còn quen người nào? Người nao lại có lòng xấu xa muốn hại nàng như vậy?

Hắn loại trừ từng người một, Lăng Khiếu Dương ngẫm nghĩ tới hô to: “Người đâu!”

“Vương gia có gì phân phó”- Lưu An đi vào Di Tâm CƯ cẩn thận hỏi, sợ vì không tìm ra người mà làm Lăng Khiếu Dương tức giận.

Lăng Khiếu Dương bắt đầu tìm đầu mối: “Ngày hôm qua đến giờ có người nào ở trong phủ tỏ ra khác thường không?”

Lưu An nghĩ ngợi một lát đáp: “Mấy vị phu nhân thì đơn giản ngắm hoa thưởng nguyệt, gảy đàn vẽ tranh thì không có gì lạ, hơn nữa cũng không ra khỏi phủ, nhưng còn Biểu tiểu thư..”

“Nàng như thế nào?”- Lăng Khiếu Dương vội hỏi

Lưu An vội đáp: “Biểu tiểu thư hôm qua có đến phòng sổ sách xin một trăm lượng bạc không biết dùng để làm gì, hơn nữa số bạc lớn như vậy, quản sự không dám làm chủ mở miệng cự tuyệt, biểu tiểu thư liền không vui.

Trái tim Lăng Khiếu Dương thất lại, mày nhíu lại, Vân San ở trong phủ cũng không chi dùng gì, sao lại vô duyên vô cớ cần nhiều ngân lượng đến thế, hoài nghi trong lòng bắt đầu nảy sinh.

“Vậy nàng đâu?”- Hắn lo lắng hét to,

Lưu An vội vàng đáp: “ Sáng sớm đã ra ngoài...”

“Đáng chết”- Lăng Khiếu Dương tức giận mắng, lòng ngực như bị lửa thiêu vừa lo lắng vừa đau lòng.

Vân San sáng sớm đến phòng xin ngân lượng nhưng bị từ chối, lòng rất lo lắng đành phải đem cầm vài đồng trang sức quý đổi lấy ngân lượng.

Trong lòng rất bất an, nàng kiếm người tới Hữu Hi lại, căn bản muốn mượn Hữu Hi sau đó đem đi giải quyết. Tên cầm đầu bảo nàng đưa ngân lượng mới làm.

Sáng sớm đã vội liên lạc, bọn họ thay đổi chủ ý muốn tăng giá lên hai trăm bạc nếu không thì mặc kệ. nàng tưởng chỉ cần cho chúng bạc thì có thể giải quyết tất cả, không ngờ bọn chúng lòng tham vô đáy, lấy bạc còn ỷ hiếp nàng nếu không đưa thêm sẽ không xử lý Hữu Hi. Nàng chỉ muốn Hữu Hi chết đi, còn đám du côn đó cầm ngân lượng rồi biến đi xa không nên xuất hiện ở đây nữa.

Chính vì thế khi nhận được tin tăng bạc nàng bảo sẽ tự đi tới, không nên gặp nhau nếu không sẽ khiến Lăng Khiếu Dương chú ý

Mọi chuyện tiến hành không thuận lợi, đồng đồ trang sức mặc dù đi cầm cố nhưng vẫn không đủ ngân lượng, bất an cùng lo lắng khiến nàng mất đi sự

tinh táo.

Vân San trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, cầm bạc xong liền chạy đến nơi giam giữ Hữu Hi. Trên đường đi nàng phát hiện nơi này khá hẻo lánh, rất ít người qua lại, hèn chi Lăng Khiếu Dương mãi không tìm được người.

Vân San đi tới trước căn nhà gỗ, nhìn thấy kí hiệu màu hồng trên cửa nàng biết đã tới đúng nơi liền gõ cửa, hạ giọng nói: “Là ta”

Giọng nói vừa dứt, liền có người mở cửa, Vân San lách mình đi vào, không nhận được nhũ mỳ, bịt mũi lại, từ nơi này tỏa ra mùi ẩm mốc, dơ bẩn, ngay cả đám nam nhân trên người cũng bốc mùi hôi thối cực kì khó ngửi..

Vân San nhìn thấy bao bố nằm trong góc tường Hữu Hi đang cuộn mình lại, trong mắt không kiềm được sự đặc ý.

Tên đại ca hấp tấp hỏi: “Bạc mang đến rồi chứ?”

Vân San tức giận nhìn thoáng qua bốn người, bực mình nói: “Bạc ta đã mang đến, nhưng cũng hy vọng các người tuân thủ lời hứa giải quyết nàng ta cho sạch sẽ, sau đó cầm số bạc này cao chạy xa bay, đừng trở về, nếu không để Vương gia biết các người sẽ không yên đâu, tốt nhất đừng về”

Tên đại ca vỗ ngực cam đoan: “Bọn ta biết, có bạc thì sao cũng được, cô nương cứ yên tâm”

Vân San móc bạc nhét vào tay tên đại ca, tên đại tung hứng số bạc trong tay tỏ vẻ hài lòng. Vì tiền, bọn họ ngay cả Vương gia cũng dám đắc tội, cầm lấy số bạc này bọn họ sẽ đánh bạc kiếm lãi rồi cao bay xa chạy.

Vân San cười lạnh nhìn Hữu Hi, đi tới trước, mở miệng bao bố ra, gương mặt nhợt của Hữu Hi cùng ánh mắt phẫn nộ đập vào mắt Vân San

Nàng không dám tin, quả nhiên là nàng ta, chính là Vân San, thật không ngờ được nàng ta lại dám làm chuyện như vậy/

“Nhìn cái gì, giật mình sao?”- Vân San tàn nhẫn nói. “Giờ chết của người sắp tới rồi, sau này cũng đừng nghĩ tới việc tranh đoạt nam nhân cùng ta”

Hữu Hi tức giận nhìn Vân San, tay chân vùng vẫy, đá vào đùi Vân San, Vân San tức giận vung tay tát Hữu Hi, mắng nói: “Chờ chết đi, tiện nhân”

Hữu Hi đau đớn phẫn nộ nhìn Vân San, phụ nữ này điên rồi sao.

Vân San mỉm cười, xoay người rồi đi, trước khi đi không quên ra lệnh: “Các người tốt nhất nhanh chóng giải quyết rồi đi đi, nếu không để vương gia tìm được các người tới lúc đó các người sẽ mất mạng”

Vân San uy hiếp, bước đi liên tục không dừng, nếu để cho Lăng Khiếu Dương biết được bọn chúng trối người của hắn, không chết thì cũng tàn phế, nhưng bọn họ không sợ Vương gia.

Nhưng đã cầm tiền bọn họ buộc phải giết người rồi bỏ đi, nhất định bọn họ phải làm.

Vân San bỏ đi, tên mặt đen bất an nói: “Đại ca, không bằng chúng ta giải quyết cho nhanh rồi rồi đi, nếu để chậm hơn nữa biết đâu Vương gia sẽ tìm tới đây”

Hữu Hi nghe được bọn họ nói cực kì hoảng sợ, không lẽ mình phải chết rồi sao?

Tên đại ca cầm lấy cây đao đi tới bên cạnh Hữu Hi, kề đao trên cổ nàng, hấn mê muội nhìn Hữu Hi: “Phụ nữ đẹp như vậy lần đầu tiên đại gia ta nhìn thấy, giết đi thế này thì thật đáng tiếc”

Tên nam nhân khác liếc nhìn Hữu Hi, nuốt nước miếng xuống: “Không được đại ca, việc này không thể chậm trễ được mau động thủ rồi rồi đi”

Tên mặt đen nói: “Đại ca, không bằng chúng ta hòng trước rồi giết sau cũng không muộn, xem ra vương gia cũng không tới nhanh thế đâu”

“Đại ca”- Hai nam nhân còn lại nhất quyết không tán thành, muốn ngăn cản.

“Ta là đại ca hay các người là đại ca, nghe lời ta”

“Đại ca nhưng việc lần này...”

Bốn người lúc này chỉ vì nữ sắc mà tranh chấp nổi lên. Trái tim Hữu Hi như rơi xuống vực thẳm, nàng thà rằng chết đi còn hơn.

Vân San rời khỏi căn nhà gỗ chưa xa lắm đã nhìn thấy một đội nhân mã trùng trùng đi về phía nàng. nàng đầu tiên sững sờ, kinh hãi, không, không thể, Lăng Khiếu Dương không thể tìm được nhanh như vậy.

Nàng muốn xoay người trốn đi, thì một ngọn thương đã để ngay cầm trước mặt, nàng bối rối dừng lại, sắc mặt kinh hãi trắng bệch, không dám di chuyển nửa bước.

Lăng Khiếu Dương lửa giận đầy người, bay về hướng nàng, đứng trước mặt Vân San.

“Khiếu Dương ca”- Vân San xanh mét nhìn Lăng Khiếu Dương, lấp bắp gọi một tiếng, trong lòng đều là sợ hãi, đôi mắt đỏ ngầu của Lăng Khiếu Dương làm nàng run rẩy.

Lăng Khiếu Dương tức giận dùng tay tàn nhẫn siết lấy tay nàng, hét to: “Nói, nàng ở đâu? Ngươi đã là gì nàng”

Vân San lắc đầu: “Ta không biết Vương gia nói gì, không biết”

“Không nói thật?”- Tay Lăng Khiếu Dương bóp chặt cổ Vân San bức nàng nói ra: “Nói, nếu không đừng trách ta động thủ”

Vân San không tin, Khiếu Dương ca của nàng lại tàn nhẫn hạ thủ như vậy, việc đã đến nước này nàng không thể nhận được. Lãnh Dạ Hủy phải chết. Nàng tiếp tục giả vờ vô tội, lắc đầu nói: “Ta không biết”

Tay Lăng Khiếu Dương cảm thương không chút lưu tình đâm nó vào sâu bả vai của Vân San.

“Ah”- Vân San đau đớn hô to, vẻ mặt đau đớn, máu tươi từ trên người nàng chảy xuống, khóc đến thương tâm, đôi mắt vẫn không dám tin Lăng Khiếu Dương đã ra tay.

“Người người thật sự đã thương ta, Khiếu Dương ca. Người sao lại nhẫn tâm đến vậy, ta là thân nhân, là vị hôn thê của người, lại còn chăm sóc hầu hạ quý Phi rất nhiều năm, ta trước sau đều yêu người. Người dĩ nhiên lại vì một người phụ nữ mà đã thương ta..”- Vân San tan nát nỗi lòng bật cười ha hả

Trong mắt Lăng Khiếu Dương không có chút thương tiếc, tay lại vội vàng bóp chặt cánh tay Vân San: “Nói mau, nếu không ta sẽ giết ngươi”

“Ngươi giết đi, giết đi... ta cái gì cũng không biết, người cứ chờ nhật xác nàng ta”

Lăng Khiếu Dương ném Vân San một bên: “Nếu như nàng xảy ra chuyện, ta sẽ cho ngươi vào kỹ viện, làm một người phụ nữ có thể lấy bất cứ ai làm chồng. Muốn làm vương phi, ngươi nằm mơ đi”

Vân San sắc mặt trắng bệch nàng không các nói chấp nhận được việc người nàng yêu nhất lại đối với nàng vô tình như thế: “Không Khiếu Dương ca, ta yêu người, người không thể đối xử với ta như vậy, Quý Phi trước khi chết đã căn dặn những gì người quên rồi sao? Người quên rồi sao?”

“Người đâu tổng nàng ta vào kỹ viện cho bốn vương”- Lăng Khiếu Dương phần nộ quát lớn, trong giọng nói chỉ còn sự tàn nhẫn vô tình.

“Không!”- Vân San sắc mặt trắng bệch, giữ lấy tay Lăng Khiếu Dương: “ Khiếu Dương ca đừng đối xử với ta như vậy.. người chỉ cố tình khiến ta sợ đúng không?”

“Ta cho tới bây giờ chỉ nói một không nói hai”- Hắn lạnh lùng nói một cách vô tình.

Vân San sợ hãi lắc đầu: “không, không đừng cho ta vào kỹ viện, ta không muốn làm kỹ nữ, ta sẽ nói cho ngươi biết nàng ta ở đâu, ngươi tha cho ta được không!”

Lăng Khiếu Dương hất tay Vân San, lo lắng giận dữ hét lớn: “Nói mau, ta không có thời gian dây dưa với ngươi”

“Ta nói”

Theo như lời Vân San nói, Lăng Khiếu Dương rất nhanh tìm được cánh cửa trên đó có kí hiệu màu hồng

Hắn giống như một con dã thú đang tức giận, giơ chân đạp cửa thật mạnh khiến cửa gỗ nát vụn. Đôi mắt đỏ ngầu nhìn thấy Hữu Hi, quần áo bị xé rách, thân thể bị cưỡng bức, khóc nức nở nằm trên chân bàn, tay chân bị trói, vẻ mặt đau khổ, bất lực, liều mạng giãy dụa, khóc to...

Hai nam nhân giữ lấy bả vai nàng, tên nam nhân thì kéo quần đến giữa chân, tựa hồ muốn tiến vào trong nàng, nhưng lại bị hành động xông vào của Lăng Khiếu Dương làm cho kinh ngạc, bất động đứng yên.

Một cổ hủ diệt cùng với lửa giận bốc lên thiêu đốt cả người Lăng Khiếu Dương, hắn nổi giận gầm lên một tiếng: “Đáng chết, các ngươi nhận lấy cho ta”

Lời còn chưa dứt, hắn vung kiếm phi thân bay vào giữa, chém đứt “thiên tử” của tên đại ca đang muốn xâm phạm Hữu Hi, từ dưới hạ thể của hắn phun ra dòng máu tươi.

Tên đại ca kinh hãi trừng mắt, nhìn máu từ dưới chảy ra như nước hoàng sơ té ngã trên mặt đất. Lăng Khiếu Dương quyết không buông tha, dùng kiếm chém vào giữa ngực hắn, trên mặt Lăng Khiếu Dương đều chỉ toàn sát khí.

Còn lại ba người liền buông Hữu Hi ra, quỳ trên mặt đất, xin tha mạng, kiếm trong tay Lăng Khiếu Dương không chút lưu tình đâm xuyên qua trái tim từng người.

Sau khi đã giết sạch đám nam nhân đáng chết đó, Lăng Khiếu Dương quay đầu nhìn Hữu Hi, hắn đau lòng gọi nàng: “Dạ Hủy..”

Lòng hắn như bị xé nát, cõi áo khoác, vừa tiến gần lại, Hữu Hi đã sợ hãi từ trên bàn ngã xuống đất, cứ lui vào một góc, nhắm chặt hai mắt, cả người run rẩy, khóc lớn, đầu lắc qua lại, nàng rất sợ.

Nhìn Hữu Hi như thế, hần cảm giác đám người đó chết như vậy quá dễ dàng, đáng ra phải để bọn chúng sống sót mà hành hạ. Cánh tay duỗi ra, dùng quần áo bao lấy cơ thể của Hữu Hi, ôm nàng vào lòng, tay tháo dây trói trên người nàng. Dây trói tay chân vừa mở, hai tay hai chân được tự do, Hữu Hi liền la hét, bảo đừng đến gần nàng.

Lăng Khiếu Dương siết chặt cơ thể đang cứ lui lại vào một góc của Hữu Hi vào lòng, trấn an: “Đừng sợ, đừng sợ, là ta, là ta...”

Hữu Hi đang phát điên bỗng nghe thấy giọng nói của Lăng Khiếu Dương liền trở nên bình tĩnh hơn, nước mắt làm hình ảnh của hần nhòa đi, giọng nói vờ ồa kêu tên hần: “Lăng Khiếu Dương”

“Là ta, đừng sợ, không sao nữa rồi.”

Hữu Hi vì quá sợ hãi quá khản trương một lúc lâu nay bình tĩnh lại liền chậm rãi nhắm mắt, xụi lơ trong lòng hần ngất đi.

“Dạ Hủy”- Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, trong lòng vừa giận vừa đau, ôm lấy Hữu Hi, xoay người ra khỏi phòng đi đến bên con ngựa trắng.

Hạ nhân ở bên ngoài nhìn thấy Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi rồi đi liền vào trong nhìn tình hình xung quanh, chỉ thấy xác người chết thảm, máu tươi ướt đầm, một kiếm của Lăng Khiếu Dương quả thật tàn nhẫn, không để cho họ còn con đường sống.

Cao Mạc phát tay chỉ huy, bảo mọi người dọn dẹp rồi về phủ, cũng mau người tìm được rồi, nếu không cũng không dám tưởng tượng, Vương gia sẽ trở nên thế nào

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22

Trên mặt Hữu Hi vương lệ, nước mắt làm ướt đầm hàng lông mi dài, nàng giống như một đứa trẻ bị động kinh, hai mắt nhắm chặt, trong lúc ngủ mơ thấy gì đó khiến nàng hồi hộp. Cả đêm bị bất cóc nàng không hề chợp mắt, đầu óc lại căng thẳng, sợ hãi đến thất kinh, hận bản thân mình bất lực.

Lăng Khiếu Dương nhìn thấy Hữu Hi như vậy, tay siết chặt đặt lên nơi lồng ngực đang rung lên, trái tim cũng co thắt đau đớn. Ngồi ở bên giường, bàn tay to lớn vươn ra vuốt nhẹ trán Hữu Hi như muốn xóa đi nỗi sợ hãi bất an bên trong nàng.

Hần vừa chạm đến nàng liền tỉnh dậy, đôi mắt nhất thời không nhìn thấy rồi lại hoảng sợ nhìn hần, nàng như con gà chọi cố gắng tránh khỏi tay hần, thân thể ngồi xuống lui về góc giường, đôi mắt lộ sự chán ghét nhìn hần, giống như nhìn thấy thập ác bất xá cực kì bại hoại. Không, hần không thích ánh mắt chán ghét của nàng, hần chưa từng thấy ánh mắt của nàng như thế, đừng, đừng dùng ánh mắt đó nhìn hần.

Trái tim Lăng Khiếu Dương co rút đau đớn, tay cứng lại giữa không trung, nhìn đôi mắt đen cùng thái độ kịch liệt phản ứng của Hữu Hi hần cảm thấy thật khó chịu và tức giận.

“Đừng sợ, không có việc gì rồi”

Hần thử an ủi nàng, cố gắng làm cho giọng nói của mình không còn lạnh như băng. Nhưng Hữu Hi lại bao lấy cơ thể mình, lui về một góc, hần muốn ôm nàng nhưng nàng lại sợ hãi run rẩy, đầu lắc qua lại bảo hần đừng tới gần. Nàng giống như nai con bị thương trốn trong góc sợ hãi bất an. Trong lòng Lăng Khiếu Dương cảm thấy ức chế, cảm giác đau đớn hành hạ hần, nàng lại bắt đầu sợ hần, không, hần không muốn như thế.

Lăng Khiếu Dương rút tay lại, đứng lên, không muốn nhìn thấy vẻ mặt đầy sợ hãi của Hữu Hi. Một lũ đáng chết, trong lòng hần thầm mắng đám nam nhân kia. Hần mất bao nhiêu công sức, mất bao nhiêu thời gian, Hữu Hi mới không sợ hần chạm vào nữa, bây giờ chỉ trong một ngày, tất cả đều bị hủy đi.

Tất cả bị hủy đi trong tay 4 nam nhân kia, còn có cả Vân San, trái tim giống như bị ngoại thương khiến hần nổi trận lôi đình, tức giận hô to: “Người đâu”

Nha hoàn nghe thấy tiếng hô liền đi vào: “Vương gia có gì phân phó”

Lăng Khiếu Dương mặt âm trầm ra lệnh: “Chăm sóc cẩn thận cho phu nhân, đừng để nàng ấy tự đã thương chính mình”

“Vâng, nô tỳ tuân lệnh”

Lúc Lăng Khiếu Dương xoay người rời đi, vẻ mặt tàn khốc, như muốn hủy diệt mọi thứ đến tận cùng.

Rời khỏi Nghĩa Hàn Lâu, Lăng Khiếu Dương đứng trong sân, Cao Mạc từ bên ngoài đi tới.

Lăng Khiếu Dương tàn nhẫn nói lớn: “Người ở đâu?”

Cao Mạc chấp tay nói” “Đã nhốt lại trong địa lao!”

Lăng Khiếu Dương tức giận đi về phía địa lao.

Ở trong lao tù Hữu Hi từng phải chịu khổ nay lại đổi thành Vân San, trái tim của phụ nữ một khi đã tàn nhẫn thì ra tay thật đáng sợ.

Lăng Khiếu Dương vừa đi đến liền nghe thấy tiếng khóc cầu xin tha thứ của Vân San. Điểm này nàng không như Hữu Hi, Hữu Hi dù bị đánh dù bị nhốt vào ngục cũng sẽ không vừa khóc vừa cầu xin tha thứ, làm cho người ta cảm giác đánh thương có chút yếu lòng.

“Khiếu Dương ca, người nói sẽ bỏ qua cho ta, ta chỉ nhất thời hồ đồ, vì yêu người, Khiếu Dương ca, làm ơn thả ta ra, ta không muốn ở đây”- vân San khóc đến sưng cả hai mắt, trên mặt ngấn lệ, vừa nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đi vào liền chạy tới ôm chân hắn.

Lăng Khiếu Dương nhìn tâm đá Vân San vắng ra, gương mặt lạnh lùng, hai mắt mang theo hỏa nhìn Vân San: “Ta nói sẽ tha ngươi, nhưng chỉ tha không để ngươi vào kỹ viện, chưa từng nói sẽ để ngươi giống như trước đây bình yên hưởng thụ mọi thứ”

Vân San sợ hãi khẩn cầu: “Không, không được, Khiếu Dương ca, ta là biểu muội của người, là thê tử tương lai, người sao lại đối xử với ta nhẫn tâm như vậy, vì nữ nhân đó ngay cả di mệnh của Quý Phi người cũng quên sao?”

Lăng Khiếu Dương đứng im không động, lạnh lùng đáp: “Ta nghĩ, mẫu thân dưới đất có linh thiên cũng không hy vọng ta lấy một người phụ nữ độc ác như ngươi”

Xem ra Vân San đã thật sự chọc giận Lăng Khiếu Dương

“Nhưng, nhưng ta chỉ là quá yêu người, Khiếu Dương ca, ta làm tất cả vì người, ta không muốn người bị nữ nhân khác cướp đi, chẳng qua ta nhất thời hồ đồ, ta cam đoan sau này sẽ hảo hảo làm người, không hại ai cả, hãy thả ta ra Khiếu Dương ca”- Vân San đến đứt ruột đứt gan, khản cả giọng, nàng sợ hãi cuộc sống trong ngục lao, sợ Lăng Khiếu Dương xử trí nàng.

Lăng Khiếu Dương tàn khốc nói: “Yêu ta? Ngươi yêu ta, hay yêu cái địa vị vương phi đó? Nếu như ta là một người bình dân ngươi còn có thể yêu không?”

Giọng nói Vân San như vỡ ra: “Vậy người muốn xử ta thế nào? Muốn làm gì ta”

Lăng Khiếu Dương cười một cách vô tình, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Vân San: “Ngươi là biểu muội của ta, hơn nữa hầu hạ Quý Phi nhiều năm dĩ nhiên ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt”

Trên mặt Vân San ánh lên chút hy vọng, nàng biết Khiếu Dương ca sẽ không đối với nàng tuyệt tình như vậy.

“Bốn vương đã kiếm cho ngươi được một vị phu quân, đó là Vương viên ngoại ở thành nam, gia cảnh không hề tồi, ăn mặc sung sướng, bốn vương xem như đã hậu đãi ngươi”

Lời Lăng Khiếu Dương vừa buông xuống, con đường hy vọng cuối cùng của Vân San bị dập tắt”

Wương viên ngoại ai mà không biết, ngay cả tính người cũng không có, còn thích chơi đùa biến thái, không ai có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn, đám thiếp nhỏ nhỏ của hắn bị hành hạ đến mức người không ra người quỷ không ra quỷ, Vân San run rẩy lắc đầu, cuộc sống như thế so với chết còn khổ hơn.

“Ngươi có cần tuyệt tình như vậy không?”- Vân San thì thào nói, đột nhiên hét to: “Tại sao, chỉ vì một con phụ nữ ti tiện, người quên mất tất cả mối quan hệ trước đây, vì một phụ nữ ti tiện, người lại đối với ta như vậy, người yêu nàng rồi phải không, người không phải yêu Dạ Lan sao? Tình yêu của người như gió thoảng, dễ dàng thay đổi, lại đi yêu kẻ giết người mình yêu? Người cho rằng giúp nàng ta trả thù thì nàng ta sẽ yêu người sao? Không bao giờ, đừng vọng tưởng, trừ ta ra, sẽ không ai yêu người đâu?”

Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nhìn Vân San, vẻ mặt xanh mét, từ lúc hắn biết Vân San nàng lúc đó vẫn là tiểu cô nương dịu dàng đáng yêu nhưng nàng đã lớn.

“Ngươi thay đổi nhiều quá, xem ra bản chất của ngươi ta đã nhìn rõ”- Lăng Khiếu Dương không nói nữa, xoay người rời đi, Vân San như kẻ điên hét to: “Ta biến thành như thế đều do ngươi ban tặng, là do mẫu thân ngươi ban tặng, sao ngươi không đứng trước mộ mẫu thân ngươi hỏi bà ta xem tại sao ta lại thành thế này?”

Lăng Khiếu Dương dừng lại, xoay người, đôi mắt đen lạnh lẽo ẩn chứa sát khí nhìn Vân San: “Không cho phép ngươi bất kính với mẫu phi”

Vân San thương tâm hét to: “Bất kính, nếu như bà ta không ám chỉ ta làm Vương phi, ta sẽ thành thế này sao. Ngươi cho rằng bà ta so với ta tốt hơn nhiều sao? Bà ta cũng vì địa vị của mình mà hại không ít người, ngay cả ngươi cũng bị bà ta lừa, ngay cả con ngươi bà ta cũng nguyện ý hy sinh, những việc mà ta làm so ra còn xa so với bà ta, tại sao ngươi kh ông tha cho ta, ta có thể đi xa thật xa không quấy rầy cuộc sống của ngươi, tại sao lại gả ta tên Viên ngoại biến thái kia, tại sao????!!!!”

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương trầm xuống, đi về phía Vân San: “Ngươi nói gì? Hy sinh hài tử của ta là thế nào”- Trong lòng ngấn ra giận dữ hét lớn: “Là ngươi là ngươi hạ độc thủ hại chết đứa con trong bụng Dạ Hủy, làm cho nàng không có con được nữa đúng không?”

Vân San điên cuồng cười ha hả: “Đúng vậy, là ta, là ta hạ độc, tiện nhân kia dựa vào cái gì mang thai con người, người muốn đứa con đó, ta sao lại để người toại nguyện...”

“Là người?”- Tay Lăng Khiếu Dương mang theo sát khí, phẫn nộ bóp cổ Vân San: “Ta giết người”

Cổ Vân San bị bóp nhưng nàng vẫn cười, gian nan nói: “Bóp chết ta đi, được thôi, ta nói cho người biết mẫu thân của người cũng là đồng lõa. Bà ta biết chuyện nhưng vẫn giấu người không để người biết. Ha ha. Trong khi đó người lại tin lời mẫu thân người nói là tự Lãnh Dạ Hủy hại chết con mình”

Lăng Khiếu Dương nghe Vân San nói, sắc mặt hiện lên vẻ đau khổ, hai mắt tròn tròn tay dùng sức.

Vân San khổ sở, lưỡi đưa ra, nhưng vẫn cố cười: “Thế nào, bị mẫu thân người tính kế hại chết cốt nhục của mình, rất đau khổ sao!!”

Đúng vậy, hần rất đau, vết thương vừa lành như bị xé toạt ra, mẫu thân hần, người hần thân nhất tín nhiệm nhất lại dung túng Vân San, lừa gạt hần, làm cho hần nghĩ Lãnh Dạ Hủy giết con hần, hần đã dùng lời lẽ hành hạ Hữu Hi, vô tình lãnh huyết trả thù nàng.

Hần hận, hần giận, thậm chí muốn trả thù hành vi vô tình của Lãnh Dạ Hủy nhưng tất cả đều là lừa gạt, chính mẫu thân hần mới là kẻ bày mưu tính kế. Mẫu thân hần biết Vân San là hung thủ nhưng lại bao che nàng, đối với đứa con chưa sinh ra ra tay tàn nhẫn không chút sợ hãi.

Bị người thân mình lừa gạt thật sự không dễ chịu, đau khổ hối hận đang xen nhau, hần chần nản buông tay ra.

Nếu như Vân San đáng chết, hần còn đáng chết hàng vạn lần, Lăng Khiếu Dương lay lắt bước đi ra ngoài.

Vân san yên lặng rơi lệ, tựa vào tường, thở gấp, oán hận nhìn Lăng Khiếu Dương đang hồn xiêu phách lạc. Sau đó điên rồ cười to lên, mọi thứ chấm dứt rồi, không còn gì cả, có lẽ, chỉ qua đến sáng mai cũng không còn gì...

Hần cùng nàng cả hai đều đau khổ.

Trái tim Lăng Khiếu Dương ẩn chứa từng vết thương nhỏ đau đớn, vẻ mặt đau khổ tựa vào tường, nghĩ tới những lời Vân San nói hần chỉ biết hối hận đau lòng.

Xoay người, siết chặt tay nện vào tường, liên tục, máu chảy nhưng hần vẫn không ngừng lại, trong mắt chỉ còn lại dòng lệ hối hận.

Vân San đạt được mục đích rồi, trái tim hần bị xé rách đau đến sắp chết đi. Tay quệt lung tung lau khô nước mắt, xoay người đi về phòng Hữu Hi.

Hốc mắt ửng đỏ, trái tim như bị dao cứa.

Một người là mẫu thân, một người là biểu muội lại là hai người đã thương hần sâu nhất.

Đi tới cửa Nghĩa Hàn Lâu nhìn thấy hai nha hoàn đứng bên ngoài, không khỏi giận dữ: “Các người ở ngoài làm gì, không phải ta bảo các người chăm sóc phu nhân sao?”

“Phu nhân nói người bản, muốn tắm, bảo đám nô tỳ ra ngoài”- Nha hoàn cẩn thận trả lời.

Lăng Khiếu Dương nhìn cánh cửa đóng chặt, tay đẩy nhẹ nhưng nó đã bị khoá bên trong, hần hô:” Lãnh Dạ Hủy mở cửa”

Nhưng không ai trả lời trong lòng quýnh lên, tay đầy máu đánh vào cánh cửa: “Lãnh Dạ Hủy mau mở cửa”

Không ai trả lời.

Lăng Khiếu Dương quýnh lên, sợ Hữu Hi tự làm tổn thương bản thân, không chút do dự đá văng cửa phòng, then cửa gãy làm hai, rơi xuống đất. Hần vội vàng bước vào

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 23

Từ sau bình phong, Lăng Khiếu Dương nhìn thấy Hữu Hi, bả vai cánh tay nàng lộ ra ngoài đều bị nàng chà sát đến ửng đỏ.

Vừa nhìn thấy hần vào, nhuyển xoát trong tay nàng rơi xuống đục bồn, ánh mắt hồi hộp sợ hãi nhìn hần.

Lăng Khiếu Dương trong lòng xót xa, muốn tiến lên thì Hữu Hi liền hét chói tai: “Đừng lại đây!! Ngươi tránh ra, tránh ra!”

Hắn vươn bàn tay to của mình ra muốn trấn an nàng nhưng lại cương lại giữa không trung, cuối cùng miễn cưỡng thu tay lại, trầm giọng nói: “Đừng tự làm tổn thương mình, không có chuyện gì xảy ra hết”

Hai tay Hữu Hi bịt chặt lỗ tai, cuống quýt lắc đầu: “Ta không thích nghe, ngươi đi ra ngoài, ngươi ra ngoài!”- Trong đầu nàng đều là hình ảnh 4 tên nam nhân xé quần áo nàng, bọn họ đem nàng đặt trên bàn, dùng đôi bàn tay dơ bẩn của chúng vuốt ve cơ thể, nàng có cảm giác như hàng ngàn con vi trùng bò lên người rất kinh khủng khiến nàng chỉ muốn nôn.

Cơ thể nàng bị trói, không thể phản kháng, chỉ có thể để mặc bọn chúng vũ nhục, xấu hổ giận dữ, than khóc, ác mộng, tất cả chỉ là ác mộng.

Hơn nữa đáng xấu hổ chính là nàng lại nhìn thấy Lăng Khiếu Dương kịp thời đến cứu nàng, liền có cảm giác an tâm, lúc đó nàng hoàn toàn tin tưởng hắn, hoàn toàn quên mất hắn cùng đám nam nhân kia giống nhau đều xấu xa dơ bẩn, đều thủ đoạn, ở trên người nàng tàn phá.

Nhưng nếu như lúc đó hắn không tới, nàng đã bị bốn nam nhân kia bức hư...

Hữu Hi nghĩ đi nghĩ lại nghĩ muốn điên, rồi tiếp tục cầm lấy khăn chà sát da tay, làn da tay bị nàng hành hạ mà sưng đỏ lên. Nàng phải tắm thật sạch, cố gắng tẩy đi dấu vết dơ bẩn của nam nhân trên người mình, càng muốn tẩy đi mùi vị Lăng Khiếu Dương lưu lại trên người.

Tại sao, Lăng Khiếu Dương cùng đám nam nhân kia đều có hành vi như thế nhưng nàng chưa từng có cảm giác mình dơ bẩn như hôm nay.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi dùng sức chà sát vào da khiến cho da bắt đầu chảy máu, không khỏi rùng rợn một tiếng: “Đủ rồi!”- người bước về trước, vươn tay giữ lấy tay Hữu Hi, sau đó ôm lấy thắt lưng nàng, mang nàng bế ra khỏi nước, đôi mắt đen nhìn chăm chăm nàng: “Đừng tự hành hạ mình nữa, sạch sẽ rồi, nàng đã tắm rất sạch rồi!”

Hữu Hi ở trong lòng hắn run rẩy, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập sự sợ hãi và bất an.

Lăng Khiếu Dương túm lấy quần áo trên bình phong khoác lên cơ thể run rẩy của nàng, thấp giọng an ủi: “Đừng sợ, ta sẽ không đối xử như thế với nàng nữa, để ta ôm nàng về giường nghỉ ngơi được không?”

Lời nói của Lăng Khiếu Dương ngược lại không trấn an được Hữu Hi mà còn khiến nàng kịch liệt phản ứng, gãy dựa trong lòng hắn, cuống quýt lui về sau, giữ lấy quần áo bọc cơ thể mình lại, vừa khóc vừa la: “Không... ta không cần ngươi lo, ngươi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy ngươi, không muốn!”

Lăng Khiếu Dương đau lòng co quắp, hắn tiến lên, nhưng Hữu Hi lại lui về sau, hắn nhất thời không biết làm sao để an ủi nàng.

Đã bao lâu rồi nàng không nhìn hắn bằng đôi mắt đó, không còn sợ hãi ở trước mặt hắn lạnh lùng, ngay cả thị thiếp hầu hạ hắn cũng không sợ đến mức đó. Hắn thậm chí có thể ôm lấy nàng, thân thể của hắn ấm áp, nhưng ánh mắt của nàng bây giờ khiến hắn không thể, trong lòng khó chịu cảm thấy đau đớn.

Đối mặt với Hữu Hi, hắn không lùi bước, ngược lại còn hung hãn tới gần nàng, cánh tay dài chụp tới đem cơ thể run rẩy áp vào ngực, gầm nhẹ nói: “Ta là nam nhân của nàng, ta có quyền quản nàng, ta không muốn nàng sợ ta như thế, chuyện của quá khứ thì để qua đi, đám người khi dễ nàng cũng đã chết, nàng còn sợ gì, ta... ta sẽ không hại nàng cũng không khi dễ nàng, đừng đối với ta như vậy, cũng đừng làm đáng sợ hãi như thế!”

Trong mắt Hữu Hi hiện lên gì đó, mờ mịt nhìn Lăng Khiếu Dương, sau đó đột nhiên cười nhạt nhẽo: “Bọn họ chết rồi...? Vậy ngươi cũng nên chết đi chứ, ngươi đối với ta so với bọn chúng tốt hơn ở chỗ nào, ngươi cùng bọn họ có gì khác nhau. Ngươi ở trước mặt mọi người cường bức nhục nhã cơ thể ta. Ngươi cao thượng tốt hơn bọn chúng ở đâu? Không!!! Ngươi cùng bọn họ chỉ khiến ta có cảm giác chán ghét buồn nôn mà thôi...”

Hữu Hi tố cáo hắn khiến cho hắn co rút đau đớn, hét to: “Không, không phải như thế, không phải...!”

Hắn phản bác nhưng lời nói không hữu lực, đôi môi trong nháy mắt mất đi huyết sắc, trong lòng khó chịu, hai tay siết chặt tay Hữu Hi, vẻ mặt đau khổ: “Đừng đem bọn chúng so sánh với ta. Ta không phải bọn chúng, ta là nam nhân của nàng, nàng là thiếp của ta, đừng đem ta xếp vào hàng ngũ của chúng”

Hữu Hi chế giễu cười, thân thể nhẹ run, quát to: “Ngươi khác bọn chúng chẳng qua vì ngươi giàu hơn chúng, thực chất không khác, không khác gì cả...”

“Ta”- Lăng Khiếu Dương hít thở không thông, nói không nên lời. Đúng, nàng nói không sai, hắn chiếm đoạt nàng, hắn hành hạ nhục nhã nàng. Đúng vậy, so với đám người đó thật sự giống nhau, chỉ hơn chứ không kém, Lăng Khiếu Dương cười khổ, kéo Hữu Hi tới cửa sổ trước bàn, đặt vào tay Hữu Hi cây dao cắt quần áo, nắm tay nàng, đem mũi dao đặt ngay trước tim hắn, mỉm cười: “Hận ta đúng không, ta đáng chết, đây, chỉ cần đâm vào nàng có thể dễ dàng giết ta, trả lại sự công bằng cho nàng, động thủ đi, làm đi”

Hữu Hi dò dẫm nhìn Lăng Khiếu Dương, tay nắm dao mà run rẩy, trong tiềm thức nàng muốn ném dao xuống, nhưng Lăng Khiếu Dương giữ chặt tay nàng, cứ như thế con dao vẫn nằm yên, nàng đau khổ khóc, tại sao, tại sao nàng không hạ thủ tại sao?

Nhìn Hữu Hi không cách nào xuống tay, đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn chăm chăm nàng, thấp giọng hỏi: “Nàng không thể ra tay đúng không, bởi vì trong lòng nàng ta với bọn chúng không giống nhau có đúng không. Nàng đối với ta có cảm giác đúng hay không!”

“Không”- Hữu Hi kịch liệt lắc đầu: “Ta hận ngươi, hận không thể giết chết ngươi, đừng tự cho mình là đúng, ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ có được trái tim ta, đừng nghĩ”

Lăng Khiếu Dương kích động giận dữ hét: “Hảo, nếu hận ta nàng còn do dự cái gì, tại sao vẫn không ra tay đi”

Sau khi hấn hết to, trong phòng liền yên tĩnh, trái tim Lăng Khiếu Dương như bị xé rách, hấn đau khổ cười, bàn tay to buông lỏng Hữu Hi, nhưng Hữu Hi hoảng sợ lui về sau.

Con dao trong tay nàng đâm vào người hấn, nàng quả nhiên hận hấn. Lăng Khiếu Dương tan nát cả cõi lòng cười thật to, nỗi bi ai vô hạn, nhìn con dao cắm trên ngực rồi nhìn Hữu Hi.

Nàng quả thật hận hấn, hận hấn không chết đi, hấn thua, thua thảm hại, không biết là do xui xẻo hay tay nàng run nên không đâm trúng tim hấn.

Nhưng vết thương không sâu lại giống như hút cạn sinh lực, lấy mất trái tim hấn khiến hấn không cách nào giải thoát bản thân. Hấn cười mà tan nát cõi lòng, rút dao, hấn thất hồn lạc phách đi ra ngoài còn Hữu Hi thân thể mềm nhũn co quắp tê liệt ngồi trên đất., thân thể run rẩy, trên tay còn vương lại máu của hấn, Hữu Hi dùng tay che lấy mặt mình, cúi đầu khóc nức nở..

Lúc đâm dao xuống không sâu, không thể lấy mạng Lăng Khiếu Dương, có lẽ vì nàng quá sợ hãi mà dùng sức không đủ hay căn bản không dám ra tay giết người. Nhưng nhát dao đâm vào thật sự làm cho Lăng Khiếu Dương chua xót, chính thức đã thương trái tim hấn

Nơi ngực của hấn, còn lưu lại vết sẹo do Hữu Hi gây ra. Một cái do kiếm, một cái là do dao. Trên mặt hấn môi hấn cũng có sẹo do Hữu Hi lưu lại, một vết cào, một vết cắn, lớn nhỏ đều có.

Ngay sau đó Hữu Hi liền hồi phục tâm tình, không thêm nghĩ nữa, đem tất cả hình ảnh đã xảy ra quên đi.

Từ khi nàng đâm hấn, ban đêm Lăng Khiếu Dương không hề đến ôm nàng ngủ, không biết là đang chờ nàng bớt sợ hãi hay buông tha, hấn mỗi nhàu chỉ đến ăn cơm. Nói cũng không nhiều, dạo gần đây càng trầm mặc, trông chừng như hấn không tồn tại.

Hữu Hi vẫn như vậy mỗi ngày may quần áo giày dép, Lăng Khiếu Dương cũng không chờ đợi, bởi vì hấn biết, Hữu Hi làm mọi thứ vì Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương nói được làm được, rất nhanh Vân San bị gả đi, Vân San bị trói trên kiệu hoa, khóc lóc thê thảm nhưng Lăng Khiếu Dương nửa đêm cũng không mềm lòng

Hữu Hi thấy chủ rể tới rước dâu, là một người mập mạp hai mắt thâm tà, lúc kiệu hoa khởi hành ai cũng đều dị nghị, nghe nói Vương viên ngoại đã cưới ba bốn thế tử, ai cũng chết không minh bạch, tiểu thiếp bị hành hạ không còn là người, bây giờ lấy thêm người không biết kết quả ra sao.

Mặc kệ Vương viên ngoại là lang hay là hổ, hay biến thái, Vương gia đã gả Vân San thì nàng phải gả, khóc lóc cũng vô dụng

Một tháng lại trôi qua, lúc Hữu Hi thăm Hoàng Bắc Thiên cũng tới. Nàng đã làm xong quần áo giày thích hợp mang vào mùa thu, còn có cả hoa hồng nàng tự tay làm đi về Minh Viên.

Lăng Khiếu Dương đứng yên đưa mắt nhìn theo dáng nàng rời đi, sau đó cô độc quay về phòng.

Minh Viên.

Hữu Hi vừa bước qua cửa đã thấy Hoàng Bắc Thiên đang mong ngóng ngồi trên xe lăn nhìn về phía cửa, nhìn thấy nàng đi vào, trên môi thản nhiên mỉm cười.

Hữu Hi đi qua, tay Hoàng Bắc Thiên liền giữ lấy thắt lưng nàng để nàng ngồi lên đùi hấn, sau đó hấn đẩy xe lăn đi vào phòng.

Một tháng không gặp hai người trong lòng có biết bao thương nhớ, cuồng nhiệt hôn quấn lấy nhau, dùng đôi môi của mình để bày tỏ nhớ nhung.

Hữu Hi mặt ửng hồng, ánh mắt mê muội, dù nàng chán ghét sự đụng chạm của nam nhân, nhưng ngoại trừ Hoàng Bắc Thiên thì không như thế.

Hấn chậm rãi dừng lại, trán hai người dựa vào nhau, im lặng, hơi thở dồn dập. Hữu Hi áp mặt vào ngực Hoàng Bắc Thiên, dịu dàng nói: “Ta có giúp chàng làm mấy bộ quần áo mặc vào mùa thu, chàng có muốn xem không?”

“Khiến nàng khổ cực rồi!”- Hoàng Bắc Thiên đau lòng nắm lấy tay Hữu Hi cúi đầu thì thầm

Hữu Hi lắc đầu: “Không khổ cực gì cả”- Vừa nói vừa ôm chặt Hoàng Bắc Thiên, nàng thích cảm giác được Hoàng Bắc Thiên ôm, an tâm ấm áp, hạnh phúc mà không hề có cảm giác sợ hãi.

Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy tâm tình Hữu Hi so với lần trước có chút sa sút hỏi nàng làm sao, nhưng nàng chỉ cười không nói, hấn cũng không hỏi nữa. Tùy ý để nàng ôm, im lặng không nói.

Cùng người mình yêu ở một chỗ, dù chỉ ôm không nói lời nào cũng không cảm thấy chán.

Hoàng Bắc Thiên dạy nàng viết chữ, giúp nàng đọc hiểu những từ viết phức tạp ở cổ đại, chỉ nàng cách viết chữ. Mỗi thời khắc ở cạnh nhau đều rất quý

bầu, lúc dùng bữa tối, Hữu Hi giúp Hoàng Bắc Thiên ăn, đôi khi còn cố ý làm chuyện xấu, đem cơm dính trên mặt Hoàng Bắc Thiên gỡ xuống, Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay nàng ăn hạt cơm sót lại trên đó.

Hai người cười to, rồi tiếp tục ăn, Hữu hi còn mang cả rượu ngon tới. Hữu Hi không uống được nên chỉ nhấp hai chén nhỏ, hai gò má ửng đỏ, mắt như nước mông lung mê người.

Không biết có phải do rượu mà nàng nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên rất vui, nâng múa bale, xoay mấy vòng ngã xuống người Hoàng Bắc Thiên ôm lấy cổ hần, ngửa ra sau, làm Hoàng Bắc Thiên từ trên ngã xuống mặt đất. Hai người không hề để tâm mình đang nằm dưới bàn chỉ biết hôn nhau, ôm nhau rất thân mật...

Đêm Hữu Hi không rời đi, ở lại Minh Viên cùng Hoàng Bắc Thiên, nàng không biết mình sợ cái gì, tóm lại rất sợ trở về Nghĩa Vương phủ. Hoàng Bắc Thiên nhìn Hữu Hi ngủ trên người hần, nhìn dung nhan nàng thâm nghĩ: “Hữu Hi, nếu một ngày nàng phát hiện ra Hoàng Bắc Thiên nàng yêu nhất cũng lừa gạt người, nàng còn yêu ta không?”

Đêm rất yên tĩnh, Hữu Hi không về, làm cho Lăng Khiếu Dương lo âu không ngủ được, hần liền suy nghĩ miên man.

Suốt một đêm dài, hai người đang làm gì, có lẽ không làm gì hết nhưng cũng có thể làm gì đó.

Tất cả đều do hần dung túng để Hữu Hi có cơ hội gặp Hoàng Bắc Thiên, lí do là vì hần không muốn nhìn nàng tiền tụy mà chết. Nhưng quyết định đó với hần thật sự giống như một kiểu hành hạ, mỗi lần thấy Hữu Hi đi gặp Hoàng Bắc Thiên trái tim hần như bị tra tấn, Lăng Khiếu Dương cả đêm không ngủ nổi.

Hữu Hi tạm biệt Hoàng Bắc Thiên, đi về Vương phủ, sau khi Hữu Hi rời đi, trên trời có một con chim trắng bay tới nhẹ nhàng đáp xuống xe lăn Hoàng Bắc Thiên. Hần vươn ngón tay thon dài gỡ dây nơi đuôi con chim nhìn thấy mảnh giấy trắng sau đó mở ra đọc xong liền xé nát, tiện tay vứt đi, mảnh giấy theo gió thu bay đi.

Hữu Hi vừa về tới phủ đã nghe thấy mùi thơm thức ăn, lúc nàng tiến vào tẩm đã thấy Lăng Khiếu Dương ngồi giữa phòng trước bàn bát tiên... chờ nàng. Trên bàn toàn là món nàng thích, nàng cảm giác không được tự nhiên giống như lên lút ngoại tình.

Không, nàng không nên có cảm giác đó, nàng đi gặp trượng phu có gì sai đâu!!

Sắc mặt hần không tốt lắm nhìn thấy nàng về, uể oải nhìn nàng, cúi đầu hạ giọng nói: “Ăn cơm đi”

Lăng Khiếu Dương như thế khiến nàng không quen, nhưng vẫn ngồi xuống, không nói lời nào cúi đầu ăn, đều là món ăn ngon đặc biệt là những món nàng yên thích

Nhưng nhìn chén cơm của Lăng Khiếu Dương còn đầy, không biết hần lại làm sao. Lúc ánh mắt Lăng Khiếu Dương ngược lên từ trên nhìn xuống, đập vào mắt là dấu hôn nơi cổ trắng, làm cho chiếc đĩa trong tay hần “ba” một tiếng bị bẻ gãy.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24

Chiếc đĩa trong tay Lăng Khiếu Dương phát ra tiếng bị gãy, Hữu Hi ngẩng đầu, nàng thần nhiên liếc nhìn Lăng Khiếu Dương một cái. Trên mặt hần và trong đôi mắt chỉ có sự tức giận cùng đau đớn, nàng chỉ cúi đầu nhẹ giọng nói với nha hoàn: “Cầm đĩa khác lại cho vương gia”

“Vâng ạ!!”- Xảo Nhi lên tiếng, xoay người đi ra ngoài

Lăng Khiếu Dương cứ như thế lạnh lùng nhìn Hữu Hi, dáng người cao lớn uể oải đứng lên

Giận Hữu Hi, không biết bản thân tại sao lại giận, chẳng phải hậu quả này đều do mình hần tự tìm lấy sao? Cả một đêm chờ đợi trong dày vò, đổi lại là nhìn thấy dấu hôn, dấu hôn khiến hần không cách nào đối mặt, trong lòng bị dày vò khổ sở cố gắng đoán xem chuyện gì đã xảy ra giữa hai người, giống như có móng vuốt cào vào lòng hần.

Cả người tức giận đập tay xuống bàn, bàn thức ăn được chuẩn bị tỉ mỉ nay lại rơi xuống đất loảng xoảng.

Hữu Hi lạnh nhạt ngồi yên, mỗi lần Lăng Khiếu Dương nổi nóng nàng cũng không có bất kì phản ứng. Hay nàng vốn dĩ đã quen với tính khí thất thường hay nổi giận của hần nên đã được miễn dịch, hay nữa là nàng không quan tâm, mặc kệ hần giận hay ghen ghét cũng chẳng phải chuyện của nàng

Chỉ là chiếc đĩa trong tay nàng cũng rơi xuống đất, một chuỗi âm thanh dài vang lên.

Nhìn về mặt lạnh lùng của Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương tái mét mặt bỏ đi, trên đất còn lại một đồng hồ hỗn độn, lòng hần thì đầy vết thương.

Chiếc đĩa Xảo Nhi chưa kịp mang tới thì Nha hoàn Thanh Nhi đã thấy vương gia rời khỏi, trái tim thắt chặt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù nàng chỉ là hạ nhân, nhưng chuyện giữa Lăng Khiếu Dương Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên nàng cũng có biết. Cũng đoán được việc Lăng Khiếu Dương tức giận chắc chắn do Hữu Hi đến chỗ Hoàng Bắc Thiên, nàng có chút đồng tình Vương gia.

Nghĩ tới lúc đầu, Vương gia dù yêu Dạ Lan phu nhân cũng chưa từng phải đi lấy lòng, cũng không cần để ý quan tâm chăm sóc đối đãi kỹ như thế. Một người nam nhân cho phép phụ nữ mình yêu đi gặp người khác rồi lại nhẫn nại chờ nàng quay về, cùng nhau ăn điểm tâm, như vậy đã nhẫn nại đến cực điểm, không phải ai bình thường cũng có thể chịu được, huống chi lại là Vương gia cao cao tại thượng, nhẫn nại đến thế quả nhiên không tầm thường.

Nàng cũng có thể nhìn ra Vương gia rất quan tâm Hủy phu nhân, nhưng Hủy phu nhân đối với Vương gia lại lạnh lùng. Các nàng đều không đành lòng, Hủy Phu nhân có phải quá nhẫn tâm rồi không.

Nhìn lúc này Vương gia thật đáng thương, tội của Hủy phu nhân không nhỏ, nhưng nghĩ lại phản ứng của Lãnh Dạ Hủy cũng là bình thường. Thật là mâu thuẫn !!.

Hai nha hoàn thu dọn bát đĩa bị vỡ nát, quét dọn phòng, Hữu Hi thở dài một tiếng, lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, nhìn cảnh trời, kinh ngạc ngẩn người.

Lăng Khiếu Dương tự khiến mình đau khổ, duy nhất cảm giác đau đớn hần không còn thấy gì nữa. Hần lúc này hối hận vì đã buông tha nam nhân kia, hối hận tại sao lại ngu ngốc để nàng toại nguyện để bọn họ có cơ hội gặp mặt.

Trong đầu lại hiện lên dấu hôn trên cổ Hữu Hi, thật đau đến tận trong tim, làm cho hần muốn phát điên. Phụ nữ đau lòng có thể khóc, có thể dựa vào vai nam nhân mà khóc, còn hần, nam nhân lúc đau lòng có thể khóc không? Không, nam nhân dùng rượu để tiêu sầu, để khiến trái tim mình say mà quên đi, nhưng ngược lại không tiêu sầu mà càng sầu thêm.

Sau khi tức giận ở lúc sáng, hần ôm bầu rượu, uống đến mất mạng, nhưng càng uống càng tỉnh, càng uống càng đau, phảng phất như trái tim bị xé ra, máu tươi đầm đìa vương vãi khắp người.

Không ai quản hần uống nhiều hay không, bởi vì không ai có thể quản, càng không có người thân quan tâm hần. Mẫu thân đã chết, đang ở dưới đất, không còn tri kỷ hay người thân để tâm sự nỗi khổ. Đau chỉ có thể nuốt xuống, chỉ có thể tự gặm nhấm, đã thương, chỉ có thể chính mình chậm rãi liếm vết thương, tự chữa trị điều dưỡng.

Lưu An vào khuyên bảo Lăng Khiếu Dương đừng uống nữa, lại bị Lăng Khiếu Dương đập bẻ bầu rượu liên lui ra. Cao Mặc vào khuyên, cũng bị mắng chửi, bị Lăng Khiếu Dương giận dữ đuổi đi.

Từ sáng đến chiều, hần cứ như vậy mà uống, uống đến mất gần nửa cái mạng, Lưu an và Cao Mặc cũng không biết làm sao cho đúng.

Nha hoàn được Lăng Khiếu Dương ra lệnh đi lấy rượu lại bị Cao Mặc ngăn lại, không cho mang vào, chờ không được Lăng Khiếu Dương lại mắng to, uống hết bình rượu còn lại trong phòng bắt đầu phát ra tiếng đập vỡ.

Lăng Khiếu Dương tức giận, cả người đầy mùi rượu lão đảo rời khỏi phòng. Hần đã say, tay vịn vào khuôn cửa, hô to “Mang rượu tới, rượu đâu, mang tới đây”

“Vương gia, người uống suốt một ngày rồi đừng uống nữa”- Cao Mặc đỡ lấy cánh tay Lăng Khiếu Dương, muốn dìu hần vào nghỉ ngơi, nhưng Lăng Khiếu Dương gạt tay hần lăm bầm nói: “Sao trời lại tối đen thế này? Ta phải đi xem một chút, xem nàng có ăn cơm có uống thuốc không?”- Say đến như vậy mà vẫn không quên quan tâm loại phụ nữ vô tình vô nghĩa kia, Cao Mặc cau mày: “Nàng có nha hoàn hầu hạ, không biết có bao nhiêu sung sướng, ăn no ngủ tốt”- Lăng Khiếu Dương đáng vẻ đảo qua đảo lại chẳng ra chút phong thái của một Vương gia.

Hần lết thân thể như đang bay bổng của mình đi về Di Tâm cư, say tướt tự lẩm nhẩm: “Không được, nữ nhân đó luôn không nghe lời, ta phải đi xem”

Cao Mặc có ý định cản Lăng Khiếu Dương, Lưu An lại ra hiệu bảo hần để cho Vương gia đi, Cao Mặc đành oàn hận dậm chân.

“Ta mặc kệ, ta về nhà đây, người chăm sóc Vương gia cho tốt”- nói xong tức giận bỏ đi.

Hữu Hi ăn xong bữa tối đang chuẩn bị nghỉ ngơi, lại nghe cửa xoảng một tiếng bị đá văng ra, tiếp theo đó là tiếng bước chân tập tễnh. Nàng xoay người nhìn chỉ thấy Lăng Khiếu Dương say khướt đi tới, hai mắt hồng hồng không biết là do cả đêm không ngủ hay do uống rượu mà nên. Nàng ý thức lui về sau, cách xa hần một chút, Lăng Khiếu Dương đứng đó nhìn nàng, cuối cùng thương tâm cười to vài tiếng: “Sợ ta cái gì, ta không có ăn nàng. Hôm nay nàng vui như vậy, có phải hai người rất vui không. Ah!! Ta tới hỏi, nàng... đã ăn cơm chưa, đã chịu uống thuốc chưa!”

Trái tim Hữu Hi khẽ giật lên, nhưng cơ thể lại lui về sau, mặc lại quần áo vừa cởi ra, đôi mắt đẹp để phòng nhìn Lăng Khiếu Dương. Hần tập tễnh cước bộ đi về phía nàng, Hữu Hi lại trốn sang kia nhưng bị Lăng Khiếu Dương bắt lấy.

Thân thể hần nặng như vậy, ôm nàng như muốn đè ép nàng xuống, cả cơ thể nhỏ nhắn của nàng chống đỡ sức nặng của hần.

Có người say bí tỉ cứ như vậy mà ôm nàng, tâm lý sợ hãi run rẩy gầy dựa muốn thoát khỏi hần, hần lại rút đầu vào cổ nàng nói nhỏ: “Đừng đi gặp nam nhân kia, đừng đi có được không, đừng đi”

Nghe giọng nói cô đơn của hắn, Hữu Hi chỉ cứng ngắc nằm im, muốn đẩy tay hắn nhưng hắn lại ôm càng chặt, hắn say rượu khiến cho nàng khản trương sợ hãi hắn xằng bậy.

“Đừng đi được không, tìm ta rất đau... rất đau. Nàng nhìn không thấy trái tim ta đang chảy máu sao. Ta thích nàng. Ta thích nàng, cho nên nàng đừng đi gặp hắn, đừng đi gặp hắn”

Hữu Hi kinh ngạc không chút phản ứng, hắn nói gì? Hắn nói hắn thích nàng/ Không, nhất định nghe lầm

“Dạ Lan, Dạ Lan, ta thích nàng, đừng rời bỏ ta, đừng rời xa ta”

Lời Lăng Khiếu Dương vừa nói xong khiến Hữu Hi cười khò, hắn say đến mức nói lung tung. Người hắn thích vẫn là Dạ Lan không phải nàng, nhưng cho dù là ai cũng không sao, nàng không muốn nam nhân như vậy thích nàng. Im lặng, hắn không nói nữa.... sức nặng của hắn đè xuống nàng không trụ được nữa, nhưng hắn gắt gao ôm lấy nàng, thân thể trượt xuống, khiến cả người ngã xuống đất.

Thân thể nặng nề của hắn ở trên người nàng như một quả núi lớn đè nàng đến không thở nổi. Nha hoàn sớm đã bị nàng cho lui, nàng có hết sức ở dưới hắn động đậy, nhích ra dần khỏi người hắn thì đã thở hồng hộc.

Hắn uống nhiều như vậy dĩ nhiên đã ngủ thiếp, nàng không có cách nào đưa hắn lên giường nằm.

Hữu Hi đứng dậy, đi qua chỗ Lư An, nhờ đưa Lăng Khiếu Dương lên giường. Hữu Hi vừa định rời đi sang phòng khóc ngủ, thì Lăng Khiếu Dương ôm lấy, hắn từ từ nhắm mắt, cổ chấp nói: “Đừng đi, đừng bỏ đi”

Lư An vội nói: “Vương gia có Hủy phu nhân chiếu cố, nô tài cáo lui”- Nói xong liền bỏ đi.

Hữu Hi ngay cả cơ hội phản bác cũng chẳng có, nàng ở lại chăm sóc hắn cả đêm, hắn gọi lung tung nói mớ, lúc thì đòi uống nước, lúc thì đau đầu.. giống hệt một đứa trẻ!!

Trời dần dần sáng, Hữu Hi ghé vào giường ngủ thiếp đi, lúc Lăng Khiếu Dương tỉnh lại, đầu tiên là nhú mày sau đó nhìn thấy Hữu Hi. Hắn sao lại ở Di Tâm Cư, hắn nhớ kỹ mà đã về Nghĩa Lâu, nghĩ tới bản thân uống rượu, chắc lẽ say lại đến đây.

Lăng Khiếu Dương ngồi dậy, ôm trán, đi đến bên cạnh Hữu Hi, khom người ôm lấy nàng đặt lên giường. Hữu Hi không tỉnh tiếp tục ngủ, Lăng Khiếu Dương cũng trở lại giường nằm cạnh cơ thể nhỏ nhắn của nàng. Sau đó lại nhìn thấy dấu hôn, hắn chỉ muốn xóa đi, muốn lưu lại ấn ký của bản thân nhưng không dám, chỉ nhắm mắt làm ngơ không thêm nghĩ nữa.

Sợ làm nàng tỉnh dậy đối mặt với ánh mắt sợ hãi chán ghét của nàng, hắn đem qua xem ra đã hồ ngôn loạn ngữ. Đôi mắt đen lại nhìn mặt Hữu Hi, không kiềm được hôn nhẹ nhàng vào đôi môi như hoa của nàng. Nàng ngủ thật sâu, chắc là cả đêm không ngủ để chiếu cố hắn, hắn có phải cũng có chút an ủi không?

Ôm nàng có cảm giác thật chân thật, yên tĩnh, hài hòa, nhưng chưa bao lâu ngoài cửa truyền đến giọng nói bối rối làm người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vương gia, vương gia bên ngoài có người tìm”

Giọng nói vừa sợ hãi vừa bối rối, Lăng Khiếu Dương cau mày, âm thầm mắng, đánh chết đừng làm Hữu Hi thức dậy, nhưng hữu Hi lại tỉnh lại. Không đợi nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng, hắn đã buông nàng ra, xoay người rời khỏi giường, may giày vào, để lại Hữu Hi đằng sau, tức giận ra cửa, nhìn nô tài bên ngoài thất thố hô to, phần nộ quát: “Sáng sớm làm gì như gọi quý thể, gặp quý sao”

Nô tài lắp bắp: “Thật.. thật... thật sự gặp quý rồi vương gia”

Lăng Khiếu Dương nhú mày quát giận: “Đám vô dụng, nói rõ xem”

“Lan .. Lan phu nhân, phu nhân ở cửa, muốn gặp Vương gia”

Một câu nói đã kinh Lăng Khiếu Dương khiến hắn không còn phản ứng. Thật là một tiếng sét giữa trời quang, Lăng Khiếu Dương mất đi phản ứng

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 25

Lăng Khiếu Dương ngây ngốc hồi lâu, sau đó cả người mặc nội sam trắng toát đi nhanh như lưu tinh về phía cửa.

Trong lòng chất chứa hoài nghi cùng sợ hãi đứng ra hẳn nên vui vì người mà hẳn yêu nhất trở về. Chỉ là trong lòng muốn lập tức đến cửa, xem cuối cùng là người hay quý.

Đi tới trước cửa, cánh tay hẳn duỗi ra đẩy nhẹ cánh cửa sơn đỏ, đôi mắt đen từ từ nhìn rõ gương mặt đã khiến hẳn như mất đi nửa trái tim, khiến hẳn nhớ nhưng bao nhiêu lần. Nàng một thân áo tím ưu nhã xuất chúng, so với trước kia gầy hơn rất nhiều, gương mặt vẫn xinh đẹp mang theo kích động, nước mắt ngập đầy nhìn hẳn.

Lăng Khiếu Dương từng bước đi ra ngoài, tới gần Dạ Lan, đôi mắt ngóng trông nàng. Dạ Lan, là Dạ Lan của hẳn, nàng không chết, sống sờ sờ trước mặt hẳn. Hẳn kiểm được vron tay, chạm vào mặt nàng, vẫn cảm giác mềm mại ấm áp như trước đây.

Dạ Lan nắm lấy tay Lăng Khiếu Dương, lòng bàn tay ấm áp của hẳn áp vào mặt nàng, tay đưa lên vỗ về Lăng Khiếu Dương mang theo tình yêu vô hạn, tới gần hẳn rồi gât gao ôm lấy hẳn, tiếng kêu xé gió gọi hẳn: “Lăng, thiếp trở về rồi, thiếp trở về rồi”- Nàng giống như trải qua vạn ngày cực khổ, vừa nói vừa nghẹn ngào khóc nức lên.

Lăng Khiếu Dương mất đi phản ứng, đứng yên bất động, tùy ý để Dạ Lan ôm hẳn, trái tim không hề xúc động ngược lại còn tĩnh lặng. Dạ Lan đã chết nhưng sống lại, lại còn ôm hẳn xuất hiện trước mặt hẳn.

Vì cái chết của nàng trái tim của hẳn đã từ bao nhiêu lần, chảy bao nhiêu lên, cố gắng quên đi nàng cũng những đau khổ. Vì cái chết của nàng, hẳn điên cuồng hủy hoại từng người liên quan, hẳn xem chuyện nàng mất đi như một giấc mộng. Mà hôm nay, nàng quay lại bên cạnh hẳn, xuất hiện trước mắt, tại sao hẳn không cảm nhận được bất cứ niềm vui sướng nào, ngược lại còn cảm thấy trầm trọng.

Cánh tay đỡ dần ôm lấy Dạ Lan.

Trong vương phủ như bùng nổ, Chuyện Lãnh Dạ Lan chết đi sống lại làm cho mọi người đều bàn tán tò mò. Lúc đầu rõ ràng đã chết bây giờ lại còn sống trở về, hai tỷ muội họ mang trong mình cứu hận không biết sẽ thế nào đây.

Vương gia tuy trước kia yêu Lan phu nhân nhưng hiện giờ đối với Hủy phu nhân cũng rất quan tâm thật là làm khó Vương gia mà.

Bọn hạ nhân càng tò mò, Dạ Lan đã chết làm sao mà sống lại, bọn hạ nhân cũng nghĩ như vậy, cả Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi cũng thế.

Lăng Khiếu Dương suy nghĩ rồi tung cả lên, đầu tiên hẳn hạ lệnh cho người hầu hạ Dạ Lan tắm rửa dùng bữa, nghỉ ngơi một lát, trong lúc đó hẳn muốn bản thân tỉnh táo lại.

Lúc đầu Dạ Lan chỉ vì ăn phải điểm tâm do Dạ Hủy mang đến liền bị kịch độc mà chết trong lòng hẳn. Nếu như không phải nha hoàn nói điểm tâm do Dạ Hủy đưa tới, thì Dạ Lan chưa từng nói mình là do hại Dạ Hủy.

Lúc hẳn muốn đi tìm Dạ Hủy tính sổ, nàng lại lòi kéo hẳn không cho hẳn đi, cầu xin hẳn lưu lại một mạng cho Dạ Hủy.

Hẳn lúc đó đồng ý, nhưng nhìn thấy Dạ Lan chết đi trái tim hẳn cũng lạnh băng, đau lòng khóc rống lên, sau đó muốn giết chết Dạ Hủy. Nhưng khi vào phòng Dạ Hủy, đã phát hiện nàng trốn đi, cuối cùng không bắt được kẻ hạ độc.

Hẳn lúc ấy liền thề với trời, hẳn nhất định đem nàng trở về vì Dạ Lan mà nỗ lực hết mình. Vì thế hẳn vẫn lặng lẽ tìm kiếm, mất bao nhiêu công sức cũng tìm thấy Lãnh Dạ Hủy ác độc kia. Sau khi hẳn hành hạ nàng đến ngất đi, nàng tỉnh lại nói mình không phải Lãnh Dạ Hủy, cũng không biết hẳn, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Hẳn cho rằng nàng vì muốn thoát tội, thật là một nữ nhân ngu xuẩn, nàng tưởng rằng nói vậy hẳn sẽ bỏ qua cho nàng sao? Không có, hẳn dùng biện pháp tàn nhẫn nhất hành hạ nhục nhã nàng vì nàng hại chết Dạ Lan.

Sau đó lại bị nàng hút lấy, khiến hẳn không thể nào ngừng tới gần nàng, rồi vì thù hận mà không tiếc tổn thương. Nhìn nàng yêu Hoàng Bắc Thiên điên cuồng, hẳn luống cuống muốn nắm chặt lấy nàng lẫn trái tim nàng.

Hẳn tự nói, vì nàng là vật để hẳn chơi đùa, mặc dù bản thân không cần người khác cũng đừng nghĩ có được. Tưởng rằng tất cả đều là trả thù, nhưng hẳn nhìn nàng hạnh phúc, hẳn như mất đi tình yêu sống trong địa ngục, trong khi đó nàng lại say đắm trong tình yêu ngọt ngào, hẳn không che phép, không đồng ý.

Hẳn ngay từ đầu muốn nhìn nàng đau khổ, nhưng bây giờ hẳn làm mọi chuyện vì muốn nàng vui, hẳn thật bại quá nhiều lần cũng đau khổ quá nhiều lần.

Hẳn ghen ghét Hoàng Bắc Thiên, hẳn ghen ghét Hoàng Bắc Thiên vì Hoàng Bắc Thiên có thể nhìn thấy nàng cười, ghen ghét Hoàng Bắc Thiên vì hẳn có được trái tim của nàng. Cũng đau khổ vì nàng đối với hẳn lạnh lùng, hẳn không cách nào chấp nhận được thái độ của nàng với hẳn.

Là hận hay là... yêu!!

Không ! Không!!

Hẳn chỉ muốn có được tình cảm của nàng, sau đó hung hăng đập vỡ nó, hẳn sao lại đi yêu một người giết chết chính tỷ tỷ của mình, giết chết người hẳn yêu nhất, phụ nữ ác độc.

Nhưng chỉ cần nằm ở cùng Hoàng Bắc Thiên, mỗi khi hắn nghĩ tới nằm ngủ cùng nam nhân khác, trái tim hắn sẽ rất đau, đau đến bất lực, hắn chỉ vì một ánh mắt, một nụ cười, một câu nói lạnh lùng của nàng mà suy tính hơn thua.

Trong lúc hắn bị kẹt giữa yêu và hận, Dạ Lan lại xuất hiện trước mắt hắn, nói với hắn nàng còn sống, ông trời giống như một màn đêm đang đùa giỡn hắn. Nàng không chết, sống sờ sờ trước mắt hắn, ôm hắn, nói nhỏ nàng đã trở về

Hắn đáng ra nên mừng như điên nhưng tại sao lại không thể, tại sao, tại sao lại yên lặng, Lăng Khiếu Dương suy nghĩ hỗn loạn, chậm rãi đứng dậy, đi tới Nghĩa Hưởng lâu, về nơi Dạ Lan nghỉ ngơi, đi tới “Thần nhiên cư”

Cánh cửa phòng chỉ khẽ khép, hắn không gõ cửa, tay đẩy vào cánh cửa liền mở rộng, hai nha hoàn liền thi lễ, hắn không thèm để ý đến trực tiếp đi vào trong tầm.

Trong phòng đầy mùi hương của Dạ Lan, mùi hương rất mê người giống như nàng xinh đẹp, ưu nhã mà quyến rũ. Ngồi trước gương đồng là dáng người đã lột tóc dài còn ẩm. Trước kia hắn luôn thích đứng ở sau ngắm nàng, nhìn qua gương đồng lộ ra nụ cười mê người.

Hắn đi tới phía sau, nàng liền mỉm cười, nụ cười hiện lên trong gương cùng mặt hắn giao vào nhau. Nàng xoay người lại vẫn xinh đẹp như trước nhưng giống như trải qua bao nhiêu sương gió, sống rất gian khổ.

Nàng kéo tay hắn, đặt trên mặt nàng, vuốt ve, dịu dàng nói: “Lăng, mấy ngày qua chàng vẫn khỏe chứ?”

Thật khỏe sao?

Không, cuộc sống như địa ngục, sống không bằng chết, nguyên lai, lúc hành hạ Lãnh Dạ Hủy cũng là hành hạ mình.

Dạ Lan say sưa tựa vào thất lưng hắn, mặt áp vào người hắn, lúc xưa khi còn yêu nhau sâu đậm luôn gọi nhau rất thân mật là Lăng

Nhưng hắn lại lạnh lùng nói: “Tại sao nàng lại quay về?”

Dạ Lan ngẩng đầu, trong mắt chất chứa sự đau khổ, ôn nhu hỏi: “Lăng sao chàng lại hỏi như thế? Chàng không còn yêu thiếp nữa đúng không? Có phải không... chàng đã yêu nữ nhân khác, thiếp còn sống khiến cho chàng không vui?”

Hai mắt nàng đầy nước, dịu dàng ôn nhu, là chẳng khóc, khiến người khác cảm động, lời nói của Lăng Khiếu Dương như đã thương nàng.

Không yêu nữa, không còn yêu nữa, hắn đã suy nghĩ về vấn đề này, vẫn không có câu trả lời. Lăng Khiếu Dương hít một hơi thật sâu, nói: “Đừng nghĩ như vậy, ta chỉ quá sùng sốt, một người ta tưởng rằng đã chết đi nay lại đột nhiên sờ sờ xuất hiện, ta không biết mình nên phản ứng ra sao, chuyện nàng còn sống đương nhiên là tốt sao ta lại không vui”

Dạ Lan đứng dậy, uyển chuyển di động thân thể tỏa ra mùi thơm đầy mê lực, nàng nắm tay Lăng Khiếu Dương để hắn ngồi xuống, nàng ôm lấy cổ hắn ngồi trên đùi hắn, thân thể mềm mại mang theo hương thơm tươi mát tựa vào lòng hắn, tham luyến tựa vào lòng hắn, nhưng nhớ mùi hương của hắn.

Lăng Khiếu Dương đỡ đỡ ôm lấy Dạ Lan, thân thể của nàng và hữu Hi thật khác nhau. Trong lòng bất giác nhớ tới Hữu Hi, vội vàng dẹp đi ý nghĩ này, mở miệng hỏi: “Nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, cuối cùng mọi chuyện là thế nào?”

Đúng vậy, tất cả mọi người đều muốn biết, bí mật khiến Dạ Lan chết mà sống dậy là gì.

Mặt nàng áp vào người Lăng Khiếu Dương từ từ hồi tưởng, lặng im hồi lâu mới nói: “Lúc đầu khi thiếp chết đi thiếp cũng không nghĩ mình có thể sống lại, lúc tỉnh lại xung quanh tối đen, thiếp còn tưởng mình đang ở địa ngục. Nhưng có người nói chuyện cùng với thiếp, hỏi thiếp có khỏe không. Sau khi thiếp đã nhận thức rõ mọi thứ biết mình còn sống, người hỏi thiếp là ông lão đầu tóc bạc phơ, ông ấy nói mình là độc thánh phát hiện thiếp ở giữa sông, nhìn thấy thiếp vì trúng độc mà chết liền bấu chèo thuốc giải cứu sống thiếp... sau đó nghe ông ấy nói, thiếp trúng độc chỉ làm cho tim không ngừng đập, thoát nhìn như người đã chết nhưng thật sự chưa chết, dù sao nếu không có ông ấy cứu thiếp cũng đã chết thật rồi”

“Nàng còn sống sao bây giờ mới xuất hiện”- Tại sao, nếu xuất hiện sớm sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, để bây giờ yêu hay hận hắn cũng không rồi.

“Thiếp”- Dạ Lan vừa nói vừa rơi lệ, rồi khỏi Lăng Khiếu Dương, đứng một bên cúi đầu lau nước mắt.

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, vươn tay tính xoa vai nàng, nhưng cuối cùng chậm rãi rút lại đặt sau người. Dạ Lan quay đầu, vẻ mặt lệ hoa lệ vũ đáng thương nói: “Độc thánh mặc dù cứu thiếp, nhưng con người ấy cố quai cứu thiếp xong, mạng của thiếp giống như của lão, lão dùng cơ thể thiếp để thử độc. làm thiếp sống không bằng chết, mỗi lần độc phát tán, thiếp hận mình không chết đi. Nhưng thiếp muốn gặp chàng cho nên thiếp cố gắng sống, chỉ mong gặp mặt chàng một lần. Thiếp chịu đựng mọi hành hạ, lão ta sau khi chế được kỳ độc mới đồng ý trả tự do cho thiếp, khi đó, Lăng chàng là niềm hy vọng sống sót của thiếp. Nếu chàng không yêu thiếp, không cần thiếp nữa, thiếp nguyện ý rời đi”

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Dạ Lan, nàng là người phụ nữ hắn yêu, khiến cho hắn lần đầu nếm trải cảm giác rung động, mê luyến nàng, khát vọng nàng.

Trong lòng ôm người mình yêu nhất nhưng trong đầu lại xuất hiện một hình ảnh khác. Gương mặt nhỏ nhắn quật cường, thay đổi thất thường, lúc tức giận kiêu căng, lúc lại rất sống động, làm người ta vừa yêu vừa hận. Nghĩ tới đó, cánh tay hắn ôm Dạ Lan càng siết chặt, tự nói với bản thân, nữ nhân mình yêu nhất đang ở đây, đang trong lòng.

Đừng suy nghĩ đến nàng, đừng suy nghĩ tới Lãnh Dạ Hủy, đừng. Nhưng trái tim lại rối loạn, Dạ Lan xuất hiện, như một hòn đá ném vào hồ nước tĩnh lặng, lúc hấn còn đang phân vân giữa yêu và hận bấy giờ tiếp tục gây dục giữa yêu và hận, giữa yêu và không yêu.

Hai loại đau khổ này hành hạ trái tim hấn, làm cho hấn đau nhứt chặt hai mắt không cách nào tự trả lời.

Giờ ăn trưa tới, hạ nhân báo cho Hữu Hi biết Vương gia sẽ không đến dùng cơm. Hữu Hi gật đầu nói biết tự ngồi xuống bàn chậm rãi ăn, trong đầu dù không muốn cũng nghĩ đến, Lăng Khiếu Dương chắc đang cùng Dạ Lan ôn lại chuyện xưa..

Nàng ta không phải đã chết rồi, sao lại sống lại, hơn nữa mỗi khi nhớ tới lá thư này, cảm giác dường như cái chết của Dạ Lan thật kỳ lạ, nàng hoài nghi Dạ Lan xuất hiện là có mục đích.

Nếu nàng ta cùng nam nhân khác có hành vi âm mưu, như vậy nàng ta yêu Lăng Khiếu Dương sao? Cái chết ban đầu đơn giản thế sao,, nếu như Dạ Hủy hại chết Dạ Lan thì vì mục đích gì? Chẳng lẽ chỉ vì tranh sủng. Nếu chỉ vì tranh sủng thì Hữu Hi không dám tin, Dạ Hủy giết chết tỷ tỷ mình.

Lăng Khiếu Dương tin nhưng nàng không tin, hoặc là cả Dạ Hủy lẫn Dạ Lan đều có bí mật không thể nói ra.

Bí mật của Dạ Hủy bị Dạ Lan phát hiện, nàng liền tàn nhẫn hại chết tỷ tỷ mình sau đó chạy trốn? Nhưng là bí mật gì làm cho nàng sợ hãi đến giết người. Thật không nghĩ ra, rồi quá, Hữu Hi lắc lắc đầu, quên đi không nghĩ nữa, nàng phải cẩn thận ứng phó mới được.

Dù sao bây giờ thân phận của nàng là Lãnh Dạ Hủy, muội muội của Dạ Lan, một người từng là hung thủ hại sát tỷ tỷ mình, hai tỷ muội gặp lại không biết đáng về sẽ ra sao. Hơn nữa, Dạ Lan sẽ ứng phó ra sao, nàng không biết, nàng nhất định phải làm rõ nghi vấn này.

Từ lá thư này cho nàng nhiều đầu mối, cũng khiến cho nàng càng sinh nghi. Nàng có nên đưa cho Lăng Khiếu Dương coi không, nếu giao cho Lăng Khiếu Dương nàng khó tránh khỏi phiền toái.

Thôi cứ im lặng vậy, xem Dạ Lan muốn làm gì, Hữu Hi uống một ngụm thuốc, không kiềm được lại, hấn không cùng nàng dùng cơm. Bữa ăn này quả thật không ngon, cũng không có cảm giác uy hiếp như mọi ngày.

Đêm đã kéo tới, Hữu Hi sau khi ăn cơm xong, nghe nha hoàn nói Lăng Khiếu Dương vẫn còn ở chỗ Dạ Lan. Không hiểu sao khi đó, nàng nhìn chén thuốc nhưng không muốn uống, ăn thức ăn xong liền leo lên giường nghĩ ngợi sớm.

Bát thuốc vẫn để trên bàn, còn nàng tâm phiền ý loạn, suy nghĩ miên man, không biết Lăng Khiếu Dương cùng Dạ Lan đang làm gì.

Phòng chường là củi đốt liệt hỏa, đại chiến hai trăm hiệp, nàng sao lại nghĩ đến chuyện này chứ, Hữu Hi bụng kín mặt thâm mắng bản thân, trái tim ro thối mãnh liệt. Mang theo cảm giác tự trách mình, nàng dần dần chìm vào giấc ngủ.

“Thần nhiên cư”

Dưới ánh nến, Lăng Khiếu Dương cùng Dạ Lan ăn tối, lúc chuẩn bị rời đi Dạ lan nhẹ nhàng giữ lấy hấn.

“Lăng đừng đi”- nàng ôn nhu thỉnh cầu.

Hấn cứ như vậy rời đi sao, hai người lâu ngày không gặp, hấn một chút cũng không muốn cùng nàng ôn lại kỉ niệm sao?

“Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi”- Hấn muốn đi xem Hữu Hi một lát, không biết nàng có ăn cơm uống thuốc không.

Giọng nói Dạ Lan dịu dàng đầy thương cảm: “Đừng để thiếp cô đơn, chúng ta xa nhau đã lâu, đừng đi nữa...”

Lòng mâu thuẫn, giãy dụa, chân dừng lại xoay người thờ dài một tiếng, ôm lấy Dạ Lan đi vào giường đem nàng đặt xuống.

Dạ Lan cầm lấy tay hấn, ánh mắt nhu mị tham luyến nhìn hấn: “Lăng, chúng ta cùng nhau như trước đây được không.

Dạ Lan nói, Lăng Khiếu Dương hiểu, hấn cởi giày, leo lên giường nằm ở bên cạnh Dạ Lan. Dạ Lan dựa vào tay hấn, tay phải hấn đặt lên thắt lưng nàng, tay nàng thì áp vào ngực hấn.

Hấn nhìn nàng trong lòng thâm ca thán, nhìn thấy người phụ nữ mình nằm trong lòng, thân thể không có lấy nửa điể, dịch vọng. Mà nhìn hấn, nam nhân nàng yêu đối với nàng không còn mê luyến, nóng bỏng như trước.

Thời gian đã xóa đi tình yêu của họ, hay có nữ nhân khác thay thế vị trí nàng?

“Lăng, thiếp yêu chàng, rất yêu rất yêu”- Nàng đột nhiên nói.

Lăng Khiếu Dương giật mình không trả lời.

“Lăng, chàng còn yêu thiếp không?”- Giọng nói vô hạn đau khổ, nàng nắm lấy tay hấn đặt ngay trước ngực nàng, làm cho tay hấn để lên nơi mềm mại của mình: “Có cảm giác không? Đối với người phụ nữ mình yêu mà chàng không có chút cảm giác nào sao?”

Lăng Khiếu Dương đột nhiên xoay người đem Dạ Lan đặt xuống dưới thân, đôi mắt đen nhìn gương mặt bất an của nàng, do dự một lát, cúi đầu hôn

xuống, yêu, hần yêu nàng, tình yêu này sẽ không vì một người không thương mình mà biết mất sao? Không, không, hần nói với chính mình hoan ái với Dạ Lan như trước đây.

Hai người hôn nhau, cởi bỏ quần áo, hai thân thể quen thuộc dây dưa một chỗ. Thân thể của hần quen với mùi hương của nàng, cơ thể của nàng, lòng của nàng. những thứ từng khiến hần mê luyến. Ngày đầu tiên nàng trở về, hần ham muốn nàng không phải vì dục vọng, không phải vì khao khát mà chỉ muốn chứng minh, hần đối với nàng vẫn còn yêu, vẫn như trước đây.

Nhưng sự thật thì sao, làm vậy chứng minh được cái gì, quả thật đã chứng minh được, khi hần cùng với Dạ Lan kết hợp một mặt cảm nhận thân thể Dạ Lan nhưng trong tim lại nghĩ tới nữ nhân khác.

Sáng hôm sau, Hữu Hi rửa mặt, sau đó lặng lẽ ăn cơm một mình, thức ăn không còn hứng thú nữa. Nàng ăn qua loa, sau đó bỏ đi, chén thuốc bỏ vẫn không hề uống.

Không biết nàng hành động như thế muốn chứng minh gì chỉ là không muốn uống thuốc nữa. hần cũng không hỏi nàng tại sao không uống. Hần trước đây luôn khẩn trương hỏi nàng sao không uống thuốc, nhưng từ khi Dạ Lan quay về mọi thứ đều thay đổi.

Trong lòng có chút mất mát, kỳ thật là rất mất mát, Hữu Hi khẽ mỉm cười đi ra ngoài. Ánh mặt trời chói chang, nàng đuổi người ra, ngẩng đầu nhìn ánh nắng đang tỏa sáng, rồi nhìn thấy hai dáng người đang tới. Ánh mặt trời chiếu vào mắt khiến nàng có chút hoa mắt.

Chỉ thấy Lăng Khiếu Dương nắm tay một nữ tử đi về phía nàng. Gương mặt Lăng Khiếu Dương ạnh lùng, đôi mắt âm trầm giống như tức giận. Nữ tử bên cạnh hần có chút quen mắt, hình như đôi mắt có chút giống Dạ Hủy, không cần nghĩ nhiều cũng biết, đó là Dạ Lan.

Từ khi nàng xuyên qua tới đây, mọi cực khổ đều do nàng ta, Lãnh Dạ Lan mà ra.

Hai người nắm tay nhau đi tới, nhìn đôi tay Lăng Khiếu Dương đã từng gây cho nàng biết bao đau đớn, cũng từng nắm nàng, ôm nàng nhưng giờ lại nắm tay Dạ Lan.

Hữu Hi không biết nên phản ứng ra sao, coi Dạ Lan như người quen hay người lạ. Dạ Lan cùng Lăng Khiếu Dương đến gần, nàng ta ưu nhã, dịu dàng nói: “Lâu rồi không gặp muội, muội có khỏe không!”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 26

Dạ Lan tỏ vẻ hòa ái dễ gần, ưu nhã tự tại để người khác nhìn thấy, tưởng như là một tỷ tỷ lâu rồi không gặp muội muội mà tới thăm hỏi.

Cũng thật lạ, muội muội từng là hung thủ sát hại tỷ tỷ, hai cừu nhân gặp nhau đứng ra phải hận đến đỏ mắt. Nhưng Dạ Lan lại ưu nhã, một điểm tức giận cũng không có, ngược lại còn tỏ ra điềm đạm, thanh tao.

Giờ phút này nàng ta giống như người vừa vượt qua đại nạn không chết quay về tìm kiếm người yêu, cùng Lăng Khiếu Dương thân mật khăng khít đứng kề nhau, đứng là trai tài gái sắc, có thể nói là trời sinh một đôi.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương thâm sâu nhìn Hữu Hi, không biết hần đang suy nghĩ gì lúc này. Hữu Hi đứng đó, bất động một lát rồi hỏi: “Ngươi là Lãnh Dạ Lan?”

Dạ Lan nghe Hữu Hi nói vậy thật sự kinh ngạc, ánh mắt nghi hoặc nhìn Lăng Khiếu Dương, hy vọng hần có thể đưa ra lời giải đáp.

“Nàng ấy không còn nhớ chuyện trước đây nữa”- Lăng Khiếu Dương bình tĩnh đáp một câu, hai mi nhíu chặt.

“Phải”- Hữu Hi gật đầu. “Xin lỗi, chuyện trước kia ta không nhớ nữa, những người trước kia cũng đã quên”

Hai người bấy giờ chỉ là người xa lạ.

“Ta là Dạ Lan, là tỷ tỷ của muội”- Dạ Lan cười tươi –“Nhưng hình như muội không vui khi gặp ta”

“Thật không có”- Hữu Hi thần nhiên nói: “Ta chỉ là giặc mình, ngươi cũng biết, ta không còn nhớ chuyện trước đây, tình, cừu, hận cũng quên rồi, cho nên đối với ta ngươi hoàn toàn xa lạ”

“Thật như vậy sao!!”- Dạ Lan có chút không chấp nhận, giống như thương tiếc Hữu Hi, sao lại quên mất chuyện trước đây.

Hữu Hi ai oán nhìn Lăng Khiếu Dương liếc một cái: “Vương gia so với ta rõ ràng hơn, hay là để vương gia nói cho người biết, bắt quá, ta cũng rất vui khi thấy người còn sống, như vậy tội giết tỷ tỷ của ta cũng nhẹ đi, Vương gia nói như vậy có đúng không?”

Nghê Hữu Hi nói, thân thể Lăng Khiếu Dương cứng đờ, cau mày, đôi mắt đen thâm trầm, dùng sức nắm tay Dạ Lan thật mạnh.

Dạ Lan nhìn Hữu Hi, cũng hiểu được nàng ta không còn giống với muội muội trước kia. Trước kia, nàng thẹn thùng hướng nội, mỗi lần nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đều đỏ mặt, cúi đầu, không dám nói lời nào. Nhưng bây giờ, đôi mắt lại lộ rõ sự quật cường bất khuất, lớn mật nói thẳng, ngửa đầu thật cao, tràn đầy tự tin, hoàn toàn là tính tình của hai người khác nhau.

Chẳng lẽ quên mất chuyện trước đây tính tình cũng thay đổi? Nghĩ thế Dạ Lan ưu nhã cười: “Quá khứ đã là quá khứ, muội muội không nên tự trách, quên đi quá khứ biết đâu cũng tốt”

“Nói như thế cũng đúng”- Hữu Hi ngây ngốc mỉm cười, vẻ mặt ngây thơ hỏi: “Nếu không có chuyện gì, ta muốn đi ra ngoài”

Nhìn thấy Hữu Hi bình thản, sắc mặt Lăng Khiếu Dương cực kì khó coi, đôi mắt đen sắc như đao lóe lên tia giết người thẳng tắp găm vào người Hữu Hi như muốn xuyên thủng lòng nàng.

Dạ Lan cũng cảm thấy có chút kì lạ, muội muội của nàng thật sự là thái quá rồi. Lăng Khiếu Dương là vương gia mà lại cư xử không chút cung kính, lại còn không hề sợ hãi, không hề rụt rè, chưa đợi Lăng Khiếu Dương lên tiếng, nàng lại nói muốn đi.

Lăng Khiếu Dương lại mặc kệ thái độ vô lễ của nàng, đánh giá Dạ Lan thì hiển lạnh, muội muội thì kiêu ngạo, không khỏi nói: “Nàng...”

Hữu Hi lắc lắc tay nói: “tỷ tỷ đại nạn không chết ắt có hậu phúc, hôm nay vượt qua muôn vàn khó khăn mới gặp lại được vương gia, lâu ngày xa cách chắc chắn nhớ nhung vô hạn, hai người nên hào hào thân thiết một chút, ta chỉ muốn ra ngoài một lát, không quấy rầy nữa”- hữu Hi nói xong tùm tùm cười, đi ra phía ngoại viện.

Ngôn ngữ của Hữu Hi thật to gan, làm cho Dạ Lan kinh ngạc, thân thiết? Nhớ nhưng? Từ khi nào nàng ta có dũng khí ở trước mặt người khác nói như vậy. Những lời này lại có thể thốt ra từ miệng của nàng, muội muội hay thẹn thùng xấu hổ, Dạ Lan không cách nào nhận ra muội muội đang ở trước mắt mình nữa.

Lúc đầu trong lòng hoài nghi có phải muội muội thật sự đã quên hay không, nhưng khi chứng kiến tính tình của muội muội như thế, những hoài nghi trong lòng bị dập tắt.

Hữu Hi đi vòng qua sau lưng họ. Lăng Khiếu Dương bất động, quay đầu lại, nhìn theo thân ảnh vui vẻ của Hữu Hi đang rời đi, vẻ mặt liền xanh mét.

“Lăng.. chàng siết tay thiếp đau quá”- Dạ Lan đau đón cau mày, tay Lăng Khiếu Dương đột nhiên dùng sức làm nàng đau đón kêu lên.

Lăng Khiếu Dương buông tay nhìn Dạ Lan đau đón, vẻ mặt khó coi của hắn bị Dạ Lan nhìn thấy.

“Lăng, chàng làm sao vậy? Sao lại tức giận”- Nàng thì thảo hỏi,

“Không có?”- Lăng Khiếu Dương áp chế suy nghĩ muốn đem Hữu Hi tóm trở lại, trầm giọng đáp. Đôi tay Dạ Lan vuốt nhẹ hàng mi nhú chặt của Lăng Khiếu Dương, ôn nhu nói: “Vậy chúng ta đi thôi, muội muội cũng đi rồi.”

Tay Lăng Khiếu Dương giấu trong ống tay áo đang rung lên lách cách: “Đi thôi”

Dạ Lan thông minh thuận theo Lăng Khiếu Dương đi khỏi Di Tâm Cư. Vẻ mặt tức giận của Lăng Khiếu Dương vẫn còn lưu lại trong mắt nàng, khiến lòng nàng hoảng sợ bất an.

Hữu Hi ra khỏi vương phủ, đi vòng vòng trên đường rồi tới chỗ Thiếu Cửu ở.

“Thiếu Cửu, Thiếu Cửu”- Vừa bước vào cửa liền giống như gọi quý, nàng nhớ tới vẻ mặt hóa đen của Lăng Khiếu Dương mà tâm trạng liền vui vẻ”

“Ừ ừ”- Thiếu Cửu từ phòng đi ra, bực mình cau mày.

“Xem này, ta mua một ít bánh bao mới cho người ăn, là bánh bao đó, người vui không?”- Hữu Hi quơ quơ bánh bao nóng hôi hổi trong tay, cười hi hi nói

Thiếu Cửu đi tới, tiếp nhận bánh bao, mở bao ra, cầm lấy một cái ăn.

Hữu Hi cau mày: “Này, người là trư bát giới đầu thai hay sao, ăn cũng xấu như vậy, thật là làm hư mỹ thực của người ta”

Thiếu Cửu ngồi lên bàn đặt ở trong sân, cầm cái ăn không nói, Hữu Hi ngồi đối diện Thiếu Cửu, tay chống đầu hỏi: “Có nghe ngóng được tin tức gì người tên Vu Hành Quân không?”

Thiếu Cửu ăn xong năm cái bánh bao chỉ, xoa xoa hai tay đầy mỡ nói: “Uh, có nghe được”

“Hắn là ai, mau nói ta nghe”- Hữu Hi vội vàng hỏi,

Thiếu Cửu thừa nước đục thả câu: “Là một đại nhân vật”

“Cái gì mà đại nhân vật”- Hữu Hi bị Thiếu Cửu làm cho hấp tấp: “Mau nói đi”

“Hắn là thái tử của Xích Nguyệt Quốc, từng đi sứ qua Lăng triều chúng ta, sau đó trở về”

“Xích Nguyệt quốc ở đâu?”- Nàng chưa từng nghe đến nơi này

“Là một tiểu quốc nhỏ ở phái Nam lăng Vương triều, người hỏi để làm gì chứ, chuyện này phức tạp lắm, người biết càng ít càng tốt”

“Nhưng nơi đó thế nào”

“Thế nào là thế nào”- Thiếu Cửu tức giận trả lời, để tìm hiểu hắn đã phải dùng đến sức của chín trâu hai hổ mới nghe được,

Hữu Hi có chút thất vọng, nhưng cũng coi như đã có được đầu mối quan trọng. Dạ Lan chỉ là một nữ tử, hơn nữa chỉ là một tiểu thiếp, sao lại có thể liên lạc cùng với Xích Nguyệt thái tử? Hơn nữa, thái tử kia còn dùng lời lẽ tình cảm với Dạ Lan, phải chăng vị Thái Tử đó đã bị Dạ Lan mê hoặc?

Dạ Lan quả thật rất có tư sắc, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, ngay cả Lăng Khiếu Dương cũng vì nàng mà mê muội, chuyện Xích Nguyệt thái tử cũng như thế không phải không có khả năng.

Cổ quái, Hữu Hi nghĩ hoài không ra, chẳng lẽ chỉ là một phong thơ đơn thuần bên trong không có hàm nghĩa gì sao.

“Chủ tử có khỏe không?”- Thiếu Cửu cắt đứt suy nghĩ Hữu Hi. Nàng định thần lại: “Người nói cái gì?”

Thiếu Cửu nghiêng răng nói: “Ta hỏi chủ tử có khỏe không?”

Hữu Hi hai mắt buồn bã: “Một ngày ba bữa cơm có người mang tới, lúc nằm chán thì viết chữ, chính mình tự làm mọi việc..”- Vừa nói trái tim Hữu Hi cũng cứng lại “Vài ngày nữa ta có thể gặp hắn”

Thiếu Cửu cô đơn nói: “Lúc đi nhớ mang cho ngài chút ít rượu nữ nhi hồng để chủ tử uống”

“Được, ta sẽ mang”- Hữu Hi đứng dậy hít một hơi thật sâu “Ta đi trước, hôm khác sẽ gặp người”

“Nhớ mang bánh bao đến”- Thiếu Cửu xoay người vào nhà.

Hữu Hi cười khẽ lắc đầu, xoay người rời đi, vừa nhớ lại lời Thiếu Cửu nói. Dạ Lan, Vu Hành Quân, Xích Nguyệt thái tử, có chuyện gì bí ẩn đây?

Thật là nghĩ không ra!!

Lúc gặp Hữu Hi là buổi sáng, giờ đã tối, Lăng Khiếu Dương vẫn ở cùng Dạ Lan. Dạ Lan tắm rửa sau bình phòng, lúc tắm cố ý di chuyển tiếng nước róc rách lộ ra sự kiều diễm.

Lăng Khiếu Dương đứng trước cửa sổ, tâm tình phức tạp, sự lạnh lùng của Hữu Hi làm hắn đau khổ, tình yêu của Dạ Lan làm hắn áy náy.

Áy náy, bởi vì trái tim hắn đã thay đổi, tình yêu của hắn đối với nàng đã tắt đi. Hắn phải làm như thế nào đây? Một người phụ nữ hắn yêu, một người lại khiến hắn vừa yêu vừa hận đến mất tự chủ. Nàng từng là hung thủ hạ sát người hắn yêu nhất, nhưng hắn đau lòng vì không thể phân rõ đâu là hận đâu là yêu, Dạ Lan cuối cùng có hay không đã chết, hắn đã từng làm nhiều chuyện không thể tha thứ phải không? Trái tim thật rối loạn.

Hắn tự nói với bản thân, đừng để ý đến nàng đừng làm tổn thương Dạ Lan, nhưng đôi chân lại không tự chủ đi về phía cửa, hắn muốn tới đó, muốn nhìn nàng một lát.

“Lăng.. đã khuya rồi, nghỉ ngơi thôi”- Giọng nói ấm áp nhỏ nhẹ của Dạ Lan ghé vào tai hắn, rồi một đôi bàn tay nhỏ bé không xương ôm từ phía sau, dán sát vào ngực hắn, vuốt ve say đắm.

Thân thể Lăng Khiếu Dương cương lên, xoay người, nhìn dung nhan xinh đẹp của Dạ Lan mà cau mày: “Ta còn chút chuyện chưa xử lý, nàng đi ngủ trước đi”

Trong mắt Dạ Lan hiện lên chút mất mát: “Ngày mai làm không được sao? Lăng, thiếp nhớ chàng, muốn mỗi giây mỗi phút đều ở cạnh chàng, xa nhau mấy ngày, thiếp bị nhớ nhưng hành hạ đến điên. Bây giờ có thể ở bên chàng thật tốt”

Lăng Khiếu Dương cười bỏ tay Dạ Lan cự tuyệt, do dự chút nói: “Dạ Lan, còn nhiều thời gian mà, đi ngủ đi, tối nay ta không thể cùng nàng”

Lòng nàng trống rỗng, cảm giác rừng mình truyền đến, hắn trước đây hay gọi nàng là Lan Nhi. Nhưng bây giờ lại lạnh lùng, nhìn gương mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương, không mang theo chút dục vọng, đáy mắt nàng hiện lên tia khó chịu, nhưng thông minh đáp: “Hào, vậy chàng chú ý tự bảo trọng, nghỉ ngơi sớm một chút, đừng làm việc quá vất vả”

“Ngủ đi”- Lăng Khiếu Dương phiền lòng, xoay người rời đi.

Sắc mặt Dạ Lan trở nên không tốt, chân nhanh nhẩu đuổi theo Lăng Khiếu Dương, quan sát bóng lưng của hắn ở xa xa. Hắn trở thật lạnh lùng, tình cảm ngày xưa đã tiêu tan, nàng truy đuổi theo bóng lưng của Lăng Khiếu Dương.

Hắn không quay về Nghĩa Hàn Lâu, không về thư phòng, mà là đi đến Di Tâm Cư.. hắn nói xạo nàng.. hắn lừa gạt nàng.

Trái tim Dạ Lan thất lại đau đớn, tan nát cả cõi lòng nước mắt rơi xuống lướt qua mặt nàng. Nội sam màu trắng tung bay trong gió, lộ ra sự thô lương, nàng tan nát cả cõi lòng xoay người đi, giống như một du hồn trở về phòng. Nàng không muốn làm gì cả.

Di Tâm cư tối đen, Hữu Hi đã ngủ, Lăng Khiếu Dương đẩy cửa vào cảm nhận mùi hương thơm mát từ người Hữu Hi lan tỏa ra. Cảm giác quen thuộc, an tâm, trái tim bình tĩnh trở lại, dựa vào cảm giác mà đi vào nội tâm.

Trong bóng đêm mông lung, hắn nhìn thấy một thân ảnh màu trắng, chân mềm đều rơi xuống đất, thói quen đá chân mềm chẳng tốt chút nào. Hắn nhẹ nhàng khom lưng nhặt chân mềm lên đắp trên người nàng, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Trong đêm đen không thấy rõ gương mặt nàng, nhưng trong đầu lại hiện rõ lên mặt nàng, tay vươn ra chạm vào nàng. Hắn đối với nàng là yêu hay hận, Dạ Lan không chết, không chết, người chết sao lại có thể sống lại.

Hắn bỏ giày cẩn thận nằm bên người Hữu Hi, nhẹ nhàng di chuyển. Hy vọng nàng không tỉnh lại, đừng dùng ánh mắt sợ hãi chán ghét đó nhìn hắn, hắn chịu không được ánh mắt đó.

Tốt quá, tốt quá, nàng không tỉnh lại, ngủ rất say, nàng cứ như thế ngủ bên cạnh hắn, hắn nằm đó nhìn kỹ nàng suốt đêm, không ngủ

Sáng hôm sau.

Mặc dù cả đêm không ngủ, suy nghĩ rất nhiều, nhưng không hề có chút ulla. Hữu Hi vẫn còn ngủ, đêm còn vô tình đem đầu mình tựa vào ngực hắn. Làm cho trái tim hắn trở nên ấm áp, nàng như vậy, không sợ hắn, không ghét hắn. Mặc dù thật sự nàng rất chán ghét hắn.

Sợ Hữu Hi thức dậy, Lăng Khiếu Dương vội vàng đứng lên, yên lặng rời đi, bên ngoài lại nghe thấy tiếng la thất thanh. Lăng Khiếu Dương cau mày nhìn thoáng Hữu Hi, nàng mở mắt dùng tay che lại nhìn hắn.

Về mặt nghi hoặc, ngờ ngác nhìn hắn, tựa hồ nhìn thấy hắn xuất hiện ở đâu nhất thời không có phản ứng cũng không biết chuyện gì xảy ra, hoặc là nàng tưởng mình đang mơ.

Về mặt mơ mơ màng màng của nàng rất đáng yêu, Lăng Khiếu Dương không nhịn được hôn lên môi nàng, mùi vị của nàng đã rất lâu hắn không chạm đến. Nhưng hắn nhận ra, trong mắt nàng hiện lên sự sợ hãi chán ghét.

Trái tim lại đau đớn rầu rĩ, đành buông môi nàng ra,

Nàng đẩy hắn ra, thoát khỏi ngực hắn, hắn cũng buông tay không miễn cưỡng. Nàng nhảy xuống đất, kéo chặt nội sam, bực mình nói: “Người.. người sao lại ở đây?”

Hắn đứng dậy cười tà: “Ta sao lại không thể ở đây?”

Hữu Hi cau mày, bực mình nói: “Người nên ở cùng Dạ lan chứ, ta ở đây không có cần người!”

Lăng Khiếu Dương về mặt âm trầm, trái tim co rút, tức giận nói: “Ta ở cùng ai, không tới lượt nàng quản lý, đừng quên, nàng cũng là nữ nhân của ta”- nàng một điểm cũng không cần, hắn không muốn ở cùng nữ nhân khác, không cần.

Trái tim Lăng Khiếu Dương nghiêm trọng bị hành hạ, lòng đau đớn, nàng cùng nam nhân khác ở cùng một chỗ, hắn rất khó chịu, nay nàng lại ước hắn cùng nữ nhân khác ở trên giường.

Hận, nộ, làm tay Lăng Khiếu Dương siết chặt, đôi mắt đen nhìn thẳng Hữu Hi, đang muốn nổi giận, lại nghe tiếng nha hoàn hô to: “Vương gia, ngài ở bên trong sao? Lan phu nhân xảy ra chuyện rồi”

Mắt Lăng Khiếu Dương đen lại, nhưng cổ không tức giận, xoay người đi ra ngoài, mở cửa, nhìn nha hoàn đang hốt hoảng kêu to, gầm lên: “Nàng làm sao?”

“Nô tỳ không biết, lúc hầu hạ phu nhân thay quần áo, phu nhân đột nhiên hộc máu..”

Lăng Khiếu Dương không có thời gian nghe nha hoàn nói hết, bước nhanh về Thần Nhiên Cư chạy đi

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 27

Dạ Lan đột nhiên nôn ra máu, làm cho Lăng Khiếu Dương hoảng sợ, mặc dù tình cảm mất đi, nhưng nàng cũng từng là nữ nhân quan trọng nhất với hắn.

Nhìn nàng đau khổ, không chịu đựng được, hắn gào thét gọi thái y, hắn ngồi bên giường nắm tay Dạ Lan. Bộ dạng đau khổ nàng giống như có vạn tuyến xuyên tâm dường như rất đau, nàng vận vẹo thống khổ.

Gương mặt xinh đẹp thường ngày lại trắng bệch có chút xám đen, khóe môi còn vương lại vết máu đen, đôi bàn tay yếu ớt giữ lấy tay hắn, lạnh ngắt không chút hơi ấm, lòng bàn tay vì đau mà toát mồ hôi.

Đôi bàn tay mềm mại như không xương giờ phút này siết chặt hắn đến nhức cả tay, nỗi đau của nàng như truyền qua cho hắn.

Thái y cuối cùng cũng đến, đầu tóc đã điểm bạc trên đầu vẫn còn đọng mồ hôi chứng tỏ đã đi vội vã đến mức nào. Sau khi yết kiến Lăng Khiếu Dương, liền vào chẩn trị cho Dạ Lan, Lăng Khiếu Dương thì lo lắng chờ kết quả.

CHI thấy thái y châm cứu cho Dạ Lan, gương mặt đau khổ của Dạ Lan dần dần dịu đi.

Lăng Khiếu Dương đang căng thẳng từ từ mới nhẹ thở hắt: “Thái y, nàng tại sao lại như vậy?”

Thái y quay lại nhìn Lăng Khiếu Dương, khom người nói: “Khởi bẩm vương gia, trong người phu nhân có chứa một loại độc tính rất phức tạp, hơn nữa thân thể đã bị độc ăn sâu vào không thể chịu đựng nổi nên mới xuất hiện tình huống này.

Lăng Khiếu Dương dùng mệnh lệnh cường chế thái y: “Độc gì chứ, lập tức giải độc ngay”

“Vương gia thức tội, loại độc này quá phức tạp, hạ quan bất lực!”- Thái y kính cẩn trả lời, trên mặt đỏ mồ hôi hột

Lăng Khiếu Dương không khỏi nhớ tới lời Dạ Lan nói, nàng bị độc thánh cứu sau đó dùng để thử độc.

“Lăng, bảo thái y về đi”- Dạ Lan yếu ớt nói, gương mặt nhỏ nhắn ướt đầm mồ hôi lạnh, sợi tóc dính vào mặt.

Lăng Khiếu Dương nhíu mày, phát tay áo: “Lui xuống đi”

“Vâng, hạ quan cáo lui”- Thái y chấp tay lui ra,

Dạ Lan điềm điềm đáng yêu nói nhỏ: “Lăng, ôm thiếp, thiếp lạnh quá”

Lăng Khiếu Dương ngồi bên giường, tay nâng nàng dậy, ôm lấy nàng trong lòng, thân thể của nàng quả thật rất lạnh.

“Đừng lo, thiếp không đau nữa, trước kia mỗi lần đau đón thiếp đều im lặng chịu đựng, nghĩ đến chàng, nghĩ đến chàng đau khổ lại giảm đi, lúc này có chàng bên cạnh, thiếp dù đau nhưng cũng hạnh phúc. Lăng, thiếp luyện tiếu chàng, nhưng thiếp không biết mình còn sống được bao lâu nữa, sợ rằng cơ thể này không chịu nổi, nhưng thiếp thật không nỡ xa chàng”- Dạ Lan nói xong thương tâm bật khóc.

Lăng Khiếu Dương bị cảm giác áy náy tội lỗi bao phủ, nàng vẫn ý lại vào hắn, vẫn yêu hắn, vậy mà hắn? Tâm không kiềm được co lại, cánh tay càng ôm chặt Dạ Lan.

“Nàng sẽ không chết!!”- an ủi là cách tốt nhất, hắn không biết, hắn trả lời duy nhất chỉ có câu này.

Dạ Lan dùng tay vòng qua cổ hắn, nhẹ giọng nói: “Thiếp vốn dĩ nên chết đi, không ngờ trời thương hai để thiếp trở về, tuy rằng bị chất độc tàn phá hành hạ cơ thể, nhưng chỉ cần thiếp lại được yêu chàng lần nữa, chết cũng không uổng.”

“Nàng nghỉ ngơi đi ta sẽ ở bên nàng”- Lăng Khiếu Dương nói xong buông Dạ Lan ra, để nàng nằm thẳng trên giường, hắn không dám cho nàng bất kì hứa hẹn gì

“Lăng, chàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”- Trong mắt Dạ Lan chỉ còn lại hồi ức, tưởng niệm lại một khoảng thời gian đã qua. “Thiếp cùng muội muội bị người xấu tập kích, muội muội bị đánh bất tỉnh, thiếp thì sứt bị đồ tể vũ nhục, là chàng, là chàng giết chết kẻ xấu, thiếp nhớ lúc đó ánh mắt chúng ta chạm vào nhau, không rời đi, thiếp nhìn chàng, chàng nhìn thiếp, chỉ cần liếc mắt một cái chúng ta đã nhận ra nhau, Lăng chàng còn nhớ không? Việc này, chàng nhớ không?”- Giống như sợ Lăng Khiếu Dương quên đi tình cảm trước đây, Dạ Lan vội vàng hỏi.

“Ta nhớ, nàng xinh đẹp làm tâm tay lay động, làm cho ta có cảm giác”- Sau khi hắn trưởng thành, đó là lần đầu tiên hắn có cảm giác này, hắn không ít nữ nhân xinh đẹp nhưng chỉ riêng nàng mới có cảm giác đặc biệt này

“Lăng, chúng ta vẫn sẽ yêu nhau chứ?”- Dạ Lan bất an hỏi. “Nếu thiếp thật sự chết đi, chàng có quên thiếp không”

“Không được nói gở, nàng sẽ không chết mau ngủ đi”- Hắn không thể trả lời, thật sự không thể trả lời những vấn đề của nàng.

Dạ Lan cũng không hỏi tới cùng, lưu luyến si mê nhìn Lăng Khiếu Dương, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại, đầu đón hành hạ nàng khiến nàng đuối sức trong chốc lát liền ngủ đi.

Lăng Khiếu Dương nằm bên cạnh, trầm mặc hồi lâu, đôi mắt đen bí hiểm, đứng dậy rời khỏi Than Nhiên Cư.

Lăng Khiếu Dương cau mày, vẻ mặt trầm tư, không biết đang suy tư điều gì, ngón tay khẽ nhàn nhàn di qua lại trên mặt bàn. Mỗi khi hắn tự hỏi mình bất cứ chuyện gì, luôn làm động tác này rất tao nhã mang theo dư vị của nam nhân/

Cao Mạc từ sáng sớm đã bị Lăng Khiếu Dương gọi tới đứng đó nhận lệnh, Lăng Khiếu Dương không lên tiếng, hắn cũng không hỏi nhiều, đi theo Lăng Khiếu Dương nhiều năm, coi như rất ăn ý.

Trầm mặc lúc lâu, Lăng Khiếu Dương thấp giọng nói: “Người có từng nghe qua trên chôn giang hồ có ai gọi là độc thánh nhân không?”

Cao Mạc trầm ngâm đáp: “Đã từng nghe qua, Vương gia muốn tìm người này sao, thuộc hạ có thể tìm vài người trong ginag hồ hỏi thăm sẽ biết ngay”

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt trầm ngưng, không biết trong lòng mưu tính gì, cúi đầu phân phó nói: “Việc này giao cho người đi làm, nhớ kỹ, không thể để người khác biết là người do vương phủ phái đi tìm hiểu, đồng thời hỏi cho rõ độc thánh có cứu Dạ Lan không, sau đó lập tức hồi báo!”

“Thuộc hạ hiểu!”- Cao Mạc chấp tay “Thuộc hạ đi làm ngay”

“Lui xuống đi”- Lăng Khiếu Dương hạ lệnh, ngồi xuống, đôi mắt đen lóe lên tia thâm trầm.

Hữu Hi ngồi trước bàn, bàn tay nhỏ bé ra sức đan hai, nàng muốn nhanh nhanh đến gặp Hoàng Bắc Thiên, nàng phải làm cho xong đôi giày để hắn mang đi.

Đang làm, nhưng Hữu Hi không kiềm được tò mò hỏi Xảo Nhi: “Lan phu nhân có sao không, nghe nói nàng ấy bị thổ huyết?”

“Nghe tiểu Thúy hầu hạ Lan Phu nhân nói, Lan phu nhân thân thể không khỏe, trúng một loại độc rất phức tạp, thái y cũng không có cách chữa”

“Là như vậy sao?”- Hữu Hi nhớ tới vẻ mặt sứt ruột của Lăng Khiếu Dương, độc mà Dạ Lan phát tác hình như giống như Hoàng Bắc Thiên, một tháng chỉ bị một lần, hơn nữa độc phát không có thời gian cố định, đôi khi còn không xuất hiện.

Nghĩ tới đó nàng cảm thấy đau lòng, thật không công bằng, vì sao có người hạnh phúc có người lại chịu đau đớn chứ!! Nếu để những nỗi đau mà Bắc Thiên phải chịu lên người Lăng Khiếu Dương, làm cho hắn cũng biết đau.

Thời gian trôi qua, Hữu Hi tự mình làm xong giày quần áo rồi ăn cơm, chén thuốc cũng không uống nữa. Mỗi ngày nàng đều ngóng trông, ngóng trông đến ngày gặp Hoàng Bắc Thiên, nhưng sao thời gian lại chậm như thế.

Rốt cuộc nàng cũng nghĩ ra ý này, chuẩn bị giấy bút mực chạy ra khỏi Vương phủ, trong lòng nhảy nhót, bước chân vui vẻ.

Dáng vẻ tung tăng của nàng đập vào mắt Lăng Khiếu Dương, hắn mới từ Nghĩa Hàn Lâu bước ra liền nhìn thấy thân ảnh vui vẻ của nàng. Chuyện gì khiến nàng cao hứng như thế.

Nhìn không được hắn đi theo, hắn không ý thức được bản thân, tự mình theo dõi nữ nhân thật sự là một hành động hạ lưu.

Hữu Hi đi thẳng tới Minh Viên, tường viện cao cao, nhìn cửa khép chặt, còn mười ngày nữa mới gặp Bắc Thiên. Nàng đi qua đi lại bên Minh Viên, rồi dừng lại, nơi này cách phòng Bắc Thiên không xa. Nàng mỉm cười, hai tay đặt lên miệng, hô lớn: “Bắc.. Bắc Thiên”- Nhưng không ai trả lời, chẳng lẽ mình gọi nhỏ quá, hay.. độc phát tác?

Hữu Hi không khỏi lo lắng, gọi tên Hoàng Bắc Thiên, cổ họng đau rát.

“Hữu Hi... là nàng sao?”

Rốt cuộc cũng nghe thấy Hoàng Bắc Thiên khiến người ta an tâm, Hữu Hi cao hứng nhảy dựng lên, gọi to: “Bắc Thiên, là ta, ta đang ở bên ngoài”

Bên trong Hoàng Bắc Thiên không khỏi cười: “Nhớ ta sao?”

Hữu Hi đỏ mặt hết lớn: “Phải, phải, đừng nói chàng không nhớ ta”

Hoàng Bắc Thiên nói: “Đương nhiên..”

Hữu Hi ai oán, hắn dám nói không thử xem!

“Đương nhiên là nhớ nàng, đồ ngốc”- Giọng nói dương dương tự đắc của Hoàng Bắc Thiên vang lên, động lại trong lòng Hữu Hi.

“Chàng có buồn không, ta cùng chàng nói chuyện”- Hữu Hi dựa vào người vào tường, réo to ở bên trong.

“Được”- Hoàng Bắc Thiên di chuyển xe lăn., đến gần tường, hai người dựa sát vào nhau, cái tường cao như một ngọn núi không thể vượt qua.

“Được rồi, hôm nay chúng ta nói chuyện nhân sinh đi!”

“Nhân sinh?”

“Đúng vậy”- Hữu Hi trảng cảnh tương lai: “ Ta nghĩ, nếu có ngày kì tích xảy ra, thân thể của ta khỏe chớ lại, ta muốn sinh cho cho chàng, nếu là con trai thì sẽ soái giống chàng, nếu là con gái thì sẽ xinh đẹp như ta, mỗi ngày đều quần quít lấy nhau, đến lúc đó, ta sẽ kể chuyện trước đây cho chúng nghe”

Hoàng Bắc Thiên thật lâu không đáp lại, Hữu Hi hô lớn: “Bác Thiên, chàng còn đó không? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Đồ ngốc, cuộc sống sau này ai biết được, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt”- Cuối cùng giọng nói cô độc của Hoàng Bắc Thiên cũng cất lên.

“Hạnh phúc của ta chính là chàng, chỉ cần có hy vọng sống, ta mong hoàng thượng suy nghĩ lại, thả chàng khỏi nơi quý quái này, đến lúc đó chúng ta cùng nhau xây dựng nhà, bình thân sống hạnh phúc, chàng nói được không?”

“Nếu có ngày đó, ta nguyện ý”- Nguyên ý cho nàng một khung trời hạnh phúc, cùng nhau xây dựng gia đình ấm áp.

“Ân Bắc Thiên, chúng ta phải có niềm tin, ta không tin vận mệnh đôi ta lại như thế”

“Còn có nguyện vọng gì không? Nói ta nghe?”

“A, rất nhiều rất nhiều, ta còn muốn làm...”

Người trong người ngoài, dùng tâm nói chuyện với nhau, dùng giọng nói của mình bày tỏ yêu thương. Nói không nổi, Hữu Hi mệt liền lấy giấy viết, sau đó cột vào hòn đá ném vào viện, mấy ngày nay nàng học được không ít chữ hán cổ.

Hai người ở bên nhau, vui vẻ khoái hoạt, cách nói chuyện của Hoàng Bắc Thiên làm nàng cười thành tiếng, dù chỉ là những câu bình thường nhất cũng khiến nàng ngọt ngào/

LỜI nói của Hữu Hi một chữ Lăng Khiếu Dương đều nghe không sót, tiếng cười của Hữu Hi làm ngực hắn nhức nhói. Bởi vì tiếng cười đó không phải vì hắn mà vì nam nhân kia, nhưng nàng cao hứng không phải là tốt rồi sao?

CUối cùng không nghe gì nữa, Lăng Khiếu Dương âm thầm rời đi. Giờ đây hắn mới hiểu, nếu thật sự yêu nhau, dù cách ngàn sơn vạn thủy, cũng có thể tâm ý tương thông.

Sắc trời dần tối đen, Hữu Hi cuối cùng cũng đuối dần, Hoàng Bắc Thiên không muốn nàng mệt nhưng lại không thể bảo nàng: “Hữu Hi trở về đi”

Hắn nói không nên lời, không thể làm cho nữ nhân mình yêu trở lại bên cạnh nam nhân kia được. Loại tra tấn này đều khiến tâm hắn đau, không không thể tiếp tục nữa, hắn không muốn Hữu Hi chịu cuộc sống như thế, không muốn...

Hữu Hi không muốn rời xa hắn, lúc ly khai, cách nhau một bức tường nàng nói thương hắn.

Đồ ngốc Hữu Hi, tâm hắn nhói đau, chuyển động xe, biến mất giữa trời chiều.

Hữu Hi trở lại vương phủ, gọi người nấu nước ấm tắm rửa, nằm trong dục thùng, không khỏi nghĩ, ngày mai cùng Hoàng Bắc Thiên nói chuyện gì đây. Sau khi tắm rửa xong, Xảo nhi giúp nàng thay nội sam sạch sẽ, đầu tóc ẩm ướt rồi tung tũn sau bình phong bước ra, cúi đầu bước đại lưng, ngẩng lên nàng sợ tới mức hô to.

“Người... người sao vào được đây?”

Chỉ thấy Lăng Khiếu Dương to lớn ngồi trên giường, nàng nhớ lại, lúc sáng thức dậy, hắn lại xuất hiện trên giường nàng, hắn luôn xuất hiện khiến người khác giật mình sao?

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi như hoa sen vừa nở, nàng không ôn nhu, không tuân lời, không đủ yêu điểm, nhưng tổng thể lại nàng mang đến cảm giác thuần khiết, giống như thú hoang, như con nhím lúc nào cũng chuẩn bị công kích.

“Nàng luôn khinh địch như vậy quên thân phận của mình sao?”- Hắn nhịn không được khi thấy nàng bái xích hắn, cho nên chỉ dùng cách này áp chế nàng.

Hữu Hi nhú mày, không nói gì, nàng biết thân phận mình, là nữ nhân dùng để gia dịch.

“Lại đây”- Lăng Khiếu Dương ra lệnh.

Hữu Hi lại lui về sau.

Hắn trừng mắt gắt lên: “Không nghe lời sao, không sợ ta hại Hoàng Bắc Thiên sao?”

Nhớ tới những câu nói tình ý của nàng cùng Hoàng Bắc Thiên lòng hắn liền khó chịu. “Lại đây với ta”- Lại ra lệnh.

Hữu Hi nhích dần về trước, rồi giẫm chân tại chỗ, Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn, chỉ với hai bước đang tay ôm lấy Hữu Hi

Thân thể của nàng lạnh băng, cương cứng, run run, đôi mắt hấn sấn lại: “Dạ Hủy, nàng đừng sợ ta, nàng thử chấp nhận ta xem”

Không! Hữu Hi trong lòng kêu gào, cổ họng phát ra tiếng nhưng vẫn không nói lên lời.

Hắn ôm ngang nàng, xoay người đi về phía giường, ôm nàng nằm ở trên giường.

“Thờ ơ”- Hắn tức giận lay động nàng.

“Nga”- Hữu Hi giật mình nhớ lại này giờ nàng ngừng thờ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Hôm nay đã đi đâu!”- Đôi mắt hấn nhìn chăm chăm nàng.

“Đi ra ngoài một chút”- Nàng trả lời ngắn gọn.

“Dạ Hủy, nàng nói xem, nàng là người của ai?”- Hắn đột nhiên hỏi một câu thật lạ

Tay Hữu Hi đan vào nhau: “Ta là thiếp của ngươi, là nữ nhân giao dịch”

Trong mắt Lăng Khiếu Dương lóe lên tia đau đớn, không để ý đến thân thể nàng có lạnh lẽo sợ hãi hay không, cố ý ép nàng vào ngực, giọng nói khàn khàn: “Nếu đã biết rõ thân phận của mình, Dạ Hủy, giúp ta sinh một đứa nhỏ!”

Trước đây không phải nàng đã nói rồi sao? Lần trước đã nói vì sao giờ còn nhắc lại.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28

Kỳ thật ý định muốn Hữu Hi mang thai con của hắn đã có từ lâu không phải đột nhiên nghĩ tới. Từ sau khi Hữu Hi hư thai, hắn vẫn rất đau khổ, cũng rất thương tâm, trong lòng cầu khẩn có lại một hài tử, hơn nữa hắn lại càng muốn Hữu Hi mang thai.

Nhưng trải qua lần hư thai, nàng không thể mang thai được, nhưng mỗi lần nhớ tới, hắn liền giận đến nghiến răng nghiến lợi. Vân San, Vân San đều vì phụ nữ đó làm rối loạn mọi thứ, làm mọi cố gắng của hắn trở nên uổng phí, làm hắn mất đi hài tử, hơn nữa muốn Hữu Hi mang thai lại cũng khó, nhất là mỗi lần tức giận lại khiến Hữu Hi sợ hãi hắn.

Dù Hữu Hi có thể mang thai, hắn cũng không thể chạm vào nàng, ghé tòm. Muốn có được Hữu Hi cả đời, muốn nàng mang thai con hắn vẫn là điều hắn hy vọng.

Lúc đầu, khi hắn biết Hữu Hi hư thai lại không cách nào mang thai được nữa, hắn quả thật giận đến muốn giết người. Khi đó hắn vẫn không ý thức được cảm giác mãnh liệt này là gì, chỉ biết mình rất quan tâm hài tử. Nhưng nếu là phụ nữ khác mang thai, hắn không muốn cũng không cần giữ nó lại.

Trong lúc đó Hữu Hi lại chính miệng mình nói không muốn có hài tử này, hắn lại nhẹ dạ tin mẩu phi và Vân San, tưởng rằng Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên thông đồng lập mưu giết con hắn.

Lúc ấy hắn đã đau đến phát điên, trách sao Hữu Hi độc ác, làm mất đi hài tử còn dám tỏ thái độ với hắn, dám hận hắn dám khinh thường hắn.

Phân phân hợp hợp, Hữu Hi cuối cùng cũng về bên cạnh, là nàng cầu xin hắn, trở lại bên cạnh làm nữ nhân của hắn, mặc kệ mục đích là gì, chỉ cần nàng trở lại bên hắn, hắn nguyện ý làm mọi thứ. Hắn cho nàng cơ hội rời đi, nhưng nàng đã từ chối vì nam nhân kia mà cam tâm trở lại bên hắn.

Hắn lựa chọn giúp nàng, nàng lựa chọn dùng bản thân mình đổi lấy tính mạng Hoàng Bắc Thiên, hắn làm được rồi, trách nhiệm của nàng là thực hiện những gì mình đã hứa, từ nay về sau, nàng là nữ nhân của hắn.

Từ lúc nàng về bên cạnh hắn, hắn đã nghĩ tới việc Hữu Hi mang thai con hắn, như vậy nàng sẽ không rời bỏ hắn. Hắn chờ mong đến ngày đó biết bao nhiêu, nhưng để có Hữu Hi, hắn tốn hết bao nhiêu tâm tư

NHưng tất cả Hữu Hi đều không biết, không biết tâm tư Lăng Khiếu Dương, càng không biết Lăng Khiếu Dương khát vọng một đứa con của nàng và hắn đến mức nào.

Ánh mắt nhìn chăm chú của hắc làm Hữu Hi sợ hãi, hắc sao lại cố chấp nhất quyết có con chứ. Hữu Hi cứng ngắc nằm trong lòng hắc: “Ta không thể sinh con được nữa, người biết mà”- Cho nên hắc không cần cùng nàng làm chuyện nam nữ tư tình đó.

Hắc cười khê, mặt lạnh lùng, tuần mỷ mỉm cười, cố chấp nói: “Không thử thì làm sao biết”

“Nhưng ta sẽ bất tỉnh, ta rất sợ”- Mặc dù nàng biết rõ mình đã tự đem bán đi thể xác này nhưng trong lòng vẫn mâu thuẫn.

“Không bằng thử xem”- Hắc rất cố chấp, những lời nói của Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên đã kích động hắc, xoay người chặn miệng Hữu Hi lại.

Nhìn mặt nàng, nghĩ tới nàng vì nam nhân kia mà đòi sinh hài tử!! Không!! Câu nói đó làm hắc phát điên!! Thật sự hắc muốn làm nàng mang thai con của hắc.

Hắc biết, nàng chỉ sợ hắc, nhưng không sợ Hoàng Bắc Thiên, thân thể của nàng có thể tiếp nhận Hoàng Bắc Thiên, sao không thể tiếp nhận hắc? hắc bây giờ mới là nam nhân danh chính ngôn thuận của nàng, không phải nam nhân bị giam ở Minh Viên kia.

Hắc biết trong ký ức của nàng hắc không hề có chút tốt đẹp, nhưng hắc đã rất cố gắng nhưng nàng vẫn như cũ chống đối kháng cự hắc. Từ sau chuyện của Vãn San, trong lòng nàng như có bóng ma, nghe những lời này của nàng, nghĩ tới hai người họ mỗi tháng đều gặp nhau, khiến hắc không thể không làm.

Hắc còn chờ đợi gì nữa, chờ thêm nữa, nói không chừng trong bụng Hữu Hi đã mang thai con Hoàng Bắc Thiên, nghĩ tới đó, trái tim Lăng Khiếu Dương như bị dao cắt.

Hắc thử hôn nàng, bàn tay to vuốt ve cơ thể nàng, muốn nàng thôi không sợ hắc, muốn nàng thả lỏng cơ thể không còn cứng ngắc như tượng đá.

Quần áo của nàng dưới tay hắc được cởi ra, nàng nhắm chặt hai mắt, cau mày, thân thể ướt đầm mồ hôi, cả người lạnh lẽo.

Lăng Khiếu Dương quả thật thất bại, nàng sợ hắc đến mức cơ thể lạnh băng. Khi vật cứng rắn của hắc chạm vào nơi mềm mại của nàng, hắc thấy sắc môi nàng trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi hột, phảng phất giống như bị hành hạ tra tấn.

Hắc ngừng hôn, bàn tay đang vuốt ve cũng bất động, thân thể nặng nề vẫn ở trên nàng, cơ đơn nói nhỏ: “Thật sự bài xích ta như thế sao, thật sự khó tiếp nhận sao”

Hiếm khi nghe thấy giọng nói cô đơn, đau đớn đáng thương của hắc, hắc vốn cao cao tại thượng không ai bì được, bây giờ.

Hữu Hi mở mắt cau mày, khó khăn đáp: “Rất đau”

Nàng cần thời gian, nhưng thời gian không chờ hắc, nhưng cũng không muốn làm nỗi sợ hãi của nàng thêm sâu sắc, thôi vậy, hắc từ trên nàng lật xuống dưới, nằm bên cạnh nàng.

“Ngủ đi”- Hắc xúc động nói một câu, không có ý định rời đi, cánh tay ôm nàng không chịu buông ra,

Hữu Hi thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại, không dám lộn xộn, hắc nếu đã nói như thế chắc không miễn cưỡng nàng nữa. Không biết bao lâu nàng ngủ thiếp đi, thân thể cũng không còn cứng ngắc, nhưng hai tay vẫn ôm lấy cơ thể, cuộn mình, không hề có cảm giác an toàn.

Hắc lại ngủ không được, trong đầu toàn là lời Hữu Hi nói, nàng muốn vì Hoàng Bắc Thiên sinh con, con trai thì như Hoàng Bắc Thiên, con gái thì giống nàng. Không, không, Lăng Khiếu Dương lo lắng xúc động bất an bất dấy, nhìn Hữu Hi ngủ ngon, hắc không biết nên làm thế nào.

CUối cùng phải làm thế nào nàng mới không sợ hắc.

Lăng Khiếu Dương bề bộn công việc đến giữa trưa, mới vừa vào phủ đã nghe nha hoàn cấp bách bẩm báo nói: “Vương gia, lan phu nhân không chịu dùng cơm trưa, nô tỳ khuyên thế nào cũng không dùng”

Cau mày, đôi mắt đen trầm xuống, đi nhanh về DI Thần cư, mới vừa vào cánh cửa đã nghe thấy tiếng khóc đau thương của Dạ Lan. Vào gần trong tầm, thấy Dạ Lan lui lại trong giường, khóc thương tâm, nhìn thấy hắc đi vào, liền ngược gương mặt đầy lệ lên.

“Sao lại khóc? Ai khi dễ nàng”- Lăng Khiếu Dương làm mặt lạnh, khó hiểu hỏi nàng.

Dạ Lan nhảy xuống đất nhào vào lòng hắc, cả người mang theo mùi hương thơm mát. Khóc nói: “Lăng, chàng không thương ta nữa đúng không? Thiếp sợ, luôn sợ hãi không thể nào chạm vào lòng chàng, chàng luôn lạnh lùng, nha hoàn còn nói, chàng hôm qua ở lại chỗ Hủy nhi, Lăng, chàng có phải đã yêu Hủy nhi rồi không, có phải vì yêu nàng nên chàng không thương Lan nhi nữa đúng không?”

“Ta không có yêu nàng ấy”- Hắc lại tự lừa gạt bản thân, đối mặt với Dạ Lan, hắc không cách nào thừa nhận trái tim này đã sớm phản bội hắc.

Nữ nhân đó từng là hung thủ sát hại Dạ Lan, hắc làm sao thừa nhận trái tim mình đã yêu hung thủ hại chết Dạ Lan. Hắc không làm được, không làm được!.

Dạ Lan như một đứa trẻ vừa khóc vừa cười: “Là do thiếp suy nghĩ quá nhiều, Lăng của thiếp sao có thể yêu Hủy nhi chứ, dù thiếp có chết, nàng ấy cũng là mẹ ruột của thiếp, nhưng nàng cũng từng thương tổn muốn hại chết thiếp, làm cho thiếp bây giờ chỉ còn lại một thân thể đồ nát, sống không bằng

chết, Lăng yêu thiếp như vậy sao có thể yêu Hủy nhi, có đúng không?”

Lăng Khiếu Dương không nói gì, trái tim mâu thuẫn, áy náy không chịu nổi, đúng vậy, hắn sao lại đi yêu nữ nhân sát hại chính người mình yêu chứ? Sao có thể!

“Lăng nói cho Lan Nhi biết, chàng còn yêu Lan Nhi đi, nói cho Lan Nhi nghe đi”- Dạ Lan bắt an muốn chứng thực.

Lăng Khiếu Dương do dự hồi lâu, cuối cùng nói: “Phải, ta yêu nàng Lan Nhi”

NHưng trái tim co rút đau đớn.

Hắn nói dối!!

Hắn đang nói dối.

“Lan Nhi nàng nghỉ ngơi ăn cơm cho tốt, ta còn nhiều việc phải”- Lăng Khiếu Dương nhẹ nhàng đẩy Dạ Lan ra, trái tim rối loạn.

Dạ Lan cũng buông lỏng Lăng Khiếu Dương, chờ đợi nhìn hắn: “Đêm nay, chàng sẽ ở cùng thiếp đúng không”

Hắn không dám nhìn vào hai mắt nàng, cau mày nói: “Ăn cơm đi, ta trở về đây”

“Hảo”- Dạ Lan gật đầu: “Chàng bận thì đi đi, thiếp chờ chàng”

“Hảo”- Lăng Khiếu Dương đau đầu, không nói gì nữa, xoay người rời đi. Hắn yêu người không nên yêu.

Trái tim đầy tội lỗi cùng cảm giác áy náy, hắn rốt cuộc là phụ ai?

Thân ảnh thống khổ, cô đơn đi trong Vương phủ, trái tim của hắn đã không còn thuộc về hắn nữa rồi.

Bên trong thư phòng.

Lăng Khiếu Dương lần lượt nghĩ tới Dạ Hủy lẫn Dạ Lan, hai người này đều làm cho hắn tâm không yên.

Lâu sau đó truyền đến giọng của Lưu An: “Vương gia, Khai thái y cầu kiến”

“Vào đi”- Lăng Khiếu Dương xoa xoa trán, tuần nhan lạnh lùng có chút phiền nhiễu

Cửa mở ra, thái y đi đến: “Hạ quan tham kiến vương gia”

“Thái y miễn lễ”

Thái y hỏi: “Không biết vương gia có chỗ nào không khỏe?”

Lăng Khiếu Dương do dự nói, mặt lộ vẻ khó xử, thờ dãi nói: “Như thế nào mới khiến một phụ nữ không e ngại chuyện phòng the”

“Này??”- Thái y khó hiểu nhìn Lăng Khiếu Dương, không ngờ Vương gia lại hỏi một vấn đề ngoài dự kiến như vậy

“Trả lời!”- Lăng Khiếu Dương kiên nhẫn ra lệnh, sau đó bổ sung: “Nàng sợ bốn vương”

Thái y trầm nghĩ: “Đây là do trong lòng mà sinh ra, sợ không thể trừ tận gốc, trừ khi mất đi trước nhớ đây”

“Cái này bốn vương biết, bốn vương hỏi người, làm cách nào để nàng không sợ bốn vương”- Lăng Khiếu Dương phẫn nộ hô lớn.

“Cái này”

Lăng Khiếu Dương khó khăn giải thích: “Bốn vương muốn có con chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng nàng luôn bất tỉnh”

Thái y lo lắng nghĩ, sắc mặt bắt đầu có chút vui mừng: “Vương gia, có một cách..”

Biện pháp gì, Lăng Khiếu Dương vội hỏi.

Thái y nói một hồi, cũng không biết nói gì mà mặt Lăng Khiếu Dương đen lại, mặt trận lục, cực kì nan kham.

“Chỉ có cách này sao?”- Hắn bực mình hỏi.

Thái y hồi đáp” “trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất”

Lăng Khiếu Dương mặt mày nhăn lại, sắc mặt âm trầm, cuối cùng nói: “Lui xuống đi, việc này không cho phép nói ra ngoài, nếu không..”

Hạ quan đã rõ, thái y chấp tay lui xuống.

Tay Lăng Khiếu Dương chà sát vào nhau, cuối cùng xúc động đứng dậy, đi ra khỏi thư phòng.

Công vụ mà hắn cần giải quyết chính là làm cách nào để Hữu Hi không sợ hắn, mang thai con hắn, nếu như để Dạ Lan biết không biết nàng sẽ ra sao.

Lời thái y nói quả thật khiến Lăng Khiếu Dương phải tự suy nghĩ, hắn muốn Hữu Hi mang thai con hắn. Hắn muốn.

Đừng nghĩ thay nam nhân khác sinh con. Đừng nghĩ!!

Đi ra khỏi phòng, vào sân.

Một con đường dẫn đến Di Tâm cư, đường khác lại dẫn đến Thần nhiên cư.

Một bên là nữ nhân đang chờ hắn, một bên là người hắn không cách nào bỏ được, là phụ nữ mà hắn muốn thấy nhất. Hắn nên đi đâu!!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 29

Bước chân do dự, lòng rối bời.

“Nô tỳ thỉnh an Vương gia”- Một giọng nói cung kính cúi chào cắt đứt những do dự của hắn. Một nha hoàn đi tới trước hắn cúi đầu hành lễ. Hắn nhận ra là nha hoàn hay hầu hạ Dạ Lan, cau mày hỏi :”Có chuyện gì”

Nha hoàn bẩm báo nói: “Khởi bẩm Vương gia, Lan phu nhân đã chuẩn bị xong bữa tối, mong Vương gia có thể bớt chút thời gian qua dùng.

Bước chân do dự của Lăng Khiếu Dương cuối cùng cũng ra quyết định, trầm trọng đi đến Thần Nhiên Cư nơi Dạ Lan ở.

“Lăng”

Lăng Khiếu Dương vừa bước vào cửa, một thân ảnh mềm mại dịu dàng tiến vào lòng hắn.

“Công sự xong hết rồi sao, chàng có mệt không!”- Nàng tri kỷ ân cần thăm hỏi. Sau đó rời khỏi lòng hắn, kéo tay hắn vào trong tâm. Hắn không lên tiếng tùy ý để nàng vừa nói vừa lôi kéo hắn vào.

“Lăng, thiếp nghĩ đến chàng mỗi ngày đều bận bịu, cho nên đặc biệt phân phó nhà bếp làm mấy món ăn chàng yêu thích nhất”

Dạ Lan vừa nói, vừa tự tay dùng khăn ướt lau mặt và tay hắn. Nhìn những cử chỉ của Dạ Lan, trong lòng Lăng Khiếu Dương không khỏi nhớ tới Hữu Hi, nàng cũng từng giúp hắn làm mọi thứ, rửa mặt, thay quần áo, bàn tay nhỏ bé bận rộn trước hắn làm hắn cảm giác thỏa mãn.

Dạ Lan buông khăn xuống, ôn nhu mỉm cười: “Tốt rồi, có thể ăn cơm rồi, nếu không thức ăn sẽ nguội mất”

Lăng Khiếu Dương trong lòng cảm thấy xúc động xen lẫn áy náy, theo Dạ Lan ngồi xuống, trầm giọng nói: “Ăn cơm”

“Cái này đều là thức ăn chàng thích, ăn nhiều một chút, chàng gầy đi so với trước rất nhiều”- Dạ Lan gấp thức ăn cho Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương ăn một miếng sau đó nhìn Dạ Lan, trong mắt lóe lên cái gì đó: “Lâu như vậy mà cơ thể nàng vẫn không có tiến triển gì sao?”

“Sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này?”- Dạ Lan đang giúp Lăng Khiếu Dương gấp thức ăn thì đột nhiên dừng lại,

Lăng Khiếu Dương nhìn chằm chằm đôi mắt Dạ Lan, trầm giọng nói: “Ta chỉ là không đành lòng nhìn nàng đau đớn như vậy, độc thánh là người thế nào, bốn vương sẽ đi cầu hắn, bảo hắn giải độc cho nàng, dù tốn bao nhiêu bạc bốn vương cũng nguyện ý”

Trái tim Dạ Lan đập mạnh, đau khổ cười nói: “Độc thánh hành tung bất định, tính tình cổ quái, nói không chừng lại đi đến nơi mới để điều chế độc dược, Lan Nhi cũng không biết có cách nào tìm ra ông ta, hơn nữa người trong giang hồ luôn có trái tim vô học, thiếp công, bạc đối với họ không quan trọng”

Lăng Khiếu Dương lắc tay nói: “Không thử làm sao biết được, chỉ cần Lan Nhi còn sống, thì bất kể mọi thứ”

Dạ Lan nghe Lăng Khiếu Dương nói, cười cười, thở dài một tiếng, ai oán nói: “Lan Nhi đã bị loại độc trong cơ thể cắn nuốt, dù có giải độc cũng không thể khôi phục như trước đây, chỉ cầu mong có thể bình yên ở bên cạnh Vương gia, không cần đi cầu xin ông ta, Vương gia đối với Lan Nhi có tâm ý Lan Nhi chết cũng không còn gì tiếc nuối”- Vừa nói xong lại cảm thấy chua xót, Lan Nhi trong mắt mọng nước, nàng vội vàng nuốt nước mắt xuống, cố gắng mỉm cười nói: “Thiếp lại nói chuyện không vui rồi, mau ăn đi, đồ ăn nguội mất”

Đôi mắt đen Lăng Khiếu Dương trở nên âm trầm, không nói gì nữa, cùng Dạ Lan dùng bữa, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì. Sau khi bữa tối kết thúc, nha hoàn thu dọn đồ ăn còn lại, người cũng lui ra, trong phòng chỉ còn lại Dạ Lan và Lăng Khiếu Dương.

“Lăng, để Lan Nhi hầu hạ chàng cởi áo”

“Dạ Lan”- Lăng Khiếu Dương nắm đôi bàn tay Dạ Lan.

“Uh? Làm sao vậy?”- Dạ Lan nhu mì, đôi mắt tỏ vẻ khó hiểu nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Để ta tự làm”- Lăng Khiếu Dương cau mày, buông lỏng tay Dạ Lan tự mình bỏ lớp ngoại sam.

Dạ Lan ngưng trệ, nhưng cũng chỉ cười cười, sau đó tự mình cởi giày nằm trên giường, Lăng Khiếu Dương thì nằm xuống một bên.

“Lăng, chàng có tâm sự sao?”- Dạ Lan vuốt ve mặt hắn, nhẹ giọng hỏi.

Hắn nhắm mắt: “Công sự bận rộn, không liên quan đến nàng, ngủ đi”

“oh”- Dạ Lan có chút thất vọng, nhìn thấy Lăng Khiếu Dương từ từ nhắm hai mắt, tựa hồ rất mệt mỏi cũng không quấy rầy nữa.

Chỉ là nàng cảm nhận trong sâu thẳm, hai người càng ít gần nhau, khiến cho người khác sợ hãi. Hắn đối với nàng không nó nửa tia dục vọng, thậm chí nói chuyện cũng như có lệ, lòng nàng đau quá!!

Tham luyến lòng của hân, nàng di động lại gần nằm trong lòng hân, nhắm mắt, chậm rãi thiếp đi. Thẳng cho đến đêm khuya, Dạ Lan cảm giác bên người trống trải, không còn hơi ấm của lồng ngực, nàng tỉnh dậy, phát hiện nam nhân bên cạnh nàng đã sớm rời đi.

Nàng bối rối, bước chân xuống giường, nhìn xung quanh tìm kiếm, cúi đầu gọi tên Lăng Khiếu Dương nhưng không ai trả lời, cuối cùng thất vọng ngồi xuống trên nền đất.

Hắn rời đi.

Hắn ôm nàng không có nửa điểm dục vọng, nàng hiểu chẳng qua ôm nàng cũng là miễn cưỡng, nàng phải làm thế nào để bắt được trái tim hân.

Căn phòng trống rỗng, chỉ mình nàng đơn độc, lẻ loi bất lực, nàng thật sự muốn cái gì cũng không có sao?

Không, nàng không muốn kết quả như thế, không muốn!!.

Sáng sớm Hữu Hi vừa mở mắt, dùng tay che lại một lúc nhưng có cảm giác không thích hợp lắm. Chậm rãi cúi đầu nhìn thấy trên lưng nàng có một cánh tay, nàng quay đầu lại, nhìn Lăng Khiếu Dương nằm phía sau, nhắm mắt ngủ rất say.

Hắn, hân vào đây lúc nào, chẳng phải đêm qua hân ngủ ở chỗ Dạ Lan sao? Hữu Hi theo phản xạ nhấc tay hân lên, dùng sức đè xuống, rời khỏi lồng ngực của hân.

Lăng Khiếu Dương bị Hữu Hi làm cho tỉnh lại, đôi mắt còn buồn ngủ nhìn Hữu Hi, tay nhẹ vuốt hai mắt.

Hữu Hi tròn to mắt nhìn hân: “Ngươi sao cứ giống như kẻ trộm vậy?”

Hắn tựa hồ ngủ chưa đủ lắm bả một tiếng, cánh tay dài đem Hữu Hi ôm vào lòng.

“Ngủ..!”

“Đừng, ngươi buông ta ra, ngươi không lên triều sao”- Hữu Hi khước từ hân, đôi mi thanh tú nhăn lại, lớn tiếng nói: “Ngươi vào bằng cách nào?”

Lăng Khiếu Dương về mặt kích động thả lỏng Hữu Hi, từ trên giường ngồi dậy, sắc mặt còn chút mê mang: “Ta sao lại ở đây”

“Ta hỏi ngươi, ngươi vào bằng cách nào”- Hữu Hi tức giận rống to.

“Không biết, có thể do mộng du”- Lăng Khiếu Dương nói xong, bực mình liếc mắt nhìn Hữu Hi: “Đừng có dùng vẻ mặt này với ta, khó coi chết được, ta xuất hiện ở phòng phụ nữ của mình có gì ngạc nhiên. Đứng lên hầu hạ ta rửa mặt thay quần áo”

Hữu Hi vội vàng xuống giường, mặc ngoại sam vào, hạ lệnh cho nha hoàn đi vào. Hầu hạ Lăng Khiếu Dương rửa mặt thay quần áo, cùng nhau ăn sáng, hân mới rời đi. Lúc hân đi, Hữu Hi cũng có ý định ra ngoài tìm Hoàng Bắc Thiên, nhưng vừa bước ra khỏi cửa đã thấy Dạ Lan đứng đó.

“Muội muội muốn đi ra ngoài sao?”- nàng cười hỏi.

Hữu Hi thản nhiên nhìn Dạ Lan, hỏi: “Uh, có việc gì sao?”

Dạ Lan tiến lên từng bước, không đợi Hữu Hi cho phép liền tiến vào phòng nàng: “Nghe nói muội muội ở lại bên cạnh Vương gia chẳng qua chỉ vì giao dịch”

Hữu Hi xoay người Dạ Lan, không rõ nàng ta tại sao lại nhắc tới chuyện này, chuyện này liên quan gì tới nàng ta.

“Có gì chỉ giáo sao?”

Dạ Lan cười cười nói: “Không có, chỉ là thật kỳ lạ, muội muội là người của Vương gia, trong lòng lại yêu nam nhân khác, thỉnh thoảng còn đi hẹn hò, muội muội có cảm thấy như thế không giữ đức không? Bất quá khó hiểu nhất là, Vương gia lại dung túng muội”

Hữu Hi cười lạnh: “Sao, người dùng thân phận tỷ tỷ đến dạy ta làm thế nào hay sao? Hay đến quản giáo ta”

Dạ Lan lắc đầu: “Cũng không phải, chỉ là rảnh rồi, cùng muội muội nói chuyện hằng ngày, muội muội đừng đa tâm như vậy”

“Ta còn nhiều việc phải làm, nếu không có gì, ta đi trước, tỷ tỷ nếu thích nơi này có thể ở lại, nói không chừng có thể đợi được vương gia”

Dạ Lan tỏ vẻ nhàn nhã, trong người có chút uất nộ: “Muội muội nói chuyện cũng không cần kiêng dè như vậy? Ta chỉ là tò mò, muội thật sự yêu nam nhân tàn phế bị nhốt trong Minh Viên chứ không thương vương gia sao?”

“Chuyện đó liên quan gì đến người?”

“Tỷ thật không nghĩ ra, một người quyền thế như vương gia không thương lại đi yêu phế nhân, không biết muội muội đang nghĩ gì”- nàng chỉ là đang giận Lăng Khiếu Dương bỏ nàng mà đến chỗ Hữu Hi, nàng ghen ghét Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi tốt như vậy.

Hữu Hi nghe Dạ Lan nói không nhịn được tức giận, nàng ghét nhất ai khinh khi Hoàng Bắc Thiên, ghét ai nói Hoàng Bắc Thiên là phế nhân, hẳn chẳng qua không đi được, lại bị hoàng đế giam cầm, nhưng không hề thua kém người khác, trong lòng tức giận nhưng cố tỏ ra lạnh nhạt, chế giễu nói: “So với người bị nam nhân mình yêu ruồng rẫy không còn quan tâm nữa thì tốt hơn nhiều”

Hữu Hi chạm vào nỗi đau Dạ Lan, sắc mặt nàng trắng bệch: “Lãng yêu ta, chàng yêu ta”- Nàng bất an khẳng định, tự lừa gạt mình, nàng miễn cưỡng nói Lăng Khiếu Dương yêu nàng.

“Yêu hay không người là người rõ nhất, ta đối với nam nhân người yêu không có hứng thú, cũng hy vọng người đừng trở lại nói những lời nhảm chán đó, quả thật rất nhảm chán”- Hữu Hi nói xong không để ý tới Dạ Lan, nỗi giận bùng bùng bỏ đi, Hoàng Bắc Thiên không phải phế nhân, nếu như không phải vì nàng, Hoàng Bắc Thiên cũng không trở nên như vậy.

Hắn ở trong tim nàng cao cao tại thượng, là nam nhân rất giỏi, được mấy nam nhân vì nàng mà bắt chập tất cả.

Nhìn Hữu Hi rời đi, Dạ Lan tức giận run rẩy cả người, sắc mặt trắng bệch, muội muội trước kia so với nay miệng lưỡi lợi hại hơn nhiều, mới bị nàng nói vài phần đã đáp trả lại hết. Nàng thật sự thay đổi, trở nên quá kiêu ngạo, không thể nhận ra muội muội trước đây, nhưng lời của muội muội quá chân thật vạch trần nỗi tâm đau đớn của nàng.

Lăng Khiếu Dương thương nàng hay không thương nàng? Hai người từng hàng đêm triền miên, gần nhau không rời, nhưng bây giờ hẳn ngay cả chạm cũng không nghĩ chạm vào nàng.

Trái tim Dạ Lan đau đớn ngã ngổ xuống đất.

Căn bản vì tức giận ganh ghét mà đi tìm Hữu Hi phát tiết, nhưng cuối cùng lại khiến cho bản thân nhục nhã. Sau hôm đó, Dạ Lan tìm cách có được trái tim Lăng Khiếu Dương, dùng đủ cách ngăn cản Lăng Khiếu Dương gặp Hữu Hi.

Dù Lăng Khiếu Dương không chạm vào nàng, nàng cũng hy vọng hắn ôm nàng ngủ, nàng cả đêm cũng không dám ngủ say, gất gao ôm Lăng Khiếu Dương, sợ hắn nửa đêm đến chỗ Hữu Hi. Nàng dùng sự đau đớn của mình tranh thủ sự áy náy tự trách bản thân của Lăng Khiếu Dương, khiến hắn đau đớn gãy gục. Bởi vì hắn yêu người không nên yêu.

Hữu Hi lại tự do tự tại, như cá gặp nước, mỗi ngày đi tìm Hoàng Bắc Thiên, ngồi bên ngoài tường cùng hắn nói chuyện, nếu không thì may quần áo, giày dép. Lúc nào có thể tới thăm hỏi Hoàng Bắc Thiên cả ngày Hữu Hi liền nhảy nhót không ngừng.

Ánh nến đỏ xuống, Hữu Hi nhìn quần áo trong tay, thậm chí kỹ thuật tiến bộ không ít, ngày mai có thể đi gặp Hoàng Bắc Thiên, nàng muốn mang quần áo này cùng giấy tới, Nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên, trong lòng lại rung động

Lăng Khiếu Dương đi vào, nhìn thấy nét mặt vui vẻ của Hữu Hi, còn có quần áo bày trên bàn. Trái tim hắn trầm xuống, đau đớn không thôi, ngày mai lại tới lúc Hữu Hi gặp Hoàng Bắc Thiên, thời gian qua nhanh thật!! Niềm vui của nàng mọi dụng tâm của nàng đều vì nam nhân kia, Lăng Khiếu Dương đi qua, ngón tay chạm nhẹ vào vài quần áo, lạnh lùng nói: “Vải thì tốt, nhưng kỹ thuật thì kém xa”

”Người”- hữu Hi hoàn hồn nhìn Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lo lắng đứng dậy không nói gì.

“Đừng nhìn ta giống như nhìn thấy quỷ, ta chán ghét dáng vẻ này của nàng”- Lăng Khiếu Dương tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hữu Hi muốn nói ghét thì đừng đến, nhưng không dám mở miệng. Hai mắt dõi theo tay hắn, hy vọng hắn đừng giận xé nát quần áo dành cho Hoàng Bắc Thiên.

Tốt quá, tay hắn rời khỏi quần áo, chỉ là bàn tay gắt gao siết lại, ánh mắt thâm sâu mang theo chút ửng đỏ.

“Đêm nay, bốn vương ở đây dùng bữa”- hắn nội giận hô to.

“Vâng ạ”- Nha hoàn nhận lệnh, đáp lại.

“Nàng là gúc gỗ sao?”- Lăng Khiếu Dương nhìn thấy Hữu Hi đứng yên bất động quát lớn.

Hữu Hi đi tới chỗ lấy nước, dùng khăn nhúng vào giúp Lăng Khiếu Dương rửa mặt lau tay. Đôi mắt Lăng Khiếu Dương đen kịt, nhưng mang theo tia nguy hiểm nhìn nàng,

Trong lòng Hữu Hi có chút nôn nao. Bữa tối được nha hoàn mang lên, Hữu Hi về mặt đau khổ ngồi yên.

Hao nên chấp chôn, làm thân ảnh nàng dài ra, sao lại như thế, hắn muốn cùng nàng dùng bữa tối mà cũng không vui sao? Trong lòng không khỏi chua xót, thân hình cao lớn ngồi đối diện Hữu Hi.

“Ăn cơm”- Hắn táo bạo hô một tiếng, chiếc đĩa trong tay không ngừng giúp nàng gấp rau

Hữu Hi rất thông minh, chỉ cúi đầu ăn cơm, không ngẩng lên, không nói lời nào, nàng sợ khiến Lăng Khiếu Dương tức giận.

Hắn lại tức giận rồi.

Sau khi ăn no, tay Lăng Khiếu Dương để xuống một chén thuốc trước mặt nàng.

“Ta no rồi, uống không được”- Hữu Hi nhìn chén thuốc, về mặt đau khổ, thật sự uống không nổi.

Lăng Khiếu Dương nhíu mày, trừng mắt: “Muốn ta giúp nàng sao? Uống”

Hữu Hi cau mày, tay không thể không bưng chén thuốc, nuốt xuống một nửa.

“Uống hết”- Hắn ra lệnh,

Hữu Hi bắt đắc dĩ ngược đãi mình. Bữa tối cuối cùng cũng xong, nha hoàn thu dọn bát đĩa lui về sau.

Hữu Hi đứng trên mặt đất, nhưng cảm thấy cơ thể không thích hợp, chỉ muốn nàng, chân tay mềm nhũn, thân thể chỉ muốn ngã xuống đất thì một cánh tay ôm lấy nàng.

Mệt quá!! Đầu nàng choáng váng, bóng người trước mắt mờ hồ hư ảo.

Lăng Khiếu Dương bế Hữu Hi đặt lên giường, đôi mắt đen nhìn nàng. Ngày mai nàng đi gặp Hoàng Bắc Thiên, hắn không nhìn được, không chờ được nữa, cúi đầu nói: “Dạ Hủy, sinh cho ta một đứa con, không phải của hắn...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 30

Cả một đêm hai người bọn họ triển miên. Đêm này hắn đối với nàng rất ôn nhu nhìn nàng dưới thân hắn thở gấp, nhìn cách nàng động tình dưới tác động của thuốc mà không hề sợ hãi. Ý thức của nàng mất đi, thân thể thuận theo, dù hắn biết làm như thế sẽ không có được tình cảm của nàng, nhưng nhờ thứ thuốc đó mà nàng không còn sợ, nàng như vậy làm cho hắn kích động muốn khiến nàng cuồng loạn theo hắn. Trong miệng nàng lúc đạt được cực hạn vui sướng mà gọi tên nam nhân, một là Nhất Thần hai là Hoàng Bắc Thiên. Gọi tên ai cũng không quan trọng, bởi vì dù là tên ai cũng không phải tên hắn khiến hắn đau khổ đến phát điên. Hắn cần nàng không đủ, tiếng hít thở nặng nề yêu kiều hòa vào một chỗ, trong thất một mảnh kiều diễm.

Lúc tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, ánh sáng chiếu vào sáng rực, Hữu Hi mệt mỏi mở hai mắt, cảm giác như thân thể bị xé nát thành từng mảnh. Nàng đã làm gì vậy, sao lại mệt như vậy, cả cơ thể đau nhức, cau mày quay đầu thấy một lồng ngực rắn chắc mà quang lóa.

Hữu Hi cả kinh đứng dậy, chần chẫn trên người rớt xuống, một mảnh lương ý, nàng chú ý tới bản thân không có mảnh vải, cuống quýt cầm lấy chần chần bao lấy cơ thể.

Lăng Khiếu Dương cũng tỉnh lại, nhìn về mặt biến sắc của Hữu Hi, hắn không có chút thẹn.

Nhất định có chuyện, Hữu Hi nhớ tới ngày hôm qua sau khi ăn cơm tối, nàng cảm thấy cơ thể không khỏe, trong đầu bị những hình ảnh hoan ái hiện lên cắt ngang. Trái tim trở nên lạnh ngắt. “Người đã làm gì với ta”

Ngữ điệu bình tĩnh của Hữu Hi khiến cho hấn bất an còn hơn là nàng mắng to như kẻ điên.

Đứng dậy đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, hấn còn có thể làm gì, một người nam nhân có thể làm gì đối với người phụ nữ mà mình khao khát chứ.

“Giống như nàng nghĩ, chúng ta đã làm chuyện đó.

“Người hạ được?”- Ngày hôm qua khác thường như vậy nguyên nhân nàng chỉ nghĩ được tới đây.

Hắn không giải thích, nhưng lại cười khỏ nói: “Phải, có thể nói là giống như thế”- Một người phụ nữ dùng thân thể trao đổi, hấn lại nhẫn nại không chạm vào. Nếu như không phải vì yêu, hấn muốn cái gì mà chả được, ngay cả muốn nàng sinh hài tử cũng được? Nếu như trái tim hấn không phải bắt đầu thay đổi, hấn thà rằng mình vẫn như cũ tàn bạo không quan tâm cảm nhận của nàng.

NHưng, kết quả thì sao, làm cái gì cũng sai, nếu nàng không cách nào đem trái tim giao cho hấn, như vậy, cho dù khiến nàng chán ghét, hấn vì muốn đạt được mục đích không ngại ngần dùng thủ đoạn, không cho phép nàng có cơ hội mang thai con nam nhân kia, bởi vì nàng là nữ nhân của hấn cả đời này.

Đôi mắt Hữu Hi chết lạng, lạnh như băng, vẻ mặt tĩnh lặng, hạ thấp giọng nói.

“Đi ra ngoài!”

Tay hấn quặc trụ cánh tay nàng, sắc mặt xanh mét: “Đây là bổn phận của nàng, nếu như không phải bổn vương không muốn cùng một tử thi sống làm chuyện này, thì chuyện ti bỉ này bổn vương cũng không biết làm, nhưng thoát nhìn hình như nàng hôm qua cũng rất hưởng thụ”

Ba!! Một âm thanh giòn to vang lên, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, tàn nhẫn tát vào mặt Lăng Khiếu Dương, trên gương mặt nhỏ bé càng thêm phần chán ghét.

Lăng Khiếu Dương vì cái tát này mà đầu sựng lại, toàn bộ cơ thể cơ quắp, cắn chặt môi, quay đầu lại, đôi mắt đen ẩn nhẫn chịu đựng đau khổ, chỉ là một cái tát, phụ nữ này đã đánh hấn mấy lần rồi?

Nếu không phải vì yêu, hấn sớm đã khiến cho nàng sống không thoải mái. Nàng run rẩy mắng: “Người vô sỉ”

Hắn ngoài cười ra trong lòng không biết nói gì: “Ta biết”- Trái tim cơ thất đau đớn, hấn ở trong mắt nàng vẫn là vô sỉ, tàn bạo thì đã sao? Nàng không muốn, nàng chẳng qua bị dục không chế, nàng càng chửi thì càng tự trách thân thể mình phản bội thuận theo. Nàng thống khổ nói: “Người là nam nhân vô sỉ nhất, kinh tởm nhất, người lại có thể đối với ta hạ được.”

Hắn ở trong mắt nàng, trong lòng nàng, vĩnh viễn chỉ là nam nhân kinh tởm nhất, vô sỉ nhất.

Nhìn thoáng qua Hữu Hi, hấn tiêu sai đi ra ngoài, Hữu Hi đem mặt vui vào lòng bàn tay, Đúng vậy, hấn nói không sai, lúc đầu là nàng cầu xin ở bên người hấn, làm nữ nhân của hấn đối lấy tính mạng của người nhà Hoàng Bắc Thiên, hấn muốn thân thể nàng, nàng biết.

Có gì phải thương tâm, có gì phải tức giận, trước kia, hấn cưỡng bức nàng, nàng xấu hổ muốn tự sát nhưng bây giờ phải chịu đựng. Không có nước mắt, không khóc, không điên cuồng la hét chỉ có sự yên lặng làm bạn với nàng. Giống như dùng một con dao rỉ sắt đâm vào điểm yếu trong lòng nàng, khiến nàng đau nhưng không thể hét lên, không cách nào kêu lên, bởi vì con đường này là tự nàng chọn lựa.

Một người càng có khó năng thừa nhận lớn bao nhiêu thì càng có nhiều điểm yếu, nếu không chịu đựng được thì sẽ điên. Những nỗi đau của Hữu Hi nàng chưa từng thổ lộ với ai, cũng không ai có thể giúp nàng, Hoàng Bắc Thiên bị nhốt trong bốn bức tường chịu khổ, nếu nàng còn đem nỗi khổ của mình nói cho hấn thì trong lòng hấn càng đau đớn.

Mặc dù nhìn qua có vẻ hai người yêu nhau vui vẻ nhưng thật sự trong lòng ai cũng chôn dấu một nỗi đau. Chỉ vì lẫn nhau mà cố chịu đựng, kiên cường, nỗ lực

Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương cấm không cho nàng đi gặp Hoàng Bắc Thiên, ít nhất bây giờ không thể, bởi vì mỗi lần Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên gặp nhau, làm cho trái tim hấn đau nhức.

Hai người họ gặp quá nhiều rồi, hấn đã hoàn thành tâm nguyện của nàng, nàng phải tự nhận ra đã đủ rồi, Hữu Hi không thể đi bất cứ đâu, chỉ có thể ngồi đợi trong phòng, ngoài cửa có người trông coi, không cho phép nàng ra ngoài.

Thái độ của Lăng Khiếu Dương đột nhiên thay đổi làm cho Hữu Hi khủng hoảng, có phải sau này hấn không cho nàng đi gặp Hoàng Bắc Thiên nữa không. Không, nàng không muốn, hấn lo lắng cho nàng, hấn ở trong Minh Viên không biết chuyện gì chắc chắn sẽ rất lo lắng. Còn nàng thì nhớ hấn, nhớ lòng ngực ấm áp khiến nàng an tâm vui sướng.

NHưng mà Lăng Khiếu Dương nói hắn muốn nàng sinh cho hắn một đứa con, nhưng nàng làm sao có thể. Hắn không cho nàng đi gặp Hoàng Bắc Thiên vốn là sợ. Sợ nàng gặp Hoàng Bắc Thiên rồi mang thai sao? Hắn tưởng rằng nàng cùng Hoàng Bắc Thiên có thể xảy ra chuyện.

NHưng thật sự là cái gì cũng không có, Bắc Thiên từ đầu tới giờ chưa bao giờ ham muốn nàng, mà nàng cũng e ngại, chưa từng nghĩ tới, cũng chưa từng khao khát. NHưng Bắc Thiên là nam nhân, hắn là người có ham muốn bình thường, nhưng chỉ hôn nàng chứ chưa từng thật sự muốn nàng.

Nàng biết, Bắc Thiên là tôn trọng nàng, quý trọng nàng, lúc chưa danh chính ngôn thuận, Bắc Thiên sẽ không làm. Sau khi bái đường thành thân không kịp động phòng liền bị chia cắt, sau đó mấy lần thăm hỏi cũng không xảy ra chuyện gì. Có đôi khi lúc buồn chán nàng thầm nghĩ, có phải Hoàng Bắc Thiên bị thương đề đầu,,, cho nên, việc này, hai người họ chưa từng làm. Chỉ cần hai người vui vẻ là được, dù sao nàng cũng không có khao khát chỉ có sợ hãi.

Lăng Khiếu Dương cũng lo lắng nhiều hơn, nàng không giải thích, bởi vì với tính ích kỷ của nam nhân nhất định không tin, Nàng sốt ruột, vội mở cửa, muốn hắn để nàng rời khỏi đây ra ngoài. Nhưng hắn không chịu, không cho phép nàng đi gặp Hoàng Bắc Thiên. Hắn đã quyết tâm, Hữu Hi cho tới bây giờ chưa từng thấy nam nhân nào vừa bá đạo vừa tàn nhẫn như hắn.

Đúng vậy trong mắt nàng, hắn là nam nhân tàn nhẫn, đáng kinh tởm.

Đêm lặng lẽ phủ xuống, Hữu Hi vừa đau vừa mừng Lăng Khiếu Dương nóng lòng muốn đi gặp Hoàng Bắc Thiên.

Cánh cửa phòng mở ra, tiếng bước chân quen thuộc vang lên, hướng đến gần nàng, thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương xuất hiện trong tầm mắt nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn về hắn, rùng rợn: “Lăng Khiếu Dương, mau thả ta ra ngoài, mau thả ra”

Lăng Khiếu Dương phát tay đem trường kiếm đánh rơi trên mặt đất, sắc mặt âm trầm: “Nàng vội vã đi gặp hắn như thế sao?”

“Ta không đi, nhưng không muốn bị nhốt trong phòng thế này, ta sẽ điên mất”

“Đừng ở trước mặt ta dối trá”- Lăng Khiếu Dương tiến lên, đem Hữu Hi ôm chặt vào lòng. “Ta biết nàng có bao nhiêu mong mỏi đi gặp hắn”

“Ngươi khôn khéo”- Hữu Hi đâm đánh hắn sớm đã quên mất sợ hãi, Lăng Khiếu Dương để nàng tùy ý đâm như mưa vào người hắn, tay nàng thì đau nhưng hắn không hề phản ứng.

Chỉ dễ dàng đem nàng ôm ngồi lên bàn bát tiên, hô lớn: “Mang đồ ăn lên”

Ra lệnh một tiếng, nha hoàn bụng thức ăn tới, sắp xếp đồ ăn xuống sau đó lui ra. Lăng Khiếu Dương tựa hồ rất thích cùng ăn với Hữu Hi, thích tận tay gấp thức ăn nha hoàn, không thích nha hoàn đứng bên cạnh.

“Nàng nói xem, nàng muốn tự mình ăn hay muốn để ta giúp nàng?”- Giọng nói lạnh lùng mang theo uy hiếp, đôi mắt đen nhìn mặt nàng, cánh tay gắt gao ôm lấy nàng vào lòng. Nàng dám tuyệt thực, hắn chung quy có cách khống chế nàng, bởi vì, thứ có thể uy hiếp nàng là Hoàng Bắc Thiên. Nàng làm sao đứng nhìn Hoàng Bắc Thiên chịu lạnh, chịu đói khát, Lăng Khiếu Dương lại dùng cách đó uy hiếp nàng. Nàng một ngày không ăn, thì Hoàng Bắc Thiên hai ngày không được ăn, hắn dĩ nhiên có thể làm ra chuyện xấu xa đó.

Hữu Hi chú ý tới bàn cơm, lại làm nàng nhớ tới bát thuốc đó.

“Ta tự mình ăn, để ta xuống”- Nàng cần gì tự tìm lấy khó chịu để hắn ôm.

Lăng Khiếu Dương thấy nàng thỏa hiệp liền buông tay, Hữu Hi ngồi xuống cầm lấy đĩa vùi đầu vào ăn, ăn không biết mùi vị. Lăng Khiếu Dương đắc ý, câu môi cười cũng ăn cơm, ăn xong hắn lại đưa một chén thuốc cho Hữu Hi.

Hữu Hi cau mày kháng cự, vươn đầu chỉ vào chén thuốc: “Ngươi lại hạ thuốc”

“Nàng nói xem”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh một tiếng: “Như vậy nàng mới không bất tỉnh có phải không?”- Nàng thà rằng mình bất tỉnh chứ không muốn để thân thể phản bội chính mình. “Ta không muốn, ngươi đừng như vậy, ngươi không quan tâm đến cảm nhận của ta”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh như băng: “Ta chỉ quan tâm đến cảm thụ của bản thân, không muốn cùng một người chết làm chuyện đó”

“Ngươi”- Hữu Hi tức giận sắc mặt trắng bệch. “Ta không uống, muốn uống ngươi tự mình uống đi”- Hữu Hi đứng dậy, tỉnh rồi khỏi nhưng Lăng Khiếu Dương nhanh nhẹn đứng lên, ôm cổ Hữu Hi, một đôi tay giam cầm tay nàng ở đằng sau, giữ lấy thắt lưng nàng lạnh lẽo nói: “Ta không ngại giúp nàng uống”

“Vô sỉ”- Hữu Hi giãy dụa, Lăng Khiếu Dương bưng chén lên, tự mình uống rồi đem bát vứt xuống đất, sau đó giữ lấy ót Hữu Hi, hôn lên môi nàng, thuốc theo môi hắn chảy qua miệng Hữu Hi bắt nàng uống.

“Đừng có chống đối ta, nàng đâu không lại đâu”- Hắn buông môi nàng ra, thở phì phò.

Gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi đỏ lên, tức giận nhìn Lăng Khiếu Dương ghé tởm gương mặt hắn, hận không thể giết hắn.

“Vương gia, vương gia”- Ngoài cửa truyền đến giọng nói bối rối.

“Chuyện gì?”- Lăng Khiếu Dương rống to.

Nha hoàn thờ hồn hén, hô lớn nói: “Lan phu nhân phát bệnh, tự dùng dao đâm thương chính mình, nô tỳ ngăn không được, Vương gia mau tới xem”

Lăng Khiếu Dương chau mày đứng lên, do dự nhìn Hữu Hi, cuối cùng đẩy nàng ra.

“Chờ ta quay lại”- Nói xong xoay người chạy về Thần Nhiên cư.

Hữu Hi nôn khan, nhưng cũng không cách nào nôn ra thứ thuốc vừa uống đáng chết hồn đản Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi mắng, nàng sẽ không để hấn toại nguyện.

Thân thể Dạ Lan lại bắt đầu đau vì đau mà nàng tự tàn sát bản thân, lấy cái chết để giải thoát, may mắn Lăng Khiếu Dương kịp thời chạy tới. Thấy Dạ Lan như thế, trái tim Lăng Khiếu Dương cũng đau đớn, làm thế nào nàng mới không đau nữa.

Hắn ôm lấy thân thể lạnh lẽo của nàng: “Lan Nhi, còn đau không?”- Nàng run rẩy thân thể, gất gao ôm lấy nam nhân: “Lăng... thiếp lại đau nữa rồi”

Lăng Khiếu Dương tự trách bản thân, không biết làm cách nào đối đãi với Dạ Lan, cũng không biết nên làm thế nào. Lừa nàng ngủ, nhìn nàng không đau nữa, từ Thần Nhiên Cư ra ngoài, mang theo tâm tình phức tạp, đi về Di Tâm Cư. Chắc chắn thuốc đã phát tác, đáng chết, hấn ở Thần Nhiên Cư được một lúc lâu, vậy Hữu Hi đáng chết...

Cảm giác chờ mong được ở với Hữu Hi nay vì Dạ Lan mà bắt đầu trở nên khó chịu. Trái tim hấn mâu thuẫn, nhanh nhanh bước đi tới Di Tâm cư. Đi tới cửa thì thấy nha hoàn nằm ngã trên mặt đất. Cửa phòng thì mở rộng, Lăng Khiếu Dương liền thấy bất an, hấn sai bước lên những bậc thang đi vào phòng thì Hữu Hi đã không còn ở bên trong/

Trái tim đau khổ giằng xé, không chút chần chờ xoay người ra khỏi Di Tâm Cư. Lo lắng tức giận chạy tới Minh Viên, phụ nữ đáng chết, nàng dám đánh nha hoàn bất tỉnh. Nàng đang trong tình trạng như thế mà ra phủ,, không. Lăng Khiếu Dương không dám nghĩ nữa, chạy càng nhanh. Lanh Dạ Hủy, nếu nàng dám cùng hấn ta sẽ giết hấn, giết hấn rồi, Lăng Khiếu Dương tức giận mắng đi tới trước cửa Minh Viên, tức giận động mạnh cửa, hô to: “Mở cửa, mở cửa”

Cửa mở ra, Lăng Khiếu Dương không chút suy nghĩ vọt ra, lại bị thị vệ ngăn cản.

“Vương gia”- Thị vệ ngăn người. “Ngài không thể vào!”

“Đáng chết cút ngay, đừng ngăn ta”- Lăng Khiếu Dương nổi giận muốn giết người,

“Vương gia, không có lệnh của hoàng thượng, ai cũng không được vào, xin ngài đừng gây khó dễ cho bọn nô tài.”

Lăng Khiếu Dương túm lấy áo thị vệ rống to: “Lãnh Dạ Hủy có tới đây không, có hay không?”

“Ở bên trong, Vương gia xin bớt giận!” Thị vệ bị Lăng Khiếu Dương hù dọa, kinh ngạc đáp.

“Đề ta vào”- Lăng Khiếu Dương đẩy thị vệ ra, trực tiếp xông vào.

“Vương gia không thể vào”- Hai người thị vệ không dám ngăn Lăng Khiếu Dương, sợ hoàng đế trách phạt lại sợ đắc tội Vương gia.

Lúc nổi giận Lăng Khiếu Dương giống như dã thú, sớm đã mất đi lý trí, vọt vào trong. Trực tiếp đi tới chỗ Hoàng Bắc Thiên, mở cửa, đôi mắt lo lắng mở to, chứng kiến Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên ôm nhau. Trái tim hấn như bị kim đâm

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên thân mật gần gũi, dáng vẻ kiều diễm ôm lấy nhau như một lưỡi dao sắc bén trực tiếp bổ xuống đầu Lăng Khiếu Dương, làm cho hấn từ đầu đến tim đều đau đớn, tứ chi tê dại.

Hữu Hi từ trên người Hoàng Bắc Thiên ngồi dậy, gương mặt nhỏ bé không có dấu hiệu của thuốc phát tác, trong đầu Lăng Khiếu Dương chỉ hiện lên suy nghĩ là được tính trên người nàng đã được ai đó giải.

Khí nộ công tâm mất đi lí trí giận dữ hết lớn: “Ta giết người!”- Dứt lời tung quyền đánh về phái Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi ôm lấy Hoàng Bắc Thiên, chắn trước người của hắn, Lăng Khiếu Dương chỉ nhìn thấy một bóng lưng mảnh khảnh, quyền của hắn vẫn không ngừng tung ra, hai mắt như sắp phun ra lửa. Nắm tay run lên, các đốt ngón tay trắng bệch, trong đầu chỉ có tức giận phẫn hận, tay túm lấy Hữu Hi: “Đi theo ta”- Nghiến răng nghiến lợi nói, sau đó đem Hữu Hi giữ lấy kéo trên đất.

Lúc này, trái tim Hoàng Bắc Thiên như bị đao cắt, người phụ nữ mà mình yêu mến nhưng hắn lại vô lực bảo vệ, chỉ biết ngồi phịch trên giường, giống như phế vật nhìn Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương khi dễ.

Hữu Hi xin lỗi, có đúng hay không, hắn đau lòng nói không nên lời, trong mắt chỉ toàn đau khổ cùng miễn cưỡng. Từ trong mắt Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi biết hắn vì nàng mà đau khổ, vì nàng mà áy náy, nàng cũng biết, Hoàng Bắc Thiên nội tâm đau khổ, hắn sống như thế so với chết càng khó chịu hơn.

Nhưng, hắn là hy vọng sống duy nhất của nàng, cho dù sống trong đau khổ, không còn tự tôn cũng phải cố gắng mà sống. Đoạn tình cảm này rất khổ cực, rất chua xót hành hạ trái tim cả hai, Hữu Hi nhẫn nhịn không để bản thân rơi lệ.

Lăng Khiếu Dương nổi giận kéo nàng đi ra ngoài, nàng chỉ biết ngoái đầu lại nhìn Hoàng Bắc Thiên đau khổ ra sức dùng tay đánh vào tường, hắn đau, hắn khóc, nàng thấy Hoàng Bắc Thiên đau khổ rơi nước mắt.

Không!! Hoàng Bắc Thiên đừng khóc, đừng khóc, đây là con đường mày đã lựa chọn, không phải lỗi của nàng, không phải. Có phải nàng nên buông tay đoạn tình cảm này như vậy mọi người không ai đau khổ nữa.

Hữu Hi tan nát cõi lòng mỗi lần nghĩ tới, Hoàng Bắc Thiên từ từ biến mất nơi tầm mắt của nàng, lưu lại xung quanh chỉ còn cơn giận của Lăng Khiếu Dương vây lấy nàng. Hắn cả người tức giận, tay nắm lấy cổ tay nàng, khiến cho nàng như muốn xé ra làm đôi, bước chân vội vàng hấp tấp, nàng chỉ có thể thâm sâu đảo đầu theo bước chân của hắn.

Trên đường bị lôi kéo về Vương phủ, trong đầu nàng chỉ ngập đầy hình ảnh đau khổ của Hoàng Bắc Thiên. Cho đến khi hai cánh tay của Lăng Khiếu Dương phần nộ giữ lấy vai nàng, cho đến khi trong mắt nàng nhìn thấy dung nhan dữ tợn của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi mới định thần lại.

Tay hắn dùng sức, mơ hồ lộ ra sự tức giận, vẻ mặt tan nát cõi lòng, đôi mắt đen cuồng loạn trở nên dữ tợn, môi mím lại, muốn tức giận nhưng cuối cùng chỉ hung hăng buông lỏng nàng, chân dài nhấc lên, bàn bát tiên liền ngã rầm trên đất nát vụn.

Bao nhiêu đồ quý bằng sức đều bị hắn nổi giận làm vỡ, rơi trên đất nứt thành từng miếng nhỏ giống như trái tim bị nghiền nát.. Tay hắn thậm chí còn vuron lại chút máu, hắn nổi giận hủy tất cả mọi thứ trong phòng đều hủy đi trừ Hữu Hi, là hắn không thể hủy diệt.

Nàng đứng đó, lạnh lùng nhìn hắn nổi giận, nhìn dáng vẻ điên cuồng mất đi lý trí của hắn, nhìn bộ dạng đau khổ của hắn, lòng nàng dĩ nhiên có chút khoái cảm.

Hắn tại sao phải quan tâm, tại sao phải đau khổ, hay chỉ vì ham muốn chiếm đoạt? Không, không quan trọng, nghĩ tới những gì Hoàng Bắc Thiên phải chịu, nghĩ tới nàng cùng Hoàng Bắc Thiên yêu nhau nhưng không thể gần nhau, chút đau đớn này của hắn có đáng gì.

Nhìn dáng vẻ đau khổ của Bắc Thiên, bộ dạng cố gắng nhẫn nhịn của Hoàng Bắc Thiên, từ sâu trong đáy lòng nàng rất đau. Lúc đầu có nhiều điều muốn nói, rất muốn giải thích, nhưng cuối cùng lại chỉ im lặng, hắn đau đớn như thế này không phải rất tốt sao.

Trong phòng trở nên hỗn loạn, Lăng Khiếu Dương tức giận muốn giết người, thậm chí kích động muốn bóp chết Hữu Hi. Ánh mắt cuồng loạn, mang theo nỗi giận, ánh mắt ửng hồng nhìn Hữu Hi lạnh lùng đứng yên trái tim lại càng nhói đau.

Bước chân hoảng loạn đi tới bên cạnh Hữu Hi, máu tươi từ tay hắn nặng nề chảy xuống đặt trên bả vai nàng, giọng nói vang vọng đau khổ: “tại sao... tại sao?!!!” – Hắn đã hao tổn biết bao nhiêu tâm tư chỉ vì một người phụ nữ, đôi lấy nàng cùng nam nhân khác triền miên ôm nhau.

Hắn tỉnh táo tự hỏi tại sao lại đau đớn, khó khăn như thế này. Một tay phần nộ ôm lấy Hữu Hi đi đến trước giường, khom người đem Hữu Hi đặt dưới thân.

Hắn muốn tẩy đi tất cả mùi vị nam nhân trên người Hữu Hi, hắn muốn phần nóng rực của mình nằm trong cơ thể nàng, thân thể của nàng không thể mang thai con người khác, không thể.

Lăng Khiếu Dương sắp phát điên rồi, hắn lấy ra một viên thuốc, mạnh bạo nhét vào miệng Hữu Hi, hai tay ôm lấy nàng, phảng phất như muốn đem nàng hòa vào máu xương bên trong hắn.

Hữu Hi bị ép nuốt vào viên thuốc, hai mắt bất lực chết lạng nhìn thẳng lên đỉnh giường, nàng không còn sức để gầy giữa nữa, cho dù gầy dựa cũng không thoát khỏi hai tay hắn.

Hắn nhìn nàng uống thuốc sau đó từ từ có tác dụng, suy nghĩ trong nàng trở nên hỗn loạn, thân thể bắt đầu có một luồng khí nóng di chuyển, phản bội bản thân, không có chuẩn bị trước, nàng bật khóc, đối với vận mệnh này cảm thấy bất đắc dĩ, đối với Hoàng Bắc Thiên thì đau lòng, còn đối với Hoàng Bắc Thiên thì hận.

Hắn điên cuồng chiếm lấy thân thể nàng, làm cho cơ thể chặt của nàng vây lấy phần cứng rắn của hắn, đem cơ thể nhỏ hẹp của nàng chống giữ đến tận cùng, dung nạp thứ to lớn của hắn.

Hắn hôn lên khắp nơi, dùng chính khí tức bản thân gột sạch thân thể của nàng đã từng bị nam nhân khác chiếm lấy, đưa phần nóng rực của hắn phun vào sâu cơ thể của nàng, trong tâm chỉ muốn nàng sinh con cho hắn, nam nhân kia đừng bao giờ nghĩ ở trong cơ thể Hữu Hi.

Dù là cuồng loạn, mạnh mẽ, chiếm đoạt nhưng vẫn mang theo sự ôn nhu cẩn thận như mọi ngày, hắn không muốn làm nàng bị thương

Lần lượt đoạt lấy, lần lượt mê loạn, cho đến khi trời sáng, hắn mới buông nàng ra, ôm lấy Hữu Hi đang mê man lẳng lặng nằm im. Mắt hắn dán chặt vào dung nhan say ngủ của nàng, trái tim xé rách đau đớn, trong đầu toàn là hình ảnh Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên đang ở trên giường, trái tim thất lại, cánh tay lại siết chặt lấy nàng, nội tâm sợ mất đi gì đó.

Lăng Khiếu Dương tự ý xông vào Minh Viên, bị hoàng đế trách phạt, phạt đánh 20 roi, lấy làm gương cho kẻ khác. Dù bị đánh, hắn cũng không chậm trễ một ngày chiếm lấy Hữu Hi, từ đêm hôm đó, Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi nhu cầu không giới hạn, giống như muốn Hữu Hi nếu có chết cũng chỉ có thể ở bên hắn.

Hữu Hi chỉ có thể im lặng chịu đựng, trái tim từng ngày bị Lăng Khiếu Dương hành hạ, không biết đến cuối cùng thì ngày tự do của nàng mới tới. Nàng cũng không dám nghĩ Hoàng Bắc Thiên bây giờ đang đau khổ ra sao, không dám nghĩ tới. Cuộc sống bây giờ đã rất khổ sở, tâm và thân thể này vốn đã chia đôi ra.

Trong lòng yêu Hoàng Bắc Thiên, nhưng thân thể này lại hầu hạ dưới thân nam nhân mình hận nhất, cảm giác này khiến Hữu Hi muốn hóa điên. Sự sống của Hoàng Bắc Thiên là do người phụ nữ mà mình yêu nhất dùng thân thể tự lừa gạt lòng chịu khuất nhục đối lấy, không những vậy tính mạng của cả nhà hắn, hắn chắc chắn rất đau, đến cả quỷ cũng chẳng chịu nổi.

Lăng Khiếu Dương mỗi ngày lại dùng thuốc khống chế thân thể Hữu Hi, buộc nàng hầu hạ dưới thân hắn, hắn thật sự muốn một đứa con sao. Nhưng thân thể nàng, không cách nào sinh con được nữa, nàng mất đi khả năng làm mẹ.

Hắn làm như vậy cũng chỉ phí công, Hữu Hi cười lạnh. Đối mặt với hắn, nàng cũng dần chết lặng, thân thể nàng như mất đi linh hồn, mỗi một ngày nàng đều tự bán đi bản thân, mỗi một ngày chỉ sống trong đau khổ, đây là ông trời trừng phạt tình yêu ích kỷ của nàng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trời đã vào đông giá rét, bên trong Di Tâm Cư cũng đặt một lò sưởi ấm áp, trên người Hữu Hi mặc bộ quần áo dày, tuy rất ấm áp nhưng lòng của nàng thì không cách nào ấm lên

Hữu Hi suốt một tháng như kẻ câm điếc, thời gian một tháng, nàng không mở miệng nói một câu, ngay cả thở dài cũng không. Lăng Khiếu Dương bảo nàng ăn, thì nàng ăn, bảo nàng uống thì nàng uống, bảo nàng ngủ thì nàng ngủ, nàng đã hoàn toàn trở thành người câm không khác gì tượng gỗ. Nàng không muốn nói chuyện, càng không muốn cùng Lăng Khiếu Dương nói chuyện, cũng không muốn nói gì với mọi người. Nàng tự chìm bản thân vào nỗi đau, sống mà không có Hoàng Bắc Thiên bên cạnh chỉ có thể tưởng nhớ, trừ Hoàng Bắc Thiên ra, sinh mạng này của nàng coi như chẳng còn quan trọng nữa.

Tuyết rơi, tuyết lại bắt đầu rơi, nhớ lại lúc ở Đồng thành, vào ban đêm, Hoàng Bắc Thiên lại ở cùng nàng, hai người ngồi trên nóc nhà xem tuyết rơi. Vừa lãng mạn vừa vui vẻ.

Năm nay tuyết rơi, nàng chỉ có thể một mình đứng giữa tuyết nhìn những bông tuyết rực rỡ rơi xuống. Hoàng Bắc Thiên, có khỏe không, có lạnh không, có đói không, có đang nhớ nàng không. Đã tới thời gian đi thăm Hoàng Bắc Thiên, nhưng lúc này nàng không thể đi.

Gương mặt khóc đau đớn của Hoàng Bắc Thiên vẫn in đậm trong lòng nàng, nghĩ đến nàng từ trong lòng hắn bỏ đi, trái tim cũng khóc theo cũng rướm máu. Lần trước Lăng Khiếu Dương nổi giận xông vào Minh Viên mang nàng đi, Hoàng Bắc Thiên chỉ đành bất lực.

Nghĩ tới trái tim lại đau đớn, đau đớn không thở nổi, giống như có thể cảm nhận được nỗi đau chua xót khi gặp Hoàng Bắc Thiên, không gặp nhưng nỗi nhớ nhưng lại đau đớn hành hạ nàng giống như đã ngàn năm,

Bông tuyết rơi đầy trên chiếc áo khoác lông cừu màu đen, mái tóc đen của nàng bị bông tuyết bao phủ, nàng vẫn như cũ đứng yên nhìn bông tuyết bay xuống, ánh mắt mênh mông, lẳng lặng nhìn ra xa đến gần người.

Lăng Khiếu Dương đứng đó cách không xa nhìn thân thể yếu ớt trong tuyết, trái tim phẫn đau, giẫm lên tuyết đi tới bên cạnh Hữu Hi, giữ lấy bàn tay nàng trong tay mình, lạnh quá, phụ nữ ngốc nghếch này rốt cuộc đã đứng đây bao lâu

Hắn không nói gì, chỉ đem tay nàng đặt bên môi hà hơi thổi vào cho ấm, sau đó kéo tay nàng đi vào trong vườn.

Hắn biết cho dù hắn nói gì nàng cũng không đáp, cho nên hắn cũng chọn lựa im lặng, hai người tĩnh lặng giẫm lên tuyết, hoà với tiếng gió. Đi tới trước cửa vườn, Lăng Khiếu Dương dùng lạnh, bàn tay ấm áp che mắt Hữu Hi, một tay kéo nàng về trước.

Hữu Hi không phản kháng, không nói gì cả, chỉ tùy ý để hắn dẫn đi. Đi vài bước, dừng lại, bàn tay to lớn ấm áp trước mắt nàng chậm rãi rời đi, đập vào mắt nàng chính là cả không gian màu hồng của hoa. Hoa mai Ngạc Tuyết mùi hương thoang thoang, Hữu Hi đắm chìm trong biển hoa giống như tiên từ hạ phàm.

Chỉ là trên nét mặt không có lấy vui sướng, không kích động chỉ hờ hững, Lăng Khiếu Dương cũng quen với sự lạnh lùng của nàng, cầm lấy cành mai đặt vào bàn tay nhỏ bé của nàng.

Hữu Hi nhìn cành mai trong tay, nhớ tới ý nghĩa của nó: “kiên cường, cao nhã, cốt cách”

Hắn đưa nàng cầm. Hắn nhìn hai mắt nàng, muốn thấy được sự vui sướng kích động trong mắt nàng, nhưng không hề có, chỉ có sự trống rỗng lạnh nhạt. Hắn cảm giác thật bất lực, nàng nhu thuận, an tĩnh giống như con búp bê bằng gỗ, không âm ỉ không náo loạn, cũng không phản kháng.

Hắn đã sai rồi sao, chẳng lẽ sự cố chấp của hắn là sai sao. Hơn một tháng nay, nàng không đi gặp Hoàng Bắc Thiên, hắn đáng ra nên cao hứng nhưng trái tim lại cảm thấy hoảng sợ. Sự yên lặng của Hữu Hi làm hắn rất bất an, hắn không biết nàng đang suy nghĩ gì.

“Lăng”- Một tiếng gọi dịu dàng từ phía sau Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương vang lên.

Dạ Lan đi tới, vẻ mặt nhu tình lãnh đạm tươi cười đi vào trong biển hoa, không thể phủ nhận nàng rất đẹp. Nụ cười của nàng khiến người ta thần hồn điên đảo, nụ cười của nàng khiến hoa thất sắc, nàng còn hơn cả muội muội Lãnh Dạ Hủy, xinh đẹp kiều diễm.

“Thiếp tùy tiện đi xung quanh, không ngờ trong lúc vô tình lại tìm đến đây, vườn nhiều hoa mai thật sự rất đẹp, không biết muội muội thích không?”- Nàng ôn nhu nói, trong mắt Lăng Khiếu Dương quả nhiên có chút yêu thương nhưng cũng ẩn chứa đau khổ,

Hữu Hi nắm chặt hoa mai trong tay, cả một mảnh vườn lớn như vậy ngập đầy hoa mai trong một đêm, thật là tốn không ít công sức, nhưng nàng không muốn biết, cũng không cần biết.

Bàn tay Lăng Khiếu Dương đang ôm Hữu Hi chậm rãi buông ra, đôi mắt nhìn Dạ Lan trở nên âm trầm, tựa hồ có chút tự trách.

“Thân thể nàng khỏe rồi sao?”- Hắn hỏi.

“Thân thể như thế này cũng là tốt rồi, qua được một ngày, chỉ cầu mong thân thể này an phận là được. Dù sao trái tim của Vương gia đã không còn ở bên cạnh Lan Nhi”- Trong mỗi lời nói đều có chút cô đơn và thương cảm làm cho Lăng Khiếu Dương không khỏi nhói đau.

“Muội muội không ngại để tỷ tỷ cùng Vương gia nói mấy câu chứ!!”- Dạ Lan nhợt nhạt cười, ôn nhu nói.

Hữu Hi không trả lời, vẻ mặt bình tĩnh, nắm hoa mai xoay người đi ra khỏi sân, lúc ra khỏi vườn, hoa mai trong tay nàng cũng rơi xuống đất. Hắn cho, nàng không cần. Hữu Hi không quay về phòng, mà giẫm lên tuyết dày, ra khỏi đại môn của Vương phủ, nàng nhớ Hoàng Bắc Thiên.

Muốn gặp nhưng rồi không dám, ánh thấy ánh mắt đau khổ tận cùng không cách nào chịu đựng được của hắn. Nàng nhịn vài ngày, cuối cùng cũng nhịn không được, tự mình đi bộ tới Minh Viên, tuyết rơi trên mặt đất để lại một chuỗi dấu chân thật dài.

Minh Viên bị bao phủ bởi một màu trắng, Hữu Hi không đi vào cửa, mà đi tới nơi vách tường nàng thường cùng Hoàng Bắc Thiên nói chuyện. Nàng đứng đó, nhìn tường cao, trái tim đau đớn, Hoàng Bắc Thiên ở bên trong. Nhưng như cách cả một tòa núi lớn, gương mặt nhỏ nhắn áo vào bức tường lạnh lẽo, lòng chua xót khê rơi lệ.

Cúi đầu khóc, thương tâm yên lặng, làm sao để được gần nhau mà không có gánh nặng, không còn khó khăn nữa. Chẳng lẽ cả đời này không thể bên nhau?

Dù đã che miệng, nhưng tiếng khóc nức nở của Hữu Hi vẫn phát ra.

“Hữu Hi, là nàng sao, là nàng ở bên ngoài đúng không?”- bên trong tường phát ra giọng nói lo lắng.

Nước mắt Hữu Hi càng rơi nhanh hơn. Bắc Thiên của nàng vẫn chờ nàng, vẫn một mực chờ nàng tới.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 32

“Hữu Hi mau vào gặp ta, ta muốn thấy nàng, nghe lời ta!!”- Giọng nói Hoàng Bắc Thiên mang theo chút mong chờ cùng lo lắng, sợ hãi Hữu Hi sẽ rời đi. “Hữu Hi”

“Ta..”

“Đừng trốn ta, vào mau!!”- Hoàng Bắc Thiên sốt ruột rống to, bàn tay nặng nề nện vào tường.

Nghe thấy âm thanh đó, Hữu Hi cảm thấy kinh hãi: “Hào, ta vào, Bắc Thiên, chàng đừng tự đã thương chính mình!”

Hữu Hi nói xong đi vòng qua tường của Minh Viên hướng về phía cửa mà chạy, nhưng vừa chạy được hai bước, thất lực đã căng cứng, thân thể từ từ ngã vào một lồng ngực to lớn cứng chắc, ngăn trở nàng chạy đi.

Hữu Hi hoảng sợ quay đầu lại nhìn thấy gương mặt đau khổ của Lăng Khiếu Dương, trong chớp mắt sắc mặt nàng trắng bệch.

Hai tay hắn siết chặt ôm lấy nàng, đầu vúi sâu vào nơi cổ của nàng, cô đơn đau khổ nói: “Đừng đi vào, được không?”

Hữu Hi ngơ ngác nhìn hắn ở trong lòng nàng, trái tim khẽ rung lên, hắn đang cầu xin? Cầu xin nàng đừng đi vào? Không!! Không giống một chút nào với phong cách thường ngày của hắn, không giống!! Nàng nhất định đã nghe lầm, nghe lầm rồi!”

“Theo ta về nhà”- Lăng Khiếu Dương ôm nàng đi về phía Vương phủ. Hữu Hi quỳnh lên, rốt cuộc cũng đồng ý mở miệng nói chuyện với hắn, vội vàng nói: “Không, để cho ta gặp hắn, chỉ cần nhìn mặt thôi, ta cam đoan không xảy ra bất cứ chuyện gì, ngươi không cần lo lắng đâu!!”

Lăng Khiếu Dương đối với Hữu Hi ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục ôm nàng đi về trước, Hữu Hi đau khổ khẩn cầu: “Ta thề, ta thề chỉ nhìn hắn thôi, chẳng lẽ một chút hy vọng sống còn lại của ta ngươi cũng cướp đi sao, đừng như vậy!”

Bước chân dừng lại, trong lòng Lăng Khiếu Dương vừa đau vừa mâu thuẫn, nhìn gương mặt Hữu Hi đang khẩn trương đau đớn, trái tim hắn lại co thắt lại.

Bông tuyết tung bay khắp nơi, phát ra âm thanh tinh tế nhưng làm nhiều loạn tâm ý người khác. Hai tay hắn giữ lấy bả vai Hữu Hi, đôi mắt đen nhìn thẳng mặt nàng, môi khẽ mở ra, cuối cùng hỏi: “Nàng thề chỉ là gặp mặt thôi đúng không?”

Hữu Hi tái nhợt nghiêm mặt, gật đầu, đôi mắt không chút ánh sáng, bình tĩnh nói: “Ta thề, ta chỉ gặp mặt hắn, không xảy ra chuyện gì nữa... để cho ta vào đi”

Bàn tay Lăng Khiếu Dương cứng lại, run rẩy không muốn buông ra, Hữu Hi lại dùng ánh mắt chờ đợi, khẩn cầu nhìn hắn. Tay hắn chậm rãi buông xuống, rồi lại nắm lấy cổ tay nàng. Hữu Hi rút lại cổ găng rút tay ra khỏi tay Lăng Khiếu Dương. ... Hắn cũng từ từ buông lỏng nàng.

Hữu Hi liền xoay người chạy đi như sợ Lăng Khiếu Dương đổi ý, một mạch chạy tới cửa Minh Viên.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo dáng Hữu Hi mờ mịt trong làn tuyết trắng, nhìn nàng chạy vào lòng của nam nhân khác. Trong lòng hắn lúc này trống rỗng, lạnh như băng, bông tuyết tung bay, rơi trên người hắn, rơi vào lòng hắn, lạnh đến thấu tận tim.

Tại sao hắn lại trở nên đàn bà như thế?

Bên trong Minh Viên phủ đầy màu trắng, Hữu Hi bị Hoàng Bắc Thiên ôm vào lòng, trên trời những bông tuyết bay múa, tâm tình hai người đều nặng nề. Tay Hoàng Bắc Thiên rất lạnh, không biết đã ở trong sân bao lâu, cũng không biết đã đợi bao nhiêu ngày, nắm lấy tay Hữu Hi muốn tìm kiếm chút ấm áp, nhưng tay nàng cũng lạnh lẽo.

Về mặt cô đơn, than nhẹ buồn bã nói: “Bây giờ, ta không thể cùng nàng ngồi trên nóc nhà xem tuyết rơi nữa”

Hữu Hi cũng buồn buồn nói: “Có chàng bên cạnh, cứ như vậy ở cạnh nhau cũng cảm thấy rất hạnh phúc”

Tay Hoàng Bắc Thiên khẽ dùng sức, để Hữu Hi ngồi trên đùi hắn. Hai tay hắn gắt gao ôm lấy Hữu Hi, tham luyến mùi hương của nàng.

“Hữu Hi”

“Uh?”

“Nếu như ta chết, nàng làm sao?”

“Sao lại đột nhiên nói những lời này, ta không che phép chàng chết, không cho phép chàng nói những điều gở như thế”- Hữu Hi sợ hãi, bàn tay lạnh lẽo vội vàng ôm lấy cổ hắn.

Hắn ôm chặt nàng, cúi đầu nói: “Mặc kệ phát sinh chuyện gì, nàng cũng phải tin ta luôn yêu nàng, có tin không!”

Hữu Hi nhìn sâu vào hai mắt Hoàng Bắc Thiên: “Chàng làm sao vậy, chàng muốn làm gì?”- Đáy lòng cảm thấy bất an.

“Hữu Hi, ta yêu nàng, rất yêu, rất yêu, cả đời này kiếp này đều muốn ở bên nàng”

“Ta biết, ta cũng vậy, nhưng mà...”

Hoàng Bắc Thiên không cho phép Hữu Hi nói gì nữa, hắn hưng hăng hôn lên môi nàng, chuyển động bánh xe lăn đi về phía phòng. Nụ hôn của Hoàng Bắc Thiên nóng rực lại mang theo chút tham lam, Hữu Hi chìm đắm trong nụ hôn của hắn quên mất việc cần hỏi, quên tất cả những nghi vấn trong lòng.

Sau khi nàng khôi phục lại lí trí, hắn hôn càng thêm sâu, làm cho nàng không cách nào suy nghĩ, không cách nào mở miệng nói chuyện. Thậm chí nàng còn cảm nhận được vị mặn của nước mắt trong miệng.

Nam nhân nàng yêu nhất, tại sao lại khóc, tại sao lại rơi lệ?

Hắn nói nhỏ: “Hữu Hi, chờ ta, chờ ta, chờ ta...”

Cuối cùng chỉ vô lực để hắn ôm, tùy ý để hắn hôn, phảng phất muốn hôn lấy nàng suốt đời. Đêm lặng lẽ kéo tới, tuyết vẫn rơi xuống, màu trắng bao trùm khắp nơi khiến đêm đen cũng phải lùi lại.

Hoàng Bắc Thiên ngủ thiếp đi, Hữu Hi từ từ đứng dậy ra khỏi phòng, lúc xoay người đi nàng không nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên đã mở mắt nhìn theo nàng rời đi. Ánh mắt nhưng nhớ mang theo đau khổ, vẫn không cách nào chịu đựng nổi để nàng ra đi.

Nàng không muốn nhìn thấy hắn đau lòng, nên chờ hắn ngủ, hắn không muốn nàng biết hắn cũng đau lòng, cho nên giả vờ ngủ. Kỳ thật trái tim cả hai đều rất đau.

Hữu Hi ra khỏi Minh Viên ngẩng đầu nhìn trời, những bông tuyết lạnh lẽo tùy ý rơi trên mặt, lạnh đến thấu tâm can. Nàng không rõ những lời Hoàng Bắc Thiên có nghĩa gì, tại sao nói nàng chờ hắn?

Chẳng lẽ hoàng thượng hạ lệnh thả hắn? Hay hắn muốn bỏ trốn?

Không, không thể, nếu làm như vậy người nhà của hắn sẽ bị liên lụy, nhưng hồi hắn lại không nói, chỉ muốn nàng chờ hắn, tin tưởng hắn.

Cúi đầu xoay người, tính đi về phía Vương phủ nhưng lại phát hiện một bóng người đứng cạnh bên. Từ đầu cho đến chân đều bị tuyết trắng phủ đầy, Hữu Hi lại càng hoảng sợ hơn sau khi nhận ra người trong tuyết trắng là Lăng Khiếu Dương.

Đôi mắt trong đêm của hắn chỉ có lo lắng, thâm sâu cùng thương tâm. Hữu Hi không nhận được lại nhớ tới đêm mưa đó, hắn cũng si ngốc đứng bên ngoài đợi cả đêm.

Không biết hắn suy nghĩ gì mà lại đứng đây chờ, lúc này không có mưa, chỉ có tuyết ban tán loạn trong không trung còn lạnh hơn đêm đó.

Trong lòng Hữu Hi hoảng hốt, nhìn hắn nói không nói nên lời, hắn dùng tay ôm chặt lấy nàng. “Nàng vẫn tuân thủ lời hứa đúng không?”

Hữu Hi cắn môi, do dự không đáp.

“Nói cho ta biết, nàng không có gạt ta”- Hữu Hi do dự khiến hắn càng nóng lòng, không nhận được lớn tiếng hỏi.

Ôm nàng vào lồng ngực lạnh như băng, nàng cuối cùng cũng do dự nói: “Ta đã từng thề thì sẽ không bao giờ thất hứa”

Nghe lời Hữu Hi nói, Lăng Khiếu Dương như một đứa trẻ trở nên vui vẻ, thả lỏng nàng, nhưng lại giống như lúc này, dặt tay nàng đi về phía vương phủ.

Tay hắn lạnh quá, rất lạnh, lạnh đến mức khiến nàng phải rung mình, hắn đứng chờ từ sáng sao? Tại sao? Tại sao? Hữu Hi không nhận được tự hỏi lòng một lần rồi lại một lần nữa.

Dáng người đi trước của hắn vẫn cao lớn như cũ, nhưng không còn cấu gắt như ngày thường, bóng lưng cô đơn mang theo sự cô độc không lý giải nổi.

Trên nền tuyết trắng mịn mờ chỉ còn lại chuỗi hai dấu chân, một chuỗi dấu chân to một chuỗi dấu chân nhỏ.

Hữu Hi nhớ tới những lời Hoàng Bắc Thiên nói lúc này, đáng vẻ vô tâm nhưng thật ra rất cẩn thận chú ý. Nàng chạy bên ngoài tường gọi tên Hoàng Bắc Thiên, nghe Hoàng Bắc Thiên trả lời, nàng mới an tâm, tất cả đều do bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Lăng Khiếu Dương thì cẩn thận chờ Hữu Hi, muốn tìm cách khiến nàng vui vẻ, nhưng Hữu Hi chưa từng mỉm cười tới hắn cũng không nói chuyện với hắn. Hắn muốn nàng làm gì nàng đều làm, hắn muốn thân thể nàng, nàng cũng không lên tiếng, yên lặng tiếp nhận.

Hữu Hi như vậy, làm cho Lăng Khiếu Dương không biết làm sao, không biết làm như thế nào mới có thể đi vào lòng của nàng. Rốt cuộc hắn có được trái tim chưa, hay nhận lại chỉ có thương tâm, hắn không biết nữa.

Là hận, hay là yêu cũng chẳng còn quan trọng nữa, hắn chỉ muốn giữ nàng ở bên, chứng kiến nàng vì hắn mà cười, vì hắn mà sinh con.

Ở chung một nhà thì sao, nàng thậm chí còn không nói chuyện với hắn, đối với hắn trừ lạnh lùng ra thì chỉ có chán ghét. Nàng cái gì cũng có thể cho hắn, duy chỉ có trái tim là không thể, nàng cái gì cũng không cần, nhưng lại không thể không cần Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương cảm nhận sâu sắc cảm giác đau khổ, bất lực mệt mỏi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt một tháng lại trôi qua, mùa đông rét lạnh trôi đi, niềm vui sướng đón xuân về tràn ngập, mọi nỗi buồn cũng trôi qua.

Thời gian thăm Hoàng Bắc Thiên cũng tới, Hữu Hi cố ý tới chậm vài ngày, bởi vì nàng muốn tổ chức sinh nhật cho Hoàng Bắc Thiên. Nàng vì Hoàng Bắc Thiên chuẩn bị một bình rượu nữ nhi hồng, tự mình may quần áo giày dép.

Ngày mai là sinh nhật Hoàng Bắc Thiên, nhớ tới sinh nhật trước đó trải qua không mấy vui vẻ vì bị Lăng Khiếu Dương phá hư. Lúc này lại là sinh nhật, nhưng tình cảnh thấy này, Hoàng Bắc Thiên xin lỗi chàng, đã để chàng chịu khổ.

Hữu Hi trong lòng tự trách, nằm trên giường, mơ mơ màng màng thiếp đi. Ban đêm, Lăng Khiếu Dương cả người đầy mùi rượu, nằm bên cạnh nàng, mùi rượu cùng cách ôm bá đạo của hắn khiến nàng tỉnh lại.

Gần đây hắn luôn thích uống rượu, trở về liền ôm nàng ngủ, Hữu Hi nhẹ cau mày. Nhưng không lên tiếng, tùy ý để hắn ôm, nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ, đang thêm thiếp ngủ thì lại nghe Lăng Khiếu Dương lầm bầm nói.

“Lãnh Dạ Hủy, nàng tại sao, nàng tại sao không nói chuyện với ta, tại sao!”

Hữu Hi không nói gì.

“Ta thật sự khiến nàng chán ghét, chán ghét đến thế sao?”- Hắn tiếp tục vô thức nói. “Nàng không thương ta, thì cũng có thể hận ta.. còn hơn là trong lòng nàng ta không có bất cứ ấn tượng gì để lại”- Vừa nói tay hắn lại càng siết chặt.

Thân thể Hữu Hi cứng lại, mở rồi lại nhắm hai mắt. Trái tim giật mình, nhưng không quay lại nhìn hắn. Hắn lại ngủ thiếp đi, không tiếp tục nói hàm hồ, Hữu Hi cũng thiếp đi. Ngày thứ hai tỉnh lại, hắn cũng đã rời giường không có trong phòng. Hữu Hi sau khi đã rửa mặt, tự mình mang những quả sinh nhật tới Minh Viên.

Đi được nửa đường, nhìn thấy nhiều người cầm đầu chạy tới hoảng hốt kêu to. Trong chốc lát tiếng la, tiếng hét chói tai, tiếng khóc vang lên hòa vào nhau. Người già, trẻ nhỏ, đàn ông, phụ nữ từ bên người nàng chạy vội qua, đụng vào nàng.

Hữu Hi ngẩn ra, kéo một người lại hỏi.

“Xảy ra chuyện gì vậy, sao tất cả mọi người đều bỏ trốn?”

“Phía trước đang có bạo loạn, không chạy trốn thì chờ chết sao?”- Người nọ hất tay Hữu Hi chạy thực mạng.

Phía trước chẳng phải Minh Viên sao, lòng nàng nổi lên dự cảm bất an, Hữu Hi như người điên lao vào dòng người đang chạy ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 33

Phía trước khói bốc lên cuộn cuộn, tiếng đánh nhau vang lên tạo thành một cảnh hỗn loạn, tiếng mọi người kinh hoàng vừa la vừa khóc.

Hữu Hi sợ hãi thâm nghĩ, Hoàng Bắc Thiên không có việc gì, đừng có chuyện gì xảy ra. Nàng chạy đi, nhìn thấy quan binh đang khăn trương cùng với lại một số người trong tay cầm khí giới đánh nhau.

Xa xa nhìn thấy từ Minh viên khói cuộn cuộn, phòng của bị thiêu hủy, trái tim Hữu Hi như bị nhéo một cái rõ đau, sợ hãi cùng bất an.

Mọi người tranh nhau đào tẩu, duy chỉ có Hữu Hi vẫn không sợ mình tiến lên, không hề để ý đến ánh đao xung quanh, không hề để ý đến bản thân đang chạy tới nơi không an toàn, trực tiếp chạy tới Minh Viên.

Bạo loạn xảy ra mọi người tâm tình kích động, trong mắt đỏ rực muốn giết người cùng quan binh đối kháng. Hữu Hi né tránh xuyên quan lãn đao, sợ đến thét lên nhưng chân vẫn không ngừng đi tới.

Trong tâm chỉ muốn tìm Hoàng Bắc Thiên, một mũi tên dài lao thẳng muốn xuyên qua thân thể, nguy hiểm gần kề, một thân ảnh cao lớn nhanh nhẹ bay tới bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng siết thật chặt.

Mũi tên “phốc” một tiếng, đâm vào sau lưng người đó, hắn đau đớn cau mày, buồn bực hừ một tiếng. Hữu Hi quay đầu nhìn thấy gương mặt lo lắng của Lăng Khiếu Dương, sắc mặt hắn tái nhợt, nói lớn với nàng: “Hồi phủ ngay, nơi này rất nguy hiểm”

Không!! Hữu Hi lắc đầu, sốt ruột hô to: “Minh Viên cháy rồi, Bắc Thiên ở trong đó, hắn sẽ gặp nguy hiểm mất”

Trong lúc đang nói chuyện, một loạn dân giờ cao lưỡi đao sắc bén bổ tới Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương nhấc chân đá người kia té xuống đất, sau đó ôm Hữu Hi nhanh chóng đi đến nơi an toàn.

Từ trong một ngõ nhỏ, quân binh trấn áp loạn dân tuôn ra rất nhiều. Đội quan binh vây lấy bảo vệ Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi, thủ lĩnh hô lớn: “Vương gia mau rời khỏi đây”

“Không, Bắc Thiên hắn còn ở Minh Viên. Hắn không thể xảy ra chuyện được!”- Hữu Hi giãy dụa, hét to, sắc mặt khăn trương trắng bệch, nàng không

muốn đi.

Đối với sự cố chấp của Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn, một tay giữ lấy nàng đặt lên vai khiêng về Vương phủ, mặc cho Hữu Hi tùy ý đánh vào vai hấn nhất định cũng không buông nàng xuống.

Vương phủ trong chốn lạt bị quan binh bảo vệ, phòng ngừa loạn dân tập kích vương phủ.

Lúc ôm Hữu Hi về phủ, Lăng Khiếu Dương đem Hữu Hi đẩy vào giường, nắm lấy bà vai nàng, hét to lên ra lệnh: “Nàng ở đây, không cho phép đi bất cứ đâu”

“Không, cho ta ra ngoài”- Nàng sao có thể yên tâm Hoàng Bắc Thiên, nơi đó đã cháy thành biển lửa, Bắc Thiên, Bắc Thiên, Hữu Hi đau lòng la lên, lợ roi đầy mặt.

“Ah”- Ngay lúc Hữu Hi giãy dụa muốn lao ra khỏi phòng, thì một tiếng kinh hô từ cửa của nội tửm vang lên

Hữu Hi quay đầu lại nhìn nhìn Dạ Lan đứng đó chỉ thấy nàng che miệng, vẻ mặt hoảng sợ đau lòng: “Lăng, chàng... chàng bị thương”

“Nếu không có chuyện gì thì đừng ra ngoài, ngoài kia đang rất loạn”- Lăng Khiếu Dương cau mày, mặt trắng bệch nghiêm nghị phân phó.

Dạ Lan đau lòng nói: “Vâng, thiếp biết, nhưng thương thể của chàng”

“Gọi quản gia tới đây”- Lăng Khiếu Dương chỉ đơn giản ra lệnh.

“Hảo, thiếp đi ngay”- Dạ Lan hoảng loạn bối rối mở cửa phòng đi ra ngoài, Lăng Khiếu Dương kéo mạn giường xuống.

“Ngươi muốn làm gì”- Hữu Hi giãy dụa, dường như biết rõ ý định của Lăng Khiếu Dương, hai mắt đầm lệ mang theo chút tức giận không cam tâm.

“Khiến cho nàng im lặng chút”- Lăng Khiếu Dương nói xong, không để ý đến Hữu Hi đang phản kháng, trực tiếp trói chặt tay chân của nàng.

Hữu Hi đang muốn lớn tiếng nói, Lăng Khiếu Dương đem miếng vải trên giường xé ra nhét vào miệng Hữu Hi, khiến nàng không thể mở miệng.

Hữu Hi phẫn hận nhìn Lăng Khiếu Dương, trong lòng lại thêm lo lắng cho Hoàng Bắc Thiên, đau khổ bật khóc, chỉ chi ô ô mắng Lăng Khiếu Dương buông nàng ra.

Lăng Khiếu Dương không để ý tới, xoay người, lúc này Hữu Hi mới nhìn thấy trên lưng hắn vẫn cắm một mũi tên. Trong đầu nhớ lại hoàn cảnh lúc này, nàng né tránh đám người thì Lăng Khiếu Dương đột nhiên lao tới ôm nàng, chẳng lẽ lúc hỗn loạn đó hắn đã bị thương?

Lúc hắn khiêng nàng về, nàng vẫn không phát hiện ra hắn vì nàng mà bị thương. Hữu Hi đang nghĩ thì Lưu An tới, hắn nghe Dạ Lan nói Lăng Khiếu Dương bị thương, lập tức chuẩn bị vài thứ rồi tới Nghia Hàn Lâu.

Lăng Khiếu Dương ngồi trước bàn, dường như rất đau, Lưu An cầm ly rượu trong tay đặt một con dao nhỏ trên bàn/

Nhìn mũi tên trên lưng Lăng Khiếu Dương, hạ giọng nói: “Vương gia kiên nhẫn chịu đau một tí”- Lưu An nói xong, dùng con dao cắt quần áo sau lưng Lăng Khiếu Dương, lộ ra bờ lưng rộng mà kiên cố, da thịt bóng loáng dính chút máu, mũi tên vùi sâu vào da thịt hắn chỉ nhìn thôi cũng thấy đau.

Hữu Hi nhủ thầm, quên đi cả giãy dụa, chỉ nhìn Lưu An nắm lấy mũi tên rút ra, nàng không nhận được sợ hãi nhắm chặt hai mắt.

Bên tai nghe thấy tiếng kêu đau của Lăng Khiếu Dương, sau đó nàng mới mở mắt ra, nhìn thấy mũi tên bị rút ra, dính máu của Lăng Khiếu Dương đặt trên bàn.

Lưu An dùng rượu rửa sạch vết thương của Lăng Khiếu Dương, dùng kim sang được vẩy lên, trán Lăng Khiếu Dương vì đau mà chảy mồ hôi.

Dạ Lan nắm chặt tay Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt đau lòng. Miệng vết thương xử lý tốt rồi, Lưu An lui ra, Dạ Lan tìm quần áo sạch sẽ giúp Lăng Khiếu Dương mặc vào.

Hữu Hi như người tù bị trói, ngồi trên giường, nhìn Dạ Lan giúp Lăng Khiếu Dương làm mọi thứ. Còn mình kêu lên thả nàng ra, nhưng không ai nghe hiểu, cũng không ai để tâm.

Trái tim bị hành hạ dày vò, Bắc Thiên chắc không xảy ra chuyện, Hữu Hi miễn cưỡng bản thân đau lòng bật khóc. Tại sao, đột nhiên lại có bạo loạn, Minh viên bị thiếu, nếu như Hoàng Bắc Thiên gặp chuyện không may nàng cũng không sống nữa.

Bạo loạn cuối cùng cũng dẹp xong, dưới chân thiên tử xảy ra chuyện, hoàng đế tức giận hạ lệnh tra rõ mọi việc.

Xung quanh Minh Viên nhà dân cũng bị hủy, trên đường hỗn loạn, chết vô số. Lăng Khiếu Dương sau khi xử lý xong vết thương liền vào cung cùng các đại thần thương thảo.

Hữu Hi trong lúc đó chỉ vô vọng đợi chờ, trái tim sốt ruột chờ, hy vọng Lăng Khiếu Dương mau thả nàng ra, nói cho nàng tin tốt. Nàng không biết Hoàng Bắc Thiên thế nào rồi, có bị thương không, chân Hoàng Bắc Thiên đi đứng không tiện, lửa cháy lớn, đao kiếm khắp nơi làm sao trốn thoát.

Lòng như kiến bò trên chảo nóng, nôn nóng bất an, không cách nào gầy dựa thân thể đang bị trói. Sau một hồi, nước mắt Hữu Hi ngừng rơi, ngơ ngác nhìn cửa, ngóng trông, cầu khẩn có người cứu Hoàng Bắc Thiên.

Lúc trời tối, thân ảnh Lăng Khiếu Dương mới xuất hiện trước mặt nàng, nàng ngồi dậy, lo lắng nhìn hắn, hy vọng hắn nói cho nàng ít tin tức.

Hắn ngồi bên cạnh nàng, tháo miếng vải trong miệng nàng, nàng có thể nói rồi, cũng không dám hỏi.

Sợ hãi, nỗi sợ bao trùm nàng.

Cuối cùng nàng không kiềm được, run rẩy hỏi, nói ta biết: “Hắn còn sống hắn không sao, có đúng không?”- Giọng nói Hữu Hi run rẩy.

Lăng Khiếu Dương mở miệng tính trả lời, nhưng không nói gì.

“Nói cho ta biết”- Hữu Hi lo lắng rống lên, trong mắt kiềm không nổi mà lệ rơi.

Hắn do dự cuối cùng đáp: “Minh Viên không bị thiêu hủy, chỉ tìm thấy những thi thể đã cháy khô có hình dáng giống với hắn. Ai cũng cho là Hoàng Bắc Thiên, trong phòng trừ Hoàng Bắc Thiên ra không còn ai, chỉ có điều toàn bộ gương mặt diện mạo đều thiêu cháy không phân biệt nổi nữa”

Trái tim cứng lại, Hữu Hi đau đến nói không nên lời, nước mắt rơi xuống, tròn to hai mắt, không chịu chấp nhận lác lác đầu khóc nói.

“Không, không, không phải là hắn, không thể là Hoàng Bắc Thiên, hắn sẽ không bỏ lại ta như thế này”

“Dạ Hủy, đừng như thế”- Lăng Khiếu Dương tháo hai tay, hai chân đang bị trói của Hữu Hi, đôi mắt âm trầm.

Hữu HI ôm lấy Lăng Khiếu Dương bật khóc, cầu xin.

“Thi thể ở đâu, thi thể ở đâu vậy? Mang ta đi, mang ta đi gặp hắn”- Nàng nhớ tới những lời kì lạ mà Hoàng Bắc Thiên từng nói. Nàng không tin, htb bỏ rơi nàng

Lăng Khiếu Dương không làm sao cự tuyệt Hữu Hi, mang nàng đi tới Minh Viên, khắp nơi đều là mùi khét mùi xác chết. Không khí chết chóc bao trùm lấy Hữu HI, làm cho nàng không nhịn được tự ôm lấy mình.

Từng bước chân sợ hãi, sợ hãi nhìn thấy tin tức Hoàng Bắc Thiên. Nhìn Minh viên trở thành tro bụi, trái tim run rẩy đau đớn, Hữu Hi không thích nơi này, nhưng nó khiến nàng nhớ lại từng kỉ niệm giữa nàng và Hoàng Bắc Thiên.

Xung quanh đều cháy khét, không có thứ gì không bị thiêu, thiêu hủy đi cả hắn. Nàng không thể gặp Hoàng Bắc Thiên nữa sao? Trái tim sợ hãi đau đớn, nỗi đau lan tới tứ chi.

Hôm nay là sinh nhật hắn, chẳng lẽ lại thành ngày giỗ của hắn, không, không thể. Hữu HI khóc đến thất thanh, không cách nào ngụy trang để bản thân kiên cường được nữa, hai tay siết chặt vào nhau.

Nhìn cách đó không xa, có một vật đang đắp vải trắng muốt, chẳng lẽ là. sợ hãi bao lấy nàng, không dám đi tới, hai mắt nhìn chăm chăm miếng vải trắng, đầu ngơ ngác.

Gác đêm nhìn thấy Lăng Khiếu Dương tới, vội vàng hành lễ hỏi an, cây đuốc trong tay chiếu sáng mọi thứ. Thân thể Hữu Hi run lên, đến gần, cũng không dám hát miếng vải trắng lên, nhưng cũng kiềm lòng không nổi muốn nhìn thấy hắn.

Tay vươn ra mà run rẩy, trái tim đau thắt lại.

“Không muốn thì đừng nhìn”- Lăng Khiếu Dương nắm lấy bàn tay run rẩy của nàng, không muốn nhìn nàng đau khổ. Ở Minh Viên trừ Hoàng Bắc Thiên ra còn ai, sợ Hữu Hi không chịu nổi đã kích này, trái tim hắn sợ hãi, sợ Hữu Hi không chịu nổi.

Hữu Hi gầy tay khỏi Lăng Khiếu Dương, trái tim mãnh liệt xóc vải trắng lên. Một khối cháy đen không nhận rõ được mặt, Hữu Hi nhìn thật kỹ

“Không”- Hữu Hi tê tâm liệt phế hô lên, nàng không cách nào thở được.

Nàng nhìn thi thể cháy đen tuy không nhận ra mặt nhưng từ những đặc thù trên cơ thể lại giống Hoàng Bắc Thiên. Một người đang sống sờ sờ đột nhiên ra đi như thế.

“Bác Thiên”

Hữu HI không cách nào suy nghĩ được gì cả, trống rỗng, trái tim nhảy lên, thân thể ngã xuống. Lăng Khiếu Dương vội vàng ôm Hữu HI về vương phủ, vừa tới nơi liền cho gọi Lưu An tuyên thái y tới.

Sau khi ra lệnh liền lo lắng đi tới Nghĩa Hằng Lâu, Dạ Lan từ trong đi ra. Nàng cười cười :”Lan Nhi đang tìm chàng đây”- Nói xong ngơ vờ hỏi: “Muội muội làm sao vậy?”

Lăng Khiếu Dương cau mày, không quan tâm tới nàng, nhưng Dạ Lan cũng đi theo vào. Lăng Khiếu Dương đem Hữu Hi đặt trên giường, nhìn Dạ Lan: “Khuya rồi nàng đi ngủ đi”

“Vâng, thiếp đi đây”- Dạ Lan trong lòng buồn bã đang tính đi ra ngoài, Luru An cũng mang một vị công công vội vàng đi vào.

“Nô tài tham kiến vương gia”- Vị công công cúi đầu hành lễ

Lăng Khiếu Dương quay đầu nhìn công công, giọng nói lo lắng buồn bức cất lên: “Nguy công công muộn như vậy còn có việc gì?”

Nguy công công vội trả lời: “Vương gia, hoàng thượng muốn ngài cùng Hủy phu nhân tiến cung”

Lăng Khiếu Dương cau mày, nhìn Hữu Hi bất tỉnh như thế. Nàng đang bất tỉnh thế này làm sao tiến cung, hơn nữa hoàng thượng triệu vào cung làm gì. “Người đang hôn mê xem ra không thể vào cung”- Lăng Khiếu Dương nói.

“Vậy đành phải làm phiền Vương gia vào cung một mình, hoàng thượng đang chờ”

Lăng Khiếu Dương trong lòng bức mình nhưng không thể phát ra, nhìn Hữu Hi vì thương tâm mà bất tỉnh, hẳn làm sao yên lòng.

Dạ Lan mở miệng nói: “Vương gia, ngài yên tâm đi đi, nơi này có quân gia cùng thiếp chiếu cố chắc không có việc gì. Nguy công công cũng nói đây là chuyện khẩn cấp, Vương gia nên đi đi.

Bạo loạn đúng là không phải chuyện đùa nhưng hoàng đế lại muốn Hữu Hi thì chuyện không đơn giản như thế.

Lăng Khiếu Dương suy nghĩ một lát rồi phân phó: “Luru An, phân phó nha hoàn chăm sóc nàng, đừng để nàng xảy ra chuyện không may, tìm đại phu đến xem bệnh, bốn vương đi một lát rồi về ngay.

“Vâng, nô tài đã hiểu”- Luru An trả lời

Lăng Khiếu Dương lo lắng nhìn Hữu Hi, lúc này mới theo Nguy Công công rời đi.

Lăng Khiếu Dương vào cung cùng hoàng đế nói chuyện, lần này bạo động tất cả mọi người đều rất chú tâm. Nhất là Minh Viên nơi giam Hoàng Bắc Thiên bị cháy, càng gây sự chú ý, hoàng đế có suy nghĩ muốn Hữu Hi tiến cung hỏi vài câu.

Đáng tiếc Hữu Hi bất tỉnh, đành phải hỏi Lăng Khiếu Dương khi Hữu Hi nhìn thấy thi thể Hoàng Bắc Thiên có phản ứng gì. Rồi sau đó lại nói chuyện bạo loạn, Lăng Khiếu Dương cuối cùng mới rời cung, hoàng đế ra lệnh muốn hẳn hôm nào đó đem Hữu Hi vào cung để hỏi vài câu.

Trong lòng nhớ tới Hữu Hi Lăng Khiếu Dương một khắc cũng không chần chừ quay về vương phủ. Vừa tới Nghĩa Hằng Lâu đã thấy Dạ Lan đứng ở cửa, trên mặt có chút vui vẻ nhưng cũng mâu thuẫn và thương tâm, gió lạnh khiến gương mặt nàng đỏ bừng.

“Sao lại đứng ở cửa?”- Hần thân nhiên hỏi.

Dạ Lan đứng dưới mái hiên, đèn lồng chiếu xuống càng tăng vẻ đau thương, hốc mắt ửng đỏ, muốn nói gì đó nhưng dường như quá khó không thể mở miệng.

Lăng Khiếu Dương lo lắng cho Hữu Hi, tự mình vào phòng, Dạ Lan ôm cổ hắn, lệ rơi xuống, cúi đầu nói: “Lan Nhi muốn chúc mừng Vương gia, nhưng lòng Lan Nhi rất khó chịu, như vậy có phải rất mâu thuẫn không?”

“Nàng.. đang nói gì vậy”- Lăng Khiếu Dương khó hiểu, hỏi.

“Hủy Nhi mang thai rồi, đã hơn một tháng.

“Cái gì?”- Lăng Khiếu Dương đẩy Dạ Lan ra, vẻ mặt kinh hãi, không biết là vui hay giận mình

Có thai hơn một tháng, Lăng Khiếu Dương như người mê sảng trầm nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 34

“Hơn một tháng”- Sau khi nghe Dạ Lan nói, Lăng Khiếu Dương ngờ ngác lặp lại lời nàng, chỉ một câu nói đơn giản nhưng có thể dim người ta xuống bồn

nước lạnh, lạnh đến thấu xương.

“Vừa vặn 40 ngày”- Dạ Lan đứng đó, gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ mắt mát kinh ngạc trả lời.

Bốn mươi ngày, đầu Lăng Khiếu Dương như bị ai đánh một gậy vào, hoàn toàn đều là mộng.

Bốn mươi ngày... bốn mươi ngày, Lăng Khiếu Dương lo lắng suy nghĩ. Bốn mươi ngày trước là đêm trời đầy tuyết Hữ Hi đi tới miếu Viên.

Không nằng đã từng thề, cam đoan không phát sinh chuyện gì, nằng cam đoan không xảy ra chuyện gì cả mà. Nhưng sao thời gian lại khớp đi vậy, lại là ngày đó.. Nằng lừa hấn sao? Không!! Trái tim Lăng Khiếu Dương đau thắt, môi trắng bệch, sắc mặt xanh mét.

Hấn tin nằng, nằng... nhưng nằng lại lừa gạt hấn. Lăng Khiếu Dương không biết là nên giận hay nên đau đớn, vẻ mặt vặn vẹo trông rất đáng sợ.

Dạ Lan nhìn phản ứng Lăng Khiếu Dương, nghi hoặc lo lắng hỏi: “Lăng, chàng làm sao vậy, không vui sao?”- Nằng có phải xem phản ứng của Lăng Khiếu Dương dường như quá mức kích động.

Lăng Khiếu Dương không trả lời Dạ Lan, tay đỡ lấy khuôn cửa, bước chân lảo đảo đi vào phòng, để lại mình Dạ Lan nhìn theo bóng lưng mà đau xót.

Dạ Lan nhìn Lăng Khiếu Dương đau khổ tan nát cõi lòng. Nằng không biết nên vui hay nên khổ sở, trầm mặt hồi lâu, bên môi nở nụ cười âm hiểm, xoay người rời đi

Nội tâm, dưới ánh nến, trên giường Hữ Hi che khuất chân, ngơ ngác ngồi đó, hai mắt trống rỗng vô thần, vẻ mặt đầy lệ, nằng đã khóc là vì cái chết của Hoàng Bắc Thiên hay vì đứa con trong bụng?

Buồn vui này nằng không biết nên khóc hay nên cười.

Hai nha hoàn canh giữ bên giường Hữ Hi, một bước cũng không dám rời, sợ Hữ Hi xảy ra chuyện, nhìn thấy Lăng Khiếu Dương tiến vào vội vàng thỉnh an. Lăng Khiếu Dương sắc mặt âm trầm, tay phát nhẹ bảo các nằng lui xuống, hai nha hoàn vội vàng lui ra, trong phòng tĩnh lặng.

Hấn đi tới giường, bước đi trầm trọng, nặng nề ngồi xuống bên cạnh Hữ Hi, dường như cả người cũng không còn sức.

Nhìn Hữ Hi, lừa giận trong lòng lại không thể bộ phát, trừ đau đớn không còn cảm giác gì khác. Nằng mang thai rồi, hấn vẫn hy vọng nằng mang thai đó thôi. Lý gì đây!!

Lăng Khiếu Dương đau khổ cười, từ khi nằng trở về bên cạnh hấn, hấn lúc nào cũng chờ đợi mong nằng mang thai con hấn. Hôm nay, Hoàng Bắc Thiên chết, Hữ Hi sợ rằng cũng không muốn sống, nếu như không phải trong bụng đã mang thai liệu nằng có bình tĩnh đến thế không?

Hay là đau đớn mà chết lặng. Hấn muốn nằng sống, sống cho khỏe mạnh, dù trong bụng nằng mang thai con người khác.

Chỉ cần nằng sống cạnh hấn là được.

“Nằng mang thai rồi, nằng có biết không!”- hấn gian nan nói, nói là nói nhưng lòng rất đau.

“..”

Hữ Hi trầm mặc tĩnh lặng, đắm chìm trong cái chết Hoàng Bắc Thiên, đau khổ không nguôi, đối với lời nói của Lăng Khiếu Dương nằng dường như không nghe thấy

Lăng Khiếu Dương Nhìn gương mặt tĩnh lặng của Hữ Hi, hấn tiếp tục ní non nói: “Là con của nằng và hấn... nằng phải sống thật khỏe.. dù là vì đứa con, nằng cũng nên sống... đừng không!”

Trong mắt Hữ Hi hiện lên chút gì đó, nhưng nháy mắt lại khôi phục như cũ.

Hoàng Bắc Thiên đã chết, dù có con của hấn, nằng cũng vui vẻ không đứng dậy đi, ngón tay Lăng Khiếu Dương xoa xoa mặt nằng, giọng nói nghèn nghẹn: “Vì hài tử... mà sống có được không?”

Hấn nói như nghiêng nát từng chữ, trong giọng nói mang theo chút kiềm nén không bật lên mà khóc, cũng không có cách nào nói tiếp, Lăng Khiếu Dương đứng dậy, một thân đau xót đi ra ngoài phòng.

Vội vàng phân phó nha hoàn vào trông Hữ Hi, hấn lao đảo đi về phía hoa viên. Bước chân hỗn loạn, nhìn mảnh sân vì Hữ Hi mà trồng đầy hoa mai, dừng lại, tay siết chặt đem từng cành mai chặt đứt.

Cuối cùng đau khổ quỳ gối xuống nền đất lạnh lẽo, mặt vùi vào bàn tay, hấn khóc, rơi lệ không ngừng, nức nở lên tiếng, cũng không muốn để Hữ Hi nhìn thấy bộ dạng chật vật này của hấn.

Một lần rồi ngàn lần hỏi tại sao, tại sao lại muốn nằng như vậy... Cuộc sống này, Hữ Hi không làm hấn đau, mà việc Hữ Hi cùng Hoàng Bắc Thiên ở gần nhau lại làm hấn đau khổ

Mặc dù không nắm chắc được nàng sẽ ở lại bên hắn, nhưng hắn sớm đã tiềm danh y, tiềm kiếm trị liệu, những lương dược đặc biệt.

Sau đó, trời lại toại nguyện hắn, phân phân hợp hợp, Hữu Hi về bên cạnh hắn, Hắn mừng rỡ như điên, trong lòng chờ đợi, thề hứa, muốn Hữu Hi cả đời bên cạnh.

Từ khi nàng trở về bên hắn, hắn liền chăm sóc bảo nàng uống thuốc, hy vọng chữa khỏi cho nàng khiến nàng khỏe mạnh, khôi phục khả năng mang thai

Một ngày, một tháng, hai tháng, ba tháng.. Mỗi một ngày chờ đợi, hy vọng thuốc đó có thể chữa khỏi bệnh cho Hữu Hi khiến nàng mang thai lại được. Mỗi một ngày đều như một năm dài đằng đặc

Hắn muốn nàng mang thai con hắn, nhưng mà người tính không bằng trời tính, cuối cùng kết quả là Hữu Hi mang thai con Hoàng Bắc Thiên.. hắn nhiều lần như vậy nhưng lại kém so với Hoàng Bắc Thiên chỉ có một lần sao?

Một lần đó thôi nàng liền mang thai con Hoàng Bắc Thiên, hắn dù cố gắng nhưng tất cả chỉ phí công, thật buồn cười, đúng là tiện nghi cho Hoàng Bắc Thiên.

Trời, ông trời đang trêu hắn sao? Ông trời đang trừng phạt hắn sao?

Lăng Khiếu Dương đau khổ khóc, như một đứa trẻ mất tất cả vô lực mê mang.

Ở trong đêm khuya, hắn cô độc bị thương không ai bên cạnh ở trong biển mai, phát tiết nỗi đau trong lòng cùng sự không cam tâm.

Lệ từ trên gương mặt kiên cường của hắn rơi xuống, nhưng lại không thể mang đi nỗi đau. ‘

Thi thể Hoàng Bắc Thiên lẳng lẳng nằm trong đóng đồ nát ở Minh viên, không ai an táng. Hữu Hi kẻ mất hồn, ra khỏi vương phủ, đi về Minh viên, nàng như thế nào cũng không tin, Hoàng Bắc Thiên đã chết,

Hoàn toàn không tin.

Vô tri vô giác nàng nhớ tới đêm tuyết đó, hắn nói, hắn muốn nàng chờ hắn, tin hắn. Nhưng lời này có ý gì? Nàng đi tới trước, Lăng Khiếu Dương lo lắng theo sau, không dám quấy rầy nàng. Nàng đau, hắn cũng đau.

Hữu Hi thất thần đi, con đường quen thuộc nhưng dài một cách lạ thường, đi và đi, chung quy cảm giác thời gian đã rất lâu. Minh Viên ở ngày trước mất, ngay dưới chân, Hữu Hi nhìn thấy hết, hốc mắt ửng đỏ, trái tim đau đớn. Tâm tình nàng bây giờ không ai biết, không ai nhận ra, trừ Hoàng Bắc Thiên đã chết trong bụng nàng còn có một đứa trẻ. Đứa trẻ!!

Hữu Hi không có nữa điểm sung sướng, trong lòng chỉ có Bắc Thiên

Thi thể vẫn đặt ở đó, cũng không ai trông coi, tùy gió thổi, nắng phơi, tùy ý hắn là cô hồn không nơi ở. Hữu Hi quỳ xuống trước, nhưng không có dũng khí xem lại thân thể đã bị thiêu cháy.

Trái tim đã rướm máu, máu chảy trong người rất đau. Vùi đầu vào tay, thương tâm khóc lên, ngẩng đầu lên, thù người thần thù, đau khổ sau đó hiện lên gì đó.

Nàng vội vàng đứng bật dậy, giống như kẻ điên chạy tới căn phòng đã bị thiêu hủy của Hoàng Bắc Thiên.

Một bó hoa hồng sáng rực, an tĩnh cắm ngay bức tường, phảng phất như cố tình để đó.

Tay Hữu Hi cầm lấy hoa, khóc cười, ngày hôm qua không có hoa này. Hoa hồng này chỉ có Hoàng Bắc Thiên của nàng có, dù trong phòng Lăng Khiếu Dương cũng có nhưng hoa hồng nàng làm cho Hoàng Bắc Thiên không giống.

Hắn đã tới đây, hắn vẫn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 35

Hữu Hi trở lại vương phủ đem bó hoa không có sự sống nhưng lại tràn đầy hy vọng cắm vào bình hoa.

Trong lòng nhớ tới lời Hoàng Bắc Thiên nói, hắn nói muốn nàng chờ hắn, muốn nàng tin hắn. Câu nói đó giờ nàng mới hiểu. Hắn muốn làm chuyện lớn,

hơn nữa rất cơ mật, không phải không tin, mà biết càng nhiều thì nàng càng gặp nguy hiểm.

Dù là Hoàng Bắc Thiên chỉ giả chết lại hại nàng khổ sở thương tâm, nhưng ít nhất cũng không để nàng liên quan đến. Nàng không trách hấn không nói cho nàng biết, chỉ cần hấn có thể sống, đoạt được tự do đó là hạnh phúc lớn nhất, những thứ khác không quan trọng.

Hữu Hi kích động nước mắt rơi xuống, tay chạm vào cánh hoa hồng. Hấn còn sống là tốt, còn sống là tốt rồi.

Thân thể to lớn của Lăng Khiếu Dương đi vào trong tầm, nhìn Hữu Hi ngồi trước bàn, tĩnh lặng rơi lệ. Từ đáy lòng hấn có chút chua xót, hấn tưởng rằng Hữu Hi vì cái chết của Hoàng Bắc Thiên mà vẫn thương tâm.

Hấn đi tới bên cạnh nàng, kéo ghế ngồi xuống. Hữu Hi nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đến, hấn giúp nàng lau đi nước mắt.

Giọng nói của hấn cao lên, nhưng ngẹn ngẹn nói: “Nàng... phải bảo trọng thân thể... đứa trẻ... nàng đừng quá thương tâm”

Lời nói ngắt quãng, hấn chỉ muốn nói cho nàng biết, người chết không thể sống lại, đừng bị thương quá mức, nên vì đứa con trong bụng mà suy nghĩ, hấn tin vì hài tử nàng sẽ sống sót, chỉ là chưa bao giờ hấn đi an ủi người khác nên ngôn ngữ có chút loạn, nhìn nàng đau lòng hấn cũng không biết nên làm sao.

Hữu Hi tâm tình phức tạp, liếc mắt thân nhiên nhìn Lăng Khiếu Dương một cái, rồi hạ mi xuống, trầm mặc không nói.

Lăng Khiếu Dương thờ người ra hồi lâu, mới nói: “Thân thể của nàng có khỏe không, nếu như có thể hãy vào cung cùng ta một chuyến”

Vào cung?

Hữu Hi ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Lăng Khiếu Dương, hy vọng hấn nói tiếp.

Hấn nhìn nàng bất an: “Đừng lo lắng, hoàng thượng có chuyện muốn hỏi nàng, chỉ cần trả lời là được”

Hữu Hi lại hạ mi xuống, trầm mặc

“Nếu như... nàng không thoải mái... vậy...”

Hữu Hi cắt đứt lời Lăng Khiếu Dương nói: “Ta... cùng người đi”

“Ta đi phân phó người chuẩn bị xe”- Lăng Khiếu Dương thờ dài, đứng dậy, phân phó người chuẩn bị xe ngựa..

Bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi siết chặt, nàng rất khẩn trương.

Sau khi xe ngựa chuẩn bị xong, Hữu Hi theo Lăng Khiếu Dương xuất phát vào cung, sắc mặt nàng ngưng đọng, ánh mắt đau thương, nhìn qua đều có thể thấy nàng là vì mất đi nam nhân mình yêu mà thất hồn lạc phách.

Xe ngựa Lăng Khiếu Dương rất thoải mái, đệm rất êm và dày, đường cũng bằng phẳng, Hữu Hi ngồi trong xe không xóc nảy.

Không bao lâu xe ngựa dừng lại, Lăng Khiếu Dương xuống xe, sau đó dùng tay đỡ lấy nàng, nàng cũng không cự tuyệt vì bây giờ không phải lúc tỏ ra mạnh mẽ.

Đây là lần thứ hai vào cung, nàng không còn quan sát như trước, tâm tư đều ngưng lại đi theo sau Lăng Khiếu Dương, hoàng cung giống như mê cung, khiến cho nàng cảm giác như bị lạc.

Hai người đứng trước cung điện, Hữu Hi ngẩng đầu lên mới biết đây là ngự thư phòng.

“Nô tài tham kiến Vương gia, phu nhân”- Thái giám đứng canh ngoài cửa nhìn Lăng Khiếu Dương liền vội vàng hành lễ.

“Đi báo đi”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng ạ”

Thái giám xoay người đi vào trong, Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương đứng ngoài chờ, lát sau thái giám đi ra nói với hai người: “Phu nhân xin mời đi”

Trái tim Hữu Hi siết lại, Hoàng Bắc Thiên không chết, nàng quả thật cao hứng, nhưng trong lòng vẫn vậy không thể nào vui lên, ngược lại còn như có tảng đá lớn đè lên làm cho nàng khó khăn đứng lên.

Hoàng đế triệu kiến nàng, nàng đoán hoàng đế muốn dò xét xem nàng biết gì không, nói như vậy hoàng đế đối với cái chết của Hoàng Bắc Thiên có chút hoài nghi. Nàng là người thân cận nhất với Hoàng Bắc Thiên, dĩ nhiên muốn dò xét từ nàng.

Hít một hơi thật sâu, Hữu Hi đi vào, Lăng Khiếu Dương chờ bên ngoài.

Xuyên qua ngoại điện, Hữu Hi tiến vào trong, chỉ cần hé mắt cũng thấy hoàng đế một thân vàng óng ánh. Nàng đi đến giữa điện quý xuống hành lễ, âm

thanh ngần ngại mang theo sự chua xót, cúi đầu nói: “Dân phụ khẩu kiến hoàng thượng”

Hoàng đế giương mắt nhìn Hữu Hi, trầm giọng nói: “Đứng dậy đi”

“Đa tạ hoàng thượng”-Hữu Hi đứng dậy, lui ra một bên, cúi đầu, tỏ vẻ đáng thương.

“Tĩnh thần ngơoi hình như không tốt lắm”- Hoàng đế nói xong liền hô: “Người đâu, ban ngồi”

Hoàng đế ra lệnh, có người đem ghế đặt phía sau Hữu Hi.

“Dân phụ không dám mạo phạm, đứng là được rồi”

“Trẫm cho ngơoi ngồi, ngơoi phải ngồi”

“Tạ chủ long ân”- Hữu Hi đành phải ngồi xuống.

Hoàng đế nhìn mặt Hữu Hi vẻ mặt bình tĩnh nói: “Trẫm biết giao tình của ngơoi và Hoàng Bắc Thiên không cạn, hấn chết đi ngơoi chắc chắn cũng rất đau khổ”

Trong chớp mắt, Hữu Hi rơi lệ, cúi đầu khóc, mặt đầy nước, thương tâm không thôi, rồi bối rối lau đi nước mắt: “Dân phụ thất lễ, xin hoàng thượng tha tội.

“Chuyện ngơoi và Hoàng Bắc Thiên trẫm cũng có biết một ít, thương tâm là không thể tránh được, trẫm sao lại trách ngơoi”

“Hoàng thượng thánh minh”

Hoàng đế đột nhiên vòng vo hỏi: “Vương đệ mấy ngày nay đối với ngơoi có tốt không?”

Hữu Hi khó hiểu nhìn hoàng thượng vì sao lại hỏi như vậy, do dự một chút, thần nhiên đáp: “Ăn cơm không lo, đa tạ hoàng thượng quan tâm”

“Ngơoi đối với vương đệ ngay cả một chút yêu thích cũng không có sao?”

Hữu hi tự mình nhận xét hàm nghĩa trong câu nói của hoàng đế, nàng không cho rằng hoàng đế lại nhân rồi đến mức đi quan tâm cuộc sống tình cảm của huynh đệ.

Chuyện nàng và Hoàng Bắc Thiên, Lăng Khiếu Dương; hoàng đế chắc chắn biết rõ, sao lại phải hỏi câu này, Hữu Hi vẻ mặt đau khổ, lắc đầu.

“Như vậy ngơoi yêu Hoàng Bắc Thiên”

“Vâng ạ”

“Yêu đến mức nào”

“Chết cũng không rời”

“Trẫm nghe nói, các ngơoi sinh tử có nhau, bây giờ hấn chết ngơoi vẫn còn sống? Tình yêu của các ngơoi trẫm cho rằng không vĩ đại như thế”

“Hoàng thượng ta....”

“Sao nào”- Hoàng đế thúc ép hỏi.

Hữu Hi trong nháy mắt lại rơi lệ, lòng đau như cắt, sắc mặt tái nhợt, gương mặt nhỏ nhắn nhả lại, nghẹn ngào nói: “Hoàng Bắc Thiên chết đi, dân phụ cũng không sống nổi, từng thề hứa với nhau, hôm nay mỗi người xa cách vĩnh viễn, nếu không phải trong bụng còn mang thai con Bắc Thiên, ta đã đuổi theo hấn..”

Hữu Hi đau khổ là thật, Hoàng Bắc Thiên không chết nàng biết, dù là diễn trò, cũng không có khả năng công lực thâm hậu như vậy. Nàng đau lòng khó chịu, trong lòng tích lại sự bị thương, làm cho nàng khóc như mưa, nước nỡ khóc, nói không nên lời, tâm tình nàng ai có thể hiểu, nàng đau không ai biết, loại đau khổ này mang theo chút mâu thuẫn.

Hoàng đế rõ ràng đã nhìn ra, hoài nghi Hoàng Bắc Thiên không chết

Đúng vậy, nàng cùng Hoàng Bắc Thiên có giao tình như thế, Hoàng Bắc Thiên chết mà nàng lại sống bình yên, thì còn gì để nói, nhưng với lý do đứa con trong bụng mà sống thì quá đủ!

Hoàng đế quan sát Hữu Hi, tự nói gì đó với bản thân, Lăng Khiếu Dương lại vọt vào, sau khi hành lễ xong liền nhìn sang thấy Hữu Hi đang khóc đến đau lòng, cau mày nhìn hoàng đế nói: “Hoàng thượng...!”

“Nàng, mang thai con Hoàng Bắc Thiên sao?”- Hoàng đế không tin nhìn Lăng Khiếu Dương

Lăng Khiếu Dương lạnh mặt, không kiềm chế nói: “Hoàng thượng những điều nên đã hỏi xong chưa? Đây là gia sự của thần đệ, không có việc gì nữa, thần đệ muốn rời đi”

“Ngươi”- Hoàng đế nhìn thấy trong mắt Lăng Khiếu Dương hiện lên tia đau đớn, không dám tin với địa vị của vương đệ, làm sao lại như vậy? Để phụ nữ của mình mang thai con nam nhân khác, hẳn dĩ nhiên vẫn chấp nhận?

Là không thương hay là quá yêu?

“Hoàng thẩm thẩm”- Bên ngoài điện một giọng nói giòn tan thu hút lực chú ý của mọi người.

Chỉ thấy một tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài nhảy nháy chạy về trước, tươi cười đáng yêu khiến người khác chỉ muốn cắn.

“Thái Hòa, ai cho con tới đây, không có quy củ gì hết, bà vú đâu?”- Hoàng đế nghiêm mặt khiển trách.

Thái Hòa không sợ, sau khi hành lễ xong, liền quay sang nhìn Hữu Hi, chạy tới nắm tay nàng: “Hoàng thẩm thẩm, ai khi dễ người vậy, nói Thái Hòa nghe người vào cung liền tới xem người”

Hữu Hi lau khô lệ, thân đứng lên, nhìn Thái Hòa trước mắt, hài tử này hình như rất thích nàng, nếu như vậy... , giọng nói cô đơn, đau thương: “Hoàng thẩm thẩm không khóc, Thái Hòa thật thông minh”- Tay nàng sờ lên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Thái Hòa.

“Phụ hoàng, hoàng thúc, có thể để Thái Hòa mượn thẩm thẩm một lát không, Thái Hòa muốn chơi với Hoàng thẩm thẩm”- Hai tròng mắt to tròn quý quái nhìn Hữu Hi, sau đó nhìn Lăng Khiếu Dương, không nhìn hoàng đế, phụ hoàng chắc chắn sẽ không đồng ý.

“Hoàng thẩm thẩm đang bệnh, phải về nhà nghỉ ngơi” Lăng Khiếu Dương quả quyết cự tuyệt.

“Hoàng thẩm thẩm, một lát thôi có thể không?”- Thái Hòa năn nỉ, nếu ai không đáp ứng nàng liền khóc cho mọi người xem, hai mắt ầng ầng lệ mông lung nhìn về phía hoàng đế, âm thanh mang theo chút khóc lóc: “Phụ hoàng...”

Hoàng đế không muốn để Thái Hòa ủy khuất, đành nhìn Hữu Hi nói: “Ngươi tâm tình không tốt, cùng đi chơi với Thái Hòa, giải tỏa tâm trạng đi”

Lăng Khiếu Dương cau mày, phần nộ trùng mắt liếc nhìn Thái Hòa, Thái Hòa đắc ý quay lại làm mặt quỷ.

Cũng không quản xem Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương có nguyên ý không, trực tiếp kéo tay nàng ra ngoài, Hữu Hi đành phải đi theo. Thái Hòa mang nàng tới tẩm cung.

Thái Hòa dường như rất tâm đầu ý hợp với Hữu Hi, đem bao nhiêu trò chơi biểu diễn trước mặt Hữu Hi.

Sau đó dặn nữ tỳ lui ra, bản thân ngồi bên cạnh Hữu Hi, nháy nháy hai mắt: “Thẩm thẩm, hoàng thúc đối với người không tốt sao?”

“tại sao hỏi như vậy”- Hữu Hi nhìn Thái Hòa, cảm giác tiểu hài tử này căn bản suy nghĩ đã lớn, rất tinh quái,

Về mặt ngây thơ, dịu dàng nói: “Thái Hòa ở ngoài nghe nói thẩm thẩm mang thai em bé người khác, nhất định là hoàng thúc đối với thẩm không tốt, thẩm mới không đồng ý giúp hoàng thúc sinh em bé”

Hữu Hi trong lòng phiền loạn, nói không rõ tâm tư của mình: “Thái Hòa còn nhỏ, có một số chuyện Thái Hòa không rõ, khi lớn lên tự nhiên sẽ hiểu”

“Thẩm thẩm rất thích cha của em bé sao? Cho nên mới vì hấn sinh em bé?”- Việc này Thái Hòa rất tò mò, cũng mang theo chút tâm sự bản thân, nàng từng hỏi phụ hoàng, sao lại sinh nàng ra, phụ hoàng trả lời, là bởi vì yêu mẫu phụ nàng.

Nhưng phụ hoàng cũng cùng các phi tử khác sinh em bé, vì yêu sao, sau mẫu thân nàng không thích cùng các phi tử khác nói chuyện, Hữu Hi là phụ nữ duy nhất nàng thích.

Nghe Thái Hòa nói, Hữu Hi trong lòng chua xót, đau đớn như bị xé ra từng mảnh, chịu đựng không khóc, đau lòng nói: “Phải, ta thích phụ thân của em bé, chỉ là hấn chết rồi thẩm thẩm không gặp được nữa.

“Thái Hòa cảm thấy mẹ cũng giống như vậy, thẩm thẩm chắc rất khổ sở”- Sự non nớt trên mặt Thái Hòa mờ đi, trầm mặc rồi nói: “Nhưng thẩm thẩm, hoàng thúc cũng thích ngươi, vậy có phải cũng muốn cùng người sinh em bé?”

Trong nhất thời Hữu Hi không biết nói sao, làm sao trả lời đây, có đôi khi người lớn cũng không thể hiểu.

Cuối cùng chỉ trả lời cho qua chuyện: “Ta chưa từng nghĩ qua”

“Thẩm thẩm, hoàng thúc rất đáng thương, thúc ấy không còn mẫu thân, đáng thương giống như Thái Hòa”

“Thái Hòa còn phụ hoàng, không vui sao!”- Hữu Hi biết tình thương mẹ không thay thế được, cho nên chỉ có thể giải thích cho Thái Hòa bớt đau.

Dù thích tiểu Thái Hòa có thiện ý nhưng nàng không quên, phụ thân của Thái Hòa còn cả Lăng Khiếu Dương tạo nên tám bi kịch nhà Hoàng Bắc Thiên.

“Thăm thăm, ta biết, mọi người ai cũng xem ta là tiểu hài tử, ta còn biết nói gì, trừ phụ hoàng, ta thích nhất là hoàng thúc, thúc ấy hiểu ta nhất, không bao giờ coi ta là tiểu hài tử, ta cùng hoàng thúc là bạn tốt, ta cùng hoàng thúc có rất nhiều bí mật, để ta nói người nghe”

Hữu Hi gượng cười, đối với Lăng Khiếu Dương nàng không có hứng thú muốn biết.

Thái Hòa tỏ vẻ thần bí, ghé vào tai Hữu Hi lén lút nói: “Thăm Thăm, người biết không, lần trước rơi xuống hồ nước là ta cố ý, ta thấy hoàng thúc không vui hỏi hần làm sao vậy, hần nói ta biết muốn ta giúp, ta mới giúp hần. Cho nên hoàng thúc mới mang người vào cung hiến vũ sau đó cứu Thái Hòa. Phụ hoàng mới chấp nhận cho thăm thăm đi gặp nam nhân cái gì Thiên kia”

Nghe Thái Hòa nói xong, Hữu Hi cứng lại, hồi lâu không phản ứng, Thái Hòa rơi xuống nước là cố ý. Lăng Khiếu Dương mang nàng tiến cung là có dụng ý.

Hiến vũ chỉ là lấy cớ. Mục đích chỉ muốn nàng tận dụng tặng phẩm của hoàng đế để gặp Hoàng Bắc Thiên.

Nhưng tại sao..?

Tại Sao?

Hữu Hi ngán lần hỏi.

Hần không sợ hoàng đế biết sao, không sợ Thái Hòa xảy ra chuyện sao, lại dám cùng một tiểu hài tử như vậy đi nói dối một chuyện động trời?

Hần điên rồi sao?

Không, nàng lo lắng cái gì, lo gì chứ!!

“Thăm thăm, đây là bí mật của Thái Hòa và hoàng thúc, Thái Hòa chỉ nói cho thăm nghe, hoàng thúc sao lại ngốc như thế, muốn người mình thích đi gặp nam nhân khác? Nếu là ta, ta sẽ không ngu như thế”- Thái Hòa vẻ mặt ngây ngô, tà tà đánh giá nóc nhà.

Trong mắt Hữu Hi hiện lên gì đó, nhìn Thái Hòa một cái, hạ mắt xuống, trầm mặc không nói. Lòng loạn lên, tay xoa bụng mình, đau khổ nhắm mắt lại, cảm giác bản thân rơi vào bóng tối, giãy dụa trong đau khổ.

“Thái Hòa!!”- Bên ngoài truyền tới tiếng gọi âm ỉ của Lăng Khiếu Dương.

Thái Hòa cười hi hi nói: “Hoàng thúc sốt ruột rồi, Hoàng thăm thăm, người mau đi đi, nếu không hoàng thúc lại đánh vào mông Thái Hòa”- Trong lòng lại thăm nói, hoàng thúc Thái Hòa giúp người, hoàng thúc thật ngốc, ngay cả một nữ nhân cũng quản không xung, nếu không nhờ Thái Hòa ta nghĩ thì còn lâu nhá, sau đó cầm lấy điểm tâm bỏ vào miệng, cười âm hiểm.

Hữu Hi thất thần ra khỏi tầm cung Thái Hòa, vừa ra ngoài đã thấy dáng vẻ lo lắng của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, kéo tay nàng, lạnh lùng nói: “Đi về nhà”

Vừa nói hần vừa xoa người đi, cũng không quay lại mà bước đi nhanh rất nhanh. Hữu Hi vẫn như cũ đi sau, nhìn theo bóng lưng hần, nàng nghĩ mọi chuyện đều do trùng hợp, không ngờ đều nằm trong tay hần.

Trách không được, hần lại đột nhiên mang nàng vào cung, khéo cứu được Thái Hòa công chúa, khiến hoàng đế cảm kích, sau đó tạo cơ hội khiến nàng nhận được tặng phẩm.

Hoàn thành tâm nguyện của nàng.

Nàng còn tưởng trời cao nghe thấy lời cầu khẩn của nàng, thật chất chỉ là Lăng Khiếu Dương nghe thấy lời cầu xin của nàng

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 36

Hữu Hi vừa đau khổ vừa mâu thuẫn.

Nàng mong gặp lại Hoàng Bắc Thiên, nhưng cũng sợ gặp nhau... thật sự rất sợ.

Lăng Khiếu Dương che chở cho nàng hết mực, quan tâm nàng tất cả, trong bụng lại còn có đứa trẻ. Mọi việc đều cẩn thận, dường như lần hư thai trước đây đã để lại trong hắn một bóng ma.

Mỗi ngày hắn đều tới hỏi nàng muốn ăn gì, sau đó ra lệnh phòng ăn chuẩn bị, hỏi nàng còn muốn ăn gì nữa không hoặc cần thứ gì không?

Còn nàng thì tâm phiền loạn nói với hắn, nàng rất mệt, muốn nghỉ ngơi, lạnh lùng đẩy hắn đi ra ngoài.

Lời nói của nàng làm cho hắn đau khổ đến nỗi mặt hiện lên chút khổ sở. Nhưng mặc kệ nàng nói những lời lạnh nhạt, mỗi ngày hắn vẫn cần thăm hỏi, không chút gián đoạn.

Hoàng Bắc Thiên chết đi hắn cũng không còn cách gì uy hiếp nàng, nàng thậm chí còn có định bỏ chạy. Nhưng mọi suy nghĩ của nàng hắn đều biết rõ, giọng nói ôn nhu nhưng mang theo sự uy hiếp nói với nàng, nếu nàng có dũng khí lên bỏ đi, thì hắn sẽ vì người nhà Hoàng Bắc Thiên mà nỗ lực hết mình.

Hắn ác độc như thế, nàng cũng biết... nghĩ rằng trong lòng hắn cũng còn một chút thiện lương, kỳ thật không có. Hắn vẫn là hắn!!

Dù hắn làm rất nhiều chuyện nhưng tất cả đều vì hắn.

Nàng im lặng, lạnh lùng nhìn hắn mỗi ngày vì nàng mà làm tất cả.

Nhớ lại lần trước lúc mang thai, hắn đưa quần áo trẻ con tới bị nàng vứt trên mặt đất, bây giờ hắn không chỉ thay nàng chuẩn bị quần áo trẻ con mà cả giày, đồ chơi, còn có chiếc giường nhỏ.

Hắn không phải đã biết đứa con này không phải của hắn hay sao?

Tại sao, lại coi nó như con mình. Dạ Lan không phải đã nói, đứa con này vừa tròn 40 ngày, là con Hoàng Bắc Thiên chứ không phải của hắn, hắn cao hứng cái gì chứ!!

Nàng mang thai con Hoàng Bắc Thiên, theo cá tính của hắn, chắc chắn phải bang cho nàng một chén thuốc phá thai mới đúng. Tại sao hắn không thương cho nàng thuốc phá nàng, để mọi thứ chấm dứt đi. ngược lại, hắn lại những chuyện mà đáng ra hắn không nên làm.

Trong phòng đều là đồ dành cho trẻ con, còn sai người may đủ loại kiểu dáng quần áo cho nàng. Trên bàn bày ra những món nàng thích, nàng chỉ lạnh lùng nhìn qua, quần áo để đó cũng chẳng hề đi mặc hay thử quá!

Đồ của con nít nàng muốn xem cũng không dám xem, càng không thể ném xuống, bởi vì nàng yêu Hoàng Bắc Thiên, cho nên, cũng yêu đứa trẻ này, cũng muốn con mình có những thứ tốt nhất, nàng buộc bản thân lui vào giường, lòng đầy đau khổ.

“Muội muội, phúc khí của muội thật tốt”- Một giọng nói ngượng mồm vang lên trong phòng Hữu Hi.

Hữu Hi quay đầu lại nhìn đã thấy Dạ Lan bước vào từ khi nào, nàng ta chậm rãi đi trong phòng nàng, ngón tay lướt qua đồng quần áo đang để trên bàn.

Tay Dạ Lan mang theo chút hận thù, chà sát qua, xoay người nhìn Hữu Hi. Về mặt ảo não nói: “Muội muội hình như mỗi lần nhìn thấy tỷ thì đều không vui, giống như tỷ là người hạ độc muội vậy!”

Gương mặt Hữu Hi tiền tụy không có huyết sắc, thản nhiên nói: ‘Ai hại ai, điều này người biết rõ hơn ta’

Trong mắt Dạ Lan mang theo địch , ngay cả người mù cũng nhìn ra, nàng làm sao tin được, nàng sắp chết còn muốn giữ gìn cái gọi là tỷ muội là sao.

Hơn nữa ở trước mặt Lăng Khiếu Dương, nàng hoàn toàn là người khác, cư xử khác, căn bản là kẻ hai mặt

“Lời này của muội có gì, là đang nói ta không dám hại muội sao?”- Dạ Lan tiện tay cầm lấy đôi giày xinh xắn của trẻ con, ánh mắt hiện lên tia quái dị.

Hữu Hi nhìn Dạ Lan, cười lạnh hỏi: “Nếu như lúc đầu người Vương gia yêu chính là Hủy nhi, người cũng sẽ vì tranh sủng mà giết chết muội muội mình sao?”

Dạ Lan cười khê, ngồi xuống ghế: “Sao lại vậy, làm tỷ tỷ, chỉ vì tranh sủng, mà giết chết muội muội mình, dù là lúc đầu, muội hại tỷ, cuối cùng, người tỷ tỷ như ta phải vì muội mà cầu xin, nếu không muội nghĩ muội còn có thể sống tới giờ sao!”

“Hủy nhi sớm đã chết rồi..!”- Người còn sống là Hữu Hi.

“Có lẽ vậy, dù sao muội không còn nhớ rõ nữa, nói những trước kia cũng vô nghĩa”- Dạ Lan thở dài một tiếng, đứng dậy. “Muội muội phải tự bảo trọng thân thể, trong bụng là cốt nhục của Vương gia, không thể để xảy ra chuyện!”

Hữu Hi cười mỉa mai: “Tỷ tỷ không biết sao? Đứa con trong bụng ta không phải con Vương gia, điều này tỷ rất rõ mà”

Dạ Lan cau mày, khẽ mím môi, buông tay nói: “Đây là chuyện cá nhân của muội và Vương gia, tỷ làm sao biết rõ được”

“Không biết rõ cũng tốt, coi như muội nói nhiều, không còn việc gì nữa, tỷ tỷ xin mời về nghỉ ngơi đi, bảo trọng thân thể, sau này nói không chừng có thể

sinh cho Vương gia một đứa con “

“Cái này không cần muội quan tâm, muội muội an tâm dưỡng thai, tỷ không quấy rầy nữa”- Dạ Lan xoay người đi, nhưng Hữu Hi gọi lại: “chờ một chút”

“Muội muội còn việc gì sao?”- Dạ Lan xoay người lại hỏi

“Tỷ tỷ thật sự yêu Vương gia sao?”- Hữu Hi hỏi.

Dạ Lan ngăn ra, nghi ngờ nhìn Hữu Hi: “Yêu thì sao, không yêu thì sao? Trái tim của Vương gia căn bản đã thuộc về nơi muội!”

Hữu Hi nhìn chằm chằm hai mắt Dạ Lan, bình tĩnh nói: “Người không thương hần!”

“Không, ta yêu chàng, ta đương nhiên yêu chàng, yêu hơn so với muội”- Giọng nói của Dạ Lan ngân cao, vẻ mặt tức giận.

Hữu Hi cười lạnh, những lời này rất đúng, Dạ Lan yêu Lăng Khiếu Dương hơn nàng, bởi vì nàng một chút cũng không thương hần... Nàng không nói nữa, lạnh nhạt nhìn Dạ Lan, xoay người nằm xuống, không để tới nàng ta.

Dạ Lan tuy bức mình nhưng chỉ đành buồn bã rời đi, mọi thứ trong căn phòng đều do Lăng Khiếu Dương chuẩn bị.

Lạnh Dạ Huy cũng chẳng hề liếc mắt nhìn nàng, Lăng của nàng, rốt cuộc còn tiếp tục làm bao nhiêu chuyện ngu ngốc nữa. Tại sao không liếc nhìn nàng dù chỉ một lần.

Ban đêm Lăng Khiếu Dương trở về, mang theo chút hơi rượu đi tới DI Tâm Cư, sự lạnh lùng của nàng có thể đã thương làm trái tim hần băng giá, hần đau nhưng không thể phát tiết, chỉ mượn rượu để tiêu sầu.

Hần biết dù hần làm gì, nàng cũng không coi trọng, nhưng chỉ cần nàng vì hài tử mà sống tiếp thì hần đã rất vui. Dù chính mình thành toàn cho con người khác, hần cũng cam nguyện, nhưng trái tim lại đau đớn lại thương tâm.

Lăng Khiếu Dương cời giày lên giường, ôm lấy thân thể gầy gò của Hữu Hi, nàng rất gầy.

Mấy ngày qua nàng đau khổ thế nào hần đều thấy, nhưng không cách nào chạm vào lòng nàng, khiến nàng bớt đau, không cách nào xua đi hình bóng nam nhân kia trong nàng.

“Vương gia!”

Bên ngoài một âm thanh lo lắng truyền tới, hần luôn ở cùng Hữu Hi, ai đi qua cũng không được quấy rầy, Lăng Khiếu Dương tức giận, cau mày xuống giường, vội đi ra khỏi tẩm, mở cửa, thấy gương mặt bất an của nha hoàn, tức giận nói: “Xảy ra chuyện gì, tô to gọi nhỏ”- Mỗi lần đều đúng lúc!! Đáng chết sao đúng lúc như thế.

“Vương gia Lan phu nhân phát bệnh.”- Nha hoàn thấp thỏm trả lời, cúi đầu không dám nhìn vẻ mặt xanh mét của Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cau mày, sắc mặt tối sầm lại, tiện tay đóng cửa đi về Thân Nhiên Cư, vừa đi vừa hạ lệnh truyền thái y.

Thân Nhiên Cư rối loạn, Lăng Khiếu Dương vừa đi vào tẩm, nàng liền oa một tiếng, phun ra ngụm máu tươi thật lớn. Máu tươi, làm cho Lăng Khiếu Dương đau đớn, hần đi nhanh về trước, một tay ôm lấy Dạ Lan, giam vào ngực.

“Dạ Lan, nàng làm sao vậy?”

“Lăng.”- Hần còn vì nàng mà đau lòng sao, Dạ Lan ôm lấy thất lưng Lăng Khiếu Dương. “Thiếp đau quá... làm ơn ôm chặt thiếp.. ôm Lan Nhi”

Lăng Khiếu Dương siết chặt tay, khó chịu nói: “Còn đau không?”

“Lăng, ở trong lòng chàng, Lan Nhi rất hạnh phúc, thật hy vọng có thể như thế cả đời..”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, chờ thái y tới”- Lăng Khiếu Dương đau lòng run rẩy, nàng từng sống rất khỏe mạnh, bây giờ đáng vẻ lại yếu ớt hoang tàn.

Dạ Lan không nhắc lại, Lăng Khiếu Dương cũng im lặng, nàng ở trong lòng hần co quắp vụn vụn. Trái tim hần cũng run rẩy theo, đa đoan.

Cuối cùng, thái y cũng tới, sau khi vội vàng hành lễ, liền chẩn trị cho Dạ Lan, bận rộn một lúc, liền tỏ muốn mời Lăng Khiếu Dương sang nơi khác nói chuyện.

Hai người tính đi ra ngoài bàn bạc, Dạ Lan liền kéo tay Lăng Khiếu Dương, suy yếu nói: “Nói, làm ơn cho thiếp biết, ở đây nói đi, yêu tâm, thiếp không sợ, thật sự không sợ...”

Lăng Khiếu Dương do dự, tay cầm lấy tay Lăng Khiếu Dương, cuối cùng nói với thái y: “Nói đi”

Thái y sững người sau đó khom lưng nói: “Lan phu nhân sợ rằng không còn bao nhiêu ngày... hạ quan vô năng”

Lăng Khiếu Dương như bị tiếng sét ngang tai, thân hình cao lớn nặng nề ngồi xuống cạnh Dạ Lan.

“Không cứu được sao?”

“Không có thuốc chữa ạ”

“Đi xuống”- Lăng Khiếu Dương ra lệnh, vẻ mặt hoảng sợ.

Thái y lui ra.

“Lăng!”- Dạ Lan cầm lấy tay Lăng Khiếu Dương la lên: “Đừng đau lòng, người ai cũng phải chết, nhưng mà Lan nhi không nỡ xa chàng, không nỡ”- Trong mắt nàng mong nước, tham luyến nhìn Lăng Khiếu Dương, tay sờ khắp nơi trên mặt hắn.

“Không, nàng sẽ không chết, ta sẽ tìm đại phu đại nổi danh nhất thiên hạ, xem bệnh cho nàng, nàng sẽ không chết”

“Lăng, vô dụng thôi, cơ thể thiếp, đã bị độc ăn sâu vào trong, dù là thần tiên cũng khó cứu.” Dạ Lan rơi lệ. “Thiếp đứng ra không nên xuất hiện, cứ như vậy chết đi, nhưng thiếp không thể, thiếp rất yêu chàng, muốn nhìn thấy chàng, muốn ở cạnh chàng, Lăng, Lan Nhi yêu chàng, rất yêu..”

“Lan Nhi”- Là hán có lỗi, là hán phụ nàng, cổ họng thắt chặt, Lăng Khiếu Dương nói không nên lời, đau khổ nhìn Dạ Lan.

“Lăng. nói lại lần nữa chàng yêu thiếp, được không?”- Dạ Lan khó khăn nói.

Hắn yêu nàng, đã từng, nhưng hắn bây giờ đi lừa gạt một người sắp chết sao? Không, hắn không làm được, hắn không làm được!

“Lăng. tại sao không nói lời nào... chàng... không nói...”- Dạ Lan vừa nói, lại nôn ra máu tươi, hai mắt khép lại

“Hà!”- Lăng Khiếu Dương kinh hãi . “Thái y, thái y”

Lăng Khiếu Dương kinh hoàng tiếng la vang khắp vương phủ còn Dạ Lan rơi vào hôn mê. Trái tim Lăng Khiếu Dương bị Dạ Lan bóp chặt, đau đớn phiến loạn.

Dạ Lan hôn mê suốt hai ngày hai đêm không tỉnh lại, Lăng Khiếu Dương vẫn ở bên nàng, nửa bước không rời

Hữu Hi vẫn lạnh lùng, cũng lo lắng hỏi tình hình Dạ Lan, biết nàng ta còn hôn mê,

Nàng do dự một lúc, rồi quyết định đi thăm, tới Thần nhiên cư, bước chân Hữu Hi khựng lại, không đủ dũng khí đi vào

Đến gần tầm, nàng thấy Lăng Khiếu Dương trên người vẫn bộ quần áo cũ không hề thay, trên mặt có chút xanh xao, hai mắt uể oải, trái tim hắn thì đau khổ.

“Dạ Hủy...”- Nhìn nàng đi vào, đôi mắt chết lạng của hắn có chút chấn động.

Hữu Hi vẫn đứng ở cửa, không đi lại, nhìn Dạ Lan nằm trên giường dường như không còn sức sống. Chẳng lẽ sự hoài nghi của nàng, chỉ là hoài nghi, Dạ Lan có lẽ không phức tạp như thế, nàng ta hình như sắp chết.

“Ta đến thăm tỷ tỷ, tình hình thế nào?”

“Nàng... không tốt lắm... có thể không tỉnh nữa”- Trái tim Lăng Khiếu Dương nhói đau.

“Oh...”- Hữu Hi cúi đầu oh một tiếng, không nói nữa, xoay người đi mà Lăng Khiếu Dương vẫn ngồi đó.

Dạ Lan, nàng hy vọng nàng ta thật sự đơn giản.

Dạ Lan hôn mê tới ngày thứ ba, liền tỉnh dậy, xin chút nước uống, Lăng Khiếu Dương cực kì vui vẻ.

Sau khi uống xong, liền hỏi nàng có đói bụng không, Dạ Lan mỉm cười, vuốt ve cảm chiếc cảm hình như đã nhón ra của hắn, đau lòng bảo hắn về nghỉ ngơi đi.

Nhìn Dạ Lan tỉnh dậy, Lăng Khiếu Dương cảm thấy, Dạ Lan đã chiến thắng tử thần, hắn đã ba ngày không chớp mắt, không rửa mặt, cũng không lên triều.

Phân phó nha hoàn nấu cho Dạ Lan chút cháo, hắn liền đi rửa mặt muốn vào triều xem sao. Nhưng đi tới cửa, thái y chặn trị cho Dạ Lan nói có thể duy trì trong nhất trời.

Lời nói như một chậu nước lạnh tạt vào người hắn, hy vọng sự vui sướng cuối cùng trong nháy mắt bị dập tắt.

Ánh mắt mệt mỏi nhìn về Dạ Lan, nhìn thấy nàng mỉm cười với hắn.

“Lăng.. sao lại quay lại đây, về nghỉ ngơi đi?”- Dạ lan yếu ớt nói.

“Ta... không sao?”- Giọng nói khàn khàn đáp.

Tay dạ Lan lạnh như băng nắm lấy bàn tay to Lăng Khiếu Dương: “Lăng.. thiếp muốn cầu xin chàng một việc”

“Chuyện gì, nàng nói đi, ta nhất định sẽ giúp nàng hoàn thành”- Trái tim đau đớn nghe Dạ Lan nói như di ngôn.

“Lăng.. thiếp muốn trở thành tân nương của chàng... có thể không?”- Lời nói tha thiết, cần trọng, tràn ngập mong chờ.

Lăng Khiếu Dương không cách nào trả lời.. không cho nàng được một đáp án chính xác nhất.

Dạ Lan khóc, khóc thương tâm: “Lăng.. chàng đối với thiếp tuyệt tình thế sao.. ngay cả nguyện vọng trước khi chết của thiếp cũng không thể thỏa mãn sao?”

“Lan nhi.. ta”

Trái tim Dạ Lan như chết đi, nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống: “Thiếp đã hiểu, vương gia, ngài ra ngoài đi.. để cho thiếp.. an tĩnh mà ra đi, thiếp chết rồi... đem thi thể thiếp thiêu cháy đậy ra giữa sông.. để được phiêu diêu”

Lăng Khiếu Dương đau lòng đối kháng, nhìn Dạ Lan thất vọng thống khổ, nghe những lời này, trái tim đau đớn khôn nguôi.

Trốn tránh đi ra khỏi thất, giọng nói như nghiền nát mọi thứ của Dạ Lan lại vang lên. “VẬY RA, TÌNH.. ĐỀU LÀ GIẢ... CHÀNG.., CHÀNG THẬT TUYỆT TÌNH!”

Lăng Khiếu Dương đau khổ quay lại, nhìn thấy một trận kinh thiên, Dạ Lan cầm lấy trăm gài tóc đâm về phía cổ họng.

Hắn hoảng hốt chạy tới, gạt lấy cây trâm, hét lớn: “Nàng làm gì vậy?”

“Nếu vương gia đã vô tình như vậy, thiếp cũng xem như chết đi... không cần tiếp tục chịu đau khổ nữa, Lan nhi chỉ muốn sau này có thể cùng Vương gia hợp tác.... Ngay cả điều này.... Tại sao lại vô tình như thế, chúng ta không phải yêu nhau sao?... Tại sao từ trước tới giờ... chàng không hề lấy Hủy Nhi... tại sao”

“Đừng nói nữa”- Lăng Khiếu Dương đau khổ gầm nhẹ.. “Ta đáp ứng nàng, ta sẽ lấy nàng làm vợ”

Bạn đang đọc truyện *Lăng Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 37

Sáng sớm hôm sau, Lăng Khiếu Dương cùng Hữu Hi ăn đồ ăn sáng, Hữu Hi yên lặng ăn, trong khi đó Lăng Khiếu Dương một miếng cũng không nuốt nổi, nhìn Hữu Hi mà hấn đau lòng.

“Ta muốn thành thân, sẽ lấy Dạ Lan làm vợ”- Hắn đau khổ mở miệng, nhìn phản ứng của Hữu Hi.

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lăng Khiếu Dương, lập tức cúi đầu xuống, dường như không có việc gì nói: “Chúc mừng vương gia!”

Sự lạnh lùng làm người ta phát điên, làm hấn đau lòng, tay hấn bắt lấy tay Hữu Hi, run nhè nhẹ.

Lăng Khiếu Dương khó khăn nói: “Nàng... thật sự một chút cũng không quan tâm... dù chỉ một chút thôi sao?”

“Ta? Muốn ta quan tâm cái gì? Đó là quyết định của Vương gia, hơn nữa vương gia và tỷ tỷ không phải vẫn yêu nhau sao, thành thân cũng là hiển nhiên”

Lăng Khiếu Dương nói không nên lời, Hữu Hi thoát khỏi tay hấn, nàng bây giờ có thể dễ dàng gỡ khỏi sự giam cầm của hấn... Đúng vậy, đây là quyết định của hấn, quyết định lấy Dạ Lan, dù không còn thương yêu, nhưng hấn đối với Dạ Lan vẫn còn cảm tình đặc biệt.

Nàng từng khiến hấn động lòng, từng làm hấn yêu nồng cháy, hấn không thể cực tuyệt yêu cầu này của nàng.

Dạ Lan có một câu nói đúng, đó là từ khi quen nhau đến giờ, mặc dù yêu nhau hoặc không yêu, hấn có thể vì nàng thủ thân, nhưng chưa từng có ý niệm lấy nàng làm vương phi.

Thật sự là kỳ lạ, có phải không, bây giờ hấn lại có khát vọng mãnh liệt muốn lãnh Dạ Hủy làm vương phi của hấn.

Nhưng Lãnh Dạ Hủy lại coi thường.

Bây giờ hấn lấy Dạ Lan, một người phụ nữ sắp chết đj, một người phụ nữ mà hấn từng yêu. Điều hấn có thể làm để báo đáp nàng có lẽ là lấy nàng làm vợ.

Hấn đáp ứng yêu cầu của nàng, cũng chuẩn bị mọi thứ. Nhưng trong lòng lại không chút vui vẻ, bởi vì, hấn thật tình không muốn lấy Dạ Lan, hấn vẫn muốn Lãnh Dạ Hủy làm vương phi.

“Ta có chuyện muốn cầu xin Vương gia”- Hữu Hi mở miệng cắt đứt suy nghĩ của Lăng Khiếu Dương, đôi mắt đen đau khổ nhìn Hữu Hi, trầm giọng nói: “Chuyện gì”

“Có thể cầu xin hoàng thượng, đem thi thể Hoàng Bắc Thiên mai táng, để cho hấn yên nghỉ được không?”- Trong lời nói của Hữu Hi mang theo sự lạc lõng, thống khổ, cúi đầu, tựa hồ rất thương tâm.

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, cố gắng không tức giận, tay siết chặt, cắn tức nhìn Hữu Hi, khóe môi co quắp lại, nhưng chỉ phát tay rời đi.

Hữu HI không ăn gì cả, bữa sáng cứ như thế chấm dứt, Hữu Hi cúi đầu thờ dài, lòng cũng không có hứng thú.

Vương phủ bận rộn chuẩn bị hôn sự, Hữu Hi thờ ơ lạnh nhạt với mọi chuyện đang diễn ra, Lăng Khiếu Dương thì buồn bã như bị đá thương, Dạ Lan lại kỹ càng không để có khuyết điểm trong chuẩn bị, vương phủ từ trên xuống dưới tất bật chuẩn bị.

Nàng dù sao cũng là người ngoài, có thể làm gì ngoài sự thờ ơ lạnh nhạt này chứ. Mấy lần nàng ngẫu nhiên thấy Dạ Lan dựa vào lòng Lăng Khiếu Dương, cảm nhận được ánh mắt thị uy của nàng ta.

Mặc dù ánh mắt lãnh đạm, tối mờ nhưng nàng có thể cảm nhận rõ cảm giác thị uy khiêu khích. Lúc nàng quay đi để lại mình Dạ Lan cùng Lăng Khiếu Dương chỉ trầm lặng, dù đã quay lưng lại, nhưng cảm nhận được ánh mắt đau đớn của Lăng Khiếu Dương như muốn xuyên thấu lòng nàng.

Nàng miễn dịch rồi.

Hoàng Bắc Thiên chết đi cũng đã là vài ngày, lời thỉnh cầu của nàng Lăng Khiếu Dương không có cự tuyệt, dù phát tay áo rời đi nhưng lại vì nàng thỉnh cầu hoàng thượng.

Lăng Khiếu Dương đáp ứng, cũng đã làm xong, cầu xin hoàng đế cho tới khi ân chuẩn, đem thi thể cháy đen đi mai táng, để Hoàng Bắc Thiên yên nghỉ dưới đất.

Tại thôn Lâm, một phần mộ tọa lạc ở đó, bên trên lập một khối bia đá, có lẽ bởi vì quan hệ với Hữu Hi, nên phần mộ của Hoàng Bắc Thiên mà Lăng Khiếu Dương làm cho không có quá sơ sài. Hữu Hi ở trước mộ khóc thương tâm, bi thảm, cuối cùng bị Lăng Khiếu Dương mạnh mẽ mang về, sợ nàng kích động ảnh hưởng thai khí.

Người chết thì cũng đã chết, Hữu Hi chỉ muốn, Hoàng Bắc Thiên lấy danh phận mới mà sớm xuất hiện đi.

Lăng Khiếu Dương và Dạ Lan cùng nhau bàn chuyện vui, Hữu Hi lại lo chuyện tang sự, không phải nàng cố ý muốn làm vậy, mà là không thể không làm vậy.

Dù sao, thân phận của thi thể kia chính là nam nhân nàng yêu nhất, để hấn phơi nắng dưới ánh mặt trời, nàng làm sao nhẫn tâm chứ.

Đau khổ, nghỉ ngơi trong phòng 2 ngày, cuối cùng cũng đi ra khỏi cửa, bên trong vương phủ lại càng náo nhiệt bận rộn, hạ nhân lục đục tất bật, ở trong sân vội vàng đi qua lại. Nhìn nắng vàng rực rỡ, hôm nay ánh mặt trời lại sáng như thế, mang theo chút hương vị của mùa xuân khiến Hữu Hi thư giãn người ra một chút.

Bọn họ bận như thế nàng cũng nên đi ra ngoài, không biết Thiếu Cửu thế nào rồi, hấn đối với cái chết của Hoàng Bắc Thiên có biết không, Hữu Hi nghĩ vậy liền ra khỏi phủ. Đi không bao lâu, cũng tới nơi Thiếu Cửu nhưng lại phát hiện bên trong rất im lặng.

Hữu Hi đẩy cửa đi vào, chỉ thấy một lão phu nhân đang cầm chổi quét sân.

“Cô nương tìm ai?”- Lão phu nhân nhìn thấy Hữu Hi đi vào, liền ngừng lại, nghi hoặc hỏi một tiếng.

Hữu Hi cau mày, cũng nghi hoặc, chẳng lẽ nàng đi nhầm nhà, vội vàng hỏi: “Vị công tử trước kia ở đây đâu rồi ạ?”

Lão phu nhân như hiểu ra nói: “Oh, cô nương nói vị công tử thuê phòng sao, mấy ngày trước đã trả phòng đi rồi!”

Đi? Vì Hoàng Bắc Thiên chết, nên Thiếu Cửu đau lòng rời đi, hay hấn biết hết mọi thứ nên mới đi?

Hữu Hi trầm tư, chưa nắm được mấu chốt, vội hỏi: “Hấn có lưu lại hay nói gì không?”

Lão phu nhân lắc đầu: “Không có, chỉ để lại ít bạc rồi đi ngay”

Cứ như vậy mà đi sao? Như vậy hẳn cũng không biết Hoàng Bắc Thiên đi đâu. Nàng thất vọng nói: “Oh, cảm ơn”- Nói xoay người đi.

Thiếu Cừu đi, Hoàng Bắc Thiên cũng không còn gặp, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Hoàng Bắc Thiên đi đâu, muốn làm gì, Hữu Hi hoàn toàn đoán không ra, cũng không muốn biết, tâm tự phức tạp đi về.

Vừa đi vừa nghĩ, đầy lòng vừa phiền loạn vừa cảm thấy mát mát, vô tình ngẩng đầu lên, ánh mắt Hữu Hi khẽ sáng lên. Bóng người nàng vừa thấy hình như là Dạ Lan, nàng ta hoảng hốt bối rối quẹo vào ngõ nhỏ.

Nàng ta không phải bệnh rất nặng, nằm liệt giường sao, sao lại còn đủ sức đi đây? Hữu Hi cau mày, trong lòng nghi hoặc, quyết định đi theo Dạ Lan.

Nàng trốn sau tường, thò đầu ra, nhìn thấy Dạ Lan đi vào một căn nhà nhỏ, trong lòng có rất nhiều hoài nghi, nàng muốn làm cho rõ nên vội vàng theo sát rồi đi vào.

Thân thể như con mèo nhỏ, lặng lẽ đứng một bên phòng, khăn trang ngồi xổm trước cửa sổ cách đó không xa, ngừng thờ nghe bên trong nói.

Nàng ta cùng một nam nhân nói chuyện, nghe giọng nói hẳn là còn rất trẻ tuổi, nhưng khẩu khí thật hung tợn, đồng thời giọng nói không lưu loát.

Dạ Lan thì xao động cùng bất an, Hữu Hi chỉ nghe được đứt quãng Dạ Lan cùng nam nhân đó nói chuyện, trong lòng không khỏi bất an, trái tim điên cuồng đập mạnh, tự nhủ bản thân, nhất định phải cẩn thận, không thể bọn họ phát hiện.

Lui vào trong góc, Hữu Hi cố gắng không sợ hãi, sau một hồi, rốt cuộc cũng nói xong, cánh cửa mở ra, Hữu Hi vội vàng lui về sau, che đi thân thể mình, ngừng thở, tay che miệng lại, sợ bản thân phát ra tiếng động.

Dạ Lan từ trong phòng đi ra, nhìn quanh khắp nơi rồi nhanh chóng rời đi, tiếp theo là một nam nhân đi ra khỏi phòng, hẳn cũng như vậy nhìn chung quanh rồi bỏ đi ngay.

Sau khi hai người bỏ đi, Hữu Hi lúc này mới thở lại, co quắp tê liệt ngồi dưới đất, Dạ Lan quả nhiên không đơn giản.

Trở về vương phủ, Hữu Hi cố gắng làm cho bản thân tỏ ra bình thường, trên mặt vẫn mang chút đau thương, đôi mắt nồng đậm sự đau khổ.

Nàng không quay về phòng mình ngay, sau khi xem xét kỹ, hướng đi tới Thần Nhiên cư, cửa mở sẵn, nàng không cần gõ trực tiếp đi vào.

Lúc này Thần Nhiên cư tràn ngập sự vui sướng hân hoan. Đi vào trong tâm, trong phòng toàn là lễ vật dành cho hôn sự, Hữu Hi không nhận được nhớ tới hôn lễ của nàng cùng Hoàng Bắc Thiên. Cũng từng náo nhiệt như vậy, không khí cũng vui mừng, giá y màu hồng, tiếng pháo vang lên, hôn lễ khó quên, rất ngọt ngào nhưng lại ngắn ngủi, trong lòng giờ chỉ còn mất mát.

“Muội muội, thật sự là có lòng... sao lại đứng đó nhìn thôi?”- Dạ Lan nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, nhìn Hữu Hi đến mỉm cười nói.

Hữu Hi định thần lại, mới vừa rồi ở trên đường còn rất tỉnh táo, lúc này nằm trên giường lại tỏ ra như người chết, cúi đầu nói: “Đại hôn của tỷ tỷ, muội muội ruột dĩ nhiên đến xem, chúc mừng một tiếng”- Hữu Hi vừa nói vừa nhìn thần sắc Dạ Lan, tiếp tục nói: “Khí sắc của tỷ tỷ hôm nay hình như có khác hơn, thật sự là hợp với câu người có chuyện vui thì tinh thần cũng sáng khoái”

Dạ Lan thở dài một tiếng, sâu kín nói: “Hạnh phúc vốn ngắn ngủi, giống như muội cùng Hoàng Bắc Thiên, yêu nhau thì sao, cuối cùng âm dương cách biệt, giữ được những thứ trước mắt mới là quan trọng nhất, có thể trước khi chết trở thành thê tử của vương gia, hạnh phúc dù ngắn ngủi nhưng cũng không ham gì hơn”

Sắc mặt Dạ Lan có chút âm đạm: “Hạnh phúc như thế, cũng không thể lâu dài, nhưng thế cũng tốt, muội muội nói xem có đúng không?”

“Phải, hạnh phúc có được là tốt rồi, dù hạnh phúc mất đi nhưng vẫn còn có thể nhớ lại được”- Hữu Hi đau đớn cười, nhưng lại nói: “Nói không chừng sau hi sự này, thân thể tỷ tỷ lại tốt lên, hạnh phúc cũng lâu dài”

“Đa tạ muội muội an ủi”- Dạ Lan ưu nhã mỉm cười: “Thân thể này sợ rằng không thể khỏe lại được”

Hữu Hi như nhớ lại gì đó, cô đơn nói: “Tỷ tỷ còn chưa nói cho muội biết, trước đây chúng ta đến từ đâu? Dù không có cha mẹ, nhưng cũng có cố hương đúng không?”

“Muội muội sao lại đột nhiên hỏi chuyện này.

“Muội chỉ muốn biết truyện trước kia về bản thân, không biết quá khứ, sống luôn bất an sợ hãi, trong đầu luôn thoáng ẩn thoáng hiện một đoạn kí ức ngắn, hình như có liên quan đến Xích Nguyệt quốc, tỷ tỷ, chúng ta cùng Xích Nguyệt quốc có quan hệ sao? Cảm giác nơi đó rất quen thuộc”- Hữu Hi về mặt ảo não, khóe mắt khẽ lơ đãng đảo qua dung nhan Dạ Lan, nhìn sắc mặt nàng ta tái nhợt..

Dạ Lan hiện lên chút sợ hãi, ngồi thẳng dậy, giọng nói bất an hỏi: “Muội muội... muội nhớ lại gì sao?”

Hữu Hi nhú mày, buông tay: “Không có, chỉ là trong đầu đột nhiên hiện ra, nên thuận miệng hỏi, nếu tỷ tỷ không biết, quên đi, tỷ tỷ nghỉ ngơi ta không làm phiền nữa”

Hữu Hi nói xong, xoay người đi.

Sắc mặt Dạ Lan trở nên âm trầm bất an, tay gặt gao giữ lấy vài giường, về mặt âm tàn.

Hữu Hi trở về Di Tâm Cư, chìm trong suy nghĩ bản thân, không chú ý ở phía trước có bóng người đang đi tới có vẻ rất lo lắng, nàng cứ như vậy thẳng tắp đụng vào ngực người đó.

“Nàng.. đi đâu?”- Hấn bất an hỏi, ánh mắt lo lắng, tay nắm chặt bả vai nàng, cũng không muốn làm đau nàng.

Hữu Hi bỏ qua sự quan tâm của hấn, lạnh lùng nói: “Ta ... đi chúc mừng tỷ tỷ thành hôn, Vương gia yên tâm, Bắc Thiên dù chết rồi, nhưng người nhà của hấn vẫn nằm trong tay vương gia, ta sẽ không đào tẩu đâu!”

“Nàng...!”- Hấn rõ ràng không phải ý này, hấn chỉ lo lắng nàng, tại sao, nàng lại nói như vậy, làm cho hấn khó chịu. Hấn chẳng qua muốn mượn cái đó để giữ nàng lại, hấn biết cách đó không đúng, nhưng hấn không còn nghĩ ra cách khác để giữ nàng lại.

“Tỷ tỷ đang chờ Vương gia, ta về phòng trước đây”- Hữu Hi hất tay Lăng Khiếu Dương, không chút do dự rời đi.

Lăng Khiếu Dương thì ảo não thương tâm, hung hăng phát tay, không cam lòng đi tới chỗ Dạ Lan.

Hữu Hi trở về Di Tâm Cư, để bản thân bình tĩnh lại, sau đó nhớ lại những gì hôm nay mình đã nghe tự suy nghĩ xem nên làm gì?

Nằm trên giường, nghĩ mãi cuối cùng mơ màng ngủ đi, cơm trưa cũng không ăn. Đêm buông xuống, Hữu Hi cảm giác có người gọi nàng.

Hai mắt mơ mơ màng màng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lăng Khiếu Dương, cau mày, đầu hơi choáng váng.

“Ngủ suốt nửa ngày, cơm trưa cũng không ăn, trong bụng nàng còn có đứa trẻ, làm sao chịu nổi, ngồi dậy ăn cơm thôi”

Hấn quả thật có lòng tốt như vậy sao.

Hữu Hi ngồi dậy, vỗ vỗ trán: “Ta ngủ lâu vậy sao?”

“Sao vậy, không thoải mái sao?”- Hấn lo lắng hỏi.

Hữu Hi lắc đầu: “Ngủ lâu quá nên đầu hơi mơ hồ”

Lăng Khiếu Dương đứng dậy đi tới trước chậu nước nóng sớm đã chuẩn bị, dùng khăn tay nhúng vào, đi tới bên cạnh Hữu Hi, muốn giúp nàng lau mặt,, Nhưng Hữu Hi ngăn lại: “Đề ta”- Vừa nói, vừa cầm lấy khăn từ tay Lăng Khiếu Dương, xoa xoa mặt, quả thật đã thanh tỉnh một ít.

Xuống giường, hấn muốn dìu nàng, lại bị nàng thân nhiên tránh ra, ngồi trước bàn: “Vương gia muốn cùng ăn sao?”

Về mặt Lăng Khiếu Dương vừa đau khổ vừa mất mát, âm thầm ngồi đối diện Hữu Hi.

Hữu Hi cúi đầu ăn cơm. Từ lúc mang thai, khẩu vị trở nên cổ quái, những thứ thích ăn trước kia bây giờ không thích nữa.

Lăng Khiếu Dương cũng thấy nàng thay đổi, nên luôn phân phó đầu bếp làm đủ loại thức ăn để trên bàn.

Hấn đặt đĩa rau trước mặt nàng, giúp nàng gấp thức ăn, những thứ nàng ăn xong hấn đều nhớ kỹ. Hữu Hi ăn một ít, ăn không nhiều lắm, rồi để bát xuống.

“Sao lại không ăn nữa”- Lăng Khiếu Dương cau mày, muốn nàng ăn nhiều một chút, nàng ăn ít quá.

Hữu Hi giương mắt nhìn Lăng Khiếu Dương, cắn môi, do dự.

Lăng Khiếu Dương nhìn động tác cắn môi của nàng, chỉ biết nàng muốn nói gì đó, liền buông đũa xuống, nhíu mày hỏi: “Có cái gì thì nói đi”

Hữu Hi do dự lại do dự. cuối cùng lấy hết dũng khí, lớn tiếng nói: “Ta muốn người lấy ta làm vương phi”- trong mắt hiện lên chút âm mưu

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 38

Nghe lời Hữu Hi nói xong, Lăng Khiếu Dương ngẩn người, có cao hứng mừng rỡ, có chút kích động giữ lấy tay Hữu Hi: “Lời nàng nói là thật sao? Là thật?”

“Phải”- Hữu Hi gật đầu, nhưng lại rút tay mình ra khỏi tay Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương mừng rỡ như điên, tay giữ lấy, trong lòng sung sướng, nàng nói, nàng muốn làm vương phi của hắn.

Có phải nàng đã có cảm giác với hắn? Không còn chán ghét nữa? Nhất định là như vậy, nếu không nàng sẽ không nói thế.

Hắn kích động nói không nên lời, chỉ dùng phượng nhãn hẹp dài si ngốc nhìn Hữu Hi.

Hắn chờ nàng đáp ứng làm Vương phi của hắn, nhưng nàng vẫn chán ghét hắn, không chịu cùng hắn nói chuyện, bây giờ nàng đáp ứng rồi, đáp ứng rồi.

Chỉ cần nàng đồng ý, hắn có thể lấy nàng làm vợ, nàng sẽ là tân nương của hắn, hai người sẽ thành vợ chồng chính thức. Nàng sẽ là Nghĩa Vương phi, là người phụ nữ của hắn cả đời, không ai có thể cướp đi thế tử của hắn.

Nghe tới đó hắn đứng dậy, vì kích động mà chiếc ghế bị ngã ra sau nằm trên mặt đất, dồn dập đi tới bên cạnh Hữu Hi, kéo lấy tay Hữu Hi, hai người đứng đối mặt.

Hữu Hi nhìn thấy Lăng Khiếu Dương mừng rỡ như điên, nàng không thể nói nên lời, không ngờ phản ứng của hắn mạnh mẽ như vậy!!

Hắn lớn tiếng cười, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy thất lưng, đem nàng ôm vào lòng. Hắn cười to, đầy sáng khoái, thanh thúy, cánh tay dùng sức ôm lấy nàng xoay qua xoay lại.

Hai người ở cùng nhau, cùng ở trên thế giới này, hắn có nàng, nàng cũng có hắn, có nàng, có hắn, trái tim bay cao, thoải mái cười to.

Mặc kệ Hữu Hi tại sao lại có yêu cầu này, hắn không tự chủ cao hứng hẳn lên, cho dù nàng vì muốn cấp cho đứa trẻ trong bụng một danh phận, địa vị, hắn cũng cao hứng.

Ít nhất có thể chứng minh, nàng không chán ghét hắn, vui, thật sự rất vui, hắn không biết phải làm gì để biểu đạt sự vui sướng này.

Thầm nghĩ ôm lấy Hữu Hi, trong trời đất này chỉ có hai người tồn tại, hắn sẽ cho nàng mọi thứ.

Niềm vui của Lăng Khiếu Dương khiến nàng cảm thấy mình rất tội lỗi, nàng đưa ra yêu cầu này vì có mục đích.

Nhưng nhìn hắn cao hứng điên cuồng như thế, ôm nàng giống như kẻ điên xoay chuyển qua lại khiến nàng chóng mặt muốn ngất đi.

Trong lòng ngẩn ra, đánh vào tay Lăng Khiếu Dương, cau mày hét lên: “Để ta xuống, đầu ta choáng quá!!”

Nàng từ trước tới giờ đều không bị choáng, nhưng từ khi mang thai, vì nguyên nhân nào đó, đầu rất dễ bị váng vất. Lăng Khiếu Dương ngẩn ra, cuống quýt thả Hữu Hi xuống, nhìn sắc mặt xấu hổ của nàng, bất an nói: “Xin lỗi, là ta nhất thời vui quá... nàng có khỏe không, hài tử không sao chứ, ta...”- Vì kích động mà nói cũng không tuần tự.

“Không sao”

Hữu Hi nhìn thấy gương mặt Lăng Khiếu Dương được niềm vui bao phủ, đáy lòng rất khó chịu, cúi đầu ngồi xuống, không muốn tiếp tục nhìn thấy gương mặt mừng rỡ đó.

Lăng Khiếu Dương thì vui vẻ như một đứa trẻ, kéo ghế khác lại gần, mười ngón tay đan vào nhau, ngồi đối diện Hữu Hi, nhìn nàng cúi mặt xuống, nàng sẽ trở thành thế tử của hắn, mái tóc dài sẽ vì hắn mà quấn lên, vì hắn mà xinh đẹp.

Nhưng mà.. lòng lại nhớ tới hình ảnh Dạ Lan, nhớ tới lúc nàng đau khổ cầu khẩn.

Nàng nói hắn không thể vô tình tuyệt tình, đúng thế, đúng vậy, hắn sao có thể vô tình như vậy. Cuộc sống Dạ Lan còn được bao lâu. Hắn làm sao có thể ngay cả nguyện vọng cuối cùng của nàng cũng không thực hiện được.

Niềm vui sướng bỗng nhiên bị dập tắt.

Trước kia, hắn muốn nàng làm vương phi, nàng không đồng ý, bây giờ hắn đồng ý lấy Dạ Lan, nàng lại muốn làm vương phi... Tại sao, tại sao lại khiến hắn phải chọn lựa khó khăn như vậy, tại sao??!!

Lăng Khiếu Dương trong lòng đau khổ, mâu thuẫn giãy dụa, đầu đón nhăm đôi mắt phượng lại, thật lâu không lên tiếng.

Gương mặt tiền tụy của Dạ Lan cùng lời nói của Hữu Hi đan xen vào nhau hiện lên trong đầu hắn, trong lòng hắn, quay cuồng, hành hạ hắn.

Một bên Dạ Lan, đau khổ bị thống trách hắn lạnh lùng vô tình, một bên là người phụ nữ hắn muốn ở bên cả đời, ai cũng muốn gả cho hắn, nhưng hắn không cách nào vui vẻ, nói, ngày mai chúng ta thành thân.

Cách duy nhất có thể làm là tự phân thân thành hai nửa, máu tươi đầm đìa. Lăng Khiếu Dương đau khổ trầm mặc, Hữu Hi ngẩng đầu nhìn hần, nàng cũng bị vẻ mặt đáng thương của hần làm cho đau đớn.

Cần mồi, Hữu Hi hạ giọng nói: “Ta chờ ngươi hai ngày, cho ta câu trả lời thuyết phục, ta ăn no rồi. muốn nghỉ ngơi”- Không dám nhìn thẳng mặt hần.

“Hai ngày”- Lăng Khiếu Dương thì thào lặp lại lời Hữu Hi nói, thần sắc đau khổ, hai mắt bị thương, mơ màng nhìn Hữu Hi.

“Phải, hai ngày, ngươi suy nghĩ kĩ rồi nói ta biết”- Hữu Hi lớn tiếng trả lời, cũng biết bản thân vì sao phải lớn giọng như thế, nàng đang che dấu gì sao?”

“Hảo, hai ngày... Hai ngày”- Lăng Khiếu Dương đứng dậy, thất hồn lạc phách đi ra ngoài.

Hai ngày thật sự có thể đưa ra quyết định sao, thời gian hai ngày, nhưng lại quan trọng với hần bình tĩnh lựa chọn thê tử cả đời sao?

Rất khó, rất khó.

Thần nhiên cư.

Dạ Lan uống bát thuốc nha hoàn mang tới, giường mất hời nha hoàn: “Vương gia có phải đi tới chỗ Hủy phu nhân rồi không?”

“Đúng vậy thưa phu nhân”- Nha hoàn hạ giọng đáp. “Phu nhân đừng lo lắng, Vương gia lập tức lại đây ngay thôi”

“chuyện ta nhờ ngươi, ngươi còn nhớ chứ”- Á nha hoàn này khiến nàng tốt không ít ngân lượng”

“Việc phu nhân phân phó, nô tỳ sao dám không khi ghi nhớ, nhưng những điều nô tỳ nghe thấy, không dám nói ra... sợ người... sợ người..”

Nha hoàn lấp bắp nói không nên lời, rõ ràng lo lắng Dạ Lan nghe xong sẽ kích động mà phát bệnh.

Dạ Lan nhìn nha hoàn tựa hồ có việc lừa mình, bực mình quát: “Có chuyện gì thì nói cho chính xác không được giấu diếm”

Nha hoàn do dự, lát sau mới đáp: “Nô tì ở bên ngoài nghe thấy, Hủy Phu nhân nói muốn vương gia lấy nàng làm vợ”

“Cái gì!”- Dạ Lan cả kinh, chén thuốc trong tay rơi xuống Keng một tiếng, lăn từ trên giường xuống đất nát bầy: “Vương gia đáp ứng sao?”

Nha hoàn vội dùng ống tay áo lau sạch vết thuốc trên giường, nói: “Phu nhân đừng kích động, Vương gia nếu đã đáp ứng người rồi thì sẽ không nuốt lời, chỉ là Hủy phu nhân cho Vương gia hai ngày để suy nghĩ”

Lãnh Dạ Hủy, ngươi muốn làm gì, ngươi không phải hận Lăng Khiếu Dương sao, tại sao, bây giờ lại muốn tranh đoạt?.

Gương mặt tái nhợt của Dạ Lan trở nên nghiêm nghị, bảo nha hoàn ra ngoài, một mình lo lắng. Nàng nhìn thấy được tâm lòng của Lăng Khiếu Dương đối với Dạ Hủy.

Nhìn vườn hoa mai mà Lăng Khiếu Dương đã cẩn thận chuẩn bị cho Lãnh Dạ Hủy, sự quan tâm, những việc làm của hần chỉ đơn giản muốn lấy lòng Dạ Hủy.

Dù trước kia hai người yêu nhau, hần cũng chưa từng hao tổn tâm sức như vậy, chưa từng che chở nàng như thế.

Lãnh Dạ Hủy cố tình muốn cùng nàng tranh đoạt đúng không, nàng vất vả biết bao mới có được lời hứa của Lăng Khiếu Dương, đáp ứng lấy nàng làm chính thất, nàng ta lại ở phía sau muốn phá hoại, muốn Lăng Khiếu Dương lấy nàng ta.

Nàng ta cố tình tranh sủng hay là đã nhớ lại những chuyện trước kia? Không, Dạ Lan cảm thấy rất kinh hoàng.

Dạ Lan nhớ tới Dạ Hủy từng đề cập đến Xích Nguyệt quốc, chẳng lẽ, nàng ta mất trí nhớ là giả sao? Hay nàng ta thật sự nhớ lại gì rồi? Nếu không sao lại đột nhiên muốn làm Vương phi của Lăng Khiếu Dương.

Không, không được, nàng không có phép có việc ngoài muốn xảy ra, vị trí vương phi là của nàng, Lăng Khiếu Dương là của nàng, tất cả là của nàng.

Lãnh dạ Hủy, ngươi trước kia đâu không lại ta, bây giờ cũng đừng nghĩ muốn.

Đáng vẻ Lăng Khiếu Dương mang theo đau khổ, bất thần, cô đơn từ Di Tâm Cư đi ra, cả người uể oải, gương mặt tuấn tú được ánh trăng cùng ánh sáng từ đèn lồng rọi qua, có vẻ buồn bã.

Bước chân chậm chạp, đứng trầm tư trong vườn hồi lâu mới tới Thần Nhiên cư, mặc dù rất khó chịu, nhưng cũng phải quan tâm đến tình trạng hiện giờ của Dạ Lan.

Lúc đi tới trước cửa, chân lại đứng yên, không dám nhìn thấy bộ dạng vui sướng hay yếu ớt đầy đau đớn của Dạ Lan.

Mỗi lần nàng đau, trái tim hần cũng cũng quặn đau, đau đớn xen lẫn áy náy này, hần cuối cùng cũng bước qua cửa, đi vào gần trong viện.

Trước hiên Thần Nhiên Cư có treo đèn lồng chiếu sáng nơi cửa, Lăng Khiếu Dương nhìn thấy bóng người nho nhỏ cuộn mình ngồi trước.

“Dạ Lan, nàng sao lại ngồi đây? Nha hoàn đâu, sao không chăm sóc chủ tử?”- Lăng Khiếu Dương đi nhanh về trước, đem Dạ Lan đỡ lên, bực mình quát tháo.

Nàng cả người lạnh như băng, hai mắt đầm lệ mông lung, bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt ôm lấy hắn. “Thiếp sợ, thiếp không dám ngủ, sợ lúc tỉnh dậy không nhìn thấy gì nữa.. sợ việc chàng lấy ta là mộng, là giả... rất sợ”

Trái tim Lăng Khiếu Dương thắt lại, vỗ vỗ lưng nàng: “Đừng nghĩ nữa, bên ngoài lạnh lắm, vào thôi”

Đi Dạ Lan vào phòng, để nàng nằm trên giường,

“Lăng, hôm nay đừng đi được không, ôm thiếp ngủ đi”- Dạ Lan giữ lấy thắt lưng Lăng Khiếu Dương, cầu khẩn. “Thiếp sợ,... Càng ngày ôm chàng sẽ càng ít đi... thiếp sợ lắm, sợ mình chết đi...!”

Lăng Khiếu Dương do dự hồi lâu, lại gật đầu, cởi giày, nằm bên cạnh Dạ Lan, ôm nàng.

Nhưng trái tim sớm đã bay đi đâu đó. Dạ Lan cũng đầy tâm tư. Trong phòng ánh nến dần dần tắt đi, bóng đen bao phủ, không ai thấy rõ mặt ai. Đồng giường dị mộng chính là như thế.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, Lăng Khiếu Dương cũng đau khổ suốt thời gian đó, mâu thuẫn suốt hai ngày, cơm ăn không vô, ngủ không được, bị hai phụ nữ hành hạ.

Sau khi lâm trường, hắn đi tới phòng Hữu Hi, nàng mới vừa rời giường, nha hoàn chưa kịp giúp nàng rửa mặt chải tóc. Hắn lặng lẽ ngồi đó, nhìn mái tóc đen của nàng được nha hoàn chải chuốt, dùng trăm gải vào tóc.

Tóc dài búi lên, nàng vì Hoàng Bắc Thiên mà búi lên hay là vì hắn, chắc chắn là vì Hoàng Bắc Thiên. Nha hoàn giúp Hữu Hi làm xong liền đi truyền đồ ăn sáng, trong phòng chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi.

“Ngươi có đáp án rồi sao?”- Hữu Hi nhìn hình ảnh hắn qua gương, sau đó xoay lại hỏi.

“Ta..”- Hắn vẫn còn do dự, còn đang phản kháng.

“Nếu như ngươi lấy nàng, cũng tốt, cũng là một quyết định, cả đời ta chỉ có một lần, bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ”

“Tại sao?”- Lăng Khiếu Dương thốt lên hỏi.

“Không tại sao cả, ngươi nói đi, đồng ý” hay không đồng ý?”- Hữu Hi nói, không mang theo bất cứ cảm xúc gì, bình thản nói như đang bàn về chuyện thời tiết.

“Nàng biết lòng ta, ta từng nói, ta muốn nàng làm Vương phi”- Lăng Khiếu Dương đau lòng. “Nhưng... bây giờ, Dạ Lan, nàng sắp chết rồi, ta chỉ giúp nàng ấy hoàn thành tâm nguyện cũng khó như vậy sao?”

Trong lòng Hữu Hi có chút không đành lòng, nhưng nàng không thể mềm lòng: “Thời gian hai ngày đã hết, nếu như suy nghĩ ngươi không đổi, như vậy, coi như ta chưa nói qua, dù sao vì người nhà Hoàng Bắc Thiên, ta cũng không thể rời khỏi Vương phủ, giao dịch giữa chúng ta vẫn tồn tại.”- Trừ khi nàng chứng minh được một điều...

Giao dịch, hắn bây giờ không muốn nghe nhất chính là hai chữ này, nhưng mà... Dạ Lan? Hắn làm sao có thể tàn nhẫn với Dạ Lan, làm nàng ôm hận mà chết, mà động phòng hoa chúc một mình?

“Như vậy.. sau này.. chúng ta vẫn là giao dịch như trước kia, ta sẽ chiếu cố nàng và con, cho đến khi ta chết”- Lăng Khiếu Dương nói xong, không cách nào đối mặt Hữu Hi, xoay người vội vàng rời đi.

Hữu Hi thở dài, nhìn theo bóng lưng hắn, không nói gì nữa.

Ngày thành hôn cũng tới, Vương phủ giăng đèn kết hoa, vui sướng hân hoan trước việc thành hôn, điều Dạ Lan mong đợi cũng tới.

Lăng Khiếu Dương cuối cùng cũng chọn nàng, mà thái độ của Hữu Hi làm như ngồi trên lửa. Theo nàng biết, Hữu Hi trước đây từng bị Lăng Khiếu Dương hành hạ, nàng ta sẽ không cùng nàng tranh sủng, lại càng không đưa ra yêu cầu muốn Lăng Khiếu Dương lấy nàng ta, trừ khi nàng ta nhớ lại chuyện trước đây.

CHI là, nàng không biết, muối muối này của nàng lại có thể đâm sau lưng như thế. Nàng tự nhủ phải nhẫn nhịn, trước hoàn thành hôn sự rồi hãy đối phó với muối muối này.

Nghĩa Hàn Lâu sau khi bị thiêu hủy cũng đã tu bổ xong, bố trí thành hi đường, tiệc rượu mời khách quý, nhưng cũng tính không mất mặt.

Người chủ trì hô lớn bá thiên, Lăng Khiếu Dương mặc đồ chú rể giả bộ nắm lấy dây tơ hồng, đầu bên kia do Dạ Lan cầm, bá thiên địa.

Các vị khách chỉ biết chúc phúc, vỗ tay, người chủ trì cất tiếng lễ đã hoàn, đưa vào động phòng. Làm cho hi đường càng náo nhiệt, Lăng Khiếu Dương ôm lấy Dạ Lan đi vào tẩm, trong hi đường chỉ còn lại bóng của Hữu Hi.

Cũng bởi vì sợ tức cảnh thương tâm, nàng một mình ở Nghĩa Hằng Lâu, giúp Lăng Khiếu Dương làm thật nhiều hoa hồng theo yêu cầu của hắn.

Không biết từ bao giờ, nàng làm được nhiều hoa như thế, nàng đem từng bông hoa hồng để xuất cất vào trong tay áo rộng thùng thình.

Bên ngoài náo nhiệt vui vẻ, trong lòng nàng lại nhớ tới lúc nàng thành thân cùng Hoàng Bắc Thiên, hắn ngồi xe lăn, chở nàng, đi tới Bắc Vương phủ.

Sung sướng hạnh phúc biết bao.

NHưng bây giờ hắn ở đâu? Một chút tin tức cũng không có, Hữu Hi vừa lo vừa thất lạc lửng lơ, càng nhớ thương nhiều hơn, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

Bắc Thiên, chàng ở đâu, sao lại bỏ mặc ta, không hỏi han.

Bóng đêm kéo tới, không biết từ lúc nào, Vương phủ lại trở nên yên tĩnh, Hữu Hi cứ như vậy ngẩn ngơ ngồi trong Nghĩa Hằng lâu bên cạnh cái bàn nàng thường xuyên cùng Lăng Khiếu Dương dùng bữa.

Hữu Hi ngạc nhiên khi nghe âm thanh rất nhỏ trên nóc nhà, tay nàng khăn trương nắm lại. Cửa mở ra, phát ra tiếng động nhỏ, một bóng người hiện lên đi vào.

Hữu Hi đứng dậy, kinh hô: “Người nào?”- Vừa hô xong, có bóng người thân thủ nhanh nhạy điểm vào ngực nàng.

Nàng mất đi tri giác.

Nam nhân che mặt đỡ lấy Hữu Hi khiêng lên vai, chạy ra ngoài, thân ảnh trong đêm giẫm lên trên đất chạy đi. Những bông hoa hồng từ trong tay áo Hữu Hi, không tiếng động rơi xuống. . .

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 39

Đêm động phòng hoa chúc, Lăng Khiếu Dương say bí tỉ, tùy y’ để Dạ Lan la hét cũng không tỉnh lại. Mặc kệ là say thật hay mượn rượu để vờ say, hắn bây giờ cũng không muốn tỉnh lại, không muốn đối mặt với Dạ Lan.

Trái tim đang khóc, rất thống khổ..

Khách khứa sớm đã về hết, náo nhiệt cũng không còn, trong vương phủ lại trở nên yên tĩnh, cái tĩnh này lại khiến người ta có chút không quen.

Dạ Lan nhìn Lăng Khiếu Dương say khướt như thế, đành dùng khăn tay thấm ướt lau mặt giúp hắn, rồi vì hắn cởi giày, ngồi bên cạnh nhìn tuần nhan của hắn.

Bàn tay chất chứa sự yêu thương mon tron mi mắt rồi khoe môi của hắn, cuối người xuống, hôn lên môi hắn thật êm ái. Xem ra nàng đã được đền bù xứng đáng, nàng bây giờ là Nghĩa Vương phi, cùng nam nhân mình yêu ở bên cạnh, còn Dạ Hủy, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến chuyện đầu cùng nàng, nghĩ tới thắng lợi đạt được. nàng mỉm cười, lòng đầy vui sướng nằm bên người Lăng Khiếu Dương. Ở trong lòng hắn tìm kiếm chút cảm giác ấm áp và an toàn.

Nhưng sao lồng ngực của hắn giống như bị ai khác chiếm lấy, dù nàng có dựa gần vào cỡ nào đều có cảm giác thật xa xôi.

Dạ Lan cảm thấy thật phiền muộn và thương cảm, lại từ trong lòng hắn rút ra, cánh tay quàng ngay thất lưng hắn. Tựa hồ đang tìm kiếm lại cảm giác yêu nồng nhiệt của trước kia. NHưng, dường như không thể tìm thấy gì hết.

Cảm giác bất lực khiến nàng bi thương, nhắm mắt lại, buộc bản thân không nghĩ nữa. Dạ Hủy đã chết, hắn sẽ quên nàng ta, trái tim hắn sẽ trở về.

Nếu nàng chết đi, mà Lăng lại quên nàng như vậy Dạ Hủy chết đi hắn cũng có thể quên Dạ Hủy.

Đêm Khuya trầm đến đáng sợ. . .

Hữu HI bị đưa vào một khoảng sân, nàng rơi mắt nhìn mình bị đưa đến nơi xa lạ, ngay cả cơ hội kêu to cũng không có. Là bị điểm huyết, nếu như có thể

sống sót ra ngoài, nàng nhất định phải học môn võ này.

Nam nhân đá văng cửa phòng, rất nhanh đi vào trong, xuyên qua ngoại thất đi vào trong tâm, đứng trước một ngăn tủ gỗ màu xám, hần nhắc chân đá mạnh, âm thanh “xôn xao” vang lên, một cánh cửa mở ra.

Là mật thất, Hữu Hi kinh hãi giật mình, bản thân bị mang vào trong, trong lòng không biết đang suy nghĩ, cái này gọi là mật thất có phải không?

Nam nhân khiến nàng trở vào, cửa mật thất tự động khép lại, hần thô lỗ quăng Hữu Hi xuống đất. Hữu Hi cả người như tê dại, không thấy gương mặt của nam nhân, hần đi tới góc xa kia uống một chén nước.

Tiếng nước ồng ọc vang lên, hần đem chén buông xuống, thô lỗ nói: “Muốn sống thì hợp tác, nếu không đừng trách đại gia đao hạ vô tình”

Hần vừa mở miệng nói, Hữu Hi liền biết, hần không phải là nam nhân đã từng cùng Dạ Lan nói chuyện. Hữu Hi muốn quay lại nhìn xem hắc y nhân là ai, nhưng thân thể không tài nào dịch chuyển được, cứ như vậy cứng ngắc ngồi đó.

Tiếng bước chân của người lạ vang lên phía sau nàng, đi tới gần. Tiếng bước chân dừng lại, Hữu Hi cảm thấy nam nhân đang đứng trước nàng. Nàng giương mắt nhìn, gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Hữu Hi thăm hỏi, hần là ai vậy.

Hần cau mày, giọng nói thô to: “Ngươi chính là Lãnh Dạ Hủy”

Bọn họ chẳng lẽ là kẻ giết người? Hữu Hi trong lòng lo lắng thầm nghĩ. Muốn nói, muốn trả lời nhưng bị điểm huyết rồi thì chỉ như người câm điếc.

Hần không cần câu trả lời của nàng, khóe môi co lại, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt nàng. Sau đó, tay điểm vào người nàng, kéo ghế ngồi đối diện.

“Ngươi có phải rất muốn biết ta tới tìm người làm gì đúng không? Đừng gấp, ta sẽ từ từ nói cho ngươi biết, còn ngươi chỉ cần trả lời là được, nếu không, ta sẽ không cần thận làm ngươi bị thương như thế sẽ rất tệ”

Ngực Hữu Hi tê đau một chút, mở miệng nói: “Ngươi là ai, tại sao bắt ta, ngươi muốn biết cái gì?”

Nàng lạnh lùng hỏi, ánh mắt không chút khiếp sợ, ngược lại còn nhìn thẳng hần.

Người kia cũng không nổi giận, ngược lại còn âm hiểm cười nói: “Lá gan cũng rất lớn, bản thân ta xem ra đã đánh giá thấp ngươi. Ngươi là người thông minh, chắc biết ta muốn cái gì”- Hần chậm rãi mà nói, đáng vẻ thông thả.

“Ta không biết thuật đọc tâm, có gì thì nói thẳng ra”- Hữu Hi đương nhiên biết hần muốn gì.

“Ngươi không biết cũng không sao, ta nói cho ngươi biết”- Nam nhân đứng dậy, hai mắt híp lại nhìn Hữu Hi: “Ta nghe nói trên người ngươi có địa đồ mà ai ai cũng muốn, nó có thể giúp trường sinh bất lão, thống trị thiên hạ, ngươi có muốn nói cho ta biết, đồ ở đâu không, đem đồ giao cho ta, ta cho ngươi con đường sống”

Hữu Hi cười cười: “Nếu thật có như vậy, thiên hạ đã trong tay ta, làm gì để cho ngươi làm càn như thế, những lời này chẳng qua đều là vô căn cứ, ngươi cũng không ngu ngốc giống đám người đó mà nhẹ dạ cả tin chứ?”

“Câm mồm, đừng vội nói nhảm”- Sắc mặt hần trở nên âm tàn, cau mày nói: “Ngươi không chịu nói”

“Ta không biết gì cả, thì làm sao mà nói”- Hữu Hi cao giọng về mặt quật cường.

“Rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt”- Nam nhân giận dữ, tàn nhẫn lớn tiếng: “Trước tiên ta chặt đứt tay ngươi xem ngươi có nói không?”- Hần vừa nói vừa rút kiếm nhàn mục chói sáng, về mặt ác độc.

“Đợi đã”- Hữu Hi đứng lên – “Muốn ta nói cũng không sao, nhưng ta muốn gặp một người, nhìn thấy nàng ta xong sẽ nói cho ngươi tất cả.

“Ngươi có tư tách ra điều kiện với ta sao? Ta nghĩ ngươi nên hiểu rõ tình hình hiện tại của bản thân”- Giọng nói thâm hiểm không hề có chút kiên nhẫn.

Hữu Hi nhú mày không sợ nói

“Ta biết rõ chứ, nhưng nếu như không nhìn thấy nàng ta, ngươi giết ta tất cả bí mật ngươi muốn biết cũng không có, còn nếu chặt đứt chân tay, ta không muốn làm phế nhân mà sống, chết đi còn tốt hơn, ta lại càng không nói cho ngươi biết”

Người kia âm tàn nói: “Miếng lưỡi cứng cựa, ta đem xẻo một miếng thịt của ngươi, xem ngươi nói hay không”

“Cần gì phải khiến máu tanh chảy ra”- Hữu Hi cười nói, trong lòng có chút sợ hãi. “Ta chỉ muốn gặp Dạ Lan, chỉ cần nàng ta tới, ta sẽ nói với ngươi tất cả, ngươi cũng đâu tổn thất gì”

“Ngươi”- Nam nhân chán nản nói. “Tại sao phải gặp nàng ta, lý do là gì?”

Xem ra hẳn biết Dạ Lan, không sai, bọn họ là cùng một giuột, Hữu Hi suy nghĩ rồi đáp: “Bởi vì trong tay nàng ta có nửa tấm địa đồ!”- Hữu Hi chẳng qua bịa chuyện không biết hẳn có tin không. “Người đem nàng đến, thì sẽ có nửa tấm địa đồ, nửa còn lại ta sẽ giao cho người, hơn nữa còn nói cho người biết huyền cơ bên trong, nhưng người phải hứa không giết ta, người không thất hứa chứ?”

Người kia hừ lạnh một tiếng: “Người nghĩ rằng ta sẽ tin người!”

“Tin hay không tùy người, dù sao ta cũng bị bắt, chạy cũng không thoát, đến lúc đó tùy người xử trí”

Hắn do dự, tay điểm vào ngực Hữu Hi, nàng cảm thấy cả thân thể cứng đờ, muốn nói cũng không phát ra tiếng, muốn động cũng không thể di chuyển cơ thể.

Nam nhân trầm tư chốc lát, mới nói: “Đừng có giận với ta, nếu không người cũng chết không dễ chịu đâu!”- Nam nhân nói xong, xoay người mở cửa mật thất, bỏ đi.

Bên trong mật thất, nàng như khóc gổ đứng bất động, trong lòng nghĩ tới hẳn đi đâu, là đi tìm Dạ Lan hay đi xin chỉ thị của ai đó. Ngày đó ở trong căn nhà kia, người cùng Dạ Lan nói chuyện là Vu Hành Quân, tại sao bây giờ kẻ xuất hiện không phải là hắn.

Hoặc hẳn không muốn bại lộ thân phận, nên phải thân tín đi thay. Nếu như nàng tính sai, hẳn cùng xích nguyệt thái tử không có quan hệ gì, như vậy sinh mệnh của nàng xem ra phải để ông trời định đoạt.

Trời vẫn tối đen, Hữu Hi cũng không thể nhìn thấy ánh rạng đông.

Lăng Khiếu Dương thật sự say sao, không có, chẳng qua là trốn tránh, trời vừa tờ mờ sáng, hắn phát hiện Dạ Lan ngủ thiếp đi, lúc này mới đứng dậy, yên lặng rời khỏi Nghĩa Hân Lâu, chân không tự chủ được đi tới Di Tâm Cư,.

Trong lòng hoài đau khổ. Hắn cưới Dạ Lan, xem như đã bỏ qua cơ hội cùng người hắn yêu, Hữu Hi sẽ không cho hắn cơ hội nào nữa.

Mặc kệ thế nào, nàng cũng ở bên cạnh hắn, hắn sẽ cho nàng mọi thứ nàng muốn. Đứa con trong bụng hắn cũng sẽ chăm sóc, dù trong lòng đau đớn đến tận cùng. Có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi. Dù lòng đau nhưng không chán ghét cũng không phẫn hận.

Đường đi tới Di Tâm Cư mong lung, yên tĩnh lạ thường, ngay cả mùi hương thơm mát mọi ngày của Hữu Hi cũng nhạt nhòa. Trong lòng nghi ngờ, Lăng Khiếu Dương đi tới nội tâm, ánh mắt lo lắng nhìn lên giường Hữu Hi, chân mền vẫn rất gọn gàng, Hữu Hi không về hay sáng sớm đã đi ra ngoài?

Trái tim hắn lại trở nên bối rối xen lẫn bất an, bước thật dài, tay vuốt nhẹ ra giường, chân rất lạnh, không có chút hơi ấm của người vừa ngủ qua.

Hắn hoảng hốt, Hữu Hi đi đâu, chỉ đi ra ngoài một chút, hay là rời bỏ hắn? Là vì hắn lấy nữ nhân khác!! Hữu Hi không vui. Nếu như nàng thật sự để , có phải nàng đối với hắn không phải không có cảm giác.

NHưng, thái độ nàng đối với hắn là không quan tâm, lại càng không lạnh lẽo rời đi, có lẽ nàng chỉ đơn thuần là ra ngoài.

Lăng Khiếu Dương chạy khỏi Di Tâm Cư, tới Nghĩa Hằng lâu, trừ nơi này ra, hắn không nghĩ nàng còn đi đâu nữa.

Tiến vào trong phòng, đôi mắt đen vội vàng tìm kiếm bóng dáng Hữu Hi, nội ngoại đều tìm kỹ lưỡng, nhưng thật sự Hữu Hi không ở đây.

Không. Lăng Khiếu Dương đẩy lòng co thắt lại, từ trong tâm chạy vội ra ngoài, lúc từ nội tâm chạy ra ngoài, lúc đi ngang qua cửa phòng, đáy mắt hiện lên gì đó, thân thể lui lại, chuyển động, hắn nhìn thấy tất cả hoa hồng mà Hữu Hi làm đều biến mất, nàng đem chúng đi đâu?

Hắn chạy qua lại, tìm thật kỹ, lòng quặn đau, xảy ra chuyện gì, tại sao Hữu Hi lại hủy hết số hoa đó, nàng đâu rồi. Hắn đang muốn gào thét thật to kêu người ở đâu, nhưng nhìn nhìn thấy trên bàn những nhánh hoa sắp thành hàng như có ý. Hắn nín thở, tình tứ nhìn viết: “Một mình theo hoa tìm ta”

Một mình theo hoa tìm ta, có ý gì?

Lăng Khiếu Dương trong đầu tự hỏi, một mình tìm nàng, theo đóa hoa tìm tung tích nàng, là ám chỉ hắn không nên kinh động đến ai sao? Nàng sợ ai biết chăng?

Lăng Khiếu Dương trong nháy mắt hiện lên thân ảnh Dạ Lan lướt qua, không biết tại sao niệm đầu tiên, cảm giác sự bí ẩn của Hữu Hi cùng với Dạ Lan có liên quan.

Lăng Khiếu Dương lo lắng như lửa đốt, thân hình cao lớn nhanh nhẹn phóng ra sân, hắn phi thân từ dưới lên mái hương cầm lấy đèn lồng, chiếu sáng khắp mọi ngõ bên trong Nghĩa Hằng Lâu.

Hắn tìm được hoa hồng thứ nhất, trong lòng vui vẻ, tiếp tục tìm kiếm, hoa hồng rơi trên tảng đá sau đó là bức tường rồi không nhìn thấy gì nữa, chẳng lẽ Hữu Hi băng qua tường.

Nàng ngay cả thang còn giữ không nổi, sao leo qua tường được, trái tim Lăng Khiếu Dương trở nên căng thẳng, vội vàng suy nghĩ, nhất định xảy ra chuyện. Khẳng định có người thừa lúc hôn sự có nhiều người, lẫn vào trong vương phủ, bắt Hữu Hi.

Không, Hữu Hi không thể xảy ra chuyện, hắn không còn có thể nghĩ tiếp, Hữu Hi sao lại biết trước chuyện sắp xảy ra mà xếp dòng chữ kia, cũng không

biết nàng vì sao xảy ra chuyện như vậy mà không nói, còn dùng hoa hồng làm ám hiệu.

Hắn phải chuẩn bị cẩn thận, không để Hữu Hi gặp chuyện, liền xoay người chạy về phía nơi ở của Luru An.

Trời dần dần sáng, Lăng Khiếu Dương ném đèn lồng xuống, lo lắng không bỏ lỡ bất cứ gì mà xem xét, Luru An nửa đêm bị Lăng Khiếu Dương gọi dậy cùng tìm kiếm.

Đi đến đoạn đường, Lăng Khiếu Dương dừng lại ngay trước cửa sân, hắn thấy đóa hồng an tĩnh nằm trên đất. Hắn khom lưng nhặt lên, bỏ vào ống tay áo, ngẩng đầu cẩn thận xem xét xung quanh, sau đó bảo Luru An rời đi.

Hắn trong im lặng lắng nghe, bên trong rất an tĩnh, giống như không có người, hắn phi thân nhảy qua tường, ngã sấp xuống, đôi mắt đen như hình thành kết giới quan sát bốn phía vắng lặng, liền nhanh nhẹn phóng vào trong.

Lăng Khiếu Dương nhìn chung quanh trông, không ai cả, sân sạch sẽ, phòng cũng vậy, hắn có người ở, nhưng giờ lại không thấy ai, thật quái dị.

Hữu Hi ở đây sao? Hắn muốn hét to, nhưng sợ tổn hại Hữu Hi đành tự mình tìm kiếm đóa hồng. Ánh mắt lo lắng bỗng tối lại khi thấy trước ngăn tủ là đóa hồng, hắn trong lòng hoan hỉ, nhưng cũng hoảng sợ, bất an.

Hữu Hi quả thật ở đây, nhưng nàng đâu, có khỏe không, đây là điều hắn lo nhất. Nếu trong phòng có ai mà hoa hồng lại mất tích ở đây, như vậy nhất định có mật thất. Nhìn ngăn tủ màu đen, hắn dùng sức đẩy, nhưng không hề chuyển động, cũng không có bất cứ phản ứng gì. Hắn tức giận dùng sức đá vào ngăn tủ, một tiếng cạch cửa thông đạo mở ra.

Hắn cuối cùng kinh hi, vội vàng lách mình đi vào, cửa mật thất tự động khép lại,

“Dạ Hủy”

Hắn quả nhiên nhìn thấy Hữu Hi, thất kinh hô lớn. Nàng đứng yên, không thể trả lời, chỉ có đôi mắt xinh đẹp là chuyển động. Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi như thế, y’ thức nàng hẳn là bị điểm huyết, vội vàng thay nàng giải huyết.

Thân thể đau nhức, Hữu Hi cả người khụy xuống, Lăng Khiếu Dương đỡ lấy nàng.

“Nàng khỏe không?”- Hắn lo lắng hỏi.

Hữu Hi lắc đầu nói: “Không sao”- Nhìn thấy hắn như có điểm thất vọng,

“Ta mang nàng đi”- Lăng Khiếu Dương tính kéo Hữu Hi đi nhưng nàng không chịu.

Lăng Khiếu Dương vừa tính nói, thì nghe được tiếng bước chân, Hữu Hi quynh lên, chỉ vào đồng cột trụ bên cạnh bảo hắn qua đó.

Lăng Khiếu Dương không rõ, nhưng nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Hữu Hi, hắn đành phi thân qua đó, giấu mình sau những cột trụ, Hữu Hi lại khôi phục tư thế đứng ban đầu.

Cửa mật thất mở ra, phát ra tiếng, một người phụ nữ cùng nam nhân đi vào

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 40

Ánh mắt Hữu Hi chớp động, miễn cưỡng nói: “Ta chỉ khôi phục được một đoán kí ức nhỏ thôi!”

“Vậy ngươi có nhớ địa đồ đầu ở đâu không?”

Hữu Hi gạt đầu, nghiêm túc nói: “Đương nhiên rồi, chuyện quan trọng như thế, ta quên cái gì thì cũng không thể quên địa đồ được!”

Một Dạ Lan hiền hòa đã không còn nữa, thay vào đó là sắc mặt ác độc, nàng không chần chừ nói: “Bớt sàm ngôn đi, nói mau, ở đâu?”

“Ta muốn biết, lúc đầu ta không hạ độc ngươi đúng không?”- Hữu Hi đối với nhân cách Lãnh Dạ Hủy có phần tin tưởng mà không cần lí do, có lẽ bản thân đã tự trở thành Lãnh Dạ Hủy, cho nên muốn vì chính mình chứng minh sự trong sạch, hơn nữa không tin Dạ Hủy ác độc như thế.

Vấn đề này khiến cho Lăng Khiếu Dương đang trốn trong góc bỗng trở nên cân bằng.

Dạ Lan cười lạnh: “Đúng thì sao, nhưng ai sẽ tin ngươi, ngươi vĩnh viễn sống sẽ mang tội danh sát hại tỷ tỷ mình”

Hữu Hi về mặt thương tâm hỏi: “Tại sao? Tại sao làm thế, tại sao hãm hại ta? Chẳng lẽ tình tỷ muội giữa hai người chúng ta lúc đó không có sao?”

“Tình nghĩa tỷ muội”- Gương mặt Dạ Lan méo mó. “Lúc đầu, ngươi muốn đi tìm Vương gia tố giác ta, ngươi có quan tâm đến tình nghĩa tỷ muội không”

“Ta tố giác ngươi”- Hữu Hi về mặt ngờ vực hỏi.

Dạ Lan không kiên nhẫn nói: “Truyện trước kia, ta không muốn nhắc lại, đem đồ giao ra ta sẽ tha chết cho ngươi”

Hữu Hi liền nghĩ đến lá thư, đôi mi thanh tú nhú lại, nghĩ một lát rồi nói: “Là bởi vì, ta phát hiện ra ngươi cùng Xích Nguyệt thái tử có gian tình sao?”

Sắc mặt Dạ Lan trở nên trắng bệch, tức giận chỉ nàng nói: “Ngươi đúng là tai họa, nếu như không phải ngươi, ta cũng không đi tới bước này, là ngươi, bức ta đến đường cùng, là ngươi!”

“Ta bức ngươi”

“Đúng vậy, lúc đầu ngươi phát hiện tốt giữa ta và thái tử, vì thế ngươi dùng nó uy hiếp ta, muốn ta cùng thái tử đoạn tuyệt không lui tới, nếu không ngươi sẽ nói cho Lăng biết, ngươi cho rằng làm như vậy là thương hắn!! Ngươi thật ích kỷ, ngươi muốn dùng cách đó kéo ta ra khỏi Lăng. Ngươi cho rằng ngươi thiện lương, cứu giúp nam nhân xuống ngựa thoát khỏi phụ nữ ác độc.”

Hữu Hi trong lòng vui vẻ, vội vàng truy hỏi: “Nói như thế, ta căn bản không hạ độc ngươi?”

Dạ Lan tức giận nói: “Phải, ngươi tiện nhân vốn không đầu lại ta”- Đường như nỗi hận đối với Dạ Hủy vẫn còn rất sâu.

Hữu Hi giận đến phát run, tức giận nói: “Là ngươi một tay bày ra tất cả, làm cho vương gia hiểu lầm ta giết ngươi?”

“Ta chẳng qua đổ thừa cho ngươi thôi, đừng trách ta tàn nhẫn”- Dạ Lan cười lạnh.

“Ngươi không phải yêu vương gia sao, tại sao lại giả chết bỏ đi? Thái tử, cho ngươi chỗ tốt hơn sao, cho nên ngươi bỏ Vương Gia?”- Hữu Hi từng bước lột trần Dạ Lan, nếu mà Dạ Lan bình tĩnh thì nàng chết chắc, bây giờ đúng lúc nàng ta kiêu ngạo đắc sẽ không giấu diếm gì cả, nàng nhất định không bỏ qua cơ hội này.

Quả nhiên Dạ Lan nhú mày, về mặt đắc nói: “Phải, ta dùng kế nhưng thiên ý vô tình, không chỉ làm cho Vương gia hận ngươi, cho ngươi sống trong thống khổ, mà còn tạo công ích cho bản thân”

“Ngươi căn bản không yêu Vương gia, tại sao lại hao tổn tâm tư giả cho hắn, bây giờ ngươi căn bản không trúng độc, mà còn rất khỏe, cái gì mà chết chứ, chẳng qua là giả”- Hữu Hi trong lòng không còn vui sướng, ngươi lại đang rất nan giả nhìn Dạ Lan, cúi đầu nói. “Có phải thái tử không yêu ngươi nữa, cho nên ngươi quay về tìm Vương gia? Có đúng không?”

Dạ Lan phản bác nói: “Ta yêu hắn, ta sao lại không yêu Vương gia. Hắn là tất cả của ta, còn ngươi, dù ngươi thương hắn thế nào, trong mắt hắn ngươi vẫn là hung thủ giết ngươi, ta là vương phi của hắn, ngươi thương hắn thì sao?”

Hữu Hi lắc đầu, giọng nói cô đơn: “CÓ lẽ ngươi thương hắn, nhưng lại càng yêu quyền lực hơn, ta nghĩ thái tử cho ngươi vị thế cao hơn cả vị trí thấp cho nên ngươi mới bỏ Vương gia, giả chết, cùng thái tử rời khỏi Lăng Quốc”

“Ngươi còn dám nói”- Giọng nói Dạ Lan trở nên quái dị, tức giận chỉ vào Hữu Hi mắng. “Nếu không phải ngươi nhiều chuyện, ta sao lại rời khỏi Lăng, ta yêu hắn, nhưng ngươi muốn nói chuyện của ta và thái tử, cho nên ta chỉ có thể bỏ đi. NHƯNG tới Xích Nguyệt quốc, hắn lừa ta, đem bán ta cho kỹ viện, trải qua bao nhiêu ngày, ta trở về, tìm thức thuốc về ta là sai sao. Ta làm hết trách nhiệm một người tỷ tỷ, trước khi chết, cầu xin vương gia tha ngươi một mạng, nếu không ngươi đã chết rồi, còn có thể ở đây nói chuyện cùng ta sao?”

Hữu Hi nghĩ tới những gì bản thân phải chịu đựng vì sự ích kỷ của Dạ Lan, nàng bị Lăng Khiếu Dương lăng nhục, hành hạ, chịu đựng mọi đau khổ, làm hại Hoàng Bắc Thiên người nhà ly tán, nàng hận quát to: “Không, Dạ Hủy đã chết, muội muội ngươi chết rồi, chết dưới âm mưu của ngươi, chết trong tay hắn, ta, chẳng qua chỉ là tá thi hoàn hồn mà thôi”

“ngươi nói vậy”- Điều Hữu Hi nói làm Dạ Lan kinh hãi,

Hữu Hi đau khổ nói: “Ta không nói vậy, ta chỉ là dùng thân thể muội muội ngươi, ta căn bản không cùng huyết thống, không có quan hệ gì bởi ngươi. Các ngươi lại vì sự ích kỷ, dục vọng bản thân mà cuốn ta vào, làm cho người nhà nam nhân ta yêu nhất ly tán, khiến ta chịu biết bao hành hạ, ông trời sẽ trừng phạt ngươi!”

“Đừng nghe nàng ta nói hươu nói vượn nữa”- Nam nhân xem ra đã nghe đủ chuyện quá khứ của hai tỷ muội, không kiên nhẫn hét to: “Đồ đâu?”

“Không có đồ”- Hữu Hi bất lực trả lời.

“Xú nữ nhân, ta giết ngươi”- Nam nhân tức giận, giờ tay đánh Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương đột ngột phi thân ra, tay chứa đựng sự tức giận, hất tay nam nhân đang tập kích Hữu Hi sang một bên.

Hắn vẻ mặt đau đớn, hối hận, đứng trước mặt Hữu Hi, đôi mắt nhìn giận dữ nhìn Dạ Lan, giọng nói nghèn nghẹn, hỏi: “Lãnh Dạ Lan, ta sao lại không nhìn ra chứ, ngươi là một con sói đội lốt cừu, mấy năm qua ta thật sự bị mù mắt, mù mắt mà!!”- Hắn trong lòng sôi máu, tay run rẩy, hận hận không thể chết đi.

Dạ Lan không tin người đang đứng trước nàng là Lăng Khiếu Dương, sắc mặt nàng trong chớp mắt trắng bệch, vội vàng lui về sau mấy bước, thanh âm run rẩy ní non: “Lăng, sao chàng lại ở đây”

Hắn nhìn người phụ nữ mà hắn từng yêu, lại phản bội hắn, lại trân trọng nàng ta, hắn ngốc như vậy, như kẻ điên đi trả thù, làm tổn thương Dạ Hủy. Lòng đau như cắt, Lăng Khiếu Dương cau mày, ôm ngực, đau đến không thở được, mặt dữ tợn muốn hiện ra hết nỗi đau.

Hai năm qua, hắn đã làm gì Dạ Hủy chứ!! Vì một người phụ nữ như Dạ Lan, hắn điên cuồng hành hạ Dạ Hủy, nhục nhã Dạ Hủy, làm nàng sống không được chết cũng không xong, vì một người phụ nữ như vậy mà báo thù.

Tình yêu của hắn thật đáng chế giễu, sự hận thù của hắn cũng khiến trời đất chê cười!! Thật buồn cười, thật buồn cười!!

Lăng Khiếu Dương nghĩ tới đột nhiên ngửa mặt cười to, cười như bị thương, đau khổ như thế, nơi cổ họng nóng ra, phun ra ngụm máu tươi.

Nhìn hắn nôn ra máu trên mặt đất, trái tim run lên, nhưng lại siết chặt tay, nói không nên lời.

Lăng Khiếu Dương tay ôm lấy ngực đang đau vỡ ra, nước mắt hối hận thống khổ chảy xuống, như kẻ thất hồn lạc phách thảm nói: “Ta làm cái gì, ta làm cái gì!!”

Dạ Lan lắc đầu, vội vàng chạy tới Lăng Khiếu Dương, bắt lấy tay hắn: “Lăng đừng như vậy, đừng như thế, là ta làm tất cả, ta cũng vì chàng, ta yêu chàng thật sự, Lăng”

“Yêu ta?”- Lăng Khiếu Dương khóc trong nỗi đau, cười, gương mặt đầm lệ, nơi tay lưu lại vết máu, hung bạo gạt bỏ tay Dạ Lan, suy nghĩ hết lớn: “Người người yêu là bản thân, người căn bản không xứng đáng yêu, ta cũng không xứng, phải, chúng ta ai cũng không xứng, không xứng”

“Đề tài này các người xuống địa ngục thảo luận đi”- Hắc y nhân tàn nhẫn nói, giọng kiêu hãnh về Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương bảo vệ Hữu Hi đang đứng sau, cùng nam nhân kia chém giết. Hắn điên rồi, không muốn sống nữa hay sao mà cùng đánh với nam nhân võ công cao cường như thế, vì che cho Hữu Hi, hắn bị nam nhân đó dùng kiếm đâm thương mấy chỗ.

Tay Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương lôi kéo tránh né kiếm của nam nhân, Dạ Lan đứng đó, nhìn Lăng Khiếu Dương, nhìn Dạ Hủy.

Nàng cảm giác mọi chuyện đã chấm hết, tất cả đều do Lãnh Dạ Hủy gài bẫy, để Lăng Khiếu Dương biết tất cả, làm cho lòng nàng đầm máu, thất bại trong nháy mắt.

Dạ Lan tức giận phát điên, nàng hận muốn giết Hữu Hi, sự ác độc bùng phát đánh tới Hữu Hi, nàng ta bức nàng chết, nàng cũng phải khiến cho đứa trẻ trong bụng chết đi.

Lăng Khiếu Dương tránh né sự tấn công của nam nhân, vừa nhìn thấy Dạ Lan như kẻ điên đi tới bên cạnh Hữu Hi, hắn nhắc chân đá Dạ Lan ra ngoài, Dạ Lan đau đớn nằm trên đất, nam nhân lợi dụng thừa thế xông lên đâm vào bả vai Lăng Khiếu Dương, sau đó túm lấy cánh tay Hữu Hi, hướng về cửa mật thất bỏ chạy.

Lăng Khiếu Dương nhện đau truy cản nam nhân đuổi heo, tay đánh úp về ngực nam nhân. Nam nhân thấy bản thân bị thương, trong lòng giận dữ, dùng chân đá về phía Hữu Hi.

“ah” Hữu Hi bị thảm kêu lên, thân thể bay rơi, Lăng Khiếu Dương kinh hãi, phi thân muốn đón lấy Hữu Hi, nhưng quá trễ, thân thể Hữu Hi rơi xuống đất.

“Dạ Hủy”- Lăng Khiếu Dương kinh hô, ôm lấy cổ Hữu Hi, lo lắng gọi: “Nàng sao rồi?”

Hữu Hi cau mày, vẻ mặt đau đớn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đứt quãng nói: “Bụng... đau quá... hài tử!”

Nam nhân thừa cơ, tấn công Lăng Khiếu Dương, kiếm sáng lên muốn xuyên qua tim Lăng Khiếu Dương, ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, mặt thất lại bị mở ra, thân ảnh của Cao Mạc nhanh nhẹn bay qua, chặn nam nhân.

Hai binh khí giao nhau tạo âm thanh lớn, hắc y nam nhân bị chấn động lui ra sau, hắn thấy đại sự không ổn, vội vàng chạy khỏi mật thất.

Ngoài cửa chính là thủ hạ của Lăng Khiếu Dương, thấy hắn đi ra, liền vây lấy, đánh hắn. Lăng Khiếu Dương vội vàng ôm lấy Hữu Hi, vai hắn đầm máu tươi, nhưng cố nhịn đau, giọng run rẩy an ủi Hữu Hi: “Đừng sợ, ta đi tìm đại phu, thái y tới, hài tử nhất định không sao, nàng cố lên, đừng sợ”- Hữu Hi đau nói không nên lời, chỉ để Lăng Khiếu Dương tùy ý ôm nàng chạy khỏi mật thất. Trước khi đi ra ngoài, Lăng Khiếu Dương phân phó Cao Mạc, đem Dạ Lan mang về Vương phủ giam lại. Hắn tuyệt đối không bỏ qua.

Q.3 - Chương 1

Cú đá của hắc y nhân vào Hữu Hi thật tàn nhẫn, khiến nàng bị thảm rơi xuống. Lăng Khiếu Dương vội vàng đưa nàng đến y quán.

Dù đại phu cố gắng mức nào, mặc kệ Lăng Khiếu Dương có bao nhiêu mong ngóng đứa trẻ sẽ không xảy ra chuyện nhưng hài tử vốn dĩ cũng không còn.

Sau khi đại phu lắc đầu nói ra sự thật, Lăng Khiếu Dương nhìn thấy khoeo mắt Hữu Hi ướt lệ, hai mắt nàng trống rỗng và chết lặng, vì đau đớn mà gương mặt tái nhợt không còn huyết sắc.

Trái tim Lăng Khiếu Dương thắt lại, đau đớn truyền đi khắp tứ chi. Hận hận Dạ Lan, hận nam nhân đã đá HỮU HI, càng hận chính mình, hận không thể tự giết chết bản thân.

Hắn lần này đã hiểu mùi vị sống không bằng chết, hắn cũng hiểu được cái gì gọi là hối hận, cái gì gọi là bất đắc dĩ. Mặc kệ hài tử là của ai, Hữu Hi có thể mang thai đã là kì tích nay lại vì chuyện này mất đi đứa con.

Có lẽ trời cao nhất định muốn xóa đi thứ liên hệ duy nhất giữa hai người...

Hữu Hi ngủ thiếp đi, vì mệt, vì đau, nàng không vì mất đi đứa con mà gào khóc, chỉ bình tĩnh ngủ thiếp đi.

Lăng Khiếu Dương ngồi ở bên cạnh, vừa không biết phải làm gì vừa có cảm giác mê mang, trong lòng đau khổ đến muốn phát điên. Trong đầu hắn hiện lên những chuyện tàn nhẫn hắn đã làm với Hữu Hi, từng hành hạ nàng, bây giờ kẻ bị hành hạ là hắn, là tự hắn làm bản thân đau đớn.

Hắn vì Dạ Lan, một người phụ nữ da dê phế lang, mà hận Dạ Hủy, nghĩ tới những chuyện tàn nhẫn trước đây lòng hắn như bị chém làm hai nửa. Hắn không thể khiến thời gian trở lại, không thể viết lại quá khứ, không thể sửa đi những lỗi lầm đã làm với người phụ nữ vô tội trước mắt.

Lúc nàng cùng Hoàng Bắc Thiên bỏ trốn, hắn không hề buông tha nàng, còn dùng mọi cách hạ nhục nàng. Ông trời ơi, hắn đã làm gì vậy, làm gì vậy, bây giờ, hắn còn không có dũng khí cùng nàng nói chuyện, không có dũng khí cầu xin nàng tha thứ...

Bởi vì hắn đã rất sai, lỗi của hắn cũng không thể tha thứ, nàng vĩnh viễn cũng không tha thứ cho hắn, vĩnh viễn cũng không thể!!!

Nước mắt ghen ngào đau đớn từ đôi mắt phượng hẹp dài của hắn trào ra, theo gương mặt lạnh lùng của hắn chảy xuống. Hối hận có ích gì, thương tổn đã tạo thành, hơn nữa đã thương lại lớn như vậy...

Hắn từng ngu ngơ tưởng rằng, nàng đối với hắn động tâm, bởi vì nàng muốn làm vương phi của hắn. Nhưng khi hắn biết tất cả chân tướng, lúc đó mới hiểu ra bản thân mình si tâm vọng tưởng đến mức nào.

Hắn đối với một người phụ nữ vô tội làm nhiều chuyện tàn nhẫn, có hy vọng nàng sẽ có tia hảo cảm với hắn sao?

Nàng muốn làm vương phi của hắn chẳng qua muốn khiến Dạ Lan bất an, nàng chẳng qua muốn vạch trần chân tướng mọi chuyện, làm cho hắn đối diện với sự thật tàn khốc nhất, cho hắn biết hắn đã sai đến mức nào.

Nàng căn bản không thương hắn, nàng hận hắn, làm sao yêu hắn được, sẽ không bao giờ, sẽ không bao giờ. Nhưng mà, hắn thật sự không thể... buông tay, nhưng hắn lấy tư cách gì yêu nàng

Hắn không dám nhìn gương mặt nàng, không dám nghĩ đến những chuyện quá khứ, càng không còn mặt mũi nào đối mặt với Hữu Hi đang bị thương chỉ vì hắn.

Hắn đột nhiên đứng dậy, dáng người chật vật lui về sau, bước chân lao đảo ra khỏi phòng, thân ảnh xiêu vẹo vội vàng thoát đi...

Lăng Khiếu Dương vừa rời đi, Hữu Hi chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt ảm đạm, mang theo nỗi đau nhẹ nhẹ cùng sự cô đơn. Nàng không dám nhìn về mặt hối hận của Lăng Khiếu Dương, sợ chính bản thân sẽ mềm lòng, nhưng trong đầu đều là hình ảnh khổ sở của Lăng Khiếu Dương, ánh mắt hối hận tan nát cõi lòng.

Bị người phụ nữ hắn yêu nhất lừa gạt, phản bội đã là đã kích lớn nhất, sống trong cừu hận, ôm mộng trả thù đến cuối cùng tất cả chỉ là âm mưu và dối trá. Hận là lí do khiến hắn tồn tại, khiến hắn hành hạ người phụ nữ vô tội.

Dạ Lan không yêu hắn sao? Hữu Hi chắc chắn nàng ta nhất định không yêu sâu đậm, có lẽ Lăng Khiếu Dương thật đáng thương thật đáng buồn, người phụ nữ duy nhất yêu hắn chính là Dạ Hủy. Nhưng lại chết đi trong tay hắn, lúc nàng mới xuyên qua là mượn thân xác Dạ Hủy.

Dạ Hủy, lúc đầu chắc chắn chịu nhiều đau đớn, nàng ta thật sự yêu Lăng Khiếu Dương nhưng lại chết trong nam nhân mình yêu nhất. Không biết nàng ấy

có hận Lăng Khiếu Dương vô tình không, có lẽ là không, Hữu Hi tin là thế, Dạ Hủy là một nữ tử lương thiện, càng tin rằng nàng thật sự yêu Lăng Khiếu Dương.

Nghĩ đến về mặt Lăng Khiếu Dương lúc biết sự thật, nàng có thể cảm nhận rất sâu sự áy náy, tức trách bản thân của hấn với nàng. Hấn nhất định rất hối hận vì đã làm nhiều chuyện tàn nhẫn với nàng.

Dù hấn bị hận thù che mắt, do Dạ Lan lừa gạt, nhưng.. những đau khổ, thương tổn nàng đã phải chịu là quá sâu, còn hấn sai rất nhiều, sau quá mức.

Nỗi đau nàng phải chịu chẳng là gì so với việc người nhà Hoàng Bắc Thiên phải băng sơn một sừng, dù hấn áy náy, nhưng những gì đã sai đã chẳng thể vãn hồi nữa.

Lăng Khiếu Dương vì hận mà trả thù Dạ Hủy, cũng không ngờ rằng đến cuối cùng người bị báo ứng là hấn, ông trời thật công bằng nhưng cũng thật trêu người.

Thân thể HỮU HI đau đớn cũng không còn, chỉ để lại trong lòng một vết sẹo lớn đau thương, quanh quẩn trong gian phòng như bó buộc nàng, khiến nàng rất khó chịu...

Hương vị của xuân cũng đậm hơn, Hữu Hi nhắm tính thời gian, có lẽ bản thân tới cổ đại này đã hai năm rồi.

Sau chuyện của Dạ Lan, nàng vẫn như thể tỉnh dưỡng thân thể, nha hoàn tỉ mỉ chu đáo hầu hạ, một tháng qua đi, thân thể cũng không còn đáng ngại nữa.

Thời gian một tháng này, nàng cũng chưa từng gặp Lăng Khiếu Dương một lần nào, có lẽ chuyện Dạ Lan là đã kích quá lớn, hấn không cách nào đối mặt với nàng.

Nàng chỉ biết, hấn thường xuyên uống rượu, uống đến say, cũng biết hấn ngã bệnh nhưng nàng không đi thăm.

Tĩnh dưỡng suốt một tháng qua, Hữu Hi suy nghĩ có chút phiền loạn có lẽ vì Hoàng Bắc Thiên cũng vì Lăng Khiếu Dương. Thời gian trôi qua lâu như vậy, Hoàng Bắc Thiên nửa điểm tin tức cũng không có, đôi khi Hữu Hi không nhận được mà suy nghĩ, có phải trận lửa lớn ấy đã cướp đi tánh mạng Hoàng Bắc Thiên, nhưng sau đó lại tự mắng bản thân sao lại nghĩ như thế...

Nhưng nếu như hấn còn sống sao không đến gặp nàng tại sao lại không hề hỏi han nàng. Bị nhớ nhung hành hạ, trái tim có chút mất mát cùng khó chịu.

Mâu thuẫn giữa nàng và Lăng Khiếu Dương đã được hóa giải, hiểu lầm cũng đã rõ, nàng muốn danh chính ngôn thuận rời khỏi Vương phủ, mọi chuyện điều đã rõ hấn không còn lí do gì để giam cầm và hận nàng.

Nàng không phải Dạ Hủy, dù bây giờ nàng đứng là Dạ Hủy, nàng cũng không sát hại tỷ tỷ mình, nàng trong sạch, nàng vô tội, nếu như yêu cầu Lăng Khiếu Dương để nàng đi, hấn nhất định sẽ không làm khó nàng.

Hữu Hi hỏi Xảo Nhi đang đứng ngoài: “Vương gia mấy hôm nay ở đâu?”

“Vương gia trừ khi lâm triều thì còn lại đều ở trong thư phòng”- Xảo Nhi liếc mắt nhìn Hữu Hi, trong lòng vui vẻ, cuối cùng phu nhân cũng quan tâm Vương gia liền vội vàng trả lời Hữu Hi.

“Thư phòng? Ta biết rồi, ta đi gặp Vương gia không cần ngại hầu hạ nữa, lui xuống nghỉ ngơi đi”

“Vâng ạ, bây giờ vương gia chắc chắn đang ở thư phòng, nô tì xin cáo lui!”- Xảo Nhi cúi người lui xuống, chuẩn bị đem chuyện Hữu Hi hỏi Vương gia nói cho các vị tỷ muội đang rất sốt ruột nghe.

Sau khi Xảo Nhi rời đi, Hữu Hi từ trên ghế đứng dậy, đi ra ngoài, nàng phải cùng Lăng Khiếu Dương nói chuyện.

Hữu Hi đi tới trước thư phòng, nhấn tay gõ cửa, sau đó nghe thấy giọng nói tức giận hét lớn của Lăng Khiếu Dương: “Người nào!”

Hữu Hi cắn môi, hạ giọng đáp: “Là ta!”

Lời nàng vừa nói xong, thư phòng liền trở nên im lặng, Lăng Khiếu Dương không hề lên tiếng.

Hữu Hi đứng chờ trong chốc lát trở nên sốt ruột, đẩy cửa phát hiện nó đã khóa trái: “Ta có lời muốn nói, ngươi có thể cho ta vào không?”

“Ta đang bận, nàng trở về đi”- Bên trong cuối cùng cũng truyền đến âm thanh nặng nề của Lăng Khiếu Dương.

“Nhưng mà...”

“Ta nói ta đang bận”- Lăng Khiếu Dương bất an cắt đứt lời Hữu Hi.

“Vậy hôm khác ta quay lại”- Hữu Hi nhún mày khi nghe giọng nói thô lỗ bức mình của Lăng Khiếu Dương, nàng đành xoay người rời đi.

..

Hữu Hi nhận ra, Lăng Khiếu Dương đang che dấu năng, năng tìm hấn mấy lần mà vẫn không gặp.

Đã như vậy, năng cũng bỏ qua chuyện cùng hấn bàn luận, trực tiếp rời khỏi nơi này, đi tìm kiếm cuộc sống của chính mình, hấn đồng ý' hay không cũng không quan trọng. Lăng Khiếu Dương không còn hận năng nữa như vậy cũng không làm khó người nhà Hoàng Bắc Thiên.

Hữu Hi cảm lấy vài món y phục, chậm rãi rời khỏi Di Tâm cư, nhìn mọi thứ quen thuộc trước mắt, năng trong lòng thầm nói vĩnh biệt, sẽ không bao giờ quay về nơi này, không bao giờ nữa.

“Phu nhân.. người thật sự đi sao?”- Xảo Nhi sốt ruột hỏi. “Vương gia sẽ giết nô tì mất”

“Yên tâm, hấn không làm vậy đâu, Xảo Nhi cảm ơn người đã chăm sóc ta”- Hữu Hi mỉm cười đi nhanh về trước.

Xảo Nhi sốt ruột đuổi theo, năng đã cho người gọi vương gia, nhưng sao vẫn chưa tới, phu nhân sắp đi rồi.

Hữu Hi đi về phía trước, năng về cửa vương phủ, tâm tình thật khác lạ, có chút kích động... cũng có cảm giác hơi buồn và cảm khác. Đi tới hai bước, năng nhìn thấy cửa lớn, nhắm về phía tương lai.

“Dạ Hủy”

Phía sau truyền đến giọng nói vội vàng âm ỉ mang theo khổ sở, Hữu Hi không cần quay đầu lại cũng nhận ra là giọng Lăng Khiếu Dương. Thời gian một tháng khiến năng cảm thấy giọng nói này vừa quen vừa xa lạ, chậm rãi xoay người lại, nhìn hấn một lần...

Vừa nhìn thấy hấn, ánh mắt Hữu Hi đông cứng lại, thân thể bất động. Nam nhân năng thấy chỉ còn da bọc xương người gầy nhom, quần áo trên người phồng to, đôi mắt phượng xinh đẹp giờ lại hăm sâu đầy khổ sở, gương mặt tuấn mỹ bất phàm lại trở nên tiều tụy không tin được.

Hữu Hi không tự chủ quay đầu lại, đây là Lăng Khiếu Dương năng biết sao? Đây là nam nhân ngang ngược, cao lớn không ai bì được sao?

Lăng Khiếu Dương năng biết đâu rồi, nam nhân trước mặt gầy như que củi?? Thật là Lăng Khiếu Dương sao? Năng không thể nhận ra được.

Trái tim Hữu Hi khẽ giật mình, đứng ở đó, không nói nên lời, chỉ trơ mắt nhìn hấn từng bước đi về phía năng.

Giọng nói hấn khàn khàn, bất an đau khổ hỏi năng, “Năng... muốn đi đâu”

Hữu Hi nhận ra sự bất an đang chiếm lấy hấn, năng hạ mắt xuống, thờ dài nói: “Hiểu lầm giữa hai ta đã được mở, Dạ Hủy chưa từng giết người người yêu nhất, thù hận giữa hai người cũng không còn. Ta cũng không phải Dạ Hủy, ta là An Hữu Hi, bây giờ ta không phải năng, ta nghĩ người cũng tin, vì ta không có lí do lừa gạt người, ân oán đã chấm dứt, hy vọng người cũng không làm khó người nhà Hoàng Bắc Thiên..”

Nghe Hữu Hi nói, trái tim Lăng Khiếu Dương chua xót, mấy ngày qua, hấn sợ hãi vì hấn không còn cách nào giữ năng lại, không còn lí do giam cầm năng, sợ Hữu Hi nói bỏ đi còn bản thân không biết làm sao giữ năng lại.

Nhưng hấn thật sự không muốn mất năng, vừa lo vừa đau đón cầu khẩn nói: “Năng một mình đơn độc có thể đi đâu, ở lại đi... đừng đi, ta biết ta đã sai, là rất sai, ta cũng biết, ta đã làm tổn thương năng rất sâu, nhưng... hãy cho ta cơ hội chuộc tội, đừng đi”

Đáy lòng Hữu Hi cảm thấy chua xót, lại bình tĩnh nói: “Lòng ta đã quyết, rời khỏi đây là nguyện vọng của ta”- Sau đó xoay người rời đi, Lăng Khiếu Dương quinquên lên, từ phía sau vòng tay ôm lấy năng giữ chặt trong ngực. “Không, đừng đi, đừng đi!”

Lòng Hữu Hi thất lại. Lúc hấn ôm vào không còn giảm giác được lồng ngực dày rộng như trước chỉ còn là một bộ xương.

Năng bình tĩnh nói: “Miễn cưỡng thế này có ích gì, ta cũng không ở lại, người buông tay đi”

“Tại sao.. không cho ta cơ hội, năng rõ ràng đối với ta không phải không có cảm giác, nếu không lúc mang thai con ta năng cũng không bình tĩnh đón nhận nó như thế, có đúng không?”- Hấn từ miệng Dạ Lan mà biết tất cả, biết hài tử là con hấn, Dạ Lan mua chuộc đại phu lừa hấn.

“Không...”- Hữu Hi lắc đầu, trong mắt hiện lên chút bối rối nhưng sau đó liền lớn tiếng phản bác: “Lúc Dạ Lan mua chuộc đại phu, ta không ngủ, ta biết đứa con là của người, người lại cho rằng đó là con Hoàng Bắc Thiên, ta nghĩ người nhất định không muốn giữ lại đứa trẻ, cho nên ta chỉ muốn người tự tay giết chết con mình, khiến người đau khổ. Ta lúc đó chỉ có hận, ta muốn trả thù, chẳng qua là trả thù người”

“Không!!”- Lăng Khiếu Dương buông Hữu Hi ra, nhưng lại xoay năng lại khiến hai người mặt đối mặt, hấn nhìn đôi mắt sáng ngời của năng, đau khổ nói: “Nhìn vào mắt ta, nói cho ta biết, ban đầu là do năng nguyện ý' giữ đứa trẻ để trả thù ta, mau nói ta biết”

Hữu Hi trong lòng đau đón gật đầu: “Phải, ta chỉ là trả thù, không còn gì khác, chẳng qua ta không ngờ tới người chấp nhận để ta sinh đứa trẻ... nhưng mọi chuyện cũng đâu còn ý' nghĩa gì nữa, hài tử mất đi coi như đại biểu cho nghiệt duyên ta đã mất”

“Không”- Nước mắt Lăng Khiếu Dương bất động rơi xuống, “Không phải như thế, không phải”

Phải hay không phải thì sao chứ, Hữu Hi nhẹ nhàng tránh khỏi tay Lăng Khiếu Dương. Năng cũng không còn gì nữa, xoay người dứt khoát bỏ đi.

Lăng Khiếu Dương thất hồn lạc phách đứng đó, nhìn theo bóng lưng Hữu Hi, đau lòng mất đi mọi sức lực, hấn ôm ngực, đau khổ, khó khăn cầu xin

nàng: “Đừng đi, cầu xin nàng, cầu xin nàng tha thứ cho ta, ở lại bên ta”

Hữu Hi nghe thấy giọng cầu xin của Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt bình thản, không quay đầu lại, vẫn như cũ đi về trước.

Lăng Khiếu Dương, từ một nam nhân lạnh lùng, bây giờ lại nức nở bật khóc, lệ rơi đầy mặt, nước mắt chảy vào miệng, đau khổ đến tan nát cõi lòng.

Hắn nhìn theo bóng lưng nàng kiên quyết rời đi, đau khổ gọi: “Hữu Hi... người ta yêu là nàng. Không phải Dạ Lan, không phải Dạ Hủy, là nàng, là nàng đó”

Hữu Hi khựng lại, nhưng sau đó bước nhanh hơn đi ra ngoài cổng, từ nay hai người không còn quan hệ nữa.

Hữu Hi đi rồi!!

Lăng Khiếu Dương chưa từng uể oải đến mức đó, vẻ mặt hối hận, cả người hằn thê lương, bất động đứng đó, trong mắt chỉ còn khổ đau.

Vương phủ trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng khóc nức nở của Lăng Khiếu Dương... còn có âm thanh tan nát cõi lòng.

Lớn tiếng nói lên nỗi khổ cùng tình yêu trong lòng đôi lại chỉ là bóng lưng dứt khoát rời đi của Hữu Hi.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2

Trong khoảnh khắc bước ra khỏi vương phủ Hữu Hi hít một hơi thật sâu, nàng đứng ở cửa lớn một lát nhưng không quay đầu lại, đã bước ra thì nàng không bao giờ quay lại, đi về phía trước đó mới là con đường của nàng, chỉ là, nàng không biết nên đi đâu?

Muốn đi tìm Hoàng Bắc Thiên, nhưng không biết người ở đâu, một chút manh mối cũng không có, Bây giờ nàng cô đơn, không có người thân, biết phải đi đâu.

NHưng bây giờ lòng nàng đầy hy vọng vào tương lai, nàng mỉm cười, sẽ cười mà đối mặt với cuộc sống trong tương lai.

Từ từ đi về phía trước, nhất thời nàng cũng mất đi phương hướng, cảm giác mờ mịt, nếu không biết làm sao tìm thấy Hoàng Bắc Thiên, thì nàng đi tìm Bắc Song, nàng muốn biết họ sống có tốt không.

Nếu như Hoàng Bắc Thiên chạy đi, nhất định sẽ liên lạc với người thân, Hữu Hi vừa nghĩ tới vừa lộ ra nụ cười tự tin, đi nhanh về trước.

Ánh mặt trời chói sáng, bầu trời xanh lẫm giống như tâm tình nàng lúc này. Nàng có hai việc đầu tiên muốn làm là đầu tiên; thăm hỏi Bắc Song đang bị đày nơi tuyến tiền, thứ hai là gom góp lộ phí

Có mục tiêu rồi thì sợ gì nữa.

Hữu Hi đi đến tiệm cầm đồ đổi trang sức vòng tai lấy một ít bạc rồi mua một ít giấy đỏ chuẩn bị đồ đạc lên đường.

Nàng đã không còn nơi nào để ở, kiểm mãi thì thấy một tòa miếu đồ nát yên tĩnh, sân rách nát, cửa miếu nghiêng ngả, Phật đường đầy bụi, trên đất hỗn độn, ngay cả pho tượng cũng bám tro bụi.

Hữu Hi đánh giá hoàn cảnh, nhìn thấy trong góc có một đồng cỏ khô sạch sẽ, nàng liền đi qua ngồi xuống, nghỉ chân một lát, làm một ít việc, hôm nay làm chút hoa, ngày mai mang lên chợ bán, bây giờ đang là mùa xuân, cũng không biết hoa có bán chạy hay không.

Hữu Hi trong lòng không yên, nhưng dù sao cũng phải thử, nàng động tay làm từng đóa hoa, một đóa rồi một đóa, làm cẩn thận, từ trưa mãi cho đến tối khi mặt trời đã nghiêng về phía tây. Sau khi tất cả giấy làm hoa đã hết, Hữu Hi mới cúi đầu lưng đang đau nhức, uể oải xoa xoa hai mắt.

“Này, người ở đây làm gì vậy, sao lại chiếm chỗ của bọn ta!”- Một giọng nói bất thiện vang lên nơi cửa.

Hữu Hi quay lại đã thấy một đại nam hài ôm một tiểu cô nương đứng ở cửa nhìn nàng đầy địch ý.

Hữu Hi đứng dậy, nhìn hai đứa trẻ cả người đều bản nói: “Nơi này là chỗ của hai người sao?”

“Đương nhiên rồi, chúng ta vẫn ở chỗ này mà”- Nam hài che chở tiểu cô nương, không có ý tốt khi nhìn thấy Hữu Hi tiến lại.

“A... xin lỗi, tỷ không biết, các người sao lại ở chỗ này, cha mẹ hai người đâu?”

“Cha mẹ đều đã chết, chỉ có muối và ca ca thôi”- Tiểu cô nương mắt to khề chớp, nam hài tử bịt miệng muối muối lại, không cho nàng nói nhiều.

Hữu Hi trong lòng chua xót, mới lớn như vậy đã mất đi sự che chở của cha mẹ, tự mình buồn trải cuộc sống.

Hữu Hi thu dọn đồng hoa vừa làm xong, đem đồ ra khỏi lớp cỏ khô, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ cũng có nhà để về, sau này chúng ta là người dưới một mái hiên, nên chăm sóc nhau nhiều hơn!”

Tiểu Nam hài đi vào, không vui nói: “Ta cũng không nói sẽ cho người ở đây!”

A, tiểu quý này vẫn còn hung ác, đối phó với mấy tên tiểu quý này nàng có cách: “miếu này là của đệ sao?”

Nam hài không phục, đáp lại: “Không phải”

“Vậy miếu này là nhà của đệ sao”- Hữu Hi lại hỏi.

“Cũng không phải”

“Nếu không phải nhà đệ, cũng không phải nhà của ta, nhà lớn như vậy chúng ta cũng có thể ở chung mà?”

“Nhưng mà...”

Tiểu cô nương nhìn chằm chằm những đóa hoa trong tay Hữu Hi rồi túm lấy quần áo nam hài, nhỏ giọng nói: “Ca ca, đừng để cho tỷ tỷ đi, tỷ ấy cũng không phải người xấu”

Tiểu nam hài dù không muốn nhưng cũng không tìm ra được chỗ nào hợp lý, đành oán hận trừng mắt liếc Hữu Hi, kéo tay muối muối ngồi xuống đồng cỏ khô trên đất.

Bàn tay đen đuốc nhỏ bé của nam hài khề lấy ra nửa chiếc bánh bao trắng đưa cho muối muối: “Đói bụng à, mau ăn đi”

Tiểu cô nương lại bẻ ra làm đôi: “cùng nhau ăn đi ca ca”

Nam hài vẻ mặt thành thực, lắc đầu nói: “Ca ca không đói, muối ăn đi.”

“Muối cũng không ăn, chờ ca ca đói bụng rồi cùng nhau ăn”- Tiểu cô nương đem bánh bao đặt trên đùi không chịu ăn, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm bánh bao, vuron lưỡi liếm môi, vẻ mặt nàng rất đói.

Tiểu nam hài cuối cùng cũng thỏa hiệp, cầm lấy một miếng: “Vậy cùng nhau ăn, ngày mai ca lại nghĩ cách”

Trên mặt tiểu cô nương khề mỉm cười, gật đầu: “Uh”- Một tiếng rồi cầm lấy bánh bao ăn.

Chỉ là hai đứa trẻ, ngay cả răng cũng chưa phát triển hết, nhưng cả hai ăn rất ngon, hơn nữa ăn không bỏ miếng nào rất nhanh đã xong.

Hữu Hi nhìn thấy mà chua xót, muốn giúp hai đứa trẻ, nhưng bản thân bất lực, bất quá nàng tạm thời cũng không có nơi nào để đi.

Nhưng ít ra hai huynh muội này còn có người tương thân tương ái, quan tâm lẫn nhau nàng chỉ có một mình phiêu bạt.

Hữu Hi trong lòng đau khổ, vậy tiểu cô nương nói: “Tiểu muối muối, muối lại đây”

“Đừng đi”- Nam hài đề phòng cực kì cẩn trọng không cho muối muối bỏ đi.

Hữu Hi cay mảy , trách mắng: “Này, tiểu tử thúi, ta giống người xấu lắm sao, sao lại xem ta như kẻ trộm vậy”

“Hừ”- nam hài quay đầu đi chỗ khác, nói rõ bản thân có địch ý với nàng.

“Tỷ tỷ, hoa của tỷ thật đẹp”- Hai mắt tiểu cô nương lóe lên sự thích thú, nhìn đóa hồng trong tay Hữu Hi.

“Đẹp sao?” Hữu Hi cười nói. “Ngày mai tỷ tỷ đem hoa đi bán có được hay không, kiếm được rồi chúng ta chia đôi”

“Không cần”- Nam hài đối với chủ ý của nàng khề cười nhạt.

Hữu Hi tủm tỉm hỏi: “Tiểu muối muối, tỷ tỷ hỏi muối đó, có muốn không?”

“Muối...!”- Tiểu cô nương nhìn ca ca, không dám quyết định, cuối cùng thân mật trả lời: “Muối cùng ca ca sống cũng rất tốt”

“Được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, tỷ cũng mệt rồi”- Hữu Hi tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, tựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hai huynh muội nhìn Hữu Hi có ý không đi, cũng không còn cách nào, hai người nằm xuống đồng ngủ mà ngủ.

Mùa xuân xem ra vẫn còn tốt, Hữu Hi cứ như vậy ngồi dưới đất dựa vào tường mà ngủ, thật là lạnh. Lúc cuộn mình, lạnh tỉnh lại, đêm tối như mực, cảm giác cô đơn vô tận.

Nàng ngủ không được, nhìn hai huynh muội nằm ở kia, có chút hâm mộ sự quan tâm giúp đỡ nhau của hai anh em, nàng đứng dậy ra khỏi Phật đường ngồi ở cửa, nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng vô cùng phiền muộn, nghĩ tới những chuyện phát sinh trong hai năm qua mà vẫn sờn gai ốc.

“Tỷ tỷ!”

Giọng nói mềm mại của tiểu cô nương mang theo chút sợ hãi vang lên ở sau, Hữu Hi quay đầu lại thấy nàng đang đứng sau.

Nàng mỉm cười hỏi: “Tiểu muội muội sao lại không ngủ?”

Tiểu cô nương tò mò hỏi: “Tỷ tỷ, sao tỷ không cùng người nhà ở với nhau?”

“Thân nhân của tỷ tỷ không ở đây, nhưng không sao chẳng bao lâu nữa tỷ sẽ đi tìm họ”

“Oh”- Tiểu cô nương ngồi xuống bên cạnh Hữu Hi. “Ca ca không có ác ý, chẳng qua là muốn bảo vệ muội nên hơi hung dữ”

Hữu Hi nói: “Phải, hẳn là ca ca tốt, hơn nữa còn là một nam tử hán bảo vệ muội muội mình”

Trái tim Hữu Hi trở nên ấm áp, tay vuốt nhẹ gương mặt tiểu cô nương, hốc mắt ẩm ướt. Không biết từ khi nào, trái tim nàng lại trở nên yếu ớt, luôn dễ xúc động.

Một lớn một nhỏ quay về Phật đường, tiểu cô nương lặng lẽ nằm xuống bên cạnh ca ca, ý bảo Hữu Hi nằm bên ngoài cùng.

Lần đầu tiên biết, có thể ngủ trên cỏ cũng là một loại hạnh phúc ấm áp, sau này cuộc sống của nàng còn phải tùy theo hoàn cảnh mà thay đổi.

Trong bóng đêm mịt mờ, một đôi mắt đen đau khổ lo lắng chăm chú nhìn vào miếu, phẩm mắt ửng hồng nhìn Hữu Hi nằm trên đồng cây cỏ mà lòng hân vừa đau vừa giận.

Muốn đi tới ôm chặt nàng, nhưng không có dũng khí đi lên, chỉ có thể yên lặng đứng bên ngoài canh, chịu đựng gió lạnh.

.....

Trời dần dần sáng, lúc Hữu Hi tỉnh lại, huynh muội cũng tỉnh, ca ca nhìn thấy nàng cùng hai người ngủ chung một chỗ, trắng không chút máu liếc nhìn nàng, sau đó kéo tay muội muội rồi đi, cả hai trong tay bụng cái chén bẻ.

Trái tim Hữu Hi cảm thấy ai oán, rõ ràng cả hai phải dựa vào cơm xin mà sống, không phải nàng khinh khi mà lòng cảm thấy chua xót.

Nàng sửa lại quần áo cùng tóc, đi tới nguồn nước phát hiện thấy một cái giếng. Bên cạnh giếng đặt một gáo nước cũ, nàng lấy một ít nước rửa mặt rồi cầm những bông hoa đã làm đi ra chợ.

Đi trên đường nàng hề chú tới có một bóng người vẫn trầm mặc đi theo sau nàng, hơn nữa luôn cẩn thận để nàng không phát hiện ra.

Hữu Hi chưa bao giờ ra phố rao bán, có chút ngượng nên không dám mở miệng, chỉ tìm một chỗ không có nắng ngồi xuống, nhìn dòng người lui tới, có người đi tới hỏi nàng, tiểu thư mua hoa sao, công tử mua sao, có thể đưa cho người mình yêu, sau đó giải thích ý nghĩa bông hoa với họ.

Không ít người bị hoa nàng hấp dẫn, lúc đầu tưởng hoa thật nhưng nhìn kỹ lại không giống. Một lát sau, liền sinh ra hứng thú, người vây xem không ít, nhưng không ai đồng ý mua hoa.

Hữu Hi không nổi giận, nàng biết, vật mới mọi người cần thời gian tiếp nhận, chỉ cần nàng đi tuyên truyền ra ngoài, không lo không bán được,

.....

Trong một ngõ nhỏ, một nam nhân đứng đó, trước mặt hắn có bốn người, có nam lẫn nữ. Hắn đem tiền đặt vào tay mỗi người, sau khi ra lệnh, ba bốn người liền gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó tản ra đi tới bên cạnh Hữu Hi.

“Cô nương, ta muốn hai đóa hoa”- Nam nhân trông như tú tài, nói xong liền từ tay Hữu Hi rút ra hai đóa, sau đó đặt tiền vào tay Hữu Hi, không kịp chờ nàng thối tiền liền bỏ đi.

“Này, người đưa ta nhiều bạc quá...”- Kỳ thật Hữu Hi cũng không có tiền lẻ để trả, số bạc hắn đưa cho nàng đủ mua vài thứ đồ dùng.

Ba người còn lại cũng tới mua hoa, tự mình đem hoa lấy đi bỏ tiền vào tay Hữu Hi, rồi bỏ đi.

Chỉ trong chốc lát, số hoa đều bán hết, Hữu Hi cảm thấy rất kỳ lạ, nghi hoặc đưa mắt nhìn chung quanh. Nhưng không phát hiện ra ai khả nghi, nàng cắt bạc vào trong tay áo nhưng trong lòng lại không vui.

Nhớ tới hai huynh muội, Hữu Hi trong lòng vui vẻ, chạy tới chỗ bán bánh bao, mua một lúc sáu cái, rồi cao hứng chạy về ngôi miếu đồ nát.

Một nam nhân cao nhưng lại gầy gò đứng bên đường, đôi mắt đen dõi theo bóng nàng, thật lâu sau cũng không phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3

Lúc trời đã tối đen, hai đứa trẻ mới cùng nhau trở về, Hữu Hi sớm đã no bụng, cũng đã làm được rất nhiều hoa để ngày mai đem bán.

Nhìn hai huynh muội một lớn một nhỏ đi vào, nàng đứng dậy cầm lấy bánh bao lúc chiều đã mua trên phố đi qua: “Đói bụng thì mau ăn bánh bao đi, nhưng nó không còn nóng nữa”- Hữu Hi vừa nói vừa đem bánh bao đặt vào tay tiểu cô nương.

Tiểu nam hài nhìn Hữu Hi, nhíu mày: “Tại sao lại cho bọn ta?”- Bình thường bọn họ xin cơm không ai cho, thường xuyên bị người ta mắng, hoặc đánh đuổi.

Hữu Hi cau mày, mắt nhắm nháy nói: “Chúng ta là bạn cùng phòng mà, thì giúp đỡ nhau, hơn nữa buổi tối ta còn ngủ ở chỗ các người, xem như ta cảm ơn, nhanh ăn đi”

“Ca, thơm quá”- Tiểu cô nương nghe mùi thơm bánh bao liền nuốt nước bọt xuống.

Hữu Hi mỉm cười nói: “Thơm thì mau ăn đi, được rồi, các người tên là gì? Tỷ là Hữu Hi”- Nàng mở miệng nói tên đầu tiên.

Tiểu cô nương muốn đáp lời, thì nam hài đã đoạt nói trước. “Ta gọi là Tần Kiên Quyết, muội muội của ta gọi là Hương Hương.

“Hảo, sau này tỷ gọi người là tiểu Kiên Quyết, còn có tiểu Hương Hương”- Hữu Hi mỉm cười, không nói gì nữa, sau đó ngồi xuống, tiếp tục làm hoa, nàng muốn làm thật nhiều sớm kiếm đủ bạc để lên đường.

Hương Hương cùng Kiên Quyết bị mùi bánh bao hấp dẫn nước miếng chảy tới, Hương Hương tuổi còn nhỏ không muốn nghĩ nhiều như vậy, móc một cái bánh bao đưa sang cho Kiên Quyết, sau đó lại nhớ đến một người.

“Tỷ Tỷ không ăn cơm sao?”- Hương Hương tròn mắt nhìn Hữu Hi hỏi.

Hữu Hi trả lời: “Ừ, tỷ tỷ ăn rồi”

Hương Hương nghe Hữu Hi nói đã rồi liền nhìn về phía ca ca, chờ mong nói: “Ca ca, em muốn ăn...”- Nàng sợ ca ca không đồng ý, hoặc là tức giận, bởi vì ca ca không thích tỷ tỷ, bởi vì tỷ ấy chiếm chỗ của hai anh em.

“Muốn ăn thì ăn đi”- Tiểu Kiên Quyết nuốt nước bọt rồi lại nuốt xuống, hôm nay lại không kiếm được thức ăn, bụng đã rất đói kêu lên ục ục

“Uh”- Được ca ca cho phép, Hương Hương gật đầu, vội vàng cắn miếng bánh bao hô lên: “Ăn ngon thật, ca ca cũng ăn đi”

Tiểu Kiên Quyết cũng ngăn được sự hấp dẫn của bánh bao, cùng muội muội ăn, Hữu Hi nhìn hai người lộ ra nụ cười an ủi

Tiểu Kiên Quyết ăn một cái, Hương Hương ăn một cái, hai người đem số bánh bao còn lại đặt vào chiếc túi dùng chỉ bao lấy rồi để trong lòng.

Hai người chính là như vậy, có thể ăn được một cái bánh bao xem như đã là mỹ vị lắm rồi, Hương Hương ăn no rồi, nằm trên đồng cỏ ngủ thiếp đi, xem ra ban ngày đi tới không ít nhà xin cơm mà một mẻ.

Tiểu Kiên Quyết lại dùng cặp mắt không thiện chí nhìn chằm chằm Hữu Hi đang làm hoa, cuối cùng hần đứng dậy đi qua, giọng nói bất hảo: “Này, người ra đây”

““Có việc gì sao? Ta rất bận”- Hữu Hi ngẩng đầu lên một chút rồi lại tiếp tục bận rộn.

Tiểu Kiên Quyết không vui, nổi giận dùng đũa đi ra ngoài, Hữu Hi cau mày, tiểu tử này tính tình còn phải cải tạo rất nhiều.

Nàng đem toàn bộ giấy làm cho xong sau đó ngắt đầu thư giãn gân cốt, nhưng lại nhìn thấy Tiểu Kiên Quyết ôm một đồng cỏ khô rất lớn đi tới. “Xôn xao”, tho lỗ đem đám cỏ khô đặt trước mặt nàng, giọng nói còn hơi giận: “Tự mình xếp đi”

Thái độ không tự nhiên của tiểu tử này lại khiến Hữu Hi nhớ tới một người, tính tình cũng xúi quẩy như thế, còn thô lỗ nữa chứ, chính là Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi vội vàng lắc đầu xua đi bóng hình đó, đứng lên, nói lời cảm ơn: “Cảm ơn Tiểu Kiên Quyết”

Tiểu Kiên Quyết cau mày, bực mình nói: “Không cần người tạ ơn, ta chỉ là không muốn người làm phiền Hương Hương”

Hữu Hi cười lắc đầu, đứa trẻ này thật là mạnh miệng, tâm thì không xấu, nằng khom lưng đem đồng cỏ khô rải ra, sau đó đem số hoa đã làm xong đặt lên trên bàn thờ tượng Phật đã cũ nát.

Tiểu Kiên Quyết nằm xuống bên cạnh muội muội, nhắm mắt ngủ, Hữu Hi cũng nằm xuống nghỉ ngơi, trong lòng nghĩ tới những chuyện tào lao rồi từ từ ngủ thiếp đi.

Ngoài cửa đêm tối đen, một bóng người vẫn cứ im lặng canh giữ.

Hữu Hi cứ như vậy ở trong căn miếu cũ nát, cùng hai tiểu hài tử vượt qua cuộc sống khó khăn. Khó không phải vì không có căn phòng ấm áp, không có thức ăn ngon mà là trái tim, nỗi nhớ cùng sự lo lắng cho Hoàng Bắc Thiên đang dày vò khiến nằng đau khổ.

Hoa của nàng bán cũng tốt hơn nhiều so với tưởng tượng, mỗi ngày đều bán hết, tiền thu vào rất khả quan. Thậm chí còn có một cụ hội mời nàng tới dùng hoa trang trí tân phòng. Số hoa Hữu Hi làm rất nhiều loại chưa ai thấy qua, hơn nữa không cần tốn sức chăm sóc mà vẫn mang lại mỹ quan rất đẹp.

Hữu Hi không tin vậy may đã tới, việc buôn bán rất dễ dàng, chỉ trong vòng 10 ngày ngắn ngủi đã kiếm được hơn 10 lượng bạc.

Hoa của nàng đáng giá như thế sao? Trong lòng cảm thấy nghi hoặc nhưng mọi thứ lại quá đổi bình thường, nàng không thể làm gì khác hơn là tự an ủi mình, không nên đa tâm suy nghĩ nhiều.

Từ từ thái độ của tiểu Kiên Quyết cũng không còn địch ý, dù sao cũng là nhờ vả Hữu Hi. Hương Hương cũng không đi xin cơm nữa, cùng Hữu Hi bán hoa, tiểu Kiên Quyết thì vẫn tiếp tục đi ăn xin.

Bởi vì hẳn biết, Hữu Hi chỉ là khách qua đường, cuộc sống sau này vẫn phải dựa vào việc xin cơm, không muốn để bản thân mình ý lại vào người khác.

Ba người cùng nhau ăn, cùng nhau lao động, kiếm tiền, mỗi ngày ăn ba bữa đơn giản, có thể no bụng là tốt rồi.

Nhưng Tiểu Kiên Quyết cùng Hương Hương một người nam tuổi một người tám tuổi đây là lúc tăng trưởng, Hữu Hi tận lực giúp hai người bồi bổ dinh dưỡng.

Nhìn thấy Kiên Quyết cùng Hương Hương nàng nhớ tới em trai ở hiện đại, nhớ thật sự rất nhớ, nhớ cả Nhất Thần nữa, không biết hán giờ có khỏe không.

Nàng chỉ Hương Hương làm hoa, hy vọng ngày nào đó nếu rời đi, Hương Hương có thể buôn bán hoa tự mình kiếm chút tiền lẻ. Trước mắt nàng chỉ có thể làm thôi, không biết khi nàng rời đi, hai đứa trẻ này phải làm sao.

Muốn giúp nhưng cũng đành vô lực.

Rời xa Hoàng Bắc Thiên đã ba tháng, nàng nhớ hán, muốn gặp hán nhưng hán vẫn không chút tin tức. Không nhận được có chút giận Hoàng Bắc Thiên, có phải đã không cần nàng nữa, có phải muốn mọi thứ kết thúc như thế này.

Nàng đã kiếm được không ít bạc, chuẩn bị lên đường rồi, đi tới chỗ bs cùng người nhà đang bị đầy ải. Nghe nói nơi đó khí hậu khô nóng, điều kiện khắc khổ, nhiều khi còn rất lạnh, rất nhiều người đã chết trên đường.

Rất xa xôi, rất gian nan, nhưng Hữu Hi không sợ, nàng đã chịu nhiều khổ sở như thế, chút đường xa xa xôi ấy có đáng gì?

Trước khi đêm tới, Hữu Hi nói với hai hài tử mình phải rời đi, nghe lời nàng nói, tiểu Kiên Quyết cùng Hương Hương đều phản ứng mạnh mẽ.

Mấy ngày nay, cả ba người như người một nhà, cùng nhau ra ngoài kiếm tiền, cùng nhau quay về ăn cơm, cùng nhau ngủ, Hữu Hi như người tỷ tỷ, lại như một người mẹ.

Bây giờ nghe nàng phải đi, Hương Hương không nhận được khóc lên, Tiểu Kiên Quyết cắn môi không nói lời nào, kỳ thật trong lòng rất thương tâm, muốn cất lời nhưng không thể nói ra.

Hương Hương khóc hỏi Hữu Hi: “Tỷ tỷ còn về thăm Hương Hương không?”

Hữu Hi trong lòng cũng chua xót, an ủi đầu Hương Hương: “Nếu có cơ hội, tỷ tỷ sẽ trở về thăm”

Hương Hương ôm lấy cổ Hữu Hi: “Tỷ tỷ muốn đi đến một nơi rất xa sao? Gặp phải người xấu thì làm sao?”

“Tỷ tỷ tự sẽ có cách, Hương Hương đừng lo lắng”- Hữu Hi vỗ về lưng Hương Hương, nhưng lại nói với tiểu Kiên Quyết: “Tiểu Kiên Quyết, chăm sóc tốt cho muội muội”

“Còn đợi tỷ nói so, ta đương nhiên sẽ làm, chỉ có phụ nữ ngốc như tỷ nói muốn đi tìm người, ngay cả đường cũng không biết, còn đi tìm người”

Tiểu Kiên Quyết nói làm cho Hữu Hi đỏ mặt, đúng vậy, nàng ngu ngốc.

“Tiểu Kiên Quyết, cảm ơn sự quan tâm của người”- Hữu Hi đẩy Hương Hương ra cười nói: “Được rồi mau ngủ đi, đừng khóc nữa.

“Hương Hương muốn ngủ chung với tỷ tỷ”

“Được, hôm nay chúng ta ngủ cùng nhau”

“uh”- Hương Hương nằm xuống bên người Hữu Hi, ôm lấy tay nàng, trên mặt vուն lệt.

Tiểu Kiên Quyết cũng đặt mình xuống ngủ, bộ dạng tức giận chỉ nhìn ra phía cửa.

Đêm khuya sâu lắng, yên tĩnh, trái tim Hữu Hi lại mong đợi, ngày mai nàng mua một con ngựa rồi xuất phát.

Vương phủ.

Lăng Khiếu Dương sắc mặt trắng bệch đầy đau khổ, mày sắc nhíu lại, ánh mắt lơ đãng không chút ánh sáng, rất ư oải, nhưng vẫn cứ như cũ mà đi ra ngoài.

Vương gia làm như vậy vốn là tự sát từ từ, suốt ngày không ngủ, ban đêm đi canh giúp nữ nhân đó, canh suốt cả một đêm. Một người cao cao tại thượng như Vương gia lại làm chuyện như thế, khiến Cao Mạc cảm thấy khó tin, cũng khó hiểu.

Nhìn Vương gia một mõi ra như vậy, hần kinh hãi đến lo lắng, đi theo phía sau, sốt ruột khuyên: “Vương gia, ngài cũng đừng đi, thân thể cứ như vậy sẽ suy sụp mất, để thù hạ đi canh”

“Phải làm sao, nàng mới tha thứ cho ta... phải làm sao, ta mới có thể được nàng yêu... phải làm sao, phải làm sao”- Lăng Khiếu Dương dừng lại, giống như đang than thở giống như tự trách, lời nói dần dần nhỏ đi, không thể nghe thấy được.

Cao Mạc lắc đầu, cảm tình của Vương gia đối với Lãnh Dạ Hủy đã quá sâu. Yêu là đây sao? Điên cuồng, thất thường, làm cho người ta trở nên héo hon, tâm loạn như ma sao? Nếu như tình yêu là như thế thì hần thà không yêu.

Lăng Khiếu Dương căn bản không nghe Cao Mạc kêu, hướng đi ra ngoài, hần biết, Hữu Hi đã chuẩn bị rồi đi tìm người nhà Hoàng Bắc Thiên. Hần chỉ có thể nhìn nàng, cũng không dám cùng nàng nói chuyện, không dám để nàng biết sự có mặt của hần.

Hần chỉ yên lặng bảo vệ nàng, xa xa nhìn nàng thôi sao?

Trong lòng bi thương tuyệt vọng, đau đớn tận xương tủy.

Lăng Khiếu Dương đi đến ngôi miếu đồ nát, nơi này không an bình như mấy hôm trước, hần nghe tiếng hai đứa trẻ khóc, trái tim đột nhiên căng lên, cố gắng nhảy vọt đi vào.

Cao Mạc đi theo cầm đuốc soi sáng cả phật đường.

“Xảy ra chuyện gì?”- Lăng Khiếu Dương không nhìn thấy Hữu Hi, chỉ nhìn thấy trên đất đầy hoa, không nhận được quát to.

Tiểu Kiên Quyết ôm lấy muội muội, hốc mắt ửng hồng, nhìn Lăng Khiếu Dương, nhưng lại không nói lời nào.

Cao Mạc cũng hỏi: “Vị tỷ tỷ ở cùng các người đâu rồi?”

Hương Hương khóc nói: “Tỷ Tỷ bị rất nhiều quan binh bắt đi rồi, tỷ tỷ bị bắt rồi!”

“Quan binh sao? Sao lại bắt người?”- Lăng Khiếu Dương sốt ruột rối loạn cả lên.

“Không biết, nam nhân dẫn đầu nói muốn dẫn tỷ tỷ đi vào cung, tỷ tỷ không chịu, bọn họ ép tỷ đi”- Hương Hương bị một đám người dọa nạt, hung dữ ép Hữu Hi bắt đi, nàng ôm lấy Hữu Hi không cho phép mang đi còn bị đá một cước, khóc cũng đã khóc rồi, không còn sức để khóc nữa.

Lăng Khiếu Dương lo cuống lên, trầm nghĩ, chuyện không ổn rồi, vội vàng phản phó Cao Mạc: “Người tìm chỗ cho hai đứa trẻ sống, ta tiến cung một chuyến”

“Vâng, Vương gia”

Lăng Khiếu Dương không kịp trì hoãn, vội vàng chạy ngay tới hoàng cung,

Hữu Hi bất ngờ bị quan binh bắt đi, mang vào hoàng cung, nàng không biết mình đã phạm tội gì mà hoàng đế muốn bắt nàng.

Bụi áp tới ngự thư phòng, sau khi thái giám thông báo, nàng liền bị thị vệ lôi vào. CHi thấy hoàng đế thân nhiên ngồi án ở trước bàn, ánh mắt gọn sòng không hề e ngại, bắt người giết người, hẳn làm quá nhiều rồi.

“Quy xuống”- Nam nhân đá vào nơi sau đầu gối của Hữu Hi, nàng kêu đau một tiếng, không không chế quy xuống trên đất.

Thị vệ cũng quy xuống, chấp tay nói: “hoàng thượng, người đã tới, xin hoàng thượng hạ lệnh”

Hoàng đế ngẩng đầu lên, nhìn Hữu Hi một cái, rồi nói với thị vệ: “Người lui xuống đi”

“Vâng ạ, thần cáo lui”- Thị vệ cung kính lui ra.

Trong đại điện không có ai trừ Hữu Hi và hoàng thượng, ngay cả cung nữ thái giám cũng không.

Hữu Hi bực mình nhìn hoàng đế, đặt câu hỏi ngay khi mở miệng : “Hoàng thượng sao lại bắt dân nữ, dân nữ làm gì sai sao?”

Hoàng đế đứng dậy, mỉm cười, đi tới bên cạnh Hữu Hi, đánh giá nàng một lượt.

“Nghe nói người cùng đệ đệ đã cắt đứt, thật là không quan hệ gì nữa?”

“Phải”- Chuyện đó với việc bắt nàng có liên quan sao?

“Người nghĩ xem tại sao trẫm lại bắt người tới đây?”

Nói nhảm, Hữu Hi cau mày. “Xin hoàng thượng nói rõ!”

“Trẫm vốn là hoàng đế, thống trị thiên hạ, quan tâm giang sơn xã tắc, lo lắng lê dân bá chúng, nếu ai có y’ đồ uy hiếp giang sơn của trẫm, như vậy trẫm phải làm gì?”- Hoàng đế bỗng nhiên ngừng lại rồi tiếp tục: “Thiên hạ của trẫm, cũng không muốn bị ai đoạt đi”

Hữu Hi trong lòng tự ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “Hoàng thượng nói, dân nữ không rõ”

Hoàng đế vẻ mặt âm trầm nói: “Trên người người có địa đồ có thể hủy diệt thiên hạ, người nói xem, trẫm làm sao an tâm?!”

Nguyên lai cũng là vì địa đồ, thống trị thiên hạ thì sao, thời đại thay đổi, cuối cùng chỉ là một đoạn lịch sử.

Khẩu khí hoàng đế đột nhiên nhả nhận, từ từ nói: “Chỉ cần người đem địa đồ giao cho trẫm, trẫm tự nhiên không làm khó dễ người”

Địa đồ này nàng không cách nào giao ra, người biết bí mật này đều muốn lột da nàng, ngay cả kẻ biết được một nửa cũng không biết bí mật trên lưng nàng, tưởng là bức tranh trên da động vật, muốn nàng giao ra địa đồ chẳng khác gì giao ra mạng của mình

“Hoàng thượng, chẳng qua là lời đồn, nếu có thật, dân nữ chẳng phải là chúa tể rồi sao, sao lại là một người bình thường”

“Người không chịu nói”- Hoàng đế híp mắt về mặt bực mình.

Hữu Hi không chút lo sợ nói: “Dân nữ thật không biết, xin hoàng thượng thứ tội”

Hoàng đế cười âm hiểm: “Người không đơn giản. Để trẫm xem miệng người cứng tới đâu, nghĩ thông suốt rồi trở lại nói cho trẫm”

“Hoàng thượng.”- Hữu Hi trong lòng biết không tốt, sợ không thể rời khỏi hoàng cung, như vậy nàng làm sao đi tìm Hoàng Bắc Thiên và người nhà của hắn.

Hoàng đế gọi to: “Người đâu”

“Có thuộc hạ”- Thị vệ đi vào.

Hoàng đế hạ lệnh nói: “Đem nàng áp giải xuống ngục tăng cường canh gác, kẻ nào để mất người, tử tội”

“Vâng ạ”- Thị vệ đem Hữu Hi túm lên, đi ra ngoài.

Trái tim Hữu Hi hoảng sợ cũng là tự nhiên, nàng phải làm sao bây giờ? Hoàng đế thật ghê tởm.

Hoàng đế đi qua đi lại, nếu địa đồ bị lộ ra, nếu như nó có thật, như vậy giang sơn của hắn sẽ chấp tay dâng cho người khác sao, hơn nữa trường sinh bất lão, 4 chữ này qua mức hấp dẫn.

Có bao nhiêu hoàng đế muốn tìm cách luyện thuốc trường sinh bất lão, cuối cùng ăn phải đan dược mà chết. Nếu như hắn có được thuốc trường sinh bất lão, như vậy có thể sống thiên thu , vĩnh viễn cai trị, thống ngự thiên hạ. Thử hỏi có ai muốn chết?

“Khởi bẩm hoàng thượng, Nghĩa Vương gia cầu kiến!”- thái giám đứng bên ngoài cửa đại điện thấp giọng báo.

Hoàng đế vừa nghe thấy là Lăng Khiếu Dương liền biết hấn vì Hữu Hi mà tới, lập tức hô: “Không gấp, nói trầm nghĩ ngơi rồi, có việc gì mai lâm triều tái nghị”

“Vâng ạ”- Thái giám đi ra ngoài,

Lăng Khiếu Dương chờ, nhưng hoàng đế không gấp, hỏi thái giám vì sao hoàng đế lại bắt người, thái giám cũng không biết. Việc này tới quá đột ngột, cũng kì lạ, Lăng Khiếu Dương không khỏi nhớ tới lúc Dạ Lan cùng Hữu Hi ở trong mật thất có nói tới địa đồ.

Hoàng đế bắt Hữu Hi chẳng lẽ cũng liên quan địa đồ, trừ cái đó ra thì hấn không nghĩ thêm được gì nữa, hấn nhường mảy tính kế, chưa kịp nói gì cả liền chạy về Vương phủ.

Vừa về vương phủ, trực tiếp đi tới thủy lao, nơi này từng nhốt Hữu Hi nhưng lúc này bên trong đang giam giữ Dạ Lan. Không thể nói hấn vô tình, chỉ trách Dạ Lan tàn nhẫn, dù không yêu, Lăng Khiếu Dương cũng nguyện cho nàng ta mọi thứ, thậm chí từ bỏ người phụ nữ mình yêu, cấp cho nàng ta thân phận Vương Phi.

Dạ Lan báo đáp hấn chỉ có phản bội, lừa gạt, làm cho hấn tay trắng, hấn ban phát thiện tâm không đi so đo sao? Không, hấn không phải người tốt. nàng khiến hấn mất đi tình yêu, mất đi hài tử, hấn làm sao tha cho nàng, dù hấn có yêu nàng bây giờ cũng không thể tha thứ tất cả cho nàng.

Lăng Khiếu Dương vừa tiến vào thủy lao, Dạ Lan ngẩng đầu lên, nàng bị trói trên chiếc cọc hình chữ thập giữa nước, đau đến nhăn mặt, chật vật không chịu nổi.

Nhìn thấy Lăng Khiếu Dương, nàng cười, kích động la lên: “Lăng... chàng đến để thả ta ra ngoài sao?”

Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nghiêm mặt, nhìn Dạ Lan, đáy lòng trăm mối ngổn ngang, nếu như đứa trẻ của Hữu Hi không mất đi, nói không chừng hấn còn tha cho nàng một mạng.

Vì không sai, nàng chẳng qua là nguyên do, còn hành vi của hấn là điều khiến Hữu Hi hận. Cho nên hấn không thể đem mọi tội lỗi đổ lên một người, nhưng nàng không nên phản bội, lừa gạt, thậm chí làm cho Hữu Hi mất đi hài tử.

“Thả người ra ngoài?”- Lăng Khiếu Dương nhíu mày giống như ác ma. “Ta cho người một cơ hội, chỉ là người có biết nắm lấy không?”

“Cơ hội gì?”- Dạ Lan điên cuồng nghĩ muốn rời khỏi nơi này, thân thể này sắp trở nên hư nát thối rữa rồi.

Lăng Khiếu Dương ngồi xổm xuống, nhìn Dạ Lan, lạnh giọng nói: “Nói, cho ta biết, trên người Dạ Hủy có bí mật gì?”

“Người cũng có hứng thú sao?”- Dạ Lan lộ ra nụ cười quái dị, sợi tóc bừa bộn, khuôn mặt tiều tụy không còn khuynh quốc khuynh thành như xưa.

“Ta không rảnh cùng người nói nhảm, nói mau”- Lăng Khiếu Dương không kiên nhẫn gầm nhẹ.

Dạ Lan thừa cơ đòi điều kiện, than khổ nói: “Ta nói cho người, người phải thả ta ra, ta không muốn ở đây, mau để ta ra ngoài”

Lăng Khiếu Dương vô tình nói: “Nói hay không, nếu không nói người muốn bốn vương tăng số lượng động vật trong nước người mới bằng lòng nói?”

Dạ Lan không dám tin nhìn Lăng Khiếu Dương nói: “Người... Lăng Khiếu Dương, người thật độc ác, người một điểm cũng không nhớ lại tình nghĩa xưa sao?”

“Tình nghĩa xưa”- Lăng Khiếu Dương cười lạnh. “Chính bởi vì tình nghĩa xưa, ta mới mất đi hài tử, chính vì tình nghĩa xưa, ta một lần nữa tiếp nhận người, mà người đáp lại ta thế nào?”

Dạ Lan cầu xin: “Ta là nhất thời hồ đồ, là thái tử xích nguyệt quốc uy hiếp ta, đó là sự thật”

Lăng Khiếu Dương lãnh khốc vô tình nói: “Nói hay không người tự mình lựa”

“Ta nói...”- Dạ Lan nhìn mặt Lăng Khiếu Dương, trừ hận với chán ghét nàng hấn không còn gì khác. “Trên người Dạ Hủy có địa đồ, có thể khiến người khác trường sinh bất lão, có thể là chúa tể thiên hạ, có được sức mạnh thật lớn, cho nên một vài thế lực muốn có nó”

Trái tim Lăng Khiếu Dương như bị đẩy ngã vào hố băng...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 4

Lời của Dạ Lan khiến cho trái tim Lăng Khiếu Dương rơi vào hố băng, từ xưa đến nay có biết bao nhiêu đế vương cầu trường sinh, dùng tất cả mọi biện pháp. Dùng đồng nam đồng nữ để chế thuốc, ăn tim người, tin vào tà thuật chỉ vì trường sinh.

Hữu Hi che dấu một thứ như thế, không chỉ kéo dài sự sống còn thống trị thiên hạ, không ai có thể địch được sức mạnh to lớn đó. Hoàng đế sao lại không tham lam.

Nếu hoàng đế đã tham gia vào sự việc lần này chắc chắn không dễ đối phó, Hữu Hi sợ là lãnh ít dữ nhiều, không biết hoàng đế đối xử với Hữu Hi ra sao, trái tim Lăng Khiếu Dương như bị người ta nhéo mặt, co thắt thật nhanh lại, lo lắng cho Hữu Hi, không quan tâm tới Dạ Lan nữa xoay người đi ra ngoài.

“Vương gia... thả ta ra, thả ta ra ngoài đi..!”- Dạ Lan nhìn Lăng Khiếu Dương xoay người rời đi.

Đau khổ cầu xin.

Bước chân Lăng Khiếu Dương dừng lại một chút nhưng không quay đầu lại, tiếp tục đi nhanh hơn về phía trước.. dù có kêu gào bị thương cách mấy cũng không thể khiến Lăng Khiếu Dương dừng lại, giữa hai người họ có biết bao mối hận không thể hóa giải.

Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, Hữu Hi bị nhốt trong nhà lao tối om đã ba ngày.

Lăng Khiếu Dương đi cầu xin hoàng đế, hoàng đế muốn hắn dừng những tay vào việc này, Lăng Khiếu Dương kích động hồ ngôn loạn ngữ khiến hoàng đế tức giận phát tay áo rời đi, không muốn gặp hắn.

Hắn nhận ra hoàng đế quyết tâm muốn có được địa đồ, vì vậy chuyện Lăng Khiếu Dương cầu xin hoàng đế thả Hữu Hi là không thể nào. Hắn đành phải nghĩ cách khác, nhưng là cách gì mọi có thể cứu được Hữu Hi, hơn nữa sau khi cứu nàng ra làm sao bảo vệ được nàng? Hoàng đế nhất định sẽ không buông tay, toàn lực truy đuổi Hữu Hi.

Lúc Lăng Khiếu Dương đang nghĩ cách xoay chuyển tình thế, thì hoàng đế lại tự mình đến Nghĩa Vương phủ.

Lăng Khiếu Dương cả kinh, hoàng đế muốn trốn hắn còn không kịp, sao lại đột nhiên đến Vương phủ.

Hoàng đế mặc trên mình bộ quần áo vàng óng, ngồi trên ghế chính ở trong đại sảnh, hắn thì ngồi sang bên. Nhíu mày hỏi: “Không biết hoàng huynh đại giá quang lâm là có thánh chỉ gì?”

Hoàng đế biểu tình cao thâm, làm cho Lăng Khiếu Dương trong lòng cảnh giác, mơ hồ hiểu được ý định đến đây của hoàng đế.

Ý đồ đến đây là...

Hoàng đế nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Trẫm tới phủ có chút mạo muội, chắc chắc Vương đệ cảm thấy rất kì lạ. Cũng không có gì quan trọng, trẫm có chuyện muốn hỏi Lãnh Dạ Lan, người đem nàng dẫn tới đây”

Lăng Khiếu Dương nhướng mày, tìm kế thoát, cáo lỗi nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, nàng ta là tội phạm làm rất nhiều điều sai, để bị để giam vào nhà lao, nên không tiện để gặp tránh mạo phạm hoàng thượng”

Về mặt hoàng đế lạnh lẽo, tức giận nói: “Sao, trẫm nói người không nghe sao, đừng có viện lí do, phải người mang nàng tới đây.

Lăng Khiếu Dương không thể để cho hoàng đế gặp Dạ Lan, nếu Dạ Lan ở trước mặt hoàng đế nói ra, như vậy thì mối nghi ngờ của hoàng đế đối với địa đồ mà Hữu Hi cất dấu càng tin hơn, muốn Hữu Hi có thể quay lại cuộc sống bình thường đã khó lại càng khó hơn.

Nhưng hoàng đế thỉnh linh đến, lại trực tiếp yêu cầu gặp Dạ Lan, hắn không thể chống lại. Trong lòng phản kháng, miệng hô to: “Lư An, đem Lãnh Dạ Lan tới”

“Vâng ạ!”- Lư An đứng bên ngoài sảnh lớn tiếng trả lời nhanh chóng đem người tới.

“Không biết hoàng huynh muốn gặp nàng là vì chuyện gì?”

“Vương đệ thật không biết sao? Người là huynh đệ của trẫm, giang sơn này là của nhà họ Lăng, người làm Vương gia cũng nên bỏ ra ít công sức”

Lăng Khiếu Dương vội nói: “Đã để Hoàng thượng giáo huấn”

Hoàng đế không nói gì, mắt híp lại, đợi Dạ Lan tới, đến khi chén trà nhỏ nguội hẳn thì người cũng tới.

Một bóng người suy nhược đi đến. Tóc đen rối bời, quần áo rách nát vẫn còn ướt, hai nam nhân áp giải vào sảnh. Một mùi hôi trời trần ngập xung quanh, hoàng đế không nhìn được cau mày, che mũi lại.

“Các người lui xuống đi, không cần canh”- Lăng Khiếu Dương lớn tiếng phân phó, tất cả thái giám ở gần hoàng đế đều lui xuống, ngay cả cửa cũng

không dám đến gần.

Trong phút chốc, xung quanh chỉ còn lại hai người.

Thân thể Dạ Lan uể oải quỳ xuống, tiền tụy như quý, sắc thái ngày xưa đã mất đi, huồn bã thất sắc như cây cỏ không héo.

“Người chính là Lãnh Dạ Lan”- Hoàng đế cao cao tại thượng hỏi.

“Vâng ạ”- Dạ Lan nhìn thấy hoàng đế cả thân người vàng óng liền biết ngay thân phận.

“Trẫm hỏi người một vấn đề, người phải trả lời thật rõ ràng

Dạ Lan ngây ngốc lạng đi, không kiềm được dùng đôi mắt liếc nhìn hoàng đế một lần, rồi cúi đầu nói: “Hoàng thượng xin hỏi”

“Người với Lãnh Dạ Hủy là tỷ muội?”

“Vâng”

“Vậy người cũng biết trên người nàng có một bức địa đồ rất quan trọng đúng không?”

“Hoàng thượng. ...!”- Dạ Lan bất ổn nhìn Lăng Khiếu Dương một cái, lập tức bạo gan nói: “Hoàng thượng muốn biết cái gì, dân nữ nhất định sẽ báo cho hoàng thượng, chỉ xin hoàng thượng hạ lệnh, bảo Vương gia thả dân nữ ra”

“Ta gan, người còn dám ra điều kiện với hoàng thượng, người muốn chết sao?”- Lăng Khiếu Dương nhàu mày gầm lên.

Dạ Lan khẩu đầu nói: “Dân nữ bây giờ sống không bằng chết, nếu như hoàng thượng không đáp ứng, dân nữ tình nguyện chết đi”

Hoàng đế cau mày, không quan tâm đến tâm tình Lăng Khiếu Dương, lạnh nhạt nói: “Hảo, trẫm đáp ứng người, chỉ cần người trả lời vấn đề trẫm muốn, trẫm sẽ hạ lệnh thả người”

Hoàng đế ra lệnh, Lăng Khiếu Dương cũng không dám phản kháng, Dạ Lan trong lòng vui vẻ, bắt đầu hy vọng, vội nói: “Đa tạ hoàng thượng, hoàng thượng xin hỏi”

Hoàng đế hí hóp mắt, chịu không nổi mùi thói trên người Dạ Lan, rất nhanh hỏi: “Vụ địa đồ có thật sự tồn tại không”

“Vâng, Xích Nguyệt Quốc từng nghĩ bao nhiêu cách để có địa đồ này, người nào có được sẽ lãnh đạo thiên hạ, hơn nữa trường sinh bất lão, có được sức mạnh rất lớn”

“Không được nói bậy!”- Lăng Khiếu Dương khiển trách Dạ Lan, nàng càng nói càng giống thật, hoàng đế chắc chắn sẽ tin, Hữu Hi sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

Dạ Lan vội nói: “Những lời dân nữ nói đều là thật, không có nửa câu là giả dối”

“Vậy địa đồ ở đâu”- Hoàng đế hấp tấp hỏi.

“Là do Dạ Hủy chính miệng thừa nhận địa đồ đã bị nàng giấu đi, chỉ là dân nữ không hỏi được địa đồ ở đâu..”

Hoàng đế trong mắt hiện lên chút thất vọng, đứng dậy, khăn trương rồi đi

“Hoàng thượng, ngài đã đáp ứng dân nữ sẽ thả dân nữ”- Dạ Lan hoảng sợ khẩn cầu nhìn hoàng đế.

“Thả nàng”- Hoàng đế quay lại nhìn Lăng Khiếu Dương nói rồi bỏ đi.

“Vâng, đệ cung tiến hoàng thượng”- Lăng Khiếu Dương đứng dậy chấp tay đưa tiễn.

“Cung tiến hoàng thượng”- Dạ Lan cao hứng mở miệng, không nghĩ tới bản thân lại đột nhiên tránh được một tai kiếp.

Thấy hoàng đế bỏ đi, Dạ Lan cũng hưng phấn đứng dậy, kéo hai chân sớm đã thối rửa, từng bước từng bước đi ra ngoài. Lăng Khiếu Dương nhìn nàng rồi đi, không ngăn cản nhưng đôi mắt hiện lên cái nhìn rất kì lạ.

Dạ Lan từng hy vọng trở lại vương phủ bao nhiêu thì bây giờ lại vội vàng muốn rời khỏi vương phủ, đi hồi lâu cuối cùng cũng tới cửa lớn. Nàng trong lòng vui sướng, có thể sống rồi, thật tốt quá, nàng không biết bản thân muốn đi đâu, nhưng nàng phải tìm con sông nhỏ sạch sẽ tẩy đi thân hình hôi thối của bản thân, xử lý lớp da thịt đã tróc ra.

Bây giờ hoàng đế đã lộ đầu ra, nhìn ra phía ngoài cửa sổ theo bóng lưng Dạ Lan khắp khiêng bước đi, hần phân phó thị vệ đi theo bên cạnh: “Đem nữ nhân đó giải quyết sạch sẽ, không để người còn sống”

Thị vệ quay đầu nhìn thấy bóng Dạ Lan liền chấp tay nói: “Thuộc hạ đã rõ”- Nói xong liền đi về phía Dạ Lan.

Dạ Lan đi đến con sông nhỏ ở vùng ngoại ô, nơi này từng là chỗ mà nàng cùng Lăng Khiếu Dương cười ngửa du ngoạn.

Bây giờ nhớ lại, ngay cả gương mặt mình cũng chẳng còn như xưa, giấc mộng thái tử phi tan biến, mộng làm vương phi lại nhận được kết quả thế này. Hận nàng hận Dạ Hủy.

Nhìn dáng vẻ chật vật của mình dưới dòng nước Dạ Lan hận không thể giết chết Hữu Hi để trả hận. Bây giờ nàng vẫn chưa nhận ra tất cả đều do bản thân gieo gió mà gặt bão, còn trách người khác.

Ngồi bên bờ sông, nàng vung nước lên uống một ngụm, nhưng nhìn thấy phía sau mình có bóng nam nhân cầm kiếm, một luồng sáng hướng về phía nàng, chưa kịp quay đầu lại thiết lên, đao đã bổ xuống đầu nàng.

Máu tương văng khắp nơi, nam nhân đem Dạ Lan cùng thủ cấp của nàng quăng xuống sông, Dạ Lan cả người đầy máu không còn biết gì theo dòng nước trôi đi.

Thị vệ rửa đao sạch sẽ rồi đem cạy đao vừa dùng để giết Dạ Lan thả vào vỏ, coi như không có việc gì. Giết người tựa như bóp chết một con kiến.

Dạ Lan tưởng rằng bản thân đã tự do, cũng không ngờ hoàng đế không để nàng sống, bởi vì nàng biết quá nhiều...

Hoàng đế trở lại trong cung, không thể chờ đợi đi đến chỗ giam Hữu Hi.

Hữu Hi bị giam trong lòng lo lắng, hoàng đế mỗi ngày đều dành thời gian đến vận hỏi nàng, ngay cả người thân tín nhất hẳn cũng không tin, tra hỏi cũng không để người khác ra tay, hẳn không muốn để ai biết chuyện địa đồ, không muốn nhiều người cùng có tham vọng này, có thể thấy được hẳn rất coi trọng địa đồ.

Ba ngày này, Hữu Hi không nói gì cả, cái gì cũng không biết, không có địa đồ. Địa đồ đó là mạng của nàng, giao đồ ra chẳng khác gì giao mạng ra, lời đồn thật đáng sợ, càng truyền càng khuếch đại.

Nàng không tin có đồ như thế, nhưng người khác tin, dù nàng hủy đi địa đồ cũng không ai tin nó đã mất. Nàng không biết bản thân bị giam bao lâu, nếu hoàng đế không có được địa đồ chắc sẽ đem nàng hủy đi, như vậy nàng sẽ không rơi vào tay người khác, dù địa đồ có ở đâu cũng không ai biết nữa.

Tránh không khỏi vận mệnh của bản thân, Hữu Hi như muốn phát điên, tùy tiện bắt người, giam người, giết người, ở thời cổ đại này nhà thường thì com người, đối mặt với quyền lực thật sự đáng sợ, khiến nàng nhớ đến xã hội thế kỷ 21.

Hôm nay hoàng đế đến vận hỏi, ngày hôm qua tra không ra, hoàng đế đã nổi giận dùng đòn, hôm nay không biết sẽ ra sao.

Nàng đã ba ngày không ăn cơm, không uống nước, cả người vô lực, đôi môi đỏ mọng khô nứt, bụng trống rỗng, hoàng đế muốn dùng cách này hạnh hạ nàng, làm cho nàng không chịu nổi tự mình nói ra.

Nếu như nàng không cách nào thoát khỏi đây thì nhất định sẽ chết ở đây, như vậy cái chết của nàng xem như cũng có ý nghĩa.

Tiếng chó cửa phòng giam mở ra, Hữu Hi đỡ đỡ ngồi yên. Nàng biết hoàng đế tới, đơn giản chỉ là hỏi địa đồ ở đâu, muốn nàng giao ra đây. Quả nhiên, hoàng đế một mình đi vào, đôi mắt đen chứa đựng sự hấp tấp, kéo cái ghế gỗ tới, Hữu Hi cùng hoàng đế đối diện nhau.

Nàng cứ như vậy ngồi xuống, gương mặt nhìn hẳn rồi lại hạ mi xuống.

Hoàng đế đứng đó, nhìn chằm chằm Hữu Hi, lạnh lùng nói: “Trẫm hôm nay đi gặp tỷ tỷ người”

Sau đó thì sao? Hữu Hi đoán, chắc chắn liên quan đến địa đồ, nàng ngẩng đầu nhìn hoàng đế nhưng không nói gì.

“Trẫm biết, tỷ tỷ người nói cho trẫm nghe, địa đồ trên người người, người cũng biết địa đồ ở đâu, cho nên, không cần thử thách tính nhẫn nại của trẫm, giao ra địa đồ nếu không người chỉ có con đường chết.

Ánh mắt Hữu Hi giật giật, đứng dậy, đi về phía trước vài bước: “Hoàng thượng, ta có thể nói địa đồ ở đâu, nhưng người phải đáp ứng ta một việc”

Hoàng đế cười lạnh: “Tỷ muội các người thật đúng là không để lỡ thời cơ đàm phán điều kiện”- Cùng hẳn đàm phán điều kiện chỉ có chết.

“Điều kiện này đối với hoàng thượng không có khó khăn, đôi lấy hoàng thượng có được thứ tốt hơn không phải lợi sao?”

“Hảo, nói trẫm nghe”- Hoàng đế tò mò.

“Ta hy vọng hoàng thượng có thể trả lại sự trong sạch cho người nhà Hoàng Bắc Thiên, để cho bọn họ về gia hương, sống một cuộc sống tốt, yêu cầu này đối với hoàng thượng nhất định có thể làm, hơn nữa còn rất dễ dàng”

“Trẫm cũng muốn nói điều kiện”- Hoàng đế vẻ mặt âm hiểm: “Người nếu không giao địa đồ ra. Trẫm sẽ ban cho họ cái chết ngay lập tức”

Hữu Hi cười cười nói: “Tốt, hoàng đế không hổ là hoàng đế, luôn cao chiêu nhất. Nhưng nếu như thế, thứ hoàng thượng muốn sẽ vĩnh viễn không bao giờ có, ta sẽ đem theo bí mật này vào mộ”

Hoàng đế đánh giá một chút, điều kiện Hữu Hi trăm lợi không chút hại, đáp ứng cũng không sao.

“Được, trăm đáp ứng người”

“Xin mời hoàng thượng viết chiếu thư bố cáo thiên hạ”

“Người...”- Chưa từng có ai dám nhiều lời như vậy, bức hấn không có cách nào khác, hoàng đế bực mình nói: “Được, trăm ngày mai sẽ viết chiếu thư ban ra”

“Nhìn thấy chiếu thư rồi, ta sẽ đem đồ giao ra”

Hoàng đế phát tay áo nói: “Một lời đã định”

“Hào”- Hữu Hi mỉm cười.

Hoàng đế bỏ đi có chút tức giận.

Hữu Hi tĩnh lặng ngồi trên chiếc giường nhỏ đơn sơ, nghĩ lại vừa sợ vừa khó chịu. Trong lòng khắc ghi tên Hoàng Bắc Thiên, nàng sẽ chết, sẽ chết không còn có thể gặp hấn.

Hấn đi đâu rồi, tại sao, tại sao lại đối xử với nàng như thế, mấy tháng rồi không có tin tức. Hữu Hi nghĩ tới mà đau lòng, muốn gặp hấn, muốn nhìn thấy hấn, rồi sợ nhìn thấy hấn thì hấn sẽ gặp nguy hiểm

NHưng bây giờ nhìn xung quanh mình là căn phòng giam nhỏ hẹp, nàng vừa cảm thấy tuyệt vọng vừa bất lực, cái chết đã tới gần, khi chết rồi thì không thể gặp lại hấn.

Bắc Thiên.. Hữu Hi vui mặt vào lòng bàn tay, yên lặng rơi lệ. Trong lòng thương tâm, nàng bắt đầu sợ cái chết đến với mình.

Trời dần tối đen, nước mắt cũng đã khô, Hữu Hi cuộn mình trong góc, như con chó nhỏ mất đi sinh khí. Mọi thứ đều trở nên an tĩnh, an tĩnh khiến trái tim nàng run rẩy, đột nhiên tiếng hét của rất nhiều người vang lên, cắt ngang sự yên tĩnh, giống như là miếng lụa bị một vũ khí rất sắc bén cắt đứt.

Hữu Hi ngồi thẳng dậy, tiếng la bên ngoài như muốn vỡ cả trời đất, xảy ra chuyện gì vậy? Nàng giật mình từ khung cửa sổ trên cao nhìn ra ngoài, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Bên ngoài la hét càng lúc càng lớn, đỉnh tai nhức óc, thanh thế to lớn, làm người ta kinh hãi.

Xảy ra chuyện gì thế, bạo động sao? Hữu Hi không kiềm được trầm nghĩ, trái tim đập loạn nhịp.. sao chuyện gì cũng như muốn đổ hết lên người nàng thế này.

Ngoài cửa truyền đến tiếng hét thảm, thu hút sự chú ý của Hữu Hi, cửa ngục đột nhiên mở ra.

Trái tim Hữu Hi đông cứng lại, nhìn về phía cửa, chỉ thấy một thân ảnh cao dài rất gầy. Nàng kinh hoàng khẽ rên thoảng cái đã trở nên yên lặng, là Lăng Khiếu Dương. Hấn tới đây làm gì, Hữu Hi ngờ ngác nhìn Lăng Khiếu Dương, chỉ thấy kiếm hấn bay loạn trong không trung, chặt đứt khóa cửa làm bằng thiết rồi đi đến, bắt lấy một tay nàng, trầm giọng nói: “Theo ta đi”

“Người... Ta...” Hữu Hi trong nhất thời không biết làm gì cho tốt, nàng tưởng rằng nàng đã chết, nàng cùng làm hoàng đế trao đổi, đổi lấy cuộc sống tự do của người nhà Hoàng Bắc Thiên, hơn nữa nàng cũng không nghĩ Lăng Khiếu Dương sẽ xuất hiện.

“Mau đi”- Lăng Khiếu Dương không kịp chần chờ ôm lấy nàng, giống như ngày xưa vẫn bá đáp, cùng với thân thể hấn bay ra ngoài.

Lúc Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương đem ra ngoài, mới phát hiện, bên ngoài toàn cảnh chém giết. Thị vệ trong cung tay cầm cung, tay cầm kiếm chém giết, mùi máu tanh tàn nhẫn khiến Hữu Hi không dám mở mắt ra nhìn.

Khắp nơi đều là người, đều là hỗn loạn chém giết, Lăng Khiếu Dương mang theo Hữu Hi nên cũng không thể tránh né. Chỉ lao vào trực diện hỗn loạn, Lăng Khiếu Dương che chở cho Hữu Hi, đao kiếm trong tay không ngừng công kích.

Đao kiếm không có mất, có chịu sự tập kích của cung tên, Hữu Hi bị hoàn cảnh lúc này làm cho sợ đến ngây người, không biết nên làm gì.

Đám người kia là ai, sao lại xông vào cung, xem trang phục thì hình như là dân chúng. Lúc Lăng Khiếu Dương che chở Hữu Hi tránh né, bọn họ cũng chạy ra xa.

Lúc này một nhóm thị vệ mặc trang phục đỏ, chém giết loạn dân, lại chạy về phía Lăng Khiếu Dương nói.

“Vương gia ngài không thể mang nàng đi”- Thủ lĩnh thị vệ ngăn cản đường Lăng Khiếu Dương

“Cần ta thì chết”- Lăng Khiếu Dương hai mắt đỏ ngầu, lạnh lùng rống lên.

“Hoàng thượng có lệnh, thuộc hạ đành phải mạo phạm”- Thị vệ nói xong hướng về phía Lăng Khiếu Dương tấn công.

Lăng Khiếu Dương một bên chống địch, một bên phòng ngừa loạn dân, lại dây dưa với thị vệ, cố gắng hết sức mình.

Vẫn như cũ đem Hữu Hi bảo hộ vào lòng, trên mặt hắn đầu máu người, trông thật dữ tợn đáng sợ. Trên lưng hắn, cánh tay hắn bị thị vệ cùng loạn dân đâm đến thương tích, nhưng chỉ cau mày, cố gắng bảo vệ Hữu Hi hoàn hảo.

Ngay lúc Lăng Khiếu Dương tránh đi kiếm thị vệ, một mũi tên của loạn dân bay về phía Lăng Khiếu Dương.

“Phốc” một tiếng, mũi tên đâm vào người Lăng Khiếu Dương, hắn đau thối thối, miệng phun máu, thị vệ giờ chân đã ngã Lăng Khiếu Dương xuống đất.

Nhìn Lăng Khiếu Dương bị thương, trái tim Hữu Hi thắt lại, quên cả thở, kinh hãi chạy đến bên cạnh hắn. Nhưng thị vệ tiến lên bắt lấy Hữu Hi, kềm trong tay Lăng Khiếu Dương chỉ về phía thị vệ, xuyên qua tim hắn, thị vệ ngã xuống đất.

“Mau đi.”- : Lăng Khiếu Dương khó khăn gập nhẹ, đứng dậy.

Hữu Hi hoảng sợ nhìn Lăng Khiếu Dương, trong lúc nhất thời không biết chạy đâu, cục diện hỗn loạn, đánh giết, người chết vô số. Còn lại thị vệ cùng loạn dân chém giết, cùng Hữu Hi chạy đi.

Lúc này giữa không trung một thân ảnh màu trắng bay tới, cả thân bạch y trong đêm tối lửa bập bùng khiến người khác chú ý, thân ảnh phiêu dật xuất trần, tựa như tiên nhân, khăn trắng che mặt, từ trên trời hạ xuống, đáp bằng hai chân, sau đó đá nhẹ khiến thị vệ văng ra, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Hữu Hi.

Hắn cúi đầu nhìn Hữu Hi, cũng xuất hiện trong tầm mắt nàng, trái tim Hữu Hi điên cuồng nhảy dựng lên, thân ảnh màu trắng vương cánh tay dài ôm lấy thất lung Hữu Hi, phi thân bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 5

Thân thể của Hữu Hi được bạch y nam nhân nâng lên chậm rãi cách xa mặt đất, nàng cúi đầu nhìn khung cảnh, chỉ thấy Lăng Khiếu Dương ngẩng đầu nhìn nàng.

Trong mắt hắn có sự đau khổ, không nở, còn có chút cảm giác an ủi, trên mặt đầy máu tươi, bên môi cũng ứa máu.

Nhìn nàng rời đi, cuối cùng chút động lực chống đỡ thân thể dậy cũng mất đi, té xuống đất, không còn cảm giác gì nữa.

Hữu Hi nhìn thấy mũi tên cắm trên lưng hắn, trái tim thắt lại đau đớn, hắn đã chết rồi sao? Hữu Hi lại nghĩ tới bản thân được bạch y nam tử mang đi rồi xa khỏi cảnh chém giết, thoát khỏi loạn dân che chở nàng rời đi.

Lăng Khiếu Dương cũng dần mất hút trong tầm mắt, cảm giác trong lòng nàng lúc này nói không nên lời.

Cánh tay ôm ngay hông càng siết chặt, thoát khỏi trọng lực kéo xuống, sau khi rời khỏi hoàng cung đến chỗ bí mật mới dừng lại.

Hữu Hi nhìn chăm chăm bạch y nam nhân đang ôm mình, cảm giác quen thuộc này khiến nàng muốn tự tay tháo khăn che mặt của hắn ra. Hắn bắt lấy tay nàng, giữ lại trong lòng bàn tay hắn, ngăn cản nàng.

Lòng ngực của hắn, khí tức của hắn, ngay cả cảm giác trong lòng bàn tay hắn đều quen thuộc. Trong lòng Hữu Hi chăm mỗi ngón ngang, chưa xót đau đớn thì nhau xuất hiện, trong mắt ngấn lệ, muốn gọi cái tên mà trong lòng đã vang lên ngàn vạn lần thì bên tay lại truyền đến tiếng gọi cung kính âm ỉ: “Môn chủ”

Hữu Hi quay đầu nhìn lại, đã thấy từ trong bóng tối có hai bóng người đi tới, là hai nữ tử mặc y phục đen.

Cái gì? Môn chủ?

Bạch y nam nhân ôm lấy nàng đi về phía hai nữ tử, chỉ gật đầu nhưng không nói gì hết, cuối cùng nhìn thật sâu vào mắt Hữu Hi, buông lỏng nàng ra, rồi phi thân rời đi.

Không!! Hữu Hi muốn dùng tay giữ hắn lại, nhưng ngay cả vạt áo cũng không nắm được, hắn cứ như vậy mà đi, ngay cả một câu nói với nàng cũng chẳng có.

Hắn là Bắc Thiên mà nàng yêu sao? Đúng không? Hữu Hi nhìn xung quanh trong lòng tự hỏi.

“Theo chúng ta đi”- Một nữ tử khá cao so với người còn lại mở miệng hỏi.

Hữu Hi trong lòng khí chịu, nhìn hai nữ tử hoàn toàn xa lạ, nàng cương ngạnh hỏi: “Các người là ai?”

Nữ tử khác lo lắng nói: “Nơi này không nên nói nhiều, trước tiên rời đi đã?”

“Lên xe đi”- Nữ tử có vóc người khá cao đã hành động ngay, ôm lấy Hữu Hi kéo tay nàng dừng lại bên trước xe ngựa.

Ba người lên xe, ngồi ở trước xe là một nam nhân có hàng râu mép rất dài, vôi vàng quét roi dục ngựa rồi đi kéo xe chạy mau, trong lúc đó Hữu Hi vẫn còn mê mang.

Nhìn bên trong xe là hai nữ tử xa lạ, nàng nhận được hỏi: “Người vừa rồi cứu ta là ai, sao hai người lại gọi hắn là môn chủ, các người là ai?”

Nữ tử vóc dáng cao ôm quyền nói: “Ta gọi là Miêu Hồng, nàng là muội muội của ta, Miêu Thanh, người vừa rồi cứu người là môn chủ của bọn ta”

“Môn chủ?”- Vậy không phải là Hoàng Bắc Thiên sao, tại sao lại trở thành môn chủ, chỉ ba tháng không gặp, nàng không còn biết gì hết hắn, cảm giác này thật đáng. Hai người yêu nhau thân mật gần gũi biết bao chỉ qua một thời gian liền trở nên xa lạ, Hữu Hi lại cảm thấy nghi ngờ, nàng yêu Hoàng Bắc Thiên sao?

Chân hắn khỏe lại rồi sao? Các đại phu đều nói hắn không thể đi được, vậy mà lúc ở trước mặt nàng, lại là một người võ công cao cường, thân thủ rất cao, là một nam nhân khỏe mạnh hoàn hảo.

Thật là Bắc Thiên sao? Lòng nàng loạn cả lên, do dự muốn hỏi tên của môn chủ, nhưng lại nghĩ, nếu thật là Bắc Thiên, hắn phải già chết mà trốn đi, nay xuất hiện nhất định không dùng tên trước kia.

“Đa tạ các người cứu ta, chúng ta đi đâu đây?”- Hữu Hi không thích loại cảm giác này, hoàn toàn không biết gì cả, không nắm được mọi thứ trong tay.

Đối với Hữu Hi, muội muội Miêu Thanh tựa hồ không kiên nhẫn, tức giận trả lời: “Chúng ta tìm nơi an toàn để ở, người yên tâm đi không có chuyện gì đâu!”

Hữu Hi cảm nhận được Miêu Thanh hơi bức mình, lập tức cũng không hỏi nữa, mọi thứ tất cả mọi thứ đều chờ cho đến khi gặp được bạch y nam nhân thì hơn.

Xe ngựa chạy đi rất lâu, đến khi hùng đông mới dừng lại, Hữu Hi biết, nơi mà các nàng muốn tới rồi. Miêu gia tỷ muội xuống xe trước, Hữu Hi theo sau, lúc này mới chú tâm là mình đang đứng trong một viện nhỏ trang trí rất đơn giản. Ở phía bên ngoài vách tường cửa có treo cung tên, đao săn thú, cả tấm da thú, Hữu Hi cảm giác như mình đang đứng nơi thợ săn ở.

“Vào đi”- Miêu Hồng đối với Hữu Hi hòa thuận, lộ ra nụ cười tươi sáng, còn có thể nhìn thấy hai lúm đồng tiền nhợt nhạt bên má.

Hữu Hi cười lấy lệ, đi về phòng, nhưng cảm giác say sẩm kéo đến.

“Ah, người làm sao vậy?”- Miêu Hồng kịp thời đỡ lấy thân thể Hữu Hi, vôi vàng diu nàng vào trong phòng, đặt Hữu Hi lên giường, rồi giữ lấy cổ tay Hữu Hi xem mạch. “Chắc người đói bụng rồi, nghỉ ngơi đi, ta kêu Miêu Thanh làm đồ ăn cho người”

“Cám ơn”

“Nằm xuống nghỉ ngơi đi, lát ta sẽ kêu”- Miêu Hồng nói xong, xoay người rời đi.

Hữu Hi nằm trên giường nhưng đầu lại quay cuồng hình ảnh Lăng Khiếu Dương bị thương, đôi mắt đen của hắn, cả bạch y nam nhân mà nàng cho rằng là Hoàng Bắc Thiên. Nhưng cảm giác quen thuộc đó lại nói đó chính là Hoàng Bắc Thiên, nhưng hắn không nói với nàng câu nào, chỉ dùng hai mắt nhìn nàng, ẩn chứa trong đó rất nhiều lời muốn nói. Có lẽ, hắn vôi vàng đi làm việc, nhiều người đang chém giết như vậy, hắn lại ở chỗ này nói chuyện nữ nhi tình trường quả thật không phải.

Nghĩ tới lại lo lắng đến sự an toàn của hắn, Hữu Hi hoàn toàn ngủ không được, đầu óc trống rỗng. Không biết bao lâu, Miêu Hồng bụng thức ăn tới, về mặt thiện lương, mang theo chút nghĩa khí của nữ tử giang hồ, nhưng lại luôn vui vẻ động lòng người, khi cười để lộ má lúm đồng tiền.

Hữu Hi ăn cơm, bụng cũng không khó chịu nữa, liền hỏi Miêu Hồng khi nào bạch y nam nhân tới.

Miêu Hồng nói với nàng, môn chủ còn nhiều chuyện chưa giải quyết, không thể gặp ngay được.

Hữu Hi lại không kiềm được thất vọng, đau lòng, chờ đợi, chờ bóng dáng quen thuộc ấy lại xuất hiện trước mắt nàng, nàng phải chờ. Căn phòng ở nơi hẻo lánh, phía sau là ngọn núi cao, chung quanh cũng chẳng có nhà nào.

Hữu Hi ở đây chờ, chờ người mình yêu xuất hiện, nhưng đã hơn mười ngày cũng không gặp được người đó. Trừ Miêu Thanh và Miêu Hồng, còn có nam nhân đánh xe, chắc cũng gần bốn mươi tuổi, cao lớn phóng khoáng, mỗi ngày đi săn bắt thú cải thiện cuộc sống, tên của hắn rất đặc biệt, Khiêu Sơn

Báo.

Hữu Hi lo lắng đợi Hoàng Bắc Thiên xuất hiện, nhưng vẫn không thể đợi được, đôi lúc nàng suy nghĩ, có phải Hoàng Bắc Thiên đã ghét nàng, không muốn gặp nàng. Tại sao, tại sao, hắn không đến gặp nàng, sinh tử tương phùng, gặp lại, vội vã biệt ly, đôi lấy một trái tim chờ đợi mòn mỏi.

Nhiều lần hỏi Miêu Hồng chừng nào môn chủ tới, bọn họ chỉ nói, môn chủ đang giải quyết chuyện bên ngoài. Hắn ngay cả một chút cũng không quan tâm đến tâm trạng nàng sao? Hữu Hi không nhìn được nữa, trái tim kịch liệt nổi dậy, nàng đi ra sân chính đứng trước mặt sơn báo đang luyện công hồi, lạnh lùng nói: “Báo tử, ta muốn phiên ngươi một việc”

Sơn Báo ngừng luyện công, nhìn Hữu Hi, tay lại sờ hõm, cười hỏi: “Chuyện gì?”

Hữu Hi nhìn thẳng hai mắt Sơn Báo, giọng nói bình thản: “Vậy ngươi nói ta biết, môn chủ của ngươi bận chuyện gì?”

Sơn Báo cười thô kệch, uyển chuyển nói: “Môn chủ công việc bận rộn, cái này rất khó nói”

“Được”- Trái tim Hữu Hi cảm thấy khó chịu. “Nếu như hắn bận không thể tới gặp ta, vậy dẫn ta đi gặp hắn”

Sơn Báo làm khó nói: “Xin lỗi, ta không thể mang ngươi đi”

“Không thể”- Hữu Hi cười khổ. “Vậy ngươi chuyển lời với môn chủ, ta chỉ cho hắn thời gian tới ngày mai, nếu như hắn không tới, ta sẽ bỏ đi, không cần thương lượng”

Hữu Hi nói xong quay về phòng, trái tim buồn bã tự hỏi mọi chuyện thế này là vì sao, sao lại thế!

Sơn Báo đứng trong sân, cau mày nghĩ ngợi, cuối cùng rút đao lại hướng về phía phòng tỷ muội Miêu Hồng gọi: “Ta đi đây một chuyến, nơi này các ngươi quản giáo cho kĩ”

“Muội biết rồi Báo tử ca!”- Miêu Thanh từ trong phòng đi ra, giọng nói giòn giã đáp, sau đó quay vào phòng.

Sơn Báo rời đi.

Trong viện trở nên yên tĩnh, chỉ có gió núi thổi qua, thổi đến mức lạnh run. Đêm lặng lẽ kéo tới, Hữu Hi trong bụng đầy tâm sự ngón ngàng không ngủ được, trong đầu là hình ảnh bạch y nam nhân chính là Hoàng Bắc Thiên.

Môn chủ chính là Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên chính là môn chủ, nhưng hắn không gặp nàng, Hữu Hi trong lòng thâm ai oán, đau đớn nhiều hơn.

Đang tự dằn vò bản thân thì bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, lòng nàng liền trở nên căng thẳng ngồi bật dậy nhìn về phía cửa.

Trong lòng cảm giác được điều gì đó, có lẽ là cảm giác chờ mong làm nàng điên, ngay cả mạng giấy cũng bỏ qua vội vàng chạy tới cửa, tay lục đục mở chốt.

Ngoài cửa là bóng nam nhân đứng lặng yên, ánh trăng chiếu xiên vào người hắn, vừa mờ lung lại vừa chói mắt.

Đúng rất chói mắt, sự xuất hiện của hắn vô cùng chói mắt, nỗi đau trong ngực nàng ngày càng bành trướng, lòng chua xót, hai mắt đầu tận lực kiềm chế không rơi lệ.

Là hắn, là hắn, là Hoàng Bắc Thiên, dù hình ảnh mờ lung, nhưng nàng cảm thấy rất rõ. Tay nàng xoa nhẹ mặt hắn, động tác cẩn thận, sợ tất cả chỉ là ảo giác.

Nhưng là thật, cảm giác ấm áp, còn có vết sẹo mờ trên mặt, cũng nói cho nàng biết nam nhân trước mắt chính là Hoàng Bắc Thiên.

Nhưng tại sao không chịu gặp nàng, tại sao hắn ngay cả một chút cũng không khát khao muốn gặp nàng.

Đau lòng muốn vỡ ra, nhưng hắn còn sống, niềm vui lại phủ lên nàng. Nghĩ tới nỗi đau phải chịu vì tưởng hắn đã chết, nghĩ tới hắn trốn tránh nàng hơn mười ngày không gặp, nghĩ đến hắn che giấu mọi thứ, tất cả oán hận, nhớ nhung, đau khổ đều bùng phát. Tay Hữu Hi đánh vào mặt Hoàng Bắc Thiên, phát ra tiếng giòn vang, vừa khóc vừa la:

“Tại sao, tại sao không chịu gặp ta, tại sao!”

Hai tay Hoàng Bắc Thiên dùng sức đem nàng ôm chặt vào ngực, mang theo cảm giác xin lỗi, đau lòng, lồng ngực của hắn cũng nhớ nhung cảm giác được ôm nàng, ôm người con gái mà hắn yêu.

Hữu Hi khóc nức nở, tay ôm lấy Hoàng Bắc Thiên, ôm lấy nam nhân nàng yêu, nước mắt từng giọt rơi xuống tựa như rơi vào lòng hắn thiêu đốt trái tim hắn.

Tay Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi siết chặt, như muốn đem thân thể nàng nhập sát vào người hắn, trở thành máu xương của hắn.

Q.3 - Chương 6

Trong lòng Hữu Hi yêu hận trộn lẫn vào nhau, nàng ôm chặt Hoàng Bắc Thiên, nỗi nhớ nhưng cùng những tủi nhục phải chịu khiến nàng không kiềm được khóc nức nở.

Nàng cố chấp chờ đợi giây phút này, chờ đợi thời khắc này đã suốt 3 tháng 10 ngày.

Hắn còn sống, còn sống, quả là điều tốt, nhưng tại sao lại phải chia xa lâu như thế, khiến cho nàng nghĩ lại vẫn đau lòng.

Tiếng Hữu Hi khóc rống lên khiến trái tim Hoàng Bắc Thiên đau đớn, hắn ôm chặt nàng vào phòng, dùng chân đá cánh cửa, đi tới bên giường ngồi xuống, chuyển động liên tục nhưng cơ thể hai người một khắc cũng không rời.

Hai người nhớ nhau, muốn dùng giây phút này, xóa đi nỗi nhớ suốt ba tháng qua.

“Hoàng Bắc Thiên, ta hận chàng, ta hận chàng. Tại sao lại biến mất lâu như thế, tại sao?”- Hữu Hi khóc, bàn tay nhỏ bé đâm vào lòng ngực kiên cố của hắn, nói hận nhưng lại yêu hắn vô cùng.

Hoàng Bắc Thiên tùy ý để Hữu Hi phát tiết, trong lòng đau đớn chua xót, giọng nói nghèn nghẹn, gằn nhẹ nói: “Ta nhớ nàng, Hữu Hi, rất nhớ nàng”

Hữu Hi đẩy nhẹ mình ra, tạo ra khoảng cách giữa hai người, đôi mắt đen trong bóng tối nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên, thương tâm nói: “Nhớ tới ta, suốt ba tháng qua chẳng có tin tức, rồi lại đột nhiên xuất hiện cứu ta, sao đó quãng ta ở đây không nhìn không hỏi, chàng thật sự có nghĩ tới ta sao? Có sao? Hoàng Bắc Thiên, chàng quá đáng, thật quá đáng!”

Hoàng Bắc Thiên bối rối, cúi đầu tìm môi Hữu Hi, bất an nhỏ giọng: “Đừng hận ta Hữu Hi, đừng!”

Hữu Hi muốn hôn hắn, nhưng rồi vì tức giận mà tránh né, nhớ lại mấy ngày lo lắng vừa qua, bị nỗi nhớ hành hạ, nàng làm sao không hận được; hung hăng đẩy mạnh Hoàng Bắc Thiên, đứng lên cách hắn vài bước, trong mắt vẫn ngấn lệ, khổ sở nói: “Chàng có biết mấy ngày qua ta ra sao không? Sau khi nghe tin chàng chết, ta thiếu chút nữa cũng muốn đi theo chàng, chàng có biết hay không?”

“Khi ta nhìn thấy đóa hồng, trong lòng dâng lên hy vọng, vẫn mong mọi chàng tới đưa ta bỏ đi, mang ta về bên chàng, nhưng chàng biết không, loại nhớ nhung ăn sâu vào xương cốt này, hành hạ trái tim ta, làm cho ta mỗi lần nhớ tới chàng đều đau lòng, nhưng ta vẫn chờ, tại sao chàng mãi không tới chứ”

“Mấy ngày qua, chàng đã làm gì ở đâu?? Chuyện gì đã xảy ra, suốt ba tháng qua ta không nghe tin gì cả, dù chàng muốn giấu giếm thân phận cũng không cần lâu như thế”

“Còn nữa, chàng đang che dấu ta chuyện gì, tất cả mọi chuyện xảy ra là vì sao? Chàng tại sao lại biến thành môn chủ, thậm chí... ta có cảm giác chúng ta như hai kẻ xa lạ. Ta rất sợ cảm giác này, sợ cảm giác bị chàng bỏ rơi, không thể cảm nhận được tình yêu của chàng vẫn còn đó, chàng không cần ta, còn ta cũng không nhận ra chàng nữa, loại cảm giác này, chàng có hiểu được không, hiểu được không”

“Không!”- Hoàng Bắc Thiên hét lớn, trái tim gắt gao thất lại, tiến lên từng bước, đem Hữu Hi ôm vào lòng. “Không, Hữu Hi, là ta không tốt, ta không nên nói với nàng như vậy, hai ta không phải người xa lạ, ta vẫn là ta, ta là Hoàng Bắc Thiên, ta là người mà nàng yêu, đừng rời bỏ ta, trái tim ta chưa từng một lần đổi thay”

Tất cả oán hận cùng uất ức trong lòng trao ra, Hữu Hi nói tất cả, mặt dán vào ngực Hoàng Bắc Thiên, nàng khiến tâm tình đang kích động bình tĩnh lại, cúi đầu nói: “Được, ta không nói nữa, vậy chàng nói đi, nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra”

Nàng chỉ cần một lời giải thích.

“Được, ta sẽ kể cho nàng, sẽ nói cho nàng nghe”

Nỗi thương cảm vui sướng tràn ngập trong đêm, Hoàng Bắc Thiên thì thầm nói ra tất cả những chuyện đã phát sinh. Hữu Hi lắng lắng nghe, suy nghĩ, trái tim mất mát cũng không bởi vì những lời giải thích của Hoàng Bắc Thiên mà niềm vui mất đi.

Ra là Hoàng Bắc Thiên gia nhập Vô Âu Môn. Vô Âu Môn thay trời hành đạo, cứu trợ tế bần, lấy việc chăm lo dân chúng làm mục tiêu.

Vô Âu Môn do người nhà họ Triệu sáng lập, cũng giống như Hoàng Bắc Thiên, cả nhà lão Triệu bị gian thương hãm hại vu khống tội danh, cả nhà bị trảm, chỉ còn lại hãn chạp thoát, như cá lọt lưới

Vì báo thù, hãn khổ tâm đến việc nổi loạn, không lo sẽ chết khi nào, chỉ chú tâm cùng triều đình đối nghịch. Phát triển nhiều năm qua, truyền tới tai môn

chủ Miêu Phách Thiên. Miêu Phách Thiên cũng như thế, cả nhà bị giết, mình hần sống cô độc, hần cùng Triệu Nguyên giống nhau, đều có kẻ thù không đội trời chung là hoàng đế.

Vô Âu Môn có nhiều loại người khác nhau, không thiếu anh hùng hảo hán, giang hồ hào kiệt, cũng có rất nhiều người chịu án oán bị buộc đến nước đường cùng.

Vô Âu Môn phát triển cho tới hôm nay, nhân số đã đạt tới gần mười vạn người, trải rộng năm sông tứ hải. Mà Hoàng Bắc Thiên chính là môn chủ đời thứ ba được chọn họ, tất cả đều có chung kẻ thù là hoàng đế.

Sau khi bị giam vào Minh Viên không lâu, biết được tin tức Hoàng Bắc Thiên, Miêu Phách Thiên đột nhập Minh Viên, thuyết phục hần gia nhập Vô Âu môn, cùng hần chống lại triều đình, cứu dân khỏi bọn áp bức, những người vô tội bị chèn ép, tạo cho dân chúng một cuộc sống không lo lắng.

Ngay từ đầu Hoàng Bắc Thiên quả quyết cự tuyệt yêu cầu, vì hần không muốn làm kẻ đại nghịch.

Cho đến ngày hôm đó, Lăng Khiếu Dương xông vào Minh Viên, mang Hữu Hi đi, hần không thể tiếp tục cuộc sống vô vị như vậy, trở mắt nhìn người mình yêu bị người khác khi dễ trong khi đó hần chỉ có thể thúc thủ vô sách.

Từ từ suy nghĩ, mối lo trong lòng được tháo trừ, từ nay về sau hần lựa chọn con đường không lối về, có thể thành vua, cũng có thể thành giặc.

Vô Âu Môn phát động cuộc bạo loạn hôm đó là một là vì cứu Hoàng Bắc Thiên, hai là nhiễu loạn triều đình.

Thừa lúc rối loạn, bọn họ trộm long tráo phụng, tìm người giống Hoàng Bắc Thiên đem đốt, sau đó đưa Hoàng Bắc Thiên ra khỏi thành. Cứ như vậy mà bỏ trốn, sẽ không liên lụy đến người nhà và bằng hữu, cực kì hoàn mỹ, từ nay về sau không còn Hoàng Bắc Thiên, chỉ còn môn chủ của Vô Âu, Bắc Vô Âu.

Lúc hần tỉnh lại, môn chủ Miêu Phách Thiên đã như ngọn đèn dầu trước gió, trước khi chết đem chức vị môn chủ truyền lại cho hần, vài ngày sau Miêu Phách Thiên cũng không chết.

Lúc này Hoàng Bắc Thiên có thể ra lệnh hàng trăm người, còn có võ nghệ cao siêu, đủ lực lượng bảo vệ người phụ nữ của mình.

Nhưng khi hần vội vàng muốn vào Vương phủ mang Hữu Hi đi thì mới biết, Hữu Hi đã rời khỏi Lăng Khiếu Dương, nàng có thể sống cuộc sống của chính mình, không bị Lăng Khiếu Dương hành hạ.

Vì thế, hần nhất thời lùi bước, hần muốn Hữu Hi cùng hần sống như ngày không có thiên lí, những ngày chỉ có chém giết sao?

Không! Hần gào thét.

Lúc gia nhập Vô Âu Môn, hần liền biết không còn đường lui, hần không biết kết quả tương lai ra sao, nếu như ám sát hoàng đế thành công, lật đổ triều đình như vậy hần sẽ mang lại hạnh phúc cho Hữu Hi.

Nhưng đoạn đường này đầy máu tanh, đầy những mưu mô chém giết, hần không nhẫn tâm đem Hữu Hi đẩy vào con đường không lối thoát này, cuốn vào gió tanh mưa máu.

Cho nên dự định đưa Hữu Hi đi luôn canh cánh trong lòng hần, làm cho bản thân đau đớn máu tươi đầm đìa, nhưng vẫn như cũ cắn răng kiên trì.

Đó là tất cả những gì đã xảy ra suốt ba tháng, Hoàng Bắc Thiên nói xong rồi, phòng cũng trở nên tĩnh lặng. Hữu Hi nghe Hoàng Bắc Thiên kể xong, lòng lại quay cuồng, ra là Hoàng Bắc Thiên vẫn gặt hái một việc

Mỗi lần nàng đến thăm hần, nàng không biết từng có một Môn chủ lên vào Minh viên cùng Hoàng Bắc Thiên mật mưu chuyện lớn như thế. Hoàng Bắc Thiên lại xem như không có gì, không đề cập tới.

Nàng biết Hoàng Bắc Thiên bảo vệ nàng, không muốn nàng biết quá nhiều bí mật, biết càng nhiều thì họa càng nhiều. Hoàng Bắc Thiên không nói gì khiến nàng đứt từng khúc ruột khúc gan, nàng cũng hiểu, kế hoạch muốn thành, phải tuyệt đối bí mật.

Nàng cũng có thể hiểu tại sao hần không mang nàng cùng đi, bởi vì Lăng Khiếu Dương ở bên cạnh nàng. Nếu như nàng và Hoàng Bắc Thiên đều biến mất, như vậy việc giả chết sẽ không có sức thuyết phục, nếu sự tình bị bại lộ, hoàng đế sẽ hạ chỉ đem nàng và người nhà Hoàng Bắc Thiên chôn cùng.

Tất cả đều có thể lí giải, chỉ là không thể tha thứ hần, hần lại tự động buông tay nàng. Nhưng hai người là phu thê, thì phải tin tưởng nhau, thẳng thắn thành khẩn, đồng cam cộng khổ

Hần dấu diếm nàng nhiều như thế, nàng tuy đau khổ nhưng vẫn yêu hần. Chỉ là giận hần, tại sao lúc khó khăn nhất, hần đem nàng đẩy thật xa, hần tưởng rằng đối với nàng như vậy là hạnh phúc sao?

Không, nàng không muốn thế không!

Hữu Hi đau lòng tê tái, trong bóng đêm mờ mịt nhìn Hoàng Bắc Thiên, hỏi: “Chàng đã xuất hiện rồi, vậy còn mẫu thân và người thân khác của chàng có biết không? Chàng dự tính làm sao bây giờ?”

Hoàng Bắc Thiên nhủ mảy, do dự hồi lâu nói: “Ta đã chết, không hề có người thân, đường ta đi không có lối về, để họ tưởng ta chết rồi, cũng tốt”

Làm như vậy là đúng, hẳn đã lựa chọn sống lại, như vậy nếu cùng người nhà tái hợp, chắc chắn hại chết họ, hẳn chỉ có thể yên lặng quan tâm, cầu mong họ khỏe mạnh hạnh phúc, điểm này Hữu Hi hiểu rõ ràng, nhưng trái tim nhói đau.

Lòng của nàng, nghẹn lại một chút, nói: “Nếu như ta không bị bắt, chàng có phải cũng định sẽ bao không gặp ta, đem ta vứt đó, sau đó chấm dứt mối quan hệ giữa chúng ta, chàng đi đường đầy gió tanh mưa máu, còn ta đi con đường không có chàng, chỉ biết nhớ nhưng lo lắng, tìm kiếm chàng”

“Chàng dù đã tỉnh, thân thể đã khôi phục, có được võ công cao cường, cũng không tới gặp ta. Vạn bất đắc dĩ mới vì cứu ta mà ra mặt, rồi vội vã bỏ đi, chàng thậm chí còn không cùng ta tỏ ra quen biết, chỉ thông dong rồi đi, để mặc ta ở nơi này hơn mười ngày không hề thăm hỏi”

Hữu Hi đau lòng mâu thuẫn, nàng có thể giải thích chuyện Hoàng Bắc Thiên không cùng người nhà gặp nhau, nhưng tại sao không thể hiểu được lí do hẳn không chịu gặp nàng? Lí do là giống nhau, mục đích giống nhau, nhưng tại sao tìm đau như thế.

“Đây là nguyên nhân chàng không gặp ta sao? Có phải hay không?”- Hữu Hi trong lòng bị loại cảm giác vứt bỏ này dày vò rất khó chịu.

Hoàng Bắc Thiên đau khổ ôm chặt Hữu Hi: “Tha thứ cho ta Hữu Hi, ta nghĩ rằng đối với nàng như thế là tốt, cũng không nghĩ lại đã thương nàng nặng như thế”

Hữu Hi biết, Hoàng Bắc Thiên cũng chẳng phải vô tình, nếu như là nàng, nàng cũng làm như vậy. Nhưng mà, nghĩ tới lúc hẳn bỏ rơi nàng, lòng nàng lại bị xé nát.

“Nàng hận ta sao? Thật sự hận sao?”- Hoàng Bắc Thiên đau đớn thì thầm

Thật sự hận sao.

“Không phải”- Hữu Hi lắc đầu. “Ta biết tất cả, tất cả chỉ là bất đắc dĩ, nhưng ta không thể tự lí giải được. Mỗi lần nghĩ tới chàng tỉnh buông tay ta, trái tim ta lại rất đau và khó chịu, tình yêu chúng ta chỉ có vậy hay sao? Sống trong đau khổ, áy náy, sống trong miễn cưỡng, rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể rũ bỏ mọi thứ”

Hoàng Bắc Thiên vội vàng nói: “Không, ta chưa từng nghĩ tới việc buông tay nàng, chỉ là ta đang chờ ngày thành công, đem thứ tốt nhất cho nàng, nhưng ta sai rồi, ta quên mất, người nàng muốn chỉ có ta”

Đúng vậy nàng chỉ có hẳn, là hẳn, ngoài hẳn nàng không cần gì cả

Hữu Hi hít thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại: “Nhưng, chúng ta là thu thế thì phải giúp đỡ nhau, tín nhiệm nhau, thẳng thắn, nhưng mọi thứ đều ngược lại, ta như kẻ ngốc, sống trong lo lắng đau khổ, không biết gì cả”

Là do yêu càng nhiều thì càng muốn bảo vệ, hay hai người không đủ tin tưởng nhau?

“Xin lỗi nàng Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên đau lòng. “Ta đã khiến nàng đau lòng”

“Cho nên, chàng đi đi, nếu muốn buông tay, ta cũng buông tay, sau này chúng ta không có bất cứ quan hệ gì cả”- Hữu Hi giận dữ nói xong quay đầu đi chỗ khác.

“Làm sao nàng mới tha thứ cho ta?”- Hoàng Bắc Thiên bất an hỏi, đây là lần đầu tiên Hữu Hi tức giận lại còn tàn nhẫn nói như thế.

Hữu Hi trầm mặc không nói, những điều phải hỏi, nên hỏi, nên nói cũng đã nói xong, trong lòng chỉ còn lại vết thương đang đau.

Không thấy Hữu Hi trả lời, Hoàng Bắc Thiên bất an bối rối, giọng nói lạnh lùng mang theo sự đau khổ tuyệt vọng, cúi đầu nói: “Nàng thật sự để ta đi sao?”

Hữu Hi vẫn như cũ không thêm quan tâm hẳn.

Hoàng Bắc Thiên thả hữu Hi ra, đứng dậy: “Nàng thật sự không quan tâm ta? Để ta đi sao?”

Đi đâu? Hữu Hi cần môi không nói lời nào, lúc này, hẳn hơi quá đáng.

Mặc dù hẳn hôn mê lâu như thế, trong lòng chịu rất nhiều áp lực, nàng đau lòng khi thấy hẳn chịu khổ nhưng lòng nàng cũng đau cũng giận, phụ nữ thì ích kỉ, lúc này Hữu Hi đã bị đã thương, rất tức giận, nhất là khi nghĩ tới hẳn buông tay nàng, trong lòng giận đến mức không bình tĩnh nổi.

Hoàng Bắc Thiên đơn độc xoay người sang nơi khác, bị thương vô hạn nói: “Ta biết ta có lỗi, nàng không thể tha thứ ta, ta đi, nàng bảo trọng”

Nói xong Hoàng Bắc Thiên không chút do dự đi ra ngoài, thuận tay khép cửa lại, Hữu Hi nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên bỏ đi, nàng lại càng giận cùng bất an, hẳn thật sự đi sao?

Trong lòng khẩn trương, âm thầm niệm tên nam nhân đầu gối, thật sự cứ đi như vậy sao. Trông sao trông trăng mới gặp lại, hẳn như thế đi sao, nàng nhất định sẽ bóp chết hẳn.

Hữu Hi vội vàng nhảy xuống đất, chạy về phía cửa, vội vàng mở ra, còn chưa kịp nhìn rõ mọi thứ bên ngoài, thứ một lòng ngực ấm áp bá đạo đã đem nàng giữ chặt lấy.

Ngay sau đó đâm đầu hôn kịch liệt cháy bỏng, chiếm lấy môi nàng, cướp đi hơi thở của nàng.

Bờ môi hắn cùng đôi môi đỏ mọng của nàng hấp, quện vào nhau, khẽ cắn lên môi nàng, đưa đầu lưỡi nóng hổi của hắn vào trong miệng nàng dò xét, cùng nàng dây dưa, vừa liếm vừa hôn.

Hữu Hi không nhịn được ưm một tiếng, giây dựa thoát khỏi hắn, hắn như thể nào cũng không buông, gắt gao ôm nàng, hôn nàng.

Trước đây hắn chưa bao giờ hôn mãnh liệt nồng nhiệt như thế, tưởng chừng muốn đem nàng nuốt vào bụng ăn tươi, làm nàng không kịp chống đỡ, ngã phịch vào lòng hắn chấp nhận nụ hôn mãnh liệt của hắn. Mùi hương của hắn chiếm giữ giác quan nàng, làm cho lòng nàng luẩn hãm, cảm giác tức giận mất đi.

Kết thúc nụ hôn, giọng nói hắn khàn khàn thì thầm bên tai nàng: “Ta biết nàng không nỡ để ta đi”

Hữu Hi cũng hết giận không ít, khẽ hừ một tiếng: “Ai không nỡ chứ, đi nhanh lên, đứng ở cửa làm gì!”

Hoàng Bắc Thiên phản bác: “Nếu để ta đi vậy sao lại đuổi theo”

Hữu Hi nghe thấy Hoàng Bắc Thiên nói thế, trong lòng tức giận tay nắm lấy tay Hoàng Bắc Thiên, đặt bên môi, hung hăng cắn một cái, tàn nhẫn nói: “Xem chàng còn dám đối với ta như thế không!”

“Ah”- Hoàng Bắc Thiên bị đau, trước nay Hữu Hi cắn chưa từng lưu tình, đau đón lan ra toàn thân, hắn tức giận, ôm lấy Hữu Hi đem đến bên giường, đặt nàng xuống phía dưới người.

Hai tay nâng mặt nàng, ngón tay thon dài đan vào tóc nàng, bờ môi lại hung hăng hôn lấy nàng, trừng phạt cái miệng nhỏ của nàng cắn hắn.

Hữu Hi hôn trả, cắn vào môi Hoàng Bắc Thiên xem như trừng phạt lại, tay ôm lấy thắt lưng Hoàng Bắc Thiên.

Hai người mãnh liệt hôn nhai, tò mò thân thể của cả hai, Hữu Hi cảm nhận sâu sắc khát khao của hắn đối với nàng. Trước đây chưa từng như thế, sau ba tháng ly biệt, lần đầu tiên hắn muốn, muốn loại da thịt kết hợp này.

Nhưng đột nhiên, hắn lại ngừng lại sau một lúc triền miên, thận thể thối lui, ngồi sang một bên. Hữu Hi cúi đầu thể dục, mặt nóng lên, đôi mắt khó hiểu nhìn Hoàng Bắc Thiên.

Nàng nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của hắn, vật nam tính của hắn cũng cứng lên, hắn khát khao nàng như thế, tại sao lại không muốn nàng.

“Ta không thể Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên điều chỉnh hô hấp, đau khổ nói một câu.

“tại sao?”- Nghe Hoàng Bắc Thiên nói xong, đáy lòng Hữu Hi lạnh ngắt nghi ngờ càng nhiều.

Từ ngày quen biết nhau tới giờ, nàng cùng Hoàng Bắc Thiên trước khi thành thân, hắn không chạm vào nàng, vì hắn quý trọng nàng, bảo vệ nàng, tình yêu được hình thành trên chất lượng, chỉ cần yêu nhau, thì không sao cả, nàng đối với vấn đề đó cũng không khao khát.

Sau khi thành thân, hai người gặp chuyện bất hạnh, bị tách ra, nàng tranh thủ cơ hội gặp hắn, hắn cũng chưa từng vượt qua, chỉ đơn thuần ôm hôn, nàng cũng hiểu hắn đang nhân nhượng gì đó, có đôi khi nàng muốn nhưng nghĩ đến hắn vì đôi chân bị thương nên ảnh hưởng đến năng lực ở phương diện đó.

Nhưng bây giờ hắn khỏe mạnh, hơn nữa hai người là vợ chồng, lúc này nàng còn cảm nhận được dục vọng cứng rắn của hắn, nhưng hắn đẩy nàng ra.

Tại sao? Hữu Hi không biết, không phải không muốn, cũng không phải không thể muốn, vậy tại sao, phản ứng của cơ thể hắn nói cho nàng biết hắn rất khỏe mạnh, nàng không kiềm được hỏi: “Tại sao, Bắc Thiên, chẳng lẽ chàng còn ản tình gì khác?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 7

Nhìn Hữu Hi lòng đầy nghi hoặc, trong lòng Hoàng Bắc Thiên có chút khó nói: “Hữu Hi, chuyện này nàng cũng muốn biết sao?”

Hữu Hi suy nghĩ một lát, cảm giác đây là chuyện cảm kị của nam nhân, dù trong lòng nhiều nghi vấn, cảm giác Hoàng Bắc Thiên vẫn gạt nài chuyện gì đó nhưng nàng cũng không cần truy hỏi tới cùng, than nhỏ một tiếng, cúi đầu nói: “Chàng không muốn nói cũng sao, ta chẳng qua chỉ là tò mò, chàng không sao là tốt rồi!”

Do dự trong chốc lát, Hoàng Bắc Thiên bình tĩnh nói cho Hữu Hi biết, thấp giọng nói: “Miêu Phách Thiên hạ độc ta”

Nghe thấy Hoàng Bắc Thiên nói vậy, nghi vấn trong lòng Hữu Hi càng lớn, không khỏi nhíu mày, trong lòng căng thẳng, khó hiểu hỏi: “Hạ độc? Hạ độc gì?”

Hoàng Bắc Thiên dừng lại hồi lâu, khó mở miệng, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nữ nhân cùng ta hoan ái đều chết!”

Hữu Hi hít một hơi: “Cái gì? Có làm không?”- Tại sao ở cô đại lại nhiều thứ kỳ quái như thế, lại càng nhiều người thần kinh hơn, như vậy chẳng khác gì biến Hoàng Bắc Thiên thành thánh nhân?

Hoàng Bắc Thiên đối với nàng tôn trọng, nàng vẫn biết. Sau khi thành thân, lúc ở Minh Viên, nàng cùng Hoàng Bắc Thiên cũng chỉ hôn nhau, không hề vượt qua, dù đôi khi rất muốn nhưng do thân thể bị thương, tự nhiên cũng không muốn hỏi.

Hôm nay hấn rất nhiệt tình, nàng gặp lại hấn sau bao ngày xa cách, tâm tình vui sướng, cảm nhận được hấn đã bình thường, nhưng hấn lại dừng lại quá thật kỳ quái.

Lúc này nàng mới nhớ lại, nàng tưởng bị Lăng Khiếu Dương hạ độc, cho nên thừa cơ lúc Lăng Khiếu Dương đi gặp Dạ Lan, đã một mình chạy tới Minh Viên, nhưng hôm đó độc không phát tác. Lúc đó nàng cũng cảm thấy lạ, rõ ràng Lăng Khiếu Dương nói đã hạ độc vào bát thuốc, hơn nữa còn nhanh như cứu hỏa đi tìm nàng, xông vào Minh Viên, không thể nghi ngờ việc Lăng Khiếu Dương hạ độc. Nhưng sau khi uống, nàng không sao, ngấm lại, nói không chừng Dạ Lan biết nàng chán ghét việc đó, biết dụng tâm của Lăng Khiếu Dương, nên đem chén thuốc đổi lại, trừ cách đó ra nàng không còn cách nào giải thích.

Nghĩ tới trong đầu nàng lại nhớ tới gương mặt đầy máu của Lăng Khiếu Dương. Ánh mắt của hấn khiến nàng không cách nào quên được. Mũi tên cắm vào lưng hấn, đau như thế, nhưng ánh mắt hấn lại chứa sự lưu luyến an ủi, chính ánh mắt đó đã cắm sâu vào lòng nàng.

Nàng không ngờ, hấn liều mạng cứu nàng, cùng hoàng đế đối nghịch, hình ảnh mũi tên cắm trên người hấn rõ như in trong đầu nàng, hấn còn sống không? Suy nghĩ này chỉ lóe lên rồi mất đi không để lại dấu vết.

Hữu Hi thu hồi suy nghĩ, cúi đầu hỏi Hoàng Bắc Thiên: “Thật sự sẽ chết sao?- Hữu Hi không tin có loại độc thần kì như thế.

Hữu Hi cau mày nghi hoặc lại hỏi: “Hấn tại sao lại hạ độc biến thái thế chứ?”- Nàng hận không thể đem Miêu Phách Thiên từ trong mộ moi lên, hỏi hấn sao lại biến thái như thế, trong đầu linh quang lóe lên, ngực cứng lại: “Chẳng lẽ... có liên quan đến Miêu Hồng Miêu Thanh?”

Hoàng Bắc Thiên khổ não suy nghĩ, xúc động nói: “Miêu Phách Thiên tính tình cổ quái, hấn cho rằng, hai người yêu nhau nếu thân thể không kết hợp, thì tình yêu không thể lâu dài”- Đương nhiên hấn còn nói, vì tình mà lâm vào hoàn cảnh như thế có đáng không, đương nhiên những lời này hấn không thể nói với Hữu Hi.

Hữu Hi mở to hai mắt: “Chỉ vì loại suy nghĩ này mà hấn đối với chàng hạ độc sao?”- Nàng không thể tin được, trên đời này có loại người biến thái như thế.

“Phải, chẳng qua vì muốn bức ta đi vào khuôn khổ”- Hoàng Bắc Thiên rầu rĩ trả lời. “Không có con thì không có con, chỉ là để nàng thù thân mà sống”

Hữu Hi mặt nóng lên: “Bản thân ta không sao cả, nhưng chàng bây giờ... không được làm sao đây?”

Hoàng Bắc Thiên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Tắm nước lạnh đối với cơ thể cũng có lợi, nàng không cần lo lắng”

Hữu Hi lo lắng nói: “Không có thuốc giải sao. Vạn nhất... chàng.. cái kia..... nhịn không được.... vậy...?”

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi nằm trên giường, lạnh lùng nói: “Vậy nàng nên lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình trước đi, ta chỉ sợ đối với nàng không cưỡng lại được thôi.”

Hữu Hi không nói gì, nặng nề thở dài một tiếng, sao lại có nhiều chuyện lạ như thế?

Hoàng Bắc Thiên thấy Hữu Hi im lặng không nói, thấp giọng đáp: “Yên tâm, ta đã phái người đi tìm thuốc giải, tin rằng có thể tìm được”- Hấn tưởng rằng Hữu Hi lo lắng điều này.

Hữu Hi trầm mặc, không biết suy nghĩ gì lát sau hỏi nói: “Vô Âu Môn có thể lật đổ triều đình sao?”- Trước kia nàng từng xem tiểu thuyết, rất ít có tổ chức nào có thể thắng lợi

Hoàng Bắc Thiên lắc đầu, trầm giọng nói: “Điều đó không đoán được, có lẽ là được, nhưng cần thời cơ, chỉ cần có cố gắng biết tranh thủ, không có gì không thể!”

Hữu Hi lại nói: “Bắc Thiên, kỳ thật trong lòng chàng rất rõ, cơ hội không lớn đúng không?”

Hoàng Bắc Thiên bỗng nhiên dừng lại, trầm thấp nói: “Chỉ cần có cơ hội ta sẽ không bỏ qua, dù không lật đổ nổi triều đình, thì mục tiêu giết chết hoàng đế là ước nguyện của mọi người, hơn nữa góp sức vì dân làm chuyện có ý nghĩa cũng tốt”

“Vậy mọi người làm gì? Phát động bạo loạn, như vậy sẽ khiến cho dân chúng không thể an tâm sinh sống!”- Hữu Hi nhớ lại cuộc bạo động lần trước, rất nhiều nhà bị cháy, dân chúng kinh hoàng chạy trốn.

Hoàng Bắc Thiên trong chốc lát nói không nên lời, Hữu Hi nói rất đúng, một mặt phá hoại một mặt đền bù, chẳng qua là sai.

“Bắc Thiên, không bằng chàng đem chức vị môn chủ giao lại cho tỷ muội Miêu Gia, chúng ta cao chạy xa bay, rời khỏi nơi này được không?”- Hữu Hi ngây thơ đề nghị, nàng nghĩ tới cuộc sống bình thường, rời xa giết chóc phân tranh.

Hoàng Bắc Thiên kích động nói: “Miêu Phách Thiên cùng các vị huynh đệ đã liều chết cứu ta, ta có thể nào bỏ lại vô Âu Môn, hơn nữa, hoàng đế hại nhà ta tan nát, mọi người li tán, mất đi tất cả, ta làm sao có thể tiêu dao sung sướng đi tìm cuộc sống, ta phải báo thù, vì cả gia tộc Hoàng Bắc mà rửa sạch oan khuất!”

Hoàng Bắc Thiên chưa bao giờ âm tàn như thế, kể từ sau khi bị tước đoạt tự do và quyền lực, trái tim hắn ngày càng nổi loạn, Hữu Hi nhớ tới Lăng Khiếu Dương, hắn cũng vì báo thù mà không từ thủ đoạn.

Hận thù có thể thay đổi một người, làm người ta mất đi nhân tính, trở nên hung dữ, nàng rất sợ Hoàng Bắc Thiên vì hận thù mà đánh mất bản thân, trái tim thất lại ôm chặt Hoàng Bắc Thiên: “Đáp ứng ta, báo thù không phải là mục đích sống duy nhất của chàng được hay không? Vô Âu Môn, có thể vì dân chúng làm nhiều chuyện hữu ích chứ không phải chỉ báo thù”

“Ta biết phải làm thế nào”- Hoàng Bắc Thiên ôm sát Hữu Hi, không thêm nhắc lại, hai người cứ như vậy yên tĩnh ở gần nhau.

Tâm tư khác nhau.

Xa cách gặp lại, giữa hai người lúc này không chỉ có hạnh phúc, mà còn có sự hỗn loạn phức tạp. Mặc dù Hoàng Bắc Thiên đã giải thích hết, nhưng Hữu Hi cảm giác chuyện không đơn giản như lời Hoàng Bắc Thiên nói.

Môn chủ của Vô Âu tuy kém hoàng đế, nhưng có thể hạ lệnh cho mười vạn người, địa vị như vậy, môn chủ vì sao lại chọn Hoàng Bắc Thiên làm người kế vị, chỉ vì Hoàng Bắc Thiên có ân oán với hoàng đế sao. Hơn nữa, loại độc cổ quái đó, nếu Miêu Phách Thiên đã chọn Hoàng Bắc Thiên sao còn làm khó hắn?

Hữu Hi trong lòng nhiều nghi vấn, Hoàng Bắc Thiên tuy đã cho nàng đáp án, nhưng trong lòng vẫn còn đọng nghi ngờ. Nhưng tình yêu thì phải tin nhau, nàng tự nhủ phải tin người mình yêu, không nên hoài nghi nữa.

Hoàng Bắc Thiên mang nàng đến Vô Âu Môn, nó cùng hoàng thành nối liền. Nơi trú ngụ của Vô Âu môn cách xa nơi dân cư sinh sống, ở trên một ngọn núi không người, địa thế hiểm trở, cực kì bí ẩn. Đường đi vào có bố trí mê trận, nếu không phải nhân vật quan trọng thì không thể vào được Vô Âu Môn

Hữu Hi gặp bốn vị trưởng lão của Vô Âu Môn, bọn họ có chức vị rất cao, lúc Hoàng Bắc Thiên giới thiệu nàng là thê tử của hắn, Hữu Hi nhận ra bọn họ đối với nàng rất lạnh lùng.

Miêu Thanh cùng Miêu Hồng có địa vị thế nào cũng không phải nói nữa, chắc chắn rất được kính trọng, các nàng là nữ nhi của Miêu Phách Thiên.

Mọi người hàn huyên gặp mặt, Hữu Hi lui xuống nghỉ ngơi, Hoàng Bắc Thiên cùng mấy vị trưởng lão đàm luận chính sự.

Hữu Hi quay trở lại phòng Hoàng Bắc Thiên yên tĩnh ngồi đó, tiêu hóa những điều ở trước mắt. Nàng thật sự hy vọng Hoàng Bắc Thiên có thể buông tay cùng nàng bỏ trốn, dù là sống cực khổ, nơi đói nghèo cũng được.

Nhưng nàng biết không thể, nàng dù có đi, trên người nàng đang chứa bí mật như thế hoàng đế chắc chắn không bỏ qua, ngay cả Xích Nguyệt Quốc cũng chẳng tha nàng. Không còn đường để lui nữa có đúng không?

Từ khi đến đây, số lần nàng gặp Hoàng Bắc Thiên đếm trên đầu ngón tay, vì hắn có rất nhiều việc phải làm, rất bận. Hoàng Bắc Thiên đi ra ngoài đã hia ba ngày, Hữu Hi trong lòng lo lắng. Hữu Hi chỉ có thể ở đây mà đợi, không có việc gì để làm, nàng giúp không được gì, việc có thể làm là đừng gây thêm phiền toái.

Rảnh đến vô sự, Hữu Hi đi xung quanh Vô Âu Môn, nghĩ muốn hít thở không khí lúc đi qua phòng Miêu Thanh, nghe thấy nàng ta lớn tiếng. Hữu Hi vô tình nghe thấy, nhưng bên trong truyền tới giọng Hoàng Bắc Thiên, làm cho nàng dừng lại.

Hắn về lúc nào nàng không biết. Nàng đã ba ngày không gặp hắn.

“Môn chủ, người đừng quên đã đáp ứng cha ta chuyện gì, người nên biết, cha ta truyền hết công phu cho người, thậm trí còn mất mạng để giúp người là vì sao?”- Giọng nói của Miêu Thanh có chút bất mãn, cực kì kích động.

“Sao, người đang chỉ trích ta?”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng, lộ ra sự tức giận.

“Người nên biết, chỉ có tỷ tỷ ta mới có thuốc giải, nếu không cả đời người cứ tiếp tục làm thánh nhân, nữ nhân đó có gì tốt, tại sao không chịu lấy tỷ tỷ, tỷ tỷ bằng thanh ngọc khiết, nàng ta chỉ là tàn hoa bại liễu, có điểm nào xứng đáng làm môn chủ phụ nhân”

“Câm miệng!”- Hoàng Bắc Thiên bạo rống một tiếng. “Chuyện của ta từ khi nào để người quản, còn nữa người nếu còn dám nói Hữu Hi như thế. Ta đối với người không khách khí nữa!”

“Nếu như người không chịu lấy tỷ tỷ, vị trí môn chủ này người cũng chẳng ngồi ổn đâu, người hiểu rất rõ, chỉ có lấy tỷ tỷ, để tỷ tỷ làm môn chủ phụ nhân, người mới có thể được các vị trưởng lão ủng hộ, tới lúc đó một nửa môn đồ sẽ nằm trong tay người, còn nếu để các vị trưởng lão ra mặt, tới lúc đó mọi người đều rất khó coi”

Hoàng Bắc Thiên hừ lạnh một tiếng, vô vị nói: “Được, như vậy người đi nói với các vị trưởng lão tìm môn chủ khác đi”.....

Bên trong tiếp tục nói gì Hữu Hi nghe không nổi nữa, nàng lui về sau, cách xa khỏi tiếng nói của Hoàng Bắc Thiên và Miêu Thanh.

Về tới phòng, gắt gao đóng cửa lại, ra Miêu Phách Thiên hạ được không phải vì tính tình đùa giỡn của hắn, mà muốn Hoàng Bắc Thiên lấy nữ nhi hắn. Đây mới là nguyên nhân hạ độc, Hoàng Bắc Thiên không nói cho nàng nên bây giờ nàng khó chịu nói không nên lời.

Hữu Hi thất thần ngồi trên ghế, nhớ lại những điều họ nói. Miêu Phách Thiên chọn Hoàng Bắc Thiên làm môn chủ, sao lại che dấu, đầu tiên là hạ độc để hắn cùng đại nữ nhi Miêu Hồng của mình lấy nhau. Chỉ giao cho Hoàng Bắc Thiên một nửa quyền lực, như vậy Hoàng Bắc Thiên bị trói trên buộc dưới sẽ phải lấy Miêu Hồng.

Miêu Phách Thiên cho rằng nam nhân không phải thánh nhân, không thể khống chế dục vọng hoặc ham muốn quyền lực Nhưng hai loại này không có thì thôi, một khi đã đụng vào không thể không muốn, càng có nhiều quyền lực, dục vọng càng mở rộng

Hắn che dấu nàng chuyện này, Hữu Hi trong lòng thất vọng, sự thẳng thắn chỉ có một phần vẫn lưu lại trong lòng nhau những bí mật riêng. Mọi thứ của hắn, nàng cần phải biết sao?

Hữu Hi đang nghĩ, thì cửa bị mở ra, nàng quay đầu nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên đi vào. Sắc mặt hắn không quá vui vẻ, chắc là bị ảnh hưởng do cuộc nói chuyện với Miêu Thanh.

Hắn đi tới bên cạnh nàng, tay ôm lấy nàng, để nàng dựa vào hắn. “Ta trở về rồi”- Hắn cúi đầu nói.

“Mọi chuyện thuận lợi không?”- Hữu Hi cô đơn hỏi

“Tất cả đều thuận lợi”

“Bắc Thiên...!”

“Chuyện gì?”- Đem nàng kéo vào lòng, ôm chặt.

Hữu Hi chờ đợi nhìn hắn, cúi đầu nói: “Chúng ta rời khỏi đây được không, không làm môn chủ, không báo thù, đi tìm Bắc Song!”

“Sao lại nói đến chuyện này nữa”- Hoàng Bắc Thiên cau mày, không biết trái tim Hữu Hi nghĩ gì, hai người chẳng phải đã nói rồi sao, đã giải quyết rồi mà?

“ta... ta có cảm giác, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng sợ rằng sẽ mất chàng...”- Lời nói của Miêu Thanh quanh quẩn trong đầu nàng.

Hoàng Bắc Thiên vỗ vỗ lưng Hữu Hi, an ủi nói: “Đừng sợ, ta không sao”

Hữu Hi trầm mặc không nói nữa, trong thâm nghĩ có phải bản thân nàng quá ích kỷ, chỉ vì sợ mất đi mà liền muốn canh chừng hắn. Nhưng nếu Hoàng Bắc Thiên đi không còn có thể quay lại, nàng sợ vì báo thù, Hoàng Bắc Thiên lấy Miêu Hồng, cũng sợ ngày thất bại, không dám nghĩ tiếp nữa... Hy vọng sự lo lắng của nàng là thừa, vừa rồi Hoàng Bắc Thiên đã cự tuyệt, quả quyết cự tuyệt. Nàng muốn tự tin lên nhưng không cách nào giải tan được, hắn lừa gạt nàng.

“Môn chủ!”

Hai người im lặng không nói, ngoài cửa truyền đến giọng nói cung kính.

Hoàng Bắc Thiên đang ôm chặt Hữu Hi liền tách ra, Hữu Hi đứng sang một bên, Hoàng Bắc Thiên nói: “Vào đi”

“Môn chủ phụ nhân”- Người đó đi vào, nhìn mặt Hữu Hi dường như chưa từng gặp qua.

“Chuyện ta sai người làm thế nào rồi?”- Hoàng Bắc Thiên khẩn trương hỏi, nhanh chóng đi về trước hai bước.

Ánh mắt nam tử tối sầm lại, chấp tay nói: “Khỏi bẩm môn chủ, bs cùng vị hôn phu của nàng thuộc hạ đã an bài xong, đang đi về nơi an toàn, những gia quyến còn lại cũng rất tốt sẽ không chịu khổ nữa”

“Vậy còn mẫu thân của ta?”

“Lão phu nhân..”

“Bà như thế nào?”- Hoàng Bắc Thiên sốt ruột hỏi.

“lão phu ngay sau khi bị đẩy đi xuống biên quan đã lâm bệnh rồi mất sau đó không lâu”

Câu nói như tiếng sét giữa trời quang, giáng xuống Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên tan nát cõi lòng. Thân ảnh Hoàng Bắc Thiên lão đảo, co lại tê liệt ngồi trên ghế, đau khổ nhắm hai mắt.: “Mẫu thân”

“Môn chủ xin bớt đau buồn, thuộc hạ cáo lui trước”- Nam nhân nói xong xoay người rời đi.

Hoàng Bắc Thiên đau khổ gần chết đi, vẫn chậm hơn một bước, trong mắt hấn ngăn lệ khẽ rơi xuống. Đột nhiên đứng lên, rút ra ngọc bội bên hông, ném lên bàn, tức giận hét. “Cầu hoàng đế, Lăng Khiếu Dương, Trần Bắc tướng quan, ta muốn các ngươi phải chết, phải chết”

Nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên điên cuồng như thế là lần đầu tiên Hữu Hi thấy, nàng sợ hấn đã thương bản thân, muốn tới ngăn hấn lại, nhưng mũi kiếm bay lên, xẹt qua cánh tay nàng, quần áo bị cắt, da thịt chảy máu, Hữu Hi đau đón cau mày, cúi đầu hô một tiếng.

Đây là lần đầu tiên hấn đã thương nàng, dù không cố tình.

Nhìn thấy tay Hữu Hi rướm máu, Hoàng Bắc Thiên đau khổ suy nghĩ loạn lên trong nháy mắt tỉnh táo, kiếm trong tay hấn rơi xuống, tiến lên bắt lấy tay Hữu Hi, bối rối nói: “Hữu Hi .. xin lỗi, ta không biết mình đang làm gì”

Hữu Hi lắc đầu: “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ, ta biết chàng không cố ý”, Bắc Thiên, đau khổ thì nói ra, muốn khóc thì khóc đi”- Mẫu thân đã chết, hấn ngay cả lần cuối cùng gặp cũng không thể, mẫu thân chịu bất hạnh là do hai người họ trực tiếp gây ra.

Hoàng Bắc Thiên đau nàng có thể hiểu, bởi vì nàng cũng thế, như vậy Hoàng Bắc Thiên còn đau hơn nàng cả vạn lần. Hữu Hi ôm lấy hấn, đau khổ không gọi, hấn không khóc, nước mắt rơi xuống không có giọt nào, bị ai đã hóa thành thù hận.

Hấn muốn hoàng đế chết, Lăng Khiếu Dương cùng Trần Bắc Tướng quân chết.

Hữu Hi ở trong phòng đặt bài vị mẫu thân Hoàng Bắc Thiên, hy vọng lão nhân gia trên trời có thể yên nghỉ. Từ khi Hoàng Bắc Thiên biết mẫu thân mất đi, mấy ngày liền không xuất hiện trước mặt Hữu Hi.

Cũng tốt, ai cũng đang tự trách mình, dằn vò bản thân, người chịu đau khổ, chết đi. Bọn họ còn mặt mũi nào mà yêu nhau, mà an ủi nỗi đau của nhau sao? Không, Hữu Hi không làm được, Hoàng Bắc Thiên cũng không làm được Hữu Hi cho Hoàng Bắc Thiên thời gian, để hấn dùng thời gian lấp đầy vết thương, không xuất hiện, không quấy rầy.

Hữu Hi đốt vài nén nhang, khăn đầu lay tạ đứng đây, trong lòng đau thương. Người đàn bà luôn sáng suốt kiên cường cứ như vậy mà ra đi. Ngay cả đứa con duy nhất cũng chưa gặp, lúc ra đi chết rất thể lương, trái tim Hoàng Bắc Thiên khó chịu đến mức nào.

Hữu Hi không dám nghĩ, tội của hai người thật nặng, hai người có đủ sức yêu nhau sao?

“Một người đã chết, cũng bài có ích gì!”

Một giọng nói bất hảo truyền tới, Hữu Hi quay đầu thấy Miêu Thanh đi tới. Miêu Thanh mĩa mai nhìn nàng, nàng cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta: “Có việc gì sao?”

“Ngươi thật sự yêu môn chủ sao?”- Miêu Thanh không trả lời câu hỏi của Hữu Hi, nhưng đột ngột hỏi lại,

Hữu Hi nhướn mắt: “Miêu cô nương sao lại đột nhiên hỏi chuyện này.

Miêu Thanh dùng đôi mắt sáng rực nhìn Hữu Hi, thân nhiên nói: “Ah, thuận miệng hỏi một chút, ta chỉ cảm giác, ngươi nếu thật sự thương hấn thì nên rời đi”

Hữu Hi khẽ hừ nhẹ, lãnh đạm cười: “Chuyện của bọn ta, bọn ta tự quyết định, không phiền Miêu cô nương nhọc công”

“Ngươi không nhìn thấy sao, sự tồn tại của ngươi chỉ khiến môn chủ đau khổ, khiến hấn khó xử, ngươi cũng chỉ có thể trốn trong náy, không giúp được gì. Mẫu thân hấn mất, ngươi không thể gỡ bỏ trách nhiệm, tình yêu của hai người được dựng lên từ nỗi đau cái chết của người khác. Ngươi có thể an tâm, môn chủ thì đau khổ tự trách, đau đến mức chịu không nổi, ngươi nhẩn tâm sao?”

Trái tim Hữu Hi nhói đau, đúng vậy vấn đề này luôn chèn giữa nàng và Hoàng Bắc Thiên. Tình yêu hai người lập lên từ đau khổ của kẻ khác, cho nên hai người vẫn tự trách, nhưng chưa bao giờ muốn thừa nhận sự thật ngay trước mắt.

Miêu Thanh không chút lưu tình nói, đâm phá nàng cùng Hoàng Bắc Thiên làm cho Hữu Hi sắc mặt trắng bệch, nàng cố gắng áp chế nỗi đau cùng bất an: “Ngươi cho rằng nói như thế có thể phá ta và Hoàng Bắc Thiên sao? Dù là tội, ta cũng sẽ gánh chịu, Miêu Cô nương nhọc công rồi”

“Được, ngươi cứ thoải mái mà yêu đi, ta cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng, thù này môn chủ phải báo, ngươi có thể làm được gì, có thể giúp gì, chỉ có cùng tỷ tỷ ta thành thân, hấn mới nắm giữ quyền hạn lớn nhất, mới làm được chuyện mình muốn làm, nếu như không phải tỷ tỷ ta mềm lòng cùng môn chủ nhất trí cứu ngươi, ngươi có thể thoát sao? Nhiều huynh đệ hy sinh như thế, chỉ vì cứu một người vô dụng như ngươi, đáng giá sao?”

Hữu Hi bị Miêu Thanh nói đến tan nát cõi lòng, nàng ta tại sao không tha cho anh, đừng vạch ra vết sẹo của người khác như thế

Nàng tái nhợt nghiêm mặt nói: “Xông vào hoàng cung chỉ vì cứu ta sao? Ta ngây thơ nhưng không ngu, các người đều có mục đích, sẽ không vì một người chẳng quan hệ gì mà ra tay xông vào cung đúng không?”

“Xem ra người còn có chút thông minh”- Miêu Thanh cười “Môn chủ muốn cứu người, bọn ta dĩ nhiên có mục đích khác, thừa cơ hành thích hoàng đế cũng là một cơ hội, đang tiếc, cầu hoàng đế canh phòng nghiêm ngặt, không thành không”

Hữu Hi hừ lạnh một tiếng: “Cám ơn, người nói thế ta đỡ áy náy một ít”

Miêu Thanh không để Hữu Hi tiếp tục lộng hành như thế, cau mày thân nhiên nói: “Ta chỉ muốn người bỏ đi, đừng làm khó bọn chủ, để môn chủ lấy tỷ tỷ ta, nếu không sẽ tổn thương mà chết”

Hữu Hi căng thẳng, không tránh khỏi hỏi: “Người có ý gì? Có ý gì?”

“Xem ra người không biết gì, môn chủ đáp ứng lấy tỷ tỷ ta, ta chỉ hy vọng người đừng đứng giữa họ nên mới tới đây nói, không có ác ý đâu” Miêu Thanh nói xong cười lạnh, xoay người rời đi, nàng chỉ không muốn Hữu Hi chiếm cứ trái tim Hoàng Bắc Thiên, chỉ có Hữu Hi rời đi, Hoàng Bắc Thiên mới không đối xử với tỷ tỷ như trước, nếu không dù là bị phụ thân hạ độc, hấn thành thân cũng không chạm vào tỷ tỷ

Hữu Hi nhìn theo Miêu Thanh rời đi, nghĩ tới những điều nàng ta nói, nàng lắc đầu, nàng không tin Hoàng Bắc Thiên lấy Miêu Hồng, sẽ không, nàng chạy khỏi phòng, hỏi cho rõ ràng

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 8

Phía sau núi có một dòng suối nhỏ, trong suốt, uống chắc chắn sẽ rất ngọt vào thanh mát. Bên cạnh dòng suối kê một tảng đá thật lớn, Hoàng Bắc Thiên đau khổ yên lặng ngồi trên đó, trong tay ôm thanh bào kiểm nhìn về phương xa, không biết đang suy nghĩ gì, có lẽ là nhớ về mẫu thân, cũng có thể đang bị sự giằng xé day vò.

Hữu Hi nhìn theo bóng lưng hắn, rất lâu sau đó mới lẳng lặng đi tới bên cạnh hắn. Chỉ vài ngày không gặp hắn ốm đi rất nhiều, nhìn hắn vì chịu tang mẹ mà trở nên gầy gò xanh xao trái tim vì vậy mà đau nhói.

Lời của Miêu Thanh làm nàng rất bất an, trong lòng đau đớn. Nhưng lúc này nàng không khóc lóc, không kích động la hét hoặc nổi giận dùng dưng chất vấn Hoàng Bắc Thiên, nàng chỉ lạnh nhạt hỏi: “Chàng có khỏe không?”- Sau khi liếm đi vết thương lòng còn đau không.

Nghe thấy giọng Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên giương mắt nhìn nàng, đôi mắt đen thẫm ẩn chứa nỗi đau sâu hoắm, giọng nói nghèn nghẹn.

“Ta xin lỗi nàng”

“Không, đừng nói những lời như vậy, chàng không có sai!”- Tâm tình Hữu Hi như bị một nhát dao đâm vào, lời xin lỗi của hắn đã thừa nhận mọi thứ, nàng đau đớn hỏi: “Chàng quyết định lấy Miêu Hồng sao?”

“Nàng hận ta đi?”- Trong giọng nói Hoàng Bắc Thiên tràn đầy hận cùng sự bất đắc dĩ. “Là ta phụ nàng”

“Hận, ta làm sao hận chàng chứ, chúng ta là gì có quyền hận nhau”- Hữu Hi cười khổ, đau lòng muốn vỡ nát ra.

Hoàng Bắc Thiên đi đường của hắn là việc hắn nên làm, dù con đường này, không ai muốn nhưng số mệnh lại trêu chọc con người: “Nàng phải tự chăm sóc bản thân, biết không.”

Hữu Hi nói không nên lời, sợ nước mắt tràn ra, xoay người bỏ đi, Hoàng Bắc Thiên rời khỏi bệ đá lớn bay xuống bên cạnh Hữu Hi, từ đằng sau giữ lấy thắt lưng, đem nàng ôm vào lòng.

“Nàng, nàng muốn đi đâu?”- Hắn bất an hỏi, biết Hữu Hi đau lòng. Hai người yêu nhau, nhưng tự day vò nhau không thể tìm được con đường để yêu.

Hai người đều bị lạc đường, mất đi phương hướng.

“Ta quay về phòng nghỉ ngơi, không đi đâu cả”- Hữu Hi nén đi sự đau khổ, cúi đầu nói.

Hoàng Bắc Thiên lạnh trầm cúi đầu nói. “Hữu Hi, ta không cần nàng hiểu cho ta, nhưng cầu xin nàng đừng hận ta”

Hữu Hi tuy tan nát cả cõi lòng, nhưng cố gắng mỉm cười, giọng nói nghẹn ngào: “Đồ ngốc, ta làm sao lại hận chàng, những chuyện chàng làm ta đều hiểu, ta không sao cả, chỉ mong chàng tự bảo trọng, đừng dễ bị thương, cũng đừng đau khổ nữa, bất luận là chuyện gì, trái tim ta cũng không thay đổi”

“Ta yêu nàng Hữu Hi”

Ta cũng vậy..... Hữu Hi tự nói trong lòng, trái tim lặng khóc, hai người cứ như thế trầm mặc. Lúc này chỉ có nỗi đau ngự trị làm bạn cùng hấn và Hữu Hi, gió núi thổi mang theo tình cảm

Hôn lễ của Hoàng Bắc Thiên được chuẩn bị, trừ Hữu Hi ra, Vô Âu Môn ai cũng đắm chìm trong vui sướng hôn lễ giữa Hoàng Bắc Thiên và Miêu Hồng. Guồng mặt Miêu Hồng đầy hạnh phúc và sung sướng, Miêu Thanh cùng vì bận rộn hôn lễ của tỷ tỷ mà mua tất cả mọi thứ cần có cho hôn lễ.

Miêu Hồng càng lớn càng xinh, hôm nay trở thành tân nương từ cả người trở nên đẹp hơn, má lúm đồng tiền nhỏ nhắn hiện lên mỗi khi cười, lúc nào cũng hiền hòa không tức giận, không giống muội muội Miêu Thanh, bộ dạng lúc nào cũng muốn gây sự.

Miêu Hồng rất thân với Hữu Hi, nàng cùng Hữu Hi nói chuyện, sau đó giống như người một nhà ngồi cùng bàn, cùng nhau gọi hai tiếng tỷ muội, cùng nhau hầu hạ phu quân.

Cùng nhau hầu hạ phu quân, cùng nhau hầu hạ phu quân, Hữu Hi nghe thấy câu đó trái tim liền thất vọng, nhưng Miêu Hồng lại không đau không nhột, một chút cũng chẳng để tâm đến việc cùng người khác chia sẻ nam nhân.

Phải, nàng ấy có thuốc giải cho Hoàng Bắc Thiên, còn Hoàng Bắc Thiên chỉ có thể chạm vào nàng ấy, Hữu Hi không nhận được thăm nghĩ, nàng ấy hòa nhã như vậy nhưng câu nào cũng như lưỡi dao tàn khốc. Mỗi một câu chung sống hòa bình, giống như đâm chết nàng, làm nàng năm lần, sáu lần đau đến chết đi.

Hữu Hi cũng chỉ biết chua xót cười, bình thân mà đón lấy, nàng có thể tiếp nhận sự thật này sao? Hai vợ một chồng, nàng từng nhìn thấy ở trên tivi hoặc trong tiểu thuyết Trung Quốc, nhưng bây giờ bản thân đang hứng chịu.

Lúc nào nàng cũng tin tưởng giữa nàng và Hoàng Bắc Thiên không ai có thể xen vào, hai người là duy nhất của nhau, nhưng xảy ra nhiều chuyện như thế, tránh không khỏi bản thân thay đổi.

“Tỷ tỷ, tỷ xem bộ quần áo này đẹp không?”- Miêu Hồng cười dài hỏi, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên giá y màu đỏ bằng nhung

Giọng nói của Miêu Hồng khiến Hữu Hi thoát khỏi suy nghĩ, bộ giá y màu đỏ đập vào mắt nàng đau đớn.. Thời gian qua đi, nàng nhớ lại hôn lễ của nàng và Hoàng Bắc Thiên, hấn dùng xe lăn đưa nàng đi cười trong hạnh phúc.

“Tỷ tỷ”- Miêu Hồng không thấy Hữu Hi trả lời, lại gọi một tiếng.

Hữu Hi định thần lại, lạnh nhạt nói: “Rất đẹp, quả thật xinh đẹp” - nàng ngay cả gương cười cũng làm không nổi.

Miêu Hồng còn đang nói gì nữa nhưng Hữu Hi không tài nào nghe tiếp, nỗi đau che phủ lấy nàng, Miêu Hồng đối với nàng lúc này lại trở nên phiền toái cứ lăm bầm lăm bầu.

Lúc định thần lại, mới phát hiện bản thân từ chỗ ở Miêu Hồng quay về phòng mình, nhìn cảnh vật tuy xa lạ mà quen thuộc, Hữu Hi đau lòng muốn bật khóc nhưng khóc không nổi.

Trời dần dần tối đen, Hoàng Bắc Thiên quay về, hôm nay hấn lại không hành động, thì cũng là đi cứu tế người nghèo thoát khỏi sưu thuế, hoặc đi thị sát tình hình.

“Mọi thứ thuận lợi không?”- Hữu Hi đơn giản hỏi, hỏi như vậy là hỏi hấn có bị thương không.

“Mọi thứ đều ổn”- Hoàng Bắc Thiên đáp một tiếng, cời ngoại sam đi tắm.

Hữu Hi tự tay đem thức ăn nấu cho hấn. Trên bàn đầy thức ăn, Hoàng Bắc Thiên ăn một miếng: “Thức ăn hôm nay do nàng làm sao?”

“Phải là ta làm”

“Nàng làm thức ăn bao giờ cũng ngon”- Hấn cúi đầu nói một câu, đẩy đĩa rau về phía Hữu Hi. “Nàng cũng ăn đi”

“uh”- Hữu Hi cầm lấy đôi đũa, trong lòng khó chịu, cũng không gấp thức ăn cho Hoàng Bắc Thiên.

Sau bữa tối, Hoàng Bắc Thiên nằm trên giường nghỉ ngơi, hấn mệt mỏi biết. Hấn khoát tay bảo nàng cùng nghỉ đi.

Nàng cời ngoại sam ra, nằm trong lòng hấn, lưu luyến mùi hương nơi này, lồng ngực này mang lại cho nàng sự ấm áp, cũng lồng ngực này luôn ôm chặt nàng vốn dĩ chỉ thuộc về mình nàng nhưng sau này không còn là của nàng.

Hai người không nói nhiều, phần lớn thời gian đều trầm lặng trôi qua, nghe tiếng trống ngực của nhau, hơi thở, làm cho giấc ngủ mang đi tất cả. Chỉ là kẻ

đang ngủ chỉ có mình Hoàng Bắc Thiên. Cả ngày đi ra ngoài, lại vừa đánh giết, bận rộn một ngày mà mệt mỏi vừa về bên cạnh nàng liền bình yên ngủ thiếp đi.

Trong bóng tối bàn tay Hữu Hi nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan hắc, khiến cho hình dáng của hắc vào tay, khắc vào lòng. Tiếp đó nàng hôn lên môi hắc, rồi lại tiếp tục như vậy, đau lòng mà hôn hắc, Hoàng Bắc Thiên chẳng nhất định phải tự bảo trọng, nhất định như vậy..

Hữu Hi im lặng rời khỏi lòng hắc, đem một bó hoa hồng cũng phong tư màu trắng đặt ngay đầu gối. Cả người mặc đồ nam trang tay cầm kiếm chậm rãi rời khỏi phòng, lệ ngăn đầy, mọi thứ trước mắt vì thế mà trở nên mơ hồ.

Ban đêm gió núi thổi mạnh, Hữu Hi đứng yên tĩnh lặng, để mặc gió thổi vào mặt nàng. Tóc đen tung bay, phảng phất muốn cuốn theo gió, tay Hữu Hi cầm nắm tóc đen, lấy ra đoàn kiếm cắt đi nắm tóc đen.

Đoàn kiếm sắc bén khiến tóc đen đồng loạt bị cắt, Hữu Hi cúi đầu, dưới ánh trăng nàng nhìn đoạn tóc đen trong tay, vừa mở lòng bàn tay ra tóc liền theo gió bay đi phiêu tán khắp nơi, được gió mang đi không còn nhìn thấy nữa, cùng với bóng đêm hòa thành một. Cắt đi tóc, xóa đi phiền não, Hoàng Bắc Thiên nếu có duyên tóc đen sẽ ở lại bên chàng

Thân ảnh nhỏ bé đi tới chân núi, trong lòng nhớ kỹ cách bày trận pháp mà Miêu Thanh nói cho nàng biết, từng bước rời đi.

Trời đã sáng, Hoàng Bắc Thiên ngủ rất sâu, chưa từng sâu say như thế. Quay qua muốn ôm Hữu Hi nhưng phát hiện người trong lòng đã mất, đứng dậy nhìn chung quanh, đảo mắt tìm tám hướng.

Nhớ lại lúc trước nàng hay ngồi trước gương đồng chải tóc, nay phía trước gương trống rỗng, hình bóng xinh đẹp đã mất đi hắc đứng dậy, trong lòng ngồn ngộn, hết lớn: “Hữu Hi”

NHưng không ai trả lời, bối rối quay đầu lại, hắc nhìn thấy một bó hoa hồng để trên giường là do Hữu Hi tự làm, an tĩnh nằm yên phía dưới là phong thư màu trắng. Hoàng Bắc Thiên vội vàng cầm lấy mở ra, nhưng một chữ cũng không có.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên lo lắng hô to, chạy thẳng ra ngoài, kinh hoàng la to tên Hữu Hi.

Hữu Hi đi, chỉ để lại hoa hồng nàng yêu nhất cùng phong thư trắng cứ như vậy mà đi sao. Có lẽ phong thư trống ấy đã cho thấy nàng có bao nhiêu suy nghĩ phức tạp, dù hàng ngàn vạn chữ, cũng không nói hết.

Hoàng Bắc Thiên đơn thân độc y đứng trên núi, để mặc gió núi thổi to, nhìn ra xa xa kia nhưng không thể thấy bóng dáng nàng. Trong tay hắc là hoa hồng đại diện cho tình yêu, còn có phong thư trống.

Hắc biết, Hữu Hi vẫn yêu hắc, thương hắc, hoa hồng đã nói lên tất cả nhưng nàng không muốn nhìn hắc cùng nữ nhân khác thành thân. Cũng không cách nào ngăn cản quyết tâm báo thù, cái chết của mẫu thân đã chen ngang tình yêu hai người, khiến cho cả hai không thể mở lòng để yêu..

Hắc như kẻ đi theo đường xuống núi mà đuổi, nội sam trắng toát bị gió làm cho lay động, tóc đen bay loạn trong gió như đang múa, giống như trá tim hắc cũng ngồn ngộn. Đuổi, gọi tên, bước chân chậm chậm dừng lại, ngơ ngác đứng đó.

Đưa Hữu Hi về thì sao, để nàng nhìn thấy hắc lấy người khác, sau đó khiến trái tim nàng đầy máu tươi sao? Tay chậm chậm buông ra, phong thư trống theo gió núi tự do phiêu đảng, bay đi, không còn nhìn thấy.

Bên tai vang lên tiếng hát của Hữu Hi: “Hôm nay chàng phải gả cho ta, chỉ là tân nương không phải là Hữu Hi”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9

Ở phía Nam có một tòa thành nhỏ, dù là đang mùa thu nhưng khí hậu vẫn lạnh, Hữu Hi rời khỏi Hoàng Bắc Thiên, rời khỏi Vô Âu Môn, nàng kiên cường đi tìm kiếm mục tiêu đến nơi này.

Một thân bạch sam phiêu dật, gương mặt tuấn tú, đôi mắt đen đượm buồn mang theo ưu thương, tóc đen ngang vai không theo trật tự, sự tự nhiên ấy là một vị công tử tuấn tú bất phàm.

Bên hông đeo thanh kiếm, dù nàng không có võ công nhưng tốt xấu gì cũng có thể bảo vệ bản thân, tay nắm con ngựa trắng, đi giữa nơi phố thị náo nhiệt, dừng lại trước một khách điểm.

“Ôi chào, vị công tử đây muốn ở trọ sao, mời vào bên trong”- Gương mặt tiểu nhị tươi cười, bắt chuyện với Hữu Hi.

Hữu Hi gạt đầu, không nói gì. Tiểu nhị ân cần cầm lấy dây cương ngựa trong tay Hữu Hi, cười nói: “Mời công tử vào trong, tiểu nhân giúp ngài dắt ngựa vào hậu viện”

Hữu Hi liếc mắt nhìn tiểu nhị, xem ra nơi này phục vụ cũng chu đáo, nàng gạt đầu, đem con ngựa giao cho tiểu nhị, rồi đi lại trước khách điểm, mướn một phòng đơn giản để có nơi ăn xong ngủ lại. Nàng ép bản thân không nghĩ tới Hoàng Bắc Thiên, buộc chính mình tâm như nước, ép chính mình không nên chạm vào vết thương lòng nữa. Đi qua từng đoạn đường tâm cũng lắng xuống, đôi khi nghĩ tới một số việc không thể miễn cưỡng.

Có một số việc trên người con người, dù cố gắng liều mạng thoát khỏi vòng vây, cố gắng tìm kiếm đường ra, chạy rồi chạy, ngẩng đầu nhìn lại không biết bản thân tới nơi này khi nào, nhưng phát hiện bản thân đã quay về chốn cũ. Giống như tình yêu của nàng và Hoàng Bắc Thiên, lúc yêu họ không quan tâm tới ai, nỗ lực hết mình chỉ vì muốn ở bên nhau. Nhưng đến cuối cùng, hai người lại quay về nơi bắt đầu, trái tim cùng một chỗ, nhưng người chia hai nơi, không thể gần nhau.

Trải qua một đoạn đường dài nàng để qua một mối, nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ, mơ hồ với những thứ xung quanh, chỉ nghe tiếng tiểu nhị ở ngoài bắt chuyện với khách,

Hữu Hi cau mày trở mình, để bản thân ngủ say, những âm thanh ngoài cửa cũng bị nàng tự động loại bỏ.

Bóng đêm phủ xuống, đen một màu, Hữu Hi yên bình lặng ngủ say, cho đến sáng ngày thứ hai, trong lúc đang say giấc thì bị tiếng ồn ào làm cho thất giấc, nàng theo phản xạ ngồi dậy, đôi mắt u buồn che kín tất cả, trong lòng không muốn biết chuyện gì xảy ra ngoài kia? Nàng đứng dậy, mở cánh cửa sổ nhìn xuống lối đi nha, nhưng bên ngoài khách điểm ồn ào như muốn phá vỡ cả trần. Nàng đi ra khỏi phòng, đứng ở lan can lầu hai, cúi xuống hỏi tiểu nhị: “Tiểu nhị, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Tiểu nhị ngẩng đầu nhìn Hữu Hi, vẻ mặt kích động nói: “Ai nha, vị công tử này, ngài không biết sao, hôm nay đại tiểu thư của Tô viên ngoại giàu nhất thành đang vứt tú cầu chiêu thân, bên ngoài mọi người đều tranh nhau, cả con phố đầy người, tiểu công tử đáng người thanh tú không bằng đi thử xem, không chừng tú cầu sẽ rơi về ngài”

Hữu Hi cau mày cười khế, vứt tú cầu chiêu thân, nàng từng xem trên tivi, tất cả mọi người đều tranh giành kịch liệt.

“Đa tạ tiểu nhị ca”- Hữu Hi nói xong quay về phòng, sau khi rửa mặt lại đi ra.

Vẫn là bộ bạch sam cũ, tuần nhĩ thanh tú, nàng đi xuống lầu, ra khỏi khách điểm, quả nhiên bên ngoài tấp nập người, đối diện nơi ném cầu đầy người toàn là nam nhân, ngay cả nàng đang ở khách điểm cũng bị chặn lại, muốn đi ra cũng sợ rất khó.

Hữu Hi leo lại trên lầu hai, ngồi bên cạnh cửa sổ, nhân hạ nhìn rừng người dờ dưới, từ vị thế này có thể thấy ở nơi ngã 4 đường chật kín người.

Ngẩng đầu nhìn về phái Tân Duyệt Lâu, hai bên đều phủ lớp vải mỏng che xuống, bên ngoài một cặp trung niên nam nữ, đứng hai bên là nha hoàn, bên phải là nam nhân có hàm ria mép trông rất khỏe mặt cầm trong tay thanh đao, phía sau lớp vải mỏng là một bóng người mỏng lung.

Trước kia nàng cảm thấy loại chiêu thân này có điểm không thật, mai mối thì không nhân đạo. Nhưng bây giờ thấy chuyện này cũng bình thường. Nam nhân đứng trên đường như muốn điên, liều mạng la về trước, Hữu Hi tinh tế nhìn xuống, trời ạ, nam nhân cao thấp mập ốm khôn nói, còn cả mấy lão bá bá râu tóc điểm bạc, giờ tay lên cao chuẩn bị đón lấy tú cầu.

Hữu Hi trong lòng cầu khẩn, mong sao tú cầu của vị tiểu thư này ngàn vạn lần đừng rơi vào tay mấy lão bá bá đó.

Đang nghĩ thì “Đang” một tiếng, người đàn ông có râu ria mép gỗ lấy trống đồng, sau đó đám nam nhân ở dưới đang ồn ào bỗng im bật, không xô đẩy nữa.

“Mọi người im lặng, im lặng!”- Nam nhân mở miệng hô to, sau đó đánh vào trống đồng: “Hôm nay, đại tiểu thư của Tô viên ngoại nổi danh khắp vùng vứt tú cầu chiêu thân, phía dưới đón lấy tú cầu của Tô Tiểu thư, hi vọng mọi người gặp may”

Nói xong nam nhân khom người trước cặp nam nữ trung niên, không biết nói gì chỉ thấy cặp nam nữ mỉm cười, có lẽ là phu nhân và Tô viên ngoại.

Hữu Hi nhìn vào tầm mắt mỏng, chỉ thấy nha hoàn khẽ nâng nó lên, một nữ tử yêu kiều thướt tha từ trong đi ra. Xa xa nhìn, Hữu Hi có thể thấy cô gái là tiểu thư khuê các dung mạo đoan trang, mỗi cử chỉ đều nho nhã, nét mặt thẹn thùng, từ tay nha hoàn đón lấy tú cầu, hướng về phía lan can, nhìn đám người, tú cầu trong tay do dự không muốn bỏ xuống.

Phía dưới đám nam nhân chờ không được, liên quát to nhanh lên một chút, Tô tiểu thư do dự lúc lâu, cuối cùng cũng nhắm mắt ném tú cầu xuống.

Cả đám người như đình lại, rồi đồng loạt nhảy lên, tay hướng đến, cực kì náo nhiệt, xem tú cầu như trò chơi, tú cầu vừa rơi vào tay người này có người đã vội vàng ra tay sát hại, cuối cùng tú cầu bay lên không trung.

Vị tiểu thư vội vàng nhìn theo tú cầu, Hữu Hi cũng khản trương đứng lên, giống như đang xem bóng đá.

Tú cầu bay lên cao, tỉnh rơi xuống tay một người lão bá, tiểu thư vội vàng nhắm chặt mắt, trái tim Hữu Hi cũng thất lại một chút. Lúc này một bóng người nhanh nhẹn từ trong đám đông bay lên, dấn lên vai mọi người đón lấy tú cầu, vừa muốn đoạt lấy thì một bóng người bay lên cao, duỗi chân đá tú cầu, tú cầu bị đá văng ra, bay thành một vòng cung rớt xuống, “ba” một tiếng, rơi xuống người Hữu Hi.

Tiếng trống đồng “đang” một tiếng, Hữu Hi vội vàng đem tú cầu quang ra ngoài, tú cầu này sao lại rơi vào người nàng chứ.

Đám đông vang lên tiếng thở dài thất vọng, lúc Hữu Hi quăng ra tú cầu chẳng ai thèm chém giết, đám người dần dần tản đi, Hữu Hi bị vô số ánh mắt khinh thường nhìn.

Tiểu nhị vẻ mặt vui vẻ, cúi đầu nói: “Ai nha, công tử quả là may mắn, mọi người tranh lấy đều không có được, ngài ngồi trên cao lại có được tú cầu quả là duyên trời định, chúc mừng công tử”

“Nhưng mà ta không muốn, ta đã ném nó ra rồi mà”- Hữu Hi tròn tròn mắt.

Tiểu nhị giải thích: “Tiếng trống đã vang lên, nhân duyên đã định, ngài ném xuống cũng chẳng ích gì, tiểu nhân nói khách quan, ngài nên vui mới phải.”

Đang nói, có hai người đi vào, là hai nam nữ trung niên ngồi trên đài lúc này

“Không tòi, không tòi, tuần tú nhỏ nha”- Hai người trung niên nhìn Hữu Hi tán thưởng.

Tô viên ngoại cười tủm tỉm nói: “Công tử nếu đã đoạt được tú cầu thì mới theo chúng tôi để phủ đệ thương lượng hôn sự”

Hữu Hi đỏ mặt, có chút hoảng hốt: “Tôi chẳng qua chỉ là xem náo nhiệt, tú cầu cũng không muốn lấy đừng nói tới hôn sự”

Viên ngoại đang cười tủm tỉm trong nháy mắt lại đen xì: “Tú cầu đã vút, hôn nhân đã định, ngươi sao lại có thể trở mặt, chẳng lẽ đang trêu ta sao?”

“Tôi không phải có ý này?” Sao người này lại không nói lý như thế.

“Người đâu, mời vị công tử này vài phủ cho ta”- Vẻ cười tủm tỉm của Tô viên ngoại lúc này bây giờ lại như thổ phỉ, nói xong phát tay bỏ đi, phu nhân đứng lại quan sát Hữu Hi rồi mới rời đi.

Hữu Hi nhìn thấy hai nam nhân không lò đi tới, nàng thét lên: “Các ngươi đừng lại đây”

Mặc kệ nàng dọa nhát thế nào, hai nam nhân vẫn bắt lấy tay nàng, đem nàng đi tới Tô gia.

Tô gia quả nhiên là đại phú hộ, cả phủ trên dưới đều có khí thế, nhưng vẫn mang theo phong cách phương Bắc, nhưng ít thô và nhiều màu sắc hơn.

Hữu Hi bị ép đưa đến Tô gia, Tô viên ngoại và phu nhân ngồi trên ghế ở sảnh chính, Tô tiểu thư thì quy củ đứng sau Tô phu nhân, e lệ nhìn thoáng qua Hữu Hi, xem ra vị hôn phu tương lai này khiến nàng hài lòng.

Tô phu nhân cười hòa ái, hỏi nàng: “Xin hỏi cao danh quý tánh của công tử, nhà ở đâu? Trong nhà có song thân không?”

Hữu Hi suy nghĩ rồi đáp: “Không cha không mẹ, không nhà, An Tiểu Lục”.

Không cha mẹ, không nhà, tên cũng tục, bọn họ cũng tính đường thối lui, nàng vì che dấu thân phận mới cải nam trang, trốn tránh kẻ xấu vì thứ đồ trên người tới tìm nàng, cũng không muốn ai biết rõ thân phận gây thêm phiền toái.

Hơn nữa nàng là phụ nữ sao có thể lấy Tô tiểu thư, dù là nam nhân, nàng cũng chẳng muốn lấy một người con gái bất ngờ như thế.

“Ai cũng biết Tô viên ngoại tuy giàu có, thật sự là trời ban, tài sản nhà họ Tô đều cần có người lo, khổ nỗi ta không có con trai, ngươi không cha không mẹ, sau khi cùng tiểu nữ ta thành thân, kế thừa sản nghiệp nhà ta, áo cơm không lo, chẳng phải lương tâm”

“Chuyện đó ta đã thành thân rồi, trong nhà đã có thể nhi, thật không thể lấy Tô tiểu thư, cáo từ”- Hữu Hi nói xong tính bỏ chạy, thì hai người canh cửa đã ngăn nàng lại.

“Tú cầu đã định ngươi là hiền tế Tô gia, đừng vội đi như thế, ngày mốt là ngày cát nhật, lễ thành thân sẽ được tổ chức vào hôm đó”

Hữu Hi muốn giải thích nhưng chẳng dám đề bại lộ thân phận nữ nhi vội vàng nói: “Này, các người sao lại thế chứ, ta thật sự không thể cưới Tô tiểu thư”

“Ngươi bị mù sao, có gan dám không cưới muội tử nhà ta”- một giọng nói từ ngoài truyền vào.

Ánh mắt mọi người đều bị thu hút, nhìn thấy nam tử mặc áo màu lam, hai tay khoanh trước ngực dáng vẻ tiêu sái đi nhanh tới.

“Hạo Vũ tới rồi sao?”- Tô Phu nhân nhìn thấy liền vui vẻ.

“Chất nhi xin chào Bá Phụ bá mẫu”- Nam nhân Hạo Vũ cúi đầu hành lễ.

“Hạo Vũ ca”- Tô tiểu thư cúi đầu hành lễ..

“Mấy ngày nay đi đâu mới về”- Tô viên ngoại nhìn Hạo Vũ một cái, trong giọng bức mình.

“Đại bá đừng vội tức giận, chất nhi chẳng qua đi làm chuyện chính sự, vừa về đến đã nghe nói muội tử vút tú cầu chiêu thân, cho nên vội vàng qua xem”

Nói xong quét mắt nhìn Hữu Hi, tay bực mình vuốt ngực Hữu Hi: “Sao lấy được tú cầu không muốn kết hôn? Muội tử ta muốn có đáng thì có đáng, có tài thì có tài, sao lại không xứng với người?”

Hắn chụp lấy ngực nàng, Hữu Hi xấu hổ tức giận, xú nam nhân còn có gan phi lễ nàng, giận hằn, nàng hất tay hắn ra, lui về sau hét lớn: “Này đừng chạm vào ta, người còn chạm vào ta giết người.”

“Uh, khẩu khí không nhỏ”- Hắn như nghiền chụp lấy ngực nàng, ép chặt thân thể Hữu Hi, không chịu buông, tay kia tập kích ngực nàng: “Làm sao vậy, chỉ chạm vào một chút, dù sao cũng là nam nhân chạm thì đã sao, người mau mau cùng muội tử ta thành thân, nếu còn trốn ta đem người tới quan phủ”- Vừa bị ăn đậu hủ, Hữu Hi liền né tránh, hai tay che trước ngực, giờ chân tính đá xú nam nhân trước mắt.

Hắn nhanh nhẹn né tránh, tay vừa chụp lấy ngực có cảm giác là lạ, ngực của nam nhân trước mắt hình như hơi mềm. Chẳng lẽ là ảo giác, hắn vươn tay muốn chứng thật một chút, đột nhiên trong phòng xuất hiện bóng người, tay như kèm sắt bẻ tay hắn, ah, hắn kêu đau một tiếng.

“Hạo Vũ”

“Hạo Vũ ca!”

Trong phòng vang lên tiếng la ầm ĩ.

Hạo Vũ đau đón mặt đầy mồ hôi, cổ tay hắn bị nam nhân vừa xông tới bẻ trật khớp, đau đến muốn nằng mà nằng cũng không được, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một gương mặt xanh mét đầy tức giận, đôi mắt đen sồi sục máu nhìn hắn, giống như bẻ gãy tay hắn vẫn chưa hết giận, tựa như muốn giết hắn.

Tô viên ngoại đỡ lấy Hạo Vũ, đôi mắt đen nhìn về người lạ, phần nộ quát: “Người là người phương nào, dám xông vào tô gia hành hung”

Đôi mắt đỏ ngầu, vẻ mặt lãnh khốc, môi mím chặt, nhìn hắn, lạnh như băng nói: “Hắn muốn chết”

Hắn lại dám chạm vào ngực Hữu Hi, hắn đáng chết, bẻ một tay hắn đã là quá khách khí rồi.

“Bá phụ, tay chất nhừ dù có chặt đứt cũng không buông tha hắn”- Hạo Vũ đau đón kêu thảm, hận chết kẻ làm trật khớp tay hắn.

Hữu Hi đứng đó ngơ ngác nhìn người trước mắt, trái tim nói đau, là hắn, hắn còn sống, không biết vì sao, Hữu Hi cảm giác lòng mình nhẹ đi rất nhiều, nhưng cũng không muốn cùng hắn có chút gì, lại càng không muốn hắn xuất hiện ở đây.

“Người đâu, bắt kẻ này cho ta”

Hữu Hi cảm giác lúc này chạy đi là không trọng nghĩa, nhưng nếu không chạy thì còn chờ khi nào, thừa lúc mọi người chú tâm đến Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi xoay người chạy đi.

Không ngờ, mấy gia nhân vọt ra chặn đường Hữu Hi, muốn chạy cũng không chạy được. Lăng Khiếu Dương như con hắc báo nhanh như chớp đi tới bên cạnh Hữu Hi, bắt lấy cổ tay nàng, đá bay giám gia nhân đang chặn đường, lạnh lùng nói: “Đi”

Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương kéo đi, đám gia nhân vây lại, chân không chạm đất bị Lăng Khiếu Dương đẩy chạy khỏi Tô Gia

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 10

Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương kéo ra khỏi Tô phủ, Hữu Hi là con rể nhặt được tú cầu chiêu thân làm sao có thể để nàng đi dễ dàng như thế, hơn nữa, tay của Hạo Vũ không quy củ đã chạm ngực Hữu Hi, cũng phát giác nàng là nữ nhân. Tô phủ nổi danh một vùng bị một kẻ làm cho náo loạn, còn dám ăn nói lớn tiếng, hơn nữa bẻ gãy tay Hạo Vũ làm sao có thể để Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương một con đường trốn

Ra khỏi phủ Hữu Hi gãy khỏi tay Lăng Khiếu Dương, lo lắng bảo hắn buông tay ra. “Buông tay, chúng ta tự đi đường mỗi người”

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm liếc mắt nhìn nàng, bàn tay to vẫn siết chặt tay nàng, bá đạo tóm lấy nàng chạy về ngã tư đường. Hữu Hi thân bất do ki bị kéo đi, chạy như điên, hai người chạy thực mạng, phía sau vẫn có người đuổi theo. Lăng Khiếu Dương dù tàn nhẫn nhưng đối với dân chúng không dám loạn sát, trừ khi thật sự bị bức ép, hoặc có người xúc phạm Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương kinh công tuyệt đỉnh, mang theo Hữu Hi chạy trốn, đã không còn sức nữa nhưng hắn không buông tay.

Hữu Hi chỉ muốn tìm một chỗ trốn đi để lừa gạt những người đó. Nhưng Lăng Khiếu Dương lại thua cả đầu gối, cho dù có chạy cũng không thoát. Mang

theo nàng còn giảm sức của hắn, phía sau tiếng gậy gõ khua hướng về nàng bộ dạng giống như hung thần.

Hữu Hi bối rối, chỉ để mặc Lăng Khiếu Dương kéo tay nàng chạy loạn, cuối cùng hai người cũng ra ngoài thành, đám người theo sau cũng mệt mỏi thở hồng hộc, một giọng nói cao tức giận hô to: “Đừng chạy”

Hữu Hi mệt mỏi không muốn chạy trốn nữa, cổ tay vùng vẫy muốn thoát khỏi tay Lăng Khiếu Dương, dứt quãng nói: “Ta... ta không chạy... ta tình nguyện bị bắt về, người đi đi, không cần xen vào chuyện của ta... bỏ tay ra.. bỏ ra”- Hữu Hi vừa nói người vừa ngồi xuống đất, thở gấp gấp, một bước đi cũng không nổi nữa.

Mấy người đuổi theo sức lực cũng không thua sút, nhưng tất cả đều bị bỏ lại phía sau không còn nhìn thấy bóng ai nữa.

Vài người đuổi theo còn sót lại cũng mệt hơi thở gấp gấp, cố gắng mắng: “Đừng chạy,.. còn chạy nữa bọn ta sẽ không khách khứa”

Lăng Khiếu Dương có chút suy yếu, nhìn Hữu Hi ngồi trên đất không chịu đi, tay hắn cuối cùng cũng buông lỏng nàng ra, bàn tay trống rỗng giống như trái tim hắn.

Gia đình Tô phủ bước đi không vững, thông thả bước lên: “Theo bọn ta về Tô gia, đừng ép bọn ta động thủ”

Người này vừa mới nói xong, Lăng Khiếu Dương đã giơ chân lên đá hắn một cái văng ra ngoài, đầu đón gọi cha gọi mẹ. Hắn quỳ rạp trên mặt đất, kêu rên: “Ai u, đau chết ta rồi, huynh đệ sao không lên, lo lắng cái gì chứ”

Bốn năm người lúc này mới lách chân sớm đã nhũn ra nhắm về phía Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương tay thủ quyền, chỉ vài cái đã đánh mấy người ngã lạng quay, kêu đau, té xuống chạy trốn.

Hữu Hi thở cũng không gấp nữa, trong lòng thấm oán giận, hắn không phải lợi hại lắm sao, lúc này chỉ cần vài cái đã đánh ngã mấy người này, tại sao còn kéo nàng chạy như điên chứ, một muốn chết.

Hữu Hi muốn đứng dậy, nhưng phát hiện, sau khi chạy trốn đột nhiên nghỉ ngơi, hai chân mềm oặt lại run lên, không cách nào đứng lên được. Lăng Khiếu Dương đi tới bên cạnh nàng, trên trán thấm một lớp mồ hôi mỏng, đôi mắt đen nhìn không thấy tâm tình của hắn, hắn thản nhiên coi như không có gì.

Hắn vươn tay về phía nàng, ngón tay thon dài, mạch sắc da thịt ánh vào mắt Hữu Hi.

“Còn đi được không?”- Hắn hỏi.

Hữu Hi cau mày, quay đầu đi chỗ khác, tựa hồ cùng hắn không có bất kì quan hệ gì, Hữu Hi trầm mặc không nói gì, cũng không thèm để tâm đến bàn tay hắn đưa ra giúp đỡ nàng.

Tay hắn thất vọng thu lại, trên gương mặt mang theo sự thất vọng, hai nắm tay chiết chặt.

“Nàng còn định ngồi đây chờ bọn chúng quay lại sao?”

Hữu Hi trầm mặc, không lên tiếng.

Lăng Khiếu Dương đau lòng, cô độc nói: “Nàng ngay cả nói.. cũng không muốn nói với ta sao?”

Hữu Hi không muốn cùng Lăng Khiếu Dương nói chuyện, chẳng lẽ nói lại những hận thù của họ sao?

Nàng giãy dụa đứng dậy, muốn biến mất khỏi mắt hắn, nhất quyết không chịu thua cái chân này, Lăng Khiếu Dương túm lấy tay nàng.

“Người làm gì vậy?”- Hữu Hi cau mày, trong mắt hiện lên sự chán ghét Lăng Khiếu Dương rất quen thuộc.

Hắn không để tâm tới ánh mắt nàng, khom lưng xuống, cánh tay dùng sức, đem nàng nâng lên.

“Này, người để ta xuống”- Hữu Hi giãy dụa, từ trên người hắn muốn nhảy xuống.

Lăng Khiếu Dương lạnh giọng uy hiếp: “Nàng còn quất tháo ta sẽ đánh gãy nàng”

Đối với sự bá đạo của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi trong lòng tức giận, thân thể vùng vẫy, không nhịn được hét: “Người buông, chúng ta chỉ là người qua đường, ta không cần người quản, cũng không cần làm mấy chuyện vô ích này, đừng xuất hiện trước mắt ta nữa”

Lăng Khiếu Dương thẳng người, nhẹ buông tay, Hữu Hi một lần nữa té xuống đất, nàng không kêu đau, nhưng sau đó cổ lại đau xót, mọi thứ trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Lăng Khiếu Dương về mặt lạnh lùng bế Hữu Hi đã ngất đi lên lưng, Hữu Hi từ từ nhắm hai mắt tựa vào tấm lưng rộng dài của Lăng Khiếu Dương. Hắn từng bước từng bước đi về trước, trái tim cũng từng chút từng chút rung động. Hắn điên cuồng mang nàng chạy trốn, đơn giản vì hắn muốn nắm tay nàng.

Hắn không muốn dừng lại vì hắn muốn cứ như thế nắm tay nàng, chăm sóc nàng. Cho dù lúc dừng lại, vẫn không thể nhìn thấy nàng quay đầu lại nhìn

hắn.

Hữu Hi từ từ tỉnh lại, không nhận được nhủi mảy. Sau khi cảm giác mơ hồ qua đi mới nhớ tới bản thân mình bị Lăng Khiếu Dương đánh bất tỉnh. Nam nhân đáng chết, Hữu Hi thầm mắng, cũng nhận ra bản thân mình đang ở trong căn phòng nhỏ. Nàng mang giày vào muốn chạy đi nhưng lại nhìn thấy Lăng Khiếu Dương tới, trong tay hắn còn mang thức ăn

“Đói bụng không?”- Giọng nói hắn lạnh lùng rất tự nhiên, giống như đang nói về chuyện thời tiết ngày hôm nay.

Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương, hắn muốn làm cái gì, ân oán đã qua đi, tất cả kết thúc, hắn làm vương gia của hắn, nàng sống cuộc sống của nàng, không tốt sao?

“Ăn cơm đi”- Hắn đem thức ăn đặt lên bàn.

Hữu Hi hồ hững nhìn Lăng Khiếu Dương, trầm mặc lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Lăng Khiếu Dương, ngươi có ý gì? Ngươi cuối cùng muốn làm gì?”

Hắn biết bản thân không có tư cách nói, Hữu Hi, ta yêu nàng, cho nên cho ta một cơ hội để ta yêu nàng. Hắn cũng không có tư cách nói, Hữu Hi đừng như vậy, là ta tổn thương nàng, xin nàng tha thứ cho ta.

Hắn biết, ba chữ ta xin lỗi không thể làm cho Hữu Hi yêu hắn, cũng không thể xóa đi những thương tổn mà nàng phải chịu.

Lâu sau đó, hắn cúi đầu nói: “Ta chỉ đang chờ, chờ nàng quay đầu lại nhìn ta, cho chờ tới già”

“Không. ta sẽ không quay đầu lại, sẽ không”- Hữu Hi cắt đứt lời Lăng Khiếu Dương nói, không muốn tiếp tục nghe nữa,. “Ta sẽ không quay đầu lại nên ngươi cũng đừng can thiệp vào cuộc sống của ta, hãy để cho chúng ta là hai người xa lạ, không có quan hệ gì với nhau”

Hữu Hi nói xong xoay người đi ra ngoài, Lăng Khiếu Dương hướng về phía nàng hô to: “Ta sẽ chờ nàng, chờ nàng dù bao lâu đi nữa, chờ nàng quay đầu lại.”

Đi, sẽ không quay đầu lại, từ lúc bước ra khỏi vương phủ, ý niệm này vẫn rất kiên định. Nàng không quay đầu lại, thẳng lưng đi ra ngoài, những ân oán của quá khứ đã là quá khứ, hắn liều chết cứu nàng mấy lần oán hận đã mất đi, nhưng thương tổn đã khắc sâu trong lòng, cuộc sống nhọc nhằn trước kia nàng cả đời không quên.

Tình yêu của hắn nàng không thể chấp nhận, cũng không muốn chấp nhận, người nàng yêu là hbt. Cho dù bây giờ hai người gặp nhau chỉ toàn đau khổ, nhưng bất luận ở đâu, dù xa đến cách mấy, mặc kệ hắn trở nên thế nào, xấu thì hắn vẫn là người nàng yêu

Hữu Hi không chút lưu luyến rời khỏi căn phòng nhỏ, trong khoảng sân có con ngựa trắng cùng hành lý của nàng, chắc là do Lăng Khiếu Dương mang tới. Hữu Hi nhìn thấy trong sân còn một người là Cao Mạc, ánh mắt hắn nhìn nàng có chút giận dữ.

Hữu Hi không quan tâm, tay dắt ngựa, rời khỏi đó. Nàng không sợ lạc đường, không sợ, bởi vì nàng không có mục tiêu, đi tới đâu thì hay tới đó, leo qua núi qua sông, thời gian trôi đi, mọi thứ trôi qua, nàng sẽ tìm một nơi yên tĩnh mà ở, bình tĩnh sống qua ngày.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi rời đi, nàng không quay đầu lại, kiên quyết ra đi, trái tim hắn không cách nào kiềm đi nỗi đau này. Nàng thật sự không quay đầu nhìn hắn, mà hắn vẫn sẽ chờ nàng, vẫn sẽ chờ đợi.

Đoạn đường phía trước thật yên tĩnh, gặp chuyện ném tú cầu nàng không có gặp phải cường đạo bại hoại, xem như may mắn. Gặp Lăng Khiếu Dương có xem là bất hạnh không?

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời tối đen, chắc là muốn mưa rồi. Nàng giục ngựa chạy may, muốn trước khi trời mưa tìm được nghỉ chân. Con ngựa bị quất vào mông liền chạy về trước, nhưng nơi này không thông không khách điểm, ngay cả một chỗ trú mưa còn không có, mưa đã bắt đầu kéo tới.

Hữu Hi cả người ướt đầm, bối rối tìm một nơi trú mưa thì thấy một cái ốc nhỏ. Nàng chạy vội vào, sau đó dắt ngựa vô, rồi rũ rũ tóc đang ướt nước.

Lạnh quá, Hữu Hi hắt xì một cái, cuộn người lại, nhìn trời mưa không biết khi nào mới dừng. Quan sát xung quanh, nghĩ tới nơi này cũng không có ai xuất hiện, nàng liền tìm một góc vội vàng cởi bộ quần áo ướt đầm ra

Nàng tìm một nơi bằng phẳng ngồi xuống, tựa vào tường nghỉ ngơi, mơ mơ màng màng ngủ, mơ thấy hbt, mơ thấy hai người ở cùng nhau sống rất vui vẻ.

Không biết đã ngủ bao lâu, Hữu Hi trong bụng rất đói liền thức giấc, nhìn thấy cách đó không xa có một đồng lửa, nước mưa trên nóc nhà cũng không rơi xuống nữa, trên mình xuất hiện một chiếc áo ngoài của nam. Hữu Hi ngẩn người ra, ý thức được việc gì đó, đứng dậy, áo rơi xuống trên mặt đất.

Ánh mắt Hữu Hi nhẹ nhàng nhìn nam nhân ngồi xa xa trong góc, quần áo ướt đầm trên tóc vẫn còn nhỏ nước. Lăng Khiếu Dương, hắn không đi sao, hắn sao lại xuất hiện trước mặt nàng, quần áo, đồng lửa, nóc nhà không bị dột?

Hắn hà tất phải làm thế.

Nàng không muốn dây dưa như thế, không muốn nhận sự quan tâm của hắn, không muốn, Hữu Hi thấy bên ngoài mưa cũng không còn to, liền muốn bỏ đi.

Lăng Khiếu Dương xông lên, ôm lấy nàng: “Đừng đi ra ngoài, nàng muốn ngã bệnh sao?”

Hữu Hi xoay người, lạnh lùng nhìn hắn: “Lăng Khiếu Dương, ta không muốn cùng người có bất cứ quan hệ gì cả, tình yêu của người ta không cần, lòng tốt của người ta cũng không cần, chúng ta không ai quen biết không tốt sao?”

Hữu Hi vừa nói xong, tên bắn xuyên gió từ cửa sổ bắn vào phòng rơi xuống đất, mang theo mùi sát khí nồng nặc. Lăng Khiếu Dương ôm nàng, hai mắt trầm xuống, ôm nàng trốn vào sau vách tường.

Lúc này bên ngoài truyền đến giọng nói độc ác: “Lăng Khiếu Dương, đừng làm con rùa đen rút đầu, ra đây chịu chết đi!”

Trái tim Hữu Hi giật thót lên, giọng nói này rất quen thuộc..

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 11

Mưa vẫn như cũ rả rích rơi xuống, có vẻ mưa cũng không lớn hơn, phía trong sân là mười mấy người đàn ông tay mang võ trang. Cầm đầu là nam nhân cầm đầu mặc bạch y, khăn trắng che mặt, đứng đó. Đứng bên cạnh bạch y nhân là một lão già có trường râu dài, gầy gò, khổ luyện, ánh mắt sáng trưng, cầm cung tên bắn vào trong ốc.

Lăng Khiếu Dương dùng ánh mắt ám chỉ Hữu Hi trốn ở đây, đừng đi ra ngoài. Hắn không biết ai muốn lấy mạng của hắn, nhưng hắn không muốn liên lụy Hữu Hi, hai tay buông lỏng nàng phi thân hướng lên nóc nhà.

Bên ngoài vừa thấy bóng người tinh lao lên nóc nhà liền bắn cung, tiễn bay về phía Lăng Khiếu Dương. Lăng Khiếu Dương huy động kiếm chém đi từng mũi tên, cả người linh hoạt né tránh.

Hữu Hi tựa vào tường, trái tim hoảng sợ bất an, tiếng quát tháo vừa nãy, nếu nàng nghe không lầm là của Tứ đương gia của Vô Âu Môn, hắn sao lại đuổi giết Lăng Khiếu Dương?

Hữu Hi không kiềm lòng lại nhớ tới giọng nói đầy hận thù của Lăng Khiếu Dương, dáng vẻ múa kiếm điên loạn của hắn, rồi hét to hắn muốn hoàng đế chết, muốn Lăng Khiếu Dương chết, muốn Trần Bắc tướng quân chết.

Trái tim Hữu Hi cứng lại, Hoàng Bắc Thiên bắt đầu báo thù rồi sao? Mấy ngày qua, nàng ở trong khách điểm nghe người gian đồ đồn rằng Vô Âu môn chuẩn bị khởi nghĩa, tấn công vào các tiểu thành, cướp đi quân lương của triều đình. Bây giờ muốn giết người, trước là xuống tay giết Lăng Khiếu Dương. Bắc Thiên hắn cũng tới sao? Hữu Hi muốn quan sát một chút, nhưng tiễn lao tới dày đặc, không muốn để nó bắn xuyên qua cơ thể mình, Hữu Hi đành phải trốn sau tường đất.

Trong lòng lo lắng nổi lên, Tứ đương gia của Vô Âu Môn võ công bất phàm, nếu như Hoàng Bắc Thiên đến, hơn nữa còn có đội cung tiễn chắc chắn Lăng Khiếu Dương không phải đối thủ của họ, hắn chết là điều không còn nghi ngờ...

Hữu Hi kinh hãi khi nghe bên ngoài toàn tiếng đánh nhau, hai bên giao thủ, tên cũng không bắn nữa, có lẽ sợ đã thương phía mình.

Hữu Hi lúc này mới thăm dò, đôi mắt từ cửa sổ hướng ra ngoài, chỉ thấy Lăng Khiếu Dương đang cố hết sức giao thủ cùng Tứ đương gia và thân ảnh màu trắng.

Thân ảnh màu trắng che mặt khiến Hữu Hi nhớ tới, lúc Hoàng Bắc Thiên từ trên trời bay xuống, tựa như tiên nhân, xuất hiện trước mắt nàng, cứu nàng đi. Ánh mắt của nàng chăm chú nhìn bóng người quen thuộc, trong lòng nhưng nghĩ, là Bắc Thiên, là hắn, hắn tới là vì đuổi giết Lăng Khiếu Dương.

Trái tim bị đâm vào đau đớn, không muốn nghĩ tới, hắn nhất định thành thân rồi... nàng không muốn chuyện này là thật. Nhưng bây giờ nhìn thấy nam nhân mình yêu lại không nhìn được đau lòng, trong lòng chua xót. Hai mắt nhắm lại nhìn Lăng Khiếu Dương bị Tứ đương gia đã thương phía sau lưng, cả người lão đảo, ngã về trước, kiếm trong tay Hoàng Bắc Thiên cũng lao về phía Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi căng thẳng, kinh hoàng hét lên “Đừng”, nàng xông ra ngoài. Cung tiễn thấy người từ trong nhà tranh phóng ra, tưởng là giúp đỡ Lăng Khiếu Dương, liền phóng tên hướng về phía Hữu Hi.

Sau khi Hoàng Bắc Thiên nghe thấy giọng Hữu Hi, trái tim giật mình lại nhìn kẻ dưới đã bắn tên vào Hữu Hi, hắn thất kinh bỏ mặc Lăng Khiếu Dương, lao tới chỗ Hữu Hi. Kiếm trong tay vung lên chém đứt mũi tên, đi tới bên cạnh Hữu Hi, ôm lấy thắt lưng nàng, người nhún nhẹ lên tránh được vài mũi tên sau đó bình thân đáp xuống đất.

Lúc này, ánh mắt hai người đan vào nhau, không biết là sau bao nhiêu ngày gặp lại, đôi mắt và tâm trạng của cả hai đều ánh lên sự mâu thuẫn. Trong lòng hần thầm gọi tên nàng, trong lòng nàng cũng gọi tên hần, nỗi nhớ nhưng triền miên chôn sâu nơi đáy lòng trong lúc này bùng lên.

Đôi mắt đen của hần nhìn Hữu Hi mặc đồ nam trang, tâm tình phức tạp suy nghĩ, Hữu Hi sao lại ở cùng Lăng Khiếu Dương. Thủ hạ chịu trách nhiệm đi tìm Lăng Khiếu Dương không hề nói Hữu Hi cùng hần ở một chỗ.

Phải rồi, Hữu Hi mặc y phục này sợ rằng thủ hạ không nhìn ra, hơn nữa dù Hữu Hi mặc đồ nữ cũng chưa chắc có người biết nàng là ai, thân phận thật của hần chỉ có một số ít người biết. Mỗi một tháng không gặp, ngăn không ngăn, dài không dài nhưng hai người cảm giác như mười năm không gặp.

Hữu Hi gầy gò như thế khiến Hoàng Bắc Thiên đau lòng. Hần chỉ muốn ôm nàng thế này cả đời không buông ra, ước muốn đó cũng không thể, yên lặng không nói gì chỉ nhìn nhau. Trong lúc Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên đắm chìm trong nỗi đau, cảm giác mâu thuẫn khi gặp lại thì Lăng Khiếu Dương bị Tứ đương gia đâm vào cánh tay, bay lên cao đá vào ngực Lăng Khiếu Dương. Thân hình cao lớn của hần cuồng quật lui về sau, tóc đen hỗn loạn ướm đâm bết vào mặt hần, cánh tay chảy máu, đôi mắt đen vẫn kiêu ngạo mười phần, không nhận thua hay tỏ ra sợ hãi.

Hữu Hi định thần lại, trái tim căng lên: “Đừng đánh nữa, thả hần ra đi, để hần đi”

Ánh mắt Hoàng Bắc Thiên lộ vẻ giận dữ, đối với lời cầu khẩn của Hữu Hi, hần không những không kêu thủ hạ dừng lại thậm chí còn bức mình, tại sao nàng lại thay tên nam nhân này cầu xin, hần đáng chết.

Cung tiền lúc này cũng không đứng yên, muốn bắn chết Lăng Khiếu Dương, cung tên giờ lên, Hữu Hi hoảng hốt, kinh hãi từ trong lòng Hoàng Bắc Thiên chạy tới, không chút nghĩ ngợi đứng chắn trước mặt Lăng Khiếu Dương.

Hai mắt Hoàng Bắc Thiên tối sầm, tay nắm chặt, hạ giọng hô: “Nàng đang làm cái gì vậy?”

Hữu Hi trong lòng rối bời, nàng cũng không biết vì sao lại làm vậy, có lẽ vì Lăng Khiếu Dương đã đơn phương cứu nàng vài lần, nàng không muốn hần chết, bối rối nói: “Ta... ta chỉ muốn các người tha cho hần, để hần đi đi”

Nghe thấy Hữu Hi nói thế, đôi mắt đỏ ngầu của Lăng Khiếu Dương trở nên nhu hòa, lóe sáng lên, nhìn nữ nhân trước mặt đang đan tay bảo vệ hần, hần mỉm cười. Yêu cũng được, hận cũng được, như vậy là đủ rồi, hần từng đối với nàng tệ như thế, nhưng nàng lại thay hần cầu xin, nàng thiện lương, còn hần thì rất tàn nhẫn.

Hần còn cầu gì nữa, nàng hận hần, chán ghét hần, nhưng không hy vọng hần chết như vậy là đủ rồi. Hần vươn cánh tay đẩy Hữu Hi ra, đôi mắt đen sâu thăm nhìn Hữu Hi, đi về trước hai bước.

Nhìn Hoàng Bắc Thiên mang bạch y, trong lòng hừ lạnh: “Chết có gì đáng sợ, đáng sợ nhất chính là sống trong đau đớn”

Hần đứng thẳng lên, tay giờ kiếm lên, cười lạnh, không hề kiêng dè nói: “Đến đây, mặc kệ các người là ai, muốn giết ta sao, bốn vương không có sợ chết”

Hần nhìn Hoàng Bắc Thiên, nhớ tới ngày đó ở hoàng cung, hần cứu Hữu Hi khi hần đang bị thương, là bạch y nam nhân dẫn đầu đám loạn dân xông vào hành thích hoàng đế, cứu đi Hữu Hi, hần là ai, tại sao lại có cảm giác quen thuộc như thế?

Hần tại sao lại cứu Hữu Hi, nhìn ánh mắt của hần và Hữu Hi quen thuộc như thế, trong lòng lướt qua một suy nghĩ, Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nở nụ cười.

“Muốn chết ta thành toàn cho người” - Hoàng Bắc Thiên tàn nhẫn hô to, giờ kiếm, phi thân lên cao. Hần muốn Lăng Khiếu Dương chết, hần không thể sống nữa.

Kiểm trong tay mang đậm mùi sát khí hướng về phía Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương cũng nghiêng đón, hai binh khí chạm vào nhau phát ra âm thanh xé gió.

Trái tim Hữu Hi thất lại, nàng đứng đó, chỉ có thể nhìn hai nam nhân đàng đàng sát khí muốn đưa nhau vào chỗ chết. Một người là nam nhân nàng yêu, một người lại từng tổn thương nay liều mạng bù đắp cho nàng, nàng làm sao nhẫn tâm nhìn hần chết.

Lăng Khiếu Dương bị thương, không địch lại được Hoàng Bắc Thiên, trái tim Hữu Hi thất lại, nàng rất sợ nhìn thấy cảnh máu chảy. Hoàng Bắc Thiên võ công được truyền lại từ Miêu Phách Thiên, nay đánh vào người Lăng Khiếu Dương.

Hơn nữa sau khi giao tranh, Lăng Khiếu Dương tổn không ít sức, hơn nữa cánh tay bị thương khiến hần dần dần đuối sức. Chớp nhoáng, Hoàng Bắc Thiên đá hần té xuống đất, thân hình cao lớn ngã xuống dính đầy bùn đất, Hoàng Bắc Thiên đâm thẳng về phía Lăng Khiếu Dương.

Không! Hữu Hi hoảng hốt, nàng không chút nghĩ ngợi, dùng cách nhanh nhất chạy tới chỗ Lăng Khiếu Dương, ôm lấy hần. Kiếm Hoàng Bắc Thiên không kịp thu lại, mũi kiếm sắc bén đâm vào Hữu Hi, Hữu Hi đau đớn kêu lên

“Hữu Hi..!” - Lăng Khiếu Dương cùng Hoàng Bắc Thiên kinh hô.

Lăng Khiếu Dương tay đầy máu ôm lấy Hữu Hi, trái tim sợ hãi, tại sao lại cứu hần, tại sao, hần không đáng.

Hoàng Bắc Thiên lại càng sợ hãi hơn, hần đâm Hữu Hi, trong lòng đau đớn, một kiếm đâm trúng nàng cũng là đâm vào trái tim hần, đau siết. Chuôi kiếm

trong tay như làm phỏng tay hần, hần vội vàng buông ra, tức giận đá Lăng Khiếu Dương ra xa, đem Hữu Hi ôm vào lòng, quần áo tay của hần dơ Hữu Hi dính đầy máu.

Hần bối rối lắc đầu, tay run rẩy, vỗ về mặt nàng: “Không... Hữu Hi nàng sao rồi!”- Đáng chết, hần sao lại làm bị thương nàng, Hoàng Bắc Thiên loạn lên, hai mắt ửng đỏ, la hét.

Hữu Hi đau đớn nhíu chặt mày, gian nan nói: “Đừng giết... ta cầu chàng.. hần đã cứu ta.. xin chàng!”

“Đừng nói nữa, ta đáp ứng nàng, không giết hần!”- Hoàng Bắc Thiên bối rối đáp ứng, tay phong bế huyết đạo Hữu Hi, có được lời hứa của hần, tay nàng liền đặt trên mặt hần, đôi mắt đau khổ mang theo niềm hạnh phúc hư ảo. “Yêu nhau... có thể ở gần nhau, thật là... tốt, thật tốt”

“Chúng ta sẽ không chia ly, Hữu Hi, không có việc gì, Hữu Hi đừng sợ... đừng sợ... ta sẽ không để nàng chết!”- Hoàng Bắc Thiên bối rối nói, lệ từ trên mặt rơi xuống.

Hữu Hi mỉm cười nhưng không thể nói được nữa, hai mắt khép lại, đem hình ảnh Hoàng Bắc Thiên đặt ngoài cửa mắt.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, nhìn Hoàng Bắc Thiên, hần thấy được tình yêu sâu đậm của nàng đối với Hoàng Bắc Thiên. Hần đã đoán đúng, bạch y nam nhân là người Hữu Hi yêu, hần không có chết. Hữu Hi không yêu hần, nhưng lại liều chết cứu hần, tình yêu của nàng, lòng của nàng vẫn thuộc về Hoàng Bắc Thiên. Nàng chẳng qua thiện lương, chỉ có một suy nghĩ đơn giản, nàng không muốn gì cả, chỉ muốn được cùng nam nhân mình yêu ở cạnh, nhưng bây giờ chỉ còn là đau khổ. Hần lại lần lượt phá hủy đi hạnh phúc của nàng.

Trái tim Lăng Khiếu Dương nhói đau.

Hữu Hi liều chết cứu Lăng Khiếu Dương, ai cũng không hiểu Hữu Hi tại sao làm thế, mặc kệ Lăng Khiếu Dương đã từng thương tổn nàng nhiều đến thế, nhưng nàng lại cứu, hơn nữa nàng lại cầu Hoàng Bắc Thiên tha cho Lăng Khiếu Dương, lợi dụng lúc hần mềm lòng nhất.

Hữu Hi bị đưa vào thành nhỏ đưa cho người trong phân đà cứu chữa, nhìn thấy tính mạng Hữu Hi bị đe dọa, Hoàng Bắc Thiên lòng đau như cắt, hần đã thương Hữu Hi. Nhìn Hữu Hi nằm trên giường thông minh, gương mặt tái nhợt, tóc cắt ngắn, trái tim hần không khỏi đau đớn.

Vì quyền lực vì báo thù, hần không thể không giết phụ nữ, nhưng mà hần chưa từng nghĩ sẽ làm cho người mình yêu nhất chịu thương tổn. Hôm nay, hần nắm quyền rất lớn, thống lĩnh mười mấy vạn nhân mã, hần công thành chiếm đất, từng bước thực hiện kế hoạch bản thân. Chỉ có kế hoạch ám sát Lăng Khiếu Dương vì Hữu Hi mà dừng lại.

Hần canh giữ bên người Hữu Hi suốt mấy ngày mất đêm, một tác không rời. Trong đêm khuya, hần nghe thấy Hữu Hi hôn mê vẫn gọi tên hần, mỗi một tiếng rên rí gọi tên hần đối với hần đó là tình yêu tha thiết là nhưng nhớ. Hữu Hi nói đúng, nàng không cần gì cả, liều mạng vì tình yêu, hần chính là tất cả của nàng.

Nhưng hần chỉ cho được nàng tình yêu của hần, không cho được nàng hạnh phúc, chỉ để nàng sống trong khổ đau, từng chút một bị nỗi đau thiêu đốt đã thương nàng.

Hoàng Bắc Thiên hối hận, u ất nắm lấy tay Hữu Hi, hần hy vọng một kiếm đó là đâm trúng hần mà không phải Hữu Hi. Hần thế, nhất định có một ngày, đem tất cả những thứ tốt nhất có trong tay đưa cho Hữu Hi. Người của hần, trái tim của hần đều là của Hữu Hi, không hề vì bất cứ ai mà dừng, hần đã nếm đủ mùi vị cuộc sống bị người bày bố.

Nhưng Hữu Hi đã hôn mê suốt năm ngày vẫn không tỉnh lại, trái tim Hoàng Bắc Thiên bị dày vò điên cuồng, ngón tay run rẩy vỗ về mặt nàng, đau khổ nói nhỏ: “Hữu Hi, tỉnh lại, tỉnh lại được không, đừng ngủ nữa, đừng hành hạ ta nữa, nếu không có nàng, Hữu Hi, ta sẽ rất đau khổ, ta cùng nàng đều đau, bởi vì, ta và nàng giống nhau, ta cũng muốn ở cạnh nàng, nhưng ta cũng muốn báo thù”

“Ta muốn nàng ở bên cạnh ta, nhưng nếu ép nàng ở lại như vậy đối với nàng rất tàn nhẫn. Buông tay, cả nàng và ta đều đau, không buông cũng đau, Hữu Hi, ta phải làm sao, chẳng lẽ cừu hận này không nên báo sao?”

Giọng nói Hoàng Bắc Thiên nghẹn ngào, vừa nói xong, nhìn thấy Hữu Hi không hề phản ứng, hần sốt ruột nói: “Hữu Hi, ta đáp ứng nàng, giết xong hoàng đế, chúng ta sẽ đi ẩn cư trên núi, sống cuộc sống bình thường, chỉ xin nàng đừng rời xa ta, tỉnh lại đi Hữu Hi, tỉnh lại...”

Hoàng Bắc Thiên vừa nói, đau khổ đem mặt vùi vào lòng bàn tay Hữu Hi, từng giọt lệ nóng rục rơi vào tay nàng.

Sự thương tâm quá độ của hần không ai nhận thấy, bóng Miêu Hồng đứng ngay cửa, nàng bụng thức ăn đứng đó, trên mặt nàng cũng là sự đau đớn cùng hận thù, cuối cùng lặng lẽ rời đi.

Đêm kéo tới, Hoàng Bắc Thiên giúp Hữu Hi thay thuốc, xoay người vắt khăn muốn giúp Hữu Hi lau mặt. Quay đầu lại, nhìn thấy hai mắt Hữu Hi khẽ chớp, trái tim hần mừng rỡ, nắm lấy tay Hữu Hi, kích động đến rơi lệ, vừa khóc vừa cười nói: “Hữu Hi, nàng tỉnh rồi, nàng tỉnh rồi”

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên, tựa hồ suy nghĩ, mới dùng giọng nói nghèn nghẹn: “Người... là ai?”

Hữu Hi hôn mê suốt năm ngày, lúc tỉnh lại câu thứ nhất của nàng khiến Hoàng Bắc Thiên mất đi phản ứng

Q.3 - Chương 12

Hữu Hi hỏi hần là ai?

Nàng sao lại hỏi như vậy, hần là ai vậy, hần là Hoàng Bắc Thiên, nàng không nhận ra hần sao? Trái tim hần đông cứng lại, đôi mắt đen nhìn tinh nhân của Hữu Hi, sợ hãi nói: “Hữu Hi đừng đùa, trò đùa này không vui đâu, miệng vết thương của nàng còn đau không?”

“Đùa? Công tử, người là ai?”- Hữu Hi hỏi, cũng muốn ngồi dậy, nhưng vừa cử động đã đụng đến vết thương, kéo theo một trận đau, không khỏi cúi đầu cau mày, đau đớn hô: “Đau quá, ta làm sao vậy?”

Hữu Hi như vậy làm Hoàng Bắc Thiên hoảng loạn, sợ hãi, tay hần nâng mặt Hữu Hi lên, để nàng nhìn hần, bỗng rồi lo lắng nói: “Hữu Hi, nhìn ta, ta là Hoàng Bắc Thiên, ta là Hoàng Bắc Thiên, nàng không nhận ra ta sao, nhìn ta”

Hữu Hi nghe Hoàng Bắc Thiên nói, dùng ánh mắt xa lạ mờ mịt nhìn hần, kinh hoàng nói: “Vị công tử này, người làm ta đau, ta không biết người, nam nữ thụ thụ bất thân, người buông tay”

Nam nữ thụ thụ bất thân? Không phải nói Hữu Hi không biết xấu hổ, chỉ là quan hệ bọn họ trước kia, còn gì mà thân hay không thân? Hai người là thân mật nhất, nàng sao lại nói chuyện như thế, Hoàng Bắc Thiên nhìn chăm chú mặt Hữu Hi, nhìn hai mắt của nàng.

Ánh mắt nàng từng chứa đựng tình cảm chân thành, từng suy nghĩ thương yêu, nhưng bây giờ lại nhìn hần như kẻ xa lạ. Kẻ xa lạ, trong mắt nàng hần chỉ là kẻ xa lạ sao?

Trái tim Hoàng Bắc Thiên bị một trận đá kích mạnh, đau đớn khiến tâm can hần nứt ra, chuyện gì đang xảy ra, chuyện gì xảy ra. Nhất định là Hữu Hi giận vì hần báo thù, vì quyền lực mà lấy nữ nhân khác, đúng vậy, hần lấy Miêu Hồng, nhưng chưa từng chạm vào nàng ấy, không hề yêu tất cả chỉ là giao dịch.

Hần đau khổ nói: “Hữu Hi, nàng đang giận ta đúng không, giận ta lấy nữ nhân khác, giận ta không bỏ đi hận thù, đúng không, cho nên nàng không nhận ta, đừng như vậy Hữu Hi, đừng tỏ vẻ không biết ta”

Hữu Hi cau mày, giữ lễ nói: “Công tử, người đang nói gì vậy, chúng ta quen nhau sao? Người lấy nữ nhân khác, người muốn báo thù là có ý gì. Người muốn làm gì cũng được, tại sao lại giận?”

Chúng ta quen nhau sao? Nàng nói, nàng không hiểu, không biết gì cả. Đây là những lời Hữu Hi vừa nói sao, hai người quen đến mức ngay cả thờ cũng có thể nhận ra nhau, bây giờ nàng lại hỏi chúng ta quen nhau sao?

“Không”- Tâm Hoàng Bắc Thiên vỡ ra, hần rống một tiếng, sợ hãi kêu lên: “Nàng là Hữu Hi, nàng là thê tử của ta, là người phụ nữ ta yêu, nàng là Hữu Hi”- Tại sao lại là chúng ta quen nhau sao!? Nàng đang trừng phạt ta sao Hữu Hi.

Tiếng kêu của hần dường như đã dọa sợ Hữu Hi, nàng lui lại, cau mày sợ hãi nói: “Ta thật sự không biết người nói cái gì, đây là đâu? Ta là ai. Ta là thê tử của người sao? Không, ta không nghĩ được gì cả”- nàng bất an nhìn bốn phía xung quanh.

Hoàng Bắc Thiên nghe Hữu Hi nói thế, trái tim rùng mình đập mạnh, nàng không nhớ ra hần sao? Nàng sao lại không nhớ hần là ai, không nhớ rõ cả bản thân mình, vậy quá khứ giữa hai người là gì, hần là gì với nàng?

Hữu Hi bước đi, hần tự hỏi Hữu Hi đi đâu, hần như kẻ điên bắt lấy cánh tay Hữu Hi, cuồng loạn hét lên: “Đừng như vậy, đừng như vậy, Hữu Hi, ta sai rồi, ta đã sai, đừng trừng phạt ta nữa!”

Hoàng Bắc Thiên mắt không chế kích động làm đau vết thương Hữu Hi, nàng cau mày, kêu lên: “Đau quá”

Hoàng Bắc Thiên thu hồi bàn tay đang mắt không chế, cuồng quát nói: “Xin lỗi, ta làm đau nàng Hữu Hi, nhưng làm sao chuyện này có thể xảy ra, nàng, nàng sao lại không nhớ chuyện gì?”

“Ta .. ta là ai?”- Hữu Hi không để ý Hoàng Bắc Thiên nói, gương mặt nhỏ nhắn rất đau đớn, trầm suy nghĩ, ta là ai, ta là ai? Nàng cuồng quát đặt câu hỏi.

Hoàng Bắc Thiên nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, muốn nhìn xem trong đó có thủ đoạn gì không, nhưng ánh mắt Hữu Hi, về mặt của nàng, động tác của nàng hần cũng đã quen bây giờ lại trở nên xa lạ, là xa lạ ở đâu?

Chẳng lẽ là đôi mắt nàng, mắt nàng nhìn hần xa lạ đến thế, xa lạ đến mức làm hần đau lòng.

Nàng cứ như vậy mà quên đi tất cả, tại sao chứ?

Hoàng Bắc Thiên siết chặt tay Hữu Hi, đôi mắt đen lo lắng nhìn nàng, đau khổ nói: “Nàng là Hữu Hi, ta là Hoàng Bắc Thiên, nàng là thê tử của ta, chúng ta rất yêu nhau, nàng quên rồi sao?”

“Chúng là phu thê, chúng ta yêu nhau?”- Hữu Hi lắc đầu, lúng lúng rút tay về, tránh không để hân đụng chạm: “Không, ta không biết người nói cái gì, xin người hãy để ta rời đi được không?”

Nàng còn không để hân chạm vào, loại cảm giác này so với chết đi còn khó chịu hơn. Không!! Tâm Hoàng Bắc Thiên như vỡ ra nói: “Ta sẽ để nàng đi đâu Hữu Hi, đừng đối xử với ta như thế, đừng!”

Hân vừa nói vừa vội vàng giữ lấy tay Hữu Hi, trên tay nàng vẫn đeo chiếc nhẫn, bối rối nói: “Hữu Hi nàng xem, đây là vật đính ước giữa ta và nàng, chúng ta thành thân rồi, còn nữa..”- Hoàng Bắc Thiên vội vàng từ trong áo rút ra một cái túi, để trước mặt Hữu Hi: “Nàng xem, cái túi này là nàng tự tay làm, ta vẫn mang bên người”

Nhìn ánh mắt mờ mịt của Hữu Hi, hân lại tiếp tục tìm lấy hoa hồng do nàng tự làm đặt xuống bên cạnh: “Nàng xem, đây cách thể hiện tình yêu giữa chúng ta, hoa này muốn nói nàng yêu ta, nàng gọi đó là hoa hồng, nó đại diện cho tình yêu, chứng tỏ nàng yêu ta. Nàng quên rồi sao? Nàng, nàng sao lại có thể quên được? Sao lại quên đi?”

Hoàng Bắc Thiên đau đớn khóc thành tiếng, chẳng lẽ chỉ vì nhát kiếm đó làm cho Hữu Hi quên mất nàng đã từng yêu hân sao.

Nhìn Hoàng Bắc Thiên đau khổ như thế, trái tim Hữu Hi có chút không đành lòng, nhẹ giọng an ủi: “Công tử, người đừng buồn. Ta thật sự nhớ không ra, ta không biết gì cả, ta là thê tử của người sao? Xin lỗi, dù chỉ một chút ta cũng không nhớ”

Hoàng Bắc Thiên đau đến sắp ngất đi nhưng vẫn đứng dậy, tay quệt lưng tung lau đi nước mắt. Giọng nói khàn khàn: “Không sao, nàng không nhớ, không sao cả, ta sẽ từ từ kể cho nàng nghe, chúng ta từng làm những gì, tình yêu giữa chúng ta, chuyện trong quá khứ của chúng ta”

“Được”- Hữu Hi mông lung gật đầu, rồi lại không nhịn được hỏi: “Chúng ta rất yêu nhau sao? Ta thật sự là thê tử của người sao?”

Hoàng Bắc Thiên như kẻ thất bại, đau đớn nói: “Phải nàng là thê tử của ta, chỉ là, ta đã làm một chuyện khiến nàng rất thương tâm, có lẽ cả đời nàng cũng không tha thứ cho ta”

“Ta đau quá, ta làm sao vậy?”- Hữu Hi cau mày, tay nhẹ nhàng giữ chặt vết thương.

“Nàng bị thương, sẽ tốt lên mau thôi”

“oh”- Hữu Hi cúi đầu nói, hai mắt sợ hãi nhìn hân. “Ta muốn nghỉ ngơi, mệt quá, người cũng đừng khóc đừng đau nữa”

“Hào, vậy nàng nghỉ ngơi đi, ta không làm ồn nữa”- Tay Hoàng Bắc Thiên gắt gao siết chặt, trái tim vỡ ra từng mảnh nhỏ.

Hữu Hi nhắm mắt lại, nhưng lại thấy lo lắng gì đó mở mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, lại hỏi: “Ta tên Hữu Hi đúng không?”

“Đúng vậy! Nàng tên là Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên không kiềm được rơi lệ, hân chỉ muốn dùng một kiếm đâm vào bản thân lúc này.

Hữu Hi quên mất hân, nàng gọi hân là công tử, nàng không nhận ra hân nữa.

Có được câu trả lời, Hữu Hi lại nằm xuống ngủ, về mặt nàng bình thản, còn Hoàng Bắc Thiên lại đau khổ, bi thảm vì Hữu Hi quên mất hân, hân và nàng chỉ là kẻ xa lạ, ngay cả tình cảm của hai người cũng quên mất. Chẳng lẽ là trừng phạt hân sao? Cách trừng phạt này làm cho hân sống không bằng chết!

Hoàng Bắc Thiên không tin Hữu Hi quên mất hân, cố gắng dò xét nàng, nhưng biểu hiện của nàng ngay cả hân cũng không thể nhận ra. Từ lúc nàng tỉnh dậy đến bây giờ đã là một tháng. Nàng quên mất hân cũng đã một tháng, một tháng qua, nàng nhìn hân với đôi mắt xa lạ.

Hân nói gì, làm gì nàng cũng không nhớ nổi bản thân mình là ai, bản thân hân cũng trở nên ưu phiền nhưng nhiều lúc nhìn thấy nàng vui vẻ, không buồn bã, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười khiến hân không nhớ nhắc lại

Nàng quên đi nỗi đau mà hân gây ra, quên đi cái gọi là yêu, như vậy sẽ không đau nữa.

Sống là chuyện của hân, chết là chuyện của hân, yêu ai đi nữa, nàng cũng chẳng quan tâm. Thế giới của nàng trống rỗng, hân mang đến cho nàng bao nhiêu thứ đó, nàng cũng chẳng thể nhớ được.

Nhát kiếm đó khiến Hữu Hi thiếu chút nữa mất mạng, sau khi tỉnh lại, nàng cũng quên đi ký ức giữa hai người. Đại phu nói, nhiều lúc vì sống quá đau khổ, cũng có thể vì vết thương mà nàng lựa chọn quên đi.

Lời đại phu nói khiến trái tim Hoàng Bắc Thiên bị hành hạ, nhìn xem hân đã làm gì với Hữu Hi. Cứ ngỡ rằng những thương tổn mà Lăng Khiếu Dương gây ra Hữu Hi là đã sâu nhưng chính bản thân hân mới là người đã thương nàng nặng nhất.

Lăng Khiếu Dương hành hạ cơ thể Hữu Hi, còn hân là hành hạ tâm của nàng. Những vết thương trên cơ thể có thể dùng thuốc trị, nhưng vết thương lòng làm sao khỏi, có lẽ quên đi đối với Hữu Hi lại tốt, quên hân, nàng sẽ không đau khi nhìn thấy nam nhân mình yêu ở cùng nữ nhân khác, quên đi tình cảm

của cả hai, nàng sẽ không bị hấn hành hạ.

Cứ như vậy mà chờ đợi, hấn yêu nàng, chăm sóc nàng, chỉ cần nàng ở bên cạnh hấn, chuyện gì cũng tốt, có lẽ một ngày nào đó, nàng nhớ ra hấn, nhớ lại tình cảm của cả hai.

“Môn chủ, người dạy ta võ công được không?”- Vết thương Hữu Hi đã tốt lên cũng là lẽ tự nhiên, nàng nhờ có hấn dùng nội công trị thương, hơn nữa dùng toàn thuốc xa xỉ, chỉ cần cần trọng điều dưỡng, vết thương sẽ tốt lên.

Về mặt nàng ngóng trông, sau đó làm vài động tác ngu ngốc, nói: “Ta thấy môn chủ phu nhân thật lợi hại, nhìn nàng muốn kiếm thật đẹp, ta cũng muốn lợi hại như thế”

Hữu Hi gọi hấn là môn chủ, gọi Miêu Hồng là phu nhân, hấn bảo nàng gọi hấn Bắc Thiên, phu quân, nàng không chịu, chỉ gọi hấn là môn chủ, gọi Miêu Hồng là môn chủ phu nhân, mỗi lần nghe nàng gọi là mỗi lần lòng hấn nhói đau, trái tim bị gãy vỡ hành hạ.

Hữu Hi cả ngày vô tâm vô phách mỉm cười, không hề có chút âu sầu, gương mặt tươi cười không hề có chút u buồn, thất vọng nói: “Môn chủ, người sao lại không nói lời nào, không muốn dạy ta sao?”

Lòng hấn đau nhưng mỉm cười gượng gạo, tay an ủi gương mặt nhỏ nhắn của nàng: “Nàng muốn học ta dạy nàng, ta dạy nàng, nhưng sau này đừng có than khổ”

“Không đâu, ta rất nghiêm túc”- Thấy Hoàng Bắc Thiên đồng tình, Hữu Hi lại vô tâm mỉm cười.

Nàng cứ vô tâm ở lại bên cạnh hấn, cùng hấn, không hề e ngại mối quan hệ giữa hấn và Miêu Hồng, không hề quan tâm người hấn yêu là ai, dù hấn yêu con chó tên A Miêu nàng cũng chẳng để tâm.

Bởi vì nàng chỉ biết hấn là phu quân của nàng, ngoài ra chuyện gì cũng không biết, dù hấn cưới người khác nàng cũng không cần. Bởi vì nàng đã quên mất tình yêu nên sẽ không đau.

Yêu một người nhưng lại không được người đó quan tâm, cũng là một loại đau đớn khó diễn tả.

Hấn cũng không thể thấy được trong mắt Hữu Hi tình cảm sâu đậm như trước, hấn không thể thấy được sự dịu dàng của nàng, thế giới của hấn chỉ còn lại bóng đêm u ám.

Hữu Hi cũng rất ham học võ, mỗi ngày chăm chỉ khổ luyện, muốn Hoàng Bắc Thiên không nên thù hạ lưu tình, khổ sở nàng không sợ, nhất định Hoàng Bắc Thiên phải dạy nàng cho tốt.

Nàng bây giờ mới học võ tuy hơi trẻ, nhưng thân thể cũng không sao, học một ít quyền cước công phu thân thể cũng sẽ cải thiện. Hữu Hi mỗi ngày nghiêm túc, luyện tập, sau đó chờ Hoàng Bắc Thiên xuất hiện, cùng hấn đấu, quả nhiên công phu có tiến bộ.

Trừ khi Hoàng Bắc Thiên bận chuyện bên ngoài nếu không luôn cố gắng về với Hữu Hi, chăm sóc nàng, yêu nàng. Nơi hai người ở luôn thay đổi, không hề ổn định, Hữu Hi cũng đã quen.

Nàng không hỏi tại sao lại đổi, cũng không hỏi Hoàng Bắc Thiên bận rộn chuyện gì, bởi vì nàng không cần biết, nàng chỉ sống trong thế giới của bản thân, vui trong niềm vui của mình.

Hoàng Bắc Thiên cố gắng thương yêu Hữu Hi, muốn đem những thứ tốt nhất về cho nàng, đồng thời cũng từng bước thực hiện được kế hoạch báo thù.

Đảo mất một cái đã sang đông, Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên lại chuyển sang nơi mới. Hoàng Bắc Thiên sau khi sắp xếp cho nàng xong rồi lại đi công vụ, nói hai ba ngày sau sẽ về.

Cho nên nàng ở đây, chờ hấn an toàn quay về, nơi này rất đặc biệt, bên ngoài nhìn như một tòa miếu nhưng thật chất là nơi ẩn mình bí mật của Vô Âm Môn.

Nơi núi non heo lánh, hương khói không thịnh, người dân thưa thớt, Hữu Hi muốn cùng tăng nhân rời khỏi Vô Âm Môn. Hoàng Bắc Thiên đi làm chuyện của hấn, nàng cũng luyện quyền cước công phu của nàng.

Hữu Hi cũng dễ ý, có một tiểu hòa thượng mỗi ngày đều đi ra sau gian phật đường đưa cơm. Hữu Hi có hỏi tiểu hòa thượng đưa cơm cho ai nhưng hấn không nói, chỉ lắc đầu bảo nàng đừng hỏi.

Hữu Hi không kiếm được tò mò len lén theo sau tiểu hòa thượng, nhìn thấy hấn đi vào trong phật đường, tay chạm vào tượng phật, tượng phật liền hạ xuống để lộ ra một cánh cửa ngầm.

Hữu Hi cau mày, lập tức yên lặng rời đi, trốn vào chỗ bí mật, chỉ chờ tiểu hòa thượng vừa đi nàng lại nhấc chân đi đến pho tượng. Tay đẩy nhẹ pho tượng, răng rắc một tiếng, tượng phật hạ xuống để lộ cánh cửa, Hữu Hi nhìn thoáng qua, do dự một chút liền xoay mình đi xuống bậc thang, vừa giẫm lên bậc thang thứ nhất, pho tượng liền đóng lại.

Trên vách tường có một vài cây đuốc sáng chiếu vào thông đạo hẹp nhỏ, gió thổi lồng lộng khiến Hữu Hi lạnh run. Nơi này để làm gì chứ, sao lại lạnh như thế, đáy lòng run sợ, đi về trước. Trái tim nàng sắp không chịu được nữa rồi.

Xuyên qua thông đạo, trước mắt rất trống trải, Hữu Hi bất ngờ phát hiện, nơi này là phòng giam. Phòng giam làm bằng gỗ đang vây lấy một nam nhân, tóc đen bừa bộn, cả người bẩn thỉu ngời đỏ, trên tay trên chân toàn là khóa sắt, cúi đầu nhìn hẩn, trông hẩn rất quen.

Gió lạnh lại thổi qua, Hữu Hi nhin không được run cả người, nhưng người đó đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt như nước son nhìn thẳng vào đôi mắt nàng.

Sau khi nhìn thấy mặt người đó, nàng không kiềm được lui về sau từng bước. Sao lại là hẩn?

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13

Hữu Hi lui về sau từng bước, nam nhân đang ngồi yên bỗng đứng lên, đôi mắt đen vô hồn trong chớp mắt đã rực sáng, vội vàng nhìn nàng, hai tay kích động nắm lấy cọc gỗ thô to, trong mắt ngập đầy vui sướng, giọng nói khàn khàn: “Hữu Hi là nàng, nàng còn sống, nàng còn sống!”

Nhìn thấy Hữu Hi hẩn mừng rỡ như điên, nàng sống thì chuyện gì cũng tốt, tốt hơn tất cả.

“Người quen ta sao?”- Hữu Hi nhìn nam nhân tiền tụy trước mặt, chột dạ hỏi.

Nam nhân đang kích động trong mắt liền hiện lên tia phức tạp, đôi mắt đen nhìn chằm chằm mặt Hữu Hi, bất an hỏi: “Nàng không nhận ra ta?”

Hai mắt Hữu Hi khẽ chớp, nhíu mày hỏi: “Oh, người là ai, sao lại bị giam ở đây?”

Trái tim Lăng Khiếu Dương nhói đau: “Ta là Lăng Khiếu Dương, tại sao lại thế? Nàng làm sao vậy? Tại sao không nhớ ra ta?”

“Lăng Khiếu Dương”- Hữu Hi lặp lại tên, sau đó gạt đầu, tay chỉ vào vị trí gần tim: “Ta bị thương ở đây, thiếu chút nữa mất mạng, lúc tỉnh lại không còn nhớ gì cả, nhưng ta biết, ta có một tướng công rất thương ta là đủ rồi, người.. sao lại ở đây, người là người xấu sao?”

Hữu Hi mất trí nhớ!!

Nàng quên đi tất cả, quên những việc mà hẩn đã làm với nàng, quên cả hẩn. Hai người đã trở thành hai kẻ xa lạ? Chuyện này thật khiến người ta đau lòng, hẩn tình nguyện để nàng nhớ những chuyện xấu hẩn đã làm, tình nguyện để nàng hận hẩn, ít nhất, dù là hận, trong lòng nàng vẫn còn lưu lại chút dấu vết. Nhưng bây giờ, hẩn không là gì đối với nàng, thậm chí bằng hữu cũng không.

Ngay cả hận cũng không còn trong lòng nàng.

Hẩn hít một hơi, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi: “Phải, ta là người xấu, vì thế bị giam ở đây”- Hẩn nhìn hai mắt Hữu Hi, lúc này hẩn nhìn thấy trong đôi mắt không có hận, không chán ghét, chỉ có sự xa lạ hồ hững.

Trái tim thất lại đau nhói, ra là dù đôi mắt đó có chán ghét, hẩn vẫn nhớ mãi. Hẩn ở trong kí ức nàng giờ đây đã biến mất, điều đó khiến hẩn rất thống khổ, chẳng lẽ giữa hai người chỉ là kẻ qua đường. Đau đớn làm cho gương mặt hẩn méo mó, lệ quang lóe lên.

Đôi mắt nàng chân thật nhìn hẩn, hạ giọng dịu dàng nói: “Ta sẽ đi ra ngoài cầu xin họ thả người, sau khi rời khỏi đây, người đừng làm chuyện xấu nữa được không?”

“Hữu Hi”- Lăng Khiếu Dương đau khổ gọi tên nàng, vươn tay muốn giữ lấy nàng, muốn ôm nàng, nhưng nhà giam lại ngăn cản hẩn.

Hữu Hi nhìn hẩn xoay người sang chỗ khác, theo con đường đã tới mà đi khỏi, Lăng Khiếu Dương chỉ biết nhìn nàng phía sau, hẩn chỉ có thể vô vọng nhìn Hữu Hi, nhìn theo bóng lưng nàng rời khỏi, Hữu Hi, nàng hãy quay đầu lại đi, bởi vì, hẩn không biết sau này còn có cơ hội gặp lại không.

Hẩn hướng theo bóng lưng nàng hét to: “Hữu Hi, nhớ kĩ ta, ta gọi là Lăng Khiếu Dương, ta là Lăng Khiếu Dương”

Nhưng Hữu Hi vẫn không quay đầu lại, cứ như thế biến mất trong tầm mắt hẩn, hẩn chán nản bất lực ngồi xuống, đau khổ ôm lấy đầu.

Chỉ cần nàng hạnh phúc, vui vẻ thì tốt rồi, tốt, mất đi trí nhớ, mất đi cũng tốt. Nhưng tại sao tim hẩn lại đau như thế, trong nhà lao u ám tràn ngập nỗi đau của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi rời khỏi nhà lao, tâm trạng có chút kiềm chế. Môn chủ nói đi ba bốn ngày sẽ quay về, nhưng đã ba ngày qua, hẩn vẫn không quay về.

Nàng có chút lo lắng, chẳng lẽ mọi chuyện không thuận lợi, lo lắng hẩn không khỏe, hẩn là người rất giữ chữ tín, nói khi nào về thì chắc chắn sẽ về. Mỗi

lần về, đều chạy tới tìm nàng đầu tiên, tìm được nàng rồi sẽ ôm nàng vào nói rồi nói: “Hữu Hi, ta về rồi, thời gian qua khiến nàng lo lắng rồi, nàng khỏe không, ăn cơm có ngon không, có luyện công không?”

Hữu Hi thích nghe hắn liên tục ân cần hỏi thăm nàng, thích cảm giác bị hắn ôm, nghe tiếng đập của hắn, cảm nhận vòng tay của hắn

Tâm trạng Hữu Hi vẫn còn say trong suy nghĩ từ sân sau đi lên trước. Cũng lúc đó từ ngoài cửa lớn chùa một vài người đi vào, là nhị đương gia và thủ hạ của hắn, trên người họ rất nhiều vết thương, vừa đi vào, đã vội vàng đóng cửa lại, đi vào trong.

Hữu Hi căng thẳng, vội vàng đi lên hỏi: “Nhị đương gia, có phải môn chủ gặp chuyện không hay không?”

Nhị đương gia đã ngoài năm mươi tuổi, vóc người cao dài, gầy gò, vội vàng nhìn Hữu Hi nói: “Nơi này không nên ở lâu, phu nhân mau theo chúng tôi rời khỏi đây, bay qua phía sau núi chúng ta sẽ gặp môn chủ ở đó, đường phía trước đã bị bao vây, không thể đi được nữa, trong Vô Ưu Môn có gian tế, tiết lộ hành tung của mọi người”

“Vậy còn môn chủ”- Hữu Hi vội vàng hỏi, trái tim bất an.

“Môn chủ”- Nhị đương gia muốn nói nhưng lại thôi. “Rời khỏi đây trước đã”

“Nói cho ta biết”- Hữu Hi sốt ruột hỏi. “Môn chủ làm sao?”

Nhị đương gia lo lắng nói: “Lúc môn chủ bị thương vẫn nhớ tới an toàn của phu nhân, đã phái chúng tôi tới đón phu nhân, môn chủ hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh, không thể tự mình tới đón phu nhân, phu nhân đi nhanh đi, nếu không đi sẽ không kịp nữa đâu”

Trái tim Hữu Hi đau nhói, môn chủ bị thương, hôn mê, nàng muốn gặp hắn, nàng muốn gặp hắn, muốn cùng hắn. Nghĩ tới đó nàng vội nói: “Hảo, chúng ta đi thôi, mau cùng môn chủ họp lại”

Lúc này mấy vị tăng lữ cũng vây lại, nhị đương gia phát tay ý bảo, mọi người cùng nhau chạy ra cánh cửa sau núi. Mười mấy người đều chạy về phía trước, Hữu Hi chạy rất chậm những vẫn đuổi sát theo sau, không nhận được lời người bên cạnh, thương thế môn chủ có nặng không, có nguy hiểm đến tính mạng không, nàng lo lắng đến chết được.

Bên cạnh có người trả lời: “Môn chủ bị thương rất nặng, nhưng đã có Miêu Hồng chăm sóc nên không đáng ngại nữa, lúc này đã chuyển đến nơi an toàn”

Miêu Hồng, Hữu Hi trong lòng khổ sở, nhưng cố gắng gạt bỏ đi cảm giác đó cố gắng đi về phía núi. Đột nhiên trong không gian có mùi khốc bốc lên. Nàng xoay người lại, nhìn thấy chùa đang bốc lửa, trong lòng kinh hãi, nhớ Lăng Khiếu Dương vẫn đang bị giam trong đó.

Bọn họ ai cũng chạy đi nên không ai phát hiện ra hắn, hắn có phải sẽ chết đói chết khát trong lao không. Hữu Hi nghĩ vậy, cũng không do dự xoay người chạy đi, nàng không nói cho họ biết nàng sẽ quay lại, bởi vì nếu nói họ sẽ không cho nàng đi.

Nhị đương gia chỉ lo chỉ huy mọi người đi lên rừng núi, ngửa quan binh đuổi theo, không ai chú ý tới Hữu Hi. Sau khi chạy được một lúc lâu, mới phát hiện, Hữu Hi đã biến mất không còn trong đám người

“Phu nhân đâu?”- Nhị đương gia sốt ruột hỏi, ánh mắt quay lại tìm kiếm Hữu Hi.

“Lúc này còn hơi thương thế của môn chủ mà”- Một nam tử trẻ tuổi tức giận trả lời.

Thân tín bên cạnh Nhị đương gia cau mày nói: “Nhị đương gia, chúng ta đi mau thôi, quan binh buổi tối tất cả đều không gặp, nếu nàng ta không thấy nữa thì phu nhân cũng không cần vì nàng ta mà khóc, mà khó chịu.”

“Người biến mất, người bảo ta làm sao nói với môn chủ”- Nhị đương gia không tán thành với ý kiến của nam nhân, tức giận quát lớn.

Có người nói nhỏ: “Nhưng cũng không thể kêu các huynh đệ quay lại nộp mạng”

“Các người đi trước, ta quay lại tìm người”- Nhị đương gia không phải loại người không có nghĩa khí, nhưng cũng không thể vô trách nhiệm hại đến sinh mạng của huynh đệ.

“Nhị đương gia, chúng ta không để người quay về mạo hiểm như vậy”- Mấy người thuộc hạ không đồng ý để đương gia quay lại.

Trong lúc đang tranh chấp, dưới chân núi đã có rất nhiều quan binh xuất hiện đuổi theo hướng bọn họ..

Thân tín của nhị đương gia nói: “Nhị đương gia, đi thôi, nếu không ngay cả chỗ ẩn thân của môn chủ sẽ lộ ra, tới lúc đó chết cũng không đủ, bây giờ quay trở lại, phu nhân nếu đã bị bắt bị giết thì cũng muộn, không cứu được nữa, chúng ta nên suy nghĩ cho kỹ”

Trong lòng nhị đương gia mâu thuẫn, nhưng lúc này không thể bất chấp tất cả, họ còn phải hội họp với môn chủ, Hữu Hi dù sao cũng chẳng phải là phu nhân được mọi người thừa nhận, trong mắt họ không có tí trọng lượng, nhị đương gia dậm chân, hô to: “Chúng ta đi”

Nhị đương gia ra lệnh, mười mấy người liền tách ra hai đường tiếp tục đi, sống chết của Hữu Hi không còn liên quan tới họ. Vượt qua ngọn núi này, bọn họ sẽ thu được chú ý của quan binh, để môn chủ có cơ hội chuyển đi.

Còn Hữu Hi...

Hữu Hi trở lại trong chùa, đi vào trong lao, bên ngoài lửa cháy khắp nơi, khói bay mù mịt. Nàng chỉ có thể cùng Lăng Khiếu Dương trốn trong lao, chờ lửa tắt đi, chờ quan binh bỏ đi. Ngày thứ nhất qua đi, vào sáng ngày thứ hai, nàng mơ màng tỉnh dậy, ở trong lao mà ngủ.

Ở phía sau hậu viện của phật đường, một tiếng động vang lên, tượng phật bị thiêu cháy nhẹ nhàng dôi ra, để lộ ra cửa ngầm.

Lăng Khiếu Dương nhìn sang nơi đầu hầm, nhìn quanh bốn phía, tay cầm lấy một cây gậy, sau đó đi tới nắp, chờ ai đó xuất hiện, trong chốc lát, một dáng người nhỏ nhỏ xuất hiện, trên mặt nàng bần thiêu, nhấc chân ra khỏi cửa hầm, đứng bên cạnh Lăng Khiếu Dương.

Nàng nhìn chung quanh, trải qua một đêm, thế giới trong sáng đã bị đốt thành tro, sân ứ đọng máu. Phía sau núi, tuyết trắng bao trùm, giống như người khổng lồ khoác trên mình lớp áo trắng sừng sững đứng đó.

Bốn phía tĩnh lặng, chỉ âm thanh nhẹ nhàng của bông tuyết rơi, tuyết rơi giữa trời, so với bình thường đã ẩm hơn, nhưng gió lạnh thổi vi vút.. Ngôi chùa này bị biến thành tro bụi, Vô Âu Môn đảo tảo cũng đã thiêu hủy đi nơi này, sợ lưu lại vết tích để hoàng đế phát hiện.

Hoàng Bắc Thiên không biết ra sao rồi, có an toàn không, thương thế thì sao, Hữu Hi nhìn tuyết trắng phủ đầy, nàng biết, nếu đi qua ngọn núi tuyết này thì mới có thể gặp được môn chủ, cũng sẽ bị quan binh bắt trên đường. Nhưng khi đêm tới, tuyết lại rơi dày, nàng làm sao đi qua được núi, tìm được hắc.

Hữu Hi nhìn sang Lăng Khiếu Dương, nói: “Chúng ta dừng ở đây thôi, ngui về nhà đi”

Bộ quần áo trên người Lăng Khiếu Dương đã rách nát, dường như đã từng bị đánh bằng roi, quần áo rách thành mảnh. Từ đó, Hữu Hi cũng đoán ra, thủ hạ của môn chủ đã dùng hình với hắc.

Lăng Khiếu Dương cau mày, không dám tin hỏi: “Nàng muốn tự mình vượt qua ngọn núi này?”

“Chuyện này không liên quan tới ngui, ngui đi đi”- Nói xong nàng không trước do dự đi ra sau núi, lúc nào nàng rời đi hắc cũng chưa từng do dự, giờ cũng như vậy.

Nàng tự mình đi tìm người mình yêu, chưa từng dừng lại nghĩ, từng do dự, đây là sự chênh lệch giữa vị trí hắc và Hoàng Bắc Thiên trong lòng nàng. Nàng thật sự mất trí nhớ sao, mất rồi sao đối với Hoàng Bắc Thiên vẫn cố chấp như thế., thật sự mất trí sao?

Lăng Khiếu Dương nhìn theo bóng lưng nhỏ nhỏ của Hữu Hi, ngày hôm qua nàng quay lại cứu hắc, tận sâu đáy lòng có cảm giác nói không nên lời.

Nàng vội vàng đi đến sau núi, hắc biết, nàng muốn đi làm gì, nhất định là tìm người, chỉ có hắc ta mới khiến nàng liều mạng như thế. Nhưng tuyết rơi trắng xóa, nàng tự mình vượt qua thế nào, hắc nói hắc không can dự vào cuộc sống của nàng nhưng, như vậy là đi chết, hắc làm sao yên tâm.

“Chờ tuyết tan đã”- Hắc nhắc nhở nàng.

“Không, hắc đang bị thương, ta muốn ở cạnh hắc”- Giọng nói Hữu Hi vẫn bướng bỉnh, cứ đi về trước, giẫm lên lớp tuyết dài, không quay đầu lại.

“Nàng có thể vượt qua ngọn núi tuyết này sao? Nàng như vậy là tự tìm cái chết!”- Lăng Khiếu Dương ở phía sau nàng gầm nhẹ.

“Ngui đừng đi theo ta”- Nàng đi về phía trước cố gắng hết sức.

“Ngui cứu ta, ngui không sợ ta tiết lộ thân phận của hắc sao?”- Hắc đi theo phía sau, trầm giọng hỏi.

“Ngui làm thế nào là chuyện của ngui”- nàng sợ, nhưng dù là thân phận Hoàng Bắc Thiên hay thân phận môn chủ, thì hắc cũng là cái đinh trong mắt hoàng đế, tiết lộ hay không tiết lộ thì sao? Chỉ cần hoàng đế không bắt được hắc là tốt rồi.

Lăng Khiếu Dương nóng nảy đi tới trước mặt Hữu Hi, cản đường nàng: “Hoàng Bắc Thiên giả chết để chạy trốn, biến thành môn chủ, chống lại triều đình hắc sẽ không có kết quả tốt, nàng có biết không?”

“Ngui đứng về phía hoàng đế sao?”- Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương, hắc cái gì cũng biết.

Đôi mắt Lăng Khiếu Dương âm trầm, hắc làm sao nói ra, tức giận nói: “Ta không nói, hoàng đế cũng sẽ biết sẽ không bỏ qua cho Hoàng Bắc Thiên”

Trong mắt Hữu Hi trở nên buồn bã: “Ta không biết việc này, ta chỉ biết hắc là phu quân của ta, hắc làm gì cũng tốt, việc duy nhất ta có thể làm cho hắc là ở bên cạnh hắc, cảm ơn ngui đã nhắc nhở ta”- Hữu Hi nói xong đi vòng qua người Lăng Khiếu Dương, tiếp tục đi về phía núi.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo bóng người cố chấp, lúc Hữu Hi cứu hắc, hắc biết Hoàng Bắc Thiên còn sống, hắc cũng biết tình yêu không thể miễn cưỡng. Mấy ngày qua bị nhốt, lao tù thay đổi liên tục, Hoàng Bắc Thiên không giết chết hắc có lẽ vì lời cầu xin của nàng sau khi bị thương.

Nguyên nhân là ngày đầu tiên, hắc gặp một người phụ nữ, mọi người gọi nàng ta môn chủ phu nhân. Hoàng Bắc Thiên là môn chủ, vậy Hữu Hi là môn chủ phu nhân, tại sao lại gọi phụ kia là phu nhân, nàng ta là ai?

Hắc từng nghĩ Hữu Hi chết đi, Hoàng Bắc Thiên cưới người khác, nhưng nhớ tới lúc Hữu Hi bị thương nàng đã đau khổ nói yêu nhau không thể gần

nhau, hần đoán, có lẽ là Hữu Hi bỏ đi, bởi vì Hoàng Bắc Thiên lấy nữ nhân khác.

Hoàng Bắc Thiên và cả nhà hần nhận được kết quả như hôm nay, trong lòng Hoàng Bắc Thiên chắc chắn hận thù không ít. Hần muốn báo thù, vì báo thù mà hy sinh tất cả, kể cả Hữu Hi.

Mấy ngày qua, hần sống trong đau khổ, không phải vì bị giam cầm mà bởi vì trong lòng lo lắng Hữu Hi, mỗi khi nhìn thấy người của Vô Âu Môn, hần lại hỏi họ Hữu Hi còn sống không, nhưng họ luôn lắc đầu, thậm chí khinh thường không nói cho hần biết.

Hần vẫn một mực chờ tin tức Hữu Hi còn sống, cho tới khi thấy Hữu Hi xuất hiện trước mắt, trái tim nhảy ra ngoài, chỉ là nàng nói, nàng đã mất trí nhớ, nhất kiếm đó khiến nàng mất đi tất cả ký ức.

Quên đi, có thật hay không, nàng đau đớn không muốn nhớ lại mọi chuyện. Lúc này, hần hy vọng nàng mất trí nhớ là thật.

Hữu Hi bò trên núi tuyết, tay chân lạnh băng, nhưng bởi vì mệt mỏi cực khổ cả người lại tỏa ra lớp mồ hôi mỏng, dưới chân cũng cứng ngắc, nàng thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn kịp giữ lại nhánh cây không. Nàng biết, Lăng Khiếu Dương vẫn đi theo sau, nàng thở hổn hển hỏi: “Người đi theo ta làm gì?”

Vừa nói nàng vừa tiếp tục đi, nàng sợ không tìm thấy Hoàng Bắc Thiên, sợ họ không biết đã đi đâu, nàng không tìm được.

Lăng Khiếu Dương không nói gì cả, chỉ lặng lẽ đi theo sau nàng, màu trắng của tuyết ở phía trên, chỉ có hai bóng người chầm chậm đi trên tuyết, cứ leo lên cố gắng hết sức. Nếu như không có tuyết, muốn đi qua ngọn núi này, người có võ công cũng cần chút thời gian, huống chi Hữu Hi chỉ là một nữ tử, muốn qua ngọn núi tuyết, sợ rằng phải đi từ sáng tới tối.

Nhưng nàng không từ bỏ, trong lòng mong mỏi Hoàng Bắc Thiên, nàng không quay đầu lại, chỉ đi về phía trước, nhưng xem ra sức lực đã không còn, muốn nằm trên tuyết trắng nghỉ ngơi nhưng nàng biết chỉ cần dừng lại, nàng sẽ không còn muốn đi, cho nên tự nhủ với bản thân phải kiên trì, nhất định kiên trì. Nàng cứ như vậy leo lên, đi tới sáng cho tới khi mặt trời ở hướng tây, nàng không đi được nữa, nằm trên tuyết, tức giận nhìn đỉnh núi.

Môn chủ nàng nhất định tìm hần, ở cạnh hần, nàng không muốn là gánh nặng của hần, kể cả báo thù dù không muốn cũng sẽ nhẫn nhịn. Một đôi bàn tay to giữ lấy cánh tay nàng, Hữu Hi ngẩng đầu, thấy gương mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương.

“Lo lắng cái gì, ta công nàng”- Gương mặt Lăng Khiếu Dương nghiêm trang, bàn tay lạnh lẽo.

Quần áo hần te tua, lại còn rách nát, trời lạnh như thế làm sao chịu nổi.

“Không cần ta...!”

“Với tốc độ như vậy cũng đông chết ở nơi này, thả không đi còn hơn, nàng không phải muốn gặp hần sao?”- Lăng Khiếu Dương vội vàng đặt nàng lên lưng, để cho cả cơ thể nàng tựa vào lưng hần..

“Nàng còn đi được sao?”- Bảo nàng leo núi thì có thể nhưng Hữu Hi biết nàng không còn sức để leo nữa.

“Muốn gặp hần thì im miệng, đừng nói chuyện, lãng phí sức của ta”- Lăng Khiếu Dương lạnh lùng nói, giống như đang giận.

Hữu Hi thật sự mệt quá, không thể nói được nữa, để mặc Lăng Khiếu Dương để trên lưng, đi lên núi. Hần cố hết sức đi, không hề rên một tiếng, cố gắng kiên trì, nàng dựa vào lưng hần, nghe thấy trái tim hần đập nhanh, hơi thở nặng nề, có chút không đành lòng.

Nàng nói: “Dừng lại nghỉ ngơi chút đi”

HẦN cắn răng nhìn về trước, trầm giọng nói: “Yên tâm, ta nhất định đem nàng về bên hần, nhất định đi qua được ngọn núi này”

Lăng Khiếu Dương nói làm cho ngực Hữu Hi cứng lại, cắn môi, không nói nên lời, im lặng. Trời dần dần tối, nhưng nhờ có tuyết trời cũng không phải tối đen như mực.

Cả người hần đã mệt, rất khát nước, hần lấy một nắm tuyết bỏ vào miệng để giải khát sau đó đi lên trước, hần hái từ trên cây xuống một cây gỗ, giúp đỡ hần đi về trước.

Cứ như vậy mà đi tiếp, leo lên, cuối cùng cũng tới đỉnh núi, có thể lấy lại hi vọng, mạnh mẽ hít một hơi thật sâu, dưới chân hần đã mềm nhũn, thân thể quỵ xuống đất, Hữu Hi cùng hần ngã xuống tuyết.

Hai người nằm trên tuyết, nhìn trời, hần thở dốc, hần đã lâu rồi chưa vận động, chân nguyên đã bị mất đi không còn sức lực như trước, da thịt nhợt nhạt, lâu rồi không tiếp xúc với ánh mặt trời mà trở nên tái, hơn nữa công Hữu Hi trên lưng, cả ngày không ăn gì, hần đã hao hết khí lực.

Hữu Hi cũng vô lực, nằm ở đó, cả người uể oải, nàng vừa lạnh vừa đói, đầu óc liền trở nên mơ màng. Nàng muốn chết ở đây sao, mệt quá, lạnh quá, muốn ngủ, Hữu Hi chậm rãi nhắm hai mắt.

Lăng Khiếu Dương đi tới bên cạnh nàng, bàn tay lạnh lẽo vỗ nhẹ mặt nàng: “Đừng ngủ, nơi này không thể ngủ, chúng ta xuống đi, sau khi xuống đó rồi ngủ tiếp”

Hắn muốn vực Hữu Hi dậy, nhưng hắn không còn sức nữa, vừa đỡ Hữu Hi lên, đi được hai bước đã tê liệt ngồi trên mặt đất. Không, hai người không thể ngủ, như vậy sẽ chết, sẽ chết vì lạnh ở đây, Lăng Khiếu Dương hô hấp dồn dập, cố sức giữ lấy thắt lưng Hữu Hi, kéo nàng đi tới một chỗ tránh gió, hắn đào lớp tuyết dưới đất thật lâu, rồi dùng lá khô rải lên, mặc kệ hai tay hắn lạnh đến mức nào, vẫn cố gắng tạo ra một chỗ vừa cho một người, hắn đem Hữu Hi kéo tới, đặt lên đồng lá khô không còn tuyết.

Hắn vội vàng xé nát quần áo trên người đắp cho Hữu Hi, hai tay hắn dang rộng ôm lấy Hữu Hi, đem Hữu Hi nhét vào lòng. Sức lực đã cạn, hắn không thể cử động được nữa, nhắm hai mắt lại, thiếp đi trong một mối.

Lúc ngủ dậy không biết là sống hay chết!

Thân thể Hữu Hi cảm giác ngứa ngáy đau đớn, nàng cau mày, mở mắt nhìn mọi thứ. Nơi này là đâu? Thật ấm quá, có cả lò nước đang sôi ùng ục tỏa nhiệt, nàng nhớ kỹ nàng đang ở trên núi tuyết mà. Chẳng lẽ Lăng Khiếu Dương đem nàng xuống núi?

“Cô nương cô tỉnh rồi?”- Một người phụ nữ trung niên mặc lớp áo lông thú, trong tay bưng chén ngồi xuống cạnh nàng.

“Thân thể có chỗ nào không khỏe sao?”- Người phụ nữ nhẹ nhàng hỏi. “Có phải thân thể hơi ngứa không? Mau uống bát thuốc gừng này đi, nó sẽ giúp cô nương khỏe hơn”

“Đa tạ đại tỷ”

“Đa tạ gì chứ, cô nương nên đa tạ nam nhân của cô, nếu không có hắn, sợ rằng cô đã mất mạng rồi”- Vị đại tỷ nhắc lại chuyện vũ, về mặt hâm mộ.

Nam nhân của cô? Hữu Hi cau mày, là nói Lăng Khiếu Dương sao. “Hắn không phải tướng công của ta, đại tỷ hiểu lầm rồi”

“Hả?”- Đại tỷ ngạc nhiên. “Không phải tướng công nhà cô, vậy chắc là người yêu rồi. Chồng tôi, sớm đã đi săn nhìn thấy thân thể hắn đều quang lóa, quần áo phủ lên người cô, còn dùng cơ thể mình bao bọc giữ ấm cho cô, nam nhân tốt như thế tìm đâu ra, không phải tỷ tỷ nói nhiều mà cô cần phải giữ hắn cho chặt a”

Hữu Hi bưng bát thuốc gừng mãi không uống: “Bây giờ hắn sao rồi?”

“Yên tâm, chồng tôi đang chăm sóc hắn, nếu không sợ là đi gặp diêm vương, chết vì lạnh rồi, thân thể hắn vì bị lạnh nên tổn thương không ít, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng”

“Cám ơn đại tỷ”- Hữu Hi nói cảm ơn, ánh mắt phức tạp, đáy lòng mâu thuẫn.

“Được rồi, ta không nói nữa, ta đi lấy chút gì cho cô ăn, cô nghỉ ngơi đi”

“Đa tạ”- Hữu Hi gật đầu, lòng cảm kích, chỉ một bát nước lại khiến nàng ấm áp như thế.

Hữu Hi thần sắc phức tạp, bên tai quanh quẩn câu nói của Lăng Khiếu Dương, “Yên tâm, ta nhất định đem nàng về bên hắn, nhất định đi qua được ngọn núi này”. Lời của vị đại tỷ lúc này cũng đánh vào lòng nàng, đêm qua, hắn đã hy sinh cả mạng mình.

Thân thể hắn không đáng lo, chỉ là cơ thể Lăng Khiếu Dương bị hàn khí làm cho tổn thương nên cần điều dưỡng. Đại tỷ tính mang cơm cho Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi đáp đề nàng đi bưng thức ăn, đem vào phòng Lăng Khiếu Dương.

Phòng rất ấm, lò nướng vẫn đang cháy, Lăng Khiếu Dương ngồi ở cạnh, đại ca tìm lấy quần áo rộng thùng thình cho hắn mặc, tránh đụng tới những chỗ vết thương bị đông cứng.

“Ngươi ăn đi”- Khẩu khí của Hữu Hi coi hắn như bằng hữu.

“Nàng không sao chứ?”- Lăng Khiếu Dương hỏi, trên mặt lộ rõ sự quan tâm.

“Ta không sao?”- Hữu Hi đem thức ăn đặt trước mặt Lăng Khiếu Dương. “Cám ơn ngươi cứu ta”

Nàng nói cảm ơn, loại cảm giác này thật kỳ quái, đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, nàng thật sự quên rồi, quên hết rồi. Ngực Lăng Khiếu Dương nhuộm đau, vô vọng nói: “Nàng cứu ta, ta cứu nàng, huề nhau”

“Ta cứu ngươi sao?”

“Uh, nàng bị thương lúc trước là vì ta”- Lăng Khiếu Dương chỉ vào vị trí tim nàng.

Hữu Hi cau mày, vẻ mặt khó hiểu: “Ta tại sao lại cứu ngươi”

“Bởi vì.”- Lăng Khiếu Dương không cách nào trả lời. “Ta không biết, nàng đi nghỉ đi”

“oh”- Hữu Hi mỉm cười. “Vậy ngươi nghỉ ngơi đi, cẩn thận vết thương tái phát”

Hữu Hi nói xong xoay người rời đi.

Lăng Khiếu Dương nhìn theo bóng lưng nàng, trái tim nhói đau, hắn không có được tình yêu của nàng, không được nàng hận, nàng đối với hắn như kẻ xa lạ là tốt hay xấu?

Lăng Khiếu Dương cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi, hắn theo vị đại ca đi săn, Hữu Hi cùng đại tỷ ở trong nhà. Hữu Hi ở chỗ này ba ngày, nàng lo lắng muốn bỏ đi để tìm môn chủ.

Nàng nắm trong tay bộ đồ da, đi tới bên cạnh người đại tỷ, đem nó đặt lên bàn, cắn môi do dự nói: “Đại tỷ”

Đại tỷ chưa kịp khâu xong giày cho trượng phu liền nhìn Hữu Hi, ngừng tay nói: “Ngồi đi”

Hữu Hi lắc đầu mỉm cười: “Đại tỷ, ta phải đi rồi, cảm ơn tỷ mấy ngày qua chiếu cố, ơn cứu mạng này có cơ hội ta sẽ báo đáp.”

“Sao lại nói thế, chẳng qua nhắc tay tương trợ, chỉ là cô nương đi như thế, còn hắn thì sao? Hai người không cùng đi sao?”

Hữu Hi không trả lời đại tỷ, trực tiếp nói: “Đại tỷ, bộ da này, phiền tỷ giao cho hắn, ta còn có việc phải làm, cho nên không thể ở lâu”

Nhưng mà...! Lòng nàng đã quyết...

Đại tỷ thờ dãi nói: “Được rồi, ta tiễn cô”

Hữu Hi gật đầu, cảm kích nhìn đại tỷ, đại tỷ tiễn nàng khỏi cửa, nàng chỉ việc đi theo đường xuống núi. Nhà của đại tỷ ở lưng chừng núi, đi xuống cũng cần thời gian, đường cũng không xa, trước khi trời tối, nàng đảm bảo có thể đi xuống.

Hữu Hi nói lời cảm ơn rồi bỏ đi, không quay đầu lại, không chút do dự bỏ đi, đường nàng đi đang ở phía trước, người nàng yêu cũng đang ở trước.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 14

Lăng Khiếu Dương cùng người thợ săn trở về, hôm nay hai người họ vào núi bắt được Sơn kê và thỏ hoang, người thợ săn vừa vào cửa đã đặt đồ xuống đất.

Trong tay Lăng Khiếu Dương ôm một con tuyết điêu rất đáng yêu, toàn thân trắng toát, cực kì dễ thương, hắn muốn cho Hữu Hi con thú này để nàng đùa giỡn.

Tiến vào trong căn phòng ấm áp, Lăng Khiếu Dương đi tới phòng Hữu Hi, gương mặt lạnh lùng mang theo sự vội vàng, hắn muốn nhìn thấy nét mặt vui vẻ của nàng, hắn cảm nhận được Hữu Hi chắc chắn sẽ thích tuyết điêu, nhưng vừa vào trong phòng đã không thấy Hữu Hi đâu.

Lăng Khiếu Dương quay đầu dùng đôi mắt hỏi đại tỷ, vẻ mặt đại tỷ không đành lòng nhưng cũng phải nói: “An cô nương nói có việc phải làm, không tiện ở lâu”

Nghe thấy đại tỷ nói vậy, trên mặt Lăng Khiếu Dương hiện lên tia đau đớn và thất vọng, nhẹ buông tay, tuyết điêu kêu lên một tiếng, chạy trốn khỏi hắn, không còn nhìn thấy tung tích nữa.

Đại tỷ cũng không nhẫn tâm chứng kiến bộ dạng khổ sở của Lăng Khiếu Dương, chỉ liếc sang con trai mình rồi đi tới bên bàn cầm lấy mảnh da thú, đưa cho Lăng Khiếu Dương.

“Đây là An cô nương tự tay làm, nói người mặc vào chắc chắn sẽ rất ấm không còn lạnh nữa. thật ra cô nương ấy cũng quan tâm tới người” - Mấy ngày nay bà cũng nhìn ra, công tử có tình nhưng thiếp lại vô tình.

Lăng Khiếu Dương đón lấy lớp da áo tự làm rất mềm mại, bàn tay vuốt nhẹ, vẻ mặt thất vọng, cả người ngồi phịch xuống giường, ánh mắt nhìn chăm chăm áo da thú trong tay, là do Hữu Hi tự làm, hắn mấy ngày qua nhìn thấy nàng tự tay may áo, còn tưởng là làm cho Hoàng Bắc Thiên...

Đại tỷ quay sang nhìn con trai, sau đó đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn mình Lăng Khiếu Dương. Hai tay hắn siết chặt lấy lớp da áo, thật lâu sau không nói câu nào, Hữu Hi bỏ đi hắn lại đuổi theo.

Dù sao hắn cũng không phải người bên cạnh Hữu Hi. Nàng chạy về trước, đuổi theo nam nhân mình yêu, còn hắn, cũng chỉ ở phía sau đuổi theo người con gái mình yêu, cuối cùng chờ nàng quay đầu lại nhìn hắn.

Bóng người cô tịch ngồi trong phòng, đầu đón chờ đợi, sau đó hần ngồi dậy, mặc vào lớp áo da thú do Hữu Hi tự làm quả thật rất ấm, rất ấm, rất êm, rất êm, giống như cảm giác lúc hần nắm lấy tay Hữu Hi.

Hần ngưỡng mộ Hoàng Bắc Thiên có thể mặc những bộ quần áo, những đôi giày do Hữu Hi làm ra, hần vẫn hy vọng một ngày nào đó hần sẽ có được. Bây giờ, Hữu Hi đã hoàn thành tâm nguyện của hần, nàng mất đi trí nhớ quên cả những hận thù xưa kia, quên mất nàng từng rất ghét hần, chính vì thế hần mới có được sự quan tâm nhỏ nhoi này.

Nhưng chỉ cần thế thôi là tốt, tự tay Hữu Hi làm, hần đã rất thỏa mãn, rất quý trọng, ít nhất hần cũng đã có.

Lăng Khiếu Dương từ biệt đôi vợ chồng hảo tâm tự tìm lấy con đường của hần, Hữu Hi ở đâu thì hần cũng sẽ ở đó. Giống như nàng vậy, Hoàng Bắc Thiên ở đâu nàng cũng sẽ ở đó, sẽ không sợ lạc đường, không sợ mất đi phương hướng.

Hữu Hi đi theo Hoàng Bắc Thiên lâu như thế cũng biết chút ám hiệu của Vô Âu Môn, nàng tìm kiếm trong im lặng, hy vọng có thể tìm ra nơi hần đang trú ngụ, nàng lo cho vết thương của hần, càng muốn ở bên cạnh hần.

Có lẽ vì lo sợ Vô Âu Môn có nội gián cho nên họ không còn để lại bất cứ thứ gì, Hữu Hi có tìm cách mấy cũng không phát hiện ra ám hiệu của họ. Nàng trầm suy nghĩ, chẳng lẽ bỏ bỏ đi rồi, không ở chỗ này thì đi đâu? Nàng nhớ có lần nàng cùng Hoàng Bắc Thiên nói, hai người cùng hẹn ước, nếu không thể tìm thấy nhau, nàng sẽ để lại khối lửa dùng tín hiệu của 5 lần pháo hoa, sau đó đứng tại nơi pháo hoa hần sẽ tự tìm nàng.

Hữu Hi mua pháo hoa, đứng ở một nơi khá cao trong vùng ngoại ô giữa trời đêm bắn pháo hoa. Ánh sáng của pháo hoa tỏa ra như ngọc, xinh đẹp, Hữu Hi nhìn bầu trời, trên môi nở nụ cười, trong mắt như nhớ lại gì đó.

Pháo hoa đã bắn xong, ánh sáng tỏa ra trong đêm đen, Hữu Hi lui vào trong góc tối, bất an chờ đợi. Môn chủ sẽ tìm được nàng sao? Liệu có nhìn thấy pháo hoa do nàng bắn? Có thể họ đã rời đi nơi này không?

Hữu Hi chỉ biết im lặng bất an chờ đợi, nhìn xung quanh tối đen một màu, đứng trong gió lạnh chờ đợi. Sau một lúc, Hữu Hi bắt đầu thất vọng, có lẽ môn chủ thật sự đã rời khỏi đây.

Lúc Hữu Hi chuẩn bị rời đi, xoay người lại thì một lồng ngực quen thuộc đã giữ lấy nàng, cánh tay siết chặt dùng sức để ôm. Hữu Hi dù không nhìn nhưng cũng biết là ai, tay nàng cũng gắt gao giữ lấy hần.

“Hữu Hi”- Hần vừa đau khổ vừa áy náy gọi tên nàng, cúi đầu khóa môi Hữu Hi, một lần lại một lần, nụ hôn đầy sự bất an lo âu, dùng nụ hôn để chứng minh Hữu Hi vẫn còn tồn tại, tồn tại trong lòng hần.

Hữu Hi né tránh Hoàng Bắc Thiên hôn, giữ lấy quần áo hần, vội vàng hỏi: “Môn chủ, thương thế của ngươi có tốt lên không?”

Hoàng Bắc Thiên ôm chặt Hữu Hi, không chịu buông tay: “Đừng lo lắng, ta không sao”

Hần không chăm sóc Hữu Hi tốt, để cho nàng phiêu bạt giữa cuộc sống nguy hiểm này, lúc này, hần như đánh mất bản thân, muốn giết chết thuộc hạ, Hữu Hi không quan tâm, nhưng hần rất nghi ngờ họ.

“Nhưng nhị đương gia nói ngươi bị hôn mê, ta rất lo”

Hoàng Bắc Thiên đầu đón thốt lên: “Hữu Hi, ta không xứng với nàng, ta thiếu chút nữa đã hại chết nàng, không bảo vệ được nàng, không cho nàng được hạnh phúc, còn để lạc mất nàng, nàng tại sao không mắng ta, không đánh ta...”

Hữu Hi dịu dàng nói: “Ta biết ngươi không phải cố ý, ngươi bị thương nặng như vậy còn nhớ kêu họ tới đón ta, chẳng qua do ta đi lạc, không thể để mọi người bị liên lụy, hơn nữa, mặc kệ ngươi ở đâu ta cũng tìm ra ngươi, cho nên ngươi cứ yên tâm làm chuyện của ngươi, ta tự bảo vệ bản thân, tự chiều chuộng mình, không muốn khiến ngươi mệt mỏi, hơn nữa ngươi là tượng phu của ta, ta nên đối xử tốt với ngươi mà?”

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên đau lòng nói không nên lời, từ khi Hữu Hi đến chùa, cảm giác của nàng đối với hần đều là “trượng phu”-. Nàng là thê tử của hần, nàng muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu, dù hần chưa từng chạm qua Miêu Hồng.

Tất cả chỉ vì mất trí nhớ mới khiến nàng tiếp nhận, thê tử phải đối xử tốt với trượng phu, nàng là thê tử có thể cam nguyện cho hần cùng nữ nhân khác. Còn nàng sẽ không đau, chỉ đơn thuần sống cuộc sống của chính nàng.

Vì hần cười, vì hần buồn, yên lặng ở bên cạnh hần, bởi vì hần nói, hần không thể không có nàng, dù là mất trí nhớ hần cũng hy vọng hai người không bao giờ chia ly. Hần từng nói, nàng đừng đi, nếu là vợ chồng nàng cũng nên tập quen, tìm lại trí nhớ bản thân, hiểu rõ quá khứ giữa họ.

Chính vì mất trí nhớ, nàng mới vô dục vô cầu ở lại bên cạnh hần để hần yên tâm làm chuyện cần làm.

Trái tim nhói đau, hần cúi đầu nói: “Hữu Hi tin tưởng ta, đợi ta giết được hoàng đế, chúng ta sẽ đi ẩn cư sống cuộc sống của hai người, ta sẽ cho nàng hạnh phúc, tin tưởng ta, Hữu Hi, cho ta thời gian”

“uh, ta tin tưởng ngươi, ngươi cứ yên tâm làm chuyện của ngươi, ta sẽ tự chăm sóc bản thân, còn ngươi cũng phải tự bảo vệ mình, đừng để bị thương”- Phải, nàng sẽ chờ, chờ hần sau khi báo thù xong, mọi thù hận đều rũ bỏ thì sẽ cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc đơn giản, không có tranh giành, không có hận, không có thương tổn. . .

Hoàng Bắc Thiên buông tay Hữu Hi, kéo tay nàng: “Đi, chúng ta quay về!”

“uh”- Hữu Hi gật đầu nắm tay Hoàng Bắc Thiên, cùng nàng bỏ đi biến mất trong đêm.

Hữu Hi đi theo Hoàng Bắc Thiên một đoạn đường mới phát hiện họ ẩn thân trên một con thuyền chiến đầy hoa ở trên sông. Hoa trên thuyền rất đẹp, những ánh nến lung linh rực sáng, Hoàng Bắc Thiên giữ lấy thắt lưng nàng, nhún nhẹ người nhảy lên thuyền hoa.

Nam nhân giữ thuyền vừa thấy Hoàng Bắc Thiên và Hữu Hi quay lại liền vội vàng đưa thuyền ra giữa hồ. Nhìn sang bên kia, trên mặt sông cũng có vài chiếc thuyền hoa giống như vậy là nơi để các đại gia có tiền tùm đến hoan lạc.

Hoàng Bắc Thiên kéo tay Hữu Hi đi vào trong khoang thuyền, Hữu Hi nhìn thấy Miêu Hồng và Miêu Thanh, nhị đương gia cũng ở đó.

Trong mắt Miêu Thanh bộc lộ sự chán ghét Hữu Hi, Miêu Hồng vẫn với dáng vẻ hòa nhã. Nàng lo lắng nhìn Hữu Hi, rồi đi tới trước, kéo tay Hữu Hi từ trong tay Hoàng Bắc Thiên ra, vội vàng nói: “Tỷ tỷ chịu khổ rồi, tỷ không có việc gì cả làm cho phu quân rất lo lắng, mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi”

Hoàng Bắc Thiên sắc mặt ái ngại, quần áo cũng thấm máu, Miêu Hồng quay đầu lại nhìn thấy miệng vết thương lại rách không khỏi kinh hô: “Tướng công, vết thương của chàng lại chảy máu rồi, chắc là do lúc này đi quá nhiều nên vết thương lại nứt ra, để thiếp giúp chàng băng bó”

Hoàng Bắc Thiên phất tay, đôi mắt đen nhìn nhị đương gia tức giận rất sâu. Nhị đương gia đi tới bên cạnh Hữu Hi, chấp tay nói: “Thuộc hạ thất trách, hộ chủ bất lợi, xin phu nhân trừng phạt”

Hữu Hi nhìn thoáng qua vẻ mặt xanh mét của Hoàng Bắc Thiên, tự nhận xét: “Là do thể lực ta không tốt, đuổi theo không kịp, không cản trở nên lạc mất, càng không nên trách người”

“Xin phu nhân trách tội”- Nhị đương gia nhận ra trong lòng Hoàng Bắc Thiên có bao nhiêu giận dữ, nếu như không phải lão ở Vô Âu Môn nhiều năm, địa vị quan trọng sợ là đã bị Hoàng Bắc Thiên phế đi.

Nhất định phải trừng phạt sao, không trừng phạt thì không thể ăn nói với Hoàng Bắc Thiên sao, trừng phạt, bản thân nàng không cách nào xuống tay, dù sao cũng là lỗi tại nàng: “Được rồi, chuyện này Nhị đương gia có sai nhưng không phải tất cả đều là của nhị đương gia, như vậy ta phạt nhị đương gia dạy ta võ công, được không?”- Chỉ như vậy thôi sao? Nhị đương gia ngần ra, không thể tin nổi, bọn họ bỏ mặc để nàng tự sinh tự diệt nàng không hận sao?

“Nhị đương gia không muốn sao?”- Hữu Hi hỏi.

“Thuộc hạ tuân mệnh”- Nhị đương gia vội vàng đáp ứng.

Hữu Hi mỉm cười nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Thiên, hân trao cho nàng một ánh mắt thật thâm tình.

“Tốt lắm, các người ra ngoài cả đi”- Hoàng Bắc Thiên ngồi trên ghế, có chút uể oải

Nhị đương gia tự biết rồi đi trước, Miêu Thanh bực mình từ khoang thuyền đi lên trên. Miêu Hồng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, trong mắt có vụn lời nói, ai oán nhìn Hoàng Bắc Thiên, do dự không chịu rời đi

“Người cũng ra ngoài đi”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói với Miêu Hồng.

“Thiếp giúp chàng xử lý vết thương.”

“Không cần, ta tự làm!”- Ngay cả một chút dịu dàng dành cho Miêu Hồng cũng không có, hẳn không phải là trượng phu, hẳn là môn chủ, chỉ có ở trước mặt Hữu Hi, hẳn là trượng phu, không phải môn chủ, Hữu Hi vừa xem hẳn là môn chủ vừa đối đãi với hẳn như trượng phu

“Ta giúp người xử lý vết thương”- Mọi người đã đi khỏi, Hữu Hi nhìn vết thương Hoàng Bắc Thiên chảy máu không nhịn được hỏi.

“được”- Hoàng Bắc Thiên lên tiếng, hẳn rất thích Hữu Hi chăm sóc cho vết thương của hắn.

Hữu Hi đi tới, đôi bàn tay nhỏ bé cởi áo của hắn ra, để lộ vòm ngực bị thương. Vết thương nằm ngay gần nơi tim, chém giết qua lại không phải là chặt đầu địch nhân cũng là đâm xuyên tim

“Rất đau sao!”- Giọng nói Hữu Hi mang theo chút đau đồng, giúp hắn cởi miếng vải băng ra, Hữu Hi xem xét vết thương dường như rất sâu, nhưng Hoàng Bắc Thiên phản ứng nhanh nên nó đã cầm trật đi.

Hoàng Bắc Thiên không đáp, nhưng lại dùng tay ôm lấy Hữu Hi, Hữu Hi thất kinh kêu lên: “Vết thương của người”

“Đáng trừng phạt là ta, Hữu Hi, ta không bảo vệ tốt nàng, kẻ đáng chết là ta, là ta”- Hoàng Bắc Thiên thì thầm bên tai Hữu Hi.

“Nhưng mà người là môn chủ, hơn nữa còn là phu quân của ta, ta sao dám phạt người”- Hữu Hi cúi đầu nói.

“Chỉ là phu quân thôi sao?”- Hoàng Bắc Thiên lắc đầu nói. “Ta nhớ nàng trước kia đối với ta rất tốt, ta cũng không biết có phải vì yêu hay không, nàng quên đi mọi thứ nhưng với đối xử tốt với ta, chẳng lẽ chỉ là trách nhiệm. Hữu Hi lòng của nàng còn yêu ta không? Ta rất sợ, nàng mất đi tình yêu của nàng?”

“Như thế này không tốt sao?”- Hữu Hi cúi đầu nói, cẩn thận không đụng vào vết thương của hắn. “Ta rất sợ nhớ lại quá khứ, sợ rằng trái tim ta sẽ đau đớn, cứ như thế này, người là phu quân của ta, ta sẽ cùng người, ủng hộ người, giữ nhà cho người, mỗi ngày vui vẻ không ưu buồn cuộc sống như thế ta rất hài lòng”

“Vây ta còn mong chuyện gì, tiếc nuôi chuyện gì, nàng có thể ở bên cạnh ta là chuyện vui nhất trời đất này. Ta còn mong mãi xa vời gì hơn”

“Thuốc đây, ta giúp người”

Hữu Hi đẩy Hữu Hi ra, từ trong thắt lưng lấy ra một lọ kim sáng được, đặt vào tay Hữu Hi.

Hữu Hi cẩn thận giúp hắn thay thuốc, tìm miếng vải sạch băng lại, sau đó giúp hắn mặc quần áo.

Hoàng Bắc Thiên cũng kêu người đưa bữa tối tới, Hữu Hi nhất định đã đói bụng, hắn bảo Hữu Hi ăn cơm cũng hỏi nàng chuyện xảy ra suốt mấy ngày qua.

Hữu Hi nói dối, chỉ nói mình bị lạc, sau đó tuyệt rơi ở nhà một người thợ săn trú vài ngày, Nàng không nhắc tới Lăng Khiếu Dương, không nói nàng cứu Lăng Khiếu Dương, cũng không nói tới chuyện Lăng Khiếu Dương hi sinh mạng mình cố gắng vượt qua ngọn núi, nhờ có hắn nàng mới bình yên quay về bên Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương ở trong đêm tuyết đó dùng thân thể của hắn che chở cho nàng khiến nàng rung động cảm kích.

“Hữu Hi, nàng chịu khổ rồi, ta đáng chết”

“Không đừng nói chết, chàng rất tốt”- Hữu Hi vội vàng bịt kín môi hắn.

Tay hắn cầm lấy tay Hữu Hi, đau lòng giữ lấy, nàng mất đi kí ức nhưng vẫn tốt bụng như thế, không muốn tạo gánh nặng cho hắn, để hắn đi làm chuyện bản thân muốn làm kẻ cả báo thù. Trái tim hắn ngán ra, vội vàng giữ lấy vai Hữu Hi, đôi mắt đen nhìn chăm chăm Hữu Hi.

“Hữu Hi, nàng nói cho ta biết, nàng có mất trí nhớ không?”

“Sao?”- Hữu Hi nghi hoặc nhìn hắn.

“Nàng không bắt trí nhớ đúng không?”- nàng chỉ không muốn tạo gánh nặng cho hắn, nên giả vờ mất trí, tỏ vẻ sung sướng, làm bộ không quan tâm, ở lại bên cạnh hắn, cùng hắn, để cho hắn làm chuyện hắn muốn làm, là thế này sao?

Hữu Hi thờ dài, tay đặt trên vai hắn, an ủi nói: “Môn chủ, ta biết chuyện ta mất trí nhớ người rất khó tiếp nhận, luôn hi vọng ta nhớ lại nhưng ta thật sự không nhớ nữa”

Trái tim Hoàng Bắc Thiên rất khó chịu rất mâu thuẫn, cuối cùng thất vọng buông tay Hữu Hi. Hắn đau lòng nói: “Đi nghỉ đi, để nàng liên lụy rồi!”

“uh, người cũng nghỉ đi”- Hữu Hi không hỏi nữa.,

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 15

Hữu Hi nằm trên giường nhắm mắt lại, đúng vậy, Hoàng Bắc Thiên nói đúng, hắn thiếu chút nữa đã xem thấu lòng nàng. Nàng không mất trí nhớ, nàng nhớ tất cả, nhớ quá khứ ân ái, những những kỷ niệm những cực khổ họ cùng nhau trải qua.

Nam nhân nàng yêu đi lấy nữ nhân khác, nàng không chấp nhận được, không thể không đau lòng, Hoàng Bắc Thiên lưu lại bên cạnh nàng luôn tự trách bản thân.

Ngày đó nàng hôn mê nhưng vẫn nghe thấy được những điều Hoàng Bắc Thiên nói, hắn áy náy hắn tự trách, hắn đau khổ, hắn mâu thuẫn giữa cừu hận cùng nàng.

Vì thế nàng quyết định mất trí, làm một kẻ ngốc không còn biết gì, như thế có thể tự gạt mình, tự gạt Hoàng Bắc Thiên, giả vờ vui sướng, giả vờ không để tâm đến bất cứ gì, không quan tâm lấy ai, hắn yêu ai, chỉ ở bên cạnh ủng hộ hắn.

Báo thù là đúng hay sai, nàng làm như vật là đúng hay sai cũng không quan trọng, nếu hắn xuống địa ngục nàng cũng sẽ đi theo.

Nàng không thể cứu vớt Hoàng Bắc Thiên khỏi hận thù bởi vì tình yêu của hai người đã gián tiếp liên lụy hại người nhà Hoàng Bắc Thiên. Nhà tan cửa nát cho dù không phải tự tay nàng nhưng cũng do hai người gây ra, làm sao có thể yên tâm thoải mái sống cuộc đời tiêu dao, nàng biết Hoàng Bắc Thiên làm không được, nàng cũng làm không được.

Trước kia lúc nàng cực khổ, hấn chăm sóc vì nàng nỗ lực; bây giờ đổi lại là nàng chăm sóc hấn, dẹp bỏ đi sự kiêu ngạo, tự tôn một lòng ở bên cạnh hấn. Vì hai người vẫn còn yêu nhau, họ không thể buông tay.

Nàng chờ Hoàng Bắc Thiên, chờ hấn thực hiện lời hứa, chờ đến ngày chuyện đó thành sự thật, hấn mang nàng đi ẩn cư, sống cuộc sống bình dị.

Chỉ là nguyện vọng này thật xa xôi, nếu đến ngày đó, Miêu Hồng sẽ tỉnh sao, nàng cũng là thê tử Hoàng Bắc Thiên. Sự thật đó đang giầy vò nàng, nàng tình nguyện làm kẻ mất đi trí nhớ, yên lặng ở bên hấn. Chỉ vì nguyện vọng tốt đẹp đó nàng không dám nghĩ tới, chỉ có thể lừa mình lừa người sống thỏa mãn.

Có lẽ vì thật sự mệt mỏi, Hữu Hi không biết từ khi nào đã ngủ thiếp đi, hy vọng ngày mai tốt đẹp.

oOo

Thương thế Hoàng Bắc Thiên dần dần tốt lên, mùa đông cũng trôi qua, Hữu Hi theo họ ngược xuôi khắp nơi.

Vừa trần trọc vừa nghĩ cách tới gần thành trì của hoàng đế, Hữu Hi biết thể lực Hoàng Bắc Thiên ngày một mở rộng, mọi thứ trong Vô Âu Môn đều nằm trong tay hấn, hơn nữa, hấn còn kín đáo chiêu binh mãi mã, nhờ thực lực cũng như tiền tài trong tay mà hấn đủ dùng để chiêu binh mãi mã.

Hữu Hi sau này mới biết, Hoàng Bắc Thiên dù đã bị xét nhà, nhưng trong nhà hấn vẫn chứa rất nhiều ngân lượng. Chỉ là lúc hấn bị nhốt, người nhà bị đi đây, bạc cũng trở nên mất giá trị.

Hôm nay Hoàng Bắc Thiên có được thân phận kim chủ này cũng nhờ Miêu Phách Thiên chọn lựa hấn, nguyên nhân quan trọng nhất chính là đó. Không tiếc cả việc uy bức lợi dụng, hạ độc, gả con gái chỉ vì mục đích Miêu Phách Thiên đã hao tâm tốn trí biết bao nhiêu.

Chủ là hấn đã giá thấp tình cảm của Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên, mặc dù là thành thân nhưng hấn cả đời cũng không chạm vào Miêu Hồng.

Còn Miêu Hồng là người con gái ra sao? Ôn nhu, thiện tâm.

Không, trải qua nhiều việc như vậy, Hữu Hi không hề tin tưởng quan niệm nhìn chỗ đã thấy đồ, nàng cũng nhớ tới câu chó lạ cắn người, có lẽ ví dụ ấy không thỏa đáng, nhưng nàng cũng không thể không đề phòng.

Hoàng Bắc Thiên đi ra ngoài để giải quyết một số chuyện, có vẻ như rất quan trọng, so với những chuyện trước kia thận trọng hơn mấy trăm lần, vừa vội vàng vừa kích động.

Hữu Hi cũng không hỏi, nàng ở căn cứ bí mật luyện quyền cước công phu, nhị đương gia cũng dạy nàng quyền pháp đơn giản dễ hiểu, nàng đã luyện tập rất nhiều chỉ là chưa có kinh nghiệm thực chiến.

Mọi thứ Hoàng Bắc Thiên chỉ nàng đều là tinh hoa nhưng rất khó học, bù lại chiêu nào cũng hữu dụng. Đối với nàng, hấn chưa bao giờ keo kiệt, chỉ sợ nàng khổ, nhưng Hữu Hi lại cố chấp, cũng chấp nhận khổ, nàng muốn làm chuyện gì thì sẽ kiên trì đến cùng.

Ngoài ăn cơm và ngủ, Hữu Hi cũng chăm chỉ khổ luyện, thậm chí còn cùng thủ hạ trong Vô Âu môn đánh nhau, như thế nàng có thể tiến bộ hơn. Sau một ngày khổ luyện, đêm tối lại buông xuống, nàng tắm rửa xong thì ngồi đợi Hoàng Bắc Thiên quay về.

Cho đến khi bầu trời đầy sao, mới nghe thấy tiếng bước chân, nàng từ trong phòng đi ra, thấy bóng Hoàng Bắc Thiên, nàng vui vẻ đi ra ngoài đón..

Nàng còn chưa kịp nói chuyện, Hoàng Bắc Thiên đã ôm nàng vào lòng. Hoàng Bắc Thiên vỗ vỗ lưng Hữu Hi, buông Hữu Hi ra, Hữu Hi cũng vội vàng tránh khỏi ngực hấn.

Miêu Hồng khẽ gật đầu với nàng, Miêu Thanh lại khinh thường trừng mắt, Hữu Hi chú ý tới trên người Sơn Báo đang khiêng lấy đáng người nhỏ nhỏ, tay chân bị trói, nhìn không thấy mặt, Hữu Hi trong lòng tò mò muốn biết người bị trói là ai.

Hữu Hi cũng không hỏi bởi vì nàng không can dự vào chuyện của Vô Âu Môn, Sơn Báo khiến người đó vào đại lao.

Mọi người giải tán đi nghỉ ngơi, Hoàng Bắc Thiên ôm lấy nàng đi về phòng. Miêu Hồng và Miêu Thanh nhìn theo bóng lưng của Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên, đứng ở đó rất lâu mà không rời đi.

“Tỷ, tỷ để mặc hấn đối xử lạnh lùng thế sao?”- Miêu Thanh bực mình nói.

Miêu Hồng vô vị cười, chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, có được thứ mình cần ai còn quan tâm đến mấy thứ này.

“Tỷ không ngại sao?”- Miêu Thanh cau mày hỏi.

“Tỷ chỉ nhớ đến trách nhiệm của chúng ta, chỉ cần chàng một lòng vì Vô Âu Môn thì những chuyện thế này tỷ không để tâm”

“Tỷ đã không để tâm, muội vội cái gì, xem ra như là muội nhiều chuyện, muội đi nghỉ đây”- Miêu Thanh tức giận xoay người bỏ đi.

Miêu Hồng vẫn cười rất dịu dàng nhưng trong mắt hiện lên chút ác độc.

Trở về phòng, Hữu Hi giúp Hoàng Bắc Thiên rửa mặt, rửa tay, thay quần áo sạch sẽ cho hắn, bảo người mang thức ăn tối cùng hắn dùng bữa. Sau khi ăn tối, Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi, ôm nàng, mới có thể cảm giác được sự thanh thản, không còn sát khí.

Trong lúc vô tình, ánh mắt nhìn vào lỗ tai Hữu Hi, thấy trên lỗ tai nàng không biết từ khi nào lại nhiều lỗ như thế, đã vậy còn mang theo chiếc đinh nhỏ, tay khẽ chạm nhẹ vào.

“Sao nhiều nhiều lỗ bầm thế này?”

Hữu Hi khẽ giật mình, trong mắt hiện lên gì đó, sau đó cười nói: “Oh, chẳng qua là bầm chơi thôi!”

“Không đau sao?”- Hoàng Bắc Thiên cau mày. “Sau này, đừng bầm nữa”- Nghĩ tới có thứ gì xuyên qua da thịt Hữu Hi, hắn không kiềm được đau lòng.

Nghe Hoàng Bắc Thiên nói xong, Hữu Hi chỉ cúi đầu ồ một tiếng, sau đó nhắc nhở: “Ngủ đi, người mệt rồi”

“Ừ”- Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, kéo tay Hữu Hi đi về giường. Hai người ôm nhau ngủ.

Ngày thứ hai trời chưa sáng, Hữu Hi đã dậy sớm đi luyện công, một bên luyện tập quyền pháp một bên hít thở không khí trong lành. Sau đó Hoàng Bắc Thiên thụ giáo kiếm pháp của nàng, xem ra tập luyện tương đối thuần phục, cũng không biết có thể đánh được ai. Hữu Hi chuyên tâm luyện cho đến giờ ăn sáng, muốn xem Hoàng Bắc Thiên đã rời giường chưa, đã thấy tiểu tráng phụ trách thứ ăn đang cau mày mắng mắng đi tới nơi nào đó.

Hắn nhìn thấy Hữu Hi, vội hỏi: “Phu nhân, chào buổi sáng, người lại luyện công hả!”

“Phải!”- Hữu Hi nhìn tay đang bụng đồ ăn của hắn. “Tay người làm sao vậy?”

Tiểu tráng cau mày, không khỏi nói: “Ngày hôm qua bắt được một tiểu nha đầu, ta tốt bụng đưa cơm, nàng ta chẳng những ném thức ăn đi còn cắn ta, không nghĩ tới thân phận của mình lúc này sao, cứ như dã thú ấy”

Hữu Hi nhớ lại dáng người nhỏ xíu tối qua, chỉ là một đứa trẻ, họ bắt nó làm gì?

Hữu Hi không nhịn được hỏi: “Đứa trẻ bị bắt hôm qua là ai?”

Tiểu tráng hồi đáp: “Là một vị công chúa, nghe nói hoàng đế rất sủng ái Thái Hòa công chúa”

Thái Hòa? Trái tim Hữu Hi đập mạnh, là tiểu công chúa quý quý. Hữu Hi nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Thái Hòa lúc nào cũng đầy quý khí, khiến người khác rất thích, nàng ở bên tai nàng nói: “Thấm thấm, là Hoàng Thúc cùng ta diễn trò, cho người có cơ hội gặp Hoàng Bắc Thiên”

Bọn họ lại bắt Thái Hòa công chúa, một đứa trẻ, họ muốn làm gì chứ, Hữu Hi không nhịn được cau mày, suy nghĩ lung tung.

Trở lại phòng, Hoàng Bắc Thiên cũng đã rời giường thấy Hữu Hi đi vào liền giữ lấy nàng, trao cho nàng nụ hôn rất sâu, nhưng mãi không thấy nàng đáp lại.

“Sao vậy, có tâm sự?”- Hắn hỏi.

Hữu Hi cúi đầu hỏi: “Ta chỉ muốn hỏi người, tại sao người lại bắt một đứa trẻ. Người định xử lý đứa trẻ đó thế nào?”

Hoàng Bắc Thiên buông Hữu Hi ra, đôi mắt đen nhìn mặt Hữu Hi: “Hoàng đế đối xử với ta ra sao, ta sẽ trả lại gấp bội”

Trái tim Hữu Hi phát lạnh: “Nhưng, đứa trẻ là vô tội, thả đứa trẻ đó đi, mục tiêu của chúng ta là hoàng đế, không phải là đứa trẻ không biết gì”

“Vô tội?”- Hoàng Bắc Thiên hừ lạnh một tiếng. “Không đâu, mẫu thân của ta, muội muội của ta không vô tội sao, nàng có biết không. Bắc Song đã mang thai nhưng vì chịu khổ mà mất đi đứa trẻ, còn có cả những nô tỳ thân cận họ không vô tội sao? Mẫu thân ta chết đi, bà ấy có tội gì chứ?”

“Không?”- Hữu Hi ôm lấy Hoàng Bắc Thiên. “Đừng nghĩ như vậy, Hoàng đế gây tội chúng ta cũng không thể phạm sai lầm như hắn, có đúng không?”

“Trong lòng ta tự có chừng mực”

“Bắc Thiên, buông tha đứa trẻ đi, đừng sai lại càng thêm sai”- nếu không sẽ không thể quay đầu lại được nữa.

“Sai”- Hoàng Bắc Thiên cau mày đẩy Hữu Hi. “Ta không sai, Hữu Hi, nàng chỉ cần ở bên ta thôi”

Hoàng Bắc Thiên dứt lời cũng không muốn nói nhiều xoay người bỏ đi. Mặc kệ Thái Hòa bị bắt vì mục đích gì, kết quả chỉ có chết.

Hữu Hi đi dọc theo lao, nàng không lại gần chỉ ở xa nhìn Thái Hòa, nàng trưởng thành đã có chút thanh nhã, thêm chút kiêu mực, nhưng nàng cũng bắt

lực, cố gắng trấn tĩnh nhưng ánh mắt lại sợ hãi.

Ánh mắt đó với nàng rất quen thuộc, nàng cũng từng trải qua, trước kia nàng cũng như thế, bị nhốt ở nơi xa lạ, bất lực và sợ hãi. Thái Hòa chỉ là một đứa trẻ, trai tim Hữu Hi nhói đau, run sợ khi nghĩ tới cảnh Thái Hòa đầy máu.

Từ trong lao trở ra, trái tim Hữu Hi không thể bình tĩnh được, nàng không thể nhìn Thái Hòa chết, không thể, nàng phải nghĩ cách cứu Thái Hòa, nhưng nàng đã thử mấy lần đầu thất bại.

Quả nhiên điều Hữu Hi lo lắng là đúng, Vô Âu Môn muốn dùng Thái Hòa đòi điều kiện với hoàng đế, hoàng đế không chấp nhận.

Thái Hòa bị đem vào đại sảnh, đáng người nhỏ nhắn bộc lộ sự quật cường, trong mắt chỉ có sợ và sợ.

Hữu Hi biết Thái Hòa bị mang ra khỏi lao, để giết, nàng không chút nghĩ ngợi chạy về đại sảnh.

Miêu Hồng đứng bên cạnh Thái Hòa, an ủi đầu nàng, ôn nhu nói: “Con ếch nhỏ, không phải bọn ta tàn nhẫn, là phụ hoàng ngươi không cần ngươi nữa, nên có chết cũng đừng oán trách”

“Không”- Lòng Hữu Hi cứng lại, vọt tới, ôm lấy Thái Hòa. “Các ngươi đừng giết nàng, nàng chỉ là một đứa trẻ không biết gì cả, làm như thế là rất tàn nhẫn”

“Hoàng thẩm thẩm”- Thái Hòa kinh ngạc nhìn Hữu Hi, nhận ra người quen nàng có chút hy vọng

“Người đầu đem phu nhân vào trong nghỉ ngơi”- Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng ra lệnh, không muốn Hữu Hi can thiệp vào việc này.

“không, môm chủ đừng giết nàng”- Hữu Hi ôm chặt Thái Hòa. “Mọi người đều là chính sĩ, tại sao lại nhẫn tâm xuống tay với một đứa trẻ vô tội như thế?”

“Vô tội”- Miêu Hồng ôn nhu cười. “Lúc hoàng đế hạ lệnh trăm cả nhà ta, có nghĩ tới ai vô tội, giết nó trả hận, có gì sai”

“Nhưng các người đang lạm sát kẻ vô tội, như thế khác gì hoàng đế, chúng ta không thể mắc sai lầm như vậy đúng không?”

Miêu Thanh tàn nhẫn nói: “Đây là báo ứng của hoàng đế, xem nữ nhi mình yêu nhất đầu rơi máu chảy hẳn sẽ biết hẳn đã khiến cho bao nhiêu người đau khổ”

Hữu Hi cảm giác những người trước mắt thật xa lạ, Miêu Thanh, Miêu Hồng, các vị trưởng lão, cả nam nhân nàng yêu Hoàng Bắc Thiên, thật sự đều tàn nhẫn thế sao. Lòng nàng đau quá, Hữu Hi nói: “Các người tàn nhẫn như thế có khác gì cường bạo, vì dân chúng vì chính nghĩa sao? Tất cả là giả? Tất cả đều chỉ dùng nó để ngụy trang cho hành vi trả thù đúng không?”

Miêu Thanh bức mình nói: “Ngươi biết cái gì, chuyện của Vô Âu Môn không cần quan tâm chỉ cần làm tốt bổn phận tiểu nữ nhân là đủ rồi”

“Im miệng”- Hoàng Bắc Thiên trừng mắt lạnh lùng quát to. Hẳn không cho phép người khác nói chuyện với Hữu Hi như thế, nhưng Thái Hòa phải chết đứa trẻ đó biết quá nhiều.

“Môn chủ, ngươi tha cho nàng đi, nàng vô tội mà”- Hữu Hi cầu xin Hoàng Bắc Thiên.

“Môn chủ nha đầu này không thể lưu lại”

“Đúng vậy, môn chủ, thả nàng ta thì hành tung chúng ta sẽ bị tiết lộ”

“Giết nàng xem như có thể rửa đi chút hận”

“Môn chủ hạ lệnh đi”

Lời kêu giết chết Thái Hòa càng lúc càng nhiều, bọn họ vì đều hận mà tới với nhau. Người thân của họ đều bị phụ hoàng của Thái Hòa, hay gia gia của Thái Hòa giết. Nay chỉ giết một người để trả thù, họ không cho điều đó là sai.

Hoàng Bắc Thiên kéo tay Hữu Hi, muốn Hữu Hi đứng lên, nhưng Hữu Hi ôm chặt Thái Hòa, không chịu buông tay, làm cho Hoàng Bắc Thiên rất tức giận.

Gương mặt nhỏ nhắn của Thái Hòa bộc lộ sự quật cường nhưng dù sợ hãi nàng cũng biết mọi người ở đây đối với phụ hoàng có cừu hận rất sâu, muốn giết nàng báo thù, nàng nhìn Hữu Hi, ngáy thơ hét to: “Hoàng thẩm thẩm không cần cầu xin họ, Thái Hòa không sợ chết, bọn họ chẳng qua là đám phản loạn, phụ hoàng sẽ trả thù thay ta”

Hữu Hi đau lòng nhìn Hoàng Bắc Thiên, hy vọng Hoàng Bắc Thiên thay đổi nhưng nàng nhận Hoàng Bắc Thiên không hề xoay chuyển động lòng, nàng thất vọng kích động hét lên: “Nếu như muốn giết nàng vậy giết ta trước đi”

Q.3 - Chương 16

Hoàng Bắc Thiên mặt mày nhăn nhúm, nắm tay siết chặt, nhìn Hữu Hi cố chấp che chở Thái Hòa, hẳn cuối cùng cũng thỏa hiệp, tức giận quát: “Đủ rồi, đem đứa trẻ này giam lại, sau đó tái nghị”

“Môn chủ”- Mọi người không phục, đồng thanh hô to hy vọng hấn hạ lệnh giết Thái Hòa.

Nhưng sắc mặt Hoàng Bắc Thiên lạnh nghiêm đi vào trong sảnh, không muốn tiếp tục nghe những người bên dưới kêu gào, cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Hữu Hi che chở cho Thái Hòa.

Mọi người trong sảnh ai cũng tức giận nhìn Hữu Hi, nàng đúng là không thuận mắt, thật lạc loài, nàng không hề đặt lợi ích của họ lên trên đi che chở cho con gái của kẻ thù.

Thái Hòa từ trong người Hữu Hi bị lôi đi, một lần nữa bị giam vào lao, Hữu Hi chỉ có thể nhìn theo, nàng phải làm sao mới cứu được Thái Hòa.

Hoàng Bắc Thiên vẫn còn rất giận Hữu Hi, ban đêm hẳn không quay về, Hữu Hi cũng không tìm hấn, nàng muốn tiến hành kế hoạch đã vạch ra. Từ trong phòng bếp một vài người đưa com đến người trông lao tù, Hữu Hi giả vờ không cẩn thận đụng trúng người đưa com, nàng nói trong lúc rối thì gì đó nhờ người đưa com tìm giúp nàng, sau đó nhanh chóng bỏ thuốc mê vào thức ăn, rồi nói đã tìm được đồ cáo lỗi bỏ đi.

Sau khi đã đưa com, Hữu Hi tránh mặt đoàn người đi tuần tra, dấu một cái thang sau bức tường, sau đó lên vào địa lao giữa đêm tối. Hai người đứng canh ngoài cửa tinh thần cũng không còn phần chần, Hữu Hi trốn ở nơi bí mật gần đó, chờ thuốc phát tác họ ngã xuống.

Không bao lâu, tay hai người gác cổng khể lể không yên, Hữu Hi trong lòng mặc kệ, tay chạm vào chìa khóa trên người họ rút ra. Hữu Hi đánh thượt một hơi, vội vàng đi vào trong lao, nhìn thấy Thái Hòa ngồi trên mặt đất nàng không khỏi có chút không đành lòng.

“Hoàng.”- Thái Hòa ngẩng ngốc tính gọi tên Hữu Hi.

Nhưng Hữu Hi lại ra hiệu kêu nàng đứng lên tiếng, rồi dùng chìa khóa mở cửa, kéo tay Thái Hòa, hạ giọng: “Mau đi, ta mang ngươi ra khỏi đây”

“Hoàng thăm thăm cũng cùng Thái hòa đi sao?”- Thái Hoà nhỏ giọng hỏi.

“Không chỉ có mình ngươi đi”- Hữu Hi trả lời đơn giản, rồi mang Thái Hòa ra khỏi địa lao, trong bóng tối lẩn tránh, nàng đi tới chỗ đặt thang.

Vừa đi tới, hai người tuần tra liền xuất hiện, Hữu Hi trong lòng thầm kêu lên không tốt rồi, nếu như để hai người đó phát hiện bọn gác ngục đã ngắt xiềng, thì nàng không thể đưa Thái Hòa chạy thoát.

Hữu Hi linh động đem Thái Hòa giấu sau bức tường, nàng nghênh ngang thông thả đi ra ngoài.

“Tuần đêm sao?”- Hữu Hi thuận miệng hỏi.

“Phải, phu nhân sao lại ở đây?”

“Ban ngày khiến môn chủ tức giận, ta... ta không dám gặp hấn, cho nên muốn đi dạo xung quanh”

Người tuần đêm cười nói: “Môn chủ sẽ không giận phu nhân đâu, đêm đã khuya, phu nhân cũng về phòng nghỉ ngơi đi”

Hữu Hi gật đầu: “Được, ta về đây”

“Chúng tôi đi tuần đây”- Một người nói,

“Thật khổ cho mọi người”- Hữu Hi đang muốn nói phía trước đều rất bình thường thì người gác đêm hỏi phía trước có gì bất thường không?

“Oh, ta đi suốt cả đoạn đường này không phát hiện gì cả, chỉ nghe tiếng của tiểu công chúa đang rên la, nếu các người lo lắng có thể vào xem một chút”

“Nếu không có gì bất thường, chúng tôi cũng không cần đi, tuần qua nơi khác thôi”

“Phu nhân xin mời”- Hai người vừa nói vừa nhắm tới nơi khác mà đi, tay Hữu Hi siết chặt đã ướt đầm mồ hôi.

Thái Hòa nhanh trí đi ra, kéo tay nàng trấn an, Hữu Hi ôm Thái Hòa, cẩn thận đi về phía trước. Sau khi đến được vị trí để thang, trái tim Hữu Hi mới nhẹ nhàng thả lỏng, cố gắng hết sức nâng cái thang lên, nói nhỏ với Thái Hòa: “Thái Hòa, có ra được không thì phải dựa vào bản thân biết không?”

“Hoàng thăm thăm, người không đi sao? Chúng ta cùng nhau bỏ trốn, đi tìm hoàng thúc”- Thái Hòa kéo tay nàng. “Hoàng thúc lần trước chọc giận phụ hoàng, nhưng lúc đó hắn bị thương thừa sống thiếu chết, nên phụ hoàng không thể trách phạt, nhưng sau này hoàng thúc không còn là Vương gia nữa, rất đáng thương a”

Hữu Hi ngần ra, trong lòng rối loạn, nàng lắc đầu xua đi nỗi phiền muộn, không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều, nhìn Thái Hòa nói: “Ta không phải Hoàng thăm thăm nên không thể cùng người đi tìm Hoàng Thúc, công chúa đi nhanh đi, chậm nữa thì không kịp”

“Vậy còn người, để ta bỏ chạy, người không sao chứ?”

“Yên tâm, có môn chủ che chở ta sẽ không gặp chuyện gì cả, mau đi”

Thái Hòa không nói nữa, leo lên trên thang, đứng ở đầu thang nhìn thoáng qua Hữu Hi: “Cám ơn hoàng thăm thăm, Thái Hòa sẽ không quên người”

“Cẩn thận một chút, nhớ phải dựa vào bản thân, đừng để bị bắt lại”- Hữu Hi hạ giọng dặn dò.

“Ta nhớ, Hoàng thăm thăm người bảo trọng!”- Nói xong, Thái Hòa không chút do dự nhảy xuống từ đầu tường, bây giờ không phải là lúc để sợ hãi, hoàng Thăm Thăm đã bắt chặt tất cả cứu nàng.

Hữu Hi nhìn bộ dạng dũng cảm của Thái Hòa, nàng cũng yên tâm hơn nhiều, cất đi cái thang rồi bỏ đi.

Hữu Hi vừa về phòng, chưa kịp khôi phục lại từ bất an và khẩn trương đã nghe âm thanh ồn ào từ bên ngoài. Nàng ngần ra, rõ ràng có người đã biết Thái Hòa không còn đó, như vậy chỉ mấy chốc nữa sẽ phát hiện, Thái Hòa không biết có chạy đi xa được không hay lại bị bắt về, Hữu Hi lo lắng bất an đi qua đi lại trong phòng.

Đang lo lắng thì một giọng nói tức giận vang lên phía sau Hữu Hi: “Có phải nàng giúp nó bỏ trốn không?”

Hữu Hi quay đầu lại nhìn thấy gương mặt tức giận của Hữu Hi, hắn thật sự giận, trước đây hắn chưa từng ở trước mặt nàng nổi giận.

“Ta... ta không thể nhìn nàng chết, ta không chấp nhận được”- Hữu Hi xin lỗi nhìn Hoàng Bắc Thiên, hắn tin tưởng nàng lại giúp Thái Hòa bỏ trốn.

“Tại sao!”- Hoàng Bắc Thiên đi lên trước, túm lấy cánh tay Hữu Hi. “Tại sao lại cứu nó? Chẳng lẽ vì nó gọi nàng là Hoàng Thăm Thăm”

Hữu Hi sững sờ, nhìn Hoàng Bắc Thiên. “Người nói thế là ý gì, ta không biết vì sao nàng lại kêu ta là Hoàng Thăm Thăm”- Nàng không mất trí nhớ, nàng biết hàm nghĩa trong câu hỏi của Hoàng Bắc Thiên, lòng nàng như bị kim đâm.

“Thật sao?”- Về mặt Hoàng Bắc Thiên xanh mét. “Ra là nàng vì một người không quen chấp nhận trái ý ta, nàng vì sao lại như thế?”

“Ta chỉ là không muốn chàng lạm sát kẻ vô tội, nàng chỉ là một đứa trẻ, không biết gì cả, hận thù của chàng không nên trút lên người một đứa trẻ”

“Im miệng”- Hoàng Bắc Thiên nổi giận gầm lên. “Nàng có biết hậu quả nếu như nó trốn thoát không, lòng của nàng rồi cuộc có ta hay không?”

“Ta không biết, ta chỉ không muốn nàng chết. Tôn chỉ của Vô Âu môn là gì là để cho mọi người có cuộc sống tốt đẹp, mọi người đều bình đẳng, nhưng tất cả chẳng qua là để ngụy trang cho sự dối trá của các người, các người vì báo thù mà lừa gạt lợi dụng mọi người? Chính nghĩa nhân sĩ, các người dùng cái gọi là chính nghĩa che dấu đi chuyện xấu xa mình làm? Ngay cả một đứa trẻ cũng không buông tha, người có biết người đang làm gì không?”

“Ba”

Một âm thanh giòn tan vang lên, cả phòng trở nên tĩnh lặng, trên mặt Hữu Hi ửng đỏ. Lời của Hữu Hi chọc giận Hoàng Bắc Thiên, cả ngày nay hắn đã bị các Vị trưởng lão lái nhai suốt, hắn không muốn Hữu Hi đau lòng nên kiên trì không giết Thái Hòa.

Nhưng các vị trưởng lão, Miêu Hồng, Miêu Thanh vẫn ép hắn; lúc này Hữu Hi còn mắng hắn, áp lực từ hai phía khiến hắn không thể chịu đựng được, Hữu Hi nói hắn dùng chính nghĩa để ngụy trang cho mọi thứ khiến hắn thẹn quá hóa giận.

Tay Hoàng Bắc Thiên run rẩy, hắn sững người, tay cứng lại giữa không trung, nhìn Hữu Hi lại nhìn về tay mình. Hắn vừa làm gì thế? Hắn đánh Hữu Hi, hắn đánh Hữu Hi, hắn nhìn ra trong mắt Hữu Hi chỉ còn sự tĩnh lặng.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên sợ hãi. “Ta, ta không biết tại sao mình làm thế, ta không phải cố ý, Hữu Hi, nàng đánh ta đi, nàng đánh ta đi”

Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi đánh vào mặt hắn, nhưng Hữu Hi như kẻ mất hồn nhìn hắn không hề nói một lời, không khóc, không náo loạn.

Nhìn Hữu Hi như vậy, Hoàng Bắc Thiên thật sự rất sợ, hắn dùng tay ôm lấy Hữu Hi vào lòng, bối rối nói: “Xin lỗi Hữu Hi, ta mắt không chế, ta đáng chết, ta đáng chết”

Hữu Hi như khúc gỗ để mặc hắn ôm, gương mặt tĩnh lặng, lòng vấy máu, Bắc Thiên, chàng đã từng yêu nàng, sủng nàng, Hoàng Bắc Thiên nàng yêu bây giờ lại tát nàng.

Cái tát của hắn không khiến mặt nàng đau, nhưng lòng của nàng, sự đau đớn này khiến nàng không thể mở lời, ngay cả nước mắt ứa khuất cũng không

thể rơi xuống.

Hoàng Bắc Thiên đã điên rồi, quyền lực đã là cho hắn thay đổi, lửa hận mong mỗi báo thù làm cho hắn không quan tâm gì cả, trái tim cao cao tại thượng coi trọng chúng sinh đã mất, hắn đang đánh mất chính mình, nhưng hắn không cho phép có bất cứ giọng nói nào phản bác hắn, đừng nói là mắng hắn.

Hắn thật sự đã trầm luân vào địa ngục sao, trái tim Hữu Hi lạnh băng, tùy ý để Hoàng Bắc Thiên ôm cùng với sự hối hận, nghe giọng nói bồi rối cứ lặp lại lời xin lỗi.

Lòng nàng lặng khóc: “Bắc Thiên, chúng ta bây giờ là sao, tại sao lại biến thành thế này”

Vô Âu Môn dời đi suốt đêm, Thái Hòa cuối cùng cũng đào thoát, nàng thông minh trốn đi nên không ai tìm được.

Nhưng trái tim Hữu Hi lúc này đã bị tổn thương, Hoàng Bắc Thiên lại càng thêm hối hận ảo não, mặc cho hắn nói gì, Hữu Hi cũng không đáp. Hắn không dám nhìn mặt Hữu Hi, đầu tay của hắn trên mặt nàng khiến tim hắn đau nhói.

Hắn sợ hãi khi nhìn thấy Hữu Hi như thế, sợ sự tĩnh lặng trầm mặc đó, dù đánh hắn, mắng hắn, gào khóc, hắn vẫn còn cảm nhận được nàng yêu hắn, nhưng nàng ngay cả chút phản ứng cũng không có.

Dùng xong điểm tâm, Hữu Hi lại nhốt mình vào phòng, không gặp Hoàng Bắc Thiên. Nàng đối mặt với gương, nhìn dấu hồng trên mặt, nỗi đau lan ra khắp cơ thể, nàng nhớ, nàng rất nhớ Hoàng Bắc Thiên của trước kia, nhớ Hoàng Bắc Thiên trước đây không hề hận thù.

Bắc Thiên, Bắc Thiên nàng yêu đâu rồi, có ai trả lại cho nàng người con trai ôn nhu mà nàng yêu hay không, nàng không còn nhận Hoàng Bắc Thiên hiện giờ nữa.

Nhìn gương, nước mắt của Hữu Hi cũng không thể chảy xuống, lòng nàng rất đau, đau quá, nhớ đến Hoàng Bắc Thiên trước kia trái tim càng quặn đau.

Nước mắt chảy vào trong, nàng lặng lẽ mở bao quần áo, là hoa hồng nàng tự làm, sau khi giả vờ mất trí nhớ, nàng lặng lẽ làm hoa hồng, mỗi một ngày làm một cành hoa lặng lẽ nói thầm “Bắc Thiên, ta yêu chàng”

NHưng cái tát của hắn đã đánh nát lòng nàng. Một mồi quá, một mồi quá, nàng không thể gắng gượng nổi nữa, tay nàng bóp nát đóa hồng đỏ tươi, phá nát đi loài hoa tượng trưng cho tình yêu, giống như đang bóp nát tình yêu của nàng, lòng của nàng. Nàng thần thờ ngồi đó, vươn tay, nhìn chiếc nhẫn Hoàng Bắc Thiên trao cho nàng, nàng tháo nhẫn xuống, đặt trên bàn.

Trong đầu nhớ lại từng đoạn kỉ niệm ngắn của cả hai, nàng muốn giữ lấy Hoàng Bắc Thiên ôn nhu lương thiện xưa kia, ôm vào lòng, không để hắn đi. Hữu Hi muốn khóc, đau lòng, nhưng không biết từ khi nào cả cơ thể gục trước bàn trang điểm, mất đi tri giác.

Trong phòng tối đen, có bóng người đi tới gần nàng

oOo

Trời đã sáng, cả cơ thể của nàng giống như vừa bị xe nghiền nát, cảm giác đau nhức lan tỏa tàn thân. Nàng cố gắng mở hai mắt, nhìn chiếc giường trắng, đầu óc mê muội. Nàng đang ở đâu đây?

Nàng nhớ mình ngồi trước gương đồng, sau lại xuất hiện ở đây, Hữu Hi không khỏi quay đầu lại, nhưng nhìn thấy một nam nhân trần trụi ngồi bên giường, tấm lưng rộng dài, thắt lưng gầy, da thịt trắng nõn bóng loáng, có vài vết sẹo, bóng người quen thuộc đó, quen thuộc đến mức làm nàng kinh hãi

Hữu Hi sững sờ, bồi rồi ngồi dậy, chần chừ trên người tuột xuống, lộ ra cả cơ thể không còn quần áo, nàng hét lên, vội vàng kéo lấy chăn bao lấy cơ thể mình, đôi mắt nhìn nam nhân trước mặt.

Trái tim vừa sợ vừa bất an.

Nam nhân từ từ quay đầu lại, gương mặt lạnh lùng đập vào mắt Hữu Hi, lòng nàng như bị dao xướt qua, sắc nhọn nhưng đau đớn, gương mặt trắng bệch. Nghi hoặc, kinh ngạc chiếm cứ lòng nàng, Hữu Hi nhìn chằm chằm gương mặt đó, nàng đau khổ không dám tin liền quát lên: “Người sao lại ở đây?”

“Nơi này là chỗ của ta”- Gương mặt lạnh như tiền không chút cảm xúc, đôi mắt đen âm trầm thâm sâu, giống như lòng sông không đáy

“Không!”- Hữu Hi lắc đầu, nàng sao lại cùng hắn chứ. “Ta nhất định đang nằm mơ, nằm mơ”- Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, không dám tin vào mắt mình, sao nàng lại nằm trên giường Lăng Khiếu Dương, rõ ràng nàng ở chỗ của Vô Âu Môn, sao lại ở đây cùng Lăng Khiếu Dương, không có khả năng, không thể!

“Đừng tự lừa mình nữa, đây là thật, nàng đang ở trên giường của ta, không phải mơ”- Lăng Khiếu Dương vô tình ép nàng đối mặt với sự thật.

Hữu Hi không thể tin được nhìn Lăng Khiếu Dương, giọng nói run rẩy, thì thầm: “Tại sao, tại sao ta lại ở đây?”

Hắn chỉ lặng lẽ nhìn nàng, phản ứng của nàng khiến tim hắn rất đau, nhưng không quan trọng, không còn quan trọng nữa.

“Chúng ta... người đã làm gì ta?”- Hữu Hi nghiến răng nói, đôi mắt chỉ có nỗi đau.

Làm gì sao? Lăng Khiếu Dương đứng dậy, thân thể cao lớn, lồng ngực rắn chắc đập vào mắt Hữu Hi, vẻ mặt hần lạnh lùng, chế giễu nói: “Vậy ta để nàng xem, một người phụ nữ nằm trên giường một nam nhân còn có thể làm gì, cũng không phải chưa làm qua, cần gì phải tỏ vẻ mặt đó”

Không, tại sao, tại sao lại như thế? Trong đầu Hữu Hi hỗn loạn, ánh mắt cuồng loạn, nàng không thể nhớ lại đêm qua xảy ra chuyện gì? Nàng nhớ Hoàng Bắc Thiên tát nàng, đánh mạnh vào lòng nàng, khiến nàng muốn buông xuôi tất cả.

Sau đó nàng không nhớ gì cả, lúc tỉnh lại là đã ở trên giường Lăng Khiếu Dương, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, Hữu Hi gào lên: “Tại sao, tại sao ngươi lại làm thế.”

Hai cánh tay trắng kiện của Lăng Khiếu Dương đan chéo trước ngực, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hữu Hi, mang theo sự chế giễu: “Tại sao ư, đơn giản thôi, ta muốn nàng, đáp án này có khiến nàng hài lòng không?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 17

Nhìn gương mặt tựa ác ma của Lăng Khiếu Dương, cùng với giọng nói chế giễu mà lãnh khốc của hắn, trái tim Hữu Hi bị đâm đến đau đớn.

Hắn chính là muốn nàng, cho nên nàng nằm trên giường hắn, là như thế sao, nàng ở đây là vì thế? Lăng Khiếu Dương tựa như âm hồn không tan, nàng vẫn ngỡ rằng... hắn thay đổi, không ngờ hắn vẫn như cũ, những tổn thương trước đây lại lần lượt hiện lên, hắn vẫn như trước không biết đến cái gọi là buông tay, cái gọi là tôn trọng sao?

Sự biến hóa của hắn làm cho nàng nghi ngờ, thất vọng!!

Trong lòng nàng nhớ lại lần lúc ở trên núi tuyết hắn khiến nàng cảm động âm áp biết bao, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ chỉ là mộng. Hắn vẫn như trước kia là tên ác ma, quỷ kế đa đoan biến hóa khôn lường, trên cơ thể hắn lại thêm vài ẩn kỵ của đao kiếm.

Hành vi của Lăng Khiếu Dương làm cho nàng vừa thất vọng vừa đau khổ. Hoàng Bắc Thiên vừa mới đã kích nàng một vết thương trí mạng, Lăng Khiếu Dương hôm nay lại khiến nàng cảm thấy nhục nhã về thể xác lẫn tinh thần, nàng đối với cái gọi là tình yêu đã không còn kì vọng, muốn khóc, nhưng khóc không nổi, nàng muốn cười, cười thử tình yêu kì lạ nàng, tự cười chính mình đã ngu ngốc mềm yếu.

Tình yêu khiến nàng lạc mất bản thân, mù quáng không để tâm gì cả, đánh mất nam nhân nàng yêu nhất. Thân thể này lại bị Lăng Khiếu Dương lần lượt làm thương tổn, trái tim lại bị Lăng Khiếu Dương đâm ngàn lỗ, nàng còn có dũng khí để sống sao, nàng còn có thể hồi phục lại tinh thần tự cường sao!

Trong lòng yêu Hoàng Bắc Thiên, yêu, yêu đến khắc ốt khi tâm, nhưng đồng thời cũng hận, yêu hận đan xen. Tình yêu thật kỳ lạ, càng yêu lại càng hận, càng hận lại càng yêu, đau đớn cũng như thế.

Nhưng lúc này nàng không còn sức để yêu, cái tát đó đã lấy mất tất cả dũng khí của nàng. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình lại bị nam nhân mình yêu tát đau đến thế, so với sự nhục nhã là những thương tổn làm cho nàng đau lòng tuyệt vọng.

Nàng chỉ muốn, chỉ muốn Hoàng Bắc Thiên của trước kia, nỗi nhớ còn cào mảnh liệt trong lòng. Trong lúc Hữu Hi còn đang đau khổ suy nghĩ thì cánh cửa đột nhiên bị phá, tạo ra tiếng nổ lớn.

Hữu Hi hồi phục lại tinh thần, đôi mắt u buồn đầy đau đớn nhìn gương mặt của kẻ đứng trước cửa, cũng là một nam nhân đang đau khổ.

Hắn lo lắng, hắn đau đớn, hắn hối hận, nàng đều thấy nhưng nỗi đau trong lòng nàng ai có thể nhìn thấu?

Hoàng Bắc Thiên tìm tới, tìm được nàng rồi nhưng lại nhìn thấy Hữu Hi quần chắn ngồi trên giường, nửa vai lộ ra, Lăng Khiếu Dương nửa thân trên trần trụi, đứng bên giường. Hoàng Bắc Thiên đau khổ hét to, Hữu Hi sao lại cùng Lăng Khiếu Dương ở một chỗ, sao hai người lại ở cùng nhau, là Hữu Hi từng phạt hắn sao?

Hắn tức giận cùng xấu hổ giờ kiếm đâm về phía Lăng Khiếu Dương: “Lăng Khiếu Dương, ta muốn giết ngươi, ta giết ngươi, tên khốn khiếp”

Lăng Khiếu Dương né tránh công kích của Hoàng Bắc Thiên, hai người đồng thời phẫn nộ ở trong phòng cùng Hoàng Bắc Thiên đánh nhau.

Hữu Hi nhìn hai người đàn ông đánh nhau, nàng không nói gì cả, chỉ quần chắn mền bước xuống đất nhặt lấy quần áo, tránh xa luồng nhiệt hỏa của hai nam nhân, đi tới gian phòng khác mặc quần áo. Nàng không có nhìn gương, chẳng qua sợ hãi nhìn thấy dấu ấn tay trên mặt, nàng chỉ vén tóc lên, đi tới phòng nơi Lăng Khiếu Dương và Hoàng Bắc Thiên đánh nhau.

Hai người kịch liệt giao tranh, mọi thứ trong phòng đều bị hủy đến hư, Lăng Khiếu Dương tức giận, Hoàng Bắc Thiên cũng không kiêng dè.

Hoàng Bắc Thiên giận vì Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương đoạt đi.

Về mặt Hữu Hi hết sức bình thản, dường như không nhìn thấy ai đi về phía cửa, nàng phải rời khỏi đây, từ bây giờ học cách sống vô cảm không quan tâm gì cả.

Từ bên trong Hoàng Bắc Thiên nhìn thấy Hữu Hi bỏ đi, thân thể Hoàng Bắc Thiên linh mẫn lóe lên rời khỏi Lăng Khiếu Dương, đuổi theo, hấn vội vàng ôm lấy Hữu Hi, không để Hữu Hi rời khỏi tầm mắt của hấn.

“Hữu Hi, theo ta đi”- Trên gương mặt lạnh lùng của Hoàng Bắc Thiên đều là đau khổ cùng phiền não, nhìn đầu ả tay trên mặt Hữu Hi, hấn rất hối hận.

“Đi theo ngươi?”- Hữu Hi lạnh lùng nhìn Hoàng Bắc Thiên. “Ngươi là ai. Ta quen ngươi sao?”

“Hữu Hi”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên rên lên đau đớn, hấn lo lắng kêu lên. “Đừng như vậy, không, tha thứ cho ta, nàng đánh mắng ta cũng được, chỉ cần đừng lạnh lùng như thế. Hữu Hi”

“Ta thật sự không biết ngươi, ngươi buông tay ra đi”- Hữu Hi dùng sức đẩy mạnh Hoàng Bắc Thiên, tiếp tục đi ra sân.

“Nàng muốn đi đâu?”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên bị sợ hãi cùng bất an chiếm lấy, hấn mất đi Hữu Hi rồi sao.

“Ta đi đâu?”- Hữu Hi khựng lại, như kẻ mất hồn nói: “Ta đi tìm người ta yêu, ta đi tìm Hoàng Bắc Thiên, đi tìm người mà ta đã đánh mất”

Hoàng Bắc Thiên nắm chặt lấy tay nàng xoay người lại, vội vàng nói: “Hữu Hi, ta đây, ta đây, nàng đừng như thế, ta rất đau lòng nàng có biết hay không, nhìn thấy những cánh hoa bị phá nát mà nàng để lại trái tim ta cũng vỡ ra, ta khiến nàng tổn thương, là ta đáng chết”

“Ngươi là Bắc Thiên sao?”- Ánh mắt Hữu Hi đau xót, tựa như nhìn kẻ xa lạ. “Không, không, ngươi không phải là Hoàng Bắc Thiên, hấn ôn nhu, hấn lương thiện, hấn yêu ta như vậy, hấn giống như ánh sáng, trong đêm tối sáng rực, còn ngươi, trong mắt ngươi chỉ có hận, dục vọng, về mặt điên cuồng, một chút cũng không giống, ngươi sao lại là Hoàng Bắc Thiên?”

“Ta biết”- Hoàng Bắc Thiên đau khổ thét lên. “Cái tát của ta đã phá nát lòng nàng, làm tổn thương nàng rất sâu, nhưng nàng đừng dùng cách này trừng phạt ta? Dùng nam nhân kia trừng phạt ta sao? Hai người sao lại ở cùng nhau?”

Hấn biết bản thân làm tổn thương Hữu Hi rất sâu, nhìn thấy hoa hồng Hữu Hi luôn mang bên mình rơi trên bàn, chiếc nhẫn hấn cho nàng cũng nằm trên bàn, hấn biết Hữu Hi không mất trí nhớ.

Nàng im lặng nỗ lực, chỉ vì muốn ở bên cạnh hấn, muốn gắn bó với hấn, thậm chí ngay cả nguyên tắc duy nhất của bản thân là không muốn hấn cưới nữ nhân khác nàng cũng cam nguyện ủng hộ, hoàn thành tâm nguyện cho hấn.

Còn hấn, hấn điên rồi, lại ra tay với người phụ nữ mình yêu, nhưng mà, nàng làm sao có thể cùng Lăng Khiếu Dương ở một chỗ, sao lại dùng cách này trừng phạt hấn.

“Trừng phạt ngươi sao?”- Hữu Hi cười lạnh, hấn hỏi nàng sao lại cùng Lăng Khiếu Dương, nàng cũng rất muốn biết nhưng bây giờ không cần. “Tại sao không quan trọng, ta cùng ngươi không còn quan hệ nữa”

Hoàng Bắc Thiên nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng của Hữu Hi, hấn đau khổ hỏi: “Làm sao, làm sao nàng mới tha thứ cho ta”

Hữu Hi gạt tay Hoàng Bắc Thiên ra, hờ hững tháo từng cái đinh nơi lỗ tai xuống, đặt vào bàn tay hấn.

“Cái đinh này là vì ngươi gạt ta”

“Cái này, là vì ngươi từng muốn bỏ ta”

“Cái này, là vì ngươi quyết định lấy Miêu Hồng”

“Cái này là do ngươi đánh ta một cái tát”

Đội Hữu Hi tháo hết ra, Hoàng Bắc Thiên nhìn vào tay là bốn cây đinh nhỏ có thể xuyên qua tai, hấn ngẩng đầu nhìn lỗ tai Hữu Hi, vẫn còn 4 lỗ nhỏ.

Tay Hữu Hi vuốt nhẹ lỗ tai, thương tâm nói: “Tai của ta giống như trái tim ta, có bao nhiêu lỗ thì trái tim có bao nhiêu vết thương, món chủ, ngươi chỉ là món chủ, đã không còn là Hoàng Bắc Thiên ta yêu, cho nên, chúng ta chấm dứt đi”

Hữu Hi dứt khoát nói, đánh vào ngực hấn, những lỗ trống trên tai của Hữu Hi đập vào mắt, trái tim hấn cũng nhói đau. Bốn chiếc đinh tai, tựa như ngàn mũi đinh đâm vào tim, ra là thế, hấn không hề hay biết đã làm nữ nhân hấn yêu đau khổ, rướm đầy vết thương như thế.

Cảm giác bất lực truyền đến, hấn nhận ra bản thân mình không thể chạm vào trái tim Hữu Hi được nữa.

Hai mắt Hữu Hi hờ hững, trái tim phiêu bạt đảo hải, nhìn ánh mắt đau khổ của Hoàng Bắc Thiên nàng chỉ có thể cô đơn nói: “Người ta yêu là Hoàng Bắc

Thiên, không phải ngươi, môn chủ”

“Nàng thật sự không thể tha thứ cho ta, nàng không quan tâm đến ta nữa sao?”- Hoàng Bắc Thiên thất hồn lạc phách hỏi.

“Ta nói rồi, ta muốn Bắc Thiên”- Hai mắt của Hữu Hi mông lung, lòng chua xót, đôi mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, ánh mắt của hắn đã không còn sự chân thành, chỉ còn thù hận, dã tâm, dục vọng, Hữu Hi cúi đầu nói: “Ta muốn Bắc Thiên”

Nói xong Hữu Hi đi không dừng lại, nàng với hai nam nhân trong ngôi nhà kia không còn bất cứ quan hệ gì cả.

Hoàng Bắc Thiên nhìn theo bóng lưng Hữu Hi bỏ đi, về mặt đau khổ, đi về trước hai bước rồi khựng lại. Hắn đã không còn là Hoàng Bắc Thiên, hắn là Bắc Vô Âu, là môn chủ của Vô Âu Môn, trong lòng bàn tay hắn vẫn giữ lấy những chiếc đinh tai nho nhỏ, bàn tay hắn đau tựa như trái tim hắn.

Lk đứng ở xa nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên, nhìn theo dáng Hữu Hi. Chưa từng có ai chú tâm đến hắn, không ai nhìn thấy cả, đôi mắt đen ánh lên nỗi đau, mang theo chút lệ quang

Hữu Hi đứng ở ngã tư đường xa lạ, trái tim mờ mịt, vẫn tưởng đã được giải thoát khỏi nhưng trái tim vẫn bị giam cầm vì lẽ nào đó. Nhìn dòng người nhộn nhịp, nàng không biết đâu là đường nên đi, thở dài một tiếng, nàng đi về phía trước.

Đột nhiên có đôi bàn tay nhỏ bé dịu dàng bắt lấy tay nàng, Hữu Hi cau mày cúi đầu nhìn lại, trước mắt là một gương mặt nhỏ nhắn nhưng rất bản, quần áo lấm lã, tay đôi mắt, đôi mắt giảo hoạt quý quái.

Hữu Hi sững người, miệng vo tròn thành chữ o, tiểu tử nắm lấy tay nàng khẽ mỉm cười để lộ ra gương mặt đáng yêu, hàm răng trắng nõn.

“Đi theo ta”- Tiểu tử kéo tay nàng đi đâu đó.

Hai người đi vào một viện đã tan hoang, Hữu Hi không kiềm được kêu lên: “Thái Hòa, ngươi sao còn ở đây?”

“hu?”- Thái Hòa ra hiệu cho Hữu Hi nhỏ giọng, “Sau khi Thẩm Thẩm thả ta đi, ta liền trốn sau đó gạch thục thục, ta nói cho hoàng thúc biết thẩm ở đâu, nhưng lúc hoàng thúc tìm tới, thẩm thẩm không có ở đó”

Nhưng vậy không phải Lăng Khiếu Dương bắt nàng đi? Hữu Hi trong lòng thầm đoán, chẳng lẽ là Miêu Hồng? Nhưng tại sao nàng ta lại đem nàng và Lăng Khiếu Dương ở cùng nhau? Chẳng lẽ muốn Hoàng Bắc Thiên làm.

“Nhưng tại sao lại không ở cùng hắn?”- Hữu Hi kinh ngạc, Thái Hòa là một vị công chúa, bây giờ lại biến thành đứa trẻ ăn xin, lưu lạc đầu đường xó chợ, không thể tưởng tượng nổi.

Thái Hòa nháy mắt, đắc ý nói: “Hoàng thúc đem qua ra lệnh cho Cao Mặc hộ tống ta hào cung, nhưng ta trốn đi lại sợ bị hoàng thúc phát hiện nên mới cải trang thành tên ăn xin, kỹ thuật ngụy trang của ta cũng rất lợi hại”

“Nhưng mà, ngươi ở bên ngoài rất nguy hiểm, ngươi nên nghe lời hoàng thúc”

Thái Hòa cau mày, lắc đầu: “Ta không muốn về, trong cung như cái lồng sắt, bên ngoài chơi vui thế này đợi ta chơi đủ rồi sẽ quay về”

“Vậy ngươi định thế nào?”- Chuyện này rất nguy hiểm.

“Hoàng Thẩm thẩm vậy còn người tính đi đâu, ngày hôm qua không phải ở cùng Hoàng thúc sao?”

“Thái Hòa ngươi biết ngày hôm qua ta tại sao lại ở đó đúng không?”

Thái Hòa lắc đầu: “KHông biết, ta chỉ biết lúc ta cùng Cao Mặc đi chơi về đã nhìn thấy thẩm thẩm nằm trên giường Hoàng thúc, sau đó hoàng thúc đuổi ta ra ngoài, nói muốn làm chuyện người lớn, trẻ con không được xem”

Hữu Hi cau mày, về mặt thẹn thùng không ngờ Lăng Khiếu Dương lại làm chuyện này với nàng, trong lòng vừa giận vừa xấu hổ.

“Hoàng thúc của ngươi ta không dám khen tặng”

Thái Hòa bảo vệ Lăng Khiếu Dương nói: “Hoàng thúc tốt lắm a, lại còn anh tuấn nước, đối với thẩm thẩm luôn một mực chung thủy, thẩm thẩm sao lại không thích hoàng thúc”

“Hắn là hoàng thúc của ngươi ngươi đương nhiên nói đỡ cho hắn”- Hữu Hi dùng tay nhéo gương mặt nhỏ nhắn của Thái Hòa.

Thái Hòa hai tay chống hông, miệng mở to, tức giận: “Ta gan, ngươi dám nhéo mặt bản cung, muốn chết sao?”

Hữu Hi nghiêng nghiêng nhìn Thái Hòa: “Công chúa gì chứ, ngươi bây giờ chỉ là tên ăn xin không phải sao?”

Gương mặt Thái Hòa lộ ra nụ cười tinh quái, nàng thích Hữu Hi vì cảm thấy không cần gò bó, ai ai cũng biết thân phận nàng nên luôn tỏ ra nịnh hót, chỉ có Hữu Hi và hoàng thúc mới là những người quan tâm nàng thật sự.

“Thăm thăm”

“Gọi ta tỷ tỷ”

“Người đã già rồi”

Hữu Hi chán nản nói: “Không được gọi thăm thăm”

“Vậy gọi cái gì?”

“Gọi ta Tiểu Lục”- Hữu Hi nhớ tên lúc nàng cải nam trang.

“Tiểu Lục?”- Thái Hòa cau mày, sau đó liền cao hứng. “Thảm sợ bị phụ hoàng phát hiện nên mới đổi tên Tiểu Lục, vậy được ta sẽ gọi là Tiểu Thất”

“Ngươi biết phụ hoàng ngươi muốn bắt ta sao?”

“Đương nhiên biết, nhưng thăm thăm yên tâm, Tiểu Thất đây sẽ bảo vệ ngươi, sẽ không để phụ hoàng bắt ngươi, hơn nữa Tiểu Thất cam đoan, chết cũng không nói hành tung của ngươi cho phụ hoàng biết”

Hữu Hi xoa xoa đầu Thái Hòa: “Ta phải đi đây, ngươi đi tìm Hoàng Thúc như thế sẽ an toàn hơn.”

“Thăm Thăm muốn đi đâu, chẳng lẽ lại bỏ rơi Tiểu Thất sao?”- Thái Hòa vẫn như cũ bướng bỉnh gọi Hữu Hi thăm thăm

“Thái Hòa”- Hai người không cùng một con đường, Thái Hòa là con gái của hoàng đế, hoàng đế lại muốn bắt nàng, hơn nữa Thái Hòa lại còn là chất nữ của Lăng Khiếu Dương.

“Thăm Thăm, hay người gia nhập cái Bang, chúng ta cùng nhau sống, như vậy phụ hoàng cũng không tìm ra ngươi, cũng không tìm ra ta, nếu như phụ hoàng phát hiện, ta sẽ dùng thân phận công chúa bảo vệ tính mạng cho thăm thăm. Thăm Thăm đừng bỏ Thái Hòa, Thái Hòa đơn độc sợ lắm...”

Cái Bang? Hữu Hi ngần ngừ: “Cái gì Cái Bang? Ngươi nhanh như vậy đã vào Cái Bang?”

“Đi theo ta a”- Thái Hòa lôi kéo Hữu Hi. “Ta mang Thăm Thăm đi gặp bang chủ”

Hữu Hi cũng biến thành kẻ ăn xin, cả người mặc quần áo nam rách nát, đầu tóc rối bù, trên mặt còn dính vết nhơ, tay cầm gậy đá cầu, tay còn lại cầm chén bẻ.

Nàng gọi là tiểu Lục, Thái Hòa gọi Tiểu Thất, hai người cùng hợp tác. Như vậy cũng tốt, không ai biết nàng. Vì Cái Bang, Hữu Hi vẫn nghe đến truyền thuyết về Hồng Thất Công rất thần bí, kỳ thật chẳng qua là lãnh đạo những người ăn xin thành một thể thống nhất

Bang chủ cũng có vài phần nghĩa khí khiến cho Hữu Hi nhớ tới Hồng Thất Công trên tivi râu mép dài bạc trắng, quần áo lam lũ, luôn lười biếng nằm ngù trong miếu.

Xin cơm cũng có quy luật, mỗi người đều phụ trách một nơi, Hữu Hi cũng phải bội phục Thái Hòa trong thời gian ngắn như thế lại vào được Cái Bang, đường đường là một công chúa lại có thể trở thành ăn mày chịu khổ.

Nàng cũng hiểu cuộc sống này giống như trò chơi, xin cơm cũng là một môn kỹ thuật sống, lúc bắt đầu chỉ có chút cháo, sau đó dần ần tích lũy kinh nghiệm thì được tiền, cuộc sống như thế này chẳng qua chỉ là liềm vết thương lòng, che đi thứ tình yêu đau khổ.

Thời gian trôi qua nửa tháng, mùa xuân đến, sau khi nhận cơm tối, các vị đồng đạo trong Cái Bang hướng đến bang chủ báo cáo thu hoạch trong ngày.

“Mọi người thu hoạch rất tốt”- Bang chủ mỉm cười gật đầu, râu mép rung lên, bảo mọi người tản ra nghỉ ngơi, nhưng lại nhìn Hữu Hi và Thái Hòa gọi: “Tiểu Lục, Tiểu Thất, thành tích của hai người kém nhất, ngay cả tiền và rau đều ít nhất, phạt hai người tối nay đứng tấn a”

Hữu Hi cau mày, không phục nói: “Nhưng rõ ràng chúng tôi được tiền và rau nhiều nhất mà!”

Lão bang chủ nhướng mày: “Ta nói các ngươi ít thì ít, còn dám cãi”

Bang chủ hăng ngày luôn hòa ái sao hôm nay lại châm chích như thế, Hữu Hi không khỏi thăm nghĩ.

“Bôn bang chủ bảo hai người tối nay đứng tấn trung, xem các ngươi ban ngày còn dám lười biếng không!”

Hữu Hi sờ sờ mũi: “Bang chủ, sao ta phải đứng tấn chứ?”

Bang chủ tức giận gõ cây gậy xuống đất, trách mắng: “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nếu không nghe lời, ngày mai ta trục xuất hai ngươi”

Hữu Hi nhìn lão bang chủ, thay Tiểu Thất cầu xin: “Nhưng Tiểu Thất còn nhỏ như thế, trời lại lạnh, phạt mình ta là được”

“Hai người cùng chịu phạt, không có thương lượng gì hết”

Tiểu Thất làm mặt quỷ về phái bang chủ, Hữu Hi cũng không ngại.

“haiz”

Hai người nhìn trời, cùng nhau thở dài, cùng nhau cúi đầu, cùng nhau quay đầu, bắt đầu dĩ nhún vai

Khi đêm xuống, tất cả mọi người đều ngủ, chỉ có Hữu Hi và Tiểu Thất đứng tấn, bang chủ còn phát ra tiếng lẩm bẩm. Sáng hôm sau, Hữu Hi cùng Thái Hòa bị ánh mặt trời làm chói mắt mà thức giấc, hai người đêm qua đứng tấn sang nay lại ngủ trên cỏ trong ngôi miếu.

“Hai tên tiểu quỷ lười này mau đứng lên, kêu các người đứng tấn các người lại ngủ”- Bang chủ dùng cây gậy trong tay gõ vào gốc cây ba cái làm nó rung lên.

Hữu Hi cùng Thái Hòa đứng lên, nhìn lão bang chủ, không biết hai người đã đắc tội gì mà bị bang chủ hành hạ thế này.

“Hai người thành tích quá kém, ta hôm nay kiếm thêm người khác đến giúp đỡ, sau này hai người cùng nam nhân tên Liễu Nguyệt Hạng phụ trách thành nam”

Bang chủ tìm đồng bọn mới cho cả hai, Hữu Hi đang ngái ngủ bỗng sáng bừng, đầu óc thanh tỉnh.

“Vào đi”- Bang chủ nhìn ra ngoài cửa hét to.

Hữu Hi và Thái Hòa đều nhìn ra cửa, chỉ thấy một nam nhân cao trắng đi từ cửa vào. Thân hình cao lớn, trắng kiện, quần áo có vài mảnh vá, đầu đội mũ rộng vành, che nghiêng mặt.

Trong lòng dâng lên cảm giác quen thuộc, Hữu Hi cau mày, trong lòng rất bất an, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân.

Nam nhân dùng tay, kéo vành mũ ra sau để lộ dung nhan, Hữu Hi nhìn thấy gương mặt nam nhân như nhìn thấy quỷ. Gương mặt lạnh lùng, mắt phượng hẹp dài, trên mặt vài vết đen, cũng không thể che đi sự tuấn mỹ của hắn.

“Sau này ba người cùng nhau hy vọng đạt được thành tích tốt, lão tử ta còn có việc, sẽ đi ra ngoài rất lâu, các người không được lười biếng”- Bang chủ nói xong xoay người rời đi

Hữu Hi nhìn nam nhân trước mắt, hận đến nghiến răng, cúi đầu nhìn Thái Hòa, tiểu tử này dám bán đứng nàng. Thái Hòa chống lại mắt Hữu Hi, chột dạ cười

Nàng sao lại quên mất, hai thúc cháu này cùng một dạ với nhau, Hữu Hi bức mình đi ra ngoài. Cánh tay dài của Lăng Khiếu Dương đuổi ra cản đường nàng: “Sao vậy, vừa nhìn thấy ta là sợ ta hay yêu ta?”

“Mặt dày” Hữu Hi cau mày, giận Lăng Khiếu Dương, hắn sao lại như âm hồn không tan thể chứ.

Thái Hòa đi tới bên cạnh, tay kéo quần áo Lăng Khiếu Dương, bảo hắn khom lưng xuống, Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, cúi người xuống.

Thái Hòa dùng đôi bàn tay nhỏ bé néo mặt Lăng Khiếu Dương, quay đầu nghiêm túc nói với Hữu Hi: “Tiểu Lục, mặt hắn không có dày a, không khác chúng ta lắm đâu”- Sau đó lại còn banh môi Lăng Khiếu Dương ra. “Hơn nữa hàm răng của hắn rất trắng a”

Hữu Hi tròn tròn mắt, không biết nên khóc hay nên cười, Lăng Khiếu Dương đứng dậy vuốt đầu Thái Hòa, bên môi nở nụ cười.

Thái Hòa tím tím cười kéo tay Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi: “Mau đi thôi, nếu chậm trễ không kiếm được đồ ăn quay về sẽ bị bang chủ mắng”

Lăng Khiếu Dương đi trước, Thái Hòa ở giữa, Hữu Hi bị Thái Hòa kéo đi trong lòng miễn cưỡng.

Lăng Khiếu Dương tay bưng bát, tay cầm gậy, ngay cả hình tượng đó cũng không tổn hại đến khí độ của hắn. Hữu Hi cùng Thái Hòa đi sau Lăng Khiếu Dương, nhìn Lăng Khiếu Dương, chỉ thấy hắn đang đi đột ngột dừng lại, tay cầm gậy, ngăn cản một người nam nhân đang đi ngang qua

“Người... muốn làm gì?”- Nam nhân cau mày, trong mắt mang theo sợ hãi nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương quơ quơ cái bát trong tay: “Không thấy sao, xin com!”- Nói tự nhiên, lại có việc xin com khiến người ta sợ hãi, xin com mà kiêu ngạo như thế!

Hữu Hi cùng Thái Hòa nhìn nhau, rõ ràng không phải xin com mà là ăn cướp

“Ăn cướp sao?”- Quả nhiên nam nhân kia quát to, xoay người chạy biến, Lăng Khiếu Dương đuổi chân khiến cho nam nhân kia ngã xuống đất.

Hắn dùng chân dẫm lên người nam nhân, bưng bát trong tay đặt trước mặt nam nhân, đôi mắt lạnh lùng nhìn. Nam nhân như hiểu biết liền móc tiền trong túi ra thả vào bát Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương lúc này mới thả lỏng chân, nam nhân chỉ biết đứng dậy bỏ chạy.

Vương gia xin com quả nhiên không bình thường.

Lăng Khiếu Dương quay lại, cười thần nhiên, Thái Hòa còn vươn ngón tay cái tán đồng: “Quả nhiên không giống người thường, sau này ngươi là sư phụ của ta”

Công chúa cũng không còn là công chúa.

Hôm nay thu hoạch được nhiều, buổi tối quay về báo cáo cho bang chủ rồi tự tản đi tìm chỗ ngủ.

Hữu Hi cũng muốn rời khỏi nơi này, mấy ngày qua, dù đau lòng dù khóc vì Hoàng Bắc Thiên, dù đi xin cơm sống cuộc sống thấp hèn. Nhưng khoảng thời gian qua nàng mất đi tự do, nói trắng ra cũng vì che dấu thân phận.

Không có gánh nặng, không có áp lực, cùng Thái Hòa vui chơi giữa nhân gian, buông thả bản thân, bây giờ có Lăng Khiếu Dương tham gia vào, làm cho lòng nàng luôn trầm lắng.

Hắn thương tổn nàng quá nhiều lần nhưng cũng đền bù rất nhiều, nàng có thể không hận hắn nhưng vào đêm đó cách đây không lâu nàng lại chán ghét hắn. Hữu Hi ngồi trên nóc nhà, nhìn trời sao, nghĩ tới lại khó chịu, Hoàng Bắc Thiên của nàng có thể về sao.

“Đang nghĩ gì vậy, nghĩ tới ta sao?”- Thân hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương xuất hiện trong tầm mắt nàng, gọi nàng quay về, hắn ngồi xuống bên cạnh nàng.

Hữu Hi đứng phắt dậy, nhưng cánh tay dài của Lăng Khiếu Dương lại giữ lấy thắt lưng nàng: “Vội vàng như thế làm gì?”

“Lăng Khiếu Dương, ngươi tiếp tục vô lại đến khi nào chứ?”

“Ta chỉ muốn đuổi theo người phụ nữ mình yêu, có gì sai sao, đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta chỉ hy vọng nàng có thể yêu ta, không sai chứ?”

“Lăng Khiếu Dương, ngươi làm nhiều chuyện tổn thương ta như thế, ngươi cảm thấy ta sẽ yêu ngươi sao?”

“Phải, ta từng làm nàng tổn thương, ta có sai, nhưng chẳng lẽ nàng chưa từng sai?”

“Yêu và Không thương là hai chuyện khác nhau, ta không yêu ngươi, ngươi có hiểu không!”

“Nàng thương hắn đến vậy sao, hắn lấy nữ nhân khác nàng vẫn yêu hắn, chẳng lẽ đầu óc nàng hư rồi sao?”

“Ngươi yêu ta sao Lăng Khiếu Dương?”- Hữu Hi trừng mắt nhìn hắn. “Ta đã có chồng, ngươi tại sao vẫn yêu ta, ngươi có bệnh hay không?”

“Chúng ta đều có khuyết điểm đúng là trời sinh một đôi sao?”- Hắn lạnh lùng mỉm cười,.

“Ngươi quả thật là mặt dày mà”

Lăng Khiếu Dương vô lại: “Lăng Khiếu Dương đã từng chứng minh mặt ta không dày, hơn nữa hàm răng rất trắng”

Hắn vừa cười vừa nói, Hữu Hi lại không cười nổi, hỏi: “Nói cho ta biết đêm hôm đó xảy ra chuyện gì, ta sao lại ở cùng ngươi?”

“Ta còn muốn hỏi nàng, nửa đêm bỏ lên giường ta, là nam nhân còn không nhận được, huống chi, ta sớm đã muốn”

“Ngươi?”- Hữu Hi chán nản, phẫn nộ, nhục nhã khiến nàng muốn tát vào mặt Lăng Khiếu Dương.

Tay bị Lăng Khiếu Dương bắt được: “Phụ nữ đừng nên thô bạo như thế”

Hữu Hi giãy dụa, Lăng Khiếu Dương cũng buông tay, Hữu Hi xoay người nhảy khỏi nóc nhà.

Lăng Khiếu Dương thì ngồi trên nóc nhà, hai mắt thâm sâu không biết đang suy nghĩ gì.

Lăng Khiếu Dương tựa hồ biết ý định của Hữu Hi, hắn cùng Thái Hòa quán lấy nàng, quan sát nàng, không để nàng bỏ đi. Một đêm nọ, Hữu Hi cùng Thái Hòa ăn cơm tối xong, nằm trên đồng cỏ khô ngủ thiếp đi.

Nửa đêm đột nhiên thức dậy, tính bỏ đi nhưng rồi nhắm mắt lại sau đó không hề thức dậy, ngủ thiếp đi. Lăng Khiếu Dương xuất hiện bên cạnh Hữu Hi, Thái Hòa cũng tỉnh dậy, ánh mắt của hai người dính vào nhau.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi xoay người rồi đi. Thái Hòa nhìn theo bóng lưng Lăng Khiếu Dương, trên mặt không còn nét vui tươi của ngày, mà thêm chút ưu thương, nhìn Lăng Khiếu Dương bỏ đi, nàng lại nằm xuống ngủ.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi tới một căn nhà dân mà hắn đã thuê, đem Hữu Hi nhẹ nhàng đặt trên giường. Ngón tay vuốt ve mặt nàng, mi mắt, trong đôi mắt ẩn chứa sự si mê nhưng nhớ, hắn vô lại như thế cũng nên cho nàng xem.

Cởi quần áo cả hai, hắn làm chuyện mình muốn làm, hôn nàng, muốn nàng, đau lòng muốn nàng một lần cuối, đây là đêm cuối hắn muốn nàng.

Trời đã sáng, cả người Hữu Hi không còn chút sức lực tỉnh lại, sau khi mơ mơ màng màng một lát cảm giác cả người bị vật gì đó đè nặng. Nàng cúi đầu nhìn thấy cánh tay dài, nàng xoay người, thấy gương mặt Lăng Khiếu Dương, còn cả lồng ngực kiên cố của hắn.

Trái tim Hữu Hi thất thò, trong lòng ý thức chuyện xảy ra, nàng tức giận, ba một tiếng, tay tát vào mặt Lăng Khiếu Dương. Cái tát không chút lưu tình đánh thức hắn dậy, hắn mở đôi mắt đen âm trầm nhìn nàng.

Hữu Hi đứng dậy, đau lòng không nguôi, dùng gối quất vào người hắn, đau đớn thét to: “Lăng Khiếu Dương, ta hận ngươi, ta hận ngươi, tại sao lại làm thế, tại sao!”- Tại sao ngay cả chút cảm kích cuối cùng đều phải hủy đi, tại sao lại nhục nhã nàng.

Tay hắn bắt lấy tay nàng, lạnh lùng nói: “Ta muốn thì muốn thôi”

Hắn muốn? Hắn muốn thì có thể làm sao, làm như thế với nàng? Hữu Hi phẫn nộ rống to: “Lăng Khiếu Dương, ta hận ngươi, hận ngươi!”

Hắn đứng dậy ngón tay thon dài cầm lấy quần áo, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hữu Hi, thân thể hướng về trước, tay giữ lấy eo Hữu Hi, đôi môi hôn lên bờ môi đỏ mọng đang nói hận của nàng, tàn nhẫn hôn, cuối cùng rời đi: “Hận sao, tùy nàng, nhưng ta yêu nàng”

Nói xong hắn xoay người đi.

Hữu Hi tức giận khóc, đau khổ, tại sao lại muốn như thế, Lăng Khiếu Dương, tại sao.....

Ngày sau đó, Lăng Khiếu Dương cùng Thái Hòa biến mất...

Bạn của nàng, tiểu Thái Hòa cũng không thấy đâu...

Hai người cứ như vậy biến mất trong thế giới của nàng, nàng lại lẻ loi một mình.

Còn Hoàng Bắc Thiên vẫn điên cuồng làm chuyện của mình, nàng đợi không được Hoàng Bắc Thiên của nàng nữa rồi. Bắc Thiên ngày càng xa, xa đến mức khiến nàng tuyệt vọng, nàng xa Hoàng Bắc Thiên đã một tháng.

Một tháng cuộc sống của nàng đã phát điên, Lăng Khiếu Dương vẫn không hề xuất hiện, sợ hãi xảy ra chuyện khiến nàng rất đau khổ. Gương mặt ôn nhu, lạnh lùng của Hoàng Bắc Thiên, nụ cười của hắn, vẻ mặt điên cuồng hiện lên trong đầu nàng.

Trái tim đau đớn thất lại, nàng không thể đợi hắn quay về. Hữu Hi rời đi Cái Bang, một mình phiêu linh.

Lúc chia tay, bang chủ tặng nàng con ngựa, nói lúc ở trong bang nàng cố nhiều cố gắng to lớn bảo nàng đi đường cẩn thận. Hữu Hi tạ ơn bang chủ, cỡi ngựa lên đường. Không hề có chủ đích đi về phương Bắc, không hiểu tại sao lại đi bên đó, chỉ là nàng muốn đi hướng bắc.

Đồng Thành ở hướng Bắc.

Hữu Hi chưa ra khỏi thành bao lâu, đã nghe bên tai vang lên những âm thanh lớn khiến nàng bất an. Hữu Hi giục ngựa đi về trước, thấy mười mấy nam nhân mặc cẩm y.

Hữu Hi thất kinh, quay đầu ngựa, muốn lui lại, nhưng phát hiện mình đã bị vây khốn.

“Các ngươi là ai?”- Hữu Hi cau mày quát to.

Nam nhân dẫn đầu nhìn Hữu Hi, chỉ vào nàng: “Ta muốn lấy mạng của ngươi, đưa tay chịu trời đi”

Là người của hoàng đế, trái tim Hữu Hi lạnh ngắt, nhiều người như thế nàng đánh không lại, nàng giục ngựa nhắm về phía ít người lao đi, nam nhân dẫn đầu thì thân, đá vào nàng. Hữu Hi thất kinh, tránh một cước của hắn, người từ trên ngựa ngã xuống, đứng dậy cùng những người này đánh nhau.

Hữu Hi công phu không cao, ban đầu có thể ứng phó, đánh lui vài người, nhưng đối phương là thủ vệ hoàng cung tập luyện kỹ càng, vừa sau mấy chiêu, đao kiếm đã kề cổ Hữu Hi

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18

Hữu Hi bị hoàng đế bắt đi, chỉ vì muốn bắt nàng mà hoàng đế tốn không ít công sức. Nếu như bắt không được người, bọn họ chắc chắn sẽ đưa đầu để hoàng đế trút giận.

Chính bọn họ cũng không biết bí mật trên người Hữu Hi, chẳng là nghe theo lệnh hoàng đế áp giải Hữu Hi về kinh thành. Vất vả lắm mới tóm được người, dĩ nhiên bọn họ vừa vui mừng cũng vừa phải cẩn thận trông coi tránh để tội nhân chạy mất.

Bọn họ trói Hữu Hi lại, không ồn ào cẩn thận nhảy lên ngựa quay trở về kinh thành hồi báo.

Bọn họ nhất định phải mang quả cam ngọt này về cho hoàng đế, nếu không bọn họ sẽ mất mạng giống như những kẻ đã để Hữu Hi chạy thoát.

Hữu Hi miệng không thể nói, cố gắng động đậy cũng không được. Hữu Hi hận bản thân không tránh khỏi số phận, trách mình tài nghệ học không thông minh, chỉ đánh được hai ba chiêu đã bị bắt. Biết thế này, nàng học kinh công cho thật giỏi để chạy mất. Xe ngựa đi ngang qua khách điểm thì dừng lại.

Chỉ nghe bên ngoài có người la lớn: “Tối giờ ăn rồi, trời cũng bắt đầu tối khách quan ở lại đi”

Hữu Hi trong lòng thầm suy nghĩ, nhúc nhích trên ngựa, thở gấp, bản thân yếu ớt thế này làm sao tự chạy trốn.

Bọn họ dừng lại nghỉ tạm, chủ yếu là ăn rồi ngủ vốn muốn tiếp tục đi về hoàng thành trước khi trời sang.

Tên thủ lĩnh cũng không cho phép nàng ăn uống. Hữu Hi cũng tự bình tĩnh lại, chưa được bao lâu, trong đêm tối nàng nghe đám người nói.

“Đại nhân, ở đây địa hình hiểm trở, không biết khi nào có kẻ đánh lên, huống chi trời đã tối, không bằng nghỉ chân, chờ trời sang rồi đi tiếp, tránh bị tập kích”

Đám người trầm mặc xuống, sau đó một giọng nói lạnh lạnh cất lên: “Được rồi, chúng ta nghỉ, canh giữ tên tội nhân cho tốt”

..... >> Thiếu

Cửa bị đánh sập, trong bóng tối một bóng người mờ nhạt, kéo khăn che miệng Hữu Hi xuống, nàng kinh hô: “Thả ta ra, cho ta xuống”

“Bớt nói đi”- Nam nhân không hề có ý tốt quát một tiếng

“Dừng lại, các người là do ai sai bảo làm? Lợi dụng lúc bọn ta đang ăn uống nghỉ ngơi mà tôi không sợ làm bọn ta ghen chết sao? Theo hoàng thượng thì sống chống thì chết?”- Một mũi kiếm hướng ra, không để cho người kia kịp quát nữa.

“Đánh cho ta”- Nam nhân thủ thế, một người đàn ông đi qua, Hữu Hi nghe âm thanh leng keng của kiếm, sau đó tay nàng bị đau.

Nam nhân thô lỗ nắm lấy tay nàng túm đi, Hữu Hi cảm giác cổ tay tê cứng, nam nhân cũng không hề nhẹ tay.

“Bây giờ không phải là lúc quan tâm nhiều như vậy, cần phải đi gấp”- Nam nhân cất cao giọng xé gió.

Kéo Hữu Hi đi về phía ngựa, tay nàng như muốn nổ lửa, thiết sắt khóa tay bị nam nhân nắm, nhưng đột nhiên tay hắt buông ra không chạy nữa.

Trong đêm tối đen như mực nàng không cách nào nhìn thấy toàn bộ cục diện, ánh trăng lúc này lại trốn đi mọi thứ đều mơ hồ, chỉ nhìn thấy xung quanh là rừng rậm toát lên sự nguy hiểm, cúi đầu Hữu Hi hỗn loạn chạy nhìn tiếp về phía trong rừng.

Nàng làm sao có thể trốn chứ, cổ tay bị thiết sắt khóa chặt, sức lực đã kiệt. Hữu Hi chậm chậm lê bước, không chịu chạy đi. Nam nhân lại hét to: “Còn bản thân gì nữa, để mặc ta, chạy đi”

Hắn biết Hữu Hi chắc chắn sẽ không đi, nên vội vàng nói: “Được rồi, được”- Đám người nghe tiếng họ liền định vị đi tới.

(Khúc này, Fijian sợ rằng nhiều người sẽ khó hiểu, nhưng thật sự Fijian hết cách rồi, nó không được chính xác lắm, đoạn sau chất lượng edit sẽ tốt hơn)

Kẻ thông minh đều biết nếu bắt không được nàng kẻ chết sẽ là họ, họ sẽ trở thành cái bánh bao để hoàng đế ăn sống, thứ hoàng đế muốn chính là người sống.

Đám người đuổi theo kiệt sức tựa vào gốc cây nghỉ ngơi, sau đó tên thủ lĩnh bất ngờ bật dậy nói: “Không ai thoát được, đừng cố gắng trốn nữa, mau ra đây”

Ngoại trừ hai người ở đây còn ai sao? Tên thủ lĩnh không kiếm được nhìn về phía rừng sâu. Âm thanh nhỏ xíu vang lên bên tay, mang theo chút âm u của từng núi: “Người nào!”- Tên đầu lĩnh nam nhân hướng về nơi phát ra âm thanh hô to.

Bất thành linh một bóng người từ trên cao bay xuống, hướng về tên thủ lĩnh đâm tới. Đầu lĩnh nam nhân kịch liệt đánh trả. Vòng người cũng vây lấy Hữu Hi, tránh để kẻ khác thừa cơ cướp người.

Trong bóng tối người của hoàng đế dùng đao kiếm ngăn cản. Không ai thấy rõ mặt người nào, mọi thứ đều mơ hồ, tiếng bước chân nhốn nháo. Đám thủ vệ sớm đã thích ứng bất cứ khi nào cũng có thể ứng chiến.

Quả nhiên, từ trên cao một vài bóng người từ trên cao bay xuống, hòa vào giãy vậy. Hữu Hi bị điểm huyết không thể cử động, chỉ nghe tiếng đao kiếm vang lên, tiếng chém giết la ó.

Trong đám người đánh giết, một bóng người màu trắng lợi dụng lúc không ai chú ý Hữu Hi liền đi tới. Hữu Hi mở to mắt, sau đó tìm kịch liệt nhảy lên. Hoàng Bắc Thiên.. là hắn..

Lúc này lại truyền đến giọng cười kì lạ, trong cảnh đánh giết tiếng cười cao vút hòa vào rừng đêm. Tiếng cười này, Hữu Hi càng nghe càng thấy quen, nhưng không cách nào nhớ ra mình đã nghe ở đâu.

“Không ngờ, ở đây lại náo nhiệt như thế..”- Nương theo tiếng cười là một giọng nói kiêu ngạo lãnh đạm.

Hữu Hi nhìn xung quanh tối đen, căn bản không thể nhận ra ai trong đám người. Dáng người cao gầy, còn cả tiếng cười, Hữu Hi nghĩ mãi mới nhớ đến... lão nhân, lần đó lão nhân đã muốn lột da nàng.

Từ người lão nhân toát ra mùi sát khí, cực kì quỷ dị, hắn dùng tay chạm vào đầu hai người thủ vệ thì da thịt của họ liền nứt ra, âm thanh chấn động vang lên, máu tươi chảy ào ào, tỏa ra mùi máu tanh nồng đậm. Trong cảnh hỗn loạn, ba bóng đen cổ quái lại cùng xuất hiện, một kẻ từ vách núi nhảy ra, một đám người do Hoàng Bắc Thiên dẫn đầu cùng một kẻ quái gở.

Sau một hồi giao chiến

Lão nhân đứng là tàn bạo, thủ pháp kì diệu cực kì tàn nhẫn, nếu kẻ nào vô tình đắc tội đều bị bẻ gãy đầu. Trên người hắn tỏa ra mùi máu tanh, bay về phía Hữu Hi muốn cùng nàng chạy trốn,.. nhưng chưa kịp thì một bóng đêm đã đem nàng ôm vào lòng, tập kích cực kì bất ngờ.

Lúc người nọ ôm lấy nàng, Hữu Hi cảm giác được thân phận của hắn, từ mùi thơm, dáng người đều rất quen, phảng phất như đã để lại ấn kí trong đầu nàng. Lăng Khiếu Dương, chẳng lẽ hắn muốn cùng lão nhân giao tranh.

Lão nhân cười to: “Muốn cùng bản tôn tranh người, ngươi chưa đủ bản lĩnh đâu”- Một bàn tay thô to hướng về phía Hữu Hi chớp tới.

Lúc này thân Hoàng Bắc Thiên cũng không ngừng di chuyển, kiếm trong tay hắn đâm tới, lão nhân gia dùng tay kẹp chặt đầu kiếm, dù cố hết sức thoát ra nhưng không thể, kiếm bị bẻ gãy..

Hoàng Bắc Thiên hướng về phía Lăng Khiếu Dương cùng nhau đánh, Hữu Hi la lớn: “Dừng lại, Bắc Thiên”- Hữu Hi căng thẳng la to.

Lăng Khiếu Dương bảo vệ Hữu Hi, tránh xa khỏi sự tập kích của đám thủ vệ, muốn bỏ đi, nhưng xem ra rất khó. Lúc này ai cũng hướng về Hữu Hi, từ đám người của Vô Âu Môn, đến cảnh vệ quân của hoàng đế vẫn chưa chịu rời đi, nhất quyết có được Hữu Hi

Ai ai cũng cẩn thận, không ngừng chém giết. Trong không trung tràn ngập mùi máu tươi, tiếng người chết kêu thảm thiết, hoặc là tiếng la sợ hãi vì rơi xuống vách núi, khiến Hữu Hi từng đợt run sợ.

Trong lúc đánh nhau, một số chỗ sáng hiện lên, Hữu Hi nhìn thấy trên đất đầy người chết, nhìn không được buồn nôn.

Lăng Khiếu Dương bị thương không ít, Hoàng Bắc Thiên cũng chẳng khá hơn, cố gắng không để ai đến gần nàng. Lão nhân gia cũng bị đám người đông đảo ép sát, quyết định đại khai sát giới.

Mãi cho đến khi tảng sáng, đám người mới bị Lăng Khiếu Dương và Hoàng Bắc Thiên hạ gôn hết, còn lại lão nhân gia.

Nàng từ trước tới nay chưa từng thấy người chết nhiều như thế, những người này vì muốn bắt nàng mà chết. Sắc mặt nàng trắng bệch, nhả nhúm, không ngừng run rẩy.

Lão nhân gia trên người đầy máu, tóc bạc trắng bay tán loạn, hai mắt nhìn Hữu Hi tĩnh lặng mang theo dự vọng chiếm đoạt.

Lăng Khiếu Dương cùng Hoàng Bắc Thiên đứng chung một chỗ, bọn họ đều cùng có một mục tiêu, nhất trí bảo vệ Hữu Hi. Kiếm trong tay họ rung lên, như chuẩn bị đánh một trận sống chết.

Lúc lão nhân gia đến gần Hoàng Bắc Thiên và Lăng Khiếu Dương, liền nói: “Cùng lên đi, hôm nay lão tử ta rất có hứng”

Tay Lăng Khiếu Dương rời khỏi Hữu Hi, đẩy nàng ra sau, trên người hắn dính máu từng bước tiến lên, quay đầu lại nhìn Hoàng Bắc Thiên nói: “Ở đây để ta giải quyết, ngươi đưa nàng đi đi”

Lại cười to: “Ai cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi”- Nói xong lão phất tay áo hướng về phía Lăng Khiếu Dương.

Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương nghênh đón, Hữu Hi sợ hãi khẩn trương nhìn Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương giao tranh với lão nhân, bị thương như thế, lại còn yếu sức làm sao nhân được, lỡ như chuyện xấu xảy ra...

Hữu Hi nhìn hai thi thể nằm trên đất, nàng nhất lấy một cây đao. Sắc mặt trắng toát, tay run rẩy hướng về phía ba người đánh nhau hô to: “Ngươi muốn địa đồ đúng không?”

Nàng không do dự tự mình cắt vào, nếu như vậy sẽ phá hủy đi địa đồ, không ai muốn đoạt nó nữa.

Hoàng Bắc Thiên cùng Lăng Khiếu Dương kinh hô, lão nhân cũng nóng lòng, ba người đều hướng đến Hữu Hi muốn lấy cây đao Hữu Hi đang cùng để

cửa vào da thịt, máu tươi chảy xuống, lồng ngực nhói đau.

Xin lỗi mọi người, ta không còn cách nào khác, muốn thoát khỏi bóng tối thì chỉ có bản thân tự dùng dao phá đi.

“Nữ nhân, ngươi dám hủy kho báu của ta”- Lão nhân quát to, bay về phía Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương ngay lập tức ôm lấy Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên ngăn cản sự tập kích của lão nhân, bị lão nhân phản nộ dùng một chưởng đánh bay.

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi, nhìn máu trên lưng nàng chảy xuống, hấn dùng vải ngăn lại. Lão nhân tức giận, thứ mà lão muốn dĩ nhiên bị hủy đi làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, Lăng Khiếu Dương cũng như phát điên bay về phía lão nhân, lão nhân tức giận chế trụ tay Lăng Khiếu Dương. Hấn cố gắng dùng sức lợi dụng đáng người hất bay lão ra.

Hai tay đâm máu nhanh đi điện mạnh bạo đánh tới. Hữu Hi lui về sau, tay lão từ trên cao quát xuống, Hữu Hi nhắm mắt khoanh tay nhìn sinh mạng mình đã khó giữ, trong khoảnh khắc, một âm thanh từ sau lưng vang lên, lão nhân dùng hai ngón tay thon dài đâm xuyên qua mắt Hoàng Bắc Thiên, máu tươi chảy xuống, giờ lúc này cũng không quên dùng sức lực còn lại bay tới chỗ Hữu Hi bảo vệ nàng, rồi đau đớn ngã xuống

“Bắc Thiên.”- Hữu Hi hoảng sợ hô to. Lồng như bị một đao cắt nát. Hô hấp khó khăn, chăm chú nhìn Hoàng Bắc Thiên, Hoàng Bắc Thiên không thể nhìn thấy gì cả.

“Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi”- Hữu Hi nhặt thanh đao bên cạnh một thi thể, như kẻ điên lao về phía lão đầu.

“Không biết sống chết mà”- Lão nhân nhe răng đầu máu, mang theo sát khí muốn giết Hữu Hi, ước mơ bị hủy đi, lão phải giết nàng.

“Lão từ đáng chết, sao ngươi dám đã thương tiểu phiên phúc của ta chứ. Ta giết ngươi!”- Một giọng nói tà ác cao cao vang lên, ai cũng chưa kịp phản ứng, chỉ thấy lão nhân ngừng lại, tay cứng cứng giữa không trung như bị trúng tà nhưng vẫn đi về trước.

Lão cố gắng đi về trước, thỉnh thoảng một cơn thịnh nộ bộc phát, ngực kích động cực đại, mạch máu nơi cổ thắt chặt.

Lão nhú mảy, hai mắt trắng dã ai nhìn thấy cũng sợ, lão quay đầu lại nhìn nam nhân vừa tới. Trong mắt hiện lên hình ảnh của vợ con. Đó là sâu trong tâm lão muốn quay về với người thân, nhưng không còn có thể làm gì nữa, thân thể thẳng tắp ngã xuống, chết đi. .

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 19

Hoàng Bắc Thiên đau đớn bất tỉnh, Lăng Khiếu Dương cũng bị trọng thương, hai vết đao kia chém xuống cũng khiến Hữu Hi tróc da thịt, đau đớn thấu xương.

Nhìn gương mặt đầy máu của Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi đau nói không nên lời, ôm hấn, ngẩng đầu rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt Dạ Đế, nàng thương tâm khẩn cầu: “Dạ Đế, van cầu ngươi, cứu hấn, cứu hấn đi!”

Dạ đế nhìn Hoàng Bắc Thiên hai mắt bị chọc mù, cau mày nói: “Hấn không chết đâu, chẳng qua là cả đời này không nhìn thấy được nữa”

Một câu của Dạ Đế giáng Hữu Hi vào vực sâu vạn kiếp bất phục: “Không”- Nàng thê lương khóc lêu, đem Hoàng Bắc Thiên ôm chặt vào lòng. “Không... không thể như thế, không mà...”- Nàng tình nguyện tự làm mình bị thương, tình nguyện để bản thân chết đi.

“Trước tiên tìm một nơi không có ánh mặt trời đã, ta cần chút nước”- Dạ Đế nhìn sắc trời rồi nói, đem Hoàng Bắc Thiên đang bất tỉnh cũng nàng đỡ dậy.

Hữu Hi lau khô nước mắt, đứng lên, nhìn thấy Lăng Khiếu Dương cũng đang bị thương, hấn lại một lần nữa không hề quan tâm đến bản thân mà cứu nàng. Hấn khiến nàng cảm kích, phân không rõ là hận hay cảm kích. Lúc này hấn cũng không đứng lên nổi nữa, xem ra vết thương không nhẹ.

Hữu Hi đi tới bên cạnh hấn, đỡ lấy hấn hỏi: “Ngươi có thể đứng lên không?”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhìn nàng, ý bảo hấn không có việc gì, sau đó nương người vào Hữu Hi từ từ đứng dậy. Hữu Hi không nói gì, tùy ý để Lăng Khiếu Dương khoát tay lên vai nàng, theo Dạ Đế đi vào trong núi.

Bốn người tìm được một sơn động, lúc này trời đã sáng, trong động chỉ có chút ánh sáng mờ mờ, sau khi quen rồi có thể nhìn thấy nhau.

Lăng Khiếu Dương cũng bị trọng thương, nhưng xem ra còn nặng hơn cả Hoàng Bắc Thiên, trên lưng Hữu Hi trừ bị thương ngoài ra, trừ đau đớn cùng những giọt nước mắt thì chẳng có gì. Còn Dạ Đế lúc này cũng minh mẫn, kể từ khi hùng dũng tinh thần liền xấu xuống, ngồi ở trong chỗ tối nhất của sơn

động, yên tĩnh dị thường

Hữu Hi xé một miếng vải từ quần áo của mình xuống, sau đó nhẹ nhàng bịt kín hai mắt đang bị thương của Hoàng Bắc Thiên, nghĩ tới hai mắt hấn không còn nhìn thấy ánh sáng trái tim lại đau nhói, nước mắt rơi xuống.

Lăng Khiếu Dương ngồi một chỗ nhìn theo bóng Hữu Hi trong góc tối, cảm nhận nỗi đau của nàng, Hoàng Bắc Thiên mất đi hai mắt đối với nàng là việc không thể tiếp nhận.

Dạ Đế đi bên cạnh Hữu Hi, tay túm lấy nàng đứng dậy: “Tiểu phiền phức đừng khóc nữa, để ta chữa thương cho ngươi trước đã”

Hữu Hi môn lung nhìn Dạ Đế, khóc hỏi: “Có thể... khiến cho Hoàng Bắc Thiên nhìn lại được không, có thể không.”

Dạ Đế ngửa đầu, khẩu khí có chút giận nói: “Có thể”

Hữu Hi trong lòng kích động: “Thật sự có sao, thật tốt quá”- Hai mắt đắm lễ lóc lên chút hào quang kích động.

Dạ Đế lại nói: “Nhưng mà hai nhát đao của ngươi, đã phá đi thứ ta cần..”

“Xin lỗi... lúc đó tình thế nguy cấp... ta.. bất đắc dĩ”- Hữu Hi vừa xin lỗi vừa nói, giọng nói trầm thấp, trong lòng không yên, mỗi lần gặp Dạ Đế, hấn lúc nào cũng ôn hòa, nhưng lại quá thần bí, không ai có thể đoán ra tâm tư”

“Được rồi, ta giúp ngươi xử lý vết thương, địa đồ còn giữ được, nếu không... lão quái vật giết ngươi không chết thì để ta động thủ”- Dạ Đế dù trách cứ hành động của Hữu Hi, nhưng tình thế bất buộc hấn cũng hiểu, hự hại cũng không lớn, có cơ hội cứu được.

Dạ Đế nói như vậy, khiến cho Hữu Hi nhớ tới lần trước bị lão quái nhân bắt đi, nàng bị thương trên lưng, Dạ Đế hôn lên lưng nàng vết thương liền khép lại, chẳng lẽ hấn muốn, Hữu Hi do dự đứng lên: “Nhưng mà.. nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhị nữa, ngươi còn có cách khác sao!” – Dạ Đế kéo tay Hữu Hi, đi vào tận cùng sơn động.

“Đứng lại”- Lăng Khiếu Dương đứng dậy, ngăn cản đường của hai người. “Ngươi muốn làm gì?”

“Tiểu phiền phức, cái tên nam nhân có phải luôn khi dễ ngươi không, vậy đi, ta giúp ngươi giết hấn, ngươi xem thế nào?”- Giọng nói của Dạ Đế có chút không hài lòng, đôi mắt tà mị nhìn Lăng Khiếu Dương, nói chuyện giết người mà tựa như đang nói chuyện ăn cơm thật đơn giản, khiến người khác không biết là thật hay đùa.

Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương nói: “Ngươi nghỉ ngơi đi, ta không sao”

Lăng Khiếu Dương nhàu chặt mày, đôi mắt đen âm trầm, bất an nhìn Dạ Đế, trong lòng thầm nghĩ, đột nhiên nam nhân này xuất hiện là ai? Xem ra cùng Hữu Hi rất thân nhau? Hơn nữa hấn cũng muốn địa đồ.

Dạ Đế kéo Hữu Hi đi vòng qua Lăng Khiếu Dương, để cho Hữu Hi ngồi xuống một khối đá, còn hấn ngồi sau Hữu Hi.

Hữu Hi có chút ngại ngùng, nhưng lúc này nàng không thể quan tâm nhiều đến thế, Dạ Đế muốn địa đồ, nàng muốn Dạ Đế giúp Hoàng Bắc Thiên khôi phục đôi mắt, chẳng qua là chữa thương cũng không có gì quá đáng.

Dạ Đế dùng tay tinh cời quần áo Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương đứng cách đó không xa rất khó chịu, đi qua, tay giữ lấy tay Dạ Đế, quát lạnh: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Dạ Đế bực mình trừng mắt liếc nhìn Lăng Khiếu Dương: “Ta vì tiểu phiền phức của ta chữa thương, ngươi đừng có đứng đây nhìn lên tiểu phiền phức của ta”

“Ngươi?!”- Lăng Khiếu Dương giận dữ, muốn một quyền đánh bay tên nam nhân dám gọi Hữu Hi là tiểu phiền phức của hấn.

Hữu Hi cũng nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo, để lộ ra vết thương phía sau lưng, Dạ Đế vội vàng che kín hai mắt, tay cũng giẫy khỏi tay Lăng Khiếu Dương, hấn từ quần áo kéo xuống một miếng vải bịt kín mắt mình.

Đúng là mắt mất, có mỹ nhân trước mắt mà không có phúc hưởng thủ, Dạ Đế nghĩ vậy cúi đầu dùng lưỡi liếm lên Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương tự nhiên quan sát Dạ Đế, trong lòng bực mình, muốn ngăn cản Hữu Hi đối với Dạ Đế phi lễ, nhưng bất cứ nơi nào Dạ Đế liếm qua vết thương liền khép lại. Lăng Khiếu Dương đành phải rầu rĩ tránh sang ngồi một bên, quay đầu đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy Dạ Đế giúp Hữu Hi trị thương, trong lòng lại sắp hóa điên.

Không thể không nói, nước bọt của Dạ Đế là lương dược tốt nhất, vết thương trên lưng Hữu Hi cũng khép lại, không còn dấu vết.

Hữu Hi vội vàng mặc áo, đứng dậy, đau đớn sau lưng biến mất, chẳng lẽ dùng cách này có thể trị thương cho đôi mắt Hoàng Bắc Thiên?

Nàng hy vọng hỏi: “Có thể dùng cách này...”

“Ta rất mệt”- Nhìn thấy Hữu Hi quan tâm Hoàng Bắc Thiên như thế, trong lòng Dạ Đế có chút bức mình

Hai mắt Hữu Hi tối sầm lại, cô đơn nhỏ giọng hỏi: “Vậy phải dùng cách gì mới chữa được hai mắt cho Hoàng Bắc Thiên”

“Đội trời tối đã, ta bây giờ rất uể oải”- Giọng nói của Dạ Đế lộ vẻ suy yếu, chắc là hắn không thích ứng được với bạn ngày, dù là trong sơn động không có ánh sáng nhưng hắn vẫn không khỏe.

“Được vậy ngươi nghỉ ngơi đi”- Hữu Hi biết không thể hấp tấp dù trong lòng nàng thật sự rất khẩn trương, nói xong nàng đi đến chỗ Hoàng Bắc Thiên.

Lăng Khiếu Dương tức giận liếc nhìn Dạ Đế, sau đó nhìn về phía Hữu Hi, thấy nàng tới bên cạnh Hoàng Bắc Thiên...

Hữu Hi ngồi xuống bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, nắm tay hắn, vuốt ve gương mặt hắn, mặc kệ dù chuyện gì xảy ra, Hoàng Bắc Thiên cũng sẽ không bỏ rơi nàng, mạo hiểm cứu nàng, thậm chí còn không ngại bỏ mạng vì nàng, nếu bỏ qua hận thù hắn sẽ yêu nàng như xưa.

Đúng vậy, vì nàng hy sinh tính mạng, trừ Hoàng Bắc Thiên ra còn có hắn, ánh mắt Hữu Hi nhìn về phía Lăng Khiếu Dương, những hy vọng cùng thương tổn của hắn phải làm như thế nào đây.

Tay Hữu Hi bị một bàn tay to nắm lấy, Hữu Hi định thần lại, vội vàng nhìn về phía Hoàng Bắc Thiên, hắn tỉnh dậy rồi sao, giữa sơn động tối đen, nàng vẫn có thể nhìn thấy vẻ mặt đau đớn, nhăn nhúm của hắn.

“Bắc Thiên.”- Hữu Hi nghẹn ngào kêu lên, ôm lấy thất lưng Hoàng Bắc Thiên. “Là ta làm hại chàng, xin lỗi, xin lỗi”

Hoàng Bắc Thiên không thể nhìn thấy gì cả, hai mắt đau rát, chỉ nhớ tới hai mắt bị đui. Lúc đầu hoảng sợ nhưng sau đó bình tĩnh, tiếng xin lỗi tiếng khóc vang vọng bên tai, là hắn không chăm sóc nàng tốt, là hắn năm lần bảy lượt làm tổn thương nàng. Hắn ôm lấy Hữu Hi, bàn tay thô to tìm kiếm mạch nàng, giống như hắn muốn dùng tay khắc sâu dung nhan, áp lực đau khổ thấp giọng hỏi: “Đừng khóc.. ta không sao... chỉ là không nhìn thấy được nữa, những chuyện khác vẫn tốt mà.”

Dù Hoàng Bắc Thiên an ủi nhưng cũng không thể khiến cảm giác thương tâm của Hoàng Bắc Thiên biến mất, nàng vẫn đau khổ, nước mắt lưu lại từng giọt nơi ngực áo của Hoàng Bắc Thiên.

Hoàng Bắc Thiên cũng không nói nữa, chỉ dùng tay hắn yên lặng giúp Hữu Hi lau đi nước mắt. Hắn từng hứa sẽ cho nàng hạnh phúc, nhưng mà hắn luôn khiến nàng khóc.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên chăm sóc nhau, lòng tràn đầy buồn bã, nhưng biểu hiện vẫn lạnh nhạt. Tinh thần Dạ Đế không tốt, cũng chỉ nghiêng hai mắt nhìn Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên một chút rồi nhắm mắt lại, đợi khi trời tối, tinh thần của hắn lại khôi phục.

Bên trong sơn động ba người nam nhân, một người là người Hữu Hi yêu, một người yêu Hữu Hi, một người đối với Hữu Hi không biết là yêu thật hay giả.

Lúc này ai cũng im lặng, Hoàng Bắc Thiên cùng Hữu Hi ngồi gần nhau, tay nắm chặt tay Hữu Hi, chèn ép nỗi đau xuống.

Lăng Khiếu Dương thì nhắm mắt làm ngơ, vận công chữa thương, Dạ Đế thì so với bình thường thông minh hơn rất nhiều.

Trời dần dần tối, trong sơn động tối đen, chỉ có Dạ Đế mới nhìn rõ mọi thứ.

Hữu Hi rúc vào người Hoàng Bắc Thiên không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi, Lăng Khiếu Dương mệt mỏi điều trị nội thương rồi dựa vào nơi nào đó ngủ thiếp đi.

Dạ Đế đứng dậy đi ra bên ngoài sơn động, lúc này bóng tối bao phủ mới là khoảnh khắc thuộc về hắn, bên ngoài sơn động, nhìn ánh trăng, trong lòng mãnh liệt chờ đợi, chờ có một ngày mình có thể đứng dưới ánh nắng mặt trời, hưởng thụ ánh sáng rực rỡ ấm áp đó.

“Hôm nay cảm ơn ngươi”- Hữu Hi không biết từ khi nào đã tỉnh lại, đi ra khỏi sơn động, đứng phía sau Dạ Đế, ánh trăng lạnh lạnh chiếu trên người, càng làm tăng thêm sắc mặt tái nhợt.

Cánh tay dài của Dạ Đế vươn ra, giữ lấy bả vai Hữu Hi, tay chỉ lên trời: “Ngươi biết không, ta vẫn hy vọng có thể nhìn thấy mặt trời trên bầu trời, rồi khỏi thế giới đen tối này”

“Ta thiếu chút nữa đã hủy đi hy vọng của ngươi”- Hữu Hi đau khổ cười, gương mặt nhìn ánh trăng lạnh lẽo.

“Ngươi... yêu nam nhân kia đến thế sao?”- Dạ Đế quay đầu lại nhìn Hữu Hi, vì tình yêu có thể bỏ mọi thứ sai?”

“Yêu hay không yêu đã không còn quan trọng, ta cùng hắn đã kết thúc, chỉ hy vọng hắn bình an, chứ không phải như bây giờ...”- Hữu Hi cô đơn nhìn thoáng qua Dạ Đế. “Ngươi nói cho ta biết đi, địa đồ trên lưng ta tại sao có thể giúp ngươi chứ?”

“Chuyện này đã lâu lắm rồi”- Dạ Đế miễn cưỡng nói.

“Lâu là bao nhiêu”

“Cỡ hai trăm năm về trước, có một tiểu quốc, gọi là Kinh Quốc, ta là quốc quân, từ phụ hoàng ta cho đến những người khác đều theo đuổi trường sinh bất lão, phụ hoàng tìm kiếm rất lâu cuối cùng cũng có địa đồ, địa đồ huyền bí có thể khiến người ta trường sinh bất lão, hơn nữa còn chứa sức mạnh lớn. Nhưng chưa kịp tìm ra những huyền bí trong đó đã bị ám sát, thật may địa đồ không mất, ta kế thừa ngôi vị cũng tìm hiểu địa đồ, khi vừa đọc xong chú ngữ trên nó, ta đã bắt tử, có được sức mạnh to lớn, nhưng chỉ có thể sống trong bóng tối, thần dân của ta cũng bị liên lụy nhưng không thể biết trước mình lại sống trong bóng tối, cho dù trời thay đổi, vạn vật biến thiên nhưng ta mãi mãi không thay đổi”

“Ngươi.. ngươi hơn hai trăm tuổi rồi sao?”- Hữu Hi không dám tin nhìn mặt Dạ Đế

“Chính xác mà nói, là hai trăm mười tám tuổi”- Dạ Đế tà mị cười. “Là bắt tử, là trường sinh bất lão, dung nhan không bao giờ thay đổi”

“Chẳng lẽ thần dân của ngươi cũng trường sinh bất lão sao?”- Hữu Hi nhớ tới Dạ Thành có rất nhiều hài tử, chẳng lẽ chúng, và cả người lớn cũng không bao giờ già, tiểu hài tử cũng không lớn lên?

“Không!”- Dạ Đế cười cười. “Chú ngữ chỉ có tác dụng với ta, giúp ta trường sinh bất lão có được sức mạnh, nhưng bọn họ lại vì ta mà bị liên lụy, sống trong bóng tối, họ già thì sẽ chết đi, còn ta hai trăm năm qua, người thân chết đi, mẫu thân của ta, con trai của ta, vợ của ta, trừ ta trường sinh bất lão còn họ đều chết, từ đó ta cũng không lấy vợ, cũng không muốn hôn người, nhìn bọn họ chết đi trước mắt thật sự rất đau đớn”

“Nhưng tại sao.. địa đồ lại nằm trên người Dạ Hủy? Hơn nữa ngươi cũng không phải là chúa tể thiên hạ?”- Đây là nghi vấn lớn nhất của nàng.

Dạ Đế suy nghĩ nói: “Chúa tể thiên hạ, có lẽ chẳng qua là đồn thổi, ta cũng không tìm hiểu, đối với ta chuyện đó không quan trọng. Địa đồ này sau khi ta đọc chú ngữ liền biến thành một đạo kim quang, nhưng không ngờ ba năm trước lại xuất hiện, xông vào sau lưng Dạ Hủy, bám vào da nàng, chỉ có bóc lớp da sau lưng ra thì mới thấy địa đồ.”

Hữu Hi lúc này mới hiểu, ra là có những chuyện cũ trung gian như thế, đúng là chuyện cơ duyên xảo hợp, không hề giả, cũng vì sự hận thù của Lăng Khiếu Dương mà mất đi tính mạng, sau đó nàng xuyên qua người Dạ Hủy, thay thế Dạ Hủy, bị ngược đãi, bị đuổi giết.

“Dạ Đế vậy..”- Đã hơn hai trăm tuổi, thật sự khó tin, Hữu Hi quay về nhìn Dạ Đế, hồi lâu mới nói: “Ngươi có cách chữa cho hai mắt Hoàng Bắc Thiên đúng không?”

“Có thể, nhưng mà, ngươi không phải cùng hắn kết thúc rồi sao, tại sao còn lo lắng cho hắn như thế?”- Dạ Đế nhú mày, tà mị nói. “Không bằng đi theo ta, ta vừa anh tuấn vừa tiêu sái, so với bọn họ còn đáng yêu hơn rất nhiều, chọn ta đi”

Hữu Hi mặt trắng không chút máu liếc nhìn Dạ Đế, hất bàn tay đang chụp mờ của hắn ra: “Kết thúc không có nghĩa là không quan tâm tới hắn”

“Vậy kết thúc cũng không có nghĩa ngươi không yêu nữa?”- Dạ Đế để tay lên cằm. “Giúp hắn thì có thể, nhưng phải có một thứ”

Hữu Hi trong lòng phản kích, kích động hỏi: “Là vật gì?”- Dạ Đế chấp nhận giúp, hai mắt Hoàng Bắc Thiên được cứu rồi.

Dạ Đế vẻ mặt ngưng trọng: “Hai mắt hắn bị hủy, chỉ cần tìm được mắt của người sống thay cho hắn là được”

“Mắt của người sống?”- Hữu Hi kinh ngạc lặp lại lời Dạ Đế

“Phải, việc này cũng không khó khăn, tìm đại ai đó, lấy đi đôi mắt là được”

“Không”- Hữu Hi lên tiếng ngăn cản. “Không thể vì chúng ta mà hy sinh người khác”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”- Dạ Đế nhìn Hữu Hi, vừa muốn cứu người mình yêu, vừa không muốn hi sinh người vô tội, nàng đúng là tốt bụng đến đáng yêu mà.

Hữu Hi nhìn ánh trăng, cúi đầu nói: “Có thể đến được đây tao ngộ, gặp hắn, yêu hắn cũng không còn gì tiếc nuối!”- quay đầu nhìn Dạ Đế “Ta lấy hai mắt của ta cho hắn, sau đó ngươi cứ việc lấy địa đồ...”

Dạ Đế nhướng mày, ngón tay nhỏ dài Chop lấy vai nàng: “Ngươi điên rồi sao? Ngươi không muốn sống nữa sao?”

“Ta rất bình tĩnh”- Hữu Hi thản nhiên mỉm cười. “Ta biết mình đang làm gì, xem như ta cầu xin ngươi được không”

Tay Dạ Đế run lên, phát tay áo, xoay người sang chỗ khác: “Ta không thể đáp ứng, vì mộ người như hắn đáng sao”

Hữu Hi chậm rãi đi tới trước mặt Dạ Đế: “Vi hắn, ta có thể cố gắng, giống như hắn vì ta mà hy sinh mọi thứ, bị mọi người đuổi giết không bằng chết đi lương toàn đôi bên, như thế cũng tốt?”

Dạ Đế do dự, địa đồ tuy quan trọng, nhưng hắn không muốn Hữu Hi chết, hơn nữa, còn muốn dâng hai mắt cho Hoàng Bắc Thiên, nàng sao lại yêu đến ngu ngốc thế này.

“Ta đi tìm đồ ăn thức uống”- Dạ Đế trong lòng rối loạn, bay đi, để lại bóng Hữu Hi lạc lõng gầy gò đứng dưới ánh trăng. Chấm dứt cuộc nói chuyện.

Trời đã sáng, tinh thần Dạ Đế cũng không tốt, ngồi yên, không nói lời nào, Hoàng Bắc Thiên cũng trở nên trầm mặc. Hắn không nhìn thấy gì cả, cũng không nhìn được mặt Hữu Hi, không thấy được dáng nàng, hắn có chút hoảng sợ, hắn cảm giác không an toàn cũng không có năng lực bảo vệ Hữu Hi,

không có năng lực làm chuyện hần muốn làm.

Từ Dạ Đế Hữu Hi biết phía trước không xa có một con suối, là đêm qua Dạ Đế phát hiện ra. Cho nên nàng diu đỡ Hoàng Bắc Thiên ra ngoài, giúp hần rửa mặt, uống nước, bổ sung khí lực.

Bên trong sơn động chỉ còn lại Lăng Khiếu Dương và Dạ Đế, hai người nam nhân nhìn nhau đầy dích y’.

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên đi tới bên cạnh dòng suối, nàng đỡ Hoàng Bắc Thiên ngồi xuống bên cạnh, sau xé lấy mảnh quần áo giúp Hoàng Bắc Thiên lau đi vết máu trên mặt. Tay Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi, muốn nhìn nàng, nhưng mà một mảnh tối đen, không thể dùng mắt để trao đổi nữa, cuối cùng chỉ dùng tay xoa mặt Hữu Hi.

“Vẫn còn giận ta sao?”- Giọng nói lạnh lùng mang chút ôn nhu, Hữu Hi như tìm lại cảm giác của ngày xưa.

Nàng không trả lời, ngược lại hỏi: “còn đau không?”

Hoàng Bắc Thiên lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng không có vẻ gì đã mất đi cửa sổ tâm linh,, Hữu Hi hiển nhiên cũng không nhìn ra hần đang suy nghĩ gì.

“Yên tâm đi, Dạ Đế sẽ chữa mắt cho ngươi”- Nàng hạ giọng an ủi, trong lòng cảm giác Hoàng Bắc Thiên rất đau đớn vì không thể nhìn thấy.

“Còn đau không?”- hần cũng hỏi nàng cùng một câu, tay hần vuốt ve mặt nàng.

Hữu Hi trong lòng âm thầm, quên mất hần không nhìn thấy, lắc đầu, hạ giọng nói: “Không đau nữa”- Nàng biết hần đang hỏi đến cái tát lần đó, mặt không đau nhưng mỗi lần nhớ tới trái tim vẫn đau.

“Ta biết trong lòng nàng vẫn đau”- Hoàng Bắc Thiên quay mặt về trước, tránh nhìn Hữu Hi.

“Đừng nhắc đến những chuyện trước đây nữa, máu chốt là chữa mắt cho ngươi”

“Tình cảm giữa chúng ta cũng là chuyện trước đây sao?”- Giọng nói Hoàng Bắc Thiên mang theo đau khổ cùng nỗi cô đơn, còn có cảm giác hối hận rất sâu.

Còn yêu không?

Hữu Hi không phủ nhận, chỉ là, nàng không dám yêu nữa, tình yêu giống như loài hoa anh túc, rất đẹp nhưng cũng chứa độc dược mạnh, lúc thì như trên thiên đường lúc lại đau khổ đứt từng khúc gan khác ruột.

Hữu Hi không trả lời, chỉ cúi đầu nói: “Uống nước đi, rất ngọt, chúng ta trở về sơn động đi nếu không họ sẽ lo lắng”

Hữu Hi rửa tay, để nước vào tay rồi đặt bên môi Hoàng Bắc Thiên. Hoàng Bắc Thiên do dự uống mãi uống không xong, Hữu Hi thân nhiên cười, sau đó rửa sạch mặt, nhìn xung quanh, muốn tìm thứ gì đó để mang nước về cho Lăng Khiếu Dương, nhưng phát hiện ngoài cỏ và nước chẳng còn gì.

Cuối cùng, quyết định để Hoàng Bắc Thiên về nghỉ ngơi trước, nàng đứng dậy nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Đi thôi, chúng ta về”

“Được”- Hoàng Bắc Thiên đơn giản nói, theo Hữu Hi về sơn động.

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên quay về sơn động, nghe bên trong hai người đang nói gì đó, lại còn nhắc tên nàng, nhưng khi nàng vừa vào, liền chấm dứt.

“Hai người đang nói gì thế? Nhắc tới ta sao?”- Hữu Hi nhìn Dạ Đế hỏi.

“Không có”- Dạ Đế nhắm mắt không muốn nhiều lời,

Lăng Khiếu Dương lại đứng dậy, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, cao ngạo ra lệnh: “Mang ta đi uống nước, ta rất khát”

“Cách đây không xa, ngươi có thể tự mình tìm được”- Nàng không muốn cùng hần ở một chỗ.

Bàn tay to của Lăng Khiếu Dương duỗi ra, chính xác giữ lấy tay Hữu Hi, giọng nói lạnh lùng: “Đi”

“Buông tay”- Hoàng Bắc Thiên dựa vào vị trí phát ra tiếng của Lăng Khiếu Dương mà dùng tay ngăn cản

Dạ Đế lại vung tay với Hoàng Bắc Thiên: “Ngươi.. nghỉ ngơi”

Không biết Dạ Đế dùng chiêu gì mà khiến Hoàng Bắc Thiên rên đau một tiếng, té ngã trên đất.

“hàỵ ngươi làm gì vậy?”- Hữu Hi kinh hô, muốn sang xem Hoàng Bắc Thiên.

Dạ Đế nường mày, cười hắc hắc, tà mị nói: “Ta không phải muốn làm khó ngươi, nhanh dẫn hần đi tìm nước uống đi”

Hữu Hi ngẩng đầu, khoảng cách gần như thể nàng có thể nhìn thấy đôi môi khô nứt của Lăng Khiếu Dương, sắc mặt tái nhợt, dù không muốn, nhưng cũng không đành lòng liên tục mình đứng lên đi ra ngoài.

Lăng Khiếu Dương theo sau, hai mắt si dại nhìn Hữu Hi, cùng nhau đi.

Hữu Hi đi trước, hần đi sau, mãi đến khi tới suối nước, Hữu Hi quay đầu nhìn hần nói: “Uống xong rồi tự mình về đi”- Nói xong phải đi, cánh tay dài của Lăng Khiếu Dương giữ lấy thắt lưng nàng, cản trở đường nàng đi.

Cánh tay quắc lấy thắt lưng, đôi mắt đen nhìn chăm chăm mặt nàng, giống như nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

“Buông ra”- Hữu Hi đẩy tay hần, cau mày giận, tại sao hần luôn quá đáng như thế.

“Ôm một chút thì sao?”- Tay hần càng siết chặt, Hữu Hi giận, ra chiều tập kích hần nhưng bị hần hòa giải

“Ngươi không phải muốn uống nước sao?”- Hữu Hi không cách nào giãy dụa, gương mặt giận dữ mà ửng hồng.

“Đột nhiên không muốn uống”- Hần cực kì vô lại đưa gương mặt tuấn tú lại gần, nắm thắt lưng của nàng, rồi ngã xuống, áp nàng trên mặt đất.

Nàng ở dưới hần ở trên.

“Tại sao ngươi cứ muốn ta ghét ngươi chứ?”- Đôi mắt Hữu Hi trở nên lạnh lùng, giọng nói bình thản không chút tình cảm.

Hần đã thành công trong việc hành hạ lòng nàng, hần cứu nàng, giúp nàng, khiến nàng cảm kích, nhưng mọi sự cảm kích ấy lại bị hần thường xuyên hủy đi thay vào đó là hận.

Nàng không thể quên những tổn thương hần mang tới, nhưng vĩnh viễn cũng không quên hần nói hần sẽ đem nàng về bên Hoàng Bắc Thiên, đã cống nàng trên lưng trong núi tuyết đêm đó.

Nói một câu, nàng không thể không thừa nhận, nàng cảm động, rung động, một nam nhân cuồng vọng, bá đạo, lãnh huyết lại vì nàng mà hy sinh tất cả.

Không quên hần ở trong đêm tuyết che chắn bảo vệ nàng, để bản thân một mình đông cứng. Hận thù cùng cảm kích đang xen vào nhau, giống như chiếc bình đầy nước lắc lư, vừa cảm kích chưa bao lâu liền bị hận thù chiếm hượng phòng.

Giống như đêm hôm đó, hần cuồng vọng không cần biết nàng muốn hay không mà chiếm đoạt.

SỐM đã xuất hiện thành kiến, hận cứ chiếm lòng nàng, tựa như bây giờ, hần thế nào cũng phải làm cho nàng hận sao? Chán ghét sao?

Hần không nói câu nào, đôi mắt đen kịt nháy mắt nhìn nàng, cúi đầu hôn môi nàng, hôn rất sâu, trong một lát lại buông nàng ra.

“Nàng hận ta?”- Hần trầm giọng hỏi, nhưng một điểm cũng không giận chỉ thương tâm.

Nụ hôn của hần làm cho Hữu Hi cau mày, nhớ tới hần chiếm đoạt nàng, Hữu Hi không kiềm được gầm nhẹ: “Đúng vậy, Lăng Khiếu Dương, ta hận ngươi, hận ngươi”

“Vậy hận bao nhiêu, hận đến kiếp sau sao?”

Hữu Hi lãnh khốc vô tình nói: “Ta đòi đòi kiếp kiếp cũng hận ngươi, hận ngươi vì những chuyện đã làm

“Như vậy cho ta một lần thì sao?”- Lăng Khiếu Dương tà ác ười, đôi mắt thị huyết trở nên ôn nhĩ. “Không thể khiến nàng yêu, thì hận cũng chẳng sao, ít nhất ở trong lòng nàng ta còn lại chút dấu vết”

Nàng hùi rồ hàm nghĩa của hần: “Tại sao, ngươi cứ khiến ta chán ghét vậy chứ, tại sao?”- Hữu Hi nghiêm mặt oán giận nhìn Lăng Khiếu Dương.

“Không thể thì sao?”- Lăng Khiếu Dương sâu kín nói, nhưng không tiếp tục xâm phạm nàng, ánh mắt trở nên sâu thẳm, chăm chú nhìn, mong ngóng nói: “Ta không mạo phạm nàng, liệu có thể thay đổi việc nàng chỉ cười với một người, chỉ cười một người”

Tình huống này nàng còn cười sao, Hữu Hi mặt trắng không còn chút máu, Lăng Khiếu Dương liếc mắt: “Ngươi phát điên gì vậy, ta cười không nổi”

Mỗi lần nàng đầu giận, cười không nổi.

“Cười không nổi sao?”- Giọng nói cô đơn thất vọng, sự hăng hái lúc này giờ đã uể oải.

“Là tự ngươi nói?”- Hần nhui mày, toàn thân siết chặt.

Hần dùng tay giữ thắt lưng, chậm rãi di chuyển lên nách nàng: “Như vậy có cười không?”- Vừa nói hần vừa dùng sức chọc ngoáy Hữu Hi.

Hữu Hi sợ nhột, thật sự rất sợ

Nàng trốn tránh, kinh hoàng đẩy Lăng Khiếu Dương, chịu đựng không cười, nhưng mà tay hắn như giác hút, chạm vào nơi mẫn cảm của nàng, muốn nàng cười, rất muốn nàng cười

Hữu Hi cũng chịu không nổi, bị ép cười, dứt quãng nói bảo Lăng Khiếu Dương dừng tay. Lăng Khiếu Dương cười, nàng cười rồi, bờ môi cong lên thỏa mãn, nhìn thật sâu gương mặt tươi cười của Hữu Hi, nụ cười đẹp như thế, hắn biết nàng chưa bao giờ mỉm cười với hắn.

Lúc này nụ cười xinh đẹp của nàng lại khắc sâu vào lòng, cất kỹ, để nơi sâu thẳm trong trí nhớ. Hắn không biết nên làm sao, nàng mới cười với hắn, bây giờ xem ra đã thành công. Hắn ngây dại nhìn, Hữu Hi cũng chậm chậm ngưng cười, không tự chủ mà bật cười, trong mắt vẫn còn ướt nước.

Nàng định thần lại, hai mắt chạm vào mắt Lăng Khiếu Dương, ánh mắt hắn say mê, thỏa mãn, thâm tình, tựa như dòng suối đem ánh mắt của nàng, trái tim Hữu Hi bay lên cao, vội vàng ly khai Lăng Khiếu Dương, đứng dậy.

Lăng Khiếu Dương miễn cưỡng đứng lên, ngồi xổm xuống uống nước, sau đó cởi áo rửa sạch mặt.: “Nữ nhân, nàng cười lên thật khó coi”

Lăng Khiếu Dương mặt dính đầy bọt nước, mang theo sự tà ác khiến người ta chán ghét, vừa rồi cười to chẳng qua do mắt kiềm chế. Trong lòng Hữu Hi có chút hoảng hốt: “Coi được hay không chẳng liên quan gì đến ngươi”- Nói xong quay đầu đi, không hề lưu luyến.

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương vẫn như cũ lưu luyến nhìn bóng lưng nàng, Hữu Hi nàng thật sự đòi đòi kiếp kiếp nhớ ta dù là hận sao?

..

Ngày mới lại đến, Hữu Hi cùng Dạ Đế đi bộ suốt tối hôm qua tìm được con suối tắm rửa. Dạ Đế vẫn không có đáp ứng yêu cầu của nàng, không chịu giúp Hoàng Bắc Thiên thay mắt, cũng không chịu lấy địa đồ.

Lăng Khiếu Dương chưa từng làm, Hoàng Bắc Thiên bởi vì hai mắt đau mà không thể đi ra, cho nên việc nấu cơm giao cho Hữu Hi. Hữu Hi sau khi rửa Sơn Kê, liền tìm củi, về đến sơn động kiểm chỗ nhóm lửa nướng Sơn Kê ăn.

Nhưng nàng không có lửa, vừa tiến vào sơn động, Hữu Hi nghiêng người phát hiện trong động chỉ còn hai bóng đen, ít đi một người.

“Tiểu Phiền phức, ngươi nói đi, ngươi làm sao cảm ơn ta đây?”- Dạ Đế nhìn thấy Hữu Hi đi vào, kéo tay nàng đi tới bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, hắn lúc này dường như đang mê man.

“Hắn làm sao vậy?”- Hữu Hi lo lắng hỏi, ngồi xuống, sờ trán Hoàng Bắc Thiên.

“Hắn không sao, ta vừa chữa mắt cho hắn, có thể sức mạnh của ta đã thương hắn, lát nữa sẽ tỉnh ngay thôi”

“Sao.. ngươi chữa hai mắt cho hắn rồi?”- Gia tốc trống ngực tăng cao kích động, đột nhiên nàng nhớ tới gì đó. “Nhưng ngươi dùng mắt của ai, ngươi không phải nói?”

“Ta tìm được cách khác”- Dạ Đế cười hi hi nói, giống như đã hoàn thành nhiệm vụ lớn lao, về mặt đắc ý.

“Cách gì?”- Hữu Hi nghi hoặc hỏi, Dạ Đế rõ ràng nói muốn mất người sống mà

“Còn nhớ ta giúp người trị thương thế nào không?”

Hữu Hi gật đầu.

“Ta chỉ dùng chút công phu không cần mất người sống cũng chữa được”

Dạ Đế tò mò như thật, Hữu Hi cắn môi, nhìn quanh sơn động: “Hắn đâu”

“Ai?”- Dạ Đế khó hiểu, về mặt hồ đồ

“Lăng Khiếu Dương”- Hữu Hi không thể không nói ra tên này.

“Đi rồi, sau khi ngươi vừa rời khỏi, thủ hạ tới tìm hắn, họ đi rồi”- Dạ Đế phong khinh vân đạm đáp, một nam nhân không can hệ tới hắn, đi rồi cũng chẳng có liên quan gì.

“Nhưng mà”- Hữu Hi cảm giác bất an, mất mát

“Nhưng mà cái gì?”- Dạ Đế cau mày, sau đó lại gần Hữu Hi: “Này, chữa hai mắt cho hắn, ngươi đáng ra nên cảm ơn, hôn ta một cái, coi như tạ lễ”

“Ngươi sao lại không đứng đắn như thế”- Hữu Hi đẩy hắn thối lui.

“Ngươi không muốn ta hôn ngươi sao”- Dạ Đế vừa nói, miệng mở ra, chuyển tới mặt Hữu Hi, Hữu Hi chưa kịp hoàn hồn tránh bàn tay to đã chặn miệng Dạ Đế, sau đó Hoàng Bắc Thiên rất nhanh ôm Hữu Hi đứng dậy.

“Đúng là vong ân phụ nghĩa”- Dạ Đế về mặt ủy khuất, hai tay đan chéo trước ngực.

“Bác Thiên” Hữu Hi thấy Hoàng Bắc Thiên tỉnh lại, vui sướng vội vàng nhìn hai mắt hắn.

Đúng vậy, nàng nhìn thấy, dù trong sơn động ánh sáng rất kém nhưng vẫn có thể nhìn thấy hai mắt sáng quắc chớp động của hắn

Hoàng Bắc Thiên ôm Hữu Hi vào ngực: “Hữu Hi... có thể nhìn thấy nàng được rồi!”

“Phải”- Hữu Hi kích động bật khóc, gật đầu liên tục

Dạ Đế âm thầm lắc đầu, mở miệng nói: “Bây giờ, hai mắt hắn đã giải quyết xong, như chúng ta nghiên cứu địa đồ trên lưng người đi”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 20

“Người muốn thế nào?”- Hoàng Bắc Thiên đứng lên, hắn biết họ đang nói gì liền đưa mắt nhìn lưng Hữu Hi, nếu Dạ Đế muốn chắc chắn Hữu Hi sẽ phải cố gắng rất lớn.

Dạ Đế liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, có ý muốn làm khó: “Ta muốn như thế nào? Ta thật không biết, cho dù nước miếng của ta thần kì cũng không thể khiến da thịt, da lưng bị tróc ra mọc thành cái mới, nói thẳng ra thì chẳng khác gì chết”

Dạ Đế ưu phiền sờ sờ cằm: “Hơn nữa, hoàng đế cũng muốn địa đồ, nói không chừng đợi đến lúc ta kiếm ra cách, Hữu Hi đã bị bắt sống, ta cũng không thể cứ mỗi một lần lại tới cứu nàng”

Hoàng Bắc Thiên lạnh lùng nói: “Ta sẽ giải quyết hoàng đế, để cho hắn không có cơ hội rat ay với Hữu Hi”

“Tổ tiên Lăng Gia của hoàng đế từng đối với ta có ân, ân oán các người ta không nhúng tay”- Mục tiêu của hắn chỉ có một, là địa đồ trên người Hữu Hi. “Ta vẫn sẽ nghĩ xem có cách gì vừa có được địa đồ, vừa không tổn hại đến tiểu phiền phức, chỉ là cần chút thời gian”

“Cảm ơn người đã vì ta mà suy nghĩ”- Hữu Hi cười khẽ, trong lời nói có sự cảm kích, mặc dù nàng không cần giải thích, bởi vì nàng không nợ Dạ Đế gì cả, hắn cũng là một trong những người cần địa đồ, nhưng mà hắn lại hao tâm tốn sức để bảo vệ nàng, cứu nàng, giúp nàng, quan tâm tính mạng nàng, cho nên nàng đáng ra nên cảm ơn hắn.

“Nhưng mà tiểu phiền phức, không phải ta muốn nói, nhưng nam nhân này thật sự kém cỏi, vừa không bảo vệ được người, người lại không có năng lực bảo vệ mình, mà ta lại không thể ở lại đây lâu, quả thật rất khó”- Dạ Đế tà mị nói, trên mặt có chút chờ mong.

Hoàng Bắc Thiên bị Dạ Đế nói như vậy về mặt vừa áy náy vừa tức giận, hắn nói không sai, hắn cho tới bây giờ không hề bảo vệ tốt Hữu Hi.

“Phải rồi”- Dạ Đế cao hứng vỗ tay một cái, kéo Hữu Hi vào chỗ tối nhất bên trong sơn động.

“Người làm gì vậy?”- Hoàng Bắc Thiên nhìn Dạ Đế và Hữu Hi đang nắm tay nhau, nam nhân này cứ động một chút lại tùy tiện thân mật với Hữu Hi, hắn trong lòng không hài lòng, giữ lấy cổ tay Dạ Đế.

Hữu Hi rút tay ra, trong đêm tối tìm kiếm hai mắt Dạ Đế: “Người nghĩ ra gì sao?”

“Ta muốn đưa người một vật”

“Là vật gì vậy”

“...”

Dạ Đế đi, ở bên ngoài mấy ngày nay đã hao tổn nguyên khí của hắn, hắn cần thêm chút thời gian để đi nghiên cứu làm cách nào bảo vệ tánh mạng Hữu Hi, sau khi kiếm được đồ, hắn phải quay về không gian hắc ám.

Trong sơn gian chỉ còn lại Hữu Hi và Hoàng Bắc Thiên, hắn vì nàng mất đi đôi mắt nay lại thần kì khôi phục lại. Hữu Hi trong lòng cảm kích Dạ Đế, nhưng đồng thời cũng nghi ngờ, Lăng Khiếu Dương đột nhiên bỏ đi, hắn đi đâu?

Hoàng Bắc Thiên trong tay cầm kiếm, đứng ở bên ngoài sơn động, nhìn trời, tự hỏi gì đó. Hữu Hi nhìn theo sau lưng Hoàng Bắc Thiên cảm giác trên người hắn gánh trọng trách rất nặng, đáy lòng đau đớn.

Hắn quay đôi, đôi mắt đen đối chọi hai mắt nàng, trái tim Hữu Hi không nhin được khe dao động, bất quy tắc nhảy lên, đầu óc trống rỗng.

“Bác Thiên”- Nàng gọi tên hắn trong lòng khẩn trương hoảng sợ, đôi mắt đen nghi hoặc nhìn Hoàng Bắc Thiên.

“Xin lỗi Hữu Hi, ta phải đi hoàn thành sứ mạng của mình”- Hắn nhất định phải giết chết hoàng đế.

Hữu Hi cắn môi, đè nén tâm trạng bối rối lúc này.

“Hữu Hi, nàng có nghe ta nói không?”- Đôi mắt Hoàng Bắc Thiên tối đen chăm chú nhìn Hữu Hi, lạnh giọng hỏi.

Hữu Hi nhắm mắt: “Chàng vừa nói gì... Nói gì vậy?”- Nhất định là ảo giác, Hữu Hi lắc đầu.

“Trở về cùng ta không?”

“Chàng... nhất định phải giết hoàng đế sao?”- Hữu Hi mở to mắt, nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên, thất vọng hỏi.

“Xin lỗi Hữu Hi, ta chỉ có thể làm vậy...”- Hoàng Bắc Thiên vẻ mặt xin lỗi, ngón từ đau khổ.

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên tím kiem hấn của ngày xưa, nhưng mà, quả thật khó khăn, hạ giọng hỏi hắn: “Cừu hận trong lòng chàng đã chiếm vị trí thứ nhất, là thật sao? Nếu như ta kêu chàng bỏ đi mọi hận thù, cùng ta rời đi, chàng có đồng ý không?”

“Ta..”

Sự do dự của hắn khiến trái tim Hữu Hi lạng ngắt: “Như vậy chàng cứ đi làm chuyện mình muốn, đừng xin lỗi, cũng đừng tự tạo áp lực, ta sẽ tự bảo vệ bản thân, tự chăm sóc, không để hoàng đế biết được, ta sẽ... sẽ chờ chàng, chỉ là không biết phải đợi bao lâu, chàng mới có thể quay đầu lại, Bắc Thiên”

“Nàng..”- Không thể trở lại thân mật như trước đây... “Thật sao?”- Trên mặt hắn là đau khổ cùng mắt mắt.

“Không!”- Hữu Hi rung rung lắc đầu. “Ta muốn bên cạnh chàng, chỉ cần trái tim cùng một chỗ là được, Bắc Thiên, ta muốn chàng tự bảo trọng, còn sống trở về”

“Ta hiểu rồi..”- Trên gương mặt lạnh lùng của Hữu Hi hiện lên nụ cười yếu ớt, hắn không mất đi Hữu Hi, Hữu Hi đang đợi hắn, chờ Bắc Thiên chính thức quay về.

Hắn nhất định phải giết hoàng đế, vì người nhà báo thù, hoàng đế đã chết cũng không còn cơ hội đuổi giết Hữu Hi, bây giờ chỉ có thể thành công chứ không thất bại.

Hữu Hi cười cười: “Như vậy, chúng ta ở đây li biệt đi”

“Nàng muốn đi đâu?”- Hắn hỏi, trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng hắn biết Hữu Hi sẽ không ở lại bên cạnh hắn.

Ánh mắt Hữu Hi lóe lên: “Ta còn chuyện cần làm”

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy Hữu Hi, tìm kiếm sự cam đoan từ nàng, để cho bản thân yên tâm: “Hữu Hi nhất định phải chờ ta”

Hữu Hi cố nén đau, mỉm cười nói: “Ta sẽ chờ chàng báo thù xong, chờ chàng quay lại, nếu như sau khi báo thù xong chàng vẫn không thể quay đầu... môn chủ, tới lúc đó người đừng xuất hiện trong thế giới của ta? Mặc kệ ta sống hay chết, đừng để chúng ta tiếp tục tổn thương nhau được không?”

Hoàng Bắc Thiên đau đớn nói: “Nếu như... ta chết thì sao?”

Hữu Hi mỉm cười: “Nếu như chàng vẫn yêu ta... như vậy đành hẹn kiếp sau”

Hoàng Bắc Thiên gắt gao ôm lấy Hữu Hi, trong lòng đau đớn, có vui sướng, có thỏa mãn, hắn ở bên tai nàng bình tĩnh nói: “Ta sẽ còn sống trở về, chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, sống cuộc sống mà chúng ta muốn”

Hốc mắt Hữu Hi chưa xốt, lệ quang lóe lên: “Được, ta chờ chàng, đừng nuốt lời, nếu như nuốt lời ta sẽ đi vĩnh viễn không quay lại”

“Được, chờ ta, đại sự thành công chúng ta sẽ ở nơi này gặp nhau được không?”

“Hào!”- Hữu Hi gật đầu, hấp thu chút âm áp của hắn.

“Đợi đến ngày đó, ta nhất định cưỡi con ngựa trắng, mang theo hoa hồng, tới tìm người ta yêu, Hữu Hi chờ ta”

“uh”- Hữu Hi gật đầu

Chờ đợi vốn là một loại dày vò cũng là một loại hạnh phúc

“Ta sẽ an bài cho nàng đi đến nơi an toàn...”- Hoàng Bắc Thiên nói

Hữu Hi cự tuyệt: “Không, không cần, ta còn có chuyện cần làm, ta không muốn giống như kẻ có tội cứ trốn đi sống ở nơi không có bóng người.”

“Nhưng mà...”- Hần vẫn lo lắng.

Hữu Hi đẩy hần ra, nháy hai mắt: “Chờ ta một lát”- Vừa nói vừa đi đến suối nước.

Hoàng Bắc Thiên đứng chờ, xem Hữu Hi làm gì đó, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng người quen thuộc ở trước.

Thân ảnh là của Hữu Hi nhưng mặt của nàng... mặt nàng hoàn toàn xa lạ. Một người phụ nữ diện mạo bình thường đi tới trước mặt hần, cúi đầu hạ người. “Vị công tử hữu lễ rồi, xin hỏi, đường đi ra ngoài thế nào”

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên cười. “Nàng như vậy thật đúng là khiến người ta không nhận ra”

Hữu Hi cười khẽ, nháy mắt nói: “Thế nào, yên tâm rồi chứ!”

Hoàng Bắc Thiên giữ lấy tay nàng không nói gì, Hữu Hi thoáng một cái cũng không nói gì, bởi vì, sự thương cảm và ly biệt đan xen trong lòng.

Thật lâu sau nàng nói: “Bảo trọng”

Hần nói: “Bảo trọng!”

Hữu Hi cùng Hoàng Bắc Thiên ly biệt, bắt đầu từ đây phân ly, không biết lần tiếp theo gặp mặt là khi nào. Hoàng Bắc Thiên mang theo trong lòng nỗi hận, mang theo trong lòng sự mong chờ, chờ đợi sau khi báo thù thực hiện lời hứa trong trái tim, bắt đầu bước trên con đường ám sát hoàng đế.

Hữu Hi lợi dụng thuật dịch dung Dạ Đế chỉ nàng, cải trang thành người phụ nữ bình thường, không ai nhận ra đi về phía hoàng thành. Nàng cho rằng nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Hơn nữa, ở chỗ này, nàng có thể tiếp cận tin tức trong cung nhanh nhất, nàng cũng có thể biết sớm Hoàng Bắc Thiên thành công hay không.

Hoàng Bắc Thiên cho nàng chút một chiếc lá vàng, ly biệt ưu sầu.

Bên trong hoàng thành, vẫn náo nhiệt phồn hoa như cũ, mang theo cảm giác quen thuộc, Hữu Hi đi trên đường, không nhịn được nhìn chung quanh bốn phía, phảng phất nhớ lại trước đây.

“Mua hoa không tỷ tỷ?”

Một giọng nói non nớt vang lên, một đóa hoa màu đỏ đập vào mắt Hữu Hi. Nàng dùng tay đón lấy, trong mắt mừng rỡ, quay lại nhìn, trong lòng rung động, tiểu cô nương bán hoa, không phải ai khác, là tiểu Hương Hương mà nàng đã quen trong căn miếu đỏ nát.

Nàng cao hơn được một chút, gương mặt cũng không còn bần nữ, rất đáng yêu, nhỏ nhắn mong chờ. Hữu Hi vui vẻ, tay sờ sờ mặt Hữu Hi, nàng mới sáu tuổi chiết hoa đẹp như vậy quả thật không dễ.

Hữu Hi muốn gọi tên nàng, nhưng nhớ tới bản thân lúc này không phải Hữu Hi, vội vàng rút chút bạc vụn đặt vào tay Hương Hương

“Hoa tỷ tỷ mua”

“Nhưng mà tỷ tỷ đưa nhiều bạc quá, nó không đáng giá đến vậy?”- Tiểu Hương Hương sắc mặt đỏ hồng, hai mắt nhìn Hữu Hi.

“Tỷ tỷ rất thích, cho nên đáng giá, cầm đi”- Hữu Hi đặt bạc nhét vào tay Hương Hương.

“Hoa tỷ tỷ đây”- Hương Hương đặt hoa vào tay Hữu Hi

Hữu Hi đón lấy hoa mỉm cười nói: “Chiết hoa thật đẹp, người quả thật không đơn giản”

“Thật sự”- Tiểu Hương Hương cao hứng cười to. “Đây là một tỷ tỷ dạy nàng chiết hoa, không biết tỷ ấy từ đâu tới, có khỏe hay không, nhưng tỷ ấy rất xinh đẹp”- Trước mắt hai tiếng tỷ tỷ vang lên thâm tình, giống như tỷ tỷ lớn lên từ nhỏ.

“Hương Hương”- Một tiếng gọi âm ỉ vang lên trong đám người, cắt đứt cuộc nói chuyện của Hữu Hi và Hương Hương, Hữu Hi ngẩng đầu lên, Tiểu Kiên Quyết, anh trai Hương Hương.

Hương Hương điềm đạm cười: “Là ca ca tới, tỷ tỷ ta đi đây, cảm ơn đã mua hoa”

“Hào, đi thôi”- Hữu Hi an ủi cười, nhìn theo dáng người nho nhỏ của Hữu Hi chạy vào lòng của tiểu Kiên Quyết.

Nàng chỉ là một đứa trẻ đang yêu, Tiểu Kiên Quyết là ca ca tốt, Hữu Hi quay đầu đi, nhìn đóa hoa hồng đỏ trong tay, hiểu ý mỉm cười.

Nàng không thể dấn dấn đến quá nhiều người, bởi vì như vậy sẽ rất phiền toái, nàng chỉ muốn chăm sóc Hương Hương và tiểu Kiên Quyết, nhưng mà

không được, nàng chỉ có thể là người mua hoa.

Hữu Hi tâm tình hôm nay rất tốt...

Sau khi hỏi thăm xung quanh, cuối cùng cũng kiếm được phòng không người ở, rồi thuê nhà. Chủ phòng là vị lão bà đã ngoài năm mươi tuổi, phòng này là phòng con trai bà, bởi vì người em trai hay đi làm ăn, nên đã chuyển sang nơi khác, rồi đi, cho nên phòng này không còn ai.

Lão bà bà giúp nàng dọn dẹp phòng và sân, Hữu Hi ở lại, đóa hoa hồng đỏ đặt trên bàn ở phía ngoài, tượng trưng cho sự hy vọng.

Sau khi tới nhà, Hữu Hi ngã xuống giường, nàng mệt rồi, cả đoạn đường đi dài như vậy khiến nàng thấm mệt chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi, ngủ một giấc.

Trong mộng mơ màng, mơ thấy đôi mắt đen thẫm, thâm tình nhìn nàng chăm chú...

Nháy mắt, Hữu Hi đã ở đây bảy tám ngày, mỗi ngày đều mua hoa của Hương Hương. Cũng từ trên đường hỏi thăm được những tin đồn từ hoàng cung, bởi vì nàng muốn biết, Hoàng Bắc Thiên thành công hay thất bại.

Ở nhà một mình quá nhàm chán, nàng lang thang trên đường, đi mà không chỗ dừng. Lúc này sắc trời đã nhá nhem tối, màn đêm bao phủ mặt đất cùng đáng người cô đơn Hữu Hi.

Nơi này... là Minh Viên, từng bị thiêu hủy nhưng bây giờ tường lại xây lên giống như chưa từng xảy ra hỏa hoạn. Nơi này có kí ức của nàng và Hoàng Bắc Thiên, có tốt có không tốt, có vui cũng không vui.

Lúc nhớ lại, nàng lại nhớ đến dáng người luôn theo sau, vừa bá đạo, lãnh huyết trầm mặc, đáng người cô quạnh.

Hữu Hi đứng đó ngơ ngẩn hồi lâu, cuối cùng định thần lại, quay đầu đi về trước, con đường dưới chân quen thuộc biết bao, quen đến mức nàng không cần ngừng đầu cũng biết đi tới đâu. CHi là lúc tới rồi, chân lại dừng lại, giống như tìm kiếm mục đích tới đây.

Hữu Hi định thần lại, ngừng đầu, thấy mình đứng trước cửa quen thuộc, trái tim cứng lại, bản thân lại không hề hay biết đã tới Nghia Vương Phủ

Nơi này không còn khí phách như xưa, trên cửa tiêu điều, một mảnh cô quạnh. Lúc rời khỏi, Hữu Hi nhìn thấy một bóng đen từ vương phủ có bóng người như quỷ chạy đi

Bóng người nhìn quen mắt, Hữu Hi kiếm không được đuổi theo, tại sao đuổi theo, nàng không rõ. Hữu Hi đuổi theo, lại nhìn thấy bóng đen lại bay vào lại vương phủ, Hữu Hi quay đầu lại, trong lòng không kiếm được thâm nghĩ, là ai, sao lại quen như thế.

Nàng quay về cửa vương phủ, nhìn đôi sư tử bằng đá, nàng dùng chân đạp một cái dẫm lên đầu sư tử, rồi đứng dậy, cố sức nhảy qua khỏi tường, thiếu chút nữa té xuống.

Hữu Hi vội vàng nắm chặt đầu tường, bò lên, chỉ biết đồ lỗi bản thân học nghề không xong, ngay cả tường cũng không qua nổi. Cố gắng một hồi, Hữu Hi cũng bay qua khỏi tường, đáp xuống, tiến nhập vương phủ.

Hữu Hi nhìn thấy bóng đen rất nhanh chạy vào Nghia Hàn lâu trốn, là ai, là ai. Hữu Hi không nhìn được theo tới, cánh cửa Nghia Hàn lâu vừa mở đã khép lại, Hữu Hi tiến vào phòng.

Vừa bước vào, một thanh kiếm đã gác ngay cổ nàng, đúng lúc đó, mắt nàng sáng ngời, có người vừa đốt lửa nhỏ, trong phòng phát ra ánh sáng. Ánh vào trong mắt nàng là một biển hoa màu đỏ, hoa hồng đỏ, đè đây Nghia Hàn lâu.

Trái tim Hữu Hi rối rắm, nhìn biển hoa, nàng nhất thời quên mất trên cổ mình vẫn còn thanh kiếm sắc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 21

Hữu Hi nhìn biển hoa trước mắt, trong lòng dấy lên những mâu thuẫn chua xót, vì sao lại khó chịu như thế, trong mắt có vật gì đó muốn chảy xuống.

Những hoa này, cả kia nữa đều do nàng chiết, nhưng mà...

Sao nó lại ở đây?

“Ngươi là ai, tại sao đi theo ta?”

Nam nhân bên người phần nộ quát một tiếng, kiếm dài càn kề sát cổ, bức Hữu Hi quay đầu lại nhìn.

Dáng người quen thuộc, gương mặt quen thuộc là Cao Mạc, thị vệ của Lăng Khiếu Dương. Dung nhan của nàng lúc này chắc Cao Mạc không nhận ra, nhưng nàng nhận ra hân.

“Nói, nếu không ta giết ngươi”- Cao Mạc nhìn gương mặt xa lạ của Hữu Hi, lạnh giọng uy hiếp

Hữu Hi run rẩy hồi ngược lại: “Hoa đó.....”- Ánh mắt nhìn vào đóa hoa hồng tựa lửa.

“ngươi”—Cao Mạc nghi hoặc đánh giá Hữu Hi, nhưng nhìn không ra nữ nhân trước mắt mình đã gặp ở đâu, chỉ có giọng nói rất quen.

Gương mặt kia thật xa lạ, nàng ta sao lại đi theo mình, có ý đồ gì, ánh mắt Cao Mạc ngưng trọng, kiểm sắc cửa vào da thịt Hữu Hi: “Nói, ngươi là ai, tại sao đi theo ta? Không nói đừng trách ta ra tay độc ác”

Hữu Hi đau đón nhủ mảy, do dự một chút, tay đặt trên mặt kéo ra, một chiếc mặt nạ rơi xuống tay, để lộ ra dung nhan xinh đẹp của nàng.

“Lãnh Dạ Hủy?”- Cao Mạc ngẩn ra, cau mày, kiếm trong tay cũng vội vàng dòi đi. “Ngươi sao lại ở đây?”

“Lăng Khiếu Dương đâu?”- Hữu Hi không đáp, hồi ngược lại.

Cao Mạc hừ lạnh một tiếng: “Vương gia sống chết, ngươi sẽ quan tâm sao?”

“Hắn?”

“Vương gia tốt lắm, không cần ngươi lo, ngươi tự lo lắng cho bản thân là tốt rồi”- Cao Mạc tức giận nói, xoay người sang chỗ khác.

Hữu Hi ngơ ngác nhìn biển hoa, chậm rãi đi về trước vài bước, đắm mình trong biển hoa, nếu như nàng đoán không sai, số hoa nàng bán được để lấy ngân lượng đi tìm người nhà Hoàng Bắc Thiên là đây

“Là hân mua hoa của ta sao?”- Hữu Hi thì thào nói, ánh mắt che kín.

Cao Mạc không nhin được đáp: “Phải, là vương gia mua, ngươi cho rằng hoa của ngươi đáng giá sao, là vương gia lên phải người mua hoa của ngươi, để ngươi có tiền gom góp, đi tìm người nhà của ngươi trong lòng ngươi”- Hắn cũng không hiểu, vì một người phụ nữ, vương gia cần gì phải quan tâm kỹ càng như thế, nhiều nữ nhân như thế, chính là nữ nhân này không biết tốt xấu hết lần này đến lần khác đánh mất đi tất cả, nữ nhân đó còn yêu nam nhân khác, biết rõ không có kết quả, nhưng lại ngu ngốc đi làm chuyện vô nghĩa như thế.

“Yên tâm, ta nhất định đem nàng về bên hắn, nhất định đi qua được ngọn núi này”- Lăng Khiếu Dương bình tĩnh nói, lời nói của hắn lại vang lên bên tai Hữu Hi.

Hữu Hi trong lòng chua xót, nàng sớm phải nghĩ ra, số hoa nàng có thể bán được giá tốt như vậy là vì sao, nàng đáng ra phải nghĩ tới. Nhưng, lúc đó nàng chỉ một lòng muốn rời khỏi nơi này, đi tìm kiếm người nhà Hoàng Bắc Thiên, nàng làm gì có thời gian suy nghĩ sâu xa đến mức đó.

Trong đầu Hữu Hi lần lượt hồi tưởng lại, nhớ đến đôi mắt đen của Hoàng Bắc Thiên, nàng không khỏi hỏi: “Hắn ở đâu”

“Ở đâu thì sao, Vương gia sẽ không gặp ngươi”- Cao Mạc nói chưa hết ý thì rời đi, rồi lại dừng lại, quay đầu nhìn Hữu Hi: “Vương gia quả thật có nợ ngươi, đã từng tôn thương ngươi, hành vi của hắn khiến ngươi hận hắn, tức giận hắn, nhưng mà dù cho là bao nhiêu thương tổn, ta cảm giác, hắn đã trả hết cho ngươi”

“Mang ta đi gặp hắn được không?”- Trong lòng nàng vẫn hoài nghi một việc khiến cho nàng bất an, mỗi lần nhớ tới thần sắc trong đôi mắt Hoàng Bắc Thiên, nàng lại run rẩy, chỉ muốn chứng thật một việc, nhưng lại sợ, cứ như vậy canh cánh trong lòng...

Nghĩ tới Lăng Khiếu Dương, hắn cảm giác Hữu Hi xứng đáng biết tất cả. Thật là được Lăng Khiếu Dương hạ lệnh đến nơi này lấy ít hoa trong mắt hắn chẳng còn gì ngoài thứ vô ích này, nhưng không ngờ lại gặp Hữu Hi.

Cao Mạc do dự rồi nói: “Được, ta mang ngươi đi gặp Vương gia”

Hữu Hi nghe Cao Mạc đồng ý trái tim không kiềm được run lên, không biết bản thân đang sợ hãi cái gì, hai tay siết chặt đan vào nhau.

Hữu Hi đi theo Cao Mạc tới thành nam có một khoảnh viện nhỏ, nơi này rất xa chốn đô thị phồn hoa, rất u tĩnh. Cao Mạc đẩy cửa đi vào, Hữu Hi đi theo, nơi này không giống với vương phủ cao quý, nó đơn giản tựa như căn nhà dân bình thường

Trong phòng tối đen, không có chút ánh sáng, đi tới trước cửa, Cao Mạc vốn định bấm báo một tiếng, cuối cùng thoáng nghĩ nhìn Hữu Hi nói: “Ngươi tự mình vào đi, vương gia ở bên trong”

Bước chân Hữu Hi có chút do dự, trì trệ rất lâu mới nghe tới giọng Lăng Khiếu Dương truyền đến.

“Đã mang đồ về rồi sao?”

Cao Mặc không có trả lời, ý bảo Hữu Hi đi vào, Hữu Hi hít một hơi thật sâu, đẩy cửa ra nhấc chân đi vào.

Bước chân trì hoãn, do dự, từng bước tới gần cánh cửa bên trong nội thất, trái tim rối loạn.

Lăng Khiếu Dương ngồi trên giường bên trong nội thất, sau khi nghe tiếng bước chân, trái tim căng thẳng cả lên, thân hình cao lớn đứng bật dậy.

Hữu Hi vừa bước vào nội thất, hần đã lạnh lung đặt câu hỏi: “Nàng tới làm gì?”- Trong lòng cũng không kinh ngạc nàng sao lại xuất hiện ở nơi này.

Hữu Hi đứng trong góc tối, cố gắng tìm kiếm ánh mắt Lăng Khiếu Dương, nhưng trong bóng tối, nàng chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh mờ lung của hần

“Tại sao không thấp đèn, ta giúp ngươi vậy?”- Hữu Hi vừa nói vừa làm, tìm kiếm cây nến.

Bất thành linh bóng Lăng Khiếu Dương vội vàng kéo tới, giữ lấy thắt lưng nàng: “Tại sao lại tới tìm ta? Có phải nghĩ thông rồi không, muốn trở lại bên cạnh ta”

Cách nói chuyện của hần luôn bộc trực như vậy, như cố ý làm người khác tức giận, nhưng Hữu Hi lại bình tĩnh đến lạ thường, trong bóng tối tìm kiếm mắt hần, nhưng lại nhận ra nàng không thể tìm thấy đôi mắt thuộc về hần nữa, trong lòng bối rối bất an, nàng nâng tay muốn chạm vào đôi mắt kia, nhưng lại bị Lăng Khiếu Dương giữ chặt, ngăn cản hành động của nàng.

“Nàng muốn làm gì vậy?”- Lăng Khiếu Dương tà tứ cười. “Muốn yêu thương nhưng nhớ ta sao?”

“Đôi mắt của ngươi..”- Tại sao, nàng không thể thấy ánh sáng trong mắt hần, nàng nhớ rất rõ trước kia dù trong đêm tối, nàng cũng vẫn thấy đôi mắt sáng rực của hần, càng trong tối càng rực sáng, nhưng hôm nay lại tối đen, chẳng lẽ đã mất đi, Hữu Hi đẩy lòng lạnh lẽo, run rẩy.

“Bắt đầu từ khi nào nàng hứng thú với đôi mắt của ta vậy?”- Giọng nói của Lăng Khiếu Dương lạnh lung đầy khiêu khích, đem Hữu Hi đặt lên mặt bàn gần đó. “Nếu đối với hai mắt ta hứng thú như vậy, không bằng chúng ta cùng làm chuyện ta cảm thấy hứng thú nhất”- Vừa nói hần vừa dùng hạ thể xấu xa chạm vào nàng, bàn tay không có hảo ý di chuyển trước ngực.

Hành vi của Lăng Khiếu Dương làm cho Hữu Hi vừa giận vừa xấu hổ, hoài nghi bất an trong chớp mắt bị hành động của hần đã kích tan thành mây khói, nàng bối rối khước từ Lăng Khiếu Dương, dĩ nhiên lại dễ dàng đẩy được hần ra.

Hữu Hi đứng thẳng người, thối lui ra cửa, hồi hộp nói: “Nếu ngươi không sao, ta cáo từ trước”- Nói xong Hữu Hi hoảng hốt bỏ đi.

Thân Hình cao lớn của Lăng Khiếu Dương như mất đi sức lực, hai tay chống xuống bàn, đầu cúi thấp, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này trong đầu Hữu Hi lóe lên, ánh mắt của Hoàng Bắc Thiên sau khi hồi phục không còn giống như trước nữa. Trái tim Hữu Hi nhảy lên, nàng cảm giác được đó là ánh mắt của Lăng Khiếu Dương, cho nên trong lòng hoài nghi, lo lắng bất an.

Ngày hôm qua tưởng rằng có thể chứng thật mọi thứ, nhưng hành động thô lỗ của hần lại làm nàng chạy trốn chết.

Nghi vấn vẫn lưu lại trong lòng, nếu như thật sự hần đem đôi mắt mình cho Hoàng Bắc Thiên, nhưng ngày hôm đó trong tối đen, hần vẫn có thể tìm chính xác vị trí của nàng, hơn nữa nàng chưa từng mở miệng nói câu nào, chỉ đứng đó hần liền biết là nàng, trừ khi hần thấy được nàng, dựa vào bóng người mà biết nàng.

Xem ra là tự nàng đa tâm lo lắng, chắc chắn không phải là đôi mắt của hần, không phải, nhưng mà trong tâm vẫn cảm thấy phiền nhiễu. Hữu Hi không còn dũng khí đi điều tra, hòa hồng, hoa hồng, một thứ gì đó chiếu rọi vào đầu nàng.

Trong hoàng cung cũng không truyền ra tin tức gì, nàng lo lắng cho Hoàng Bắc Thiên không biết hần thành công hay thất bại. Nàng vẫn như trước mang mặt nạ mà sống, trong lòng rất sốt ruột, thời gian không biết từ lúc nào đã trôi qua 20 ngày.

Trong đêm yên tĩnh một mình, không khí nặng nề. hình như báo trước sẽ có mưa to, Hữu Hi mở cửa sổ ra để không khí tràn vào nhưng vẫn thấy buồn bực khó chịu..

Cuối cùng trên bầu trời vang lên tiếng nổ, tia chớp cắt ngang bầu trời đêm, mặt đất trong nháy mắt sáng như ban ngày rồi lại tối đen, Hữu Hi vội vàng đóng cửa sổ lại, lui về giường.

Dù bây giờ nàng đã hai mươi tuổi nhưng vẫn như cũ sợ sét đánh, mưa to tâm tã rơi xuống, xóa đi nguồn nhiệt nóng, không khí bắt đầu lạnh lên. Gió nổi lên, rất to, là đại phong, bên ngoài có vẻ rất dữ tợn, Hữu Hi sợ hãi bọc chăn mền chui xuống dưới giường. Nghe tiếng mưa rơi, nghe tiếng gió rít, nàng dần dần chìm vào giấc ngủ, đêm nay thật là một đêm kinh khủng.

Trời đã sáng, Hữu Hi bị cảm giác lạnh lẽo chiếm cứ từ từ tỉnh dậy, mở mắt buồn ngủ, dần dần tỉnh táo lại, cúi đầu phát hiện trên mặt sàn đầy nước, ngay cả chăn của nàng cũng bị ẩm. A chắc là bị dột, nước chảy tới giường rồi, Hữu Hi vội vàng từ dưới chui ra.

Nàng thay quần áo sạch sẽ, rửa mặt, sau đó dịch dung, trong gương đồng xuất hiện mặt người khác. Sau khi dọn dẹp xong, lúc chuẩn bị đi mua bánh bao ăn, nghe bên ngoài có tiếng hô hào.

Nàng cau mày, không kiềm được chạy ra ngoài, đi tới phố thị, nhưng con đường ngày thường náo nhiệt đông đúc bây giờ đóng cửa im ỉm, những quán hàng ở trên đường cũng biến mất, rất nhiều nhà để xe nghỉ ngơi đóng cửa, tạm thời không buôn bán

Xảy ra gì vậy, không khí nặng nề như vậy, ven đường nhiều người vẻ mặt trong rất trầm trọng không biết đang thảo luận gì.

Hữu Hi lễ phép đi tới bên cạnh một người phụ nữ: “Đại tỷ, xảy ra chuyện gì vậy, đường phố hôm nay sao lại tiêu điều thế kia?”

Người phụ nữ liếc mắt nhìn Hữu Hi hạ giọng nói: “Người vẫn chưa biết sao, đêm qua, hoàng thượng bị ám sát, nghe nói chém đứt đầu, ai nha, cũng không biết ai to gan như thế, hoàng đế băng hà, cả quốc độ tang, không thể buôn bán được, trách không được hôm qua, sấm sét như thế, cuồng phong bạo vũ, ra là báo hiệu hoàng đế chết a”

Trông ngực Hữu Hi ngày càng gia tốc, không biết nên vui hay khản trương, lòng của nàng cất lên tiếng nói đặc chí

Hoàng đế đã chết?

Bắc Thiên thành công rồi?

Bắc Thiên báo thù được rồi?

Hắn? Hắn an toàn rồi sao?

“Vậy ... hung thủ bắt được không?” Hữu Hi kiềm chế kích động, run rẩy hỏi

“Vẫn chưa. bây giờ cả thành đều bị phong bế, muốn bắt được thích khách”- Người phụ nữ nói xong thì một đội quan binh đi qua, lục soát gì đó.

Không bắt được, thật tốt quá, Hữu Hi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tay gấu áo ấn nơi ngực, đi về chỗ nàng ở. Lời ước hẹn của hai người có thể thực hiện rồi, Hữu Hi càng hy vọng lớn lao, nàng muốn đến nơi hẹn chờ Bắc Thiên, chờ hắn.

Hắn nói hắn sẽ đi ngựa trắng tay cầm hoa hồng đến gặp nàng, Hữu Hi trong lòng nghĩ tới liền kích động, bước chân vội vàng hơn. Vốn định đi tới nơi hẹn sớm một chút, nhưng sau khi suy nghĩ Hữu Hi quyết định nên chờ tin Hoàng Bắc Thiên

Cứ đợi ba bốn ngày sau, không hề có tin Hoàng Bắc Thiên bị bắt, hoàng đế chết trong đêm, sáng sớm mới phát hiện, cho nên Hữu Hi đoán Hoàng Bắc Thiên nhân lúc đêm tối đã chạy thoát.

Đợi vài ngày sau, Hữu Hi một khắc cũng không muốn ở lại, vội vàng thu nhập đồ đạc rời khỏi thành.

Lúc tới cửa thành quả nhiên nhìn thấy lính gác cổng rất cẩn thận, điều tra mỗi một người đi qua. Nàng cố gắng trấn tĩnh lại, lúc này không ai nhận ra nàng, nàng sợ cái gì, đi tới cửa, nàng bị ngăn lại

Thị vệ cản nàng xem xét vài lần, hỏi nàng vài vấn đề bình thường, như là muốn đi đâu, đi làm gì, nó gọi là gì. Hữu Hi cũng nhất nhất trả lời, một điểm sơ hở cũng không có, nhất là tướng mạo của nàng, bảo người ta nhớ mười lần cũng không nhớ được.

Sau Hữu Hi bị vặn hỏi nàng bình yên rời khỏi thành, trái tim tự do bay nhảy, đêm hoàng đế chết, sáng sớm phát hiện, Hữu Hi tin Hoàng Bắc Thiên từ ban đêm đã ra khỏi thành

Nàng mua ngựa ở một thôn ngoại thành, đi đến nơi ước hẹn của hai người, Bắc Thiên, ta tới đây.

Trải qua vài ngày đi đường, Hữu Hi cuối cùng cũng tới nơi hẹn, trước cửa sơn động hai người từng thề non hẹn biển.

Nơi này phong cảnh thanh thuần, xung quanh yên tĩnh, nàng vẫn không thấy Hoàng Bắc Thiên. Không sao, nàng chờ, có lẽ hắn có việc cần giải quyết, có thể sự tình nghiêm trọng hắn cần thời gian thoát thân.

Chỉ cần hắn không có việc gì là tốt rồi.

Đem con ngựa để lại trong sơn thôn, trái tim Hữu Hi lắng đọng xuống, không sao, nàng tin tưởng, Bắc Thiên sẽ đến. Cùng nhau thực hiện ước hẹn của hai người, nàng sẽ chờ, chờ hắn cỡi con ngựa trắng đến đón nàng

Nhưng mà, Hữu Hi không ngờ, thẳng đến vài ngày sau đó, Hoàng Bắc Thiên vẫn không xuất hiện. Hữu Hi bắt đầu lo lắng, hắn không cách nào thoát thân. hay hắn vẫn một lòng truy cầu quyền lực.

Hữu Hi trở nên nôn nóng bất an, mỗi ngày đợi từ sáng sớm đến lúc mặt trời xuống núi, nàng cứ si ngốc chờ đợi, nhưng Bắc Thiên chưa tới.

Vài ngày sau, từ lòng tràn đầy hy vọng dần dần chậm rãi lạnh lại, nhìn về phía chân trời, lòng Hữu Hi đầy mất mát.

Hắn có phải sẽ không tới.

“Hữu Hi”

Đứng trước son động thật lâu, Hữu Hi xoay người tỉnh đi vào trong thì ngoài xa truyền đến giọng nói nàng chờ mong, nàng lòng đầy kích động xoay người lại. Nàng thấy được người mà nàng đã chờ đợi rất lâu.

“Ta nghĩ chàng không tới”- Nàng cười, nước mắt hòa nước mắt, bởi vì chờ đợi chịu sự dày vò, bởi vì vẻ mặt ôn nhu của Hoàng Bắc Thiên trước mắt, bởi vì đóa hồng đỏ rực hân cầm trong tay.

Hắn đi lên, đem hoa hồng đặt vào tay Hữu Hi, giữ lấy thắt lưng nàng: “Ngốc ạ, ta sao lại không tới”

Hữu Hi gắt gao ôm lấy hắn: “Chúng ta cuối cùng cũng có thể buông tay cùng nhau ở một chỗ, thật sự, ngày này, ta chờ lâu lắm rồi, lâu lắm..”

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên chân chờ gọi một tiếng, muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng không thể mở miệng.

Ánh mắt mông lung Hữu Hi nhìn thấy sau Bắc Thiên có tới bốn người, lệ của nàng vào rơi xuống vội khô héo, phảng phất như bị kích động, nàng hung hăng đẩy Hoàng Bắc Thiên ra, gấp gấp lui về sau..

“Chàng đây là ý gì?”- Trong mắt Hữu Hi là sự phẫn nộ khó hiểu, còn có nỗi đau thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 22

Bốn người phía sau không ai khác là Miêu Thanh và Miêu Hồng, còn cả đại trưởng lão và nhị trưởng lão.

Lòng Hữu Hi như vô tình bị đánh chìm vào, nàng không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu, còn có thể tiếp tục để bản thân bị tổn thương mấy lần nữa. Hữu Hi đau đớn nhìn sâu vào mắt Hoàng Bắc Thiên, hắn không giải thích bởi vì hắn biết rõ hắn đã tổn thương nàng lần nữa.

“Tỷ tỷ đâu cần phản ứng mạnh như vậy, mọi người chỉ đi theo tướng công cùng nhau đón tiếp tỷ về nhà”

Hữu Hi cười khổ, nhìn hai mắt Hoàng Bắc Thiên, nhìn mặt hắn, tức giận nói: “Về nhà, nhà ở đâu, ta có nhà sao?”

Ngoại trừ mối hận hoàng đế giết cả nhà họ, khiến hai người bị ngăn cách, nàng quên mất còn có một Miêu Hồng. Nàng tưởng rằng Hoàng Bắc Thiên có bỏ đi mọi thứ, kể cả Miêu Hồng, nàng tự lừa mình dối người không quan tâm, có lẽ đây là bản tính ích kỷ, nàng không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trọng phụ, bỏ rơi Miêu Hồng, nàng biết như thế ích kỷ, nhưng nàng phải làm sao đây?

“Hữu Hi theo ta đi”- Hoàng Bắc Thiên bình tĩnh nói trong giọng mang theo mệnh lệnh cùng khẩn cầu, hắn nhìn thấy đôi mắt đau đớn của Hữu Hi mà cũng đau theo.

Hữu Hi đau khổ cười khê, lắc đầu, lui về sau: “Chàng đã nói sẽ cùng ta rời đi, rời khỏi đây, đi sống cuộc sống của hai người, tại sao, tại sao chàng lại chỉ nói mà không làm?”

“Ta”

Hữu Hi đau khổ nói: “Thù không phải báo rồi sao? Tại sao còn như vậy, còn muốn tiếp tục”

Miêu Hồng mỉm cười, đi lên trước: “Nam nhân dĩ nhiên muốn làm chuyện lớn, hôm nay cầu hoàng đế chết đi, cơ hội của chúng ta đã tới, có lẽ không lâu nữa, môn chủ sẽ làm hoàng đế, là thế tử, chúng ta nên ủng hộ trọng phụ làm chuyện muốn làm, không nên ngăn cản, tỷ nói xem đúng không?”

“Câm miệng”- Hữu Hi mất đi tính ôn hòa thường ngày, không hề khách khí hét lên với Miêu Hồng: “Chuyện hai người chúng ta, không cần người xen vào, người im miệng đi”

“Người..”- Miêu Hồng vẻ mặt ủy khuất, ai oán nhìn Hoàng Bắc Thiên, cắn môi không muốn nhiều lời nữa.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên chưa bao giờ nhìn thấy Hữu Hi như thế, nàng vẫn hiểu lầm hắn, hắn vẫn ủng hộ nàng, nhưng chưa bao giờ thấy nàng giận như thế. “Đừng như vậy”

“Như vậy? Như vậy là sao?”- Trái tim Hữu Hi nhói đau, tâm trạng kích động từ từ bình tĩnh, nàng lạnh lùng nói: “Được, ta không như vậy nữa, môn chủ, ước hẹn giữa hai người chúng ta thật buồn cười, vậy sau này mọi môn chủ đừng xuất hiện trước mắt ta nữa, mang theo thủ hạ của người, thế tử của người, đi làm chuyện người muốn, là giết người hay trả thù cũng được, chúng ta không còn quan hệ gì nữa?”

Hữu Hi nói xong, tay nâng lên, hoa hồng theo gió tung bay, nó không còn đại biểu cho bất cứ thứ gì nữa, tình yêu, chẳng qua chỉ là dối trá.

Hoàng Bắc Thiên nhìn theo động tác của Hữu Hi, roi xuống, Hữu Hi lui về sau, chỉ nhìn thoáng qua hắn. Nàng lại rời khỏi hắn sao, hắn có dự cảm, bắt đầu từ đây, Hữu Hi sẽ không quay đầu lại nữa, cũng không cho hắn bất cứ cơ hội nào để vẫn hồi, từ lúc này đây, Hữu Hi sẽ hoàn toàn buông tay hắn ra.

Không, lòng hắn cứng lại, xoay người, tay điểm nhẹ vào người Hữu Hi, cả cơ thể nàng thẳng tắp roi xuống, hắn đón lấy nàng, nhìn dung nhan của nàng, hắn âm thầm nói: “Bắt đầu từ đây, không bao giờ để nàng rời xa ta nữa”

Bị Hoàng Bắc Thiên điểm huyết, Hữu Hi nhắm mắt lại, mất đi tri giác. Nàng đau khổ chờ đợi, lòng luôn mong ngóng nhưng đôi lại chỉ có sự thất vọng và nỗi đau.

Không biết bao lâu Hữu Hi mới tỉnh lại, cảm giác mê man khiến nàng thờ người ra trong chốc lát mới ý thức được bản thân đang ở trong doanh trướng.

Trong đầu nhớ lại nàng cùng Hoàng Bắc Thiên nói chuyện, hắn nuốt lời, ngay cả lời hứa hắn cũng không thể thực hiện được. Lúc nàng bỏ đi hình như bị ngắt, nghĩ lại, Hữu Hi trong lòng đau đớn. Nàng không biết bản thân hôn mê bao lâu, chỉ thấy cả người mềm nhũn, không có chút sức, đầu cũng mờ mịt

Là Hoàng Bắc Thiên không hề để ý đến tâm nguyện của nàng, mang nàng đi rồi sao, Hữu Hi đứng dậy, chân vừa bước xuống có người đã mở cửa vào.

Ánh mắt Hữu Hi nhìn theo người ở trước một thân chiến y anh hùng, uy dũng bất phàm, vẻ mặt lạnh lùng, tuấn lãng như trước. Chỉ là ánh mắt đầy sự ham muốn quyền lực.

“Hữu Hi, nàng tỉnh rồi?” Thân hình coa lớn ngồi xuống bên nàng, giọng nói ân cần.

“Tại sao?” Hữu Hi nhìn thẳng hắn, một chữ tại sao, nhưng chứa nhiều vấn đề, nàng hỏi hắn sao lại như vậy, sao lại biến thành như thế, tại sao nuốt lời, tại sao, tại sao lại đem nàng tới đây, tại sao lại phải để tình cảm của hai người đi tới bước này.

“Hữu Hi, nàng yêu ta đúng không? Nếu vậy, nàng nên ủng hộ ta? Chẳng lẽ không thể sao?”

“Chuyện chàng muốn làm là gì? Chàng nói ta biết đi?”

“Hoàng đế vừa chết, thái tử kế vị, trong triều các thế lực sẽ thay đổi, lợi dụng thời cơ này lật đổ triều đình” - Hoàng Bắc Thiên kích động đứng lên. “Đến lúc đó, ta là hoàng đế, là chúa tể, triệu lệnh cả thiên hạ, không ai có thể cản ta, Hữu Hi, đợi tới khi đó, chúng ta có thể chính thức ở cùng nhau, ta không hy vọng nửa cuộc đời sau phải sống trốn tránh, Hữu Hi nàng có thể hiểu cho ta không. Nàng tưởng rằng Bắc Thiên của nàng đã quay về nhưng không nghĩ tới hắn đi càng lúc càng xa rồi, hắn không chỉ muốn báo thù, không muốn làm người bình thường, hắn muốn quyền lực, muốn thiên hạ”

Hữu Hi nói không nên lời, chỉ ngơ ngác nhìn Hoàng Bắc Thiên trong mắt đầy dục vọng ham muốn bành trướng thiên hạ.

Hoàng Bắc Thiên bắt lấy tay Hữu Hi, vội vàng nói: “Ta bây giờ thống lĩnh mười mấy vạn nhân mã, ta có đủ tiền tài, nhất định sẽ thắng lợi, Hữu Hi, ở lại bên ta, ta muốn nàng”

“Nhưng dân chúng không thể an cư lạc nghiệp, chàng phát động biến loạn, có bao nhiêu người chết, cửa nát nhà tan, Bắc Thiên, đừng tiếp tục nữa, nhìn thiên hạ lúc này xem, mọi thứ đều yên bình, dân chúng có một cuộc sống rất tốt, chàng muốn đoạt thiên hạ nhưng không thuận theo lòng dân, vốn dĩ chỉ là mục đích cá nhân, căn bản không thể thành công, đừng tiếp tục nữa, Bắc Thiên”

“Nàng, nàng làm cho ta thất vọng quá Hữu Hi, tại sao nàng nhất định phải đã kích ta, mà không ủng hộ ta, ta vẫn là ta trước kia, một lòng với nàng, chưa từng thay đổi, nhưng vậy là đủ rồi, Hữu Hi” - Nàng làm hắn thất vọng? Cuối cùng ai mới đánh mất hy vọng người kia, Hữu Hi biết, nàng không thể thức tỉnh Bắc Thiên được nữa, hắn đã đi quá xa rồi.

“Trong quân còn có việc bận, nàng nghỉ ngơi đi” - Hoàng Bắc Thiên nói xong đứng dậy, tham luyến nhìn Hữu Hi rồi xoay người rời đi.

Hữu Hi ngồi đó, thật lâu không mở miệng, cảm giác đỡ dần, không biết là đau hay là đã chết đi...

Hoàng Bắc Thiên ra ngoài không bao lâu, Hữu Hi chưa kịp bình tĩnh lại, khách không mời đã tới.

“Tỷ tỷ làm sao vậy, dường như không vui” - Miêu Hồng nhẹ bước đi vào, hòa thuận bởi một tiếng, đi tới bên cạnh Hữu Hi.

Hữu Hi cau mày nhìn nàng, nhíu mày: “Không sao, ta rất tốt, có việc gì sao?”

Miêu Hồng mỉm cười nói: “Muội sợ tỷ không quen, cho nên đến xem sao”

“Vậy phải đa tạ rồi”

“nếu tỷ tỷ đã ở trong quân ngũ, thì cứ an tâm ở lại, đi theo Bắc Thiên cùng nhau đánh thiên hạ, cũng đâu có gì không tốt?”

“Đánh thiên hạ” - Hữu Hi thì thào nói, lập lại một câu, đôi mắt bình thản

“Đúng vậy, quân số của Vô Âu Môn đã hơn mười vạn người, mỗi người đều tinh anh, thiên hạ đã nắm trong tay, đây là giấc mộng của Bắc Thiên, tỷ cần gì phải ngăn cản chứ”

Hữu Hi không nói gì, không phải nàng tán thành với Miêu Hồng, mà là, suy nghĩ của nàng hoàn toàn trái ngược, hơn nữa lời nàng nói cũng chẳng ai nghe, nhiều lời cũng vô ích.

“Nơi này là đâu? Các người tính làm gì?”

“Nơi này là tòa thành nhỏ chúng ta vừa hạ được không lâu, dù thành trì này chẳng có gì quan trọng như cũng xem như thắng lợi nho nhỏ, bước tiếp theo, là ngũ thành trì, như vậy có thể từng bước cướp đi lãnh thổ của hoàng đế, đạt được hoàng vị”

Hữu Hi cúi đầu, cười lạnh tốt lắm, ra là chuyện nàng không biết rất nhiều, nàng vì tình yêu này mà như con ếch ngồi đáy giếng, nàng cái gì cũng không biết, đến giờ mới biết, Hoàng Bắc Thiên sớm đã thay đổi.

“Người có thể thả ta đi không? Ta không muốn ở đây”

“Thả tỷ đi?”- Miêu Hồng nhún mày cười. “Ta làm sao dám, hơn nữa, tỷ là thê tử của Bắc Thiên, đương nhiên phải ở lại”

“Lần trước người chẳng phải đã mang ta đi sao? Sao bây giờ lại không thể?”

Mặt Miêu Hồng ứng đỏ mắt tự nhiên, chỉ là trong chớp mắt mất đi, nghi hoặc khó hiểu nói: “Ta không biết tỷ đang nói gì?”

“Không biết sao, ta cũng không biết ta đang nói gì nữa”- Hữu Hi quay lại mỉm cười vô hại.

“Ta đi đây, tỷ tỷ nghỉ ngơi đi, nơi này toàn nam nhân thô lỗ, hơn nữa đao kiếm không có mắt, không có việc gì, đừng chạy loạn, cẩn thận bị đá thương”

“Đa tạ đã quan tâm”

Chiến tranh giữa phụ nữ tiêu không có khói lửa nhưng lại rất kịch liệt. Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Miêu Hồng, nàng muốn biết lần đó nàng tỉnh lại trên giường Lăng Khiếu Dương có phải là do Miêu Hồng ra tay.

Lăng Khiếu Dương không chịu nói, nàng thật không biết có phải do Miêu Hồng, nàng cho dù có tra cũng không ra kết quả.

Hữu Hi mang giày vào chân, hít một hơi thật sâu, đi ra doanh trại, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Trong lúc nàng hôn mê, Hoàng Bắc Thiên đã im lặng đem nàng từ chỗ hẹn ước quay về thành trì này.

Nàng xem thường những người này, thật sự xem thường. Giết chóc đã chính thức bắt đầu.

Hoàng Bắc Thiên chỉ sợ Hữu Hi rời đi, lúc hạ trại hẳn phải người gắt gao bám sát nàng, không để nàng có cơ hội bỏ đi, lúc hành quân, hẳn giữ Hữu Hi bên người, một tác không rời.

Cứ như vậy Hữu Hi đi theo Hoàng Bắc Thiên, xuất phát đi cướp thành trì, nơi bọn họ đánh là một thành trì quan trọng, từng bước một tới gần hoàng thành, bây giờ chỉ mới bắt đầu.

Trải qua mấy ngày, đại quân cuối cùng cũng đến được được Xích Thành cách mấy trăm thước nơi hạ trại.

Dù chưa từng thấy chiến tranh nhưng Hữu Hi biết, cuộc chiến tàn khốc đã bắt đầu, máu tươi vô số, đầu rơi, tất cả chỉ vì quyền lực mà hy sinh, còn nàng lại đành bất lực không thay đổi được gì.

Hữu Hi trở nên trầm mặc ít nói, một ngày nói không được mấy câu, còn Hoàng Bắc Thiên vì chuẩn bị chiến đấu nên rất ít có thời gian quan tâm Hữu Hi, chỉ lúc đêm xuống, mới lặng lẽ nằm bên cạnh, ôm nàng ngủ.

Còn nàng lúc nào cũng giả vờ ngủ, cho đến sáng ngày thứ hai vì chuẩn bị chiến đấu mà bận rộn. Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, đại quân đã chuẩn bị tốt, Hoàng Bắc Thiên mặc chiến giáp, tay cầm kiếm sắc, uy vũ bất phàm.

Hắn đứng trước mặt Hữu Hi, hôn nàng: “Chờ tin của ta, ta phải đi đây, Hữu Hi, chúc ta đi”

“Ta chúc phúc chàng?”- Hữu Hi thần thờ trả lời, hẳn hôn nàng, nàng không phản ứng, chỉ có cánh tay nàng ôm lấy hắn, muốn hắn bình an.

Hoàng Bắc Thiên không cần phải nhiều lời nữa, đẩy Hữu Hi ra, xoay người chạy về phía doanh trại, Hữu Hi nhìn theo bóng lưng Hoàng Bắc Thiên, nàng đi về trước hai bước.

Không lo lắng là già, không quan tâm là già, nàng lo lắng đến chết đi, chiến tranh trong suy nghĩ nàng vừa tàn khốc lại đáng sợ. Nàng chỉ biết chờ đợi, cùng Miêu Thành và Miêu Hồng những chiến sĩ phòng ngự ngồi đợi kết quả.

Công một tòa thành không biết mất bao nhiêu người, cũng không biết mất bao nhiêu thời gian. Tóm lại nàng chỉ sốt ruột chờ đợi, lo lắng, tiếng chém giết, tiếng kèn làm cho nàng tâm phiền ý loạn.

Thời gian trôi qua, mặt trời đã muốn lặn xuống núi, tiếng chém giết dần dần biến mất.

Một hán tử chuyên thông báo tình hình chiến sự chạy vào doanh trại, kích động nói: “Khởi bẩm phu nhân, thành đã hạ, môn chủ thắng trận rồi”

Hữu Hi không phản ứng gì ngược lại còn bình tĩnh, trái tim buồn lòng, Hoàng Bắc Thiên không có việc gì, không có việc gì. Hữu Hi đi ra doanh trướng, phía chân trời nhuộm đỏ một màu tàn dương, giống như máu tươi của vô số chiến sĩ phun đầy trời, đỏ đến chói mắt.

Ngày thứ hai hùng đông, Hữu Hi mới theo phòng ngự quân cùng Miêu Hồng đi vào thành, một trận thắng đánh nhanh như thế không phải ngẫu nhiên mà đã lên kế hoạch từ lâu.

Vô Âu Môn sớm đã đưa người xâm nhập vào Xích Thành, hơn nữa bên trong thành còn là người có vị trí tướng lĩnh quân trọng, hơn nữa, Xích Thành thành nằm ngược hướng, Vô Âu Môn sớm đã âm thầm mai phục, chỉ chờ ngày khai chiến, bọn họ liền chặt đứt khí huyết của Xích Thành, để cho bọn họ bị cô lập không tiếp ứng được cộng thêm nội ứng của Vô Âu Môn, phá thành dễ như trở bàn tay.

Ngày hôm nay Vô Âu Môn đã chuẩn bị rất lâu chỉ có Hữu Hi không biết mà thôi, có lẽ từ lúc còn Miêu Phách Thiên đã chuẩn bị rồi, chỉ là hắn tự biết hắn sống không lâu nữa, không đợi được tới ngày này, mới tìm Hoàng Bắc Thiên làm người kế nghiệp, lấy nữ nhi của mình để giúp hắn thực hiện ngày này.

Hữu Hi cỡi ngựa, đi ra khỏi thành, khắp nơi đầy máu tươi vẫn chưa hề gột sạch. Không nhìn được buồn nôn khó chịu, nàng luôn chịu nổi cánh máu tươi đầy rẫy thế này, đá đá vào bụng ngựa, giục ngựa mau đi, hy vọng bên trong thành tốt hơn.

Nhưng lúc vào thành, Hữu Hi phát hiện, bên trong thành càng thê thảm hơn ngoài thành, khắp nơi toàn thi thể, trừ những binh lính Xích Thành còn có cả người già, hài tử, đàn bà, đều tay tất tưởi, mà phía trước, người Vô Âu Môn vẫn giết hại dân chúng.

Không, sắc mặt Hữu Hi trắng bệch, trong đầu nàng hiện ra hình ảnh một người, đồ thành, giết sạch mọi người, cướp đoạt cuộc sống của họ, sao, sao lại làm vậy.

Hữu Hi giục ngựa chạy đi, tiếng quát tháo dân chúng vô tội, làm cho Hữu Hi sợ hãi.

“Không, dừng tay, dừng tay!”- Hữu Hi hô to, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, cần gì phải tàn nhẫn đến vậy, cần gì phải đả thương người vô tội.

Hữu Hi nhảy khỏi ngựa, kéo người đàn ông tính đâm một đứa trẻ nhỏ lại: “Các người điên rồi sao?”

Họ nhận ra Hữu Hi là phu nhân Hoàng Bắc Thiên lập tức giật mình, nhưng lúc này hài tử đau khổ kêu lên, ngã xuống đất, máu chảy trước mặt Hữu Hi

Hữu Hi hoảng sợ nhìn về phía người cầm kiếm, nàng nhìn không được run rẩy, là Miêu Hồng, tiểu cô nương đáng yêu lúc này còn sống sờ sờ gì đã bị đâm chết

“Tại sao!” Hữu Hi cắn chặt nhìn Miêu Hồng.

“Có đôi khi chiến tranh chính là tàn nhẫn như vậy!”- Miêu Hồng phong khinh vân đạm nói, giết một người lại dễ dàng như bóp chết một con kiến

Trời ạ, Hữu Hi không thể tin được, nàng quay lại, nhìn máu chảy thành sông, nhìn những thi thể này, Vô Âu Môn giết người không chớp mắt, bọn họ điên cả rồi sao.

Chẳng lẽ vì hận thù tích tụ quá lâu nay bộc phát làm cho người ta trở nên tàn nhẫn điên cuồng như thế sao? Hữu Hi cảm thấy đầu một trận mê muội, không tin những gì bản thân đang nhìn thấy, nàng đau khổ ôm lấy đầu.

“Hữu Hi nàng làm sao vậy?”- Một Giọng nói quen thuộc ân cần, tới gần, muốn ôm nàng, nhưng Hữu Hi né tránh, chỉ vào hắn. “Đừng tới đây”

“Hữu Hi nàng lại nao loạn gì thế, ta thắng rồi, nàng đáng ra nên vui không phải sao?”- Trên gương mặt lạnh lùng của Hữu Hi mang theo chút khó hiểu, đôi mắt đen trầm lắng nhìn Hữu Hi.

“Vui về?”- Hữu Hi lưu về sao, “Nếu như chiến tranh vốn dĩ đã không thể tránh khỏi thương vong, thì dân chúng có gì sao, hài tử này làm sai gì, bọn họ tay không tác sát, tại sao lại giết chứ?”

“Đây là chiến tranh, tấn công hạ thành trì, tỷ tỷ, tỷ quá nhân từ rồi, như thế sẽ không thể làm đại sự!”- Miêu Hồng nhàn nhã lau vết máu trên thân kiếm thả vào vó.

“Các người điên cả rồi, điên rồi!”- Hữu Hi vội vàng lắc đầu, không dám nhìn mặt Hoàng Bắc Thiên, đối với sinh mệnh, hắn một chút cũng không coi trọng, về mặt lạnh lùng.

Hoàng Bắc Thiên ôm lấy cổ Hữu Hi, trấn an nàng: “Đừng sợ, ta mang nàng về phòng!”- Dứt lời hắn ôm lấy Hữu Hi, rất nhanh rời khỏi nơi đầy máu tanh.

Căn phòng này trước kia là chủ tướng Xích Thành ở, lúc phá thành, chủ tướng bị giết, nơi này đã thành nơi của Hoàng Bắc Thiên, hắn đặt nàng lên giường, trấn an nỗi sợ hãi tâm tình.

Hữu Hi hoảng sợ quan sát Hoàng Bắc Thiên lúc lâu, đột nhiên ôm lấy hắn: “Bắc Thiên, thu tay lại đi, được không, đừng giết người vô tội, đừng nên tàn nhẫn như thế. Chẳng tình lại đi, trẻ con, đàn bà đều vô tội nhưng đều đã bị giết chết, chẳng một chút cảm giác cũng không có sao, một điểm cũng không thấy đau sao?”

“Hữu Hi, việc này, nàg đừng lo, đây là chiến tranh, dĩ nhiên phải tàn khốc”.

Hữu Hi bình tĩnh nhìn Hoàng Bắc Thiên: “Như vậy chàng vẫn muốn tiếp tục sao, những việc như thế này sẽ còn rất nhiều thật sự khi tiếp quản thành trì, chàng lại giết sạch người sao?”

“Hữu Hi, tại sao nàg luôn phản đối chuyện ta làm”

“Chàng thật sự cứ tiếp tục như thế này sao? Được nếu đây là con đường chàng chọn, ta không phản đối chàng, ta sẽ ủng hộ chàng”- ánh mắt Hữu Hi sâu lắng, bình tĩnh yên lặng.

“Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên nghi hoặc.

“Có thể để ta nghỉ ngơi không, ta mệt rồi. Chàng ra ngoài đi!”

“Được, vậy ta ra ngoài nàg nghỉ ngơi đi”- Hoàng Bắc Thiên đứng dậy liếc nhìn Hữu Hi rồi xoay người rời đi, trong lòng hoài nghi, sao thái độ Hữu Hi lại chuyển biến nhanh như thế.

Hoàng Bắc Thiên đi rồi, Hữu Hi cũng không nghỉ ngơi, trong lòng đưa ra quyết định, nàg nhìn trời xuyên qua cửa sổ. Trong lòng tĩnh lặng, Bắc Thiên, chàng đã muốn thiên hạ, như vậy ta thành toàn cho chàng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 23

Máu tanh trôi qua, Xích Thành chỉ còn lại những bức tường cuối cùng, người Vô Âu Môn chán thủ Xích Thành, cũng từ đó cướp được nhiều tiền, chuẩn bị cho cuộc tấn công thành tiếp theo.

Hữu Hi lúc đầu còn kinh hoàng cảm thấy khủng khiếp nhưng dần dần cũng bình tĩnh lại, cả ngày nhốt mình trong phòng, không hề xuất môn.

Nàg cảm thấy bên ngoài mùi máu tươi quá nặng, thi thể chết đầy, nàg cảm nhận được tính kêu rên đầy đau khổ của những người đã chết đi.

Ngồi ở trước bàn, tỉ mỉ chiết từng hoa hồng đỏ, ánh mắt bình thản không hề có chút gợn sóng. Chiết hoa xong, Hữu Hi thuận tay cắm vào bình rồi đặt lên bàn bát tiên.

Sau đó đi tới phòng bếp, nàg muốn đích thân chuẩn bị vài món đồ ăn Hoàng Bắc Thiên thích nhân, rồi cùng nhau dùng bữa. Người ở phòng bếp bị nàg đuổi đi, chỉ để lại mình nàg tự tay làm thức ăn rất nhiều lần. Mỗi một món đại biểu cho tâm tình của nàg, có ngọt ngào, có cay đắng, có bi thương.

Trong đầu nhớ lại khoảng thời gian vui sướng hai người cùng trải qua, Hoàng Bắc Thiên từng rất dịu dàng từng rất yêu nàg, cũng biết hán đã hết lần này đến lần khác làm tổn thương nàg

Bận rộn trên mặt nàg vẫn nở nụ cười, đau khổ thoáng qua, nước mắt rơi xuống. Cho đến khi mặt trời xuống núi, cuối cùng cũng làm xong, Hữu Hi kêu người mang thức ăn tới phòng.

Trên bàn đầy thức ăn, đều là món hán thích ăn, dù hán không thể cảm nhận được mùi vị, nhưng hán nói thức ăn nàg làm không giống với bất cứ ai, vì trong đó có tâm có nước mắt của nàg, cho nên, hán có thể dễ dàng nhận ra mùi thức ăn.

Thức ăn đặt vây xung quanh bình hoa hồng mà Hữu Hi đã chiết, trên bàn còn đặt một bát bảo thanh đồng nén, ở trên là cây nén màu đỏ nhưng vẫn chưa đốt lên. Hữu Hi yên lặng ngồi một chỗ, bóng tối vây lấy nàg

“Hữu Hi sao nàg không thắp đèn”- Hoàng Bắc Thiên trở về, bóng đen bao phủ phòng, hán lên tiếng hỏi đi về trước kiểm nàg

Vừa dứt lời, trong phòng phát ra ánh sáng màu vàng, Hữu Hi đốt nén lên, ánh sáng chiếu rọi gương mặt nhỏ nhắn của nàg, làm cho Hoàng Bắc Thiên nhìn đến ngây dại. Hôm nay Hữu Hi rất đẹp, nàg trang điểm lên quả nhiên càng làm tăng sự xinh đẹp của bản thân, trang phục cũng là cổ tình mặc.

Hoàng Bắc Thiên không kiềm được đi tới bên cạnh Hữu Hi, cúi đầu, hôn lên môi Hữu Hi: “Hữu Hi, nàg.. thật đẹp”

Hữu Hi chỉ đơn thuần mỉm cười, đáp trả hán: “Ngồi đi, chắc chàng đói bụng rồi”- Giọng nói của nàg tựa như người thê tử nhỏ.

Hoàng Bắc Thiên ngồi đối diện Hữu Hi, ánh mắt dò từ người Hữu Hi xuống bàn đầy thức ăn.

“Hôm nay là ngày mấy?”- Trên bàn đầy món ăn mỹ vị, đối diện với người con gái xinh đẹp đến động lòng, trên bàn còn có hoa hồng đỏ, mọi thứ vừa lãng mạn vừa long trọng.

Hữu Hi nhường mỳ, tay đưa li rượu cho Hoàng Bắc Thiên, sau đó cũng tự mình rót vào li một ít rượu nữ nhi hồng

“Cũng không phải ngày đặc biệt gì, xem như là chúc mừng chàng thành công”- Hữu Hi dịu dàng mỉm cười, nhìn không ra có chỗ nào không đúng,

Tay Hoàng Bắc Thiên nắm lấy tay Hữu Hi, ánh mắt nghi ngờ đánh giá nhìn nàng: “Nói cho ta biết nàng đang suy nghĩ gì?”- Trước đây tâm ý tương thông, chỉ cần một cái ánh mắt, một cái mỉm cười đều hiểu rõ suy nghĩ của nhau; lúc này hẳn lại không biết, Hữu Hi thâm suy nghĩ trái tim cảm thấy sưng sờ.

“Ta đang nghĩ ta nên giải thích sao với chàng”- Hữu Hi rút tay mình ra, đôi mắt nhìn Hoàng Bắc Thiên, gần từng chữ một. “Phụ nữ luôn quá coi trọng tình yêu, một khi đã yêu rồi, thì sẽ dùng cảnh tính mạng để bảo vệ người nam nhân mình yêu, những thứ khác cũng không quan trọng. Nghĩ lại, hai người yêu nhau ở bên nhau không cần lo gì cả, nhưng ta quên mất nam nhân trừ cái gọi là tình cảm còn có dã tâm, có sự nghiệp, cần phải có được thiên hạ rộng lớn của bản thân, đây chính là khác biệt của nam nhân và nữ nhân”

“Hữu Hi, nàng vẫn còn giận sao?”- Hắn thật sự không thể không tìm hiểu nàng đang nghĩ gì, càng không biết hàm nghĩa chân thật trong câu nói của nàng là gì, lúc này đây hẳn cảm giác hai người ngày càng trở nên xa lạ, không, hẳn không thích loại cảm giác này, không thích.

“Lời ta nói đều là những gì mình suy nghĩ”- Hữu Hi cười cười. “Ta đến đây, điều may mắn nhất là gặp chàng, là chàng đã cho ta mọi thứ, chua xót đau khổ đắng cay, hi vọng ái ô, ta đã cảm nhận hết. Bắc Thiên chàng còn nhớ không, khoảng thời gian vui vẻ trước đây, chàng là luồng sáng rực rỡ trong cuộc đời tăm tối của ta, trong mắt ta chàng hoàn mỹ nhất, là nam nhân ta yêu nhất”

“Bây giờ thì sao?”- Đôi mắt Hoàng Bắc Thiên tối đen trở nên căng thẳng, khẽ cau mày. “Ta có phải là người nàng yêu nhất không?”

Hữu Hi không đáp, nhưng vẫn gắng gượng nói: “Nhớ kỹ lúc ta đến thời đại này, người đầu tiên ta gặp là Lăng Khiếu Dương, hắn từng tổn thương ta, khiến ta sống không bằng chết, ta đã tự sát nhưng ngay cả chết cũng không được. Cuối cùng chàng là người cho ta đứng khi sống tiếp. Ta vẫn hận hắn, hận hắn làm ta tổn thương, nhục nhã. Nhưng sau đó, hắn thay đổi, hắn từ từ chuộc lại lỗi lầm, giúp ta, cứu ta, thậm chí hi sinh tất cả. Ta cảm kích hắn, ta cũng nghĩ không cần hận hắn nữa, nhưng hắn luôn khiến ta phải giận, khiến ta cũng hận hắn, cảm giác đó thật mâu thuẫn.”

“Còn chàng Bắc Thiên, ngay từ đầu chàng là nam nhân ta yêu, bây giờ chàng đã thay đổi, những xung đột hiểu lầm, thương tổn đều do chàng gây ra, kể cả chàng đã tổn thương ta, ta cũng chấp nhận tha thứ. Bởi vì ta yêu chàng, cho nên cái sai cũng trở thành đúng. Nếu không yêu, bất cứ điều gì cũng biến thành sai, điều đó chứng minh phụ nữ thật mù quáng, yêu chàng, ta không phân rõ đúng sai, thương tổn có thể tha thứ, lừa gạt cũng tha thứ, Bắc Thiên, chàng có bao giờ nghĩ tới, điểm mấu chốt trong trái tim mỗi người là gì không?”

Hoàng Bắc Thiên nghe Hữu Hi nói, trái tim đau thắt, đúng vậy, vì yêu, Hữu Hi dung túng mọi thứ cho hắn, vì yêu, có thể bỏ qua mọi thương tổn tha thứ cho hắn, vì không yêu, cho nên dùng Lăng Khiếu Dương có làm bao nhiêu nữa Hữu Hi cũng không yêu.

Nhưng trên thế giới này không có tình yêu tuyệt đối như vậy, yêu hận dù bước đi trên một con đường, yêu hoặc không yêu đôi khi đan xen vào nhau.

“Ta biết, ta biết nàng thất vọng nàng đau khổ, nhưng trong lòng ta thật sự...”

Hữu Hi gật đầu: “Phải, ta biết, chàng yêu ta, trừ ta ra, chàng không yêu ai khác cả”- Chỉ là, vị thế của nàng trong lòng hắn vẫn còn kém so với quyền lực.

“Hữu Hi nàng sẽ không rời bỏ ta phải không?”- Hoàng Bắc Thiên nóng lòng muốn chứng thật, vì hắn biết, hắn không còn đủ tự tin đã xác định trái tim Hữu Hi hoàn toàn đặt vào hắn.

“Uống rượu đi”- Hữu Hi nâng li, cười nhạt phóng khoáng. “Chúc chàng thắng lợi”

“Nàng vẫn chưa trả lời ta”- Tiếng hét lạnh lùng xé nát mọi thứ trong đó hàm chứa sự bất an, tay Hoàng Bắc Thiên không hề nâng chén

“Ăn thức ăn trước đi”- Hữu Hi tự mình gấp thức ăn.

Hoàng Bắc Thiên tự nhiên sẽ không gạt bỏ ý tốt của Hữu Hi, ăn những thức ăn Hữu Hi gấp cho hắn. Đáy lòng lại chua xót hẳn buồn bã, đơn độc u uất nói: “Tất cả đều là do nàng làm đúng không?”

“Phải”

Hoàng Bắc Thiên cũng nói không được, hắn cảm nhận được nước mắt của Hữu Hi, nàng khóc, nàng khóc rồi giúp hắn làm nhiều thức ăn như thế.

“Tại sao khóc?”- Hắn hỏi

“Uống rượu đi, lát nữa ta sẽ nói cho chàng biết”- Hữu Hi mỉm cười quyến rũ, Hoàng Bắc Thiên chưa bao giờ nhìn thấy Hữu Hi như thế, hắn nâng li, vòng tay qua nhau, Hữu Hi đổ rượu từ trong tay mình vào miệng hắn, Hữu Hi cũng uống rượu từ tay hắn đưa.

Hoàng Bắc Thiên đứng dậy, từng bước đi tới bên cạnh Hữu Hi, đem nàng ôm vào lòng. Hữu Hi ôm lấy thắt lưng hắn, nhìn hai mắt hắn, kiễng mũi chân, mũi nữ nhi hồng khắc vào môi hắn.

Hắn không nhận được hôn thật sâu, khăn giọng nói nhỏ: “Hữu Hi, đáp ứng ta.. đừng ly khai”

Không biết bởi vì nộ hôn cuồng nhiệt của hắn, hay vì rượu, gương mặt Hữu Hi ửng hồng, dịu dàng nói: “Được, ta đồng ý, sẽ không ly khai chàng”

Hoàng Bắc Thiên an tâm mỉm cười, muốn hôn Hữu Hi, nhưng đầu lại mơ màng, ngất huyễn.

“Hữu Hi”- Hắn khó hiểu nhìn Hữu Hi, nhìn bóng người nàng ngày càng mơ hồ, tay không vững ngã ngồi trên ghế.

Hữu Hi đi lên trước ôm hắn: “Xin lỗi, Bắc Thiên, lần này là ta lừa chàng”- Môi đỏ mọng tham luyến hôn hắn, nước mắt cay đắng rớt xuống, rơi vào niềng hắn, hắn ý thức được gì đó, muốn vươn tay giữ lấy nàng, nhưng hai tay xụi lơ, bóng Hữu Hi cùng ngọn nến đang cháy rực trở nên mơ hồ, trong phòng một luồng sáng lóe lên, một bóng người màu đen xuất hiện, còn hắn cuối cùng mất đi ý thức.

Hữu Hi nhìn Hoàng Bắc Thiên tựa vào bàn ngất đi, trái tim khó ức chế nổi đau, trong mắt chảy lệ, quay đầu nhìn về phía xa: “Dạ Đế, dẫn ta đi đi, ta chuẩn bị xong rồi”

Nói xong đôi mắt nàng lại nhìn Hoàng Bắc Thiên, có lưu luyến có dứt khoát, ánh mắt mâu thuẫn, nổi đau trong lòng cũng đan xen. Ít nhất nàng để lại một hồi ức tốt đẹp về bản thân, sau đó đi đến thế giới mà nàng không biết.

Ánh mắt Dạ Đế trở nên tà mị khó bắt, hắn phát bào đen bao lấy Hữu Hi biến mất dưới ánh nền vàng lấp lánh trong phòng.

Trời đã sáng, Hoàng Bắc Thiên từ từ tỉnh lại, tay xoa xoa đầu, tìm kiếm bóng Hữu Hi. Xẹt qua mắt chính là cảnh vật quen thuộc, nhưng không thấy Hữu Hi đâu cả, Hoàng Bắc Thiên vội vàng bật dậy.

Trong đầu nhớ tới Hữu Hi cùng hắn uống rượu, nhớ tới dáng vẻ xinh đẹp của nàng khiến bất cứ ai cũng đờ đẫn, còn có cả Dạ Đế. Hữu Hi không thấy đâu, nàng bị Dạ Đế đem đi rồi, nhưng nàng đã hứa sẽ không rời khỏi hắn.

Tại sao lại nuốt lời, tại sao???

Hoàng Bắc Thiên đau đớn, hắn không có cách nào đi tìm Hữu Hi, Dạ Đế rất thần bí, hắn không biết đi đâu để tìm.

“Hữu Hi!!!Hữu Hi!!”- Hoàng Bắc Thiên đau khổ gào to đá ngã lăn ghế, đau khổ rên rĩ. “Hữu Hi, tại sao nàng gạt ta, nàng đã nói sẽ rời khỏi ta”

Hắn đau khổ, hắn không cam lòng, hắn không thể gặp Hữu Hi được nữa.

Ám dạ chi thành.

Hữu Hi đối với Ám dạ chi thành đã không còn xa lạ, nàng từng ở chỗ này rất nhiều ngày, chỉ là không cách nào thích ứng với hoàn cảnh, lâu lâu Dạ Đế đem nàng ra ngoài.

Người trong ám dạ chi thành khiến Hữu Hi liên tưởng đến quỷ hút máu, ưu nhã mê người, gương mặt tái nhợt, hàm răng sắc nhọn.

Dạ Đế nằm nghiêng trên tháp thương rộng rãi, nhìn Hữu Hi ngồi trước bàn vẽ mặt bình tĩnh kiên định, hắn đứng dậy, đi qua.

“Ta nói tiểu phiến phức nhà ngươi quyết định kĩ chưa?”

“Phải”- Hữu Hi gật đầu, không do dự.

Dạ Đế khó khăn gỡ đầu, ngồi xuống cạnh Hữu Hi: “Nhưng mà ta không muốn ngươi chết có biết không?”

Hữu Hi nhìn Dạ Đế, ôn nhu nói: “Đây là chọn lựa của ta, mong ngươi đáp ứng, đừng nói thêm gì nữa được không?”

“Nhưng mà..”- Hắn vẫn do dự.

“Chỉ hy vọng sau khi ngươi có được chú ngữ, hãy đem địa đồ giao cho Hoàng Bắc Thiên, giúp hắn lấy được thiên hạ”

“Ngươi cảm thấy như vậy tốt sao?”

“Hắn muốn thiên hạ, ta đáp ứng hắn, ta không muốn hắn giết chóc nữa, như vậy địa đồ là con đường tắt? Không cần chém giết, không biết tranh, hắn có thể có được thứ hắn muốn, Dạ Đế, ngươi làm được đúng không?”

“Nếu như ngươi đã kiên quyết thì ta sẽ làm”

Hữu Hi cười nhạt: “Ta chuẩn bị tốt rồi, tùy ngươi lúc nào ra tay cũng được”

“Được”- Dạ Đế đáp ứng, giọng nói ngưng đọng.

Chiếc giường màu vàng cực kì lớn, Hữu Hi để lưng trần phía sau, nằm lên giường, hai mắt nàng nhắm lại, giống như đang ngủ, nàng tuy thờ nhưng không có ý thức. Dạ Đế dùng loại thuốc đặc biệt khiến Hữu Hi mất đi ý thức, lúc lột da cũng không thấy đau.

Hắn không biết cơ hội sống sót của Hữu Hi là bao nhiêu, nhưng đây là cách duy nhất, lúc lột da lưng ai cũng không thể chịu đựng đau đớn. Hắn không thể bỏ qua cơ hội này, nên hắn đành phải tàn nhẫn dùng với Hữu Hi

Hy vọng cách của hắn có thể thành công, Dạ Đế đứng một bên, dùng vải trắng che mặt, trên người mặc bộ quần áo bó chặt tay áo, tay cầm dao sắc.

Dao sắc cứa vào sau lưng Hữu Hi, dù đau đớn đến đâu, Hữu Hi cũng không có phản ứng.

Trái tim Dạ Đế cũng từng đột thất lại, máu tươi từ lưng Hữu Hi chảy xuống. Bàn tay Dạ Đế thuần thục nhẹ nhàng nhấc xuống da thịt, mỗi một điểm đều rất cẩn thận.

Sau một lát, lớp da sau lưng Hữu Hi bị bóc hơn phân nửa, da và thịt chia là hai, cả người toàn màu.

Trên trán Dạ Đế toát mồ hôi hột, có người giúp hắn lau đi mồ hôi, cuối cùng dao cũng buông xuống. Trên tay hắn là lớp da người bị hắn cắt ra, thi vệ vùi vàng bùng tới một vật.

Dạ Đế cẩn thận đặt lớp da vào thao, trong thao là một loại thuốc màu xanh biếc rất đặc biệt, tẩm bột ở da người. Lúc này một người đi tới, trong tay cầm đủ loại hình dáng khí giới, phía dưới là một lớp da người nữa.

Nhìn máu sau lưng Hữu Hi chảy xuống, Dạ Đế thông thả lấy miếng da người mở ra cẩn thận đặt lên lưng Hữu Hi. Dạ Đế dùng sức liếm những vết thương do dao cắt để lại, để mảnh da người cùng thịt Hữu Hi từ từ dung hợp, giống như là một, máu trở nên cũng biến mất, trở lại hoàn mỹ như ban đầu, không hề có chút vết tích.

Dạ Đế thở dài, cuối cùng cũng xong, hắn từ trên giường nhảy xuống, đi tới chỗ đầu Hữu Hi, ôm lấy nàng, từ trong túi móc ra chiếc bình nhỏ màu xanh ngọc, để nàng uống vài giọt.

“Hữu Hi tỉnh lại, đại công cáo thành rồi”- Những ngón tay lạnh lẽo của Dạ Đế vỗ vỗ mặt Hữu Hi nhưng nàng không có chút phản ứng.

Hắn căng thẳng vội vàng gọi: “Hữu Hi, ngươi tỉnh lại”- Ngón tay cũng thử dò xét khí tức Hữu Hi

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 24

Dạ Đế dò xét khí tức của Hữu Hi, kinh hãi nhận ra nàng không còn thở nữa.

Không, cảm giác hoảng sợ đau khổ kéo tới, hắn đem Hữu Hi ôm chặt vào ngực, lòng lạnh lẽo. Dù cho đã chuẩn bị tâm lý tốt tới đâu, nhưng khi đối mặt với Hữu Hi nhìn thấy nàng không thở, hắn hối hận, hối hận mình sao làm chuyện ích kỷ thế này.

Hữu Hi, xin lỗi, trong đôi mắt tà mị của Dạ Đế đều là đau đớn, cúi đầu không hề giận Hữu Hi, lạnh lùng hôn lên môi Hữu Hi, sau đó đem nàng đặt lại trên giường, giúp nàng mặc quần áo.

Hắn thất thần đứng một bên, nhớ tới Hữu Hi từng nói, nàng đã không còn gì lưu luyến. Hắn dùng cách này mong rằng có hy vọng sẽ thành công nhưng không ngờ lại thất bại hoặc sai lầm ở đâu đó.

Hắn biết Hữu Hi đã nắm chắc sự thất bại, nàng rất rõ, sẽ không thành công, nàng sẽ chết, chẳng lẽ thứ nàng muốn chính là làm như thế.

Hoàng Bắc Thiên muốn có thiên hạ, hắn muốn nhìn thấy ánh sáng, nàng chấp nhận cho hắn, dùng chính mình thành toàn cho nam nhân mình yêu cho cả nam nhân nàng đã nợ.

Trước khi lột da, nàng cũng từng nói với hắn, tìm được Lăng Khiếu Dương, thay mặt nàng nói một tiếng, nàng không hận hắn nữa, không còn hận nữa, đừng nói gì nữa cả, những tổn thương lớn lao ấy trong lòng ai cũng rõ. Chỉ là hắn yêu nàng, nàng không thể đáp lại, cả đời này, lòng nàng, đã trao cho Hoàng Bắc Thiên.

Có lẽ là dự cảm, hoặc để ngừa vạn nhất, nàng sắp xếp rất nhiều việc, cũng đã nhận ra được nhiều thứ. Hắn không còn quan trọng, yêu cũng không quan trọng nữa, về mặt Hữu Hi rất bình thản, giống như ngủ thiếp đi, nhưng, nhịp tim, bát mạch không có, nàng đã chết, nàng đã chết.

Dạ Đế dùng tay vuốt ve mặt Hữu Hi, hắn đau khổ nhắm mắt lại, không dám nhìn Hữu Hi, trầm mặc lúc lâu mới rời đi.

Hắn đã không còn cảm nhận thấy hồn phách của Hữu Hi, không thể trở về tương lai, vì công thời gian vẫn chưa mở. Nhưng hắn lại không thể cảm thụ

được hồn phách của nàng, có lẽ, có lẽ đã xuống địa phủ, vì hắn không biết Hữu Hi tại sao lại không thờ nữa, cho nên hồn phách của Hữu Hi sẽ như vậy mà đi xuống địa phủ.

Trong căn phòng rộng rãi to lớn, chỉ bày biện một cái bàn, trừ lần đó ra, trên bàn còn bày thêm một giá đèn lồng được khảm bằng vàng, tinh xảo, hoa lệ, bên trong chiếc lồng hoa lệ ấy là một viên cầu đang tỏa sáng.

Dạ Đế dùng tay nâng da người lên, chặn chừa một chút rồi thuận phục đưa nó đến bên trên đèn. Sau đó, toàn bộ giá của đèn đều trở thành da người sống.

Bàn tay Dạ Đế nhẹ nhàng ấy vào đèn, trong nháy mắt da người phủ lên đèn bắn ra vô số đạo kim quang, chiếu sáng cả phòng Dạ Đế không kim được dùng tay che mắt.

Sau một lát, kim quang dần dần trở nên yếu ớt, không còn chói mắt, Dạ Đế mới từ từ hạ tay xuống. Da người dưới tác dụng của ánh đèn đang bắt đầu phản chiếu, trên vách tường phòng có rất nhiều ký tự kỳ quái.

Nhìn quang cảnh trước mắt, Dạ Đế trong lòng kích động, từ từ đọc, hắn phát hiện chú ngữ so với với chú ngữ 200 năm trước hắn nhìn thấy đã khác.

Trong lòng nghi hoặc, vội vàng xem thật kỹ, xem xong không khỏi mừng rỡ, trong lòng thầm nhủ xem ra bản thân đã nhận ra được ảo diệu trong đó.

Chú ngữ này chia giai đoạn biến hóa làm ba, giai đoạn thứ nhất là những gì hắn đã chứng kiến từ 200 năm trước. chú ngữ suốt đời.

Trong lòng đã từng nhìn thấy chú ngữ kế tiếp này nhưng liệu hắn có thể thoát khỏi thế giới bóng tối, quay lại với ánh sáng. Nếu như hắn đoán không sai, chú ngữ cuối cùng đó là chú ngữ thiên hạ.

Lúc này, quyền lực đối với hắn đã không còn hứng thú, hắn muốn chính mình sống lại, thoát khỏi bóng tối, nghênh đón ánh sáng như người bình thường có sinh lão bệnh tử, không phải như bây giờ muốn chết cũng không xong, trải qua trăm năm tháng, hắn rất rõ bản thân muốn gì nên biết rất rõ bản thân cần làm gì.

Hắn rất nhanh ghi nhớ nội dung chú ngữ, nhớ thật kỹ, chờ tới ngày cầu ăn nhật, hắn liền đọc chú ngữ di chuyển này, lúc đó hắn cùng thần dân có thể thoát khỏi bóng tối, sống lại.

Ánh sáng vàng dần dần mất đi, rồi biến mất, trong phòng trở nên tối đen.

Dạ Đế đi gặp tất cả thần dân của hắc ám chi thành tuyên cáo tin tức tốt này. Sau khi Dạ Đế tuyên bố, tất cả mọi người đều sôi nổi, trên gương mặt tái nhợt đầy lên niềm vui sướng, hoan hô.

Dạ Đế cũng như mọi người vui sướng chậm rãi lui ra sau, về phòng Hữu Hi. Nàng vẫn ngủ rất yên bình, vẻ mặt xinh đẹp không hề có gì gọi là đau đớn, trong lòng hắn có chút mất mát.

Hắn rất thích Hữu Hi, nhưng hắn cũng nhìn thấu, không nên tận lực theo đuổi bất cứ cái gì, thứ duy nhất đeo đuổi là của sống tự do như bây giờ. Cho nên dù thích, hắn cũng không chế bản thân, không để bản thân lâm vào suối tình, hơn nữa trăm năm qua, hắn đã không còn dám yêu ai, hắn sợ cảm giác đau đớn khi mất đi.

Thờ người ra hồi lâu, Dạ Đế sai người chuẩn bị quần áo hoa lệ nhất cho Hữu Hi, trên giường nàng cũng chất đầy hoa nở vào đêm, một loại hoa chỉ phát triển trong ám dạ chi thành, một đóa hoa hắc bạch giao nhau, quý dị nhưng xinh đẹp.

Hữu Hi cũng xinh đẹp như thế, tựa như ngủ thiếp đi, Hữu Hi, nàng thật đã ngủ rồi sao.

“Hữu Hi, ta nhất định giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện”- Hắn nắm lấy tay nàng nói nhỏ, sau đó bóng người trở nên hư ảo biến mất.

Xích Thành.

Hoàng Bắc Thiên vẫn mặc trên người nhung trang, uy vũ như trước, trên gương mặt trừ dục vọng quyền lực còn có nỗi đau đớn trong sâu thẳm.

Hắn mất đi Hữu Hi, hắn không biết Hữu Hi đi đâu, lòng hắn như bị người ta cắt đi một miếng, cảm giác trống rỗng, cái gì cũng không có, như kẻ mất đi linh hồn, lòng như đã đi theo Hữu Hi.

Nhớ nhưng cùng đau khổ dày vò tìm hắn, nhưng mà đã đi tới bước này, hắn không cách nào buông tay được nữa.

Không phải hắn không yêu Hữu Hi, nhưng hắn hy vọng nàng cùng hắn có thể đứng trên một lập trường, hắn làm gì Hữu Hi đều ủng hộ.

Hữu Hi vì bên cạnh hắn có Miêu Hồng, hay vì những tổn thương hắn đã gây ra mà bỏ đi.

Trong chiến tranh, giết chóc chảy máu là không thể tránh khỏi, Hữu Hi nói không muốn thấy hắn giết người, không muốn hắn tắm trong máu tanh, thái bình thịnh thế, hắn không thể làm chuyện nghịch lòng người.

Nhưng, đi tới bước này, hắn đã bắt đầu thắng lợi, giết chóc là không thể tránh.

Hắn thừa nhận, bản thân nuốt lời, không thực hiện lời hứa với Hữu Hi, là hắn có lỗi. Lúc đầu hắn ngỡ rằng sau khi giết hoàng đế, sẽ lập tức đi khỏi Vô Âu Môn, nhưng mà, lúc hắn muốn rời khỏi lại phát hiện, bản thân không cam lòng làm kẻ tầm thường, không thể buông bỏ quyền lực trong tay, cho nên đứng trước lời khuyên của nhiều người trong vô Âu Môn, hắn quyết định đi theo con đường này.

Hắn chịu đủ rồi, bản thân bị quyền lực áp bức, trở mắt nhìn người thân mình lâm nạn, còn bản thân bất lực. Cho nên hắn muốn quyền lực, quyền lực lớn nhất, ai cũng không thể bức bách hắn, khi dễ người nhà hắn.

Điều này là sai sao? Tại sao Hữu Hi không chịu hiểu, cũng không ủng hộ hắn? Rời khỏi hắn, nàng đi đâu? Sống như thế nào, sẽ yêu nam nhân khác sao? Nghĩ tới đó trái tim thất lại, bắt đầu muốn nổi loạn.

Đêm dần dần kéo tới, che phủ đi bóng người cô đơn, ngăn ra lúc lâu, hắn chậm rãi xoay người đi vào phòng.

Lúc tiến vào cửa, hắn nhìn thấy bó hoa hồng Hữu Hi để lại, còn cả mùi thơm tự nhiên từ nàng tỏa ra. Nhớ nàng, chỉ có hai ngày thôi, hắn thật sự nhớ nàng, cảm giác này hành hạ dày vò hắn.

Hữu Hi, nàng trở về đi, trở về được không? Đau lòng giữ chặt nơi ngực, lao đảo đi tới trước, co quắp người ngồi trên ghế.

“Sao, hồi hận à?”

Một bóng người cùng giọng nói châm chọc từ trong phòng vang lên, nghe thấy ghế, Hoàng Bắc Thiên bật ngời, tìm kiếm kẻ đang nói chuyện.

Là hắn, là Dạ Đế, là hắn mang Hữu Hi đi, Hoàng Bắc Thiên bước lên trước, giữ lấy vạt áo Dạ Đế: “Người đem Hữu Hi đi đâu, đem nàng trả lại cho ta, trả lại cho ta”

“Quyền lực và nàng, người chỉ có thể chọn một, hai người không thể cùng có”- Dạ Đế phong khinh vân đạm nói, hất tay Hoàng Bắc Thiên.

“Vậy người tới làm gì? Hữu Hi đâu, để ta gặp nàng”- Hai mắt Hoàng Bắc Thiên trở nên điên cuồng mang theo đau khổ.

“Hữu Hi?”- Đôi mắt Dạ Đế âm đạm. “Người không còn gặp được nàng nữa đâu., cả đời này cũng đừng mong”

“Tại sao?”- Lòng Hoàng Bắc Thiên như bị dao găm. “Nàng sẽ không như vậy, nàng yêu ta, nàng chẳng qua chỉ là giận dữ rồi sẽ quay về.”

Không biết là đang cố chống lại Dạ Đế, hay đang tự lừa gạt bản thân...

Dạ Đế lắc đầu: “Không, nàng ấy sẽ không về được nữa, bởi vì...”

“Người muốn nói gì?”- Trái tim Hoàng Bắc Thiên đột nhiên bị sợ hãi vây kín, cảm giác choáng váng bắt đầu.

Từ trong lớp áo choàng đen, Dạ Đế lấy ra đèn lồng đặt trước mặt Hoàng Bắc Thiên.

“Đây... là gì?”- Hoàng Bắc Thiên bất an hỏi, ánh mắt sợ hãi nhìn đèn lồng rồi lại nhìn Dạ Đế.

Dạ Đế dùng tay chạm nhẹ vào lớp da người trên đèn lồng, trong lòng bí ai: “Sờ xem, có lẽ người sẽ biết, đây là cái gì, là da Hữu Hi, người có biết không?”

“Không!”- Hoàng Bắc Thiên hoảng sợ lui về sau, lạnh lùng gương mặt mất đi huyết sắc. “Người nói vậy”

“Hữu Hi đã chết.. nàng chết rồi!!”- Dạ Đế tà ác, không hề có chút uy lự, ngược lại còn rất tàn nhẫn muốn đã thương trái tim Hoàng Bắc Thiên, vì Hoàng Bắc Thiên đã làm tổn thương Hữu Hi. “Người muốn thiên hạ này, nàng thành toàn cho người, ta muốn trở về ánh sáng, cho nên nàng dùng cái chết để đáp ứng người và ta, nàng chết rồi...”

“Không!”- Hoàng Bắc Thiên đau khổ ôm lấy đầu, gào thét lui về sau, hốc mắt phấp phồng, ánh mắt trở nên dữ tợn, hắn quát to: “Hữu Hi, Hữu Hi ở đâu, để ta gặp nàng, để ta thấy nàng”

“Người yêu nàng tại sao năm lần bảy lượt làm tổn thương nàng, hôm nay người muốn có thiên hạ, thứ này sẽ giúp người không cần tốt chút sức nào cả, người có thể đạt được ý nguyện”

“Không, đem Hữu Hi trả cho ta, trả lại cho ta”- Hoàng Bắc Thiên như kẻ điên đi lên trước, nắm quần áo Dạ Đế, cuồng nộ gào quát: “Ta không cần quyền lực, ta cần Hữu Hi, nàng không chết, nàng nhất định không chết”

Dạ Đế dùng sức đẩy Hoàng Bắc Thiên, cánh tay dài vung lên, trong khoảng không xuất hiện hình ảnh. Đôi mắt đau khổ của Hoàng Bắc Thiên nhìn hình ảnh trước mắt, Hữu Hi bình tĩnh nằm trong cung điện màu vàng, trên giường phủ kín hoa.

“Không, Hữu Hi đừng chết, Hữu Hi”- Hoàng Bắc Thiên vọt lên, điên cuồng gọi tên Hữu Hi, đau khổ hồi hận, nước mắt rơi xuống.

Nhưng hình ảnh chỉ là hư ảo, hắn không thể ôm được Hữu Hi, không chạm vào được nàng, đau đến tê tâm liệt phế, khiến hắn thở không xong.

Dạ Đế lạnh lùng nhìn Hoàng Bắc Thiên đau khổ chặt vật, hắn cô đơn nói: “Chúng ta đều là kẻ ích kỷ, người vì quyền lực, ta vì ánh sáng, chúng ta đều

không xứng có được Hữu Hi, không xứng để yêu”- Dạ Đế nói xong liền biến mất.

Trong phòng chỉ còn tiếng rên khóc của Hoàng Bắc Thiên, trên bàn là đèn lồng phủ lớp da Dạ Đế. Hữu Hi, Hữu Hi, Hoàng Bắc Thiên không không chế được tâm tình bản thân, rống to thất thanh, ni non gọi tên Hữu Hi.

Trong đầu đồng loạt hiện lên nụ cười của Hữu Hi, lời nói dịu dàng của nàng, còn có cả dáng vẻ hạnh phúc khi gọi tên hắn của nàng. Nàng dùng cái chết thành toàn hắn, nàng không hy vọng hắn tiếp tục giết người, nàng chỉ muốn một người là hắn.

Hữu Hi, nàng sao lại bỏ lại hắn, Hữu Hi chết, hắn không thể thấy thi thể nàng, cũng không thể nghe được tiếng cười của nàng, lời nói dịu dàng của nàng, không thể ăn thức ăn nàng làm, không thể mặc quần áo nàng may.

Nàng nhất định rất tuyệt vọng, không có chút lưu luyến, hắn sao lại tổn thương Hữu Hi, đó là người phụ nữ hắn yêu nhất, là người hắn yêu. Hoàng Bắc Thiên siêu vẹo bước đi, thất hồn lạc phách đi tới trước bàn, tay run rẩy cầm lấy đèn lồng.

Hai mắt đầy lệ chăm chăm nhìn da người, phát ra chuỗi cười bi ai quái dị. Rất nhiều người từng muốn tranh đoạt, giờ lại trong tay hắn, có được nó, hắn có thể có được thiên hạ, là chúa tể.

Hoàng Bắc Thiên cười to, cười đến giàn giụa nước mắt, vẻ mặt đau đớn, hắn đau đớn gào thét: “Thiên hạ trong tay, ta có được chú ngữ, có thể có tất cả, nhưng Hữu Hi đã chết, đã chết, ta không thể gặp được nàng nữa Hữu Hi, trái tim ta trống rỗng, có được thiên hạ, nhưng mất đi người mình yêu, có thiên hạ thì ích gì, Hữu Hi, nàng biết không, ta có được thiên hạ thì sao chứ, tất cả chỉ là vô nghĩa”

Hoàng Bắc Thiên đau khổ ni non, bóng người đứng không vững lui ra sau: “Hữu Hi, chúng ta từng nói, đời đời kiếp kiếp ở cùng một chỗ, Hữu Hi chờ ta, ta sẽ đuổi theo nàng, cùng nhau luân hồi, bên nhau cả đời, ta nhất định không phụ nàng.”

Hoàng Bắc Thiên cầm đèn lồng trong tay nện xuống bàn, nát vụn, rút thanh kiếm nhỏ bên hông, không do dự đâm về phía trái tim.

Hữu Hi chờ ta...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 25

Kiếm trong tay Hoàng Bắc Thiên không chút lưu tình đâm xuyên qua trái tim, máu như hoa phu trào, thân thể cao lớn từ từ ngã xuống.

Trong mắt có hồi hận, trên mặt là đau đớn, nhưng cũng có hạnh phúc, đến tận lúc này, hắn mới hiểu, hắn cần gì.

Hắn muốn Hữu Hi, muốn chính là Hữu Hi...

Hữu Hi đã chết, hắn sống cũng không còn ý nghĩa, hắn lần lượt thất hứa với Hữu Hi. Lúc này, cùng nhau chết, đời đời kiếp kiếp một lời thề, hắn không thể phụ Hữu Hi nữa. Bên môi nở nụ cười, Hữu Hi, chờ ta, ta tới rồi, đừng bỏ ta lại.

Dạ Đế hoàn thành lời hứa với Hữu Hi, đem thiên hạ gì đó giao cho Hoàng Bắc Thiên. Giống như hắn nghĩ, Hoàng Bắc Thiên đối với quyền lực điên cuồng như vậy, điên cuồng đến mức bỏ đi Hữu Hi, hắn là rất nhanh sẽ quên đi cái chết Hữu Hi, một lòng đi lấy thiên hạ, Hữu Hi sẽ dần dần bị quên lãng.

Dạ Đế về tới Ám dạ chi thành, đi tới phòng Hữu Hi, đôi mắt tà mị đau đớn, thân ảnh di động đi tới cạnh Hữu Hi. Vươn ngón tay dài lạnh lẽo chạm vào mắt Hữu Hi, như muốn khắc sâu hình ảnh của nàng.

Kỳ thật trong lòng vẫn lưu luyến, nhưng hắn cùng Hoàng Bắc Thiên có gì khác nhau, vì lợi ích bản thân mà đẩy Hữu Hi vào vòng nguy hiểm.

Ngay từ đầu hắn đã ôm ý niệm này trong đầu, cho nên chưa bao giờ tận tình yêu, còn Hữu Hi, hắn cho rằng nàng sẽ có cơ hội trở về hiện đại. Nhưng mà có một số việc, hắn không thể nắm chắc trong tay.

Ngón tay chạm vào da thịt ấm áp nhẵn mịn. Ấm áp!! Đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn cảm thấy ấm. Trong lòng Dạ Đế sửng sốt, đôi mắt tà mị tròn to, tay hắn bắt lấy cổ tay Hữu Hi.

Trời a!! Hắn run rẩy, mạch Hữu Hi đang đập, nàng không chết, nhưng mạch tượng rất cổ quái, vì quá kích động, Dạ Đế không hề suy nghĩ nhiều, hoàn toàn chìm đắm trong niềm hân hoan khi biết Hữu Hi không còn sống.

Về mặt hắn mừng rỡ, trái tim nhảy múa điên cuồng, tay ôm lấy Hữu Hi, áp chặt vào người hắn, vội vàng gọi nàng tỉnh dậy: “Hữu Hi, tỉnh lại, tỉnh lại”

Hai mắt chậm rãi mở ra, ngây ngốc nhìn gương mặt Dạ Đế, đầu óc dần trở nên thanh tỉnh, cũng muốn tự hỏi bản thân cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nàng nháy mắt, nhẹ giọng hỏi: “Ta không chết sao? Chúng ta thành công rồi sao?”- Vừa nói trong lòng vừa mơ hồ nghĩ, nhướn mắt, đau đầu nói: “Không đúng, ta nhớ kỹ hồn phách thoát ra khỏi cơ thể, phiêu lưu giữa không trung, thậm chí ta còn nhìn thấy người dùng dao cứa vào da ta, máu chảy đầm đìa, rất đáng sợ, ta kêu người nhưng không thể phát ra tiếng, là ta nằm mơ sao?”

Hữu Hi nói xong giật mình, cũng không còn cảm giác đau, tay sờ sờ lưng, về mặt nghi ngờ, đôi mắt đen nhìn Dạ Đế, tìm kiếm lời giải thích.

Trên mặt Dạ Đế tràn ngập niềm vui, kích động dùng hai tay bưng lấy mặt Hữu Hi, hôn tới tấp, không khỏi nói: “Thật tốt quá, người không chết, không chết!”

Hữu Hi vội vàng ngăn cản đôi môi không quy củ của Dạ Đế, nhìn hấn biến thành như vậy nàng vội nói: “Ta tốt lắm, không có chết, người cũng đừng ăn đầu hũ của ta”

“Ta đang rất vui, nghĩ người đã chết ta vừa đau khổ vừa tự trách bản thân”

Hữu Hi làm điệu bộ buồn nôn: “Muốn nôn quá đi”

Dạ Đế cười hăng hắc, vui sướng kêu loạn, ngôn ngữ không hề theo trật tự: “Ta nghĩ người không chết có lẽ vì hồn phách còn lưu lạc, lúc này chẳng qua chỉ là tạm thời mất đi sự sống. Sau khi ta đắp người miếng da mới, hồn phách không còn nơi nào đi đành quay về. Tóm lại mặc kệ lý do là gì, người không chết thật tốt quá. Tiểu phiền phức, sau này người cứ đi theo ta, chờ ta rời khỏi bóng đêm, ta sẽ đưa người đi du sơn ngoạn thủy, có ăn có uống, có thể tiêu dao”

Dạ Đế cũng không phải không có lý, nàng xuyên qua vào thân xác Lãnh Dạ Hủy. Bắt đầu từ bây giờ trên lưng không còn mấy cái chú ngữ nữa, Dạ Đế cũng giúp nàng thay da mới, nói như vậy sau này rất dễ dàng. Hữu Hi thờ hất nói Dạ Đế: “Người tìm được điều huyền bí trong đó rồi sao?”

Dạ Đế nhướn mày, đắc ý: “Đương nhiên, chờ đến ngày cầu ăn nhật, ta chỉ cần đọc chú ngữ quang minh thì sẽ trở về nhân gian, tiếp xúc ánh mặt trời, nghĩ tới thật là vui”

“Vậy còn những cái khác”

“Yên tâm, ta đem chú ngữ còn lại đưa cho hấn, hấn không cần giết chóc, có thể một lòng thực hiện mộng quân vương của hấn, người an tâm ở đây, tiêu sái cùng ta đi khắp thiên hạ”- Dạ Đế đang cười đột nhiên nhớ tới gì đó, do dự nói: “Nhưng mà, ta nói với hấn, người chết rồi, vì lúc đó ta thật sự nghĩ người đã chết”

Trái tim nhảy lên, mở to mắt nhìn Dạ Đế: “Vậy hấn sao rồi”

Dạ Đế nhíu mày: “Sao? Người vẫn không thể từ bỏ nam nhân như hấn sao? Hấn đã không còn như trước, hấn của bây giờ không đáng để người yêu”

Hữu Hi hạ mi xuống, cúi đầu nói: “Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi”

“Ta xem người vẫn chưa hết hy vọng, không bằng đi xem hấn đang làm gì, nói không chừng đang điên cuồng cầm đèn lồng nghiên cứu làm sao có được thiên hạ”- Dạ Đế nói xong, vung tay, trong không gian xuất hiện hình ảnh, làm cho Hữu Hi hết hy vọng cũng tốt

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nàng là hoa hồng nàng chiết, chỉ là trên bàn loang lổ vết máu.

Máu? Trái tim Hữu Hi không kìm được căng thẳng, hai tay đan vào nhau, hai mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh trước mắt. Trên mặt đất là Hoàng Bắc Thiên, hấn đang mỉm cười, an tĩnh nằm trên sàn, nơi ngực là một thanh kiếm cắm sâu, bên người chỉ toàn máu tươi.

Không, trái tim nàng như bị xe nghiền nát, nàng nhảy dựng lên, nhào tới trên mặt đất, không có đau đớn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, run rẩy hỏi Dạ Đế: “Hấn, hấn đã chết sao? Hấn chết rồi sao”

Dạ Đế vội vàng đỡ lấy thân thể run rẩy của Hữu Hi về mặt nàng nghi ngờ khiếp sợ, hấn cũng không ngờ, Hoàng Bắc Thiên lại lựa chọn cái chết, hấn không phải phát điên vì cái gọi là thiên hạ sao, thiên hạ đã trong tay, sao lại chọn cái chết.

“Nói cho ta biết hấn chết rồi sao?”- Hữu Hi thét đến thất thanh, tay run rẩy nắm lấy quần áo Dạ Đế gào to.

Dạ Đế siết chặt cánh tay, cau mày an ủi Hữu Hi bình tĩnh lại.

“Bên ngực hấn bị kiếm đâm, ta làm sao tỉnh táo được”- Hữu Hi khóc đánh vào ngực Dạ Đế, đau khổ hô to: “Ta không muốn kết cục như thế, không muốn”

Dạ Đế cau mày an ủi nói: “Ta mang người đi gặp hấn, đừng khóc nữa.

Hữu Hi xụi lơ trong lòng Dạ Đế, khóc không thành tiếng! Bắc Thiên, Bắc Thiên của nàng nhất định không sao!”

Dạ Đế mang Hữu Hi chỉ chớp mắt đã tới chỗ Hoàng Bắc Thiên, Hữu Hi không quấy rối, chỉ lẳng lặng nhìn người nằm trên đất là Hoàng Bắc Thiên. Đầu óc nàng trống rỗng, thân thể nhũn mềm, ngã ngồi bên cạnh Hoàng Bắc Thiên, hấn đã chết, chết thật rồi, không còn hơi thở, không còn nhịp tim, một nhát

kiếm xuyên qua trái tim hắn, một tay hắn giữ chặt.

“Bắc Thiên”- Nàng sai rồi sao, nàng sai rồi sao, Bắc Thiên không phải muốn quyền lực sao, tại sao hắn làm như vậy, tại sao lại tự tử, có phải nàng thật sự sai rồi sao, Hữu Hi ôm Hoàng Bắc Thiên bị thương bật khóc, trái tim xé rách đau đớn.

“Hữu Hi”- Dạ Đế đặt tay trên vai nàng, muốn an ủi, nhưng lại nói không nên lời.

Tất cả đều nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Bắc Thiên”- Hữu Hi thì thầm gọi tên hắn. “Chàng muốn cùng ta đời đời kiếp kiếp bên nhau, khi nào ta chết mới có thể chấm dứt mọi thứ, có đúng hay không, là ta hại chàng, tại sao, cuối cùng ta lại tổn thương người bên cạnh mình, ta tuyệt đối không để chàng cô đơn, không...”- Nước mắt tuôn trào, trái tim nhức nhối trong đau đớn tuyệt vọng.

Dạ Đế hiểu ý Hữu Hi, nàng muốn theo Hoàng Bắc Thiên chết đi, không được, hắn không để Hữu Hi chết, hắn cau mày, rút kiếm từ ngực Hoàng Bắc Thiên ra, nhìn Hữu Hi nói: “Đừng đau khổ nữa, cùng lắm ta đổi trái tim mới cho hắn, biết đâu sẽ sống lại, người không cần đi theo hắn tuấn tú”

Hữu Hi vẻ mặt ngẩn lệ, không quay đầu lại, thất hồn lạc phách nói: “Còn có thể cứu sao? Đổi một trái tim, hắn còn là Bắc Thiên sao, còn là nam nhân ta yêu sao?”

Nhìn Hữu Hi đau khổ, Dạ Đế từ giận mình, nếu như không phải hắn cố ý làm tổn thương Hoàng Bắc Thiên, nói Hữu Hi đã chết, làm cho hắn đau khổ, nói không chừng bây giờ tất cả đều trở thành đại hỉ.

“Cứu sống đã rồi tính tiếp”- Dạ Đế nói xong đứng dậy. “Ta đi tìm trái tim mới người không được làm chuyện điên rồ?”

Hữu Hi tính ngăn cản Dạ Đế nhưng không kịp, Dạ Đế vung tay trước khi bỏ đi, nàng mất đi tri giác, còn hắn trong chớp mắt biến mất.

Dạ Đế bước đi trong đêm, trong lòng thầm nghĩ những điều Hữu Hi nói, nếu đổi tim đó còn là Hoàng Bắc Thiên sao? Hay phải là trái tim yêu Hữu Hi sao?

Ai, thật đau đầu, hắn không muốn nhìn thấy Hữu Hi ngu muội chết theo Hoàng Bắc Thiên. Có rồi, trong đầu hắn lóe lên, nghĩ tới gì đó, bóng người bay vù vù biến đi trong đêm.

Trong căn phòng không hề có lấy ánh đèn, yên tĩnh, lộ ra sự cô độc tĩnh mịch, Dạ Đế xuất hiện ngay trong phòng.

Khắp nơi đều bày đầy hoa hồng, bóng tối là thế giới của hắn, nên Dạ Đế có thể nhìn thấy rất dễ dàng.

“Ai?”

Thính lực của chủ căn phòng vô cùng tốt, Dạ Đế yên lặng xuất hiện đã tạo ra âm thanh kinh động hắn.

“Là ta”- Dạ Đế đáp gọn lòn.

“Dạ Đế”- Chủ nhân trên giường đứng dậy, mang giày đứng xuống đất. “Người tới đây làm gì?”

Dạ Đế cười: “Ta tới muốn mượn người một thứ, không biết người có nguyện ý?”

“Là thứ gì?”

“Là tim của người”

Hữu Hi từ trong hôn mê tỉnh lại, ánh trăng chiếu vào phòng, lòng nàng đau đớn, đau quá, rất đau đau đến muốn nổ tung ra.

Vì Hoàng Bắc Thiên chết đi, nên trái tim nàng mới đau đến vậy, trên mặt thê lương, Hữu Hi dùng tay sờ mặt Hoàng Bắc Thiên, trên mặt nàng đầm nước.

Định thần lại, dưới ánh nến vàng, Hữu Hi thấy mình nằm trên giường, cúi đầu nàng thấy bên cạnh mình là một nam nhân, gương mặt tuấn mỹ, không chút đau đớn giống như ngủ thiếp đi.

Là Bắc Thiên, hắn ở bên nàng, hắn còn thở, còn sống. Hữu Hi run lên, tay sờ nhẹ vào người hắn. vết thương của hắn cũng biến mất, không còn vết tích, trái tim đập như bình thường, chỉ có điều hắn ngủ say vẫn chưa tỉnh lại.

Nàng khẽ giật mình nhất định là Dạ Đế cứu sống Hoàng Bắc Thiên, trái tim Hữu Hi nhảy dựng lên, không thể tin đây là thật, nàng vui mừng cực độ, nước mắt trào ra tựa như những hạt châu bị chặt đứt dây tuột rơi.

“Hắn không có chết, người yên tâm đi”- Dạ Đế vẻ mặt có chút tà mị, ngón tay vuốt cằm đôi mắt sâu hoắm nhìn Hữu Hi gương mặt kích động.

“Cảm ơn người”- Hữu Hi nói lời cảm ơn, tay vuốt nhẹ gương mặt ấm áp của Hoàng Bắc Thiên, nghe tiếng tim đập của hắn, lòng của nàng được an ủi rất nhiều, nhẹ nhàng đáp chần lại cho hắn.

Hữu Hi xuống giường mang giày, trong lòng nhớ tới gì đó, nhủ mảy, ánh mắt lộ vẻ bất an, nhỏ giọng hỏi: “Thật sự có thể thay tim sao?”

Dạ Đế gật đầu: “Đương nhiên rồi, nếu không hẳn đã đi trầu diêm vương”

Hữu Hi sắc mặt trắng toát, chỉ có thể dùng tim người khác, cứu Hoàng Bắc Thiên sao? Nàng bất an hỏi: “Là tim của ai? Người từ đâu có trái tim này”

Ánh mắt Dạ Đế lóe lên, buông tay vô vị nói: “Ta tìm đại ai đó, lấy tim của hắn, dù sao hắn sống cũng đau khổ, chết đi biết đâu là giải thoát, ta cứu sống được người trong lòng người là tốt rồi, quản nhiều việc như thế làm gì”

“Nhưng như vậy rất tàn nhẫn? Tùy tiện đoạt đi tính mạng người khác?”

“Là hắn nguyện ý ta không có bức, người an tâm đi, chờ hắn tỉnh lại hay cùng ta rời đi?”

Người đó nguyện ý? Ai lại đem trái tim của mình cho người ta lấy chứ. Hữu Hi nhìn Dạ Đế ánh mắt sáng rực, lòng nàng bất an sợ hãi, liên tưởng tới Lăng Khiếu Dương. Nàng đứng dậy túm lấy vạt áo Dạ Đế, tái nhợt mặt, nghiêm túc hỏi: “Nói cho ta biết, hai mắt của Hoàng Bắc Thiên là của ai, còn cả trái tim này nữa, nói cho ta biết, ta muốn nghe sự thật”

Dạ Đế nhủ mảy, hai mắt tà mị không nhìn Hữu Hi, hướng lên nóc nhà nói: “Ta nói thật mà”

Hữu Hi buông lỏng hân, cau mày: “Được, vậy người đem người và thi thể của người đã hiến mất và tìm tới đây, ta sẽ tin” - Trong đầu Hữu Hi thỉnh thoảng cảm thấy ánh mắt của Hoàng Bắc Thiên rất quen, quen đến mức làm nàng hoảng sợ.

Dạ Đế bất đắc dĩ chột dạ nói: “Ai nha, dù sao người cũng hận hắn, hắn chết đi hợp ý người, hơn nữa hắn lại yêu người, đem trái tim đổi cho người người yêu vẫn là một lòng yêu người, hơn nữa là hắn tình nguyện, người so đo nhiều thế làm gì”

Trái tim Hữu Hi cứng lại: “Người nói gì? Là Lăng Khiếu Dương phải không, hai mắt là của hắn, trái tim cũng thế”

“Đúng vậy là hắn” - Dạ Đế bất đắc dĩ buông tay. “Ta chỉ muốn giúp, hắn không phải từng tổn thương người sao, người cũng hận hắn, hắn chết hay không thì đối với người cũng có tổn thất gì đâu, quan trọng là, hắn dùng trái tim của mình yêu người, như thế lưỡng toàn cả hai, hắn xem như được giải thoát”

“Không” - Đầu nàng như bị kẻ lang thang gõ vào đầu, tâm như bị kiếm sắc đâm vào, đau co thắt lại, nàng bưng kín ngực, thân thể không tự chủ cảm giác mặt đất quay cuồng.

“Đau quá, đau quá” - Hữu Hi đau đón gào to, tay ôm lấy ngực.

“Hữu Hi người sao thế? Sao lại đau” - Dạ Đế tiến đến ôm lấy Hữu Hi đỡ nàng ngồi xuống ghế.

Hắn tại sao phải làm như vậy, giao cả trái tim, cả đôi mắt cho nam nhân nàng yêu, Lăng Khiếu Dương cuối cùng hắn đang cố gắng gì cái gì chứ? Hữu Hi đau nói không nên lời, lát sau mới khó khăn hỏi nhỏ: “Hắn đâu, hắn ở đâu”

“Tại Hoàng Thành”

“Mang ta đi tìm hắn” - Hữu Hi đau đón nói, quay đầu nhìn về phía Hoàng Bắc Thiên vẫn chưa tỉnh lại.

Nghĩ tới hành động của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi lại cảm thấy khó chịu, hắn sao lại làm thế, sao lại ngốc như vậy.

Dạ Đế nhìn Hữu Hi, nàng hận Lăng Khiếu Dương sao, không cần Lăng Khiếu Dương sao, Dạ Đế bắt đầu hoài nghi.

Nhờ có Dạ Đế, đường xa cũng chỉ là chớp mắt, lát sau Hữu Hi cùng Dạ Đế đã ở chỗ Lăng Khiếu Dương.

Nơi này nàng đã từng tới, vì muốn chứng thực hai mắt của Lăng Khiếu Dương có thật cho Hoàng Bắc Thiên hay không nhưng lại bị thái độ ác liệt của hắn dọa bỏ chạy.

Lúc đi vào phòng, nhìn mọi thứ trước mắt, không hiểu sao, Hữu Hi không nhận được mà bật khóc. Dưới ánh sáng vàng, hoa hồng đỏ đập vào mắt nàng, làm cho nàng đau đớn. Nàng nghe trong phòng có tiếng đứa trẻ khóc, Hữu Hi nhẹ nhàng ghé vào giường đang có màn phủ nhìn thấy Thái Hòa, nàng đang khóc thương tâm, vai run lên.

Về mặt Cao Mạc bị ai, thần sắc hai người không hề khác nhau.

“Hữu Hi, ... là ... nàng sao” - Một giọng nói đứt quãng truyền tới, Hữu Hi nghe nhưng không nói, không hề lên tiếng, hắn sao lại biết là nàng tới, Hữu Hi chưa xót chậm rãi đi tới bên giường, thấy Lăng Khiếu Dương hai mắt hăm sâu, mặt tái nhợt.

Hắn không phải là người rất hăng hái, là vương gia không ai bì được, hắn mất đi hai mắt, hai mắt bây giờ là giúp Hoàng Bắc Thiên nhìn đường.

Thái Hòa tuổi còn nhỏ, cũng nhìn ra được Lăng Khiếu Dương đang muốn nói những suy nghĩ trong lòng, vội tránh ra, không dám nhiều lời, hai mắt sưng đỏ nhìn Hữu Hi, bảo Hữu Hi tới xem hoàng thúc thúc đáng thương.

Lăng Khiếu Dương nhìn không thấy Hữu Hi, nhưng cảm nhận được khí tức Hữu Hi. Hắn không có trái tim, nhưng kì tích xảy ra mạnh mẽ chống cự,

không muốn chết. Vì hắn muốn gặp nàng một lời, dù biết điều ước thật xa vời, nhưng mà nàng không phải tới rồi sao.

Bàn tay tái nhợt vươn ra, muốn chạm vào nàng, tìm kiếm nàng. “Hữu Hi”- Hắn yếu ớt hô.

Trái tim Hữu Hi thất lại đau đớn, chậm rãi ngồi xuống, quỳ gối bên giường, không do dự vươn tay, nắm tay hắn, bàn tay từng ẩm áp biết bao bây giờ lại lạnh lẽo.

“Tại sao lại ngốc như thế, tại sao chứ!”- Hữu Hi đau lòng muốn chết đi, hắn đem mắt mình cho Hoàng Bắc Thiên, vì nàng, chỉ vì nàng, hắn hiến tim cho Hoàng Bắc Thiên, chỉ vì muốn hay bởi vì nàng. Nàng biết là vì nàng, nàng biết, khóc, rầy rầy, tay vuốt hai mắt Lăng Khiếu Dương đã mất đi, vuốt nhẹ mặt hắn, còn cả nơi trái tim trống rỗng. Lòng nàng đau quá, đau quá, Hữu Hi khóc nức nở, nàng tưởng rằng, nàng không quan tâm tới hắn, không quan tâm tới sống chết của hắn.

Hữu Hi đau đớn nói: “Ngươi không nên làm thế, không cần phải như vậy, thật sự không cần.”

“Hữu Hi, xin lỗi, hãy để ta ích kỉ một lần, ta chỉ muốn dùng hai mắt của mình nhìn nàng hạnh phúc, muốn dùng trái tim ta yêu nàng. Không muốn để nàng đau lòng nhưng lại luôn chọc giận nàng khiến nàng khóc, xin lỗi”

“Không”- Hữu Hi lắc đầu. “Đừng nói nữa, không phải như thế, ta biết, ta biết ngươi muốn ta vui, ta biết”

Gương mặt tái nhợt của Lăng Khiếu Dương hiện lên chút an ủi, thấp giọng nói: “Như vậy tốt quá, người nàng yêu còn sống, mà ta có thể dùng trái tim của ta vĩnh viễn yêu nàng, dùng hai mắt của ta nhìn nàng, Hữu Hi, như vậy đã thỏa mãn tâm nguyện của ta rồi, nàng không xảy ra chuyện gì ta sẽ thấy rất hạnh phúc, đừng hận ta ích kỉ tự mình làm thế. Hữu Hi, nàng nhất định phải hạnh phúc, phải vui vẻ, đừng không, hứa với ta sẽ hạnh phúc”

Tâm lòng nàng như bị nghiền nát, nức nở khóc, khóc không thành tiếng. “Ta hứa với ngươi, ta hứa với ngươi ta sẽ đáp ứng, ta hứa... nhưng mà, ta không muốn ngươi chết, đừng chết”

Lăng Khiếu Dương dùng tay sờ mặt Hữu Hi, hắn muốn nhìn thấy nàng một lần, hắn muốn dùng đôi tay này thay thế cho hai mắt nhìn thấy Hữu Hi.

Hữu Hi kéo tay hắn, giúp hắn vuốt ve mặt nàng, tay hắn tinh tế vuốt ve mi mắt nàng, sờ vào nơi hai mắt đang ướt đầm, nàng khóc, là vì hắn mà khóc.

Lăng Khiếu Dương mỉm cười, mặt mày vẫn tái nhợt, trầm giọng nói: “Hữu Hi có thể ôm ta không, đừng để ta đi trong cô đơn, trong lạnh lẽo”- CHết trong lòng nàng, hắn sẽ không ai oán.

Hữu Hi đứng dậy ngồi bên giường, tay ôm lấy Lăng Khiếu Dương vào ngực, cả người hắn rất lạnh, lạnh đến không chút độ ấm.

Cánh tay hắn ôm lấy thất lưng nàng, khó khăn hỏi: “Hữu Hi, nàng hận ta sao, còn hận ta không?”

Hữu Hi hiểu ý hắn, đã hiểu, hiểu tất cả, nhưng không chế không được bản thân, thương tâm khóc to đến thất thanh, bị ai gào to: “Hận, ta hận ngươi cả đời, hận ngươi đời đời kiếp kiếp, Lăng Khiếu Dương, ngươi là tên đại phôi đàn, ta hận ngươi, vĩnh viễn”

Lăng Khiếu Dương thỏa mãn cười, hắn có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Hữu Hi: “Ta yêu nàng. ..., Hữu Hi.

Hãy cứ hận ta, ta yêu nàng, hắn nói xong cao ngạo đường đường ra đi, hắn chính là muốn nàng hận hắn, bởi vì hắn biết nàng sẽ không yêu hắn.

“Ta hận ngươi, hận ngươi”- Hữu Hi khóc rống lên, tay rút cành hoa hồng trên bàn đặt vào tay Lăng Khiếu Dương.

Nước mắt của nàng rơi xuống ngực hắn nhưng lại chảy vô tim hắn, dù trái tim không còn nhưng hắn vẫn yêu nàng, không có tim, cũng có thể yêu, có thể yêu.

Lăng Khiếu Dương bàn tay giữ lấy hoa, hắn mỉm cười, là hoa hồng, ha ha, Hữu Hi cho hắn hoa hồng. Vươn tay vuốt nhẹ mặt nàng, hắn cười nói: “Hữu Hi, hận ta đi, hận ta, ta vĩnh viễn đứng ở phía sau, đợi chờ nàng quay đầu lại... ta...”

Nói chưa nói hết, bàn tay đang vuốt mặt nàng thong thả rơi xuống, hoa hồng cũng rơi xuống giường. Hắn chết rồi, một Lăng Khiếu Dương hăng hái, cao cao tại thượng, hung ác bá đạo, tính tình đáng ghét, luôn phá hư người lại, bạo hoại đã chết.

Nàng đáng ra nên vui, đáng ra nên cao hứng vì hắn đã chết, nhưng trái tim sao lại đau đớn, đau đến thế. Đau triệt nội tâm, khóc nức nở, cánh tay siết chặt, ôm lấy cơ thể đã chết của Lăng Khiếu Dương.

“Không!”- Hữu Hi khóc gào. “Dạ Đế ngươi cứu hắn, cứu hắn, đem trái tim ta cho hắn, để hắn sống lại”

Nhưng tiếng khóc la của nàng không ai đáp, Dạ Đế đã biến mất.

Hôm nay đêm không phải đêm, ngày không phải ngày là ngày cầu ăn nhật. Vào hừng đông Dạ Đế đã rời đi, dù sao so với chuyện tình trường nam nữ hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, hơn nữa hắn chịu không được ánh mặt trời.

Hữu Hi tuyệt vọng ôm Lăng Khiếu Dương, gọi tên hắn, không thể như vậy, không thể như vậy.

“Hoàng Thúc Thúc”- Nhìn Lăng Khiếu Dương ra đi, Thái Hòa cũng bật khóc, kéo lấy quần áo Hữu Hi, khóc gào: “Thầm thầm tại sao vẫn hận Hoàng

thúc thúc, Thăm thăm tại sao vẫn hận Hoàng thúc thúc chứ. Có phải vì chuyện lần trước, lần trước ở Cái Bang, Hoàng Thúc Thúc ép thăm thăm làm chuyện người lớn, nhưng chẳng qua Hoàng Thúc thúc chỉ vì cứu thăm thăm cho nên mới cùng người làm chuyện đó, thăm thăm đừng hận thúc thúc nữa, đừng hận thúc ấy”

Hữu Hi quay đầu lại nhìn Thái Hòa, ánh mắt vô lực trống rỗng, đều là nước mắt đều là đau đớn.

Thái Hòa nghẹn ngào nói: “Là một người phụ nữ hạ độc Hoàng Thăm thăm, muốn thăm thăm cùng nam nhân làm chuyện người lớn thì mới không chết, nhưng mà sau khi giải được độc Hoàng thăm thăm, Hoàng Thúc sẽ chết. Hoàng thúc vì sợ thăm thăm chết đi, nên không tiếc đôi mắt, không tiếc trái tim tại sao thăm vẫn hận Hoàng Thúc, tại sao lại hận chứ?”- Trên gương mặt nhỏ nhắn của Thái Hòa chỉ còn nước mắt, những điều nghẹn lại trong lòng đều tuôn ra, Lăng Khiếu Dương từng ra lệnh không để nàng nói, nàng biết sự việc nghiêm trọng, rất nghiêm trọng. Nàng nghĩ rằng Hữu Hi vì việc này mà hận Hoàng Thúc, nàng không muốn Hoàng Thúc đã sắp chết vẫn còn bị thăm thăm hận như thế.

Trái tim Hữu Hi cuồng cuộn đau, cắn bản những hành vi ác liệt của hắn chẳng qua vì cứu nàng, không muốn nhận lấy sự cảm kích từ nàng, bởi vì hắn biết mình sẽ chết, cho nên im lặng cố gắng làm mọi chuyện, không tham gia vào cuộc sống của nàng, hắn chỉ cần nàng hạnh phúc.

Hắn dùng cả tính mạng cứu nàng, yêu nàng, nhưng cuối cùng nàng chỉ gào to hai chữ hận hắn. Ngày đó, nàng nói nàng hận hắn, nhưng hắn lại nói, hận đi, tùy nàng, ta vẫn yêu nàng.

Lăng Khiếu Dương sao nguoi lại tỏ ra quật cường như thế, An Hữu Hi ta lại không thể hiểu rõ nguoi.

Cao Mạc nhìn Lăng Khiếu Dương chết đi, hắn cũng bị ai, mắt nhỏ lệ, phần nộ trách cứ Hữu Hi: “Phụ nữ chết tiết, nguoi còn trái tim không, Vương gia vì nguoi làm mọi thứ. Vì nguoi, chủ tử từng làm tổn thương nguoi nhưng tất cả chẳng qua vì hiểu lầm. Hắn biết mình sai rồi, muốn dùng mọi cách đền bù cho nguoi, nguoi muốn gặp người nam nhân nguoi yêu, hắn tìm cách cho nguoi gặp hắn, thương nguoi, quan tâm nguoi, nguoi báo đáp lại cho hắn chỉ có lạnh lùng và thương tổn”

“Vương gia là người kiêu ngạo, hắn chẳng qua bị hiểu lầm, hắn cũng không chịu giải thích với nguoi, từ trước tới nay, hắn chưa từng giải thích với ai. Hắn chưa từng hại người nhà Hoàng Bắc Thiên, tất cả đều là chủ ý của hoàng đế. Ngày đại hôn lần đó, Vương gia không hề cấu kết cùng Trần Bắc Tướng quân hãm hại người nhà Hoàng Bắc Thiên, hắn chỉ đơn thuần yêu nguoi, sợ nguoi rời đi chỉ muốn đoạt lấy người phụ nữ mình yêu, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế. Hắn là người như thế, đau lòng cũng không nói ra, không hề hé răng, không ai biết được. Dù thế nào đi nữa, tới giờ phút này, nguoi vẫn hận chủ tử, có phải An Hữu Hi nguoi quá nhẫn tâm không!”

Nghe Cao Mạc cùng Thái Hòa nói, Hữu Hi khóc không thành tiếng, nàng chỉ biết ngơ ngác ngồi đó, ôm lấy thi thể lạnh lẽo của Lăng Khiếu Dương, im lặng rơi lệ.

Lăng Khiếu Dương nguoi thật khờ khạo, An Hữu Hi nguoi cũng quá khờ khạo, Lăng Khiếu Dương như kẻ ngốc yêu nguoi, nguoi cũng như kẻ ngốc đi yêu Hoàng Bắc Thiên.

Hai kẻ ngốc, ngốc đến không còn thuốc chữa.

Hữu Hi cúi đầu nhìn Lăng Khiếu Dương đã không còn thở, những hình ảnh của hắn như cuốn phim hiện lên trong đầu Hữu Hi, rõ ràng như vậy, khắc sâu trong xương tủy đến thế.

Dáng vẻ nổi giận, hiểm độc, bộ dạng cao ngạo, lúc tức giận vì ghen, cả khi mỉm cười đều lần lượt hiện lên. LỜI hắn nói như quanh quẩn trong đầu nàng, rõ ràng, phảng phất như mới nói ngày hôm qua, âm thanh cứ vòng vòng quanh tai vang vọng.

“Đừng đi... Hữu Hi, ta cầu xin nàng, cầu xin nàng, ở lại bên cạnh ta”

“Yên tâm, ta nhất định đem nàng về bên hắn, nhất định đi qua được ngọn núi này”

“Tại sao ư, đơn giản thôi, ta muốn nàng, đáp án này có khiến nàng hài lòng không”

“Lăng Khiếu Dương, ta hận nguoi, ta hận nguoi, tại sao phải làm vậy, tại sao?”

“Chính là ta muốn mà thôi”

“Lăng Khiếu Dương, ta hận nguoi, hận nguoi!”

“Hận ta đi, tùy nàng, ta yêu nàng”

“Ta chờ, chờ nàng quay đầu lại nhìn ta, nhìn thấy tình yêu của ta đối với nàng”

“Không, ta sẽ không quay đầu lại, sẽ không”

“Ta sẽ chờ nàng, vĩnh viễn sẽ đứng phía sau chờ nàng, chờ nàng quay đầu lại”

Nàng đột nhiên nhớ rõ, nhớ rõ mọi thứ, nhớ rõ những ký ức giữ hai người, nhớ rõ hắn tổn thương nàng ra sao, nhớ rõ hắn đối xử nàng tốt như thế nào.

Nhớ rõ mỗi ánh mắt của hắn, mỗi động tác, mỗi nét mặt, mỗi một câu nói.

Hắn im lặng cố gắng, nhưng nàng không biết gì cả, thậm chí hiểu lầm hắn cùng tướng quân hại người nhà Hoàng Bắc Thiên.

Là nàng hiểu lầm, là cách nàng trả thù là giết người không thấy máu, trái tim Lăng Khiếu Dương bị đá thương, vì nàng mà rướm máu mất đi tính mạng.

Hắn dùng cả tính mạng giữ lấy tình yêu của nàng, nàng dùng tính mạng mình đi yêu Hoàng Bắc Thiên. Đúng vậy, hắn nợ nàng, tổn thương nàng, đã sớm trả hết, tình yêu của hắn tựa như bầu trời rộng lớn kia, còn nàng không xứng với tình yêu đó.

Hữu Hi ôm lấy thi thể Lăng Khiếu Dương, thật lâu không nói gì, cho đến khi nhìn thấy cầu ăn nhật, mặt trời dần dần tỏa ra ánh sáng, Hữu Hi mới định thần lại. Nàng thì nhìn thấy mặt trời mọc, còn Lăng Khiếu Dương lại vĩnh biệt mặt trời, Dạ Đế cũng đọc quang minh chú trở thành một người bình thường.

Hữu Hi cùng Cao Mạc mai tang Lăng Khiếu Dương, Lăng Khiếu Dương không còn là Vương gia, ch nên Hữu Hi đem hắn mai tang trong một cánh rừng rậm mà nàng từng đi qua.

“Hoàng thẩm thẩm, sau này thẩm tính sao?”- Thái Hòa hai mắt sưng đỏ hỏi nàng.

Đi đâu nàng cũng không biết, sờ đầu Thái Hòa nói: “Thẩm không biết nên đi đâu nữa”

“Thẩm thẩm”- Thái Hòa mũi cay xè bật khóc.

“Mong sớm gặp lại Thái Hòa lần nữa”- Hữu Hi ôm lấy Thái Hòa cùng Cao Mạc đứng đó nhìn theo bóng lưng Hữu Hi.

“Công chúa đi suốt mấy ngày cũng nên quay về hoàng cung rồi”

“Nhưng Hoàng thúc một mình nằm đây sẽ rất cô đơn...”

“Không đâu, vương gia đang ở thế giới của người sẽ rất hạnh phúc rất vui sướng”

“Thật không?”

“Thật chứ, nô tài hộ tống công chúa hồi cung”

“Hảo”- Thái Hòa lau nước mắt, theo Cao Mạc đi về cung.

Hữu Hi rời khỏi đây, rời khỏi nơi đã từng khiến nàng tan nát cả cõi lòng, đi đến nơi không ai quen biết nàng.

Hoàng Bắc Thiên cũng từ hôn mê dần dần tỉnh lại, theo tiềm thức hắn sờ nơi trái tim mình, vẫn đang đập. Hắn không chết sao?

Lúc Miêu Hồng tiến vào gọi hắn, hắn biết bản thân thật sự không chết nhưng chẳng phải hắn đã dùng kiếm đâm xuyên qua tim mình sao?

Hắn không chết, vậy Hữu Hi sẽ ra sao, nàng sẽ rất cô đơn, Hoàng Bắc Thiên chìm đắm trong đau khổ. Thẩm đoán có lẽ Dạ Đế cứu hắn, chỉ có Dạ Đế mới có khả năng cải tử hoàn sinh.

Vài ngày sau, hắn nhận được phong thư của Hữu Hi, hắn biết nàng chưa chết, thật tốt quá. Hắn kích động đến mức muốn nhảy cẫng lên, nhưng mà Hữu Hi ra đi, không nói đi đâu chỉ nói hắn hãy bảo trọng.

Hắn cùng Hữu Hi không thể quay về như trước sao? Cho dù đi khắp thiên sơn vạn thủy, hắn cũng muốn tìm kiếm tung tích Hữu Hi, hắn quyết định rời đi Vô Âu Môn.

Miêu Hồng không cam tâm, nàng dù không thương hắn, nhưng hắn là trợ thủ của nàng, sau này mọi thứ đều dựa vào hắn. Chỉ cần hắn là hoàng đế, nàng sẽ là hoàng hậu, nhưng hắn bỏ đi nàng không cam lòng. Nàng giữ hắn lại không vì yêu, cũng không phải tình vợ chồng, chẳng qua thỏa giấc mộng hoàng hậu của nàng.

Hoàng Bắc Thiên cỡi ngựa, đi ra đường, trong lòng bình lặng nhìn xa về phía chân trời. Hắn không biết đi đâu để kiếm, nhưng không sao mỗi một tấc đất hắn cũng không bỏ qua.

Miêu Hồng cỡi ngựa theo sau Hoàng Bắc Thiên, không cam lòng gọi to: “Hoàng Bắc Thiên, chàng rời đi Vô Âu Môn, từ bỏ mọi thứ, chàng tìm được An Hữu Hi thì sao, không có thuốc giải, hai người vĩnh viễn không thể hòa thành một, không thể cùng nhau”

Hoàng Bắc Thiên cười phong khinh vân đạm: “Chỉ cần tìm được Hữu Hi ta không quan tâm mấy thứ này.” Đúng vậy, hắn cái gì cũng không cần, không cần quyền lực, không cần tiền tài, nhưng hắn chỉ là chính mình, hắn là Hoàng Bắc Thiên.

Cũng không quay đầu lại, hắn giục ngựa chạy đi, đem Miêu Hồng vứt lại sau, hắn cùng nàng ta đã nói rất rõ, hắn sẽ giao tất cả vàng bạc lại, nàng muốn làm sao thì là chuyện của nàng.

Đoạn tuyệt đi!

Hoàng Bắc Thiên chu du khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Hữu Hi, nơi nào cũng tìm, nhưng Hữu Hi không hề thấy đâu, hắn suy nghĩ liệu Hữu Hi đã không

còn trên nhân thể thì sao, lá thư này chẳng qua là muốn an ủi hần.

Lúc hần chết già chắc chắc Hữu Hi cũng rất đau khổ. Chỉ là hần không biết, lúc này đây Hữu Hi đã mang thai một đứa trẻ không phải của hần, sự đau khổ của nàng hần không biết, nàng phải tự mình gánh cả quá khứ.

Trải qua một thời gian tìm kiếm cũng đã là hai năm, hần biết, Hữu Hi và hần không thể quay lại như xưa. Lúc nhìn thấy phong thư của Hữu Hi, hần chỉ biết mối quan hệ giữa hai người đã đổi thay.

Hữu Hi lựa chọn một cuộc sống đơn độc, hy vọng họ sẽ không gặp lại, Hoàng Bắc Thiên nghĩ hoặc trong lòng muốn có đáp án nên luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Hần không biết, sự sống của hần là dùng mạng Lăng Khiếu Dương đổi lấy, hần không biết hai mắt của hần là của Lăng Khiếu Dương, mà Hữu Hi cũng không hy vọng hần biết.

Tất cả cho đến nay vẫn là bí mật.

Hoàng Bắc Thiên lại đi đến nơi mới. Một tòa thành nhỏ, trang trí tú lệ nhã nhặn. Lúc đi trên đường, hần đã có thói quen im lặng đưa mắt tìm kiếm, lần lượt thất vọng lần lượt tỉnh lại.

Trên đường không ít người qua lại, nơi này dân chúng có vẻ rất cởi mở, không ít nam nữ trẻ tuổi nắm tay nhau đi trên đường, tay còn đeo vòng tình nhân.

Điều này khiến Hoàng Bắc Thiên nhớ tới lúc ở Đồng thành, hần cùng Hữu Hi cũng như thế. Trong lòng nhen nhóm hy vọng, tầm mắt vội vàng đảo mắt nhìn những cửa hàng lưu niệm bên đường, trông nghịch đập tình thích, khí tức của Hữu Hi ngày càng gần.

Cuối cùng một căn nhà trang trí bằng hoa hấp dẫn ánh mắt hần, trước kia ở Đồng Thành Hữu Hi cũng từng mở cửa hàng hoa thế này. Tâm Hoàng Bắc Thiên rung lên, hần nhảy xuống ngựa, trái tim nhảy lên, Hữu Hi, Hữu Hi ở chỗ này sao?

Trái tim kiềm chế nổi kích động, bỏ con ngựa lại, từng bước thong thả đi vào cửa hàng. Bên trong chiết rất nhiều hoa, nhiều cái rất tinh xảo, đa dạng đều là những thứ hần quen, thậm chí hần còn cảm nhận được khí tức của nàng.

Trong mắt bắt đầu long lanh đầm nước, hần cuối cùng cũng tìm ra Hữu Hi. Tầm mắt nhẹ nhàng, hần nhìn thấy một tiểu nữ nhân dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, trong tay ôm một tiểu oa nhi chừng 1 tuổi, nàng đùa vui, trên gương mặt nở nụ cười hạnh phúc.

“Hữu Hi” - Hai vành mắt Hoàng Bắc Thiên ướt át, ngẩng ngốc nhìn tiểu nữ nhân, hần cuối cùng cũng tìm ra nàng, hần kích động nói không nên lời.

Dù bận rộn đùa giỡn với hài tử nhưng tiểu nữ nhân cũng quay đầu nhìn thấy Hoàng Bắc Thiên. Nàng lặng đi, đối mặt với Hoàng Bắc Thiên có chút giật mình, nhưng ngay lập tức nàng mỉm cười rực rỡ, rồi đi về phía hần. Tiểu cô nương trong lòng nàng cũng mỉm cười ngọt ngào với hần, đôi mắt rất giống Hữu Hi.

Hai người mặt đối mặt, nàng không nói gì, hần cũng không mở miệng, chỉ vươn tay ôm lấy Hữu Hi.

“Ta cuối cùng cũng tìm được nàng Hữu Hi!”

Hữu Hi thân nhiên cười, không nói gì, hai người im lặng đứng đó, ôm nhau, xa cách bao nhiêu ngày, những mẫu thuẫn khúc mắc khi xưa bây giờ chỉ còn nụ cười bình thản hạnh phúc.

Sau khi buông Hữu Hi ra, đôi mắt đen của hần nhìn nàng, hần là Hoàng Bắc Thiên dùng đôi mắt của Lăng Khiếu Dương nhìn nàng, nhìn nàng hạnh phúc, nhìn nàng cười vui vẻ. Dù Lăng Khiếu Dương yêu nàng đã rời đi nhân thế.

Hữu Hi nhìn đôi mắt đen đó cười hạnh phúc, cười vui vẻ.

Xuyên qua không gian, cổ đại là 30 năm nhưng ở hiện tại Hữu Hi chỉ hôn mê 5 năm.

Cổ đại ba mươi năm, hiện đại năm năm.

Hữu Hi hôn mê suốt năm năm không tỉnh, tất cả những người quen của nàng đều đánh mất hy vọng, thậm chí quên mất nàng, ngay cả Nhất Thần và em trai đều cảm giác nàng sẽ không tỉnh.

Hôm nay là buổi sáng năm sớm, Hữu Hi yên tĩnh nằm trên giường, tay đột nhiên giật giật. Nhưng không ai phát hiện điều dị thường của nàng, Hữu Hi chau mày, đầu chớp mắt cuối cùng mở mắt. Thân thể ngồi bật dậy, hai mắt mở to nhìn bốn phía.

Cả không gian trắng toát, là bệnh viện, có mùi đặc trưng của bệnh viện, nàng nhìn bốn phía, sau đó cúi đầu, nhìn y phục trên người mình, trên cổ còn đeo cả vòng cổ.

Bệnh viện ở hiện đại, Hữu Hi ngẩng người, nàng không phải ở cổ đại sao, trong đầu hỗn loạn, hiện lên hình ảnh Lăng Khiếu Dương và Hoàng Bắc Thiên, lúc đó còn ái hận tình cừu khắc cốt ghi tâm.

Nhưng tất cả đều là giả sao?

Hoàng Bắc Thiên là già, Lăng Khiếu Dương cũng là già, Dạ Đề cũng là già, theo kinh nghiệm của nàng tất cả đều là già? Nhưng cảm giác sâu sắc tựa như không phải là già, nàng không hề nghĩ mọi thứ là mơ.

Hữu Hi lại nhớ tới con người lãnh khốc kia khiến cho trái tim nhói đau, mỗi lần nhớ tới đều thế... là Lăng Khiếu Dương chết ở trong lòng nàng, những lời hằn nói, những việc hằn làm. Trái tim bắt đầu đau đớn, tay Hữu Hi giữ chặt nơi trái tim, trái tim sao lại đau như thế, đau đớn toàn tâm, nhưng lúc này Hữu Hi nghe cách một tiếng, có ai đó đánh rơi đồ xuống đất.

Hữu Hi chưa kịp hiểu rõ, liền nghe tiếng thét chói tai: “Bác sĩ Lý, bệnh nhân ở giường số tám đã tỉnh”

Tiếng la mang theo uy lực rất lớn, nhanh chóng mấy người mặc áo trắng đi tới nhìn nàng, trong mắt cũng lộ ra thần sắc khiếp sợ. Sau đó họ kiểm tra toàn bộ cơ thể nàng.

Trong mắt mọi người đều kinh ngạc, không dám nhìn tin. Bác sĩ trung niên dẫn đầu vội nói: “Tất cả đều tốt, quả thật là kỳ tích, thật sự là kỳ tích, ta phải viết báo cáo, nhất định phải viết, quả thật kỳ tích”

Hữu Hi vừa định nói chuyện, người bác sĩ lại hỏi: “Cô có thể nói chuyện không? Cô có chỗ nào không thoải mái không? Cô nghe rõ chúng tôi đang nói gì sao? Thử cử động xem!”

Một loạt câu hỏi đặt ra cho Hữu Hi, nàng không biết trả lời sao, đợi bác sĩ ngừng hỏi, nàng cố gắng hồi lâu mới mở miệng nói: “Cảm ơn, tôi .... Rất khỏe”

“Oa, thật sự kỳ tích!”- Mọi người trầm trồ.

Hữu Hi xúc chấn mềm đi xuống đất, mọi người nhìn thấy đều tròn mắt há mồm.

“Trời, trời ơi, cô có thể tự do cử động. Bác sĩ Lý, tôi không hoa mắt chứ”- CÔ y tá dùng tay vỗ trán nhắm mắt lại.

“Không tin nổi”- Bác sĩ cuống quýt lắc đầu, nhưng lại cao hứng nói. “An tiểu thư, cô biết không, cô hôn mê suốt năm năm, có thể tỉnh lại quả thật kỳ tích, huống chi tình trạng cơ thể cô... lại hoạt động như người thường, quả là kỳ tích”

Năm năm.

Hữu Hi sững sốt, nhưng chẳng lẽ 30 năm ở cô đại trôi qua là hư ảo, là già, xuyên không, tình yêu, có con đều là giấc mơ sao? Trong tiềm thức nàng không nghĩ đó là mơ, dù đau đớn, dù thương tâm, cảm giác rất thật.

“Tôi giúp cô báo với người nhà, họ sẽ rất vui”- Bác sĩ Lý kích động hồi lâu mới nhớ tới thông báo cho người nhà.

“Người nhà của tôi”

“Đúng vậy, lúc cô hôn mê, em trai cô và người tên Nhất Thần đã chăm sóc cô suốt năm năm”

Chăm sóc nàng năm năm qua, thật là làm khổ em trai và Nhất Thần, nàng rất muốn gặp họ, rất muốn, rất muốn

Có người nhắc: “nhưng hôm nay là ngày Nhất Thần kết hôn, không biết có nên tới không!”

“Nhất Thần kết hôn sao?”- Hữu Hi kinh ngạc hỏi, trong mắt khẽ sững sốt.

“An tiểu thư cô cũng đừng nên đau lòng, cô cũng biết bản thân hôn mê lâu như thế... cho nên”- Trải qua thời gian dài, tình cảm giữa Hữu Hi và Nhất Thần chỉ còn là chuyện xưa

“Ta biết, ta có thể hiểu”- Hữu Hi gật đầu. “Tôi muốn ra ngoài, đừng báo cho họ biết, tôi muốn gây cho họ niềm vui lớn, được không?”

“Nhưng cơ thể của cô?”

“Tôi rất khỏe”- Hữu Hi đi vòng vòng. “Tôi sẽ chú ý, mọi người cũng nói tôi hiện giờ rất khỏe, là kỳ tích mà phải không?”

“Nhưng...”- Bác sĩ do dự.

Hữu Hi vội nói: “Mọi người yên tâm, ta không đi phá họ đâu, họ là người ta yêu nhất, ta cũng mong họ hạnh phúc”

“Vậy cũng được”- Bác sĩ cũng đồng ý. Hắn không thể phủ nhận, lời Hữu Hi là thật tâm, nếu như Nhất Thần biết Hữu Hi tỉnh lại, hẳn sẽ hủy bỏ hôn lễ, không quan tâm mà chạy tới đâu, Hữu Hi ngăn cản không cho họ báo, cho nên, hắn khẳng định Hữu Hi thật tâm mong Nhất Thần hạnh phúc. “Nhưng cô vừa tỉnh...”

“Ta chỉ hơi đói thôi”- Hữu Hi che bụng cười, rất chân thật đáng yêu.

“Chuyện này thì đơn giản thôi”- Bác sĩ Lý âm áp cười.

“Cảm ơn”- Hữu Hi cảm ơn cười.

Hữu Hi ăn chút cháo thanh đạm, tinh thần cũng tốt hơn, còn thừa thời gian, nàng kiểm tra thân thể toàn diện. Dù cơ thể có hơi yếu, nhưng tất cả đều tốt, Hữu Hi cảm ơn bác sĩ rồi thay quần áo đi ra khỏi bệnh viện.

Thế kỉ 21 này vừa quen thuộc vừa xa lạ, khoảng thời gian năm năm, đã xóa dần đi những thứ quen thuộc.

Nhất Thần tổ chức hôn lễ tại giáo đường, bác sĩ Lý nói cho nàng biết nơi tổ chức, còn kêu người đưa nàng đi. Quả thật là tốt.

Xa dừng lại trước giáo đường, nơi này yên tĩnh, Hữu Hi cảm ơn người đưa nàng tới rồi từng bước đến gần giáo đường.

Nàng nghe được tiếng chúc phúc từ giáo đường, chúc phúc những đôi mới kết hôn, trái tim Hữu Hi tuy có cảm giác mất mát nhưng không đau lòng mà nàng còn chúc phúc, chúc phúc Nhất Thần tìm được hạnh phúc.

Nàng nghe người bên trong giáo đường nói nguyện ý, nàng nghe tiếng Nhất Thần, giọng nói sau năm năm xa cách, từ ngây ngô trở nên trầm ổn.

Không thể phủ nhận, Hữu Hi rất nhớ Nhất Thần, nhớ hẳn nhiều, nhưng nàng không có dũng khí gặp hắn.

Hôn lễ không biết khi nào thì kết thúc, mọi người chậm rãi rời khỏi giáo đường. Hữu Hi vội vàng trốn đi, lúc này nàng không muốn quấy rầy Nhất Thần, nàng trốn sau một cây cổ thụ giữa khuôn viên.

Nhoài đầu ra, nàng thấy Nhất Thần, cánh tay hắn bị bàn tay của cô dâu đang kéo lại, trên mặt hai người cười hạnh phúc.

Hắn hạnh phúc, chỉ có hạnh phúc mới cười như thế, Hữu Hi yên tâm rồi. Nhất Thần không còn là thanh niên mới lớn, mà là người trưởng thành, trên trán mang theo nét u buồn.

Nàng cũng nhìn thấy gương mặt quen thuộc khác, đó là em trai nàng, là hắn, hắn cao hơn nhiều, Hữu Hi muốn xông lên ôm lấy hắn.

Nhưng nàng kiềm lại xúc động, không nên quấy rầy hạnh phúc của họ. Không hiểu sao, Hữu Hi đột nhiên muốn khóc, hình như bản thân mất đi gì đó, là thời gian, thời gian năm năm, nàng đã bỏ lỡ nhiều thứ, nàng dùng tay che kín môi ngăn bản thân bật khóc thành tiếng.

Nhất Thần, anh nhất định phải hạnh phúc, biết không, nhất định hạnh phúc, hai mắt nàng đầm lệ, cúi đầu tháo từ trên cổ xuống một chiếc vòng cổ mà Nhất Thần cho nàng, trên đó có một chiếc nhẫn, lúc này nhìn thật quen thuộc.

Hữu Hi nhớ tới cổ đại hư thật hư giả kia, nhớ chiếc nhẫn Hoàng Bắc Thiên cho nàng. Nàng mỉm cười, nụ cười mang theo nước mắt, nàng lặng lẽ treo vòng cổ lên cây.

Là thật, nàng xuyên qua, nàng yêu Hoàng Bắc Thiên, cũng hận Lăng Khiếu Dương, hận hắn nhưng lúc này lại nhớ hắn, trái tim thất đau. Hữu Hi yên lặng lui ra sao, hình ảnh Nhất Thần trong mắt nàng xa dần, tân nương ném bó hoa, ai đón được sẽ là người xuất giá tiếp theo.

Trong tiếng sung sướng, không ai để ý tới Hữu Hi, một ánh sáng chói lên hấp dẫn ánh mắt Nhất Thần.

Hắn thả lỏng cô dâu, đi nhanh tới nơi Hữu Hi vừa trốn thấy bên nhánh cây có chiếc vòng cổ. Hắn ngậy ngậy người, đôi mắt nhìn xung quanh, tay siết chặt chiếc nhẫn, trong lòng nóng nảy mù quáng muốn tìm kiếm, muốn đuổi theo thứ gì đó, nhưng không biết phương hướng.

“Nhất Thần, anh sao vậy?”- Cô dâu về mặt nghi hoặc, đi tới cạnh Nhất Thần, quàng tay hắn.

Nhất Thần không yên lòng, trên gương mặt đượm vẻ lo lắng, ánh mắt đảo quanh, cuối cùng nhìn về phía cô dâu.

“Không sao... quay về thôi, xin lỗi, anh tưởng mình nhìn thấy người sao”

“uh..... tất cả mọi người đang chờ đi thôi!”

Nhất Thần gạt đầu, theo cô dâu xoay người đi. Năm năm chờ đợi, chỉ vì bỏ qua một ngày, một ngày lỗi đó là lỗi cả đời, Nhất Thần kết hôn rồi.

Hữu Hi theo lối đi bộ đắm chìm trong suy nghĩ, người lui tới hai bên đi thoáng qua nhau.

Tâm trạng Hữu Hi phức tạp, nghĩ tới mọi thứ ở cổ đại, không tự chủ lại nhớ tới nam nhân khiến nàng đau đớn như vậy

Là yêu sao.

Không phải, chỉ biết, trái tim rất đau, chưa từng có ai khiến nàng đau lòng như vậy. Dù Hoàng Bắc Thiên từng thương tổn, tất cả, nàng chưa từng đau đến đó, giống như bị bệnh, đau đến muốn chết đi.

Hắn đem hai mắt dâng cho nam nhân nàng yêu, đơn giản là hắn muốn dùng hai mắt nhìn nàng hạnh phúc. Hắn hiến trái tim mình cho nam nhân nàng yêu, đơn giản, hắn muốn dùng trái tim đó yêu nàng, vì nàng chưa từng cho hắn cơ hội đi vào lòng nàng.

Hắn nói, hắn sẽ đợi, đợi nàng quay đầu lại nhìn hắn, nhìn thấy tình yêu của hắn đối với nàng.

Nàng nói không, nàng sẽ không quay đầu lại, không bao giờ.

Hắn lại vẫn cố chấp: “Ta sẽ chờ nàng, ta vĩnh viễn đứng ở phía sau này, chờ nàng quay đầu lại”

Nghĩ tới lòng nàng lại đau, rất đau, Hữu Hi giữ chặt nơi tim, dùng chân. Lúc dừng lại, trong đầu nàng có một ý niệm mãnh liệt, muốn quay đầu lại, chậm rãi xoay người, quay đầu lại nhìn.

Lúc nhìn lại phía sau, trước mắt là một nam nhân cao lớn anh tuấn, gương mặt quen thuộc, lạnh lùng nhưng khí phách. Trái tim Hữu Hi nảy lên, hít thở không thông, run rẩy, đau đớn nước mắt rơi xuống.

Trong tay hắn cầm bó hoa hồng lớn, đôi mắt sâu thẳm quyến rũ ửng đỏ si ngốc nhìn nàng.

“Ta sẽ chờ nàng, ta vĩnh viễn đứng ở phía sau này, chờ nàng quay đầu lại”

Hắn chờ nàng, vẫn có bóng người đó chờ nàng quay đầu lại nhìn hắn.

Hữu Hi từ yên lặng rơi lệ rồi bật khóc đến thất thanh, nàng muốn nín cười nhưng tươi cười không được lại thành bật khóc đến mất hình tượng.

Nàng không biết hắn đợi nàng bao lâu, không biết đợi bao nhiêu thế kỉ, tại sao hắn lại khiến nàng đau lòng như thế.

Nam nhân đi nhanh về trước, tới trước mặt nàng, cánh tay dài ôm nàng thật chặt. Tuấn nhan hiện rõ lên trong mắt nàng, nước mắt như suối tuôn trào, không kiềm được chảy ra.

“Hữu Hi”- Hắn cười gọi tên nàng, trong mắt đã ướt, ngấn lệ giọng nghẹn ngào, xúc động cao hứng nói. “Hữu Hi anh cuối cùng cũng đợi được em quay đầu lại nhìn anh, chỉ chờ em đối với anh như vậy...”

Tay Hữu Hi giữ chặt thắt lưng hắn, khóc, nghe trống ngực của hắn.

“Hữu Hi, anh có thể hôn em không?”- Hắn câu môi cười, đôi mắt đen thâm tình.

Hữu Hi bật cười, tiếng khóc nhỏ đi, từ trong lòng hắn ngẩng đầu, kiễng mũi chân, hôn lên môi hắn, nàng muốn hôn hắn, mặc kệ vì sao, hận cũng được, yêu cũng được, nàng chỉ muốn hôn hắn, ôm hắn.

Hai khối thân thể đan vào nhau, hắn hôn nàng thật sâu, như muốn đem cả cơ thể nàng hòa vào hắn. Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi, phảng phất như có được cả thế giới, hắn luân hồi hàng ngàn năm, cuối cùng cũng đợi được nàng quay đầu lại cười nhìn hắn

Gặp lại không phải kết thúc quá khứ mà là bắt đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.4 - Chương 1

Trong phòng tắm truyền đến từng đợt tiếng nước, Hữu Hi thở nhẹ, ngồi trên giường, có chút gấp gáp.

Nàng kết hôn rồi, hôm nay là đêm tân hôn của nàng, người đàn ông nàng cưới không phải ai khác, chính là Lăng Khiếu Dương.

Nàng còn nhớ rõ giờ khắc hắn cầu hôn, ở nhà hàng lãng mạn, hắn vì nàng mà hát tình ca, tay giấu một bó hồng sau lưng, quỳ một gối xuống trước mặt nàng, toàn tâm toàn ý cầu hôn nàng.

Hắn luôn luôn cao ngạo, lạnh lùng cứng rắn, lại có thể làm ra chuyện tầm thường đến nhường này, làm cho Hữu Hi giật mình không ít, có điều chuyện tầm thường tới qua cũng thật động lòng người.

Mọi người trong cả nhà hàng đều nhìn nàng, coi ánh mắt kiểu kia, xem như nàng mà nói ra chữ “không” những người này sẽ dùng ánh mắt chém nàng luôn.

Một nam nhân anh tuấn như vậy quỳ trước mặt nàng, nếu nàng không quý trọng ắt sẽ hối hận ngàn năm.

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nàng chấp nhận lời cầu hôn của hắn, cũng chỉ hai tháng sau khi nàng từ thời cổ đại trở về.

Thời gian hai tháng này, Lăng Khiếu Dương cũng đã tiến dần từng bước, không biết hẳn dùng chiêu số gì, trước tiên đem em trai nàng thu phục, câu nào lời nào cũng đều kêu anh rể Lăng Khiếu Dương, tiểu quý này còn dạy bảo nàng phải chăm sóc tốt cho người đàn ông độc thân này.

Là Lăng Khiếu Dương quá lợi hại, cũng là do tiểu quý kia có tiềm chất Hán gian dễ bị mua chuộc a.

Nàng cũng nhớ rõ, lúc nàng nói với Nhất Thần nàng sắp kết hôn, Nhất Thần cực lực phản đối.

Bởi nàng cùng một người đàn ông quen biết mới hai tháng kết hôn, chuyện như đùa! Là vì Nhất Thần không biết, nàng cùng Lăng Khiếu Dương đâu chỉ mới quen biết hai tháng.

Chuyện duyên phận kiếp trước, nàng sẽ không nhắc lại, cuối cùng khiêu khích hôn Lăng Khiếu Dương một cái, còn vừa cười vừa nói với Nhất Thần, hẳn đối với nàng yêu từ cái nhìn đầu tiên, không thể không cưới.

Nhìn vẻ mặt âm trầm của Nhất Thần, lúc ấy nàng cũng không biết nói cái gì cho phải, may mắn là, vợ Nhất Thần - Thanh Nhã xuất hiện.

Thanh Nhã, cô y tá nhỏ năm xưa, dưới sự trợ giúp của Dạ Đế, nàng đã từng gặp qua nàng ta một lần.

Hiện tại nàng ta thành thực xinh đẹp, hai tháng nay Hữu Hi cũng tiếp xúc qua với nàng ta vài lần, cảm thấy đôi mắt nàng cũng không tệ lắm, có điều có lẽ là bởi vì quan hệ với Nhất Thần, hai người đều chỉ lịch sự ân cần thăm hỏi, cũng không giao thiệp nhiều, mặc dù Hữu Hi không để ý nhưng Thanh Nhã cũng ít nhiều có chút dè ý.

Cuối cùng Nhất Thần cau mày cùng Thanh Nhã rời đi, trước khi đi, không quên cảnh cáo nàng, không thể kết hôn qua loa như vậy được.

Nhất Thần như thế nào cũng không thể đoán được, ngày hán vừa cảnh cáo nàng xong, Lăng Khiếu Dương liền kéo nàng đi đăng kí kết hôn, hơn nữa vào ngày hôm sau, cũng chính là hôm nay, cử hành một hôn lễ vô cùng long trọng.

Hiệu suất làm việc của Lăng Khiếu Dương không ai bì được, Hữu Hi thăm tẩn thương, gấp gáp thế này chỉ thông báo với người quen thôi cũng đã khó rồi, huống chi là hôn lễ long trọng như vậy.

Hữu Hi đang nghĩ tới đây, chỗ phòng tắm truyền đến tiếng mở cửa, trong lòng Hữu Hi nhin không được căng thẳng.

Lăng Khiếu Dương đã tắm xong, hán... hán hiện tại là chồng nàng, nhưng nàng vẫn có chút cảm giác khản trương, Hữu Hi bọc chăn ngồi cứng đờ trên giường.

Cửa phòng ngủ bị mở ra, Hữu Hi làm bộ thực bình tĩnh, trông có vẻ như đang nhàn nhã xem sách, có điều một chữ cũng không lọt vào mắt.

Chiếc giường lún xuống, một trận hơi thở nam tính ập đến, hán đã ngồi trước mặt nàng.

“Em có thói quen xem sách ngược à?”

Giọng nói bốn cột dễ nghe của Lăng Khiếu Dương vang lên bên tai Hữu Hi, mặt Hữu Hi nóng bừng lên, thực là dọa người mà, vội vàng lấy sách đọc ngược cũng không biết.

Ngón tay thon dài của hán lấy quyển sách gì đó ở trong lòng nàng ra, sau đó đưa lên trước mặt nàng rồi thả xuống.

Tầm mắt nàng dừng trên người hán, trên lồng ngực rắn chắc, màu da mật ong, điểm tuyết vài giọt nước chưa được lau khô, thực mê người.

“Hữu Hi”, em đang hồi hộp sao”. Giọng nói trầm thấp của hán mang theo ngọn lửa, hơi thở cũng nhả trên mặt nàng.

“Không có...” Hữu Hi lắc đầu không cần suy nghĩ, phủ nhận lời nói của Lăng Khiếu Dương, quen biết lâu như vậy, lúc đó bọn họ chỉ có hận và hận, nàng chưa từng có ý liếc đến hán một cái, đừng nói đến chuyện kết hôn, hòa bình thôi cũng đã là quá rồi.

Hán cầu hôn, nàng đồng ý.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương mang theo thâm tình, đôi mắt đen huyền rực cháy, thân hình nóng bỏng mà rắn chắc, tới gần Hữu Hi, đem thân thể nàng kẹp chặt giữa tấm đệm và cơ thể hán.

Nụ hôn của hán mang theo ma lực đến nỗi môi Hữu Hi đỏ mọng lên, dung nhan của nàng vẫn giống như cô gái mười bảy tuổi, thanh nhã, trẻ trung, xuân sắc.

Một trận hôn nóng bỏng qua đi, Lăng Khiếu Dương dụi dụi vào cổ Hữu Hi khàn khàn nói:” Hữu Hi... em cuối cùng cũng là vợ anh!”

“Ừ.” Hữu Hi gật đầu.

“Anh..... Rất vui!” Là vô cùng vui vẻ, thậm chí còn kích động muốn nói cho cả thiên hạ biết, An Hữu Hi là tân nương của hán, là vợ của hán.

“Em cũng rất vui.”

“Hữu Hi, vì sao lại đồng ý lấy anh?”

Hữu Hi mở to đôi mắt trong suốt, mơ màng nhìn Lăng Khiếu Dương, “Vâng? Không phải anh... cầu hôn sao?”

Hắn cầu hôn nàng liền cưới? Như vậy nếu đổi thành người khác cầu hôn thì sao? Lăng Khiếu Dương không muốn nghe câu trả lời thất bại này, có điều hắn không vội, hắn sẽ chờ.

“Hữu Hi!” Hắn yêu thương gọi.

“Khiếu Dương.” Nàng ôn nhu ngọt ngào gọi tên hắn.

Hắn ngắm nhìn nàng, yêu thương vô hạn thì thầm” Anh yêu em!”

Hữu Hi cười cười, tay ôm lấy cổ hắn, “Em biết”.

Hắn thổ lộ, chỉ đổi lấy được hai chữ “em biết” của Hữu Hi. Hắn có chút thất vọng, có chút cô đơn, cuối cùng chỉ có thể vô vị cười cười, ngón tay xuyên qua mái tóc đen của Hữu Hi, ngắm nhìn nàng, lại lần nữa hôn đôi môi đỏ mọng của nàng, lướt xuống phía dưới, bá đạo mà cuồng dã, đoạt lấy hơi thở của nàng.

Hữu Hi có chút hỗn loạn, chìm đắm trong vòng hôn và vuốt ve của hắn, sau đó nàng cảm nhận được vật cứng rắn của hắn, đột nhiên giật mình, mở to hai mắt, tránh được môi Lăng Khiếu Dương, tay chống vào lồng ngực bóng loáng của hắn, đầu gối cũng chống lên, tì vào bụng hắn.

Hắn thờ gấp, anh mắt khao khát mang theo tia nghi hoặc, giọng nói khàn khàn hỏi:” Làm sao vậy?” Nàng khước từ hắn?

Hữu Hi giữ hắn, lắc đầu,” Em, em không thể.....” Nàng cúi đầu thờ dốt, sắc mặt hồng hào, xấu hổ cùng bất an.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi sắc mặt không phù hợp, trong lòng chợt lạnh, chẳng lẽ, thân thể của nàng vẫn là không thể chấp nhận hắn?

Dù là thời cổ đại kia lẫn hiện đại này, nàng vẫn khước từ hắn sao? Lòng lại đau đớn một hồi, hắn liền thả lỏng Hữu Hi ra.

Có điều, hôm nay là đêm tân hôn của bọn hắn.

“Thực xin lỗi.” Hữu Hi nhìn con mắt đen huyền của Lăng Khiếu Dương hiện lên âm trầm cùng thất vọng, nàng cúi đầu giải thích.

“Ngủ đi, anh ôm em ngủ.” Lăng Khiếu Dương khẽ nhếch môi, cả khuôn mặt lạnh lùng đều là nhu tình, một lần nữa vươn tay ra ôm lấy Hữu Hi. Mặt nàng vùi vào lồng ngực rắn chắc của hắn, nghe được hơi thở nặng nề của hắn, trong lòng không biết nghĩ đến điều gì, không biết bao lâu trôi qua, Hữu Hi đã ngủ, hết như một đứa trẻ, cuộn mình trong lòng Lăng Khiếu Dương, ngọt ngào mà thiếp đi.

Mà Lăng Khiếu Dương lại không tài nào ngủ được, có lẽ nàng không ghét hắn, bằng không sẽ không cưới hắn, nhưng nếu đã cưới hắn, thì vì sao lại khước từ hắn. Đêm tân hôn, Lăng Khiếu Dương một đêm không ngủ.

Tuần trăng mật ở Paris qua đi, ngoại trừ việc Hữu Hi không muốn làm chuyện đó, hai người đều rất tốt đẹp. Nàng không muốn, hắn sẽ không miễn cưỡng. Hắn chiều chuộng nàng, yêu nàng, không muốn ép nàng làm bất cứ chuyện gì, thậm chí muốn đem những thứ tốt nhất dâng lên cho nàng.

Trở về sau tuần trăng mật, Lăng Khiếu rất chu đáo, mang quà về cho Gia Tận.

Gia Tận có ấn tượng rất tốt với Lăng Khiếu Dương, thậm chí có thể nói là sùng bái, bởi vì có một lần, ba người lúc đi ra ngoài chơi, bỗng nhiên lại gặp kẻ cướp đường.

Hắn ta giật lấy túi xách của Hữu Hi, Lăng Khiếu Dương đã tay không đánh ngã bảy tám tên cướp.

Lăng Khiếu Dương lúc đó, trong mắt Gia Tận mà nói không hề nghi ngờ gì chính là một vị siêu cấp anh hùng, tiểu quý tử bảo này cuối cùng cũng sùng bái Lăng Khiếu Dương luôn rồi.

Hữu Hi thậm chí còn cảm thấy, đây không phải là sùng bái Lăng Khiếu Dương, mà là sùng bái vũ lực, có điều Gia Tận có thể thích Lăng Khiếu Dương cũng làm cho nàng an tâm, nàng vốn đang có chút lo lắng Gia Tận và Lăng Khiếu Dương không hợp ở chung.

Gia Tận được nghỉ lễ ở trường liền đến chỗ ở của Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi, sinh hoạt cùng nhau.

Có điều hiện tại là thời kì tân hôn của chị gái, Gia Tận cũng rất biết điều, nhận quà xong liền trở về trường luôn, viện có trường nhập học sớm.

Lăng Khiếu Dương trong lúc hưởng tuần trăng mật đã hoãn lại rất nhiều việc công cho nên giờ phút này hắn đang ở thư phòng khẩn trương làm việc.

Hữu Hi muốn làm tốt bốn phận làm vợ, ở tại phòng bếp bận rộn làm bữa tối, làm bốn món mặn một món canh, bung lên bàn ăn.

Bày biện xong xuôi, Hữu Hi khẽ mỉm cười, Lăng Khiếu Dương vẫn còn làm việc, có điều ăn cơm cũng rất quan trọng, nàng cời tạp dề xuống rồi đi về phía thư phòng.

Cửa thư phòng không khóa, Hữu Hi hé cửa ra liền nhìn thấy khuôn mặt Lăng Khiếu Dương đang chuyên chú làm việc .

Quả thực hần rất thu hút, khí chất mạnh mẽ cứng rắn thời hiện đại, anh tuấn cao lớn. Nàng thật không hiểu vì sao hần vẫn nhớ được những chuyện trước kia, vẫn khuôn mặt đó, hần là sợ, sợ nàng không nhận ra hần sao?

Bọn họ rất hợp nhau là đều không nói chuyện trước kia, bây giờ chỉ cố gắng vì tương lai.

Hữu Hi đẩy cửa đi vào, “ Còn phải làm việc lâu nữa sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Hần ngẩng đầu lên, đôi mắt đen huyền nhìn nàng, ánh mắt thống hận xưa kia, nay hoàn toàn bị yêu thương thay thế, ánh mắt thâm tình mê người kia khiến người ta thực đau lòng. Hần cứ nhìn nàng như vậy, Hữu Hi bối rối, dịu dàng nói: “Ăn cơm thôi, ăn xong rồi làm việc tiếp được không?”

“Lại đây” Hần nói đơn giản, thân mình ngã về phía sau, tựa vào lưng ghế.

Hữu Hi đi đến đứng ở bên người hần, eo bỗng thấy căng thẳng, nàng đã ngã vào trong lòng hần.

Hần vui vào cổ nàng, hít sâu một hơi, “Em xem có vẻ ngon a”.

Mặt Hữu Hi nóng lên, tay đỡ lấy mặt hần, hèn dỗi nói: “Đừng làm loạn mà, đồ ăn sẽ nguội mất.”

Đôi mắt đen huyền của Lăng Khiếu Dương nhìn khuôn mặt hờn nhiên của Hữu Hi: “Hữu Hi, chúng ta cần nói chuyện.”

“Nói chuyện, nói chuyện gì?”

“Nói chuyện, vì sao em không muốn cùng anh.”

Lăng Khiếu Dương còn chưa nói xong, Hữu Hi đã vội đứng lên, bước xa khỏi Lăng Khiếu Dương, tay quơ quơ về phía cửa, “Em quên mất, trong nồi vẫn còn chút canh, anh nhanh ra ăn nha, em ở phòng ăn chờ anh.”

Hữu Hi nói xong thì hệt như một con nai hoang sợ trốn khỏi tầm mắt của Lăng Khiếu Dương.

Nhìn hình bóng Hữu Hi rời đi, Lăng Khiếu Dương trở nên phiền muộn, ngón tay thon dài cào qua mái tóc ngắn, những mong có thể giải thoát đầu óc mình khỏi nhớ Hữu Hi.

Thật đau đầu, nhưng là, Hữu Hi không nói, mà hần cũng đoán không được. Lăng Khiếu Dương đứng dậy, đá văng chiếc ghế rồi đi ra phía cửa

Một đêm này, bọn họ vẫn ôm nhau ngủ như trước.

Cuộc sống sau hôn nhân kỳ thật vẫn rất ngọt ngào, mặc dù có điểm không hài hòa như vậy, nhưng cũng không ảnh hưởng gì.

Hữu Hi muốn làm tốt vai trò là người vợ của Lăng Khiếu Dương, vì hần mà xây dựng một gia đình hạnh phúc ấm áp, cũng là vì chính mình.

Cha mẹ Lăng Khiếu Dương đã qua đời, hơn nữa hần lại là con một, công ty hần tự mình sáng lập cũng đã thuộc loại long hổ.

Người thân bên cạnh hần cũng vì vụ lợi mà quấy rầy hần, quanh hần không có đến một chút chân tình.

Lại một ngày mới, Hữu Hi nhận được điện thoại của Lăng Khiếu Dương nói buổi tối sẽ có khách đến.

Người đến là bạn tốt nhất của Lăng Khiếu Dương – Tạ Tấn Thiên, còn có vợ hần là Thảo Lan, Hữu Hi rất vui mừng, nàng và Thảo Lan tuy rằng quen biết chưa lâu, nhưng quả thực vẫn rất hợp nhau.

Từ sau tuần trăng mật về, Hữu Hi đã nhiều ngày không gặp nàng ấy, nàng lập tức bận rộn chuẩn bị bữa tối.

Hữu Hi không thích người ta không tuân thủ giờ giấc, cho nên Lăng Khiếu Dương luôn luôn đúng giờ, trừ phi có chuyện quan trọng.

Hữu Hi ước chừng Lăng Khiếu Dương cũng sắp trở về rồi, nàng đã chuẩn bị xong bữa tối, vừa cời tạp dề xuống đã nghe tiếng cửa mở.

“Hữu Hi!” Lăng Khiếu Dương vừa vào đến phòng khách đã gọi tên nàng, Hữu Hi vui vẻ rảo bước ra phòng bếp.

“Hữu Hi.” Thảo Lan cùng chồng nàng – Tạ Tấn Thiên cũng đến đây, nàng ta nhìn thấy Hữu Hi, thật vui vẻ, muốn ôm chầm lấy Hữu Hi, Hữu Hi cũng nhiều ngày không gặp Thảo Lan, trong lòng cũng rất vui, vừa định ôm Thảo Lan thì dưới chân đã trống không, cả người nàng đã bị Lăng Khiếu Dương ôm vào trong ngực.

“Khiếu Dương” Hữu Hi then thùng, nhìn Lăng Khiếu Dương liếc mắt một cái.

Lăng Khiếu Dương nhìn Lưu Thảo Lan, “Đi ôm chồng em đi, không có việc thì ôm vợ anh làm gì?”

Thảo Lan nhú mảy, lắc đầu thờ dài, Hữu Hi, chồng cậu là cái loại gì vậy, nữ nhân cũng không cho ôm?

Hữu Hi buồn cười nói:” Được rồi, mọi người đi rửa tay đi, em làm xong cơm chiều rồi.”

“Oa, hôm nay có có lộc ăn.” Thảo Lan nói xong, chạy về hướng phòng tắm, Tạ Tấn Thiên cũng chạy theo như cái đuôi. “Anh đi rửa tay với”

Lăng Khiếu Dương vẫn không buông Hữu Hi ra, ngược lại còn cúi đầu, hung hăng hôn môi Hữu Hi, khiến nàng hít thở không thông.

“Đừng ôm lung tung, biết không?” Ánh mắt uy hiếp, ngữ khí đe dọa.

Tay Hữu Hi ôm lấy khuôn mặt Lăng Khiếu Dương. “Anh thật đúng là bá đạo, giống trẻ con quá đi.”

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười khê trông thực mê người.

Tâm tình mọi người cũng rất vui.

Cơm chiều ăn xong , hai người phụ nữ huyền thuyên nói chuyện vẫn chưa xong.

Sau khi ăn cơm, Hữu Hi cùng Lưu Thảo Lan đi tới phòng ngủ, nói chuyện riêng của phụ nữ, không ai được vào.

Cho nên hai gã đàn ông vĩ đại yêu vợ chỉ có thể ngồi ở quán bar trong nhà hàng giết thời gian.

“Thế nào, cảm giác kết hôn... vui vẻ phải không ?” Tạ Tấn Thiên uống một ngụm rượu, cười hỏi.

Lăng Khiếu Dương sắc mặt cổ quái, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tạ Tấn Thiên một cái.

“Làm sao vậy?” Tạ Tấn Thiên chau mày ” Hối hận vì kết hôn rồi à?”

Ánh mắt sắc bén của Lăng Khiếu Dương quét qua Tạ Tấn Thiên, thanh âm lạnh lùng nói: “Không phải!”

“Sống không hòa hợp à?” Hắn chỉ là thuận miệng nói hỏi đùa thôi mà.

“Cô ấy..... Không cho tớ chạm vào cô ấy!” Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, sắc mặt cổ quái cứng ngắc. Tạ Tấn Thiên sắc rượu phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 2

Tạ Tấn Thiên phun rượu lên quầy bar, bị ánh mắt âm lãnh của Lăng Khiếu Dương quét tới. Tay hắn lau đi rượu dính trên cằm, vẻ không dám tin nói: “Các cậu..... kết hôn lâu như vậy, còn chưa làm chuyện đó?”

Lăng Khiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không.. có.....” Tạ Tấn Thiên nhớ lại lúc hắn và Thảo Lan mới kết hôn, mỗi ngày đều cùng nhau triển miên không nghĩ tới chuyện rời giường.

Ấy thế mà Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương...! Ha ha, hắn buồn cười quá đi mất. Có điều bạn bè gặp nạn hắn cũng nên quan tâm một chút, nghiêng đầu suy nghĩ một lát hắn đập bàn nói luôn: “Hay là tâm lý cô ấy có chuyện gì khó nói nên mới không chịu làm?”

Nghe lời nói của Tạ Tấn Thiên, Lăng Khiếu Dương chợt ngẩn ra. Tạ Tấn Thiên cũng nhìn hắn lo lắng.

Trong nháy mắt tâm can giống như ở trên mây. Chẳng lẽ Hữu Hi vì tổn thương do hắn gây ra ở thời cổ đại nên bây giờ mới khước từ hắn, nghĩ đến đây lòng hắn chợt lạnh lẽo. Tạ Tấn Thiên nhìn thần sắc tối tăm của Lăng Khiếu Dương liền vỗ vỗ bả vai hắn : “Chuyện liên quan đến phụ nữ thì phải nhẫn nại một chút, uống một chén đi.”

Lăng Khiếu Dương vốn dĩ chuyện gì lúc này cũng đều quên hết, trong lòng vô cùng phiền muộn, càng buồn càng uống.

Hai người đàn ông ở bên ngoài nói chuyện, mà chuyện họ nói đơn giản là về phụ nữ, mà hai người phụ nữ nói chuyện cũng là về đàn ông.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Thảo Lan cùng Hữu Hi từ phòng ngủ đi ra, khuôn mặt Hữu Hi có chút ửng hồng mê người.

Lăng Khiếu Dương nhú mày, sao Hữu Hi lại có vẻ mặt như vậy? Nếu Thảo Lan không phải phụ nữ chắc hẳn sẽ hiểu nhầm mất. .... Tạ Tấn Thiên và Lưu Thảo Lan chào từ biệt cặp vợ chồng mới cưới xong, hai người ngồi ở trong xe, Tạ Tấn Thiên gục đầu vào tay lái nhìn không được cười ha ha.

Thảo Lan nhú mày nghi hoặc nhìn Tạ Tấn Thiên, “Anh có bệnh không đấy, sao vậy?” Tạ Tấn Thiên rất ít cười như vậy. Hắn ta ngẩng đầu lên, ngừng tiếng cười nhìn Thảo Lan, nháy mắt: “Anh có bệnh hay không em còn không rõ hay sao!”

Lưu Thảo Lan làm nũng ôm lấy tay Tạ Tấn Thiên, cười tủm tỉm nói: “Chồng à, có chuyện gì buồn cười vậy? Một người vui không bằng nhiều người vui, nói em nghe một chút đi.”

“Lăng Khiếu Dương kết hôn lâu như vậy... nhưng còn chưa có động phòng.” Tạ Tấn Thiên nói xong lại nghĩ đến bộ mặt buồn bực kia của Lăng Khiếu Dương, hẳn lại nhìn không được cười tiếp, “Thật đúng là thánh nhân mà...”

Lưu Thảo Lan đẩy Tạ Tấn Thiên ra, khoanh tay trước ngực, “Đàn ông chỉ có chỗ ấy là nhanh, anh còn cười nữa! Lần đầu tiên phát hiện anh là người như vậy.”

“Cô gái xấu xa này, dám làm tổn thương anh hả.” Tạ Tấn Thiên nhướn mày ôm lấy Lưu Thảo Lan, định vừa hôn vừa trừng phạt.

Lưu Thảo Lan đẩy Tạ Tấn Thiên ra, “Khiếu Dương không biết nguyên nhân sao?” Tạ Tấn Thiên rút cuộc đã không cười, lắc đầu: “Cậu ta đương nhiên không biết, bằng không sao lại nhờ anh giúp chứ.”

Lưu Thảo Lan nhú mày, “Sao? Anh rất có kinh nghiệm với phụ nữ à?”

“Không, không có.” Tạ Tấn Thiên lắc đầu, liên tục phủ nhận.

Lưu Thảo Lan liếc Tạ Tấn Thiên một cái, tình sử phong lưu của hắn nàng không phải không biết. “Về nhà thôi, em mệt rồi!” Tạ Tấn Thiên thực sự rất hối hận, hối hận sao không quen biết Thảo Lan trước thời gian phong lưu đó, lại sợ Thảo Lan “ghét bỏ”, lập tức ngoan ngoãn khởi động xe lái về nhà.

Lưu Thảo Lan ngồi trong xe, nhú mày nhớ lại chuyện nàng cùng Hữu Hi đã nói trong phòng. Nàng nghĩ thầm vấn đề này rất lớn. Bọn họ cũng không lạ gì cá tính Lăng Khiếu Dương, bá đạo, lạnh lùng, nhạy cảm mà mạnh mẽ, nếu hắn biết Hữu Hi. ....”. Thảo Lan không dám nghĩ nữa, lau lau trán, có phần vì Hữu Hi mà lo lắng.

Sau khi vợ chồng Tạ Tấn Thiên đi rồi, hai người cũng đi tắm rồi nghỉ ngơi. Giấc ngủ – đối với Lăng Khiếu Dương mà nói đã biến thành dày vò. Hắn thích ôm thân thể Hữu Hi, cảm nhận sự tồn tại của nàng, cảm nhận nàng thực sự ở bên hắn, ôm ấp hắn. Mà Hữu Hi dường như cũng thích được hắn ôm, nàng nằm trong lòng hắn ngủ rất ngon, đáng vẻ đặc biệt bình yên, có khi khuôn mặt nhỏ nhắn vô thức cọ xát vào ngực hắn, trêu chọc điểm yếu của hắn, làm cho cả thể xác và tinh thần hắn đều bị dày vò mà nàng lại hồn nhiên ngủ không biết gì.

Ví dụ như lúc này đây, hương thơm của nàng tràn ngập trước mặt hắn, bàn tay mềm mại nhỏ bé vô thức lướt qua da thịt trước ngực hắn, chân đưa lên vô tình mà như cố ý để ở vị trí nhạy cảm của hắn.

Lòng không yên, máu huyết sôi sục, khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương vừa khao khát vừa nhẫn nhịn.

Thật hắn rất muốn chiếm hữu cô vợ nhỏ của hắn một phen, nhưng...hắn không thể. Lăng Khiếu Dương nhẹ nhàng gỡ tay Hữu Hi ra, chân dài bước xuống giường, thoát khỏi bầu không khí như tra tấn này.

Tiếng cửa mở đánh thức Hữu Hi, nàng tỉnh dậy thấy bên người trống không. Người nằm bên cạnh đã biến mất.

Dụi dụi mắt, Hữu Hi mơ màng. Nàng đã quen ngủ trong lòng hắn, giờ phút này... mất đi vòng ôm của hắn nàng cũng không buồn ngủ nữa, lại hơi khát. Hữu Hi ra khỏi phòng ngủ, muốn lấy một cốc nước uống, lại nghe trong phòng tắm vọng đến tiếng nước ào ào.

Hơn nửa đêm rồi còn tắm gì nữa? Hữu Hi tràn đầy khó hiểu, đi vào nhà bếp rót một ly nước uống.

Lúc nàng ra khỏi nhà bếp thì nhìn thấy Lăng Khiếu Dương quấn khăn tắm, đầu tóc ướt sũng đi ra, trong tay cầm khăn bông trắng lau tóc.

“Anh làm em tỉnh giấc à?” Lăng Khiếu Dương cũng nhìn thấy Hữu Hi, động tác tay dừng lại, đôi mắt đen huyền dưới ngọn đèn nhìn thoáng qua Hữu Hi. Đai áo ngủ của nàng đã tuột xuống, lộ ra một mảnh mê người... mắt hắn vừa nhìn thấy thì thất lưng đã cảm thấy nhức nhối, chẳng lẽ còn phải tắm nước lạnh thêm lần nữa?

“Không có... em... chỉ hơi khát thôi, dậy uống nước.” Hữu Hi trả lời lại, khó hiểu nhìn Lăng Khiếu Dương, “Trước lúc ngủ không phải anh đã tắm rồi sao, sao giờ lại tắm nữa?”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt cứng đờ, “Nóng trong người!”

“Nóng sao?” Hữu Hi nhú mày, nàng còn cảm thấy lạnh mà.

“Ngủ đi.” Lăng Khiếu Dương đuổi tay ra xoa xoa tóc, giấu đi vẻ mặt cứng ngắc đoạn xoay người đi về phía thư phòng.

“Muộn thế này rồi anh còn muốn làm việc sao?” Hắn không đi ngủ sao? Sao lại đi về phía thư phòng?

Lăng Khiếu Dương không quay đầu, nói qua loa:” Em ngủ trước đi, anh còn việc chưa xử lý xong”

“Ngày mai xử lý không được sao? Không ngủ như vậy cơ thể sao chịu được.” Hữu Hi tiến về phía trước, cố chấp kéo tay hắn lại, chợt cảm thấy tay hắn rất lạnh, “Không phải anh bị bệnh chứ, sao lại lạnh như vậy?” Hữu Hi rất lo lắng đi đến trước mặt hắn, tay muốn sờ trán hắn, ánh mắt Lăng Khiếu Dương nóng rực nhìn chăm chăm Hữu Hi.

“Hữu Hi...!” Giọng hắn nghẹn lại.

“Vâng?” Hữu Hi vẫn không biết.

“Anh không bệnh!”

“Vậy sao cơ thể anh lạnh như băng vậy?”

Tắm nước lạnh có thể không lạnh sao? Hắn nghẹn giọng lại nói: “Hữu Hi, đừng dụ hoặc anh biết không!”

Hữu Hi sửng sốt một chút, nàng cũng đã nhận ra ánh mắt nóng bỏng của Lăng Khiếu Dương. Nàng nhìn theo tầm mắt hắn cúi đầu xuống, thấy áo ngủ của mình đã tuột ra gần hết ... mặt nóng bừng lên, tay chân luống cuống cài lại đai áo, “Em... em đi ngủ đây, anh làm sớm rồi còn vào nghỉ ngơi”

Hữu Hi cuống quýt về phòng ngủ, nhào vào chiếc giường lớn mềm mại, tuy rằng ở cổ đại bọn họ đã từng có quan hệ xác thịt, cũng không phải nàng ngại thơ có ý nói thêm nữa, chỉ là nàng hơi sợ..... Ai da... nàng thờ dài, dùng chăn trùm lên đầu.

Lăng Khiếu Dương ở phòng khách cũng ném khăn tắm xuống, có chút buồn bực đi về hướng thư phòng.

Hữu Hi... Em thật đúng là tiểu yêu nữ mà!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 3

Lăng Khiếu Dương – bất luận thân phận, địa vị hay dung mạo tuyệt đối đều là mơ ước của nhiều cô gái.

Các nữ nhân viên của công ty nghe nói Lăng Khiếu Dương kết hôn không biết bao nhiêu trái tim tan nát. Lăng Khiếu Dương không nói không cười giống hàn băng vạn năm cũng đã đủ làm cho bao nhiêu cô mê mẩn nhưng cùng lắm chỉ dám thầm thương trộm nhớ.

Có điều từ sau khi ông chủ lớn này kết hôn, núi băng này có phần tan ra, thậm chí có người may mắn còn có thể nhìn thấy khúc môi Lăng Khiếu Dương lưu lại nét cười.

Người ta nói hôn nhân là năm mờ, nhưng nhìn Lăng Khiếu Dương như vậy chẳng giống kẻ nhảy vào phân mộ chút nào, rõ ràng là như gió mùa xuân...

Ai nấy không khỏi có chút khâm phục, chủ tịch phu nhân rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thể bắt giữ được trái tim băng giá của ngài chủ tịch.

Ở nhà, Hữu Hi đang say sưa đọc tiểu thuyết lãng mạn đột nhiên nhận được điện thoại của Lăng Khiếu Dương. Hắn nói buổi trưa tự nhiên lại muốn ăn cơm xương hầm nàng làm, Hữu Hi đương nhiên lập tức bắt tay vào làm cơm xương hầm thơm phức, dùng hộp cơm giữ ấm đi ra gara của họ.

Tài xế của Lăng Khiếu Dương đã chờ sẵn dưới lầu, ông Trương tài xế là người đàn ông gầy khoảng 40 tuổi, nhìn thấy Hữu Hi liền hiền lành cười, mở cửa xe, “Mời phu nhân lên xe ạ.”

“Vâng, cảm ơn bác!” Hữu Hi cười lại, xoay người ngồi vào chiếc xe hạng sang. Đây là lần đầu tiên nàng đến chỗ Lăng Khiếu Dương làm việc.

Lão Trương cũng lên xe, không cần phải nhiều lời nữa, từ khi quen biết lão Trương tới nay Hữu Hi cũng hiểu tính tình của ông ấy với Lăng Khiếu Dương có chút giống nhau, trầm mặc ít lời, bình tĩnh sâu lắng, khí chất bất phàm, có cảm giác không giống với một người tình nguyện làm chuyện tầm thường thế này.

Đi được chừng 10 phút, xe dừng lại trước một tòa cao ốc, Hữu Hi biết tòa cao ốc này nhưng chưa bao giờ đi vào.

Hữu Hi bước vào trong đại sảnh, đi về phía cô lễ tân.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Tiếp tân là một cô gái xinh đẹp, cô ta nở một nụ cười chuyên nghiệp quan sát Hữu Hi.

“À, tôi tìm Lăng... tôi tìm chủ tịch của các cô.”

“Cô có hẹn trước sao?” Cô nàng xinh đẹp bắt đầu lộ ra vẻ hồ nghi, hai mắt đưa qua đưa lại đánh giá Hữu Hi.

Một cô gái cầm trong tay hộp thức ăn tìm chủ tịch, trẻ trung, xinh đẹp, có khí chất, thanh nhã giống như hoa bách hợp, trong trí nhớ cô chưa từng thấy qua nhân vật như vậy.

“Vợ gặp chồng còn phải hẹn trước sao? Là chủ tịch các cô để tôi đến.”

“Chủ tịch để cô đến, xin hỏi cô là...?”

Thật đúng là tiếp tân! Hữu Hi cười nhẹ nói: “Tôi là vợ anh ấy.”

Cô gái xinh đẹp tròn tròn mắt. Vị này chính là phu nhân của chủ tịch sao? Cô ta miễn cưỡng cười, sau đó gọi điện thoại, liên tục nói chuyện, cuối cùng càng cười tươi hơn nói với Hữu Hi: “Chủ tịch ở tầng mười sáu, mời phu nhân lên ạ.”

“Cám ơn!” Hữu Hi gật đầu mỉm cười, đi về hướng thang máy.

Vào trong thang máy Hữu Hi không để ý cô tiếp tân xinh đẹp kia kích động gọi điện thoại.

“Này, là Tiểu Lệ à... tớ vừa nhìn thấy chủ tịch phu nhân.”

“Oa, thật vậy sao? Ở đâu?”

“Lên tầng 16 rồi.”

Cô nhân viên Tiểu Lệ “hà” một tiếng, cúp điện thoại chạy đi, hô lớn: “Chủ tịch phu nhân đã tới.”

Cứ như vậy, một đồn mười, mười đồn trăm, công nhân viên chức cả tòa nhà đều biết chủ tịch phu nhân xuất hiện.

Hữu Hi đi thang máy, nàng phát hiện sau khi đi được ba tầng là thang máy ở mỗi tầng đều mở ra, mà ở cửa thang máy lại đứng đầy người, họ nhìn về phía nàng cười. Hữu Hi không biết cho nên cũng cười lại.

Thấy những người đó không vào thang máy nàng mới tiếp tục đóng cửa thang máy, đóng mở một hồi, rốt cuộc nàng đã đến tầng mười sáu.

Chuyến đi thăm ngày hôm nay của Hữu Hi phải nói là ngày nàng cười nhiều nhất, nhân viên công ty thật hiếu khách.

Hữu Hi tìm được phòng có đề phòng chủ tịch liền gõ cửa.

“Vào đi!”

Bên trong vọng ra giọng nói dễ chịu của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi đẩy cửa vào, còn chưa kịp thấy rõ cái gì đã rơi vào vòng ôm rộng rãi quen thuộc, những nụ hôn cũng tới tấp mà đến mang theo mùi vị đặc trưng của Lăng Khiếu Dương. Hữu Hi bị hôn đến tay chân nhũn ra, hộp thức ăn trên tay cũng suýt rơi xuống đất.

Trời ạ! Nơi này là văn phòng mà! Lỡ có người đi vào thì làm sao bây giờ? Hữu Hi mơ hồ cuối cùng cũng tìm được một tia lý trí, đẩy Lăng Khiếu Dương ra khỏi những nụ mạnh mẽ triển miên.

“Sao đến chậm vậy?” Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt oán giận, ôm lấy eo Hữu Hi tiến về phía bàn làm việc.

Hữu Hi bĩu môi, đem hộp thức ăn đặt lên bàn, “Gặp nhân vật lớn như anh thật không dễ dàng, giống gặp nguyên thủ quốc gia quá!”

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương tràn đầy yêu thương cùng vẻ thỏa mãn vì gian kế đã thực hiện được, hắn ngồi ở chiếc ghế da rộng, hai tay duỗi ra, ôm Hữu Hi ngồi vào trong lòng mình.

Tay Hữu Hi mở hộp cơm, một làn hơi nóng tỏa ra, “Vẫn còn nóng, mau ăn thôi.”

“Bón anh ăn.” đôi mắt phượng hẹp dài của Lăng Khiếu Dương lóe lên tia mờ ám, vẻ mặt lạnh lùng bốn cọt.

Hữu Hi hơi buồn cười, cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng thịt hầm đưa đến miệng Lăng Khiếu Dương.

Lúc này vọng đến một hồi gõ cửa. Hữu Hi buông đũa, vội vàng muốn rời khỏi đùi Lăng Khiếu Dương, chưa kịp rời xuống thì hai cánh tay Lăng Khiếu Dương đã lại siết chặt vòng eo Hữu Hi làm cho nàng không thể động đậy, đoạn hắn trầm giọng nói: “Vào đi.”

Cửa mở ra, một cô gái xinh đẹp mặc đồ công sở đi đến, khuôn mặt không cười, như tảng băng lạnh lùng, tóc chải vuốt ra sau, dáng người hấp dẫn, khuôn mặt mê người.

Tay nàng cầm một tập tài liệu, sắc mặt mong chờ đi đến trước mặt Lăng Khiếu Dương, “Tài liệu này cần chủ tịch kí ạ”

Nàng ta nói xong liền cúi người, đem văn kiện đặt trước mặt Lăng Khiếu Dương, sau đó nhìn về phía Hữ Hi, “Vị này là vợ chủ tịch sao?”

Lăng Khiếu Dương không nói lời nào, cúi đầu xem tài liệu, Hữ Hi ngồi trên đùi hắn hơi thẹn thùng nhưng vẫn mỉm cười nói: “Xin chào.”

Nàng ta hỏi: “Cô uống cà phê nhé?”

Hữ Hi lắc đầu: “Không, cảm ơn.”

Nàng ta nhìn Hữ Hi, cười nói: “Thì ra chủ tịch phu nhân trẻ tuổi như vậy, mới nhìn thấy giống học sinh, ra là chủ tịch thích nữ sinh.”

Câu này ngụ ý nói rằng nàng trẻ con, có điều nàng ta là trưởng phòng, khẩu khí ăn nói cũng không giống cấp dưới.

Lăng Khiếu Dương thấy Hữ Hi chậm hiểu như vậy thì sâu trong lòng có chút mất mát. Rõ ràng nàng cảm nhận được cô gái này đối với mình có địch ý mà!

Hữ Hi chưa kịp đáp lời Lăng Khiếu Dương đã ký xong, hắn để hộp đồng hồ trên bàn, nhìn cô gái lẩm bẩm điều kia một cái: “Quả thật tôi không thích người nhiều tuổi, nếu không có việc gì nữa thì cô ra ngoài đi.”

Cô trưởng phòng sắc mặt cứng đờ, cầm lấy hộp đồng hồ, xoay người rời đi.

“Com nguội mất rồi.” Hữ Hi cúi đầu than thở một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hờn giận.

“Sao vậy? Giận à?” Lăng Khiếu Dương hôn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hữ Hi, tức giận thì cứ nói thẳng là vì ghen đi.

“Không phải anh định chọc tức người ta sao?” Hữ Hi giữ lấy khuôn mặt tuấn tú của hắn, đừng nói nàng không biết về mặt này Lăng Khiếu Dương rất nham hiểm.

“Vậy em không giận sao?” Môi Lăng Khiếu Dương lại quay sang công kích cái cổ trắng nõn của Hữ Hi.

Bàn tay mềm mại của Hữ Hi nâng khuôn mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương lên, trong lòng không khỏi muốn cười. Nàng đã biết việc hắn muốn ăn com hầm là giả, còn việc muốn cô nàng có ý đồ với hắn lùi bước mới là thật.

“Em từ vợ anh thành tám bình phong từ bao giờ vậy hả, Lăng Khiếu Dương? Mặt anh càng ngày càng dày đó nha.”

“Vợ là vợ, sao lại là bình phong được!” Lăng Khiếu Dương cười gian. Chính là hắn muốn dụ Hữ Hi nói to lên rằng nàng là vợ của Lăng Khiếu Dương, là vợ hắn, hắn muốn nhìn dáng vẻ nàng để ý hắn, nhưng có vẻ phản ứng không như mong đợi cho lắm.

“Cái cô trưởng phòng kia thích anh à?” Hữ Hi dài giọng hỏi.

Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt chăm chú nhìn Hữ Hi, nói nghiêm túc: “Hữ Hi, em uống phải thuốc gì thế, sao tự nhiên thông minh vậy? Chuyện này mà cũng bị em nhìn ra?”

Người mù cũng có thể nhìn ra mà ! Địch ý rõ ràng như vậy mà nhìn ánh mắt Lăng Khiếu Dương lại có vẻ khó chịu nữa.

“Cô ấy theo anh nhiều năm rồi mà anh cũng không động lòng sao?” Hữ Hi đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt trắng hồng chợt đỏ lên, cuối cùng buồn bã nói, “Cô ấy xinh đẹp như vậy, lại là trợ thủ đắc lực của anh... còn em... chỉ là một đứa trẻ con...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sần sần của Hữ Hi, Lăng Khiếu Dương vội nói: “Anh thích em trẻ con như vậy, ai cũng không thể xen vào.” nói xong lại cắn cắn cổ Hữ Hi.

“Đừng làm loạn mà.” Hữ Hi cảm thấy nhồn nhột, né tránh Lăng Khiếu Dương, “Em có việc muốn nói với anh.”

Môi Lăng Khiếu Dương lần theo cổ đến môi Hữ Hi, giọng khàn khàn hỏi: “Chuyện gì?”

Cả người Hữ Hi khô nóng, Lăng Khiếu Dương vừa hôn vừa trêu chọc nàng làm nàng thờ không ra hơi: “Em muốn đi học!”

Lăng Khiếu Dương giật cả mình, “Đi học?”

“Đúng vậy.” Hữ Hi gật đầu nhìn hắn. Chuyện nàng muốn đi học quả nhiên làm hắn phản ứng mạnh.

Lăng Khiếu Dương nhíu mày, vẻ mặt kiên quyết: “Không được.”

Hữ Hi không chịu: “Nhưng vừa rồi anh chẳng nói anh thích nữ sinh sao?”

Được lắm! Bị Hữ Hi bắt bẻ, sắc mặt Lăng Khiếu Dương âm u, giọng nói lạnh lùng: “Được, anh giúp em liên hệ với đại học.”

Hữu Hi lại nói: “Khiếu Dương, ý em là em muốn học trung học.”

Học sinh trung học! Lãng Khiếu Dương giống như bị tạt gáo nước lạnh vào mặt, thế thì hấn thành cái gì, ông chú à?

Hữu Hi khề tựa vào lòng Lãng Khiếu Dương, dụi dụi làm nũng: “Em sẽ đền đáp anh mà.”

Đi học! Hình dáng hiện tại của Hữu Hi chính là hình dáng của một thiếu nữ mười bảy tuổi, đúng là độ tuổi đẹp nhất.

Liệu có thằng nhóc chết già nào viết thư tình cho Hữu Hi không? Liệu có đũa nhóc nào theo đuổi Hữu Hi không, lẽ như... Hữu Hi chê hấn già... càng nghĩ trong lòng lại càng không yên.

Kỳ thật hấn hấn không thể đem Hữu Hi giấu đi không cho người khác nhìn thấy, nhưng... Hữu Hi là người, lại là người hấn yêu, nằng muốn gì hấn cũng đều đáp ứng, tâm trạng lo lắng buồn bức đành phải nén xuống, hấn nói bằng giọng thỏa hiệp: “Anh sẽ sắp xếp.”

Hữu Hi cười ôm lấy cổ Khiếu Dương, vui vẻ hôn hấn một cái, “Cảm ơn chồng”.

Chỉ một cái hôn, một tiếng “chồng” lại có thể làm Lãng Khiếu Dương thoải mái đi nhiều, “Đi thôi, đi ra ngoài ăn cơm.”

“Vâng!” Hữu Hi vui vẻ gật đầu.

Lãng Khiếu Dương quả không nuốt lời, hấn vì Hữu Hi mà nhanh chóng liên hệ với một trường trung học có tiếng. Vốn dĩ có thể đi học ngay nhưng Lãng Khiếu Dương quyết định lui lại một tuần. Hấn không dám tương tượng ra bộ dáng vợ hấn mặc đồng phục học sinh... Hữu Hi lại háo hức đến mức đếm từng ngày trên đầu ngón tay... một ngày... hai ngày... ngày mai là nằng có thể đi học rồi.

Mong đợi quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Lãng Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 4

Trước cổng trường trung học Chí Hồng xuất hiện một chiếc xe hơi hạng sang đen tuyền kéo theo rất nhiều sự chú ý của học sinh trong trường. Bọn họ đều xôn xao bàn tán không biết đây là nhân vật lớn nào.

Có thể thấy ngay đó là mỹ nữ.

Đúng lúc này cửa xe mở ra, một người mặc đồng phục nữ sinh trường trung học Chí Hồng xuống xe, khuôn mặt thanh nhã, khí chất bất phàm, tóc đen thả ngang lưng càng thêm phần xinh đẹp.

Các nam sinh đều dán mắt vào người Hữu Hi, vừa định xáp lại gần đã thấy một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ bước xuống từ cửa xe bên kia, vài người liền nhanh chóng rời đi.

Các nữ sinh không khỏi chuyển tầm mắt sang Lãng Khiếu Dương, chụm đầu ghé tai nhau, vẻ mặt hưng phấn.

Trong khi đó, ngoài những âm thanh líu ríu còn có vô số ánh mắt thèm nhỏ dài bắn thẳng về phía Lãng Khiếu Dương.

Càng lúc càng nhiều người tụ tập vây lấy Hữu Hi cùng Lãng Khiếu Dương và chiếc siêu xe.

Mấy người này đang đến vườn bách thú xem gấu trúc đây à! Hữu Hi nhịn không được than thầm. Lãng Khiếu Dương! Anh thật đúng là đồ tai họa mà! Anh mà còn đứng ở đây nữa mọi người cũng chả vào học nữa mất! Nằng nói với Lãng Khiếu Dương: “Em tự vào được rồi, anh cứ đi đi.”

Lãng Khiếu Dương chính là muốn một cái hôn tạm biệt nhưng nhìn Hữu Hi như vậy chắc không khả năng rồi, hấn bình tĩnh nói: “Tan học anh tới đón em.”

Hữu Hi vội vàng nói: “Không cần, để em đi xe bus về.”

“Anh tới đón em”. Khẩu khí của Lãng Khiếu Dương không hề suy chuyển.

Hữu Hi xịu vai xuống, “Vâng!”, nằng không thuyết phục được hấn.

“Vào đi!” Lãng Khiếu Dương nói xong liền ấn một nụ hôn lưu luyến lên trán Hữu Hi.

“Oa” Các nữ sinh có chút kinh ngạc lẫn tò mò về mối quan hệ giữa Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương. Xem dáng vẻ của bọn họ, Hữu Hi trông chừng mười sáu tuổi thôi mà Lăng Khiếu Dương đã có dáng vẻ của một người đàn ông trưởng thành. Một cái hôn như vậy có ý nghĩa gì? Bạn trai, chú, hay là cha của nàng?

Hữu Hi cảm thấy trên trán nóng nóng, mặt thẹn thùng, “Em vào đây.” Nàng cũng không muốn ở trước đông đảo quần chúng mà cho hấn một cái hôn nồng nhiệt, sẽ thành đứa trẻ hư mất! Nói xong nàng vội vàng vàng đi vào khuôn viên trường.

Hữu Hi đi vào cổng, vừa đi vừa nghĩ nàng nhất định phải nói rõ với Lăng Khiếu Dương về sau nàng sẽ tự mình đến trường. Nàng đã hai mươi hai tuổi rồi, không phải trẻ con nhà!

Lớp 11.

Tiếng chuông báo vào học vang lên,

Hữu Hi theo chủ nhiệm lớp đi vào lớp học, nàng nhìn các bạn – thực ra là các em học sinh – cười chào.

Thấy chủ nhiệm đến, mọi người vội vàng trở về vị trí, sau đó tầm mắt đều dừng lại trên người cô nữ sinh mới đến đánh giá.

Chủ nhiệm lớp cười tủm tỉm nói: “Đây là bạn An Hữu Hi, từ nay chính là bạn học của các em. Mọi người nhớ hòa nhã với nhau nhé.”

Hữu Hi mỉm cười: “Chào mọi người, tớ là An Hữu Hi, rất vui được học chung với mọi người.”

Chủ nhiệm lớp mỉm cười gật đầu rồi chỉ về phía bàn trống ở giữa, “Bạn An, em ngồi ở chỗ đó đi.”

Hữu Hi gật đầu đi đến chỗ bàn trống kia, phát hiện người ngồi cùng bàn với mình đang gục xuống bàn ngủ.

Chủ nhiệm lớp giới thiệu Hữu Hi xong liền xoay người ra khỏi lớp học. Các học sinh khe khẽ bàn luận, có vẻ như là bàn luận về bạn học mới. Hữu Hi trong lòng hào hứng chờ đợi buổi học đầu tiên của nàng sau bao nhiêu năm.

Chỉ chốc lát sau một thầy giáo lớn tuổi bước vào, trên mặt đeo một cặp kính rất nhỏ nhắn.

Tiết đầu tiên là anh văn, Hữu Hi cũng có chút căn bản nhưng vẫn phải gắng hết sức nghe, có điều nàng có mang máy ghi âm, sau khi trở về có thể nghe lại được.

Trên lớp học Hữu Hi luôn mỉm cười, chăm chú nghe giảng, giấc mơ của nàng nàng đang từ từ thực hiện. Thật tuyệt vời!

Một ngày học kết thúc, quan hệ giữa Hữu Hi và bạn học cũng dần dần tốt lên, mọi người đều hỏi han xem nàng đến từ đâu, vì sao chuyển trường. Hữu Hi lựa lời mà đáp, chẳng qua có những điều không nên nói nàng sẽ lược bớt đi.

Chỉ là người ngồi cùng bàn với nàng thật sự rất kỳ quái, nếu nàng nhớ không lầm thì anh chàng ngồi cùng bàn với nàng dù là đang học hay tan học luôn úp mặt nằm ngủ trên bàn mà thầy giáo cũng không có vẻ bực mình, không hề trách tội.

Sau khi tan học các lớp học sinh dần rời đi, người ngồi cùng bàn mới đột nhiên tỉnh lại, lúc này Hữu Hi mới thấy khuôn mặt cậu ta dễ nhìn, cao ngạo ngang bướng, giống một đứa trẻ nghịch ngợm, chỉ là trên mặt cậu vẫn có vẻ ngái ngủ. Nàng vừa định qua đó chào hỏi thì người ngồi cùng bàn đã lộ vẻ mặt khó chịu đi ra khỏi lớp, thực là cái tên kì quái mà!

Hữu Hi xếp lại cặp sách chuẩn bị về nhà, vừa đi đến chỗ rẽ thứ hai liền bị hai nữ sinh ngăn lại.

Nàng nhìn mấy nữ sinh này, cảm đầu là một người nữ khoanh tay trước ngực, đầu hất cao, mái tóc cắt ngắn lồm chồm, mấy nữ sinh đứng phía sau hết như vệ binh. Ánh mắt bọn người này nhìn nàng không chút tốt đẹp gì. Sao họ lại nhìn nàng như vậy? Vì sao muốn chặn đường nàng? Hữu Hi không nghĩ nhiều nữa, có điều bọn họ vẫn ngăn đường nàng.

Hữu Hi ngẩng đầu hỏi, “Có việc gì sao?” Ra ngoài chậm quá, Lăng Khiếu Dương lại sốt ruột mất.

“Mày chính là con thanh thuần ngọc nữ gì gì đó mới đến đây hả?” Nữ sinh cầm đầu kia lớn giọng hỏi.

Thanh thuần ngọc nữ! Cái quái gì thế này? Dựa vào tính thần đoàn kết, Hữu Hi khách khí nói: “Làm phiền các chị rồi.”

Cô nàng cầm đầu giống như một thằng con trai, tay chỉ loạn xạ, thô lỗ hung ác nói: “Nghe nói mày rất có tiền, ngồi xe sang phải không? Biết điều mau hiểu kính bieu các chị đây ít tiền tiêu vặt, bằng không thì cẩn thận, chị em bọn tao không khách khí với mày đâu.”

Hữu Hi ngạc nhiên, đây mà là trường học sao? Sao lại giống xã hội đen vậy? Nàng tốt xấu gì cũng là một người trưởng thành hai mươi tuổi thể mà lại bị vài con bé uy hiếp trấn tiền. Nàng mỉm cười, vươn tay ra chỉ trên đầu nữ sinh cầm đầu búng một cái. ... “Trách nhiệm của cô là học hành cho tốt, chứ không phải đi gây sự thế này biết không?”

Hữu Hi nói xong hất tay cô nàng cầm đầu, đẩy mấy đứa đứng sau ra đi xuống dưới tầng, giờ khắc này nàng nhớ tới Lăng Khiếu Dương, bộ dáng lúc cùng nàng ăn cơm nghĩ đến quả thật cũng có chút đáng yêu.

Đáng yêu... Hữu Hi không khỏi cười cười. Nếu Lăng Khiếu Dương biết nàng hình dung hần như vậy không biết có tức lộn ruột lên không nữa.

Hữu Hi rời đi còn nữ sinh cầm đầu kia đứng đờ ra, tay vẫn còn duy trì động tác vừa nãy không thể nhúc nhích, mấy đứa bên cạnh hoảng sợ thét chói tai.

“Chị cả, chị làm sao vậy?” Chúng tỷ muội hỏi, kêu lên sợ hãi giống như gặp quỷ.

“Không hiểu sao tao không động đậy được.” Cô nàng hoảng sợ trả lời.

“A, sao lại thế này?” Bọn bên cạnh kinh ngạc hoảng hốt.

“Dài dòng gì nữa, đưa tao ra khỏi tầng đã.” Cô nàng chỉ còn cái miệng là có thể cử động được.

“Dạ dạ.” Bọn bên cạnh ba chân bốn cẳng đem chị cả của chúng ra khỏi tầng học.

“Có cần đi khám bác sĩ không?”

“Có cần báo cáo hiệu trưởng không?”

.....

Hữu Hi vừa ra khỏi khuôn viên trường đã thấy chiếc xe xa xỉ của Lăng Khiếu Dương. Lăng Khiếu Dương đang tựa vào trên thân xe vẻ mặt chờ đợi, thấy nàng đi ra hần liền vội đón lấy túi xách, mở cửa cho nàng vào xe.

“Thế nào, hôm nay đã quen chưa?”

Hữu Hi nhìn vẻ mặt đẹp trai của Lăng Khiếu Dương, cười nói: “Rất tốt, anh đừng lo, em có thể lo liệu được.”

Khiếu Dương yêu chiều nắm lấy bả vai Hữu Hi, đỡ nàng lên xe rồi khởi động xe về nhà.

Hai người tiện đường mua chút đồ ăn rồi mới về. Lăng Khiếu Dương muốn Hữu Hi nghỉ ngơi, tự mình xuống bếp vì Hữu Hi mà nấu món ăn nàng thích nhất.

Lúc ăn cơm, Lăng Khiếu Dương hỏi Hữu Hi: “Thầy giáo giảng bài thế nào, có nghe được không?” Lăng Khiếu Dương biết Hữu Hi nếu đã quyết định học trung học thì chuyện này cũng là điều tất yếu, cũng không thể nhất thời mà quen ngay được cho nên hần lo lắng, hy vọng Hữu Hi có thể quen dần nhưng cũng không muốn Hữu Hi phải chịu áp lực quá lớn.

“Vạn sự khởi đầu nan, có điều em có lòng tin”. Hữu Hi vẻ mặt chắc nịch.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Lăng Khiếu Dương hơi cười khê, giọng nói trầm thấp: “Có khó khăn gì nhớ tìm chồng biết không?”

“Biết rồi thưa chồng vạn năng.” Hữu Hi nói xong gấp lấy đĩa rau của Lăng Khiếu Dương, “Đúng rồi Khiếu Dương, em muốn ngày mai tự mình đến trường, anh không cần đưa đón nữa.”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt trầm xuống, “Sao vậy, anh đưa đón không tốt sao?”

Hữu Hi lắc đầu, “Không phải thế, chỉ là hiện tại em đang học trung học thôi nên có cái về học sinh, anh cũng thấy tình huống hôm nay đây... hơn nữa anh làm việc bận rộn như vậy mà còn phải đưa em đến trường nữa...”.

“Để anh đưa đón khiến em khó chịu vậy sao?” Lăng Khiếu Dương sắc mặt trầm xuống, giọng điệu hờn giận.

“Em chỉ là...”.

Lăng Khiếu Dương ngắt lời Hữu Hi, “Anh sẽ nghĩ cách, đúng giờ anh sẽ đưa đón em”

Hữu Hi hơi tức giận nhưng không nói ra, ý muốn bảo hộ của Lăng Khiếu Dương quá lớn nàng càng không dám cho hần chạm vào nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi suy sụp.

Không biết là do tức giận hay lo lắng mà Hữu Hi trong lòng rầu rĩ vui đầu vào ăn cơm, sau đó thân nhiên nói: “Em đi học bài, anh cứ từ từ ăn đi.” Nói xong liền rời bàn ăn.

Đây là lần đầu tiên bọn họ không thoải mái sau khi kết hôn, mỗi người một ý kiến. Lăng Khiếu Dương cũng nuốt không trôi.

Hần chỉ muốn tốt cho nàng thôi mà, như vậy cũng không đúng sao? Buồn bực phiền muộn, hần “cạch” một tiếng, đặt đôi đũa lên bàn rồi đứng dậy

Hữu Hi ở trong phòng ngủ đóng chặt cửa không mở được, cũng không lên tiếng trả lời. Lăng Khiếu Dương biết Hữu Hi đang bực nên do dự một lúc, đôi mắt đen tuyền nhử lại, xoay người rời đi.

Hữu Hi bật máy ghi âm lên nghe lại bài, chăm chăm học bài. Không phải nàng không biết Lăng Khiếu Dương đối tốt với nàng, cũng không phải không cảm kích, chỉ là việc nàng lớn tuổi như vậy còn học trung học đã cần rất nhiều dũng khí rồi, nếu bị người ta biết chuyện nàng là nữ sinh đã kết hôn lại còn cần nhiều dũng khí hơn. Nàng chỉ muốn một năm này diễn ra yên ả một chút, thuận lợi lợi thi vào trường cao đẳng, tốt nghiệp, học đại học, hơn nữa nàng cũng cần có chút không gian cá nhân.

Hữu Hi hơi khó nghĩ không biết làm thế nào để nói rõ với Lăng Khiếu Dương. Có lẽ bọn họ nên từ từ nói chuyện.

Mang tâm trạng lo lắng, Hữu Hi nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ, vì không có vòng ôm của Lăng Khiếu Dương nên ngủ cũng chẳng ngon, đến nửa đêm chợt Hữu Hi cảm thấy một đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy nàng, ở trong vòm ngực rộng, an toàn mà ấm áp. Trong lúc ngủ mơ nàng nhìn không được xích lại gần, an tâm thoái mái mà ngủ, còn thì thầm nói: “Khiếu Dương, chúng mình không cãi nhau được không?”

Lăng Khiếu Dương cúi xuống đặt một nụ hôn say đắm yêu chiều trên môi nàng, hân hoan với nàng bỏ tay rồi!

Sáng hôm sau lúc Hữu Hi tỉnh lại, Lăng Khiếu Dương bình thường vẫn hay hôn nàng buổi sáng đã không còn bên cạnh, Hữu Hi có cảm giác mất mát, trong lòng hơi thất vọng. Lăng Khiếu Dương đã tức giận bỏ đi rồi.

Lúc nàng chuẩn bị rời giường, quay đầu lại thì nhìn thấy một tờ giấy kẹp dưới gối. Hữu Hi cầm tờ giấy lên đọc, nét chữ phóng khoáng, trên giấy viết: “Đi xe bus cẩn thận, bữa sáng ở trên bàn.”

Trong lòng nàng ấm áp, môi cũng nở nụ cười hạnh phúc, nàng cũng nên vì ông chồng tốt nhất của mình làm chút gì đó.

Hữu Hi mau chóng rời giường đánh răng rửa mặt, ăn điểm tâm, đón xe bus đi học.

Tâm trạng nàng rất tốt.

Lúc Hữu Hi đến người ngồi cùng bàn vẫn đang ngủ, tan học cũng vẫn như cũ. Hữu Hi cũng không biết tên hán bèn tự đặt cho hán một cái tên: thần ngủ.

Hết tiết thứ nhất Hữu Hi đá đá hán, hy vọng hán có thể tỉnh lại nghe giảng bài, dù sao ngủ hoài như vậy mãi cũng mòn mỏi đi.

Nhưng cái cậu thần ngủ ngồi cùng bàn với nàng kia không hề suy chuyển, cũng chẳng hề có phản ứng. Hữu Hi nghĩ, họa có sét đánh chắc cũng chẳng kinh động được vị thần nhân này.

Lúc nghỉ trưa ở trường, Hữu Hi gọi điện cho Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi lấy lòng: “Chồng à”

Bên kia lại lạnh lùng trả lời: “Có việc gì?”

“Đã ăn cơm chưa?” Hữu Hi là lửa, chuyên môn làm tan chảy núi băng Lăng Khiếu Dương. “Rồi.” Giọng nói ôn hòa như trước: “Có việc gì nói đi.”

Hữu Hi trầm mặc một chút, giọng hơi cô đơn nói nhỏ: “Khiếu Dương, sáng nay anh không hôn em”

Đầu dây bên kia Lăng Khiếu Dương nở nụ cười, còn Hữu Hi cách điện thoại, nghe được Lăng Khiếu Dương khẽ “chụt” một tiếng.

Hán hôn nàng qua điện thoại!

Nàng cười, biết hán không hề tức giận nàng nhẹ nhàng hôn lại một chút, “Em cúp máy đây, về nhà lại gặp”

“Ừ” Lăng Khiếu Dương cúi đầu ừ một tiếng, Hữu Hi ngắt điện thoại.

Hữu Hi cắt điện thoại, chuẩn bị đi canteen ăn cơm, vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện cách đó không xa có mấy nam sinh áp sát một nam sinh khác từ phía sau.

Nam sinh bị giữ lại chính là người ngồi cùng bàn với nàng... “thần ngủ tiên sinh”, bọn họ muốn làm gì?

Hữu Hi không kịp đi theo thì thấy bảy tám nam sinh xúm vào thần ngủ ngồi cùng bàn với nàng.

Bọn tiểu quỷ này đang làm cái gì vậy? Đánh nhau sao? Hữu Hi bước nhanh hơn chen vào đám người, cảnh tượng đầu tiên nàng thấy là thần ngủ bị đám một phát ngã sòng soài ra đất.

Hữu Hi tận mắt chứng kiến bảy tám nam sinh đánh đám thần ngủ liền hô to: “Này, dừng tay, các người đang làm gì đấy?”

Tiếng la của nàng cũng có chút tác dụng, vài đứa đang muốn đánh thần ngủ dừng lại đồng loạt đem ánh mắt phẫn nộ hướng về phía Hữu Hi.

“Con ranh con, bớt lo chuyện người khác đi!” Một tên nam sinh hung tợn đe dọa Hữu Hi.

Hữu Hi lớn tiếng uy hiếp: “Các người sao lại hiếp đáp bạn học như vậy? Mau dừng tay lại, bằng không tôi sẽ đi nói với giáo viên.”

Bọn chúng nhìn nhau, lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn. Một thằng cao to đi về phía Hữu Hi, “Con nhãi ranh! Dám xen vào việc của người khác”. Hắn nói xong bắt lấy tay Hữu Hi không cho nàng chạy đi.

Mấy đứa còn lại nhớ ra thần ngũ lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay tiếp.

Thần ngũ lại không hề phản kháng, để bọn người này tùy ý hiếp đáp. Hữu Hi sốt ruột, cứ như vậy mãi sẽ bị đánh cho tàn phế mất!

Thấy tình thế cấp bách, cổ tay Hữu Hi khẽ động, nàng bắt lấy cổ tay của tên nam sinh đang giữ tay mình kia, hắn liền hét toáng kêu đau. Hữu Hi đẩy một cái, gã lui vài bước rồi ngã bịch trên mặt đất.

Đám đang vây lấy thần ngũ vẫn chưa nhìn thấy đại ca của mình đã bị xử lý vẫn hung hăng giáo huấn thần ngũ.

Hữu Hi chạy tới, đem công phu học được trong cổ đại ra ngăn trở bọn kia.

Chỉ trong khoảnh khắc mặt một thằng đã trúng một đấm, bụng một thằng khác trúng thêm đấm nữa, móng thằng kia bị đập một cước, mũi thằng nọ bị trọng thương...’.

Hữu Hi thề! Nàng chỉ là định can ngăn chút thôi mà! Nhưng nhìn mấy nam sinh đang kêu oai oái không kìm được liền nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” rồi nâng thần ngũ dậy, “Cậu không sao chứ.”

Thần ngũ còn chưa kịp nói đã nhìn thấy một người bùng bùng khí thế xông vào.

“Tất cả mấy cô cậu đến phòng giáo vụ ngay cho tôi!”

Âm thanh này giống sét đánh ngang tai, mấy thằng đang la oai oái cũng im bật luôn.

Phòng giáo vụ tập trung rất nhiều người, vài người đánh nhau gây chuyện đều bị tập trung ở đây.

Chủ nhiệm mặt sắt vô tình la hét ầm ầm vào mặt học sinh, lỗ tai Hữu Hi ong ong cả lên. Các phụ huynh cũng được báo đến đây, nhìn mấy thằng con bảo bối nhà mình bị đánh thành một đống không khỏi ồn ào.

Hữu Hi lại là tội đầu sỏ, nàng nhìn cái miệng giáo viên nói liên hồi, nhin không được: “Em chỉ can ngăn thôi, không phải cố ý.”

“Can ngăn mà có thể thành như vậy?”

“Thật không ngờ một đứa con gái lại bạo lực như vậy.”

“Trời ạ, xem Siêu Siêu nhà ta bị đánh này.”

“.....”

Cửa phòng giáo vụ bị đập ra, Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lo lắng xông vào tìm kiếm bóng dáng Hữu Hi mà bước đến. Hắn nắm lấy bả vai Hữu Hi vội vàng hỏi: “Em không sao chứ?”

Hữu Hi lắc đầu nói: “Em không sao.”

Vài vị phụ huynh nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đến, nghĩ hắn là người giám hộ của Hữu Hi, có người mở miệng nói: “Này, tiên sinh! Đây là con gái nhà anh? Anh nhìn xem, đánh Miêu Miêu nhà tôi ra thế này, anh giáo dục con gái kiểu gì vậy?”

“Đúng vậy, anh làm bố sao lại dạy con bạo lực thế hả...”,

“Bố bạo lực thế thảo nào di truyền cho con”

.....

Làm bố?

Con gái?

Quản giáo?

Lăng Khiếu Dương nghe thấy lời nói của mấy bà bà này thì vẻ mặt xanh mét, bảo tố vù vù, nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt...

Hữu Hi miệng há thành hình chữ o.

Nàng không dám ngẩng đầu nhìn mặt Lăng Khiếu Dương nữa aaa...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 5

Mặt Lăng Khiếu Dương thiếu chút nữa tức đến lệch hẳn đi, làm thế nào mà hắn lại thắng cấp lên hàng cha của Hữu Hi rồi? Hắn không thể có con gái lớn đến vậy chứ!

Hắn không phản bác, nhưng việc Hữu Hi vẫn như lúc thường làm hắn tức điên lên.

Tuy biết là do hoàn cảnh, nói Hữu Hi là vợ hắn cũng có chút không thích hợp nhưng tận đáy lòng hắn vẫn có chút thất vọng lẫn khó chịu.

“Ông nói xem giải quyết thế nào?” Lăng Khiếu Dương đảo mắt qua phía thầy chủ nhiệm, ánh mắt tức giận sắc bén làm ông ta không khỏi phát lạnh. Thầy chủ nhiệm hơi ho khan một chút, chỉ vào mấy đứa học sinh: “Cậu, cậu, cậu.., mấy người các cậu tụ tập đánh nhau, tính chất rất ác liệt, nếu lúc đó bạn An không tới kịp nói không chừng còn gây ra án mạng, hậu quả rất nghiêm trọng, các cậu còn gây chuyện lần nữa sẽ bị buộc thôi học.”

Sau đó chỉ vào Hữu Hi và thân ngu ngồi cùng bàn: “Còn hai em viết bản kiểm điểm ngay mai nộp lên cho tôi.”

Vài vị phụ huynh nhìn đáng vẻ tức giận của thầy chủ nhiệm, hơn nữa con cái nhà họ đánh bạn học quả thật cũng không nên, đành im thin thít.

Cuối cùng mọi người đều tự rời đi, việc này cũng kết thúc tại đây.

Trên đường về nhà, Lăng Khiếu Dương lái xe không nói gì. Hữu Hi lên nhìn Lăng Khiếu Dương, chỉ thấy bạc môi hắn mím lại, vẻ mặt xanh mét, đáy mắt bùng lên lửa giận, cả lúc nổ máy xe cũng mang theo tức giận mà lao thẳng về phía trước.

Hữu Hi biết Lăng Khiếu Dương đang tức giận, có điều giận vì bị hiểu nhầm thành bỏ nàng hay bởi nàng gây chuyện? Hoặc lo lắng cho sự an toàn của nàng? Có lẽ là cả hai... Nhưng Hữu Hi lại rất xấu bụng, nghĩ đến đó lại muốn cười quá đi.

Tự nhiên Lăng Khiếu Dương trở thành papa của nàng... nhưng nàng phải nhin, không thể cười, nàng mà cười thì không khác gì đâm vào mặt Lăng Khiếu Dương một cái.

Xe lao vun vút cuối cùng cũng về đến trước cửa biệt thự, Lăng Khiếu Dương dừng xe, tắt máy rồi xuống mở cửa xe, Hữu Hi thờ dãi cầm túi xách đi theo.

Thân hình cao cao của hắn mang sự tức giận, đáng vẻ yêu kiều của nàng lại bước theo trong nỗi lo sợ.

Mở cửa vào nhà, Lăng Khiếu Dương vẫn không nói chuyện. Hắn dần dần cởi quần áo, vứt từng thứ từng thứ một xuống đất không chút doái hoài Hữu Hi đang thoải mái ngắm nhìn cơ thể tinh trắng của mình, cũng không quay đầu lại mà đi vào phòng tắm.

Hữu Hi đứng đó nhủ mầy, giờ phút này Lăng Khiếu Dương cứ như một ngọn núi lửa, hết sức căng thẳng, nàng cũng không dám tùy tiện khích cho hắn phun trào, chỉ một lát hắn sẽ bình thường lại thôi. Nàng cúi người nhặt quần áo Lăng Khiếu Dương vứt dưới đất lên đặt một bên, sau đó đi vào phòng ngủ thay quần áo ở nhà, lúc này nàng mới giống một người vợ chứ không phải một học sinh trung học, nàng mặc tạp dề vào bếp làm cơm chiều, trong đầu vẫn hiện lên vẻ mặt xanh mét của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi nấu vài món Lăng Khiếu Dương thích rồi hầm canh, xong liền đi gọi Lăng Khiếu Dương ăn cơm.

Hắn đang ở thư phòng, không biết có còn giận không nữa. Hữu Hi cẩn thận đẩy cửa ra rồi đi vào, thấy Lăng Khiếu Dương đang cúi đầu bận rộn, nàng nhẹ giọng nhắc nhở: “Khiếu Dương, ăn cơm thôi.” Lúc nàng nói chuyện ánh mắt không ngừng theo dõi hắn, đầu hắn cúi thấp, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng trong veo lạnh như băng đó lại có chút cuồng dã gọi cảm.

Nghe được lời của Hi, đáy mắt đen kịt của Lăng Khiếu Dương nhìn nàng một chút, sau đó cúi đầu tiếp tục làm việc không trả lời.

Hữu Hi cảm thấy khó chịu, nàng không chịu nổi hắn lạnh lùng như vậy. Nàng biết hắn đang tức giận, nhưng nàng cũng đâu có ý gây chuyện, chỉ là nàng muốn giúp một bạn học thôi mà! Nàng cũng đâu muốn người khác nghĩ người ta là pa pa mình. Nàng không có sai, hắn dựa vào cái gì mà có vẻ mặt ấy với nàng chứ? Hữu Hi nghĩ, “Lăng Khiếu Dương, lời em nói anh có nghe không? Sao lại không để ý vậy? Là anh không nghe thấy hay không nói được?”

Lăng Khiếu Dương lại ngẩng đầu lên lần nữa, đôi mắt nhìn thấy Hữu Hi khó chịu thì có chút đau lòng. Nhưng cô gái này dám đánh nhau với bảy tám nam sinh khác. Nếu có nguy hiểm gì thì làm sao đây? Sao nàng lại không biết yêu chính mình chứ? Còn nữa, cô nàng này còn nói cái gì mà hắn là pa pa nàng chứ?

Hắn già như vậy sao? Thế nhưng... thế nhưng... Hữu Hi lại dễ yên, hắn chỉ hy vọng nàng sẽ tự hào về hắn, tự hào giới thiệu với người khác hắn là chồng nàng.

Nhưng nàng đã không làm thế, che che giấu giấu xem hán như người không quen biết. Nàng học trung học nên nàng hán phải sợ hãi người ta biết chuyện nàng đã có chồng, nàng không muốn thừa nhận hán.

Điều này làm cho Lăng Khiếu Dương vô vùng cùng phiền muộn lẫn tức giận, trong lòng từng đợt run rẩy. Nàng vì cảm động, vì cảm kích cho nên mới lấy hán, hán còn đòi hỏi thêm gì nữa? Lăng Khiếu Dương đau xót nghĩ.

Hữu Hi trầm mặc nhìn Lăng Khiếu Dương không nói câu nào, nàng không biết hán đang nghĩ gì, bây giờ hán đang giận nên không muốn cùng nàng nói chuyện.

Trong lòng thầm đếm một hai ba, nếu anh không cùng em nói chuyện, thì em sẽ đi luôn. Đếm một hai ba xong Lăng Khiếu Dương vẫn im lặng, Hữu Hi cũng tức giận xoay người rời khỏi cửa, hình dáng nhỏ bé của nàng có chút cô đơn lẫn thương cảm, đến lúc Lăng Khiếu Dương hoàn hồn muốn gọi nàng thì người đã đi ra ngoài. Ngón tay thon dài của Lăng Khiếu Dương cào qua mái tóc ngắn, cuối cùng hán bắt đắ đi buông xuôi, quên đi... bình tĩnh một chút cũng tốt.

Một mình Hữu Hi không biết ăn được mấy thìa cơm, xong nàng ngã vào giường tự ép mình đi ngủ.

Nhưng làm thế nào nàng cũng không ngủ được, trong đầu đều là vẻ mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương.

Từ cổ đại đến giờ, đây là lần đầu tiên hán có biểu hiện lạnh nhạt làm trái tim người ta băng giá như vậy.

Cho tới nay hán vẫn luôn mãnh liệt, mặc kệ là yêu hay hận hán đều cho nàng cảm giác mãnh liệt như vũ bão.

Việc hán đột nhiên hờ hững làm nàng có cảm giác không thích, ngực cũng đau đau, không biết như thế nào cho phải

Lăng Khiếu Dương vẫn không vào phòng ngủ. Hữu Hi miên man suy nghĩ, nàng muốn tìm hán nói chuyện nhưng hán lại không thèm để ý tới nàng.

Hữu Hi đếm cừu buộc mình đi vào giấc ngủ, trong lòng tự nhủ nàng mới không cần để ý đến đồ đầu gỗ tính tình bất định kia.

Hữu Hi đếm số cừu đủ xây một trang trại xong rốt cục cũng mơ mơ màng màng ngủ, đôi mi thanh tú hơi hơi nhú lại, tựa hồ ngủ không yên.

Lăng Khiếu Dương từ thư phòng đi ra trở lại phòng ngủ, nhìn thấy khuôn mặt Hữu Hi đang ngủ hán bước đến, nằm riêng chỗ ở một bên với Hữu Hi.

Đôi mắt đen thâm tình nhìn ngắm nhìn người con gái hán yêu nhất, sắc mặt lạnh lùng cũng có chút giảm bớt

Hán tức giận vì cái gì chứ, ngay từ đầu hán chẳng phải đã biết trong tim Hữu Hi có người khác rồi sao? Có thể đồng ý lấy hán là đã tốt lắm rồi, chỉ cần nàng còn ở bên người hán cũng đủ rồi, vì sao lại tham lam như vậy, có được người của nàng, còn muốn... có được lòng nàng.

Hán vươn tay ôm lấy thân mình mềm mại của Hữu Hi, hít lấy hương thơm của nàng, trong lòng không có đến một chữ bình yên

Bỏ đi, so đo làm gì chứ! Có thể được ở bên nàng là tốt rồi.

Hữu Hi cảm nhận được Lăng Khiếu Dương ôm ấp liền theo bản năng dụi dụi vào trong lòng hán tựa hồ đang làm cái gì trong mộng, bàn tay mềm mại nhỏ bé vòng qua thắt lưng ôm chặt hán.

Lăng Khiếu Dương nhìn không được cúi đầu tìm kiếm môi nàng, hôn môi nàng một chút lại nghe Hữu Hi nói những lời vô nghĩa, "Niệm Tiểu... Bắc Thiên, Bắc... Tiểu Tiểu."

"Bắc Thiên, Bắc Tiểu" những lời vô nghĩa của Hữu Hi làm cho cơ thể Lăng Khiếu Dương cứng đờ, đôi mắt đen gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng. Tâm tình mới ổn định lại như bị cào xước, đau quá! Đôi mắt đen nhuốm vẻ thống khổ, hán muốn xoay người xuống giường, lại bị Hữu Hi ôm nhanh lấy.

Cuối cùng hán đành nén giận chịu đau, hôn hén nằm ở nơi đó, lòng thống khổ không chịu nổi, muốn lay tỉnh Hữu Hi, lớn tiếng nói với nàng, đừng nhắc lại người đàn ông kia nữa, người đang nằm bên nàng là Lăng Khiếu Dương!

Nhưng cuối cùng hán không làm gì hết, chỉ có một mảnh tĩnh mịch thống khổ bao phủ.

Lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí yên lặng. Lăng Khiếu Dương với tay lên đầu giường lấy di động nghe.

Hữu Hi cũng bị đánh thức, đôi mắt buồn ngủ mơ màng nhìn Lăng Khiếu Dương, mơ mơ màng màng nghe hán nói gì đó, nàng cũng nhận ra hán đang nói chuyện gì đó quan trọng.

Lúc hán nói chuyện điện thoại, Hữu Hi biết chắc hán phải xảy ra chuyện gì rồi. Nàng đang muốn hỏi thì Lăng Khiếu Dương đã gỡ tay nàng ra, xoay người bước xuống giường.

Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương đang mở tủ tìm quần áo mặc thì vội ngồi dậy, hơi bất an hỏi: "Khiếu Dương, xảy ra chuyện gì vậy, anh..... phải đi ra ngoài sao?"

Động tác Lãng Khiếu Dương mặc quần áo cũng lộ ra soái khí, từng mảnh quần áo nhanh chóng che thân thể cường tráng của hắn lại, nghe nàng hỏi, hắn nói “Ừ, chuyện công ty, em cứ ngủ đi.”

Hữu Hi xuống giường tìm cà vạt cho hắn, bàn tay nhỏ bé thất cà vạt, trong mắt lo lắng, “Vậy anh đi đường cẩn thận.”

“Ừ.” Hắn để ý thấy nàng lo cho hắn, tay muốn ôm Hữu Hi hôn nàng một cái, nhưng nghĩ đến những lời vô nghĩa của nàng đột nhiên cảm thấy ngây ngô vô vị, “Ngủ đi.” Nói xong liền cầm đi động đi ra phòng khách.

Hữu Hi vẫn đi theo phía sau Lãng Khiếu Dương nhìn bóng dáng hắn rời khỏi tầm mắt nàng, hắn đi vội vàng như vậy không biết sự tình có phải rất nghiêm trọng hay không.

Hữu Hi thờ dài, đột nhiên cảm giác căn phòng trống trơn cô quạnh, rốt cuộc nàng cũng không thể ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 6

Lời của Lãng Khiếu Dương mang theo đau xót cùng thất vọng giận dữ làm Hữu Hi không thể trả lời, nàng chỉ mở to đôi mắt lo sợ nhìn Lãng Khiếu Dương. “Em... Khiếu Dương, đừng như vậy được không? Chúng ta không cần cãi nhau.”

Lãng Khiếu Dương đột nhiên xoay người lại, thống khổ sắc giọng, đôi mắt nhìn Hữu Hi, hai tay dùng sức nắm bả vai nàng, giọng nghẹn lại: “Hữu Hi, nói một câu em tưởng anh có thể coi như không có gì ư? Từng đây ngày... em vốn không hề nhớ anh chút nào sao?”

Hữu Hi nhìn về mặt đau thương của Lãng Khiếu Dương, hắn nói thế nhưng trong mắt lại lóe lên vài điểm lệ quang, tay nàng nâng lấy khuôn mặt hắn vội vàng nói: “Có! Anh không cần tức giận, em có nhớ anh, thật sự có!”

“Thật sự nhớ?”, giờ phút này nàng nói ra, trong mắt Lãng Khiếu Dương cũng chỉ biến thành một loại thương hại an ủi bình thường.

Tay Lãng Khiếu Dương rời khỏi vai Hữu Hi, ngược lại lại cầm lấy tay nàng nắm trong lòng bàn tay, cuối cùng buông ra rồi cười khổ đứng đây, một lần nữa quay lưng lại phía nàng, hắn không muốn nàng nhìn thấy đáng về thất bại của mình.

Sau một lúc hắn mới cô đơn nói: “Hữu Hi... em biết không... từng đây ngày anh vẫn thầm hy vọng, anh tự nhủ, ‘Hữu Hi, em gọi điện thoại cho anh đi, nói cho anh biết em nhớ anh, đừng ngại...’” Đùng vì ngại mà không nói gì, đùng ngại làm một lần như vậy, nhưng lại không có...”

“Hữu Hi.. Có phải anh đi bao lâu em cũng không hề có cảm giác, em sẽ không nhớ tới anh, cho dù là anh bỏ đi cũng không thành vấn đề? Trong mắt em anh là người có cũng được mà không có cũng được phải không?”

“Anh đã mong em có chút nhớ anh, nhưng xem ra không có anh em lại càng vui vẻ, thăm người thân, gặp bạn bè, ăn ngon ngủ tốt, còn có người để ý em đưa đón. Hữu Hi, trong lòng em anh không là cái gì hết, ngay cả trong mơ em cũng gọi tên hắn, Hữu Hi, anh không là cái gì hết!”

Cổ Hữu Hi nghẹn lại, nói không ra lời, không phải như thế! Nàng thật sự có nhớ hắn, nàng muốn nói cho hắn biết nàng nhớ hắn.

Nhưng gì mà thăm người thân gặp bạn bè, ăn ngon ngủ tốt, gì mà có người để ý đưa đón...?

Hắn vẫn để ý chuyện Nhất Thần sao? Cả đêm kì quặc như vậy vì hắn biết nàng ở chung một chỗ với Nhất Thần.

Nàng cùng Nhất Thần đều là chuyện đã qua, nàng không hy vọng hắn để ý, chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi, sao hắn phải như vậy chứ?

“Trong mơ em thật sự gọi tên Hoàng Bắc Thiên sao?” Rốt cuộc lòng nàng suy nghĩ cái gì nàng cũng không biết nữa.

Hữu Hi trầm mặc làm cho Lãng Khiếu Dương càng lạnh lẽo hơn. Hắn mặc quần áo vào rồi ra khỏi vòng ngủ, trong phòng chỉ còn lại Hữu Hi mơ hồ cùng thống khổ.

**

Đây là nơi cánh đàn ông thường đến tiêu khiển, uống rượu chơi bài tán gái, chỉ cần có thể tưởng tượng ra, kiểu gì cũng làm được.

Trong chiếc ghế dài nơi căn phòng tối đã được bao trọn có một người đàn ông đang ngồi, thần sắc uể oải uống rượu, Tạ Tấn Thiên ngồi một bên cùng gã đàn ông tâm tình đang khó chịu này.

Hắn là đang nửa đêm đắp chăn ôm vợ bị tên này gọi điện lôi dậy đó nha!

Cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông dẫn theo vài cô gái son phấn đầy người đi đến.

“Ai za, Lãng ca! Sao lại ngồi uống rượu giải sầu vậy? Đến chỗ anh em cũng không gọi em ra đón.” Gã đàn ông vừa mới nói chuyện khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, thân hình cường tráng, nhìn hơi giang hồ, trên cổ đeo rất nhiều vòng vàng, cũng có thể đây là một dạng phong tục.

“Thằng nhóc này, không thấy Lãng ca tâm tình không tốt sao?” Tạ Tấn Thiên nháy mắt với hắn để hắn thức thòi một chút.

“Tâm tình không tốt?”. Gã đảo mắt với mấy cô tiếp viên kia: “Đi, hầu hạ Lãng ca vui vẻ cho tôi!”

Mấy cô tiếp viên giống như bạch tuộc rúc vào người Lãng Khiếu Dương, “Lãng ca, chị em chúng em cùng anh uống rượu, có gì phiền muộn quên hết đi.”

Có một cô gái ly rượu lên cho Lãng Khiếu Dương uống, một cô khác lại vuốt ve lồng ngực kiên cố của Lãng Khiếu Dương.

Lãng Khiếu Dương sắc mặt âm trầm, mắt lạnh quét qua mấy cô tiếp viên kia, sau đó nói với gã kia: “Cường Tử, bảo họ ra ngoài.”

Tạ Tấn Thiên cũng nhìn gã đàn ông gọi là “Cường Tử” kia, hắn hiểu ý xua tay nói: “Mấy cô ra ngoài đi.”

“Lãng ca, nếu không cần đàn bà, vậy các anh em cùng anh uống rượu, không say không về.” Cường Tử cầm lấy một chén rượu giơ lên.

Lãng Khiếu Dương nâng ly lên cộng ly với Cường Tử, “Không say không về.”

Ba người đàn ông ngồi ở ghế uống rượu. Lãng Khiếu Dương uống nhiều hơn, thân mình ngồi phịch trên chiếc ghế sofa đen.

Cường Tử cũng uống nhiều, tựa vào ghế, mắng bâng quơ “Đồ đàn bà xấu xa, em xem trọng cô ta, cô ta còn đòi hỏi gì nữa? Tay cũng không cho em nắm một chút! Thứ đàn bà này không thể nhẹ nhàng được, càng đối tốt cô ta càng lẩn tránh, xem ra em phải trực tiếp đưa cô ta lên giường, gạo nấu thành cơm xem cô ta còn lẩn tránh được không.”

Lãng Khiếu Dương nắm bả vai Cường Tử “Người anh em, cậu có buộc chặt chưa chắc đã nên vợ nên chồng đâu, cậu vẫn nên kiềm chế chút đi.” Tạ Tấn Thiên là người duy nhất không say, nhìn Lãng Khiếu Dương có vẻ cũng uống quá nhiều rồi, “Khiếu Dương, tớ đưa cậu về, nếu không Hữu Hi ở nhà sẽ lo lắng.”

Đôi mắt Lãng Khiếu Dương sẫm lại, nàng sẽ lo lắng sao? Có không?, “Đêm nay tớ nghỉ ngơi ở đây”

“Đi, Lãng ca, em bảo bọn chúng dẫn anh đi nghỉ, em cam đoan còn thoải mái hơn so với giường nhà anh.” Tạ Tấn Thiên thực muốn đấm cho Cường Tử một phát nhưng cuối cùng cũng đành nhịn xuống, tiếp tục uống rượu.

Kết quả cuối cùng là Cường Tử và Lãng Khiếu Dương say đến bất tỉnh nhân sự mà Tạ Tấn Thiên lại uống rượu không thể lái xe, đành phải đỡ Lãng Khiếu Dương bắt xe taxi về biệt thự.

Ở nhà Hữu Hi đang rất lo lắng, nàng gọi điện cho Lãng Khiếu Dương cũng không có người nghe đành phải gọi cho Thảo Lan, may mà Thảo Lan nói cho nàng biết vừa rồi Lãng Khiếu Dương gọi điện thoại rủ Tạ Tấn Thiên đi rồi nàng mới yên tâm một chút.

Lúc này Hữu Hi đã rất buồn ngủ, đang lúc tâm trí rồi bời lại nghe tiếng chuông cửa vang lên. Nàng đi ra mở cửa thì thấy Tạ Tấn Thiên đang đỡ Lãng Khiếu Dương say khướt đứng ở đó. Tạ Tấn Thiên nhìn thấy Hữu Hi vội nói: “Hữu Hi à, Khiếu Dương uống quá chén.”

Hữu Hi bước lên phía trước cùng Tạ Tấn Thiên giúp Lãng Khiếu Dương đi vào phòng ngủ. Hắn uống say không còn biết gì, vừa được thả xuống giường đã lăn ra ngủ.

Hữu Hi rót cho Tạ Tấn Thiên một cốc nước, “Phiền anh quá Tấn Thiên.” Tạ Tấn Thiên cười nói: “Không có gì, anh về đây, cố gắng chăm sóc Khiếu Dương cho tốt. Haiz, trong đầu có chuyện gì cứ nói hẳn ra, buồn để ở trong lòng ai mà biết được!”

Hữu Hi khẽ gật đầu, “Cảm ơn anh Tấn Thiên, em biết rồi. Anh về đi, đã muộn lắm rồi.”

“Ừ, anh về đây.” Tạ Tấn Thiên rời đi, Hữu Hi đóng cửa lại trở lại phòng ngủ, nhìn Lãng Khiếu Dương say đến không còn biết gì.

Xem như hắn uống rượu cũng không xấu, uống say không làm âm ỉ chỉ vui đầu vào ngủ, có điều hắn rất ít uống rượu, không thể tưởng tượng được nửa đêm hắn ra ngoài uống là vì tức giận nàng.

Hữu Hi thở dài, thôi bỏ đi, nàng cởi giày giúp hắn rồi ngồi bên cạnh hắn.

Trên người Lãng Khiếu Dương ngoài mùi rượu nồng nặc còn có mùi nước hoa sực nức, không phải mùi nước hoa của nàng, cũng không phải của Lãng Khiếu Dương.

Ngoài uống rượu ra còn có đàn bà sao? Hắn đã đi đâu Hữu Hi cũng đoán ra được.

Trong lòng buồn bã nhưng không tiếp tục nghĩ nữa, nàng khó khăn giúp hắn cởi quần áo, đắp chăn cho hắn rồi mang khăn mặt ẩm tới lau mặt lau tay cho

hắn.

Hắn nặng nề ngủ mà nàng thì như thế nào cũng không ngủ được, ngón tay nàng miết trên khuôn mặt tuần mi của hắn, đáy lòng phức tạp. Có phải nàng rất nhất gan hay không? Bởi nàng quá để ý đến điều đó cho nên sau tân hôn bọn họ vẫn chỉ đơn giản là nằm cùng nhau.

Làm gì có người đàn ông nào chịu vậy chứ? Cũng chỉ có một mình Lăng Khiếu Dương đối với nàng như vậy thôi, nhưng nàng rất sợ, sợ một ngày hắn biết nàng không còn toàn vẹn hắn sẽ như thế nào?

Liệu hắn có ghét bỏ nàng không? Rồi cuộc hôn nhân này có vì thế mà xuất hiện vết nứt? Nàng và hắn vốn đã có nhiều khúc mắc từ trước rồi.

Mà nàng cũng chẳng không rõ tâm can của mình nữa, nàng đối với Lăng Khiếu Dương... là cảm kích? Hay là yêu?

Cho nên nàng không thể nói với Lăng Khiếu Dương rằng em yêu anh, không thể nói.

Ngày hôm sau, Lăng Khiếu Dương tỉnh lại, trong phòng sáng trưng, cũng không biết là mấy giờ, nhìn quanh thì đây là phòng của hắn và Hữu Hi, hắn nhớ lại đêm qua say rượu còn quá nhẹ Hữu Hi nữa.

Hắn không mang dép, cũng không mặc quần áo, chỉ mặc độc cái quần lót đi ra phòng khách.

Phòng khách im ắng, đáy lòng hắn có chút bối rối, “Hữu Hi!” Hắn gọi, nhưng không có người trả lời.

Ở nhà bếp cũng không có, chợt hắn tìm thấy một mẫu giấy nhắn trên kệ bếp.

Hắn gỡ tờ giấy xuống, chỉ thấy mặt trên viết “Điểm tâm ở trong nồi, vẫn còn nóng, hôm nay em có thí nghiệm nên không xin nghỉ chăm sóc anh được, anh nhớ ăn sáng đây, thật có lỗi quá.”

Đọc xong mẫu giấy nhắn Lăng Khiếu Dương yên lặng một chút rồi xoay người rời khỏi nhà bếp, chạy vào phòng tắm tắm một trận nhẹ nhàng khoan khoái.

Hôm nay hắn không đến công ty, trên người chỉ khoác một bộ đồ ở nhà, nhưng mặc trên cơ thể cao lớn của hắn vẫn là tuần mi bất phàm như trước.

Lăng Khiếu Dương biết hôm qua mình đã quá kích động, hắn không nên đối xử với Hữu Hi như vậy. Hắn quyết định buổi chiều sẽ đi đón Hữu Hi, sẽ cùng nàng từ từ nói chuyện.

Không cần so đo gì hết, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Hữu Hi, cuộc sống êm đềm là được rồi.

Hắn vào thư phòng đọc tài liệu của công ty, nhưng vốn đã có chút không yên lòng nên không tài nào đọc tài liệu nổi.

Hắn mở máy tính ra, máy tính cài chế độ duyệt web tự động, đăng nhập vào tài khoản QQ của Hữu Hi.

Trước kia hắn đều nhấn vào dấu x tắt đi rồi làm chuyện riêng của mình, nhưng hôm nay hắn lại có chút tò mò.

Một lúc sau, máy tính đã tự động đăng nhập xong vào tài khoản của nàng, tên online của nàng rất thú vị, là “heo con yêu quý”

Cô bé này! Chọn cái tên kiểu gì vậy? Lăng Khiếu Dương không khỏi phì cười, hắn nhìn trong list của Hữu Hi chỉ có một mục, tiêu đề chỉ có một chữ: “Chồng”

Nhất thời tâm trạng Lăng Khiếu Dương ảm áp hơn, không nghĩ ngờ gì nữa, là do một chữ “chồng” này.

Tay hắn click vào đề mục xem bên trong có gì, tâm tình có chút hồi hộp, thật giống như đi vào thế giới nội tâm của Hữu Hi vậy.

Blog của Hữu Hi rất đơn giản, không trang trí cầu kì, cũng rất ảm áp, lướt nhìn nhạt kí, ánh mắt Lăng Khiếu Dương từ tò mò chậm rãi trở nên thâm trầm.

Nhật kí ngày thứ nhất viết: “Chồng đi làm việc, lần đầu tiên rời khỏi mình, có chút không quen.”

Nhật kí ngày thứ hai: Mình nghĩ chồng đi một hai ngày sẽ về, nhưng anh ấy lại gọi điện báo mấy hôm nữa mới về, không biết anh ấy có giận không nữa, bởi vì anh ấy bị trở thành cha của mình. Thực ra anh ấy không cần tức giận về chuyện này, anh ấy một chút cũng không già, không chỉ không già, mà còn là chồng đẹp trai nhất, cho dù papa thì cũng là papa đẹp trai nhất, nhưng thật ra hiện tại mình giống như trái cây ngốc nghếch vậy, không nói được gì với anh ấy hết. Cuối cùng mình hy vọng anh ấy làm việc thuận lợi.

Nhật kí ngày thứ ba: Cuộc sống của mình mỗi ngày đều rất phong phú, có điều mình vẫn thấy trống rỗng. Anh ấy không ở bên mình mình cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, lúc ăn cơm cũng thấy không ngon, đi ngủ cũng không thấy ảm áp. Trong lòng mình rất muốn anh ấy, mỗi ngày mình đều nhìn chằm chằm vào điện thoại, tưởng anh ấy làm xong việc sẽ gọi điện thoại về, như vậy cũng chứng minh anh ấy không giận mình nữa, nhưng anh ấy vẫn không gọi. Chắc anh ấy vẫn đang giận rồi.

Nhật kí ngày thứ tư: Hôm nay đi động tự nhiên bị hỏng rồi, mình thực sự rất muốn nghe giọng nói của anh ấy nên đã dùng điện thoại công cộng gọi cho anh ấy.

Điện thoại được kết nối, nhưng tiếp điện thoại lại là cô thư kí kia. Cô ta còn ám muội bảo chủ tịch đang tắm, có gì cứ nói để cô ta chuyển lời.

Chồng mình đang tắm, còn cô ta thì đang làm cái gì chứ? Còn nghe điện thoại của chồng mình nữa.

Mình thừa nhận là mình có chút hiểu lầm cho nên tâm tình hơi không vui, nhưng mình tự nhủ, chồng mình không phải người như vậy, anh ấy yêu mình hơn hết thảy.

Nhưng mà..

Đọc đến những dòng này, Lăng Khiếu Dương tâm can rối bời vội vàng đứng lên. Khuôn mặt lạnh lùng hiện lên chút thần sắc phức tạp, vui vẻ, hối hận, khó chịu... hần nhún đầu x tắt đi.

Hắn là đồ khôn, là đồ ngốc! Hữu Hi nhớ hắn, nàng nhớ hắn, chỉ là không có cơ hội nói ra!

Thế nhưng hắn lại dần tới mức dùng lời lẽ làm tổn thương nàng!

Hữu Hi nhớ hắn, biết điều này lòng hắn tràn ngập vui sướng, loại cảm giác này làm cho hắn bồn chồn cả ngày.

Hiện tại hắn rất muốn ôm nàng vào lòng, hung hăng hôn nàng, khuôn mặt tuấn mĩ của Lăng Khiếu Dương rốt cuộc lại hiện lên vẻ lo lắng.

Mặt trời sắp lặn rồi.

Hết giờ thi trắc nghiệm là 5 giờ, bình thường tan học lúc 6 giờ nhưng hôm nay thi trắc nghiệm xong không có tiết học nên mọi người có thể về sớm.

Hữu Hi không biết nàng cố gắng mấy ngày nay có tiến bộ hơn không, trong lòng rất mong chờ kết quả bài trắc nghiệm. Thực ra mục tiêu của nàng rất thấp, rất rất thấp, chỉ cần có thể đạt tiêu chuẩn là tốt rồi, ài, nàng thật là không có tiền đồ mà!

Ra khỏi phòng học, bên người nàng giống như có một làn gió xẹt qua. Hữu Hi nhìn thoáng qua, ra là anh chàng Thanh Mục ngồi cùng bàn với nàng.

“An Hữu Hi, thi thế nào?” Hắn hỏi.

Hữu Hi nhún vai, “Bình thường, còn cậu?”

“Tớ?” Thanh Mục ngẩng cao đầu: “Tớ đương nhiên là tối đa rồi”

Hữu Hi nhìn Thanh Mục một cái ý bảo, “Cậu thực tự đại!”, có điều nàng cũng chỉ nói thầm trong lòng, ngủ gần hai năm mà còn có thể đạt điểm tối đa?

“Sao? Không tin à?” Thanh Mục cười hỏi, “Muốn cược không?”

“Cược gì?”

“Nếu tớ đạt điểm tối đa, cậu phải mời tớ ăn cơm, thế nào?”

Trong nháy mắt Hữu Hi liền bảo: “Được, thế nếu tớ thắng?”

“Không có chuyện ấy đâu, cậu nhất định thua rồi! An Hữu Hi, chuẩn bị ngân sách cho tốt chờ mời tớ ăn cơm đi!”

“Tự đại quá!” Hữu Hi cười khê, xùy một tiếng, Thanh Mục cũng không nói gì, cặp chân dài đi nhanh về phía trước, không hề để ý tới Hữu Hi.

Hữu Hi cũng đi tới, nghĩ đến tâm sự của mình, nghĩ đến nàng cùng Lăng Khiếu Dương lại thấy không thoải mái.

Không cần lạnh lùng như vậy chứ! Nàng không thích loại cảm giác này. Hy vọng hôm nay về nhà hai người sẽ hòa hảo như lúc đầu, ngọt ngào ấm áp như lúc trước.

Tan học, Hữu Hi bắt taxi đi siêu thị nàng hay đến, mua một đồng hồ, đều là đồ ăn mà nàng và Lăng Khiếu Dương thích.

Về nhà, Hữu Hi mở cửa, nghênh đón nàng là vòng ôm bá đạo mà lại cực nóng của Lăng Khiếu Dương.

Hắn giống như hòa nàng vào trong cơ thể hắn, Hữu Hi bị ôm có chút khó thở, trong tay cầm gì cũng đều đánh rơi hết.

Mà thân thể nàng cũng bị Lăng Khiếu Dương ôm lấy, đôi tay mạnh mẽ khum lấy mông nàng, chân nàng cũng bị vắt quanh hông hắn, cánh tay ôm lấy cổ hắn.

“Khiếu Dương”. Hữu Hi ngượng ngừng gọi tên hắn, nhìn nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của hắn.

Đôi mắt đen của hắn lóe sáng, cúi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, “Hữu Hi, thực xin lỗi, hôm qua anh không khống chế được”

“Không có, anh nói không sai, em đã gả cho anh, lại.....”

“Anh muốn hỏi em, em thật sự nghĩ tới anh sao?”

“Em nói anh lại không tin.” Hữu Hi có chút tức giận cúi đầu, không nhìn tới Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi đi vào phòng khách đặt trên ghế sofa, hai người cùng nhau ngã xuống, Hữu Hi bị vây giữa chiếc sofa và cơ thể hắn.

“Có sao? Hữu Hi, anh nhớ em, thật sự nhớ!”

Hữu Hi nhìn đôi mắt thâm tình của hắn thờ dài một tiếng, “Em cũng nhớ anh, rất nhớ.”

Ngón tay thon dài của Lăng Khiếu Dương vỗ nhẹ hai má non nặn của Hữu Hi, giọng nói trầm thấp: “Vậy em sao không gọi điện cho anh?”

“Em... em có gọi rồi”. “Chỉ là... chỉ là...”

Hắn khẽ cắn cổ nàng, môi nàng, rồi vành tai nàng, “Chỉ là cái gì, nói cho anh biết.”

“Là một cô gái tiếp điện thoại cho nên em... không có dũng khí gọi lại cho anh, Khiếu Dương, anh nói cho em biết, anh cùng cô ấy.. cùng cô ấy..”

“Anh cùng cô ta không có gì cả, chỉ là anh không cẩn thận để quên điện thoại ở phòng hội nghị thôi.”

Hữu Hi có chút thẹn thùng, là tự mình nghĩ nhiều, đành cười nói: “Thực xin lỗi, em không nên hoài nghi anh, Khiếu Dương, anh đừng giận, em sợ... sợ anh lạnh lùng với em như vậy.”

Lăng Khiếu Dương trong lòng đau xót, mấy ngày nay hắn thật sự rất quá đáng, hắn hôn lấy môi Hữu Hi, khàn khàn nói: “Hữu Hi, thực xin lỗi... là anh không tốt, tha thứ cho anh được không?”

“Ừm” Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương hôn đến thở hổn hển. Nụ hôn của hắn nóng bỏng kịch liệt, làm nàng sắp thở không nổi nữa, đầu cũng mơ màng mất đi lý trí.

Lúc bỗng thấy thân thể tự nhiên mát mát, ý thức của nàng mới chợt tỉnh táo lại chút ít thì đã nhìn thấy mình đã nằm trên giường trong phòng ngủ từ lúc nào.

Quần áo xem chừng đã sớm ở ngoài sofa rồi, nàng định ngăn cản, nhưng nụ hôn của Lăng Khiếu Dương cùng đôi tay hắn đang ở thân thể nàng châm lên vô số dục hỏa.

Hơi thở của hắn, hương vị của hắn tràn ngập trong miệng nàng, làm cho nàng mê say, Hữu Hi quên đi phản kháng.

Vật cứng rắn của Lăng Khiếu Dương lúc này đã đâm vào trong cơ thể nàng, nàng đau nhói mảy thét lớn một tiếng, lòng cũng ngán ra, ánh mắt nàng mê say nhìn Lăng Khiếu Dương.

Trán hắn đang đầy mồ hôi, trong mắt ngoài khát vọng tràn đầy với nàng còn có một loại thần sắc khác hiện lên.

Hữu Hi hơi bất an nhìn sắc mặt của Lăng Khiếu Dương, mà Lăng Khiếu Dương cũng dừng động tác lại, ánh mắt trở nên đen kịt, “Hữu Hi...”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 7

Cơ thể bị Lăng Khiếu Dương lấp đầy, lòng có chút lo sợ không yên, Hữu Hi cúi đầu kêu: “Khiếu Dương.....”

Thân thể hắn đặt nặng nề trên người Hữu Hi, hắn thờ gấp gáp: “Lần đầu tiên... lần đầu tiên, không phải là cho anh...”

Hữu Hi đưa tay ôm lấy Lăng Khiếu Dương có chút bất an: “Anh, anh có thể không để ý không, em không phải... không phải... lần đầu tiên!”

Lăng Khiếu Dương nhìn ánh mắt bất an của Hữu Hi, trong đầu chợt nhớ tới sự khước từ của nàng liền nói: “Chính vì vậy em mới không cho anh chạm vào em sao?”

Hữu Hi đỏ mặt, hơi ngượng ngừng gât gât đầu. Nàng thật sự để ý suy nghĩ và thái độ của hắn, nàng rất sợ vì chuyện này mà ảnh hưởng đến chuyện khác.

Có lẽ nàng lo lắng là thừa rồi.

“Ha!” Lăng Khiếu Dương ảo não gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu hôn môi nàng, thấp giọng nói, “Đồ ngốc, đây là thời đại nào rồi, em cũng không tiến bộ gì cả! Nhưng...à..... Hữu Hi, anh ghen, ghen tị hẳn có được trái tim em, có được sự vui vẻ của em, nhưng anh có thể được ở bên em cả đời là quan trọng hơn bất cứ thứ gì rồi. Hữu Hi, anh sẽ càng yêu em hơn, làm cho em quên hẳn”

Đúng vậy, hẳn ghen tị, Nhất Thần chết tiệt luôn hưởng đàng trước hẳn. Ở thời cổ đại hẳn ta là kẻ cướp đi trái tim Hữu Hi, ở hiện tại hẳn lại sớm mang đi lần đầu tiên của nàng, nhưng hơn hết thảy, Lăng Khiếu Dương yêu Hữu Hi, tình yêu ấy từ lâu đã vượt lên mọi tình cảm khác. Có thể được làm bạn cùng nàng cả đời này hẳn đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Nhưng... vì nguyên nhân này mà Hữu Hi không cho hẳn chạm vào, hẳn thật nhục muốn chết!

Lòng Hữu Hi thầm cảm thấy ấm áp, nhiều ngày lo lắng mà chỉ trong một khắc đã thoải mái. Nàng mỉm cười, “Em sẽ cố.....!” Cố gắng quên, cố gắng học cách yêu Lăng Khiếu Dương, nhưng thật sự có thể quên sao? Thật sự có thể quên hết thảy chứ? Hữu Hi không khỏi tự hỏi.

Lăng Khiếu Dương sớm đã không kìm được khát vọng của chính mình, điên cuồng yêu Hữu Hi.

Trong phòng tối đen chỉ có tiếng thở dốc của Lăng Khiếu Dương, còn có thanh âm rên rỉ yêu kiều của Hữu Hi.

Hắn vẫn tinh lực dồi dào, ép buộc Hữu Hi đến tình trạng kiệt sức. Nàng buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt còn hẳn cứ lực tực đòi hỏi nữa, đối với hẳn như thế nào cũng không yêu đủ hương sắc của nàng.

Ngày hôm sau Hữu Hi thức giấc, nhìn đồng hồ báo thức mới phát hiện nàng đã ngủ thẳng đến mười hai giờ trưa luôn rồi.

Hữu Hi hét lên một tiếng, nàng còn phải đi học mà! Vừa định xuống giường lại phát hiện thân thể giống như bao cát, phía dưới cũng có chút đau làm cho Hữu Hi nhận không được nhũ mảy than thẳm.

Mấy năm nay Lăng Khiếu Dương nhất định là nhìn đến điên rồi, không biết có phải nhìn cả ngàn năm rồi không nữa! Dù sao đêm qua bao nhiêu nhiệt tình như núi lửa đều bộc phát cả, hẳn đã yêu nàng suốt cả đêm luôn mà.

Thân thể Hữu Hi đau nhức nàng mới hiểu, đêm qua họ làm không phải là yêu mà là trừng phạt! Giờ phút này ngay cả sức xuống giường nàng cũng không có nói gì đến chuyện đi học!

Trên giường chỉ có mình nàng, Lăng Khiếu Dương đi làm rồi sao? Xem ra kiệt sức không phải là hẳn mà là nàng! Nàng xụi lơ nằm trên giường, muốn động dậy cũng không nổi.

“Dậy rồi à?”

Từ cửa vọng đến giọng nói hư hỏng của đàn ông, Hữu Hi hơi ngồi dậy thì thấy Lăng Khiếu Dương một thân nhẹ nhàng khoan khoái tiêu sái đi vào, trong tay hẳn mang bữa sáng... Cũng có thể gọi là bữa trưa đi.

Hữu Hi nhìn thấy trong đáy mắt hẳn đều là thỏa mãn thần thái thăng hoa, không thể tưởng tượng nổi, hai người cùng làm mà sao lại khác biệt lớn như vậy? Người nên mệt không phải là đàn ông sao? Sao nàng lại là người không xuống giường nổi thế này?

Người đàn ông này thật có tiềm chất hoang dã nha! Hẳn chỉ mặc độc cái quần tam giác, nhẹ nhàng đến bên người nàng xóc lên chần lên chui vào, da thịt lạnh lạnh, bóng loáng nhẵn nhụi.

“Chắc em đói rồi, ăn chút gì đi.” Hẳn đưa cho nàng ly sữa, khuôn mặt tuần nữ tràn ngập vẻ yêu chiều.

Hữu Hi đón lấy ly sữa, nửa ngồi nửa nằm uống sữa, nàng thật vừa mệt vừa đói lại vừa khát.

Hai người ở trên giường cùng nhau ăn điểm tâm mà Lăng Khiếu Dương chuẩn bị, Lăng Khiếu Dương đem khay đồ ăn đặt trên tủ gỗ cạnh đầu giường.

“Anh giúp em xin nghỉ một ngày rồi, em có thể ở nhà từ từ nghỉ ngơi.” Lăng Khiếu Dương lại nằm xuống, bàn tay to ở trên người Hữu Hi lại dao động.

Xem ra hẳn định không cho nàng xuống giường đây mà! Nghĩ đến đây Hữu Hi lạnh run người, nàng không muốn còn trẻ thế này mà đã chết vì quan hệ quá độ! Nàng vội nói: “Em... Em còn phải đi học, em sợ không theo nổi chương trình.”

“Em như thế này mà còn có thể đi sao?” Thân thể hẳn cọ xát người nàng, trên khuôn mặt tuần tú lại xuất hiện thần sắc Hữu Hi đã quen thuộc, trong lòng nàng hơi lo sợ, “Khiếu Dương... rồi giường đi được không?”

“Anh còn chưa yêu đủ.” Hẳn cúi đầu nặng nề nói xong, miệng cũng không nhả ra rồi nữa, hôn lên môi Hữu Hi.

Hữu Hi đáng thương cười nói: “Nhưng mà... Nhưng mà đêm qua đã... thực đã làm quá sức rồi.” Hẳn mà ép buộc nữa thì xương cốt của nàng chắc cũng vào quan tài mất thôi.

“Cho anh đi mà... Hữu Hi.. anh muốn em”. Giọng hẳn nài nỉ nhưng lại có mùi dụ dỗ. “Có phải em chê anh kỹ thuật không tốt không? Em cũng biết mà... đã lâu không luyện tập khó tránh khỏi mới lạ thôi”.

“Lăng Khiếu Dương, anh đang nói cái gì đấy?” Hữu Hi nói xong, mặt cũng hồng lên như quả đào. “Em chỉ là... chỗ đó của em rất đau...”

“Rất đau sao?”, hần ngẩng đầu nhìn Hữu Hi, Hữu Hi dùng sức gật đầu, nhíu mày, “Rất đau, không chừng bị thương rồi!” Nàng nói cực kì nghiêm trọng.

Lăng Khiếu Dương lại ngồi xuống, về mặt khăn trương, “Để anh xem xem...!” vừa nói tay vừa định lật chăn lên xem.

Hữu Hi cảm giác đầu mình choáng váng, mặt đỏ bừng như bị đốt, nàng vội bắt lấy tay Lăng Khiếu Dương. “Không cần, anh để em nghỉ ngơi là tốt rồi.”

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười, tay ôm lấy Hữu Hi, nửa tựa vào đầu giường, “Được, vậy chúng ta ở đây nói chuyện luôn đi.”

“Vâng!” Hữu Hi dùng sức gật đầu, chỉ cần hiện tại không làm cái việc kia thì làm gì cũng được hết.

Cứ như vậy, hai người vẫn không xuống giường, Lăng Khiếu Dương vẫn giữ chặt lấy Hữu Hi, ăn uống đều ở trên giường, mãi cho đến ban đêm không biết khi nào Hữu Hi lại chìm vào giấc ngủ.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi, thân thể dã thú một khi đã được phóng thích thì không muốn nhúng chàm cũng chẳng được! Cuối cùng hần vẫn không nhịn được, cọ xát thân thể Hữu Hi, vật to lớn lại đi vào.

Trong lúc ngủ mơ Hữu Hi um một tiếng, nàng hơi đau, lúc tỉnh lại ý thức được Lăng Khiếu Dương đang làm gì nàng buồn bực tát yêu Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương lại xấu xa cười, đem Hữu Hi tiến nhập vòng cuồng nhiệt lần nữa.

Hữu Hi buồn rầu bất đắc dĩ bởi cổ nàng đầy dấu hôn, trời lại nóng thế này nàng không thể mặc giống cái bánh chưng đi ra ngoài được, thế là nàng ba ngày liền không đi học.

Hữu Hi lo không theo kịp chương trình học, nàng buồn bực lờm kè gây ra chuyện này – là Lăng Khiếu Dương! Hần cũng rất trượng nghĩa nói rằng sẽ bỏ tức cho nàng, sẽ ngoan ngoãn dạy nàng học.

Nhưng học đến mấy thì cũng phải đến trường, Hữu Hi bất đắc dĩ đành phải nghiêm khắc cảnh cáo Lăng Khiếu Dương, không cho hần lưu lại dấu trên cổ nàng, hơn nữa nếu còn yêu cầu vô độ như vậy nàng sẽ ngủ riêng phòng với hần.

Có lẽ sự uy hiếp đã có tác dụng, cũng có lẽ Lăng Khiếu Dương thấy Hữu Hi quá mệt mỏi nên cuối cùng nàng cũng thoát khỏi được vòng ôm của hần.

Mấy ngày sau, Hữu Hi rời giường đón xe bus đi học. Vào lớp học, chào đón Hữu Hi là ánh mắt thân thiết của các bạn, Hữu Hi chợt dạ cười hi hi.

“Hữu Hi nghe nói cậu bị bệnh à, đã đỡ chưa?”

“Đã kịp chép bài chưa?”

“Nhìn tinh thần cậu chưa tốt lắm, cậu phải chú ý nhé!”

“...”

Mọi người thân mật hỏi thăm, Hữu Hi vội vàng cảm ơn rồi ngồi vào chỗ của mình.

“Này, cậu thế nào rồi? Không sao chứ?” Thanh Mục lén liếc mắt nhìn nàng rồi lớn giọng hỏi.

“Không sao, không sao.” Hữu Hi lắc đầu, cúi đầu đọc sách.

Thanh Mục đột nhiên đem bài kiểm tra đặt trước mặt nàng, Hữu Hi vừa nhìn đã thấy ‘100 điểm’ đập vào mắt.

Không phải nàng hoa mắt đấy chứ? Tay lật đi lật lại mấy bài kiểm tra, quả nhiên tất cả đều 100 điểm.

“Oa, Thanh Mục, cậu giỏi thật! Không ngờ cậu là ‘chân nhân bất lộ tướng’!” Lần trước thi trắc nghiệm nàng làm không tốt lắm, thần ngủ này đúng là thần, không biết có bí quyết gì không.

“Chuẩn bị tiền đi, lo mà đãi khách nhé!” Thanh Mục nhìn chằm chằm Hữu Hi nhắc nhở.

“Được, không thành vấn đề! Chúc mừng Thanh Mục được một trăm điểm!” Hữu Hi nói xong cũng tìm tìm bài kiểm tra của mình.

“Của cậu ở đây.” Thanh Mục nói xong đem bài thi đặt trước mặt Hữu Hi.

Là của nàng, Hữu Hi nhìn thấy bài thứ nhất sáu mươi điểm, bài thứ hai sáu mươi điểm, tiếp tục lật nữa, tất cả các môn đều vừa đủ điểm chuẩn.

Không vui mừng, không thất vọng, vừa vặn là thành tích nàng có thể dự đoán được.

Giữa giờ nghỉ trưa, Hữu Hi cùng Thanh Mục đi ra ngoài trường học, nàng định mời Thanh Mục ăn cơm.

Hai người đi trước, lại có sáu bảy nữ sinh theo sau, họ đều hung tợn nhìn chằm chằm Hữu Hi, đúng là mấy đứa mà Hữu Hi đã dạy dỗ hồi nào, chúng ôm hận với nàng, thừa dịp nàng ra ngoài nên định đánh úp.

Hữu Hi cùng Thanh Mục đi đến một cửa hàng khá gần trường học, lúc đi qua một ngõ nhỏ Hữu Hi không để ý lắm quay đầu lại, rồi tiếp tục đi tới, đột nhiên nhận ra có gì đó nàng lại lui về phía sau vài bước, đi vào ngõ nhỏ thì chỉ thấy vài người mặc quần áo quái dị đi cùng mấy nữ sinh.

Bọn họ trong tay còn cầm dao cầm sắt, hình dáng đủ loại, có một kẻ giờ nắm tay đánh người, vừa nhìn đã thấy là bọn xã hội đen, cơ bản chẳng phải học sinh.

“Này, mấy người làm cái gì đấy?” Hữu Hi quýnh lên, nhìn không được liền hô to một tiếng. Sao nạn bạo hành ngày nay nhiều vậy chứ?

Vài người quay đầu lại, trong đó có một kẻ hung tợn rống lên, “Con ranh, đừng có xen vào chuyện của người khác!”, nói xong tiếp tục muốn đánh.

“Này, tôi báo cảnh sát đấy!” Hữu Hi cầm lấy điện thoại định gọi.

Một gã đàn ông trong đám đó tức giận nhất, chạy tới Hữu Hi thóa mạ, “Con ranh này, không dạy cho mày một bài thì không biết thế nào là sợ mà!”

Mất thấy người nọ cầm con dao nhỏ định đâm Hữu Hi, Thanh Mục quýnh lên muốn liều mạng ngăn trở, không ngờ Hữu Hi linh hoạt tung một cước, gã đó bị đạp đau quá quỵ xuống kêu la ầm ĩ, con dao trong tay cũng rơi xuống.

“Các anh em... lên cho tao! Đánh chết con khốn này ngay!”

Vài tên lực lưỡng chạy lại Hữu Hi, đại ca chúng lại bị một đứa con gái đánh ngã, bọn chúng trong lòng tức giận nghĩ bụng nhiều người như vậy đối phó một con nhóc không thành vấn đề!

Hữu Hi không muốn đánh nhau, nàng chỉ muốn dọa bọn chúng một chút thôi, vì lỡ trên người xuất hiện vết bầm vết trầy nào, bị Lăng Khiếu Dương phát hiện kiểu gì nàng cũng bị lên lớp.

Mất thấy mấy người cầm dao sáng lóa đi tới, nàng chỉ có thể chọn cách bảo vệ mình và bạn học bên cạnh.

Mấy gã đàn ông xông lên, Hữu Hi quyền pháp như nước chảy, phát tay vài cái đã đánh gục mấy tay này.

Có điều thất lung của nàng cũng bị đá một cước hơi đau, không biết có bị bầm tím hay không, nhất định không thể để Lăng Khiếu Dương biết!

Lúc này cảnh sát cũng đã đến, mấy người kia bị lôi đến đồn cảnh sát. Trong lòng Hữu Hi bất an, nàng rất sợ, sợ Lăng Khiếu Dương biết được lại giận dữ.

Ghi chép xong, cả bọn chờ hiệu trưởng đến nhận người, vài đứa học sinh bị vây đánh chính là mấy đứa đánh Thanh Mục hồi trước.

Bọn họ trốn ra ngoài đi chơi, lúc về bị mấy tay côn đồ vây lại trấn của vừa lúc bị Hữu Hi bắt gặp.

Cơm chưa xoi được còn bị đánh một trận nữa.

Hữu Hi ngồi trên ghế ở cục cảnh sát, trong lòng hơi bất an. Thanh Mục đứng đó, không nói nhiều mà dùng ánh mắt kì lạ nhìn Hữu Hi.

Cửa đồn cảnh sát mở ra, Hữu Hi nhìn thấy bóng Lăng Khiếu Dương xông vào, sắc mặt rất khó coi, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người vậy.

Hắn đã xuất hiện thì không tránh khỏi việc trở thành tiêu điểm của mọi người, nhất là vài cô cảnh sát không khỏi nhìn lên Lăng Khiếu Dương vài lần.

“An Hữu Hi, sao em lại không biết lo gì thế hả?”, hắn đi tới, giọng đầy lo lắng, khuôn mặt tuấn mĩ kìm nén sự tức giận.

“Em không sao, thật đấy, anh xem xem, ha ha...” Hữu Hi chột dạ ngây ngô cười.

Lúc này ở đồn cảnh sát xuất hiện mấy người có vẻ nóng ruột, có thể nhận ra ngay đó là mấy vị phụ huynh yêu con thương cháu.

Loạn lạc một hồi, vài bà mẹ thấy con mình bình yên vô sự mới yên tâm, hỏi sự tình ra thì biết con họ bị vây đánh thiếu chút nữa đã mất mạng, họ vô cùng lo lắng trách mấy đứa con không nghe lời.

“Không có việc gì, mấy người có thể đi rồi.” Một chú cảnh sát tốt bụng nhắc nhở.

Hữu Hi gật đầu, chưa kịp chào Thanh Mục đã bị Lăng Khiếu Dương kéo ra phía ngoài.

“Bạn An chờ một chút.”

Một giọng nói vang lên phía sau Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi định dừng lại nhưng Lăng Khiếu Dương không hề có định đó.

Nhưng đường đi của bọn họ mau chóng bị mấy phụ nữ trung niên ngăn lại.

Trong đó một bà mặt chữ điền nói. “Cháu An, lần này cảm ơn cháu đã giúp con bác, nếu không có cháu, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

Có người nói xen vào: “Đúng vậy, bọn côn đồ đó có dao, thực đáng sợ!”

“Chuyện lần trước chúng tôi cũng hơi quá đáng, bố cháu An, hai người cứ yên tâm đi đi!”

“Đúng vậy, bố cháu An à, bạo lực đúng là có điểm ích lợi a!”

Bọn họ mỗi người nói một câu, Hữu Hi cảm thấy tay đau, không khéo bị Lăng Khiếu Dương bóp nát mất! Khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, ngắt lời vài vị phụ huynh, “Thực xin lỗi các bác... Anh ấy không phải là bố cháu.”

Nghe Hữu Hi nói vậy, vài bà mẹ mới im bật, xem xét Lăng Khiếu Dương rồi lại nhìn qua Hữu Hi, “Ồ thế không phải bố à?”

Hữu Hi cười khỏ: “Không phải!”

“Đó là ... của cháu? ..Ai nha, thật sự xin lỗi, là chúng tôi hiểu lầm, tai hại, tai hại quá!”

Lăng Khiếu Dương sắc mặt xanh mét, đôi môi mỏng nhếch lên, lôi kéo Hữu Hi xuyên qua mấy vị phụ huynh đi về phía xe.

Hữu Hi vẫy tay chào, “Gặp lại các bác sau.” Rồi vội vàng theo Lăng Khiếu Dương rời đi.

Ngồi vào trong xe, Lăng Khiếu Dương không nói lời nào, mặt lạnh tanh, haizz... tức giận rồi. Hữu Hi lắc lắc tay Lăng Khiếu Dương: “Khiếu Dương, anh đừng giận mà! Tại em không tốt, em không hề bị thương mà, cảnh sát còn khen em là tấm gương đừng cảm nữa cơ”

“Em..!” Lăng Khiếu Dương bị Hữu Hi làm tức giận đến nói không nên lời.

Hữu Hi lại lay lay tay hắn, “Khiếu Dương, đừng giận mà! Em biết anh quan tâm đến em, em sẽ không thể nữa, thật đấy!”

Đôi mắt đen hờn giận của Lăng Khiếu Dương lườm Hữu Hi, “An Hữu Hi, em biết anh lo lắng lại còn không thành thật! Đang học tự nhiên chuẩn ra làm gì? Bọn chúng có dao, lỡ em có chuyện gì em bảo anh làm sao bây giờ?”

Hữu Hi thấy hấn đau khổ nên biết điều nói: “Em chỉ định đi ăn cơm thôi, tự nhiên muốn ăn ở ngoài nên mới đi ra, thấy chuyện bất bình này sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Em không thể thấy bọn họ gặp chuyện không may. Nếu là anh, anh nhất định cũng sẽ giúp bọn họ mà đúng không?”

Bàn tay to của Lăng Khiếu Dương bắt lấy bả vai nàng, gầm nhẹ: “Em là đồ ngốc! Sao không gọi người? Tự mình lo chuyện làm gì, nói cho anh biết có bị thương ở đâu không?”

“Không có, không có, em rất khỏe mà! Vài tên côn đồ em có thể ứng phó được, em có luyện võ mà. Em biết rồi, lần sau không dám thế nữa.” Hữu Hi xoa xoa khuôn mặt Lăng Khiếu Dương, nàng nhận ra hắn đang rất sợ, sợ nàng xảy ra chuyện gì.

“Tạm dừng ở đây đã, về đến nhà anh sẽ xử lí em!” Lăng Khiếu Dương tức giận nói xong liền khởi động xe hướng về nhà.

Hữu Hi nhìn thấy đường về nhà vội hỏi: “Buổi chiều còn có tiết, Khiếu Dương, anh đi nhầm đường rồi.”

Lăng Khiếu Dương lại lườm Hữu Hi một cái, không nói một câu, vẫn đi theo đường về nhà.

Về đến nhà, vừa vào cửa, Lăng Khiếu Dương liền lột quần áo Hữu Hi làm Hữu Hi bỏ chạy tán loạn.

“Này này, anh làm cái gì đấy? Sao lại háo sắc như vậy chứ?..” Hữu Hi trốn sau cửa phòng ngủ hét ra.

Lăng Khiếu Dương đẩy cửa ra, Hữu Hi lui về sau vài bước nhìn Lăng Khiếu Dương tới gần.

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương trầm xuống, “Em nói thật đi! Đầu óc toàn nghĩ đi đâu đâu, anh chỉ muốn xem vết thương thôi”

Hữu Hi nhớ lại thất lưng bị đá một cái đến giờ vẫn còn đau, nhưng chỉ sợ bị Lăng Khiếu Dương nhìn thấy trên người có thương tích vội nói: “Không cần, em không sao mà! Bọn họ ngay cả một cái góc áo cũng không chạm được đến em thật mà!”

“Em nghĩ anh tin chắc?” Lăng Khiếu Dương chau mày, hướng Hữu Hi xông đến đem nàng áp đảo lên giường.

“Khiếu Dương! Anh làm em đau!”

Lăng Khiếu Dương tháo, tuột, lôi, kéo, cuối cùng cũng cởi được áo Hữu Hi. Ánh mắt lướt trên người nàng, cuối cùng dừng lại ở một vết tím.....

Đôi mắt đen âm u, hấn sắc giọng nói: “Được lắm, An Hữu Hi, em còn biết nói dối nữa! Không bị thương ư? Em nói xem đây là cái gì?”

“Cái gì?” Hữu Hi giả ngu, nhìn nhìn thất lưng: “Không biết! À đúng rồi, có phải tại hôm qua bị anh nắm không?”

Lúc bọn họ thân mật, hần không kim chế được nắm chặt lấy thắt lưng nàng, nói là hần nắm cũng không phải là không thể a.

Lăng Khiếu Dương buông Hữu Hi ra, có tức giận mà không phát ra được, chỉ là đau lòng, “Sao anh sao có thể làm đau em được chứ? Nói dối mà cũng không biết tìm lý do hay ho!” Hần ngồi xuống, vỗ nhẹ vào cổ Hữu Hi, hung tợn nói: “Em còn dám không biết nặng nhẹ như vậy thì xem anh xử lý em thế nào!..”

Hữu Hi cười hi hi,” Không dám, thật không dám! Em cũng thật xui xẻo, không dung lại gặp việc này, anh nói có phải không?”

Lăng Khiếu Dương cầm rượu thuốc xoa vết tím cho Hữu Hi. Hai người ăn cơm chiều xong, có lẽ do chuyện hôm nay nên Hữu Hi rất mệt mỏi liền chui vào chăn ngủ.

Nhìn nàng ngủ say, Lăng Khiếu Dương chợt nghĩ hần không thể luôn theo sau bảo vệ nàng mãi được.

Vì chuyện lần này Lăng Khiếu Dương quả thật rất lo lắng, cho nên hần nhân cơ hội này ra ba điều giao ước với Hữu Hi.

Sớm hay muộn gì cũng phải để hần đưa đón, hần không rảnh thì lão Trương đưa đón, hơn nữa, trong lúc đi học không được tự tiện rời khỏi khuôn viên trường.

Giúp người khác là tốt, nhưng hần không thể để nàng gặp nguy hiểm được. Hữu Hi cũng chẳng bướng bỉnh không cho Lăng Khiếu Dương đưa đón nữa, nàng biết hần lo lắng cho nàng. Nếu như vậy có thể khiến hần an tâm thì cứ theo ý hần đi.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương ân ân ái ái, cuộc sống đầy ắp ngọt ngào luôn làm Hữu Hi dù đang ngủ cũng sẽ mỉm cười.

Nháy mắt đã đến nghỉ hè, học kì lớp mười một này Hữu Hi xem như đã vững vàng.

Năm học máu chốt của thời cấp ba Hữu Hi rất nghiêm túc học tập, hy vọng có thể dựa chính sức mình thi đậu trường mình muốn vào.

Lăng Khiếu Dương yêu nàng, chăm lo cho nàng, hần là chồng nàng cũng là người thân của nàng, không đến một năm, nàng đã trở nên y lại vào hần như vậy... .

Nàng thích nhìn bộ dáng hần mỉm cười, thích nhìn bộ dáng hần nhíu mày tức giận, thích nhìn hần biểu hiện sự mê muội vì nàng, nàng cũng có thói quen ôm hần đi vào giấc ngủ.

Mỗi ánh mắt mỗi động tác của hần đôi khi làm nàng nhớ đến bản thân. Bình thường mặc kệ hần bận thế nào cũng gọi cho nàng một cú điện thoại.

Cuộc sống giống như là mật ngọt, ngọt tận đáy lòng.

Nghỉ hè, Hữu Hi ngoài việc học hành cũng vội vàng hẹn hò, vì Lăng Khiếu Dương hẹn nàng đi xem phim.

Rạp chiếu một bộ phim tình cảm, Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương ngồi ở ghế vip.

Ánh sáng trên màn hình phản chiếu vào mặt hai người. Trong phim nam chính qua đời, đợi đến lúc nữ chính hiểu được tình cảm của nam chính thì tất cả đã muộn, nàng khóc, khóc bi thương như vậy mới hiểu nàng yêu chàng trai đã chết.

Hữu Hi nhin không được rơi lệ, có lẽ là bởi vì bộ phim rất cảm động. Lăng Khiếu Dương để ý thấy Hữu Hi có điều gì đó hơi lạ mới quay đầu sang nhìn nàng.

“Sao lại khóc, không có tiền đồ gì cả!” Hần nói xong cũng cúi đầu, nhin không được hôn những giọt nước mắt của Hữu Hi, sau đó lần đến môi nàng.

Hữu Hi then thùng, tay đẩy hần ra, cũng quên cả khóc nhưng Lăng Khiếu Dương khẳng khẳng không chịu buông nàng ra, cố ý làm mấy chuyện xấu.

Chợt bốn phía xôn xao, ánh sáng chiếu bùng lên, Hữu Hi chói mắt vội vàng đẩy hần ra, bị người ta nhìn thấy rồi ...

Lăng Khiếu Dương cuối cùng cũng buông môi Hữu Hi ra, hài lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, ánh mắt say đắm, nếu là ở nhà, hần sẽ lại nhin không được muốn... .

Lúc xem hết phim xong, ra ngoài có rất nhiều người nhìn bọn họ. Trời ạ! Xấu hổ chết mất! Khuôn mặt nhò nhẩn của Hữu Hi hồng lên, nàng thực nghi ngờ liệu có phải Lăng Khiếu Dương cố ý làm thế không? Trước mặt mọi người biểu diễn ham mê.

“Hữu Hi”

Từ bàn phía sau vang đến một giọng nói, giọng nói này mang theo đau đớn.

Hữu Hi mơ màng nhìn người vừa nói, là Nhất Thần! Chỉ thấy trên mặt hần có một nỗi đau không dễ gì nhận ra. Hữu Hi miễn cưỡng cười, “Anh Nhất Thần , chị Thần, thật trùng hợp quá.”

Vừa rồi hết thầy đều đã bị Nhất Thần cùng vợ hần nhìn thấy! Hữu Hi ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 8

Họ đi xem phim gặp vợ chồng Nhất Thần là ngoài ý muốn nên đôi bên ngồi uống cà phê ở gần đó, uống xong cũng liền rời đi.

Lúc về nhà Hữu Hi miệng hát lẩm bẩm bài nhạc nền của bộ phim tình cảm mới xem ở rạp kia, có vài câu Hữu Hi không nhớ nên chỉ là lả lả.

Thả túi xách, thay dép, Hữu Hi đang muốn đi vào nhà vệ sinh thì nghe Lăng Khiếu Dương ở phía sau mập mờ nói: “Hữu Hi, hôm nay vui quá nhỉ!”

Hữu Hi quay đầu lại nhìn Lăng Khiếu Dương, hắn đang đổi giày, tay nàng nhéo má hắn để hắn nhìn nàng, “Sao? Lăng đại chủ tịch, anh thấy em không thể vui về à?”

Tay hắn nắm lấy cằm nàng, trong đôi mắt đen huyền phản chiếu hình bóng nàng, hắn trầm giọng nói, “Em vui về, vậy em cũng để cho anh vui về về đi!”

“sao vậy? Cùng em đi xem phim không vui sao?” Hữu Hi lườm hắn, từ từ ra lùi ra xa, sao hắn cứ mập mờ thế?

“Sao? Em không muốn anh vui về à?” Lăng Khiếu Dương giả vờ nhú mày, cố ý dừ dừ nhìn Hữu Hi.

“Muốn chứ sao lại không muốn?” Hữu Hi nói không ngừng, “Vậy làm thế nào để anh vui đây?”

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười, hai tay chụp tới đột nhiên ôm lấy Hữu Hi, sai bước đến phòng tắm.

“Này, anh làm gì đấy, thả em xuống!”

Lăng Khiếu Dương hôn môi Hữu Hi, giọng khàn khàn: “Theo giúp anh tắm.”

“Không được!” Hữu Hi hô to, chân tay cũng giãy dụa.

“Dám nói không được à, xem anh chinh đốn em thế nào!” Lăng Khiếu Dương miệng nói xong, người cũng đã ôm Hữu Hi vào trong phòng tắm.

Trong phòng vang lên tiếng la hét của Hữu Hi, âm thanh vui đùa ầm ĩ, có cả giọng Lăng Khiếu Dương cúi đầu uy hiếp, cuối cùng biến thành tiếng thờ gấp gáp và từng đợt thanh âm yêu kiều rên rỉ.

Sau một trận kích tình, Hữu Hi mỗi một không thôi. Nàng bị Lăng Khiếu Dương ôm từ trong phòng tắm ra, vừa nằm xuống giường liền ngủ luôn.

Lăng Khiếu Dương nhìn khuôn mặt Hữu Hi lúc ngủ, đôi mắt đen lấp lánh, hắn có nên vui mừng không? Hữu Hi thấy Nhất Thần cùng vợ hắn ta có đôi có cặp không những không khó chịu mà còn rất vui về. Liệu có phải tình cảm Hữu Hi dành cho Nhất Thần năm xưa đã hóa thành mây khói rồi không?

Hắn ôm chặt Hữu Hi, hôn nhẹ lên trán nàng, “Bảo bối ngủ ngon!”.

Lúc Lăng Khiếu Dương đi làm ở công ty, Hữu Hi ngoài làm việc nhà thì ôn bài, sau đó chỉ việc nấu cơm ngon chờ Lăng Khiếu Dương trở về, tựa hồ không có chuyện gì đặc biệt.

Còn nửa tháng nữa là khai giảng, Hữu Hi đến đón Gia Tận. Trước đó một thời gian, Gia Tận có tham gia một cuộc tập huấn, đã lâu Hữu Hi không gặp thẳng bé nên trong lòng rất nhớ nó.

Không biết Gia Tận tham gia tập cái gì nữa, nói gì thì nói vẫn là Lăng Khiếu Dương lo mọi chuyện.

Nàng có hỏi thì Lăng Khiếu Dương cũng chỉ nói là một kiểu rèn luyện cho trẻ con, bảo nàng không cần lo lắng.

Nàng sao có thể không quan tâm được chứ! Kia là em trai nàng mà, nàng làm phiền Lăng Khiếu Dương vài ngày hắn mới chịu giúp nàng đón Gia Tận về hai ngày, có hai ngày thôi đấy!

Mà bọn hắn còn cười cười cái gì nữa chứ, Lăng Khiếu Dương còn nhất quyết không cho nàng đi theo.

Được lắm! Hắn không nói, chờ Gia Tận đến đây, nàng phải bức Gia Tận khai xem bọn họ làm cái chuyện mờ ám gì.

Buổi sáng Lăng Khiếu Dương gọi điện thoại về bảo hắn và Gia Tận khoảng hơn mười một giờ mới về được. Hữu Hi liền đi chuẩn bị cơm trưa, nàng đã

nửa tháng không gặp em trai rồi.

Lúc hơn mười một giờ có tiếng mở cửa, Hữu Hi đang ở phòng ăn bầy biện vội chạy ra phòng khách.

“Chị”

Gia Tận cười hì hì nhảy ra trước mặt nàng, Hữu Hi chạy tới ôm cổ Gia Tận.

“Tiểu quý xấu xa này, đi chỗ nào nắng lăm lăm hay sao mà đen thế này? Có phải chịu khổ gì không, anh rể em đem em giấu ở đâu vậy?”

Gia Tận cười cười, lộ ra cái lúm đồng tiền, mặt bị đen đi nên răng trông càng trắng hơn, “Chị, không phải chị nghi ngờ anh rể ngược đãi em chứ?”

Hữu Hi nheo nheo mắt Gia Tận, “Nhìn em gầy như vậy nói không bị ngược đãi cũng chả có ai tin”

“Này này, em xem anh là loại người gì đấy? Không dung anh đi ngược đãi trẻ con làm gì?” Lăng Khiếu Dương thay giày, liếc xéo Hữu Hi một cái.

Hữu Hi đỡ cặp trên người Gia Tận xuống, mặt mày hớn hớn: “Được rồi, chị nấu com xong rồi, đi rửa tay rồi ra ăn com.”

“Vâng.” Gia Tận xoay người về phía phòng tắm

Hữu Hi dùng chân hẩy hẩy Lăng Khiếu Dương, “Anh đến tận đâu đón Gia Tận mà mất đến nửa ngày vậy, rốt cục anh giấu Gia Tận ở đâu?”

Lăng Khiếu Dương liếc Hữu Hi một cái, mặt nghiêm lại nghiêm túc nói: “Bí mật!”

Hữu Hi hung hăng nheo lưng Lăng Khiếu Dương một cái, sau đó tức giận bỏ đi để lại Lăng Khiếu Dương yêu chiều cười cười.

Ăn com trưa xong, thừa lúc Lăng Khiếu Dương không để ý Hữu Hi liền bức cung Gia Tận. Gia Tận kiểu nào cũng không nói, chỉ giả bộ ngơ ngẩn để lừa nàng.

Cuối cùng Hữu Hi bắt đắc dĩ xoa xoa đầu Gia Tận nói: “Được rồi, mấy năm qua chị biết em có suy nghĩ của mình, chị chỉ lo lắng cho em thôi.”

“Chị, chị yên tâm, em không còn bé nữa, ngoài anh rể ra em là người đàn ông duy nhất trong nhà. Em biết đúng mức, cũng biết mình phải làm gì. Chị, chị cứ yên tâm đi.”

Khuôn mặt Gia Tận đã hơi trưởng thành, một đứa trẻ hơn mười tuổi nói chuyện còn có lý lẽ hơn người lớn!

Hữu Hi tự an ủi nhưng lòng lại chua xót, mấy năm nay Gia Tận bé nhỏ không biết đã phải kiên trì đến nhường nào. Đáng lẽ nó nên là đứa trẻ vô lo vô nghĩ nhưng so với nhiều đứa bé khác còn phải chịu nhiều cực khổ hơn, chẳng bé được như bây giờ nàng cũng nên vui mừng. Hữu Hi cười cười nói: “Được, chị tin em sẽ làm tốt.”

“Vâng.” Gia Tận trả lời chắc chắn. Hai chị em gặp nhau ngắn ngủi, sau hai ngày Gia Tận vội vàng rời đi, có thể thấy buổi thực tập này rất quan trọng.

Thời gian Hai ngày này, một ngày là ở cùng với Hữu Hi, một ngày là ở cùng với Nhất Thần. Nhất Thần cũng là một người thân quan trọng với Gia Tận.

Lăng Khiếu Dương đến công ty, Hữu Hi lại ở nhà ôn bài như trước. Nàng muốn ra ngoài một chút nhưng thời tiết nóng quá nên cũng lười ra ngoài.

Hữu Hi khát quá, lúc đi uống nước thì thấy có tín hiệu di động liền vội vàng nghe máy.

“Hữu Hi!”

Điện thoại vang lên một giọng nói ồ ồ, Hữu Hi nghe giọng này thì nuốt luôn cục đá trong miệng.

“Nhất Thần”

“Hữu Hi... Anh muốn gặp em, em đi ra đi được không? Một lần thôi, một lần thôi...” Giọng nói Nhất Thần có vẻ không bình thường, giống như đang uống rượu vậy.

“Nhất Thần, Anh uống rượu à?”

“Anh không sao. Hữu Hi, em mau tới đi, anh ở gần đại học E”

“Anh chờ em. Em không đến anh sẽ không đi, em biết nơi nào có thể tìm anh.”

Hắn giống như một đứa trẻ nói xong những lời này không kịp chờ Hữu Hi trả lời đã ngắt điện thoại.

“Nhất Thần!”. Bên tai chỉ có tiếng tút tút, Hữu Hi hơi mơ hồ, Nhất Thần làm sao vậy? Sao lại khác thường vậy chứ? Nàng do dự một chút nhưng vẫn cầm túi xách và đi động ra ngoài.

Hữu Hi đã rất quen thuộc với khu Đại Chu này, nhà nàng từng cách nơi này không xa, hơn nữa nàng cũng thường xuyên đi tìm Nhất Thần, tất cả nơi này nàng đều có cảm giác quen thuộc.

Nàng nhớ lại, hẳn chỉ nói ở gần đại học E, lại uống say như vậy... Hữu Hi gọi điện cho Nhất Thần nhưng không có người bắt máy, trời đã sắp tối rồi, hẳn ở đâu?

Nhất Thần nói nàng biết tìm hắn chỗ nào. Hữu Hi nhìn bốn phía đột nhiên nghĩ tới cái gì đó. Nàng chạy về một phía, đi vào một hẻm nhỏ. Nơi này là một khu nhỏ, nàng đã từng tới đây vô số lần, con đường nhỏ quen thuộc này là nơi xe Nhất Thần hay đỗ.

Dường như vẫn còn bóng dáng nàng cùng Nhất Thần sóng bước bên nhau tại nơi này, tiếng cười quanh quẩn trong không khí. Cuối cùng Hữu Hi cũng nhìn thấy căn phòng nhỏ nơi Nhất Thần đã từng ở, nhớ lại ngày xưa như từng đợt thủy triều dâng lên trong lòng.

Cửa khép hờ, tay Hữu Hi chần chừ một chút rồi mở cửa ra, nhìn thấy khung cảnh quen thuộc trong phòng.

Căn phòng vẫn có hình dáng của mấy năm trước, không có chút thay đổi, thậm chí ngay cả hương vị cũng không thay đổi.

Hữu Hi cất bước vào trong, nghe trong phòng có một giọng nói run rẩy, nàng hoàn hồn đi vào thì thấy Nhất Thần đang nằm trên chiếc giường lớn, dưới mặt đất tàn thuốc và mấy chai rượu hỗn độn, mùi rượu nồng nặc làm Hữu Hi hơi khó chịu.

“Hữu Hi. ..Hữu Hi” Nhất Thần từ từ nhắm hai mắt, tha thiết gọi tên nàng. Hữu Hi đột nhiên muốn quay đi, rời khỏi nơi này, nhưng đúng lúc này Nhất Thần chợt mở mắt.

“Hữu Hi!” Hắn gọi nhỏ, lão đảo ngời dậy, mang theo mùi rượu nồng nặc hướng về phía nàng, ôm chặt lấy nàng.

Hữu Hi cứng đờ trong ngực hắn, tay đẩy hắn muốn cho hắn nằm xuống, “Nhất Thần, anh nằm xuống đi đã, em lấy cho anh ít nước.”

Nhất Thần cũng không buông tay chỉ ôm chặt nàng, trong mắt hắn có lệ rơi xuống cổ nàng, lời lẽ thống khổ nói không rõ ràng: “Hữu Hi, em có trách anh không? Em có trách anh không chờ em?”

Nước mắt làm tổn thương da thịt nàng, Hữu Hi lắc đầu “Không, em không trách anh, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc riêng.”

“Nhưng anh lại tự trách mình. . . Vì sao lại như vậy? Rõ ràng anh đã thề sẽ yêu em cả đời nhưng kết quả lại thế này. Là do tình yêu của anh không đủ chắc chắn sao? Nếu anh đợi thêm được chút nữa, chúng ta sẽ không lỡ dở thế này. Vì sao? Vì sao anh lại không thể chờ? Vì sao không thể chờ một chút nữa chứ?” Nhất Thần nén nước mắt đau đớn không chịu nổi.

Lời nói của Nhất Thần tràn ngập đau thương cùng thống khổ, lòng Hữu Hi lúc này cũng đau đớn run rẩy.

“Nhất Thần, chúng ta yêu nhau như vậy đủ rồi, anh cố gắng chăm sóc chị đi, chuyện qua cũng đã qua rồi, bát nước hắt đi không thể thu lại được. Chúng ta đều đã kết hôn, những năm qua anh không phải nên lựa chọn hạnh phúc cho chính mình sao?”

Nhất Thần đột nhiên nắm lấy cả vai Hữu Hi, đôi mắt đau đớn nhìn nàng, “Hữu Hi! Em có thể quên sao? Quên hết được những chuyện đã diễn ra ở đây sao Hữu Hi?”

“Hữu Hi, chính tại nơi này em đã giao phó bản thân mình cho anh. Lời thề của chúng ta, tình yêu của chúng ta, cứ để chúng trôi qua như vậy sao?”

Đúng vậy! Chính nơi này, chính gian phòng này, chính chiếc giường này, nàng đã trao lần đầu tiên của mình cho Nhất Thần.

Gian phòng này vẫn còn đây có lẽ do Nhất Thần cố ý giữ lại, nhưng rất nhiều chuyện đã thay đổi. Nàng cũng không biết trái tim mình đang dừng lại ở đâu, là Hoàng Bắc Thiên hay Lăng Khiếu Dương. Hữu Hi suy nghĩ rồi bời, thống khổ nhắm hai mắt.

Là lòng người thay đổi hay là tình yêu thay đổi? Là ai phụ ai đã không thể nói rõ.

Những chuyện xảy ra ở cổ đại, người nàng yêu lúc đó đều đã chôn kín trong lòng nàng, trong mộng cũng sẽ đau đớn bởi nhớ nhung nhưng không cách nào vượt qua khoảng cách không gian và thời gian. Nàng và Lăng Khiếu Dương, Hoàng Bắc Thiên, Nhất Thần đã không thể nói rõ ràng... tình yêu không kiên định, cũng chính nàng không kiên định.

Hữu Hi chịu đau đớn trong lòng, nàng rồi bời nói với Nhất Thần: “Nhất Thần, không còn sớm nữa, gọi điện thoại cho chị rồi về nhà đi thôi.”

Hữu Hi vừa mới dứt lời chuông di động trong túi nàng vang lên. Nàng vừa lấy di động lên định nghe liền bị Nhất Thần giật lấy.

“Không cần nghe, không cần nghe.” Nhất Thần hoảng loạn nói xong càng ôm chặt Hữu Hi hơn, dường như sợ mất đi cái gì vậy.

“Nhất Thần, đừng như vậy được không?”

“Hữu Hi! Anh không chịu nổi! Nghĩ đến việc em ở cùng hắn lòng anh không chịu được. Mấy ngày nay anh đã cố gắng, nhưng anh không thể quên được. Hữu Hi... Anh biết, con đường này là do anh chọn, nhưng anh... là anh khôn kiếp! “

“Em có hạnh phúc không Hữu Hi? Gả cho người đàn ông kia, em có hạnh phúc không? Đều là lỗi của anh, là lỗi của anh...”

Tiếng chuông đi động vẫn còn kêu, Nhất Thần ôm chặt Hữu Hi không chịu buông tay, Hữu Hi đẩy mạnh, thân thể cao lớn của Nhất Thần ngã xuống giường.

Nước mắt của hắn có thể là do say rượu nhưng bị Hữu Hi đẩy ra nằm ở đó, trên mặt nước mắt vẫn cứ rơi.

Hữu Hi hơi lo lắng, nàng tìm trong túi Nhất Thần thấy điện thoại của hắn và chìa khóa cửa. Nàng nhanh chóng tìm được số của vợ Nhất Thần vì có vài cuộc gọi nhớ ghi một chữ “vợ”. Hữu Hi gọi điện, nàng không thể ở với người đang say rượu một đêm được, không phải nàng nhẫn tâm mà là không tiện, nàng nên ở cùng Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi gọi điện báo với vợ Nhất Thần rằng Nhất Thần uống rượu, đưa địa chỉ chỗ Nhất Thần đang ở, còn nhấn lại chìa khóa Nhất Thần để cạnh bàn đầu giường.

Nàng khẽ đắp chăn cho Nhất Thần, ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ của hắn trong đầu nhớ tới chàng trai cao lớn kia từng yêu nàng chiều nàng, nói rằng sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng, sẽ cưới nàng làm vợ hắn.

Nhưng những chuyện này đều đã qua rồi, Hữu Hi cũng không hiểu lòng mình. Giờ phút này nàng thật rối bời không tài nào nghĩ thông được.

Chần chừ một chút nàng xoay người rời đi, trong lòng hơi buồn bã cũng chẳng biết do đâu.

Lúc nàng xoay người đi đã không nhìn thấy Nhất Thần mở ánh mắt nhắm men say ra, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Hữu Hi về nhà đã thấy đèn sáng, Lăng Khiếu Dương đã về, mặc áo ngủ ở phòng khách xem TV, trên ti vi phát ra tiếng huyền ảo.

Thấy Hữu Hi về Lăng Khiếu Dương đứng lên, thân hình cao lớn đến bên Hữu Hi, nhìn ánh mắt sưng đỏ của nàng rồi hỏi: “Sao lại khóc?”

Hữu Hi cúi đầu, ôm lấy thắt lưng hắn: “Đừng hỏi gì được không?”

Tay hắn vỗ về lưng nàng. ”Đi tắm tắm đi, cả người toàn mùi rượu.”

“Ừm” Hữu Hi buông Lăng Khiếu Dương ra, bả vai run run đi về phía phòng tắm, cởi bỏ quần áo, nước ở vòi hoa sen rửa trôi mùi rượu của nàng, rửa trôi cả nỗi buồn của nàng.

Hữu Hi thay đồ xong thì thấy Lăng Khiếu Dương đang tựa mình vào cửa phòng tắm, đôi môi mím ngậm một miếng thuốc, sắc mặt hơi âm u.

Hắn định nói gì đó nhưng rồi chỉ dụi tàn thuốc, đón lấy khăn bông trong tay Hữu Hi lau tóc cho nàng, cuối cùng mở cửa ném khăn bông vào phòng tắm.

Xong hắn nắm tay Hữu Hi tự nhiên nói ”Đói bụng rồi, đi ăn trước đã.”

Hai người cùng ngồi ở bàn ăn, Hữu Hi không ăn được mấy. Lăng Khiếu Dương ăn từng miếng từng miếng không nói một câu, nàng do dự một chút rồi mở miệng nói: “Nhất Thần uống rượu, em đi xem anh ấy một chút.”

Lăng Khiếu Dương ngẩng đầu, đôi mắt hiện lên vẻ gì đó không rõ, hắn hỏi: “Mọi việc ổn cả chứ?”

Hữu Hi gật đầu, “Vâng, em gọi cho chị ấy rồi, không có việc gì.” Có thể Lăng Khiếu Dương đã biết hết, cũng có thể không biết gì, nhưng nàng không muốn giấu hắn điều gì, cũng không thể giấu.

Nói dối chỉ mang đến nhiều ngờ vực và rắc rối.

“Mau ăn đi, đồ ăn nguội rồi.”

“Vâng”

Ăn cơm dọn dẹp bàn ăn xong hai người cùng nhau xem TV một lúc, Hữu Hi cầm điều khiển từ xa đổi kênh liên tục. Nàng cũng như Lăng Khiếu Dương mắt nhìn vào màn hình mà như không thấy gì.

Một lúc sau, cuối cùng Lăng Khiếu Dương cũng ôm Hữu Hi vào lòng, “Không còn sớm nữa, ngủ đi”

Hữu Hi không nói gì, bị Lăng Khiếu Dương ôm trở lại phòng ngủ.

Hai người cùng nhau nằm trên giường, hắn ôm nàng, thân thể nàng mềm mại mang theo hương thơm, là hương thơm hắn mê đắm.

Hữu Hi vẫn không nói gì, hôm nay gặp Nhất Thần làm nàng có chút không yên, cũng không thể nói rõ là cảm xúc gì có điều lòng hơi buồn bực. Nàng muốn tự trấn an mình mà làm không nổi.

Nàng chán ghét bản thân mình, lúc này nàng lại nhớ tới người thân thời cổ đại của nàng – con gái nàng.

Đúng vậy, nàng vẫn không dám nói cho Lăng Khiếu Dương về nó, bởi nỗi nhớ nhưng thật khổ sở, muốn gặp cũng không gặp được.

Lăng Khiếu Dương thậm chí không biết con bé còn tồn tại. Nếu hắn biết nhất định hắn sẽ rất vui, nhưng chắc cũng sẽ rất buồn bởi cha con bọn họ ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi trầm mặc, hắn không nói chuyện, cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, thâm trầm làm người ta không nắm bắt được.

Lăng Khiếu Dương hôn môi Hữu Hi, nụ hôn bắt đầu dao động trên người, nụ hôn tinh tế ngọt ngào hút lấy suy nghĩ của Hữu Hi.

Hắn hy vọng người trong lòng Hữu Hi nhớ là hắn, nhưng hắn biết trong lòng nàng nhớ người khác.

Nụ hôn nóng bỏng mang theo chút bất đắc dĩ đau thương, nụ hôn chiếm hữu, bàn tay dần cởi dây áo ngủ, vật cứng nóng xâm nhập nơi mềm mại của Hữu Hi.

Hữu Hi hơi đau, hàng mi thanh tú khẽ nhúc nhích, đôi mắt chớp nhẹ nhìn Lăng Khiếu Dương có chút trách móc.

Hắn phóng thích nỗi ưu tư trên người nàng, hôn nàng, giọng khàn khàn hỏi: "Hữu Hi... Anh là ai?"

Hữu Hi ôm hắn, đôi mắt khép hờ tiếp nhận từng cú đẩy của hắn "Khiếu Dương, anh là Khiếu Dương."

Hắn gầm nhẹ, nàng yêu kiều rên rỉ.

Có lẽ chỉ có sau này, thể xác và tinh thần của Hữu Hi mới đều thuộc về hắn.

Đúng vậy, hắn biết cả, biết Hữu Hi đi đâu vì từ khi Hữu Hi chạm trán mấy tên côn đồ kia, hắn đã phải người theo bảo vệ nàng.

Có điều... nàng không hề biết.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 9

Lăng Khiếu Dương không hề hỏi gì cũng không hề nói gì nhưng Hữu Hi cảm giác được trong lòng hắn đang bất an, thậm chí có thể cảm nhận được lòng hắn rất đau. Nàng cảm ơn sự im lặng của hắn, hắn đã không bắt nàng phải giải thích ngay nhưng nàng không tìm ra lời lẽ thích hợp để an ủi trái tim đau đớn của Lăng Khiếu Dương. Bởi tất cả những lời an ủi đều là vô ích, nàng chỉ có thể ở bên hắn lúc khó khăn giúp đỡ lẫn nhau, ở bên hắn mà không thể nói được gì.

Người đàn ông này trong trái tim hoàn toàn chỉ có hình bóng nàng, một lòng yêu nàng, mỗi ánh mắt mỗi động tác của hắn nàng đều có thể cảm nhận được tình yêu trong đó.

Ngày hôm sau đến như mọi ngày, lúc tỉnh dậy hắn trao cho nàng một nụ hôn an bình, khuôn mặt tuần tú vẫn còn ngái ngủ, buổi sáng trông hắn không hề lạnh lùng như bình thường.

Hữu Hi mơ màng nhìn hắn nhưng cử động không nổi, đêm qua vận động quá độ khiến thắt lưng nàng hơi đau.

"Không xuống giường nổi sao, có phải đêm qua chưa thỏa mãn không?" Hắn cười xấu xa.

"Anh có thể đừng háo sắc như vậy được không?" Hữu Hi lườm hắn, "Thắt lưng em đau lắm, anh thật đã mạn có biết không hả? Bữa sáng anh nấu!"

Bạc môi Lăng Khiếu Dương chụp lên hôn nàng một chút, xoay người xuống giường, thân thể cường tráng chuyển động trước mặt nàng.

Hữu Hi lười biếng nằm trên giường đến lúc Lăng Khiếu Dương nấu bữa sáng xong mới gượng dậy đánh răng rửa mặt rồi ra bàn ăn.

Lăng Khiếu Dương ngồi xuống, vẫy vẫy bảo Hữu Hi qua chỗ hắn, Hữu Hi ngoan ngoãn đi qua.

Hắn duỗi tay ra ôm lấy thắt lưng nàng làm nàng ngồi lọt vào trong lòng hắn, mỗi cái ám chỉ nàng đều hiểu hắn có ý gì. Chân hắn thật dài và mạnh mẽ, hơi ấm truyền qua lớp áo ngủ sang nàng. Tay hắn lấy thức ăn bón cho nàng.

Lăng Khiếu Dương ăn một miếng lại bón nàng một miếng, nàng cứ nằm trong vòm ngực vững chãi của hắn giống như đứa trẻ, để tùy ý hắn bón nàng ăn cơm, như thế này cũng là một loại hưởng thụ. ....

“Em muốn ra ngoài không? Anh đưa em ra ngoài một chút.” Hấn đột nhiên dừng ăn cơm, khuôn mặt tuấn tú nhìn nàng, hỏi với giọng thoải mái.

Hữu Hi nhìn khuôn mặt cả ngàn năm vẫn không thay đổi, khuôn mặt khắc sâu trong tim nàng kia, nhẹ giọng nói: “Anh không phải đi làm à? Em không sao, ở nhà ôn bài là được rồi.”

Hấn lại nói: “Hôm nay anh không đi làm, anh cùng em đi.”

Hữu Hi vừa định trả lời thì có tiếng chuông điện thoại, nàng tuột từ trên người Lăng Khiếu Dương xuống đi nghe điện thoại.

Nàng nhấc điện thoại lên. “Alo, xin hỏi ai đấy ạ?”

Bên kia là một khoảng im lặng, không có tiếng nói mà chỉ có tiếng hít thở yếu ớt. Hữu Hi nhủ mày, ai mà mới sáng sớm đã gọi điện lại không nói lời nào? Nghi hoặc này làm trong lòng nàng đột nhiên nhớ tới Nhất Thần.

Kiểu im lặng làm người khác ngượng ngùng này... có lẽ chỉ có hấn... Hữu Hi định ngắt điện thoại thì nghe người bên kia gọi: “Hữu Hi!”

Có lẽ bởi vì say rượu, giọng Nhất Thần hơi khàn khàn.

Hữu Hi quay đầu liếc nhìn Lăng Khiếu Dương một cái, không biết sao nàng vẫn hơi chột dạ, “anh sao vậy? Về sau không nên uống nhiều rượu như thế nữa, chị sẽ rất lo lắng...”

Nhất Thần đột nhiên cười rồi nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi Hữu Hi, hôm qua anh say rượu... em cứ quên những lời nói lung tung của anh đi, đừng để ý.”

Đừng để ý? Có thể sao? Hữu Hi cắn môi: “Chuyện hôm qua em cũng không nhớ rõ lắm, anh cứ từ từ nghỉ ngơi đi.”

Nhất Thần ngập ngừng một chút, “Ừ, cứ như vậy đi, khi nào chúng ta sẽ liên lạc với nhau sau.”

“Vâng, chào anh.” Hữu Hi đáp lại, hai người ngắt điện thoại cùng một lúc.

Hữu Hi xoay người quay trở lại bàn ăn thì nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đang đọc báo có vẻ chăm chú.

Nàng đi đến giật lấy tờ báo trong tay hấn: “Được rồi, đừng giả vờ nữa! Lỗ tai dựng thẳng như con thỏ rồi kia kia, anh nghe thấy hết rồi phải không?”

Lăng Khiếu Dương mặt lạnh tanh, lườm Hữu Hi rồi đứng lên: “Em ổn rồi, vậy anh đi làm đây.”

Hấn vẫn là hơi hơi hờn giận, ngày hôm qua nàng đi gặp Nhất Thần, hôm nay lại tiếp điện thoại của hấn ta, nếu hấn không tức giận một chút thì không phải Lăng Khiếu Dương rồi! Tình tình nóng nảy này chính là hai ngàn năm cũng sửa không xong! Nàng không muốn hấn tức giận nên thử lấy lòng: “Anh nói sẽ đi cùng em mà.”

“Hừ, vừa rồi ai nói không cần? Người yêu cũ gọi điện một cái đã có thể khiến em vui mừng ra mặt, còn cần anh làm gì nữa?” Giọng điệu Lăng Khiếu Dương nhìn trước ngó sau đều bốc mùi ghen tuông.

“Lăng Khiếu Dương, không phải như anh nói đâu, anh đừng kì quái như thế được không?” Thảo nào hôm qua không có động tĩnh gì, hôm nay một cú điện thoại đã làm hấn hiện nguyên hình, khó trách đêm qua ở trên giường hấn đòi hỏi nàng nhiều như vậy, dùng sức nhiều khiến thất lưng nàng đến giờ còn chưa hết đau, nói không chừng Lăng Khiếu Dương là mượn cơ hội trả thù nàng, phát tiết sự bất mãn của hấn!

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương nhíu lại, trên khuôn mặt lạnh lùng thoáng chút u buồn, “Em đã bao giờ vội vàng vì anh như thế đâu?”

Giọng nói trầm thấp có chút cô đơn và thấm đẫm mùi ghen tuông lạnh lùng thấm vào tâm can Hữu Hi.

Lăng Khiếu Dương nói đúng! Nàng vừa nghe Nhất Thần say đã vội vàng vàng đi đến. Nàng chạy đi, lòng như lửa đốt đi tìm hấn! Nàng có bị khuôn mặt lạnh lẽo của Lăng Khiếu Dương làm đóng băng mà chết cũng là xứng đáng! Nhưng... nàng có thể không đi sao?

“Em...” Hữu Hi muốn giải thích nhưng nhận ra đầu lưỡi cứng ngắc, nàng không biết nên giải thích thế nào.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương có vẻ đau thương, hấn nói khẽ: “Em vẫn không thể quên được.”

Hữu Hi ngơ ngác lảng lảng đứng đó. Không thể quên được? Nàng không thể quên được sao? Nghĩa là vẫn không thể quên được Hoàng Bắc Thiên, vẫn không thể quên được Nhất Thần? Nàng thật sự không thể quên sao?

Không thể quên được sao?

Trong lòng phiền loạn, sắc mặt Hữu Hi hơi khó coi. Nàng ngồi lặng ở một chỗ, trong lòng đau đớn, bên tai vang lên tiếng Lăng Khiếu Dương mở cửa đi ra ngoài.

Hữu Hi gục đầu vào khuỷu tay một lúc lâu không thấy phản ứng.

Vốn dĩ một buổi sáng sớm tốt lành, cuối cùng chỉ vì một cú điện thoại của Nhất Thần mà đã bị phá vỡ.

Hữu Hi trấn tĩnh lại đi dọn dẹp bàn ăn, trong đầu chợt nhớ ra mình đã bỏ quên điện thoại trong phòng hôm qua Nhất Thần ở.

Chiếc di động số lượng có hạn này là của Lăng Khiếu Dương mua cho nàng, thế nhưng nàng đã từng làm hỏng một lần thì giờ cũng nên biết điều giữ gìn nó một chút!

Lăng Khiếu Dương mà biết nàng làm mất di động hẳn tặng không biết sẽ lại tức giận thế nào nữa!

Dọn dẹp một chút, Hữu Hi ra ngoài đến khu T, là khu mà ngày xưa Nhất Thần từng ở.

Đến đây rồi cuối cùng nàng lại thất vọng, vì nàng không có chìa khóa nên không thể vào cửa, trước kia Nhất Thần luôn để chìa khóa dưới chậu hoa, nói không chừng...

Hữu Hi tần ngần đứng ở cửa một lúc, sau đó cúi người xuống lật đáy chậu hoa lên, quả nhiên thấy một chiếc chìa khóa đã gỉ sắt ở đó.

Vừa mới mở cửa ra Hữu Hi đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho ngây người, căn phòng giống như bị bão tố quét qua vậy, không thể nhận ra nổi.

Bàn ghế đều bị đập tan, đây là do kẻ trộm sao? Nhưng nếu là kẻ trộm thì cũng không thể phá hoại như vậy được. Hơn nữa nơi này cũng không không có đồ đạc gì, đều là đồ cũ từ mấy năm trước để lại.

Hữu Hi hoảng hốt vội vàng đi vào phòng, chiếc giường hôm qua Nhất Thần nằm cũng bị đập nát, chỉ còn lại mấy mảnh gỗ ở đó.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng đảo mắt nhìn quanh định tìm chiếc di động nhưng không thấy.

Nhất Thần nhất hộ nàng rồi? Hay có kẻ trộm thật?

Hữu Hi không tìm được di động đành công cốc về nhà, định gọi điện cho Nhất Thần hỏi xem có thấy di động của nàng không, ngoài ra còn muốn hỏi căn phòng kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng lại thôi.

Quên đi! Cái gì phải đến đều không thể tránh khỏi.

Đã sắp đến lúc Lăng Khiếu Dương về nhà, như thường lệ Hữu Hi nấu cơm tối. Nhưng hôm nay Lăng Khiếu Dương không về nhà đúng giờ như mọi hôm.

Thức ăn đã nguội, trời cũng đã tối, trong phòng một mảng tối om mà Hữu Hi vẫn chờ đến quên cả thời gian.

Hắn không về, cũng không gọi điện thoại cho nàng, Hữu Hi bật tivi lên, trên tivi là chương trình truyền hình lúc 9h.

Đến 9h rồi hắn vẫn chưa về.

Nếu là bình thường Hữu Hi sẽ không để ý, hắn có tự do của riêng mình, có chuyện riêng của đàn ông, nhưng sáng nay hắn vì dỗi mới bỏ ra ngoài, hắn nói nàng không cần hắn!

Hữu Hi gọi điện thoại cho Lăng Khiếu Dương nhưng không có người nghe, nàng chợt hoảng loạn không biết làm thế nào để liên hệ với Lăng Khiếu Dương. Nàng đứng ngồi không yên, bình thường nếu hắn về muộn đều gọi điện báo cho nàng biết, hơn nữa hầu như ngày nào hắn cũng về ăn cơm tối cùng nàng.

Hôm nay hắn không về, không gọi điện thoại, cũng không nghe điện thoại, xem ra hắn giận thật rồi!

Nàng lại không biết cách nào đi tìm hắn, không biết hắn đang làm gì, đang ở nơi nào.

Đột nhiên Hữu Hi cảm thấy chẳng lẽ mình không cần Lăng Khiếu Dương thật? Nàng đối với hắn cũng không rõ ràng, hình như là rất tin tưởng, hay thực tế không quan tâm?

Thời gian dần dần trôi qua, đã sắp đến 11h, cuối cùng Hữu Hi nhịn không được liền gọi điện cho Thảo Lan, định hỏi Tạ Tấn Thiên xem Lăng Khiếu Dương đi đâu. Tạ Tấn Thiên xì xầm nói một chỗ tên là “Đêm Paris”, Hữu Hi vừa nghe đã biết là nơi gì. Tạ Tấn Thiên nói hắn có thể giúp nàng tìm Lăng Khiếu Dương về, nhưng Hữu Hi từ chối vì trong đầu nàng vẫn nhớ một câu nói của Lăng Khiếu Dương. “Hữu Hi, đến lúc nào em mới có thể vội vàng vì anh?”. Giờ nàng vội vàng rồi, thật sự vội vàng.

Hữu Hi gọi điện thoại xong liền chạy ra ngoài bắt taxi đến chỗ gọi là “Đêm Paris”. Nàng không tự lái xe vì không biết đường, cũng không thích lái xe, nàng bây giờ còn đang học trung học, bình thường cũng không dùng được, lái xe đi lại rất phiền toái. Dù sao ngày thường cũng có xe của Lăng Khiếu Dương, đôi lúc có việc thì đã có Bác Trương đưa đón.

Tài xế rất quen thuộc đường đến “Đêm Paris”, đi qua vài con phố đã đến nơi.

“Đêm Paris”, Hữu Hi cũng từng nghe Lăng Khiếu Dương nhắc đến, là quán bar do bạn hán tên Cường Từ mở, Hữu Hi đã từng gặp Cường Từ vài lần, quả thật là một người có khí chất giang hồ.

Hữu Hi thanh toán tiền taxi xong lập tức đi vào thì bị người gác cửa ngăn lại, đòi nàng đưa thẻ hội viên.

Thì ra nơi này ngoài hội viên ra thì người bình thường không được vào, Hữu Hi chỉ nói: “Tôi đến tìm người”

“Tìm người?” Người đàn ông mặc đồ tây màu đen nghi hoặc đánh giá Hữu Hi, nơi này là nơi đàn ông đến mua vui, vạn nhất là vợ ông lớn tới tìm chồng ghen tuông thì không hay lắm.

“Đúng vậy,” Hữu Hi nói, “Tôi tìm Cường Từ.”

Người nọ nhìn ánh mắt của nàng hấp tấp hỏi: “Xin hỏi cô là ai, tìm anh Cường có việc sao?”

“Tôi là một người bạn của cậu ấy, phiền chuyển lời giúp, nếu cậu ấy không tiếp tôi sẽ đi.”

Người nọ nghe thấy kiểu xưng hô thân thiết của Hữu Hi, người bình thường đều gọi là anh Cường, còn Hữu Hi lại gọi Cường Từ (cậu Cường), ngoại trừ một số ít người thân quen không ai dám gọi như vậy, cho nên giọng nói cũng trở nên tử tế: “Phiền chị chờ một lát ạ.”

Hắn cũng lập tức không dám chậm trễ, gọi một cuộc điện thoại nói gì đó, rồi sau đó nói với Hữu Hi: “Phiền chị chờ ở đây một lát, anh Cường đang xuống đây ạ.”

Hữu Hi kiên nhẫn chờ, cuối cùng cũng nhìn thấy Cường Từ mặc một chiếc áo hoa thêu kim tuyến vàng đang từ từ bước xuống.

Nhìn thấy Hữu Hi, vẻ mặt vốn dĩ lười nhác của Cường Từ biến mất, hắn hơi giật mình nhìn Hữu Hi, sau đó cười cười đi đến trước mặt nàng.

“Aiza, đây không phải chị Lăng sao? Sao chị lại tới đây, có việc gì ạ?”

Hữu Hi lúng túng một chút: “Cường Từ, tôi đến tìm anh Khiếu Dương.”

Cường Từ nhìn Hữu Hi một bộ biểu tình “vợ đến bắt gian: “Chị dâu đừng để ý, Lăng ca chỉ uống chút rượu thôi, chị yên tâm, anh ấy rất có chừng mực, sẽ không dính vào chuyện gái gú đâu!”

“Cậu cho là tôi đến hỏi tội à?” Hữu Hi cười, “Tôi lớn thế này còn không hiểu sao? Đi thôi! Dẫn tôi đi mở mang tầm mắt chút nào, cậu không định để tôi đứng ở chỗ này mãi chứ?”

Cường Từ cười cười, “Đi thôi, chị dâu! Em đây đích thân dẫn chị đi xem, nhưng chị đừng có sợ đấy nhé, mấy thằng điên ở đây hay quá trốn lắm!”

Hữu Hi cũng cười, “Yên tâm, thần kinh tôi vững lắm, dọa không chết được đâu!”

“Vậy đi thôi.” Cường Từ dẫn đường đi về phía trước.

Vừa định vào thang máy thì có một cô gái lao từ trong thang máy ra, vóc dáng cao gầy thanh tú, có điều khuôn mặt mang theo vẻ mặt tức giận cùng kích động.

“Ai cho cô đi ra?” Cường Từ đột nhiên quát lên, túm lấy cánh tay cô gái.

“Cường Từ, cậu chậm một chút, đừng làm đau người ta!” Hữu Hi nhìn không được can ngăn, người bạn này của Lăng Khiếu Dương đức hạnh ở chỗ nào chứ? Hắn không biết dịu dàng là gì à?

“Tôi muốn về nhà! Đồ lưu manh! Tôi hận anh!” khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái đỏ bừng, cô đập đánh Cường Từ.

Cường từ tóm chặt lấy tay cô gái, quay đầu nhìn Hữu Hi, ngượng ngùng cười cười: “Chị dâu à, cô gái này của em có chút không nghe lời, chị đừng chê cười, anh Lăng ở kim phòng tầng ba, chị chịu khó lên một mình, em đi xử lý chung thân đại sự cái đã.”

Nói xong cũng không quan tâm cô gái kia có đồng ý không đã dắt tay cô gái kéo đi, Hữu Hi hai mắt tròn tròn, này, hắn có cần giống Lăng Khiếu Dương thế không!

Nàng đi thang máy lên tầng ba, tầng này thật ồn ào, có bóng người lướt qua, đàn ông ôm eo đàn bà, cũng có nhiều nhân viên phục vụ qua qua lại lại.

Hữu Hi hỏi cô phục vụ kim phòng rồi đi theo hướng cô phục vụ chỉ.

Nơi này thật rộng lớn, một dãy phòng làm nàng hoa mắt, tìm hồi lâu mới tìm thấy nơi gọi là kim phòng.

Đứng trước kim phòng, Hữu Hi không do dự đẩy cửa ra, bên trong không có tiếng náo nhiệt mà chỉ có sự im lặng.

Cả trai lẫn gái thế nào cũng có một người..., ôm một người ngồi một chỗ lâu như vậy.

Nàng liếc một cái đã thấy Lăng Khiếu Dương, hẳn không giống người khác, nàng chỉ cần nhìn qua là nhận ra được.

Hình như hắn hơi say, tựa vào thành ghế, thần sắc hơi uể oải, hắn nhìn thấy nàng, đôi mắt mập mờ thoáng ngạc nhiên.

Chết tiệt! Cô nàng bên người lại còn dám ngồi trong lòng hắn! Đã thế hắn lại còn để mấy cô nàng này chạm vào hắn.

Tận đáy lòng Hữu Hi nổi lên một trận lửa giận thiêu đốt tâm can, “Lăng Khiếu Dương, anh dỗi đấy à?”

Nhưng hắn phóng túng như thế này thật làm nàng đau lòng, lại còn để cho cô gái khác chạm vào người nữa chứ!

Hữu Hi hộc mắt rung rung nước, không hiểu sao nàng lại khó chịu như vậy, hắn lại ngồi yên đó, hờ hững nhìn nàng.

Nàng bước từng bước vào, đi tới bên cạnh Lăng Khiếu Dương trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng không hề nói gì mà chỉ kéo tay Lăng Khiếu Dương.

“Khiếu Dương, về nhà với em đi!”

Hắn nhìn khuôn mặt nàng, nhìn nước mắt nén nhịn của nàng, không giữ tay nàng ra, lúc hai người đi ra khỏi kim phòng người ở bên trong vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Không tránh khỏi suy nghĩ, em gái này là ai vậy?

Hữu Hi nắm bàn tay to lớn của Lăng Khiếu Dương ra khỏi “Đêm Paris”, hai người vẫn không nói gì. Nàng tìm thấy chỗ Lăng Khiếu Dương đậu xe, khởi động lái đi.

Dọc đường đi, không khí im lặng đến nỗi như sắp hít thở không thông, Hữu Hi chợt cảm thấy lòng đau.

Về nhà, vừa đóng cửa lại, nàng tái nhợt nghiêm mặt, bắt tay vào cởi quần áo của Lăng Khiếu Dương, không biết vì tức giận hay khổ sở mà bàn tay nhỏ bé run run.

Bộ vest của Lăng Khiếu Dương bị Hữu Hi cởi ra lung tung, cà vạt cũng bị nàng tuột ra, nàng lần tay xuống cởi thắt lưng hắn.

Động tác lúng túng, môi sắp cắn nát cả ra, Lăng Khiếu Dương nắm lấy tay Hữu Hi ngăn nàng tàn sát bừa bãi. Đôi mắt đen kịt nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, cúi đầu hỏi: “An Hữu Hi, em chuẩn bị cưỡng bạo anh sao?”

Hữu Hi tức giận khóc lên, lúc này nước mắt mới rơi xuống, “Em cưỡng bạo anh! Anh đừng có mơ! Là em chê anh bẩn, anh đi tắm rửa cho em! Rửa không sạch mùi của mấy cô gái đó thì đừng hòng lên giường!”. Hữu Hi nói xong xoay người về phòng ngủ, Lăng Khiếu Dương lại một tay ôm nàng vào trong ngực, vòm ngực nóng bỏng dán chặt lấy lưng nàng, cánh tay mạnh mẽ ôm nàng sát vào cơ thể hắn. Hắn vui mặt vào cổ nàng, cúi đầu nặng nề hỏi: “Hữu Hi, em đang ghen à?”

Hữu Hi tức giận đập vào chân hắn, buồn bực nói: “Không có, không có! Lăng Khiếu Dương! Bỏ cái tay bẩn của anh ra, đừng chạm vào em!”

Lăng Khiếu Dương bị đập một cái chỉ khẽ nhíu mày cũng chẳng buông tay, hơi thở nóng rực phả trên cổ nàng, hắn trầm giọng: “Không ghen, vậy em khóc cái gì?”

“Em không khóc.” Hữu Hi không quay đầu lại, mạnh mẽ nói. Lăng Khiếu Dương một tay ngả thân thể nàng ra, đôi mắt đen nhìn nàng: “Không khóc, vậy mấy hạt đậu này là thế nào đây?” Ngón tay thô ráp quệt qua nước mắt nàng.

Nước mắt của Hữu Hi càng tràn ra, nàng tức giận nói: “Anh chỉ muốn biết em khóc hay không thôi chứ gì! Em khóc anh vui lắm hả? Đồ đàn ông xấu xa! Anh còn không đi tắm mà cứ ôm em thế này, cả đời anh nếu anh còn hư hỏng như thế này lần nữa, em sẽ.....”

Môi Hữu Hi bị Lăng Khiếu Dương phủ lên, tất cả những lời nói còn lại đều bị nuốt lại vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 10

Miệng Hữu Hi tràn ngập mùi của Lăng Khiếu Dương, hắn hôn nàng không cho nàng kịp thở. Hữu Hi theo bản năng thuận theo dây dưa với hắn.

Nàng càng giấy dựa thì hắn lại ôm càng nhanh, giống như muốn đem nàng hòa vào vòm ngực rắn chắc của hắn vậy.

Hữu Hi bực mình, nàng đang tức giận mà! Sao tự nhiên lại thành dây dưa cùng hắn như thế này!.

Tưởng làm thế này là xong chắc? Tâm trạng muốn trừng phạt của Hữu Hi lại nổi lên, nàng cắn mạnh vào môi Lăng Khiếu Dương, không lưu tình chút nào, giống như con cún nhỏ cắn chặt đồ vật sợ người ta cướp đi vậy.

Lăng Khiếu Dương mà dám hành động thiếu suy nghĩ một chút, không chừng bạc môi của hắn hy sinh luôn!

Tuy bị đau nhưng Lăng Khiếu Dương vẫn ôm chặt Hữu Hi, hắn nhủ mày, khó khăn lắm mới có em: “Hữu Hi... em định cắt đứt môi anh à?” Hắn nói không rõ ràng, môi dưới còn bị Hữu Hi cắn chảy máu.

Hữu Hi oán hận lườm hắn một cái rồi đẩy tay ra. “Đồ xấu xa, anh mau đi tắm đi!”

Lăng Khiếu Dương lui về phía sau vài bước. Hữu Hi tức giận thật rồi, còn cắn môi hắn chảy máu nữa.

Nàng lườm hắn về trách móc cái nữa rồi xoay về phòng ngủ đóng cửa cái ụp.

Lăng Khiếu Dương xoa xoa môi, bật cười đi về phía phòng tắm

Hắn cởi bộ quần áo giá trên trời đang mặc trên người ra, vứt vào sọt rác, vì Hữu Hi không thích trên người hắn có mùi của cô gái khác.

Quần áo từ trong ra ngoài hắn không giữ lại thứ gì, đều vứt vào sọt rác hết. Hắn dùng nước ấm tắm rửa tỉ mỉ, không muốn còn mùi gì lưu lại trên người mình.

Quả thật hắn với mấy cô kia chưa xảy ra chuyện gì hết, có điều hắn cũng không dám thử lần thứ hai, nhớ tới bộ dáng ghen tuông của Hữu Hi, nhớ tới lúc Hữu Hi lay lay tay hắn nói “về nhà với em đi” Lăng Khiếu Dương lại không khỏi nhếch môi cười khê.

Lăng Khiếu Dương tắm xong, mặc quần áo mới ngồi ngửi ngửi một lúc, xem chừng mình đã tắm rất sạch rồi.

Hắn đi đến trước cửa phòng ngủ, tay đẩy cửa ra mới phát hiện cửa phòng ngủ đã bị Hữu Hi khóa trái. Khuôn mặt vốn dĩ đang cười chợt trở nên khàn trương, hắn nâng tay gõ gõ cửa, gọi: “Hữu Hi, mở cửa cho anh với!”

“Em muốn ngủ một mình, anh ngủ phòng khách đi!” Hữu Hi nói vọng từ trong phòng ra, giọng nhẹ nhàng dịu dàng đến khó tin.

Lăng Khiếu Dương bị bà xã đại nhân cự tuyệt nốt ngoài cửa liền không khỏi lấy lòng: “Hữu Hi, anh tắm sạch rồi mà, thật đấy, không tin em thử ngửi này, mấy cô kia chỉ dựa vào chút thôi mà.”

Hữu Hi lại không mềm lòng chút nào, “Mùi nước hoa nồng như vậy em cách cánh cửa còn ngửi thấy, nói kiểu gì cũng phải bảy tám ngày mới hết. Được rồi, em mệt rồi, em muốn đi ngủ. Anh ngủ ngon nha”

Lời nói của Hữu Hi làm Lăng Khiếu Dương lạnh gáy. Bảy tám ngày! Không phải muốn lấy mạng hắn đó chứ? Lăng Khiếu Dương có gõ cửa có nịnh nọt thế nào Hữu Hi cũng không mở cửa. Được lắm! Đành ôm gối đi ngủ phòng khách thôi. Thế này thật đúng là trời làm bày có thể sửa, người làm bày không thể tha đây mà, tự đi tìm chỗ ngủ thôi!

Lăng Khiếu Dương phẫn nộ đi ra phòng khách, đêm nay làm thế nào ngủ đây?

Sáng sớm hôm sau, Lăng Khiếu Dương tỉnh lại, vì ngủ muộn nên lúc dậy hơi muộn hơn thường ngày.

Hắn ra phòng, nhìn thấy cửa phòng ngủ mở liền đi vào đã không thấy Hữu Hi trong phòng, chỉ lưu lại mùi hương thơm ngát của nàng.

Lăng Khiếu Dương nghĩ bụng nàng không ở phòng ngủ sẽ ở phòng bếp làm bữa sáng cho hắn, nhưng lại phát hiện phòng bếp cũng không có người, hắn gọi vài tiếng nhưng không có tiếng trả lời.

Cô gái nhỏ này ghen dữ vậy sao? Không chịu ngủ cùng, cũng không chịu gặp mặt hắn sao?

Lăng Khiếu Dương đi đến trước bàn ăn, trên bàn ngoài bữa sáng Hữu Hi đã chuẩn bị ra còn có một tờ giấy nhắn, nàng đi thư viện học bài.

Hắn không muốn làm mất lòng nàng, ăn sáng xong liền đi công ty.

Không xong rồi, lần này hắn làm Hữu Hi tức giận thật rồi! Vì mấy ngày nay Hữu Hi toàn nhốt hắn ngoài cửa phòng ngủ, bắt hắn ngủ phòng khách chứ kiên quyết không cho hắn leo lên giường.

Ban đêm không có thân thể mềm mại của nàng, Lăng Khiếu Dương đã không ngủ nổi thì chớ, còn phải chịu đựng nỗi thống khổ không có nàng.

Cô gái này không có hắn ôm ấp vẫn có thể ngủ ngon sao? Hữu Hi đã ba ngày liền vẫn chưa cho hắn cái nhìn hòa bình.

Nhân viên công ty của Lăng Khiếu Dương cũng bị liên lụy, tất cả đều kinh hãi không dám đến gần khu vực có hắn, sợ bị sét đánh trúng thì đi tong luôn!

Khuôn mặt đen kịt kia làm người xung quanh đều khần trương vụng trộm bàn tán, gần đây có phải Lăng Khiếu Dương gặp chuyện bất mãn không mà bốc hỏa đến vậy? Công ty từ trên xuống dưới bị hấn dọa cho vô cùng thê thảm.

Hôm nay Lăng Khiếu Dương có một ý đồ, thừa lúc Hữu Hi ra ngoài hấn đã lên trở về nhà.

Hữu Hi trên đường từ thư viện về nhà chợt nhận được một tin nhắn của hấn.

Nội dung tin nhắn là, nàng mau sớm trở về, hấn có một món quà bí mật muốn tặng nàng.

Hữu Hi hừ nhẹ, đồ xấu xa! Dám khi dễ nàng như vậy, nàng nhất định sẽ không vì món hối lộ này mà tha cho hấn dễ dàng, nhất định phải bắt hấn ngủ một tuần trong phòng khách.

Đây là sự trừng phạt cực kì nghiêm khắc với hấn, hấn dám dùng cách như vậy chọc giận nàng, nhờ sau này còn cùng đàn bà khác lên giường thì làm sao? Tốt xấu gì cũng phải cho gã đàn ông này nhớ rõ, hấn còn dám làm như vậy lần nữa hậu quả sẽ cực kì nghiêm trọng!

Hữu Hi về nhà, mở cửa ra chợt thấy trong nhà tối om, theo lý mà nói mặt trời vẫn chưa lặn hấn, bên ngoài vẫn còn chút ánh sáng, sao trong nhà lại đen sì sì thế này? Lăng Khiếu Dương đang làm cái quỷ gì không biết!

Nàng vươn tay định bật đèn mới phát hiện ra hình như đèn cũng hỏng luôn rồi, chỉ còn cách lấy di động ra chiếu sáng phòng khách, nàng gọi: “Lăng Khiếu Dương, anh có ở nhà không?” Không có người trả lời.

Hữu Hi thay giày, đang định đi tìm đèn pin thì nghe thấy âm báo tin nhắn.

Nội dung tin nhắn là: Lăng Khiếu Dương để món quà bí mật ở phòng ngủ, mời nàng đến xem.

Hữu Hi đi vào phòng ngủ, trong phòng tối om không nhìn thấy gì, dường như cửa sổ đã bị ai đó che hết đi rồi.

Trong cái cảnh tối lửa tắt đèn này nàng cũng không nhìn thấy có món quà bí mật gì, di động lại truyền đến mẫu tin nhắn chỉ có hai chữ: “Dưới chân”

Là có cái gì bí mật gì đây? Hữu Hi mơ hồ nhìn giường lớn, lại gần ngẫm nghĩ một chút lật chăn lên, ánh sáng mờ mờ từ chiếc di động soi sáng một người đàn ông đẹp đến mê người.

Thân mình tinh trắng, cao lớn hoàn mỹ, vân da rõ ràng đang nằm trên giường lớn, ánh mắt đen huyền lấp lánh chớp chớp nhìn nàng.

Món quà bí mật chính là một mỹ nam làm người ta chảy nước miếng! Hữu Hi há hốc mồm, không biết nên cười hay nên mắng hấn trẻ con.

Nàng xoay người định đi đã thấy thắt lưng căng thẳng, người bị cánh tay của hấn ôm chặt ngã vào lòng.

“Hữu Hi, em không thích lễ vật này sao?” Hơi thở ấm áp của người đàn ông phả ra trên người Hữu Hi làm nàng nhồn nhột là là, giọng nói hấp dẫn mê người.

“Không thích.” Mặt Hữu Hi nóng bừng như bị lửa đốt, “Làm gì mà để phòng tối om thế này? Mau bật đèn lên!”

Lăng Khiếu Dương lại xoay người đem Hữu Hi đặt ở dưới thân, sau đó tay hấn không biết xoa bóp cái gì đó, cả căn phòng bị một dải ánh sáng màu xanh dương kì diệu bao phủ.

Giống như ở thế giới biển vậy, hai bên giường lớn rải đầy hoa hồng.

Thế giới biển hoa!

“Thích không?” khuôn mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương có vẻ chờ mong, môi cũng mang theo ma lực hôn lên môi lên cổ Hữu Hi.

Hữu Hi đánh nhẹ vào bả vai hấn, nàng hờn dỗi: “Đừng có mơ! Có mấy bông hoa đã đòi em tha cho anh sao?”

Lăng Khiếu Dương hung hăng hôn môi Hữu Hi một chút, “Không thích thật à?”

“Không thích!”

Hấn lại hôn nàng một chút, “Có thích không?”

“Không thích!”

Tay hấn không để lỡ thời cơ dao động trên người nàng, hôn nàng thật sâu làm nàng không còn chút lí trí nào để suy nghĩ nữa, thanh âm ma mị.” Hữu Hi, thích không?”

“Thích”, Hữu Hi đầu hàng.

Là thích hoa? Hay thích nụ hôn của hấn? Hay thích hấn? Hữu Hi đã không thể tự hỏi nữa rồi.

Một trận triều miên hôn môi xong, hấn tiến vào nàng, khát vọng đè nén mấy ngày nay bùng nổ trong khoảnh khắc này, đòi hỏi phải hòa tan Hữu Hi, phải thiêu đốt Hữu Hi.

Hắn hung hăng yêu Hữu Hi, muốn thu lại mấy ngày thiếu thốn nàng.

Một đêm xuân sắc kiều diễm.

Buổi sáng,

Hữu Hi tất nhiên là không xuống giường nổi, Lăng Khiếu Dương rời giường được đã đánh, đã thể tình thân lại lên cao, mặt mày hớn hờ.

Nhìn Hữu Hi cuộn mình trong tấm chăn, môi hấn lại lên vung lên một nụ cười.

Hắn làm bữa sáng xong trở lại phòng ngủ, ở trên môi Hữu Hi hôn một chút, bảo Hữu Hi lát nữa nhớ ăn sáng, hấn có một cuộc họp quan trọng phải đến công ty.

Lăng Khiếu Dương đi rồi, Hữu Hi cũng không ngủ được. Nàng mở ánh mắt mơ màng, nhớ tới đêm qua kịch liệt...

Nhìn dưới đất đầy hoa hồng kiều diễm vô cùng, chúng làm từ giấy, sẽ không bị héo tàn, nghĩ đến chuyện một người đàn ông to xác lạnh lùng như hấn lại có tính trẻ con như vậy, Hữu Hi không khỏi cảm thấy vừa ngọt ngào vừa buồn cười.

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên đêm qua, vĩnh viễn sẽ không quên, nàng nhận được một món quà như vậy...

Cuối cùng hai người cũng đã xua đi mây đen mù mịt, nghênh đón ánh mặt trời tốt đẹp, cái hạn bị ngủ phòng khách của Lăng Khiếu Dương đã được gỡ bỏ, mỗi ngày hấn lại có thể ôm người vợ hấn yêu nhất ngủ rồi.

Đương nhiên điều làm cho hấn vui vẻ là vợ hấn vì hấn mà nổi con ghen, tuy rằng để chứng minh được điều này phải trả cái giá rất lớn, nhưng hấn cảm thấy rất đáng giá.

Nhân viên công ty của Lăng Khiếu Dương cũng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã không phải lo sợ bị sét đánh trúng nữa rồi.

Trong cuộc sống luôn cần đến những chuyện này, có có thể là mâu thuẫn, có thể là nửa giận nửa thương, đều làm cho cuộc sống muôn màu muôn vẻ!

Những ngày về sau, tình cảm của hai người càng ngày càng xích lại, cảm giác này thật lạ lẫm.

Chớp mắt đã đến khai giảng của Hữu Hi, nàng bước vào năm cuối cấp.

Kiến thức của nàng không chắc chắn cho lắm nên phải nhờ Thanh Mục giúp nàng.

Hữu Hi cùng các bạn học rất hòa đồng, có điều không ai biết nàng đã kết hôn, hơn nữa còn hơn hai mươi tuổi nữa.

Vài nữ sinh từng định dạy dỗ Hữu Hi và mấy nam sinh bắt nạt Thanh Mục hồi trước, nhìn thấy sự tích anh hùng của Hữu Hi nên không dám thử lặp lại lần nữa, thậm chí còn muốn lấy lòng Hữu Hi, tôn nàng làm đại tỷ khiến nàng dờ khóc dờ cười. Đây là trường học chứ đâu phải xã hội đen! Vài nữ sinh bị nàng giáo huấn đạo đức một hồi ngoan ngoãn rồi đi, hứa với Hữu Hi sẽ quyết chí thi đậu đại học.

Thật sự là nhiệt huyết a!

Mấy nam sinh từng gây gỗ với Thanh Mục cũng trở nên hòa hảo với Hữu Hi, thần ngũ Thanh Mục này thành tích cũng rất khá, cũng không hề ngủ gục như trước đây nữa.

Thanh Mục rất ít quan tâm nữ sinh, nhưng đối với Hữu Hi lại khác, rất nhiều nữ sinh nói cho Hữu Hi biết Thanh Mục có ý với nàng.

Hữu Hi phủ nhận.

“Sao có thể thế được? Các cậu đừng nói lung tung, tớ và Thanh Mục chỉ là bạn học thôi!”

“Sao lại lung tung được? Thanh Mục lạnh lùng như vậy, cho tới bây giờ không hề để ý đến nữ sinh, nhưng đối với cậu không những giúp học bài lại còn rất thân thiết, mọi người đều đã nhìn ra hết rồi!”

Hình như là như vậy, huyết thái dương của Hữu Hi giật giật, nàng lập tức nói: “Không nói chuyện nữa, mau vào lớp thôi.”

Hữu Hi và Tiểu Cầm chạy vào lớp học.

Vào trong lớp Hữu Hi thấy Thanh Mục đã đến từ sớm, đang ngồi chơi đùa với mấy anh khóa trên, nhìn thấy Đồng Đồng vào liền lên tiếng cười chào hỏi.

Hữu Hi cũng cười đáp lại, sau đó ngồi xuống, không lâu sau những người khác cũng vào lớp nói chuyện rôm rả.

Thanh Mục ngồi bên cạnh Hữu Hi liếc nhìn một cái, hình như muốn nói gì đó, cuối cùng thấp giọng hỏi: “Hữu Hi, người đưa đón cậu hàng ngày là gì của cậu?”

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Hữu Hi nghi hoặc liếc nhìn Thanh Mục.

Khuôn mặt đẹp trai của Thanh Mục lộ ra nụ cười rạng rỡ “Hỏi chơi thôi, buổi tối rảnh không? Tớ mời cậu đi xem phim.”

“Buổi tối tớ phải về ôn bài.” Hữu Hi khéo léo từ chối, nhớ tới lời nói của Tiểu Cầm cũng thấy có chút là lạ.

Thanh Mục hơi thất vọng, “Ừm, vậy để lần sau.” Nói xong hắn liền xem sách, không nhắc lại nữa.

Sau khi tan học Hữu Hi chào tạm biệt bạn bè, nàng được Lăng Khiếu Dương đón về nhà, điều đầu tiên nàng làm là chạy vào phòng tắm tắm cho thoải mái.

Hữu Hi tắm xong cùng Lăng Khiếu Dương nấu cơm tối, ăn cơm, dọn bát, sau đó nàng đi ôn bài.

Hữu Hi ngồi học, Lăng Khiếu Dương hai tay chống xuống mặt bàn vây lấy nàng, dụi dụi cằm vào đỉnh đầu nàng.” Gần đây chuyện học hành thế nào, có ổn không?”

Hữu Hi lấy sách ra, quay đầu lại hôn cằm Lăng Khiếu Dương một cái, “Được mà, em có thể lo được, anh cứ lo chuyện của mình đi, không cần lo cho em đâu.”

Lăng Khiếu Dương giống như gia sư của nàng, cái gì cũng biết, mặc kệ nàng có đề khó gì hắn đều có thể giải được.

Hữu Hi mở sách ra, thấy trong sách kẹp một bức thư viết trên giấy màu lam, trong lòng thấy hơi kì lạ.

Đây là cái gì vậy?

Nàng lo lắng cầm thư lên, có chút bất an nhìn nhìn Lăng Khiếu Dương, mà Lăng Khiếu Dương cũng cứ thế nhìn, chờ Hữu Hi mở ra.

Mặc kệ này thư này viết cái gì, nàng chỉ có thể mở ra trước mặt Lăng Khiếu Dương.

Bên trong thư là nét chữ nàng quen thuộc, Hữu Hi đọc nội dung thư, càng đọc càng bất an, đỉnh đầu cũng run run theo.

Là thư tỏ tình của Thanh Mục!

Hữu Hi lo lắng, Lăng Khiếu Dương liệu có một tay bóp chết nàng luôn không!

Nàng nghe thấy hô hấp của Lăng Khiếu Dương có vẻ bức hỏa, quả nhiên mặt hắn tối sầm, mây đen đầy đặc, “Khiếu Dương, em không biết sao lại như vậy, thật đấy!”

Hữu Hi giống như đứa trẻ làm sai bị hiệu trưởng tóm cổ, nhưng quả thật nàng không biết vì sao lại như vậy mà!

“Ừ, hừ.” Lăng Khiếu Dương hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Nếu biết em rút dây động rừng thế này, anh đã nhốt em ở nhà luôn cho xong!”

“Anh này, thật chẳng đứng đắn gì cả! Anh nói cái gì vậy?” Hữu Hi liếc hắn một cái, “Anh đừng nghĩ lung tung, cậu ta chỉ là một đứa trẻ thôi, ngày mai em nói rõ với cậu ta là được rồi.”

“Được rồi, em cứ ôn bài đi, ngày mai nói sau.” Lăng Khiếu Dương mặt lạnh tới sầm, “Được lắm, thẳng nhóc xấu xa này, dám theo đuổi vợ hắn, vấn đề hắn lo lắng ngay từ đầu đã xuất hiện rồi.”

“Vâng!” Hữu Hi cũng vẫn không yên tâm, có điều nàng đã xác định cậu Thanh Mục kia chỉ là đứa trẻ, nàng nhất định sẽ nói rõ với cậu ta.

Lăng Khiếu Dương cũng truy cứu chuyện thư tình kia nữa mà lại hỏi: “Hữu Hi, em định thi đại học nào?”

“Đại học T” Hữu Hi không quay đầu lại, trả lời không chút nghi ngại, nàng không nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Lăng Khiếu Dương trong nháy mắt cứng lại, đôi mắt đen hiện lên cái gì đó, chỉ nghe thấy tiếng bước chân hắn rời đi, trong phòng lại trở nên yên lặng.

Làm bài tập cả đêm, đầu Hữu Hi ong ong cả lên, nàng ra thư phòng nhìn thấy Lăng Khiếu Dương chưa ngủ mà vẫn đang hút thuốc. Nàng biết rõ thói quen của hắn, khi tâm tình không tốt hoặc lúc có tâm sự, hắn hút thuốc rất nhiều.

Hữu Hi hỏi Lăng Khiếu Dương có phải có chuyện gì không, hay vẫn vì bức thư tình kia mà không vui.

Lăng Khiếu Dương chỉ khẽ cười, bảo nàng không có việc gì, sau đó dụi tàn thuốc, một tay đỡ lấy eo nàng vào phòng ngủ.

Ngày tiếp theo Hữu Hi vẫn đi học như bình thường, nàng phát hiện quả nhiên Thanh Mục tiến bộ rất nhiều, chương trình học cấp ba rất nặng mà thành tích hiện tại của Thanh Mục làm cho các thầy giáo rất vừa lòng, đỡ một trường đại học tốt là không khó.

Hữu Hi không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến việc học của Thanh Mục, nhưng nàng vẫn phải làm rõ.

Thanh Mục nói hẳn sẽ không giận nàng.

Hữu Hi hơi đau đầu, có lẽ nàng nên nói cho Thanh Mục biết nàng đã kết hôn, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến học tập của hắn, thật đau đầu mà!

Ngày vẫn cứ trôi qua, hôm nay là lễ bái thiên, Hữu Hi ở nhà không có tâm trạng đọc sách nên tranh thủ dọn dẹp nhà cửa.

Bởi vì nàng thực sự yêu ngôi nhà này, nàng thích vì hắn mà dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc bầu trời nhỏ của nàng và hắn, Lăng Khiếu Dương sợ nàng mệt, định thuê người giúp việc nhưng bị nàng từ chối.

Trong lúc thu dọn phòng Hữu Hi tìm thấy một chiếc di động, đây không phải là chiếc nàng đã bỏ quên ở phòng trọ của Nhất Thần sao?

Ngày đó nàng tìm mãi mà không thấy, sao giờ lại ở trong nhà? Hữu Hi nhú mày, lòng hồ nghi.

Nàng đoán già đoán non, cuối cùng nghĩ đến... không lẽ Lăng Khiếu Dương đã từng đi qua nơi đó? Trong đầu không khỏi nhớ tới căn phòng bị đập phá kia, càng nghĩ càng thấy Lăng Khiếu Dương có rất khả nghi.

“Em trốn một mình ở đây làm gì?”

Giọng nói quen thuộc của Lăng Khiếu Dương vang lên trên đỉnh đầu nàng, dọa nàng giật mình đánh rơi di động xuống đất.

Lăng Khiếu Dương nhìn di động, sắc mặt cứng đờ.

Hữu Hi nhặt lên nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn, quơ quơ di động, “Cái này... sao lại ở đây?”

Lăng Khiếu Dương lãnh đạm nói: “Không ở đây thì ở đâu?”

Bàn tay nhỏ bé của Hữu Hi néo hông Lăng Khiếu Dương: “Căn phòng kia là anh đập phá đấy à? Phải không?”

Khuôn mặt lạnh lùng của hắn có vẻ không tự nhiên, hắn đẩy bàn tay nhỏ nhắn của Hữu Hi ra, buồn bực nói: “Không biết em đang nói gì, anh nóng quá, đi tắm đi.”

Hữu Hi không cần truy vấn cũng đã thảm khắng định được đáp án. Nhất định là Lăng Khiếu Dương biết nàng gặp gỡ Nhất Thần, cũng đã biết ý nghĩa của căn phòng kia.

Gian phòng kia có kỉ niệm của nàng và Nhất Thần, nàng đã đem chính tấm thân hồn nhiên trao cho Nhất Thần, ở chính nơi đó.

Nếu những lời hôm đó bị Lăng Khiếu Dương nghe được, có lẽ hắn sẽ không để ý đến việc nàng trao lần đầu tiên cho Nhất Thần, mà để ý đến kỉ niệm của nàng và Nhất Thần.

Nhất Thần đã từng đi vào lòng nàng, Hoàng Bắc Thiên cũng khắc sâu trong lòng nàng, mà hắn... thì lại không có.

Thật sự không có sao?

Hữu Hi lại không nhận được tự hỏi chính mình, nhưng đáp án vẫn rõ ràng là không.

Nghĩ đến căn phòng tàn tạ kia, nàng không khỏi lắc đầu, người đàn ông bá đạo này đôi lúc giống trẻ con quá đi mất!

Hữu Hi hoảng hốt trong chốc lát liền bắt đầu sắp xếp đồ vật.

Nàng dọn dẹp xong người ướt mồ hôi nên đi tắm. Lúc từ phòng tắm đi ra Hữu Hi thấy Lăng Khiếu Dương đang ở phòng khách xem TV, thân mình cường tráng tựa vào sofa, áo ngủ cài hờ để lộ bờ ngực gợi cảm mê người.

Hữu Hi đi đến dựa vào khuôn ngực ấm áp mà rắn chắc của Lăng Khiếu Dương, có một vòng ôm ấm áp để dựa vào thật tốt.

Lăng Khiếu Dương lấy tay quấn quanh tóc nàng, cổ ý vô tình hỏi: “Sao rồi, chuyện thăng nhóc đáng ghét kia em xử lý thế nào rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hữu Hi ỉu xiu, không cần nói Lăng Khiếu Dương cũng biết kết quả thế nào. Hắn cúi đầu hít lấy mùi hương thơm ngát của nàng, tay ôm chặt lấy nàng.

“Để anh giải quyết”

“Anh?” Hữu Hi miệng chữ O: “Anh định giải quyết bằng vũ lực đấy à?”

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương trầm xuống, ngón tay nâng lấy cằm Hữu Hi khiến nàng đối mặt với hắn, môi phủ lên môi nàng, hơi thở gấp gáp, dữ dội: “An Hữu Hi, không phải em muốn anh xử lí em đó chứ, hử?!”

Hữu Hi nuốt nuốt nước miếng, vội nói: “Không phải, không phải, là em nói đùa, ha ha.....”

Hai người đang nói thì có tiếng chuông cửa, Hữu Hi nói: “Em đi mở cửa.”

Lăng Khiếu Dương thả nài ra, đôi mắt đen liếc nhìn trước ngực nài, lờm một cái rồi đứng dậy ra mở cửa.

Hữu Hi nhủ mày, lờm nài làm cái gì? Lăng Khiếu Dương, thái độ là gì đấy? Nhưng nài cũng không khỏi cúi đầu nhìn cái nài Lăng Khiếu Dương lờm ấy..... quả thật nài không thích hợp đi mở cửa, áo ngủ trên người không thuộc loại kín kẽ, thậm chí còn là loại áo ngủ phía dưới da thịt như ẩn như hiện.....àm cho người ta mơ màng.

Nhưng áo ngủ này là hần chọn cho nài mà, lờm nài làm gì chứ? Hữu Hi thẹn thùng nghĩ. Lăng Khiếu Dương lại gọi nài đi ăn cơm.

Thì ra là người đưa thức ăn, Hữu Hi đứng đi đến bàn ăn, nhìn thấy món ăn nài thích nhất, ngửi thấy mùi mỡ đột nhiên cảm thấy một cơn buồn nôn, bùm miệng vội vàng chạy tới toilet.

“Hữu Hi, em sao vậy?” Lăng Khiếu Dương nhủ mày, khuôn mặt lạnh lùng hiện rõ nét lo lắng chạy theo.

Hữu Hi chạy vào phòng tắm nôn khan.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 11

Lăng Khiếu Dương vỗ vỗ vào lưng Hữu Hi, sắc mặt khẩn trương hơi trắng bệch, hần liên tục hỏi Hữu Hi làm sao vậy, muốn đưa nài đi bệnh viện.

Hữu Hi nôn khan, nhưng cũng không nôn ra cái gì, có điều sắc mặt rất kém, chợt nài ngừng đầu lên kinh ngạc nhìn Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương cũng đột nhiên ngừng vỗ lưng Hữu Hi, đôi mắt đen giao với mắt nài.

Nài nhìn hần, hần nhìn nài.

“Hữu Hi, em.....”

“Em... có thai sao?” Hữu Hi lăm bằm, ý nghĩ trong lòng cũng không tìm được mà thốt ra.

Sắc mặt Lăng Khiếu Dương vốn dĩ khẩn trương, sau câu nói của Hữu Hi càng trở nên vui mừng kích động, ngón tay thon dài mạnh mẽ cầm lấy vai Hữu Hi, đôi mắt đen lấp lánh si ngốc nhìn nài, hần kích động nói: “Hữu Hi, em nói gì? Em nói gì? Em mang thai phải không, có phải không?”

Hữu Hi suy nghĩ một chút, là mang thai rồi, cảm giác thế này nài đã từng có. “Triệu chứng như thế này thì là mang thai rồi.”

“Thật tốt quá! Hữu Hi, thật tốt quá! Lăng Khiếu Dương cảm giác như gió xuân phơi phới, vì quá vui mừng nên thân thể hần hơi run run, hần ôm chặt Hữu Hi vào lồng ngực nóng bỏng của mình, khuôn mặt lạnh lùng không đổi giờ phút này vui cười không ngớt.

Hữu Hi hoàn hồn cảm nhận được sự kích động của Lăng Khiếu Dương, nài vươn tay ôm lấy thắt lưng hần, niềm vui này cũng khắc sâu vào lòng.

Ngày đó nài cũng không nhớ dấu hiệu mang thai xuất hiện thế nào, nhưng vừa rồi nài đột nhiên nhớ lại, kinh nguyệt có lẽ đã trễ ít ngày.

Gần đây bận nhiều việc quá nên nài sợ ý không phát hiện ra, trong thân thể mình có lẽ đang mang một đứa trẻ rồi.

Trong lòng nài nhớ tới thời gian mang thai Niệm Tiểu của nài, nhớ tới sự trưởng thành của nó, nụ cười của nó, đứa con gái nhỏ hiểu biết xinh xắn của nài....

Một thứ cảm giác phức tạp tràn vào tận tâm, có tương niệm, có bất đắc dĩ cùng thống khổ. Nước mắt bất tri bất giác chảy xuống.

Lăng Khiếu Dương sau lúc kích động rốt cục cũng tỉnh táo lại, mặc dù đã lấy lại sự bình tĩnh trước kia, nhưng khóe môi, khóe mắt hần vẫn nhìn thấy nét cười..

Hần hơi đẩy Hữu Hi ra, nhìn thấy nước mắt trên mặt nài, lòng không khỏi căng thẳng, ngón tay thô ráp vì Hữu Hi mà gạt đi những giọt nước mắt, “Sao lại khóc? Anh có thể cho rằng em vui quá vui mà khóc không đấy?”

Hắn lấy khăn mặt lau cho Hữu Hi rồi ôm nàng bế về phòng ngủ, lấy nước cho nàng uống.

Nhìn khuôn mặt Hữu Hi vui vẻ mà giống như buồn bã, Lăng Khiếu Dương hơi lo lắng, có phải Hữu Hi không muốn đứa bé này không? Dù sao nàng đang đi học, hơn nữa lại muốn thi vào trường đại học E, mang thai tất sẽ làm thay đổi kế hoạch của nàng.

Tâm trạng Lăng Khiếu Dương vốn dĩ đang kích động vui sướng liền bị vẻ lo lắng bao phủ, hắn ôm lấy Hữu Hi khiến nàng tựa vào lòng hắn, tay nàng cầm nàng để nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Hữu Hi, nói cho anh biết, em đang nghĩ gì?”

Hữu Hi nhìn thần sắc khẩn trương bất an của Lăng Khiếu Dương, trong lòng cũng hiểu lúc này hắn đang lo lắng chuyện gì.

Nàng vươn tay ôm lấy cổ hắn, bàn tay mềm mại vỗ vỗ mặt hắn, rồi sau đó là miệng hắn.

“Em đang nghĩ, nhất định anh sẽ rất yêu em và con.”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương sáng ngời, hắn nhìn không được hôn Hữu Hi, “Nhất định anh sẽ rất yêu em và con của chúng ta, Hữu Hi.” Hắn nói xong, bàn tay to lớn ấm áp cũng xoa xoa vùng bụng bằng phẳng của Hữu Hi, nơi này đang mang đứa trẻ của hắn và nàng, đứa trẻ của bọn họ, cảm giác tuyệt vời này làm lòng hắn vui sướng không tự chủ được.

“Hay là tại ăn gì không tốt?” Hữu Hi nháy mắt mấy cái nói.

Lăng Khiếu Dương nhú mày, “Ngày mai đi bệnh viện!”

Hữu Hi nở nụ cười, hai người ôm chặt nhau, chuyện này thật là một chuyện vui bất ngờ.

Ngày hôm sau,

Lăng Khiếu Dương đưa Hữu Hi đi tới bệnh viện lớn nhất, hắn cũng đã hẹn trước bác sĩ tốt nhất.

Hữu Hi vào phòng làm xét nghiệm còn hắn thấp thòm đứng đợi bên ngoài.

Hắn đứng ngồi không yên, thi thoảng lại ngó vào bên trong, thân hình cao lớn thu hút sự chú ý của người khác.

Sau một lúc Hữu Hi từ trong phòng đi ra, trong tay cầm tờ giấy xét nghiệm, vẻ mặt thoải mái.

Lăng Khiếu Dương vội vàng bước lên phía trước ôm lấy Hữu Hi, vội vàng hỏi “Hữu Hi, Sao rồi?”

“Sao rồi?” Hữu Hi chau mày, thoáng liếc nhìn Lăng Khiếu Dương, “Kết quả kiểm tra là... Lăng Khiếu Dương, anh thật sự sắp làm bố rồi!”

“Ha ha, sự thật, đây là sự thật!” Lăng Khiếu Dương vui vẻ cười ha hả, ôm lấy Hữu Hi quay vòng vòng, vui sướng hô to: “Anh sắp làm bố rồi, anh sắp làm bố rồi.”

Hữu Hi chưa từng thấy hắn cười thoải mái như vậy, tiếng cười trầm thấp mà sang sáng tràn ngập vui sướng, hành động điên cuồng làm mấy cô y tá thà ghen tị và những người khác chú ý.

Người đàn ông này đặc ý quá! Sắc mặt Hữu Hi hơi hồng, nàng nhắc nhở: “Khiếu Dương, em chóng mặt, mau buông em xuống.”

Lăng Khiếu Dương không buông Hữu Hi ra mà đổi thế tay, ôm lấy Hữu Hi, “Chúng ta về nhà thôi.” nói xong đi nhanh về hướng thang máy.

Hành động điên cuồng của hắn làm người chung quanh khe khẽ cười, còn có vài ánh mắt hâm mộ của mấy cô gái.

Hữu Hi bị ôm ra khỏi bệnh viện, ánh nắng chiếu lên người hai người thật ấm áp.

Lăng Khiếu Dương cứ ôm Hữu Hi như vậy, vẻ mặt đặc ý cười, đi đến trước bãi đỗ xe mới buông nàng ra.

Mặt Hữu Hi đã muốn đỏ bừng, trong mắt đều là nắng cùng hạnh phúc sáng rực, Lăng Khiếu Dương lười kéo tay nàng, thật lâu không nói gì, chỉ dùng đôi mắt thâm tình vui sướng nhìn Hữu Hi.

Đây là vợ hắn, người mà hắn yêu nhất thế gian, còn có đứa trẻ sắp sinh, một mái nhà ấm áp...

Lăng Khiếu Dương tưởng Hữu Hi sẽ phân vân giữa việc học và đứa bé, dù sao đứa bé này đến với nàng cũng hơi đột ngột, nhưng với hắn mà nói, đây là mong ước từ lâu!

Hắn cùng Hữu Hi thân mật cho tới giờ đều không dùng biện pháp tránh thai, hắn không muốn, mà Hữu Hi cũng không nghĩ đến chuyện này, bọn họ bừa bãi hoan ái, có em bé cũng là điều tất nhiên.

Chuyện mang thai Hữu Hi phản ứng rất bình tĩnh, không giống hắn mừng như điên, cũng không giống người làm mẹ lo lắng và kích động.

Nhưng sự thật chứng minh hần lo lắng là thừa rồi, Hữu Hi quyết tâm làm thủ tục tạm nghỉ học không chút do dự hay phân vân.

Hần đã chứng kiến nỗ lực và cố gắng của Hữu Hi trong suốt thời gian qua, trong lòng khó tránh khỏi đau xót, hắn muốn nàng thực hiện được giấc mơ của mình, muốn kéo dài thời gian một chút.

Vì Lăng Khiếu Dương đã quyết nên Hữu Hi chuyển nhà, Lăng Khiếu Dương nói nơi đó là nơi thích hợp cho phụ nữ mang thai.

Đó là một khu biệt thự cách xa thành phố ồn ào, khung cảnh tuyệt đẹp, không khí trong lành, Lăng Khiếu Dương chọn nhà dựa trên sở thích của Hữu Hi.

Trong biệt thự có một vườn hoa nhỏ, trồng đủ các loại hoa hồng, còn có vài đóa Mãn Côi Lăng Khiếu Dương tự tay trồng. Phía trước là một bể bơi, bên cạnh bể bơi có mấy cây bóng mát, còn có một trảng cỏ xanh khiến người ta cảm thấy rất thư thái.

Biệt thự có hai tầng, sơn màu ấm nên không có vẻ lạnh lẽo, đồ đạc trong nhà sắp xếp cũng đầy sức sống.

Lăng Khiếu Dương thuê người giúp việc, quản lý người giúp việc là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương gọi nàng Ngô mụ.

Ngô mụ là do người quen giới thiệu, rất tốt bụng mà lại có kinh nghiệm, không chỉ nấu ăn giỏi mà còn là người từng trải, đã sinh ba đứa con, chăm sóc Hữu Hi cũng rất phù hợp.

Lăng Khiếu Dương có cẩn thận thế nào thì cũng là đàn ông, kiểu gì thì kiểu cũng sẽ có chuyện không thể hiểu biết mà lo hết được.

Vốn thời gian mang thai Hữu Hi phản ứng không lớn, nhưng từ biết được mình hoài thai nàng lại bắt đầu ngủ nhiều, cả ngày mơ mơ màng màng, phần lớn thời gian đều có hẹn với Chu Công!

Trong lúc Hữu Hi mơ mơ màng màng ngủ đột nhiên cảm thấy mặt nhồn nhột, hơi thở quen thuộc bao phủ lấy nàng. Nàng không mở mắt, tay giữ lấy bàn tay phá vỡ mộng đẹp của nàng, mơ mơ màng màng kêu: “Chồng, đừng làm loạn mà”!

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười, bàn tay to đặt trên bụng nàng, đôi môi yêu say đắm hôn Hữu Hi, lần tới trên ngực nàng, nhẹ nhàng hôn.

Hữu Hi cuối cùng nhịn không được cười khanh khách, mở ánh mắt mơ màng nhìn Lăng Khiếu Dương.

Nàng nháu mày, có vẻ bất mãn.” Lăng Khiếu Dương, anh xấu xa! Quấy rầy cục cưng ngủ, cẩn thận sau này nó không nhận người thân với anh.”

Lăng Khiếu Dương trừng mắt, nằm bên cạnh Hữu Hi, cười nói: “Con gái của anh dám không nhân người thân với anh!”

“Sao anh biết là con gái, tại sao không phải là con trai?”, Hữu Hi xoay người, đối mặt với Lăng Khiếu Dương, tay nắm lấy tay hắn chơi đùa..

“Anh có linh cảm” khuôn mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương làm vẻ thật thà, cứ như sự thật nó là như thế rồi nhếch môi cười nói:” Anh cho em xem cái này.”

“Cái gì?” Hữu Hi vẻ mặt tò mò, nhịn không được liền trêu ghẹo: “Mỹ nam?”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương trầm xuống, hắn ra vẻ hung ác: “Được lắm! An Hữu Hi! Mấy ngày không xử lí em, em ngứa người phải không?”

“Anh không thể làm vậy nha!.” Hữu Hi nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng, “Bảo bối nhà chúng ta không đồng ý.”

“Hừm.” Lăng Khiếu Dương vẻ mặt âm mưu,” Chúng ta từ từ tính tính!”

Hữu Hi ngây ngô cười, nàng nghe không hiểu, biết cũng giả vờ không hiểu: “Anh muốn dẫn em đi xem cái gì, đi thôi!”

Lăng Khiếu Dương đứng dậy, kéo theo Hữu Hi định ôm vào ngực, Hữu Hi tránh được nhảy xuống giường.

“Em tự đi, nhớ mọi người thấy lại cười.”

“Cũng có phải chưa thấy bao giờ đâu.” Lăng Khiếu Dương lạnh giọng nói xong, ôm Hữu Hi ra cửa phòng ngủ.

Người hầu bên ngoài thấy bọn họ đi ra thì cung kính vắn an, Ngô mụ vẻ mặt tươi cười nói với Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương : “Tiên sinh, phu nhân, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ừm.” Giọng nói của Lăng Khiếu Dương vẫn rất lãnh đạm, hắn chỉ đối với mình Hữu Hi mới có thể dịu dàng, còn trước mặt người khác hắn vẫn lạnh như băng không có lấy một chút cảm tình như trước.

Hữu Hi hơi thẹn thùng cười cười với Ngô mụ, liền bị Lăng Khiếu Dương ôm vào phòng bên cạnh.

Kỳ thật chỉ cách có vài bước chân nàng hoàn toàn có thể tự đi, có điều Lăng Khiếu Dương thích ôm nàng đi tới đi lui.

Vào đến phòng bên cạnh Hữu Hi mới được Lăng Khiếu Dương thả xuống, nàng nhìn thấy một chiếc giường trẻ con, còn có đủ loại quần áo trẻ em, đồ chơi, nôi, xe trẻ con, vân vân, tất cả những thứ mà trẻ con cần và thích đều có đủ.

Mỗi một đồ vật đều rất đáng yêu, đáng yêu đến nỗi làm cho đáy lòng người ta cảm thấy ấm áp, hốc mắt Hữu Hi nóng nóng, có nước mắt rơi xuống.

Lăng Khiếu Dương có vẻ mắt tự nhiên hỏi Hữu Hi: “Chùng này có đủ không?”

Hữu Hi quay lại ôm Lăng Khiếu Dương, vui đầu vào lòng hắn, “Anh sẽ là người bố tốt.....”

Lăng Khiếu Dương nghe Hữu Hi nói như vậy đáy lòng rất thỏa mãn, mỗi khi hắn nhớ tới việc sắp có một tiểu bảo bối của hắn và Hữu Hi sinh ra, sẽ ở trước mặt bọn họ nhún nha nhún nhẩy, gọi hắn là bố, gọi Hữu Hi là mẹ, mỗi một ngày hắn đều mong chờ hình ảnh mà hắn mong đợi đã lâu.

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đẹp như tạc của Lăng Khiếu Dương, cười nói: “Nhưng liệu thế này có nhiều quá không? Cục cưng của chúng ta sẽ lớn mà, nhiều quần áo như vậy làm sao mặc hết được?”

Lăng Khiếu Dương chau mày, hắn hy vọng vô hạn: “Không chùng là sinh đôi nha, một ngày một bộ không thành vấn đề.”

“Này, anh định cho con đi trình diễn thời trang đấy à? Một ngày một bộ, lại còn đòi sinh đôi!”. Tay Hữu Hi hờn dỗi khẽ đánh vào trước ngực Lăng Khiếu Dương.

“Rồi rồi, đi ăn cơm đi ăn cơm..”. Lăng Khiếu Dương coi như đã hoàn thành nhiệm vụ trọng đại, lòng vừa khấp khới vừa như trút được gánh nặng.

“Khiếu Dương..” Hữu Hi hơi do dự, “Em muốn nói cho anh biết một bí mật.”

“Chuyện gì?” Lăng Khiếu Dương cúi đầu nhìn Hữu Hi, khuôn mặt đẹp đẽ như một đứa trẻ chờ mong.

Hữu Hi kiễng mũi chân, ghé vào lỗ tai Lăng Khiếu Dương, nhẹ giọng nói: “Chúng ta có một đứa con gái.”

Lăng Khiếu Dương nhú nhú mày không phản ứng lại, nghi hoặc nhìn Hữu Hi, “Em cũng nghĩ là con gái à?”

Hữu Hi lại lắc đầu, “Ồ thời cổ đại, chúng ta có một đứa con gái.”

“Em nói gì?” thanh âm bình tĩnh của Lăng Khiếu Dương lại bị một câu kích thích của Hữu Hi thích làm cho cao lên, hắn ôm Hữu Hi cánh tay hơi run run, “Em nói lại lần nữa xem!”

“Con bé tên là Niệm Tiểu, nếu tính như ở đây thì con bé đã khoảng bốn năm tuổi, có điều ở bên kia có lẽ con bé đã sắp thành thân rồi.”

Lăng Khiếu Dương bị lời nói của Hữu Hi làm điên đảo, hắn kích động đến nỗi run run, “Em nói anh có một đứa con gái... Hữu Hi... anh có một đứa con gái của thời đại kia?!”

“Vâng!” Hữu Hi gật đầu, “Con gái của chúng ta.”

“Con gái của chúng ta, con bé...con bé tên Niệm Tiểu.” Lăng Khiếu Dương nói năng hơi lộn xộn.

Hắn nhớ lại chuyện thời cổ đại, nếu không phải vì hắn giúp Hữu Hi giải độc sao có thể có Niệm Tiểu chứ?

Hữu Hi đã sớm giúp hắn mang thai một đứa bé, mà hắn cái gì cũng không biết, thậm chí còn không được nhìn thấy dáng vẻ con bé lớn lên, không được nhìn thấy hình dáng con bé, không được nghe con bé gọi một tiếng bố, không thể chăm sóc con bé, cho nó tình thương của người cha.

Khó trách Hữu Hi trong mơ gọi tên này, thì ra nàng nhớ con gái bọn họ.

Sau vui mừng là mất mát nồng đậm, hắn nuối tiếc vì đã không có cơ hội yêu thương con gái mình, thậm chí còn không biết hình dáng nó. Về mặt hắn thay đổi, bạc môi hơi nhếch lại không nói gì nữa.

“Khiếu Dương, anh ổn chứ?” Hữu Hi vỗ vỗ mặt hắn, dịu dàng hỏi.

Hắn hoàn hồn, ôm chặt lấy Hữu Hi trầm giọng: “Hữu Hi, anh rất vui, anh có một đứa con gái... có hai đứa con... anh và em sẽ cùng nhau nhớ đến con bé, để dành tình yêu thương cho con bé.”

“Vâng!” Hữu Hi rom nước mắt gạt gạt đầu, “Chỉ cần con bé hạnh phúc là tốt rồi.”

Giờ phút này Lăng Khiếu Dương được hạnh phúc lấp đầy.

Từng ngày từng ngày qua đi, thai nhi trong bụng đã được hai tháng, Hữu Hi đang trong thời kì nghén ăn.

Lăng Khiếu Dương bảo đầu bếp đổi các dạng món ăn cho Hữu Hi, nhìn nàng nôn ọe mệt mỏi, Lăng Khiếu Dương hận người mang thai kia không phải là hắn.

Trong lúc đó em trai Gia Tận cũng đến ở cùng Hữu Hi vài ngày, nhìn thấy chị mang thai còn ngần ngại dò vị anh rể này chăm sóc chị gái cho tốt.

Tạ Tấn Thiên và Thảo Lan cũng đến thăm Hữu Hi vài lần, hai người phụ nữ tâm sự động viên khích lệ nhau

Thảo Lan nhìn bộ dáng cẩn thận dịu dàng của Lăng Khiếu Dương quả thực không thể tin nổi đó là tăng núi băng mặt lạnh, còn cười nói, bảo Tạ Tấn Thiên nhìn Lăng Khiếu Dương mà học tập .

Tạ Tấn Thiên lại hay nói giỡn bảo Lăng Khiếu Dương là nô lệ của vợ, thấp nhệ tứ hiếu đủ cả, Lăng Khiếu Dương không buồn cũng không giận, ngược lại còn ôm Hữu Hi vào lòng, cứ chỉ rất chi là ngọt ngào.

Mang thai mười một tuần, đến ngày Hữu Hi phải đi khám thai định kì, Lăng Khiếu Dương không đến công ty mà cùng Hữu Hi vào bệnh viện.

Kiểm tra xong, cục cưng trong bụng Hữu Hi vẫn rất khỏe mạnh, hai người lúc này mới an tâm

Đi ra cửa bệnh viện, lúc Lăng Khiếu Dương tự mình đi trước mở cửa cho Hữu Hi, lại nghe thấy tiếng gọi: “Hữu Hi!”

Giọng nói này rất quen thuộc với Hữu Hi, nàng quay đầu lại nhìn thấy Nhất Thần, sắc mặt Lăng Khiếu Dương trầm xuống, đôi mắt đen nhìn lướt qua Nhất Thần, không hề mở miệng.

Nhất Thần đi tới, đi bên cạnh là vợ hắn, hắn nhìn Hữu Hi, hỏi thực tự nhiên: “Hữu Hi, sao em lại ở đây? Em không khỏe à?”

“Không có, em vẫn khỏe.” Hữu Hi cười, “Tình cờ quá, anh Nhất Thần, chị dâu... hai người sao lại ở đây?”

Vợ Nhất Thần lễ phép mỉm cười, có chút lo lắng: “Nhất Thần có vẻ không thoải mái, chị dẫn anh ấy đến khám”

“Vậy sao, bác sĩ nói thế nào?”

“Không có việc gì, uống nhiều rượu quá nên ốm.” vợ Nhất Thần có chút trách móc, nhưng trên mặt mỉm cười.

Hữu Hi nhớ tới lần say rượu kia của Nhất Thần đột nhiên không biết phải nói gì thêm, “Nhất Thần, anh nhớ chú ý nghỉ ngơi, không có gì nữa thì chúng em đi trước, lúc nào rảnh mời anh chị đến nhà bọn em chơi.”

Nói lời từ biệt xong, Hữu Hi cùng Lăng Khiếu Dương rời đi, ánh mắt Nhất Thần dõi theo Hữu Hi, còn ánh mắt người vợ lại mang theo oán giận nhìn hắn.

Về nhà Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương có chút kích động nhỏ, hai người ngồi trên giường, Hữu Hi nằm trong lòng Lăng Khiếu Dương, nhìn phiếu xét nghiệm

“Anh bảo chúng mình nói chuyện cục cưng có nghe được không? Bác sĩ nói hiện tại nó đã biết nuốt, biết đạp rồi...”

Lăng Khiếu Dương ôm vòng quanh Hữu Hi, “Sinh mệnh thật thần kỳ,.. Hữu Hi, anh yêu em”. Hắn thì thầm

“Em biết.” Hữu Hi vẫn trả lời như cũ .

Lăng Khiếu Dương cũng chỉ biết cười nhạt, có lẽ giờ phút này hắn đã rất hạnh phúc rồi, hắn gần như quên hết tầng khát vọng sâu nhất nơi đáy lòng.

Sau ngày khám thai Hữu Hi nhận được điện thoại của Nhất Thần, nàng hơi miễn cưỡng, “Thân thể anh có tốt không? Đừng uống nhiều rượu như vậy nữa.....”

Hắn trả lời: “Không việc gì, hôm đó em vào bệnh viện... em không sao chứ?”

Hữu Hi suy nghĩ một chút rồi nói: “Em không sao, chỉ là đi khám thai thôi.”

Bên kia một im lặng, sau một lúc mới nghe được Nhất Thần nói: “Em..... mang thai? Chúc mừng, xem ra anh sắp thăng cấp làm bác rồi.”

Hữu Hi run run: “Vâng, đến lúc anh lên chức bác nhớ chuẩn bị một phần đại lễ nha!”.

Nhất Thần giấu đi chua xót cười: “Nhất định... nhất định anh sẽ chuẩn bị đại lễ... Hữu Hi.. hy vọng em hạnh phúc.”

“Em sẽ... Nhất Thần... anh cũng sẽ hạnh phúc...” Hữu Hi cúi đầu nói còn Nhất Thần cũng trầm mặc, cuối cùng hai người đồng thời cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 12

Hữu Hi biết, chuyện của mình và Nhất Thần đã qua, tuy rằng có yêu, yêu sâu nặng, nhưng cũng không thể quay lại được nữa. Trong bụng nàng đã mang cục cưng của nàng và Lăng Khiếu Dương, trong cuộc đời có một người đàn ông yêu mình hết mực, sống cả đời như vậy cũng là mãn nguyện rồi.

Từng ngày qua đi, Hữu Hi mang thai đã được chừng bốn tháng nhưng bụng cũng không nổi rõ quá mà chỉ hơi phồng lên một chút, nàng mặc cái áo rộng thùng thình trông như béo phì vậy.

Lăng Khiếu Dương suốt ngày nói nàng gầy, mỗi ngày đều làm cho bốn năm món ăn, nuôi nàng chả kém gì nuôi heo.

Lúc Lăng Khiếu Dương không ở nhà luôn dặn dò Ngô mục để ý nàng, nàng mà không ăn thì lập tức báo cáo cho hắn cho nên Hữu Hi đành phải ngoan ngoãn nghe lời, trước khuôn mặt mỉm cười của Ngô mục nàng cũng đành hi hi mà ăn. Vì cục cưng, nàng ăn không được cũng phải ăn.

Ngô mục thường xuyên nói: “Phu nhân, nhìn tiên sinh lạnh lùng như vậy, không thể tưởng tượng nổi đối với cô lại dịu dàng chăm sóc như thế, quả thật tôi chưa thấy người đàn ông nào tốt như vậy.”

Lăng Khiếu Dương yêu chiều nàng ai cũng có thể nhìn ra! Trước ánh mắt hâm mộ của mọi người, dần dà Hữu Hi cũng đã quen hưởng thụ. Hôm nay Lăng Khiếu Dương không ở nhà, hắn gọi điện thoại kiểm tra xem Hữu Hi có ăn uống gì không, Ngô mục báo lại nàng có ăn Lăng Khiếu Dương mới an tâm, cú điện thoại này lại mang tới ánh mắt trêu chọc của Ngô mục, nhìn xem, anh chồng này thật là tốt không còn gì để nói.

Hữu Hi để Ngô mục lui xuống nghỉ ngơi, trong lòng hơi buồn chán, nàng liền đi lại trong phòng, vì Ngô mục nói người mang thai cũng không nên nằm một chỗ, hoạt động vừa phải rất có lợi cho thai nhi.

Thế nên Hữu Hi chỉ cần canh lúc Lăng Khiếu Dương không ở nhà sẽ hoạt động một chút, nàng chậm rãi tản bộ ngoài vườn hoa, thi thoảng có hứng thú còn làm việc nhà.

Thư phòng rất nhiều sách, chủ yếu là sách của Lăng Khiếu Dương, rất nhiều quyển Hữu Hi đọc không hiểu. Nàng định tìm xem có quyển tiểu thuyết lãng mạn nào dễ hiểu một chút để đọc không, nhưng tìm cả nửa ngày chỉ thấy toàn sách viết những thứ khó hiểu.

Nàng định chơi máy tính, nhưng Lăng Khiếu Dương nói nó có phóng xạ cho nên ra lệnh cấm tiệt, không cho nàng chạm vào máy tính, lại còn đao to búa lớn nói máy tính chứa rất nhiều phóng xạ a,b,c gì đó.

Hữu Hi không khỏi có chút thất vọng, nàng ngồi thừ ra trên ghế da màu vàng của Lăng Khiếu Dương.

Nàng vô tình cúi đầu, nhìn thấy một tờ giấy màu sắc sặc sỡ bên dưới ngăn kéo, còn giống như có vài cặp chân trần trên đó,

Trong lòng Hữu Hi đột nhiên dâng lên một ý nghĩ, chẳng lẽ Lăng Khiếu Dương xem tạp chí playboy?!

Dù sao từ sau khi biết nàng mang thai, cũng đã lâu rồi bọn họ không gần gũi thân mật, đàn ông cũng cần phải giải tỏa mà.

Trong lòng rất hiếu kỳ, Hữu Hi kiểm tra lòng không dặng nên mở ngăn kéo ra, chỉ thấy bên trong có vài quyển sách.

Nhìn thấy lời giới thiệu, Hữu Hi bật cười, không khỏi vì ý nghĩ ban nãy của mình mà thâm ngượng ngùng. Sao đầu mình lại đen tối như vậy? Tự oán chính mình xong, đáy lòng Hữu Hi lại dâng lên một cảm giác ấm áp hạnh phúc, mấy quyển sách này đều là sách viết về những điều phụ nữ mang thai cần chú ý, cả những việc sau khi sinh con.

Lăng Khiếu Dương xem những sách này đều là vì nàng, khó trách nàng cảm thấy đối với việc mang thai hắn còn hiểu biết hơn nàng.

Khoe môi Hữu Hi hiện lên nét cười, chính nàng cũng không biết nụ cười này chứa biết bao hạnh phúc ngọt ngào. Đọc sách một lúc, Hữu Hi cảm thấy buồn ngủ mới bỏ sách xuống về phòng nghỉ ngơi.

Lúc Lăng Khiếu Dương từ công ty về nhà đã là giờ cơm tối, hai người ngọt ngào ăn cơm xong, Lăng Khiếu Dương dẫn Hữu Hi ra vườn hoa đi dạo rồi mới về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Hữu Hi nằm trên giường đọc sách, Lăng Khiếu Dương nhìn nàng, Hữu Hi cũng nhìn nhìn, đột nhiên nàng quăng sách sang một bên, nhíu mày: “Cục cưng đập!”

“Có không?” Lăng Khiếu Dương về mặt hoài nghi.

“Thật mà thật mà!” Hữu Hi nói không ngừng.

Lăng Khiếu Dương đưa tay sờ bụng Hữu Hi, toàn là im lặng, hắn không khỏi có chút thất vọng, “Không có, con bé đang ngủ.”

Hữu Hi cười, “Tại động tác của anh chậm quá nên mới bỏ lỡ, nếu cục cưng đã ngủ, anh cũng mệt rồi, mau đi ngủ sớm đi.”

“Được!” Lăng Khiếu Dương tắt đèn, ôm lấy Hữu Hi ngủ, trong bóng đêm tối mờ mịt nhưng Lăng Khiếu Dương vẫn có thể tìm được chính xác môi nàng hôn lên đó.

Hữu Hi đẩy hẳn, “Ha ha, anh dạy hư con bây giờ!”

“Hữu Hi, đã bao lâu anh không được chạm vào em rồi, anh nhớ quá!”. Lăng Khiếu Dương hôn nhẹ Hữu Hi, bàn tay to đã ở trên người nàng dao động.

Hữu Hi vội nói: “Này. ....không được đâu..” Hắn nhìn đến mức thân thể đau đớn, bất đắc dĩ mà nói: “Anh chỉ hôn nhẹ, sờ sờ một tí thôi...”. Hắn nói thế không phải là hỏi ý kiến của Hữu Hi, không đợi Hữu Hi trả lời hắn đã đốt lên một trận lửa nóng trên người nàng.

Nụ hôn kia làm mụ mị cả thân người, thân thể hắn cũng sắp bùng nổ, cuối cùng hắn hít sâu một hơi, bật người ngồi dậy, thở gấp gấp, “Anh đi tắm!”

Hữu Hi cũng có chút động tĩnh, mặt đỏ bừng, biết Lăng Khiếu Dương định đi tắm nước lạnh nàng vội nói: “Anh sẽ bị ốm mất!”

“Không sao!” Lăng Khiếu Dương cứng rắn nói xong người cũng đi ra phòng ngủ, còn Hữu Hi vừa đỏ mặt vừa cuộn mình trong chăn.

Đột nhiên nàng cảm thấy bụng hơi không thoải mái, đau từng đợt, nàng nhíu mày nghĩ chắc chỉ một lúc rồi khỏi, ai dè càng ngày càng đau, nàng sợ hãi, nhìn không được hô lớn: “Khiếu Dương, Khiếu Dương!”

Lăng Khiếu Dương loáng thoáng nghe tiếng la của Hữu Hi liền vội vàng quần khăn tắm chạy vội tới phòng ngủ, gấp gấp hỏi: “Em sao vậy Hữu Hi?”

Về mặt nàng trắng bệch, giọng run run: “Khiếu Dương, bụng em đau, đau quá!”

Lòng hắn giống như bị người ta bóp nghẹt, khẩn trương hoảng sợ, lại cố trấn định lại, “Em đau thế nào, đừng sợ!”

“Đau từng đợt, Khiếu Dương...” Hữu Hi nói nửa câu đều là lo lắng, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi, khuôn mặt đầy lo sợ, “Có phải sắp sinh rồi không?”

“Sao.. Không thể nào?” đầu óc Hữu Hi cũng như mê đi.

“Phu nhân, tiên sinh, xảy ra chuyện gì vậy?” Ngô mụ nghe thấy Hữu Hi la cũng chạy đến, gọi to bên ngoài.

“Hữu Hi đau bụng.” Lăng Khiếu Dương hô to một tiếng, Ngô mụ đẩy cửa chạy vào bật đèn.

Nhìn về mặt Hữu Hi kích động khó chịu, bà chạy qua: “Đau thế nào? Tiên sinh, cậu mau mặc quần áo, đưa phu nhân đi bệnh viện đi!”

Lăng Khiếu Dương tâm vô cùng lo lắng, hoảng hốt hỏi: “Có phải sắp sinh không? Đang yên đang lành sao tự nhiên lại đau bụng?”

Ngô mụ lại nói: “Tiên sinh, phu nhân mang thai mới bốn tháng, làm sao mà sinh được?”

Lăng Khiếu Dương hoảng hốt, đứng vậy, đứng vậy! Hữu Hi mang thai mới bốn tháng sao đã sinh được? Đây không phải là sắp sinh, bụng lại đau, chỉ còn một khả năng...

Lăng Khiếu Dương bất chấp mọi thứ vội vội vàng vàng mặc quần áo, ôm Hữu Hi đã được Ngô mụ mặc quần áo giúp chạy ra ngoài, lái xe đưa Hữu Hi đến một bệnh viện gần nhất.

Hữu Hi bị đưa vào phòng khám, Lăng Khiếu Dương bị ngăn ở bên ngoài không cho vào, hắn lo lắng ngồi chờ.

Một phen dầy vò, sau mới nhìn thấy Hữu Hi được y tá đỡ từ trong phòng ra, sắc mặt so với lúc này đã đỡ hơn, hắn vội đi lên trước đỡ nàng.

“Sao rồi, em có khỏe không?” Hắn lo lắng hỏi.

Hữu Hi gạt đầu, không nói là chuyện gì làm Lăng Khiếu Dương lại sốt ruột.

“Y tá, cô ấy sao rồi, sao bụng lại đau?”. Y tá cười: “Hai người đừng lo lắng, chỉ là ăn gì đó không tốt thôi, thai nhi tất cả đều bình thường, bác sĩ đã kê thuốc rồi, hai người đi mua thuốc đi.”

Lăng Khiếu Dương vốn dĩ cảm giác đang ở trên đỉnh Thái Sơn, chỉ sau một câu nói của y tá đã thoải mái hơn nhiều, tâm trạng bị bóp nghẹt đột nhiên được thả lỏng.

Xuống tầng một bệnh viện, Lăng Khiếu Dương để Hữu Hi ngồi yên ở ghế, tự mình đi lấy thuốc.

Hữu Hi cau mày, nhưng cũng rất an tâm, sao lại ăn linh tinh chứ? Kiểu gì tí nữa về cũng bị Lăng Khiếu Dương mắng mả!

Mua thuốc xong, Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi ra bệnh viện vội vàng đưa nàng về nhà.

Cho Hữu Hi uống thuốc rồi hắn mới thở phào nhẹ nhõm, sợ bóng sợ gió một hồi, may mà không sao cả, người hầu cũng an tâm đi nghỉ ngơi.

Nhưng thật ra hai nhân vật chính lại mặt đối mặt ngồi trên giường, mắt to nhìn mắt nhỏ, cuối cùng Hữu Hi phá vỡ trước cười ha hả, Lăng Khiếu Dương

cũng bật cười.

“An Hữu Hi, em cũng thật hư quá, ăn linh tinh dọa người ta.”

“Không phải anh cũng dọa người ta sao? Còn bảo em sắp sinh nữa!” Hữu Hi cười, nàng nghĩ Lăng Khiếu Dương rất bình tĩnh, trăm năm khó gặp dịp hân hân kiểm soát thế này.

Lăng Khiếu Dương đưa tay捏 mũi nàng, tức giận nói: “Phải phải, anh có thể không sợ hãi sao? Hôn thiếu chút nữa bay mất rồi, An Hữu Hi, em thật là...”

Hữu Hi cười trừ, lấy lòng hân: “Em không cố ý mà, về sau em sẽ chú ý hơn, sẽ không làm cho cục cưng chịu khổ.”

Lăng Khiếu Dương ôm Hữu Hi, hôn nàng một chút: “Là tại anh không chăm sóc tốt, em và con không thể chịu khổ.”

Hữu Hi nhin không được ngẩng đầu hôn môi Lăng Khiếu Dương một cái, giọng ấm áp: “Chồng à, anh thật tốt!”

Thế nhưng Lăng Khiếu Dương có vẻ không được tự nhiên, hân đẩy Hữu Hi nằm xuống, đắp chăn cho nàng.” Hôm nay mệt rồi, đi ngủ sớm chút đi!”

“Ừ, đã muộn rồi, chúng ta đi ngủ đi.” Hữu Hi kéo kéo tay hân, giọng nũng nịu.

Sau một đêm lo lắng cuối cùng hai người cũng an ổn ngủ được, Hữu Hi uống thuốc xong bụng cũng không đau nữa, hơn nữa không phải thai nhi xảy ra chuyện nên cũng rất an tâm, Hữu Hi trong lúc mơ màng còn thâm cười.

Bàn tay to lớn của Lăng Khiếu Dương đặt trên bụng nàng, mãi đến lúc nghe thấy tiếng thở đều đều của Hữu Hi hân mới yên tâm đi vào giấc ngủ.

Bụng Hữu Hi càng ngày càng to, xoay người lẫn mặc quần áo đều rất khó khăn.

Lăng Khiếu Dương nhìn thấy nàng khổ sở bèn ra tay giúp nàng mặc quần áo, tuy đã là vợ chồng nhưng cảm giác này vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng trong lòng nàng lại thấy rất ấm áp.

Lăng Khiếu Dương cố gắng hết sức để dành thời gian cùng Hữu Hi, hai người họ đều không có người thân, xem như là sống nương tựa lẫn nhau.

Nàng và Lăng Khiếu Dương ngồi ở phòng khách, Lăng Khiếu Dương ngồi trên ghế xem TV, Hữu Hi gối đầu vào đùi hân, thi thoảng lại sờ sờ mặt hân, có lúc lại捏捏 má hân, tóm lại nàng đang nhàm chán. Nàng muốn ra ngoài một chút nhưng cử động không tiện nên chỉ có thể lấy Lăng Khiếu Dương giải sầu. Lăng Khiếu Dương cũng trấn định, sắc mặt không thay đổi, tùy ý để tay Hữu Hi làm xằng làm bậy trên mặt mình hết lần này đến lần khác.

“Phu nhân, cô có điện thoại.” Lúc này Ngô mục đi tới, đem điện thoại đưa cho Hữu Hi sau đó rời đi.

Hữu Hi tiếp điện thoại, mở miệng hỏi: “Alo, ai đấy ạ?!”

“Hữu Hi, là anh!”

“A, anh Nhất Thần, gần đây khỏe không?” Hữu Hi khách khí ân cần thăm hỏi, mặt Lăng Khiếu Dương đã sắp biến sắc nhưng cũng không lên tiếng.

Giọng Nhất Thần bên kia trầm ổn tự nhiên: “Hữu Hi, gần đây em sao rồi? Em mang thai lâu như vậy anh còn chưa tới thăm em, chị dâu em nói muốn tới thăm em.”

“Với em còn khách sáo như vậy sao?” Hữu Hi cười.

“Được rồi, nói địa chỉ đi!”

Hữu Hi nhìn Lăng Khiếu Dương liếc mắt một cái, thấy mặt hân không có vẻ gì phản đối nàng mới nói địa chỉ cho Nhất Thần, sau đó nói thêm vài câu nữa mới ngắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 13

Về mặt Lăng Khiếu Dương không biểu lộ gì, Hữu Hi cũng không hỏi nhiều, hai người vẫn như trước, hân xem TV, nàng nhàm chán khó chịu tiếp tục xoa

xoa khuôn mặt quá mức nghiêm túc của hắn, cố nặn ra một chút dễ chịu.

Cuối cùng Lăng Khiếu Dương cũng có phản ứng, bàn tay to lớn bắt lấy đôi tay xấu xa của Hữu Hi, tức giận:” Em định nặn mặt anh thành cái gì? Xoa xoa nắn nắn không sợ mệt à?”

Hữu Hi mỉm cười, rút tay ra rồi lại ôm lấy thắt lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi dụi vào lồng ngực rắn chắc của hắn

“Em đang ngắm anh rất nghiêm túc..!”

Hai người đang nói thì tiếng chuông cửa vang lên, chắc là Nhất Thần đến đây, Hữu Hi ngồi dậy nằng nề, hành động chậm chạp.

Ngô mục đã ra mở cửa, thấy Nhất Thần và vợ hắn đứng đó, Hữu Hi gọi: “Anh Nhất Thần, chị dâu! Hai người tới rồi à?”

Nhất Thần và Thanh Nhã đến, trong tay cầm theo nhiều đồ ăn dinh dưỡng, Thanh Nhã nhìn Hữu Hi, hâm mộ nói:” Hữu Hi, chúc mừng em sắp làm mẹ. Sao rồi? Em ổn chứ?”

Hữu Hi chậm rãi đi lên phía trước nắm tay Thanh Nhã: “Ồn chị ạ, chị lại đây ngồi.”

Hai người phụ nữ rất thân thiện, nhưng hai gã đàn ông lại chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua nhau, sau đó khách khí bắt tay chào hỏi.

Nhất Thần cố ý vô tình đảo mắt qua cái bụng đã nổi lên của Hữu Hi, tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng không tránh khỏi ánh mắt của Lăng Khiếu Dương.

Ngoài Hữu Hi ra, Lăng Khiếu Dương đối với người ngoài không có lấy một chút ảm áp, nhưng cũng không nên vô lễ, người tới là khách, nên tiếp đón chu đáo thì hơn.

Mọi người nói chuyện một lát, luôn dùng những lời lẽ khách sáo thăm hỏi nhau, dù hài hòa thế nào cũng có chút mất tự nhiên.

Giữa lúc đó có một cú điện thoại từ công ty của Lăng Khiếu Dương, hình như có chuyện gì đó.

Nói chuyện một lúc Nhất Thần và Thanh Nhã phải về, Hữu Hi mời họ ở lại ăn cơm trưa, Nhất Thần và Thanh Nhã lại nói còn có việc, khi nào rảnh sẽ gặp lại sau.

Lúc bọn họ về Hữu Hi muốn tiễn họ ra cửa, vừa lúc nàng cũng muốn ra ngoài hoạt động một chút.

Lúc Hữu Hi đứng ở cửa thay giày thì chuông cửa vang lên, Ngô mục chạy nhanh tới mở cửa, người đến là cô thư kí họ Tô

Hữu Hi hơi ngạc nhiên, đang định cất tiếng thì Lăng Khiếu Dương đã nói trước: “Cô vào trước chờ một lát”

“Vâng!” thư kí Tô đi vào trong, khách khí chào hỏi Hữu Hi .

Lúc thay giày Hữu Hi không cúi người nới, Lăng Khiếu Dương liền ngồi xuống, bế Hữu Hi ngồi trên đùi rồi mang giày cho nàng một cách thuần thực, có thể dễ dàng nhận ra đây không phải lần đầu tiên Lăng Khiếu Dương vì nàng làm những việc nhỏ như vậy, tuy là việc nhỏ nhưng mỗi khi Lăng Khiếu Dương làm thế, trong lòng Hữu Hi luôn cảm thấy rất ảm áp.

Hữu Hi ôm lấy cổ hắn, nhin không được liếc nhìn hắn một cái, ba người còn lại trong lòng có rất nhiều cảm xúc, ánh mắt tất cả đều dừng lại trên người Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương .

Trong mắt thư kí Tô có chút giật mình, hâm mộ, ghen tị, người đàn ông vĩ đại lạnh lùng trong lòng nàng, lại ở trước mặt Hữu Hi sẵn sàng dịu dàng như vậy...

Nàng ta nắm chặt tay, móng tay cắm vào da thịt đến sắp chảy máu, sắc mặt hơi khó coi, lòng cảm thấy đau đớn.

Đổi giày xong, Hữu Hi đứng lên, Lăng Khiếu Dương cũng thay giày, không thèm chú ý tới ánh mắt khác thường của mấy người xung quanh.

Bốn người cùng đi ra cửa, Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi rất tự nhiên, thật cẩn thận để nàng dựa vào người mình, hắn hận không thể để Hữu Hi cả ngày đều ở trong lòng hắn, không cần làm bất cứ việc gì.

Tâm tư Nhất Thần phức tạp, tạm biệt Hữu Hi rồi cùng Thanh Nhã lái xe rời đi.

Hữu Hi vốn định đi ra tản bộ, nhưng vừa rồi nhìn thấy thư kí Tô đến đây, nàng nghĩ nhất định là Lăng Khiếu Dương có việc quan trọng phải làm, cho nên tiễn Nhất Thần và Thanh Nhã xong liền chạy nhanh vào nhà.

Lúc nàng vào cửa, Thanh Nhã vẫn còn đứng đó nhìn theo, khuôn mặt tươi cười trở nên lạnh lùng, trong ánh mắt có điều gì đó khó nói.

Lăng Khiếu Dương vỗ vỗ lưng Hữu Hi, trầm giọng: “Em đi nghỉ ngơi đi, anh có việc phải làm.”

Hữu Hi gật đầu: “Vâng, hai người cứ làm việc đi!”

Nói xong nàng đi vào phòng ngủ, Hữu Hi ngồi trên giường suy nghĩ, lúc nàng đến công ty của Lăng Khiếu Dương cô thư kí này từng có định ý với nàng, rõ ràng cô ta có ý với Lăng Khiếu Dương.

Có điều... điều kiện của Lăng Khiếu Dương tốt như vậy, chắc chắn có rất nhiều phụ nữ có ý với hắn, Hữu Hi miên man suy nghĩ một hồi, lắc lắc đầu chui vào ổ chăn, nàng buồn ngủ quá, bất kể nàng là ai, phụ nữ có thai vẫn là nhất.

Lúc đang ngủ nàng cảm giác được có một đôi tay đặt lên bụng nàng, dịu dàng vuốt ve, sau đó lần lên nắm lấy vùng mềm mại đã đầy đặn hơn trước của nàng.

Rốt cuộc Hữu Hi không ngủ được, mở mắt ra, nàng hơi mơ màng, xoay người thì nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đang nằm sau mình.

Nàng hỏi: “Anh giải quyết công việc tốt không?”

“Được rồi, em dậy đi, ăn cơm thôi.” Lăng Khiếu Dương nói bên tai nàng.

Phải rồi! Hữu Hi nhớ ra, Lăng Khiếu Dương vẫn không thu tay lại, Hữu Hi bắt lấy tay hắn, “Anh! Tay anh đang nắm cái gì đấy!”

Lăng Khiếu Dương hôn hôn môi Hữu Hi, lúc này mới lưu luyến không thôi dời tay khỏi hai vùng mềm mại của Hữu Hi.

Hắn đỡ nàng dậy ôm nàng vào lòng, đôi mắt đen chăm chú nhìn mặt nàng, trầm giọng nói: “Hữu Hi..... lớn rồi!”

Hữu Hi còn hơi mơ hồ, không suy nghĩ gì đáp: “Đương nhiên là lớn rồi, em đã sắp trở thành mẹ hai đứa bé rồi, đâu còn là trẻ con nữa.....”

Trong mắt Lăng Khiếu Dương có chút đùa nghịch, nhưng hắn lại nghiêm trang nói: “Lúc mang thai lớn hơn lúc trước một chút!”

Hữu Hi hoàn hồn, thấy Lăng Khiếu Dương đang nhìn chăm chăm vào ngực mình mới hiểu hắn đang nói đến cái gì, mặt nàng không khỏi nóng lên, tay đập vào ngực hắn, “Lăng Khiếu Dương! Anh xấu xa! đồ háo sắc!!”

Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương bỗng bật cười,: “Ừ, anh là đồ háo sắc, em là vợ của đồ háo sắc!”

Hữu Hi nhin không được cười phá lên, Lăng Khiếu Dương đã biết nói đùa rồi! Hắn đã vì nàng mà thay đổi làm nàng cười đỏ mặt, đôi môi mềm mại hôn lên bạc môi hắn.

Lăng Khiếu Dương nắm lấy gáy Hữu Hi, chìm sâu vào nụ hôn ngọt ngào ấm áp này.

Mấy tháng sau,

Hữu Hi sắp sinh, Lăng Khiếu Dương mỗi ngày đều đứng ngồi không yên, nàng biết hắn đang lo lắng.

Cách ngày sinh dự tính còn ba ngày, Lăng Khiếu Dương vốn định để Hữu Hi nằm viện trước bốn năm ngày chờ sinh nhưng Hữu Hi không chịu, nàng không thích mùi bệnh viện, hơn nữa cũng không cần thiết phải lo lắng như vậy, chỉ cần nằm viện trước một hai ngày là được rồi, nàng đã từng sinh qua một đứa con, tâm lý nàng bình tĩnh hơn nhiều.

Hai ngày nay Lăng Khiếu Dương không đi làm, cũng không rời Hữu Hi dù chỉ một tấc.

Lúc giữa trưa, Hữu Hi đang ngủ, không biết làm sao mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác dưới người căng thẳng đau đớn, nàng vội gọi: “Khiếu Dương!”

“Em dậy rồi à?” Lăng Khiếu Dương ngồi bên cạnh nàng, đang đọc sách.

Hữu Hi xóc chăn lên, ôm bụng nói, “Vỡ ối rồi!” Nhưng vẫn chưa đến ngày sinh mà, Hữu Hi vẫn hơi lo lắng.

Lăng Khiếu Dương cực kì lo lắng nhưng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, ôm bế Hữu Hi lên: “Hữu Hi! Đừng sợ! Không sao đâu, chúng ta đi bệnh viện.”

Giọng hắn hơi run run, hắn vội mở cửa phòng, Ngô mục nhìn thấy Hữu Hi biết là sắp sinh, liên tục dặn vói theo sau lưng Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương tuy sốt ruột chạy ra ngoài nhưng vẫn ghi nhớ lời Ngô mục dặn, nổ máy xe về phía bệnh viện.

Hữu Hi bị đưa vào phòng sinh, Lăng Khiếu Dương bị ngăn ở bên ngoài, vì quá lo lắng nên hai nắm đấm của hắn nắm chặt, người không biết lại tưởng hắn muốn đi đánh nhau.

Hắn cứng đờ người đứng ngoài phòng sinh, vẻ mặt lo lắng. Không biết qua bao lâu, Tạ Tấn Thiên và Thảo Lan cũng đến.

“Khiếu Dương!” tay Tạ Tấn Thiên vỗ vỗ bả vai Lăng Khiếu Dương, lúc này Lăng Khiếu Dương mới quay đầu lại, vẻ mặt tái nhợt.

“Cậu không sao chứ?” Tạ Tấn Thiên nhìn sắc mặt Lăng Khiếu Dương không khỏi lo lắng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương rất khó coi, hắn bắt an: “Tại sao vẫn chưa ra”

Thảo lan nói: “Khiếu Dương, đừng lo lắng quá như vậy, không sao đâu, ngồi xuống trước đi.”

Từ phòng sinh truyền đến tiếng Hữu Hi la hét đau đớn, Lăng Khiếu Dương đang ngồi cứng đờ bỗng bật dậy như viên đạn định xông vào phòng sinh liền bị Tạ Tấn Thiên giữ chặt lấy: “Cậu vào không phải càng thêm phiền hơn sao, cứ ngồi ngoài này chờ đi!”

Lăng Khiếu Dương dừng lại, đứng ngoài này nghe tiếng Hữu Hi la hét đau đớn, hần sắp bị bóp nghẹt rồi.

Dày vò, một loại dày vò khổ sở, ngay lúc Lăng Khiếu Dương sắp bị tiếng kêu la của Hữu Hi làm cho tan nát, một tiếng trẻ con òa khóc từ phòng sinh vang ra.

Lăng Khiếu Dương run rẩy, hai mắt sáng ngời, kích động hô: “Sinh rồi phải không? Hữu Hi! Em không đau chứ!”

Tạ Tấn Thiên cười nói: “Hehe, chúc mừng cậu làm bố nha! Nghe cái giọng này chắc chắn là một đứa bé bụ bẫm.”

Khuôn Lăng Khiếu Dương lúc này mới hơi thả lỏng, cửa phòng sinh mở, Hữu Hi được đẩy ra.

Nàng thật sự rất suy yếu, hai mắt khép hờ, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng cùng đau lòng của Khiếu Dương nàng khẽ cười cười, đưa tay ra nắm lấy tay Lăng Khiếu Dương, “tất cả đều thuận lợi”, nàng đã sắp không còn sức để nói nữa.

Hữu Hi nằm ở phòng bệnh cao cấp Lăng Khiếu Dương đã đặt sẵn mấy ngày trước, nàng vẫn ngủ, việc sinh con đã lấy hết sức lực của nàng.

Tạ Tấn Thiên cùng Thảo Lan nhìn Hữu Hi ngủ, mẹ con bình an, hai người cũng không quấy rầy nhiều bèn ra về.

Trong lòng Lăng Khiếu Dương có một cảm giác to lớn không nói nên lời, vui mừng, hồi hộp, cũng không rõ là cảm giác gì nữa.

Nhìn Hữu Hi trước mắt hần, người vợ hần yêu nhất, không biết vì sao tự nhiên ánh mắt hần dịu xuống, lòng cũng an bình hơn.

Hần nắm tay truyền cho nàng sức lực, muốn giúp nàng mau chóng khỏe lại, nắm chặt tay nàng hần có cảm giác như hần cũng với được đến lòng của nàng vậy.

“Anh là bố đứa bé à?” một giọng nói vang lên ngoài cửa.

Lăng Khiếu Dương quay lại thì nhìn thấy một cô y tá, hần lạnh nhạt: “Là tôi!”

Y tá không kiềm được, lên nhìn khuôn mặt tuấn tú của Lăng Khiếu Dương rồi nói: “Con của anh được bốn cân hai, rất khỏe mạnh, là con trai.”

Con! Là con của hần! Lăng Khiếu Dương lúc này mới cúi đầu xuống nhìn đứa trẻ đang nằm trong nôi kia.

Lòng hần chợt run run, nghe thấy tiếng cựa quậy của thằng bé, Lăng Khiếu Dương ngồi xuống ngắm nhìn thằng nhóc đang từ từ nhắm hai mắt lại, mặt mũi nhẵn nhụi hồng hồng, thật sự nhìn không ra nó giống ai hết.

Cục cưng của họ hơi chu môi lên, bàn tay bé xíu nắm nắm.

Hữu Hi, nàng thật vĩ đại! Thân thể nhỏ bé yếu ớt như vậy mà còn mang thai cục cưng vì hần.

Lăng Khiếu Dương kiềm không được vươn tay chạm vào tay thằng bé, tiểu gia hóa này là đứa nhỏ của hần và Hữu Hi, là con trai hần.

“Anh từ từ chăm sóc hai mẹ con đi!” Y tá nói xong xoay người đi ra ngoài.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương bật cười, hần bế thằng bé đặt bên cạnh giường Hữu Hi, hy vọng nàng vừa tỉnh lại là có thể nhìn thấy cục cưng của họ.

Một bên là người phụ nữ hần yêu nhất, một bên là cục cưng ruột thịt của hần, Lăng Khiếu hạnh phúc nói không nên lời, vươn người đặt một nụ hôn lên trán Hữu Hi.

Hần ngồi một chỗ ngây ngốc nhìn Hữu Hi, lại ngây ngốc nhìn đứa nhỏ.

Không biết bao lâu trôi qua, cục cưng đang ngủ chợt khóc òa lên, cái mồm bé xíu mà khóc rất lợi hại.

Lăng Khiếu Dương nhất thời bối rối đứng lên, hần phải làm gì đây? đành chỉ biết ôm lấy đứa bé, vỗ về nó.

Nhưng thân thể nhỏ như vậy hần cũng không dám ôm lấy, chính lúc đang sốt ruột lại nghe thấy tiếng Hữu Hi.

“Khiếu Dương!”

“Hữu Hi, em tỉnh rồi à?” Lăng Khiếu Dương quay đầu lại nhìn ánh mắt ấm áp của nàng, một tay ôm nàng, thân thiết mà kích động hỏi: « Em có khỏe không, có thoải mái không, còn đau không?”

Hữu Hi khẽ lắc đầu, “Em không sao. Sao con lại khóc? Anh ôm nó lại đây cho em nhìn với!”

Lăng Khiếu Dương buông Hữu Hi ra, xoay người lại, thật cẩn thận ôm lấy tiểu gia hỏa đang khóc oa oa, sau đó nhẹ nhàng đặt nó trong lòng Hữu Hi.

Ôm cục cưng của nàng và Lăng Khiếu Dương, nhìn thân thể bé xíu của nó, Hữu Hi tràn ngập vui sướng hôn lên đầu bé đang khóc kìa, trên mặt nở nụ cười động lòng người.

“Bảo bối đừng khóc, mẹ đây rồi!” Hữu Hi cười nói, lấy tay sờ thử thấy cục cưng cũng không phải tè dầm, chắc thằng bé đói bụng rồi.

Nàng thuần thục cởi áo ra, đem đầu vú đưa vào miệng đứa nhỏ, tiểu tử kia lập tức không khóc nữa, nhưng nó mút mút vài cái, dường như không hút được gì, lại tiếp tục khóc tiếp.

“Không có sữa à?” Lăng Khiếu Dương hỏi, rồi nhìn tiểu tử kia ngậm lấy nhũ hoa hồng hào của Hữu Hi, tự nhiên hẳn là thấy khó chịu.

“Không thể nào, có thể là thằng bé không bú được.” Hữu Hi hơi sốt ruột, nếu không có sữa mẹ thằng bé sẽ phải uống sữa bột, rất thiếu dinh dưỡng.

Thử lại vài lần vẫn không được, Hữu Hi đành phải thôi, Lăng Khiếu Dương đi gọi thầy thuốc, mua sữa, pha xong cho tiểu tử này uống mới làm nó ngoan ngoãn dịu xuống.

Lăng Khiếu Dương lúc này mồ hôi ướt đầm, cho tới bây giờ hẳn chưa từng luống cuống tay chân như vậy.

Ngô mụ hàng ngày đến đưa cơm, đều là những món ăn bổ dưỡng cho phụ nữ sau khi sinh, còn dặn dò Hữu Hi phải chú ý một số điểm.

Hữu Hi nói không có sữa, đứa nhỏ không bú được, Ngô mụ lại nói đứa nhỏ không bú được, có thể để cho bú đứa nhỏ thử.

Lời nói của Ngô mụ làm Hữu Hi đỏ bừng mặt, may mà Lăng Khiếu Dương đang đi ra ngoài không nghe thấy. Hữu Hi tròn mắt nhìn Ngô mụ - người đang có vẻ mặt tự nhiên không thể tự nhiên hơn.

Ngô mụ định ở lại chăm sóc Hữu Hi, dù sao đàn ông có rất nhiều chỗ không tiện, Lăng Khiếu Dương lại từ chối, hẳn có thể tự tay chăm sóc vợ mình, bảo Ngô mụ về nhà trước.

Màn đêm bao phủ, Hữu Hi ôm cục cưng đáng yêu, nhưng sau vài giờ trở nên mệt mỏi, lòng mảy mòi nhú lại.

“Hữu Hi, em ngủ đi, em mệt rồi!” Lăng Khiếu Dương ôm lấy cục cưng từ tay Hữu Hi đặt vào trong nôi.

Tiểu tử kia đang say ngủ không phát hiện ra mình đã bị ông bố lừa đặt sang cái giường khác để chiếm chỗ.

Bận rộn lo lắng suốt từ sáng đến đêm, Hữu Hi và Lăng Khiếu Dương mới có thể thở phào nhẹ nhõm nghỉ ngơi một chút.

Lăng Khiếu Dương nằm bên cạnh nàng, Hữu Hi nằm trong lòng hắn, một lát sau đã ngủ.

Lăng Khiếu Dương trải qua một ngày lo lắng tất bật, ôm Hữu Hi, mơ mơ màng màng chớp mắt.

Không biết bao lâu sau, bảo bối nhà họ lại khóc nhe. Lăng Khiếu Dương bật dậy, chạy nhanh đến giường thằng bé bế nó lên, “Ngoan, đừng khóc, uống sữa nào.....”

Hữu Hi đã thức dậy nhưng không hề lên tiếng, chỉ yên lặng chăm chú nhìn Lăng Khiếu Dương.

Thân thể cao lớn, trong tay ôm đứa bé đang khóc mãi, tay chân luống cuống cho thằng bé uống sữa rồi mới thay tã cho nó.

Cho tới bây giờ Hữu Hi không thể tưởng tượng nổi một Lăng Khiếu Dương lạnh lùng kiêu hãnh lại đi làm những việc này, thật khó hình dung ra một con người cao ngạo lại làm cho người ta cảm thấy ấm áp như vậy.

“Khiếu Dương, để em thử lại lần nữa.” nàng vẫn hy vọng thằng bé có thể uống sữa mẹ.

Lăng Khiếu Dương thấy Hữu Hi đã tỉnh liền đi đến trước mặt đặt đứa nhỏ bên cạnh nàng, một lớn một nhỏ nằm ở nơi đó, rất thoải mái ấm áp.

Hữu Hi cho thằng bé uống sữa nhưng hình như thằng bé không bú được ồa khóc. Lăng Khiếu Dương ngồi bên cạnh, vờn người khẽ đẩy Hữu Hi nằm xuống.

Đôi mắt đen kịt của Lăng Khiếu Dương, cuối cùng hắn cúi đầu xuống ngậm lấy nơi đã lâu hắn không chạm qua, Hữu Hi mặt đỏ như lửa đốt.

“Đau.....!” Hữu Hi nhú mảy kêu.

Lăng Khiếu Dương ngừng đầu cười gian xảo, “Vẫn là bố lợi hại hơn”, hẳn mới mút một cái sữa đã ra rồi.

Tiểu tử kia ăn no rồi lại ngủ, Lăng Khiếu Dương nằm bên cạnh Hữu Hi, đôi mắt đen ngăm nhìn dung nhan của nàng.

“Hữu Hi, Con chúng ta gọi là Lăng An đi.” Hấn tưởng là con gái, cũng mong là con gái, không ngờ lại sinh hạ một thằng nhóc, mấy cái tên hay đã chọn trước kia bây giờ không dùng được.

Lăng An là ghép từ họ của hai người, hơn nữa cũng dễ nghe, Hữu Hi ôm thắt lưng hấn, cười nói: “Được, vậy gọi cục cưng là Lăng An đi!”

Lăng Khiếu Dương cúi đầu, nặng nề nói: “Anh yêu em, Hữu Hi.” Nàng hôn hôn hấn, một nhà hạnh phúc gắn bó cả đời.

Cục cưng đầy tháng trở nên rất xinh đẹp, toàn bộ đều là bản sao thu nhỏ của Lăng Khiếu Dương. Trước mặt Tạ Tấn Thiên, Thảo Lan, còn có Cường Tử và bạn bè của họ, Lăng Khiếu Dương tự hào khoe Tiểu Lăng An của hấn hôm nay đầy tháng, Lăng Khiếu Dương liền mở tiệc ở khách sạn.

Người thân của Lăng Khiếu Dương không nhiều, nhưng bạn bè thì lại rất đông, những người bạn này thân phận đều có chút đặc biệt.

Hữu Hi chỉ biết những người này cùng Lăng Khiếu Dương quan hệ không phải là ít, nhưng cũng không biết nói gì nhiều, trong bữa tiệc nàng chột nhìn thấy Nhất Thần, hấn trở nên gầy hơn, đôi mắt hơi âm trầm. Lúc bữa tiệc tan, mọi người lần lượt ra về.

Lúc Lăng Khiếu Dương đi tiễn vài người bạn, Hữu Hi cũng đi tiễn Nhất Thần, đưa đứa nhỏ đang ngủ cho Ngô mục bế.

Hữu Hi thắc mắc sao Nhất Thần không đưa vợ đến, trong bữa tiệc cũng đã hỏi qua nhưng Nhất Thần chưa trả lời, nhưng nhìn dáng vẻ sa sút của Nhất Thần nàng vẫn nhìn không được: “Nhất Thần... Có phải xảy ra chuyện gì không? Sao chị dâu không tới?”

Ánh Nhất Thần mắt tối sầm lại, lúc sau mới cười khẽ, “Bọn anh... ly hôn rồi!”

Ly hôn? Hữu Hi kinh ngạc: “Vì sao?”

“Không hợp nhau thôi. Đừng lo lắng, không sao đâu, anh đi đây” Nhất Thần nói xong đi về phía bãi đỗ xe của khách sạn.

Hữu Hi ngơ ngác đứng ở đó, Nhất Thần... ly hôn... Sao lại thế? Bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Chột nàng cảm thấy thắt lưng căng thẳng, nàng bị một cánh tay bá đạo ôm lấy, quay đầu lại mới nhìn thấy khuôn mặt hơi ngà ngà say của Lăng Khiếu Dương.

Đôi mắt đen thâm trầm của Lăng Khiếu Dương dường như có chút bất an, giọng hấn lạnh lùng: “Lăng An khóc.”

“Vậy sao? Để em đi bế nó, chắc là thằng bé đói bụng!”

Hai người đi ra ngoài xe, Ngô mục ôm cục cưng đang khóc ngồi trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 14

Lăng an bú sữa trong lòng Hữu Hi liền không khóc nữa, Hữu Hi vuốt vuốt mặt thằng bé, trong lòng có một cảm giác khó chịu.

Chuyện Nhất Thần ly hôn vẫn khơi dậy những gợn sóng trong đáy lòng yên bình của nàng, nàng hy vọng hấn có thể hạnh phúc, nhưng mọi chuyện luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Lão Trương lái xe, Lăng Khiếu Dương ngồi một chỗ, về mặt suy nghĩ sâu xa, đôi mắt đen nhìn khuôn mặt hoảng hốt của Hữu Hi, hấn cảm thấy rất bất an.

Hấn đã nghe Nhất Thần nói chuyện với Hữu Hi, Nhất Thần đã ly hôn. Vì sao lại ly hôn? Vì Hữu Hi sao? Mà Hữu Hi vẫn còn yêu hấn ta sao?

Hấn nhớ lại những năm tháng tang thương trước đó, kỉ ức một ngàn năm đã qua, hấn biết sự tình không hề đơn giản.

Hữu Hi biết những gì hấn đều biết, những chuyện Hữu Hi không biết thì hấn càng biết rõ hơn, những chuyện sâu xa của Nhất Thần và Hữu Hi hấn cũng đều biết hết.

Đôi mắt đen âm trầm của Lăng Khiếu Dương nhìn khuôn mặt xụ xuống của Hữu Hi mà đau lòng nghĩ, “Hữu Hi, em có biết không? Tuy chúng ta đã kết hôn sinh con, nhưng anh vẫn còn rất sợ hãi, sợ em sẽ bỏ anh đi, vì anh chưa bao giờ chạm đến được trái tim của em.”

Lăng Khiếu Dương nắm chặt tay, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, tâm trạng cũng mờ mịt đi.

Về nhà, Hữu Hi vội vào trong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái. Lăng Khiếu Dương từ phía sau ôm chặt lấy nàng, vùi đầu vào cổ nàng.

Khuôn ngực rắn chắc nóng bỏng, hơi thở của hắn phả trên cổ nàng, mang theo hơi rượu nồng nàn tràn ngập xung quanh nàng.

“Đi tắm rồi ngủ một lát đi.” Hữu Hi vỗ về cánh tay đang ôm trước ngực nàng.

“Hữu Hi!” Giọng hắn khàn khản hơi u ám: “Đừng bỏ anh và Lăng An!”

Hữu Hi ồ xoay người trong lòng hắn, những ngón tay xoa xoa khuôn mặt lạnh lẽo của hắn: “Đồ ngốc, sao em lại bỏ anh và Lăng An được! Nơi này là nhà em, em không đi đâu hết.”

Lời nói của Hữu Hi đã hơi xoa dịu cảm xúc bất an của Lăng Khiếu Dương. Lăng Khiếu Dương hít sâu, cảm nhận hương thơm của Hữu Hi, đôi môi ấm nóng di chuyển trên cổ nàng, hôn môi nàng một chút rồi mới buông nàng ra, “Anh đi tắm!”

Lăng Khiếu Dương đi tắm, Hữu Hi đi tới bên cạnh Lăng An, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nàng dịu dàng nở nụ cười, bàn tay vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé của nó, cười nói: “Lăng An, bố con thật ngốc, mẹ làm sao rồi bỏ bố con con được?”

Lăng An mở mắt, dường như là nhìn Hữu Hi, rồi lập tức lại khép lại tiếp tục mộng đẹp của nó.

Bảo bối Tiểu An đã sinh rồi nhưng Hữu Hi vẫn gác lại giấc mơ đại học của mình, thằng bé còn nhỏ như vậy, nàng phải chăm sóc thằng bé, cho thằng bé tình thương lớn nhất, hàng năm đi họp phụ huynh cho thằng bé.

Hữu Hi thích đứa nhỏ, yêu đứa nhỏ, Lăng Khiếu Dương lại càng yêu hơn, một người đàn ông to xác như hắn lại đi thay tã cho cục cưng, động tác còn thuần thục hơn so với Hữu Hi.

Buổi tối lúc đi ngủ, hắn còn thích đem cục cưng đặt trên vùng bụng rắn chắc của mình, cục cưng nhả nha trên bụng hắn, có đôi khi còn có thể ngấu húng làm vài bãi trên đó.

Hữu Hi nằm bên cạnh cười khanh khách, sau đó giúp đỡ hắn thu thập tàn cục, thu dọn xong Lăng Khiếu Dương mới có thể để Lăng An trở lại nôi.

Ngoài việc chăm sóc cục cưng, làm việc, Lăng Khiếu Dương còn chọn thời gian thích hợp đưa Hữu Hi ra ngoài chơi cho thoải mái một chút.

Hữu Hi cũng luôn hỏi hắn đem em trai bảo bối của nàng đi đâu, Lăng Khiếu Dương chỉ toàn nói bí mật.

Hắn không nói, tên Gia Tận kia cũng im như thóc, điều duy nhất đáng an ủi là, mỗi tuần Gia Tận đều gọi điện thoại, bằng không nàng thật sự rất nghi ngờ, Lăng Khiếu Dương có phải lừa bán trẻ con rồi không...

Hôm nay trước lúc ngủ, Hữu Hi thật sự không chịu nổi hai người bọn họ trêu chọc nàng, nàng đứng dậy, ngồi trên đùi Lăng Khiếu Dương nhìn xuống hắn, vron tay tỏ vẻ rất uy hiếp nhéo nhéo áo ngủ của Lăng Khiếu Dương. “Lăng Khiếu Dương! Anh nói đi! Anh giấu em trai em ở đâu, em là chị nó gấp một tí không được sao?”

Lăng Khiếu Dương co chân lên, người Hữu Hi không tự chủ được ngã về phía trước.

”Ừ!” Ngồi trên chỗ nấn cảm của một người đang có kế hoạch nham hiểm, Hữu Hi lại còn vẫn hồn nhiên không biết.

Đôi mắt lấp lánh nhìn chăm chăm vào Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu, “Lăng Khiếu Dương! Anh nói đi! Có phải có chuyện gì em đứng không?”

Lén lén lút lút, chắc chắn là có gì mờ ám đây mà, Hữu Hi đột nhiên cười tỏ vẻ đáng thương: “Em bây giờ giống như là không biết gì về anh ấy!”

Lăng Khiếu Dương xoa xoa lưng Hữu Hi, vuốt ve, trên mặt có vẻ cố nhẫn nhịn.

“Quả thật anh có chuyện chưa nói với em!”

Hữu Hi nhú mày, mặt ỉu xiu, “Thật là có à, tuy chúng ta là vợ chồng nhưng có điều riêng tư cũng là bình thường, anh không muốn nói, vậy em cũng không thích nghe.”

“Rõ ràng là muốn biết mà, viết hết trên mặt em rồi này! Là vợ chồng thì cũng phải thật thà với nhau chứ!”

Hữu Hi cười hi hi, “Được, vậy bốn đại nhân đây cho anh cơ hội thành khẩn!”

Lăng Khiếu Dương nghiêm mặt, tay lần cởi quần áo Hữu Hi, Hữu Hi vội túm lấy áo ngủ. “Này. Lăng Khiếu Dương, anh... anh định... làm gì?”

Lăng Khiếu Dương vẻ mặt lạnh lùng, tỏ vẻ rất nghiêm túc thành thật: “Anh đang thành khẩn mà, em không chịu thành khẩn, thế thì để anh trước vậy.” Nói xong hắn ngồi dậy, Hữu Hi ngã ra sau nằm ở phía đuôi giường, không phải nàng nói cái loại thành khẩn này! Hữu Hi bức xúc quá mắng nhẹ: “Lăng Khiếu Dương! Anh... đồ xấu xa... ai nói cái này với anh?!”

Lăng Khiếu Dương đã sớm cởi áo ngủ ra, thân mình nóng bỏng đè lên người Hữu Hi, thanh giọng nói có chút gấp gáp: “Anh chưa đủ thẳng thắn thành khẩn sao?”

Hữu Hi xấu hổ: “Lăng Khiếu Dương, anh đáng ghét lắm biết không, dám hiểu ngược ý em!”

“Em không muốn sao?”. Mỗi lần dừng trên môi nàng, nụ hôn mang theo ản ản và khát vọng đã đè nén bấy lâu, “Chúng ta đã lâu không làm rồi, Hữu Hi, em không muốn sao?”

“Em...” Hữu Hi nói có không được, nói không thì càng khó hơn, cuối cùng cúi về phía trước một chút, cười hi hi nói: “Em mới sinh được có hai tháng, anh không nhớ lời bác sĩ dặn sao?”

Lăng Khiếu Dương cúi đầu than thở một tiếng, vẻ không cam lòng: “Đồ yêu tinh tra tấn người, anh đau lắm, không tin em sờ thử xem.”

Mặt Hữu Hi đỏ bừng, gãi đàn ông này càng ngày càng không đứng đắn, tay nàng trừng phạt véo vào hông Lăng Khiếu Dương, “Đáng ghét, ai bảo anh suốt ngày trêu chọc em?”

Hắn nhếch môi cười cổ nhin, nhin nào, nhin nào, nhin một thời gian nữa đến lúc ấy hắn muốn làm gì thì làm.

Hôm sau, Lăng Khiếu Dương nói muốn dẫn Hữu Hi ra ngoài, giao Lăng An cho Ngô mục chăm sóc, ngồi trên xe Hữu Hi nhin không được hỏi: “Khiếu Dương, chúng mình đi đâu vậy?”

Lăng Khiếu Dương một tay lái xe, một tay nắm tay Hữu Hi, “Hôm nay là ngày thẳng thắn thành khẩn.”

“Anh định thừa nước đục thả câu à?” Hữu Hi có chút chờ mong, lại có chút mất mát, Lăng Khiếu Dương... nàng thật sự không biết, nàng đã vắng mặt quá lâu trong quãng đời hắn.

Đường đi rất xa, không biết từ lúc nào Hữu Hi đã mơ mơ màng màng ngủ. Mãi đến lúc bị Lăng Khiếu Dương hôn đến nỗi hít thở không thông mới tỉnh lại, mở mắt ra điều đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt tuần tú phóng đại của Lăng Khiếu Dương, sau khi hắn rời khỏi môi mình nàng mới nhận ra dường như mình đang bước vào một tòa thành mộng ảo.

Xuống xe, Hữu Hi nhìn xung quanh, đủ loại cây cối được cắt tỉa thành những hình dạng đặc sắc, làm Hữu Hi không khỏi liên tưởng đến bộ phim thợ làm vườn Edward.

Trong đó Edward dùng tài nghệ của mình để cắt tỉa, chăm sóc khu vườn trở thành muôn hình vạn trạng.

Hữu Hi cảm thấy nơi này thật sự rất kỳ lạ, nàng nhin không được liền hỏi “Đây là nơi nào? Đẹp thật!”

Lăng Khiếu Dương chắn trước mặt Hữu Hi, nhìn nét mơ mộng hồn nhiên trên mặt hắn, nàng cười khẽ, đang định mở miệng thì nghe thấy tiếng la hét vui sướng.

“Chị, anh rề!” Chợt thấy thẳng nhóc Gia Tận chạy từ trong tòa thành ra.

“Gia Tận?!” Hữu Hi ngơ ngác, “Sao em lại ở trong này?” sau đó chợt nhận ra “Em luôn ở trong này?”

“Chị, nhìn mặt chị ngốc quá!” Gia Tận phì cười, không quên giễu cợt Hữu Hi.

“Tiểu quý xấu xa! Dám giễu cợt chị!” Hữu Hi làm động tác định cốc đầu Gia Tận, Gia Tận tót sang bên cạnh Lăng Khiếu Dương, “Anh rề, chị hung dữ quá, trước kia rất dịu dàng mà! Anh rề à, chị em biến thành như vậy không phải công lao của anh chứ?”

Hữu Hi đẩy Lăng Khiếu Dương ra, khoanh tay trước ngực, chau mày, vẻ mặt tức giận hừ lạnh: “Nói đi, hai người một lớn một nhỏ đang làm cái quỷ gì?!”

“Ồ, cái này... để anh rề nói cho chị nha, em còn phải luyện tập, đi trước đi trước đây.” Gia Tận nói xong chạy nhanh như chớp.

Hữu Hi đang định hỏi Lăng Khiếu Dương sao lại thế này, đây là nơi nào, sao Gia Tận lại ở đây, lúc ở đây làm cái gì thì từ trong tòa thành có một tốp nam nữ đi ra.

Nàng không kiềm được liếc mắt một cái, trong đó có một cô gái xinh đẹp, một vẻ đẹp trung tính cảm thấy rất cứng rắn mà lại không mất đi vẻ dịu dàng.

Bốn người đàn ông dáng dấp cao lớn đều toát lên vẻ tuần nỷ bất phàm, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Hữu Hi là. “Bọn họ là ai? Có quan hệ gì với Lăng Khiếu Dương?”

Trong đó một người đàn ông tà tà cười: “Chà... Lăng, bên cạnh anh là ai vậy? Sao không giới thiệu đi?”

Lăng Khiếu Dương thực tự hào: “Vợ tôi!”

Vài người nữa đi tới gần Hữu Hi, trong đó một người đứng cạnh người vừa rời vườn tay nói: “Tôi là Phong Tứ!”

“Tôi là Vân Phi.”

“Tôi là nguyệt Chính.”

“Tôi là Cao Lỗi.”

Bốn người đàn ông giới thiệu xong, cuối cùng đến cô gái xinh đẹp, cô gái đưa tay ra bắt tay Hữu Hi. “Tôi là Lưu Vân”

Tay Lưu Vân dùng sức bóp chặt tay Hữu Hi, Hữu Hi không ngại, chỉ hơi đau, nhũn mảy một chút.

Lăng Khiếu Dương dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Lưu Vân, lúc ấy cô ta mới buông tay Hữu Hi ra.

Sau khi làm quen với nhau mọi người đều tản ra, Lăng Khiếu Dương đưa Hữu Hi đi thăm quan xung quanh.

Cho tới lúc Khiếu Dương nói cho Hữu Hi biết đây là nơi nào, Hữu Hi chưa từng nghĩ nơi này lại có quy mô như vậy, quả thật khiến nàng ngạc nhiên.

Thì ra đây là nơi chính phủ đặc biệt bồi dưỡng nhân tài, theo lý giải của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi liền hiểu ra đây là nơi huấn luyện đặc công.

Sao em trai nàng lại lựa chọn cuộc sống thế này? Mà sao Lăng Khiếu Dương lại đồng ý chứ?

Lăng Khiếu Dương không đảm nhiệm chức vụ gì, tuy nhiên hẳn là người lựa chọn nhân tài, rèn luyện họ thành những tinh anh, bốn người ưa nhìn vừa rồi và cô gái kia đều là do Lăng Khiếu Dương lựa chọn.

“Nhưng nơi này có tính cơ mật mà”, Hữu Hi hơi lo lắng hỏi Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương nhếch môi cười, “Anh có hơi ý kiến cấp trên rồi.”

Hữu Hi không biết tâm tình của mình là gì, được tin tưởng nàng rất vui, tuy nhiên nàng chưa bao giờ nghĩ Lăng Khiếu Dương ngoài thân phận chủ tịch một tập đoàn ra lại có thân phận thần bí thế này.

“Em muốn đưa Gia Tận đi!” Hữu Hi không biết vì sao, nhưng nàng không muốn Gia Tận lựa chọn công việc này, nàng hy vọng Gia Tận giống như những đứa trẻ bình thường, có một cuộc sống bình thường, an ổn vui vẻ.

“Hữu Hi, đây là lựa chọn của Gia Tận, thằng bé thích nơi này, hơn nữa thằng bé rất thông minh, nó sẽ trở nên vĩ đại.”

“Nhưng nó chỉ là một đứa trẻ mới mười tuổi!”

“Em nên hiểu thằng bé, tâm trí của nó không chỉ là đứa trẻ 10 tuổi, thằng bé đã hiểu nhiều chuyện, tự mình biết nên làm gì, nên đi con đường nào.”

“Nhưng ..”

“Tôi nay ở đây đi, em cứ nói chuyện với Gia Tận xem, nếu thằng bé muốn đi thì anh cũng đồng ý”

“Nhưng còn Lăng An...”

“Có Ngộ mục mà, em có thể yên tâm.”

“Vâng!”

Lúc đêm đến Hữu Hi có đem chuyện này nói với Gia Tận, có điều giống như Lăng Khiếu Dương đã nói, Gia Tận không muốn rời đi, thằng bé thích nơi này, thích cuộc sống như vậy, thằng bé thật sự không giống một đứa trẻ nữa.

Cuối cùng Hữu Hi cũng chỉ biết dặn dò Gia Tận, dù sao nơi này cũng không phải hang hùm hang sói gì, nhưng nó không bình thường quá mức khiến Hữu Hi hơi lo lắng cho Gia Tận.

Vì vừa tập luyện xong nên Hữu Hi có bảo Gia Tận đi nghỉ ngơi, có lẽ nàng cũng cần thời gian tiêu hóa sự kinh ngạc bất thành lời này.

Từ phòng Gia Tận đi ra, Hữu Hi ra khỏi khuôn viên, gió đêm lành lạnh thổi vào nàng, dường như muốn thổi tan đi đám mây đen trong lòng nàng.

Trong cơn gió mát lạnh truyền đến vài âm thanh, là giọng nói của Lăng Khiếu Dương, còn của một người nữa.

“Lăng, cô ấy chính là người anh đã chờ lâu như vậy sao? Anh nói đi! Em có cái gì không tốt? Vì sao anh không chịu đón nhận em?” Giọng nói không cam lòng cùng đau xót, nghe câu nói này lòng Hữu Hi không tự chủ được cảm thấy nhói nhói.

“Cô rất tốt”, giọng nói trầm thấp mà lạnh như băng của Lăng Khiếu Dương vang lên, “Nhưng tôi yêu cô ấy!”

Lời nói này nói rõ cho cô gái biết, hẳn không yêu cô ta, quả thực làm thương tổn người ta rất đúng chỗ, Hữu Hi dường như nghe thấy tiếng lòng Lưu Vân

ran vỡ.

Lời nói vừa dứt đã nghe tiếng bước chân, Hữu Hi đang định bỏ đi nhưng không kịp, đã thấy Lăng Khiếu Dương và Lư Vân xuất hiện trước mặt nàng.

“Em chỉ ra ngoài một chút, không phải là...”

“Về thôi!” Lăng Khiếu Dương bước đến ôm lấy Hữu Hi, động tác này đã thành thói quen của hắn, dường như hắn cảm thấy Hữu Hi cần hắn ôm ấp, mà hắn cũng cảm thấy cần được ôm nàng.

“An Hữu Hi, cô yêu anh ấy sao? Cô yêu Lăng sao?” đôi mắt Lư Vân không hề yếu ớt mà còn có khiêu khích.

Tuy Hữu Hi tính tình đã điềm đạm rồi nhưng cũng không chịu được khí thế ép người của cô ta, nàng nghiêm mặt nói: “Chuyện đó không có liên quan đến cô, tiểu thư Lư Vân.”

Tay Lư Vân cào qua mái tóc cắt ngắn. “Cám ơn cô đã nhắc nhở, ngủ ngon!” Lư Vân xoay người thoải mái bước đi, nhưng trong bóng dáng thoải mái kia lộ rõ vẻ yếu ớt.

“Hữu Hi, nói em yêu anh khó như vậy sao? Yêu anh khó vậy sao?”

Lăng Khiếu Dương nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Hữu Hi, tay nắm lấy tay nàng, trên mặt có chút u buồn, định nói gì đó nhưng khoe môi chỉ hơi cử động một chút rồi lại thôi.

Sáng hôm sau, Lăng Khiếu Dương dậy sớm không biết làm gì, Hữu Hi rửa mặt chải đầu xong, chuẩn bị chờ Lăng Khiếu Dương về liền rời khỏi đây ngay, Lăng An còn đang ở nhà, nàng rất sốt ruột.

Hai lần gọi điện thoại, Ngô mục đều nói Lăng An vẫn khỏe, rất ngoan, ăn cũng nhiều, nhưng nàng vẫn không yên lòng, chỉ mới một ngày nàng đã rất nhớ Lăng An bụ bẫm.

“An Hữu Hi, ra đây một chút, tôi có chuyện muốn nói!” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói không thoải mái, Hữu Hi buông lược xuống quay lại nhìn thấy Lư Vân, khuôn mặt mang nét đẹp trung tính rất lạnh lùng.

“Có chuyện gì ở trong này nói cũng được mà!”

“Sao, không dám à?” Lư Vân nói xong xoay người đi.

Hữu Hi cũng hơi bức mình, có gì mà không dám? Nàng là vợ chính thức còn sợ gì nữa!

Đi ra ngoài, hai người đứng trên một triền cỏ, Lư Vân mặc một chiếc quần co giãn màu đen, trên thân là một đai đen quấn quanh người.

Thực rất đẹp.

Hữu Hi không nghĩ lung tung nữa, lập tức nói: “Có chuyện gì thì nói đi!”

Lư Vân hơi cười: “Cô đã nói trực tiếp thì tôi cũng không vòng vo nữa, cô cũng đã biết tôi yêu Lăng, tôi yêu từ rất lâu rồi. Nhưng tôi cũng biết rõ anh ấy yêu cô, Lư Vân tôi chưa bao giờ thua, cũng không biết thua là gì, cho nên hôm nay chúng ta quyết đấu, cô đánh thắng tôi tôi sẽ tâm phục. Ít nhất cô cũng phải đáng để Lăng Khiếu Dương yêu hơn tôi!”

“Sao phải như vậy? Dù tôi có quyết đấu với cô hay không thì Lăng Khiếu Dương vẫn là chồng tôi, người anh ấy yêu vẫn là tôi.”

Lư Vân sắc bén nói: “Không dám đánh, sợ thua à? Càng sợ chứng tỏ cô không tự tin!”

Bốn người đàn ông kia không biết đã đến gần từ lúc nào, nghe lời nói của Lư Vân, Phong Tứ mở miệng khiển trách: “Lư Vân, không được làm loạn!”

Lư Vân nói: “Tôi không làm loạn, cô ta căn bản không đáng để Lăng yêu, không có lấy một chút gì đáng để Lăng yêu”

“Những chuyện cô nói coi như không tính, Lư Vân, tôi sẽ không quyết đấu với cô!” Hữu Hi nói xong xoay người định rời đi, Lư Vân lại chạy lên chặn đường nàng.

Hữu Hi nghĩ cô ta định lên quyết đấu với mình hoặc là đánh mình cho hả giận.

Lăng Khiếu Dương chọn người rất chính xác, có lẽ là trước tình yêu con người ta sẽ trở nên mất lý trí, ngốc nghếch, khờ khạo.

Hữu Hi muốn tránh Lư Vân nhưng cô ta vẫn không buông tha, dây dưa mãi cuối cùng hai người cũng động thủ.

Mà mấy người đàn ông ư nhìn hiển nhiên là giúp đỡ Lư Vân, không hề ra tay ngăn cản, có lẽ họ cũng nghĩ giống Lư Vân, rằng nàng không xứng đáng với Lăng Khiếu Dương!

Lư Vân cũng chỉ muốn dạy dỗ Hữu Hi, để cho Hữu Hi biết, Hữu Hi không cần tình yêu của Lăng Khiếu Dương thì vẫn có người cần.

Lưu Vân rất tức giận, Hữu Hi có được tình yêu của Lăng Khiếu Dương lại không biết quý trọng, ngay cả lời yêu cũng không dám nói.

Hữu Hi đã như vậy Lăng Khiếu Dương yêu nàng làm gì? Lưu Vân nghĩ vậy nên xuất chiêu hơi mạnh bạo nhưng Hữu Hi đều tránh được.

Tất cả mọi người đều nghĩ Hữu Hi sẽ trúng chiêu, chiêu này của Lưu Vân đánh xuống, người trúng phải nhất định sẽ phải văng đi vài bước.

Nhưng Hữu Hi vẫn không hề hấn gì, điều này làm cho những người đứng xem không khỏi giật mình.

Hữu Hi không biết Lưu Vân có bao nhiêu thực lực, nàng chỉ biết nàng sẽ không để mình mất mặt. Giờ phút này nàng cũng muốn chứng tỏ nàng mạnh hơn cô gái trước mặt này, tuy rằng phương pháp này rất ngây thơ, nhưng vì một chút tôn nghiêm, ngây thơ một chút cũng được.

Lưu Vân không nghĩ Hữu Hi lại nhanh nhẹn như vậy, hơn nữa lại có vẻ rất mạnh mẽ, trong lúc cô ta muốn đánh bại Hữu Hi nên có chút tức giận.

Nhưng mấy chiêu tiếp đến đều bị Hữu Hi hóa giải, Hữu Hi dùng quyền pháp học được ở cổ đại, nàng muốn bản thân trở nên mạnh mẽ, như vậy nàng có thể bảo vệ bản thân mình và con, không phải lệ thuộc vào bất kì kẻ nào.

Nhưng từ lúc trở về hiện đại nàng đã lâu không luyện tập, sức lực tất nhiên là không thể bằng được Lưu Vân luyện tập lâu ngày.

Dù vậy, mấy chiêu tới Lưu Vân cũng không chiếm được tiện nghi, công thủ của Hữu Hi vẫn được bảo toàn.

“Mấy người khinh tôi chết rồi chắc!”

Một giọng nói lạnh lẽo tức giận vang lên, tay Lưu Vân đang đánh về phía Hữu Hi cũng bị Lăng Khiếu Dương chặn lại, cô ta đau đớn vội thu tay lại, Hữu Hi cũng bị nhét vào trong một vòng ôm.

Hữu Hi nhìn khuôn mặt nổi giận lo lắng của hắn, xem ra nàng hơi lo lắng cho Lưu Vân.

Lăng Khiếu Dương tức giận với mấy người đứng đó: “Các người, làm tôi thất vọng quá!”

“Xin lỗi!” Phong Tử mở miệng, anh ta biết chuyện hôm nay bọn họ quả thực đã quá đà rồi.

Hữu Hi tuy cũng hơi giận hành động bài xích của họ, nhưng cũng không muốn vì nàng mà Lăng Khiếu Dương với họ xích mích liền mở miệng nói: “Chúng em chỉ là sơ suất, đùa chút thôi mà!”

Ánh mắt Lăng Khiếu Dương làm cho người ta sợ hãi, Lưu Vân nhìn không được cup mắt xuống, mấy người kia cũng nói: “Lăng..”

“Im ngay!” Lăng Khiếu Dương nổi giận quát, “Biến hết! Tự mình chịu phạt đi!”

Đã lâu chưa thấy Lăng Khiếu Dương nổi giận, Hữu Hi cũng hơi sợ, thần thái này y hệt vương gia lãnh khốc ở thời cổ đại kia, quen thuộc quá!

Không dám làm Lăng Khiếu Dương nổi giận, mấy người kia vội vàng rời đi, lúc này Lăng Khiếu Dương mới quay ra bực tức với Hữu Hi, “Em.....”

Hữu Hi co rúm lại.

“Có bị thương không?” Vốn dĩ hắn định quát ầm lên, nhưng nhìn thấy bộ dáng co rúm của nàng thì lại biến thành dịu dàng quan tâm.

Hữu Hi lắc đầu: “Không có, một chút cũng không có! Khiếu Dương, anh đã làm xong việc chưa, em muốn về nhà, em nhớ Lăng An!”

Lừa giận của Lăng Khiếu Dương bị dập tắt, hắn dẫn Hữu Hi tạm biệt Gia Tận xong cũng về nhà.

Về đến nhà, điều đầu tiên Hữu Hi làm là chạy đến ôm con trai nàng, đón lấy Lăng An từ trong lòng Ngô Mụ sang lòng mình, Lăng An nở một nụ cười đáng yêu với nàng, ánh mắt trắng đen rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn chu miệng lên, dụi dụi vào người nàng tìm kiếm cái gì đó.

“Cục cưng ngoan, nhớ mẹ phải không?” Hữu Hi vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, lại lầm bầm: “Mẹ nhớ con lắm, mẹ sẽ không bao giờ bỏ con lại nữa.”

Dường như tâm trạng của Lăng Khiếu Dương không tốt, hắn liếc nhìn con một cái rồi đi vào phòng tắm, dọc theo đường đi cũng không nói được mấy câu. Hữu Hi cũng không hiểu lòng hắn, hay là chuyện hồi nãy vẫn khiến hắn ức chế?

Hữu Hi cho Lăng An ăn xong rồi đưa cho Ngô Mụ bế, nàng sang một phòng tắm khác tắm xong, mặc quần áo ở nhà đi vào phòng khách thì thấy Lăng Khiếu Dương đang ngồi trước bàn ăn.

Quả thật đã đói bụng rồi, bây giờ cũng đã là năm sáu giờ tối, người hầu đã chuẩn bị đồ ăn bụng lên, Hữu Hi cũng ngồi xuống.

Một bữa cơm thực nặng nề, Lăng Khiếu Dương vẫn lạnh mặt, ăn xong hắn dẫn Hữu Hi nghỉ ngơi còn mình thì đi vào phòng sách.

Hữu Hi vẫn ăn tiếp, trong lòng nàng biết Lăng Khiếu Dương không thích nàng động thủ, nhưng chẳng lẽ cứ để cho Lưu Vân dương oai trước mặt nàng

sao?

Cũng có khả năng tâm tình hần không tốt từ trước, mình đã nghĩ nhiều rồi, Hữu Hi cúi đầu tiếp tục ăn.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 15

Dưới ngọn đèn ấm áp trong phòng ngủ, Hữu Hi ôm Lăng An trong lòng ngồi trên ghế.

Tiểu Lăng rúc đầu vào trong lòng Hữu Hi bú sữa, vẻ mặt hài lòng rất chi là thoải mái.

Trên mặt Hữu Hi đều tràn ngập ánh sáng của tình mẫu tử, dáng vẻ xinh đẹp này rất dễ khiến người ta say, Hữu Hi nắm lấy tay nghe tiếng bước chân chậm chậm tiến về phòng ngủ.

Nàng biết đó là Lăng Khiếu Dương từ thư phòng mới ra, nàng đã quen thuộc với tiếng bước chân của hần.

Lúc tiếng bước chân tiến sát đến cửa phòng ngủ, Hữu Hi mở miệng nói: “Con à, con đừng học bố con nha! Hoi một tí là xì mặt ra khó coi chết đi được. Lớn lên con nhất định phải chủ trì công đạo cho mẹ, cho ông bố xấu xa của con biết sai mà úp mặt vào tường chịu tội nha. Nhất định phải giữ vững lập trường, đứng về phía mẹ!”

Lăng Khiếu Dương thoải mái bước lại gần, vươn cánh tay cường tráng ôm lấy tiểu Lăng An trong lòng Hữu Hi, hần hơi nhú mày, ánh mắt quét qua Hữu Hi: “An Hữu Hi! Em đừng nói lung tung với con, làm hỏng cảm tình bố con bọn anh.”

Hữu Hi tròn xoe mắt, “Em nói thật mà! Cuối cùng ai mới là người xì cái mặt ra đây, tức giận cũng không dám nói ra?”

Lăng Khiếu Dương không nói gì, cực kì nhỏ nhen đặt con vào nôi rồi tiến thẳng về phía Hữu Hi.

Hần quỳ xuống bên cạnh Hữu Hi trên giường, giường lún sâu xuống, thân thể hần áp lại gần chạm vào Hữu Hi.

Cái mũi cao thẳng của hần chạm vào mũi nàng, hơi thở qua lại, ánh mắt thâm thúy, đôi môi kề sát chạm vào môi hần, vừa như dụ hoặc lại như vô tình.

Tay Hữu Hi dán sát vào lồng ngực nóng bỏng của hần, trong ánh mắt nàng chỉ có hần.

“Hữu Hi,” hần thì thầm, “Anh xin lỗi.”

Tay Hữu Hi lần lên trên chạm vào mặt Lăng Khiếu Dương, những ngón tay miết qua đôi môi của hần, “Anh không vui à? Sao lại xin lỗi?”

Không vui? Có lẽ là vậy, lúc Lưu Vân lớn tiếng chất vấn nàng có yêu hần không, trong lòng hần thực sự thực sự rất mong chờ nàng nói yêu hần.

Hần đã từng muốn Hữu Hi nhớ hần, muốn Hữu Hi không bao giờ quên hần, muốn đem bản thân hần khắc sâu trong lòng nàng, cho dù là hận đi chăng nữa.

Hần không mong muốn điều gì ngoài việc Hữu Hi quay lại nhìn hần một lần, bây giờ âu cũng không uổng phí công hần, nhưng ngàn năm vạn tháng, bao nhiêu vòng luân hồi ánh mắt Hữu Hi chưa bao giờ dừng lại trên người hần.

Cả đời này cuối cùng hần đã đợi được Hữu Hi quay đầu nhìn lại, hơn nữa còn có được nàng, hần đã không tiếc nuôi gì nữa, có thể có được Hữu Hi, còn có cục cưng của hần và nàng, có thể sống cùng nhau như vậy, hần còn muốn gì nữa?

Ý nguyện đơn giản ban đầu bắt đầu lớn dần lên, càng ngày càng nhiều, hần muốn trái tim của nàng, hần muốn tất cả.

Có lẽ Hữu Hi cưới hần vì cảm động chứ không hề có tình yêu, nhưng có thể ở gần bên nhau cả đời như vậy âu cũng là nhờ phúc của trời.

Hần nguyện đổi tất với Hữu Hi cả đời này, hoặc lâu nhất có thể chừng nào Hữu Hi còn muốn hần.

Trải qua thời gian dài như vậy hần đã học được cách giữ mình kiềm chế, nhưng thì ra bản thân hần vẫn vì thứ tình yêu này mà thấp thỏm không yên, giống như trước đây gặp được Hữu Hi, tất cả sự bình tĩnh vốn có của hần đều mất hết.

“Khiếu Dương, anh đang nghĩ gì vậy?” Hữu Hi giật mình nhìn Lăng Khiếu Dương im lặng trước mặt mình, tay quơ quơ trước mặt hần, sao hần lại ngẩn người ra vậy.

Lăng Khiếu Dương hoàn hồn, bàn tay to nắm lấy tay Hữu Hi, “Hôm nay là tại anh, đã để em chịu thiệt thòi rồi.” Hần lo lắng giải thích.

Hữu Hi nhú mày lại tức giận: “Hừ, giải thích cũng kệ, em không tha thứ!”

Lăng Khiếu Dương dụi dụi mắt vào mặt Hữu Hi, cúi đầu nặng nề nói: “Vậy em phạt anh ngủ phòng khách?”

Hữu Hi hừ nhẹ, “Thế không phải tiện cho anh quá sao!” Sofa phòng khách lớn như vậy, không phải là quá thoải mái sao.

Khuôn mặt tuần tú của Lăng Khiếu Dương lộ vẻ buồn rầu, hơi thở nóng rực phả ra bên tai Hữu Hi. “Ngủ ngoài đường thì thế nào?”

Hữu Hi nhú mày, “Anh định dọa người ta chắc!”

Lăng Khiếu Dương nghĩ một lúc: “Thế viết bản kiểm điểm nha?”

“Không thực tế!” Hữu Hi nhin không được phì cười.

“Vậy sao bây giờ?” Lăng Khiếu Dương cúi người đè Hữu Hi xuống giường, trên khuôn mặt lạnh lùng hơi lo lắng, đôi mắt thâm thúy lấp lánh như soi sáng tinh thần người khác, “Em nói xem, phạt anh như thế nào đây?”

Hữu Hi cười tủm tỉm: “Phạt anh mát-xa cho em, hôm nay hoạt động mạnh quá thật đau quá.” Khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhăn thành một đoàn.

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi cười, tâm trạng lo lắng cũng tạm bình xuống, có ý ám chỉ nói: “À, nói về vấn đề này, em quả thật đã lâu không vận động!”

Tay Hữu Hi nhéo lấy khuôn mặt ưa nhìn của Lăng Khiếu Dương: “Lăng Khiếu Dương, định chỉ tư tưởng xấu xa của anh ngay!”

Lăng Khiếu Dương ôm lấy Hữu Hi, vùi mặt vào cổ nàng, giọng khàn khàn: “Hữu Hi..đừng bỏ anh!”

“Ngốc ạ, làm sao thế được!” tay Hữu Hi vỗ về tấm lưng rộng lớn của Lăng Khiếu Dương mỉm cười, nàng sao lại lòi khỏi Lăng Khiếu Dương được chứ.

Lăng An càng ngày càng lớn, cu cậu tỏ ra rất hoạt bát, khuôn mặt thay đổi rất nhiều, lúc nhìn giống Hữu Hi, khi lại trông giống Lăng Khiếu Dương.

Lăng Khiếu Dương đã đi làm từ sớm, Hữu Hi ngồi chơi cùng con, thực ra thì là nàng lằm bằm một mình, tiểu tử kia cùng lằm chỉ cho nàng một khuôn mặt cười cười.

Chuông điện thoại vang lên, Hữu Hi đứng dậy đi nghe điện thoại.

“Alo, xin lỗi ai đấy ạ”, nàng hỏi.

“Hữu Hi à, chị là Thanh Nhã.” Một câu nói làm cho Hữu Hi ngẩn ra một chút, “Thanh Nhã.....”

“Chúng ta gặp mặt đi!” Thanh Nhã nói.

“Vâng, được ạ”

Hai người hẹn nhau ở một quán cà phê, lão Trương đưa Hữu Hi đến xong liền rời đi, Thanh Nhã và Hữu Hi ngồi đối diện nhau uống cà phê không nói lời nào.

Thanh Nhã gầy đi nhiều, trên mặt phẳng phất nét u buồn, có thể dễ dàng nhìn ra gần đây cô ấy sống rất khổ sở. Trong lòng Hữu Hi muốn hỏi chuyện của Thanh Nhã và Nhất Thần nhưng lại sợ chuyện nghe có vẻ liên quan đến mình.

“Hữu Hi, chắc em rất khó hiểu vì sao chị hẹn em đúng không?” Thanh Nhã đau khổ cười, phá tan bầu không khí trầm mặc.

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn Thanh Nhã, “Dạ, em không nghĩ chị sẽ gọi điện cho em, đáng ra em nên gặp chị trước.”

“Chuyện chị và Nhất Thần ly hôn chắc em cũng biết.”

Hữu Hi gật đầu, “Em biết. Thanh Nhã... anh chị thật sự không có hy vọng quay lại sao?”

“Thật sự cuộc hôn nhân này là một cuộc đặt cược của chị...mà sự thật đã chứng minh chị thua, có điều chị không hối hận, vì chị đã cố gắng hết mình.” Thanh Nhã nói tiếp, cô khẽ thở dài lắc đầu.

“Chị đâu...”

Thanh Nhã ngắt lời Hữu Hi. “Hữu Hi, không cần thông cảm với chị, chuyện ly hôn là do chị quyết định.”

“Cái gì? Vì sao?” Hữu Hi vẫn tưởng Nhất Thần mới là nguyên nhân, giờ Thanh Nhã nói ra chuyện này quả là Hữu Hi không ngờ tới.

Thanh Nhã chua xót cười, “Hữu Hi, em biết không... chị đã từng ghen tị với em, hiện tại vẫn ghen tị như vậy. Em hôn mê ngần ấy năm mà Nhất Thần vẫn không buông em ra, vẫn chăm sóc em như trước, tình cảm sâu nặng ấy quả thật đã thu hút chị... Anh ấy không để em đi, chị cũng không buông tha cho anh ấy, lúc anh ấy ở bên em chị lại ở bên anh ấy, chị hy vọng có một ngày anh ấy sẽ biết, thực ra chị cũng rất yêu anh ấy.”

“Nhưng chị không ngờ chờ liền năm năm mà tình cảm của Nhất Thần vẫn không suy chuyển, nhưng anh ấy đã quen với sự quan tâm an ủi của chị. Hữu Hi, em có biết vì sao chị và Nhất Thần lại ở chung với nhau không?”

Hữu Hi lắc đầu, “Thanh Nhã, em không muốn biết, chuyện của em và Nhất Thần đã qua rồi, em hy vọng chị và anh ấy có thể hạnh phúc.”

Thanh Nhã có chút kích động, khuôn mặt khô sờ vương những giọt nước mắt “Không, Hữu Hi, để chị nói. Em biết không, Nhất Thần luôn luôn chờ em, anh ấy sống rất khổ sở, nếu đêm hôm đó anh ấy không đủ yêu đuổi, nếu không phải sau đêm ấy chị mang thai đứa con của anh thì cũng sẽ không có chuyện anh ấy cưới chị, anh ấy yêu đuổi vì hôm ấy thầy thuốc tuyên bố em không còn sống được bao lâu nữa, chẳng bao lâu nữa sẽ chết đi.....”.

“Thanh Nhã nói xong bật khóc, giọng nức nở dường như không nói được.

Hữu Hi kinh ngạc nói không ra lời, đầu nàng ong ong lên, lời của Thanh Nhã làm nàng nhất thời không biết phản ứng thế nào, nàng vẫn hy vọng Nhất Thần yêu Thanh Nhã, bởi vì yêu nhau mà ở bên nhau, như vậy Nhất Thần mới có thể hạnh phúc, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới nguyên nhân như vậy.

Thanh Nhã lấy tay lau nước mắt, “Suốt năm năm anh ấy đã nỗ lực làm việc để có tiền trả viện phí cho em, suốt năm năm ngày nào anh ấy cũng ở bên em. Ngày anh ấy biết tin em sẽ chết anh ấy đã khóc, đêm đó anh ấy uống rượu... chị đưa anh ấy về nhà, anh ấy đã níu tay chị gọi tên em, la hét bảo đừng rời bỏ anh ấy, anh ấy nói sẽ cho em hạnh phúc. Cũng là đêm hôm đó, giữa anh ấy và chị đã xảy ra chuyện không nên xảy ra... Lúc tỉnh lại, anh ấy rất hối hận và khổ sở, anh ấy nói chị có thể kiện anh ấy nhưng anh ấy vẫn không thể cưới chị. Mãi đến lúc chị mang thai không cẩn thận bị sảy, chị đã mua chuộc bác sĩ nói chị sau này không thể mang thai được nữa, anh ấy áy náy cho nên mới cưới chị. Vì như vậy nên anh ấy mới cưới chị...”

“Chị biết anh ấy có tình cảm với chị, dù sao chị cũng đã ở bên anh ấy năm năm, nhưng thứ tình cảm đó không phải là yêu. Ngày em kết hôn anh ấy đã rất đau đớn, anh ấy uống rất nhiều rượu, suốt cả đêm anh ấy luôn hỏi “Tại sao? Tại sao? Tại sao đã yêu nhau còn bỏ lỡ như vậy?”...Chị nghĩ chị vẫn có thể lừa dối bản thân sống tiếp, bất kể anh ấy yêu em, chỉ cần trong lòng chị có anh ấy là được rồi, nhưng quả thật chị không còn chịu đựng nổi nữa. Lúc ăn cơm anh ấy cũng gọi nhầm tên, anh ấy hỏi “Hữu Hi, em muốn gì?”, ngay cả ở trên giường anh ấy cũng gọi tên em. Người anh ấy yêu vẫn là em”

Tay Hữu Hi không biết từ lúc nào đã bấu chặt vào nhau, lòng có một sự lo lắng không nói nên lời, sắc mặt hơi khó coi, nàng cúi đầu: “Sao chị lại nói cho em chuyện này? Tại sao chứ? Đã là vô nghĩa rồi... Thanh Nhã, em không tin Nhất Thần không thương chị.”

Đôi mắt Thanh Nhã đầm lệ, cô lắc đầu nắm lấy tay Hữu Hi, “Hữu Hi! Em còn yêu Nhất Thần mà, chị trả anh ấy lại cho em, chị đã cướp đi tình yêu của hai người, bây giờ chị trả lại cho em, em về bên Nhất Thần được không? Để anh ấy không còn phải thống khổ như vậy nữa, là tại chị, tại chia rẽ hai người... là chị lừa anh ấy, thực ra chị vẫn có thể mang thai. Là chị mua chuộc bác sĩ nói em sắp chết, chị những tưởng có thể chặt đứt ý niệm muốn ở bên em suốt đời của anh ấy, đều lỗi của chị, em hãy tha thứ cho chị, tha thứ cho Nhất Thần, em về bên cạnh anh ấy đi, anh ấy... hiện tại anh ấy rất không ổn, chị sợ... sợ anh ấy sẽ chết! Hữu Hi....

“Nhất Thần làm sao?” Hữu Hi từ từ tiếp nhận lời nói của Thanh Nhã, cố gắng duy trì bình tĩnh.

“Dạ dày anh ấy không tốt, lại uống rượu cả ngày như vậy, còn vừa mới xuất viện, bác sĩ nói còn tiếp tục như vậy nữa anh ấy sẽ không qua nổi. Hữu Hi, em cứu anh ấy đi, làm anh ấy tỉnh lại đi!”

“Thanh Nhã... chị thật lòng yêu Nhất Thần đúng không?”

Thanh Nhã rơi lệ gật đầu, “Chị yêu, rất yêu, nhưng người anh ấy yêu không phải là chị mà là em”

“Thanh Nhã, anh ấy cần chị, chị nên đi chăm sóc anh ấy chứ không phải em, em không giúp được Nhất Thần, tuy em muốn giúp anh ấy nhưng em không có khả năng.” Nàng không giúp được tình yêu của Nhất Thần, giờ phút này nàng đã hiểu rõ trái tim mình, nàng không giúp được Nhất Thần, lại càng không phải là thuốc hay giúp hẳn tính lại.

“Chị biết hiện tại em đang rất hạnh phúc, nhưng em hạnh phúc lại có thể nhẫn tâm nhìn Nhất Thần sa đà như vậy sao, chị chỉ hy vọng em có thể đi khuyên nhủ anh ấy.....”

Hữu Hi trầm mặc, “Được, em đi...”.

Chỗ ở của Nhất Thần là Thanh Nhã nói cho nàng, Hữu Hi bắt xe đi tới đó.

Tầng bảy phòng ba... là trùng hợp sao? 7/3 là sinh nhật nàng. Hữu Hi ấn chuông cửa đợi hồi lâu, cửa mới mở ra.

Bóng hình gầy yếu của Nhất Thần đứng trước mặt nàng, trên mặt là sự ngây ngô hồ nghi, hai mắt đầy tơ máu, trên người nồng nặc mùi rượu, đôi mắt ấy sau một khắc kinh ngạc đã trở nên âm trầm.

“Không mời em vào sao?” Hữu Hi lên tiếng, nhìn Nhất Thần tiêu tụy thể này trong lòng vẫn thấy hơi khó chịu.

Nhất Thần trầm mặc tránh sang một bên cho Hữu Hi vào, trong nhà bừa bộn không chịu nổi. Nhà của một người đàn ông độc thân là như thế này sao?

Nhất Thần đi theo phía sau Hữu Hi, nhìn bóng dáng Hữu Hi, hần khàn khàn nói: “Em... sao lại đến đây”

Hữu Hi quay lại nhìn Nhất Thần, nàng cắn môi cuối cùng nói: “Em được người khác nhờ cậy, anh có khỏe không?”

Nhất Thần suy nghĩ một chút đã biết đó là ai, chắc chắn là Thanh Nhã, nàng sợ hắn sẽ chết sao?

“Không chết được!” Nếu nàng nói là nàng muốn đến xem hắn thế nào, có lẽ hắn sẽ rất vui, nhưng đây lại là được người khác nhờ cậy, lòng hắn càng lạnh hơn.

Hữu Hi không nói gì, lập tức đi đến phía trước cửa sổ phòng khách, nhìn cảnh sắc phía dưới, nàng cúi đầu nói: “Nhất Thần... anh còn nhớ không? Anh đã từng nói muốn làm mặt trời của em, muốn làm bóng cây của em, che mưa che gió cho em, chiếu sáng từng góc trong cuộc sống của em, bằng không em sống như trong bóng đêm vậy.”

Nhất Thần đứng ở nơi đó, đau đớn cười, “Nhớ, làm sao mà quên được!”

Hữu Hi xoay người lại nhìn Nhất Thần, “Những năm đó em thật sự rất vui, lúc em mệt anh là bóng cây của em, có thể để em dựa vào anh nghỉ ngơi, lúc em bị bóng đêm bao phủ, là anh đem lại ánh sáng cho em, chúng ta đã thề ở bên nhau cả đời không xa rời nhau, anh đã thề mang đến cho em hạnh phúc, cho em sự ấm áp và ánh mặt trời.”

“Nhưng đã không còn cơ hội nữa rồi, không phải sao, người che gió che mưa cho anh, người cho anh hạnh phúc, không phải em. ....”

Hữu Hi đi đến bên người Nhất Thần, hơi hơi lắc đầu, “Nhất Thần, lời thề của anh đối với em anh đã làm được rồi, anh không nợ em cái gì, là em nợ anh, anh không cần bởi vì chưa thực hiện được lời thề mà áy náy... Nhất Thần, năm năm qua anh thật sự còn yêu em như vậy sao, anh thật sự không có chút cảm tình nào với Thanh Nhã sao? Em đã cho anh cái gì ngoài kí ức, ngoài mối tình đầu tốt đẹp? Đã thế còn làm khổ anh, ràng buộc anh bằng lời thề đến chết... Mà Thanh Nhã đã cho anh cái gì? Tình yêu, sự ấm áp, sự quan tâm giúp đỡ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn. Anh hãy nghĩ lại đi, người anh yêu là em hay Thanh Nhã? Anh vì lời thề nên mới nghĩ anh còn yêu em, Thanh Nhã thực sự yêu anh, anh đừng tự làm mình hối hận!”

Lời nói của Hữu Hi làm Nhất Thần ngây ngốc đứng đó, trên mặt đau đớn, lời nói của Hữu Hi quanh quẩn trong đầu hắn.

“Nhất Thần, em hy vọng anh lại đứng lên, vẫn là đại nam nhân như vàng thái dương lúc trước, em nói nhiều như vậy là mong anh thật sự ngẫm lại, cũng bảo trọng thân thể, em không mong anh xảy ra chuyện, hy vọng anh hạnh phúc vui vẻ chứ không phải đáng về hiện giờ... em phải về nhà, Nhất Thần, thực xin lỗi.” Hữu Hi nói xong đi ra phía cửa, Nhất Thần hoàn hồn, vươn tay ôm lấy Hữu Hi.

“Em đừng đi, Hữu Hi!” Môi hắn cũng vội vàng hôn Hữu Hi, giống như để chứng minh điều gì đó, giống như tự thuyết phục bản thân vậy.

Hữu Hi không hề từ chối, không hề kháng cự, nàng đứng im để Nhất Thần hôn, nụ hôn này thật ngọt ngào vô vị.

Sự vội vàng của Nhất Thần biến thành suy sụp, hắn chậm rãi buông lỏng Hữu Hi ra, Hữu Hi lại nở nụ cười, “Nhất Thần, anh hôn em còn có cảm giác sao?”

“Anh...” Nhất Thần sắc mặt cứng đờ.

“Không có đúng không?”

“Để anh yên tĩnh một chút, Hữu Hi, em về nhà đi!” Nhất Thần xoay người, thân thể thon dài quăng mạnh vào sofa, ánh mắt khép lại, đáng về một nơi không thôi.

“Em đi đây, Nhất Thần, tạm biệt!” Hữu Hi nhìn thoáng qua Nhất Thần rồi mở cửa, không hề do dự thoải mái bước ra ngoài.

Nàng đứng trên triển cỏ ngoài khu nhà nhìn lên trời, trong lòng cảm thấy rất thanh thản.

Những lời này nói với Nhất Thần cũng như nói với chính mình, “Hữu Hi, mày không phải nên hiểu ra trái tim của mình sao, hiểu được mày yêu ai? An Hữu Hi, mày thật ngốc! Mày và Nhất Thần ngốc nghếch giống nhau” trên mặt Hữu Hi nở nụ cười, nhìn trời xanh nàng thật muốn hét to lên. Nàng lấy di động ra bấm một số máy quen thuộc.

Lăng Khiếu Dương, anh mau nghe điện thoại đi, em có chuyện muốn nói với anh, điện thoại kêu cuối cùng cũng có người nghe máy.

“Anh, Khiếu Dương!” Hữu Hi vui mừng, giờ phút này, nàng như nghe thấy trái tim mình đang đập rộn ràng.

“Tôi chờ điện thoại của cô lâu lắm rồi!” điện thoại của Lăng Khiếu Dương lại truyền đến một giọng đàn ông xa lạ.

Hữu Hi ngẩn ra, ai vậy? Nàng gọi nhầm điện thoại sao? Không phải vậy đâu! Nàng nhìn lại tên trên di động, chỉ có một chữ: “Chồng”.

“Cô không gọi nhầm điện thoại đâu, đây là số của Lăng Khiếu Dương.” Đối phương dường như đoán được tâm tư của Hữu Hi.

“À, anh là bạn hay đồng nghiệp của anh ấy sao? Phiền anh chuyển máy cho Lăng Khiếu Dương một chút, tôi có việc tìm anh ấy.”

Đối phương lại nặng nề nói: “Gặp mặt chút đi, An Hữu Hi.”

Trong lòng Hữu Hi đột nhiên có chút bất an: “Anh... là ai?”

“Gặp nhau ở công viên đi, tôi biết tất cả về cô, Lăng Khiếu Dương, cô, còn có Hoàng Bắc Thiên, Nhất Thần...”

Có lẽ lời nói lúc trước còn làm Hữu Hi thấy kì quái, nhưng cái tên Hoàng Bắc Thiên lại làm Hữu Hi chấn động.

Thời đại này làm gì có ai biết Hoàng Bắc Thiên! Chỉ có nàng và Lăng Khiếu Dương. Mà lại không có khả năng Lăng Khiếu Dương nói về Hoàng Bắc Thiên với người khác!

Hắn là ai vậy? Là ai, “Được!” Hữu Hi cúp điện thoại, lòng bối rối một phen.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 16

Đến công viên, Hữu Hi vừa xuống xe đã không tự chủ được bị một con người thu hút.

Bởi hắn đang cười tùm tùm nhìn nàng, nàng đang định bắt chuyện với hắn, hắn lại mở miệng trước: “An Hữu Hi.”

Hữu Hi đánh giá hắn, làn da trắng và khuôn mặt nhã nhặn, ánh mắt cùng nụ cười kia khiến nàng cảm thấy âm trầm, nàng hỏi: “Anh là ai? Sao lại biết tôi?”

“Tìm một chỗ ngồi rồi nói chuyện.” Hắn nở nụ cười, để lộ ra hàm răng trắng.

“Được!” Hữu Hi gật đầu.

Hai người vào công viên, ngồi xuống một chiếc ghế đá dài.

“Tôi họ Dạ, Dạ Si.”

“Dạ Si?” Hữu Hi nhin không được nhớ tới Dạ Đế “..... Anh.....”

“Cô không biết tôi, có điều tổ tiên của tôi lại quen biết với cô.” Hắn cười cười tao nhã tỏ ra vô hại.

“Dạ Đế?” Hữu Hi nói ra nghi vấn trong lòng.

“Ha ha, đúng vậy.”

“Anh là con cháu của Dạ Đế, vậy anh ta đâu?”

“Ông tổ đã đi rồi, An tiểu thư không cần quan tâm”

“Nhưng sao anh biết tôi quen Dạ Đế, hơn nữa, làm sao anh biết tất cả về tôi?” Mặc dù là con cháu nhưng chuyện từ ngàn năm trước sao anh ta có thể biết rõ hết được?

Dạ Si trực tiếp nói: “An tiểu thư, vì cô có ơn với Dạ gia nên hôm nay tôi tới nhắc cô một chuyện, về phần làm sao tôi biết được không quan trọng...”

“Được, anh nói đi, tôi đang nghe.” Hữu Hi không nghĩ ra có chuyện gì, nàng rất lo lắng.

“Tôi biết cô thực sự yêu Lăng Khiếu Dương, có điều cô không hiểu rõ lòng mình, hôm nay rốt cuộc đã rõ ràng rồi, phải không?”

“Cuối cùng anh muốn nói chuyện gì?”

“Tôi muốn nhắc nhở cô tốt nhất nên rời khỏi anh ta, hơn nữa cô không thể nói yêu anh ta, cô càng yêu anh ta một phần, sinh mệnh của anh ta càng nguy hiểm một phần!”

“Vì sao?” Hữu Hi nghe được lời nói của Dạ Si không kiềm được liền lên giọng, “Thực xin lỗi, tôi thất lễ, nhưng tôi không thể rời khỏi anh ấy”,

Dạ Si đứng dậy, ánh mắt thật đặc biệt nhìn Hữu Hi, “Tôi đã nhắc nhở cô rồi, nếu cô muốn anh ta hồn phi phách tán thì cứ việc nói, cứ việc tiếp tục ở bên anh ta, cô càng yêu anh ta bao nhiêu thì anh ta càng tiến dần đến cái chết bấy nhiêu!”

“Tại sao? Sao lại như vậy? Tôi không tin!” Hữu Hi kích động đứng lên.

“Tin hay không tùy cô, tôi còn có việc, tôi đi trước!” Dạ Si nói xong xoay người rời đi.

“Không!” Hữu Hi muốn giữ hân lại nhưng Dạ Si biến mất như không khí, hân quý mị biến mất trước mắt nàng.

Hữu Hi lo lắng cứng đờ người, lạnh, lạnh quá.

Từ công viên đi ra Hữu Hi hơi thất thần, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ vui sướng giờ lại như bị đánh, ảm đạm thất sắc.

Mở cửa đi vào, nàng nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đang ngồi trên sofa, tay cầm điều thuốc hút.

Hữu Hi nhìn không được nhũ mây đi qua, lấy điều thuốc trong lòng hân dụi vào gạt tàn, bất mãn nói: “Không được hút nhiều thuốc như vậy, không tốt cho cơ thể!”

Lăng Khiếu Dương cười cười, cánh tay dài ôm lấy Hữu Hi khiến Hữu Hi ngã ngồi trên đùi hân.

Hân nhéo mũi nàng: “Đi đâu mãi đến bây giờ mới về hả?”

“Anh nhéo đồ mũi em rồi, đừng nhéo nữa!” Hữu Hi bất mãn chụp tay hân.

Lúc này Lăng Khiếu Dương mới buông tay, hân cúi đầu hôn Hữu Hi một chút, “Đi tắm rửa rồi ra ăn cơm.”

“Vâng!” đôi môi đỏ mọng của Hữu Hi cũng cho Lăng Khiếu Dương một cái hôn, trên mặt vẫn cười nhưng đáy mắt đã có chút bất an lẫn u buồn.

Hữu Hi đứng dậy đi tắm rửa, Lăng Khiếu Dương xem TV, người hầu cũng bắt đầu dọn đồ ăn lên.

Nàng tắm xong mặc áo ngủ đi ra thì bắt gặp Lăng Khiếu Dương đang đứng ở cửa, trong tay cầm một cái túi, nàng liền hỏi: “Cái gì vậy?”

Lăng Khiếu Dương nhũ mây đánh rơi cái túi, một xấp ảnh rơi trên mặt đất

Hân hơi ngây người, Hữu Hi cũng cứng đờ lại. Nàng nhìn thấy rõ trên bức ảnh là nàng và Nhất Thần đang hôn môi mỉm cười với nhau.

Ảnh chụp không quá rõ, hình như là chụp từ cửa sổ. Nhưng dù không rõ cũng đủ nhận ra trong ảnh là nàng.

Sắc mặt Lăng Khiếu Dương âm trầm, trong mắt là đau thương, hân nhặt bức ảnh vo thành một nắm vứt dưới đất.

Là ai? Là ai chụp? Sao lại có bức ảnh này? Hữu Hi đi đến bên cạnh Lăng Khiếu Dương, nàng muốn ôm hân, nhưng cuối cùng cũng đành kéo tay lại, vội vàng giải thích: “Khiếu Dương! Không phải như anh nghĩ đâu!”

Đôi mắt đen của Lăng Khiếu Dương tràn ngập đau đớn, hân nhìn Hữu Hi một cái rồi chỉ bình tĩnh nói “Ăn cơm đi!”

Hân bình tĩnh là giả vờ, thực ra lòng hân đang khó chịu, sao nàng lại có thể không biết? Sao nàng lại không cảm giác thấy? Nàng giữ chặt tay hân, vội vàng nói: “Nghe em giải thích được không?”

Lăng Khiếu Dương kéo cổ tay Hữu Hi, kéo vàng vào lòng hân, ôm chặt nàng, trầm mặc, hân sợ, sợ mất nàng. bọn họ gần nhau không hề dễ dàng, hân thật sự sợ mất đi...

Tay Hữu Hi vuốt chiếc lưng rộng của hân, cảm giác được hân bất an, “Khiếu Dương, em và Nhất Thần thật sự không có gì, ảnh chụp này... đúng vậy, anh ấy hôn em, nhưng với nụ hôn của anh ấy em thật sự không có cảm giác, thật sự là vậy... thực xin lỗi, em nên cần anh ấy, dùng võ công của em đánh anh ấy một cái, nhưng em đã không làm, em không thể động thủ với Nhất Thần, hơn nữa nội tâm của em đã chứng minh được điều gì đó...”

“Vậy còn kết quả?” rốt cục hân cũng mở miệng, giọng điệu tràn đầy áp lực, chua xót cùng bất an.

“Kết quả là... không yêu! Thật sự không yêu. Trước kia đều đã qua. Khiếu Dương, hãy tin em, em và Nhất Thần thật sự không có gì.”

“Anh tin.” Lăng Khiếu Dương đẩy Hữu Hi ra, ngón tay áp lấy hai má nàng, yêu chiều và dịu dàng. Đôi mắt đen thâm trầm nhìn nàng, lòng có chút hy vọng, Hữu Hi thật sự không yêu hân ta sao? Lòng hân vui sướng kích động, hân cúi đầu hôn Hữu Hi, “Có thích anh hôn không?” Giọng hân khàn khàn vang lên bên tai nàng.

Hữu Hi gạt đầu, thành thực nói: “Lại lần nữa đi, em vẫn muốn!” Lời của Dạ Si nàng không được tin..... không tin.....

Lăng Khiếu Dương hung hăng hôn môi Hữu Hi, nhưng lòng Hữu Hi lại hơi đau, vì nàng đang sợ...

Đêm đó Hữu Hi gặp ác mộng, nàng thấy Dạ Si bộ mặt dữ tợn xuất hiện trong giấc mơ.

Hân vẫn nói với nàng phải rời khỏi Lăng Khiếu Dương, bàn tay vốn dĩ trắng nõn của hân đột nhiên khô kiệt, bàn tay đó bắt đi Lăng Khiếu Dương, chìm vào trong bóng đêm.

Không! Hữu Hi muốn giữ lấy Lăng Khiếu Dương, muốn đuổi theo, nhưng hắn vẫn biến mất trước mặt nàng.

Hữu Hi bừng tỉnh, toát mồ hôi lạnh, nàng nghiêng người ôm chặt lấy Lăng Khiếu Dương bên cạnh, hắn vẫn ở đây, vẫn ở đây, chỉ là ác mộng thôi, ác mộng thôi!.

Nàng bình tĩnh lại, rồi để ý thấy Lăng Khiếu Dương nằm cạnh nàng, hòng nàng chột nghẹn lại. Nàng lay lay người hắn, hoảng loạn gọi tên hắn. “Khiếu Dương, anh tỉnh lại đi, Khiếu Dương”

Lăng Khiếu Dương mở mắt ra liếc nhìn Hữu Hi một cái, thờ dài rồi trở mình tiếp tục ngủ, Hữu Hi vội nhảy xuống giường, lui dần về phía sau cho đến khi chạm vào góc tường, nàng mở đôi mắt kinh hoàng nhìn Lăng Khiếu Dương từ xa, không dám tới gần hắn.

Không, ông trời, nàng nên làm gì bây giờ, làm sao bây giờ? Trong mắt Hữu Hi tràn ngập bất lực cùng sợ hãi.

Nàng biết, lời Dạ Si nói là sự thật, là sự thật!

Tuy Hữu Hi nói nàng không yêu Nhất Thần, từng yêu nhưng tất cả đã là quá khứ, nàng muốn sống vui bên hắn nhìn con trưởng thành, nhưng Lăng Khiếu Dương vẫn cảm giác được Hữu Hi đã thay đổi.

Hắn từ công ty trở về, nàng sẽ không nhào vào lòng hắn như trước, không dụi vào ngực hắn, cùng hắn tranh nhau cái điều khiển TV. Phần lớn thời gian của nàng là chăm sóc con, nếu không thì là chui vào thư phòng đọc sách để mặc hắn cô quạnh. Mỗi sáng, nàng cũng sẽ không đeo cà vạt cho hắn, không dùng bàn tay nhỏ bé đó vuốt lên những nếp gấp trên áo hắn nữa.

Sinh Lăng An đã được hai tháng mà nàng vẫn không cho hắn chạm vào, đôi khi còn mượn cớ chăm sóc Lăng An, sợ Lăng An quấy rầy hắn nghỉ ngơi nên ngủ ở phòng khác, để mặc hắn ngủ một mình. Giữa bọn họ bị một khoảng lạnh bao phủ, Lăng Khiếu Dương cảm giác nàng đã thay đổi. Nàng đối với hắn khách khí như đối với một người bạn. Trước kia lúc ăn cơm, hắn bế nàng trên đùi bón cơm cho nàng, nàng chưa từng từ chối, nhưng giờ nàng lại viện cớ từ chối, từ chối sự quan tâm của hắn, từ chối ở cùng một chỗ với hắn.

Hắn từ công ty gọi điện hẹn nàng ăn cơm, hoặc là đi dạo xung quanh một chút, Hữu Hi bảo nàng phải chăm sóc con không tiện ra ngoài.

Thái độ Hữu Hi như vậy làm cho mặt thiện trong tính cách của hắn bay hết lên mây!

Một ngày nọ, Lăng Khiếu Dương đi làm về, không ngoài dự đoán, hắn không nhìn thấy Hữu Hi với dáng vẻ thoải mái.

Hắn thay giày, vớt chìa khóa xe rồi đi đến phòng ngủ. Lăng An và Ngô mục đang ở cùng nhau, chắc Hữu Hi đang ở thư phòng.

Lăng Khiếu Dương đẩy cửa vào, nhìn thấy bóng dáng Hữu Hi đang đọc sách, hắn đi tới vòng tay ôm lấy nàng.

Hữu Hi quay lại nhìn thấy Lôi Dương, cười nhẹ, “Anh về rồi à?” Sau đó lại tiếp tục đọc sách, coi hắn là không khí.

Lăng Khiếu Dương cúi đầu ừ một tiếng, xoay người Hữu Hi lại làm hai người đối diện.

“Hữu Hi, sao không chịu nhìn anh? Sao không chịu ôm anh? Sao không chịu nói với anh một câu? Hữu Hi! Vì sao?”

Hữu Hi nhìn khuôn mặt đau thương cùng thống khổ của Lăng Khiếu Dương, nàng cố bắt mình vững tâm, lạnh lùng giải thích: “Anh nghĩ nhiều rồi, sang năm em định thi đại học nên muốn học nhiều một chút.”

Giọng điệu xa cách khách khí, lại là cái cớ chết tiệt này! Lăng Khiếu Dương giật cà vạt, tâm trạng khó chịu phiền muộn, hắn thô lỗ cởi vest vứt xuống đất.

Hắn buồn bực thờ dài một cái, ngẩng đầu nhìn trần nhà rồi lại cúi đầu xuống, đôi chân dài di chuyển hai bước, sau đó lại xoay người nhìn về phía Hữu Hi.

Lúc này Hữu Hi đã quay người lại cúi đầu đọc sách, hắn tức giận, hắn phiền muộn, nàng cũng không để ý.

Khóe môi Lăng Khiếu Dương run rẩy, nhìn Hữu Hi như vậy, hắn bất đắc dĩ lúng túng, có tức giận cũng không phát ra, có chuyện cũng nói không ra, cuối cùng hắn buồn bực đá đồng quần áo dưới đất, xoay người ra khỏi thư phòng.

Trước mắt Hữu Hi đã sớm mờ nhạt, một chữ trên sách cũng không nhìn rõ, nước mắt không kiềm được rơi xuống, một giọt, hai giọt.....”.

Chỉ cần quyết tâm, chỉ cần không yêu, chỉ cần có thể gần nhau thì tốt rồi, nàng sợ... sợ mất hắn.

Ngày hôm sau Lăng Khiếu Dương không đến công ty, Hữu Hi dậy sớm đi rửa mặt, Lăng Khiếu Dương cũng theo vào phòng tắm ôm lấy Hữu Hi từ sau lưng. Khuôn mặt cứng rắn còn mang vài phần buồn ngủ, chiếc cảm cương nghị gác lên vai Hữu Hi.

“Hôm nay không đến công ty sao?” Hữu Hi rửa mặt, lơ đãng hỏi, bỏ qua bàn tay xấu xa đang chạy trên người nàng, rửa mặt xong đi ra ngoài, mà Lăng Khiếu Dương vẫn dính chặt lấy nàng như trước.

Lòng ngực rắn chắc của hắn dán vào lưng nàng, giọng lạnh lùng: “Anh muốn cho em hạnh phúc, cho em vui vẻ, Hữu Hi, những thứ đó em có cảm nhận

được không?”

Hữu Hi gật đầu, cười nhẹ: “Em rất hạnh phúc, rất vui vẻ, thật đấy, Khiếu Dương...”

Lăng Khiếu Dương cười khổ: “Anh biết, anh không thể thay thế vị trí của anh ta trong lòng em, anh ta không đơn giản chỉ là Nhất Thần, anh ta là cái người Hoàng Bắc Thiên em yêu kia.”

Hắn biết Nhất Thần là ai, quả nhiên hắn biết, Hữu Hi hứa hẹn với Khiếu Dương, “Đừng nói nữa được không, em sẽ không rời khỏi anh, em sẽ ở bên anh cả đời.....”

“Hữu Hi, anh không cần em thương hại!” Lăng Khiếu Dương đẩy Hữu Hi ra, sắc mặt hắn có chút khó coi, tái nhợt lẫn ảm đạm thống khổ, bàn tay to nắm lấy vai nàng, “Nếu em yêu anh ta, muốn ở bên anh ta, anh sẽ không ngăn cản, với một người em không yêu ở cùng một chỗ em sẽ hạnh phúc sao? Từng đây ngày, sự lạnh lùng của em, sự xa cách của em anh chịu đủ rồi. Hữu Hi, em khóc vì cái gì?”

Hữu Hi lắc đầu, vội vàng giải thích: “Em thực hạnh phúc, Khiếu Dương... không phải thương hại, em thực sự hạnh phúc mà... Khiếu Dương...”

“Đó là cái gì? Hữu Hi, em yêu anh sao, là yêu sao? Mấy ngày nay đối xử với anh như vậy là vì sao, là chán ghét? Em đang nói dối chính mình, căn bản em không muốn ở cùng anh, em không vui vẻ, không hạnh phúc, nếu như vậy...”

“Không! Khiếu Dương. Em không có! Lời em nói đều là thật, em không hề không hạnh phúc, không vui vẻ...” trong mắt Hữu Hi đều là bối rối và sợ hãi.

Trên khuôn mặt cứng rắn của Lăng Khiếu Dương là sự đau đớn khó hiểu, cuối cùng hắn bật cười trào phúng, giống như tự giễu.

“Một khi đã như thế, vậy tại sao em trở nên lạnh lùng với anh như vậy? Thậm chí còn không muốn liếc nhìn anh, anh hôn em, ôm em em đều cự tuyệt, thậm chí cũng không muốn ngủ cùng phòng với anh. Hữu Hi, anh khó chịu, sao phải như vậy?”

Hữu Hi cứng đờ người không thể trả lời, lòng lại vô cùng thống khổ. Đúng vậy, đúng vậy! Nàng đã biết Lăng Khiếu Dương không thể chịu nổi, đã biết hắn đau đớn đến nhường nào.

Nhưng nàng phải làm thế nào mới đúng, làm như thế nào mới đúng đây?

Lăng Khiếu Dương nhìn Hữu Hi không nói, lòng hắn đau đớn, hắn xoay người vài bước mở cửa ra ngoài, hắn thậm chí muốn bình tĩnh một chút. Cuộc sống của bọn họ vẫn rất an ổn, cũng rất ngọt ngào, Hữu Hi đối tốt với hắn, có đôi khi khiến hắn nghĩ, Hữu Hi cũng đã sớm vô thức yêu hắn, nhưng mấy ngày nay thái độ lạnh lùng của Hữu Hi làm hắn khó chịu, hắn chịu không nổi...

Nhìn bóng dáng Lăng Khiếu Dương bỏ đi, trong lòng Hữu Hi hoảng hốt. Hắn muốn đi đâu? Hắn không cần nàng và Lăng An sao? Hắn muốn nàng và Nhất Thần nói lại tình cũ sao? Hắn tưởng nàng không vui, không yêu hắn, nghĩ nàng còn yêu Nhất Thần hay yêu Hoàng Bắc Thiên sao? Cho nên hắn muốn buông tay, đem nàng trả lại cho Nhất Thần?

Không! Nàng không thể không có hắn, không thể! Hữu Hi đau lòng vội vàng chạy về phía cửa, nàng mở cửa đang định lao ra thì lại sà vào một vòng ôm ấm áp, một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng, thân mình xoay tròn, nàng trở lại trong nhà, cửa bị Lăng Khiếu Dương đá đóng lại.

Hắn không đi, không đi, hắn không hề không cần nàng! Hữu Hi hoảng hốt ôm lấy thắt lưng hắn, “Không được bỏ em đi, không được!”

Hắn hung hăng hôn nàng, giọng khàn khàn hỏi: “Nói cho anh biết, Hữu Hi! Em đang sợ hãi cái gì? Nói cho anh biết!” Đúng vậy, hắn cảm giác nàng bất an và sợ hãi, nhưng nàng khóc vì chuyện gì?

Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nàng không có cách nào trả lời, nàng hôn môi hắn, không kìm lòng được hôn hắn.

Lăng Khiếu Dương gầm nhẹ một tiếng, những nụ hôn dồn dập đổ về phía Hữu Hi, mãnh liệt mà lại bất an, giống nhau muốn nuốt trọn nàng vậy.

“Khiếu Dương”. Thừa lúc nàng gọi, hắn lại hôn nàng

Hắn kéo nàng vào phòng ngủ, hai người lao vào cùng nhau ngã xuống giường

Nàng cảm thấy rất nóng, hôn phách phiêu du, nàng nhìn không được đáp lại Lăng Khiếu Dương, vòng tay quanh cổ hắn, hôn hắn,

Kịch liệt triển miên, lúc hắn nhấn vào trong cơ thể nàng, trong mắt nàng hạ xuống giọt lệ trong suốt.

Sau lúc kích tình hắn vẫn ôm lấy nàng, nàng chấp nhận sức nặng mà thân hình mạnh mẽ của hắn gây lên người mình.

Giọng nói trầm thấp của hắn mang theo mấy phần hy vọng, mười phần bá đạo: “Hữu Hi..Chỉ cần em còn muốn anh, anh sẽ không buông tay!”

Môi Hữu Hi hôn môi hắn, cúi đầu nói: “Em muốn anh”

Hắn rên nhẹ gọi tên nàng, lại một lần nữa giữ lấy nàng, nhấn vào nàng, khiến nàng vì hắn mà một lần nữa nở rộ, vì hắn mà say mê.

Một quãng triển miên.

Hữu Hi thực sự buồn ngủ, nàng cảm thấy bụng đói mới tỉnh lại, nhìn sang Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi kiểm lòng không dặng vươn tay miết lên khuôn mặt lạnh lùng của hắn, lông mày hắn nhíu chặt, sắc mặt hơi tái nhợt.

“A!” Lăng Khiếu Dương đột nhiên đau kêu lên một tiếng, tay nắm lấy tay Hữu Hi, bàn tay hắn như sắt, hắn nắm làm nàng đau, Hữu Hi cũng nhịn không được đau nên kêu lên.

Nàng nhìn khuôn mặt đau đớn của Lăng Khiếu Dương, thân thể hắn có những đốm màu đen chuyển dần sang sắc đỏ lửa, tựa như lửa đang thiêu đốt hắn vậy.

“Không, Khiếu Dương, Khiếu Dương...!” Hữu Hi hoảng sợ khóc lớn lên, tiến lên muốn ôm hắn, rồi lại phát hiện sự tiếp cận của nàng làm cho hắn càng thêm thống khổ. Hữu Hi nhớ tới lời nói của người đàn ông ở công viên kia, mặc nàng tái nhợt đầm nước mắt, nàng kinh hoàng, liền tục lui về phía sau, chạy khỏi phòng ngủ.

“Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?” Ngô mục bị bừng tỉnh chạy ra, nhìn về mặt sợ hãi của Hữu Hi lo lắng hỏi.

“Ngô mục, giúp cháu chăm sóc Khiếu Dương với, cháu...” Hữu Hi thống khổ mà tuyệt vọng, lo lắng cho hắn, cũng không dám tới gần hắn.

“Được được bác đi, phu nhân cháu đừng khóc!” Ngô mục nói xong đi tới phòng ngủ của Lăng Khiếu Dương. Hữu Hi lại đi tới phòng Lăng An, nàng khóc lóc quỳ xuống bên giường cậu bé, hai mắt đầm lệ, cúi đầu đau đớn nói, “Con... mẹ nên làm sao bây giờ, nên làm gì bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 17

Từ lúc rời khỏi công viên Hữu Hi không dám ở nhà, không dám gặp Lăng Khiếu Dương, nàng sợ, sợ hắn sẽ vì tình yêu nồng đậm của mình mà hồn phi phách tán. Về tới nhà nàng liền nhốt mình trong phòng, trong lòng nàng đều nghĩ đến Lăng Khiếu Dương và con. Nàng không biết mình phải làm sao bây giờ, nội tâm mâu thuẫn hỗn loạn, chỉ có rời đi mới là cách tốt nhất sao? Nhưng nàng không nỡ rời đi, thật sự không nỡ... Hữu Hi cuộn mình ở sô pha, trong lòng lo lắng cho Lăng Khiếu Dương, nàng nhớ Lăng An, g nhịn không được Hữu Hi gọi điện thoại về nhà.

Ngôi mục nghe điện thoại, Hữu Hi chỉ alo một tiếng đã nghe Ngô mục lo lắng nói: “Phu nhân! Là phu nhân sao, cháu đi đâu vậy? Tiên sinh thân thể không tốt, cháu nên ở bên cạnh chăm sóc chứ!”

Trong lòng Hữu Hi khó chịu, tay ôm trán, đau đớn hỏi: “Ngô mục, Khiếu Dương sao rồi? Lăng An có ngoan không? Có khóc không?”

“Tiểu thiếu gia đang ngủ, bác vừa pha sữa bột cho nó uống, tiên sinh đã không sao rồi, cái loại bệnh kì quái này cũng tự hết thôi, phu nhân...”

”Này, An Hữu Hi, em đi đâu đấy, lập tức về nhà cho anh!” đầu dây kia vang đến giọng Lăng Khiếu Dương nổi giận, qua điện thoại cũng có thể thấy hắn đang rất tức giận.

Tâm trạng Hữu Hi căng thẳng, nàng cuống quýt nói: “Hôm nay em không về, lúc khác em gọi cho anh sau!” Cạch! Hữu Hi cúp di động.

Hắn có thể quát to như vậy thật tốt! Chứng tỏ hắn không có việc gì, hắn vẫn khỏe. Vừa nghĩ xong thì điện thoại vang lên, là số của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi chần chờ một chút, nàng không nghe, nàng khóc to. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ....

Lăng Khiếu Dương cúp điện thoại, Hữu Hi lại không nghe điện thoại của hắn, hắn không hiểu nàng sao lại như vậy, không phải hôm qua bọn họ đã hòa hảo rồi sao? Tại sao vừa mới tỉnh lại cảm giác đã lại thay đổi, nàng lại trốn không về nhà với hắn.

Trước đó vài ngày ngủ riêng phòng với hắn, cái này còn có thể chịu đựng được, thế nhưng nàng rời nhà đi... Lăng Khiếu Dương sắc mặt lo lắng, giao Lăng An cho ngô mục chăm sóc rồi đi tìm Hữu Hi.

Hắn muốn hỏi Hữu Hi rốt cuộc nàng làm sao vậy? Sao phải trốn tránh hắn? Vì sao coi hắn lúc gần lúc xa? Hắn chịu không nổi... điều này khiến hắn sống không bằng chết, rốt cục là vì sao?

Lăng Khiếu Dương biết Hữu Hi không có nơi nào để đi ngoài căn phòng cũ, hắn không nghĩ nàng đi nơi nào khác.

Đi tới dưới tầng căn phòng cũ của Hữu Hi, hắn phanh mạnh xe lại chạy lên lầu, đi đến trước cửa gỗ cửa, cánh cửa bị hắn gõ rung lên bần bật.

Trong phòng, Hữu Hi nghe tiếng đập cửa thô lỗ, lòng hơi sợ ngồi bật dậy. Nàng không bật đèn, trong phòng tối đen che giấu thân sắc đau khổ yếu ớt.

“An Hữu Hi! Anh biết em ở bên trong, mở cửa nhanh!” không thấy Hữu Hi đáp lại, Lăng Khiếu Dương ở ngoài cửa không kiên nhẫn gọi to.

Hữu Hi nghe thấy giọng Lăng Khiếu Dương. Nàng cúi đầu bịt chặt lỗ tai, trong lòng sợ hãi thầm gọi, “Lăng Khiếu Dương, anh mau tránh xa đi, tránh xa đi, nếu không anh sẽ biến mất mất, tránh xa đi, tránh xa đi.....”.

Chẳng lẽ lời cầu nguyện của nàng có tác dụng? Tiếng đập cửa đột nhiên biến mất, Hữu Hi ngẩng đầu, nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài không thanh âm, nàng nghĩ Lăng Khiếu Dương đã đi rồi, đang định thở dài một hơi lại nghe thấy tiếng cửa bị mở tung, nàng hoảng loạn nhảy xuống giường, vội khóa trái cửa phòng ngủ, dùng thân thể tựa chặt vào cửa, giấu lại thì Lăng Khiếu Dương mạnh như vậy, một cái khóa nhỏ nhỏ sao ngăn nổi hắn.

Lăng Khiếu Dương đứng trước cửa phòng ngủ, xoay nắm cửa không được, có chút nôn nóng gọi: “An Hữu Hi! Mở cửa cho anh! Nói rõ ra vì sao lại trốn tránh anh?!”

Hữu Hi từ từ nhắm hai mắt lại, trong lòng đau đớn cúi đầu nói: “Anh đi đi! Em sẽ không mở cửa, con còn cần anh chăm sóc, anh trở về đi, em muốn mình yên lặng một chút.....!”

Lăng Khiếu Dương hạ giọng: “Hữu Hi! Nghe lời đi, theo anh về nhà, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Nhớ lại dáng vẻ đau đớn của Lăng Khiếu Dương hôm qua, Hữu Hi sợ hãi, “Em không cần về nhà, em không cần nhìn thấy anh, cũng không cần ở gần anh, anh đi đi!”

Lời nói của Hữu Hi làm lòng Lăng Khiếu Dương đau nhói, hắn tức giận đá một cái vào cửa, gầm nhẹ: “An Hữu Hi! Nói anh biết đã xảy ra chuyện gì? Đêm qua không phải rất tốt sao? Sao hôm nay lại như lúc đầu? Không chỉ lạnh lùng mà còn bỏ nhà trốn tránh anh. Sao em vui buồn thất thường như vậy? Đùa giỡn anh vui lắm có phải không?!”

Hữu Hi thống khổ: “Khiếu Dương... xin anh đi đi được không, để em một mình.....”

Lăng Khiếu Dương không chịu nổi Hữu Hi như vậy, hắn lạnh giọng uy hiếp: “Em tự mình mở cửa hay để anh động thủ đây? Tự mình đi ra hay để anh dùng vũ lực?”

”Lăng Khiếu Dương! Anh nghe không hiểu sao? Em không muốn gặp anh! Không muốn sống cùng anh dưới một mái nhà, không muốn tới gần anh, không muốn..... anh..... anh sao phải ép em như vậy?” Hữu Hi không nhịn nổi rơi nước mắt, không phải nàng không muốn, mà là không thể, lời của nàng làm bị thương chính nàng và hắn.

Ngoài cửa lặng im lặng, thật lâu sau mới vang lên giọng Lăng Khiếu Dương nặng nề mà thống khổ:” Em... nói thật không?”

Không! Hữu Hi lắc đầu, không phải là sự thật! Nàng xoay người định mở cửa, nhưng kiềm lại, tựa đầu lên cửa chịu đựng nỗi đau, “Xin anh, đi đi!”

Lăng Khiếu Dương gục đầu mạnh vào cửa, nỗi đau lan ra trong tim Hữu Hi.....

“Là vì anh ta sao? Em còn yêu anh ta, cùng anh ở bên nhau có phải rất khổ sở không?! Có phải không!” Hắn hỏi.

”Đúng!” Hữu Hi khóc, “Em không yêu anh, em yêu anh ta, cho nên em khổ sở, mâu thuẫn, cho nên em lạnh lùng với anh, tại sao..... anh không nên ép em nói ra? Lăng Khiếu Dương! Em không muốn gặp anh... Anh đi đi!”

”Được! An Hữu Hi!” Lăng Khiếu Dương đập mạnh vào cửa, đánh giọng: “Anh đi!”

Tiếng bước chân vang lên, trong phòng im lặng, im lặng đến nỗi làm người ta hoảng hốt.

Hữu Hi lang thang trên đường, nàng phải cố chịu đựng, vì hắn, nếu không hắn thực sự hồn phi phách tán mất.

Nàng khát vọng có thể cùng Lăng Khiếu Dương ở bên nhau cả đời, khát vọng ấy xuất hiện sau khi nàng hiểu lòng mình có thể yêu thương hắn, nhưng tình yêu của nàng lại sẽ làm hắn hồn phi phách tán.

Thật sự chỉ có thể lựa chọn rời đi? Không! Nàng thực không thể tưởng tượng nổi việc rời khỏi hắn, chỉ cần nghĩ đến mỗi ngày không được nhìn thấy hắn, không được nghe giọng hắn, không nhìn thấy khuôn mặt hắn, lòng của nàng đau đớn khôn nguôi.

Thì ra hắn đã từng bước từng bước đi vào lòng nàng, mà nàng lại không hề hay biết.

Bất tri bất giác, Hữu Hi phát hiện mình đã đi tới trước cửa công viên XX.

Nàng hơi run một chút, người cũng hốt hoảng đi vào, ở nơi này, Dạ Sĩ nói cho nàng biết nàng không thể nói yêu, không thể yêu Lăng Khiếu Dương, nàng không nghĩ tới nàng lại đến đây.

Hữu Hi ngẩng đầu nhìn mọi người chơi đùa, có nhà ba người, có người yêu thân mật, cũng có tốp năm tốp ba bạn bè, trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười, vô ưu vô lo.

Hữu Hi ngồi xuống chiếc ghế dài day day trán, nàng muốn suy nghĩ lại một chút, ngẩng đầu lên, không biết từ khi nào đã thấy một người.

” Dạ Si!” Hữu Hi nhin không được gọi to một tiếng, nắm chặt lấy tay Dạ Si, không phải hư ảo, là Dạ Si thực.

Dạ si nhìn động tác của Hữu Hi, nhẹ nhàng nở nụ cười “Sao, tin lời tôi nói chưa?”

” Dạ Si! Dù anh là người hay quý, là thần hay là yêu, chỉ xin anh nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao Lăng Khiếu Dương không thể có được tình yêu của tôi? Tại sao tôi không thể nói với anh ấy tôi yêu anh ấy? Tôi không thể rời khỏi anh ấy, tôi không muốn chia li với anh ấy nữa!” Nàng có thể giữ miệng mình không nói yêu anh ấy, nhưng sao có thể quên nỗi trái tim mình không yêu?

Dạ Si nhủ thầm, “Cô định bóp chết tôi à, buông tay trước đã!”

Lúc này Hữu Hi mới ý thức được mình sợ Dạ Si biến mất nên đã dùng hơi nhiều sức, “Anh đồng ý không đột nhiên biến mất tôi mới buông tay!”

Dạ Si khẽ hừ một tiếng, “Tôi định biến mất thì sao cô giữ được!”

Hữu Hi nghĩ một lát rồi thả tay ra, chau mày nhìn Dạ Si, “Được, anh có thể nói rồi!”

Dạ Si suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Nói ngắn gọn thôi, kết quả hôm nay, đều là bởi vì chữ tình của Lăng Khiếu Dương với cô, hấn có thể vì đội cô mà trả một cái giá rất đắt, có một số việc không thể nói rõ ràng, biết qua loa là được rồi.”

” Chuyện đó anh ấy biết không?”

Dạ Si lắc đầu, “Anh ta không biết nếu cô yêu anh ta anh ta sẽ hồn phi phách tán, chỉ cần có thể đội cô, anh ta sẽ trả bất cứ giá nào.”

Hữu Hi biết tính tình của Lăng Khiếu Dương, cho dù biết hậu quả hấn cũng vẫn làm như vậy.....

“Có biện pháp gì không?..... Dạ Si. xin anh giúp tôi, tôi không muốn chia lìa với anh ấy!”

Dạ Si nhìn Hữu Hi đau đớn, lại quay đầu nhìn đứa trẻ vui cười phía trước, hấn không hiểu tình yêu là cái gì, có thể khiến người ta mê, làm người ta say, khiến người ta liều lĩnh.... sinh tử cũng mặc.....

Hữu Hi về nhà, nàng gọi điện thoại trước, Ngô mụ cho nàng hay Lăng Khiếu Dương không ở nhà lúc này nàng mới dám về, ở nhà ngoài Ngô mụ còn có con trai nàng.

” Phu nhân, cháu.....”

” Ngô mụ, bác đi nghỉ đi.....!” Hữu Hi ngắt lời Ngô mụ, không muốn nói chuyện nhiều.

” Haiz.....!” Ngô mụ thở dài xoay người rời khỏi, trong lòng nghĩ gì không rõ.

Hữu Hi ôm Lăng An vào lòng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, nàng lặng thinh nói với con, “Xin lỗi, mẹ xin lỗi”, nàng không nên bỏ lại Lăng An như vậy, nhưng nàng sợ, nàng sợ bố Lăng An sẽ biến mất trước mặt nàng.

Có điều, mọi chuyện luôn có cách giải quyết của nó, Hữu Hi hy vọng sẽ có kết quả.

Tay Lăng An vô tình cầm lấy tóc Hữu Hi, khuôn mặt nhỏ nhắn cười cười, ánh mắt đen láy qua lại dường như muốn nói cho Hữu Hi biết cậu rất nhớ mẹ.

Lăng An ngủ yên trong lòng Hữu Hi, nàng luyến tiếc đặt thằng bé xuống giường.

Luyến tiếc...luyến tiếc, thật sự luyến tiếc. Hữu Hi hôn bàn tay bé xíu của Lăng An, lòng nàng đau từng đợt, nước mắt cũng không kiềm được rơi xuống.

Không biết bé như vậy bao lâu, Hữu Hi mới đặt Lăng An lại xuống giường, nhìn Lăng An ngủ, nước mắt nàng tràn ra không cách nào dừng được.

Nàng ngoái nhìn thằng bé không nở rời đi, cuối cùng đành kiềm lòng xoay người, vừa định ra khỏi phòng thì bị cuốn vào trong một vòng ôm ấm áp.

Vòng ôm quen thuộc nhưng nhớ, Hữu Hi ngẩng đầu nhìn chủ nhân của vòng ôm, vài ngày không nhìn thấy Lăng Khiếu Dương lòng nàng đã bắt đầu rung động..... Mặt nàng nháy mắt tái nhợt.

“Sao lại khóc?” Lăng Khiếu Dương nhìn mặt Hữu Hi đầm lệ, theo quán tính định vươn tay gạt những giọt nước mắt đó.

Hữu Hi hoàn hồn, bối rối lui về phía sau, tay Lăng Khiếu Dương đông cứng giữa không trung, trong đôi mắt đen là nỗi đau sâu sắc. Nàng không cho hấn chạm vào, hấn cười khổ một chút, nàng cũng chẳng muốn nhìn thấy hấn, Ngô mụ nói hấn không có nhà nàng mới bằng lòng trở về, bao ngọt ngào lúc trước đã tiêu tan như bọt biển. Bắt đầu từ khi nào vậy? Hình như là từ lúc biết chuyện Nhất Thần ly hôn.

Hữu Hi nhìn thấy nỗi đau trong mắt hấn, nàng cúi đầu: “Thực xin lỗi.....!”

Lăng Khiếu Dương khẽ hừ một tiếng, “Xin lỗi cái gì?”

Hữu Hi không trả lời, nàng gắng làm bản thân bình tĩnh, trống rỗng, đăm đăm... nàng đi đến trước giường lấy ra một phong bì đặt lên giường Lãng Khiếu Dương.

“Em đi đây, anh xem đi.”

Lãng Khiếu Dương liếc mắt nhìn vật Hữu Hi để trên giường, lòng đau thắt lại, bàn tay để trong túi quần tựa vào khung cửa.

“Đó là cái gì?”

Hữu Hi cắn môi, không cho nước mắt chảy xuống, “Khiếu Dương, em muốn tạm thời rời khỏi đây một thời gian, Lãng An.. anh nhớ chăm sóc tốt Lãng An, chờ em. .... chờ em trở lại.”

Mặt Lãng Khiếu Dương trong nháy mắt cứng đờ, hốc mắt ửng đỏ, hấn ngẩng đầu lên không cho nước mắt hạ xuống, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Hữu Hi, tức giận nói: “An Hữu Hi, tại sao... em không cần anh cũng được, nhưng ngay cả con em cũng có thể bỏ lại sao?!”

“Hiện tại anh nghĩ thế nào cũng được, em đi đây!” Hữu Hi sợ nàng không kìm lòng nổi, sợ tình yêu của nàng phá hủy người đàn ông trước mặt thành một làn khói.

Nàng cố khiến cho bản thân kiên cường, đi qua người hấn cố ép mình không được quay đầu.

Lãng Khiếu Dương nhìn bóng dáng Hữu Hi rời đi, đau lòng không chịu nổi, Hữu Hi! Em muốn giống như trước đây, không quay đầu lại, chỉ để lại cho anh một bóng hình sao?

“Hữu Hi đừng đi!” Lãng Khiếu Dương đau đớn gọi một tiếng, cuối cùng hấn không chịu nổi bước đến ôm chầm lấy Hữu Hi từ phía sau, không buông tay, không buông tay, không cho nàng đi.

Thân hình Hữu Hi cứng đờ, Lãng Khiếu Dương đau đớn giữ nàng lại làm lòng nàng không khỏi run run.

Đừng đi! Nàng cũng không muốn đi. Nhưng đây là con đường duy nhất. Hiện tại nàng chưa thể nói gì được, tạm thời đau đớn để đổi lấy hạnh phúc là đáng giá, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống đậu trên lưng bàn tay hấn.

Hữu Hi không giữ được cánh tay Lãng Khiếu Dương, nàng sợ chuyện đáng sợ đó sẽ xảy ra, nàng cố gắng nhắm trong lòng mình, người nàng yêu là Nhất Thần, là Hoàng Bắc Thiên, là Lãng An, là chính mình, là em trai, là người nàng quen biết, nhưng nàng cố gắng chối bỏ tình yêu nàng dành cho Lãng Khiếu Dương.

Nhưng nàng lại nghe thấy tiếng Lãng Khiếu Dương đau đớn kêu, hấn lại xuất hiện bệnh trạng quái dị kia.

Hữu Hi hoảng sợ giãy dụa, hô to buông tay, gọi Ngô mụ rồi gắng đẩy Lãng Khiếu Dương ra, chạy thẳng ra ngoài biệt thự không dám quay đầu lại.

Nàng tựa vào một gốc cây thờ đóc, bối rối lấy điện thoại ra gọi về nhà.

Người nghe điện thoại là một người hầu khác, Hữu Hi lo lắng hỏi: “Khiếu Dương sao rồi? Anh ấy sao rồi?”

“Mọi người đã đỡ tiên sinh về phòng rồi ạ. Phu nhân! Sao cô có thể bỏ đi không quan tâm đến tiên sinh như vậy? Tiên sinh bị bệnh rồi, phu nhân...”

Hữu Hi vội vàng ngắt điện thoại, Dạ Sĩ đã nói sẽ lại có vài lần như vậy, dù là nàng không nói yêu thì Lãng Khiếu Dương cũng sẽ bị hôn phi phách tán.

Lãng Khiếu Dương không biết thân thể mình làm sao, đi bệnh viện khám cũng không tra ra bệnh gì, về đến nhà lại nhìn thấy tờ giấy Hữu Hi để lại.

Là cái gì?

Đơn ly hôn sao?

Lãng Khiếu Dương muốn mở ra xem nhưng bàn tay lại run run, hấn ném phong bì xuống đất, tất cả coi như đã xong rồi đi.

Nhìn căn phòng rộng lớn nay đã không có Hữu Hi, thế này vẫn còn là nhà sao? Lãng Khiếu Dương suy sụp ngồi xuống.

Lúc này Lãng An đột nhiên khóc lớn lên, ngắt ngang suy nghĩ đau đớn của hấn, hấn vội vàng ôm lấy Lãng An, đôi mắt đen đều là tình thương.....

“Con à, về sau cha con chúng ta phải sống nương tựa lẫn nhau... Hãy để cho mẹ con đi tìm hạnh phúc của cô ấy đi, chúng ta cùng nhau chúc phúc cho cô ấy. Chỉ cần cô ấy cảm thấy hạnh phúc, cứ để cô ấy đi thôi...”

Trong mắt hấn có một giọt nước mắt rơi xuống, lạnh lùng lướt qua khuôn mặt cương nghị...

Một năm sau,

Một năm so với một ngàn năm không phải quá lâu, nhưng một năm này đối với Lãng Khiếu Dương mà nói đúng là quá gian nan.

Hữu Hi hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của hắn, ngay cả việc yên lặng dõi theo nàng hắn cũng không làm được.

Hắn nghĩ Hữu Hi rời khỏi hắn là vì Nhất Thần, nhưng sau này chứng minh hắn đã sai, vì Nhất Thần đi Mỹ một mình, hắn không ở cùng Hữu Hi.

Hắn dùng hết cách để điều tra nhưng vẫn không tìm được Hữu Hi, hắn không nghĩ ra vì sao Hữu Hi lại quyết tâm rời bỏ hắn, ngay cả con cũng bỏ lại.

Ngay cả lúc hắn đau đớn không chịu nổi, nàng cũng có thể nhẫn tâm bỏ mặc hắn.

Thời gian một năm, thậm chí ngay cả điện thoại nàng cũng không gọi, dù là không muốn nhìn thấy hắn, nhưng nhất Lăng An cũng là cốt nhục của nàng, nàng lại có thể chẳng hề quan tâm. An Hữu Hi, nàng rất nhẫn tâm, rất tuyệt tình!

Mặc kệ trải qua bao nhiêu năm tháng, nàng vẫn không thể yêu hắn, có điều dù làm gì, hắn vẫn yêu nàng không thể thay đổi. Biến người mờ mịt, hắn không tìm được nàng. Bao nhiêu đêm hắn trằn trọc khó ngủ, trong đầu đều là những kí ức sống bên Hữu Hi không thể quên.

Lăng An hơn một tuổi vẫn không biết nói, nó rất ngoan ngoãn, thậm chí không khóc không nghịch, quả thực không giống một đứa trẻ hơn một tuổi.

Nhưng cậu bé rất thích Lăng Khiếu Dương, thích ở bên cạnh hắn, lúc hắn từ công ty về nhà cậu bé sẽ chu miệng lên thơm hắn, tuy làm đầy đầy nước miếng lên mặt hắn nhưng có như vậy hắn mới có thể cảm thấy bản thân còn có ý nghĩa để sống, hắn không hoàn toàn cô độc.

Lúc hắn làm việc trong thư phòng, Lăng An sẽ ngoan ngoãn ngồi trên thảm chơi đồ chơi, không nghịch ngợm không làm ồn, không nói lời nào.

Đưa Lăng An đi khám bệnh, bác sĩ nói thẳng bé tất cả đều bình thường, cũng không phải chứng tự cảm, không nói lời nào có thể do chưa hướng dẫn đủ.

Thật sự hắn đã dạy Lăng An nói chuyện, nhưng Lăng An vẫn dùng đôi mắt giống hệt Hữu Hi nhìn hắn, sau đó dùng cái miệng đầy nước miếng đi cắn mặt hắn.

Đêm khuya, hắn thường giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy bên cạnh có một cơ thể bé nhỏ đang nằm mới lại yên tâm nằm xuống.

Ở ngoài hắn sống chẳng khác gì chết, cảm giác như tâm tính thiện lương của mình đã mất hẳn, hắn không thiết bất cứ một thứ gì.

Sau một ngày làm việc, Lăng Khiếu Dương chuẩn bị về nhà chăm sóc Lăng An thì nhận được một cuộc điện thoại.

“Lăng, em đang ở dưới lầu công ty anh.” Đầu điện thoại bên kia vang đến một giọng nữ.

“Có việc gì?” Hắn nhíu mày lạnh giọng hỏi.

“Em vừa mới làm nhiệm vụ trở về, tiện thể đến xem anh!”

“Hai phút!” Lăng Khiếu Dương đơn giản nói một câu, đứng dậy khoác áo vào đi về phía thang máy.

Một năm dường như hắn chưa từng cười.

Lăng Khiếu Dương không có nhiều thời gian ở ngoài, bởi hắn bận chăm sóc Lăng An.

Lái xe chờ Lưu Vân về nhà, có lẽ nơi đó không còn gọi là nhà được nữa. Dù có là nhà cũng là một cái nhà không đúng nghĩa.

Lưu Vân phá vỡ sự yên lặng trong xe, cô nhìn Lăng Khiếu Dương: “Lăng, anh vẫn còn chờ cô ấy sao?”

Đôi môi khẽ nhếch, mong Lăng Khiếu Dương không trả lời nhưng sắc mặt hơi âm trầm, đôi mắt đen nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lưu Vân chống tay lên cằm nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, trong lòng có chút ghen tị với Hữu Hi, cũng có chút buồn cho Hữu Hi.

Nếu nàng đã có thể buông tha cho Lăng Khiếu Dương và đứa bé, tại sao đi rồi vẫn phải chiếm cứ trái tim của Lăng Khiếu Dương?

Về tới biệt thự, Lăng Khiếu Dương mở cửa đi vào, Lưu Vân đi theo phía sau hắn, chỉ là trong nháy mắt, trái tim Lăng Khiếu Dương đột nhiên nhảy lên mãnh liệt, ầm ầm, hắn còn chưa kịp thay giày, cũng không biết vì sao, lập tức chạy về phía phòng ngủ.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, hắn nhìn thấy trên chiếc giường hắn đã cùng Hữu Hi triền miên vô số lần có hai mẹ con...

Trên mặt người phụ nữ là ánh sáng tình thương của người mẹ, trong vòng tay là đứa con nhỏ đang vui đùa ngủ.

Khuôn mặt nàng trắng nõn gần như trong suốt, hai mắt nhắm lại, đôi lông mi dài run nhẹ, nàng xinh đẹp động lòng người, nàng ầm ầm người khác muốn ôm vào trong ngực.

Lăng Khiếu Dương một câu cũng không dám nói, trái tim lo lắng đập mạnh, hắn sợ đây là mộng, chỉ cần khẽ chạm vào sẽ biến mất.

An Hữu Hi! Nàng cứ như vậy đột nhiên trở về trong cuộc sống của hắn, cứ tự nhiên như vậy nằm trên giường, coi như chưa từng rời đi.

Tay Lăng Khiếu Dương run run, hần đánh rơi chiếc chìa khóa xuống đất, tiếng động phát ra đánh thức Hữu Hi.

Nàng chậm rãi mở mắt, nhìn thấy trước mặt là người nàng yêu, nàng nở một nụ cười dịu dàng, nàng hần là đã dọa hần rồi. Nàng rời khỏi Lăng An, xuống giường, nhẹ giọng gọi: “Khiếu Dương!”

“Lăng, anh sao vậy?” Lư Vân nhìn Lăng Khiếu Dương cứng đờ đứng im một chỗ bèn đi qua hỏi.

Lăng Khiếu Dương chết lặng, hờ hững, nụ cười của Hữu Hi đông cứng trên mặt.

Hần nhặt chìa khóa lên rồi xoay người, không nhìn tới Hữu Hi, đi tới phòng khách cời áo khoác vứt trên sofa.

“Về lúc nào vậy?” Hần tựa như đang hỏi một người bạn bình thường, khẩu khí lạnh lùng làm cho Hữu Hi không chịu nổi.

Hữu Hi gọi, “Khiếu Dương!”

“Trở về thăm con sao?” Lăng Khiếu Dương ngồi trên sofa châm một điếu thuốc, “Xem xong..... em có thể đi rồi.”

Hần bảo nàng đi, hần lạnh lùng như vậy... Hữu Hi sắc mặt tái nhợt đứng yên, không thể tiến cũng không thể lùi.

“Khiếu Dương, em muốn nói chuyện riêng với anh, được không?”

“Nơi này không có người ngoài.” Ý nói có chuyện gì cứ nói ở đây, nói riêng không quan trọng.

Nghe thấy lời nói của Lăng Khiếu Dương, Hữu Hi mỉm cười, cũng không có vẻ khó chịu, nàng nhẹ giọng: “Vậy để ngày khác cũng được, hai người nói chuyện đi, em đi trước, em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Hữu Hi nói xong rồi đi, Lăng Khiếu Dương dụi mạnh điếu thuốc đang hút dở vào trong gạt tàn.

Lư Vân ngồi bên cạnh Lăng Khiếu Dương, tự mình châm lấy một điếu thuốc hút, ” Không phải anh vẫn chờ cô ấy trở về sao, hiện tại người đã về rồi, em nghĩ anh cũng nên từ từ nói chuyện với cô ấy, có lẽ..... có nỗi khổ riêng!”

” Không có chuyện gì cô có thể đi rồi!” Lăng Khiếu Dương nói xong đứng dậy, không hề để ý tới Lư Vân rồi nhốt mình trong phòng ngủ.

Lư Vân cười đau khổ, đứng dậy ra khỏi cửa.

Hữu Hi gặp em trai, cũng gặp Thảo Lan. Thảo Lan và em trai đều hỏi nàng vì sao lại bỏ đi, rồi vì sao lại trở về, đã xảy ra chuyện gì.

Hữu Hi không trả lời vì chuyện này rất hoang đường, có lẽ ngoài Lăng Khiếu Dương ra không có người tin.

Nhưng nàng không thể nói cho hần, không thể nói điều gì cả! Chỉ có thể hy vọng hần sẽ không quá tức giận.

Thảo Lan hẹn nàng đến chỗ Đêm Paris của Cường Tử chơi, nàng đồng ý đi đến cửa club, Thảo Lan đứng ở cửa chờ nàng rồi cùng đi vào.

Mở cửa căn phòng ra, Hữu Hi nhìn thấy Lăng Khiếu Dương đã ngồi ở đó.

Hần lạnh lùng liếc nhìn nàng rồi nâng cốc rượu lên uống.

Hữu Hi cười cười chào hỏi, “Đã lâu không gặp mọi người.”

“Ngồi đi, Hữu Hi!” Thảo Lan nhiệt tình lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh Lăng Khiếu Dương.

Một khắc im lặng, dường như mọi người đều bị sự lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương cuốn hút, chỉ có Thảo Lan dùng hết sức khuấy động không khí. Lúc thì lôi kéo Tạ Tấn Thiên ca hát, lúc thì lôi kéo Cường Tử và bạn gái khiêu vũ, lúc lại bắt Cường Tử công bạn gái chạy.

Đây không phải là chơi, mà là bị chơi.

Hữu Hi ngồi bên cạnh Lăng Khiếu Dương, vẻ mặt mỉm cười, nàng nhìn Thảo Lan đi đầu pha trò, có đôi lúc muốn quay lại nói chuyện với Lăng Khiếu Dương nhưng hần lại lạnh mặt.

Mọi người chơi đùa, còn Lăng Khiếu Dương lạnh lùng ngồi một chỗ uống rượu, cuối cùng hần đặt mạnh ly rượu lên bàn, giọng nói hơi lạnh lẽo: “Mọi người chơi đi, tôi đi trước!”

Cường Tử nói: “Haiz, Khiếu Dương, anh uống rượu rồi không thể lái xe, thôi hôm nay đừng đi nữa.”

“Tôi không đi con tôi làm sao bây giờ!” hình như Lăng Khiếu Dương hơi say, hần nói một câu xong liền đi ra phía ngoài.

Hữu Hi đứng dậy nói với mọi người: “Em không uống rượu, em đưa anh ấy về, mọi người cứ chơi đi!”

Nàng nói xong theo ra ngoài, nhìn Lăng Khiếu Dương hơi lão đảo, nàng biết hắn đã khá say.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, Lăng Khiếu Dương mở cửa xe, lúc muốn lên xe Hữu Hi ngăn hắn lại.

“Anh uống nhiều rượu rồi, không thể lái xe.”

“Cảm ơn đã nhắc nhở!” Lăng Khiếu Dương nhẹ nhàng đẩy Hữu Hi ra, lên xe đóng cửa khởi động xe.

Nàng nhìn chiếc đèn pha biến mất dần trong mắt, bất đắc dĩ bắt một chiếc taxi về phòng cũ của mình.

Vào cửa nàng hát giày cao gót ra, uống một cốc nước rồi khẽ thở dài.

Đi vào phòng ngủ chợt thấy một bóng đen trong phòng, chiếc cốc Hữu Hi cầm trong tay cũng rơi xuống đất.

Tay bật đèn, nàng nhìn thấy Lăng Khiếu Dương ngồi trên giường, đôi mắt đen mang theo chút lạnh lẽo nhìn nàng.

“Sao anh lại ở trong này? Không phải anh đi chăm sóc con sao?”

Lăng Khiếu Dương đứng dậy tới gần Hữu Hi, Hữu Hi lui về phía sau hai bước, thân mình dán vào vách tường, tay hắn chống lên giam cầm nàng trong lòng.

“An Hữu Hi! Em nói đi! Sao em lại trở về? Không nói một tiếng đã đi, lại không nói một tiếng đã về, em có ý gì? Há?”

Hữu Hi mỉm cười, không cần hắn nói lời lạnh nhạt nữa, nàng ôm lấy thắt lưng hắn, hít lấy hương vị của hắn, cúi đầu nói, “Bởi vì em muốn ở bên cạnh anh.”

“Đây là cái lý do chết tiệt gì?” Lăng Khiếu Dương đẩy Hữu Hi ra, “Chơi vui không? An Hữu Hi, em chơi như vậy vui không?”

“Em nói thật, Khiếu Dương, em muốn ở bên anh, cho đến lúc em chết.....”

Lăng Khiếu Dương cười lạnh: “Thật êm tai! An Hữu Hi! Sao em không nói là em nhớ con nên mới về? Lúc đi em có nghĩ tôi sẽ đau thế nào không? Giờ lại nói muốn ở bên tôi, em xem mình là thánh thần hay xem tôi là đồ ngốc?”

“Khiếu Dương, không phải như thế... không phải...”, Hữu Hi bốc đồng ôm lấy hắn.

“Em đã quên em nói gì rồi sao? Em không muốn gặp tôi, không muốn sống cùng tôi dưới một mái nhà, không muốn tới gần tôi, không muốn..... yêu tôi..... Nếu tôi đã làm em khổ sở như vậy thì việc gì phải ở bên tôi nữa?” Lăng Khiếu Dương nói xong đẩy Hữu Hi ra đi ra ngoài. Tại sao hắn lại tới đây, vì sao lại muốn tới đây?

Hữu Hi hướng về phía bóng dáng Lăng Khiếu Dương hô lớn: “Không, Khiếu Dương, không phải vậy! Em yêu anh, Lăng Khiếu Dương, em yêu anh!”

“Em yêu anh!”, ba chữ này nặng nề khắc vào lòng Lăng Khiếu Dương, loại cảm giác này không thể dùng lời mà diễn tả được.

Cuối cùng hắn cũng bước, thân hình cao lớn chậm rãi xoay người, đôi mắt đen nhìn Hữu Hi, một lần nữa đi tới bên cạnh nàng, cẳng tay duỗi ra kéo nàng vào ngực. Hữu Hi ôm hắn, hôn hắn.

Sao nàng lại có thể tra tấn người khác như vậy? Hắn đã đình bụng tay, nàng lại có thể khiến hắn không thể buông tay, đôi môi mang theo vị rượu hôn Hữu Hi say đắm. Một năm! Đã một năm hắn không hôn nàng, hương vị của nàng, sự mềm mại của nàng là điều hắn khát vọng mà quen thuộc.

Vì sao hắn không thể loại bỏ nàng ra khỏi lòng mình, vì sao? Hắn cuồng loạn hôn nàng, đem cả yêu lẫn hận bộc phát ra như muốn nuốt trọn Hữu Hi. Nụ hôn mãnh liệt không chút nhẹ nhàng, là giữ lấy, là trừng phạt, là đòi lấy, hắn xé rách quần áo nàng, hai người cũng ngã nhào trên giường.... Khi vật cứng rắn của hắn tiến vào nàng, hắn gầm nhẹ: “Hữu Hi..... Anh cũng đã mệt mỏi rồi.....!”

Hữu Hi khóc, hắn bỏ nàng rồi sao? Không yêu nàng nữa sao? Nàng ôm chặt hắn không muốn buông tay... Hắn rong ruổi trên người nàng, làm cho nàng trầm luân, mất đi năng lực tự hồi bản thân.

...

Ngày hôm sau, người tỉnh lại sớm nhất là Lăng Khiếu Dương, mở mắt ra nhìn thấy Hữu Hi vẫn còn đang trong giấc mộng.

Giống như trở lại cuộc sống một năm trước của họ, mỗi ngày thức dậy đều nhìn thấy người phụ nữ mình yêu nằm trong lòng, thật là hạnh phúc biết bao!

Nhưng sau đó tất cả đều thay đổi, Hữu Hi không hề cười với hắn, lạnh lùng, không cho hắn tới gần, giống như trên người hắn có dịch bệnh.

Phân phòng ngủ, trốn tránh hắn... còn nói không yêu hắn, không muốn tới gần hắn, không muốn nhìn thấy hắn.

Thậm chí còn bỏ lại đơn li hôn, không nói một lời biến mất khỏi thế giới của hắn, nhưng đêm qua, nàng nói nàng yêu hắn.

An Hữu Hi, rốt cuộc em đang làm gì? Tại sao phải như vậy? Hấn không biết nàng suy nghĩ gì, quả thật không biết.

Tay hấn dừng lại trên thân thể mềm mại của nàng, vuốt ve mỗi chỗ hấn đã quen thuộc.

Cuối cùng hấn tạm dừng ở ngực nàng, nơi này, trái tim này, thật sự yêu hấn sao? Thật sự yêu sao? Da thịt nàng ấm áp, thậm chí có thể cảm nhận được dòng máu lưu thông. Bàn tay hấn đặt lên trái tim nhưng không hề thấy nó đập, Lãng Khiếu Dương kinh hoàng toát mồ hôi lạnh, hấn vỗ vỗ mặt Hữu Hi, hoảng loạn kêu: “Hữu Hi... Hữu Hi... tỉnh lại đi!”

Nhưng Hữu Hi lại không hề phản ứng, nàng vẫn nhắm mắt lại giống như đang ngủ. Lãng Khiếu Dương sợ hãi, tìm Hữu Hi không đập.

Sợ hãi quét qua hấn, tay hấn thử hơi thở của Hữu Hi, hấn ghé tai lên ngực nàng, không có nhịp tim! Không có!

“Không, Hữu Hi!” Hấn sợ hãi ôm chặt Hữu Hi vào lòng “Hữu Hi..... em sao vậy? Hữu Hi!”

Hữu Hi háp háy mắt, tay chạm vào da thịt màu đồng trên cổ hấn, vẻ mặt buồn ngủ mông lung. “Khiếu Dương.....Có chuyện gì vậy?”

Lãng Khiếu Dương đẩy Hữu Hi ra, ánh mắt mở to nhìn nàng đang trước mắt, “Em không sao chứ? Hữu Hi!”

Hữu Hi ngáp một cái, mơ mơ màng màng nói: “Em không sao mà! Khiếu Dương, anh làm sao vậy?”

Trên Lãng Khiếu Dương mặt có vui mừng, có thương tâm, hấn nói năng lộn xộn: “Nếu vậy... sao vừa rồi tim em không đập?... Không có việc gì thật sao? Anh tưởng...”

“À, nhất định là anh nhầm rồi, sao tim em không đập được? Không có tim mà em còn sống được sao? Thế này không phải em rất khỏe sao?” Hữu Hi nói tỉnh bơ, không hề né tránh Lãng Khiếu Dương.

Lãng Khiếu Dương đang kinh hoàng nhìn thấy Hữu Hi bình yên vô sự mới bình tĩnh trở lại, cả người toát mồ hôi lạnh liền đi tắm.

Hữu Hi ngồi một chỗ, khuôn mặt mỉm cười bị cô đơn thay thế, tay đặt lên trái tim hồi lâu không buông xuống.

Lãng Khiếu Dương tắm xong quần khăn tắm đi ra, nhìn thấy Hữu Hi ôm trái tim đáng vẻ ngơ ngác.

“Nếu em về rồi thì hôm nay về nhà đi, Lãng An cần em!” Lãng Khiếu Dương lạnh nhạt nói, mặc quần áo xong không hề nói lời nào đi ra ngoài, kỳ thật hấn muốn nói không phải chỉ có Lãng An mới cần nàng.

Lãng Khiếu Dương vẫn nghiêm mặt, nhưng người trong công ty vẫn cảm thấy có chút hơi thở mùa xuân.

Hữu Hi đã trở lại, Hữu Hi là mùa xuân của hấn, mỗi lúc rảnh rỗi hấn đều nhớ nàng. Cô gái đó! Mẹ của con hấn! Vợ hấn đã trở lại! Nàng nói nàng yêu hấn, nàng nói nàng muốn ở bên hấn!

Tuy rằng đối với hành động của Hữu Hi hấn vẫn không thể giải thích nhưng trong lòng cũng có chút vui vẻ.

Có lẽ giờ này Hữu Hi đang giống như dạo trước, ngồi trên giường bế con của họ.

Làm việc xong, Lãng Khiếu Dương quyết định về nhà.

Tâm trạng nặng nề một năm qua cuối cùng đã nhẹ đi, hấn dừng lại trước đèn đỏ ở ngã tư, lúc chờ đèn đỏ hấn thấy rất sốt ruột, những ngày này tuy vội vàng nhưng khỏe môi hấn cũng hơi nhếch lên.

Hấn vô tình quay đầu, nhìn thấy người trong xe bên cạnh xong khỏe môi vừa mới nhếch lên lại hạ xuống.

Chỉ thấy Hữu Hi và Nhất Thần ngồi bên trong xe, vừa nói vừa cười, thậm chí không nhìn thấy hấn.

Nhất Thần, Hoàng Bắc Thiên vĩnh viễn chắn giữa tình yêu của hấn và Hữu Hi sao? Đang lúc hấn muốn gọi Hữu Hi, xe của Nhất Thần và Hữu Hi đã chạy, đèn xanh rồi.

Trong lòng Lãng Khiếu Dương dấy lên một nỗi buồn, đây là yêu sao? Người đàn bà đêm qua còn nói yêu hấn, hôm nay đã lại cùng người yêu cũ nói nói cười cười bên nhau.

Không phải Nhất Thần đi Mỹ rồi sao? Sao lại đột ngột trở về? Lãng Khiếu Dương lái xe mờ mịt chạy trên đường, hấn gọi điện thoại về nhà hỏi Ngô mục Hữu Hi hôm nay có về nhà không thì được câu trả lời là Hữu Hi vẫn chưa trở về.

Đôi mắt Lãng Khiếu Dương trở nên âm trầm, di động cũng vút xuống ghế ngồi, hấn bắt tri bắt giác lái xe tới ngoại ô.

Xuống xe tựa vào khung cửa, Lãng Khiếu Dương rút ra một bao thuốc lá và bật lửa. Ngẩng đầu lười nhác nhìn bầu trời đang tối dần.

“Mượn chút lửa!” Một giọng nói vang lên bên cạnh thu hút sự chú ý của Lãng Khiếu Dương, hấn quay lại nhìn, đưa cho người vừa lên tiếng chiếc bật lửa

“Nhưng tôi lại không có thuốc!” Gã đàn ông kia cười cười.

Lăng Khiếu Dương nhiu mày, lấy ra một điều thuốc ném cho hắn ta, tức giận nói: “Được rồi, đừng ở đây làm phiền tôi!”

Ngon tay trắng trơn thon dài của người đàn ông cầm lấy điều thuốc, lộ ra vài phần tao nhã, hắn hít lấy một hơi thuốc lá rồi tà tà nhìn sang Lăng Khiếu Dương.

“Thuốc lá này sao lại mang vị dấm vậy?”

“Đi đi! Dài dòng nữa có tin tôi cho anh một trận không?” Tâm tình hắn đang không tốt, chẳng lẽ ông trời cho hắn một nơi trút giận sao?

“Này! Vợ anh chạy theo người khác, anh đừng trút giận sang tôi!”

Lăng Khiếu Dương túm lấy vạt áo của hắn: “Anh nói gì?”

Gã đàn ông vẻ mặt không chút để ý, cười cười, “Hữu Hi và Nhất Thần ở bên nhau, anh cho là cái gì?”

Lăng Khiếu Dương buông tay, lạnh lùng nhìn hắn, “Anh là ai, anh quen Hữu Hi và Nhất Thần sao?”

Hắn xoay người nhìn bãi cỏ trống trải, “Anh có nhớ từng lập khế ước với quý tôn không?”

Lăng Khiếu Dương chợt nhận ra: “Anh là ai?”

“Tôi gọi là Dạ Si.”

“Dạ Si? Người Dạ gia?”

“Đúng! Tôi biết anh và quý tôn lập khế ước, như vậy anh mới có thể mang theo trí nhớ chuyển thế để tìm kiếm Hữu Hi.”

Sau nháy mắt ngạc nhiên, Lăng Khiếu Dương trở nên vô vị, “Anh còn biết gì nữa?”

“Đương nhiên quý tôn lúc trước đồng ý cho anh mang theo trí nhớ chuyển kiếp là có điều kiện, có điều anh không nghe, bởi vì bất chấp đại giới gì, chỉ cần có thể chờ Hữu Hi.”

“Sao anh lại nói chuyện này?” Lăng Khiếu Dương ném mẫu thuốc lá xuống.

“Anh phải biết cái giá anh phải trả chính là, vào lúc Hữu Hi yêu thương anh, anh sẽ hồn phi phách tán. ....”

“Cái gì?” trong đầu Lăng Khiếu Dương chợt xoay vần rất nhiều hình ảnh, hắn không khỏi hỏi: “Anh đem chuyện này nói cho Hữu Hi?”

“Đúng, một ngày cô ấy nhận ra cô ấy yêu anh, là tôi đã ngăn cô ấy không nói ra ba chữ này, cô ấy đã không hiểu rõ lòng mình, đợi đến lúc cô ấy hiểu được thì anh nhất định sẽ ra đi, bởi vì cô ấy vừa nói dứt lời anh sẽ chết, cô ấy dùng trái tim yêu anh đến gần anh, anh cũng sẽ từ từ chết đi, tôi nghĩ vào lúc ấy, người đau lòng nhất là Hữu Hi.”

Lòng Lăng Khiếu Dương dấy lên một trận đau đớn. Hữu Hi... là nguyên nhân này nên mới như gần như xa, mới thống khổ bất lực trốn tránh hắn như vậy?

Yêu cũng không thể tới gần hắn, phải cắt đứt tình yêu này Hữu Hi phải đau đớn đến nhường nào..

Lăng Khiếu Dương đau lòng cười, Hữu Hi không lừa hắn, đêm qua nàng không lừa hắn, nàng yêu hắn?

Nàng nói nàng yêu hắn, nhưng hắn lại không bị hồn phi phách tán.

Dạ Si lại hỏi: “Chắc anh đang thấy khó hiểu vì sao Hữu Hi rời khỏi anh một năm, bây giờ cô ấy quay lại có thể thổ lộ với anh mà anh vẫn không chết phải không?”

Đúng vậy ! Tại sao ? Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc Hữu Hi đã làm gì?

“Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô ấy không muốn chia lìa với anh nên xin tôi giúp cô ấy xuống địa phủ gặp quý tôn, xin quý tôn có thể chấp nhận cho cô ấy và anh ở bên nhau. Nhưng đã có khế ước thì quý tôn sao xé bỏ, cho nên hắn nói với Hữu Hi, chỉ cần Hữu Hi không có trái tim yêu thương anh thì anh sẽ không bị hồn phi phách tán, Hữu Hi hỏi quý tôn như vậy có phải cô ấy sẽ chết không, như vậy cô ấy có thể nói cô ấy yêu anh sao?”

Quý tôn nói, hắn không cần hồn của cô ấy, không có trái tim thì hắn cho cô ấy một cây sinh mệnh trong người, cô ấy vẫn có thể sống như trước, hơn nữa còn thể nói cô ấy yêu anh, nếu cây sinh mệnh bị héo, Hữu Hi cũng sẽ chết đi. ....”

Lăng Khiếu Dương đau lòng không nén nổi, thì ra là như vậy... thì ra sự thật là như vậy! Khó trách Hữu Hi không có tim đập, khó trách nàng không nói

hết, nàng sợ hấn biết chân tướng sẽ đau đớn tự trách, bất an, bọn họ đều cẩn thận vì đối phương suy nghĩ, nhưng lại đã sớm ngăn cách.

Đây cũng là nguyên nhân Hữu Hi rời khỏi hấn một năm, rời đi một năm, là một năm trái tim Hữu Hi mất đi quyền được nhảy lên.

Hữu Hi... Lăng Khiếu Dương lòng tràn đầy thống khổ, dùng mạng của nàng đổi lấy hấn, hấn sao có thể không khó chịu cho được!

Chân hấn buồn bực đá vào lốp xe.

An Hữu Hi, về sau Dạ gia không nợ gì nữa. Thanh toán xong, Dạ Si nở nụ cười rồi biến mất.

Hữu Hi! Lăng Khiếu Dương thống khổ gọi, không còn còn do dự lái xe về nhà.

Mở cửa ra, Ngô mục ôm cậu nhóc đến cạnh hấn, còn Hữu Hi đang bụng đói ăn từ trong bếp đi ra.

Nàng thấy hấn trở về nở nụ cười động lòng người, “Khiếu Dương, anh về rồi à? Com tối xong rồi, anh đi rửa tay rồi ăn com.”

Lăng Khiếu Dương nhìn bóng dáng người yêu bận rộn, nhìn đứa con đáng yêu, nhìn đồ ăn ngon lành, đáy lòng chợt thấy ấm áp.

Hấn lại có cảm giác ở nhà.

Tất cả đều quen thuộc mà ấm cúng, hốc mắt nóng nóng, hấn đi đến bên cạnh Ngô mục ôm Lăng An, mỉm cười: “Lăng An, vui không? Mẹ con... về nhà rồi.....!”

Ngô mục cũng cười, xoay người đi về phía phòng bếp.

Ăn tối xong, Hữu Hi cho Lăng An đi ngủ, Ngô mục bảo để Lăng An ngủ bên phòng bà, mà Lăng An cũng thuận ngữ, không khóc không nghịch.

Hữu Hi nằm trên giường xem album của Lăng An, một năm qua nàng đều bỏ lỡ, chỉ có thể nhìn ảnh chụp tương tượng con lớn lên.

Lăng Khiếu Dương tắm rửa xong ngồi bên cạnh nàng, lấy quyển album trong tay nàng, trầm giọng hỏi: “Không có chuyện gì nói với anh sao?”

Hữu Hi xoay người lại ôm thắt lưng hấn, “Anh vẫn còn giận em sao? Giận em đã nói như vậy, giận em bỏ anh đi?”

Lăng Khiếu Dương bất đắc dĩ thở dài, vươn tay ôm lấy người Hữu Hi, “Hữu Hi, em có biết một ngàn năm này anh làm thế nào tới được đây không?”

Hữu Hi gật đầu, “Nói em nghe đi, em rất muốn biết!”

“Trong cuộc đời em anh luôn luôn đến muộn, luôn bỏ lỡ. Đợi đến lúc anh có thể tìm được em, cũng là lúc nhìn thấy em và Hoàng Bắc Thiên kiếp này qua kiếp khác kết hôn sinh con, hạnh phúc sống từng ngày, còn anh chỉ có thể đứng trong góc nhìn em mỗi ngày một già đi”.

Tuy vậy anh không cảm thấy quá đau đớn, bởi chỉ cần em hạnh phúc là tốt rồi, anh tự nhủ đến kiếp sau nhất định sẽ tìm được em sớm hơn Hoàng Bắc Thiên.

Anh chỉ mong một ngày nào đó em có thể quay đầu lại nhìn anh, thậm chí yêu thương anh, chỉ cần có một lần như vậy thì sinh mệnh này cũng không quan trọng nữa.

Cuối cùng anh đã đợi được đến kiếp này, anh đứng phía sau đợi lúc em quay lại, lúc em hôn anh là lúc anh cảm thấy hạnh phúc nhất, một ngàn năm chờ đợi cho dù là hôn phi phách tán anh cũng cam tâm tình nguyện.

Em bỏ anh đi, anh không hận, lời em nói làm tổn thương anh, anh cũng có thể chịu được, vì anh đã trải qua quá nhiều lần luân hồi chuyển kiếp, anh nhìn thấy những gì cũng chưa hề nói ra.

Nhưng anh vẫn là người, cuối cùng vẫn có thất tình lục dục, vẫn có khát vọng yêu và được yêu, anh rất đau đớn, rất khổ sở...

Thực ra anh đã chấp nhận những gì mình có, nhưng anh đã quá tham lam, càng có anh càng muốn nhiều hơn.

Hữu Hi, chỉ cần em còn nhớ, dù là em rời khỏi anh bao nhiêu lần, cho dù em đã đi bao lâu, anh vẫn sẽ chờ em, vẫn sẽ là một người đàn ông yêu em, nếu bỏ lỡ kiếp này anh vẫn còn có kiếp sau, vì vậy sau này xảy ra chuyện gì đều phải nói cho anh biết, vì chồng em có một trái tim mạnh mẽ, có thể đón nhận tất cả....”

Hữu Hi nghe Lăng Khiếu Dương nói, nàng không có cảm giác đau lòng nhưng nước mắt không hiểu sao vẫn chảy xuống.

Nàng hỏi hấn: “Nếu kiếp này chúng ta bỏ lỡ, anh còn có thể chờ em sao?”

“Sẽ chờ, nếu cả đời này chúng ta không thể bạch đầu giai lão, như vậy là do anh tu chưa đủ rồi!”

Hữu Hi vui mừng vào trong lòng hấn, nghẹn ngào hỏi: “Nếu..... em là một người đàn bà không có tim, một người trái tim sẽ không đập vì yêu, một người đàn bà không đau lòng vì yêu, anh còn yêu em không?”

Lăng Khiếu Dương nâng cằm Hữu Hi lên làm cho hai người mặt đối mặt, ngắm nhìn lẫn nhau, bạc môi hôn lên nước mắt Hữu Hi, “Anh sẽ dùng tình yêu của anh làm trái tim em một lần nữa nảy lên.”

Hữu Hi càng ôm chặt Lăng Khiếu Dương hơn, nàng cúi đầu: “Lăng Khiếu Dương! Anh thật ngốc! Nhớ kỹ nếu còn có kiếp sau, em nhất định sẽ tìm được anh trước, sẽ không để cho anh ở yên trong góc đâu!”

“Anh sẽ chờ em!”, Lăng Khiếu Dương nở nụ cười, hốc mắt ướt ướt ôm chặt Hữu Hi, “Anh yêu em Hữu Hi!”

“Em cũng yêu anh!”, Không có tim cũng có thể yêu, vì nàng có linh hồn, một người yêu Lăng Khiếu Dương bằng linh hồn, nàng đã không có tim, dùng linh hồn để yêu sẽ không sợ hấn bị hồn phi phách tán.

Hai người yêu nhau ôm chặt lấy nhau, triền miên trên giường

Chờ em nói yêu anh.. kì thật anh đã sớm chờ đợi tình yêu của em.

Bắt đầu yêu từ khi nào không quan trọng, quan trọng là giờ phút này.

Một đêm triền miên, một đêm kích tình...

Nắng sớm xuất hiện, hai con người mệt mỏi quá sức vẫn ngủ say.

Một thân thể nhỏ nhỏ chập chững trèo lên giường, trèo vào giữa Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi.

Bàn tay nhỏ bé vuốt mặt Hữu Hi, lại vuốt mặt Lăng Khiếu Dương, bàn tay thật ấm áp.

Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi đồng thời tỉnh lại, nhìn thấy cậu con trai nghịch ngợm trước mắt, đầu tiên Hữu Hi sững sốt, sau đó cười nói: “Tiểu bảo bối, sao lại không gõ cửa hả?”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Khiếu Dương cũng hiện lên nụ cười bao lâu không thấy, “Con à, về sau không được đột nhập phòng ngủ biết không?”

Tiểu tử kia cười khanh khách, nha nha gọi: “Bố kia, mẹ kia, xấu hổ xấu hổ!”

Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi bị bất ngờ đồng thời ngồi dậy, Lăng Khiếu Dương kích động nói: “Con! Con vừa nói gì? Nói lại lần nữa xem!”

Lăng An cười khanh khách, bàn tay bé nhỏ bụ bẫm vô cùng thân thiết vuốt mặt Lăng Khiếu Dương và Hữu Hi, “Bố..... bố..... mẹ..... mẹ.”

”Oa, bảo bối nhà ta nói được rồi!” Hữu Hi vui mừng ôm Lăng An vào trong lòng.

Lăng Khiếu Dương cũng kéo Hữu Hi vào lòng, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Trong phòng ở tràn ngập thanh âm vui mừng của Lăng Khiếu Dương, “Con gọi bố lại một lần nữa đi!”, còn cả tiếng Hữu Hi xen vào, “Con gọi mẹ đi, gọi mẹ!”.

Nắng sớm chan hòa, ba người một nhà chụm vào cùng nhau, tràn ngập hạnh phúc.

Ngàn năm chờ đợi, đôi lấy trọn kiếp bên nhau.

Bên tai dường còn vang lên lời thề kiên định kia của Lăng Khiếu Dương.

Hữu Hi, anh sẽ chờ em, vẫn sẽ chờ em, chờ em quay đầu lại nhìn anh một lần, nhìn tình yêu của anh dành cho em.

Quay đầu trong phút chốc, giống như ở ngay trước mặt nhau.

Đóa hoa hồng leo rực lửa, khuôn mặt anh tuấn.

Chỉ cần trong lòng có yêu, chỉ cần kiên trì, tình yêu nhất định sẽ đậu trên vai các bạn.

Lời thề tình yêu, vĩnh hằng.....

—————THE END—————

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Quân Dạ Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

